

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ

ബാലകഥകളും
നാടോടിക്കഥകളും

പുനരാഖ്യാനം: ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ

പത്രപ്രവർത്തകൻ, ബാലസാഹിത്യകാരൻ. 1967-ൽ ചോറ്റാനിക്കരയിൽ ജനിച്ചു. എം.എ., എം.ഫിൽ ബിരുദങ്ങളും പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പി.ജി. ഡിപ്ലോമയും കലനാള സംഗീതനാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണത്തിന് ഡോക്ടറേറ്റും ലഭിച്ചു. നൂറ്റിയിരുപതാളം ബാലസാഹിത്യകൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. കലനാള സംഗീതനാടകചരിത്രം, ഒരു മുഖം-ഒരുപ്രിയ നാടകരചനയുടെ മിടിപ്പുകൾ, കസബാസ്റ്റേൽ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു ഭാഗവതർ, ഓച്ചിറ വെളുക്കുട്ടി, ആൻഡ്രൂസ് മാസ്റ്റർ തുടങ്ങിയവ നാടകസംബന്ധിയായ പ്രധാന കൃതികൾ. നമ്മുടെ നാടാടിക്കഥകളും ക്ഷേമപുരങ്ങളും (3 വോള്യം) എന്ന ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു. കേന്ദ്ര-കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ, കേരള സംഗീത നാടക അക്കാദമി അവാർഡ് (രണ്ടു തവണ), സംസ്ഥാന ബാലസാഹിത്യ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് അവാർഡ് (രണ്ടു തവണ), ചെറുകാട് അവാർഡ്, ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി പുരസ്കാരം, അബുദാബി ശക്തി അവാർഡ്, എസ്.ബി.ടി. ബാലസാഹിത്യപുരസ്കാരം, ജിമ ബാലസാഹിത്യ അവാർഡ്, പത്രപ്രവർത്തക അവാർഡുകൾ എന്നിവയടക്കം നിരവധി അംഗീകാരങ്ങൾ. ഇപ്പോൾ മാതൃഭൂമിയിൽ ചീഫ് സബ് എഡിറ്റർ. ഭാര്യ: ഇന്ദു. മക്കൾ: വൈക്കോലൻ, നയന താർ. കോഴിക്കോട് ബാലുശ്ശേരിയിൽ താമസം. വിലാസം: രവീന്ദ്രപുരം, പി.ഒ. ബാലുശ്ശേരി, കോഴിക്കോട് 673 812. Email: sreey2002@gmail.com. Website: www.drksreekumar.com

ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാറിന്റെ കൃതികൾ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും
കടലോളം കഥകൾ | മലയാള സംഗീതനാടകചരിത്രം
ഒരു മുഖം-ജനപ്രിയ നാടകവേദിയുടെ തിടിച്ചുകൾ
സെബാസ്റ്റ്യൻ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു ഭാഗവതർ | ആന്റഡ്യസ് മാസ്റ്റർ
ഓപ്പറ വേലുകളുട്ടി | നമ്മുടെ നാടോടിക്കഥകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും
കുടുംബം കുഞ്ഞിന്റെ അവകാശം | വടക്കൻ പാട്ടുകൾ

ബാലസാഹിത്യം - മൗലികം

ഉണ്ണായേയം പൊന്നുമുത്തശ്ശീം | തകിടിമുണ്ടൻ | കാക്കക്കുഞ്ഞും കൂട്ടുകാരും
ആലിപ്പഴം | ആരും പറയാത്ത കഥ | അപ്പക്കുട്ടനും ആകാശനാടും
ദീപു | കഥകഥച്ചു കഞ്ഞിവെച്ചു | കുഞ്ചിരാമാന്ദാസൻ | കോട്ടാമാമൻ | നമുക്കുവേണ്ട
ജീമാജി | ബോത്താവായ | പാമ്പാട്ടി | കണ്ണൂർ | മയിൽപ്പിള്ളി | കോഴി കൊക്കരക്കോ
കഞ്ഞപ്പാവായ | പൊന്നു | ഒഴിവുകാലം | കഥയില്ലാക്കഥ | മഞ്ഞുകുട്ടി | പച്ചപ്പനത്ത
മുല്ലപ്പൂവ് | കുഞ്ഞിത്തീര | ഉണ്ണിക്കഥ | കെ. കേളപ്പൻ | പ്രകൃതിയമ്മ
തട്ടാമ്പൊത്തുണ്ണി | പൂക്കോലം | മഴ പെയ്യുന്നു മറ്റും കൊട്ടണു | ഫ്രൈഡേ ഫൈവ്

ബാലസാഹിത്യം - പുനരാഖ്യാനം

ഗുലബക്കാവലി | തെയ്യക്കഥകൾ | പഞ്ചതന്ത്രം കഥകൾ | നല്ലതങ്ക | ഇരട്ടിയൂരം
കാട്ടിലെ ഏട്ടൻ | 401 ഈസോപ്പുകഥകൾ | 101 ജാതകകഥകൾ | ഒന്നാലിരാമൻ
മുക്കുവനും മുതവും | സിർബജ | ബുദ്ധിമതിയായ ഹാജിറ
ആനറാഞ്ചിയും അത്തുതമുട്ടയും | അണ്ണുള്ളയും അണ്ണുള്ളയും
അലാവുദ്ദീനും അത്തുതമുട്ടയും | രാജകുമാരിയും അപൂർവസമ്മാനങ്ങളും
ആലിബാബയും നാല്പതു കള്ളന്മാരും | മുഹറയുടെ കടങ്കഥ
സെയിൻ അൽ മുല്ലക്കുളിന്റെ കഥ | വീർബലിന്റെ 101 നർമ്മകഥകൾ | പട്ടുതുവാല
ശ്രീബുദ്ധൻ | അഹിംസയുടെ കഥകൾ | 401 മുല്ലക്കഥകൾ | കേരളമാഹാത്മ്യകഥകൾ
ദേവമാഹാത്മ്യകഥകൾ | ദേവീമാഹാത്മ്യകഥകൾ | രാജപതികഥകൾ
ഹെച്ചരിതകഥകൾ | വാമൊഴിക്കഥകൾ | ആനക്കഥകൾ | പൂകഴ്പ്പെറ്റ കഥകൾ
വേതാളം പറഞ്ഞ കഥകൾ | ലളിതാംഗി | മടിയൻ മല ചുമക്കും
മണ്ണാങ്കുട്ടയും കരിയിലയും | സമ്മാനപ്പെട്ടി | ഏകാദശിക്കാക്ക
നീലക്കുറുക്കൻ | ആലിബാബ | വിഡ്ഢി! കൂൽമാണ്ഡം | മാന്ത്രികവടി
കറുകുവനും വെളുവെളുവനും | മുല്ലയും പിശാചും | പരശുരാമകഥകൾ | കർണൻ
കുചേലൻ | ഗണപതി | ഹനുമാൻ | നാഗൻ
ഭാരതീയ നാടോടിക്കഥാപരമ്പര - കേരളം, നാഗാലാൻഡ്, ഹിസ, ഉത്തർപ്രദേശ്, ബംഗാൾ
മത്യാരോരുന്റെ നൂറുവീഡികൾ | ലോക ബാലകഥകൾ
ചെങ്ങാലിപ്രാവും കുഞ്ഞുറുമ്പും മറ്റു മുത്തശ്ശിക്കഥകളും ചിത്രങ്ങളും
മണ്ണാങ്കുട്ടയും കരിയിലയും മറ്റു നാടോടിക്കഥകളും ചിത്രങ്ങളും
തിടുക്കിക്കൊക്കച്ചി | ആനയും ഉറുമ്പും | പുന്നിലെ മൂയൽ | ബാ... ബാ...
സാമി അയ്യപ്പൻ | പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലം | ഇമ്മാനുവേലകൾ
ഹിതോപദേശകഥകൾ | ടീ.ഷീൽ | നന്മയുടെ ലോകകഥകൾ | മൂനികഥകൾ
ആനയും തുന്നൽക്കാതനും മറ്റുകഥകളും ചിത്രങ്ങളും

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും

പുനരാഖ്യാനം
ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ

അവതാരിക
കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

ചിത്രീകരണം
ശ്രീലാൽ എ.ജി.

1

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും
 Malayalam | Stories
 SOVIET NÄTTILE BÄLAKATHAKALUM NÄDODIKKATHAKALUM
 Retelling | Dr. K. Sreekumar
 Illustration | Sreelal A.G.
 Layout | Sudhan Raj C.
 Published by
Mathrubhumi Books
 First Edition | May 2013
 ISBN : 978-81-8265-606-2
 ME-I / 5000 / 2013
 ₹ 2250 (Set of two books)

© Rights Reserved.
 No part of this work may be reproduced or utilized in any form or by any means
 without the prior written permission of the publisher.

An Imprint of
 The Mathrubhumi Printing & Publishing Co. Ltd., Kozhikode, Kerala, India.
 Printed by P V Chandran at The Mathrubhumi MM Press, Kozhikode
 70/2013/mb.5033/kn/har.

Editorial Office
 Mathrubhumi MM Press, Cherootty Road, Kozhikode-673 001
 Tel: 0495 2765381, 2765388. Fax: 0495 2760138
 e-mail: books.mathrubhumi@gmail.com
 website: www.mathrubhumibooks.com

Sales Centres
 Kozhikode, Kochi, Thiruvananthapuram, Thrissur, Kannur, Kottayam,
 Malappuram, Kollam, Palakkad, Kalpetta
 Nedumbasseri Airport, Ernakulam North, Shoranur, Aluva (Rly Stations)

The Mathrubhumi Printing & Publishing Co. Ltd.

PUBLISHERS OF
 Mathrubhumi Daily • Mathrubhumi Illustrated Weekly • Grihalakshmi • Chithrabhumi • AranyaMasika
 SportsMasika • TheethiYantha • Balabhumi • Mathrubhumi Yatra • Minnaminni • Cartoon Plus

MATHRUBHUMI DAILY IS PUBLISHED FROM
 Kozhikode • Kochi • Thiruvananthapuram • Thrissur • Kannur • Kottayam
 Malappuram • Kollam • Palakkad • Alappuzha • Mumbai • Chennai • Bengaluru • Delhi • Dubai

REGISTERED OFFICE
 Mathrubhumi Buildings, K. P. Kesava Menon Road, Kozhikode 673 001

www.mathrubhumi.com

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും

ആമുഖം xi
 - ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ
 അവതരിക xvi
 - കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

മായാലോകം	25
റസ്ലാനും ലുഡ്മിലയും	29
രാജകുമാരനും മൂന്ന് അർദ്ധുതങ്ങളും	37
വാൻക	46
ആൺകുട്ടികൾ	54
തെര്യോഷെച്കയും ദുർമന്ത്രവാദിനിയും	62
നന്മയുടെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ	72
വാശിയുറുത്ത്	81
പനിനിർപ്പുവും ചെന്നായയും	84
സംശയം തീർന്നു	86
കൊച്ചു പെട്രിറ്റ്	89
നീലപ്പക്ഷിയുടെ സങ്കടം	92
കടൽപ്പുള്ളിയും സെർവോയ് എന്ന ബാലനും	95
കേട്ടറിവ്, അറിഞ്ഞറിവ്	99
സുന്ദരിയമ്മ	102
മാളം തുരന്നാൽ... ..	107
വീടുകൾ, വീടുകൾ	110
ചിക്കും ചിരിക്കയും	118
കുഞ്ഞുറുമ്പിന്റെ സാഹസികയാത്ര	129
പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ശൗര്യം	138
കടുവയമ്മാവനും അനന്തരവൻ പുച്ചയും	143
ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്... ..	149
പലതരം ചക്രങ്ങൾ	154

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ നിറമാറ്റം	158
ചിത്തപ്പുച്ച	164
നാലിലൊന്ന്	170
മ്യംവു, മ്യാവു... ..	175
വിചിത്രജീവി	183
വോവയുടെ പെൻസിൽ	189
വർണക്കോഴി	194
കുണ്ടുകൂടയും അഞ്ചാളും	198
ജലയാത്ര	204
മഞ്ഞുമുത്തച്ഛനും കുട്ടികളും	209
മാന്ത്രികവടി	217
കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞിത്താറാവും	224
പുകോഴിക്കുഞ്ഞും കള്ളക്കുറുക്കനും	229
ധീരൻ ഐവാൻ	235
ചെമ്പുവ്	242
സൂര്യനെ കട്ടേ!	251
ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ	255
ധിക്കാരിക്കുട്ടി	261
വിശുദ്ധനും ഗായകന്റെ പ്രണയവും	265
ചുക്കും ഗെക്കും	277
സ്വയം പേടിപ്പിച്ച കരടിക്കുട്ടി	296
കോഴിക്കുഞ്ഞും കൊക്കക്കോ നാടും	299
പരാതിമണി	304
ദൈവത്തിനു നന്ദി!	311
ബാലവാടിയിൽ പോകാൻ എന്തു രസം!	319
പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ്	328
കുന്തം പിടിച്ഛോ!	334
പുച്ചക്കാര്യസമൻ	338
ടപ്പി എന്ന പുച്ചക്കുട്ടി	344
മിടുമിടുക്കൻ കുട്ടിയായ	350

മിടുക്കി മാഷയുടെ മെത്ത	357
ഷേനിയയുടെ ഏഴിതൾപ്പൂവ്	365
ഇവാന്റെ കുതിരക്കുട്ടി	374
ചിറകൊടിഞ്ഞ താറാക്കുഞ്ഞ്	382
പുച്ചപ്പം	393
മിടുമിടുക്കി ഗാലിയ	398
വെള്ളമാനും രണ്ടു സഹോദരന്മാരും	403
ഒരാൾക്ക് എത്ര മണ്ണു വേണം?	416
പുച്ചക്കുട്ടി	424
ഉദാത്തമായ പ്രാർഥന	428
അമ്മക്കുഴുകൻ	435
ഈ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു തോറ്റു!	438
ജ്ഞാനികൾ, അജ്ഞാനികൾ	442
സിംഹവും നായ്ക്കുട്ടിയും	447
മുന്തിരിങ്ങ തിന്നാൻ... ..	453
അരയന്നക്കുഞ്ഞ്	456
ചെന്നായ വരുനോ!	459
അറിയാത്ത നാട്ടിലെ തിരിയാത്ത വസ്തു	463
ചെങ്കുത്താൻസഭ	472
കരടിവീടും സ്വർണമുടിക്കാരിയും	479
ദൈവത്തിന്റെ മാപ്പ്	485
മരണക്കളി	494
അറിയാത്ത അതിഥി	497
വിതച്ചതേ കൊയ്യൂ	506
കുപ്പിത്താൻകുട്ടി	519
യഥാർഥ ശത്രു	522
ശത്രുസഹാരം	530
ദൈവത്തിന്റെ പാടം	532
ചേച്ചിയും അനിയത്തിയും	538
പിറന്നാൾ സമ്മാനം	541

പിശാചിന്റെ പ്രലോഭനം	546
കാളവീട്	551
കരടി പറഞ്ഞത്	558
സ്വർഗപ്രവേശം	562
ആനക്കഥ	566
ശരിയായ നേരം, ശരിയായ കാര്യം	569
മൂന്നു ന്യായവിധികൾ	575
വസീലീസ എന്ന തവള രാജകുമാരി	583
യെമേലുയുടെ ഇച്ഛയും വാളമീനിന്റെ കല്പനയും	599
ആണോ പെണ്ണോ?	612
തോൽക്കാരനും നാലു നാണയങ്ങളും	618
സമ്മാനം ആപ്പിൾപ്പഴം	624
കരടിയും പുച്ചയും പിന്നെ മണ്ടൻ നായയും	631
ജലപിശാചും സഹോദരങ്ങളും	640
കുശവന്റെ കഥ	657
ക്രിസ്തുവും ചെന്നായയും തുന്നൽക്കാരനും	665
മാസിഡോണിലെ അലക്സാണ്ടർ	672
മാഷയും കരടിയും	677
അന്യായവിധി	685
അനുഭവം ഗുരു	691
ആ... ച്ചീ!	695
തൂണമണിയും പിശാചിന്റെ മകളും	701
കരടിയെ സഹായിച്ച അണ്ണാൻ	711
നിലമുഴുത ഇറച്ചി	715
കൊല്ലക്കുടിയിലെ ചെങ്കുത്താൻ	718
യാൻകയുടെ പൊടിഡപ്പി	726
മനുഷ്യൻ അതിശക്തൻ	736
മാന്ത്രികമോതിരം	740
എല്ലാമറിയുന്നവൻ	747
ആത്മാവ് വാങ്ങിയ ചെങ്കുത്താൻ	756

പുവൻകോഴിയുടെ മിടുക്ക്	761
ഓക്കുമരത്തിലെ സുന്ദരിപ്പൂച്ച	766
മരണവും സൈനികനും	772
തീപ്പക്ഷിയും ചെന്നായയും	780
പടയാളിയും രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും	789
മടിയനും സൂര്യനും	794
ദുഃഖാചരണം	797
വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ സ്വപ്നം	805
കൊച്ചുമണ്ടി	823
മൂന്നു ചങ്ങാതിമാർ	831
കിണറ്റിലെ പെൺകുട്ടി	839
സുഖം, പരമസുഖം	845
തേനീച്ചയും മാടപ്രാവയും	848
കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയും ചങ്ങാതിയും	850
വില്പനച്ചരക്ക്	854
വസീലീസയും പൊന്നുപാവക്കുട്ടിയും	858
മുടിഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യം	873
കോലാടും ധീരൻതെണ്ടും	881
എട്ടിലൊന്ന്	887
ഇവാനും പെരുംഭൂതവും	893
ക്രിസ്തസ് കരോൾ	903
വിശിഷ്ടാതിഥി	906
ശിലാനഗരത്തിലെ രാജകുമാരി	915
കിനാവും പൊരുളും	925
മടിച്ചി രാജകുമാരി	931
ധീരനും പിശുക്കനും	942
ഇവാനും രാജകുമാരിയും	948
ചെമ്പൻകുതിരയും ധനികനും	961
ആളെത്തീനിയും മെർഗേനും	967
ഇവാനും സൂര്യന്റെ പെങ്ങളും	973

തൂപ്പുനൈലികൾ ഉണ്ടായത്	981
മരണദേവത	985
നവരത്നക്കല്ലിന്റെ വില	990
പമ്പരവിഡ്ഢികൾ	995
വട്ടപ്പുജ്യത്തിന്റെ ഗുഹാർഥം	1001
നിധിയുടെ രഹസ്യം	1007
ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജൻ	1012
ദിമിയൻ എന്ന കർഷകൻ	1020

ആമുഖം

'സോവിയറ്റ്നൊരു നാടുണ്ടത്രേ പോകാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലെന്തു ഭാഗ്യം!'

ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ

എന്റെ ബാല്യകാലത്ത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായ പ്രാദേശികനേതാക്കൾ പ്രസംഗത്തിനിടെ ആവേശത്തോടെ ആവർത്തിച്ചിരുന്ന വരികളാണിത്. ഇന്നാകട്ടെ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധർ പരിഹാസത്തോടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതും!

എന്നിലെ ഗ്രാമീണബാല്യത്തിന് അത്രയൊന്നും പരിചിതമായിരുന്നില്ല പഴയ സോവിയറ്റ് നാട്. എങ്കിലും, എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ വലിയൊരു വിഭാഗം ജനങ്ങളെ ആ നാട് മുൻപേ സ്വാധീനിക്കുകയും വശീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇത് എന്ന് പറയുന്നത്ര വൈകാരികതയോടെ അവർ സോവിയറ്റ് നാടേന്നും റഷ്യയേന്നും യു.എസ്.എസ്.ആറേന്നും ആവർത്തിച്ചു.

മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നും അധ്യാപകരിൽനിന്നും സഹപാഠികളിൽനിന്നും പലപ്പോഴായി കേട്ടതാണ്, അന്ന് ലോകത്തിലെ വലുതും കരുത്തുറ്റതുമായ രണ്ടു ശക്തികൾ റഷ്യയും അമേരിക്കയുമാണെന്ന്. ചങ്ങാതിമാർക്കിടയിൽ പോലും ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ ചേരിതിരിവ് ദൃശ്യമായിരുന്നു. എവിടെ യുദ്ധമുണ്ടായാലും അവർക്കു പിന്തുണയുമായി ഈ രാജ്യങ്ങൾ പക്ഷംപിടിച്ചുത്തുമെന്ന് മാതൃഭൂമിയുടെ പത്രപ്പുറങ്ങളിലൂടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഇരുരാജ്യങ്ങളുടെയും ഭരണാധികാരികൾ എന്ന് പറയുന്നുവെന്ന് ലോകം കാത്താർത്തിരുന്ന നാളുകളായിരുന്നു അത്.

റഷ്യ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രവും അമേരിക്ക കോൺഗ്രസ് രാഷ്ട്രവുമെന്ന 'അറിവ്' എനിക്കു കിട്ടുന്നത് പിന്നീടാണ്. കണയന്നൂർ ഗ്രാമീണ വായനശാലയിലെ വട്ടമേശപ്പുറത്ത് അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ എനിക്കേറെ പ്രിയങ്കരമായിരുന്ന, മേനിക്കടലാസിൽ വർണചിത്രങ്ങളോടെ അച്ചടിച്ചിറങ്ങിയിരുന്ന ഒന്ന്. ഒരു സവിശേഷഗന്ധത്തോടെ പുറത്തിറങ്ങിയ സോവിയറ്റ് ലാൻഡ്. മറ്റുള്ളവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല എന്നുറപ്പുവരുത്തി പല തവണ അതിന്റെ ഹൃദയമായ ഗന്ധം ആവോളം ആസ്വദിച്ചിരുന്നു. അന്ന് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഒന്നോടിച്ചുനോക്കാതെ അന്നത്തെ ആ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർഥിക്ക് തൃപ്തി തോന്നിയിരുന്നില്ല.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും കോൺഗ്രസ്സുകാരും ഏതാണ്ട് പൊതിയായിരുന്നു എന്റെ നാട്ടിൽ. പല യുദ്ധവാർത്തകളും പത്രങ്ങളിൽ നിറയുമ്പോൾ വായനശാലയിലും എരുവേലിക്കവലയിലും ബസ്സിലുമൊക്കെ അതേക്കുറിച്ച് രുക്ഷമായ ചർച്ചകൾ നടക്കാറുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ റഷ്യയെ അനുകൂലിച്ചും മറ്റുള്ളവർ എതിർത്തും വിറോടെ സംസാരിച്ച് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ലോകയുദ്ധങ്ങൾ സ്വന്തം വീട്ടിലെ കാര്യമെന്നപോലെ അവർ ഏറ്റെടുക്കുകയും ഇടപെടുകയും

ചെയ്യാറുണ്ട്. ഞാനും അറിയാതെ ഈ 'ലോകവിക്ഷണ്'ത്തിലേക്ക് എത്തിപ്പെടുകയായിരുന്നു.

'നീ കോൺഗ്രസ്സോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റോ?'

സോവിയറ്റ് ലാൻഡിന്റെ ഗന്ധം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ലൈബ്രററി യൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി എന്നോടു ചോദിച്ചു.

പെട്ടെന്നൊരു മറുപടി പറയാനാവാതെ ഞാൻ കൃഴങ്ങി. തീവ്രമായ രാഷ്ട്രീയ ബോധം തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത ഞാനെന്തു പറയാൻ?

'മനുഷ്യനായാൽ വ്യക്തമായ രാഷ്ട്രീയവിശ്വാസം വേണം. എ.കെ.ജിയുടെ ജീവിതകഥയൊക്കെ വായിച്ചിട്ടില്ലേ?'

അയാളുടെ വാക്കുകളിൽ പരിഭവം പ്രകടമായിരുന്നു. എ.കെ.ജിയെക്കുറിച്ചും ആദ്യമായി കേട്ടത് അന്നാവണം. വായിച്ചിട്ടില്ല എന്നു സമ്മതിക്കുന്നത് കുറച്ചിലായി തോന്നിയതുകൊണ്ട് ഞാൻ മൗനം ഭജിച്ചു. സോവിയറ്റ് ലാൻഡിന്റെ മിനുസപ്പുറങ്ങളിലൂടെ കൈയോടിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു:

'ചേട്ടാ, ഈ പുസ്തകത്തിനെന്താ നല്ലൊരു മണം?'

'അതാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ മണം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് അയാൾ ചെ ഗുവേരയുടെ ജീവചരിത്രത്തിലേക്ക് മുഖം പൂഴ്ത്തി.

അതെനിക്ക് പുതിയൊരു അറിവായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തിന് ഇങ്ങനെയൊരു വശ്യഗന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ അതു കൊള്ളാമല്ലോ എന്നു ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

ഏതെങ്കിലുമൊരു പക്ഷം-കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്-റഷ്യ പക്ഷമോ, കോൺഗ്രസ്-അമേരിക്ക പക്ഷമോ-തിരഞ്ഞെടുക്കാതിരിക്കുന്നതിലൂടെ ഞാൻ മോശക്കാരനായി തുടരുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. യുദ്ധവാർത്തകളും ഇരുരാജ്യങ്ങളുടെയും പുതിയ ആയുധശേഖരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകളും ആവേശത്തോടെ വായിച്ചും അതെക്കുറിച്ച് എനിക്കു പറഞ്ഞുതന്നും അച്ഛൻ ചെറിയ തോതിൽ അമേരിക്കയുടെ പക്ഷംപിടിച്ചിരുന്നോ എന്നെന്നിക്കു സംശയമുണ്ട്. 'അതൊന്നും അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിനു മുന്നിൽ വിലപ്പോവില്ലെ'ന്ന അച്ഛന്റെ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ എന്റെ സംശയം ബലപ്പെടുത്തി. അടുക്കളത്തിരക്കുകൾക്കും വീട്ടുപ്രാരബ്ധങ്ങൾക്കുമിടയിൽ 'റഷ്യയായാലേന്ത്, അമേരിക്കയായാലേന്ത്' എന്ന നിസ്സംഗസമീപനമായിരുന്നു, അമ്മയ്ക്ക്.

സോവിയറ്റ് ലാൻഡിന്റെ മണവും മഞ്ഞു പുതച്ച റഷ്യൻനഗരങ്ങളുമെല്ലാം റഷ്യൻവാദിയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അനുഭാവിയുമാകാൻ എന്നെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധങ്ങളിൽ റഷ്യൻപക്ഷത്തിന്റെ മുന്നേറ്റവും വിജയവും എന്നെ ഗുഹ്യമായി ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, ചെറിയൊരു ധർമ്മ സങ്കടം എനിക്ക് ഉണ്ടാവാതെയുതിരുന്നില്ല. സ്കൂളിലെ പാവപ്പെട്ട കുട്ടികൾക്ക് ഉച്ചഭക്ഷണം നൽകാൻ എത്രയോ ചാക്ക് ഗോതമ്പ് വെറുതേ തരുന്ന അമേരിക്കയെ അങ്ങനെയങ്ങ് തള്ളിപ്പറയുന്നതെങ്ങനെ? മഞ്ഞനിറമുള്ള ഗോതമ്പ് ഉപ്പുമാവും പരിപ്പുകറിയും വാങ്ങാൻ വട്ടയിലയും വാട്ടിയ വാഴയിലയും വക്കു

ചളുങ്ങിയ ചോറ്റുപാത്രവുമൊക്കെയായി ചങ്ങാതിമാർ സ്കൂളിലെത്തിയിരുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അധ്യാപകദമ്പതികളുടെ മകനായ എനിക്ക് അതു കഴിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചില്ല. എങ്കിലും ഉപ്പുമാവുണ്ടാക്കുന്ന മേരിപ്പെങ്ങളുടെ കരുണയിൽ ഒരുന്നാൾ ഞാനുമത് രുചിച്ചുനോക്കി. ആ ഗോതമ്പുചാക്കുകളിലെല്ലാം അമേരിക്കയുടെ പേരും അച്ചടിച്ചിരുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. വൈകാതെ റഷ്യയും ഇതിലും നല്ല ഭക്ഷണം കുട്ടികൾക്കു നൽകാതിരിക്കില്ല എന്നു ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

'എനിട്ട് നീയെന്തു തീരുമാനിച്ചു?'

അടുത്ത ദിവസം വായനശാലയിലെത്തിയപ്പോൾ ലൈബ്രററിയൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു:

'എനിക്ക് കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ മണം വലിയ ഇഷ്ടമാണ്!'

'അപ്പോൾ നീയൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാ അല്ലേ?'

അയാളുടെ മുഖത്ത് ആഹ്ലാദം നിഴലിച്ചു. ഞാനതിന് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

ഏതായാലും ആ മനസ്സുതുറക്കലിന്റെ ഫലമെന്നോണം അയാൾ ബാലസാഹിത്യപുസ്തകങ്ങളുടെ അലമാരയിൽനിന്നും കട്ടി ബൈൻഡുള്ള ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം എനിക്കു തന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:

'ഇതൊരു റഷ്യൻ കഥയാണ്. വായിച്ചോളൂ.'

ഞാൻ തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി-'തെര്യോഷെച്ക'. നിറയെ ചിത്രങ്ങളും കുറച്ചു വരികളും മിനുസവുമുള്ള പുസ്തകം. ഞാൻ മുഖത്തോടടുപ്പിച്ചു. എനിക്ക് അദ്ഭുതവും സന്തോഷവും തോന്നി.

അതിനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മണം!

പത്തു തവണയൊന്നുമാവിലു തെര്യോഷെച്കയുടെ സാമർഥ്യത്തിന്റെ കഥയും ചിത്രങ്ങളും വായിച്ചത്, മനസ്സിൽ പകർത്തിയത്. അത് റഷ്യൻ കഥാലോകത്തിലേക്കുള്ള ഒരു പ്രവേശനകവാടം മാത്രമായിരുന്നു. വായനശാലയിലെ സി-ക്ലാസ് അംഗത്വത്തിന്റെ ബലത്തിൽ ഓരോ വരവിലും എനിക്ക് ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടി. അവയെല്ലാം ആർത്തിയോടെ വായിച്ചുതീർത്തു. തെര്യോഷെച്കയും ദുർമന്ത്രവാദിനി ബാബായാഗയും തീപ്പകുപ്പിയും വസീലിസയും ഇവാൻ രാജകുമാരനും സാർ രാജാക്കന്മാരും ചെമ്പുമലയും വാൻ കയും ചുക്കും ഗെക്കുമൊക്കെ എന്നെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു. മൂക്കു നീണ്ട, മുഖം ചുളിഞ്ഞ ബാബായാഗ എന്നെ വലിയ ചട്ടുകത്തിലിരുത്തി ആളുന്ന ചുളയിലേക്കിട്ട പേടിസ്വപ്നം വേട്ടയാടിയത് എത്ര രാത്രികളിലെന്ന് പറയാനാവില്ല. പേരറിയാത്ത ഒരുപാട് നാടോടിക്കഥാകാരന്മാർക്കൊപ്പം ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയിയും ആന്റൺ ചെഖൊവും മാക്സിം ഗോർക്കിയും ബിയാൻകിയും വസിലേവ്സ്കയും സുത്യെയയും അർക്കാദി ഗൈദറും സ്പദ്കോവും ഏർഷോവും വസീലി സുഹൊംലീൻസ്കിയും അലക്സീ ടോൾസ്റ്റോയിയും സെർജി അക്സാകോവും അക്കിമും യെരൂഷിനും അലക്സാണ്ടർ പൂഷ്കിനും അലക്സാണ്ടർ ക്യൂപ്രീനും മൊളയേവുമടങ്ങുന്ന കഥാകാരന്മാരുടെ നീണ്ട നിര എന്നെ അക്ഷരാർഥത്തിൽ അതിശയിപ്പിച്ചു. റഷ്യയുടെ മഞ്ഞും മണവും പോകാതെ

ഈ കഥകൾ മലയാളികൾക്ക് പകർന്നുതന്നവർക്ക് നന്ദി പറയാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ഗ്രാമീണവായനശാലയാവണം എനിക്കും സോവിയറ്റ് നാട്ടിനുമിടയ്ക്ക് ആദ്യമായി അക്ഷരപ്പാലം പണിതത്. അവിടത്തെ പഴകിയ മരബെഞ്ചിലിരുന്നാണ് ഞാനാദ്യം മോസ്കോയെയും സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ്ബർഗിനെയും വ്ളാഡിമർ പട്ടണത്തെയും കീവിയെയും പരിചയപ്പെടുന്നത്. ഭൂപടങ്ങളിലൂടെ മാത്രം പരിചയമുള്ള ആ വലിയ രാജ്യത്തോട് മാനസികമായി അടുക്കുന്നത്, ഉറഞ്ഞു കൂടിയ മഞ്ഞുപാറയ്ക്കു മുകളിലൂടെ തെന്നുവണ്ടിയിലിരുന്ന് അതിവേഗം സഞ്ചരിക്കുന്നത്, മഞ്ഞുതൊപ്പിയും രോമക്കുപ്പായവും കൈയുറയും ധരിച്ച് മഞ്ഞുവീഴ്ചയെ കൂസാതെ നടക്കുന്നത്, മഞ്ഞുപാറയുടെ മുകളിൽ പിളർപ്പുണ്ടാക്കി ആ വിടവിലൂടെ ചൂണ്ടയിട്ട് പൈക്ക് മത്സ്യത്തെ പിടിക്കുന്നത്, ഓക്കുമരങ്ങളുടെയും ബെർച്യുമരങ്ങളുടെയും ഫർമരങ്ങളുടെയും ചുവട്ടിലൂടെ ആവേശത്തോടെ ഓടിനടക്കുന്നത്. കഥകളുടെ ഈ അക്ഷയപാത്രം എനിക്കു മുന്നിൽ തുറന്നുവെച്ചു എല്ലാവരോടും അങ്ങേയറ്റത്തെ കടപ്പാടുണ്ട്.

കാലപ്രവാഹത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമെങ്കിലും ചിലത് സംഭവിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ തകർച്ച വേദനാകരമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി. ആ വലിയ രാജ്യം വലുതും ചെറുതുമായ കഷണങ്ങളായി. അത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ നോവിച്ചപ്പോൾ എതിരാളികളെ അതിർന്ന് സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അതെന്ന അസ്വസ്ഥനാക്കിയത് വലിയൊരു വായനാസംസ്കാരത്തിന്റെ അസ്തമയമെന്ന നിലയിലാണ്. സോവിയറ്റ് ലാൻഡിന്റെ മിനുപ്പും മണവും ഇനിയുമെന്ന തേടിയെത്തില്ല. മോസ്കോയിൽനിന്ന് ബഹുവർണപ്പുസ്തകങ്ങളിറക്കാൻ പ്രോഗ്രസ്സും റാഡുഗയും മൈലിഷുമൊന്നും പ്രസാധനരംഗത്തുണ്ടാവില്ല. അവ നമുക്കെത്തിച്ചുതരാൻ വിതരണക്കാരായ 'പ്രഭാത് ബുക് ഹൗസി'നുമാവില്ല. വരുംതല മുറയിലെ ബാല്യകുതൂഹലങ്ങളെ വർണാഭമാക്കാൻ ആ കഥാനിധി കൈയെത്തുംദൂരത്തുണ്ടാവില്ല.

ഈവിധ വേദനകളും നിരാശകളും നൽകിയ ആലോചനകളിൽനിന്നാണ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും എന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പിറവി. പഴയ തലമുറയ്ക്ക് ഗൃഹാതുരതയാർന്ന ഓർമകൾ പുതൂക്കാനും പുതിയ തലമുറകളെ 'കഥയുള്ളവരാ'ക്കാനും കാലം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുസ്തകമാണ് ഇതെന്നു തോന്നുന്നു. റഷ്യൻ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും കഴിയുന്നത്ര ശേഖരിക്കുകയെന്നത് ഏറെ ശ്രമകരമായിരുന്നു. രണ്ടു വർഷത്തിലേറെ നീണ്ട അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിന്റെ പരിണതഫലമാണ് മൂന്നുറിലേറെ കഥകളും രണ്ടായിരത്തിലേറെ പുറങ്ങളുമുള്ള ഈ സമാഹാരം. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമുള്ള റഷ്യൻ കഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ ഇന്റർനെറ്റിലെ ആർക്കൈവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വലിയ ചില കഥകൾ സ്ഥലപരിമിതി മൂലം സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മൂലകഥയോട് പരമാവധി നീതിപൂലർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സ്വതന്ത്ര പുനരാഖ്യാനരീതിയാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. നാടോടിക്കഥകളുടെ പാഠഭേദങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് കൂടുതൽ യുക്തിസഹവും

രസകരവുമായത് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ കഥകളുടെ സമ്പൂർണസമാഹാരമെന്ന് അവകാശപ്പെടാനാവില്ലെങ്കിലും ഇത്ര വലിയ റഷ്യൻ കഥാസഞ്ചയം മുൻപ് ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുപറയാം. അവിടെയാണ് കഥകളുടെ ഈ വീണ്ടെടുപ്പിന് അവകാശപ്പെടാവുന്ന പ്രസക്തി. കുട്ടികളെയും മുതിർന്നവരെയും ഈ കഥകളുടെ പാരായണം രസിപ്പിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പാണ്.

ഈ പുസ്തകം യാഥാർത്ഥ്യമാകുമ്പോൾ നന്ദിയോടെ ഓർക്കേണ്ട പലരുമുണ്ട്. റഷ്യൻ കഥാലോകത്തിലേക്ക് സുഗമപ്രവേശനം സാധ്യമാകുംവിധം ഗൗരവകരമായ അവതാരിക നൽകിയ പ്രിയ ഗുരുനാഥൻ കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, പുസ്തകരചനയ്ക്ക് ആദ്യത്തം പ്രചോദിപ്പിച്ച പി.കെ. ശ്രീകുമാർ, കഥാശേഖരണത്തിൽ സഹായിച്ച ഡോ. പി.കെ. രാജശേഖരൻ, ഡോ. രാധിക സി. നായർ, എം. പ്രദീപ്, കെ.എം. ബൈജു, അഖില പ്രിയദർശിനി, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി ലൈബ്രററിയൻ രാജേന്ദ്രൻ, ആർട്ടിസ്റ്റ് എൻ.എൻ.സജീവൻ എന്നിവർക്ക് നന്ദി. ഈ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധനച്ചുമതല ഭംഗിയായി നിർവഹിച്ച മാത്യുജി ബുക്സിനോടും നൗഷാദും ജോർജി തോമസുമടങ്ങുന്ന സുഹൃത്തുക്കളോടുമുള്ള കടപ്പാട് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. റഷ്യയുടെ മനമറിഞ്ഞു വരച്ച ചിത്രങ്ങളിലൂടെ പുസ്തകത്തിന്റെ കനം വർദ്ധിപ്പിച്ച ശ്രീലാലിനോടുള്ള നന്ദി തീർത്താൽ തീരാത്തതാണ്. റഷ്യയുടെ അർദ്ധകഥാലോകത്തെ നമുക്കു സമ്മാനിച്ച ഓമന-ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ദമ്പതികൾക്കും പ്രിയ വായനക്കാർക്കുമായി ഈ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കട്ടെ.

* * *

റഷ്യൻകഥകളുടെ ശേഖരണത്തിനായുള്ള യാത്രകളിലൊന്നിൽ ഞാൻ എറണാകുളം മേനകയ്ക്കടുത്ത പഴയ പുസ്തകങ്ങളുടെ വിലപനസ്ഥലത്തു മെത്തി. മണിക്കൂറുകളോളം തിരഞ്ഞ് തീപ്പക്ഷിയുടെ പഴയൊരു മോസ്കോപ്പതിപ്പ് കണ്ടെത്തി. യഥാർത്ഥ വിലയുടെ പുറത്ത് മറ്റൊരു കടലാസിൽ അഞ്ചിരട്ടിയോളം വരുന്ന മറ്റൊരു വില കണ്ട് ഞാനല്പം പരുഷമായി ചോദിച്ചു:

'പഴയ പുസ്തകത്തിന് ഇങ്ങനെ അമിതവില ഈടാക്കുന്നത് ശരിയാണോ?'

എന്റെ പ്രകോപനത്തിന് അടിപ്പെടാതെ തികച്ചും ശാന്തനായി അയാൾ മറുപടി നൽകി:

'എന്റെ സാറേ, ഞാനെന്നാനിനും നിർബന്ധിച്ചില്ലല്ലോ. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ വില സാറിനറിയാഞ്ഞിട്ടാണ്. ഇതിന്റെ ഇരട്ടി പറഞ്ഞാലും കൊത്തിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ആളുണ്ട്.'

ഇക്കുറി ചെറുതായത് ഞാനാണ്. പാഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് പുസ്തകം സ്വന്തമാക്കി വേഗം നടന്നു.

എന്റെയീ കഠിനപരിശ്രമത്തിനു പ്രസക്തി ഏറെയാണെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ച അജ്ഞാതനായ സുഹൃത്തേ, താങ്കൾക്കും നന്ദി!

അവതാരിക

പണ്ട് പണ്ട്, ഇന്നും

കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

പറയുന്നു നാം പ്രിയകഥക-
ളതുമേരം നമ്മുടെ
ചാരത്ത് വന്നിരിക്കുന്നു കുട്ടികൾ

ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ പുനരാഖ്യാനം ചെയ്ത സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും രസിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കെന്റെ കുട്ടിക്കാലപ്രപഞ്ചങ്ങൾ തിരിച്ചുകിട്ടുന്നു. പഴയ വയലുകളിൽ വീണ്ടും വിത, വീണ്ടും വിള, വിള തിന്നാൻ വീണ്ടും ദേവലോകത്തുനിന്ന് രാത്രിരാത്രി ഇറങ്ങിവരുന്ന മാന്ത്രികക്കുതിര, ജീവനോടെ അതിനെ പിടികൂടണം, വടിയും വടവുമായി വൃദ്ധകർഷകന്റെ മക്കൾ ഉറക്കമൊഴിച്ച് കാവലിരുന്നു, തിരക്കിട്ട് തീറ്റ തുടങ്ങിയ പെരുച്ചാഴിയെയും മൂയലിനെയും പേടിപ്പിച്ചോടിക്കാൻപോലും അവർ ഒച്ചകൂട്ടിയില്ല. ശക്തിയേറിയ മഞ്ഞുകാറ്റ് വീശി, പൊടിപടലവും കരീലകളും ആർത്തുയർന്നു, കാറ്റടങ്ങിയപ്പോൾ അവർ അമ്പരന്നുപോയി. വയൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന് മേയുന്നു, മാന്ത്രികക്കുതിര, കൃഷ്ണിരോമങ്ങൾ പട്ടുമോലംപോലെ ഉദാസീനമായി ഉലയുന്നു. വാലിന്റെ പ്രതാപം വെള്ളച്ചാട്ടംപോലെ, കുഞ്ഞൊഴുക്കും അഴകും, കുതിരയുടെ വെളുപ്പും വലിപ്പവും വിള തിന്നുമ്പോഴത്തെ പാവത്തരവും കണ്ട് അവർക്കതിനോടുണ്ടായിരുന്ന പോർ മാഞ്ഞു. പാതിരാതിലാവിൽ പാടത്തിനു സൗന്ദര്യം കൂടുമെന്നവർ കേട്ടിട്ടേയുള്ളൂ, കാണുന്നത് ആദ്യം, മഞ്ഞുകാലത്തെ മായാതിലാവിൽ തിളങ്ങുന്ന ഇലകളും കതിർക്കുലകളും കായ്കനികളും സമൃദ്ധസുന്ദരം. അവരുടെ കൃഷിയിടങ്ങൾക്കുമേൽ സ്വർഗത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം വർഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു തോന്നി. അതവരെ മോഹിപ്പിച്ചു. മാന്ത്രികക്കുതിരയുടെ വരവ് കാണുന്ന ലഹരിക്കായി രാത്രിതോറും അവർ പ്രാർഥനയോടെ കാത്തിരുന്നു. പിടി വിടാതെ അതിന്റെ വാലിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നാൽ അനായാസം സ്വർഗത്തെത്താമെന്ന് ഗ്രാമവൃദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞത് അവരെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു. ഏതുമേരവും അവർ സ്വർഗത്തിന്റെ മാധികപ്രൗഢി സ്വപ്നം കണ്ടു. സ്വർഗത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ചർച്ച ചെയ്തു, കാവൽ മറന്നു. വിള ഒടുങ്ങുന്ന കാര്യം മറന്നു. ഇനിയുള്ള രാത്രികളിൽ മാന്ത്രികക്കുതിര വരാതിരുന്നെങ്കിലോ എന്നവർക്ക് ഒരുനാൾ പതർച്ചയുണ്ടായി. അന്നു രാത്രിയിൽ മൂന്നു പേരും പാടത്ത് പതുങ്ങിക്കിടന്നു. തീറ്റ മതിയാക്കി അന്ത്യയാമത്തിൽ മാന്ത്രികക്കുതിര മടങ്ങാനുയരുമ്പോൾ അവർ കുതിരയുടെ വാലിൽ തൂങ്ങി, കൂടഞ്ഞുയരുന്ന കുതിപ്പിലും ഊക്കിലും പിടി വിട്ടുപോയ മുത്തവർ രണ്ടും വിളപ്പാടത്തു വീണു. ഇളയവൻ വാസിലി ഉയർന്നുയർന്ന് മേഘങ്ങൾ പിന്നിട്ട് മറയുന്നത് ആ കിടപ്പിൽക്കിടന്ന് അവർ കണ്ണുനീറയെ കണ്ടു.

റഷ്യൻകഥ എവിടെയോവെച്ച് ഇന്ത്യൻകഥയായി. അതോ മറിച്ച്? ചെറു വ്യത്യാസങ്ങളോടെ പലയിടത്ത് കണ്ടിട്ടുണ്ടിത്. ഒരേ കഥ പല നാടുകൾക്ക് സ്വന്തം കഥ. പാട്ടുകളും ഈണങ്ങളുമുണ്ടിങ്ങനെ. സ്വന്തമെന്ന് പല രാജ്യക്കാർ അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു പാട്ടിന്റെ സ്വദേശം തേടിപ്പോകുന്ന ഒരു സിനിമയുണ്ട്. ഹുസ് ഈസ് ദിസ് സോങ്ങ്? ബൾഗേറിയൻ സംവിധാനിക അദ്ദേഹപിറവയുടെ റെസ്റ്റോറന്റിൽ കേട്ട പാട്ട് സ്വന്തം നാട്ടിലെ പാട്ടെന്ന് പിറവയുടെ നാലു സുഹൃത്തുക്കൾ വാശിയോടെ അവകാശപ്പെടുന്നു. ഗ്രീസ്, മാസിഡോണിയ, ടർക്കി, സെർബിയ എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവർ. ഈ അവകാശത്തർക്കത്തിൽ സിനിമ ഒരു ദീർഘയാത്ര പോകുന്നു. തുർക്കി, ഗ്രീസ്, അൽബേനിയ, ബോസ്നിയ, സെർബിയ, മാസിഡോണിയ, ബൾഗേറിയ... സർഗാത്മകതയ്ക്കു പല സ്വദേശങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നു. കഥകളും പാട്ടുകളും വേഗമേറിയ ദേശാടനപ്പക്ഷികളാണ്. ചലനവും വ്യാപനവും അവയുടെ നാടോടി ധാതുക്കൾ. വൃദ്ധനായ റഷ്യൻ കർഷകന്റെ ഇളയ മകൻ വാസിലി എങ്ങനെയോ എന്റെ നാട്ടിലെ പ്രധാന കർഷകൻ കണ്ടോലി ശ്രീധരന്റെ ഇളയ മകൻ വാസുവായി. അങ്ങനെയായിരുന്നു ആദ്യമായി എന്റെ നാട്ടിൽനിന്നൊരാളുടെ സ്വർഗാരോഹണം. നാമജപങ്ങളും യാഗഹോമങ്ങളും വഴിപാടുകളുമൊക്കെയായി സ്വർഗയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി നിന്ന ഭക്തജനങ്ങളെക്കാളൊക്കെ മുൻപേ. റഷ്യൻ വിളപ്പാടങ്ങൾ നാട്ടിലെ എളുക്കങ്ങളായി. പണ്ട് ഞാൻ ഏതു കഥയും അനുഭവിച്ചത് എന്റെ ഗ്രാമത്തിന്റെ സ്ഥലപ്രകൃതിയിലാണ്, ജനപ്രകൃതിയിലും. അറേബ്യയോ റഷ്യയോ ചൈനയോ ഗ്രീസോ തുർക്കിയോ എവിടവും ഇവിടമാക്കാം, ഇവിടം എവിടവുമാക്കാം, കുട്ടിക്കാലത്തിന്. ബാല/നാടോടി ഭാവനയ്ക്ക്... അതോടെ ഏതു നാട്ടിലെ കഥയും ഈ നാട്ടിലെയായി. അമ്മമ്മമാർ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് അവ കുടുതൽ നമ്മുടെതായി. കഥ കേൾക്കൽ പലപ്പോഴും കഥയോർമ്മിക്കലായി.

കഥ പറയാത്തവരാരുണ്ടായിരുന്നു അൻപതു കൊല്ലം മുൻപത്തെ നാട്ടിൻ പുറത്തെന്ന് കണ്ടെത്താനാണ് പ്രയാസം. എല്ലാവരും കഥ പറഞ്ഞു. പണിയെടുക്കുമ്പോഴും വഴി നടക്കുമ്പോഴും ഉറക്കുമ്പോഴും ഊട്ടുമ്പോഴും പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴും. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും കഥ ഉണർത്തി. മനസ്സും സമയവും പഞ്ചഭുതങ്ങളുമായും ഇണക്കി. ലോകാലോകങ്ങളെ കഥ സംവിധാനം ചെയ്തു. വാദങ്ങളെ കഥ പ്രാമാണികമാക്കി. ഏതു തത്ത്വത്തിനും കഥ ന്യായം നൽകി. ഏതു പാഠവും കഥ മനസ്സിലെഴുതി. വാഴ്ത്താനും വീഴ്ത്താനും കഥയായി, ആയുധം. സ്വന്തമാക്കാനും ഒഴിവാക്കാനും കഥയായി, കൂടയും വടിയും. ഓർമ്മയിലെ കഥകളായിരുന്നു സംസ്കാരം. കഥയായിരുന്നു ബന്ധങ്ങളുടെ ഊർജം. കുമ്പസാരം കാര്യവും മാലിന്യവും മാത്രം എം. കൃഷിവേലിയും ടാഗോറും ചെഖോവയും ടോൾസ്റ്റോയ്യും വി. സുതോയെയും മറ്റനേകരും അനുഭവമാകുംമുൻപാണ്. ഗോപാലകൃഷ്ണനും ഓമനയും വിവർത്തനം ചെയ്ത കുട്ടിക്കഥകളുടെ നിധി 'പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ്' വഴി കിട്ടിത്തുടങ്ങുംമുൻപേ. കണ്ടാലും കണ്ടാലും മതി വരാത്ത ചിത്രങ്ങളുള്ള സോവിയറ്റ് ബാലസാഹിത്യമാസികകളും നാടക/

സിനിമാ നോട്ടീസുകളും രസീത്ബുക്കും സ്റ്റാലിൻമീശയുമായി സഖാവ് ഓച്ചിറവാസു വരുന്നതിനും വളരെ മുൻപേ. മാമൻപണിക്കൻ, ദാനിയേലച്ചായൻ, കുറുമ്പ, കൊച്ചിക്ക, തേവൻ, ആദിച്ചൻപണിക്കൻ, അമ്മമ്മമാർ തുടങ്ങി നാട്ടിലെ ആദികാമികൾ വയലിലും കാവൽമാടങ്ങളിലും വഴിയിലും വീട്ടിലും കഥ പറഞ്ഞു. നാടോടിക്കഥകളും കുട്ടിക്കഥകളും ജന്തുക്കഥകളും പ്രേതകഥകളും പുരാണകഥകളും യക്ഷിക്കഥകളുമെല്ലാം അവർ പറഞ്ഞു. ടൺകണക്കിനു നൂണക്കഥകളും. 'പണ്ടെന്നോട് പറഞ്ഞ കഥകൾ വീണ്ടും നിന്നോട് ഞാൻ പറയുന്നു' എന്ന് കടമ്മതിട്ടയുടെ തള്ളക്കോഴിക്കു പറയാവുന്നതു പോലെ അവർക്കും പറയാം. കുട്ടലും കുറയ്ക്കലും മാറ്റലുമൊക്കെ ആ നാടൻ കഥപറച്ചിലുകാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം. ഒരേ കഥതന്നെ പിന്നെപ്പറയുമ്പോൾ മാറും. മാറിയല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മാറണമല്ലോ എന്ന് മറുപടി വരും. അവരവരുടെ ഈണമാണ് കഥപറച്ചിലുകാർക്ക്. ഒരു കഥ രണ്ടുപേർ പറയുമ്പോൾ മട്ടു മാറും. കഥപറച്ചിലിൽ പറയുന്നവർ ഒരു സാങ്കല്പിക അരങ്ങിലായി. കുടുതൽ കരുത്തുള്ളവരായി. സർഗാത്മകരായി. നാടോടിക്കഥകളുടെയും കുട്ടിക്കഥകളുടെയും മുഖ്യ മാധ്യമം ഈ നാടൻ കാമികരായിരുന്നു. വീജിറ്റൽ കളികളോ ആനിമേഷൻ സിനിമയോ ചിത്രകഥകളോ ഹാരി പോട്ടറോ ടോം ആൻഡ് ജെറിയോ മിക്കിയും ഡൊണാൾഡും ടിൻടിനോ ബാലപുസ്തകങ്ങളോ ആയി സംസ്കാരവ്യവസായം ആ ദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് കാണുന്നതിനപ്പുറം ഒരു വലിയ ലോകം അവർ കാണിച്ചു. വെളിവുകൾക്കപ്പുറം വളരുന്ന വലിയ വെളിവി. അതിരില്ലായ്മയുടെ ആഘോഷം. പരിണാമങ്ങളുടെ ചടുലതയും ചാതുര്യവും. എല്ലാം അവർ അനുഭവിപ്പിച്ചു. കഥാന്ത്യത്തിൽ ചില കഥകൾ ജ്ഞാനത്തുള്ളികളായി കുറുകിത്തിളങ്ങും. ചില കഥകൾ പഴഞ്ചൊല്ലുകളായി മുറുകിയുറയ്ക്കും. ഓർമ്മയിൽ കഥ വസിക്കുന്നത് സംഗീതത്തിന്റെ ഉടലിലാണ്. പാട്ടുകൾ പോലെ അലയിളകി മനസ്സിനെ വീണ്ടും വീണ്ടും കഥതന്നെ കഥ കേൾപ്പിക്കും. വളരുന്ന ബോധവുമായി ഇണങ്ങാൻ മനസ്സിൽ കഥ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് മൗനത്തിന്റെ കൈകൾകൊണ്ടാണ്. അവസാനിക്കുമ്പോൾ ഒരു ബാലകഥയും ലോകത്തെ പുറത്തിട്ട് വാതിലടച്ച് പൂട്ടിപ്പോകുന്നില്ല.

ഡോ. ശ്രീകുമാറിൽ ഒഴുകുന്നുണ്ട് ഗ്രാമത്തിലെ ആ പഴയ കഥപറച്ചിലുകാരുടെ നാടോടിപ്പൂഴ്. വ്യാപ്തിയും വേഗവും വർധിച്ച്. സംസ്കാരചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മശ്രദ്ധ തെളിഞ്ഞ്. ഗവേഷകന്റെയും കവിയുടെയും നോവലിസ്റ്റിന്റെയും പുതുവഴി തേടുന്ന ബാലസാഹിത്യസാധകന്റെയും നോട്ടങ്ങളോടെ. പാഞ്ഞിട്ടും പറഞ്ഞിട്ടും തീരാത്തത്രയുണ്ട് ശ്രീകുമാറിന്റെ കഥയറയിൽ കഥകൾ. പറയുംതോറും പെരുകിപ്പെരുകി വരുന്നവ. വിദൂര ദേശകാലങ്ങളിൽനിന്നുപോലും വരുന്നവ. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ബാല/നാടോടിക്കഥയിലെ സൂക്ഷ്മപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ മാതൃകകൾ. ഈ പുനരാഖ്യാനത്തിലെ പല കഥകളും പണ്ടേ അറിയുന്നവ. ചിലതിന്റെയെങ്കിലും പാഠഭേദങ്ങൾ വീട്ടിലോ പാടത്തോ പറവിലോ പള്ളിക്കൂടത്തിലോ കേട്ടവ. പഞ്ചതന്ത്രത്തിലോ ഈസോപ്പകഥകളിലോ അറബിക്കഥകളിലോ ഉറവെടുത്തവ. നേരും

നൂണയും ഇടനിറങ്ങളായി ഇഴയിട്ട് അഴകേറ്റിയവ. മാത്ച്ചാലും മായാത്ത മായാനിലാവുകൾ നിറയുന്ന വാമൊഴിപ്പുരാണങ്ങൾ. ഇന്നും പുതിയവ. അവ പറയുന്നു എന്നെന്നേക്കുമായി ഒന്നും ഇല്ലാതാവുന്നില്ലെന്ന്. എക്കാലവും ജീവിക്കാനും വളരാനും എല്ലാറ്റിനും ഇടമുള്ളത് കഥയിൽ മാത്രമെന്ന്. ലോകം മാറുമ്പോൾ ബാലസാഹിത്യവും മാറുമെന്ന്. പുതിയ നാടോടിക്കഥകൾ വരുമെന്ന്. പുതിയ നൂണുകളും നേരുകളും വിളയുമെന്ന്. ഓരോ കാലവും അതാത് കാലത്തിന്റെ നേരും നൂണയും ഫലിതവും സൗഹൃദവും വൈറപ്പും കളിയും കാര്യവും യുദ്ധവും സമാധാനവും വീടും വഴിയും വാഹനവും അന്നപാനീയങ്ങളും മരുന്നുകളും കവിതയും ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും സംഗീതവും നിർമ്മിക്കുമെന്ന്. ടോൾസ്റ്റോയിയും ചെഖോവയും ലെനിനും ഗോർക്കിയും സൈബിരിയയും സ്റ്റാലിനും ക്രുഷ്ചേവും സ്പുട്നിക്കും ബഹിരാകാശവും പെരിസ്ക്രോയിക്കയും കെ.ജി.ബിയുമൊക്കെ ചില നാടോടി/ബാലസാഹിത്യകാലങ്ങൾക്കുടിയാണ്. ഡോ. ശ്രീകുമാറിന്റെ ഈ പുനരാഖ്യാനങ്ങളിലും കാണാം പല കാലത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ, കാഴ്ചമാറ്റങ്ങളും.

ഈ പുനരാഖ്യാനങ്ങൾ പലവട്ടം എന്നെ എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ കൂഗ്രാമ വഴികളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഗ്രാമച്ചന്തയിലേക്കും നാടൻ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കും അവിടത്തെ ഇലയും മണ്ണും മനസ്സും കാഞ്ഞ മണങ്ങളിലേക്കും. മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യരും യക്ഷികളും പ്രേതങ്ങളും പുതവുമൊക്കെയായി എത്രയെങ്കിലും കഥാപാത്രങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടി കഥ വളർന്ന നാട്ടുപാതയിലേക്കും. ഒരു വേനൽക്കഥപോലെയാണ് എള്ളുകണ്ടങ്ങൾക്കു കുറുകെ പണ്ടൊരു നേർവരപ്പാതയുടെ പിറവി. പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് കഥ വലുതാവുന്നതുപോലെ നടന്നു നടന്ന് വഴി തെളിയും. ദൂരത്തിന്റെ നാടൻ കുറുകെച്ചെത്ത. തലമുറകളുടെ ആധി കിതച്ച വഴി. നാട്ടുകാരണവരെന്ന് വിജയൻ വിളിച്ച ഒറ്റയടിപ്പാത. ഇടശ്ശേരിയുടെ പുതപ്പാട്ടിൽ ആ വഴിവക്കത്തെ മൺകട്ടകളിൽനിന്നുയരുന്ന നെടുവീർപ്പുണ്ട്. പാടം കടന്ന്, കൈതകളുടെ തണലിൽ പരൽമീൻ തിളങ്ങുന്ന കൈത്തോടും കടന്ന്, കുന്നു കേറുന്ന ചെമ്മൺപാതയായി ആ വഴി ഉയരും. കുന്നിനപ്പുറം എന്തെന്നറിയാതെയാണ്. അവിടെത്തി വഴി മറയും. രാത്രിയും പകലുമുണ്ടായിരുന്നു വഴിയുടെ വെട്ടം. വഴി പാടുന്ന വെട്ടം എന്നും പറയാം. പശ്ചാദ് പാഞ്ജലി. അതിലും തെളിച്ചമുള്ളവ ഏറെയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല നാട്ടിൽ അൻപതു കൊല്ലം മുൻപ്. ചിലപ്പോഴത് സങ്കല്പത്തിൽ മായാവഴിയായി മാറും, കഥ കേട്ടിരിക്കുമ്പോൾ. കാളിനി വസുദേവർക്കോ ചെങ്കടൽ മോശയ്ക്കോ സ്വന്തം നെഞ്ച് പിളർന്നു കൊടുത്ത അർദ്ധുത പോംവഴിയായി പുണ്യപ്പെടും. ഇടത്തും വലത്തും വെള്ളം മതിലായി നില്ക്കും. കയത്തിലെ വരണ്ട നിലം പെരുവഴിയായി തെളിയും. ആ വഴിയിലൂടെ ഭാവിയെ അവർ മറുകരയെത്തിക്കും. കഥയിലെന്നും ഭാവി മറുകരയിലാണ് ആവാസം. അങ്ങനെയിരിക്കേ എള്ളുകണ്ടവും മണൽപ്പാതയും കയത്തിലെ വഴിയും കാണാതാവും. കളഞ്ഞുപോയ മണം പരതി വയൽവരമ്പിൽ പതിവായലഞ്ഞ നാടൻപട്ടിയും മറയും. ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടേയില്ലാത്തപോലെ എല്ലാം മായും. കടൽ കൂടിപ്പേർന്ന പോലെ.

അവസാനിച്ചിരുന്നേയില്ല കുട്ടിക്കാലത്ത് നാടോടിക്കഥയുടെപോലെ നാട്ടുപാതയുടെയും മായ.

അപ്പുറം കാണാതെകയുടെ ആ പാതയിലൂടെയാണ് എന്റെ നാട്ടിലേക്ക് ആദ്യമായി ഒരു സിംഹം വന്നത്. എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്ത്. സർക്കസ് കമ്പനിയുടെ വരവിനൊക്കെ മുൻപ്. അതും ഒരു പാവം മൂയലിന്റെ വാക്കിന്റെ മാന്ത്രികതയിൽ. മൂയൽ മുൻപേ നടന്നു. മോശയുടെ മനസ്സാന്നിധ്യത്തോടെ. ആഴക്കിണറിലെ എതിർസിംഹത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കാൻ. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാൻ. നാട്ടുപ്രജയുടെ അതേ വഴിയിലൂടെയാണ് മൺകൂടത്തിന്റെ അടിയോളം വറ്റിത്താണ വെള്ളം നാട്ടുനാവുകളിലേക്കൊഴുകിയത്. ആസൂത്രണവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു കാക്കയുടെ സാങ്കേതികവിദ്യയിൽ. ഹൃദയം മരക്കൊമ്പിൽ വെച്ചാണ് താൻ സവാരിക്കിറങ്ങിയതെന്ന് മണ്ടൻമുതലയെ വിശ്വസിപ്പിച്ച് ജീവന്റെ തീരത്ത് തിരിച്ചിറങ്ങി പ്രാണവേഗത്തിൽ മരത്തുഞ്ചത്തേക്ക് കുരങ്ങ് കുതിച്ചതും അതേ ആത്മരക്ഷാമാർഗത്തിലൂടെ. അതേ വഴിയിലൂടെ പിന്നെ ലൗകികവും അലൗകികവും ദുരുഹവും അയുക്തികവുമായ നിരന്തര വരവുകളുണ്ടായി. ഭീകരരും വിചിത്രരൂപികളും കൂശാഗ്രബുദ്ധികളും മായാവികളും മണ്ടശിരോമണികളും ചതിയരും സ്നേഹനിധികളും ജ്ഞാനികളും പ്രവാചകരും മുടിയിരായ മക്കളും സർവംസഹികളായ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും പ്രേതങ്ങളും യക്ഷികളും ഗന്ധർവന്മാരും ദൈവങ്ങളും പിശാചുക്കളും രാക്ഷസന്മാരും സർപ്പങ്ങളും മീവൽപ്പക്ഷികളും ആനറാഞ്ചികളും മത്സ്യകന്യകയും രാജകുമാരനും രാജകുമാരിയും വന്നു. കാബൂളിവാലാ വന്നു. ചെഖോവിന്റെ *വാൻകയെപ്പോലെ* ആരോരുമില്ലാത്ത ബാല്യങ്ങൾ വന്നു. അനാഥരെ ചുഴുന്ന ദൈന്യമുകത വന്നു. പുതിയ ലോകങ്ങൾ വന്നു. ഈരേഴിലുമേറെ ലോകങ്ങൾ. ആ ലോകങ്ങളിലെ അർദ്ധുതാനുഭവങ്ങൾ വന്നു. കഥകൾ വന്നു. ഉൾവെളിവുകൾ വന്നു. ബോധനോദ്യാനമായി ചരാചരങ്ങൾ വളർന്നു. അതിരുകളില്ലാത്ത ഭാഷയും ഭാവനയും വന്നു. എണ്ണമറ്റ കർമ്മ/ജ്ഞാനവിതാനങ്ങൾ നാടിനു വന്നു. ഓരോരുത്തരെയും അവ ഓരോ പ്രപഞ്ചമായി നിർവചിച്ചു. ആ കുട്ടിക്കാലപ്രപഞ്ചങ്ങളാണ് ഇന്ന് തിരിച്ചുവരുന്നത്. ശ്രീകുമാറിന്റെ *സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും* രസിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ. ഈ പുസ്തകമെനിക്ക് തിരിച്ചുതരുന്നു, കഥ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് കഥകളായി അവശേഷിച്ച് പുർവികരെ. കഥകളിൽ നിറഞ്ഞ് മനുഷ്യരെ പുരിപ്പിച്ച ജീവജാലങ്ങളെ. ജീവലോകത്തെ പുരാതനമിത്രങ്ങളെ. പ്രകൃതിയെക്കാൾ പ്രകൃതിയായി കഥകളിൽ വളർന്ന ഭാവന, ഭാവനയോടു തോല്ക്കുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്ന യുക്തി, സങ്കല്പത്തിൽ ലയിച്ച് സൗന്ദര്യം കൂടുന്ന യാഥാർഥ്യം, മൂല്യസ്നാനത്തിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന വിശ്വാസം, ജ്ഞാനപ്പെട്ടുയരുന്ന അനുഭൂതി, ചിറക് നേടുന്ന സ്ഥാവരങ്ങൾ, കാണാതായ സൂര്യനെ കഥ ഉദിപ്പിച്ചത്. കഥ ചുഴറ്റിയ ചുഴലികൾ, അടക്കിയ ക്ഷോഭങ്ങൾ, മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിച്ച മൃതസഞ്ജീവനി, കഥകളായ മനസ്സ്. കഥാസരിത്സാഗരമായ ജീവിതം, കഥ ശ്വസിച്ച് കഥയായ കുട്ടിക്കാലം, എല്ലാം പുതുതെളിമയോടെ ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ തിരിച്ചു വരുന്നു. കാലം കുറെ ആയല്ലോ കാറ്റും മഴയും

വെയിലും ഇരുട്ടും കൊള്ളുന്നു, എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു ജീവിതം എന്നെ നോടു ചോദിക്കുന്നു.

വയസ്സായവർ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും വായിക്കുന്നത് നല്ലതാണെന്നു തോന്നി. വയസ്സാവാത്തവ വയസ്സാകൽ മെല്ലെയൊക്കും. കാലഹരണത്തെ ചെറുക്കും. പ്രത്യാശയിലെ തിമിരവും സമയത്തിലെ വിളളലും വിളക്കും. ആദിയിലേക്കും അകലുന്ന ലോകത്തിലേക്കും ദൂരം കുറയ്ക്കും. ബഷീറിനെ ഓർത്തു പറഞ്ഞാൽ കഥയുടെ ഖജനാവില്പെയ്യുള്ള അനന്തമായ സമയം. ഓരോ വായനയിലും കഥയിൽ വരും, പുതിയ പച്ചില, പുതിയ കാഴ്ച, പുതിയ വ്യാസം. പൂഷ്കിൻ പറയുന്നതുപോലെ ഈ കഥകളിലെ ലോകം ഒരു മായാലോകം. റഷ്യ മണക്കുന്ന കഥകൾ, ശരിയാണ്. പ്രകൃതിയുടെയും സംസ്കൃതിയുടെയും ദേശവാസനകൾ ഈ നാടോടിക്കഥകളുടെ സൗന്ദര്യത്തിലുണ്ട്. മറ്റു കഥകൾ മഹർഷി ടോൾസ്റ്റോയുടെ ബാലകഥകൾപോലെ ലോകം മണക്കുന്ന കഥകൾ. ഭാവിയിലേക്കു കൂതിക്കുന്ന സർഗാത്മകതയുടെ മണം. അയ്യങ്കതികതയിലേക്കും അലൗകികതയിലേക്കും അതീത വിതാനങ്ങളിലേക്കും അനുഭവത്തിന്റെ സമഗ്രവ്യാപ്തിയിലേക്കും അനായാസം പടരുന്ന മനസ്സിന്റെ സഹജവാസന. ജൈവമാനുഷികതയുടെ അതിരില്ലായ്മയാണ് ഈ കഥകളുടെ സ്വദേശം. റഷ്യനോ ഇന്ത്യനോ ചൈനീസോ ഗ്രീക്കോ അറബിയോ ടിബറ്റനോ യഹൂദരോ ബൗദ്ധരോ ഹൈന്ദവരോ ക്രൈസ്തവരോ മുസ്ലിങ്ങളോ ആരു പറയുമ്പോഴും കഥയുടെ പൊരുളാണ്. ചുണ്ടിന്റെ ആകൃതി പലത്; ചിരി ഒന്ന്. ചെു പലത്; അർഥം ഒന്ന്. വംശീയ/ദേശീയ ചിഹ്നങ്ങൾ പലത്; പൊരുൾ ഒന്ന്. നാടോടിക്കഥയിലെ നാട് ലോകം മുഴുവനുമാണ്. ബാലകഥയിലെ ബാല്യം കാലവും പ്രകൃതിയും നിറയെ. കഥയിലേയുള്ള എല്ലാറ്റിനും എല്ലാവർക്കും ഒരേ ഭാഷ. തകരാതെ ഉയരുന്ന ബാബേൽ. സർവചരാചരങ്ങളും തമ്മിൽ ഇഷ്ടംപോലെ വർത്തമാനം പറയും. നിരന്തരവും സ്വച്ഛന്ദവുമായ വിനിമയം. മധുരം ഗായതി.

ഇടശ്ശേരിയുടെ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്ക് വീണ്ടും, പുതപ്പാട്ട് ഇവയൊക്കെ ഓർമ്മവരുന്നു. പുത്തനുടുപ്പും പുതിയ പുസ്തകവും എഴുത്താണിയുമായി പുറപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ണി. പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്ക്. അന്യവും വിദൂരവുമായവയെ സ്വന്തവും അടുത്തുമാക്കുന്ന അറിവിന്റെ വ്യവസ്ഥകളിലേക്കുള്ള പുറപ്പാട്. നേരമായി പിരിയാനും അകലാനും എന്നറിയാതെ നില്ക്കുകയാണ് അലരി. ചില്ലുകളിൽ ചെറുകിളികളും. കാഞ്ചനവെയില് നൂണഞ്ഞ്, ഉണ്ണിയെക്കാത്ത്. മുറ്റത്ത്. എന്നുമിത് കാണുന്നതാണ് അച്ഛൻ. അവർ പതിവുകൾ തുടരും. പഠിപ്പും യാത്രകളുമായി ജ്ഞാനിയോ വിജയിയോ നിസ്സംഗനോ ദുഃഖിയോ ആയി സംസാരത്തിരയിൽ എന്നെങ്കിലും ഉണ്ണി തിരിച്ചുവന്നാലോ? അന്യോന്യം മറന്നിരിക്കും. അലരിയെ. ചില്ലുകളെ. ചെറുകിളികളെ. പഴയ പുലരികളെ. അവരകളും. അന്യോന്യം പേച്ചറിയാത്തവരായും. ഒരു പാരിസ്ഥിതിക പരിഭാഷയ്ക്കും കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരും, ആ 'നാനാ ജഗന്മനോരമ്യഭാഷ' വീണ്ടെടുക്കാൻ. അച്ഛനു നന്നായറിയാം, തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതെന്തെന്ന്. ഏതു സർവമൊഴിയുടെ പറുദീസയെന്ന്. ഒ.വി.

വിജയൻ പറഞ്ഞ നടക്കാനിറങ്ങിയ ജീവബിന്ദുക്കളുടെ കഥയിലുമുണ്ട് ഇടശ്ശേരി കണ്ട മറവിയുടെ പ്രശ്നം. പച്ചച്ച താഴ്വരയിൽ ചേച്ചി നിന്നു. അനിയത്തിയാത്ര തുടർന്നു. അറിവും നഗരവും പുകയും പുരണ്ടെത്തിയ അനിയത്തി ചേച്ചിയെ മറന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അറിയുന്ന മറവികളെക്കാൾ ദയനീയം അറിയാമറവികൾ. അറിയാനഷ്ടങ്ങൾ മനസ്സിൽ പടർത്തുന്ന നഷ്ടകാലങ്ങളും നഷ്ടദേശങ്ങളും അതിലും ദയനീയം. ഏതു വളർച്ചയിലും കാണാം വേർപാടിന്റെയും അകലത്തിന്റെയും മറവിയുടെയും അനേകമനേകം സൂക്ഷ്മനഷ്ടങ്ങളുടെയും കൂടി ആരോഹണം. അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ആ നഷ്ടം വരാതെ, വന്നു പോയാൽ വർധിക്കാതെ, മനസ്സ് കെടുതിയിലാവാതെ, ബാല്യത്തെക്കുറിച്ചും കാത്തുപോറ്റാനുള്ള രക്ഷാപായങ്ങൾ പലതുണ്ട് സംസ്കാരത്തിൽ. ആ പ്രതിരോധസ്വപ്നംകൊണ്ടാവണം ബാലസാഹിത്യവും പാട്ടുകളും ചിത്രങ്ങളും നാടോടിക്കഥകളുമൊക്കെ രചിക്കപ്പെട്ടത്, 'നാനാ ജഗന്മനോരമ്യഭാഷ'യിലായത്. ജീവന്റെ ആ പൊതുമൊഴിയിലാണ് ഇന്നും കൂട്ടികൾക്കായുള്ള വരയിലും എഴുത്തിലും പാട്ടിലും ഭാവനയുടെ അതിരില്ലാവിഹാരം. എഴുത്തിലൂടെയുള്ള ഈ കാവലിന്റെ പേരിൽ ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാറിനു നന്ദി.

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

മലയാളിയുടെ സാഹിത്യചക്രവർത്തി വി.കെ.വേണുഗോപാലൻ സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ സാഹിത്യം വഹിച്ച പങ്ക് നിസ്തുലമാണ്. അതിൽത്തന്നെ റഷ്യൻ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും ഒന്നിലേറെ തലമുറകളിലെ വായനക്കാരുടെ രുചിപ്പെടുത്തുകയും എഴുത്തുകാരനെ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. അവ മലയാളിയുടെ സ്മൃതിശേഖരങ്ങളിൽ ഒളിമങ്ങാത്ത കഥാരത്നങ്ങളായി ഗൃഹാതുരതയുണർത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്നും സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

വിവിധ കാലങ്ങളിൽ വെവ്വേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള സോവിയറ്റ് ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും സമാഹരിച്ച് മാതൃഭൂമി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ്. രണ്ടു വോള്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ കഥകളുടെ പുനരാഖ്യാനം നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നത്, കേന്ദ്ര-കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾക്കു പെട്ടെന്ന് നിരവധി ബഹുമതികൾ കരസ്ഥമാക്കിയ പ്രസിദ്ധ ബാലസാഹിത്യകാരൻ ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാറാണ്. രണ്ടു വർഷത്തിലേറെക്കാലം കൊണ്ട് ഈ ഉദ്യമം ഏറ്റെടുത്ത് ഭംഗിയായി നിർവഹിച്ച ശ്രീകുമാറിനു നന്ദി. ഈ പുസ്തകത്തിന് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു അവതാരിക തയ്യാറാക്കിയത് പ്രിയപ്പെട്ട കവി കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ളയാണ്. അദ്ദേഹത്തോട് ഞങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദി വാക്കുകൾക്കതീതമാണ്, വർണബഹുലമായ ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ഈ കൃതിയെ സമ്പന്നമാക്കിയ ചിത്രകാരൻ എ.ജി. ശ്രീലാലിനും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഓരോ മലയാളിയുടെയും ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ അനിവാര്യമായ ഈ കൃതി, പരിഭാഷകളിലൂടെ റഷ്യൻസാഹിത്യത്തെ മലയാളിക്ക് സുപരിചിതമാക്കിയ ഗോപാലകൃഷ്ണനും ഓമനയ്ക്കുമായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

മാനേജർ
മാതൃഭൂമി ബുക്സ്

മായാലോകം

റഷ്യയുടെ മണമുള്ള മായാലോകത്തിലേക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും സുസ്വാഗതം!

ആദിമധ്യാന്തങ്ങളില്ലാത്ത, ദിക്കും ലക്കുമില്ലാത്ത അർദ്ധുതലോകമാണത്. അതിന്റെ നടുവിൽനിന്ന് മുളച്ചുപൊന്തി, മായാലോകത്തെ ആസക്തം മുട്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഇലക്കൂട വിരിച്ച് കുറ്റനൊരു ഓക്കുമരമുണ്ട്. ദുർമന്ത്രവാദിനികൾക്കും യക്ഷികൾക്കും ഭൂതപ്രേതാദികൾക്കും യഥേഷ്ടം വിശ്രമിക്കാൻ ഓക്കുമരത്തിന്റെ കൊമ്പുകൾ താനേ താണുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. കടലോരത്തെ അവ തൊട്ടുതലോടാറുണ്ട്.

ഓക്കുമരത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ പണ്ഡിതനായ ആ പുച്ചയെക്കുറിച്ച് പറയാതെ വയ്യ. സകലവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും നന്നായറിയാമായിരുന്നിട്ടും ദാർഭാഗ്യവശാൽ അവനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചില്ല. ഏതുനേരവും ഓക്കുമരത്തെ ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കാനാണ് അവന്റെ നിയോഗം. മരച്ചുവട്ടിൽ കെട്ടിയ പൊൻതൂടലിന്റെ മറ്റേ അറ്റത്താണ് പുച്ചയെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. കെട്ടിയത് സ്വർണച്ചങ്ങലകൊണ്ടാണെങ്കിലും ബന്ധനം ബന്ധനമല്ലാതാകുമോ? എന്നുവെച്ച് പണ്ഡിതപ്പുച്ച വ്യസതിച്ച്

തളർന്നിരിക്കുകയൊന്നുമല്ല, കെട്ടോ. രാപ്പകൽ ഭേദമില്ലാതെ, ഊണും ഉറക്കവുമില്ലാതെ, തീറ്റയും ജലപാനവുമില്ലാതെ ഏതുനേരവും അവനിങ്ങനെ ഓക്കുമാരത്തിനു ചുറ്റും മണ്ടിനടക്കും.

പണ്ഡിതപ്പുച്ഛയുടെ ആ നടപ്പിനുമുണ്ട് ഒരു പ്രത്യേകത. ചിലപ്പോൾ ഇടത്തുനിന്നും വലത്തോട്ടാവും അത്. മറ്റു ചിലപ്പോൾ വലത്തുനിന്നും ഇടത്തോട്ടും. ആ നടത്തത്തിനിടെ അവന്റെ നാവിൽനിന്നും വാക്കുകൾ തുരുതുരാ പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. വലത്തോട്ടു നടക്കുമ്പോൾ അത് സുന്ദരമായ പാട്ടുകളാവും. ഇടത്തോട്ടാകുമ്പോൾ രക്ഷ മണക്കുന്ന ഒന്നാത്തരം കഥകളും!

ഇനി മായാലോകത്തിലെ വിസ്തൃതകാഴ്ചകൾ എന്തൊക്കെയെന്നല്ലേ?

ഗതി കിട്ടാത്ത ആരമാക്കൾ കണക്കെ എണ്ണമറ്റ കുട്ടിച്ചാത്തന്മാർ തലങ്ങും വിലങ്ങും അലഞ്ഞുനടക്കുന്നുണ്ടവിടെ. വിരുപന്മാരും ഇത്തിരിക്കുഞ്ഞന്മാരും കുറുമ്പന്മാരുമാണവർ. ഇനി ഓക്കുമാരക്കൊമ്പുകളിലോ? മത്സ്യകന്യകമാരുടെയും ജലകന്യകമാരുടെയും ആവാസസ്ഥാനമാണവ. കടലിനോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന താണ കൊമ്പുകളിൽ അവർ യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കും. സഞ്ചാരികളെ വശ്യതയോടെ പുഞ്ചിരിച്ച് ആകർഷിക്കും. ചിരികൊണ്ട് പുനിലാവും, സ്നേഹമൊഴുകി അമൃതജലവും, കോപത്താൽ തീനാളങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ അവർ മികവുകാട്ടും. ഇടയ്ക്കും തലയ്ക്കും അവർ മരക്കൊമ്പുകളിൽനിന്ന് തെന്നിയിറങ്ങി വെള്ളത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷരാവും. നാടോടിക്കഥകളിലും യക്ഷിക്കഥകളിലുമൊക്കെ നായികയോ ഉപനായികയോ ആവാനുള്ള പോക്കാവണം അത്.

ഓക്കുമാരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽത്തന്നെ നിന്ന് കാലുകഴയ്ക്കുന്നില്ലേ? ഇനിയും എത്രയോ കാഴ്ചകളുണ്ട് മായാലോകത്ത് കണ്ടുതീർക്കാൻ! ഒന്നുവേഗം നടന്നേ.

അതാ, പഞ്ചാരമണലിൽ പുതഞ്ഞ കാല്പാടുകൾ കാണുന്നില്ലേ? അതുതന്നെ എത്രയെണ്ണം, എത്രതരം! നീണ്ടതും കുറിയതും വളഞ്ഞതും നേർവരപോലുള്ളതും... അങ്ങനെ. പെരുവഴിയിലും ഇടവഴിയിലും കാലത്തിന്റെ കാല്പാടുപോലെ കാണുന്ന അവയെന്താണെന്നോ? മനുഷ്യനേത്രംകൊണ്ട് കാണാനാവാത്ത വിചിത്രമൃഗങ്ങൾ നടന്നു ശേഷിപ്പിച്ച മുദ്രകൾ തന്നെ.

ജനലും വാതിലുമൊന്നുമില്ലാത്ത, വേലിയും ചുറ്റുമതിലുമില്ലാത്ത ആ വീടു കണ്ട് അന്തവും കുന്തവും വിട്ടുനില്ക്കണ്ട. മായാലോകത്ത്

ഇങ്ങനെയും ചില കാഴ്ചകൾ കണ്ടെന്നുവരും. ആ വീട് നില്ക്കുന്നത് ഏതിലാണെന്നു കണ്ടില്ലേ? ഒറ്റ കോഴിക്കാലിലാണത് തെല്ലനങ്ങാതെയും നിലംപതിക്കാതെയും നില്ക്കുന്നത്. അതാരുടെയും വീടാവാം. ഒരുപക്ഷേ, ബാബായാഗയുടെ. അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ. കൊച്ചുരാജകുമാരിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് വലിയ ചുളയിൽ മറിച്ച് പൊരിച്ചുതിന്നാൻ ദുഷ്ടമനസ്സുകൾ പദ്ധതിയിടുന്നത് കാറ്റുകടക്കാത്ത ഈ കോഴിക്കാലൻ വീട്ടിൽ വെച്ചാകാം. അവരെയും പറ്റിച്ച് രാജകുമാരി തനിയെയോ, വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്തെത്തുന്ന രാജകുമാരന്റെ സഹായത്തോടെയോ അവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടുമെന്നത് വേറെ കാര്യം!

മായാലോകത്ത് മായയല്ലാതെ വേറെന്തുണ്ടാവാറാണ്?

ചിലപ്പോൾ മരുഭൂമിയിലായിരിക്കും ആദ്യം. ഞൊടിയിടയിൽ അതൊരു കൊട്ടുംകാടായി മാറും. കടൽ ശോഷിച്ച് കാട്ടരുവിനും പുഴയൊഴുക്ക് മണലൊഴുക്കും ആയേക്കാം. നമുക്ക് നമ്മുടെ കണ്ണുകളെപ്പോലും വിശ്വസിക്കാനാവില്ല, കെട്ടോ. അത്രയധികം വിസ്തൃതമാണ്, ദ്രുതഗതിയിലുള്ളതാണ് മായാലോകത്തെ മാറ്റങ്ങൾ.

ഇതൊരു പുലർവേളയാണെന്ന് കരുതുക. ഓക്കുമാരത്തിലിരുന്നാവും നമ്മളാ കാഴ്ച കാണുക. പഞ്ചാരമണലിൽ തിരകൾ ആർത്തലച്ചു കയറുന്നു. മണലിന്റെ സകലദാഹവും തീർത്ത് അവ മടങ്ങിപ്പോവും. അടുത്ത നിമിഷം, കടലമ്മാവനൊപ്പം മുപ്പത് ഭടന്മാർ സായുധരായി കയറിവന്നേക്കാം. കടലാഴങ്ങളിൽനിന്ന് യുദ്ധസജ്ജരായി എത്തിയവരാണവർ. തൊട്ടടുത്തുള്ള കൊട്ടാരം ചിലപ്പോൾ ഉത്തരം കിട്ടാത്ത സമസ്യകളുടെ നിറസാന്നിധ്യമാവാം. അവിടെ സാഹസികനായ ഒരു രാജകുമാരനാ വണം സുഖമായി കഴിയുന്നത്. വയോവൃദ്ധനായ രാജാവിനെ രാജകുമാരൻ വീട്ടുതടങ്കലിലാക്കിയതായും കണ്ടേക്കാം. എന്താണാവോ അതിനു കാരണം?

അതൊന്നും ചോദിക്കരുത്. കഥയിൽ ചോദ്യമില്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്കും അറിയാവുന്നതല്ലേ?

മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് ഒരു മാന്ത്രികൻ വായുവിലൂടെ ചിറകില്ലാതെ പറക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? അയാളുടെ ചുമലിൽ ബോധരഹിതനായ ഒരു പടയാളിയെ കണ്ടാലും അർദ്ധുതപ്പെടാനില്ല. കാടിനും കടലിനും മീതെ നീല മേഘങ്ങൾ വകഞ്ഞുമാറ്റി മാന്ത്രികൻ എങ്ങോട്ടോ കുതിക്കുകയാണ്. അയാൾ എവിടന്നു വരുന്നു, എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു എന്നൊക്കെയുള്ള സംശയങ്ങളുണ്ടാവാം. അതേക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. എല്ലാ

ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഉത്തരമറിയാവുന്ന ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ ഈ റഷ്യയിൽ, ഈ ഭൂമിയിൽ?

ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെയോ രാക്ഷസന്റെയോ ആവാസസ്ഥലമാകണം കുരിശുട്ടുനിറഞ്ഞ അറ, അവിടെനിന്നും ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദീനവിലാപം കേൾക്കുന്നില്ലേ? അതൊരു രാജകുമാരിതന്നെ ആയിക്കൂടെനില്ല, അവൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്ത്, സദാ പ്പെരുമുള്ള ചെന്നായ സത്യത്തിൽ ആരായിരുന്നിരിക്കാം? മൂഴജന്മത്തിലെ ബന്ധു, ഭർത്താവ്, സഹായി? ആ, ആർക്കറിയാം! ഒരു തിരികല്ല് ഇരുട്ടുമുറിക്കു പുറത്ത് സദാ വട്ടംതിരിയുന്നത് കാണുന്നില്ലേ? അതിനുമുണ്ടാവും എന്തെങ്കിലുമൊരു ലക്ഷ്യം.

സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്ന കോശേ രാജാവിന്റെ മുഖമെന്തെ വാടിയിരിക്കുന്നത്? അതിനു കാരണമായി നമുക്ക് പലതും ചിന്തിച്ചു കണ്ടെത്താം. എന്നാൽ അതൊന്നും തീർത്തും ശരിയാകണമെന്നില്ല, പാടെ പാഴാവണമെന്നുമില്ല. ഇവയ്ക്ക് രണ്ടിനുമിടയിലാണല്ലോ ശരിയുടെ ശരാശരി സ്ഥാനം?

ഇങ്ങനെ പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ തീരില്ല, മായാലോകത്തെ മായക്കാഴ്ചകൾ, പിന്നെ, ഇതൊന്നും ഞാനുണ്ടാക്കിയതല്ല കെട്ടോ, കടലോ രത്ത്, ഓക്കുമരത്തണലിലിരുന്ന് കാറ്റുകൊള്ളുമ്പോൾ പണ്ഡിതപ്പൂച്ച പാട്ടായും കഥയായും പറഞ്ഞുതന്നതാണെല്ലാം. ഞാനത് നിങ്ങളോടും പങ്കുവെച്ചു എന്നുമാത്രം.

എന്നാൽ നിർത്തട്ടെ?

അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിൻ

(റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥകൾക്ക് ഒരാമുഖമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഈ കഥ അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിന്റെ ഒരു കവിതയുടെ ഗദ്യപുനരാഖ്യാനമാണ്.)

റസ്ലാനും ലൂഡ്മിലയും

തികഞ്ഞ ഉത്സവാന്തരീക്ഷമായിരുന്നു ആ നഗരത്തിൽ. പ്രജകൾ തെരുവുകളിലിറങ്ങി ആഹ്ലാദനൃത്തം ചവിട്ടി. അവർ മധുരപലഹാരങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്തും പരസ്പരം പനിനീരു തളിച്ചും ആഘോഷത്തിൽ സജീവമായി. എങ്ങനെ സജീവമാകാതിരിക്കും? തങ്ങളുടെ റസ്ലാൻ രാജകുമാരന്റെയും സുന്ദരിയും ധനികയുമായ ലൂഡ്മില രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹമാണ് അന്നേ ദിവസം നടക്കാൻ പോകുന്നത്. പ്രജകൾക്ക് പ്രിയങ്കരനാണ് റസ്ലാൻ. പ്രായഭേദമില്ലാതെ, പണ്ഡിതപാമര ഭേദമില്ലാതെ, ധനികദരിദ്രഭേദമില്ലാതെ പ്രജകൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്കൊഴുകി. അവർ രാജകുമാരനും രാജകുമാരിക്കും ആശംസകളും ദീർഘായുസ്സും നേർന്നു.

ലൂഡ്മില രാജകുമാരിയുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി നിരവധി രാജകുമാരന്മാർ അവളെ ഭാര്യയാക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചതാണ്. അവർ വിവാഹാലോചനയുമായി ലൂഡ്മിലയുടെ പിതാവിനെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, വിവാഹക്കാര്യത്തിൽ മകളുടെ തീരുമാനമെന്തായാലും താനത് അംഗീകരിക്കുമെന്ന നിലപാടാണ് അദ്ദേഹം

കൈക്കൊണ്ടത്. രാജകുമാരന്മാരുടെ നീണ്ട പട്ടികയിൽനിന്ന് റസ്ലാനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതും അവർതന്നെ. പണത്തിന്റെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും കുലമഹിമയുടെയും കാര്യത്തിൽ മുൻപന്തിയിലായിരുന്ന റസ്ലാനെ മരു മകനായി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ലുഡ്മിലയുടെ പിതാവ് യാതൊരു മടിയും കാണിച്ചില്ല.

എന്നാൽ, റസ്ലാൻ ലുഡ്മിലയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിൽ കടുത്ത എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ച മുൻ രാജകുമാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടവരായിരുന്നു മുവരും. റോഗ്ഡെ, ഫർലാഫ്, രത്മിർ എന്നിവരായിരുന്നു അവർ. വിവാഹനാൾ അടുക്കുമ്പോഴും അവരുടെ മനസ്സിൽ ദേഷ്യം പതഞ്ഞുപൊങ്ങി. ആ ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തിയാണ് അവർ വിവാഹത്തിനെത്തിയത്. തരംകിട്ടിയാൽ ലുഡ്മിലയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാമെന്ന കണക്കുകൂട്ടലും അവർക്കുണ്ടായി.

വിവാഹമുഹൂർത്തമായി. രാജാവും വിശിഷ്ടാതിഥികളുമെല്ലാം സഭയിലെത്തി. റസ്ലാൻ തുവെള്ള വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ് തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലിരുന്നു. അതിഥികളോടായി രാജാവു പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, റസ്ലാൻ രാജകുമാരനും ലുഡ്മില രാജകുമാരിയുമായുള്ള വിവാഹത്തിന്റെ ചടങ്ങുകൾ ആരംഭിക്കുകയാണ്. നവവധുവിനെ പരിചാരികമാർ ചേർന്ന് ഉടനെ വേദിയിലേക്ക് ആനയിക്കും. നിങ്ങളുടെയെല്ലാം ആശീർവാദം അവർക്കുണ്ടാവണം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം. പ്രജകൾ ഉത്സാഹത്തോടെ കര ഘോഷം മുഴക്കി. രാജകുമാരനെയും കുമാരിയെയും പ്രകീർത്തിക്കുന്ന മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കി. അതു കണ്ട് രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘മഹാരാജാവേ...’

ഒരു പരിചാരിക നെഞ്ചത്തടിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. സദസ്സിനു മൊത്തം എന്തോ പന്തികേട് മണത്തു. അവർ പരസ്പരം നോക്കി.

‘എന്താ? എന്തുണ്ടായി?’

രാജാവ് നെഞ്ചിടിപ്പോടെ ചോദിച്ചു.

‘കുമാരിയെ അന്തഃപുരത്തിൽ കാണാനില്ല!’

അവൾ ഒരുവിധം പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

രാജാവ് വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ ബോധംകെട്ടു വീണു! അതു കേട്ട് ഞെട്ടി റസ്ലാൻ രാജകുമാരൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

‘ഇത്രയും നേരം കുമാരി അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. നിശ്ചയ

മായും കുമാരിയെ ആരോ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോയതാണ്.’

ഭടന്മാരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു.

റസ്ലാൻ രാജകുമാരനു കോപം നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല. അദ്ദേഹം ഉറയിൽനിന്നും വാളുരി അലറി:

‘ഓഹും, എന്റെ പ്രിയവധുവിനെ ഭീരുവിനെപ്പോലെ വന്ന് കട്ടു കൊണ്ടുപോയവൻ ആരായാലും വൈകാതെ ഞാനവന്റെ തലയരിയും; സത്യം!’

അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തേക്കോടി. തന്റെ ചെമ്പൻകുതിരയുടെ പുറത്തു ചാടിക്കയറി ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘പൊന്നു ചെമ്പൻകുതിരേ, ആ പെൺകുളുൻ ആരായാലും, അയാൾ എവിടെയുണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക് കണ്ടെത്തണം. മണിക്കൂറുകളെ നിമിഷങ്ങളായിക്കണ്ട് നിലംതൊടാതെ പായൂ!’

തന്നെ അനുഗമിച്ച ഭടന്മാരെ ആംഗ്യംകൊണ്ട് തടഞ്ഞ് റസ്ലാൻ മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു.

റോഗ്ഡെയ്ക്കും ഫർലാഫിനും രത്മിറിനും ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾ പ്രതീക്ഷ പകർന്നു. റസ്ലാനുമായുള്ള ലുഡ്മിലയുടെ വിവാഹം മൂടങ്ങിയതിൽ അവർ രഹസ്യമായി സന്തോഷിച്ചു. ലുഡ്മിലയെ തേടിപ്പോയ റസ്ലാനെ പിന്തുടരാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. തരംകിട്ടിയാൽ റസ്ലാനെ കൊന്ന് രാജകുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ലുഡ്മിലയെ ആരാണ് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതെന്നോ എങ്ങോട്ടാണ് കൊണ്ടുപോയതെന്നോ റസ്ലാനോ ചെമ്പൻകുതിരയ്ക്കോ നിശ്ചയമുണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ അലക്ഷ്യമായി പായുകയായിരുന്നു. വഴിയേക്കു കണ്ട കാറ്റിനോടും മരത്തോടും കടലിനോടും കുന്നിനോടുമൊക്കെ അവർ രാജകുമാരിയെക്കുറിച്ചു തിരക്കി. അവരെല്ലാം അതിൽ അഗാധമായി ദുഃഖിച്ചതല്ലാതെ രാജകുമാരനെ സഹായിച്ചില്ല. രാജകുമാരിയെ തനിക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്ന് റസ്ലാൻ ഭയന്നു. ഒരു നദിക്കരയിൽ കുതിരയെ മേയാൻ വിട്ട് അദ്ദേഹം തളർന്നിരുന്നു.

‘കുമാരാ, അങ്ങെന്താണിങ്ങനെ തളർന്നുപോയത്? ധീരനായ അങ്ങേക്കു ചേർന്നതല്ല ഈ തളർച്ച.’

ആ ശബ്ദം കേട്ട് റസ്ലാൻ തലയുയർത്തി നോക്കി. ഐശ്വര്യം തികഞ്ഞ ഒരു വൃദ്ധനാണ് മുന്നിൽ. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ കുമാരൻ വൃദ്ധനോട് ബഹുമാനം തോന്നി. രാജകുമാരൻ എന്തെങ്കിലും പറയും

മുൻപേ വൃദ്ധൻ തുടർന്നു:

‘ലുഡ്മില രാജകുമാരിയെ അന്വേഷിച്ചാണ് അങ്ങയുടെ യാത്രയെന്ന് എനിക്കറിയാം. അതിന് ഈ ദിക്കിലേക്കല്ല പോകേണ്ടത്. ഇവിടന്ന് തെക്കുവടക്കായി മൂന്നുനാൾ യാത്ര ചെയ്യണം. ചെർണോമർ എന്ന ദുർഗ്ഗന്തവാദിയാണ് ഇളംകാറ്റായി മാറി കൊട്ടാരത്തിൽക്കടന്ന് കുമാരിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചാൽ അങ്ങേക്ക് കുമാരിയെ വീണ്ടെടുക്കാനാവും,’ വൃദ്ധൻ നമിച്ച താടി തടവി പറഞ്ഞു.

‘നന്ദിയുണ്ട് മുത്തച്ഛാ, ദുർഗ്ഗന്തവാദിയെക്കുറിച്ച് കൂടുതലൊന്നെങ്കിലും അങ്ങേക്കറിയാമോ?’ റസ്ലാൻ ചോദിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം കുമാരാ, അങ്ങയെ ശരിയായ ദിശയിലേക്കു നയിക്കാൻ മാത്രമേ എനിക്ക് അധികാരമുള്ളൂ. മുന്നോട്ടുള്ള വഴിയിലും അങ്ങേക്ക് മാർഗനിർദ്ദേശം നൽകാൻ ചിലരുണ്ടായേക്കാം. അങ്ങേക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

രാജകുമാരനെ അനുഗ്രഹിച്ച് വൃദ്ധൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.

റസ്ലാനെ പിന്തുടർന്നുവന്ന മൂന്നു കുമാരന്മാരും മൂന്നു വഴിക്കാണ് പോയത്. അവരിൽ റോൾഡെ എളുപ്പവഴിയിലൂടെ കുമാരന്റെയടുത്ത് എത്തിയിരുന്നു. റസ്ലാനും വൃദ്ധനും തമ്മിലുള്ള സംസാരം അയാൾ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ലുഡ്മിലയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത് ദുർഗ്ഗന്തവാദിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക്, റസ്ലാനെ കൊന്ന് അവളെ സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് റോൾഡെ തീരുമാനിച്ചു.

അയാൾ വാളുമായി റസ്ലാനുനേരെ ചാടിവീണു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ നീക്കത്തിൽ റസ്ലാൻ ആദ്യമൊന്നു പതറിയെങ്കിലും അടുത്ത നിമിഷം മനോധൈര്യം വീണ്ടെടുത്തു. റസ്ലാന്റെയും റോൾഡെയുടെയും വാളുകൾ തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടി. തുല്യശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം ഏറെനേരം നീണ്ടു. ആരും ജയിക്കുകയോ തോൽക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത യുദ്ധം. പിന്നീട് കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് ഇരുവരുടെയും യുദ്ധം. റോൾഡെയുടെ വെട്ടുകളിൽനിന്ന് സമർഥമായി ഒഴിഞ്ഞുമാറിയ റസ്ലാൻ തക്കംകിട്ടിയപ്പോൾ അയാളെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും വീഴ്ത്തി. റോൾഡെയുടെ വാൾ കൈയിൽനിന്നും തെറിച്ചുപോയി. ഒട്ടും നേരംകളയാതെ റസ്ലാൻ തന്റെ വാൾമുന അയാളുടെ വയറ്റിൽ കുത്തിയിറക്കി! രക്തം കൂടു കൂടാ പുറത്തുചാടി. ശത്രു മരിച്ചെന്ന് ഉറപ്പായതും റസ്ലാൻ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി സ്ഥലം വിട്ടു.

വളരെ ദൂരം പിന്നിട്ട് റസ്ലാൻ ഒരു മൈതാനത്തേത്തി. അപ്പോഴാണ്

ഒരലർച്ച അദ്ദേഹം കേട്ടത്. ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയ അദ്ദേഹം വാളുതി കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ് ഭീരുകണക്കെ മറഞ്ഞുനിന്ന് പേടിപ്പിക്കുന്നത്? ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നേരിട്ടുവന്ന് എന്നോട് യുദ്ധം ചെയ്യൂ.’

‘റസ്ലാൻ രാജകുമാരാ, ഞാൻ ഭീരുവല്ല. മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുമില്ല. ഞാൻ അങ്ങയുടെ കൺമുന്നിൽത്തന്നെയുണ്ട്. കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിയാൽ കാണാവുന്നതേയുള്ളൂ. അങ്ങ് ആരെന്ന് എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്നും എനിക്ക് നന്നായറിയാം. എന്നാൽ, എന്നെ എതിരിട്ട് പരാജയപ്പെടുത്തിയാലേ അങ്ങേക്ക് മുന്നോട്ടു പോകാനാവൂ.’

ആ ശബ്ദം വീണ്ടും ഉയർന്നു.

രാജകുമാരൻ ചുറ്റും നോക്കി. അപ്പോഴുണ്ട്, മൈതാനത്തിലൊരു മനുഷ്യശിരസ്സ് മാത്രം! അത് ചേദിക്കപ്പെട്ട നിലയിലാണ്. ബാക്കി ഉടൽഭാഗം കാണാനുമില്ല. ആ ശിരസ്സാണ് തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിയതെന്നറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു.

‘നീയാരായാലും ശരി, എന്റെ രാജകുമാരിയെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിന് എതിരു നിന്നാൽ ഞാൻ വെറുതെ വിടില്ല. യുദ്ധത്തിനുള്ള വെല്ലുവിളിയിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടിയ ചരിത്രവും ഈ റസ്ലാനില്ല.’

അദ്ദേഹം വാളുമായി ശിരസ്സിനോട് ഏറ്റുമുട്ടി. പല മാന്ത്രികവിദ്യകളും പ്രയോഗിച്ച് ശിരസ്സ് അദ്ദേഹത്തെ കൂഴക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും കുമാരൻ അതിനെക്കൊല്ലാൻ ശത്രുപുർവ്വം നേരിട്ടു. ദീർഘനേരം നീണ്ട യുദ്ധത്തിനൊടുവിൽ ശിരസ്സ് തോല്വി സമ്മതിച്ചു.

‘രാജകുമാരാ, ഇനി ഞാൻ സത്യം തുറന്നുപറയാം. അങ്ങയെ സഹായിക്കാനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കുട്ടിച്ചാത്തനാണ് ഞാൻ. ചെർണോമറിനോട് ഏറ്റുമുട്ടാനുള്ള കരുത്ത് അങ്ങേക്കുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ യുദ്ധത്തിലൂടെ എന്നെ തോല്പിച്ച് അങ്ങ് കരുത്ത് തെളിയിച്ചു. ഇനി ധൈര്യപൂർവ്വം അങ്ങേക്ക് മുന്നേറാം. ആ ദുർഗ്ഗന്തവാദിയുടെ കരുത്ത് മുഴുവൻ അയാളുടെ നീണ്ട താടിയിലാണ് കുടികൊള്ളുന്നത്. താടി മുറിച്ചുമാറ്റിയാൽ ആ ക്ഷണം അയാൾ ദുർബലനാവും. അതു പക്ഷേ, അത്ര എളുപ്പമല്ല. എന്റെ ചുവട്ടിൽ തിളങ്ങുന്ന ഒരു വാൾ കിടക്കുന്നുണ്ട്. അത് അങ്ങേക്ക് എടുക്കാം. അതുകൊണ്ടു മാത്രമേ അയാളുടെ താടി അരിയാനാവൂ!’

ശിരസ്സ് ഒന്നു നിരങ്ങിനീങ്ങി. അപ്പോൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ഒരു വാൾ അവിടെ പ്രത്യക്ഷമായി. അതെടുത്ത് ശിരസ്സിനോടു നന്ദി പറഞ്ഞ് റസ്ലാൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി. ആ നിമിഷംതന്നെ വലിയൊരു

ശബ്ദത്തോടെ ശിരസ്സ് കഷണങ്ങളായി പൊട്ടിത്തെറിച്ചു.

അതേസമയം, ചെർണോമർ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ലൂഡ്മിലയെ തടവിലാക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. രാജകുമാരിയെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് എങ്ങനെയും തന്റെ ഭാര്യയാക്കുകയായിരുന്നു ദുർമന്ത്രവാദിയുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനായി പല പ്രലോഭനങ്ങളും അയാൾ മുന്നോട്ടുവെച്ചു.

നാടായ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വിലയുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും.

കണ്ടാൽ കൊതിക്കുന്ന രത്നങ്ങളും മുത്തുകളും.

രൂപികരമായ ഭക്ഷണവും വിശിഷ്ടപാനീയങ്ങളും.

എന്നാൽ, അതിലൊന്നും അവൾ വീണില്ല. തന്നെ ദുർമന്ത്രവാദിയിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കാൻ റസ്ലാൻ ഒരുനാൾ അവിടെയെത്തുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് അവൾ വിശ്വസിച്ചു.

‘രാജകുമാരീ, ഞാൻ നിന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നിട്ട് ഇത്രയും ദിവസമായി. ഇതുവരെ നിന്നെ ഞാനൊന്ന് നുള്ളിനോവിക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും നീയെന്റെ ആഗ്രഹത്തിന് അനുകൂലമായി പ്രതികരിക്കുന്നില്ല. നീയെന്റെ ഭാര്യയായാൽ സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളോടെയും നിനക്കിവിടെ കഴിയാം. എന്നാൽ രണ്ടിലൊന്ന് നീയിപ്പോൾ പറയണം,’ ഒരുനാൾ ദുർമന്ത്രവാദി അവളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അധികമൊന്നും ആലോചിക്കാതെയായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി:

‘ദുഷ്ടാ, നീ ചെയ്യുന്ന തിന്മയുടെ ഫലം നീതന്നെ അനുഭവിക്കും. നിന്റെ ഭാര്യയായി ജീവിക്കുന്നതിലും എത്രയോ ഭേദമാണ് തീയിൽച്ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. എന്നെ തിരഞ്ഞ് ധീരനായ റസ്ലാൻ രാജകുമാരൻ താമസിയാതെ ഇവിടെയെത്തും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാളുകൊണ്ടാവും നിന്റെ അന്ത്യം!’

ലൂഡ്മിലയുടെ മറുപടി ദുർമന്ത്രവാദിയെ കുപിതനാക്കി. അയാൾ ഭീകരരൂപം കൈക്കൊണ്ട് അലറി, അതു കേട്ടു ഭയന്ന രാജകുമാരി ബോധരഹിതയായി നിലംപതിച്ചു!

അതിനകംതന്നെ റസ്ലാൻ ദുർമന്ത്രവാദിയുടെ വീടിനടുത്തെത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നെത്തിയ രത്മിർ രാജകുമാരനുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. രത്മിറിന്റെ വെട്ടുകളെ മികവോടെ തടുത്ത റസ്ലാൻ തന്ത്രപരമായ ഒരു നീക്കത്തിലൂടെ അയാളുടെ കഴുത്തരിഞ്ഞു!

ഈ ഏറ്റുമുട്ടലിന്റെ ശബ്ദകോലാഹലം ചെർണോമറിന്റെ കാതിലുമെത്തി. ശത്രു തന്റെ തൊട്ടടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ചെർണോമർ അലറിക്കൊണ്ട് പുറത്തേക്കോടി. യുദ്ധസജ്ജ

നായി നിന്ന റസ്ലാനെ അയാൾ കൊടുങ്കാറ്റായും പെരുമഴയായും തിനാളുമായുമെത്തി പേടിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, അതിലൊന്നും റസ്ലാൻ പതറിയില്ല. ദുർമന്ത്രവാദി സ്വരൂപത്തിൽത്തന്നെയെത്തി അദ്ദേഹത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടി. രൂക്ഷമായ ആ ഏറ്റുമുട്ടൽ ദീർഘനേരം തുടർന്നു. ഒരുവിൽ റസ്ലാൻ തന്റെ വാളുകൊണ്ട് അയാളുടെ നീണ്ട താടി മുറിച്ചെടുത്തു! അതോടെ സർവശക്തിയും ചോർന്ന ചെർണോമർ വെട്ടിയിട്ട പർവതം കണക്കെ നിലത്തുവീണു മരിച്ചു! റസ്ലാൻ ഓടി അകത്തുകയറി ബോധമറ്റു കിടക്കുന്ന ലൂഡ്മിലയെ തോളിലിട്ട് കീവ് നഗരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞ ഫർലാഫ് രാജകുമാരൻ അദ്ദേഹത്തെ വധിച്ച് ലൂഡ്മിലയെ സ്വന്തമാക്കാൻ തക്കംപാർത്ത് വഴിമധ്യേ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു. റസ്ലാൻ കുമാരിയെയുംകൊണ്ട് അതിലേവന്നതും അയാൾ ഒളിവെട്ടുവെട്ടി അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നുകളഞ്ഞു! അനന്തരം കുമാരിയുമായി അവളുടെ പിതാവിന്റെയടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി.

‘മഹാരാജാവേ, ചെർണോമർ എന്ന ദുർമന്ത്രവാദിയിൽനിന്നും ഞാനിതാ കുമാരിയെ സാഹസികമായി രക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ധീരനായ എനിക്ക് കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുതന്നെമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു.’

ഫർലാഫിന്റെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ച് രാജാവു മകളെ അയാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

എന്നാൽ, അതിനിടയിൽ ചില സംഭവവികാസങ്ങളുണ്ടായി. മരിച്ചു കിടന്ന റസ്ലാൻ രാജകുമാരനെ ആ വഴി വന്ന ഒരു സന്നയാസി കണ്ടു. റസ്ലാന്റെ മുഴുവൻ ചരിത്രവും ജ്ഞാനദുഷ്ടിയിലറിഞ്ഞ അദ്ദേഹം മന്ത്രം ചൊല്ലി അദ്ദേഹത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചു! ഫർലാഫ് ചെയ്ത ചതിയെക്കുറിച്ചും സന്നയാസി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. സന്നയാസിയോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും ശത്രുസൈന്യം കീവ് ആക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ധീരനായ റസ്ലാൻ ഒരു മിന്നൽപ്പിണർപോലെ അവർക്കിടയിൽ ചാടിവീണ് ശത്രുക്കളെ നിഷ്പ്രയാസം തുരത്തിയോടിച്ചു. പിന്നെ, വിശ്വാസവഞ്ചകനായ ഫർലാഫിന്റെ കഥയും കഴിച്ചു!

അപ്പോഴേക്കും ലൂഡ്മില രാജകുമാരിക്ക് ബോധം തിരിച്ചുകിട്ടിയിരുന്നു. നടന്ന സംഭവങ്ങൾ മുഴുവനും അവർ രാജാവിനോട് വിവരിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് റസ്ലാന്റെയും ലൂഡ്മിലയുടെയും വിവാഹം

ആർഭാടമായി നടത്തിക്കൊടുത്തു. അവർ ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിൻ

(അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിന്റെ പ്രശസ്തമായ ഒരു കാവ്യത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര പുനരാഖ്യാനമാണിത്. റഷ്യയിലെ നാടോടിക്കഥകളിൽനിന്നാണ് ഇതിന്റെ രചനയ്ക്ക് പുഷ്കിൻ തയ്യാറായത്. നിവേദി പാഠഭേദങ്ങളോടെയാണ് ഈ കഥ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്നത്.)

രാജകുമാരനും മുന്ന് അർദ്ധുതങ്ങളും

പഴയകാല റഷ്യയിൽ സാശ്വത്ൻ എന്നു പേരുള്ള സാർ രാജാവ് ജീവിച്ചിരുന്നു. പ്രജാക്ഷേമത്പരനും സാഹസികനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിനു വിവാഹപ്രായമായി. ധനികരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും മക്കൾക്കുവേണ്ടി പലരും വിവാഹാലോചനയുമായി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. എന്നാൽ, അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഗ്രാമീണയായ ഒരു ശാലീനസുന്ദരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചത്.

മനസ്സിനിണങ്ങിയ പെൺകുട്ടിയെത്തേടി രാജാവ് ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കിറങ്ങി. പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു കുടിലിനു മുന്നിലെത്തി. അവിടെ മൂന്നു പെൺകുട്ടികളെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട മാത്രയിൽ മൂത്ത രണ്ടു പെൺകുട്ടികളും ഓടിയിറങ്ങിവന്ന് സ്വീകരിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം!’

മുത്ത പെൺകുട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലതുകൈയിൽ പിടിച്ചു. അതുകണ്ട് രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടി ഇടതുകൈയിൽ പിടിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘നന്ദവായി ഞങ്ങളുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചാലോ!’

ഇളയ പെൺകുട്ടി മാത്രം തുണിന്റെ മറവിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു. മുത്ത പെൺകുട്ടികളെക്കാൾ സുന്ദരിയാണ് അവളെന്ന് രാജാവിനു ബോധ്യമായി. മുത്ത പെൺകുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തെ അകത്തേക്ക് കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വിരുന്നുമേശയിൽ ലളിതമെങ്കിലും ചില വിഭവങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ചിരുന്നു. അവർ വിഭവങ്ങളോരോന്നായി രാജാവിന് വിളമ്പിക്കൊടുത്ത് അവ കഴിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചു. യാത്രാക്ഷീണംമൂലം നന്നായി വിശന്നിരുന്നതിനാൽ അവയ്ക്ക് നല്ല രുചി തോന്നി.

‘നിങ്ങളിൽ ആരാണ് ഇവ പാചകം ചെയ്തത്?’

രാജാവ് തലയുയർത്തി ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻതന്നെയാണ് പ്രഭോ’, മുത്ത മകൾ ലജ്ജയോടെ പറഞ്ഞു. ‘താൻ പാചകം ചെയ്ത ഭക്ഷണം ഇഷ്ടപ്പെട്ട നിലയ്ക്ക് രാജാവ് തന്നെ ഭാര്യയാക്കുമെന്ന് അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു.’

‘ഓഹോ, മിടുക്കി! ഇത്ര നന്നായി പാചകം ചെയ്യാനറിയാവുന്നയാളെ ഞാനെന്റെ കൊട്ടാരം പാചകക്കാരിയായിരിക്കുന്നു.’

രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ അവളുടെ മുഖത്തെ തിളക്കം കെടുത്തി. അവൾ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു പോയി.

അതുകണ്ട് രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിക്കു പ്രതീക്ഷയേറി. ചേച്ചിയെ പാചകക്കാരിയായി സ്ഥിതിക്ക് തനിക്ക് രാജാവിനോടു ഉറപ്പുതന്നെ എന്നവൾ കണക്കാക്കി. രാജാവിനു തന്നെക്കുറിച്ച് മതിപ്പുതോന്നാനായി അവൾ, താൻതന്നെ തുണിയ ഒരു പട്ടുതലപ്പാവ് അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനിച്ചു. അതിലെ ചിത്രപ്പണികൾ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടെന്ന് ആ മുഖഭാവം വ്യക്തമാക്കി. അത് രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

‘ഒന്നാത്തരം ചിത്രവേലകൾ തന്നെ ഇത്! ഈ തലപ്പാവ് തുണിയുണ്ടാക്കിയത് ആരാണ്?’ രാജാവു തിരക്കി.

‘അതു ഞാൻതന്നെ തുണിയതാണ് പ്രഭോ. ഇത്തരം നൂറുകണക്കിന് തലപ്പാവുകളും പട്ടുതുവാലുകളും എന്റെ പക്കലുണ്ട്.’

രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടി ലജ്ജകൊണ്ട് മുഖം കുമിച്ച്.

‘നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും നന്നായി തുണാനറിയാവുന്ന നിന്നെ ഞാനെന്റെ കൊട്ടാരം തുണൽക്കാരിയാക്കുന്നു,’ രാജാവു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിയും നിരാശയിലായി. അവൾ മുഖം വീർപ്പിച്ചു നിന്നു.

‘പ്രഭോ, അങ്ങന്റെ ചേച്ചിയെ പാചകക്കാരിയും എന്നെ തുണൽക്കാരിയുമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയങ്ങ് ആരെയാണ് പട്ടമഹിഷിയാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ സംശയം? ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടി എന്റെ കൺവെട്ടത്തുതന്നെയുണ്ടല്ലോ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റുചെന്ന് തുണിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചു നിന്നിരുന്ന ഇളയ പെൺകുട്ടിയുടെ കൈപിടിച്ച് പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടി കേൾക്കെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘പറയൂ, എന്റെ ഭാര്യയാക്കാൻ നിനക്കിഷ്ടമല്ലേ?’

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ചോദ്യം കേട്ട് അവളൊന്നു പതറി. ദരിദ്രയായതെന്ന ജീവിതത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ മഹാരാജാവാണ്. അദ്ദേഹമാണെങ്കിൽ സുമുഖനും സുന്ദരനും സമർഥനും.

പിന്നെ ആലോചിക്കാനെത്തിരിക്കുന്നു.

അവൾ ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തി നിന്നു. ആ മൗനം സമ്മതമായിക്കണ്ട് രാജാവു സന്തോഷിച്ചു. അധികം വൈകാതെ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു.

എന്നാൽ, മുത്ത ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർക്ക് അവളോട് കടുത്ത അസൂയയുണ്ടാവാൻ ഇതു കാരണമായി. തങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ച സൗഭാഗ്യങ്ങളാണല്ലോ അവൾ തട്ടിയെടുത്തത്. എന്തായാലും കൊട്ടാരം പാചകക്കാരിയും തുണൽക്കാരിയുമായി ജോലി കിട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് രാജാവിനോടൊപ്പം കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോവുകയും തരംകിട്ടുമ്പോൾ അനുജത്തിയെ വധിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്ന് അവർ പദ്ധതിയിട്ടു. കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള അവരുടെ വരവിനെ രാജാവും അനുകൂലിച്ചു. പിറ്റേന്നുതന്നെ അവർ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

മുത്ത പെൺകുട്ടികൾക്ക് യഥാക്രമം അടുക്കളയിലും തുണൽശാലയിലും കിടക്കാനിടം ലഭിച്ചപ്പോൾ ഇളയവൾ രാജാവിനൊപ്പം അന്തഃപുരത്തിൽ സുഖവാസം തുടങ്ങി. ഇത് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരുടെ അസൂയ ഉരട്ടിപ്പിച്ചു. എങ്ങനെയെങ്കിലും രാജാവിനെയും ഇളയ പെൺകുട്ടിയെയും തമ്മിലകറ്റാൻ അവർ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. ഇടയ്ക്കെല്ലാം ഇളയ പെൺകുട്ടി ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരെ കാണാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവരവളെ കണ്ടഭാവം നടിച്ചില്ല.

അതിനിടെ, ഇളയ പെൺകുട്ടി ഗർഭിണിയായി. ആ വാർത്ത

ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരെ പരിശ്രമിപ്പിച്ചു. രാജാവുകളെ, അവരുടെ ഗർഭവാർത്തയിൽ അതിയായി ആഹ്ലാദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭാര്യയെ ശ്രദ്ധയോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഗർഭം എട്ടുമാസത്തോളമായതും ശത്രുസൈന്യത്തെ അമർച്ച ചെയ്യാനായി അദ്ദേഹത്തിന് ദുരെയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തേക്ക് പോകേണ്ടതായി വന്നു. രാജ്ഞിയെ ആ അവസ്ഥയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് തെല്ലും മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, വ്യക്തിപരമായ പ്രയാസങ്ങളെക്കാൾ പ്രധാനം രാജ്യസുരക്ഷയാണെന്നറിയാവുന്ന അദ്ദേഹം യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. അദ്ദേഹം ഇളയ പെൺകുട്ടിയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയേ, എനിക്ക് പോകാതിരിക്കാനാവില്ല. ഞാൻ ദുരദേശത്താണെങ്കിലും മനസ്സുകൊണ്ട് നിന്റെ സമീപത്തുതന്നെയുണ്ടാവും. നമ്മുടെ കുഞ്ഞ് പിറന്നാലുടൻ ആ സന്തോഷവാർത്ത എന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യൻ അറിയിച്ചുകൊള്ളും. നീ ഒട്ടും വിഷമിക്കാതെ കഴിയുക. ദൈവം നിനക്കും നമ്മുടെ മകനും ഒരാപത്തും വരുത്തില്ല.’

ഇളയ പെൺകുട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രയ്ക്ക് മൗനാനുവാദം നൽകി. രാജാവു തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി അന്യദേശത്തേക്ക് യാത്രയായി.

ഇളയ പെൺകുട്ടി യഥാകാലം തേജസ്വിയായ ഒരാൾകുട്ടിക്ക് ജനം നൽകി. അവളും രാജാവും ചേർന്ന് നേരത്തേ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ‘ഗിഡൻ’ എന്ന പേര് കുട്ടിക്ക് ഇട്ടു. അനന്തരം വിശ്വസ്തഭൃത്യനെ വിളിച്ച് രാജാവിനുള്ള സന്ദേശം കൊടുത്തയച്ചു. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഇങ്ങനെയാണെന്നു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങക്കൊരു മിടുമിടുക്കൻ മകൻ പിറന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങയെ ഒപ്പിയെടുത്തപോലെയുണ്ട് അവന്റെ മുഖം. അങ്ങയെ എത്രയും വേഗം കണ്ടുമുട്ടാൻ ഞങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുന്നു.’

ഭൃത്യൻ സന്ദേശവുമായി പുറപ്പെടുന്നത് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ കണ്ടിരുന്നു. പുത്രൻ പിറന്ന വിവരം രാജാവ് അറിയരുതെന്ന് നിശ്ചയിച്ച അവർ ബഞ്ചാരിക എന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ സഹായം തേടി. അവർ അവളോട് കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടശേഷം ദുർമന്ത്രവാദിനി അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളൂ. രാജ്ഞിയുടെ സന്ദേശം ഇതേപടി രാജാവിന്റെ അടുത്തെത്തില്ല. അതിനുള്ള വഴി എനിക്കറിയാം.’

ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ വാക്കു വിശ്വസിച്ച ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഈ സമയം ദുർമന്ത്രവാദിനി ആകാശമാർഗം

സഞ്ചരിച്ച് രാജാവിന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യനെ തട്ടിയെടുത്ത് കത്തുകീറിയെറിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം തന്റെ അനുയായിയെ ഭൃത്യന്റെ രൂപത്തിൽ പുതിയ സന്ദേശവുമായി അവൾ പറഞ്ഞയച്ചു. ആ കപടഭൃത്യൻ രാജാവിനെ കണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, വണക്കം. കഴിഞ്ഞ രാത്രി മഹാരാജ്ഞി തിരുവയറൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.’

‘അതെയോ? എങ്കിൽ വേഗം പറയൂ, എനിക്ക് പിറന്നത് മിടുക്കനായ ആൺകുഞ്ഞാണോ, സുന്ദരിയായ പെൺകുഞ്ഞാണോ?’

രാജാവിന് അതറിയാൻ തിടുക്കമായി. ഭൃത്യൻ സങ്കടം നടിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘അതു പറയാൻ എനിക്ക് വിഷമമുണ്ട് യജമാനനേ. എങ്കിലും സത്യം അങ്ങയെ ധരിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? രാജ്ഞിക്ക് ജനിച്ച കുഞ്ഞ് നിർഭാഗ്യവശാൽ ആണോ പെണ്ണോ അല്ല. പക്ഷിയോ മൃഗമോ എലിയോ തവളയോ അല്ല.’

‘പിന്നെ?’

രാജാവിന്റെ തൊണ്ടയിടി.

‘ഇന്നതെന്ന് പറയാനാവാത്ത ഒരു വിചിത്രജീവിയെയാണ് രാജ്ഞി പ്രസവിച്ചത്!’

ഭൃത്യൻ പറഞ്ഞു.

രാജാവിന്റെ സ്വപ്നഗോപുരങ്ങളെയൊക്കെ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കി, ആ വാർത്ത. അദ്ദേഹം കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചശേഷം മറുസന്ദേശമെഴുതി ഭൃത്യൻവശം രാജ്ഞിക്ക് കൊടുത്തയച്ചു.

ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ അനുയായിയായ ഭൃത്യൻ ആ സന്ദേശം ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. അവരത് തുറന്നു വായിച്ചു:

‘പ്രിയേ, ഒട്ടും മംഗളകരമല്ല നമ്മുടെ മകനെപ്പറ്റി ഞാനറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ. ഇതിലേന്തോ ചതി നടന്നതായി ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. നീയേതായാലും നമ്മുടെ മകനെ നന്നായി വളർത്തുക. ഏതു രൂപം അവനുണ്ടായാലും നമ്മുടെ മകൻതന്നെയല്ലേ? ഞാൻ തിരിച്ചെത്തുന്നതുവരെ അവനു പ്രതികുലമായ ഒരു തീരുമാനവും നീയെടുക്കരുത്.’

അതു വായിച്ച് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ ഊറിപ്പിരിച്ചു. അവരോ സന്ദേശം തുണ്ടുതുണ്ടാക്കി പറത്തി. ഭൃത്യന്റെ കൈവശം പുതിയൊരു സന്ദേശമെഴുതി, രാജാവിന്റെ കള്ള ഒപ്പിട്ട് കൊടുത്തയച്ചു. അയാൾ അതുമായി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി മന്ത്രിയെ ഏല്പിച്ചു. രാജസന്ദേശമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രി ആകാംക്ഷയോടെ തുറന്നു വായിച്ചു.

‘ബഹുമാനപ്പെട്ട മുഖ്യമന്ത്രി, എനിക്കൊരു മകൻ പിറന്നെങ്കിലും അതെന്നെ ഒട്ടും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. അവനും രാജ്ഞിയും കൊട്ടാരത്തിൽ വളരുന്നത് രാജ്യത്തിനുതന്നെ ദോഷം വരുത്തിവെക്കും. അതുകൊണ്ട് ഈ സന്ദേശം ലഭിച്ചാലുടൻ നിങ്ങൾ അവരെ വലിയൊരു വീപ്പയിലാക്കി കടലിലൊഴുക്കണം!’

രാജാവിന്റെ വിചിത്രമായ കല്പന മന്ത്രിയെ അമ്പരപ്പിച്ചെങ്കിലും അത് വൈകാതെ നടപ്പായി. രാജ്ഞിയും മകനും വീപ്പയ്ക്കുള്ളിലായി. കടൽ തീരകളിൽ അത് ഒഴുകിനടന്നു.

വീപ്പയ്ക്കുള്ളിൽ കിടന്ന് ഗിഡൻ രാജകുമാരൻ അനുനിമിഷം വളരാൻ തുടങ്ങി. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ കുമാരനൊരു മിടുക്കൻ യുവാവായി. തങ്ങളുടെ ഭാവിയിൽക്കുറിച്ചോർത്ത് ആധിപത്യം അമ്മയെ അവൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, നെഞ്ചത്തു കൈവെച്ച് തിരകളുടെ ദേവനെ വിളിച്ച് പ്രാർഥിച്ചു:

‘തിരകളുടെ അധിപനായ ദൈവമേ, നിരപരാധികളായ ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ അഭയം തേടിയിരിക്കുകയാണ്. തിരകളിൽപ്പെട്ട് ദുർമരണം പ്രാപിക്കാനാണ് ഞങ്ങളുടെ തലവരയെങ്കിൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ. ഞങ്ങളിൽ അങ്ങേക്ക് അല്പമെങ്കിലും കരുണ തോന്നുന്നപക്ഷം അപായമൊന്നും കൂടാതെ കരയ്ക്കെത്തിച്ചാലും.’

തിരകളുടെ ദേവൻ കരുണാർദ്രമായ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടു. രാജകുമാരനോടും മാതാവിനോടും അദ്ദേഹത്തിന് കരുണ തോന്നി. അവരെ തിരകൈകളാൽ അമ്മാനമാടി വിജനമായ ഒരു കരയിലെത്തിച്ചു. വീപ്പ കടലോരത്തു കിടന്ന ഒരു പാറക്കല്ലിലിടിച്ച് തകർന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ അവർ അപകടമൊന്നും കൂടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ജനവാസമില്ലാത്ത ഒരു ദ്വീപായിരുന്നു അത്. അമ്മയെ കരയിലൊരിടത്തിരുത്തി ഗിഡൻ രാജകുമാരൻ അമ്പും വില്ലുമായി കാഴ്ചകൾ കാണാനിറങ്ങി.

കടലോരത്തുകൂടി കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ രാജകുമാരൻ ദയനീയമായ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടു. ഒരു വെള്ള അരയന്നത്തെ ക്രൂരനായ ഒരു കഴുകൻ കൊത്തിക്കൊല്ലാൻ നോക്കുന്നു! കഴുകന്റെ തുടർച്ചയായ കൊത്തുകളേറ്റ് അരയന്നത്തിന്റെ ദേഹം പലയിടത്തും മുറിഞ്ഞിരുന്നു. രാജകുമാരൻ അരയന്നത്തോടു സഹതാപം തോന്നി. അവൻ തന്റെ അമ്പയ്ക്കു കഴുകനെ കൊന്നു. ശത്രുവിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട സന്തോഷത്തോടെ അരയന്നം കുമാരന്റെയടുത്തു വന്നു പറഞ്ഞു:

‘കുമാരാ, അങ്ങ് എന്നോടു കാണിച്ച കാര്യങ്ങളിന് എങ്ങനെ നന്ദി പറയണമെന്നറിയില്ല. എന്തായാലും മരിക്കുംവരെ ഞാനിത് മറക്കില്ല.

ഇന്നു മുതൽ ഞാനെന്നും അങ്ങയുടെ സേവകനായിരിക്കും. ആ പദ്യങ്ങളിലെല്ലാം അങ്ങേക്ക് എന്റെ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കാം.’

അരയന്നം ചിറകുവിരുത്തി പറന്നു. കുമാരൻ അമ്മയുടെയടുത്തേക്ക് മടങ്ങിപ്പോന്നു. അന്നു രാത്രി അവർ കടലോരത്തുതന്നെ കിടന്നുറങ്ങി. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ അവിടെയൊരു അർദ്ധരൂപ്യമായി. തലേന്നുവരെ ശൂന്യമായിക്കിടന്ന ആ കടൽത്തീരത്ത് മാനം മുട്ടുന്ന കൊട്ടാരം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു! എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളുമുള്ള ആ കൊട്ടാരത്തിൽ നിറയെ ഭൃത്യന്മാരും പരിചാരികമാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ചുറ്റും നിറയെ വീടുകളും എണ്ണമറ്റ പ്രജകളെയും കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ അർദ്ധരൂപം വർധിച്ചു. രാജകുമാരനും മാതാവും ഇതെല്ലാം കണ്ട് അന്തിച്ചു നില്ക്കെ, പ്രജകൾ അവർക്കു ചുറ്റും ഓടിയെത്തി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങളുടെ രാജ്ഞി നീണാൾ വാഴട്ടെ!’

‘ഞങ്ങളുടെ ഗിഡൻ രാജകുമാരൻ നീണാൾ വാഴട്ടെ!’

അവർ കുമാരനെയും രാജ്ഞിയെയും അന്നാട്ടിലെ ഭരണകർത്താക്കളായി വാഴിച്ചു. അന്നു മുതൽ കുമാരന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും താമസം ആ കൊട്ടാരത്തിലായി. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ഒരു സ്വപ്നംപോലെ അവർക്കു തോന്നി.

ദിവ്യശക്തിയുള്ള വെള്ള അരയന്നമാണ് ഈ അർദ്ധരൂപങ്ങൾക്കു പിന്നിലെന്ന് അവരിൽത്തോന്നി.

അതിനിടയിൽ, തന്റെ ദുരന്തകഥ രാജ്ഞി കുമാരൻ വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തു. പ്രബലനായ സാർ രാജാവിന്റെ മകനാണ് താനെന്ന അറിവ് അവനെ ആവേശംകൊള്ളിച്ചു. അവൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു:

‘അമ്മേ, ഞാൻ നാളെത്തന്നെ നാടുവിട്ട് പോവുകയാണ്. അച്ഛനെ കണ്ടെത്തിയിട്ടേ ഞാനിനി തിരിച്ചുവരൂ. അതുവരെ അമ്മ രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നോക്കി കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ കഴിയണം.’

രാജ്ഞി മകനെ യാത്രയയച്ചു.

ഒരാവേശത്തിന് കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നിറങ്ങിയെങ്കിലും പിതാവ് എവിടെയുണ്ടെന്നോ, അങ്ങോട്ടുള്ള വഴിയേതെന്നോ രാജകുമാരൻ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ വിഷമിച്ചുനില്ക്കെ, വെള്ള അരയന്നം പറന്നെത്തി കുമാരനോട് പറഞ്ഞു:

‘കുമാരാ, അങ്ങയുടെ പിതാവ് വിദൂരമായ രാജ്യത്താണുള്ളത്. മനുഷ്യരൂപത്തിൽ അങ്ങേക്ക് അവിടെ പ്രവേശിക്കാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങയെ ഒരു പ്രാണിയാക്കി മാറ്റാം. അപ്പോൾ ആരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ പിതാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു

വരാം. കുമാരൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരൂപം തിരിച്ചെടുക്കുകയുമാവാം.

അരയന്നം ഒരു മന്ത്രം ചൊല്ലി കുമാരനെ വണ്ടാക്കി മാറ്റി. അരയന്നം നിർദ്ദേശിച്ച വഴികളിലൂടെ പറന്ന് അവൻ പിതാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. താൻ ജനിച്ചശേഷം ആദ്യമായാണ് പിതാവിനെ നേരിൽ കാണുന്നതെന്നോർത്തപ്പോൾ അവനു സന്തോഷമായി. അതേസമയം പിതാവ് തന്നെ തിരിച്ചറിയാത്തതിൽ വിഷമവും തോന്നി. മൂന്നു തവണയാണ് കുമാരൻ പിതാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ സന്ദർശനം നടത്തിയത്. അപ്പോഴൊല്ലാം കൊട്ടാരത്തിലെ മന്ത്രവാദികൾ നടത്തിയ സ്വകാര്യസംഭാഷണങ്ങൾ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പ്രാണിയുടെ രൂപത്തിലായതിനാൽ ആർക്കും അവനെ കണ്ടെത്താനുമായില്ല.

ഓരോ സന്ദർശനത്തിലും രാജകുമാരൻ കേട്ട അർദ്ധുതങ്ങൾ ഇവയാണ്:

ഗായകനായ ഒരണ്ണാൻ സ്വർണക്കായകൾ കടിച്ചുപൊട്ടിച്ചപ്പോൾ അവയിൽനിന്ന് രത്നങ്ങൾ പുറത്തുചാടി!

ദുർമന്ത്രവാദിയായ വയസ്സൻ ചെർണോമറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മുപ്പത്തിമുന്ന് പടയാളികൾ കടലിൽനിന്ന് ഉയർന്നുവന്നു!

ലോകത്ത് നാളിതുവരെയുണ്ടാകാത്ത ഒരു സുന്ദരി രാജകുമാരി ഭൂമി പിളർന്നു പുറത്തുവന്നു!

രാജകുമാരൻ മടങ്ങിവന്ന് ഈ അർദ്ധുതങ്ങളെക്കുറിച്ച് വെള്ള അരയന്നത്തോട് പറഞ്ഞു. അരയന്നം കുമാരനെ തന്റെ പുറത്തുകയറ്റി ആദ്യം ഗായകൻ അണ്ണാന്റെയും പിന്നെ ചെർണോമറിന്റെയും അടുത്തെത്തിച്ചു. അവൻ അവരുമായി ചങ്ങാത്തം സ്ഥാപിക്കുകയും അവരിൽനിന്ന് വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങി മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അരയന്നം പിന്നീടവനെ കൊണ്ടുപോയത് സുന്ദരിയായ രാജകുമാരിയുടെ അടുത്താണ്. ആ അഭൗമസൗന്ദര്യം അവനെ ഹരംപിടിപ്പിച്ചു. അവൾക്കും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ രാജകുമാരനെ ഇഷ്ടമായി. അരയന്നം അവരെ രണ്ടുപേരെയും രാജ്ഞിയുടെ അടുത്തെത്തിച്ചു. രാജ്ഞിതന്നെ മുൻകൈയെടുത്ത് അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടത്തിക്കൊടുത്തു.

രാജകുമാരന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹവിരുന്നിൽ പങ്കെടുക്കാനെത്തിയ വ്യാപാരികളിൽ ചിലർ മടക്കയാത്രയിൽ സാൾട്ടൻ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലുമെത്തി. രാജകുമാരന്റെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചും കടലോരത്തെ അർദ്ധുതക്കൊട്ടാരത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ

അവർ രാജാവിനു വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. അതെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ തനിക്കും ആ രാജ്യം സന്ദർശിക്കണമെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി.

മൂന്നു കപ്പലുകളിൽ വിലയേറിയ ചരക്കുകൾ നിറച്ച് രാജാവ് ആ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. രാജകുമാരനെയും രാജകുമാരിയെയും കണ്ട് അർദ്ധുതപ്പെട്ട രാജാവ് ഒടുവിൽ രാജ്ഞിയെക്കണ്ട് ഞെട്ടി. വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട ഭാര്യയാണതെന്ന് അറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം സന്തോഷംകൊണ്ട് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. രാജകുമാരൻ തന്റെ മകനാണെന്നു കൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവനെ മാറോടുചേർത്ത് അനുഗ്രഹിച്ചു. അപ്പോൾ രാജകുമാരി പിതാവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് അനുഗ്രഹം തേടി. അദ്ദേഹം അവളെയും ആശംസകൾകൊണ്ടു മുടി. ഇതുവരെയുണ്ടായ ദുരവസ്ഥകൾക്ക് കാരണക്കാരായ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരെയും ദുർമന്ത്രവാദിനിയെയും രാജാവു ശിക്ഷിച്ചു. തുടർന്നുള്ള കാലം അവർ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിതം തുടർന്നു. വെള്ള അരയന്നം ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും രാജകുമാരനൊപ്പംതന്നെ കഴിഞ്ഞു.

അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിൻ

(അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിന്റെ പ്രശസ്തമായ കാവ്യത്തെ അധികരിച്ച് പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തതാണ് ഈ കഥ.)

വാൻക

ക്രിസ്മസിന്റെ തലേ രാത്രിയായിരുന്നു അത്.

ഒമ്പതു വയസ്സുള്ള വാൻക ഷുബോവ് ഉറക്കം വെടിഞ്ഞ് അവന്റെ കുടുസ്സുമുറിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുകയാണ്. മൂന്നു മാസമായി അവൻ അല്യാഖ് എന്ന ചെരുപ്പുകുത്തിയുടെ സഹായിയായി മോസ്കോ നഗരത്തിൽ കഴിയുന്നു. പണിയെല്ലാം ഒരുവിധം നന്നായി പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

അല്യാഖും ഭാര്യയും മറ്റു പണിക്കാരുമൊക്കെ അടുത്തുള്ള പള്ളിയിൽ പാതിരാകുർബാനയ്ക്ക് പോകുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ആരൊക്കെയോ അവനോട് പള്ളിയിൽ പോകുന്നില്ലേ എന്നു ചോദിക്കുമെന്ന് കരുതിയെങ്കിലും അതുണ്ടായില്ല. ചോദിച്ചാലും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയണമെന്ന് അവനുറച്ചിരുന്നു.

എല്ലാവരും പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ആ താവളത്തിൽ വാൻക തനിച്ചായി. അവൻ കാത്തിരുന്നതും ആ സമയത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരുന്നു. അവൻ പതുക്കെ അല്യാഖിന്റെ മുറിയിൽ കടന്ന് പഴയൊരു പേനയും മഷിക്കുപ്പിയും എടുത്ത് തിരിച്ചുപോന്നു. അറ്റം മുഷിഞ്ഞതും ചുളിവുവീണതുമായ ഒരു വെള്ളക്കടലാസു മാത്രമേ അവന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായി

രുന്നുള്ളൂ. അത് നിവർത്തിവെച്ച്, ചുളിവ് കുറയെല്ലാം മാറ്റി അവൻ എഴുതാനിരുന്നു.

ചെരുപ്പുകുത്തിയുടെ സഹായിയായ താൻ എഴുതുന്നത് ആരെങ്കിലും കണ്ടാലോ എന്ന ഭയം അവനുണ്ടായിരുന്നു. അവനെഴുന്നേറ്റ് പുറത്തെല്ലാം നോക്കി. എങ്ങും ആരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പായപ്പോൾ അവൻ പേനയുടെ തുമ്പ് മഷിക്കുപ്പിയിൽ മുക്കി ആദ്യവരി എഴുതി:

‘എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട എന്റെ കോൺസ്റ്റനിൻ മക്കറിച്ച് അപ്പപ്പൻ.’

തറയിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്ന് അവൻ എഴുത്ത് തുടർന്നു.

‘എല്ലാവർക്കും സന്തോഷദായകമായ ഈ ക്രിസ്മസ് രാവ് എന്നെ ഒട്ടും ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുന്നില്ല. അനാഥനായ എനിക്ക് ആകെയുള്ള ബന്ധു അപ്പപ്പൻ മാത്രമാണ്. ഏറെ ആശങ്കകളോടെയാണ് ഈ മുറിയിൽ തനിച്ചിരുന്ന് ഞാനീ കത്തെഴുതുന്നത്. ആദ്യമായി അപ്പപ്പൻ എന്റെ ഹൃദയമായ ക്രിസ്മസ് മംഗളങ്ങൾ നേരട്ടെ!’

അരണ്ടു വെളിച്ചത്തിൽ അനേകം കോൺസ്റ്റനിൻ മക്കറിച്ച് അപ്പപ്പന്റെ രൂപം തെളിഞ്ഞുവന്നു. മെലിഞ്ഞതും ഉയരം കുറഞ്ഞതുമായ ശരീരം, പ്രായത്തെ നിസ്സാരവൽക്കരിക്കുന്ന ചുറുചുറുക്ക്, പുഞ്ചിതിമായാത്ത മുഖം, ചെങ്കണ്ണുകൾ-ഴിവാർയോവ് കുടുംബത്തിലെ മുതിർന്ന അംഗമായ ആ രാത്രികാവൽക്കാർ അവന്റെ ഓർമകളിൽ പുനർജനിച്ചു.

കോൺസ്റ്റനിൻ മക്കറിച്ച് അപ്പപ്പൻ അവനിലേക്ക് നടന്നുകയറി.

നല്ല ഇരുട്ടുള്ള നേരത്ത് അദ്ദേഹം തുകൽക്കുപ്പായം പുതച്ച്, മണികിലുക്കി തോട്ടം ചുറ്റുന്നു. ‘ബ്രൗണി’യെന്നും ‘ഈൽ’ എന്നും പേരായ രണ്ടു നായകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊട്ടുപുറകെയുണ്ട്. ബ്രൗണി പ്രായത്തിന്റെ പകുത കാണിക്കുന്ന, യജമാനനോട് അങ്ങേയറ്റത്തെ വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്ന വയസ്സൻനായാണ്. ഈലിനാകട്ടെ, പ്രകടനപരതയിലാണ് താൽപര്യം. എല്ലാവരെയും സുഖിപ്പിച്ചു നിർത്തും. ശത്രുമിത്രഭാവഭേദം കൂടാതെ അവൻ പരിചിതരെയും അപരിചിതരെയും സമീപിച്ചു. തരംകിട്ടിയാൽ ആരെയും കടിക്കാനും അന്യന്റെ കോഴിയെ മോഷ്ടിച്ച് പറപറക്കാനും അവനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഒന്നു വേറെത്തന്നെ. പലനാൾ കള്ളൻ ഒരുനാൾ പിടിക്കപ്പെടുമെന്നല്ലേ? ഒരുനാളല്ല, പല നാളും അവൻ പിടിക്കപ്പെട്ടു. നല്ല തല്ലും ഉരുളൻകല്ലുവെച്ചുള്ള ഏറും അവനു കിട്ടിയതിനു കണക്കില്ല. ‘എന്നെ തല്ലണ്ടമ്മാവോ, ഞാൻ നന്നാവില്ല’ എന്ന ഭാവത്തോടെയാണ് അവനെല്ലാം കണ്ടത്.

വാൻക കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചു, കോൺസ്റ്റനിൻ മക്കറിച്ച് അപ്പപ്പനെ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണാൻ!

ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം പള്ളിമുറ്റത്താണ് ഉള്ളത്. മൗനപ്രാർഥനയിൽ മുഴുകിനിൽക്കുകയാവാം. അല്ലെങ്കിൽ, സാധുക്കളായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരോട് സരസസംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയുമാവാം. നീളൻവടി അരയിൽ തൂക്കിയിട്ട്, കൈത്തലം കുട്ടിയുരസി ചുടുപിടിപ്പിച്ച്, അവരെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് പ്രകോപിപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവാണ്. ചിലപ്പോഴത് പെണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ട് മൂക്കുപൊടി വലിപ്പിച്ചാവും. തുമ്മിത്തുമ്മി വലയുന്ന അവരെ നോക്കി, നിർത്താതെ കുലുങ്ങിച്ചിരിക്കുന്ന അപ്പുപ്പനെ എങ്ങനെ മറക്കാൻ? ബ്രൗണിയും ഈലും മൂക്കുപൊടി വലിക്കും. ബ്രൗണി അതാസ്വദിച്ച് തുമ്മുമ്പോൾ ഈൽ തുമ്മാതെ വാലാട്ടി നടക്കും.

എല്ലാം ഇന്നലത്തെ കാഴ്ചകൾ കണക്കെ വളരെയടുത്ത്!

വാൻക നെടുവീർപ്പിട്ടു.

ഒന്നുരണ്ടു കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ മുന്നിലിരിക്കുന്ന കടലാസിനെ നനച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും അധികം നേരമില്ല. അവൻ എഴുത്തു തുടർന്നു:

'അപ്പുപ്പാ, എനിക്ക് ആകെയുള്ളത് അപ്പുപ്പനല്ലേ? ഞാനിവിടെ അനുഭവിക്കുന്നതെല്ലാം അപ്പുപ്പനറിയണം. അപ്പുപ്പനല്ലേ എന്നെ അല്പാല്പം എന്ന ചെരുപ്പുകുത്തിയുടെയടുത്ത് ജോലിക്കു കൊണ്ടുവന്നാക്കിയത്? മുൻപത്തെ എന്റെ യജമാനത്തി ഓൾഗ ഇഗ്നത്യേവ്നയുമായി ഒരു സ്വാഭ്യശ്യവും അല്പാഖിനിലു. ഞാനിന്നുമോർക്കുന്നു. അമ്മ പെലഗയത് കൊപ്പം കുട്ടിയായ ഞാൻ ഓൾഗ യജമാനത്തിയുടെ വീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ കാലം. അവരെനിക്ക് വർണമിറായികൾ തന്നു. എഴുത്തും വായനയും നൃത്തവും പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അമ്മയുടെ മരണത്തോടെ എനിക്കാസ്വദാനം നഷ്ടപ്പെട്ടു. പിന്നെ, അപ്പുപ്പന്റെ അടുത്ത് ഞാൻ വന്നതും എന്നെ മോസ്കോയിലെ അല്പാഖിന്റെയടുത്തെത്തിച്ചതും മറ്റാരുമല്ലല്ലോ.

ഇവിടത്തെ ജീവിതം അങ്ങേയറ്റം അസഹ്യമാണെന്ന് ചുരുക്കിപ്പറയാം. ഞാനിതെല്ലാം അപ്പുപ്പനെ അറിയിക്കാതെ കഴിക്കണം എന്നു കരുതിയതാണ്. ഇനിയും അതു കഴിയില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും അപ്പുപ്പനെ എന്ന ഇവിടെനിന്നും കൊണ്ടുപോകണം. ഇനിയുള്ള കാലം ഞാൻ അപ്പുപ്പന്റെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കി കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം. അപ്പുപ്പനുവേണ്ടി കർത്താവിനോട് എന്നും ഉള്ളഴിഞ്ഞ് പ്രാർഥിക്കാം.

പുകയില അപ്പുപ്പന് വളരെ ഇഷ്ടമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ അപ്പുപ്പനു മതിയാവുമ്പോൾ പുകയില പൊടിച്ചുതരാം. എന്റെ ജോലിയിൽ

വരുന്ന പിഴവുകൾക്ക് അപ്പുപ്പൻ തരുന്ന ഏതു ശിക്ഷയും ഞാൻ ഏറ്റു വാങ്ങിക്കൊള്ളാം. എനിക്കു കഴിയുന്ന കാലത്തോളം ആഹാരം കൊണ്ടു വന്നുതരാം. അപ്പുപ്പനു നേരെ ഒരു കൈയും നീളാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കില്ല. അപ്പുപ്പന്റെ കാലശേഷം എന്റെ അമ്മ പെലഗയയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രാർഥിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ ഞാൻ ആ ആത്മാവിനുവേണ്ടിയും പ്രാർഥിക്കാം.

ഒരു ജോലി ഏർപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടും ഞാൻ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് എന്റെ അപകാരംകൊണ്ടാണെന്ന് ചിലപ്പോൾ അപ്പുപ്പനു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ, വാസ്തവം അതല്ല. എന്റെ ജീവിതം എത്രത്തോളം ദുരിതമാണെന്ന് അപ്പുപ്പനറിയണം. ഞാനനുഭവിച്ച വേദനകൾ ഒട്ടും കുടാതെയും തരിമ്പും കുറയാതെയുമാണ് ഈ കത്തിൽ എഴുതുന്നത്. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അപ്പുപ്പനോട് ഞാൻ നുണ പറയില്ലെന്ന് അറിയാമല്ലോ?

എന്റെ യജമാനൻ അല്യാഖും യജമാനത്തിയും ഒട്ടും മയത്തിലല്ല എന്നോടു പെരുമാറുന്നത്. അവരുടെ കുഞ്ഞിനെ തൊട്ടിലാട്ടി ഉറക്കാനുള്ള ജോലി എന്റേതാണ്. ഇന്നലെ തൊട്ടിലാട്ടുന്നതിനിടെ ഞാനല്പം ഉറങ്ങിപ്പോയി. അതിനു കിട്ടിയ ശിക്ഷ കേൾക്കണോ? യജമാനൻ എന്നെ മുടിക്കു കുത്തിപ്പിടിച്ച് വലിച്ചിഴച്ച് മുറ്റത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. തുകൽ ചാട്ടവാറുകൊണ്ട് തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. ദാ, അതിന്റെ പാടുകൾ എന്റെ ദേഹത്ത് തിണർത്തുകിടക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പുപ്പൻ എന്തെടുത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനവ കാണിച്ചുതന്നേനെ. കഴിഞ്ഞ ദിവസത്തെ അതിക്രമം യജമാനത്തിയുടെ വകയായിരുന്നു. അവർ വലിയൊരു മീൻ മുറിക്കാനായി എന്നെ ഏല്പിച്ചു. തലമുതൽ മുറിക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മനസ്സിലിരിപ്പ്. എന്നാലത് പറയേണ്ട? ഞാൻ തുടങ്ങിയത് വാലിൽ നിന്നാണ്. കലിതുള്ളിയ യജമാനത്തി അഴുക്കും മണവുമുള്ള മീൻ തലയെടുത്ത് എന്റെ മുഖത്ത് ഉരച്ചു!

യജമാനന്റെ പണിക്കാരായി എന്നെ കുടാതെ മറ്റുചിലരും ഉണ്ടെന്ന് അപ്പുപ്പന് അറിയാമല്ലോ? അവരെല്ലാം എന്നേക്കാൾ മുൻപ് ഇവിടെയെത്തിയവരാണ്. എന്നേക്കാൾ പ്രായക്കൂടുതലും അവർക്കാണ്. ഒരനുജനെപ്പോലെ എന്നോടു പെരുമാറേണ്ട അവർ എന്നെ ശത്രുവായാണ് കാണുന്നത്. അപ്പുപ്പനറിയാമോ, അവർ എന്നെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിക്കുന്നത് എന്തൊക്കെയാണെന്ന്? കൂടിച്ച്, ലക്കുകെടണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവരെനെ നിർബന്ധിച്ച് മദ്യശാലയിലേക്കയയ്ക്കും. ഒരിക്കൽ അല്യാഖിന്റെ അപ്പം കട്ടെടുക്കാൻ അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. മോഷണം പാപമായതിനാൽ

ഞാനതിനു തയ്യാറായില്ല. അപ്പോഴവർ എന്നെ ശാസിച്ചും നിർബന്ധിച്ചും അതു ചെയ്യിച്ചു. അപ്പമല്ല യജമാനന്റെ തോട്ടത്തിലെ വെള്ളരിക്കയാണ് ഞാൻ മോഷ്ടിച്ചത്. അതു കണ്ട യജമാനൻ കൈയിൽക്കിട്ടിയ മുട്ടൻ വടികൊണ്ട് എന്നെ അടിച്ചവശനാക്കി.

എന്റെ പൊന്നപ്പുപ്പാ, വിശപ്പിന്റെ കാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ച് ഞാനൊരു പാട് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ തീവ്രത എത്രത്തോളമെന്ന് അനുഭവിച്ചറിയുന്നത് ഇവിടെ വന്നശേഷം മാത്രമാണ്. രാവിലെ ഒരു കഷണം ഉണക്ക റൊട്ടി, വൈകിട്ടും റൊട്ടിക്കഷണം, അത്താഴത്തിന് തണുത്തുറഞ്ഞ ഇത്തിരി കഞ്ഞി. അതുകൊണ്ടെങ്ങനെ വിശപ്പുമാറ്റാനാണ്? കൂടുതൽ ചോദിച്ചാൽ അത് ധിക്കാരമാവും. അടിയാവും അതിനുള്ള ശിക്ഷ. യജമാനനും കുടുംബവും വയറുനിറയെ സുപ്പും ഇറച്ചിയും കഴിക്കുന്നത് ഞാൻ കൊതിയോടെ നോക്കിനിന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നുവരെ ഒരിത്തിരി പോലും എനിക്കു തന്നിട്ടില്ല. മറ്റു പണിക്കാർക്കെല്ലാം നടുനിവർത്താൻ ഇടവും പായും തലയിണയുമുണ്ട്. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഇടനാഴിയിലാണ് സ്ഥലം. അവിടെയും സ്വസ്ഥമായി ഉറങ്ങാനാവില്ല. യജമാനന്റെ കുഞ്ഞു കരഞ്ഞാൽ ആ നിമിഷം ഞാനെഴുന്നേറ്റ് തൊട്ടിലാട്ടണം. വൈകിയാൽ കാതുപൊട്ടുന്ന ശകാരവും തല്ലും ഉറപ്പാണ്. ഇതെല്ലാം സഹിച്ച് ഞാൻ മടുത്തു, അപ്പുപ്പാ.

ഞാനെത്തിച്ചേർന്ന മോസ്കോ പട്ടണംപോലും എന്നിൽനിന്നും പലതും മാച്ചുവെക്കുന്നതായാണ് തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. നഗരത്തിൽ ഒരു പാട് പണക്കാരും അവർക്ക് വലിയ വീടുകളുമുണ്ട്. കുതിരകളും നായകളുമുണ്ടെങ്കിലും ആടുകളെ മഷിയിട്ടുനോക്കിയാൽപ്പോലും കാണാനില്ല. പരൽമീനുകളെ മുതൽ പടുകുറ്റൻ തിരണ്ടിമത്സ്യത്തെ വരെ പിടിക്കാൻ പറ്റുന്ന ചുണ്ടക്കൊളുത്തുകൾ തെരുവോരങ്ങളിൽ വില്പനയ്ക്ക് വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അറവുശാലകളിൽ കാണുന്ന മൂയലുകളെയും കാട്ടുകോഴികളെയും അവർക്ക് എങ്ങനെയാണ് കിട്ടുന്നതെന്നു ചോദിച്ചാൽ അവർ പറയില്ല. അതൊരുതരം ദുരുഹതയായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. മോസ്കോ നഗരം മറ്റു നഗരങ്ങളെക്കാൾ മോശമാണെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല, കെട്ടോ.

ഇവിടെയും അവിടെയും ക്രിസ്തസാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്റെ ക്രിസ്തസ് ഈവിധമെല്ലാം ശപിക്കപ്പെട്ടതാണ്. നാട്ടിലെ ധനികർക്കായി അപ്പുപ്പൻ ക്രിസ്തസ് മരം മുറിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ എന്നെയും കൂടെ കൂട്ടാറുണ്ടായിരുന്നില്ലേ? മഞ്ഞുപൊഴിയുന്ന ആ ദിനങ്ങളിൽ അപ്പുപ്പന്റെ പാട്ടും പുകവലിയും പൊടിവലിയും പരിഹാസവുമൊക്കെ എനിക്ക്

എന്നെങ്കിലും മറക്കാനാവുമോ? പിന്നെ, ആ മരം വീടുകളിലെത്തിച്ച് അലങ്കരിക്കലാണ്. ഓൾഗ ഇഗ്നത്യേവ്നയായിരുന്നു എല്ലാറ്റിനും മുന്നിൽ. അതൊക്കെ ഓർക്കുമ്പോൾ കണ്ണുനീറുന്നു.

ഇന്നെന്റെ ജീവിതം നായയുടെ ജീവിതത്തെക്കാൾ കഷ്ടമാണ്. എപ്പോഴും അടികൊള്ളണം. ദിവസങ്ങളോളം വിശന്നിരിക്കണം, ഉറക്കം പോലും വെടിയാണ്. ഒരുനാൾ ചെറുപ്പക്കുട്ടനായുള്ള ഇരുമ്പുവടി കൊണ്ടാണ് യജമാനൻ എന്റെ തലയ്ക്കടിച്ചത്. ഞാൻ മരിച്ചുപോയില്ല എന്നെയുള്ളൂ. ഒരുവിധത്തിൽ ചിന്തിച്ചാൽ അന്നുതന്നെ മരിച്ചുപോവുകയായിരുന്നു ഇതിനേക്കാൾ ഭേദം.

അപ്പപ്പ, അവിടുത്തെ ക്രിസ്തസ് ആഘോഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് എന്നെക്കൂടി ഓർക്കണം. ക്രിസ്തസ് ട്രീ ഒരുക്കുമ്പോൾ എനിക്കായി എന്തെങ്കിലും മാറ്റിവെക്കാൻ പ്രിയപ്പെട്ട ഓൾഗ ഇഗ്നത്യേവ്നയോട് പറയണം. അവിടെയുള്ള എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവരോടെല്ലാം അന്വേഷണം. ഞാനെന്നും അപ്പപ്പന്റെ പേരക്കുട്ടിയായ വാൻക ഷുബോവായിരിക്കും. അപ്പപ്പൻ കഴിയുമെങ്കിൽ എന്നെ ഈ നരകത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം. അപ്പപ്പന്റെ വരവുമാകാൻ ഞാനിവിടെ കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചിരിക്കും. ആ പ്രതീക്ഷയായും ഇനിയെന്നെ ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക.

എന്ന്, ഒരുപാടു സ്നേഹത്തോടെ,

അപ്പപ്പന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വാൻക ഷുബോവ്.

കത്ത് എഴുതിത്തീർത്ത്, ചുവട്ടിൽ ഒപ്പുവെച്ച്, അത് നാലായി മടക്കി കവരിലിട്ട് വാൻക എഴുന്നേറ്റു. അതിന്റെ പുറത്ത് 'കോൺസ്റ്റന്റിൻ മക്കാറിച്ച്, ഗ്രാമത്തിലെ എന്റെ അപ്പപ്പൻ' എന്നെഴുതി.

പിന്നെ, മഷിക്കുപ്പിയും പേനയും യഥാസ്ഥാനത്തു വെച്ച് അവൻ പുറത്തിറങ്ങിയോടി. തണുപ്പിനോടു മല്ലിടാൻ അവൻ രോമക്കുപ്പായം പോലും ധരിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കുമുള്ള കത്തുകളും തെരുവിലെ തപാൽപ്പെട്ടിയിലിട്ടാൽ, അവ വിലാസക്കാരന്റെയടുത്ത് മണികിലുക്കുന്ന കുതിരകൾ എത്തിക്കുമെന്ന് അവൻ കേട്ടിരുന്നു. ആ ചുവന്ന പെട്ടിയിൽ കത്ത് നിക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ വാൻക പ്രാർഥിച്ചു:

'ഈ കത്തു കിട്ടി, അപ്പപ്പൻ എത്രയും വേഗം വരണം!'

മനസ്സുനിറഞ്ഞ് വാൻക മുറിയിൽ തിരിച്ചെത്തി. ക്ഷീണംമൂലം അവൻ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഒരു സ്വപ്നമാണ് അവനെ വരവേറ്റത്.

എതിരുന്ന ഒരുപ്പ. അതിനടുത്ത് ഒരു വൃദ്ധൻ കാലുകളാട്ടി തീ കാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയമായും അതവന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അപ്പപ്പൻ

തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ താനെച്ച കത്തിരിക്കുന്നു. അതുറക്കവായിച്ച് ചുറ്റുമുള്ളവരെ കേൾപ്പിക്കുകയാണ് അപ്പപ്പൻ. ഈത് വാലാട്ടുന്നുണ്ട്. ബ്രൗണി അത് ശ്രദ്ധിച്ച് കണ്ണീരൊഴുക്കുകയാണോ?

ഇതൊരു സ്വപ്നമാണെന്ന് ചുരുങ്ങിയപക്ഷം വാൻകയെങ്കിലും സമ്മതിച്ചുതരില്ല!

ആന്റൺ ചെലോവ്

(ചെലോവിന്റെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ ഈ കഥ കുട്ടികളെയും മുതിർന്നവരെയും ഒരുപോലെ സ്വാധീനിച്ചതാണ്. ഏതാണ്ടെല്ലാ ഭാഷകളിലും ഇതിന് തർജ്ജമകളും പുനരാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.)

ആൺകുട്ടികൾ

ആകപ്പാടെ ഉത്സവസമാനമായ അന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നു കൊറലേവ് കുടുംബം. കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചിരുന്ന് പല നിറങ്ങളിലുള്ള കടലാസുകൾകൊണ്ട് പലതരം പൂക്കൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ എഴുന്നേറ്റുപോയി ക്രിസ്തസ് ട്രീ അലങ്കരിക്കുന്നതിലും മുഴുകി. ആകപ്പാടെ ശബ്ദമയമായി അന്തരീക്ഷം.

ക്രിസ്തസിനെ വരവേല്ക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾക്കിടയിലും അവർ ഇടയ്ക്കിടെ മഞ്ഞുപൊതിഞ്ഞ വഴിയിലേക്ക് കണ്ണെറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ആരുടെയോ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തീർച്ച. അയാൾ പറഞ്ഞ സമയത്ത് എത്താത്തതിന്റെ നിരാശയോ ആശങ്കയോ ഒക്കെ ആ മുഖങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന്, മഞ്ഞുമൂടിക്കിടന്ന വഴിയിലൂടെ ഒരു മഞ്ഞുവണ്ടി കടന്നു വരുന്നതിന്റെ ശബ്ദം! എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു. പൂക്കളുണ്ടാക്കലും ക്രിസ്തസ് ട്രീ അലങ്കരിക്കലും നിർത്തിവെച്ച് അവർ അങ്ങോട്ടോടി.

‘വൊളോദ്യ ഇതാ വന്നു കഴിഞ്ഞു!’

അവർ ആപ്പോദത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും മഞ്ഞുവണ്ടി കവാടത്തിനടുത്ത് നിന്നു. അടിമുടി മഞ്ഞുമൂടിയ ആ വണ്ടി കണ്ടാൽ വലിയൊരു മഞ്ഞുകട്ടയെന്നേ തോന്നൂ. പൊടിമഞ്ഞും മഞ്ഞുകട്ടകളും തട്ടിനീക്കി വണ്ടിയുടെ വാതിൽ തുറന്ന് വൊളോദ്യ പുറത്തിറങ്ങി. അവനു പുറകെ മറ്റൊരു ആൺകുട്ടിയും. പക്ഷേ, എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ വൊളോദ്യയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. അവന്റെ ദേഹമാസകലം പൊടിമഞ്ഞ് പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. അവൻ തൊപ്പിയഴിച്ചു കൂടഞ്ഞ് തളത്തിലേക്ക് കയറി. കട്ടികൂടിയ കമ്പിളിക്കുപ്പായം ധരിച്ചു നില്ക്കുന്ന അവനെക്കണ്ടാൽ ഒരു രണ്ടാം ക്ലാസുകാരനാണെന്ന് ആരും പറയില്ല.

‘മോനേ വൊളോദ്യാ, ഒടുക്കം നീ വരികതന്നെ ചെയ്തു, അല്ലേ?’

അവന്റെ അമ്മയും അമ്മായിയും ഓടിയെത്തി. നതാല്യ അവന്റെ കമ്പിളികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കാലുറ വലിച്ചുതി. സഹോദരിമാരായ കാത്യയും സോന്യയും മാഷയും അവനെ കണ്ട സന്തോഷത്തിൽ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. അച്ഛൻ അവനെ കെട്ടിപ്പുണർന്ന് ചോദിച്ചു:

‘മോനേ, നീന്റെ യാത്രയൊക്കെ സുഖമായിരുന്നോ? നീയൊരുപക്ഷേ, ഇന്നലെ വരുമെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ.’

‘ബും.’

അവനൊന്നു മൂളുകമാത്രം ചെയ്തത് അവരെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. വൊളോദ്യ സാധാരണയായി ഇങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. നിമിഷനേരംപോലും വായച്ചുവെക്കില്ല. എപ്പോഴും ‘വളവളാ’ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നിട്ടാണ് അവനിപ്പോൾ ഇങ്ങനെ!

അപ്പോഴാണ് വൊളോദ്യയുടെ അച്ഛൻ അവന്റെ പുറകിൽ നില്ക്കുന്ന കൊച്ചുപയ്യനെ കണ്ടത്. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘ആരാണു മോനേ ഇത്?’

‘ഓ, ഞാനതു മറന്നു! ഇത് എന്റെ സ്കൂളിൽ രണ്ടാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടുകാരനാണ്. പേര് ലെന്റിലോവ്. നമ്മുടെ അതിഥിയായി വന്നതാണ്,’ വൊളോദ്യ അവനെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

‘അതേതായാലും നന്നായി. മോനേ ലെന്റിലോവ്, നിനക്ക് കൊറലേവ് കുടുംബത്തിലേക്ക് സ്വാഗതം! അകത്തുവന്ന് പൊടിമഞ്ഞു പറ്റിയ കുപ്പായം മാറ്റി മറ്റൊന്നു ധരിക്കൂ. നിനക്കിവിടെ ഒട്ടും അപരിചിതത്വം വേണ്ട. സ്വന്തം വീടുപോലെത്തന്നെ കരുതിക്കൊള്ളൂ,’ വൊളോദ്യയുടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

അവനാകട്ടെ, ഉപചാരത്തിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുക

പോലും ചെയ്യാതെ അകത്തേക്ക് കയറി, നതാലുയും മറ്റും ചേർന്ന് അവരുടെ പെട്ടികൾ എടുത്ത് അകത്തു വെച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ആവിപറക്കുന്ന ചായ തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൊളോദ്യയും ലെന്റിലോവും ജനലിനടുത്ത് അഭിമുഖമായിരുന്ന് ചായ ഊതിക്കൂടി. രണ്ടുപേരുടെയും മുഖത്ത് വലിയ ഗൗരവം തളംകെട്ടി നിന്നു. അവർ അധികമൊന്നും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. വൊളോദ്യയെയും ചങ്ങാതിയെയും മാറിമാറി നോക്കി കാതൃയും സോന്യയും മാഷയും കുറച്ചുകലെ നിന്നു.

അവർ അവരെ മൗനമായി താരതമ്യം ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

എതാണ്ട് ഒരേ പ്രായക്കാരെങ്കിലും ലെന്റിലോവ് വൊളോദ്യയുടെയത്ര വെളുത്തവനോ തടിച്ചവനോ അല്ല. അവന്റെ തൊലി ഇരുണ്ടതായിരുന്നു. വൊളോദ്യയുടേതുപോലെ അവന്റെ മുഖം സുന്ദരമായിരുന്നില്ല. പരുപരുത്ത മൂടിയും കൂഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളും മലർന്ന ചുണ്ടുകളുമായിരുന്നു അവന്റേത്. നേരിയ പുഞ്ചിരിപോലും തെളിയാത്ത ആ മുഖം എപ്പോഴും ഊനവും ഗൗരവപൂർണ്ണവുമായിരുന്നു. ആകപ്പാടെ ഒരു പന്തികേട് അവനെ കാണുന്ന ആർക്കും തോന്നും. ലെന്റിലോവിനെ ശരിക്കും മനസ്സിലാവാതെ പെൺകുട്ടികൾ വിഷമിച്ചു.

അപരിചിതനായ അതിഥിയെപ്പോലെത്തന്നെ സഹോദരൻ വൊളോദ്യയും അവരെ അർജുതപ്പെടുത്തി. അവന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ വന്ന വലിയ മാറ്റമാണ് അതിനു കാരണം. വന്നുകയറിയ നിമിഷംമുതൽ അവൻ ഔപചാരികമായല്ലാതെ ഒന്നു ചിരിക്കുകയോ കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. തങ്ങളോട് എപ്പോഴോ സംസാരിച്ചത് ഒന്നുരണ്ടു വാക്കുകൾ. ദീർഘകാലത്തിനുശേഷം തങ്ങളെ കാണുന്നതിന്റെ സന്തോഷം അവനൊരിക്കലും പങ്കുവെച്ചില്ല. ചായ കുടിച്ചശേഷം അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞതാകട്ടെ, 'കാലിഫോർണിയക്കാർ ചായയല്ല, ജിന്നാണ് കുടിക്കുക' എന്നും!

ചുരുട്ടു കത്തിച്ച് വൊളോദ്യയുടെ അച്ഛനും അപ്പോഴവിടെയെത്തി. മകനെ ഇമവെട്ടാതെ നോക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'വൊളോദ്യാ, നീ ആദ്യമായി ഇവിടന്ന് പഠിക്കാൻപോയ സന്ദർഭം എന്റെ മനസ്സിൽ മായാതെയുണ്ട്. കണ്ണീർക്കടലൊഴുക്കിയാണ് അന്ന് അമ്മ നിന്നെ യാത്രയാക്കിയത്. അതൊരു വേനൽക്കാലമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നീ ഏറെ വലുതായിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളെ കാണാൻ നീ വീണ്ടുമെത്തിയിരിക്കുന്നു!'

അതിനുപോലും വൊളോദ്യയുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് കാര്യമായ

പ്രതികരണമേതുമുണ്ടായില്ല.

ഇടയ്ക്കും തലയ്ക്കുമെല്ലാം വൊളോദ്യയും ലെന്റിലോവും തമ്മിൽ ആംഗ്യങ്ങളിലൂടെ എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നതും സഹോദരിമാർ ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ, അതിന്റെ വിഷയമെന്തെന്ന് ആർക്കും പിടികിട്ടിയില്ല.

ചായ കുടിച്ച ശേഷം കൊറലേവ് കുടുംബക്കാരെല്ലാം നിർത്തിവെച്ച ക്രിസ്മസ് ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കാൻ ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് പോയി. നതാലുയും അച്ഛനും വൊളോദ്യയുടെ സഹോദരിമാരുമൊക്കെ നക്ഷത്രങ്ങൾ തൂക്കുന്നതിലും പുൽക്കൂട് ഒരുക്കുന്നതിലും മുഴുകി. എന്നാൽ, വൊളോദ്യ അങ്ങോട്ടാണ് എത്തിനോക്കിയതുപോലുമില്ല. മുൻപ് വൊളോദ്യ ഇങ്ങനെയൊന്നുമായിരുന്നില്ലെന്ന് അവരോർത്തു.

എന്തായിരുന്നു അന്നൊക്കെ അവന്റെ ഉത്സാഹം! ക്രിസ്മസ് അലങ്കാരങ്ങളിൽ അവന്റെയൊരു കൈപ്പാട് ഒരിക്കലും പതിയാതിരുന്നിട്ടില്ല. വർണക്കടലാസുകൾകൊണ്ട് ഒരർജുതലോകം സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നു. മുറ്റത്തൊരുക്കുന്ന കണ്ണാടിചിത്രങ്ങളിലും തന്നാലയത് അവൻ ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തവണ അവനും ലെന്റിലോവും എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുത്ത് മുറിയിൽത്തന്നെ ഇരുന്നതേയുള്ളൂ.

അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ സംശയം തോന്നിയ സഹോദരിമാർ ജനലിനു മറഞ്ഞുനിന്ന് ആ സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ചു. വൊളോദ്യയും ലെന്റിലോവും ഒരു ഭൂപടം നിവർത്തിവെച്ച് എന്തൊക്കെയോ നോക്കുകയാണ്. ലെന്റിലോവാൻ ഗൗരവത്തിൽ സംസാരം തുടങ്ങിയത്.

'നോക്ക് വൊളോദ്യാ, പേമിൽനിന്നാണ് യാത്രയുടെ തുടക്കം. അവിടന്ന് ട്യൂമെൻ, പിന്നെ ടോംസ്കിൽ, കയട്ക, അവിടെ അന്നാട്ടുകാർ നമ്മെ കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടാവും. അവർ കടവുകടത്തിയാൽ നമ്മൾ അമേരിക്കയിലാണെത്തുക.'

'പക്ഷേ, നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം അമേരിക്കയല്ലല്ലോ,' വൊളോദ്യ ചോദിച്ചു.

'അല്ലേയല്ല, നമുക്കെന്തെണ്ടത് കാലിഫോർണിയയിലാണ്. അമേരിക്കയുടെ താഴ്വാരത്തിലാണ്. അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്ര അനായാസകരമാണ്. വന്യമൃഗങ്ങൾ നേരിട്ടുവന്നാൽ അവയെ നിർഭയം വേട്ടയാടേണ്ടിവരും. ശത്രുക്കൾക്കു മേൽ അപ്രതീക്ഷിതനിമിഷത്തിൽ ചാടിവിഴേണ്ടിയും വന്നേക്കാം. അതിനൊക്കെ നീ തയ്യാറെടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.'

ലെന്റിലോവ് തികഞ്ഞ ഗൗരവത്തിലാണ്.

പെൺകുട്ടികൾക്ക് കാര്യമെന്തെന്ന് മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും എന്തോ പന്തികേടു മണത്തു.

ലെന്റിലോവിന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റാൻ കാതൃയും സോന്യയും മാഷയും ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അവനതിലൊന്നും വലിയ താല്പര്യം കാട്ടിയില്ല. ചില പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിചിത്രമായ ജീവിതരീതികളെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ അവൻ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ, പരസ്പരബന്ധമില്ലാതെ കാതൃയോടു മാത്രം സംസാരിച്ചു. ഒടുവിൽ മുഖത്ത് ഗൗരവം നിറച്ച് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘സത്യത്തിൽ ഞാനാരാണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?’

‘അതിലിത്ര അറിയാനേന്തിരിക്കുന്നു? വൊളോദ്യയും അച്ഛനമ്മമാരും ഒരു നൂറുവട്ടം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ, ലെന്റിലോവെന്ന്,’ കാതൃ ഒട്ടും ആലോചിക്കാതെ പറഞ്ഞു.

‘തെറ്റി. ഞാൻ ലെന്റിലോവല്ല,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ?’

അവൾക്ക് ആശങ്ക അടക്കാനായില്ല.

‘ഞാൻ ഹോക്ക്-ക്ലോ, മോണ്ടിഗാമോ!’

അതും പറഞ്ഞ് അവൻ അകത്തേക്ക് നടന്നു.

വൊളോദ്യയും ലെന്റിലോവും ചേർന്ന് അരുതാത്ത എന്തോ ചെയ്യാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്നു എന്ന് മുത്ത സഹോദരിമാർക്കു തോന്നി. അതെന്താണെന്നറിയാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. രണ്ടുപേരും മാറിമാറി അവരുടെ സംസാരം മറഞ്ഞുനിന്നു കേട്ടു. അതോടെ അവർക്ക് കാര്യങ്ങളുടെ ഏക ദേശരൂപമായി, ഇളയവൾക്ക് ഒന്നും പിടികിട്ടിയില്ല.

വൊളോദ്യയും ലെന്റിലോവും ചേർന്ന് ഒരു ഗുഹപദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടാളും ചേർന്ന് വീട്ടിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടുക, കാലിഫോർണിയയിലെത്തി സ്വർണവേട്ട നടത്തുക! ശത്രുക്കളെ കൊന്ന്, ജീൻ കൂടിച്ച്, അവിടത്തെ സുന്ദരികളെ വിവാഹം കഴിച്ച്, ഭീകരന്മാരായ കടൽക്കൊള്ളക്കാരുവുക! അതിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ ഏറക്കുറെ പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു. തോക്കും കാരായും റൊട്ടിയും വടക്കുനോക്കിയത്രയും തീയുണ്ടാക്കാൻ ശക്തിയേറിയ ഭുതക്കണ്ണാടിയുമൊക്കെയായി, ക്രിസ്തസിന്റെ നാൾ എല്ലാവരും ആഘോഷങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കെ, ഒളിച്ചോടാനാണ് പദ്ധതി.

‘അല്ല, ഇക്കാര്യം നമുക്ക് അമ്മയോട് പറയണ്ടേ?’ കാതൃ സോന്യയോട് ചോദിച്ചു.

‘അതു വേണ്ട. നമ്മളിക്കാര്യം അമ്മയോടു പറഞ്ഞാൽ അവരെ പോകാൻ അനുവദിക്കില്ല. ഇല്ലെങ്കിൽ ജ്യേഷ്ഠൻ നമുക്ക് കൈനിയെ സ്വർണം അമേരിക്കയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നു തരും,’ സോന്യ പറഞ്ഞു.

അതോടെ അവരാ വിഷയം ഉപേക്ഷിച്ചു.

അങ്ങനെ ക്രിസ്തസാവാമെത്തി. മറ്റെല്ലാ കുടുംബങ്ങളെയും പോലെ കൊറലേവ് കുടുംബവും തിരുപ്പിറവിയുടെ ആഘോഷങ്ങളിൽ മുഴുകി. വൊളോദ്യ അന്നു മുഴുവനും ആകെ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. കടന്നൽ കുത്തിയപോലെയാണി അവന്റെ മുഖം. അവൻ അലക്ഷ്യനായി അങ്ങു മിങ്ങും ഉലാത്തി. രാവിലെ മുതൽ പലരും നിർബന്ധിച്ചിട്ടും അവൻ യാതൊന്നും കഴിച്ചില്ല. കുറ്റബോധംകൊണ്ട് വീർപ്പുമുട്ടിയപ്പോൾ അവൻ തിരുവെഴുത്തു മുന്നിൽ നിന്ന് ആരും കാണാതെ കണ്ണീരൊഴുക്കി പ്രാർഥിച്ചു:

‘കർത്താവേ, എന്റെ പാപങ്ങൾ അവിടുന്ന് പൊറുക്കേണമേ. എന്റെ സാധുവായ അമ്മയെ കാക്കേണമേ.’

എല്ലാവരും ശുഭരാത്രി പറഞ്ഞ് കിടക്കാൻ പോയി. അവൻ അപ്പോഴും അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. വൊളോദ്യ അച്ഛനമ്മമാരെയും സഹോദരിമാരെയും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് മുർധാവിൽ ചുംബിച്ചു. കാതൃയ്ക്കും സോന്യയ്ക്കും അവന്റെ ദുഃഖകാരണം വ്യക്തമായി. എന്നാൽ മാഷയ്ക്ക് വ്യക്തമായ ചിത്രമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. എല്ലാവരും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ കാതൃയ്ക്കും സോന്യയ്ക്കും ഒരു മോഹമുണ്ടായി. ആൺകുട്ടികൾ വീട്ടിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന് നേരിട്ടു കണ്ടറിയണം. അവർ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എഴുന്നേറ്റ് അവന്റെയും ചങ്ങാതിയുടെയും സംസാരത്തിന് കാതോർത്തു.

‘ഇപ്പോൾ നീയിങ്ങനെ കാലുമാറുന്നത് ശരിയല്ല, വൊളോദ്യാ,’ ലെന്റിലോവ് ദേഷ്യത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയല്ല ലെന്റിലോവ്. എനിക്കെന്റെ അമ്മയെ വിട്ട് എവിടെയും പോകാൻ കഴിയുന്നില്ല,’ വൊളോദ്യയുടെ തൊണ്ടയിടി.

‘ഇത് ചതിയാണ്. നീയാണ് ഈ സാഹസികയാത്രയ്ക്ക് പദ്ധതിയിട്ടത്. നീ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് എന്നെയും ഇതിൽ ചേർത്തു. എന്നിട്ടിപ്പോൾ ഒരു പേടിത്തൊണ്ടനെപ്പോലെ പിന്മാറിയാലോ?’ അവന്റെ സ്വരം കടുത്തു.

‘പേടികൊണ്ടല്ല. എനിക്കെന്റെ അമ്മയെയും അനുജത്തിമാരെയും മൊന്നും പിരിയാൻ മനസ്സുവരുന്നില്ല,’ വൊളോദ്യ കണ്ണു തുടച്ചു.

‘നീ നിന്റെ ബന്ധുക്കളോടൊത്ത് ഇവിടെ കഴിഞ്ഞോളൂ. ഞാനേതായാലും മുന്നോട്ടു വെച്ച കാൽ പിന്നോട്ടെടുക്കില്ല. നീ വന്നാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഞാൻ പോവുകതന്നെ ചെയ്യും. ശത്രുക്കളോട് ഏറ്റുമുട്ടാനുള്ള പരിശീലനം നീയാണ് നേടിയതെങ്കിലും ഞാൻ തനിച്ചു പോവും. എന്റെ തോക്ക് തിരിച്ചുതന്നിട്ട് നീ എന്തു വേണമെങ്കിലും ചെയ്തോ,’

ലെന്റിലോവ് അടിമുടി ക്ഷുഭിതനായി.

‘അരുത്. നീയെന്നെ ശപിക്കരുത്. ഞാനും കൂടെ വരാം. രണ്ടു ദിവസം കൂടി ഞാനെന്റെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞിട്ട് തീർച്ചയായും വരാം,’ വൊളോദ്യ പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. നമ്മളൊരു കാര്യം നിശ്ചയിച്ചാൽ അത് മാറ്റമില്ലാതെ നടക്കണം. ക്രിസ്തസ് രാവായ ഇന്നു രാത്രിതന്നെ നമ്മൾ ഈ വീടും നാടും വിടണം. നീ വരുന്നെങ്കിൽ വേഗം വസ്ത്രം മാറി കൂടെപ്പോരണം. ഇല്ലെങ്കിൽ എന്നേക്കുമായി നമുക്ക് പിരിയാം.’

ലെന്റിലോവ് ചെറിയ വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കുപോലും തയ്യാറായിരുന്നില്ല.

‘ഈ ലെന്റിലോവ് കാണുന്നതുപോലെല്ല. അസ്സൽ കടുവ തന്നെ!’ കാത്യ സോന്യയോട് പറഞ്ഞു. അവളും അതിനോടു യോജിച്ചു.

വൊളോദ്യ തന്റെ കുപ്പായം മാറ്റി പരക്കൻ വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതു കണ്ടാണ് അവർ മുറിയിലേക്ക് മടങ്ങിയത്.

ഒരുറക്കം കഴിഞ്ഞ് പുലർച്ചെ രണ്ടുമണിയോടെ എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റ് അത്താഴം കഴിക്കാനിരുന്നു. വിഭവങ്ങളെല്ലാം മേശപ്പുറത്ത് നിരന്നിട്ടും വൊളോദ്യയെയും ചങ്ങാതിയെയും കണ്ടില്ല. അവരുടെ മുറിയിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടം ശൂന്യം! അവന്റെ പേരു വിളിച്ച് എല്ലാവരും നാലുപാടും പരതി. വാർത്ത കാട്ടുതീപോലെ പടർന്നു. നാട്ടുകാർ റാത്തൽവിളക്കുകളുമായെത്തി, പുഴയിലും കിണറ്റിലുമൊക്കെ തിരഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടൊന്നും ഒരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല.

സത്യത്തിൽ നടന്നതെന്താണെന്ന് കാത്യയ്ക്കും സോന്യയ്ക്കും മാത്രമേ അറിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർക്കത് തുറന്നുപറയാനുള്ള ധൈര്യമുണ്ടായതുമില്ല.

ഏവരും കരഞ്ഞു തളർന്ന ആ രാത്രി പുലർന്നു. ആരുടെ മുഖത്തു നിന്നും ദുഃഖം മാഞ്ഞിരുന്നില്ല. പെട്ടെന്ന്, വിട്ടുവാതിൽക്കൽ ഒരു മഞ്ഞുവണ്ടി വന്നുനിന്നു. അതിൽനിന്ന് വൊളോദ്യയെയും ലെന്റിലോവിനെയും കഴുത്തിനു പിടിച്ച് തള്ളി താഴെയിറക്കി ഒരു പോലീസുകാരൻ അങ്ങോട്ടു വന്നു.

‘വൊളോദ്യയുടെ അച്ഛനാരാണ്?’ പോലീസുകാരൻ പര്യവേഷമായി ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ തന്നെ. ഇവനെന്താണ് പറിയത്?’

അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു വന്നു.

‘ഒന്നും പറിയില്ല. അതിനുമുൻപേ ഇവർ ഞങ്ങളുടെ മുന്നിൽ വന്നു പെട്ടു. ഇവന്മാർ ചെയ്യാൻപോയ പരിപാടിയെന്താണെന്നു കേൾക്കണം.

നാടുവിട്ട് കാലിഫോർണിയയിൽച്ചെന്ന് സ്വർണവേട്ട നടത്തണം പോലും! നഗരത്തിലെത്തി വെടിമരുന്നു കിട്ടുന്ന സ്ഥലം തേടി നടക്കുമ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾക്ക് സംശയം തോന്നിയത്. വിശദമായി ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ ഇവർ സത്യം പറഞ്ഞു. രാത്രി മുഴുവൻ തടങ്കലിൽ കിടത്തിയിട്ടാണ് ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നത്. ഇനിയെങ്കിലും മകനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് നന്നാവും.’

വൊളോദ്യയുടെ അച്ഛൻ പോലീസുകാരനെ യാത്രയയച്ചു. തല താഴ്ത്തി നിന്ന മകനോട് അദ്ദേഹം പിന്നൊന്നും ചോദിച്ചില്ല.

‘ലെന്റിലോവ്, നീ ഞങ്ങളുടെ അതിഥിയാണ്. അതിഥികളെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് മാനുതയല്ലെന്നറിയാം. എങ്കിലും പറയാതെ വയ്യ. നിങ്ങൾ ചെയ്യാനുദ്ദേശിച്ചത് തീർത്തും അപമാനകരമായ പ്രവൃത്തിയാണ്. ആതെറ്റ് നീ സ്വയം മനസ്സിലാക്കി പശ്ചാത്തപിക്കണം. നിന്റെ രക്ഷിതാക്കൾ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.’

അദ്ദേഹം ലെന്റിലോവിനുനേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘അതൊരു തെറ്റാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നാത്ത കാലത്തോളം ഞാൻ പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.’

അവൻ നെഞ്ചുവിരിച്ചു നിന്നു.

അദ്ദേഹം ലെന്റിലോവിന്റെ വിലാസം കണ്ടെടുത്ത് അവന്റെ അമ്മയ്ക്കൊരു കത്തയച്ചു. അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ഒരു സ്ത്രീ വന്ന് അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. പോകുമ്പോഴും അവന്റെ മുഖത്ത് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായില്ല. അവൻ ആരോടും ഒന്നും സംസാരിച്ചതുമില്ല. പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാത്യയാണ് അതു കണ്ടത്. തന്റെ കൈയക്ഷരത്തിൽ അവൻ അവളുടെ പുസ്തകത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു, തന്റെ പേര്.

ലെന്റിലോവ് എന്നല്ല.

പിന്നെയോ?

‘ഹോക്ക്-ക്ലോ, മോണ്ടിഗാമോ!’

ആന്റൺ ചെലോവ്

(ചെലോവിന്റെ പ്രശസ്തമായ ‘ബോയ്സ്’ എന്ന കഥയുടെ സ്വതന്ത്രപുനരാഖ്യാനമാണിത്. ഏതാണ്ടെല്ലാ ഭാഷകളിലും ഇതിന് പരിഭാഷയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.)

തെര്യോഷെച്കയും ദുർമന്ത്രവാദിനിയും

പണ്ട് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധദമ്പതികൾ താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ബന്ധുക്കളോ സഹായികളോ ആയി ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പൊതുവേ സമാധാനപരമായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതമെങ്കിലും ഒരേയൊരു ദുഃഖം അവരെ അലട്ടി. മക്കളില്ലാത്തതിന്റെ ദുഃഖമായിരുന്നു അത്. ഒരു പിൻഗാമിയില്ലാതെ മരിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ അവരുടെ ദുഃഖം ഇരട്ടിച്ചു.

അങ്ങനെ, അവർ പരസ്പരം താങ്ങും തണലുമായി ജീവിതം തുടർന്നു. ഒരുനാൾ, വൃദ്ധൻ വീട്ടിലെത്തിയത് ഒരു തടിക്കഷണവുമായാണ്. അദ്ദേഹം ഉളിയും ചുറ്റികയുമെടുത്ത് അതിലൊരു കൊച്ച് ആൺ കുട്ടിയുടെ രൂപം കൊത്തിയെടുത്തു. കണ്ടാൽ കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നാത്തത്ര സൗന്ദര്യം ആ മരപ്രതിമയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു രാത്രി വൃദ്ധദമ്പതികൾ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ കുട്ടിയുടെ രൂപം അവർക്കു നടുവിൽ വെച്ചു. പിന്നെ, രണ്ടാളും ചേർന്ന് ഈണത്തിൽ ഉറക്കുപാട്ടു പാടി:

'ഞങ്ങളുടെ പൊന്നുമോനല്ലേ നീ? കണ്ണടച്ച് നല്ല കുട്ടിയായി ഉറങ്ങൂ. ഒരു നല്ല പ്രഭാതത്തിലേക്ക് ഉണരാനായി മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ട് ഉറങ്ങൂ.'

വൃദ്ധയും വൃദ്ധനും ഈയർഥം വരുന്ന ഉറക്കുപാട്ട് മൂന്നുതവണ പൊല്ലിത്തീർത്തതും ഒരു മഹാദ്ഭുതമുണ്ടായി. ആ മരപ്രതിമയ്ക്ക് ജീവൻ വെച്ചു! വികാരങ്ങളേതുമില്ലാതിരുന്ന ആ മരക്ഷണം നിമിഷനേരം കൊണ്ട് കോമളബാലനായിത്തീർന്നു!

വൃദ്ധദമ്പതികൾക്ക് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അവർ കൂഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്ത് ദേഹമാസകലം ഉമ്മകൾകൊണ്ട് മൂടി. അന്ത്യ കാലത്ത് തങ്ങൾക്കൊരു പൊന്നോമനമകനെ കനിഞ്ഞുതന്ന ദൈവത്തിന് അവർ നന്ദി പറഞ്ഞു.

അവരവനെ തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ വളർത്തി. മഞ്ഞുകൊള്ളാത്ത കുർത്ത തൊപ്പിയും തണുപ്പേല്ക്കാത്ത പുത്തൻ കമ്പിളിക്കുപ്പായവും തൂന്നിക്കൊടുത്തു. കുറെ നേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം അവരവന് നല്ലൊരു പേരും കണ്ടെത്തി.

'തെര്യോഷെച്ക!'

വൃദ്ധനാണ് ആ പേര് നിർദ്ദേശിച്ചത്. വൃദ്ധ അതിനെ പൂർണ്ണമായും പിന്താങ്ങി. ആ നിമിഷംതന്നെ പേരിടലും കഴിഞ്ഞു.

അവരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി തെര്യോഷെച്ക വളർന്നുവന്നു. അവനൊരു ഉത്സാഹിയായ ബാലനായി മാറി. വൃദ്ധൻ വലിയൊരു തടിക്കഷണം കൊണ്ടുവന്ന് അതുകൊണ്ടൊരു കൊച്ചുതോണിയുണ്ടാക്കി മകനു കൊടുത്തു. തുവെള്ളച്ചായമടിച്ച തോണി തുഴയാൻ ചുവപ്പുനിറത്തിലുള്ള തുഴയും ഉണ്ടാക്കി. വൃദ്ധനും മകനും ചേർന്ന് തോണി കുറച്ച കലെയുള്ള പുഴയിലെത്തിച്ചു. ധാരാളം വെള്ളമുള്ളതും ഒഴുക്കു കുറഞ്ഞതുമായ ആ പുഴയിൽ തോണി തുഴത്താൽ അപകടം വരില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു.

അന്നുമുതൽ എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ തെര്യോഷെച്ക തൊപ്പിയും കുപ്പായവുമിട്ട് പുഴയിൽ തുഴയാൻ പോകും. വൃദ്ധൻ വാങ്ങിക്കൊടുത്ത ചുണ്ടകൊണ്ട് പുഴയിൽനിന്ന് മീൻ പിടിക്കും. ചെറുതും വലുതുമായ നിരവധി മീനുകൾ അവന്റെ ചുണ്ടയിൽ കൊത്താറുണ്ട്. ജലയാത്രയിലും മീൻപിടിത്തത്തിലും ഹരംപൂണ്ട് അവൻ തോണി പുഴയുടെ അകലങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകും.

ഉച്ചയാകുമ്പോഴേക്കും തെര്യോഷെച്കയ്ക്കു വിശന്നുതുകങ്ങും. അതിയാവുന്ന വൃദ്ധമാതാവ് വലിയ പാത്രത്തിൽ പാലും റൊടിയുമായി

പുഴക്കരയിലെത്തും. അവ നിലത്തിറക്കിവെച്ച് അവർ ഈണത്തിൽ മകനെ വിളിക്കും:

‘അമ്മയുടെ പൊന്നുകൂടമേ, വയറുവിശന്ന് മീൻ പിടിക്കാതെ വേഗം തുഴഞ്ഞുവാടാ, പാലും റൊട്ടിയും കഴിച്ച് വീണ്ടും തുഴഞ്ഞാടാ.’

അമ്മയുടെ സ്വരം കേൾക്കേണ്ട താമസം, തെര്യോഷെച്ക സർവ ശക്തിയുമെടുത്ത് തുഴഞ്ഞു കരയിലെത്തും. അമ്മ നൽകുന്ന ഭക്ഷണം മുഴുവനും അനുസരണയോടെ കഴിച്ച്, അതുവരെ പിടിച്ച മീൻ മുഴുവൻ അവർക്കു നൽകി, അവൻ വീണ്ടും തോണിയിൽ കയറും. പുഴയോളങ്ങൾക്കു മുകളിലൂടെ അവന്റെ തോണി തെന്നിനീങ്ങി കാഴ്ചയിൽനിന്ന് മറയുംവരെ വൃദ്ധമാതാവ് അതു നോക്കിനിൽക്കും. നേരം ഇരുട്ടുന്നതിനു മുൻപേ അവൻ തോണിയാത്ര മതിയാക്കി മടങ്ങും. അവനെയും കാത്ത് അക്ഷമനായി നിൽക്കുന്ന വൃദ്ധപിതാവ് തോണി കരയിൽ കയറ്റിവെച്ച്, മകനെയും കുട്ടി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങും.

അത്താഴത്തിന് പൊരിച്ച മീൻ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടാവും അമ്മ. മൂന്നാളും ചേർന്ന് വയറുനിറയെ അത്താഴം കഴിച്ച്, ഒരുമിച്ചു കിടന്നുറങ്ങും. ഇതായിരുന്നു പതിവ്.

എന്നാൽ, ആ സന്തോഷം അധികനാൾ നീണ്ടുനിന്നില്ല. തെര്യോഷെച്കയുടെ മേൽ നരഭോജിയായ ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞതോടെയാണ് കാര്യങ്ങൾ കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞത്.

വൃദ്ധമാതാവ് ദിവസേന അവനു പാലും റൊട്ടിയുമായി പുഴക്കരയിലെത്തുന്നതും, അവനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ആഹാരം കൊടുക്കുന്നതും ദുർമന്ത്രവാദിനി മറഞ്ഞുനിന്ന് കണ്ടു. തെര്യോഷെച്കയെ എങ്ങനെയും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പൊരിച്ചുതിന്നണമെന്ന് അവൾ ഉറച്ചു.

ഒരുനാൾ ദുർമന്ത്രവാദിനി പുഴക്കരയിൽ വന്നു ശബ്ദം മാറ്റി വിളിച്ചു:

‘മോനേ തെര്യോഷെച്കേ, ഇതാ നിനക്കുള്ള റൊട്ടിയും പാലുമായി അമ്മ വന്നിരിക്കുന്നു. വേഗം വന്ന് ഇത് വാങ്ങിക്കഴിക്കേടാ.’

പുഴയിൽ തോണി തുഴയുകയായിരുന്ന തെര്യോഷെച്ക ആ ശബ്ദം കേട്ടു. ആരോ തന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ നോക്കുകയാണെന്ന് അറിയാമായിരുന്ന അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘വെറുതെ എന്നെ പറ്റിക്കാൻ നോക്കണ്ട. ഇപ്പോൾ കേട്ടത് എന്റെ അമ്മയുടെ ശബ്ദമല്ല. അമ്മയുടെ സ്വരം എത്രകണ്ട് മധുരവും ശാന്തവുമാണ്. ഇത് പരുഷവും മയമില്ലാത്തതുമാണ്. വെറുംവയറ്റിൽ നിന്ന് നേരം കളയാതെ ആരായാലും വേഗം സ്ഥലംവിട്ടോ!’

തന്റെ ആശ്ചര്യം അവൻ മനസ്സിലാക്കിയെന്നറിഞ്ഞ് ദുർമന്ത്ര

വാദിനി നിരാശയോടെ മടങ്ങിപ്പോയി. തനിക്ക് ഈ പരുക്കൻ തൊണ്ടുള്ള കാലത്തോളം അവനെ പൊരിച്ചുതിന്നാനാവില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ അവൾ പരിചയക്കാരനായ ഒരു കൊല്ലപ്പണിക്കാരന്റെ അടുത്തെത്തി. അവളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു കൊല്ലൻ ചോദിച്ചു:

‘അല്ല, ഇതാര്? മന്ത്രവാദിനിയമ്മയോ? എന്തൊക്കെയാണ് വിശേഷങ്ങൾ? കണ്ടിട്ട് വളരെക്കാലമായല്ലോ.’

‘കൊല്ലാ, പെരുകൊല്ലാ, നിന്നോട് കിന്നരിച്ചു നീൽക്കാൻ എനിക്ക് നേരമില്ല. നീ വേഗംതന്നെ എന്റെയീ പരുക്കൻ തൊണ്ടയ്ക്ക് പകരം മധുര സ്വരം വരുന്ന ഇരുമ്പുതൊണ്ട ഉണ്ടാക്കിത്തരണം,’ ദുർമന്ത്രവാദിനി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘അതെന്തിനാ മന്ത്രവാദിനിയമ്മേ?’

കൊല്ലന് കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ല.

‘നിനക്കിപ്പോൾ അപ്പം തിന്നാപ്പോരേ, കുഴിയെണ്ണണോ? നീ വേഗം എന്നിക്കൊരു നല്ല തൊണ്ട വെച്ചുതാ.’

അവൾ അവനൊരു പണക്കിഴി സമ്മാനിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ കൊല്ലൻ അല്പസമയത്തിനകം ഒരു ഇരുമ്പുതൊണ്ടയുണ്ടാക്കി അവൾക്ക് പിടിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു.

ദുർമന്ത്രവാദിനി വീണ്ടും പുഴക്കരയിലെത്തി വൃദ്ധമാതാവിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചു:

‘മോനേ കരളേ, തെര്യോഷെച്കേ, വേഗം കരയ്ക്കെത്തി ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന റൊട്ടിയും പാലും കഴിച്ച് വിശപ്പു മാറ്റേടാ.’

അതു തന്റെ മാതാവിന്റെ ശബ്ദംതന്നെയെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ തെര്യോഷെച്ക തോണി കരയിലേക്ക് തുഴഞ്ഞു. അവൻ തോണിയടുപ്പിച്ച് കരയ്ക്കിറങ്ങി.

അമ്മയെ അവിടെയെങ്ങും കാണാതെ വന്നപ്പോൾ അവന് പരിഭ്രമം തോന്നി. പെട്ടെന്ന്, മരത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നും ചാടിവീണ ദുർമന്ത്രവാദിനി അവനെ പിടികൂടി, ചാക്കിലാക്കിക്കെട്ടി അതുമായി തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. യാത്രയ്ക്കിടെ അവൾ ഈണത്തിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു:

‘തെര്യോഷെച്കയെ എനിക്കിന്നു കിട്ടില്ലോ, ഞാനവനെ വേഗം പൊരിച്ചു തിന്നല്ലോ!’

ചാക്കിനകത്തു കിടന്ന് അവൻ അതുകേട്ട് ഞെട്ടി.

കണ്ടാൽത്തന്നെ ഭയക്കുംവിധമായിരുന്നു ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ വീട്. അവൾ തിന്നുതീർത്ത മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകൾകൊണ്ടാണ് വീടിനു ചുറ്റും

വേലി കെട്ടിയിരുന്നത്. വീടിന്റെ ചുമർ മനുഷ്യരുടെ തൊലികൊണ്ടു മേൽക്കൂര തലയോട്ടികൊണ്ടും!

‘മോളേ, അലോൻകേ...’

വീട്ടിൽ കയറിയതും ദുർമന്ത്രവാദിനി ഉറക്കെ വിളിച്ചു. വിളിക്കേ അവൾ ഓടിയെത്തി. മന്ത്രവാദിനിയെപ്പോലെത്തന്നെ വിരുപയാന പെൺകുട്ടി!

‘മോളേ, ഈ ചാക്കിൽ ഒരു ചെക്കനുണ്ട്. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ഭക്ഷണമാണ് ഇവൻ. ഞാനൊന്നു പുറത്തുപോയി വരുമ്പോഴേക്ക് നീയിവനെ നന്നായി പൊരിച്ചുവെക്കണം,’ ദുർമന്ത്രവാദിനി നിർദ്ദേശിച്ചു.

അലോൻക അതു സമ്മതിച്ചു. ദുർമന്ത്രവാദിനി പുറത്തേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

തെര്യോഷെച്കയെ പൊരിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകളിൽ അലോൻക ഏർപ്പെട്ടു. വീടിനകത്തുതന്നെയുള്ള കുറ്റൻ ചുളയിൽ വിറകിട്ട് കത്തിച്ചു. വലിയ ഉരുളിയിൽ നിറയെ വെള്ളം വെച്ച് തിളപ്പിച്ചു. വെള്ളം നന്നായി തിളച്ചതും അവൾ ചാക്കിന്റെ കെട്ടഴിച്ച് തെര്യോഷെച്കയെ പുറത്തിറക്കി. പിന്നെ വലിയൊരു ചട്ടുകം നീട്ടി അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘എടാ ചെറുക്കാ, നിന്നെ പൊരിച്ചുവെക്കാൻ ഏല്പിച്ചിട്ടാണ് എന്റെ പോയത്. നിന്നെ ജീവനോടെ പുഴുങ്ങാനുള്ള വെള്ളം തിളച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി മര്യാദയ്ക്ക് ഈ ചട്ടുകത്തിൽ കയറിയിരുന്നോ. ഞാൻ നിന്നെ ചുളയിലെ ചുടേറ്റ് തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിലേക്ക് മറിച്ചിടട്ടെ.’

തന്റെ ജീവൻ അപകടത്തിലായെന്ന് തെര്യോഷെച്കയ്ക്ക് ബോധ്യമായി. എങ്കിലും അവൻ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ചട്ടുകത്തിൽ കയറിയിരിക്കാനാവാത്തപോലെ അവൻ നടിച്ചു. ക്ഷമകെ അലോൻക പറഞ്ഞു:

‘കഷ്ടം തന്നെ! ഇത്ര വളർന്നിട്ടും നിനക്കൊരു ചട്ടുകത്തിൽ ഇരിക്കു നറിയാത്തത് ദയനീയമാണ്.’

‘ക്ഷമിക്കണം. ചട്ടുകത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്നു എന്നെയൊന്ന് കാണിച്ചുതന്നാൽ ഞാനനുസരിക്കാം,’ അവൻ അവളോട് പറഞ്ഞു.

‘ദാ നോക്കിക്കോ.’

അലോൻക ചട്ടുകത്തിനു മുകളിൽ അനായാസം കയറിയിരുന്ന ആ അവസരം അവൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചു. ചുളയിലെ തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിലേക്ക് അവനവളെ മറിച്ചിട്ടു! പിന്നെ പുറത്തിറങ്ങി.

മുറ്റത്തുള്ള ഓക്കുമരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽക്കയറി അവിടെ ഒളിച്ചിരുന്നു.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും മനുഷ്യമാംസം തിന്നാനുള്ള ആർത്തിയോടെ ദുർമന്ത്രവാദിനി തിരിച്ചെത്തി. മാംസം വെന്ത മണം അവളുടെ മൂക്കിലേക്ക് അടിച്ചുകയറി. അതറിഞ്ഞ് അവളുടെ വായിൽ വെള്ളമുറി. പൊരിച്ചുവെച്ച ഇറച്ചി തെര്യോഷെച്കയുടേതാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് അവളത് ആർത്തിയോടെ തിന്നു. കൊതിമൂത്ത അവൾ എല്ലുകൾ മാത്രമേ ബാക്കിവെച്ചുള്ളൂ. വയറു നിറഞ്ഞപ്പോൾ ദുർമന്ത്രവാദിനി എഴുന്നേറ്റ് വേച്ചുവേച്ച് മുറ്റത്തെത്തി. മുറ്റത്തെ പുൽപ്പരപ്പിൽ മലർന്നുകിടന്ന് അവൾ പാടി:

‘ഞാൻ തെര്യോഷെച്കയെ പൊരിച്ചുതിന്നല്ലോ! എന്റെ വയറ് നിറഞ്ഞ് പൊട്ടാറായല്ലോ!’

അതുകേട്ട് ഓക്കുമരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് തെര്യോഷെച്ക വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മണ്ടീ മരമണ്ടീ, നീ തിന്നത് തെര്യോഷെച്കയെല്ല, നീന്റെ പൊന്നു മോൾ അലോൻകയെയാണ്! സ്വന്തം മോളെത്തിന്ന പെരുംദുഷ്ടയാണ് നീ.’

ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് ദുർമന്ത്രവാദിനി അമ്പരപ്പോടെ തലയുയർത്തി നോക്കി. ഓക്കുമരത്തിന്റെ ഇലകൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന അവനെ അവൾ കണ്ടില്ല. തനിക്ക് തോന്നിയതാകും അതെന്നു കരുതി അവൾ തിരിഞ്ഞുകിടന്നു.

‘മകളെത്തിന്ന് വയറുവിർപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടത് അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാത്ത ഭാവത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ, കൊടും പാപി!’

അവൻ വീണ്ടും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ഇത്തവണ ദുർമന്ത്രവാദിനി ഓക്കുമരത്തിലിരുന്ന തെര്യോഷെച്കയെ വ്യക്തമായി കണ്ടു. അവൾ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. തെര്യോഷെച്കയാണെന്നു കരുതി താൻ പൊരിച്ചുതിന്നത് സ്വന്തം മകൾ അലോൻകയെയാണെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ ദുഃഖിച്ചു. അതു കണ്ട് അവൻ വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ദുർമന്ത്രവാദിനിക്ക് അവനോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. അവൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ്, പല്ലിരുമ്മിക്കൊണ്ട് ഓക്കുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു. അവനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും താഴെ വീഴ്ത്തി കിട്ടി കീറുകയായിരുന്നു അവളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ വലിയ ഓക്കുമരത്തിൽ കയറാനുള്ള ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായില്ല. അവൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് മരത്തിന്റെ അടിഭാഗം കരളാൻ തുടങ്ങി.

അതോടെ അവന്റെ ചിരി നിന്നു. മരം താഴെ വീണാൽ ദുർമന്ത്രവാദിനി തന്നെ പിടികൂടിയതുതന്നെ എന്നവൻ ഭയന്നു. സകല ദൈവങ്ങളെയും വിളിച്ച് അവൻ സഹായം അഭ്യർഥിച്ചു.

കുറെ കരണ്ടതും ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ വായിലെ രണ്ടു മേൽപ്പല്ലുകൾ അടർന്നുവീണു. അവൾ കൊല്ലപ്പണിക്കാരന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് രണ്ട് ഉരുക്കുപല്ലുകൾ പിടിപ്പിച്ച് മടങ്ങിവന്ന് വീണ്ടും മരം കരളാൻ തുടങ്ങി. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും രണ്ട് കീഴ്പ്പല്ലുകൾ അടർന്നു. കൊല്ലന്റെ സഹായത്തോടെ അവയ്ക്കു പകരവും ഉരുക്കുപല്ലുകൾ വെച്ചു. പുർവാധികം ആവേശത്തോടെ അവൾ മരംകരളാൻ തുടർന്നു. ഇനി അല്പം കൂടി കരളാൽ ഓക്കുമരം നിലംപതിക്കുമെന്ന അവസ്ഥ വന്നു.

തന്റെ അന്ത്യമടുത്തു എന്നുറപ്പിച്ച് തെര്യോഷെച്ക മരക്കൊമ്പിൽ വിറച്ചിരുന്നു. അപ്പോഴുണ്ട് ഒരു പറ്റം അരയന്നങ്ങൾ മാനത്തുകൂടി പറന്നു വരുന്നു. അതു കണ്ട് അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൻ അവരോട് ചോദിച്ചു:

‘അരയന്നച്ചങ്ങാതിമാരെ, നിങ്ങളെന്നെ ഇവിടെനിന്നൊന്നു രക്ഷിക്കുമോ? ദുഷ്ടയായ ഒരു മന്ത്രവാദിനി എന്നെ പിടികൂടി തിന്നാൻ ഈ മരം കരളുന്നതു കണ്ടില്ലേ?’

‘അയ്യോ, ഞങ്ങൾക്കല്പം തിരക്കുണ്ട്. നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു നേരമില്ല. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞാൽ മറ്റൊരു അരയന്നക്കൂട്ടം ഇതിലേ വരും. അവരോടൊന്നു പറഞ്ഞു നോക്കൂ.’

ആ അരയന്നങ്ങൾ പറന്നകന്നു.

മന്ത്രവാദിനി കരളാൻ തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. മരം ഉടനെ നിലം പതിക്കുമെന്ന അവസ്ഥയായി. തെര്യോഷെച്ക മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് പ്രാർഥന തുടർന്നു.

അപ്പോൾ മറ്റൊരു അരയന്നക്കൂട്ടം അതിലേ പറന്നുവന്നു. അവർക്കു നേരെ കൈയുയർത്തി വീശി അവൻ ചോദിച്ചു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട അരയന്നങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കെന്നെ ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ നിന്നൊന്നു രക്ഷിച്ചുകൂടെ? നിങ്ങളും കൂടി കൈയൊഴിഞ്ഞാൽ ഞാനുടനെ ആ ദുർമന്ത്രവാദിനിക്ക് ഭക്ഷണമാകും.’

ഒന്നു നീല്ക്കാൻപോലും തയ്യാറാവാതെ ആ അരയന്നങ്ങൾ അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങൾക്ക് നിന്റെ വർത്തമാനം കേട്ടുനീല്ക്കാൻ നേരമില്ല. ഇരുട്ടും മുൻപേ മലയും പുഴയും കടന്ന് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെത്തണം. ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലെ വിരുപനായ ഒരരയന്നമുണ്ട്. അവനിപ്പോൾ ഇതിലേ വരും.

നീ അവന്റെ സഹായമൊന്ന് തേടിനോക്കൂ.'

ആ അരയന്നങ്ങളും പറന്നുപോയതോടെ അവന്റെ അവശേഷിക്കുന്ന പ്രതീക്ഷയും അറ്റം.

മരം ചെറുതായൊന്നു ഞെരിഞ്ഞമർന്നു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് അവന്റെ ഉള്ളു കാളി. അപ്പോഴുണ്ട്, വിരുപനായ അരയന്നം മെല്ലെ പറന്നുവരുന്നു. വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെയല്ലെങ്കിലും തെര്യോഷെച്ക അവനോടും സഹായാഭ്യർത്ഥന നടത്തി.

'ചങ്ങാതി, ഒരു ദൂർമന്ത്രവാദിനി എന്നെ വിഴ്ത്താൻ മരം കരളുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലേ? അല്പനേരം കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ മരം നിലംപതിക്കും. ഞാനാ ദുഷ്ടയുടെ വയറ്റിലാവുകയും ചെയ്യും. നിന്റെ കൂട്ടുകാരോടൊക്കെ ഞാൻ സഹായം ചോദിച്ചിട്ടും അവർ തിരക്കു ഭാവിച്ച് കടന്നു കളയുകയാണുണ്ടായത്. നീ ഒറ്റയ്ക്കാണെന്നറിയാം. അവരുടെയത്രയും ചന്തവും നിനക്കില്ല. എന്നാലും മനസ്സുവെച്ചാൽ നിനക്കെന്നെ സഹായിക്കാനായേക്കാം.'

അവനെ അഭ്യർത്ഥിച്ചപ്പോൾ ആ അരയന്നം താണുപറന്ന് മരക്കൊമ്പിൽ വന്നിരുന്ന് പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതി, നീ വിഷമിക്കരുത്. അപകടഘട്ടത്തിൽ ഒരാളെ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ നമ്മൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ എന്താണർത്ഥം? ഒട്ടും വൈകാതെ നീയെന്റെ പുറത്തുകയറിയിരുന്നോളൂ. ഞാൻ നിന്നെ വീട്ടി ലെത്തിക്കാം.'

അരയന്നത്തിന്റെ ദയയ്ക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ അതിന്റെ പുറത്തിരുന്നു. അരയന്നം അവനെയുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. ഓക്കുമരം വലിയ ശബ്ദത്തോടെ നിലംപതിക്കുന്നത് അവൻ അവിടെയിരുന്നു കണ്ടു. ആ മരം വന്നുവീണത് ദൂർമന്ത്രവാദിനിയുടെ നടുപ്പുറത്തുതന്നെയാണ്. ആ ദുഷ്ടയുടെ കഥ അങ്ങനെ തീർന്നു!

അരയന്നം വളരെ ദൂരം പറന്ന് തെര്യോഷെച്കയെ അവന്റെ വീടിനടുത്തു കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. അവൻ നന്ദിപൂർവ്വം തന്റെ രക്ഷകനെ യാത്രയയച്ചു. അപ്പോൾ നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു.

മകൻ മരിച്ചുപോയെന്നാണ് തെര്യോഷെച്കയുടെ മാതാപിതാക്കൾ വിശ്വസിച്ചത്. അവനെക്കുറിച്ചൊർത്തും സങ്കടപ്പെട്ടും അവർ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. വളരെ വേണ്ടപ്പെട്ടവർ മരണമടഞ്ഞാൽ എല്ലാ രാത്രികളിലും അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ അപ്പം ചുട്ട് പരേതരുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഭക്ഷിക്കുന്ന ആചാരം രഷ്ട്രയിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ, മകന്റെ ദുഃഖതീവ്രമായ ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കി അത്താഴം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു.

ആ വൃദ്ധമാതാപിതാക്കൾ.

ആവി പറക്കുന്ന അപ്പം ഭർത്താവിനും തനിക്കുമായി പങ്കിട്ടു വൃദ്ധ.

'ഇത് നിങ്ങൾക്ക്...' ഒരപ്പം വൃദ്ധന്റെ പാത്രത്തിലേക്കിട്ട് അവർ പറഞ്ഞു.

'അപ്പോൾ നിനക്കോ?' വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

'ഇതെനിക്കും.'

മറ്റൊരപ്പം അവർ സ്വന്തം പിഞ്ഞാണത്തിലേക്കിട്ടു.

തുറന്നുകിടന്ന ജനാലയിലൂടെ തെര്യോഷെച്ക ഇതെല്ലാം കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അവിടെ നിന്ന് വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

'എങ്കിൽ എന്റെ പങ്കെവിടെ? അതിങ്ങു തന്നേക്കൂ.'

മകന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് അവർ അമ്പരന്നു. മകനോടുള്ള അളവറ്റ സ്നേഹംകൊണ്ട് തനിക്കങ്ങനെ തോന്നിയതാകുമെന്ന് വൃദ്ധൻ ധരിച്ചു.

'എടി, നമ്മുടെ മോൻ സംസാരിക്കുന്നതായിട്ട് എനിക്ക് തോന്നി.'

'ഞാനും കേട്ടു ആ സംസാരം.'

വൃദ്ധയും പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്ന് അവൻ അകത്തേക്ക് കടന്നുവന്നു. മരിച്ചുപോയെന്നു കരുതിയ മകൻ മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ വൃദ്ധമാതാപിതാക്കൾ പരിഭ്രമിച്ചു. അവൻ അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ച് നടനതെല്ലാം വിവരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു.

'മോനേ...'

'പൊന്നുമോനേ...'

അവർ അവനെ ആലിംഗനം ചെയ്ത് മുറുകെ ചുംബിച്ചു. അച്ഛനമ്മമാരുടെ സ്നേഹം കണ്ട് അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

സ്തംഭിതരായി ചെലുത്ത അരയന്നത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യം തീർത്തും മാറി അവൻ ആരേക്കാളും സുന്ദരനായിത്തീർന്നു. അരയന്നക്കൂട്ടത്തിന്റെ അടുത്ത രാജാവായതും അവൻ തന്നെയാണ്.

അലക്സീ ടോൾസ്റ്റോയി

(ഇതിനു സമാനമായ ഒരു നാടോടിക്കഥ മലയാളത്തിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. 'തന്റെ മകളെ താൻതീന്ന്' എന്നോ മറ്റോ ഉള്ള തലക്കെട്ടിലാണതിന് പ്രസിദ്ധി. ടെറിയോഷ എന്നും നായികയ്ക്ക് പേരു കാണുന്നുണ്ട്. 'പിലിപ്പ്ക' എന്ന പേരിൽ ഇതേ കഥ ബെഡ്ലോ റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥയായും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.)

നന്മയുടെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ

വളരെപ്പണ്ട് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദുഷ്ടയായ ഒരു സ്ത്രീയും ഭർത്താവും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്ന് പെൺമക്കളുണ്ടായിരുന്നു. മുത്തവൾക്ക് ഒരു കണ്ണും രണ്ടാമത്തവൾക്ക് രണ്ടു കണ്ണും ഇളയവൾക്ക് മൂന്നു കണ്ണുമുള്ളതിനാൽ അവർ യഥാക്രമം ഒറ്റക്കണ്ണി, ഇരുകണ്ണി, മൂക്കണ്ണി എന്നറിയപ്പെട്ടു. ഈ പേരുകൾ വേഗം പ്രചരിച്ചതുകൊണ്ട് അവരുടെ യഥാർത്ഥ പേരുകൾ മാതാപിതാക്കൾ പോലും മറന്നു. മൂന്നു പെൺകുട്ടികളും ഒന്നിനൊന്ന് അസുയാലുകളായി വളർന്നു. ദുഷ്ടയാകട്ടെ, മക്കളെ തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ ലാളിച്ചു വളർത്തി. അവരുടെ ഏതു പിടിവാശികൾക്കും അവൾ വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഒരു പാവാം പെൺകുട്ടി ആ വീട്ടിൽ അഭയം തേടിയെത്തി. മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും ഒട്ടിയ വയറും ക്ഷീണിച്ച കണ്ണുകളുമായിരുന്നു അവൾക്കുള്ളതെങ്കിലും അവളൊരു സുന്ദരിതന്നെയായിരുന്നു. വീടിന്റെ പടി കയറിവന്ന അവളെ ആകെയൊന്നു നോക്കി സ്ത്രീ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തുവേണം?’

‘യജമാനത്തി, ഞാനൊരു അനാഥപ്പെൺകുട്ടിയാണ്. എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ നേരത്തേ മരിച്ചുപോയി. ബന്ധുക്കളായി ആരും എനിക്കില്ല. ദയവുചെയ്ത് എനിക്കിവിടെയൊരു ജോലി നൽകണം,’ അവൾ തൊഴുകൈയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരി, നിനക്കിവിടെ വേലക്കാരിയായി കഴിയാം. ഈ വീട്ടിലുള്ള പണികളെല്ലാം നീ ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഞങ്ങൾ തരുന്ന പണികളെല്ലാം വേഗം ചെയ്തു തീർക്കണം. ഞങ്ങൾ കഴിച്ചശേഷം ബാക്കിയാവുന്ന ഭക്ഷണമേതരു. കിടക്കാൻ അടുക്കളപ്പുറത്ത് കീറപ്പായ വിരിച്ചുതരും. ഇതൊക്കെത്തന്നെ അധികമാണെന്നറിയാം. ജോലിക്കുള്ള കുലിയായി ഒരു ചില്ലിക്കാശ് കിട്ടുമെന്നു കരുതണ്ട,’ സ്ത്രീ പരുഷമായി പറഞ്ഞു.

‘ശരി യജമാനത്തി, കമാനൊരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഞാനെല്ലാം ചെയ്തോളാം,’ അവൾ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെയാണ് ആ അനാഥപ്പെൺകുട്ടി ആ വീട്ടിലെ വേലക്കാരിയാവുന്നത്. അവൾ വന്നതോടെ ദുഷ്ടയുടെയും മക്കളുടെയും ഭാവം മാറി. അവർ അവളെക്കൊണ്ട് കഠിനമായി ജോലി ചെയ്യിച്ചു. ഒന്നു തീരുമ്പോൾ മറ്റൊന്ന് എന്ന രീതിയിൽ പണികളുടെ നീണ്ടനിരതന്നെ അവളെ കാത്തിരുന്നു.

തുണികൾ അലക്കിയുണക്കിയെടുക്കുക,

പാത്രങ്ങളിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ച് എച്ചിൽ കഴുകിക്കളഞ്ഞ് തുടച്ചുവെക്കുക. വീടിന്റെ അകവും പുറവും അടിച്ചുവാരി തുടയ്ക്കുക. വിറകുകൊള്ളികൾ കൊത്തിയുണക്കുക...

ഇങ്ങനെയുള്ള ജോലികളെല്ലാം അവൾ വേഗം ചെയ്തുതീർത്തു.

അപ്പോഴേക്കും ദുഷ്ടയുടെ വക അടുത്ത ജോലിയുണ്ടാവും.

കൂന്നുകുട്ടിയ ചണനാരുകൊണ്ട് തുണി തുണി, ചായംമുക്കിയുണക്കി പുരുളാക്കിയെടുക്കണം.

അവളുടെ ചെറുപ്രായം പോലും മറന്നാണ് ഇത്തരം പണികൾ ഏല്പിച്ചിരുന്നത്. എത്ര ശ്രദ്ധയോടെ ജോലി ചെയ്തു തീർത്താലും ദുഷ്ടയുടെ വക കാതുപൊട്ടുന്ന ശകാരമാവും പ്രതിഫലം.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ ചുരലുകൊണ്ട് അവളെ അടിക്കുകയും ചെയ്യും. ജോലി ചെയ്തു തളർന്നാലും വയറുനിറച്ച് ഭക്ഷണം കൊടുക്കില്ല. അവൾ വിശന്നു ചത്തുപോയാൽ വീട്ടിലെ ജോലികൾ ആരു ചെയ്യുമെന്ന ചിന്തകൊണ്ടുമാത്രം വല്ലപ്പോഴും പച്ചവെള്ളമോ വളിച്ച ഭക്ഷണമോ കൊടുത്തു. വേറൊരു മാർഗമില്ലാത്തതിനാൽ അവളത് ഒരു വിധത്തിൽ കഴിച്ചുതീർത്തു. അതിനേക്കാളൊക്കെ അവളെ വിഷമിപ്പിച്ചത്

ചെയ്യാത്ത കുറ്റത്തിന് ലഭിക്കുന്ന ശാസനയും മർദ്ദനവുമാണ്.

‘അസത്ത്! ചെയ്തുവെച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ?’

‘എത്ര പറഞ്ഞാലും മനസ്സിലാവില്ല, കരുത്തംകെട്ടവൾക്ക്!’

‘വെറുതെയല്ല തന്തയും തള്ളയും നേരത്തേ ചത്തുപോയത്!’

‘ഇതുപോലെ നാഴികയ്ക്ക് നാല്പതുവട്ടം ചീത്ത കേൾക്കണം.

ഒരുനാൾ ദുഷ്ടയുടെ ശകാരം കേട്ട് അവളുടെ മനസ്സ് വല്ലാതെ വേദനിച്ചു. കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി. അവർ വളർത്തിയിരുന്ന പുള്ളിക്കാള വയലിൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത് അവൾ കണ്ടു. മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാനുള്ള കഴിവ് ആ കാളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആ വീട്ടിൽ അല്പമെങ്കിലും സ്നേഹം അവളോടു കാട്ടിയത് പുള്ളിക്കാള മാത്രമാണ്. തന്റെ വേദന കാളയോടു പറയാമെന്നു കരുതി അവൾ വയലിലേക്ക് നടന്നു.

‘മോളേ, ഇതെന്തു പറ്റി? നിന്റെ മുഖമെന്താണ് കലങ്ങിയിരിക്കുന്നത്?’ അവളുടെ ദുഃഖം കണ്ട് പുള്ളിക്കാള ചോദിച്ചു.

‘അതോ? ഞാൻ എന്തു ചെയ്താലും യജമാനത്തി അതിൽ ഓരോ കുറ്റം കാണും. ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും എന്നെ കഠിനമായി ശകാരിക്കും. ദേഷ്യം കൂടിയാൽ വടികൊണ്ടടിച്ച് എന്റെ തുടയിലെ തൊലി പൊളിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്നിപ്പോൾ പത്താളു തൂന്നിയാലും തീരാത്തത്ര ചണനാര് തൂന്നി തൂണിയാക്കാനാണ് എന്നോട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതും നേരം പുലരുംമുമ്പ് തീർക്കണം പോലും! എന്റെ തലവിധിയെന്നല്ലാതെ എന്തുപറയാൻ?’ അവൾ കണ്ണും തുടച്ച് പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് പുള്ളിക്കാളയ്ക്ക് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി. അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കാള പറഞ്ഞു:

‘സുന്ദരിക്കൂട്ടി, നീ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കേണ്ട. നിന്നെ ഞാൻ സഹായിക്കാം. ആ ദുഷ്ട നിന്നെ കഠിനമായി ജോലികൾ എല്പിക്കുമ്പോൾ ആരുമറിയാതെ എന്റെയടുത്തു വന്നാൽ മതി. നീയെന്റെ ഇടതു ചെവിയിലൂടെ കയറി വലതു ചെവിയിലൂടെ പുറത്തുവന്നാൽ ഒരർദ്ധരൂപം കാണാനാവും.’

‘അതെന്തർദ്ധരൂപമാണ്?’ അവൾക്ക് ആകാംക്ഷയായി.

‘കാണാൻ പോകുന്ന കാര്യമല്ലേ? നീ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തുനോക്കൂ. അപ്പോഴറിയാം.’

അതും പറഞ്ഞ് പുള്ളിക്കാള അവൾക്കു കയറാനായി തലതാഴ്ത്തി നിന്നു. അവൾ കാളയുടെ ഇടതു ചെവിയിലൂടെ കയറി വലതു

ചെവിയിലൂടെ പുറത്തുവന്നു. പ്രത്യേകിച്ചെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചതായി അവൾക്കു തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ പുള്ളിക്കാള പറഞ്ഞു:

‘ഇനി നീ പോയി ചണനാരിന്റെ അവസ്ഥയെന്തെന്നു നോക്കൂ.’

അവൾ ഓടി പണിശാലയിലെത്തി. അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച അവളെ അർദ്ധരൂപപ്പെടുത്തി. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ചണനാരി മുഴുവനും ഒന്നാത്തരം തൂണിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. പലതരം ചായം തേച്ച്, ഉണക്കി പുരുട്ടിവെച്ച തൂണികൾ!

ഇതാണ് പുള്ളിക്കാള പറഞ്ഞ അർദ്ധരൂപമെന്ന് അവൾക്ക് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് മനസ്സിലായത്. അവൾ അവിടെത്തന്നെ സന്തോഷത്തോടെ കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ ദുഷ്ട വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് ചണമെല്ലാം നല്ല തൂണിയാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നിട്ടും അനാഥപ്പെൺകൂട്ടിയോട് ഒരു നല്ലവാക്കു പറയാൻ അവൾ തയ്യാറായില്ല.

പിന്നീട് പല ദിവസങ്ങളിലും കാളയുടെ സഹായത്തോടെ അവൾ തൂണിയുണ്ടാക്കുന്ന ജോലി വിജയകരമായി പൂർത്തിയാക്കി. ഓരോ ദിവസവും അവൾക്കു കൊടുക്കുന്ന ചണനാരിന്റെ അളവ് ദുഷ്ട കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഒരു നൂലുപോലും ബാക്കിവെയ്ക്കാതെയാണ് അവൾ പണി തീർത്തത്. പുള്ളിക്കാളയാണ് ഇതിനു പിന്നിലെന്ന് ഒരു കുഞ്ഞിനുപോലും സംശയമുണ്ടായില്ല.

എന്നാൽ, തൂണി തൂന്നുന്നതിൽ വേലക്കാരിക്ക് മറ്റാരുടെയോ സഹായം ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന സംശയം ദുഷ്ടയുടെ മനസ്സിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു. ചെറുപ്രായക്കാരിയായ അവളെക്കൊണ്ടുമാത്രം ഒരിക്കലും സാധിക്കാവുന്ന കാര്യമല്ല അതെന്നും ദുഷ്ട മനസ്സിലാക്കി. അതാരാണെന്നു കണ്ടെത്തിയേ തീരു എന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

പിറ്റേന്നു വൈകീട്ട് ദുഷ്ട ഒറ്റക്കണ്ണിയെ വിളിച്ച് ഒരു രഹസ്യം പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, ഇന്നു രാത്രി നീ നമ്മുടെ വേലക്കാരിയോടൊപ്പം പോകണം. രാത്രിയിൽ ഒരു ചണക്കുന നിറയെ തൂണിത്തീർക്കാനാണ് ഞാനവളോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ആ ജോലിയിൽ അവളെയൊരേങ്കിലും സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് നീ സൂത്രത്തിൽ മനസ്സിലാക്കണം.’

‘ശരി, അമ്മേ,’ ഒറ്റക്കണ്ണി സമ്മതം മൂളി

നേരം ഇരുട്ടിയതും ഒറ്റക്കണ്ണി വേലക്കാരിയോടൊപ്പം ചേർന്നു. അവർ പലവിധ സൗഹൃദസംഭാഷണങ്ങളിൽ മുഴുകിനടന്നു. അവൾക്കു തൂണിത്തീർക്കാനുള്ള ചണനാരികൾ അവിടെ കുന്നുകൂടിക്കിടന്നിരുന്നു. നന്നായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചതിനാൽ ഒറ്റക്കണ്ണിക്ക് ഉറക്കം വന്നു. അവൾ പല

തവണ കോട്ടുവായിട്ടു. അതുകണ്ട് പെൺകുട്ടി അവളോട് പറഞ്ഞു:

‘ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ യജമാനത്തി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ഉണരുമ്പോഴേക്കും ഞാനീ തൂണൽപ്പണി മുഴുമിപ്പിക്കാം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ഒറ്റക്കണ്ണി വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ കിടന്നുറക്കുമായി. ആ തക്കത്തിന് അവൾ വയലിലെത്തി, പുളളിക്കൊളയുടെ ചെവിയിലൂടെ കയറിയിറങ്ങി. ആ നിമിഷംതന്നെ ചണതുമ്പു മുഴുവനും ഒന്നാത്തരം തൂണിയായി മാറി!

ഒറ്റക്കണ്ണി ഉണർന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഇതാണ്. അവളത് അമ്മയെ അറിയിച്ചു. കൂപിതയായ ദുഷ്ട മകളെ ശാസിച്ചു:

‘ബുറും, നിന്നെയൊക്കെ ഒരു കാര്യത്തിന് പറഞ്ഞയച്ചു എന്നെ പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ! അവളുടെ സഹായിയെ കണ്ടെത്തുന്നതിനു പകരം മുടിപ്പുതച്ചു കിടന്നുറങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവും.’

അടുത്ത രാത്രി ഇതേ ദൗത്യവുമായി ദുഷ്ട രണ്ടാമത്തെ മകൾ ഇരു കണ്ണിയെയാണ് അവളുടെ അടുത്തേക്കയച്ചത്. അവളുടെ ഒരു കണ്ണ് ഉറങ്ങിപ്പോയാലും മറ്റേക്കണ്ണ് തുറന്നിരിക്കുമല്ലോ എന്ന് ദുഷ്ട കരുതി.

ഇരു കണ്ണി അവളുടെയടുത്തെത്തി ഓരോരോ വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരുന്നു. പാതിരാത്രിയാകുംമുമ്പേ അവൾക്കും ഉറക്കം വന്നുതുടങ്ങി. അവൾ നിലത്ത് വിരിച്ചുകിടന്ന് നന്നായി ഉറങ്ങി. ആ സമയത്ത് പെൺകുട്ടി വയലിലെത്തി പുളളിക്കൊളയുടെ ചെവിയിൽ കയറിയിറങ്ങി ജോലി തീർത്തു. പിറ്റേന്ന് യാതൊന്നും വിശേഷമായി സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഇരു കണ്ണി അമ്മയോടു ചെന്നുപറഞ്ഞു. ഇരു കണ്ണിയുടെ രണ്ടു കണ്ണും ഉറങ്ങിപ്പോയെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ദുഷ്ട അവളെയും കണക്കിന് ശകാരിച്ചു. തങ്ങളെ നാളതുവരെ ലാളിക്കുക മാത്രം ചെയ്ത അമ്മയുടെ ഭാവമാറ്റം അവളെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

പിറ്റേന്ന്, പെൺകുട്ടിയുടെ രഹസ്യമറിയാൻ ദുഷ്ട തന്റെ ഇളയമകൾ മൂക്കണ്ണിയെ നിയോഗിച്ചു. സാധാരണ കണ്ണുകൾക്കു പുറമേ അവളുടെ നെറ്റിയിലും കണ്ണുള്ളതിനാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു കണ്ണ് സത്യം കാണുമെന്ന് ദുഷ്ട ധരിച്ചു. നേരത്തേ കിടന്നുറങ്ങരുതെന്നു ചട്ടംകെട്ടി ദുഷ്ട അവളെ പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തേക്കയച്ചു.

അവൾ പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തെത്തി അവളോട് ചങ്ങാത്തം നടിച്ചു. ഇത്രയും കാലം തന്നോടൊന്നു മിണ്ടുകകൂടി ചെയ്യാത്തവർ പെട്ടെന്ന് കൂട്ടുകൂടാനെത്തിയതിൽ എന്തോ പത്തികേടുണ്ടെന്ന് അവൾക്കുതോന്നി. രാത്രി ഏറെ ചെന്നതും മൂക്കണ്ണിയുടെ കണ്ണുകളിലും ഉറക്കം തളംകെട്ടി. അവൾ കോട്ടുവായിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, വയറു നന്നായി നിറഞ്ഞതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, വല്ലാതെ ഉറക്കം വരുന്നു. നീയിവിടെയിരുന്ന് തൂണിതൂണുന്ന ജോലി ചെയ്തോളൂ. ഞാനെന്നുറങ്ങട്ടെ.’

മൂക്കണ്ണി പതുകെ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. അവളും കാത്തിരുന്നത് ആ നിമിഷങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ്. അവൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എഴുന്നേറ്റ് വയലിലേക്ക് നടന്നു. അവിടെ മേഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്ന പുളളിക്കൊള അവളെക്കണ്ട് ചോദിച്ചു:

‘ഇന്നെന്താ നേരത്തേ വന്നത്?’

ഇന്ന് ദുഷ്ടയുടെ മകൾ മൂക്കണ്ണിയാണ് എന്റെ രഹസ്യമറിയാനെത്തിയത്. ഭാഗ്യത്തിന് അവളും നേരത്തേ ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഇനി ഞാനെന്റെ പണി തുടങ്ങട്ടെ.’

പെൺകുട്ടി വേഗംതന്നെ പുളളിക്കൊളയുടെ ഇടതു ചെവിയിലൂടെ കയറി വലതു ചെവിയിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങി. അതോടെ ചണനാരുകൾ മുഴുവൻ ഭംഗിയുള്ള തൂണിയായി മാറി!

എന്നാൽ, മൂക്കണ്ണി ഇതെല്ലാം കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ രണ്ടു കണ്ണുകൾ മാത്രം ഉറങ്ങിയപ്പോൾ മൂന്നാംകണ്ണ് തുറന്നിരുന്നു. അതിലൂടെയാണ് അവളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയത്! എങ്കിലും ഒന്നുമറിയാത്ത മട്ടിൽ അവൾ ഉറക്കം തുടർന്നു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ തന്റെയടുത്തെത്തിയ ഇളയമകളോട് ദുഷ്ട ചോദിച്ചു:

‘നിന്റെ ചേച്ചിമാരെപ്പോലെ മൂക്കണ്ണും കിടന്നുറങ്ങിയിട്ട് വരികയാണോ നീയും? അവളുടെ രഹസ്യം നിനക്ക് കണ്ടെത്താനായോ?’

‘ഉവ്വമ്മേ. ഞാനെല്ലാം കണ്ടു. നമ്മുടെ പുളളിക്കൊളയാണ് അവൾക്കു വേണ്ടി എല്ലാം ചെയ്യുന്നത്. അവൾ അതിന്റെ കാതിലൂടെ കയറിയിറങ്ങുമ്പോഴേക്കും ചണനാരുകൾ താനേ തൂണിയായി മാറുന്ന അദ്ഭുതം ഞാനെന്റെ മൂന്നാംകണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടു.’

മൂക്കണ്ണി വിവരിച്ചു.

അതുകേട്ട് ദുഷ്ടയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവളെ സഹായിക്കുകയും തന്നെ വഞ്ചിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുളളിക്കൊളയുടെ കഥ അപ്പോൾത്തന്നെ തീർക്കണമെന്ന് ദുഷ്ട തീരുമാനിച്ചു. അവൾ ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘അതേയ്, നമ്മുടെ പുളളിക്കൊളയെ ഇന്നുതന്നെ കശാപ്പു ചെയ്യണം. കാളയിറച്ചി തിന്നിട്ട് വളരെക്കാലമായി.’

ഭാര്യയുടെ ആവശ്യം കേട്ട് അയാൾ അമ്പരപ്പോടെ ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കെന്താ ഭ്രാന്തുണ്ടോ? നമുക്കുവേണ്ടി നന്നായി പണിയെടുക്കുന്ന ആരോഗ്യവാനായ പുളളിക്കാളയെ കൊല്ലാനോ? നിനക്കു കാളയിറച്ചി വേണമെങ്കിൽ ഞാൻ ചന്തയിൽനിന്നും വാങ്ങിത്തരാം. പോരേ?’

എന്നാൽ, അവൾ തരിമ്പും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്ക് തയ്യാറായില്ല.

‘പറ്റില്ല. എനിക്ക് നമ്മുടെ പുളളിക്കാളയെത്തന്നെ കൊന്ന് ഇറച്ചി തിന്നണം. നിങ്ങൾക്കതിനു പറ്റിയില്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഈ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങണം. എനിക്കിങ്ങനെ കഴിവുകെട്ട ഭർത്താവിനെയും എന്റെ മക്കൾക്ക് മണ്ടൻപിതാവിനെയും വേണ്ട.’

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അയാൾക്ക് ഭാര്യയുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങേണ്ടി വന്നു. അയാൾ കാളയെ കൊല്ലാനായി വെട്ടുകത്തി കല്ലിൽ രാകി മുർച്ചവെപ്പിച്ചു.

ഇതെല്ലാം പെൺകുട്ടി മറഞ്ഞുനിന്നു കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ എല്ലാമെല്ലാമായ പുളളിക്കാളയെ അവർ കശാപ്പുചെയ്യുമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്ക് ദുഃഖം സഹിക്കാനായില്ല. അവൾ ആരുമറിയാതെ പുറത്തിറങ്ങി കാളയുടെ അടുത്തേക്കോടി.

‘നിനക്കിതെന്തു പറ്റി? നീ വല്ലാതെ കിതയ്ക്കുന്നല്ലോ?’

പുളളിക്കാള വാലാട്ടി അവളോടു തിരക്കി.

‘ആ ദുഷ്ടയും ഭർത്താവും ചേർന്ന് പുളളിക്കാളയെ കശാപ്പുചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അയാളുടെ ഇവിടെയെത്തും. എന്നെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടല്ലേ ഈ ഗതി വന്നത്? ഏതായാലും അയാൾ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ഇവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കൂ.’

അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു. തികച്ചും ശാന്തമായിട്ടായിരുന്നു പുളളിക്കാളയുടെ മറുപടി.

‘നീ വിഷമിക്കരുത്, ഇതിങ്ങനെയൊക്കെയേ വരു എന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഞാൻ രക്ഷപ്പെടാനൊന്നും നോക്കുന്നില്ല. അയാൾ വന്ന് എന്നെ കൊന്നു കറിവെയ്ക്കട്ടെ. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം നീ ശ്രദ്ധിക്കണം. അതിൽനിന്ന് ഒരു കഷണം ഇറച്ചിപോലും നീ തിന്നരുത്. മാത്രമല്ല, എന്റെ എല്ലുകൾ നീ പെറുക്കിക്കുട്ടി കുഴിച്ചിടുകയും അത് മൂടങ്ങാതെ നനയ്ക്കുകയും വേണം. നിനക്ക് നല്ലതേ വരു.’

അപ്പോഴേക്കും ദുഷ്ടയുടെ ഭർത്താവ് മുർച്ചകൂട്ടിയ വെട്ടുകത്തിയുമായി അവിടെയെത്തി. അയാൾ കാണാതെ പെൺകുട്ടി ഓടിപ്പോയി.

അയാൾ പുളളിക്കാളയെ കശാപ്പു ചെയ്തു. അയാളും ഭാര്യയും മക്കളും ചേർന്ന് കാളയിറച്ചി പാകം ചെയ്തു കഴിച്ചു. അവർ നിർബന്ധിച്ചിട്ടും ഇറച്ചിക്കറിയുടെ സ്വാദുനോക്കാൻ പോലും അവൾ തയ്യാറായില്ല.

കുണക്കിൽ കൂടുതൽ ഇറച്ചി അകത്താക്കിയ ദുഷ്ട ആ നിമിഷംതന്നെ കൃഷ്ണത്തുവീണു മരിച്ചു!

പുളളിക്കാളയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം പെൺകുട്ടി അതിന്റെ എല്ലുകൾ പെറുക്കിക്കുട്ടി പറമ്പിലൊരിടത്ത് കുഴിച്ചിട്ടു. ദിവസേന രാവിലെയും വൈകിട്ടും അവിടം നനയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം അവിടെയൊരു ആപ്പിൾമരം മുളപൊട്ടി!

അവൾ നോക്കിനില്ക്കെ അത് വളരാൻ തുടങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം വെള്ളിക്കൊമ്പുകളും സ്വർണ ഇലകളുമുള്ള വലിയ ആപ്പിൾമരമായി അത്. നല്ല നിറമുള്ള, പഴുത്തു തുടുത്ത ആപ്പിളുകൾ അസംഖ്യമുണ്ടായി അതിൽ. താഴ്ന്ന കൊമ്പുകളിൽ കൈകൊണ്ട് പരിക്കാവുന്നത്ര ഉയരത്തിലായിരുന്നു ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങളിൽ അധികവും. എന്നിട്ടും അവളിൽ നിന്ന് ഒരേണ്ണം പോലും പഠിച്ചില്ല. ഒറ്റക്കണ്ണിയും ഇരുകണ്ണിയും മൂക്കണ്ണിയും അതുകണ്ട് അമ്പരന്നെങ്കിലും അതിനടുത്തേക്ക് പോകാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ, യുവകോമളനായ ഒരു രാജകുമാരൻ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്ത് അവിടെയെത്തി. സൗന്ദര്യവും ഗൗരവവും നിറഞ്ഞ മുഖഭാവം. ദേഹമാസകലം വിശിഷ്ടവസ്ത്രങ്ങളും വിശിഷ്ട ഭരണങ്ങളും. വിളഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വിചിത്രമായ ആപ്പിൾമരം കണ്ട് അദ്ദേഹം അന്തിച്ചുനിന്നു. കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് അതിലൊരു ആപ്പിൾ പഠിക്കാനായി അദ്ദേഹം കൈ ഉയർത്തി. എന്നാൽ, മരത്തിന്റെ കൊമ്പുകൾ പെട്ടെന്ന് ഉയർന്നുപോയി!

രാജകുമാരന്റെ സൗന്ദര്യാതിരേകത്തിൽ മയങ്ങി ഒറ്റക്കണ്ണിയും ഇരുകണ്ണിയും മൂക്കണ്ണിയും അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. പെൺകുട്ടിയാകട്ടെ, ലജ്ജയോടെ കുറച്ചു മാറിനിന്നതേയുള്ളൂ. അവരെ നാലുപേരെയും മാറി മാറി നോക്കി രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

‘പെൺകുട്ടികളേ, നിങ്ങളിൽ ആർ ഈ മരത്തിൽനിന്നൊരു ആപ്പിൾപ്പഴം എനിക്കു പഠിച്ചു തരുന്നുവോ അവളെന്റെ ഭാര്യയാകും.’

അതുകേട്ട് ഒറ്റക്കണ്ണി മുന്നോട്ടുവന്ന് പഴം പഠിക്കാൻ കൈ നീട്ടി. എന്നാൽ, ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ കൊമ്പ് അവൾക്ക് തൊടാനാവാത്തത്ര ഉയർന്നു! അവൾ നിരാശയോടെ പിന്മാറി. അടുത്തത് ഇരുകണ്ണിയുടെ ഊഴമായിരുന്നു. അവളും രാജകുമാരനെ ഭർത്താവായി കിട്ടുന്നത് സ്വപ്നംകണ്ട് ആപ്പിൾ പഠിക്കാൻ നോക്കി. ഒറ്റക്കണ്ണിക്കുണ്ടായ അതേ അനുഭവമാണ് ആവർത്തിച്ചത്. ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ മുന്നോട്ടുവന്ന

മുക്കണ്ണിക്കു മുന്നിലും ആപ്പിൾമരം പിടികൊടുത്തില്ല.

‘ഇനി കുമാരിയൊന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കൂ.’

ദൂരെ മാറിനിന്ന പെൺകുട്ടിയെ നോക്കി രാജകുമാരൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

അവൾ തലകുനിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുന്നോട്ടു വന്നു. അവൾ ആപ്പിൾ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തിയതും മരക്കൊമ്പുകൾ അവൾക്കുവേണ്ടി താനെ താഴ്ന്നുവന്നു! രാജകുമാരൻ അതു കണ്ട് അന്തിച്ചുനില്ക്കെ, അവൾ കുറെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു നീട്ടി. രാജകുമാരൻ ആപ്പിളിനൊപ്പം അവളുടെ മൃദുവായ കരവും കവർന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ഇനി നീയാണ് എന്റെ രാജകുമാരി!’

അവൾ നിലാവുകണക്കെ പുഞ്ചിരിച്ചു. രാജകുമാരൻ അവളെ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറ്റി ഓടിച്ചു പോയി.

പിന്നീടൊരിക്കലും അവൾക്ക് ദുഃഖമെന്താണെന്ന് അറിയേണ്ടി വന്നില്ല. രാജകീയസുഖങ്ങൾക്കു നടുവിലും അവൾ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പുളളിക്കൊളയെ മറന്നതുമില്ല.

അലക്സീ ടോൾസ്റ്റോയി

വാശിയുറുപ്പ്

ഒരു കറുത്ത ഉറുപ്പ്.

കുട്ടിലുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു വേണ്ടി തീറ്റതേടിയിറങ്ങിയതായിരുന്നു അവൻ. കുറെനേരം പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്നിട്ടും അവനൊന്നും കിട്ടിയില്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളെ പട്ടിണിക്കിടുന്ന കാര്യം ഓർക്കാനേ വയ്യ. വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് ആകെ തളർന്നിട്ടും ഉറുപ്പ് തിരച്ചിൽ നിർത്തിയില്ല.

ഒടുവിൽ വഴിയോരത്ത് ചെറിയൊരു അവിൻവിത്തു കിടക്കുന്നത് അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വിശപ്പുമാറ്റാൻ തികയില്ല അതെന്ന് അവൻ അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒന്നുമില്ലാത്തതിലും ദേദമല്ലേ എന്നു ചിന്തിച്ച് അവനതെടുത്ത് തന്റെ പുറത്തുവെച്ച് അനായാസം നടന്നു.

കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് മറ്റൊരു വസ്തു അവൻ കാണുന്നത്. ഒരു മത്തക്കുരു. അവിൻവിത്തിനെക്കാൾ എത്രയോ വലുതാണത്. അതിന്റെയുള്ളിൽ മക്കൾക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടമുള്ള ഭാഗമുണ്ട്. ഒരു മത്തക്കുരു തിന്നാൽത്തന്നെ അവരുടെ വയർ ‘ഭൂം’ എന്നു നിറയും.

കറുത്ത ഉറുമ്പ് കൂടുതലൊന്നും ആലോചിച്ചില്ല. അവൻ ദേഹം കുലുക്കി അവിൻവിത്ത് താഴെയിട്ടു. പിന്നെ, തന്നെക്കാൾ വലിയ മത്തക്കുരു പുറത്തു കയറ്റാനുള്ള ശ്രമമായി. ഒരു വിധത്തിൽ കൂരു വലിച്ച് പുറത്തു കയറ്റിയതും ശരീരത്തിന്റെ സത്സുലനം തെറ്റി വീഴാൻ പോയി. ഉറുമ്പ് നിരാശനാകാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമിച്ചു. ഒരു നൂറു തവണയെങ്കിലും ശ്രമിച്ചിട്ടും അവനതിൽ വിജയിക്കാനായില്ല. ഇതെല്ലാം കണ്ടു നിന്ന ഒരു പുത്തുമ്പി അവനോടു ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, എന്തിനാണ് ഇനിയുമീ പാഴ്ശ്രമം? ഇത്ര തവണ നോക്കിയിട്ടും മത്തക്കുരു പുറത്തു കയറ്റുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ട സ്ഥിതിക്ക് തോല്വി സമ്മതിച്ച് പഴയ അവിൻവിത്തുമായി പൊയ്ക്കൂടേ?’

‘അതേയ്, തീർത്തും പരാജയപ്പെട്ടു എന്നെന്നിങ്ങു ബോധ്യമാകുംവരെ ഞാൻ പിന്മാറില്ല. കുഞ്ഞുങ്ങൾ പലകുറി വീണശേഷമല്ലേ എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കാനും നടക്കാനും പഠിക്കുന്നത്?’

‘ഇതും പറഞ്ഞ് കറുത്ത ഉറുമ്പ് വീണ്ടും മത്തക്കുരു ചുമക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇക്കുറി മത്തക്കുരു കൃത്യമായി അവന്റെ പുറത്തെത്തി. പുത്തുമ്പിയെ നോക്കി ഊറിച്ചിരിച്ച് അവൻ മത്തക്കുരുവുമായി തന്റെ കൂട് ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു.

വസീലി സുഹൊംലീൻസ്കി

പനിനീർപ്പൂവും ചെന്നായയും

സഹപാഠികളാണ് സെർഗെയും മിക്കോളെയും. രണ്ടാളും ഒരേ ക്ലാസിൽ, ഒരേ നാട്ടിൽ, അടുത്തടുത്ത വീടുകളിൽ. സെർഗെ പഠിക്കാൻ മിടുക്കനെങ്കിൽ മിക്കോളെ കുഴിമടിയൻ.

ഒരുനാൾ പഠനം കഴിഞ്ഞ് വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നു മടങ്ങുകയായിരുന്നു രണ്ടു പേരും. സെർഗെയുടെ മുഖം പൗർണ്ണമിരാവുപോലെ വെട്ടിത്തിളങ്ങി. മിക്കോളെയുടെ മുഖമോ, കാര്യമുടിയ മാനംപോലെ ഇരുണ്ടു. അതിനു കാരണമുണ്ട്. അന്ന് അധ്യാപികയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മണിമണിപോലെ ഉത്തരം പറഞ്ഞ് അഭിനന്ദനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയതാണ് സെർഗെ. എല്ലാ ചോദ്യത്തിനു മുന്നിലും അന്തംവിട്ടുനിന്ന മിക്കോളെയ്ക്ക് കിട്ടിയതോ, അധ്യാപികയുടെയും സഹപാഠികളുടെയും പരിഹാസവും.

വസന്തകാലത്തെ ഇളംചുടുള്ള വൈകുന്നേരമായിരുന്നു അത്. തെളിഞ്ഞ മാനം. മാനത്തുകൂടി ഒഴുകിനീങ്ങുന്ന ഭംഗിയുള്ള വെൺ

മേലം. സെർഗെയ്ക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി, അതു കണ്ടപ്പോൾ. അവൻ ചങ്ങാതിയോട് പറഞ്ഞു:

'നോക്ക് മിക്കോളേ, എന്ത് ഭംഗിയാണ് ആ വെളുത്ത മേലത്തിന്! വെളുത്ത പനിനീർപ്പൂവുപോലെ തോന്നിക്കുന്നു അത്. മൃദുലമായ ഇതളുകൾ വിടർത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് അതെന്നു തോന്നും. അടുത്ത കാലത്തൊന്നും ഞാനിത്ര ഭംഗിയുള്ള കാഴ്ച കണ്ടിട്ടില്ല.'

മിക്കോളെ തലയുയർത്തി മാനത്തേക്ക് നോക്കി. ഒട്ടും രസിക്കാതെ യായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി:

'പോടാ അവിടന്ന്. നിന്റെയൊരു പനിനീർപ്പൂവ്, മണ്ണാങ്കട്ട! എനിക്കത് കണ്ടിട്ടു തോന്നുന്നത് തലകുലുക്കി എന്നെ കടിച്ചുകീറാൻ പാഞ്ഞുവരുന്ന ചെന്നായയായിട്ടാണ്.'

സെർഗെ അതിനു മറുപടി പറയാൻ പോയില്ല.

സെർഗെയും മിക്കോളെയും വെൺമേലത്തെ കണ്ടത് അവരുടെ അപ്പോഴത്തെ മാനസികഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. അതാണ് ഒരേ മേലത്തെ ഒരാൾ പനിനീർപ്പൂവായും അപരൻ ചെന്നായയായും കണ്ടത്.

വസീലി സുഹൊംലിൻസ്കി

സംശയം തീർന്നു

ഒരിക്കലും തിരാത്ത സംശയങ്ങളുടെ ആൾരൂപമായിരുന്നു അവൾ.

സംശയങ്ങളെല്ലാം ഏതാണ്ട് ഒരു വിധത്തിലുള്ളവ. ഒരു നിമിഷം സ്വൈരംകൊടുക്കാതെ അമ്മയെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും അവൾ. അമ്മയ്ക്ക് അടുക്കളയിൽ തിരക്കൊന്നോ, അഴുക്കുതുണികൾ അലക്കുകയാണോ എന്നൊന്നും അവൾ നോക്കില്ല. എന്തു മലമറിക്കുന്ന പണിയായാലും ശരി, തന്റെ സംശയത്തിന് അപ്പോൾ ഉത്തരം കിട്ടണമെന്ന പിടിവാശിയാണ് അവൾക്ക്.

ഏതാണ്ട് ഈ രീതിയിലാവും അവളുടെ സംശയങ്ങൾ:

‘അമ്മേ, ആപ്പിളോ ഓറഞ്ചോ നല്ലത്?’

‘പനിനീർപ്പൂവാണ് താമരപ്പൂവാണ് കൂടുതൽ മികച്ചത്?’

‘പാവയോ പുത്തോ നല്ല കളിപ്പാട്ടം?’

പലതും ശരിക്കൊരു ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങളാണ്. എന്തെങ്കിലും മറുപടി കിട്ടാതെ മകൾ അടങ്ങില്ലെന്നറിയാവുന്ന അമ്മ, വായിൽ തോന്നിയപോലെ ഓറഞ്ചെന്നോ താമരപ്പൂവെന്നോ പാവയെന്നോ ഒക്കെയങ്ങ് തട്ടിവിടും.

‘അമ്മേ, മുത്തശ്ശിക്കഥകളോ നാടൻപാട്ടുകളോ നല്ലത്?’

ഒരു ദിവസം മകൾ ഓടിക്കിതച്ചെത്തി ചോദിച്ചു. ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചുനിന്ന ശേഷം അമ്മ ഒരു മറുചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

‘മോളേ, ഞാൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യത്തിന് നീയാദ്യം മറുപടി പറയണം. എന്നിട്ട് നിന്റെ സംശയം ഞാൻ തീർത്തുതരാം.’

അവൾ അമ്മയുടെ ചോദ്യത്തിനു കാര്യമില്ല.

‘കത്തിനില്ക്കുന്ന സൂര്യനോ സൂര്യൻ നില്ക്കുന്ന ആകാശമോ നല്ലത്?’

അവൾ കുത്തിയിരുന്ന് തലപുകച്ചു.

സൂര്യന് തിളക്കവും ചൂടുമുണ്ട്. പകലിനെ പകലാക്കി നിർത്തുന്നത് സൂര്യസാന്നിധ്യംകൊണ്ടാണ്. അപ്പോൾ സൂര്യനാവില്ലേ കൂടുതൽ നല്ലത്? അങ്ങനെയങ്ങ് പറയാനാവുമോ? അനന്തവിസ്തൃതമാണ് മഹാകാശം. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും എണ്ണമറ്റ ഗ്രഹങ്ങളും ശതകോടി നക്ഷത്രങ്ങളുമൊക്കെ അവിടെയുണ്ട്. ഉഗ്രപ്രതാപിയായ സൂര്യനുപോലും താവളമൊരുക്കുന്നത് ആകാശമാണ്. അപ്പോൾ ആകാശത്തിനു സൂര്യനേക്കാൾ പ്രാധാന്യമുണ്ടാവില്ലേ?

അവളുടെ തല പെരുത്തുകയറി.

‘അമ്മേ, എനിക്കറിയില്ല ഏതാണ് നല്ലതെന്ന്.’

അവൾ അമ്മയുടെ അടുത്തെത്തിപ്പറഞ്ഞു.

‘ഒറ്റച്ചോദ്യംകൊണ്ടുതന്നെ നീ തോല്വി സമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ എന്നും നീ ചോദിക്കുന്ന എത്രയോ ചോദ്യങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് എന്നെ ബാധിക്കുക എന്ന് ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ. ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ സവിശേഷതകളുണ്ട്. അവയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഗുണനിലവാരം നിശ്ചയിക്കാനാവില്ല.’

അമ്മ അവളെ മടിയിലിരുത്തി പറഞ്ഞു.

അന്നു മുതൽ അവൾ അത്തരം തലതിരിഞ്ഞ സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു നിർത്തി.

രണ്ടു നാൾ കഴിഞ്ഞതും അവൾ മറ്റൊരു സംശയവുമായി അമ്മയുടെ അടുത്തുവന്നു.

‘അമ്മേ, നമ്മുടെ മുത്തശ്ശിക്കഥകളും നാടൻപാട്ടുകളും ഇത്രമേൽ ഹൃദ്യമായത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?’

ആ ചോദ്യം അമ്മയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. മകളുടെ നെറുകയിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം തലോടി അവർ പറഞ്ഞു:

‘അതു മോളേ, അവയിൽ നിറയെ നമ്മുടെ മുൻഗാമികളുടെ, അവർ

ജീവിച്ച സമൂഹത്തിന്റെ, അവരുടെ ഭാഷയുടെ, കഥാകഥനരീതിയുടെ, ഈണമുള്ള പാട്ടുകളുടെയൊക്കെ യഥാർത്ഥമായ മൂലകളുണ്ട്. പിന്നെ ഞ്ഞെ അവ ഹൃദയസ്പർശിയല്ലാതാവും?’

മകൾക്കും ‘ക്ഷ’ പിടിച്ചു, ആ ഉത്തരം.

പുതിയ അറിവുകൾ നേടിയതിന്റെ സന്തോഷം ആ കുറുന്നു മുഖത്ത് പനിനീർപ്പൂ വിടർത്തി.

വസീലി സുഹൊംലീൻസ്കി

കൊച്ചു പെട്രിറ്റ്

കൊച്ചുകുറുവനാണ് പെട്രിറ്റ് എന്ന് അമ്മ എപ്പോഴും പറയും. ഒരിടത്തും ഇരിപ്പുറയ്ക്കില്ല. അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിനടക്കും. കണ്ണിൽക്കണ്ടതൊക്കെ നാനാവിധമാക്കും. അടുക്കിവെച്ച ഒരു സാധനവും അതേപടി വെച്ചേക്കില്ല. അടുക്കളയിലെ പല വലിപ്പത്തിലുള്ള കുപ്പികളിലും ഭരണികളിലും അടച്ചുവെച്ച മധുരപലഹാരങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും വ്യത്യസ്തമല്ല. അമ്മ വന്നു നോക്കുമ്പോൾ അതിലൊക്കെ ഉറുമ്പരിക്കുന്നുണ്ടാവും. പിന്നെ, അവനെ പ്ലാകിക്കൊണ്ട് അതൊക്കെ കടലാസിലിട്ട്, ഉറുമ്പു കളഞ്ഞ്, വെയിലത്തു വെച്ച്...

‘മോനേ പെട്രിറ്റ്, ഞാൻ അടുത്ത വീടുവരെയൊന്ന് പോവുകയാണ്. ഇവിടെ നീ തനിച്ചേയുള്ളൂ. ഞാൻ മടങ്ങിവരുമ്പോൾ നീ കുരുത്തക്കേടൊന്നും കാണിച്ചേക്കരുത്.’

അന്നും അവനെ അകത്താക്കി വാതിൽ വലിച്ചുടച്ച് അമ്മ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഏയ്, ഞാൻ ഇരുന്നിടത്തുനിന്ന് അനങ്ങുകയേയില്ലാട്ടോ.’

പച്ചവെള്ളം ചവച്ചു കുടിക്കുംപോലെ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ, നീയല്ലേ...?’

ഒന്നുറിച്ചിരിച്ച് അമ്മ പോയി.

എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ആകെ വിരസമാവുമല്ലോ. അമ്മയുടെ ശകാരം കേൾക്കാത്തവിധം എന്താണിപ്പോൾ ചെയ്യാൻ പറ്റുക?

പെട്രിറ്റ് തല ചൊരിഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ് അവനത് കാണുന്നത്. തുറന്നിട്ട ജനാലയുടെ അഴിയിൽ ഒരു പുമ്പാറ്റ!

അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

പലതരം പൂക്കൾ ഒന്നിച്ചു വിടർന്നപോലെ സുന്ദരമായ ചിറകുകളുണ്ട്, ആ പുമ്പാറ്റയ്ക്ക്.

അതിനെയൊന്നു തൊട്ടാലോ? പറ്റിയാൽ കൈവെള്ളയിൽ വെച്ചൊന്നു ലാളിക്കുകയുമാവാം.

അവനെഴുന്നേറ്റ് പമ്മിപ്പമ്മി ജനാലയ്ക്കരികിലേക്ക് നടന്നു. ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് അവൻ തന്റെ പിഞ്ചുകൈ പുമ്പാറ്റയ്ക്കു നേരെ നീട്ടി.

ഏതാണ്ട് തൊട്ടു തൊട്ടില്ല എന്നായതും പുമ്പാറ്റ അവിടന്ന് ഒരൊറ്റപ്പറക്കൽ. അവനു നിരാശയായി. എന്നിട്ടും അവൻ തോറ്റു പിന്മാറാൻ തയ്യാറായില്ല. അവൻ ചുറ്റും നോക്കി. അതാ, പുമ്പാറ്റ മറ്റൊരു ജനാലയുടെ അഴിയിൽ!

‘ഒഹും, എന്നോടാ കളി?’

അവൻ പൂച്ചനടത്തം നടന്ന് അവിടെയെത്തി. വീണ്ടും കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മതയോടെ പുമ്പാറ്റയെ പിടിക്കാൻ കൈ നീട്ടി. ഇക്കുറി കൈ അതിന്റെ മൃദുലമായ ചിറകിൽ ഒന്ന് സ്‌പർശിച്ചെന്നുറപ്പ്. എന്നാൽ അടുത്ത നിമിഷം പുമ്പാറ്റ ഒരു മുളിപ്പാട്ടുമായി പുറത്തേക്ക് വന്നു.

‘ചേർ!’

അവൻ നിരാശയോടെ കൈ വലിച്ചതും ജനാലയ്ക്കരികിലിരുന്ന സ്‌ഫടികപ്പാത്രം നിലത്തുവീണ് ‘പ്ലോം!’ തൊടിയിലെ നല്ല പൂക്കൾ പരിച്ചുവെക്കാനുള്ള ആ പാത്രം പല കഷണങ്ങളായി ചിതറി.

‘ഹോ, അതും പൊട്ടിച്ചു! ഇനിയിപ്പോൾ അമ്മ വരുമ്പോൾ എന്തു പറയും?’

കുറച്ചുനേരം തലയ്ക്ക് കൈകൊടുത്തിരുന്ന് ചിന്തിച്ചു. അവൻ.

പിന്നെ, എഴുന്നേറ്റ് കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ അടിച്ചുകുട്ടി. അവ ഒരു കടലാസി ലാക്കി അതുമായി മുറ്റത്തേക്ക് നടന്നു. മുറ്റത്തിന്റെ മൂലയിൽ ചിരട്ട കൊണ്ടൊരു കുഴികുഴിച്ച് ചില്ലുകഷണങ്ങൾ അതിലിട്ടു മുടി. കൈയിൽ

പ്പറ്റിയ മണ്ണെല്ലാം കുപ്പായത്തിൽ തുടച്ചു. പിന്നെ ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന ഭാവത്തിൽ അകത്തു കയറി അനങ്ങാതിരുന്നു.

അമ്മ മടങ്ങിയെത്തിയതും മുറ്റത്തെ മണ്ണ് ഇളകിക്കിടക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു. അവനെന്തോ ഒപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അമ്മയ്ക്കു വ്യക്തമായി. അമ്മ ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ അകത്തു കയറി. മുറിയിലൊരിടത്ത് ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന മകനെക്കണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

‘ഓ, എത്ര നല്ല മോനാണെന്നു നോക്കിയേ എന്റെ പെട്രിറ്റ്! ഇങ്ങനെ യൊരാൾ ഇവിടെയുണ്ടെന്നുപോലും ആർക്കും മനസ്സിലാവില്ല. ആട്ടെ, ഞാനിവിടന്ന് പോയശേഷം വല്ല സംഭവങ്ങളുമുണ്ടായോ, ആവോ?’

പെട്രിറ്റ് തലയുയർത്തി അമ്മയെ നോക്കി. പിന്നെ, അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അമ്മേ, ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായമ്മേ. അമ്മ പോയതും ഒരു കുരുത്തം കെട്ട പുമ്പാറ്റ ഈ മുറിയിൽ വന്നു. അവൻ നമ്മുടെ ജനലിൽത്തന്നെയാണ് വന്നിരുന്നത്. ആദ്യമൊന്നും ഞാനവനെ കണ്ടില്ല. കണ്ടപ്പോൾ ഓടിച്ചുവിടാനായി ഞാൻ കൈ കൊട്ടി. എന്നിട്ടവൻ ചെയ്തതെന്താണെന്നോ? മുറിയിൽ മുഴുവൻ പറന്നുനടന്ന്, ജനാലയ്ക്കരികിലിരുന്ന നമ്മുടെ പൂപ്പാത്രം താഴെയിട്ടു പൊട്ടിച്ചു!’ അവൻ അമ്മയെ ഒളികണ്ണിട്ടു നോക്കിപറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, അങ്ങനെയുണ്ടായോ?’ അമ്മ അർഭുതംകുറി.

‘ഭാഗ്യത്തിന് ഞാനപ്പോൾ ജനലിനടുത്തേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അതെന്റെ ദേഹത്തു വീണില്ല.’

അവൻ വിവരിച്ചു.

പെട്രിറ്റിന്റെ വെള്ളക്കുപ്പായത്തിൽ പുരണ്ട മണ്ണു കണ്ട് അമ്മ ചെറു ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു:

‘അതേതായാലും നന്നായി. കേട്ടിടത്തോളം അതൊരു മിടുക്കൻ പുമ്പാറ്റയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പാത്രം തട്ടിയിട്ടു പൊട്ടിച്ചതു പോട്ടെ. ആ ചില്ലുകഷണങ്ങൾ ആരുടെയും കാലിൽ കൊള്ളാതെ മുറ്റത്തു കൊണ്ടുപോയി കുഴിച്ചിടുകയും ചെയ്തല്ലോ, ആ പുമ്പാറ്റ. പുമ്പാറ്റകളായാൽ ഇങ്ങനെ വേണം, അല്ലേ മോനേ?’

‘ഒഹോ... അതേ അമ്മേ.’

അമ്മ തന്നെ കളിയാക്കുകയാണെന്ന് പാവം പെട്രിറ്റിന് മനസ്സിലായില്ല. അന്ന് ആ കുമ്പസാരിയുടെ കവിളിൽ അമ്മ ഉമ്മമഴ പെയ്യിച്ചു.

വസീലി സുഹൊംലിൻസ്കി

നീലപ്പക്ഷിയുടെ സങ്കടം

ദൈവധിക്കാലത്ത് ഗ്രാമാതിർത്തിയിലുള്ള കുടിലിലെ പത്തു വയസ്സു കാരുൻ മീഷയും ഒൻപതു വയസ്സുകാരി ഓലയും അച്ഛനമ്മമാരുടെ അനു മതിയോടെ കളിക്കാറിറങ്ങി.

‘എന്തു കളിയാ കളിക്കേണ്ട?’ ഓല ചോദിച്ചു.

കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചതിനുശേഷം മീഷ പറഞ്ഞു: ‘നമുക്ക് ഊഞ്ഞാലാടിയാലോ?’

‘സംഗതികൊള്ളാം. അതിനു പക്ഷേ, കയറു വേണ്ട? പലക വേണ്ട?’ ഓല തല ചൊറിഞ്ഞു.

‘ബലമുള്ള കയറുണ്ട്, മിനുസമുള്ള പലകയുമുണ്ട്,’ മീഷ ആത്മ വിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇതൊക്കെ ഉണ്ടെങ്കിലും ഊഞ്ഞാലു കെട്ടാൻ മരം വേണ്ട?’ ഓല യുടെ സംശയം നീങ്ങിയില്ല.

‘അതിനാണോ വിഷമം? നമ്മുടെ വീടിനടുത്തല്ലേ നിറയെ കൊമ്പു കളുള്ള വലിയ പോപ്പാർ മരം? അതിന്റെ താഴ്ന്നൊരു കൊമ്പിൽ കെട്ടി യാൽപ്പോരേ?’

മീഷ അതിനകം കയറും പലകയും എടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘ഹോ, ഈ ജ്യേഷ്ഠന്റെയൊരു മിടുക്ക്!’

അവളും അവനോടൊപ്പം പോപ്പാർ മരത്തിനടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു.

മീഷ ഒരുഭാഗിയെപ്പോലെ കയറുമായി മരത്തിൽ ചാടിക്കയറി. മരത്തിന്റെ ബലമുള്ള ഒരു കൊമ്പിൽ കയർ പാകത്തിന് ഉയരത്തിൽ കെട്ടി. താഴെയിറങ്ങി മരപ്പലകയും പിടിപ്പിച്ചു.

ഒന്നാന്തരം ഊഞ്ഞാൽ തയ്യാർ!

‘ആദ്യം നീയിരുന്നോ, ഞാനാട്ടാം!’

മീഷ ഊഞ്ഞാൽ പിടിച്ചുകൊടുത്തു. ഓല സന്തോഷത്തോടെയും ലേശം പരിഭ്രമത്തോടെയും പലകയിൽ കയറിയിരുന്നു.

‘കയറിൽ രണ്ടു കൈയും മുറുകെപ്പിടിക്കണം.’

അനിയത്തിക്ക് മുന്നറിയിപ്പുനൽകി അവൻ ഊഞ്ഞാലാട്ടാൻ തുടങ്ങി.

ആദ്യം പതുക്കെ, പിന്നെ അല്പംകൂടി വേഗത്തിൽ, ഒടുവിൽ സർവ ശക്തിയുമെടുത്ത്...

താൻ മാനത്തോട് കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതായി ഓലയ്ക്കു തോന്നി. അതോടൊപ്പം, കൈയെങ്ങാൻ വിട്ടുപോയാലോ എന്ന ഭയവും.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, പതുക്കെ...’

അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ കൈ അല്പം അയച്ചു. ഊഞ്ഞാ ലിന്റെ വേഗം ഇത്തിരി കുറഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ് ഒരു നീലപ്പക്ഷി ചിറകു വിരിച്ച് അവർക്കു മുകളിൽ വട്ട മിട്ടു പറക്കുന്നത് മീഷ കണ്ടത്. അവൻ അനിയത്തിയോട് പറഞ്ഞു:

‘ദേ, നീ കണ്ടോ, നമ്മൾ ഊഞ്ഞാലാടുന്നതിൽ സന്തോഷിച്ച് ഒരു നീലപ്പക്ഷി നമുക്കൊപ്പം പറക്കുന്നത്?’

ആടുന്നതിനിടയിൽ അവൾ പക്ഷിയെ നോക്കി. പിന്നെ ഊഞ്ഞാൽ കെട്ടിയ മരക്കൊമ്പിലേക്കും. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ മുഖം മങ്ങി. അവൾ മീഷയോട് പറഞ്ഞു:

‘ആ നീലപ്പക്ഷി സന്തോഷംകൊണ്ടാണ് പറക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല.’

‘പിന്നെ?’

മീഷ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘ഇതിലിരുന്ന് ഒന്നാടിയാൽ, കാരണമെന്തു കണ്ടാൽ നീലപ്പക്ഷിയുടെ ഭാവമെന്തെന്ന് ജ്യേഷ്ഠനു മനസ്സിലാവും.’

അവൾ ഊഞ്ഞാലിൽനിന്നിറങ്ങി. മീഷ ആ സ്ഥാനത്ത് കയറിയിരുന്ന് ആടി. അപ്പോഴാണ് അവനതു കാണുന്നത്.

ഈഞ്ഞാൽ കെട്ടിയ കൊമ്പിൽ ഒരു പക്ഷിക്കൂട്. അതിൽ പറക്കുമുറ്റാത്ത കുറെ നീലപ്പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ!

അവ പിഞ്ചുവാ പിളർന്ന് കരയുകയാണ്. ഓരോ തവണ ഈഞ്ഞാലാടുമ്പോഴും ആ പക്ഷിക്കൂട് ഉലയുന്നുണ്ട്.

ഓലു പറഞ്ഞതാണ് ശരി.

നീലപ്പക്ഷിയുടെ വികാരം ഭയമാണ്.

ഈഞ്ഞാലാട്ടത്തിനിടെ പക്ഷിക്കൂടു തകർന്ന് തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുമോ എന്ന ആശങ്കയാണതിന്.

അവൻ വീണ്ടും മരക്കൊമ്പിൽ കയറി പക്ഷിക്കൂട് ശ്രദ്ധയോടെ കൈയിലെടുത്തു. അതു കണ്ട് നീലപ്പക്ഷി ഉച്ചത്തിൽ കരയാൻ തുടങ്ങി.

മിഷ ആ കൂടുമായി താഴെയിറങ്ങി അടുത്തുള്ള മറ്റൊരു മരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ അതു ഭദ്രമായി വെച്ചു.

മിഷയും ഓലുയും വീണ്ടും ഈഞ്ഞാലാടാൻ തുടങ്ങി.

അപ്പോഴവർ കണ്ടു, പക്ഷിക്കൂട്ടിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചിറകിനടിയിലാക്കി സ്വസ്ഥതയോടെയിരിക്കുന്ന നീലപ്പക്ഷിയെ.

അപ്പോൾ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുമില്ല കരച്ചിൽ.

ആ സന്തോഷം കുട്ടികളുടെ മനസ്സിലേക്കും പടർന്നു.

വസീലി സുഹ്രൊംലീൻസ്കി

കടൽപ്പുള്ളും സെർവോയ് എന്ന ബാലനും

പാടുന്ന ജീവികളാണ് കടൽപ്പുള്ളികൾ. അവയുടെ പാട്ട് പക്ഷേ, വായ കൊണ്ടോ കൊക്കുകൊണ്ടോ ഒന്നുമല്ല; ചിറകുകൾകൊണ്ടാണ്. തുവലുകൾ പ്രത്യേക രീതിയിൽ വിടർത്തി താഴ്ന്നും പൊങ്ങിയും കടൽപ്പുള്ളികൾ പറക്കുമ്പോൾ ഈണമാർന്ന സംഗീതം അതിൽനിന്ന് പ്രവഹിക്കും. അതു കേൾക്കുന്നവർ സംഗീതത്തിന്റെ ഭംഗിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കും. സംഗീതമാധുരി നേരിട്ട് അവരുടെ തുവലുകളിലേക്ക് ഈശ്വരൻ പകർന്നു നൽകുകയായിരുന്നെന്നാണ് വിശ്വാസം.

ആദ്യകാലത്ത് കടൽപ്പുള്ളികളുടെ പിതാമഹനായി ഒരേയൊരു പക്ഷിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തന്റെ തുവലിന്റെ സംഗീതഭംഗി തിരിച്ചറിഞ്ഞ ആ പക്ഷി ഗാനമുതിർത്തുകൊണ്ട് ആകാശത്തിലൂടെ അനായാസം പറന്നുനടന്നു. കാഴ്ചക്കാരും കേൾവിക്കാരുമെല്ലാം ആ പക്ഷിയെ അർദ്ധുതത്തോടെ നോക്കിയും ശ്രവിച്ചും നിന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഒരു ദുരന്തമുണ്ടായി. ഒരുനാൾ കടൽപ്പുള്ളി കടൽ

അതിരത്തിനു മുകളിലൂടെ പാട്ടുതിർത്ത് പറന്നു നടക്കെ, അതിന്റെ തുവൽ താഴെ വീണുപോയി! അതോടെ പാടാനുള്ള കഴിവും അതിനു നഷ്ടമായി. തന്റെ സംഗീതം നഷ്ടമായതിൽ ദുഃഖിച്ച് കടൽപ്പള്ളി അലക്ഷ്യമായി പറന്നു നടന്നു.

ദിവ്യമായ ആ തുവൽ കിട്ടിയത് കടൽത്തീരത്ത് കളിച്ചു നടന്ന സെർവോയ് എന്ന ബാലനാണ്. അതിന്റെ കഴിവുകൾ അറിയാതിരുന്നിട്ടുകൂടി അവൻ അതിനോടേതോ താല്പര്യം തോന്നി. അവനാ തുവൽ കൈയിലെടുത്ത് കടൽത്തീരത്തുകൂടി ഓടി. അപ്പോഴതാ അതിൽനിന്ന് മധുര ഗാനം ഒഴുകുന്നു! ആ ഗാനവീചികൾ നാലുപാടും തട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ചു.

ചിറകു പോയ ദുഃഖത്തിൽ പറന്നു നടന്ന കടൽപ്പള്ളി തന്റെ നഷ്ട ഗാനം കേട്ടു. അത് ഉത്കണ്ഠയോടെ പറന്ന് ഗാനത്തിന്റെ ഉറവിടം കണ്ടെത്തി. ഒരു ബാലൻ തന്റെ തുവലുമായി ഓടുന്നതും അതിൽനിന്ന് പാട്ടൊഴുകുന്നതും കണ്ട് കടൽപ്പള്ളി അർജുതപ്പെട്ടു. എങ്ങനെയും ആ തുവൽ വീണ്ടെടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അത് ബാലനെ സമീപിച്ചു. ഒരു കടൽപ്പള്ളി തന്റെ നേരെ വരുന്നതു കണ്ട് സെർവോയ് അമ്പരന്നു. അവനെ അർജുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കടൽപ്പള്ളി തൊട്ടടുത്തു വന്നിരുന്നു പോദിച്ചു:

‘ഏത് മിടുക്കൻകുട്ടീ, നീയാരാൻ? ഈ തുവൽ നിന്റെ കൈയിലെങ്ങനെ വന്നു?’

‘ഇതോ? കൃത്യമായി പറയാൻ എനിക്കറിയില്ല. സെർവോയ് എന്നാണെന്റെ പേര്. കടൽത്തീരത്തിരുന്ന് മണൽ വാരിക്കളിക്കാനും തിരയെണ്ണാനും എനിക്ക് പണ്ടേ താല്പര്യമാണ്. അങ്ങനെ ഇന്നിവിടെ വന്നപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി കിട്ടിയതാണ് ഈ തുവൽ. ഇതൊരു സാധാരണ തുവലാണെന്നു കരുതി എടുത്തതാണെങ്കിലും അങ്ങനെയല്ലെന്ന് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായി,’ അവൻ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘നീനക്ക് ഈ തുവൽ കിട്ടിയപ്പോൾ തോന്നിയ സന്തോഷത്തിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടി ദുഃഖമാണ് എനിക്കിത് നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായത്. ഈ പാടുന്ന തുവൽക്കൂടി ദേഹത്തുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെയെനിക്ക് ദുഃഖത്തിന്റെ സ്പർശംപോലുമുണ്ടാവില്ല. ഇതില്ലെങ്കിലോ പ്രാണൻ പോയ പോലെയാണെന്നിക്ക്. സാധിക്കുമെങ്കിൽ നീയെന്നിക്കത് തിരിച്ചുതന്നാലും,’ കടൽപ്പള്ളി കെഞ്ചി. സെർവോയ്ക്ക് അതിനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവൻ യാതൊരു മടിയുംകൂടാതെ ആ തുവൽ അതിനു തിരിച്ചു നല്കി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. കടൽപ്പള്ളിയാകട്ടെ അറ്റുപോയ തുവൽ ചിറകിടിടയിൽ പിടിപ്പിച്ച്, അതു വിരിച്ച് പറന്നുയർന്നു.

കടൽപ്പള്ളിന്റെ പാട്ട് ജീവിതത്തിലുടനീളം മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ സെർവോയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞു. അന്നു തുവൽ തിരിച്ചുകൊടുത്തുകിലും പാടുന്ന സംഗീതത്തുവൽ അന്ത്യംവരെ മനസ്സിലിരുന്നു പാടി ആ സഹൃദയനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അതു തന്നെ കടൽപ്പള്ളിനോട് തീരാത്ത നന്ദിയും അവൻ വെച്ചുപുലർത്തി.

വസീലി സുഹൊംലിൻസ്കി

കേട്ടറിവ്, അറിഞ്ഞറിവ്

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് മിടുമിടുന്നതായി വളർന്നുവന്നു. അതു കണ്ട് അമ്മക്കുരുവി ആനന്ദിച്ചു.

മകനെ എന്നും കൂട്ടിൽത്തന്നെ അടച്ചിട്ടു വളർത്തിയാൽപ്പോരാ. അവനെ പുറംലോകം കാണിക്കണം. പക്ഷിക്കുടിയു പുറത്തെ വൈവിധ്യങ്ങളും വൈചിത്ര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം. നന്മതിന്മകളും ബന്ധുശത്രുക്കളും സന്തോഷസന്താപങ്ങളുമൊക്കെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ പഠിപ്പിക്കണം. ചുറ്റും നടക്കുന്നത് എന്താണെന്നറിയാതെ അവൻ വളർന്നുവന്നാൽ ജീവിക്കാൻ കൊള്ളാത്തവനായിത്തീരും. അതു പാടില്ല.

‘എന്താ മോനേ, നിനക്ക് പുറത്തെ കാഴ്ചകൾ കാണാൻ മോഹമില്ലേ?’

കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ തുവലുകളിൽ കൊക്കുരുമ്മി അമ്മക്കുരുവി പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ ഇല്ലാതെയാ?’ കുരുവിക്കുഞ്ഞ് ചാടിയെന്നീറ്റു. അവൻ കുഞ്ഞിപ്പിറകുകൾ വിരുത്തി പുറത്തേക്കു പറന്നു. കനത്ത ശ്രദ്ധയോടെ അവനു കാവലായി അമ്മക്കുരുവിയും.

അതുവരെ പരിചിതമല്ലാത്ത മറ്റൊരു ലോകം. അവിടത്തെ കാഴ്ചകളോരോന്നും അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. എല്ലാം എന്തെന്നവനറിയണം.

‘അമ്മേ, അതെന്താ അത്?’

‘അതു കാറ്റ്. ചുളംവിളിച്ചങ്ങനെ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും,’ അമ്മ പറയും.

‘അപ്പോൾ അതോ?’

‘തലയിൽ പുവുള്ള പുവൻകോഴി.’

‘അതിനപ്പുറത്തോ?’

‘നിറച്ച് ഇലകളും കൊമ്പും വേരുകളുമുള്ള വന്മരം.’

ഭൂമി, വെയിൽ, മഴ, ആകാശം, അരയന്നം, കുറുക്കൻ, മയിൽ, കാക്ക, അരുവി, സമുദ്രം...

വിസ്മയകാഴ്ചകൾ കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് തല പൊക്കി നോക്കി, നേരെ മുകളിൽ കത്തിനില്ക്കുന്ന സൂര്യൻ!

ഹൗ, എന്താ ചൂട്!

‘അതാമാണമ്മേ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘അതാണു മോനേ സൂര്യൻ,’

അമ്മക്കുരുവി വിശദീകരിച്ചു.

‘സൂര്യനെന്ന്വെച്ചാൽ?’

‘തീതന്നെ, പൊള്ളുന്ന തീയ്!’

‘എന്താ തീയെന്നുവെച്ചാൽ?’

അവൻ വിടാൻ ഭാവമില്ല.

‘മോനേ, അത് വലുതാകുമ്പോൾ നിനക്കു മനസ്സിലാവും.’

‘പോരാ. എനിക്കിപ്പോൾത്തന്നെ തീയെന്താണെന്നറിയണം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കുരുവിക്കുഞ്ഞ് പറന്നുയർന്നു. അമ്മക്കുരുവി പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുകൂവി:

‘പൊന്നുമോനേ, തീയോട് കളിക്കണ്ടാട്ടോ.’

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് പറന്നു പറന്ന് ഒരുപാട് ഉയരത്തിലെത്തി. വെയിലിന്റെ ചൂട് കൂടിക്കൂടിവന്നു. അത് വകവെക്കാതെ അവൻ വീണ്ടും പറന്നു.

അടുത്ത നിമിഷം കടുത്ത വെയിലേറ്റ് അവന്റെ ദേഹം പൊള്ളി, പുറത്തെ തുവലുകൾ കരിഞ്ഞു. അമ്മ പറഞ്ഞതിന്റെ ഗൗരവം അവൻ അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്.

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് സർവശക്തിയുമെടുത്ത് താഴോട്ട് പറന്നു. താഴെ മരക്കൊമ്പിൽ അമ്മക്കുരുവിയെ കണ്ടപ്പോഴാണ് അവനു സമാധാനമായത്. അവൻ കിതച്ചുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ അടുത്തു വന്നിരുന്നു.

‘മോനേ, തീയെന്താണെന്ന് മനസ്സിലായോ?’

അവന്റെ കരിഞ്ഞ തുവലിൽ തലോടി അമ്മക്കുരുവി ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടി പറയാതെ അവൻ അമ്മയുടെ ദേഹത്തേക്ക് ചാഞ്ഞു.

വസീലി സുഹൊംലീൻസ്കി

സുന്ദരിയമ്മ

പണ്ടൊരു മരത്തിൽ ഒരുമ്മമുണ്ട്. ആ അമ്മമുണ്ടയ്ക്ക് ഒരു കുഞ്ഞുമുണ്ട്. അവരിങ്ങനെ രണ്ടുടലും ഒറ്റമനസ്സുമായി കഴിഞ്ഞു.

എല്ലാ ദിവസവും അമ്മമുണ്ട് മകനെ ഓരോന്ന് ഉപദേശിക്കും. ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ, പോകരുതാത്ത വഴികൾ, വിശ്വാസത്തിലെടുക്കാവുന്നതും വിശ്വസിക്കരുതാത്തതുമായ ജീവികൾ... അങ്ങനെ പലതും പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞാവും മുണ്ട് അവ സാന്നിപ്പിക്കുക.

'മോനേ, യാതൊരു കാരണവശാലും ഇക്കാര്യം മറക്കരുത്. നമ്മൾ മുണ്ടുകൾക്ക് രാത്രിയേ കണ്ണു കാണാനാവൂ. അതുകൊണ്ട് പകൽനേരത്ത് നീ പുറത്തേക്ക് പോകരുത്. പോയാൽ സൂര്യൻ നിന്റെ കണ്ണ് കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കും. പിന്നെ നിനക്ക് ഈ കുട്ടിലേക്കോ എന്റേയടുത്തേക്കോ തിരിച്ചുവരാനാവില്ല!'

ഓരോ ദിവസവും അവനത് അനുസരണയോടെ മുളിക്കേൾക്കും. എങ്കിലും, അമ്മയിൽ ഒരുപാടു തവണ ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ കുഞ്ഞുമുണ്ടയ്ക്ക് ആകാംക്ഷ തോന്നി. ഒരിക്കലെങ്കിലും പകൽസമയത്ത് ഒന്നു

പുറത്തു പോയി വന്നാലോ? താൻ തനിച്ച് പുറത്തു പോകാതിരിക്കാൻ അമ്മ ഓരോന്ന് പറയുന്നതാവും. അല്ലാതെ അപകടകരമായി ഒന്നും സംഭവിക്കാനിടയില്ല. കണ്ണു പൊട്ടുന്ന കാര്യവും അങ്ങനെയൊന്നു വന്നാൽ അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത മുണ്ടുകുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കണ്ണു കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കലല്ലേ സൂര്യന്റെ ജോലി!

ഏതായാലും അമ്മമുണ്ട് കുട്ടിലില്ലാത്ത ഒരു ദിവസം അവൻ പകൽ യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറായി. കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയിടച്ച് കുഞ്ഞുമുണ്ട് പുറത്തേക്ക് പറന്നു. അലക്ഷ്യമായി കുറെ പറന്നശേഷം അവൻ ഒരിടത്തു പെന്നിരുന്നു. പിന്നെ, രണ്ടുംകല്പിച്ച് കണ്ണു തുറന്നു.

കുഞ്ഞുമുണ്ട് തെട്ടിപ്പോയി.

ചുറ്റും കുറ്റാക്കുതിരുട്ട്. ദേഹം പൊള്ളുന്ന വെയിൽ.

ദൈവമേ, അമ്മ പറഞ്ഞതുപോലെ സൂര്യൻ തന്റെ കണ്ണു കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചിരിക്കുമോ!

ഇനി ഇവിടന്ന് കുട്ടിലേയ്ക്കെങ്ങനെ തിരിച്ചുപോകും? മരവും കൂടും എവിടെയാണെന്നറിയില്ലല്ലോ. പാവം അമ്മ, തന്നെ കാണാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടാവും ഇപ്പോൾ.

അമ്മ പറഞ്ഞതു കേൾക്കാതെ പകൽ പുറത്തേക്ക് പോരേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

കുഞ്ഞുമുണ്ടയ്ക്ക് സങ്കടം വന്നു. അവൻ ഊക്കെ കരഞ്ഞു.

ആ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഒരു വെള്ളക്കൊക്ക് ആ വഴി വന്നു. കുഞ്ഞുമുണ്ട് യാണ് കരയുന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ കൊക്കിന് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി. കൊക്ക് അവന്റെയടുത്തു ചെന്ന് ചോദിച്ചു:

'കുഞ്ഞുമുണ്ടേ, നീയെന്താ ഇവിടെ തനിച്ചിരുന്നു കരയുന്നത്?'

ആരാണ് തന്നോട് സംസാരിക്കുന്നതെന്നൊന്നും മുണ്ടയ്ക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ഏതായാലും ശത്രുവല്ലെന്ന് ആ ശബ്ദത്തിന്റെ മാർദ്ദവത്തിൽ നിന്നും അവനു തോന്നി.

കുഞ്ഞുമുണ്ട് തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങളെല്ലാം കൊക്കിനു വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൊക്ക് ചോദിച്ചു:

'അമ്മ പറഞ്ഞതു കേൾക്കാത്തതുകൊണ്ട് നിനക്കീ ഗതിവന്നു. ഒഹോ, കഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടെന്താ കാര്യം? ആട്ടെ, ഞാനിപ്പോഴെങ്ങനെയൊ നിന്നെ സഹായിക്കുക?'

'വേറൊന്നും വേണ്ട. എന്നെ എന്റെ അമ്മയുടെയടുത്തൊന്ന് എത്തിച്ചാൽ മാത്രം മതി,' മുണ്ടുകുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

'അതിനു പക്ഷേ, എനിക്ക് നിന്റെ അമ്മയെ അറിയില്ലല്ലോ. നിന്റെ

കൂടും അറിയില്ല. പിന്നെന്താ ചെയ്യുക?' കൊക്ക് ചോദിച്ചു.

'അതിനെന്താ? അമ്മ എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞുതന്നാൽ പോരേ?'

'അതു മതി.'

'ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും സുന്ദരി എന്റെ അമ്മയാണ്. സ്നേഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന കണ്ണുകളാണ് അമ്മയ്ക്കുള്ളത്. മൃദുലമായ ആ തുവലുകളിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ ലോകത്തെ ഏറ്റവും ഭാഗ്യവതി ഞാനാണെന്നു തോന്നും. അമ്മയുടെ മനസ്സുനീറയെ സ്നേഹമാണ്.'

കുഞ്ഞുമുങ്ങ പറഞ്ഞുനിർത്തി. അതു കേട്ട് വെള്ളക്കൊക്ക് അർദ്ധുതമത്താടെ ചോദിച്ചു:

'അത്രയ്ക്ക് സുന്ദരിയാണോ നിന്റെമ്മ? ഏതായാലും നീയെന്റെ പുറത്തിരുന്നോളൂ. നമുക്ക് നിന്റെ അമ്മയെ തിരക്കിപ്പോകാം.'

കൊക്ക് കുഞ്ഞുമുങ്ങയെ പുറത്തിരുത്തി പറന്നുതുടങ്ങി. വഴിയേ അവർ അഴകുള്ള മയിലിനെ കണ്ടു. അപ്പോൾ കൊക്ക് അവനോട് ചോദിച്ചു:

'ഓ, മാതികസൗന്ദര്യമുള്ള തുവലുകളുമായി ഒരു മയിൽ. നീ പറഞ്ഞ സുന്ദരിയമ്മ ഇതാണോ?'

'ഏയ്, ഇതിലും എത്രയോ സുന്ദരിയാണ് എന്റെമ്മ.'

കുഞ്ഞുമുങ്ങ പറഞ്ഞു.

തത്തയെയും പഞ്ചവർണക്കിളിയെയും കുഞ്ഞാറ്റക്കുരുവിയെയും കുറിച്ചൊക്കെ കൊക്ക് വിവരിച്ചിട്ടും തന്റെ അമ്മ അവരെക്കാളൊക്കെ സുന്ദരിയാണെന്ന് മുങ്ങ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

വീണ്ടും മുന്നോട്ടു പറന്നപ്പോഴുണ്ട്, അമ്മമുങ്ങയുടെ കരച്ചിൽ കുഞ്ഞുമുങ്ങയുടെ കാതിൽ വന്നലയ്ക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന്, അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'ഓ, ഈ കേൾക്കുന്നത് എന്തമ്മയുടെ ശബ്ദമാണ്.'

വെള്ളക്കൊക്ക് ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്കു പറന്ന്, മുങ്ങയുടെ അടുത്തുചെന്നിരുന്നു.

മകനെ കണ്ട സന്തോഷത്താൽ അമ്മമുങ്ങ അവന്റെ മേൽ കൊക്കുശ്ശി, തൊണ്ടയിടി ചോദിച്ചു:

'എവിടെയായിരുന്നെടാ പൊന്നേ നീ? നിന്നെ കാണാതെ ഞാനെത്ര കാശ്ശാ വിഷമിച്ചെന്നോ?'

മകനെ അമ്മയുടെയടുത്ത് സുരക്ഷിതമായി ഏല്പിച്ച് തിരിച്ചു പറക്കുമ്പോൾ വെള്ളക്കൊക്ക് ഓർത്തു:

‘കുഞ്ഞുമുങ്ങ പറഞ്ഞ പരമസുന്ദരി ഒട്ടും ആകർഷകതയില്ലാത്ത ആ മുങ്ങയാണെന്നോ? അല്ലെങ്കിൽ, ഏതു കുഞ്ഞിനും ഏറ്റവും വലിയ സുന്ദരി പെറ്റമ്മയല്ലാതെ മറ്റാരാണ്?’

വസീലി സുഹൊംലീൻസ്കി

മാളം തുരന്നാൽ...

സാധാരണസവാരിക്കിറങ്ങിയതായിരുന്നു കുറുക്കച്ചാർ. പെട്ടെന്നാണ് ഒരു ചുണ്ടലി അവന്റെ മുന്നിൽ വന്നുപെട്ടത്. കുറുക്കന്റെ സ്വഭാവം നന്നായറിയാവുന്ന ചുണ്ടലി വേഗം തന്റെ മാളത്തിലേക്ക് വലിഞ്ഞു. അതു കണ്ട് കുറുക്കൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘ഏയ് ചുണ്ടലിച്ചങ്ങാതീ, എന്തൊക്കെയുണ്ട് വിശേഷങ്ങൾ?’

‘ഓ, ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ എന്തു വിശേഷമുണ്ടാവാനാ? ഇങ്ങനെ തട്ടിയും മുട്ടിയും ഒരുവിധമങ്ങ് ജീവിച്ചുപോകുന്നു, അത്രതന്നെ,’

തല അല്പം പുറത്തേക്കു കാട്ടി ചുണ്ടലി പറഞ്ഞു.

‘ഇതെന്താ ചങ്ങാതീ, നിന്റെ മുഖമിങ്ങനെ വൃത്തികേടായിരിക്കുന്നത്?’ ചുണ്ടലിയുടെ മുഖത്ത് മണ്ണും ചെളിയും പറ്റിയിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ച് കുറുക്കൻ തിരക്കി.

‘അതോ? എനിക്കിത്തിരി പണിയുണ്ടായിരുന്നു.’

‘അതെന്തു പണിയാ?’

‘ഇത്തിരി മണ്ണുകുഴിക്കാൻ.’

‘അതെന്തിനാ?’

‘ദാ, ഈ കാണുന്ന മാളമുണ്ടാക്കാൻ.’

‘രാപകൽ ശരംവിട്ടപോലെ പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന നിനക്കെന്തിനാണിപ്പോൾ ഒരു മാളം?’

‘ഇപ്പോൾ അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നി.’

‘അതെന്തിനാണെന്നാ ചോദിച്ചത്?’

‘എന്നാൽ കേട്ടോ, ഇവിടെയൊരു കള്ളക്കുറുക്കനുണ്ട്. എന്നെ പിടിക്കാൻ തക്കമോക്കി നടക്കുന്ന അവനിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനായി ഒളിച്ചിരിക്കാൻ.’

‘അതിന് മാളമുണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ടാണെന്നും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. എന്നുംകൂറും നീയീ മാളത്തിനുള്ളിൽ ഇരിക്കുകയൊന്നുമില്ലല്ലോ. എന്നെങ്കിലും പുറത്തുവരുമ്പോൾ ഞാൻ കാത്തിരുന്ന് നിന്നെ പിടികൂടും!’

‘അതിനുവെച്ച വെള്ളമങ്ങ് വാങ്ങിവെച്ചേക്ക് കുറുക്കച്ചാരേ. ഈ പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട് മാളത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ ഞാനൊരു കൊച്ചുമുറി ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്.’

‘എന്തൊക്കെയാണ് ആ മുറിയിലുള്ളത്?’

‘നല്ലൊരു കട്ടിൽ. കട്ടിലിൽ കിടക്കാനൊരു കിടക്കയും തലചായ്ക്കാൻ തലയണയും. തണുപ്പാറ്റാൻ കട്ടിപ്പുതപ്പുമുണ്ടവിടെ. എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും പുറത്തുവരാതെ അവിടെ കഴിയാൻ എനിക്കാവും.’

‘അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. എത്ര നല്ല കട്ടിലും കിടക്കയുമുണ്ടെങ്കിലും വായുഭക്ഷണം കഴിച്ച് നിനക്കവിടെ കഴിയാനാവില്ലല്ലോ. വയറുവിശക്കുമ്പോൾ നീയെന്തായാലും പുറത്തുവരും. അപ്പോൾ നിന്നെ ഞാൻ പിടിച്ച് കറുമുറാ തിന്നും!’

‘അതും നടക്കില്ലെന്നേ, കുറുക്കച്ചാരേ. മാളത്തിൽ എനിക്കൊരു കൊച്ചടുക്കളയുമുണ്ട്. എന്റെ ജീവിതാന്ത്യം വരെ തിന്നും കുടിച്ചും കഴിയാനുള്ള വകയൊക്കെ അവിടെ സംഭരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.’

ചുണ്ടലിയുടെ വാക്കുകൾ കുറുക്കനെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിച്ചു. മുഖം ചുവപ്പിച്ച്, പല്ലിറുമ്മി അവൻ പറഞ്ഞു:

‘നിന്റെ മാളം ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടെങ്കിലല്ലേ നീ ഇപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ നടക്കൂ. അധികപ്രസംഗിയായ നിന്റെ മാളം ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ തുരക്കാൻ പോവുകയാണ്. നിനക്കെന്തു ചെയ്യാനാവുമെന്ന് കാണട്ടെ!’

കുറുക്കൻ മാളം തട്ടിത്തകർക്കാനൊരുങ്ങി.

‘കുറുക്കച്ചാരേ ഇതും ഞാൻ മുൻകൂട്ടി കണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ മാളത്തിനൊരു പിൻവാതിലും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചത്. നീ മാളം

തുരക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേ ഞാനാ രഹസ്യവാതിലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് രക്ഷപ്പെടും. പിന്നെ, നിന്റെ കൺമൂന്നിൽപ്പെടാതെ ഞാൻ ജീവിക്കും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചുണ്ടലി പിൻവാതിലിലൂടെ ഒറ്റയോട്ടം. അവന്റെ പൊടിപോലും കുറുക്കച്ചാർക്ക് കണ്ടെത്താനായില്ല.

കള്ളക്കുറുക്കൻ നാണിച്ചു പുളിച്ച് പുളിശ്ശേരിവെച്ചുപോയി!

വി. ബിയാൻകി

വീടുകൾ, വീടുകൾ

പാറയുടെ കുറെ ഭാഗം പുഴയിലേക്ക് തള്ളിയാണ് നില്ക്കുന്നത്. അവിടം മീവൽപ്പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കളിസ്ഥലമായിരുന്നു. സായാഹ്നങ്ങളിൽ അവ കുട്ടമായങ്ങനെ പറന്നുകൂടിക്കും, മത്സരപ്പറക്കൽ നടത്തും. ഓടിത്തൊട്ടുകളിക്കുകയാണ് മറ്റു ചിലതിന്റെ ശീലം. എന്തായാലും വൈകുന്നേരമായാൽ അവിടം ശബ്ദമുഖരിതമാവും.

ഇത്തിരിപ്പോന്നതെങ്കിലും വേഗതയോടെ പറക്കുന്നതിൽ കൊച്ചു മീവലിനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവ് ഒന്നു വേറെത്തന്നെയാണ്. മത്സരത്തിൽ അവളുടെ അടുത്തൊക്കെയും പറന്നെത്താൻ മറ്റു പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ആരെങ്കിലും തന്നെ തൊടാൻ വരുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ അവൾ ശരീരം വെട്ടിച്ച് മറ്റൊരു ദിശയിലേക്ക് പറക്കും. അസാധാരണമായ മെത്വഴക്കമാണ് അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്.

ഒരുനാൾ മറ്റു പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊപ്പം മാനത്ത് മത്സരിച്ചു പറക്കുകയായിരുന്നു കൊച്ചു മീവൽ. തൊട്ടുപുറകെയെത്തിയ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ബഹുദൂരം പിന്നിലാക്കാൻ അവൾക്ക് നിമിഷങ്ങൾ മാത്രമേ വേണ്ടിവന്നുള്ളൂ. അവൾ വാശിയോടെ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു

കൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് എന്തോ നിഴൽ തന്റെ ദേഹത്ത് പതിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. ഒരു ചിറകടിയുടെ ശബ്ദവും അവൾ കേട്ടു. അവൾ തല ചെരിച്ച് മുകളിലേക്കു നോക്കി. അതു കണ്ട് അവൾ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി.

തനിക്കു മുകളിൽ കൊക്കു പിളർത്തി, ചിറകു വിരിച്ച് പറക്കുന്ന കഴുകൻ! അവന്റെ ലക്ഷ്യം താൻതന്നെയെന്ന് കൊച്ചു മീവലിന് ഉറപ്പായി. അവൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് ദൂരേക്ക് പറന്നു. വായുവിനെ കുത്തിത്തുളച്ച്, ശരം കണക്കെയായിരുന്നു അവളുടെ പാച്ചിൽ. തിരിഞ്ഞു നോക്കാനുള്ള ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായില്ല. കൂന്നും പുഴയും കാടുമൊക്കെ പിന്നിട്ട് അവൾ എത്രയോ ദൂരെയെത്തി.

പറന്നു പറന്ന് കൊച്ചു മീവലിന്റെ ചിറകുകൾ കൂഴഞ്ഞു. ഇനിയും പറക്കാൻ തനിക്കാവില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൾ താഴോട്ടു നോക്കി. താഴെ ഏതോ ഒരു പുഴയാണ്. അവൾ പറന്നു താണ് പുഴക്കരയിലുള്ള മരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽച്ചെന്നിരിപ്പായി. കഴുകന്റെ പൊടിപോലും എങ്ങും കാണാനില്ലെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ ആശ്വസിച്ചു. കൂട്ടുകാരായ മീവൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളാരും അവിടെയില്ലെന്ന അറിവ് അവളെ തെല്ലു പരിഭ്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതേതു നാടാണ്?

അലതല്ലിയൊഴുകുന്ന ഈ പുഴ ഏതാണ്?

തന്റെ നാട്ടിൽനിന്ന് എത്ര അകലത്താണ് ഇപ്പോൾ?

ഇനിയൊരിക്കലും തനിക്ക് നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്താൻ കഴിയില്ലേ?

ഇങ്ങനെ പലവിധ ചിന്തകളാൽ കൊച്ചു മീവലിന്റെ മനസ്സ് ഭയാങ്കലവും അസ്വസ്ഥവുമായിത്തീർന്നു.

നേരമാണെങ്കിൽ സന്ധ്യയായിരിക്കുന്നു. അപരിചിതമായ ഈ സ്ഥലത്ത് താനെങ്ങനെ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടും? ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണം ഏതു സമയത്തും ഉണ്ടാകുമെന്ന അവസ്ഥയിൽ എങ്ങനെ സ്വസ്ഥമായി ഉറങ്ങും? വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുതരാൻ കഴിയുന്ന ആരെങ്കിലും ഇവിടെയുണ്ടാകുമോ?

ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചിരിക്കെ ഒരു മഞ്ഞക്കിളി മണലിലൂടെ വേഗം നടന്നു പോകുന്നത് കൊച്ചു മീവൽ കണ്ടു. അതു കണ്ട് അവളുടെ മുഖം വിടർന്നു. അവൾ പറന്ന് മഞ്ഞപ്പക്ഷിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു. കൊച്ചുമീവലിനെ തുറിച്ചുനോക്കി മഞ്ഞപ്പക്ഷി ചോദിച്ചു:

'നീയാരാണ്?'

'ഞാനൊരു മീവൽപ്പക്ഷിക്കുഞ്ഞാണ്. വഴിതെറ്റി ഈ സ്ഥലത്തു വന്നു

പെട്ടു. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഇവിടെ തനിച്ചു കഴിയാൻ ഭയമാണ്. എന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി പറഞ്ഞു തരാമോ?’

കൊച്ചു മീവലിന്റെ തൊണ്ടയിടി.

‘ആട്ടെ, എവിടെയാണ് നിന്റെ വീടും ബന്ധുക്കളുമുള്ളത്?’

മഞ്ഞക്കിളി തിരക്കി.

‘അയ്യോ, അതറിയില്ലല്ലോ. പുഴയും പുഴക്കരയിലൊരു പാറക്കെട്ടും നിറയെ കൂട്ടുകാരുമുള്ള നാടാണെന്നു മാത്രമറിയാം,’ അവൾ നിഷ്കളങ്കമായി പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, ഈ രാത്രി വീട്ടിലെത്താമെന്ന മോഹം നീ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് നല്ലത്. ഇരുട്ടത്ത് ചിരപരിചിതർക്കുപോലും ഇതിലെ സഞ്ചരിക്കാ നാവില്ല. വഴിനീളെ അപകടവും പതിയിരിക്കുന്നുണ്ടാവും,’ മഞ്ഞപ്പക്ഷി അവളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി.

‘പിന്നെ ഞാനെന്തു ചെയ്യും? തനിച്ചിരുന്നാൽ പുലരുംമുൻപേ ഞാൻ പേടിച്ച് ചത്തുപോകും.’

അവളുടെ ശബ്ദം വിറങ്ങലിച്ചു.

‘നിന്നെ ഇവിടെ തനിച്ചുവിടാൻ മാത്രം, ക്രൂരഹൃദയയല്ല ഞാൻ. ഈ രാത്രി നിനക്ക് എന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കാം. നേരം പുലർന്നിട്ട് നിന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

മഞ്ഞപ്പക്ഷി അവളെയും കൂട്ടി മണലിലൂടെ നടന്നു. താൽക്കാലികമായെങ്കിലും ഒരഭയസ്ഥാനം ലഭിച്ചതിൽ കൊച്ചുമീവൽ ആശ്വസിച്ച്, കുറച്ചു ദൂരം ചെന്ന്, മണലിലേക്കു ചൂണ്ടി മഞ്ഞക്കിളി പറഞ്ഞു:

‘കൊച്ചു മീവലിന് എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം!’

അവൾ ചുറ്റും നോക്കി. അവിടെയെങ്ങും ഒരു വീടു കാണാൻ അവൾക്കായില്ല. കുറെ മണലും വെള്ളാരങ്കല്ലുകളുമുള്ള ഒരിടം. അതു നോക്കി നെറ്റി ചൂളിച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘അതിന് എവിടെയാണ് വീട്? ഞാൻ കാണുന്നില്ലല്ലോ.’

‘നിനക്കെന്താ സന്ധ്യയായാൽ കണ്ണുകാണില്ലേ? എന്റെ വീട്ടിലല്ലേ ഞാനിട്ട നാലു പുന്നാരമുട്ടകളുള്ളത്?’

മഞ്ഞക്കിളി ചരൽക്കുന്വാരത്തിലേക്കു കൊക്കു നീട്ടി.

ശരിയാണ്. വെള്ളയിൽ പുളളികളുള്ള നാലു മുട്ടകൾ അവിടെയുണ്ട്. പക്ഷേ, ചുമരോ മേൽക്കൂരയോ ജനവാതിലുകളോ ഇല്ലാത്ത അതിനെ വീടായി കരുതാൻ കൊച്ചു മീവലിനായില്ല.

‘ക്ഷീണമുണ്ടെങ്കിൽ നീ കിടന്നുറങ്ങിക്കൊള്ള,’ മഞ്ഞക്കിളി പറഞ്ഞു.

അവളുടേത് വീടല്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ മഞ്ഞപ്പക്ഷി സങ്കടപ്പെടുമെന്നു ഭയന്ന് കൊച്ചുമീവൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഞ്ഞക്കിളി, ഈ വീട് നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷേ, മറയില്ലാത്ത വീട്ടിൽ കിടന്നാൽ എനിക്കുറക്കം വരില്ലല്ലോ.’

‘അങ്ങനെയാണോ? എങ്കിൽ ഞാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. നിനക്കു പറ്റിയത് പ്രാവിന്റെ കൂടാണ്. തൊട്ടടുത്തുള്ള ഫർമരത്തിലാണ് പ്രാവിന്റെ കൂട്. അവൾ വളരെ നല്ലവളാണ്. നിന്റെ കഥയറിഞ്ഞാൽ അവൾ നിനക്ക് അഭയം തരാതിരിക്കില്ല,’ മഞ്ഞക്കിളി പറഞ്ഞു.

അവൾക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് കൊച്ചു മീവൽ പറന്ന് ഫർമരക്കൊമ്പിലെത്തി. മരക്കൊമ്പിൽ കൂടുകെട്ടിയ പ്രാവിനെക്കണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘വഴിതെറ്റിയെത്തിയ എനിക്ക് ഈ രാത്രി തങ്ങാൻ കുറച്ചു സ്ഥലം തരാമോ?’

പ്രാവിന് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി. അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് പ്രാവ് പറഞ്ഞു:

‘മക്കളെല്ലാം പറക്കുമുറ്റി ഓരോരോ ദിക്കുകളിലേക്ക് പറന്നു പോയതിനാൽ കൂട്ടിലിപ്പോൾ ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. നിനക്ക് താത്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിഞ്ഞോളൂ.’

കൊച്ചു മീവൽ പ്രാവിന്റെ കൂട് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വിചിത്രമായിരുന്നു അത്. മഞ്ഞക്കിളിയുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി അതിനൊരു തറയുണ്ടായിരുന്നു. അതാകട്ടെ ഉണങ്ങിയ കമ്പുകൾ നിരത്തി, മുകളിൽ കരിയില വിരിച്ചതും. എന്നാൽ, ചുമരും മേൽക്കൂരയുമൊന്നും അതിനുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

‘എന്താ? നിനക്കിവിടെ കഴിയണമെന്നില്ലേ? എന്റെ വീട് അത്ര ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടോ?’

കൊച്ചു മീവലിന്റെ മുഖത്തെ മങ്ങൽ കണ്ട് പ്രാവ് തിരക്കി.

‘ഏയ്, വീടൊക്കെ നല്ലതുതന്നെ. എന്നാൽ, ചുമരില്ലാത്ത വീട്ടിൽ കിടന്നാൽ എനിക്ക് തെല്ലും ഉറക്കം വരില്ല,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, എന്നാൽ, നിനക്കു ചേർന്നതല്ല എന്റെയീ വീട്. ചുമരുള്ള വീട്ടിലാണ് ഒരിയോൾ പക്ഷിയുടെ താമസം. അവിടെയാകുമ്പോൾ തണുപ്പുകൊള്ളാതെ ഉറങ്ങുകയുമാവാം.’

മഞ്ഞക്കിളി അങ്ങോട്ടുള്ള വഴി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. കൊച്ചു മീവൽ അവൾക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് ബെർച്ചുമരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു. അവൾ തല ചെരിച്ച് ചുറ്റും നോക്കി. മരക്കൊമ്പിന്റെ തൂഞ്ചത്തായി നല്ലൊരു കൊച്ചുവീടിരിക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അതുതന്നെയാവും

ഒറിയോൾ പക്ഷിയുടെ വീടെന്നു കരുതി അവൻ പറന്നുചെന്ന് വാതിലിൽ കൊത്തി.

ഒരു ശബ്ദത്തോടെ ചെറുജീവികൾ പുറത്തേക്ക് പാഞ്ഞുവന്നു. ഒറിയോൾ പക്ഷിയുടെ വീടെന്നു താൻ കരുതിയത് കടന്നൽക്കൂടായിരുന്നുവെന്ന് അവൾക്ക് അപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത്. കടന്നലുകളുടെ കൊത്തുകൊള്ളാതെ അവൾ വേഗം പറന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു.

കുറച്ചുദൂരം പറന്നതും ഭംഗിയുള്ള ഒരു പക്ഷി മരക്കൊമ്പിലിരിക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടു. കനകനിറവും കരിഞ്ചിറകുകളുമുള്ള ആ പക്ഷിയെ കൊച്ചു മീവലിന് വല്ലാതെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ പക്ഷിക്ക് കൊച്ചു മീവലിനോടും താത്പര്യം ജനിച്ചു.

‘ആരാണു കുഞ്ഞേ നീ? ആദ്യമായിട്ടാണല്ലോ നിന്നെ കാണുന്നത്?’ ആ പക്ഷി ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു മീവൽപ്പക്ഷിക്കുഞ്ഞാണ്. വഴിയെറ്റി ഇവിടെയെത്തിയതാണ്. പ്രാവ് പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഒറിയോൾ പക്ഷിയുടെ കുടുതേടി പോവുകയാണ്.’

കൊച്ചു മീവൽ പരിചയപ്പെടുത്തി.

‘ഓഹോ, ഞാൻതന്നെയാണ് നീ അന്വേഷിക്കുന്ന ഒറിയോൾ പക്ഷി. നിനക്കു വേണമെങ്കിൽ ഈ രാത്രി എന്റെ വീട്ടിൽ കഴിയാം.’

ഒറിയോൾ പക്ഷി അവളെ ക്ഷണിച്ചു. തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയതിലുള്ള സന്തോഷത്തോടെ അവൾ ഒറിയോൾ പക്ഷിയോടൊപ്പം അവളുടെ വീട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ആ വീടും അവളെ അർജുതപ്പെടുത്തി. ഒരു മരക്കൊമ്പിന്റെ തൂഞ്ചത്ത് തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ് അവളുടെ കൂട്. ഉണക്കപ്പല്ലും കമ്പിളിരോമവുമൊക്കെ ചേർത്ത് ഭംഗിയായി ഉണ്ടാക്കിയ ഒന്ന്. അതു പക്ഷേ, ചെറിയ കാറ്റടിക്കുമ്പോൾപ്പോലും ആടുന്നുണ്ട്. അതുകണ്ട് അവൾ ഭയപ്പെട്ടു.

‘നീയെന്താണ് പകച്ചുനില്ക്കുന്നത്? ക്ഷീണമുണ്ടെങ്കിൽ വീടിനകത്തു കടന്ന് ഉറങ്ങിക്കോളൂ,’ ഒറിയോൾ പക്ഷി പറഞ്ഞു.

‘വേണ്ട. ഊഞ്ഞാലുപോലെ ആടുന്ന ഈ വീട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങാൻ ഞാനില്ല. ഞാനുറങ്ങുമ്പോൾ ഇത് താഴെ വീഴില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു?’

കൊച്ചു മീവലിന്റെ മറുപടി ഒറിയോൾ പക്ഷിക്ക് അത്ര രസിച്ചില്ല. മുഖം കോട്ടി അവൾ പറഞ്ഞു:

‘നിനക്ക് നല്ല മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം കിടന്നാൽ മതി. എനിക്കു തോന്നുന്നു, ചിഫ്-ചാഫ് പക്ഷിയുടെ വീടാവും നിനക്ക് കൂടുതൽ ഇണങ്ങുകയെന്ന്. അതു കണ്ടാൽ അസ്സലൊരു വീടായിത്തോന്നും.

മേൽക്കൂരയുള്ളതിനാൽ നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാതെയും വരില്ല.’

അതു കൊള്ളാമെന്നു തോന്നി, കൊച്ചു മീവലിന്. അവൾ ചിഫ്-ചാഫിന്റെ കൂടുതേടി ബെർച്ചുമരത്തിനടുത്ത പുൽപ്പുരപ്പിലേക്ക് പറന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവൾക്കാ വീട് ഇഷ്ടമായി. അതു കണ്ടാൽ നല്ലൊരു വീടുതന്നെ. തറയും ചുമരും മേൽക്കൂരയുമുള്ള, ജനലും വാതിലുമുള്ള, കട്ടിലും കിടക്കയുമുള്ള ഒന്നാത്തരം വീട്.

‘ഇതാണ് എനിക്കുറങ്ങാൻ പറ്റിയ ഇടം,’ അവൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

‘കൊച്ചു മീവലിന് എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം.’

ചിഫ്-ചാഫ് അവളെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ വീടിനകത്തു കയറി. പെട്ടെന്ന് അവിടം വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘അയ്യോ, ഇതെന്താണ്? ഭൂമി കുലുങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ,’ അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു.

‘അതൊന്നുമല്ല, കുതിരകൾ പായുന്നതിന്റെ ആരവമാണ്,’ ചിഫ്-ചാഫ് അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

‘എന്നാൽ എനിക്കിവിടെ ഉറങ്ങേണ്ട. കുതിരപ്പാച്ചിലിനിടയിൽ ഏതു നിമിഷവും ഈ വീട് ഇടിഞ്ഞുവീഴാം. കുതിരച്ചവിട്ടേറ്റ് ചാവാൻ എനിക്കു വയ്യ! ഞാനിവിടന്ന് പോവുകയാണ്,’ കൊച്ചുമീവൽ തിരക്കുകൂട്ടി.

‘എങ്കിൽ, നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തോളൂ. എനിക്കു തോന്നുന്നത് ഗ്രേബ് പക്ഷിയുടെ കൂട് നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്നാണ്. ഇതിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരുപാടു ഗുണങ്ങൾ ആ വീടിനുണ്ട്. ഇതുപോലെ മരക്കൊമ്പിലല്ലാത്തതിനാൽ കാറ്റിനെ പേടിക്കേണ്ട. നിലത്തല്ലാത്തതിനാൽ കുതിരച്ചവിട്ടു കൊള്ളുമെന്ന ഭയവും വേണ്ട,’ ചിഫ്-ചാഫ് വിശദീകരിച്ചു.

‘അതു കൊള്ളാം. പക്ഷേ, ഞാനെങ്ങനെ അങ്ങോട്ടു പോകും?’

കൊച്ചു മീവൽ സങ്കടപ്പെട്ടു.

‘അതിനല്ലേ ഞാനുള്ളത്! വെള്ളക്കെട്ടിനു നടുക്കുള്ള ആ വീട്ടിലേക്ക് ഞാൻ നിന്നെ കൊണ്ടുപോയാക്കാം.’

ചിഫ്-ചാഫ് അവളെയും കൂട്ടി വെള്ളക്കെട്ടിനു മുകളിലെത്തി. ഒരു പെരുന്തലയൻ പക്ഷി അതിന്റെ നടുവിലെ തൂരുത്തിൽ നിലകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങോട്ടു ചൂണ്ടി ചിഫ്-ചാഫ് പറഞ്ഞു:

‘ഓ, ആ നിലകുന്നതാണ് ഗ്രേബ് പക്ഷി. നീ പോയി അനുവാദം ചോദിച്ച് കിടന്നുറങ്ങിക്കോളൂ.’

കൊച്ചു മീവൽ ആ തൂരുത്തിൽ പറന്നിറങ്ങി. അവളെ ഗ്രേബ് പക്ഷിക്കും ഇഷ്ടമായി. സാമാന്യം നല്ലൊരു വീടായിരുന്നു അവളുടേത്. ഗ്രേബ് പക്ഷിയുടെ ഏതാനും മുട്ടകളും ആ പുൽപ്പുരപ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഗ്രേബ് അവളെ സ്വീകരിച്ചു.

‘നിനക്കീ രാത്രി എന്റെ വീട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങാം. എന്റെ മുട്ടകൾ പൊട്ടിക്കാതെ നോക്കിയാൽ മാത്രം മതി.’

അവൾ പതുപതുത്ത പുൽക്കിടക്കയിൽ കയറിക്കിടന്നു. കിടപ്പ് സുഖകരമായിരുന്നെങ്കിലും വീട് ഓളങ്ങളിൽപ്പെട്ട് ആടിയുലഞ്ഞത് അവളെ അസ്വസ്ഥയാക്കി. അവൾ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, ഇങ്ങനെ സദാ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ വീട്ടിൽ എനിക്ക് കിടന്നുറങ്ങാനാവില്ല. എനിക്കെന്റെ വീടുതന്നെ മതി.’

അത് ഗ്രേബിനെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചു. അവൾ തുവലുകൾ വിറപ്പിച്ച് അവളോടു പറഞ്ഞു:

‘മുൻകോപക്കാരി, പൊയ്ക്കോളണം എന്റെ കൺമുന്നിൽനിന്ന്! എവിടെയാണെന്നുവെച്ചാൽ പോയിക്കിടന്നോ!’

അവൾ കൊച്ചു മീവലിനെ കൊത്തിയോടിച്ചു.

പാവം! അവൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് എങ്ങോട്ടോ പറന്നുപോയി. കുറെ ദൂരം പറന്ന് അവളൊരു കാട്ടിലെത്തി. വലിയൊരു മരത്തിന്റെ മുകുളിൽ നല്ലൊരു വിടുള്ളത് അവളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. തറയും ചുമരും മേൽക്കൂരയുമുള്ള വീട്. അവിടെ കിടന്നാൽ തനിക്ക് സുഖമായി ഉറങ്ങാനാവുമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ പറന്നുചെന്ന് ആ വീടിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടി. അകത്തുനിന്നും ഒരു പരുഷസ്വരം ഉയർന്നുകേട്ടു:

‘ങ്ഹും, ആരാണ് ഈ പാതിരാത്രിയിൽ വാതിലിൽ മുട്ടുന്നത്?’

‘ഞാനൊരു മീവൽപ്പക്ഷിക്കുഞ്ഞാണ്. വഴിതെറ്റി ഇവിടെയെത്തിയ എനിക്ക് ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിയണമെന്നുണ്ട്,’ അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘ധിക്കാരി, എന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിക്കാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?’

വീടിന്റെ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. അതിനുള്ളിൽനിന്ന് അണ്ണാറക്കണ്ണന്റെ മന്തൻതല പുറത്തേക്ക് നീണ്ടുവരുന്നു.

ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ, കൊച്ചു മീവൽ പേടിച്ചുരണ്ട് അവിടെനിന്നും പറന്നു. എത്ര നേരം അങ്ങനെ പറന്നെന്നറിയില്ല, ഒടുവിലവൾ ഒരു പുഴയുടെ മുകുളിലെത്തി. അതിനടുത്തായി പുഴയിലേക്ക് തള്ളിനില്ക്കുന്ന പാറക്കെട്ടും കണ്ടു.

തന്റെ നാടെത്തിയിരിക്കുന്നു!

അവൾ ആഹ്ലാദംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

പിന്നെ, പാറക്കെട്ടിലെ പൊത്തുകളിലൂടെ കടന്ന് അവൾ സ്വന്തം വീട്ടിലെത്തി. അവളെ കാണാതെ മനംനൊന്തിരുന്ന അമ്മപ്പക്ഷി ഓടിവന്ന്

അവളെ മുട്ടിയുരുമ്മി ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ പൊന്നേ, നീ എവിടെയായിരുന്നു ഇതുവരെ?’

‘അതൊരു നീണ്ടകഥയാണമ്മേ. എല്ലാം വിശദമായി പിന്നെപ്പറയാം. തത്കാലം എനിക്കൊന്ന് നന്നായി ഉറങ്ങണം.’

കൊച്ചു മീവൽ കോട്ടുവായിട്ടു.

‘എന്നാലേ, എന്റെ മോളുറങ്ങിക്കോളൂ.’

അമ്മപ്പക്ഷി അവളെ പുല്ലും രോമവും കരിയിലയും വിരിച്ച കിടക്കയിൽ കിടത്തി. തറയും ചുമരും മേൽക്കൂരയും പതുപതുത്ത കിടക്കയുമുള്ള അതാണ് ശരിക്കും വീടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. കിടന്നപാടേ അവൾ ഉറക്കംപിടിച്ചു.

കൊച്ചു മീവൽ ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി വായനക്കാരായ നിങ്ങളും കുറച്ചു നേരം ഉറങ്ങിക്കോളൂ. അവൾ ഉണരുംവരെയെങ്കിലും!

വി. ബിയാൻകി

ചിരയും ചിരീക്കയും

ചിരക്കെന്നാൽ ചുവന്ന തലയുള്ള ഒരു സുന്ദരൻ കുരുവി. അവൻ ജനിച്ച് ഒരു വയസ്സായപ്പോൾ മറ്റൊരു സുന്ദരിക്കുരുവിയെ കണ്ടെത്തി കല്യാണം കഴിച്ചു. അവളുടെ പേര് ചിരീക്ക. കല്യാണംവരെ ജീവിതത്തെ ഗൗരവത്തോടെ കാണാതിരുന്ന അവൻ അതിനുശേഷം ആകെ മാറി. അവൻ ചിരീക്കയോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇനി ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവിതം പോരാ. നല്ലൊരു മരപ്പൊത്ത് കണ്ടെത്തി അവിടെയൊരു കുടുകെട്ടണം.’

‘കൂടോ? അതെന്തിനാ?’ ചിരീക്ക ചോദിച്ചു.

‘എന്നിട്ടുവേണം നിനക്കതിൽ ധാരാളം മുട്ടകളിടാൻ. അവ വിരിഞ്ഞു വരുന്ന നമ്മുടെ മക്കളെ വളർത്താൻ,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ തോട്ടം മുഴുവൻ പറന്നുനടന്നു. അവിടെയുള്ള മരങ്ങളിലെല്ലാം നല്ല പൊത്തുകളുണ്ട്. പക്ഷേ, അവിടെയൊക്കെ ഓരോ കുരുവിക്കും ഓംബങ്ങൾ അതിനകംതന്നെ കുടുകെട്ടിത്താമസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരൊറ്റയെണ്ണം ഒഴിവില്ല. അവൻ മങ്ങിയ മുഖത്തോടെ മടങ്ങിവന്ന് ചിരീക്കയോട് പറഞ്ഞു:

‘മരുന്നിനുപോലും ഒരു പൊത്തു കാണണ്ടേ? അതുപോലുമില്ല!’

‘ഇനി നമ്മളെന്തു ചെയ്യും?’

ചിരീക്കയുടെ മുഖത്തും സങ്കടം പടർന്നു.

‘ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് ഒരേയൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഏതെങ്കിലും മൊരു പൊത്തിലെ പക്ഷിക്കുടുംബത്തെ കൊത്തിപ്പായിച്ചിട്ട് നമുക്കവിടെ കയറിക്കൂടാം,’ വഴക്കാളിയായ ചിരീക്ക് പറഞ്ഞു.

ഏതായാലും ചിരീക്കയ്ക്ക് അതിനോട് യോജിപ്പുണ്ടായില്ല. അവൾ ചോദിച്ചു:

‘അയ്യോ, അതുവേണ്ട. മറ്റൊരാളുടെ കൂട് തട്ടിയെടുക്കുന്നത് നീതിയാണോ?’

ആ ചോദ്യം കേട്ടതായിപ്പോലും ഭാവിക്കാതെ ചിരീക്ക് പറന്നുകുന്നു. അടുത്തുതന്നെയുള്ള ആഷ് മരത്തിന്റെ കൊമ്പിലാണ് അവൻ ചെന്നിരുന്നത്. ആ മരത്തിലുള്ള കൊക്കു നീണ്ട പക്ഷി അവിടെയൊരു കുടുണ്ടാക്കി താമസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവനറിയാം. ആ പൊത്തിലേക്കു നോക്കി അവൻ ചിന്തിച്ചു:

‘ഭാഗ്യം, ആ പക്ഷി പൊത്തിലില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ആദ്യം ഇതിനകത്തു കയറിയിരിക്കാം. അവൻ വന്ന് പൊത്തിനും കൂടിനും അവകാശം പറഞ്ഞാൽ വിളിച്ചുകുവി മറ്റു വയസ്സൻ പക്ഷികളെ വരുത്താം. അവരോട് ഇത് തന്റെ കൂടാണെന്നും അവൻ തന്നെ പുറത്താക്കി കൂട് തട്ടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്നും പറഞ്ഞ് ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. അതു വിശ്വസിച്ച് വയസ്സൻ പക്ഷികൾ അവനെ കൊത്തിയോടിപ്പോയ്ക്കും.’

ചിരീക്ക് പറന്ന് കൊമ്പിലെ മരപ്പൊത്തിനടുത്ത് ചെന്നിരുന്നു. ആ പൊത്തും കൂടും സ്വന്തമാക്കി ഭാര്യയെ അഭ്യർത്ഥിപ്പുകൂത്താനായിരുന്നു അവന്റെ തീരുമാനം. അകത്തു കടക്കുന്നതിന്റെ മുന്നോടിയായി അവൻ തന്റെ തല പൊത്തിലേക്കിട്ടു. അടുത്ത നിമിഷം അവന്റെ മുകളിൽത്തന്നെ സൂചികൊണ്ടെന്നപോലെ നല്ലൊരു കൊത്തുകൊണ്ടു!

‘ഹേ!’

കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അവൻ പുളഞ്ഞു. തല പുറത്തേക്ക് വലിച്ച് അവൻ പറന്നുപോകാൻ നോക്കി. അയൽക്കാരുടെ പക്ഷിയുടെ ഭാര്യ കൂട്ടിലുണ്ടെന്ന കാര്യം അവൻ അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അറിയുന്നത്!

അപ്പോഴേക്കും അയൽക്കാരുടെ പക്ഷി അങ്ങോട്ടു പറന്നുവന്നു. തന്റെ കൂടിനടുത്ത് ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന ചിരീക്കനെ അവൻ ഊടുപാട് കൊത്തി. ദേഷ്യംവന്ന ചിരീക്കും വെറുതെ വിട്ടില്ല. അടുത്ത നിമിഷം അവൻ ഉൾമരൻ പ്രത്യക്രമണം നടത്തി. രണ്ടുംകൂടി കൊത്തുകൂടി താഴെ വീണു. ആ

ബഹളം കേട്ട് കുറെ വയസ്സൻ പക്ഷികൾ അങ്ങോട്ടുവന്നു. അവരെ പിടിച്ചുമാറ്റി വയസ്സൻ പക്ഷികൾ ചോദിച്ചു:

‘എന്താണിവിടെ ബഹളം?’

അയൽക്കാരുടെ പക്ഷിയും ചിക്കും ആ പൊത്തിനുമേൽ അവകാശവാദം ഉന്നയിച്ചു. അയൽക്കാരുടെ പക്ഷി തന്റെ കുട്ടി തട്ടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന ചിക്കിന്റെ വാദം പൊളിഞ്ഞു. വളരെക്കാലമായി വയസ്സൻ പക്ഷികൾക്ക് അറിയാവുന്നതായിരുന്നു അയൽക്കാരുടെ പക്ഷിയെ. നൂണു പറഞ്ഞ് തങ്ങളെ പറ്റിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ചിക്കിനെ അവർ നന്നായി പെരുമാറി. അടിമുടി കൊത്തി മുറിവേല്പിച്ചാണ് അവരെ വിട്ടയച്ചത്.

ചിക്ക് എങ്ങനെയൊക്കെയോ നീങ്ങിനിരങ്ങി കുറ്റിക്കാട്ടിലെത്തി. അവനെ കാണാത്തതിന്റെ വിഷമത്തിൽ പലയിടത്തും ചുറ്റിനടന്ന് ചിരിക്കയും അവിടെ വന്നുചേർന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ദേഹത്തെ മുറിവുകൾ കണ്ട് അവൾ സങ്കടത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേൾക്കാതെ പോയതുകൊണ്ടല്ലേ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വന്നത്? ഇനിയെങ്കിലും അന്യന്റെ മുതൽ ആശ്രയിക്കാതിരുന്നു കൂടെ?’

‘ശരിയാണ് നീ പറഞ്ഞത്. ഈ വേണ്ടാത്ത പണിക്കു പോയതിനാൽ നമ്മുടെ തോട്ടത്തിലേക്ക് പോലും പോകാൻ വയ്യാതായി. അവിടെച്ചെന്നാൽ ആ വയസ്സൻ പക്ഷികൾ എന്നെ കാണും, കൊത്തിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്യും!’

അവൻ സങ്കടത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ നമുക്കൊരിക്കലും സ്വന്തമായി കുടുങ്ങാവില്ലെന്നാണോ? അവളുടെ കണ്ണുനീറഞ്ഞു.

‘എന്നല്ല, കൂടുതൽ സ്ഥലം കണ്ടെത്തണം. ആരുടെയും ശല്യം കൂടാതെ നിനക്ക് മുട്ടയിട്ട്, അടയിരുന്നു വിരിയിക്കാൻ യോജിച്ച സ്ഥലം,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘എവിടെയാണ് ആ സ്ഥലം? ഒരുപാട് ദൂരെയാണോ?’

ചിരിക്ക തിരക്കി.

‘ആർക്കറിയാം. ഏതായാലും നമ്മളങ്ങോട്ട് പോകുന്നു.’

അവൻ അവളെയും കൂട്ടി പറന്നുതുടങ്ങി. അവരവിടെ കുറെ മീവൽപ്പക്ഷികളെ കണ്ടു. ചിക്കിന് അവരോട് പ്രത്യേകിച്ച് അത്ര മമതയൊന്നും തോന്നിയില്ല. മണലിൽ അടുത്തടുത്തായി കുറെ കുടുകളുള്ളത് അവൻ നിസ്സഹായനായി കണ്ടു.

‘എല്ലാം മീവൽപ്പക്ഷികളുടെ കുടുകളാവണം. ആ കുടുകളിലൊന്ന് കിട്ടിയിട്ടോ അവിടെ താമസിച്ചിട്ടോ എനിക്കൊന്നും കിട്ടാനില്ല. എനിക്കു വേണ്ടത് മരപ്പൊത്തുകളിലുള്ള നല്ല കുടുകളാണ്,’ ചിക്ക് പറഞ്ഞു.

സത്യത്തിൽ അതൊരു കുന്നായിരുന്നു. പശുപശുപ്പും ചെങ്കല്ലിന്റെ നിറവുമുള്ള ആ കുന്നിൽ കുടുവെയ്ക്കാനുള്ള മരപ്പൊത്തുകൾ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന അവന്റെ മോഹവും ഏറക്കുറെ തകർന്നു. ആ നിരാശയിൽ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘അന്യന്റെ കുട്ടി തട്ടിയെടുത്താലേ ചിരിക്കയ്ക്ക് അതിൽ മുട്ടയിടാനാവൂ എന്നു തോന്നുന്നു.’

‘വേണ്ട വേണ്ട. മുൻപൊരിക്കൽ അതിന് ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലം ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ? വെറുതെ തടി കേടാക്കണ്ട. നമുക്ക് കുടുങ്ങാക്കാൻ ഇതിലും നല്ല സ്ഥലം കാണാതെ വരില്ല,’ ചിരിക്ക ഭർത്താവിനെ വിലക്കി.

‘ശരിയാണ് നീ പറഞ്ഞത്. മലങ്കാക്കുകളും മീവൽപ്പക്ഷികളും കലപിലകൂട്ടുന്ന ഈ സ്ഥലം ആർക്കുവേണം? എനിക്കിവിടം ഇഷ്ടമേയല്ല.’

അതും പറഞ്ഞ് അവൻ അവളെയും കൂട്ടി വീണ്ടും പറന്നു. കുറെദൂരം താണ്ടി അവരൊരു ഇടത്തരം വീടിനടുത്തെത്തി. വീടിനോടു ചേർന്ന് ചെറിയൊരു വിറകുപുര. തികച്ചും ശാന്തമായ ഒരിടം.

‘നമുക്ക് പാർക്കാനായി ഉണ്ടാക്കിയ സ്ഥലമാണെന്നു തോന്നുന്നു ഇത്. മീവൽപ്പക്ഷികളും മലങ്കാക്കുകളും ഇവിടെ നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ വരില്ല. വീട്ടുടമസ്ഥൻ എറിഞ്ഞ ധാന്യമണികൾ മുറ്റത്ത് എത്രയെങ്കിലുമുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, തടിയനങ്ങാതെ സുദീക്ഷമായി ജീവിക്കാൻ ഇത്രയും യോജിച്ച വേറൊരു സ്ഥലമില്ല,’ ചിക്ക് ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് അവൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു:

‘അത്ര ആശ്വസിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട. ഈ സമാധാനമൊക്കെ നശിപ്പിക്കാൻ ആ വീട്ടുമുറ്റത്തു ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്ന ആളെക്കൊണ്ട് നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും!’

അതുകേട്ട് അവൻ വീട്ടുപടിയിലേക്ക് നോക്കി. അവിടെയൊരു കണ്ടൽ പൂച്ച കൈയിൽ താടിയമർത്തി മൂക്കറ്റം കിടന്നുറങ്ങുന്നു!

‘ഓ, ഇതാണോ കാര്യം? അതൊരു നിർഗുണനായ പൂച്ചയാണ്. അവൻ നമ്മെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. എന്നെ അപേക്ഷിച്ച് അവനൊരു ദുർബലനാണെന്ന് ഞാൻ തെളിയിക്കുന്നതു കണ്ടോളൂ.’

ചിക്ക് വീമ്പു പറഞ്ഞ് അവന്റെയടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞു ചെന്നു. പൂച്ചയുടെ മൂക്കിനടുത്തു കിടന്ന ഒരു അപ്പക്കഷ്ണം കൊത്തിയെടുത്ത്

അവളുടെ സമീപത്തെത്തി. അപ്പക്കഷ്ണം അവളുടെ മുന്നിലിട്ട് അവൻ ഞെളിഞ്ഞുനിന്നു.

‘ഈ ചെമ്പുച്ച നമുക്കൊരു ഭീഷണിയേ അല്ലെന്ന് നിനക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലേ? ഇവനെയൊക്കെ ഭയക്കുന്ന നീയാണ് അസ്സൽ പേടി തൊണ്ടി!’

അവളുതിന് മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. തന്റെ അപ്പക്കഷ്ണം തട്ടിയെടുത്ത കുരുവിയെ ചെമ്പുച്ച കാണാതൊന്നുമിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അവൻ ചാടിയെന്നിരിക്കാനോ കുരുവിയുടെ പുറകെ പായാനോ ഒന്നും തോന്നിയില്ല. അവൻ ഒന്നമർത്തി മുള്ളുക മാത്രം ചെയ്തു.

‘ഓഹും, വരട്ടെ.’

അവിടെത്തന്നെ കൂടുകെട്ടി താമസിക്കണമെന്ന ചിക്കിന്റെ തീരുമാനത്തിന് മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. വീട്ടിലോ വിറകുപുരയിലോ എന്ന തീരുമാനം മാത്രമേ അല്പമെങ്കിലും നീണ്ടുപോയുള്ളൂ. ഒടുവിൽ അവരതും കണ്ടെത്തി.

വിറകുപുരയുടെ മേൽക്കൂരയ്ക്ക് താഴെയുള്ള വിടവിൽ കൂടുകെട്ടുക. ചിക്കും ചിരീക്കയും ഉത്സാഹിച്ചു. അവർ പറന്നുപോയി ഓരോ സാധനങ്ങൾ കൊത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടു.

ചുള്ളിക്കമ്പുകൾ

വൈക്കോൽത്തൂമ്പ്

കുതിരരോമങ്ങൾ

കരിയിലയും പക്ഷിത്തുവലുകളും...

ആ വിടവ് അതിവേഗം നല്ലൊരു കുരുവിക്കുടായി മാറി. ചിരീക്കയ്ക്ക് കിടക്കാനും മുട്ടയിടാനുമായി വൈക്കോലും കരിയിലയും കൊണ്ട് ഒന്നാത്തരം കിടക്കയുണ്ടാക്കി.

‘ഇനിമുതൽ ഇതാണ് നമ്മുടെ വീട്,’ ചിക്ക് സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ചിരീക്ക ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതുകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

‘ഓഹും, നമ്മുടെ മാത്രമല്ല, നമുക്കുണ്ടാകുന്ന മിടുക്കരായ മക്കളുടെയും വീട്.’

അവനതും സമ്മതിച്ചു. അവരവിടെ സുഖമായി താമസം തുടങ്ങി. ആരുടെയും ഒരു ശല്യവും അവർക്കുണ്ടായില്ല.

ഭൂമിയിൽ ഒരു സ്വർഗമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതുതന്നെയെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞതും കൂട്ടിലെ പതുപതുത്ത കിടക്കയിൽ ചിരീക്ക ആദ്യത്തെ മുട്ടയിട്ടു. തവിട്ടുനിറത്തിൽ നിറയെ പുള്ളികളുള്ള

സുന്ദരൻ മുട്ട!

‘എയ് ചിക്ക്, നിങ്ങളിതു കണ്ടോ?’

അവൾ സന്തോഷത്തോടെ തുള്ളിച്ചാടി. അതു കണ്ടപ്പോൾ ചിക്കിനുണ്ടായ സന്തോഷത്തിനും അതിരില്ലായിരുന്നു. അവൻ അവളുടെ മുഖത്ത് കൊക്കുഞ്ഞ് ആ സന്തോഷം പങ്കുവെച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും അവൾ പിന്നെയും മുട്ടയിട്ടു.

ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ല, ആകെ ആറു മുട്ടകൾ!

സന്തോഷംകൊണ്ട് ഇരിക്കാൻ വയ്യാത്ത അവസ്ഥയിലായി അവർ. ചിരീക്ക അന്നുമുതൽ തന്നെ ആ മുട്ടകൾക്ക് അടയിരുന്നു. അവ വിരിഞ്ഞ് മിടുകയൊരും മിടുകകളുമായ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തുവരുന്ന നിമിഷമായിരുന്നു അവളുടെ മനസ്സു നിറയെ.

ചക്കി, ചക്കു, ചിക്കു, ചിക്കീരി, ചുക്കി, ചുക്കു... മക്കൾക്കിടാനുള്ള നല്ല പേരുകളും അവൾ കണ്ടുവെച്ചു.

ചിരീക്കയെ തനിച്ച് ചിക്കി ദിവസേന രാവിലെ ചിക്ക് പറന്നുപോകും. പിന്നീട് വൈകീട്ടേ തിരിച്ചെത്തൂ. അപ്പോൾ അവന്റെ കൊക്കിൽ നിറയെ പുഴുക്കളും പ്രാണികളും കാണും. പെണ്ണുങ്ങൾ അടയിരിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് നല്ല ഭക്ഷണം കൊടുക്കണമെന്നും അത് ഭർത്താക്കന്മാരുടെ ചുമതലയാണെന്നും അവനറിയാമായിരുന്നു. താനൊരു നല്ല ഭർത്താവാണ് തെളിയിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് മോശമല്ലേ?

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, ചിക്ക് ഭക്ഷണവുമായി കൂട്ടിലെത്താൻ വൈകി. അവൻ വൈകുന്നതെന്തെന്നറിയാൻ ചിരീക്ക തലയൊന്നു പുറത്തേക്കിട്ടു. പെട്ടെന്ന് ബലിഷ്ഠമായ ഒരു കൈ അവളുടെ മേൽ വന്നു വീണു! അവൾ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

ചെമ്പുച്ച!

അവൻ വിറകുപുരയുടെ ചുമരിലൂടെ അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറിവന്നിരിക്കുകയാണ്. അവൾ വേഗം തന്നെ അവന്റെ പിടിയിൽനിന്നും കുതിമാറി പുറത്തേക്ക് പറന്നു. കുറെ തുവലുകൾ മാത്രം അവന്റെ കൈകളിൽ അവശേഷിച്ചു.

ചിരീക്ക പുറത്തേക്ക് പറന്നുകുന്നതും ചെമ്പുച്ചയ്ക്ക് ജോലി എളുപ്പമായി. അവൻ ഒരു കൈകൊണ്ട് കൂട്ടിൽനിന്ന് ആറു മുട്ടകളും നീക്കി വെച്ചു. പിന്നെ, ഒന്നൊന്നായി ആറും തിന്നു! ചുണ്ടും മീശരോമങ്ങളും തുടച്ച് അവൻ വന്നവഴി ഇറങ്ങിപ്പോയി.

ഹൃദയഭേദകമായ ആ കാഴ്ച ചിരീക്കയ്ക്ക് താങ്ങാവുന്നതിലും അപ്പുറമായിരുന്നു. അവളുടെ ദുഃഖത്തെ ഇരട്ടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വീശിയടിച്ച

കാറ്റിൽ ആ കുടുംമേൽക്കുരയിൽനിന്ന് താഴെ വീണ് തകർന്നു!

ചിക്ക് ഭാര്യയ്ക്കുള്ള ആഹാരവുമായി തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് തങ്ങളുടെ സ്വപ്നഗോപുരം ഒന്നാകെ തകർന്നടിഞ്ഞതാണ്. രണ്ടുപേരും കുറെനേരം കരഞ്ഞു. പിന്നെ പരസ്പരം ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

‘ഈ നശിച്ച പുച്ചയുള്ള നാട്ടിൽ ഇനി നമുക്ക് കഴിയണ്ട. കുറച്ചു ദൂരെയുള്ള എവിടെയെങ്കിലും ചെന്ന് വീടുണ്ടാക്കാം. നീ വീണ്ടും മുട്ടയിട്ട് അടയിരിക്കണം,’ ചിക്ക് പറഞ്ഞു.

അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ അവിടം വിട്ടു പറന്നു.

കുറച്ചുകലെയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്താണ് അവർ എത്തിച്ചേർന്നത്. ചെമ്പുച്ചയ്ക്ക് എത്തിപ്പെടാനാവാത്ത സ്ഥലമാണതെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. ചെന്നപാടെ അവർ അയൽക്കാരെക്കൊക്കെ ഒന്നു നിരീക്ഷിച്ചു.

പാണ്ടൻകിളിയും പഞ്ചവർണക്കിളിയും ചുണ്ടൻകിളിയുമൊക്കെയാണ് ഭാര്യമാരുമൊന്നിച്ച് ഓരോ പൊത്തുകളിൽ പാർത്തിരുന്നത്. അപരിചിതരായ ചിക്കിനെയും ചിരീക്കെയും കണ്ട് അവർ പൊത്തുകളിൽ നിന്ന് പുറത്തെത്തി. കൂരുവിദമ്പതികളെ തുറിച്ചുനോക്കി അവരിരുന്നു. വഴക്കാളിയായ ചിക്കിന് അത്ര രസിച്ചില്ല. അവൻ ചുണ്ടൻകിളിയുടെ നേരെ പറന്നുചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഓഹും, നീയൊക്കെയെന്താ കൂരുവികളെ കണ്ടിട്ടില്ലേ? തുറിച്ചു നോക്കാൻ മാത്രം ഞങ്ങൾക്കെന്താ കൊമ്പുണ്ടോ?’

വരത്തനായ ഒരു പക്ഷിയുടെ ഈ അഹങ്കാരം ചുണ്ടൻകിളിക്കത്ര രസിച്ചില്ല. അവൻ പറന്നുയർന്ന് ചിക്കിനെ നാലഞ്ചു കൊത്ത്! അവൻ നന്നായി വേദനിച്ചു. പാണ്ടൻകിളിയും പഞ്ചവർണക്കിളിയും എന്തിനും തയ്യാറായി നിന്നു. അതോടെ ചിക്ക് അടങ്ങി. അയൽക്കാർ താൻ വിചാരിച്ചതുപോലെ ദുർബലരല്ലെന്ന് അവനു ബോധ്യപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അവരോട് അത്രയ്ക്ക് അടുക്കേണ്ടെന്നുതന്നെ അയൽക്കാർ തീരുമാനിച്ചു.

ഒഴിഞ്ഞുകിടന്ന ഒരു മരപ്പൊത്തിൽ ചെറിയൊരു കുടുകുട്ടി അവർ താമസം തുടങ്ങി. അയൽക്കാരോട് പിന്നീടവൻ വഴക്കിനു പോകാതിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഉപദ്രവമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും അവർക്കു തമ്മിൽ നല്ലൊരു ബന്ധം സാധ്യമായതേയില്ല.

മുട്ടകളിടാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു ചിരീക്ക. പക്ഷേ, അതിനു മുൻപേ ഒരനിഷ്ടസംഭവമുണ്ടായി. ഒരുനാൾ രാവിലെ ചുണ്ടൻകിളി നിർത്താതെ ചിലച്ചു. ‘ചിക്, ചിക്, ചിക്...’

അതൊരു അപകടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന നിലവിലായി ചിക്കിനു തോന്നി.

‘കിൻ, കിൻ, കിൻ...’

തൊട്ടുപുറകെ പാണ്ടൻകിളിയും പരിഭ്രമിച്ചു കരഞ്ഞു.

‘പിൻക്, പിൻക്, പിൻക്...’

പഞ്ചവർണക്കിളിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു പരിഭ്രമം.

‘അതേയ്, എന്തോ അപകടം പിണഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമ്മൾ കരുതിയിരിക്കണം,’ ചിക്ക് ചിരീക്കയോട് പറഞ്ഞു.

അവൻ താഴോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ എല്ലാവരെയും ഭയപ്പെടുത്തിയ ജീവിയെ നന്നായി കണ്ടു. മുൻപ് ചിരീക്കയുടെ മുട്ടകൾ തിന്ന അതേ ചെമ്പുച്ച തന്നെ!

അപ്പോൾ തങ്ങളിവിടെ വന്ന കാര്യം അവൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! ഇനി ഇവിടെയും രക്ഷയില്ല.

മീശരോമം വിറപ്പിച്ച് ചെമ്പുച്ച ഓരോ പൊത്തുകളായി പരിശോധിച്ചു. അപകടം മണത്തറിഞ്ഞ പക്ഷികളെല്ലാം പ്രാണനുംകൊണ്ട് പറന്നു പോയിരുന്നു. പുച്ചയുടെ ലക്ഷ്യം ചിക്കിന്റെയും ചിരീക്കയുടെയും കുടുതന്നെയായിരുന്നു. അവൾ വീണ്ടും മുട്ടകളിട്ടിട്ടുണ്ടാവുമെന്നും മുട്ടയായോ അവ വിരിഞ്ഞ് കുഞ്ഞുങ്ങളായോ അവിടെ കാണുമെന്നും അവൻ കണക്കുകൂട്ടി. വായിൽ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് അവൻ തന്റെ പൊത്തിലേക്ക് കയറുന്നത് ചിക്ക് ഒളിഞ്ഞിരുന്നു കണ്ടു.

ചെമ്പുച്ച പൊത്തിൽ കൈയിട്ട് കുട് പുറത്തെടുത്തു. അതിൽ എത്രനേരം പരിശോധിച്ചിട്ടും മുട്ടയുടെ പൊടിപോലും കണ്ടെത്താനായില്ല. അവന് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. അവൻ ആരെയൊക്കെയോ പ്ലാകിക്കൊണ്ട് തിരിച്ചിറങ്ങിപ്പോയി. അതുകണ്ട് ചിരീക്ക സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, മക്കളെ കാണാനുള്ള കൊതികൊണ്ട് ഞാൻ നേരത്തെ മുട്ടകളിട്ടിരുന്നെങ്കിലോ?’

തകർക്കപ്പെട്ട കുടു നോക്കി സങ്കടപ്പെട്ട് അവൾ തുടർന്നു:

‘അധികം വൈകാതെ ഞാൻ മുട്ടയിടും. നമുക്കുടനെ സുരക്ഷിതമായ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്ക് പോകണം. നദിയുടെ അക്കരയാവുമ്പോൾ ആ ദുഷ്ടൻ ചെമ്പുച്ചയ്ക്ക് അവിടെയെത്തി നമ്മളെ ഉപദ്രവിക്കാനാവില്ല.’

ചിക്കും അതിനോടു യോജിച്ചു. അവർ പറന്ന് നദിക്കരയിലെത്തി. പ്രകൃതിമനോഹരമായ ഒരു ചെങ്കൽക്കുന്നാണ് അവരെ അവിടേക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്തത്. അതിഥികളെ കണ്ടതും അവിടത്തെ താമസക്കാരായ മീവൽപ്പക്ഷികൾ പറന്നടുത്തെത്തി.

‘നിങ്ങൾക്ക് ഈ ചെങ്കൽക്കുന്നിലേക്ക് സ്വാഗതം! ഞങ്ങളിവിടെ

പരസ്പരം സഹായിച്ചും സഹകരിച്ചുമാണ് കഴിയുന്നത്. നിങ്ങൾക്കും ഇനി ഞങ്ങളോടൊപ്പം കൂടാം,' അവർ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ചിക്ക് തന്റെ വഴക്കാളിസ്വഭാവം ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല.

'നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് അത്ര നല്ലവരാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. അധികം വൈകാതെ നിങ്ങളും ഞങ്ങളോട് വഴക്കിനുവരില്ലേ?' ചിക്ക് ചോദിച്ചു.

'ചങ്ങാതി, നീ കാര്യമറിയാതെയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ വഴക്കിടുന്നവരാണെങ്കിൽ നിന്നെ ഇങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നോ? ഇവിടെ ആരും വഴക്കടിക്കാറില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. പ്രാണികളും പുഴുക്കളുമായി എല്ലാവർക്കും വേണ്ട ഭക്ഷണം ഇവിടെയുണ്ട്. താമസിക്കാനാണെങ്കിൽ ധാരാളം പൊത്തുകളും. പിന്നെനിനാണ് വഴക്ക്?'

മീവൽപ്പക്ഷികൾ വിശദീകരിച്ചു.

'ശത്രുക്കളോ?'

അവൻ സംശയം നീങ്ങിയില്ല.

'അങ്ങനെ ആരുമില്ല. വല്ലപ്പോഴും കുറെ പരുന്തുകളും മലങ്കാക്കുകളും വരാറുണ്ട്. അവർ പക്ഷേ, നമ്മുടെ ഭാഗത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കാറില്ല. പരുന്തുകൾക്ക് തിന്നാൻ ചെറുപ്രാണികളും മലങ്കാക്കുകൾക്ക് പുഴുക്കളുമാണ്. അഥവാ അപ്രതീക്ഷിതമായി എന്തെങ്കിലും ആക്രമണമുണ്ടായാൽ തന്നെ സഹായത്തിന് നമ്മളെല്ലാവരും ഉണ്ടാകും.' അവർ പറഞ്ഞു.

'എങ്കിൽ നമുക്കിവിടെത്തന്നെ കൂടുകെട്ടി താമസിക്കാം. ഇവിടെയാകുമ്പോൾ ചെമ്പുച്ചയുടെ ഉപദ്രവവും ഉണ്ടാവില്ല.'

ചിരീക്കയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

'അങ്ങനെയാവട്ടെ.'

ചിക്ക് വഴങ്ങി.

അവർ ഒഴിഞ്ഞ ഒരു മരപ്പൊത്ത് കണ്ടെത്തി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. മീവൽപ്പക്ഷികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ അവിടത്തെ ജീവിതം അങ്ങേയറ്റം ശാന്തവും സമാധാനപൂർണ്ണവുമായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ അതിലേ പാറുന്ന ത്തിയ പരുന്തുകളും മലങ്കാക്കുകളും അവരെ ശല്യം ചെയ്തില്ല. അധികം വൈകാതെ ചിരീക്ക മൂന്നു മുട്ടയിട്ടു. തവിട്ടുനിറത്തിൽ നിറയെ പുള്ളികളുള്ള പൂന്നാരമുട്ട! അന്നുമുതൽ അവളതിന് അടയിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആരും ഏഴും മക്കൾ വേണ്ട, മിടുക്കന്മാരും സുന്ദരന്മാരുമായ മൂന്നു മക്കൾ മതിയെന്ന് അവൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. ചിക്ക് ദിവസേന പറന്നുപോയി അവൾക്കുള്ള ആഹാരവുമായി തിരിച്ചെത്തും.

'ചിരീക്കാ, മുട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ അനങ്ങിത്തുടങ്ങിയോ?'

ഓരോ ദിവസവും അവൻ ചോദിക്കും.

'അതെങ്ങനെയാ? അവർ വിരിയാറാവണ്ടേ?'

അവൾ പരിഭവിക്കും.

ഇടയ്ക്ക് മീവൽപ്പക്ഷികളും വന്ന് കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യം തിരക്കും.

ഒരുനാൾ, അവളുടെ വയറിനടിയിൽ ഒരനക്കം. അവളാ വിവരം ചിരിക്കനെ അറിയിച്ചു. അധികനേരം കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. മുട്ട വിരിഞ്ഞ് ഒരു സുന്ദരക്കുട്ടപ്പൻ പുറത്തുവന്നു!

ചിക്കും ചിരീക്കയും സന്തോഷംകൊണ്ട് മതിമറന്നു.

ക്രമേണ രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും മുട്ടയും വിരിഞ്ഞു.

മൂന്നു കുരുവിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവരിൽ ആഹ്ലാദം നിറച്ചു.

'എന്റെ പൊന്നുമക്കൾ!'

അവൾ നിർവൃതിയോടെ പറഞ്ഞു. അവനും അവരെ വിട്ട് ദൂരെ യൊന്നും പോകാതായി.

'നിന്നെ മുറിച്ചുവെച്ചുപോലെയുണ്ടല്ലോ ചിരീക്കാ.'

മീവൽപ്പക്ഷികൾ പറഞ്ഞതുകേട്ട് അവൾ ചിരിച്ചു.

ചെങ്കൽക്കുന്നിന്റെ ശാന്തതയ്ക്ക് ഭംഗം സംഭവിച്ചത് വളരെ പെട്ടെന്നാണ്. പൊത്തിൽ മൂന്നു മക്കളെയും ലാളിച്ചിരുന്ന ചിക്കും ചിരീക്കയും മീവൽപ്പക്ഷികളുടെ കൂട്ടക്കരച്ചിൽ കേട്ട് അമ്പരന്നു.

'എന്താ? എന്തുപറ്റി?'

ചിക്ക് തല പുറത്തേക്കിട്ടു ചോദിച്ചു. അതിന് ഉത്തരമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ അവൻ കണ്ട കാഴ്ച അങ്ങേയറ്റം തെളിക്കുന്നതായിരുന്നു.

തങ്ങളെ പലവട്ടം ഉപദ്രവിച്ച അതേ ചെമ്പുച്ച പൊത്തിനടുത്തേക്ക് അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറിവരുന്നു!

'ദൈവമേ, ചതിച്ചോ?'

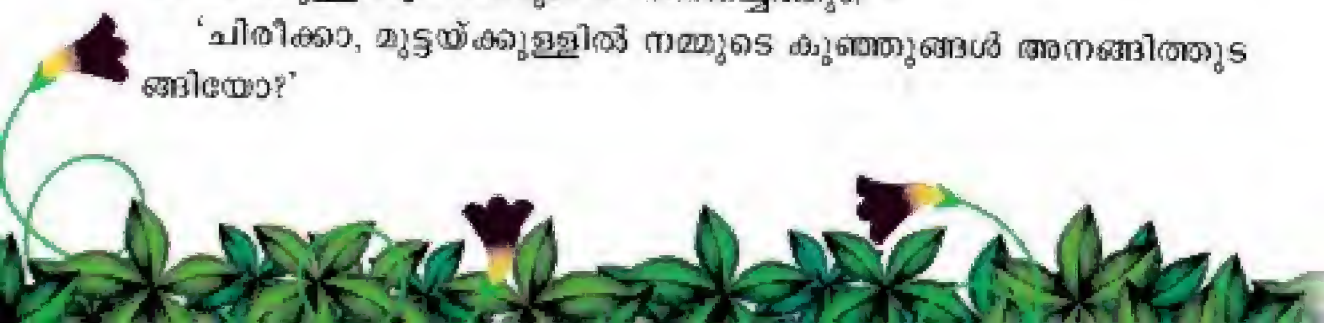
അവൻ നെഞ്ചുരുകി ചോദിച്ചു.

അക്കരെ നിന്നും നദിക്കു മുകളിലൂടെ ചെങ്കൽക്കുന്നിലേക്ക് ഒരു നടപ്പാലമുണ്ടെന്ന കാര്യം പാവം ചിക്ക് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൂടെ ചെമ്പുച്ചയ്ക്ക് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നുതാനും.

'ചിരീക്കാ, ആ ദുഷ്ടൻ പൂച്ച പൊത്തിനടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. നമുക്ക് ഇവിടന്ന് പറന്നു രക്ഷപ്പെടണം,' ചിക്ക് അവളോടു പറഞ്ഞു.

'ഇല്ല, എന്റെ പൊന്നുമക്കളെ വിട്ട് ഞാനെങ്ങോട്ടുമില്ല. പൂച്ച വേണമെങ്കിൽ എന്നെയും തിന്നോട്ടെ!'

അവൾ മക്കളെ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു കിടന്നു.

ചിക്കിന് ചെമ്പുച്ചയോട് കടുത്ത കോപം തോന്നി. അവൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് പുറത്തേക്ക് പറന്ന് പുച്ചയുടെ തലയിൽ ആഞ്ഞുകൊത്തി! പുച്ചയ്ക്ക് വേദനിച്ചെങ്കിലും അവൻ അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല.

അതു കണ്ട് മീവൽപ്പക്ഷികൾ പറന്നുവന്ന് അവനെ കൊത്താൻ തുടങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞതും പരുന്തുകളും മലങ്കാക്കുകളും അവിടെയെത്തി ആക്രമണം ഏറ്റെടുത്തു. പുച്ച ഏതാണ്ട് മാളത്തിനടുത്തെത്തിയിരുന്നു. ഈ തക്കത്തിന് ചിക്ക് അവന്റെ രണ്ടു കൈകളിലും കണ്ണിലും കൊത്തി! ഒരലർച്ചയോടെ പുച്ച താഴേക്ക് മലർന്നിടിച്ചു വീണു! അവൻ പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി നടപ്പാലത്തിൽ കയറി. ചിക്ക് അവനെ പിന്തുടർന്ന് പാലത്തിൽനിന്നും കൊത്തിച്ചാടി. മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും പുച്ച നീന്തി.

ഒരുവിധത്തിൽ നനഞ്ഞാലിച്ച് ചെമ്പുച്ച കരയ്ക്കു കയറി. ചിക്ക് അപ്പോഴും അവനെ കൊത്തിപ്പായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ ശരവേഗത്തിൽ പാഞ്ച് തന്റെ കുട്ടിൽ ചെന്നുകയറി. പിന്നീടൊരിക്കലും അവൻ ചെങ്കൽക്കുന്നിലേക്ക് വന്നിട്ടില്ല.

ചിക്ക് പൊത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴാണ് ചിരീക്കയും കുഞ്ഞുങ്ങളും കെട്ടിമറിയുന്നു! ആ സന്തോഷത്തിൽ അവനും പങ്കുചേർന്നു. മീവൽപ്പക്ഷികളും പരുന്തുകളും മലങ്കാക്കുകളും അവർക്കുള്ള ആഹാരവുമായി അവിടെയെത്തി. അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോഴെങ്കിലും മനസ്സിലായില്ലേ, ചെങ്കൽക്കുന്നിന്റെ ഒരുമ?’

ഇത്തവണ ചിക്ക് ആരോടും വഴക്കടിക്കാൻ പോയില്ല. അതും ചിരീക്കയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

വി. ബിയാൻകി

കുഞ്ഞുറുമ്പിന്റെ സാഹസികയാത്ര

ഒരു കുഞ്ഞു കട്ടുറുമ്പ്. കാണുന്നതുപോലെയാല്ല, മഹാകുസൃതിയാണ്. അതുകൊണ്ടല്ലേ ഇത്ര ധൈര്യത്തിൽ കുട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത്. നടന്നുനടന്ന് അവൻ എത്തിപ്പെട്ടതോ ഒരു കുറ്റൻ ബെർച്ചുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലും. അവൻ അതിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്ന് മുകളിലേക്കു നോക്കി.

ഹമ്മോ, എന്തൊരു ഉയരം! മരത്തിന്റെ തുഞ്ചൊന്നും കാണാനേയില്ല.

കുറച്ചൊക്കെ സാഹസികനാണ് താനെന്ന് കുഞ്ഞുറുമ്പിന് നന്നായറിയാം. അതുപക്ഷേ, പറഞ്ഞിട്ട് ആരെങ്കിലും വിശ്വസിക്കേണ്ട? താൻ പലപ്പോഴായി ചെയ്ത കാര്യങ്ങളേ അവരോട് പറയാറുള്ളൂ. എന്നിട്ടും തന്നെ അംഗീകരിക്കാണെന്നോ അവർക്കൊരു മടി? അസൂയയാവാതെ വരിയുള്ളൂ എന്നവൻ സ്വയം സമാധാനിച്ചു.

ഇക്കുറി തന്റെ ധൈര്യം അസൂയക്കാരെയൊന്ന് കാണിച്ചുകൊടുത്ത് ബോധ്യപ്പെടുത്തണമെന്ന് അവനുറച്ചു. അവൻ ബെർച്ചുമരത്തിന്റെ മുകളിലേക്ക് പിടിച്ചുകയറാൻ തുടങ്ങി. കയറിക്കയറി മരത്തിന്റെ

അറ്റത്തെത്തിയിട്ടേ അവൻ നിന്നുള്ളൂ. അവിടെയെത്തിയപ്പോഴാണ് താനെത്ര മുകളിലാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലായത്. അവൻ അവിടെയിരുന്ന് താഴേക്കു നോക്കി.

അവിടെ പൊട്ടുപോലെ എന്തൊക്കെയോ കാണുന്നുണ്ട്. അതിലൊരിടത്തുനിന്നാവണം താൻ കയറാൻ നോക്കിയത്. കുറച്ചുകലെ തീരെ അവിടുത്തെത്തിയ കാണ്ണിടത്താവണം തന്റെയും ബന്ധുക്കളുടെയും കുടുംബം. അവൻ ചെറിയ ആശങ്ക തോന്നാതിരുന്നില്ല. അവൻ ഒരിലയിലേക്ക് മാറിയിരുന്നു.

അപ്പോഴാണ് കുഞ്ഞുറുപ്പ് അത് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. സൂര്യരശ്മികളുടെ കട്ടി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അസ്തമയത്തിന് ഇനി കുറച്ചു നേരമേയുള്ളൂ. അതിനു മുൻപേ കൂടണമെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ അപകടമാണ്. ഉറുമ്പിൻ കുട്ടിലെ ചിട്ടവട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവൻ നന്നായറിയാം. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചാലുടൻ കുട്ടിലേക്കുള്ള വഴികൾ ഉറുമ്പുകാരണവന്മാർ അടയ്ക്കും. പിന്നെ, നേരം പുലരാതെ അത് തുറക്കുന്ന ലക്ഷണമില്ല. അതിനുള്ളിൽ കുട്ടിയിൽക്കയറാത്തവർ പുറത്തുതന്നെയും. എത്ര കരഞ്ഞുവിളിച്ചാലും കാരണവന്മാരുടെ മനസ്സിലിയില്ല. മാത്രമല്ല, വൈകിടനേരം പിറേന്ന് അവരുടെ വക വിചാരണയുമുണ്ടാവും.

ഓ, എന്നാലും കുഴപ്പമില്ല. ഇനിയും അസ്തമയത്തിന് കുറച്ചുനേരം കൂടിയുണ്ടല്ലോ, അതിനകം താഴെയെത്താനാവും. അല്പംകൂടി ഇവിടെയിരുന്ന് കാഴ്ചകൾ കണ്ടാലും വേണ്ടില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലെങ്കിൽ ഒരിലയിലിരുന്ന് അതിന്റെ ഞെട്ട് കൊത്തിയൊടിക്കുക. ഇല പറന്ന് വേഗം താഴെയെത്തും, അതിനു മുകളിൽ താനും.

കുഞ്ഞുറുപ്പ് കണക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ, അവന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ ചെറുതായി പിഴച്ചു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ ശക്തിയായ കാറ്റിൽ അവനിരുന്ന ഇല ആടിയുലഞ്ഞു. അവൻ കൊത്തിയൊടിക്കും മുൻപേ ഇല അടർന്നു. സകല ദൈവങ്ങളെയും വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ച് കുഞ്ഞുറുപ്പ് അതിനു മുകളിലിരുന്നു.

ഇലയും താനും വേഗം താഴെയെത്തുമെന്നാണ് അവൻ ധരിച്ചത്. അതും പാളി. വീണ്ടും വീശിയടിച്ച കാറ്റിൽ ഇല പറന്നുപറന്ന് കുറെ ദൂരേക്കു പോയി. കാടും പുഴയും കുന്നും കടന്ന് അവൻ അതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പാറയിലാണ് ഇല ചെന്നുവീണത്. ആ വീഴ്ചയുടെ ആഘാതത്തിൽ ഇല പൊടിഞ്ഞുപോയി, ഉറുമ്പിന്റെ കാലും ചതഞ്ഞു!

‘ചേര, കഷ്ടമായല്ലോ. ഞാനിപ്പോൾ ഉറുമ്പിൻകുട്ടിയിലിരുന്നു എത്രയോ ദൂരെയെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയെങ്ങനെ അസ്തമയത്തിനു

മുൻപ് ഞാനവിടെയെത്തും? ഈ ഞൊണ്ടുകാലുവെച്ച് എനിക്കൊരിക്കലും അവിടെയെത്താനാവില്ല. പരസഹായികളായ ആരെങ്കിലും സഹായിക്കുമോ എന്നു നോക്കുക തന്നെ,’ ഉറുമ്പ് ചിന്തിച്ചു.

അവൻ ചുറ്റും നോക്കിയപ്പോഴാണ് നിലത്തൊരു ഒടിയൻപുഴു കിടക്കുന്നു. മൂന്നിലും പിന്നിലും കാലുകളുള്ള, നടു പൊക്കി വളച്ച് അടിയുണു നടക്കുന്ന പുഴു. അവൻ പുഴുവിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു ചോദിച്ചു:

‘ഒടിയൻപുഴു, നീ കണ്ടില്ലേ എന്റെ കാലു ചതഞ്ഞത്? എനിക്കിനി ഒരടി നടക്കാൻ പറ്റില്ല. അസ്തമയത്തിനു മുൻപ് നിനക്കെന്നെയൊന്ന് വീട്ടിലെത്തിക്കാമോ?’

‘അതിനു വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, കട്ടുറുമ്പുകൾ കടിക്കുന്നവരാണെന്നു വെട്ടിട്ടുണ്ട്. നീ അത്തരക്കാരനാണോ?’ ഒടിയൻപുഴു ചോദിച്ചു.

‘അയ്യോ ഞാനാരെയും ദ്രോഹിക്കാറില്ല,’ അവൻ മറുപടി നൽകി.

‘എന്നാലേ നീ വേഗം എന്റെ പുറത്തു കയറിക്കോളൂ.’

ഒടിയൻപുഴു യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറായി. കുഞ്ഞുറുപ്പ് പുഴുവിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. ഒടിയൻപുഴു ഒട്ടും സമയം കളയാതെ നടു വളച്ച് മുന്നോട്ടു നടന്നു. ഓരോ തവണയും പൊങ്ങിയും താണുമാണ് പുഴുവിന്റെ നടപ്പ്. അതിന്റെ പുറത്തിരുന്ന് ഉറുമ്പിന്റെ ദേഹവും ആടിയുലഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു പൊങ്ങിയും താണും അവന്റെ ദേഹം വേദനിച്ചു. കഴുത്തു മൂക്കി, ഈ യാത്ര അത്ര പന്തിയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ഒടിയൻപുഴു, മതി നിന്റെ പുറത്തുള്ള ഈ സഞ്ചാരം. മര്യാദയ്ക്ക് എന്നെ നിലത്തിറക്കി വീടണം. അല്ലെങ്കിൽ ദേഷ്യംകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ കടിച്ചുപോവും!’

കുഞ്ഞുറുപ്പിന്റെ കടി ഭയന്ന് ഒടിയൻപുഴു യാത്ര നിർത്തി നീണ്ടു നിവർന്നു കിടന്നു. ഉറുമ്പ് ആശ്വാസത്തോടെ താഴെയിറങ്ങി. ഏതായാലും കുഞ്ഞുറുപ്പിന്റെ കടി കിട്ടാത്ത ആശ്വാസത്തിൽ ഒടിയൻപുഴു നടുവളച്ച് സ്ഥലംവിട്ടു.

ഇനിയാരാണ് തന്നെ സഹായിക്കാനുള്ളത്?

ഉറുമ്പ് ചുറ്റും നോക്കി.

അപ്പോഴാണ് എട്ടുകാലും നിലത്തുകുത്തി, തല പൊക്കിയും താഴ്ത്തിയും ഒരു എട്ടുകാലി അതാ വരുന്നു. എട്ടുകാലിയുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ തനിക്ക് ഇരുട്ടുംമുൻപേ കൂടണമെന്നാവുമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ എട്ടുകാലിയുടെ മൂന്നിൽ കയറിനിന്ന് ചോദിച്ചു:

‘എട്ടുകാലി, നീ എന്നെയൊന്നു സഹായിക്കണം. ഇരുട്ടുംമുൻപേ കുട്ടിലെത്തിയില്ലെങ്കിൽ ആകെ പ്രശ്നമാവും. എന്റെ കാലു ചതഞ്ഞതിനാൽ

ഒട്ടും നടക്കാൻ വയ്യ. ഞാൻ നീന്റെ പുറത്തിരുന്നാൽ എന്നെയാണ് കുട്ടി ലെത്തിക്കാമോ?’

‘എത്തിക്കാം. പക്ഷേ, നീയെന്നെ കടിച്ചു വേദനിപ്പിച്ചാലോ?’

എട്ടുകാലി എട്ടുകാലിൽ നിന്നു.

‘സഹായിക്കുന്നവരെ ഞാനൊരിക്കലും ഉപദ്രവിക്കാറില്ല,’ കുഞ്ഞുറുസ് പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ വേഗം കയറൂ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ യാത്ര തുടങ്ങാം.’

എട്ടുകാലി എട്ടു കാലുകളും മടക്കി താഴ്ന്നുനിന്നു. കുഞ്ഞുറുസ് സന്തോഷത്തോടെ അതിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു.

‘ഞാൻ എപ്പോഴേ തയ്യാർ!’

അവൻ പറയേണ്ട താമസം. എട്ടുകാലി നിവർന്നുനിന്നു. താൻ വളരെ പൊക്കത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി. ദേഹമാകെ ഇളക്കി എട്ടുകാലി മുന്നോട്ടു നടന്നു. കുണ്ടും കുഴിയും കടന്ന് അവൻ നടന്നപ്പോൾ ഉറുമിന്റെ ദേഹം വേദനിച്ചു. എട്ടുകാലി ഇഴയുന്നതുപോലെയാണ് അവനു തോന്നിയത്. അധികം ചെല്ലുംമുമ്പേ കുഞ്ഞുറുസ് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഇങ്ങനെ നടന്നാൽ നേരം പുലർന്നാലും ഞാൻ കൂടെ ത്തില്ല. കുറച്ചുകൂടി വേഗം നടന്നുകൂടേ?’

അതുകേട്ട് എട്ടുകാലിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അത് കുഞ്ഞുറുമിനെ കൂടത്തു നിലത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘എനിക്ക് ഇങ്ങനെയൊക്കെ പോകാനേ കഴിയൂ. വേഗം കൂടെത്തന്നെ മെങ്കിൽ ആ ചെടിയിലിരിക്കുന്ന വണ്ടിനോട് പറഞ്ഞുനോക്കൂ.’

എട്ടുകാലി മുഖം വീർപ്പിച്ചു തിരിച്ചുനടന്നു. അവൻ ഉറക്കംതുങ്ങുകയായിരുന്ന വണ്ടിന്റെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘കരിവണ്ടേ, നിനക്കെന്നെയും ചുമന്ന് എന്റെ വീട്ടിലെത്തിക്കാമോ? ഇരുട്ടുംമുമ്പേ എനിക്കെന്റെ കുട്ടിൽക്കയറണം. എന്റെ കാലു ചതഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് നിന്നെ തേടിവന്നത്.’

‘അതൊരു ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരമല്ലേ? ഞാനതു ചെയ്യാം. പക്ഷേ, നീയെന്നെ കടിക്കുമോ?’

കരിവണ്ട് മുരളു.

‘ഞാനിന്നുവരെ ആരെയും അകാരണമായി കടിച്ചിട്ടില്ല,’ കുഞ്ഞുറുസ് പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ ധൈര്യമായി കയറിക്കോളൂ. ഞാനുകനെ നിന്നെ അവിടെയെത്തിക്കാം.’

വണ്ട് ഒന്നു മുളിപ്പറന്ന് അവന്റെ മുന്നിൽ വന്നിരുന്നു. അടുത്തനിമിഷം അത് മുളിക്കൊണ്ട് ശരവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു. കുഞ്ഞുറുമിനെ വല്ലാതെ സന്തോഷിപ്പിച്ച അനുഭവമായിരുന്നു അത്. ഈ പോക്കുപോയാൽ ഞൊടിയിടയിൽ താൻ കൂടിനടുത്തെത്തുമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ വണ്ടിന്റെ പുറത്ത് മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും തലങ്ങും വിലങ്ങും വരമ്പുകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു വയലിലെത്തി വണ്ട് നിന്നു. അതു കണ്ട് കുഞ്ഞുറുസ് ചോദിച്ചു:

‘കരിവണ്ടേ, നീയെന്താ പറക്കൽ നിർത്തിയത്? എന്റെ കൂട് ഇനിയും കൂറെ ദൂരത്താണല്ലോ.’

‘ഇവിടെ വരെ മാത്രമേ എനിക്കു നിന്നെ എത്തിക്കാനാവൂ. വലുതും ചെറുതുമായ വരമ്പുകൾ എനിക്ക് തടസ്സമുണ്ടാക്കും. അതിലെങ്ങാനും തട്ടിയാൽ എന്റെ ചിറകൊടിയും. അതുകൊണ്ട് ഇനിയങ്ങോട്ട് വേറെ വല്ല വരെയും നോക്കൂ,’ കരിവണ്ട് പറഞ്ഞു.

കുഞ്ഞുറുസ് മനസ്സിലാമനസ്സോടെ താഴെയിറങ്ങി. അവൻ നോക്കി നില്ക്കെ കരിവണ്ട് മുളിക്കൊണ്ട് തിരിച്ചുപോയി.

കുറെനേരം ചുറ്റും നോക്കി കണ്ണു കഴച്ചിട്ടും മറ്റൊരു സഹായിയെ കണ്ടെത്താൻ അവനായില്ല. അവൻ രണ്ടുംകല്പിച്ച് ആ വയൽ മുറിച്ചു കടന്നു. ഇങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ താൻ പാതിരാത്രിയേ കുട്ടിലെത്തൂ എന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു.

‘കുഞ്ഞുറുമേ, നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ നടന്നു വിഷമിക്കുന്നത്? നീയെന്റെ പുറത്തു കയറിക്കോളൂ. ഞാൻ നിന്നെ എത്തേണ്ടിടത്തെത്തിക്കാം.’

ആ ശബ്ദം കേട്ട് കുഞ്ഞുറുസ് തല ചെരിച്ചു നോക്കി. ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഒരു ചെമ്മളാണ് സഹായിയുടെ രൂപത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്.

‘നിന്റെ സന്മനസ്സിന് നന്ദിയുണ്ട്. പക്ഷേ, നിനക്കെന്റെ ഭാരം താങ്ങാനാവുമോ?’

അവൻ നെറ്റി ചൂളിച്ചു.

‘നീയങ്ങനെ എന്നെ കൊച്ചാക്കണ്ട. നീയൊന്ന് ഇരുന്നുനോക്ക്. അപ്പോഴറിയാം എന്റെ ശക്തി. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ എന്നെ കടിച്ചേക്കരുതേ!’

ചെമ്മള് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഒരിക്കലുമില്ല. നീയെന്റെ ചങ്ങാതിയല്ലേ?’

കുഞ്ഞുറുസ് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. അടുത്തനിമിഷംതന്നെ ചെമ്മള് അവനെയുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. വരമ്പിൽനിന്നും വരമ്പുകളിലേക്ക്

ഒന്നാത്തരം ചാട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ് അവൻ മുന്നേറിയത്. ചെള്ളി ആളൊരു കരുത്തൻതന്നെയെന്ന് കുഞ്ഞുറുമ്പിന് തോന്നി. അവനതു തുറന്നു പറഞ്ഞു. തനിക്ക് വൈകാതെ കൂട്ടിൽക്കയറാനാവുമെന്ന പ്രതീക്ഷയും അവനുണ്ടായി.

കുറെ വരമ്പുകൾ പിന്നിട്ട് അവർ സാമാന്യം പൊക്കമുള്ള ഒരു മതിലിനടുത്താണ് എത്തിയത്. അതോടെ ചെള്ളി നിരാശനായി. അവൻ കുഞ്ഞുറുമ്പിനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, നമ്മുടെ കഷ്ടകാലം നോക്കണം! ഞാനെത്ര ആയത്തിൽ ചാടിയാലും ഈ മതിൽ മുറിച്ചുകടക്കാനാവില്ല. ഓ അവിടെയൊരു പച്ചത്തുള്ളൻ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? അവൻ നിന്നെ സഹായിക്കാതിരിക്കില്ല.’

കുഞ്ഞുറുമ്പ് താഴെയിറങ്ങിയതും ചെള്ളി വന്ന വഴിക്കുതന്നെ തിരിച്ചു പോയി. അവൻ പച്ചത്തുള്ളനെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘പച്ചത്തുള്ളാ, എന്റെ കാല് വല്ലാതെ വേദനിക്കുന്നു. ഇരുട്ടുംമുൻപേ നിനക്കെന്നെയെന്ന് വീട്ടിലെത്തിക്കാമോ?’

‘അതിനെന്താ? പക്ഷേ, നീയെന്നെ കടിച്ചാലോ എന്ന പേടി എനിക്കുണ്ട്,’ പച്ചത്തുള്ളൻ ഒന്നു മുരിനിവർന്നു.

‘ഞാൻ നിന്നെ ഒന്നും ചെയ്യില്ല, വിശ്വസിക്കാം,’ കുഞ്ഞുറുമ്പ് പറഞ്ഞു. അവൻ പച്ചത്തുള്ളന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു.

രസകരമായിരുന്നു ആ യാത്രയും. അവനെയുംകൊണ്ട് ഉയരത്തിൽ ചാടി കുറ്റൻ മതിൽ അനായാസം മുറിച്ചുകടന്ന് പച്ചത്തുള്ളൻ മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു. എന്നാൽ, അതും അധികം പോയില്ല. ഒരു പുഴയുടെ വക്കത്തെത്തിയതും പച്ചത്തുള്ളൻ നിന്നു.

‘എന്താ, എന്തുപറ്റി?’ കുഞ്ഞുറുമ്പ് ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘നിനക്കെന്താ മുഖത്ത് കണ്ണില്ലേ? കരയിൽ കഴിയുന്ന ഞാനെങ്ങനെയാണ് ഈ പുഴ മുറിച്ചുകടക്കുക? ഇത്രയും ദൂരം ചാടിക്കടക്കാൻ നോക്കിയാൽ നമ്മൾ മിക്കവാറും പുഴയിൽ വീണുചാകുകയേ ഉള്ളൂ!’ പച്ചത്തുള്ളൻ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ ഞാനെന്തു ചെയ്യും?’ കുഞ്ഞുറുമ്പ് ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ചങ്ങാതിയായ ഒരു നീർവണ്ട് ഈ പുഴക്കരയിലുണ്ടാവും. അവൻ നിന്നെ സഹായിക്കാതിരിക്കില്ല.’

ഇതും പറഞ്ഞ് പച്ചത്തുള്ളൻ അവിടം വിട്ടു.

കുറച്ചുനേരത്തെ തിരച്ചിലിനുശേഷം കുഞ്ഞുറുമ്പ് നീർവണ്ടിനെ കണ്ടുമുട്ടി.

‘നീർവണ്ടേ, എന്നെ നിനക്കൊന്നു കൂട്ടിലെത്തിക്കാമോ? ചതഞ്ഞ കാൽകൊണ്ട് എനിക്കൊട്ടും നടക്കാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടാണ്,’ കുഞ്ഞുറുമ്പ് അപേക്ഷിച്ചു.

‘നീയെന്നെ കടിക്കില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ കൊണ്ടുപോകാം,’ നീർവണ്ടു പറഞ്ഞു.

‘ഞാനൊന്നും ചെയ്യില്ല.’

അവൻ വണ്ടിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം നീർവണ്ട് ഒരു മാന്ത്രികനെപ്പോലെ വെള്ളത്തിനു മുകളിലൂടെ വേഗം നടന്നു. വണ്ടും താനും വെള്ളത്തിൽ താഴ്ന്നുപോകാതിരുന്നത് അവനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. വളരെ വേഗം അവർ പുഴ മുറിച്ചുകടന്നു.

‘ഇനിയോ? എനിക്കേതായാലും കരയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാനാവില്ല. മാത്രമല്ല, മുന്നിലുള്ളത് കൊടുംകാടാണ്. അതു കടക്കാൻ മറ്റാരെയെങ്കിലും അന്വേഷിക്കൂ.’

നീർവണ്ട് തന്റെ നിസ്സഹായത അറിയിച്ചു. കുഞ്ഞുറുമ്പ് താഴെയിറങ്ങിയതും വണ്ട് വീണ്ടും പുഴയിലേക്ക് നടന്നു.

അസ്തമയം അടുത്തതായി കുഞ്ഞുറുമ്പിനു തോന്നി. അതിനു മുൻപേ എങ്ങനെയും രക്ഷപ്പെടണമെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ നടന്നു.

‘കുഞ്ഞുറുമ്പേ, നീയെങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നുപെട്ടു?’

മുളിപ്പറന്നുവന്ന കൊമ്പൻചെല്ലി അവനോട് കുശലം ചോദിച്ചു.

‘എന്തു ചെയ്യാനാണ് ചങ്ങാതി? കഷ്ടകാലത്തിന് ഞാനിവിടെയെത്തിയതാണ്. കൂനിന്റേൽ കുരുവെന്നപോലെ എന്റെ കാലും ചതഞ്ഞു. ഇരുട്ടുംമുൻപേ എങ്ങനെ കൂട്ടിലെത്തുമെന്നോർത്ത് നടക്കുകയാണ് ഞാൻ,’ കുഞ്ഞുറുമ്പ് വിശദീകരിച്ചു.

‘നീ വിഷമിക്കേണ്ട, എന്റെ പുറത്ത് മര്യാദയ്ക്ക് ഇരുന്നാൽ ഞാനവിടെ കൊണ്ടുപോയാക്കാം.’

കൊമ്പൻചെല്ലിയുടെ വാക്കുകേട്ട് അവൻ വേഗം കയറിയിരുന്നു. തന്റെ തലയുടെ ഭാഗത്തേക്ക് നീങ്ങിയിരിക്കാനായി ചെല്ലിയുടെ അടുത്ത നിർദ്ദേശം. അത് എന്തിനെന്നു മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും കുഞ്ഞുറുമ്പ് അതു സരിച്ചു.

‘എന്നാൽ പോവുകയല്ലേ?’ കൊമ്പൻചെല്ലി ചോദിച്ചു.

‘പിന്നെന്താ?’

അവൻ കൊമ്പൻചെല്ലിയുടെ തലയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു.

അടുത്ത നിമിഷം ചെല്ലിയുടെ പുറം പിളർന്ന്, അവ ചിറകുകളായി മാറി. കുഞ്ഞുറുമ്പിന് അപ്പോഴാണ് കാര്യം പിടികിട്ടിയത്. ‘ടർ’ എന്ന

ശബ്ദത്തോടെ ചെല്ലി അവനെയുംകൊണ്ട് പറന്നുപൊങ്ങി. മരങ്ങൾ കിടയിലൂടെ അതിവേഗമായിരുന്നു യാത്ര. അസ്തമയത്തിന്റെ തുടക്കമായെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘ഒന്നു വേഗം... ഇനിയുമിനിയും വേഗം...’

പറന്നു പറന്ന് ഒരു കുറ്റൻ ബെർച്ചുമരത്തിനു മുകളിൽ അവരെത്തി. അത് താൻ കയറിയ അതേ മരമാണെന്നും അതിനു ചുവട്ടിലാണ് തന്റെ കൂടെന്നും മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൻ ആഹ്ലാദിച്ചു.

‘കൊമ്പൻചെല്ലി, വളരെ നന്ദിയുണ്ട് എന്നെ തിരിച്ചെത്തിച്ചതിന്. നേരം അസ്തമയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇനിയൊന്നു താഴ്ന്നു പറന്ന് എന്നെ മരച്ചുവട്ടിലെത്തിക്കൂ.’

‘അയ്യോ അതു പറ്റില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ തളർന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും താഴോട്ടു പറന്നാൽ മരക്കൊമ്പിൽ തട്ടി എന്റെ കാലൊടിയും, കഴുത്തുളുക്കും.’

കൊമ്പൻചെല്ലി പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ ഞാനെങ്ങനെ താഴെയിറങ്ങും? ഇവിടെ നിന്നും മരത്തിലൂടെ താഴെയിറങ്ങാൻ എനിക്ക് ഒരുപാടു സാവകാശം വേണം. താഴെ അതിച്ചെത്തുമ്പോഴേക്കും നേരം ഇരുട്ടും. പിന്നെ ഈ കഷ്ടപ്പെട്ടതിനൊന്നും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടാവില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും നീയെന്നെയൊന്ന് താഴെയിറക്കാൻ നോക്കൂ,’ കുഞ്ഞുറുസ് കെഞ്ചി.

‘ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ചങ്ങാതി. എനിക്കതിന് തത്കാലം കഴിയില്ല. ഒരപകടവും പിണയാതെ താഴെയെത്തിയാൽത്തന്നെ മറ്റുറുമ്പുകൾ എന്നെ കടിക്കും. ചിലപ്പോൾ എന്നെ കടിച്ചുകൊന്നെന്നുമിരിക്കും. അതു വയ്യ!’

ബെർച്ചുമരക്കൊമ്പിൽ തളർന്നിരുന്നു കൊമ്പൻചെല്ലി. അതോടെ കുഞ്ഞുറുമ്പിന്റെ അവസാനപ്രതീക്ഷയും അറ്റു. അപ്പോഴാണ് ഒരിലയിൽ ശലഭപ്പൂച്ചു ഇരിക്കുന്നത് അവൻ കാണുന്നത്. മരച്ചില്ലയിൽ പട്ടുനൂൽ ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് വിദ്വാൻ.

‘ശലഭപ്പൂച്ചു, നിനക്കെന്നെ താഴെയുള്ള ഉറുമ്പിൻകുട്ടിലെത്തിക്കാമോ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

പരുഷമായ ഒരു മറുചോദ്യമായിരുന്നു പുഴുവിന്റെ മറുപടി.

‘എന്താ ഹേ, നിനക്കു കണ്ണുകാണില്ലേ? ഞാനിവിടെ കാര്യമായി ഒരു ജോലി ചെയ്യുകയല്ലേ? അതിനിടയ്ക്കാണോ നിന്റെ...?’

ആ മറുപടിയിലെ ധിക്കാരം കുഞ്ഞുറുമ്പിനെ ക്ഷുഭിതനാക്കി.

‘ഒടിയൻ പുഴുവിനും എട്ടുകാലിക്കും കരിവണ്ടിനും ചെള്ളിനും പച്ചത്തുള്ളനും നീർവണ്ടിനും കൊമ്പൻചെല്ലിക്കുമൊക്കെ എന്നെ സഹായിക്കാമെങ്കിൽ നിനക്കുമാത്രം എന്തുകൊണ്ടായിക്കൂടാ?’

അതും ചോദിച്ച് കുഞ്ഞുറുസ് ശലഭപ്പൂച്ചുവിന്റെ ദേഹത്തേക്ക് ഉരുണ്ടു പിരണ്ടുവീണതും പുഴുവിനെ ആഞ്ഞുകടിച്ചതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു! ആ വീഴ്ചയിൽ ഉറുമ്പും പുഴുവും താഴേക്ക് പതിച്ചു. പുഴുവിന്റെ ദേഹത്ത് ചുറ്റിയ പട്ടുനൂൽ അഴിഞ്ഞ് താഴോട്ട് ഞാന്നു. അതിന്റെ ഒരറ്റം മരക്കൊമ്പിൽത്തന്നെയായിരുന്നു.

ശലഭപ്പൂച്ചുവും കുഞ്ഞുറുമ്പും ഊഞ്ഞാലിലെന്നപോലെ തൂങ്ങിയാടി താഴെയെത്തി. തന്റെ കുടിന്റെ തൊട്ടടുത്തെത്തിയതും കുഞ്ഞുറുസ് ചാടിയിറങ്ങി കുട്ടിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. സൂര്യാസ്തമയമായതിനാൽ എങ്ങും ഇരുട്ടു പരന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൻ കുട്ടിൽ കയറിയതും കാരണവന്മാർ ആ വാതിലും അടച്ചു!

സൂരക്ഷിതമായി കുട്ടിലെത്തിയതോർത്ത് കുഞ്ഞുറുസ് ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു. അതിനു തന്നെ സഹായിച്ചവർക്കെല്ലാം അവൻ മൗനമായി നന്ദി പറഞ്ഞു.

വി. ബിയാൻകി

പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ശൗര്യം

കൊച്ചു പട്ടിക്കുട്ടി.

ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ, ചാരനിറമുള്ള രോമം, കുഞ്ഞുവാൽ, നെറ്റിയിൽ പൊട്ടുപോലെ വെളുത്ത പുളളി.

പുതിയ വീട്ടുടമയാണ് അവനെ അമ്മയുടെ അടുത്തുനിന്നും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നത്. അമ്മയെ വിട്ടുപോരാരായപ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

‘ങ്ഹും, ഞാനെങ്ങും പോണില്ല,’ അവൻ ചിണ്ടുങ്ങി.

‘മോനേ, അങ്ങനെ പറയരുത്. നീ വളർന്നു വരികയാണ്. എന്നും എന്റെ നിഴലിൽ കഴിയാൻ നിനക്കാവില്ല. സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ പഠിക്കണം. മറ്റൊരിടത്തായാലേ അതു നടക്കൂ. നിന്നെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിൽ എത്രയോ ദുഃഖം എനിക്കുമുണ്ട്. പക്ഷേ, നിന്റെ നന്മയെക്കരുതി ഞാനത് സഹിക്കുന്നു.’

അമ്മപ്പട്ടി അവനൊരു ഉമ്മ കൊടുത്തു.

പുതിയ വീട്ടിലെ യജമാനൻ പട്ടിക്കുട്ടിയെയാണ് വീട്ടുകാവൽ ഏല്പിച്ചത്. ആദ്യമൊക്കെ അമ്മയെ പിരിഞ്ഞതിലെ ദുഃഖം അവനെ

അലട്ടിയെങ്കിലും പിന്നീട് അവനത് മറന്നു. നല്ലവനായ യജമാനൻ അവന് യഥാസമയം നല്ല ഭക്ഷണം കൊടുത്തു. കിടക്കാൻ ഒന്നാന്തരമൊരു കുടും. മറ്റു പട്ടികളെപ്പോലെ അദ്ദേഹം അവനെ ചങ്ങലയ്ക്കിടുകയോ, കൂടിന്റെ വാതിൽ പൂട്ടുകയോ ചെയ്തില്ല.

മുറ്റത്ത് വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ വരും. അവറ്റകൾ മുറ്റമാകെ ചിരിച്ചിറങ്ങി വൃത്തികേടാക്കും. അവയെ വിരട്ടിയോടിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ജോലി. അവനത് ഭംഗിയായി നിറവേറ്റി. കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കാണുന്ന മാത്രയിൽ അവൻ കണ്ണുരുട്ടി, കുറച്ചു കൊണ്ട് ഓടിയെത്തും. അവന്റെ മട്ടും ഭാവവും കണ്ട് പേടിച്ചു വിറച്ചു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ വല്ല വിധേനയും പ്രാണനുംകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെടും. ഇതായിരുന്നു പതിവ്.

പോകപ്പോകെ ഈ ജോലി പട്ടിക്കുട്ടിക്ക് മടുത്തു.

പുറത്തു കടന്ന് പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങളെയുമൊക്കെ വേട്ടയാടണം. അവയെയൊക്കെ പിടികൂടി യജമാനന്റെ മുന്നിലിട്ട് ഗമയിൽ നില്ക്കണം. താനെത്ര ധീരനും സാഹസികനുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഒന്നറിയാട്ടെ!

പട്ടിക്കുട്ടി കണക്കുകൂട്ടി.

അവൻ പ്രധാനകവാടം നുഴഞ്ഞുകടന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. കുറച്ചു ദൂരെ പക്ഷികളും പൂമ്പാറ്റകളും പൂഴുക്കളും ചെറുജീവികളുമൊക്കെ ധാരാളമുണ്ടെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. വാലും പൊക്കി അവൻ അങ്ങോട്ടോടി.

പക്ഷികളും പല്ലിയും പൂഴുക്കളും പൂമ്പാറ്റകളും പച്ചത്തുള്ളനും വണ്ടുമൊക്കെ അവനെ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരപ്പോൾ മനസ്സിൽ ഓരോന്ന് വിചാരിച്ചു.

ഇന്നിവനെ നന്നായൊന്നു പറ്റിക്കണമെന്ന് കുഞ്ഞിപ്പക്ഷി കരുതി.

അവനെ അമ്പരപ്പിക്കണമെന്ന് തലയിൽ പൂവുള്ള പക്ഷിയും, വിരട്ടിയോടിക്കണമെന്ന് ചാരപ്പക്ഷിയും തീരുമാനിച്ചു.

പട്ടിക്കുട്ടിക്ക് പിടികൊടുക്കാതെ ഉപായത്തിൽ തടിതപ്പണമെന്നായിരുന്നു പക്ഷിയുടെ മനസ്സിലിരിപ്പ്.

അവന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ഒളിക്കണമെന്ന് പൂഴുക്കൾ, പൂമ്പാറ്റകൾ, പച്ചത്തുള്ളൻ എന്നിവർ ഉറപ്പിച്ചു.

തന്റെ നേരെ വന്നാൽ സൂത്രം പ്രയോഗിച്ച് അവനെ ഓടിക്കണമെന്ന് വണ്ടത്താനും മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

പട്ടിക്കുട്ടി കൂളക്കരയിലെത്തിയപ്പോഴാണ് കുഞ്ഞിപ്പക്ഷിയെ കാണുന്നത്. വെള്ളത്തിൽ വളർന്നുനില്ക്കുന്ന ചെടികൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചു നില്പാണ് അത്.

‘ഇവൻ കൊള്ളാം! പതുങ്ങിച്ചെന്ന് ഇവനെ പിടികൂടണം,’ പട്ടിക്കുട്ടി മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

അവൻ പക്ഷേ, അതിനടുത്തെത്താനും മുൻപേ കാറ്റടിച്ചു. കാറ്റിൽ വെള്ളത്തിലെ ചെടികൾ ആടിയുലഞ്ഞു. ആ ചെടികൾക്കൊപ്പം ആടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കുഞ്ഞിപ്പക്ഷിയെ അവനു കാണാനായില്ല.

‘ങ്ഹും, ആർക്കുവേണം ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഈ പക്ഷിയെ? കുറെക്കൂടി വലിയ പക്ഷിയെ പിടിക്കുന്നതാവും നല്ലത്.’

പട്ടിക്കുട്ടി നടന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും വിചിത്രമായ ഒരു പക്ഷിയെ അവൻ കണ്ടു. തലയിൽ ഭംഗിയുള്ള പൂവുവെച്ച പക്ഷി. കുന്നിൻപുറത്തുനിന്നും ചാടി വീണ് അതിനെ പിടിക്കാമെന്നായിരുന്നു അവന്റെ തീരുമാനം. എന്നാൽ അവൻ മനസ്സിൽ കണ്ടത് പൂപ്പക്ഷി മാത്രമല്ല കണ്ടിരുന്നു. ആ പക്ഷി ചിറകെല്ലാം കഴിയുന്നത്ര പരത്തി വെറുംമണ്ണിൽ ചേർന്നുകിടന്നു. സൂചി പോലുള്ള കൊക്കുമാത്രം പുറത്തുകണ്ടു.

പട്ടിക്കുട്ടി ഒന്നു മുരണ്ട് താഴേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ പൂപ്പക്ഷി അവിടെയൊന്നുമില്ല. ആ സ്ഥാനത്ത് കുറെ കീറത്തുണികൾ മാത്രം കിടക്കുന്നുണ്ട്. ആ തുണിക്കഷ്ണങ്ങൾ കണ്ട് പക്ഷിയെന്ന് താൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാവുമെന്ന് സമാധാനിച്ച് അവൻ മറ്റൊരിരയെ തേടിപ്പോയി.

ഒരു മരപ്പൊത്തിലാണ് അവനത് കണ്ടത്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ദേഹത്തു നിറയെ വരകളുള്ള പാമ്പെന്നാണ് തോന്നിയത്. നേരിയ പരിഭ്രമത്തോടെ അവനതിനെയാണു തൊട്ടു. പെട്ടെന്ന് ആ ശരീരം ഇളകുകയും അകത്തുനിന്നും പാമ്പിന്റെ വിഷംചീറ്റൽ പോലുള്ള ശബ്ദം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അതോടെ അതൊരു വിഷപ്പാമ്പുതന്നെയെന്ന് അവനുറപ്പായി. പാമ്പിന്റെ കടികൊണ്ട് ചാകാൻ താനില്ലെന്ന് സ്വയം പറഞ്ഞ് അവനവിടം വിട്ടു.

നടന്നുതളർന്ന് അവനൊരു പാറക്കല്ലിൽ ചെന്നിരുന്നു. അപ്പോഴതാ ആ പാറയുടെ മുകളിലൂടെ ഒരു പല്ലി നടക്കുന്നു. ഇവനെ താൻ പിടികൂടിയതുതന്നെ എന്നുറപ്പിച്ച് അവൻ പതുങ്ങിച്ചെന്ന് ഒറ്റച്ചാട്ടം! ശബ്ദം കേട്ട് പല്ലി ഞെട്ടിപ്പോയി. ഭാഗ്യത്തിന് പട്ടിക്കുട്ടി പിടികൂടിയിരിക്കുന്നത് തന്റെ വാലിലാണ്!

‘പട്ടിക്കുട്ടീ, നിനക്കു വേണ്ടത് എന്റെ വാലല്ലേ? ഇതാ എടുത്തോളൂ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് പല്ലി വാലുമുറിച്ചിട്ട് ഓടിപ്പോയി.

‘അയ്യേ, ആർക്കു വേണം പല്ലിയുടെ വാൽ?’

അവനത് ദൂരെെയറിഞ്ഞു.

പട്ടിക്കുട്ടി മറ്റൊരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് പൂഴ്കളും പുമ്പാറ്റകളും പച്ചത്തുള്ളനുമൊക്കെ ചേർന്നുള്ള അർദ്ധുതദ്യശ്യമാണ്. അതുകണ്ടതും അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘ചെറുതാണെങ്കിലും ഇവയെ പിടികൂടാൻ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. നോക്കിക്കോ, ഓരോന്നിനെയായി ഞാൻ പിടിച്ചുതിന്നുന്നത്.’

പട്ടിക്കുട്ടി പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു പുറകെ ചെന്നു.

അവരെല്ലാവരും അവനെ കാണുകയും അവന്റെ ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

‘ആ വെള്ളം ഇവിടെ വേവില്ല, കെട്ടോ!’

പൂഴ്കൾ മണ്ണിൽ കുഴികുഴിച്ച് മറഞ്ഞു.

‘എന്റെ ഭംഗി കണ്ടാണ് അവന്റെ വരവ്. അതുകണ്ടാൽ അവനിപ്പോൾ എന്നെ പിടിക്കുമെന്നു തോന്നും. വരട്ടെ, അപ്പോഴറിയാം എന്താണ് സംഭവിക്കുകയെന്ന്,’ പുമ്പാറ്റകൾ പറന്നുയർന്നു.

‘ഇന്നവനെയൊരു പാറം പഠിപ്പിക്കണം. മിടുക്കനാണെങ്കിൽ അവനെനെ കണ്ടുപിടിക്കട്ടെ.’

പച്ചത്തുള്ളൻ പച്ചിലയുടെ ചുവട്ടിൽ ചേർന്നിരുന്നു.

പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ കണ്ണുവെട്ടിക്കാൻ അതു ധാരാളം മതിയായിരുന്നു.

അവനാകെ ദേഷ്യം തോന്നി.

ഇത്രയും നേരം വിയർത്തിട്ടും ഒരു ഉറുമിനെപ്പോലും കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ.

ഇനിയാരെയാണ് പിടിക്കാൻ നോക്കുക?

അവൻ തളർന്നിരുന്നു.

അപ്പോഴതാ ഒരു കറുകറുത്ത തടിയൻ വണ്ടത്താൻ മണ്ണിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു! അതിനെ നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞു:

‘വണ്ടെങ്കിൽ വണ്ട്. ഒന്നുമില്ലാത്തതിലും ഭേദമല്ലേ? ഇവനേതായാലും എന്റെ കൈയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ പോകുന്നില്ല. എന്റെ കഴിവെന്താണെന്ന് ഇവനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കണം.’

പട്ടിക്കുട്ടി പതുങ്ങിച്ചെന്ന് വണ്ടിന്റെ അടുത്തെത്തി. അത് നേരത്തെതന്നെ കണ്ടിരുന്നു വണ്ടത്താൻ.

‘ഓ, വലിയ മിടുക്കനാണെന്നാ ഭാവം! അവനിങ്ങ് വരട്ടെ, ഞാനാതാണെന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കാം,’ നിലത്ത് ഒട്ടിക്കിടന്ന് വണ്ട് സ്വയം പറഞ്ഞു.

പട്ടിക്കുട്ടി വണ്ടത്താനെ പിടിക്കാനായി കൈ നീട്ടിയതും വണ്ട് ഒന്നു മുരണ്ടു. പിന്നെ ഒരു തരം ദ്രാവകം അവന്റെ ദേഹത്തേക്ക് ചീറ്റി! പശയുള്ള ഒന്ന്. അതു വീണതും പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ദേഹം ചൊറിയാൻ തുടങ്ങി.

അതു കണ്ടു ചിരിച്ച് വണ്ട് പറന്നുയർന്നു.

അവിടെനിന്നും ഒരൊറ്റയോട്ടമായിരുന്നു അവൻ. വീട്ടുമുറ്റത്തുള്ള തന്റെ കുട്ടിയ്ക്കുണ്ടായിട്ടേ അവൻ നിന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴും ദേഹത്തെ ചൊരിച്ചിൽ മാറിയിരുന്നില്ല. ദേഹം മാഞ്ഞുനശിയിക്കപ്പെട്ടു ചിതറിപ്പോയി.

‘ഏയ്, നായാട്ട് എനിക്കു പറ്റിയ കാര്യമല്ല. ഇവിടെയെങ്ങാനും ചുമുണ്ടുകൂടിക്കിടന്ന് കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിരട്ടുന്നതുതന്നെയാണ് സുഖം. അതാണ് അപകടരഹിതവും!’

പിന്നെയവൻ പുറംകാഴ്ചകളിലേക്ക് കണ്ണുറഞ്ഞിട്ടേയില്ല.

വി. ബിയാൻകി

കടുവയമ്മാവനും അനന്തരവൻ പുച്ചയും

നടക്കാനിറങ്ങിയതാണ് വരയൻപുച്ച. ഓരോ കാഴ്ചകൾ കണ്ടുനടന്ന അവന്റെ ശ്രദ്ധ പെട്ടെന്ന് ചുമരിലെ കുറ്റൻചിത്രത്തിൽ പതിഞ്ഞു. കണ്ണു തുറപ്പിച്ച്, മീശ വിറപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്ന കടുവയുടെ ചിത്രം. അതിൽനിന്ന് കണ്ണടയ്ക്കാതെ നിന്ന് പുച്ച ചിതറിപ്പോയി.

‘ഹോ, അദ്ഭുതംതന്നെ! കടുവയും ഞാനും തമ്മിൽ പല കാര്യങ്ങളിലും എന്തൊരു ചേർച്ചയാണ്. ദേഹത്തെ നീളൻ വരകൾ, ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന ചെവി, വിറപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന മീശരോമം, മുഖത്തെ നിറഞ്ഞ ഗൗരവം, കൂർത്ത കോമ്പല്ലുകൾ, തടിച്ചുകൊഴുത്ത ശരീരം, മുർച്ചയുള്ള നഖങ്ങൾ... അങ്ങനെ ഏതു വിധത്തിൽ നോക്കിയാലും ഞങ്ങൾ ഒരേ വർഗത്തിൽപ്പെട്ടവർതന്നെ. ഞാനൊരു കടുവയോളം വരില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും കടുവയുടെ അനന്തരവനെങ്കിലുമാവാൻ എനിക്കു യോഗ്യതയുണ്ട്. ഇനി മുതൽ ആ ഗൗരവത്തോടെ വേണം ജീവിക്കാൻ.’

വരയൻപുച്ച തെല്ലു അഹങ്കാരത്തോടെ അവിടം വിട്ടു.

അതിനുശേഷം വരയൻപുച്ചയ്ക്ക് തലക്കനമേറി. മറ്റു പുച്ചുകളെ കണ്ട ഭാവം നടിക്കാതെയാണ് അവൻ നടന്നത്. സൗഹൃദം നടിച്ച് ചാരപ്പുച്ചയും കണ്ടൻപുച്ചയും കരിമ്പുച്ചയും ചക്കിപ്പുച്ചയും വെള്ളപ്പുച്ചയുമൊക്കെ മുന്നിൽ വന്നിട്ടും അവനൊന്നു ചിരിക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല.

‘വരയാ, നിനക്കിതെന്താ പറ്റിയത്?’ ഒരു വയസ്സൻപുച്ച തിരക്കി.

‘ഞാനിനി നിങ്ങളോടൊന്നും കൂട്ടുകൂടാൻ പോകുന്നില്ല. സാധാരണ പുച്ചുകളോടാണ് എന്റെ ചങ്ങാത്തം എന്നറിഞ്ഞാൽ അമ്മാവനെ ഇഷ്ടമാകില്ല. അമ്മാവന്റെ നിലയ്ക്കും വിലയ്ക്കുമനുസരിച്ചേ ഞാൻ നടക്കൂ,’ വരയൻ പുച്ച ഗൗരവം നടിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘അമ്മാവനോ?! അതാരാ ഞങ്ങളറിയാത്ത പുതിയൊരു അമ്മാവൻ?’

വയസ്സൻപുച്ച നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘കടുവതന്നെ, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തു ചേർച്ചയാണെന്നു നോക്കൂ... കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഞാൻ അമ്മാവനെ കണ്ടിരുന്നു. സാധാരണപുച്ചകളുമായി അടുപ്പം വേണ്ടെന്ന് അമ്മാവൻതന്നെയാണ് പറഞ്ഞത്.’

ഇതും പറഞ്ഞ് വരയൻപുച്ച ഒറ്റപ്പാച്ചിൽ! മുകളിൽ വിരൽവെച്ചു നിന്നു പോയി, വയസ്സൻപുച്ച.

അവൻ കണ്ണിൽക്കണ്ടവരോടൊക്കെ അമ്മാവനെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ തുടങ്ങി. താനും അമ്മാവനും തമ്മിൽ നല്ല ബന്ധത്തിലാണെന്നും ഇടയ്ക്കിടെ തമ്മിൽ കാണാറുണ്ടെന്നും അവനങ്ങ് തട്ടിവിട്ടു. പുച്ചുകളും മറ്റു ജീവികളും അതൊന്നും മുഴുവനായും മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല. അപ്പടി തള്ളിക്കളഞ്ഞുമില്ല.

‘ഞാനും അമ്മാവനുംകൂടി ഇന്നലെ ഒരു കാളയെ കൊന്നുതിന്നു.’

‘എന്നെ കാണാതിരുന്നാൽ അമ്മാവൻ ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാനാവില്ല.’

‘അമ്മാവനെപ്പോലെ ധീരനാണ് ഞാനെന്ന് കടുവ എപ്പോഴും പറയും.’

ഇങ്ങനെപോയി വരയൻപുച്ചയുടെ വീരവാദങ്ങൾ. ഇത് പലകുറി ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ കേൾവിക്കാർക്ക് അസഹ്യമായി. ആരുമത് തുറന്നു പ്രകടിപ്പിച്ചില്ലെന്നു മാത്രം.

ഒരുനാൾ വലിയൊരു വീടിന്റെ മട്ടുപ്പാവിൽ പുച്ചുകൾ ഒത്തുചേർന്നു. പതിവുപോലെ വരയൻപുച്ച എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘ഇന്നലെയുംകൂടി ഞാൻ കടുവയമ്മാവനെ കണ്ടതേയുള്ളൂ. നിങ്ങളെയെല്ലാവരെയും അമ്മാവന്റെ അന്വേഷണം അറിയിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം അമ്മാവൻ ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്.’

അതു കേട്ടതും മറ്റു പുച്ചുകൾ ഒരുമിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘അതുവരെ കാത്തിരിക്കാനൊന്നും പറ്റില്ല. നീ പറയുന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമാകണമെങ്കിൽ അമ്മാവനെ ഞങ്ങൾക്കുടനെ കാണണം.’

വരയൻപുച്ച ഒന്നു പരുങ്ങി. താനിതുവരെ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത കടുവയമ്മാവനെ എവിടെപ്പോയി തിരയാനാണ്?

‘അതു പിന്നെ... അമ്മാവൻ വലിയ തിരക്കുള്ള ആളാണ്. അതിനിടയിൽ നമ്മൾ പോയി ശല്യപ്പെടുത്തുന്നത് ശരിയല്ല.’

അവൻ കിടന്നിടത്തു കിടന്ന് ഒന്നുരുണ്ടു.

‘ഓ, അതൊന്നും സാരമില്ല. അനന്തരവന്റെ ശല്യമൊക്കെ അമ്മാവൻ സഹിച്ചോളും. പിന്നെ, നിന്റെ അമ്മാവനെ കാണാനെങ്ങനെയിരിക്കും?’

മറ്റൊരു പുച്ച ചോദിച്ചു.

‘നല്ല വലിപ്പവും ഭംഗിയുമുണ്ട്. ഏതാണ്ട് എന്നെപ്പോലെത്തന്നെ,’ വരയൻ നെഞ്ചുവിരിച്ച് പറഞ്ഞു.

നിന്റെ കടുവയമ്മാവൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയാ ഉണ്ടാവുക?’

‘അതോ? കൃത്യമായി പറയാനാവില്ല.’

വരയൻപുച്ച ഒഴിയാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, കണ്ടൻപുച്ച വിട്ടില്ല.

‘അതെനിക്കറിയാം. ഇവന്റെ അമ്മാവൻ മാത്രമല്ല, വേറെ ഒരുപാട് മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളുമൊക്കെ അവിടെയുണ്ട്. നിങ്ങളെന്റെ കൂടെ വന്നാൽ മാത്രം മതി.’

പിറ്റേന്നു രാവിലെത്തന്നെ പുച്ചുകളുടെ ഒരു സംഘം കടുവയമ്മാവനെ കാണാൻ യാത്ര തുടങ്ങി. അവർ വളരെ ദൂരം താണ്ടി മൃഗശാലയ്ക്കു മുന്നിലെത്തി. മൃഗശാലയുടെ ഇരുമ്പുവാതിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി കണ്ടൻ പുച്ച പറഞ്ഞു:

‘ഓ, ഇതിനകത്താണ് ഇവന്റെ അമ്മാവനുള്ളത്. നമുക്ക് കാവൽക്കാരന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് അകത്തു കടക്കണം. പിന്നെ, കടുവയെന്നു കേട്ടിട്ടുള്ള തല്ലാതെ ഞാനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാട്ടോ.’

‘അത് സാരമില്ല. വരയൻ നമ്മുടെ കൂടെയില്ലേ? അമ്മാവനെ കണ്ടാലറിയാത്ത അനന്തരവനുണ്ടാകുമോ?’

ചാരപ്പുച്ച പകുതി പരിഹാസത്തിൽ പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് വരയനൊന്ന് ചുളിയെങ്കിലും ധൈര്യം വീണ്ടെടുത്ത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘അതൊക്കെ എനിക്കറിയാം.’

അവർ മതിലിലൂടെ അള്ളിപ്പിടിച്ച് അകത്തു കയറി. നിരനിരയായുള്ള കൂടുകളിൽ പലതരം പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങളെയും പാർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അവർ കൗതുകത്തോടെ കണ്ടു. ചില കൂടുകൾക്കു മുന്നിൽ

ചോരയൊലിക്കുന്ന ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾ കിടക്കുന്നതു കണ്ട് വയസ്സൻ പുച്ചു മുന്നറിയിപ്പു നൽകി:

‘മക്കളേ, സൂക്ഷിച്ചു നടന്നോ. മൃഗശാലാകാവൽക്കാര്യമെന്തെന്നും കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ നിങ്ങളെ പിടിച്ച് വല്ല സിംഹത്തിനോ പുലിക്കോ ഒക്കെ ഇട്ടുകൊടുക്കും.’

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോഴുണ്ട്, ദേഹം മുഴുവൻ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് ഒരു വലിയ ജീവി നടന്നുവരുന്നു. അവനെ ചൂണ്ടി വെള്ളപ്പുച്ച ചോദിച്ചു:

‘ഇതാണോ നിന്റെ അമ്മാവൻ?’

‘ഏയ്, ഇതേതോ വൃത്തികെട്ട മാംസപിണ്ഡമാണ്. എന്റെ അമ്മാവൻ ഇവനേക്കാളൊക്കെ കരുത്തും ഊർജസ്വലതയും ഉള്ളയാളാണ്.’

ഹിപ്പപ്പൊട്ടാമസിനെ കടന്നു നടന്നപ്പോൾ അവരുടെ മുന്നിൽ നീണ്ട കഴുത്തും കൈകാലുകളുമുള്ള വിചിത്രജീവിയെ കണ്ടു.

‘നിന്റെ അമ്മാവൻ ഇതൊന്നുമല്ലല്ലോ?’

ഒരു പുച്ചു തിരക്കി.

‘അയ്യേ, ഈ തോട്ടിക്കാലൻ എന്റെ അമ്മാവനോ! അമ്മാവനെ കണ്ടാൽ കണ്ണെടുക്കാനേ തോന്നില്ല.’

ജിറാഫിന്റെ ചലനങ്ങൾ നോക്കിനിന്നശേഷം അവർ അടുത്ത കുട്ടി ലേക്കു നടന്നു.

സിംഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ അതിലും സുന്ദരനാണ് അമ്മാവനെന്നും പുലിയെ കണ്ടപ്പോൾ അമ്മാവന്റെ കണ്ണുകൾ അതിലും തീക്ഷ്ണമാണെന്നും കരടിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഇതുപോലെ നിർവികാരനല്ല തന്റെ അമ്മാവനെന്നും വരയൻപുച്ച പറഞ്ഞു.

കടുവയമ്മാവനെ കാണാൻ എല്ലാവർക്കും തിടുക്കമായി.

പലയിടത്തും ചുറ്റിനടന്ന് അവർ കടുവയുടെ കൂടിനടുത്തെത്തി. മുരണ്ടുകൊണ്ട് കുട്ടിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്ന കടുവയെ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ പുച്ചുകൾ ഭയന്നു. അവർ ശബ്ദം താഴ്ത്തി ചോദിച്ചു:

‘ഇതാണ് അമ്മാവനെന്ന് നിനക്കുറപ്പാണോ?’

ചുമരിലെ ചിത്രത്തിൽ കണ്ട അതേ മുഖം വരയൻപുച്ച തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും, എന്റെ അമ്മാവൻ ഇതുതന്നെ.’

‘എങ്കിൽ, ഞങ്ങളെയൊക്കെ അമ്മാവനെന്ന് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കൂ,’ വയസ്സൻപുച്ച നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘പരിചയപ്പെടുത്താമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അമ്മാവനിത്തിരി ഓർമക്കുറവുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എന്നെത്തന്നെ തിരിച്ചറിയാനാവുമോ എന്നറിയില്ല.’

വരയൻപുച്ച സുത്രം പ്രയോഗിച്ചു.

‘അമ്പട കള്ളാ, അങ്ങനെയൊന്നും രക്ഷപ്പെടാമെന്നു നീ കരുതണ്ട. മര്യാദയ്ക്ക് അമ്മാവനെ വിളിച്ചോ!’

പൂച്ചകൾ ഭീഷണി മുഴക്കി.

വരയൻപൂച്ച ഗത്യന്തരമില്ലാതെ കുട്ടിനടുത്തേക്കു ചെന്ന്, തൊണ്ടയിടി വിളിച്ചു:

‘എന്റെ പൊന്നമ്മാവാ...’

അതു കേട്ടതും കടുവ അഴികൾക്കടുത്തേക്കു പാഞ്ഞുവന്ന്, സർവശക്തിയുമെടുത്ത് ഒറ്റ അലർച്ച.

‘ഗർർർ...’

ഭൂമി കുലുങ്ങുംപോലെ തോന്നി പൂച്ചകൾക്ക്. അവ പ്രാണനുംകൊണ്ട് നാലുപാടും ചിതറിയോടി. പേടിച്ച് രണ്ടു വരയൻപൂച്ചയ്ക്ക് പക്ഷേ, അവിടന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടാനും കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ മൃതപ്രായനായി അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു.

കടുവ തന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തതാണെന്ന് പാവാം വരയൻപൂച്ചയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല.

ഇ. വസിലേവ്സ്കയ

ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്...

ഒരു കാട്ടിൽ നല്ലൊരു അമ്മയുയൽ. ആ അമ്മയുയലിന് അഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങൾ. മുത്ത നാലു മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളും ഒരു സമയത്തും ഒരിടത്തും അടങ്ങിയിരിക്കില്ല. കളിക്കുകയും കൂസുതി കാട്ടുകയും തമ്മിൽ പോരടിക്കുകയും കാബേജ് തോട്ടത്തിൽ ഓടിനടക്കുകയുമൊക്കെ ചെയ്യും. അവർ. എന്നാൽ, ഇളയ കുഞ്ഞുമാത്രം അതിലൊന്നും താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല. വിചിത്രമായ ഒരു കാര്യത്തിലായിരുന്നു അവന്റെ താത്പര്യം മുഴുവൻ.

എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും എണ്ണിക്കൊണ്ടിരിക്കണം!

മുയലമ്മ അവനെ എണ്ണം പഠിപ്പിച്ച നാൾ മുതൽ തുടങ്ങിയ വിനോദമാണ്. ഒന്നു മുതൽ നൂറു വരെ അവന് കാണാപ്പാഠമാണ്. കൺമുന്നിൽ എന്തു കണ്ടാലും അവനപ്പോൾ തുടങ്ങും:

‘ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്...’

മാനത്തു വിരിയുന്ന മഴവില്ലു കാണുമ്പോൾ ഏഴു നിറവും കടുകിട തെറ്റാതെ എണ്ണിത്തീർക്കും.

എട്ടുകാലിയുടെ എട്ടു കാലുകളും എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തും.

പഴുതാരയുടെ കാലുകൾ എണ്ണിത്തീർക്കുക പ്രയാസമാണെങ്കിലും തന്നാലാവുമ്പോലെ അവൻ എണ്ണിത്തുടങ്ങും.

ചോണനുറുമ്പുകളും കട്ടുറുമ്പുകളും വരിവരിയായി ജാഥപോലെ പോവുമ്പോഴും അവൻ ഇമവെട്ടാതെ എണ്ണിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. കണ്ണുകഴയ്ക്കുംവരെ തുടരും, ആ എണ്ണമെടുക്കൽ.

ഒരുനാൾ എണ്ണാൻ ഒന്നും കാണാതെ മൂയൽക്കുഞ്ഞ് വിഷമിച്ചു. അവനാകെ അസ്വസ്ഥത തോന്നി. അവൻ മാളത്തിൽനിന്നിറങ്ങി അലക്ഷ്യമായി നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കുഴിയുടെ മുകൾഭാഗത്തായി ഭംഗിയുള്ള പക്ഷിക്കൂട് കണ്ടു. അവൻ അതിനടുത്തേക്ക് ചെന്നു. അവന്റെ മുഖം വിടർന്നു. ചുളളിക്കുമ്പുകളും നാരുകൾക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആ കുട്ടിൽ തുവെള്ളനിറത്തിലുള്ള കുറെ മുട്ടകൾ!

സന്തോഷിക്കാൻ ഇതിൽപ്പരം എന്തുവേണം?

കുഞ്ഞുമൂയൽ മുട്ടകൾ ഓരോന്നായി എണ്ണാൻ തുടങ്ങി.

‘ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്...’

ഈ കാഴ്ച കണ്ടുകൊണ്ടാണ് വാനമ്പാടി അങ്ങോട്ട് പറന്നെത്തിയത്. തന്റെ ഓമനമുട്ടകൾ മോഷ്ടിക്കാൻ വന്ന കള്ളനാണ് കുഞ്ഞുമൂയലെന്നാണ് വാനമ്പാടി ആദ്യം കരുതിയത്. അല്പം പരുഷമായിത്തന്നെ അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നിനക്കെന്താ ഇവിടെ കാര്യം?’

കുഞ്ഞുമൂയൽ തൊണ്ടയിടിപ്പിറഞ്ഞു: ‘വാനമ്പാടിയമ്മേ, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ വന്നതല്ല. ഞാനീ മുട്ടകൾ എണ്ണിനോക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ.’

‘എണ്ണമൊക്കെ എനിക്കറിയാം. നീയേ വേഗം സ്ഥലം കാലിയാക്കിക്കോ. അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ കണ്ണു ഞാൻ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കും.’

മുട്ടകൾ തന്റെ ചിറകിനടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ച് വാനമ്പാടി പറഞ്ഞു.

പാവം മൂയൽ! അവൻ കണ്ണീരും കൈയുമായി തിരിച്ചുപോയി.

കുഞ്ഞുമൂയൽ നിരാശനായി നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോഴുണ്ട്, വഴിയരികിൽ ഗോതമ്പുമണികൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ധാന്യവുമായി പോയ ആരുടെയോ കൈയിൽനിന്ന് വീണുപോയതാകണം. ഏതായാലും എണ്ണാൻ ഒരു സാധനം കിട്ടിയല്ലോ!

അവൻ അവിടെ ചടഞ്ഞിരുന്ന് ഗോതമ്പുമണികൾ എണ്ണാൻ തുടങ്ങി:

‘ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്...’

കുറെ എണ്ണിക്കാണണം, വലിയൊരു ശബ്ദം കേട്ട് അവൻ തലയുയർത്തി നോക്കി. മാനത്ത് ഒരുപറ്റം പക്ഷികൾ. അവ ആഹ്ലാദത്തിമർ

പ്പോടെ പറന്നിറങ്ങി. അവൻ നോക്കിനില്ക്കേ, പക്ഷികൾ ചിതറിക്കിടന്ന ഗോതമ്പുമണികളും കൊത്തിയെടുത്ത് അതേ വേഗത്തിൽ പറന്നുയർന്നു!

കുഞ്ഞുമൂയലിനെ അവർ കണ്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല.

തനിക്കിനി എണ്ണാൻ എന്താണുള്ളത്?

അവൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് നടന്നു.

കുഞ്ഞുമൂയൽ മാളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നേരം നന്നായി ഇരുട്ടി. അവനെ കാണാതെ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു മൂയലമ്മ. അവൻ അടുത്തെത്തിയതും മൂയലമ്മ അവനെ കെട്ടിപ്പുണർന്ന് ചോദിച്ചു:

‘എവിടെയായിരുന്നു എന്റെ പൊന്നുമോൻ ഇതുവരെ?’

അവൻ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവന്റെ കുഞ്ഞിക്കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അവൾ അപ്പോഴാണ് കാണുന്നത്. അത് അവളെയും വേദനിപ്പിച്ചു. മകനെ മറുകെ ചുംബിച്ച് അവൾ തിരക്കി:

‘എന്റെ പൊന്നുകൂടമെന്തിനാ കരയണം?’

അവൻ അമ്മയോടൊട്ടിയിരുന്നു. പിന്നെ, അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളെല്ലാം വിവരിച്ചു.

വാനമ്പാടിയുടെ മുട്ടകൾ എണ്ണാൻ പോയതും അവൾ വിരട്ടിയതും... ചിതറിക്കിടന്ന ഗോതമ്പുമണികൾ എണ്ണിത്തീരുംമുമ്പേ പക്ഷികൾ അവ കൊത്തിത്തന്നതും...

അങ്ങനെ എല്ലാം.

‘ഇതിനാണോ എന്റെ മോൻ കരയണം? നിനക്ക് മതിയാവുമ്പോൾ എണ്ണാനുള്ളത് ഞാൻ കാട്ടിത്തരാല്ലോ.’

മൂയലമ്മ അവനെയും കുട്ടി മാളത്തിനു പുറത്തേത്തി. മറ്റു മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അതിനകം തളർന്നുറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പുറത്തെ പുൽപ്പുരപ്പിൽ മൂയലമ്മ ഇരുന്നു. കുഞ്ഞുമൂയലിനെ മടിയിൽവെച്ച് മാനത്തേക്ക് ചൂണ്ടി അവൾ പറഞ്ഞു:

‘അവിടെയെന്താ കാണുന്നതെന്ന് നോക്കൂ.’

കുഞ്ഞുമൂയൽ തലയുയർത്തി നോക്കി.

രാത്രിയിലെ തെളിഞ്ഞ മാനം. വട്ടമൊത്ത പപ്പടംപോലെ പൂർണ്ണ ചന്ദ്രൻ. അതിനു ചുറ്റും വെളിച്ചത്തരികൾ ചിതറിക്കിടക്കുംപോലെ എണ്ണമറ്റ നക്ഷത്രങ്ങൾ!

‘ഹായ്, എന്തു ഭംഗി!’

കുഞ്ഞുമൂയലിന് തുള്ളിച്ചാടണമെന്ന് തോന്നി.

‘എന്റെ പൊന്നുമോൻ മതിയാകുംവരെ എണ്ണിക്കോളൂ.’

മുയലമ്മ അവനെ വീണ്ടും ഉമ്മവെച്ചു. അമ്മയുടെ മടിയിൽ കിടന്ന് അവൻ എണ്ണാൻ തുടങ്ങി:

'ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്...'

'മുപ്പത്, മുപ്പത്തിയൊന്ന്, മുപ്പത്തിരണ്ട്...'

'അമ്പത്, അമ്പത്തിയൊന്ന്...'

'തൊണ്ണൂറ്റിയെട്ട്, തൊണ്ണൂറ്റിയൊമ്പത്...'

പിന്നെ ഒന്നും മുയലമ്മ കേട്ടില്ല. കുഞ്ഞുമുയൽ എണ്ണം മറന്നതാകുമെന്ന് കരുതി മുയലമ്മ പറഞ്ഞു:

'നൂറൊന്ന് പറയൂ മോനേ.'

എന്നിട്ടുമില്ല പ്രതികരണം. മുയലമ്മ അവന്റെ കൂരുണുമുഖത്തേക്ക് നോക്കി.

പാവം, ഉറങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു!

മുയലമ്മ അവനെയുമെടുത്ത് മാളത്തിനകത്തേക്ക് നടന്നു.

അപ്പോഴും മാനം നിറയെ നക്ഷത്രപ്പൊട്ടുകൾ...!

ഇ. വസിലേവ്സ്കയ

പലതരം ചക്രങ്ങൾ

വലിയൊരു മരക്കുറ്റി. അതിനു മുകളിൽ പണിത ഭംഗിയുള്ള ഒരു കൊച്ചു വീട്. അതിനുള്ളിൽ ഈച്ചയും തവളയും മുളളൻപന്നിയും പുവൻ കോഴിയും ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചു. അവരൊരുനാൾ ആഹാരം തേടിയിറങ്ങി. പൂക്കളും പുഴുക്കളും പഴങ്ങളും കൂണുകളുമൊക്കെ കഴിയുന്നത്ര ശേഖരിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ചങ്ങാതിമാർ ഓരോന്നു സംസാരിച്ച് വളരെ ദൂരം നടന്നു. ഒടുവിൽ അവരൊരു ആളൊഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ ഒരു വണ്ടി കിടക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. മറ്റൊന്നുകൂടി അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ വണ്ടിക്ക് നാലു ചക്രങ്ങളുണ്ട്. ആ നാലു ചക്രങ്ങളും പക്ഷേ, നാലു വലിപ്പത്തിലുള്ളവ! തീരെ ചെറുത്, വലുത്, ഇടത്തരം, വളരെ വലുത് എന്നിങ്ങനെ. ഒരു വണ്ടിയിൽ നാലു വലിപ്പത്തിലുള്ള ചക്രങ്ങൾ വന്നത് അവരെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. അവർ നാലുപേരും വണ്ടിയിലേക്കു തന്നെ നോക്കിനിന്നു.

അപ്പോൾ അതിലേ ഒരു മൂയൽ ചാടിച്ചാടി വന്നു. 'എത് മൂയലച്ചാ, ആരുടേതാണ് ഈ വണ്ടി? നിങ്ങളുടെയൊന്നുമല്ലല്ലോ?'

മൂയൽ നാലുപേരുടെയും മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പിന്നെ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതിമാരേ, ഈ വണ്ടി ഏതായാലും എന്റേതല്ല. മുൻപ് ഇവിടെ യൊരു കരടി താമസിച്ചിരുന്നു. അവൻ തേൻ തേടി ഊരുചുറ്റാനായി ഉണ്ടാക്കിയതാണിത്. പക്ഷേ, വളരെക്കാലം ശ്രമിച്ചിട്ടും പണി തീരാതെ വന്നപ്പോൾ നിരാശനായ അവൻ ഇതിവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി. നിങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ ഇതു സ്വന്തമാക്കാം.'

നാലു ചങ്ങാതിമാർക്കും ആ വണ്ടി ഇഷ്ടമായി. അതു തള്ളി വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാം എന്നവർ തീരുമാനിച്ചു. അവർ നാലാളും ചേർന്ന് വണ്ടി തള്ളാൻ തുടങ്ങി. ആ ചെറിയ ജീവികൾ വിചാരിച്ചാൽ വലിയവണ്ടി തള്ളാനുണ്ടോ കഴിയുന്നു? പലവട്ടം ശ്രമിച്ചിട്ടും അതൊന്ന് അനക്കാൻകൂടി അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

'വെറുതെയെന്തിന് ശരീരം ക്ഷീണിപ്പിക്കണം? നിങ്ങൾക്ക് ഈ വണ്ടി കൊണ്ടുപോകാനാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പായില്ലേ?'

മൂയൽ ചോദിച്ചു.

അതോടെ അവർ ആ ശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു. എങ്കിലും അവിടെനിന്നും വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങാൻ അവർക്ക് തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ മുളളൻ പന്നി പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതിമാരേ, വണ്ടിയല്ലേ നമുക്ക് തള്ളാൻ പറ്റാതെയുള്ളൂ? ഞാനൊരു കാര്യം പറയാം. നമ്മൾ നാലുപേരും നമ്മുടെ ശരീരവലിപ്പത്തിനൊത്ത ഓരോ ചക്രങ്ങൾ ഊരിയെടുത്ത് അത് ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു പോകണം. സമ്മതമാണോ?'

അതൊരു നല്ല ആശയമായി ഈച്ചയ്ക്കും തവളയ്ക്കും പുവൻ കോഴിക്കും തോന്നി. അവർ ചക്രങ്ങൾ അഴിച്ചെടുക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾ മൂയൽ കളിയാക്കി:

'നിങ്ങൾക്കെന്താ തലയ്ക്ക് നല്ല സ്ഥിരതയില്ലേ? വണ്ടിയില്ലാതെ ഈ ചക്രങ്ങൾ മാത്രം കൊണ്ടുപോയിട്ടെന്തിനാ? ഒരേ വലിപ്പമുള്ള ചക്രങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ ഉന്തുവണ്ടിക്ക് പിടിപ്പിക്കാം. ഈ പലതരം ചക്രങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുമോ?'

അവർ അതിനു മറുപടി പറയാൻ നിലക്കാതെ തങ്ങളുടെ ജോലി തുടർന്നു. അല്പനേരത്തിനകം അവരാ ചക്രങ്ങൾ വണ്ടിയിൽനിന്നും അഴിച്ചെടുത്തു.

ഏറ്റവും ചെറിയ ചക്രം ഈച്ചയ്ക്ക്.

വലിയ ചക്രം മുളളൻപന്നിക്ക്.

ഇടത്തരം ചക്രം തവളയ്ക്ക്.

ഏറ്റവും വലിയ ചക്രം പൂവൻകോഴിക്ക്.

അവർ ആ ചക്രങ്ങൾ ഉരുട്ടി യാത്ര തുടങ്ങിയപ്പോൾ മൂയൽ കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഈപും, ഇത്തരം മരമണ്ടന്മാരെ ഞാനാദ്യമായാണ് കാണുന്നത്. യാതൊരു ഉപകാരവുമില്ലാത്ത ചക്രങ്ങൾ ഇത്ര ദൂരം ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. കഷ്ടം!’

നാലു ചങ്ങാതിമാരും ചക്രങ്ങളുമായി വീട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. യാത്രാ ക്ഷീണം മാറിയപ്പോൾ അവരോരോരുത്തരും അവരുടെ ചക്രങ്ങൾ കൊണ്ട് ഓരോ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി.

ചെറിയ ചക്രംകൊണ്ട് ഈച്ചയുണ്ടാക്കിയത് ഒരു ചർക്കയാണ്.

മുള്ളൻപന്നി വലിയ ചക്രംകൊണ്ട് ഉത്തുവണ്ടി ഉണ്ടാക്കി.

കിണറ്റിൽനിന്നു വെള്ളം കോരാനുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണ് ഇടത്തരം ചക്രംകൊണ്ട് തവള നിർമിച്ചത്.

പൂവൻകോഴിയാകട്ടെ, തനിക്കു കിട്ടിയ വലിയ ചക്രം തോട്ടിന്റെ കരയിൽ വെച്ച് ധാന്യം പൊടിക്കുന്ന സംവിധാനമൊരുക്കി.

അങ്ങനെ പല വലിപ്പത്തിലുള്ള നാലു ചക്രങ്ങളും ആ ചങ്ങാതിമാർക്ക് ഉപയോഗപ്പെട്ടു. നൂൽനൂറ്റും ഉത്തുവണ്ടിയിൽ സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നും വെള്ളം കോരിയും ധാന്യം പൊടിച്ചും അവർ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, മൂയലച്ചന് നാലു ചങ്ങാതിമാരെയും കാണണമെന്നു തോന്നി. അവൻ പലരോടും വഴി ചോദിച്ച്, വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ച് അവരുടെ നാട്ടിലെത്തി. ചങ്ങാതിമാർ അവനെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു.

‘ആട്ടെ, നിങ്ങൾ അന്നു കൊണ്ടുവന്ന ചക്രങ്ങൾ എന്തു ചെയ്തു? ഒട്ടും ഉപയോഗപ്പെടാതെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നുകാണും, അല്ലേ?’

മൂയൽ ചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടി പറയാതെ ഈച്ച തന്റെ ചർക്കയിൽ നൂറ്റ ഒരു കൈയുറ അവനു സമ്മാനിച്ചു.

മുള്ളൻപന്നി ഉത്തുവണ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന മുളകി കൊടുത്തു.

തവള കിണറ്റിൽനിന്നും കോരിയ തണുത്ത വെള്ളം കൊടുത്ത് അവന്റെ ദാഹമകറ്റി.

പൂവൻകോഴി സ്വയം പൊടിച്ച ധാന്യപ്പൊടികൊണ്ട് അപ്പവും പായസവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

‘മൂയലച്ചാ, ഇതൊക്കെ ആ ചക്രങ്ങൾ കൊണ്ട് സാധിച്ചതാണ്,’ അവർ ഒറ്റസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. അനന്തരം, അവർ ആ സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം അവനെ കാണിച്ചു. മൂയൽ നാണിച്ചു തലതാഴ്ത്തി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളെ പരിഹസിച്ചതിന് എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. ചക്രങ്ങൾ പല വലിപ്പത്തിലുള്ളതാണെങ്കിലും വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിച്ചാൽ അത് ഗുണകരമാകുമെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി.’

കുറച്ചു ദിവസംകൂടി അവരുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ച് അവിടെ കഴിഞ്ഞശേഷമാണ് മൂയൽ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയത്.

വി. സുതേയെവ്

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ നിറംമാറ്റം

വെള്ളപ്പുച്ച
കരിമ്പുച്ച
ചാരപ്പുച്ച

മിടുമിടുകയൊരായ മൂന്നു പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ. ഒരുമ്മ പെറ്റ മൂന്നു മക്കൾ. ഒരേ പ്രായക്കാർ. മൂന്നുടലും ഒരു മനസ്സുംപോലെ കഴിയുന്നവർ. വെള്ളപ്പുച്ചക്കുഞ്ഞിന് ലേശമൊരു അഹങ്കാരമുണ്ടായിരുന്നു. കരിമ്പുച്ചയെക്കൊളം ചാരപ്പുച്ചയെക്കൊളം സുന്ദരൻ താനാണെന്ന ഭാവം. ഇടയ്ക്കിടെ അവനത് പറയുകയും ചെയ്തു.

‘എന്തൊരു ഭംഗിയാണ് എന്റെ വെളുവെളുപ്പിന്!’

‘ആരെങ്കിലും എന്നെ കണ്ടാൽ കണ്ണെടുക്കുകയേയില്ല!’

‘ശരിക്കും പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലെയേ തോന്നൂ!’

ഇങ്ങനെ എത്രയോ തവണ.

കരിമ്പുച്ചയും ചാരപ്പുച്ചയും അവന്റെ അവകാശവാദങ്ങൾ അംഗീക

രിച്ചു കൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. വെള്ളയാണ് ഏറ്റവും നല്ല നിറമെന്ന തീർത്ത് അവർക്ക് സംശയമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

‘ചങ്ങാതി, നീയെത്ര സുന്ദരനാണ്! ഞങ്ങളെ കാരമുൾത്തോട്ടത്തിൽ കോലം കെട്ടി നിർത്താനല്ലാതെ എന്തിനു കൊള്ളാം?’ കരിമ്പുച്ച വിഷമത്തോടെ പറയും.

‘അതു ശരിയാണ്. കാണുന്നവരൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് നിന്നെത്തന്നെയാണ്. നിനക്ക് കണ്ണുകിട്ടാതിരിക്കാൻ ഞങ്ങളെ കൂടെക്കൂട്ടിയതാണോ എന്നാവും എല്ലാവരുടെയും സംശയം.’ ചാരപ്പുച്ച തൊണ്ടവിറപ്പിച്ച് പറയും.

തങ്ങൾക്കും അവനെപ്പോലെ വെള്ളനിറമാവണം എന്നവർ മോഹിച്ചു.

‘അത് നടക്കുമോ ചങ്ങാതി?’ കരിമ്പുച്ച നിരാശ വിടാതെ ചോദിച്ചു.

‘വെള്ളക്കൂട്ടിയായാൽ എനിക്കെത്ര സന്തോഷമാവുമെന്നോ!’

ചാരപ്പുച്ചയും തന്റെ ആഗ്രഹം മറച്ചുവെച്ചില്ല.

‘നിങ്ങൾ നിരാശരാവാതിരിക്കൂ. എല്ലാ ആഗ്രഹവും ഒരിക്കൽ സാധിക്കും.’ വെള്ളപ്പുച്ച അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ മൂന്നു പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളും ഒരു ദിവസം നടക്കാനിറങ്ങി. കളിയും ചിരിയുമായി കുറെ ദൂരെ ചെന്നപ്പോഴുണ്ട് കൺമുന്നിൽ അതാ ഒരു ചുണ്ടലി!

എലികളുടെ വർഗശത്രുക്കളായ മൂന്നു പുച്ചകളെ തൊട്ടടുത്തു കണ്ടിട്ടും അവന് യാതൊരു ഭാവഭേദവും ഉണ്ടായില്ല.

അവന്റെ കണ്ണുരുട്ടിയുള്ള നോട്ടം കണ്ടാൽ പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ യാണോ പേടിപ്പിക്കാൻ നോക്കുന്നതെന്ന് സംശയിച്ചുപോകും.

‘മൃാവു...’

കണ്ണുതുറിച്ച് മീശരോമങ്ങളും വാലും മേലോട്ടാക്കി പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവനു നേരെ നോക്കി.

ചുണ്ടലിക്ക് ഒരു കൂസലുമില്ല.

‘ഒരു ചുണ്ടലിക്കിത്ര അഹങ്കാരമോ? അവനെ അങ്ങനെ വിട്ടാൽപ്പറ്റില്ല.’

വെള്ളപ്പുച്ച ഒന്നമറി.

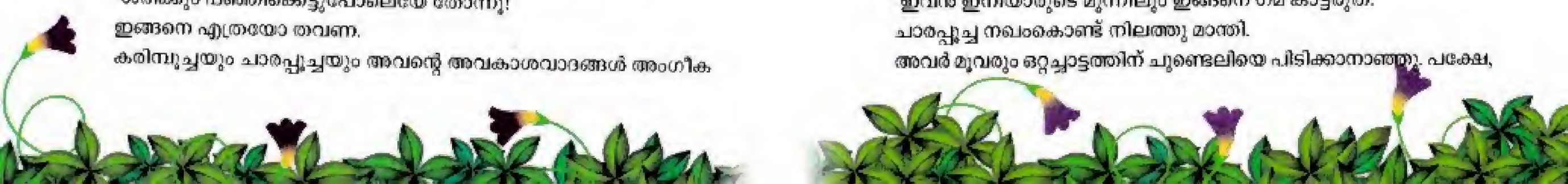
‘ശരിയാണ്. ഈ അഹംഭാവിയെ പിടികൂടി കറുമുറാ തിന്നണം.’

കരിമ്പുച്ച പല്ലു തെരിച്ചു.

‘ഇവൻ ഇനിയാരുടെ മുന്നിലും ഇങ്ങനെ ഗമ കാട്ടരുത്.’

ചാരപ്പുച്ച നഖംകൊണ്ട് നിലത്തു മാന്തി.

അവർ മൂവരും ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് ചുണ്ടലിയെ പിടിക്കാനാഞ്ഞു. പക്ഷേ,

അവനെയുണ്ടോ അങ്ങനെ പിടിക്കാൻ കിട്ടുന്നു!

അവർക്കു പിടികൊടുക്കാതെ അവൻ വാണം വിട്ടപോലെ ഒരൊറ്റ പ്ലാച്ചിൽ!

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് മുകളത്ത് ശുണ്ഠി വന്നു.

ചുണ്ടലിയതാ കുറെ മുന്നിലെത്തി തിരിഞ്ഞുനിന്ന് തങ്ങളെ കൊഞ്ഞനംകുത്തുന്നു!

ഇക്കുറി അവനെ വിട്ടുകൂടാ.

മൂന്നു പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളും കാറ്റിന്റെ വേഗത്തിൽ ചുണ്ടലിക്കു പുറകെ വെച്ചുടിച്ചു.

അവർ അടുത്തെത്തി 'തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല' എന്നായതും അവിടന്നും പറ പറന്നു, ചുണ്ടലി.

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് വാശികയറി. എന്തുവന്നാലും ശരി, ആ അഹ കാരിയെ പിടിച്ചിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!

ചുണ്ടലി മുന്നിൽ.

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവനു പുറകെ.

പൊന്തക്കാടും മൈതാനവും പുല്പരപ്പും കാടും കാട്ടാറും കടന്ന് ചുണ്ടലി ഓടി, വാശിയോടെ പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവനെ പിന്തുടർന്നു.

ഓടിയോടി അവരെത്തിയത് ഗ്രാമത്തിൽ, അവിടത്തെ ചായക്കടയുടെ പുറകുവശത്ത്.

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കബളിപ്പിച്ച് ചുണ്ടലി അവിടെക്കണ്ട വലിയൊരു പാത്രത്തിലേക്ക് ചാടി. അവനെ പിടിച്ചേ അടങ്ങു എന്ന ദുഃശിശ്ചയത്തോടെ അവരും പുറകെ ചാടി.

ചാടിയപ്പോഴല്ലേ അബദ്ധം മനസ്സിലായത്.

ചായക്കടയിൽ പലഹാരമുണ്ടാക്കാനായി അരിമാവു കുഴച്ചുവെച്ച പാത്രമായിരുന്നു അത്!

ചുണ്ടലി അതിൽനിന്ന് വേഗം കരയ്ക്കു കയറി എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോയി. ഇതു പക്ഷേ, പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടില്ല.

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വായിലും മുകളിലും ചെവിയിലും ദേഹത്തുമെല്ലാം കുഴമ്പുപരുവത്തിലുള്ള അരിമാവു പറ്റി. കുറെനേരത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം അവരൊരുവിധത്തിൽ പാത്രത്തിന്റെ വക്കിൽപ്പിടിച്ചു കയറി താഴോട്ടുചാടി.

'ഹോ, രക്ഷപ്പെട്ടു.'

മൂന്നാളും ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.

'നമ്മൾ എല്ലാവരുമുണ്ടല്ലോ, അല്ലേ?'

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

'ഒന്ന്... രണ്ട്... മൂന്ന്... എല്ലാവരുമുണ്ട്.'

മറ്റൊരു പുച്ചക്കുഞ്ഞ് എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി.

അപ്പോഴാണ് അവരത് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. ഓരോരുത്തരും സ്വന്തം ശരീരത്തിലേക്കു നോക്കി അർഭുതംകുറി.

'ഞാൻ വെള്ളപ്പുച്ച.'

ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

'ങേ, ഞാനാ വെള്ളപ്പുച്ച.'

രണ്ടാമൻ സമ്മതിച്ചില്ല.

'അയ്യോ, ഞാനും വെള്ളപ്പുച്ചയാണല്ലോ!'

മൂന്നാമനും നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

'അപ്പോൾ കരിമ്പുച്ചയും ചാരപ്പുച്ചയും എവിടെപ്പോയി?'

അവർ സ്വയം ചോദിച്ചു.

'ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മൾ ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ എല്ലാവരുമിപ്പോൾ വെള്ളപ്പുച്ചകളായിരിക്കുന്നു!'

ഒരാൾ ഗമയിൽ പറഞ്ഞു.

'ഇതൊരർഭുതംതന്നെ!'

മറ്റൊരാൾ അത് ശരിവെച്ചു.

'ഇതിന് ആ ചുണ്ടലിയോട് നന്ദി പറയണം.'

ഇനിയൊരാൾ സന്തോഷം മറച്ചുവെച്ചില്ല.

വെള്ളപ്പുച്ചകളായതിന്റെ ഗമയിൽ മൂന്നാളും ഞെളിഞ്ഞു നടന്നു. പഴയ വെള്ളപ്പുച്ചയ്ക്കു മാത്രം തന്റെ സ്ഥാനം പങ്കിടേണ്ടിവന്നതിൽ ചെറിയ സങ്കടം തോന്നി.

അവർ നടന്നു നടന്ന് ഒരു വയൽക്കരയിലെത്തി. അവിടെ പച്ചപ്പല്ലു കൾക്കിടയിൽ അതാ ഒരു പച്ചത്തവള!

അവനവിടെ തങ്ങളെ നോക്കി വായുപൊളിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇപ്പോൾത്തന്നെ അവനെ പിടിച്ചുതിന്നണം.

അവൻ അവന്റെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു. അവടുത്തെത്തിയതും പച്ചത്തവള ശരീരം നീട്ടി ഒറ്റപ്പാച്ചിൽ!

പച്ചത്തവള മുൻപിലും പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിന്നാലെയും.

ഓടിയോടി തവള ഒരു കുഴലിനുള്ളിൽ കയറി. അവനെ വിടില്ലെന്ന വാശിയിൽ പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറകെയും.

കുഴലിന്റെ മറുവശത്തുകൂടി പച്ചത്തവള പുറത്തിറങ്ങി ഓടിപ്പോയി. അവന്റെ പൊടിപോലും പിന്നെ കണ്ടില്ല.

അതൊരു ഇടുങ്ങിയ കുഴലാണെന്ന് വൈകിയാണ് പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായത്. അതിനുള്ളിലാണെങ്കിൽ കുരിശുട്ടം. ഒരുവിധത്തിൽ ഞെങ്ങിഞ്ഞെരുങ്ങി അവർ പുറത്തെത്തി.

‘ചേര, അവൻ രക്ഷപ്പെട്ടു!’

പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ നിരാശയോടെ പിറുപിറുത്തു.

അപ്പോഴാണ് അവരത് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്.

‘അയ്യോ, ഞാൻ കരിമ്പുച്ചയായല്ലോ!’

ഒരാൾ വിഷമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ങേ, ഞാനും കരിമ്പുച്ചതന്നെ!’

മറ്റൊരു പുച്ചയ്ക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു.

‘ഹോ, എന്റെ വെളുപ്പും പോയല്ലോ ദൈവമേ!’

മൂന്നാമനും സങ്കടമായി.

തങ്ങൾ കടന്നുവന്നത് ഒരു പുകക്കുഴലിലൂടെയായിരുന്നു എന്നവർക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. താൻ മാത്രമല്ലല്ലോ കരിമ്പുച്ചയെന്ന് പഴയ കരിമ്പുച്ച ആശ്വസിച്ചു. ആറ്റുന്നോറ്റു കിട്ടിയ വെള്ളനിറം പോയതിലായിരുന്നു മറ്റു പുച്ചകളുടെ സങ്കടം.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവരുടെ മുന്നിലൊരു പുഴ. പുഴയിൽ തെളിഞ്ഞ വെള്ളം. അവർ മുവരും വെള്ളത്തിലേക്ക് നോക്കിനിന്നു. വെള്ളത്തിൽ അവരുടെ നിഴൽ തെളിഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, കറുകറുമ്പന്മാർ!’

അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നാണ്, മുഴുത്ത ഒരു വാളമീൻ തല പുറത്തുകാട്ടി നില്ക്കുന്നത് അവർ കണ്ടത്. ആ മീൻ തങ്ങളുടെ നിറത്തെ പരിഹസിക്കുകയാണെന്ന് പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു തോന്നി.

‘ങ്ഹും, എന്തൊരു അഹങ്കാരിയാണ് ആ മീൻ!’ ഒരു പുച്ചക്കുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

‘അവന്റെ അഹങ്കാരം നമുക്കിന്ന് തീർക്കണം!’ രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു.

‘അവൻ ഇനിയാരെയും കളിയാക്കരുത്!’ മൂന്നാമൻ അരിശംകൊണ്ടു.

അടുത്തനിമിഷം, പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് പുഴയിലേക്ക് എടുത്തു ചാടി. അതിനു മുൻപേ വാളമീൻ അടിത്തട്ടിലേക്ക് ചാട്ടുളിപോലെ പാഞ്ഞു.

പാവം പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ!

വെള്ളം കുടിച്ച് വയറു നിറഞ്ഞ്, മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും ഒരുവിധം

കരയ്ക്കു കയറി.

‘ചേര, ആ അഹങ്കാരിമീനിനെ കിട്ടിയില്ലല്ലോ!’

അവർ അടക്കം പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നാണ് വെള്ളത്തിൽ തെളിഞ്ഞ തങ്ങളുടെ നിഴൽ അവർ കണ്ടത്. അവർ അദ്ഭുതത്തോടെ സ്വന്തം ദേഹത്തേക്കു നോക്കി.

‘ങേ, ഞാൻ പഴയ വെള്ളപ്പുച്ചയായല്ലോ!’ വെള്ളപ്പുച്ച സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്നു.

‘എനിക്കെന്ത് കറുപ്പുനിറം പോയതുമില്ല!’ കരിമ്പുച്ച സമാധാനിച്ചു.

‘ഞാനും പഴയ ചാരപ്പുച്ചതന്നെയായി!’ ചാരപ്പുച്ചയ്ക്ക് സങ്കടം തോന്നിയില്ല.

തങ്ങളുടെ ദേഹത്തു പുരണ്ട കരി മുഴുവൻ പുഴയിലെ വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞുപോയതാണെന്ന് അവർക്കുണ്ടോ മനസ്സിലാവുന്നു?

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലേ എല്ലാ നിറങ്ങളും നല്ലതാണെന്ന്?’ വെള്ളപ്പുച്ച ചോദിച്ചു.

‘അന്യരുടെ നിറമാകാൻ മോഹിക്കരുതെന്നും മനസ്സിലായി,’ കരിമ്പുച്ച പറഞ്ഞു.

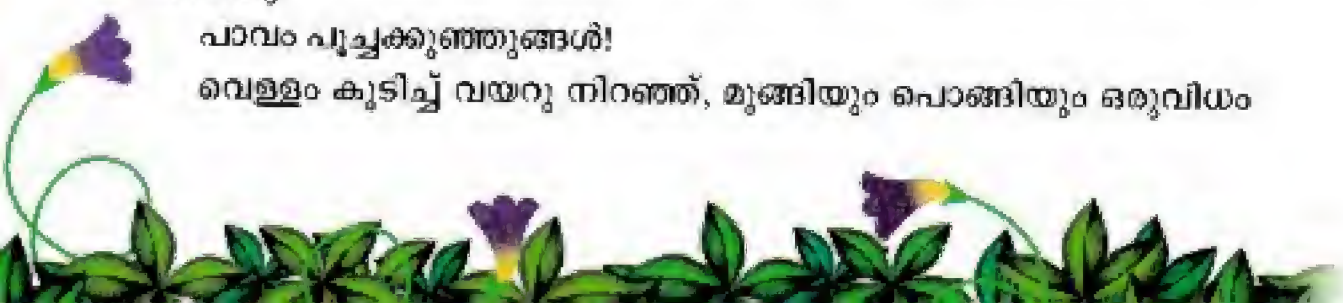
‘അങ്ങനെ കിട്ടിയൊലും അതൊന്നും സ്ഥിരമല്ലെന്നും ബോധ്യമായി,’ ചാരപ്പുച്ചയും പറഞ്ഞു.

ചങ്ങാതിമാരായ ആ സഹോദരങ്ങൾ മുളിപ്പാട്ടും പാടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

‘മ്യാവു... മ്യാവു, മ്യാവു...’

അവരുടെ പുച്ചപ്പാട്ട് എങ്ങും മുഴങ്ങി.

വി. സുതേയെവ്

ചിത്തപ്പൂച്ച

ദീവൻ അങ്ങനെയാണ്.

ഏതു നേരവും തന്റെ മേശപ്പുറത്തിരുന്ന് വെള്ളക്കടലാസിൽ ഓരോരോ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വരച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പടി അവയ്ക്ക് നിറംകൊടുക്കുകയാണ്. പല നിറങ്ങളുള്ള ചായപ്പെൻസിലുകൾ, വെള്ളത്തിൽ ചാലിച്ച് ഉപയോഗിക്കേണ്ട ചായങ്ങളുടെ പെട്ടി എന്നിവയൊക്കെ സ്നേഹമുള്ള അച്ഛൻ അവൾക്ക് വാങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

വരയ്ക്കാനും ചായം കൊടുക്കാനുമിരുന്നാൽ സമയം പോകുന്നതേ അറിയില്ല. അവൾ വരച്ച്, ചായം കൊടുത്ത ചിത്രങ്ങൾ മുറിയിലെ ഭിത്തിയിൽ ഒട്ടിച്ചുവെക്കാനും മറക്കില്ല. നല്ല ചുമരിൽ അതുമിതും ഒട്ടിച്ച് വൃത്തി കേടാക്കിയെന്ന് അച്ഛനോ അമ്മയോ ഒരിക്കൽപ്പോലും അവളെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടുമില്ല.

തുമ്പിക്കൈ പൊക്കിനില്ക്കുന്ന ഒറ്റക്കൊമ്പൻ.

പീലിവിടർത്തി നൃത്തം ചെയ്യുന്ന മയിൽ.

തിരകളിൽ ആടിയുലയുന്ന പായ്ക്കപ്പൽ.

മഞ്ഞുമുടിക്കിടക്കുന്ന മലനിരകൾ...

അങ്ങനെ പോകുന്നു അവൾ പലപ്പോഴായി വരച്ചുതീർത്ത വ്യത്യസ്ത ചിത്രങ്ങൾ.

അവൾക്കൊരു പുച്ചയുണ്ടായിരുന്നു. ദേഹം നിറയെ മഞ്ഞവരകളുള്ള പുച്ച. അവൾ വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴൊക്കെ അവളുടെ കസേരയുടെ ചാരുപലകയ്ക്കുമേൽ അവൻ ഇരിപ്പുറപ്പിക്കും. അവളുടെ കടലാസി ലേക്കും അതിൽ തെളിയുന്ന ചിത്രങ്ങളിലേക്കും നോക്കി ഓരോന്നു പറയുകയാണ് അവന്റെ ജോലി.

ചേര, അതിങ്ങനെയല്ല വരയ്ക്കേണ്ടത്.

ആ മേശയുടെ കാല് കുറച്ച് ചെരിഞ്ഞുപോയി.

ആനയുടെ വാലിന് അത്രയ്ക്ക് ഭംഗി പോരാ.

ആ ചായം അതിനു ചേരില്ല.

ഇങ്ങനെ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ!

എന്നാലും അവൾക്കവനെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടല്ലേ ഒരുകാലം അവൾ അവനുവേണ്ടി ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കാനിരുന്നത്. അവൻ പതിവുപോലെ കസേരയുടെ ചാരുപലകയ്ക്ക് മുകളിൽത്തന്നെ.

അവളൊരു വെള്ളക്കടലാസെടുത്ത് നാലുചുറ്റും ചുവന്ന മഷികൊണ്ട് ഓരോ വരവരച്ചു. പിന്നെ, കടലാസിന്റെ നടുക്കായി ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

'ഇതെന്താ വരയ്ക്കുന്നത്?'

പുച്ച ചോദിച്ചു.

'തോക്കിൽക്കയറി വെടിവെക്കാതെ നിനക്കിത് കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിക്കൂടേ?'

അവൾക്കിത്തിരി ദേഷ്യം വന്നു.

അവൾ പെൻസിൽകൊണ്ട് ആദ്യമൊരു നേർവര വരച്ചു. പിന്നെ, കുത്തനെയും വിലങ്ങനെയുമായി കുറച്ചു വരകൾ. അതിനു മുകളിൽ മൂന്നു ചെറിയ വരകൾ. അതെല്ലാം കുട്ടിച്ചേർത്തപ്പോൾ കടലാസിൽ തെളിഞ്ഞത് നല്ലൊരു കൊച്ചുവീട്!

'ഹായ്, ഒന്നാത്തരം വീട്! ഇതാരുടെ വീടാണ്?' പുച്ചയ്ക്ക് അതറിയാൻ ആകാംക്ഷയായി.

'ഇതോ?' അവൾ കൈ നീട്ടി അവന്റെ ദേഹത്ത് തലോടി.

'ഇത് നിനക്കു താമസിക്കാനുള്ള വീടാണ്, കെട്ടോ.'

'എന്റെ വീടോ?'

പുച്ചയ്ക്കൽ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

‘അതെ, നിനക്കായി ഞാൻ പണിയുന്ന കൊച്ചുവീട്, ദാ, ഇതു കണ്ടോ? നേരെ കാണുന്നതാണ് വീട്ടിലേക്കുള്ള വാതിൽ. അതിനു മുകളിൽ മേൽക്കൂര. ഏറ്റവും മുകളിൽ പുകക്കുഴൽ.’

ചിത്രത്തിലെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ ചൂണ്ടി അവൾ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനീ വീട്ടിൽ താമസിച്ച് എന്താണു ചെയ്യുക?’

പുച്ച ചോദിച്ചു.

അവൾ പുകക്കുഴലിലൂടെ പുക പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന ദൃശ്യം വരച്ചു ചേർത്തു. പുകയുടെ നാലഞ്ചു വലയങ്ങൾ. ആദ്യം കട്ടിക്കറുപ്പിലും പിന്നെ നേർത്തു നേർത്തും...

‘നീ അടുക്കളയിൽ കഞ്ഞി വെയ്ക്കണം. അപ്പൊഴതിന്റെ പുക പുകക്കുഴലിലൂടെ ഇങ്ങനെ പുറത്തേക്ക് പോവും.’

പുച്ച അതിൽ വലിയ താത്പര്യമൊന്നും കാട്ടാതിരുന്നപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു:

‘അല്ല, നിന്റെ മുഖത്തൊന്നു ഒരു വാട്ടം? ഈ വീട് നിനക്ക് ഇഷ്ടമായില്ലേ?’

‘വീട് കൃഷ്ണമില്ല, പക്ഷേ, ഇതിന് ജനലുകളൊന്നുമില്ലല്ലോ. ഞങ്ങൾ പുച്ചകൾക്ക് അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും ചാടാനും പുറംകാഴ്ചകൾ കാണാനും ജനലുകൾ വേണ്ടേ?’

അവനൊന്നു മുരിനിവർന്നു.

അവൾ വീടിന്റെ പുറംഭിത്തിയിൽ രണ്ടു ചതുരങ്ങൾ വരച്ചു. ചതുരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നേരെ ഓരോ വരയും. അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ നീ പറഞ്ഞ ജനലുകൾ. ഇനി നിനക്ക് ഇതിലൂടെ അങ്ങോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടോ ചാടിക്കളിക്കാം.’

എന്നിട്ടും പുച്ചയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞില്ല.

‘പക്ഷേ, എനിക്ക് വൈകീട്ടൊന്നു നടക്കാൻ തോന്നിയാൽ എവിടെയാണ് പോവുക? നീ വരച്ച വീട്ടിൽ നടക്കാനൊട്ടും സ്ഥലമില്ലല്ലോ.’

അവൻ മുഖം വീർപ്പിച്ചു.

‘അതു ഞാനിപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്.’

അവൾ പെൻസിൽകൊണ്ട് വീടിനു ചുറ്റും വേലി വരച്ചു. അതിന് മഞ്ഞ നിറവും കൊടുത്തു.

‘ഇതാണ് വേലി. വീടിനും വേലിക്കുമിടയിലുള്ള സ്ഥലത്ത് പുത്തോട്ടം. നിനക്കതിലൂടെ മതിയാവോളം നടക്കാം.’

അവൾ വിശദീകരിച്ചു. പുച്ചത്തോടെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി:

‘അയ്യോ, ഇതൊന്നു പുത്തോട്ടമാണ്? മുളളകിയോ കാരറ്റോ പോകട്ടെ, ഒരു സൂര്യകാന്തിച്ചെടിപോലും ഇതിലില്ലല്ലോ. ആർക്കുവേണം ഈ പുത്തോട്ടം?’

‘ഓ, ഞാനതും മറന്നു. നിന്റെയീ പുത്തോട്ടത്തിൽ ഞാൻ ചെടികളും പച്ചക്കറികളും നിറയ്ക്കുന്നത് കണ്ടോളൂ.’

അവൾ പെൻസിലും ചായങ്ങളും കൊണ്ട് വീടിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുചേർത്തു.

പടർന്നുപന്തലിച്ച മാവ്.

പുക്കൾ വിടർന്നു നിലക്കുന്ന പലതരം ചെടികൾ.

കായ്ച്ചുനിലക്കുന്ന മുളളകിയും മൊട്ടക്കുസും.

ശരിക്കുമൊരു നിറഞ്ഞ തോട്ടംതന്നെയായി അത്!

‘ഇപ്പോൾ നിനക്ക് തൃപ്തിയായോ?’

വര നിർത്തി അവൾ ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴും പുച്ചയുടെ മുഖത്ത് തികഞ്ഞ അത്യാത്മീയത!

‘നിനക്ക് ഇനിയെന്താണ് വേണ്ടത്?’

നെറ്റി ചുളിച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു പുച്ചയാണെന്നത് മറന്നുപോയോ? മീൻ തിന്നാതെ ഞങ്ങൾക്ക് ജീവിക്കാനാവുമോ? മീൻ പിടിക്കാൻ ചെറിയൊരു കുളം പോലുമില്ലാത്ത വീടൊന്നെയാണ് വീടാവുക?’

പുച്ച മുഖം കോട്ടി.

‘അതാണോ നിന്റെ പരാതി? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ അതു തീർത്തു തരാം.’

അവൾ പെൻസിൽകൊണ്ട് വീടിനു മുന്നിലായി ഒരു കുളം വരച്ചു ചേർത്തു. അതിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. വെള്ളത്തിൽ കുറെ മത്സ്യങ്ങൾ. അവൾ കുളത്തിനും മീനുകൾക്കും ചായം കൊടുത്തു.

കുളത്തിനു ചുറ്റും ചാരനിറം.

വെള്ളത്തിന് ഇളംനീല.

മീനുകൾക്ക് ചുവപ്പും വെള്ളിനിറവും സ്വർണനിറവും.

മീനുകൾ വെള്ളത്തിൽ നീന്തിത്തുടിച്ചു നടന്നു.

‘ഇപ്പോഴോ?’

അവൾ പുച്ചയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

‘ഓ, ഇപ്പോൾ പേരിനൊരു കുളമായി. കുറച്ച് പക്ഷികളെങ്കിലുമില്ലാതെ ഇതെങ്ങനെയാണ് ഒരു വീടാവുക?’

പുച്ച നിരസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടി പറയാതെ അവൾ കടലാസിൽ അവിടവിടെയായി ചില പക്ഷികളെ വരച്ച്, അവയ്ക്ക് നിറം കൊടുത്തു.

ഒരു പൂവൻകോഴിയും പിടക്കോഴിയും.

ഒരു ആൺതാരാവും പെൺതാരാവും.

കുറെ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളും താരാക്കുഞ്ഞുങ്ങളും!

അവയങ്ങനെ തൊടിയിൽ കൊക്കിക്കൊക്കി നടക്കുന്നു.

‘ഇപ്പോഴെങ്കിലും നിനക്ക് തൃപ്തിയായിക്കാണുമല്ലോ?’

അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെയാണ്? ഇത്രയും നല്ല വീടു കാക്കാൻ ഒരലിയെങ്കിലും വേണ്ടേ? കാവൽക്കാരനില്ലെങ്കിൽ ഇക്കണ്ടതൊക്കെ ആരെങ്കിലും കട്ടു കൊണ്ടു പോയാലോ?’

പൂച്ച കൈ നക്കിത്തുടച്ചു.

‘അതു ഞാൻ ശരിയാക്കിത്തരാം.’

അവൾ പെൻസിലെടുത്ത് വീടിന്റെ മുന്നിലായി ആദ്യമൊരു കുറ്റി വരച്ചു. പിന്നെ, ആ കുറ്റിയിൽ ബന്ധിച്ച നിലയിൽ ചങ്ങല വരച്ചു.

അവൾ കാവൽക്കാരനായി പെരുച്ചാഴിയെ വരയ്ക്കുന്നതും പ്രതി ക്ഷിച്ച് പൂച്ച ഇരുന്നു.

എന്നാൽ അവൾ വരച്ചത് എലിയെയാണിരുന്നില്ല.

ആദ്യമൊരു വാൽ.

പിന്നെ രണ്ടു കൈയും രണ്ടു കാലും.

ചെവിയും ഉണ്ടക്കണ്ണും.

ഒടുവിൽ ദംഷ്ട്രകളും ചോരച്ച നാവു.

ദേഹം നിറയെ കറുത്ത രോമങ്ങൾ.

‘ഇതാണോ കാവൽക്കാരൻ പെരുച്ചാഴി?’

പൂച്ച നീരസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, ഇത് പെരുച്ചാഴിയൊന്നുമല്ല. അവനെക്കാളൊക്കെ വീറുള്ള മിടുക്കൻ നായയാണ്. വീടിന്റെ അടുത്തുപോലും ആരും വരാതെ ഇവൻ നോക്കിക്കൊള്ളും.’

അവൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘ങേ, തന്റെ വീടുകാക്കാൻ നായയോ?’

നല്ല കാര്യമായി!

തന്നെ കാണേണ്ടതാമസം, കഷ്ണംകഷ്ണമായി കടിച്ചുകീറും, അവൻ!

വരയൻപൂച്ച ചാരുപലകയിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി. അതു കണ്ട്

അവൾ ചോദിച്ചു:

‘നീയെന്താ പോകുകയാണോ?’

അവളെ തുറിച്ചുനോക്കി അവൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു. നടത്തത്തിനിടയിൽ അവൻ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘നിന്റെ വീട് കൊള്ളില്ല. അവിടെ താമസിക്കാൻ എന്നെക്കിട്ടില്ല!’

പൂച്ച കണ്ണിൽനിന്ന് മറയുംവരെ അവൾ നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ, സ്വയം പറഞ്ഞു.

‘ചിത്തപ്പൂച്ച! അവനവന്റെ പാട്ടിനു പോകട്ടെ!’

വി. സുതേയെവ്

നാലിലൊന്ന്

ഒട്ടിയ വയറുമായി മൂയൽ രാവിലെതന്നെ ഭക്ഷണം തേടിയിറങ്ങി. രണ്ടു ദിവസമായി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്. മരങ്ങളിലൊന്നും ഒരു പഴവും കാണാതില്ല. എല്ലാം ഇലപൊഴിച്ച് കൊമ്പുകൾ മാത്രമായി നില്ക്കുന്ന കാലമാണ്. ഏതെങ്കിലും മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കൂടുതൽ പഴുത്തതോ, കിളി കൊത്തിയതോ ആയ ഒരു പഴമെങ്കിലും കാണാതെ വരില്ലെന്ന പ്രതീക്ഷയിലായിരുന്നു അവൻ. എന്തെങ്കിലും ഉടനെ കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ ദേഹം തളർന്ന് താൻ വൈകാതെ ചത്തുപോകുമെന്ന് അവൻ ഭയന്നു.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ വലിയൊരു മരം ഇലകളെല്ലാം പൊഴിച്ചു നില്ക്കുന്നത് മൂയൽ കണ്ടു. അതൊരു ആപ്പിൾമരമാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. അവൻ അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ മുഴുവൻ പരതി. അവനാകെ നിരാശനായി. പിന്നെ, മരത്തിനു മുകളിലേക്ക് വെറുതെ കണ്ണുയച്ചു. അപ്പോൾ ആ മുഖത്ത് സന്തോഷം നിറഞ്ഞു.

മരത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലുള്ള കൊമ്പിൽ പഴുത്തു പാകംവന്ന വലിയൊരു ആപ്പിൾ!

തേടിയ വള്ളി കാലിൽത്തന്നെ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു!

ആ ആപ്പിൾ കിട്ടിയാൽ തന്റെ വിശപ്പു മുഴുവനും മാറ്റാമായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവന്റെ മുഖം മങ്ങി.

മരത്തിനു മുകളിൽ ആപ്പിളുണ്ട് എന്നത് ശരിതന്നെ. അതും നോക്കിയിരുന്നാൽ വയറു നിറയില്ലല്ലോ. അതെങ്ങനെയെങ്കിലും താഴെയെത്തണം. തനിക്കാണെങ്കിൽ മരം കയറാനും കഴിയില്ല.

അവൻ ആ മരച്ചുവട്ടിൽ കുത്തിയിരുന്ന് ആപ്പിളിനെത്തന്നെ നോക്കി.

അപ്പോഴാണ്, ഒരു കാക്ക 'കാ കാ' എന്നു കരഞ്ഞ് ആ വഴി വന്നത്. ദുരെയെവിടുന്നോ ഉള്ള വരവാണ് അവന്റേത്. കാക്കയുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ ആപ്പിൾ അനായാസം സ്വന്തമാക്കാമെന്ന് മൂയലിനു തോന്നി. അവൻ അവിടെയിരുന്ന് കൈകൊട്ടിയും കൂക്കിയും കാക്കയുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. അതു കണ്ട കാക്ക അല്പം താണുപറന്ന് ചോദിച്ചു:

'ങ്ഹും, എന്താ മൂയലച്ചാ, നീ കിടന്ന് തൊണ്ട കീറുന്നത്?'

'കാക്കച്ചാരേ, ഏതായാലും നീയതിലേ പറക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, എനിക്ക്ൊരു ഉപകാരം ചെയ്തുകൂടേ?' മൂയൽ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു.

'ഉപകാരമോ? എന്തുപകാരം?'

കാക്കയ്ക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായില്ല.

'ഞാൻ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് ഒരുപാടായി. ആകെ വിശന്നു വലഞ്ഞപ്പോഴാണ് ദാ, ആ മരക്കൊമ്പിൽ ഒരു ആപ്പിൾ കണ്ടത്. അതൊന്നു കൊത്തിത്താഴെയിടാൻ ആരെങ്കിലും വരുമോ എന്നു നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ദൈവമാണ് നിന്നെ ഇവിടെയെത്തിച്ചത്. ദയവായി നീയെനിക്ക് ആ പഴം പഠിച്ചുതരണം.'

ആപ്പിളിനെ നോക്കി വെള്ളമിറക്കി, മൂയൽ.

കാക്കയും അപ്പോഴാണ് ആപ്പിൾ കാണുന്നത്. വിശന്നുവലഞ്ഞ്, ആഹാരം തേടി നടക്കുകയായിരുന്നു അവനും. ആപ്പിളിനടുത്തേക്ക് പറന്നുകൊണ്ട് കാക്ക പറഞ്ഞു:

'നന്ദിയുണ്ട് മൂയലച്ചാ, നീയെനിക്ക് ആപ്പിൾ കാണിച്ചുതന്നതിന്. ആദ്യം അതു തിന്ന് എന്റെ വിശപ്പടക്കട്ടെ. അതിനുശേഷം ബാക്കി വല്ലതു മുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കാലോചിക്കാം.'

കാക്കയുടെ വാക്കുകൾ മൂയലിനെ നിരാശനാക്കി. അവൻ നോക്കിയിരിക്കേ കാക്ക പറന്നുചെന്ന് ആപ്പിളിന്റെ കടയ്ക്കൽ ഒറ്റക്കൊത്ത്! ആപ്പിൾ താഴെ വീഴാതെ കൊത്തിയെടുത്ത് ദുരെയെവിടെയെങ്കിലും ചെന്നിരുന്ന് സ്വസ്ഥമായി തിന്നാമെന്നായിരുന്നു കാക്കയുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ.

എന്നാൽ, അതെല്ലാം തെറ്റി. നല്ല കനമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആപ്പിൾ അവന്റെ കൊക്കിൽനിന്നും വഴുതി താഴെ വീണു! ആപ്പിൾ താഴേക്കു

വരുന്നതു കണ്ട് സന്തോഷിച്ച മൂയൽ അതെടുക്കാൻ ഓടിച്ചെന്നു. അപ്പോഴുണ്ട്, ആപ്പിളതാ ദുരേക്ക് ഓടിപ്പോകുന്നു!

അന്തംവിട്ടു നിന്നുപോയി, മൂയൽ.

അപ്പോഴാണ് അവൻ കാര്യം മനസ്സിലായത്. ആപ്പിൾ വന്നു വീണത് നിലത്തല്ല, അവിടെ പതുങ്ങിയിരുന്ന ഒരു മുളളൻപന്നിയുടെ പുറത്താണ്! ആപ്പിൾ തന്റെ പുറത്തെ മുളളുകളിൽ തറഞ്ഞു കയറിയതറിഞ്ഞ് അവൻ എഴുന്നേറ്റ് ഓടേടാ ഓട്ടം!

മൂയലിനും കാക്കയ്ക്കും ദേഷ്യം വന്നു.

ആപ്പിൾ കാണിച്ചുതന്നത് മൂയൽ. അതു കൊത്തിത്താഴെയിട്ടത് കാക്ക. എന്നിട്ടിപ്പോൾ 'മണ്ണും ചാരി നിന്നവൻ പെണ്ണുംകൊണ്ടു പോയി' എന്നു പറയുംപോലെ എവിടന്നോ വന്ന മുളളൻപന്നി അതുമായി കടന്നുകളയാൻ നോക്കുന്നു.

അതങ്ങനെ വിട്ടാൽപ്പറ്റില്ല!

മൂയൽ ഓടിയും കാക്ക പറന്നും മുളളൻപന്നിയുടെ മുന്നിലെത്തി അവന്റെ വഴി തടഞ്ഞു.

'നിങ്ങളെന്തിനാ എന്റെ പുറകെ ഓടിവന്നത്?'

മുളളൻപന്നി മുഖം കോട്ടി.

'ഇതാ നന്നായത്! എനിക്കവകാശപ്പെട്ട ആപ്പിളുംകൊണ്ടല്ലേ നീ ഓടിയത്?' മൂയലിന് ദേഷ്യം അടക്കാനായില്ല.

'പിന്നേ, അതെങ്ങനെയാണ് നിന്റെ ആപ്പിളാവുന്നത്! ഞാനല്ലേ മരത്തിൽനിന്ന് അത് കൊത്തിയിട്ടത്?' കാക്കയും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

'നിങ്ങളെന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി, എന്റെ പുറത്തു വന്നുവീണ ആപ്പിളിന്റെ അവകാശം എനിക്കുതന്നെയാണ്.'

വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്ക് മുളളൻപന്നിയും തയ്യാറായില്ല.

'മര്യാദയ്ക്ക് ആപ്പിൾ എനിക്കു തരുന്നതാണ് നല്ലത്!'

മൂയൽ ഭീഷണി മുഴക്കി.

'എന്റെ ആപ്പിൾ എനിക്കു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ രണ്ടിന്റെയും കണ്ണുകൾ ഞാൻ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കും!' കാക്ക കണ്ണുരുട്ടി.

'നിങ്ങളൊക്കെ പറയുന്നതു കേട്ട് ഞാൻ വെറുതെയിരിക്കുമെന്ന് കരുതിയോ? ഞാനെന്റെ ദേഹമൊന്നു കൂടഞ്ഞാൽ രണ്ടിന്റെയും ദേഹത്ത് എണ്ണമറ്റ മുളളുകൾ തുളഞ്ഞുകയറും, ഓർത്തോ! പരുഷസ്വരത്തിൽ മുളളൻപന്നി പറഞ്ഞു, 'ആപ്പിൾ എന്റേതാണ്.'

'അല്ല, അതിന്റെ അവകാശി ഞാനാണ്.'

'അല്ലേയല്ല, അത് എന്റേതുമാത്രമാണ്.'

മൂന്നുപേരും തമ്മിൽ വാക്കുതർക്കം മുത്തു. അത് അടികലശലിൽ എത്തുമെന്ന അവസ്ഥ വന്നു.

മൂയൽ മീശ വിറപ്പിച്ച് മറ്റുള്ളവർക്കു നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു. കാക്ക കുർത്ത കൊക്കുവിടർത്തി കണ്ണുപൊട്ടിക്കാൻ തയ്യാറായി. മുളളൻപന്നി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് മുരിനിവർന്നു. മുളളുമഴ പെയ്യിക്കാനുള്ള ഒരുക്കമായിരുന്നു അവന്റേത്.

'എന്താണു മക്കളേ, നിങ്ങളിങ്ങനെ പോരടിക്കുന്നത്?' അപ്പോൾ അതിലേ വന്ന വയസ്സൻ കരടി ചോദിച്ചു.

കരടിയെ കണ്ടതും അവർ തത്കാലത്തേക്ക് അടങ്ങി. മൂയൽ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'കരടിച്ചേട്ടാ, ഒരു ആപ്പിളിന്റെ അവകാശത്തെച്ചൊല്ലിയാണ് ഞങ്ങളുടെ തർക്കം. വിശന്നുനടക്കുമ്പോൾ ഒരു മരത്തിൽ ഞാനൊരു ആപ്പിൾ കണ്ടു. ഞാൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് കാക്ക അത് കൊത്തിയിട്ടു. അതു വന്നു വീണത് മുളളൻപന്നിയുടെ പുറത്തും. ശരിക്കു ആപ്പിളിന് അവകാശി ആരാണെന്ന് ചേട്ടൻ പറഞ്ഞുതരണം.'

കരടി എല്ലാം ക്ഷമയോടെ കേട്ടു. പിന്നെ, പുഞ്ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു:

'കേട്ടതനുസരിച്ച് നിങ്ങൾ മൂന്നു പേർക്കും ആപ്പിളിനുമേൽ തുല്യാവകാശമാണുള്ളത്. പക്ഷേ, ആപ്പിൾ മുഴുവനായും വേണമെന്ന അത്യാഗ്രഹമാണ് നിങ്ങളെ തമ്മിൽ പോരടിപ്പിച്ചത്. ആ ആഗ്രഹം മാറ്റിവെച്ച് നിങ്ങൾക്ക് എന്തുകൊണ്ട് ഇതു തുല്യമായി പങ്കുവെച്ച് തിന്നുകൂടാ?'

അതവർക്കൊരു പുതിയ അറിവായിരുന്നു. പരസ്പരം തർക്കിച്ചതിന് അവർ ക്ഷമ ചോദിച്ചു. മുളളൻപന്നി തന്റെയൊരു മുളളെടുത്ത് ആപ്പിൾ നെടുകെ രണ്ടായി മുറിച്ചു. പിന്നെ ഓരോ കഷണവും വീണ്ടും തുല്യമായി മുറിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഒരു വലിപ്പത്തിലുള്ള നാലു കഷണങ്ങൾ.

'ആദ്യം ആപ്പിൾ കണ്ട മൂയലച്ചന് ഈ കഷണം.'

മുളളൻപന്നി ഒരു കഷണം മൂയലച്ചന്റെ വായിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു. രണ്ടാമത്തെ കഷണം കാക്കയുടെ കൊക്കിൽ വെച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു:

'ഇത് ആപ്പിൾ പഠിച്ചിട്ട കാക്കയ്ക്ക്.'

മൂന്നാമത്തെ കഷണം അവൻ സ്വന്തം വായിലിട്ടു.

'ഇത് ആപ്പിൾ പുറത്തു ശേഖരിച്ച എനിക്ക്.'

'അപ്പോൾ അവശേഷിക്കുന്ന കഷണമോ?' കരടി ചോദിച്ചു.

'അതെന്തു ചോദ്യം. ഇത് കരടിച്ചേട്ടന് അവകാശപ്പെട്ടതു തന്നെ,' മുളളൻപന്നി പറഞ്ഞു.

'എനിക്കോ? ഞാനെങ്ങനെയാണ് ഇതിന് അവകാശിയാവുന്നത്?'

ഞാൻ ആപ്പിളിൽ ഒന്നു തൊട്ടിട്ടുപോലുമില്ലല്ലോ?’

കരടി അമ്പരന്നു. മുളളൻപന്നിയും കാക്കയും മൂയലും ഒന്നിച്ചാണ് അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞത്.

‘ഇതേ, ഞങ്ങളുടെ വഴക്കു തീർത്തതിനും ഞങ്ങൾക്കു ബോധമുണ്ടാക്കിത്തന്നതിനുമുള്ള എളിയ പ്രതിഫലം!’

കരടി നിറമനസ്സോടെ അതു വാങ്ങി.

വി. സുതേയെവ്

മ്യാവു, മ്യാവു...

മിടുക്കൻ പട്ടിക്കുട്ടി.

ആ മിടുക്കു കണ്ടാൽ വീട്ടുടമ അവനെ വീട്ടുകാവൽക്കാരനാക്കിയത്.

അവൻ എല്ലാ സ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുത്തു, ഉടമ, അകത്തും പുറത്തും എപ്പോഴും എന്തിനും കയറാം. കസേരയിലോ കട്ടിലിലോ നിലത്തു വിരിച്ച പൂക്കളുള്ള ചവിട്ടിയിലോ എപ്പോഴും കയറിക്കിടക്കാം. മഞ്ഞു കാലത്ത് തണുക്കാതിരിക്കാൻ പായും ചാക്കും വിരിച്ച ചുടൻ കിടക്കയു മൂണ്ട്. വിശക്കുമ്പോൾ തിന്നാൻ ഇറച്ചിയും ദാഹിക്കുമ്പോൾ കുടിക്കാൻ പാലും സമയാസമയം അവന്റെ മുന്നിലെത്തും.

ഇത്രയും സുഖിച്ചുകഴിയുന്ന വേറെ പട്ടിക്കുട്ടി ഉണ്ടാവില്ലെന്നുതന്നെ അവനു തോന്നി.

വീട്ടുടമയെ കണ്ടാൽ വാലാട്ടണം. അന്യരെ വീടിന്റെ ഏഴയലത്തു പോലും കടക്കാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കണം.

ഇത്രയേയുള്ളൂ ജോലി.

വീട്ടുടമ ഇല്ലാത്ത സമയങ്ങളിൽ പട്ടിക്കുട്ടി കുടുതൽ ജാഗ്രത പുലർത്തും. വീടും പരിസരവുമെല്ലാം തന്നെ വിശ്വസിച്ചേൽപ്പിച്ചിട്ടല്ലേ അദ്ദേഹം

പോയിരിക്കുന്നത്? അതുകൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് അല്പവും പിഴവുണ്ടാവരുത്.

ഒരുനാൾ, വീട്ടിൽ തനിച്ചായപ്പോൾ പട്ടിക്കുട്ടിക്ക് ഉറക്കം വന്നു. കള്ളന്മാരുടെ ശല്യമുള്ളതിനാൽ ബോധംകെട്ടുറങ്ങുക വയ്യ. കൺപോളകൾ താനെ അടഞ്ഞുപോകുന്നതിനാൽ കുറച്ചൊന്നുറങ്ങാതെയും വയ്യ.

പിന്നെന്താ ചെയ്യുക?

ഉറക്കത്തിനും ഉണർച്ചയ്ക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള ചെറിയ മയക്കമാവാം എന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ കസേരച്ചുവട്ടിലെ ചവിട്ടിയിൽച്ചെന്ന് ചുരുണ്ടു കൂടി കിടന്നു. കിടക്കേണ്ട താമസം, അവൻ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതി വീഴുകയും ചെയ്തു.

‘മ്യാവു, മ്യാവു...’

ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് പട്ടിക്കുട്ടി ഞെട്ടിയുണർന്നു. അവൻ കാത് വട്ടം പിടിച്ചു. വാലാകട്ടെ, വടിപോലെ എഴുന്നൂന്നി.

‘ആരായും ‘മ്യാവു, മ്യാവു’ എന്ന് കരഞ്ഞത്?’

അവൻ സ്വയം ചോദിച്ചു.

അവനെഴുന്നേറ്റ് വീടിനകത്തും പുറത്തുമൊക്കെ ഒന്നു നടന്നു നോക്കി. അവിടെയെങ്ങും ആരുടെയും പൊടിപോലുമില്ല. അവൻ വീണ്ടും ചവിട്ടിയിൽ പോയിക്കിടന്നു.

‘ഛേ, ഞാനേതോ സ്വപ്നം കണ്ടതാവണം,’ അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. അധികനേരം കഴിഞ്ഞുകാണില്ല, വീണ്ടും അതേ ശബ്ദം!

‘മ്യാവു, മ്യാവു...’

അപ്പോൾ സ്വപ്നമല്ലെന്നുറപ്പ്.

അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. ഇത്തവണ ആ ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയ ആളെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!

പട്ടിക്കുട്ടി മുറിയിൽ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടി.

കട്ടിലിന്റെ അടിയിൽ നോക്കി.

മേശപ്പുറത്തും മേശവലിപ്പിലും പരതി.

അടുക്കളയിലും അടുപ്പിന്റെയുള്ളിലും തിരഞ്ഞു.

അവിടെയെങ്ങും ആരുമില്ല.

പിന്നെയവൻ ജനൽപ്പടിയിലേക്ക് ചാടിക്കയറി. അവിടെനിന്ന് മുറ്റത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെയൊരു പുവൻകോഴി ചിക്കിച്ചിക്കി നടക്കുന്നു!

‘സംശയമില്ല. ഇവൻതന്നെയാവണം അത്.’

പട്ടിക്കുട്ടി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് പുവും അങ്കവാലുമുള്ള പുവൻകോഴിയുടെ

അടുത്തെത്തി. പിന്നെ, വാലു വിറപ്പിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഏയ്, നീയെന്തിനാ മ്യാവു, മ്യാവു എന്നു കരഞ്ഞത്?’

പുവൻകോഴി തലപൊക്കി അവനെ നോക്കി.

‘എടോ, മണ്ടൻ പട്ടിക്കൂട്ടി, ഞാനേ കൊക്കരക്കോ എന്നേ കരയാറുള്ളൂ.’

അതു കേട്ടിട്ടും പട്ടിക്കൂട്ടിക്ക് അത്ര വിശ്വാസം വന്നില്ല. അവൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു:

‘നിനക്ക് മ്യാവു, മ്യാവു എന്ന് കരയാനറിയില്ലേ?’

‘ങ്ഹും, എനിക്ക് കൊക്കരക്കോ എന്നേ കരയാൻ അറിയാം.’

പുവൻകോഴി വീണ്ടും മണ്ണു ചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘ചേ!’

പട്ടിക്കൂട്ടി തല ചൊരിഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അവൻ അകത്തു കടക്കും മുൻപേ ആ ശബ്ദം വീണ്ടും:

‘മ്യാവു... മ്യാവു...’

അവനു ദേഷ്യം വന്നു.

ഇതു വലിയ ശല്യമായല്ലോ!

അവൻ മുറ്റത്തിറങ്ങി നോക്കിയിട്ട് ആരെയും കണ്ടില്ല. അപ്പോഴാണ് മുറ്റത്ത് മണ്ണിളകിക്കിടക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്. അതു നോക്കി അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘പെരുങ്കള്ളൻ! ഓരോ ശബ്ദമുണ്ടാക്കി എന്റെ സ്വൈരംകെടുത്തിയിട്ട് മണ്ണിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുകയാവും. ഇന്നത്തേതുകൊണ്ട് അവന്റെ ശല്യം തീർക്കണം.’

പട്ടിക്കൂട്ടി ആവേശത്തോടെ മണ്ണു മാന്താൻ തുടങ്ങി. കുഴിച്ചു കുഴിച്ച് അവിടെയൊരു വലിയ കുഴിയായി. അപ്പോഴുണ്ട്, അതിനടിയിൽനിന്നും ഒരാൾ പുറത്തു ചാടി.

ചാരനിറമുള്ള ഒരു ചുണ്ടലി!

പട്ടിക്കൂട്ടി അവനെ കടന്നുപിടിച്ചു. ചുണ്ടലി വല്ലാതെ ഭയന്നു പോയി.

‘എന്തിനാണ് എന്നെ പിടികൂടിയത്? ഞാൻ ആർക്കുമൊരു ശല്യവും ചെയ്യാതെ മണ്ണിനടിയിൽ സ്വസ്ഥമായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ.’

ചുണ്ടലിയുടെ ശബ്ദം വിറച്ചു.

അതു ശരി. വെറുതേ ഓരോ ശബ്ദമുണ്ടാക്കി മറ്റുള്ളവരുടെ ഉറക്കം കളഞ്ഞിട്ട് ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന മട്ടിൽ മണ്ണിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു!

‘മര്യാദയ്ക്ക് പറയ്. നീയല്ലേ രണ്ടുമൂന്നു വട്ടം മ്യാവു, മ്യാവു എന്നു കരഞ്ഞത്?’

പട്ടിക്കൂട്ടി ചുണ്ടലിയുടെ ദേഹത്തെ പിടിച്ചുറുക്കി.

‘അയ്യോ, എന്നെ വിട്. എനിക്കൊന്നുമറിയില്ല. ഞങ്ങൾ എലികൾക്ക് പീ, പീ എന്ന് കരയാനേ അറിയൂ,’ ചുണ്ടലി പറഞ്ഞു.

‘സത്യം?’ പട്ടിക്കൂട്ടി ചോദിച്ചു.

‘പകൽപോലെ സത്യം.’

ചുണ്ടലി നിന്നു കിതച്ചു.

പട്ടിക്കൂട്ടി നിരാശയോടെ ചുണ്ടലിയെ വിട്ടയച്ചു. അവൻ ക്ഷണ നേരംകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി.

കുഴി മണ്ണിട്ടു മുടി, കാൽ കഴുകി പട്ടിക്കൂട്ടി വീണ്ടും അകത്തേക്ക്...

അപ്പോഴതാ, പിന്നെയും ‘മ്യാവു, മ്യാവു...!’

അടിമുതൽ മുടിവരെ ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി അവൻ. ഇത്തവണ ആ ശബ്ദം കേട്ടത് കറുമ്പൻനായയുടെ കുട്ടിനടുത്തുനിന്നാണ്. ഇനി, കരിക്കട്ടപോലുള്ള അവനല്ല ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയതെന്ന് ആരറിഞ്ഞു?

രണ്ടിലൊന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുതന്നെ ബാക്കി കാര്യം!

പട്ടിക്കൂട്ടി കറുമ്പൻനായയുടെ കുടിനടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞു.

അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ കുടിന്റെ വാതിലിൽ തലയും ഉടലും വെളിയിലാക്കി കറുമ്പൻനായ വാപൊളിച്ചു കിടക്കുന്നു.

കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ ഓടിവന്ന പട്ടിക്കൂട്ടി പെട്ടെന്നു നിന്നു. അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് തറപ്പിച്ചുനോക്കി കറുമ്പൻനായ കുറച്ചു ചാടി, ‘ഭേ...ഭേ...!’

ശരിക്കുപറഞ്ഞാൽ ആ കനത്ത ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ ധൈര്യം അലിഞ്ഞുപോയി.

‘ങും? എന്തു വേണം?’

കറുമ്പൻനായ വീണ്ടും കുറച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ അകത്തുകിടക്കുമ്പോൾ ആരോ മ്യാവു, മ്യാവു... എന്ന് കുറെ തവണ കരയുന്നതു കേട്ടു. അതു കറുമ്പൻപേട്ടനാണോ എന്നറിയാൻ...’

അവൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘എടാ, നീയും എന്നെപ്പോലൊരു പട്ടിയല്ലേ? എന്നിട്ടും നിനക്കീ സംശയം വന്നല്ലോ! നമ്മൾ പട്ടികൾക്ക് മ്യാവു എന്നല്ല ഭേ എന്നാണ് കരയാനും കുരയ്ക്കാനും പറ്റുക. മനസ്സിലായോ?’ കറുമ്പൻനായ ദേഷ്യമെല്ലാം കളഞ്ഞ് പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം ചേട്ടാ,’ പട്ടിക്കൂട്ടി തലയും താഴ്ത്തി തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

വീട്ടിലേക്ക് നടക്കുന്നതിനിടെ തൊട്ടടുത്തുനിന്നും വീണ്ടും അതേ ശബ്ദം!

‘മ്യാവു, മ്യാവു...’

പട്ടിക്കുട്ടിക്ക് അതുകേട്ട് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. അവൻ തലപൊക്കി ചുറ്റും നോക്കി. അപ്പോൾ അടുത്തൊരു ചെടിയിലെ വിടർന്ന പൂവിൽനിന്ന് തേൻ കുടിച്ച് ഒരു തേനീച്ച!

‘ഇവൻതന്നെ ആ ശല്യക്കാരൻ, സംശയമില്ല.’

ഇങ്ങനെ പതുകപ്പെറ്റാൻ പട്ടിക്കുട്ടി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് തേനീച്ചയുടെ അടുത്തെത്തി.

‘വികൃതിത്തേനീച്ചേ, നീയെന്തിനാ മ്യാവു, മ്യാവു എന്നു കരഞ്ഞ് മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വൈരം കളയുന്നത്?’

അവൻ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു.

തേനീച്ചയ്ക്ക് ആ ചോദ്യം തീരെ രസിച്ചില്ല. അവൻ പൂവിൽനിന്നും പറന്നുപൊങ്ങി, മുളിപ്പാട്ടും പാടി പറന്നുവന്ന് പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ മുകളിൽ തുമ്പിൽ ഒറ്റക്കുത്ത്!

‘ഹാ!’

അവന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും പൊന്നീച്ച പറന്നു. വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ അവൻ വീടിനു പുറത്തേക്ക് ഓടി. തേനീച്ച വിളിച്ചുപറയുന്നത് അവനു നന്നായി കേൾക്കാമായിരുന്നു.

‘മണ്ടൻ പട്ടിക്കുട്ടി, തേനീച്ചകൾ മ്യാവു എന്നല്ല സ്, സ്... എന്നാണ് കരയാറെന്ന് ആർക്കാണ് അറിയാത്തത്?’

വിരണ്ടോടിയ പട്ടിക്കുട്ടിയെ തേനീച്ച കുറെ ദൂരം പിന്തുടർന്നു. അവൻ ഓടിയോടി ഒരു കൂളത്തിലെ വെള്ളത്തിലേക്ക്, ‘ധിം...!’

വന്നപോലെ തേനീച്ച തിരിച്ചുപോയി.

കൂളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുമ്പോൾ അവൻ കേട്ടു.

‘മ്യാവു... മ്യാവു...’

അവനപ്പോൾ കരച്ചിൽ വന്നു.

വെള്ളത്തിലൂടെ ഊളിയിട്ടുപോവുന്ന ഒരു ചെറുമീനനെ അവൻ കണ്ടു. അവൻ മീൻ കേൾക്കെ ചോദിച്ചു:

‘കുഞ്ഞുമീനേ, കുഞ്ഞുമീനേ, നീയാണോ മ്യാവു, മ്യാവു... എന്നു കരഞ്ഞത്?’

ചോദ്യം കേട്ട് ചെറുമീൻ ഒന്നു നിന്നു. അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി, വാപിളർന്ന്, ചെകിളപ്പുവും വാലും ഇളക്കി. പിന്നെ, ഒന്നും പറയാതെ വെള്ളത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു.

പട്ടിക്കുട്ടി നിരാശനായി കരയ്ക്കു കയറി. അവന്റെ ദേഹമാകെ നനഞ്ഞുകുളിച്ചിരുന്നു. അപ്പോഴതാ, വീണ്ടും അതേ ശബ്ദം.

‘മ്യാവു, മ്യാവു...’

പട്ടിക്കുട്ടി ശരീരത്തിലെ വെള്ളവും കൂടത്തുകുളഞ്ഞ് ചുറ്റും നോക്കി. അതാ, വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ, വലിയ വട്ടത്തിലുള്ള താമരയിലയിൽ പച്ച നിറമുള്ള ഒരു പോക്കാച്ചിത്തവള ഇരിക്കുന്നു.

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ താമരയിലയും പോക്കാച്ചിത്തവളയും ഒന്നാണെന്നേ തോന്നൂ!

‘എക്കാ പൊണ്ണത്തവളേ, നീയല്ലേ പല തവണ മ്യാവു, മ്യാവുന്ന് കരഞ്ഞത്?’ തവളയുടെ അടുത്തുചെന്ന് അവൻ ചോദിച്ചു.

പോക്കാച്ചിത്തവള തന്റെ ശരീരം ഒന്നു വീർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘മണ്ടച്ചാരേ, നേരത്തേ നീ മീനിനോടും ഇതുതന്നെ ചോദിച്ചു. ഇപ്പോഴിതാ എന്നോട്. ഒന്നും മിണ്ടാനാവാത്ത ചെറുമീനും പോലേകാം എന്നു മാത്രം കരയുന്ന ഞാനും എങ്ങനെയാണ് മ്യാവു എന്നു കരയുന്നത്?’

അതുകേട്ട് നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തി അവൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അകത്തു കയറി അവൻ തന്റെ ചവിട്ടിയിൽ കയറിക്കിടന്നു.

ശല്യം തീർന്നെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അതാ-
 'മ്യാവു, മ്യാവു...'
 ഇപ്പോൾ ശബ്ദം വളരെയടുത്തുനിന്നാണ്.
 പട്ടിക്കുട്ടി തല പൊക്കി നോക്കി.
 അപ്പോഴുണ്ട്, ജനൽപ്പടിയിൽ നീണ്ടുനിൽന്ന് കിടക്കുന്നു, ഒരു വര
 യൻ പുച്ചക്കുട്ടി!
 അവൻ യാതൊരു കൂസലുമില്ലാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.
 'മ്യാവു, മ്യാവു, മ്യാവു...'
 പട്ടിക്കുട്ടി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് പുച്ചക്കുട്ടിയെ നോക്കി കൂറച്ചു:
 'ഔ, ഔ...'
 പുച്ചക്കുട്ടി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് താഴെയെത്തി. അവൻ തന്റെ ശരീരം വളച്ച്,
 വാലുപൊക്കി, മീശരോമങ്ങൾ വിറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു:
 'മ്യാവു, മ്യാവു...'
 അടുത്ത നിമിഷം, പുച്ചക്കുട്ടി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ചെവി
 യിൽ നന്നായെന്നു മാന്തി, ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് ഓടിക്കളഞ്ഞു!
 നല്ല വേദന തോന്നി പട്ടിക്കുട്ടിക്ക്.
 അവൻ തന്റെ ചവിട്ടിയിൽ പോയിക്കിടന്നു. 'മ്യാവു' എന്ന കരച്ചിൽ
 കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ അവൻ കാത്താർത്തു.
 ഇല്ല.
 അഥവാ കേട്ടാലും അതിന്റെ ഉടമയാരാണ് അവൻ നന്നായി അറിയാ
 മല്ലോ.
 പട്ടിക്കുട്ടി ശാന്തനായി ഉറങ്ങി.

വി. സുതേയെവ്

വിചിത്രജീവി

'താനോന്നിത്താറാവ്!'

അങ്ങനെയാണ് ആ താറാവിനെ മറ്റു പക്ഷികൾ വിളിച്ചിരുന്നത്.
 അവന്റെ വല്ലാത്ത സ്വഭാവം കണക്കിലെടുത്താണത്. എന്തിനും ഏതിനും
 കടുത്ത അസുയയാണ് അവൻ. മറ്റുള്ളവർക്ക് ശരീരമിത്തിരി നന്നായാൽ,
 മുഖത്തിനിത്തിരി സൗന്ദര്യം കൂടിയാൽ, നല്ലൊരു തുവലോ ചിറകോ
 ഉണ്ടായാൽ താറാവ് ഒന്നുകിൽ കണ്ണുവെയ്ക്കും, അല്ലെങ്കിൽ വഴക്കിടും.
 രണ്ടായാലും അവനിൽനിന്ന് എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒഴിഞ്ഞുപോകാനേ
 മറ്റുള്ളവർ ശ്രമിക്കൂ.

സ്വന്തം ശരീരവും അവയവങ്ങളുമൊന്നും അത്രയ്ക്ക് പോരാ എന്ന
 മനോഭാവക്കാരനായിരുന്നു താനോന്നിത്താറാവ്. ഒരുനാൾ അവൻ
 കുളക്കരയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ഒരു അരയന്നം വെള്ളത്തിൽ നീന്തി
 ത്തുടിക്കുന്നതു കണ്ടു. തുവെള്ളനിറത്തിൽ പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലുള്ള
 അരയന്നം. ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അരയന്നത്തിന്റെ നീണ്ടുവളഞ്ഞ
 കഴുത്ത് അവനിഷ്ടപ്പെട്ടു. അതു നോക്കിനിന്ന് താറാവ് ചിന്തിച്ചു:

'ഹൗ, എന്തൊരു ഭംഗിയാണ് അരയന്നത്തിന്റെ കഴുത്തിന്! ആ

അഴകുള്ള കഴുത്തവിടെ, എന്റെ കുറിയ കഴുത്തവിടെ? ഇതു പോലൊരു കഴുത്ത് എനിക്ക് കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ!

അവൻ കൊതിയടക്കാനായില്ല. രണ്ടുംകല്പിച്ച് അവൻ അരയന്നത്തോടു ചോദിച്ചു:

‘അരയന്നമേ, നിന്റേതുപോലെ ഭംഗിയുള്ള കഴുത്ത് എനിക്കും വേണമെന്ന് ഒരാഗ്രഹം. നിനക്ക് സമ്മതമാണെങ്കിൽ ആ നീളമുള്ള കഴുത്ത് എനിക്ക് തരുമോ? പകരം ഞാനെന്റെ കുറിയ കഴുത്ത് നിനക്കും തരാം!’

താനോന്നിത്താരാവല്ലേ, സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ കഴുത്തുതന്നെ കടിച്ചു മുറിക്കുമെന്നു ഭയന്ന് അരയന്നം അതിനു സമ്മതിച്ചു. തന്റെ നീളൻ കഴുത്ത് താരാവിന് കൊടുത്ത്, അവന്റെ കഴുത്ത് പകരം വാങ്ങി അരയന്നം നീന്തിപ്പോയി. താരാവാകട്ടെ, നീളൻ കഴുത്തുയർത്തി, ഗമയിൽ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

അവിടെയും തീർന്നില്ല താരാവിന്റെ അത്യാഗ്രഹം.

അല്പംകൂടി നടന്നതും ഒരു ഞാറക്കിളി എതിരേ വന്നു. ചുവന്ന തുവലും മഞ്ഞക്കൊക്കും ഉണ്ടക്കണ്ണുകളുമുള്ള പക്ഷി. പക്ഷേ, താരാവിനെ ആകർഷിച്ചത് അതൊന്നുമല്ല. അതിന്റെ കൊക്കിനോടു ചേർന്ന് തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സഞ്ചിപോലുള്ള ഭാഗമാണ് അവനിഷ്ടമായത്. ഞാറക്കിളി കൂഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി മീനിയെയും മറ്റും കരുതുന്ന സ്ഥലമായിരുന്നു അത്. അത്തരമൊന്ന് തനിക്കും വേണമെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ അവനത് തുറന്നുപറയുകയും ചെയ്തു.

‘ഏയ് ഞാറക്കിളീ, നിന്റെയീ സഞ്ചി എനിക്ക് തരാമോ?’

താനോന്നിത്താരാവ് ചോദിക്കുന്നത് കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ തന്റെ കൊക്കിനു താഴെയുള്ള സഞ്ചി അവൻ കൊത്തിക്കീറുമെന്ന് ഞാറക്കിളി ഭയന്നു. അവൻ അതും അതിലപ്പുറവും ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്തവനാണ്.

‘താരാവേ, നീ ചോദിച്ച സഞ്ചി മാത്രമായി എനിക്ക് തരാനാവില്ല. സഞ്ചിയും കൊക്കും ചേർന്നാണ് കിടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഞാനെന്റെ മഞ്ഞക്കൊക്കും സഞ്ചിയും നിനക്ക് തരാം. പകരം നിന്റെ ചെങ്കൊക്ക് എനിക്ക് തന്നാൽ മതി.’

അതു കേട്ട് താരാവിന് സന്തോഷമായി. ആ നിമിഷംതന്നെ അവർ കൊക്കുകൾ വെച്ചുമാറി.

അരയന്നത്തിന്റെ നീളൻ കഴുത്തും ഞാറക്കിളിയുടെ മഞ്ഞക്കൊക്കും മായി താനോന്നിത്താരാവ് മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

ഒരു കൊറ്റിയെയാണ് അവൻ പിന്നെ കണ്ടത്. കൊറ്റിയുടെ മെലിഞ്ഞു നീണ്ട കാലുകളാണ് അവനെ ആകർഷിച്ചത്. ഒട്ടും സമയം കളയാതെ

താരാവ് ചോദിച്ചു:

‘ഹേ കൊറ്റീ, നിന്റെ നീളൻകാലുകൾ തന്നാൽ ഞാനെന്റെ പരന്ന, കുറിയ കാലുകൾ തരാം.’

താനോന്നിത്താരാവല്ലേ, പിണക്കിയാൽ തന്റെ നീളൻകാൽ കൊത്തിയൊടിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് കൊറ്റി അതിന് സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ അരയന്നത്തിന്റെ നീളൻകഴുത്തും ഞാറക്കിളിയുടെ മഞ്ഞക്കൊക്കും കൊറ്റിയുടെ നീളൻകാലുമായി നടന്നുനീങ്ങിയ അവനെക്കണ്ട് കാഴ്ചക്കാർ മൂക്കത്തു വിരൽ വെച്ചു.

‘അയ്യേ, ഇതെന്തൊരു വിചിത്രജീവി!’

എന്നിട്ടും തീർന്നില്ല അവന്റെ അത്യാഗ്രഹം. കാക്കയെക്കണ്ടപ്പോൾ അതിന്റെ കറുത്ത കുഞ്ഞിച്ചിറകുകളാണ് അവന് വേണമെന്നു തോന്നിയത്.

‘കാക്കച്ചീ, നിന്റെ കുഞ്ഞിച്ചിറക് എനിക്ക് തന്നാൽ ഞാനെന്റെ തുവളച്ചിറക് നിനക്കു തരാം.’

താനോന്നിത്താരാവല്ലേ, പറ്റില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ തന്റെ ചിറകുകൾ കൊത്തിക്കൊഴിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് കാക്ക സമ്മതിച്ചു.

‘അതിനെന്താ, തരാലോ.’

താരാവിന്റെ ആ ആഗ്രഹവും നടന്നു. അരയന്നത്തിന്റെ നീളൻ കഴുത്തും ഞാറക്കിളിയുടെ മഞ്ഞക്കൊക്കും കൊറ്റിയുടെ നീളൻകാലും കാക്കയുടെ കരിഞ്ചിറകുമായി നടന്ന അവനെക്കണ്ട് മുതിർന്ന പക്ഷികൾ പ്ലാകി:

‘ഇവനിതെന്തിന്റെ സുകേടാ?’

അപ്പോഴതാ ഒരു മയിൽ തന്റെ മനോഹരമായ പീലി വിടർത്തി നൃത്തം ചെയ്യുന്നു! ലോകത്തേയ്ക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ള പീലികളാണ് മയിലിന്റേതെന്ന് താരാവിനു തോന്നി. ആ മയിൽപ്പീലികൾ കൂടി തന്റെ ദേഹത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്ന് അവൻ മോഹിച്ചു. യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ അവൻ ചോദിച്ചു:

‘നമസ്കാരം മയിലേ. നിന്റേതുപോലുള്ള മയിൽപ്പീലി വേണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹം തോന്നുന്നു. നീയത് എനിക്ക് തന്നാൽ എന്റെ കുറിയ തുവൽ നിനക്കു തരാം. സമ്മതമാണോ?’

തന്റെ മനോഹരമായ പീലികൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ മയിലിന് ഒട്ടും ആഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും താനോന്നിത്താരാവല്ലേ, എതിരു പറഞ്ഞാൽ തന്റെ പീലികൾ മുഴുവനും കൊത്തിപ്പിരിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് മയിൽ പറഞ്ഞു:

‘സമ്മതം.’

അരയന്നത്തിന്റെ നീളൻകഴുത്തും ഞാറക്കിളിയുടെ മഞ്ഞക്കൊക്കും കൊറ്റിയുടെ നീളൻകാലും കാക്കയുടെ കരിഞ്ചിറകും മയിലിന്റെ പീലിയുമായി താരാവ് വീണ്ടും നടന്നു. ആ പോക്കുകണ്ട് മുത്തശ്ശിപ്പക്ഷികൾ ചിണുങ്ങി.

‘കാലത്തിന്റെ ഒരു ഗതികേട് നോക്കണം!’

തീരാത്ത മോഹങ്ങളുമായി താരാവ് വീണ്ടും നടന്നു. ഇക്കുറി അവൻ കണ്ടത് അഴകൊത്ത ഒരു പുവൻകോഴിയെയാണ്. കോഴിയുടെ തലപ്പുവും താടയും കണ്ടപ്പോൾ തീയുടെ നിറമാണ് അവനു തോന്നിയത്. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ പുവും താടയും സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് താരാവു നിശ്ചയിച്ചു.

‘കോഴിപ്പുവാ, നിന്റെ തലപ്പുവും താടയും എനിക്കു തരാമോ? പകരം ഞാനെന്റെ തലയിലെ ഇത്തിരി പൂട തരാം.’

താരാവിന്റെ ചോദ്യം പുവൻകോഴിക്ക് തീരെ രസിച്ചില്ല. എന്നാലും താനോന്നിത്താരാവല്ലേ, ചോദിച്ചത് കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ തന്റെ തല തന്നെ കൊത്തിപ്പൊട്ടിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് അവനത് സമ്മതിച്ചു.

അതോടെ അവൻ ശരിക്കുമൊരു വിചിത്രജീവിയായി.

അരയന്നത്തിന്റെ നീളൻകഴുത്തും ഞാറക്കിളിയുടെ മഞ്ഞക്കൊക്കും കൊറ്റിയുടെ നീളൻകാലും കാക്കയുടെ കരിഞ്ചിറകും മയിലിന്റെ പീലിയും പുവൻകോഴിയുടെ തലപ്പുവും താടയുമായി അവൻ ഗമയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നു. അതുകണ്ട് വഴിയാത്രക്കാരായ മനുഷ്യർ അദ്ഭുതം കുറി:

‘ഈശ്വരാ, ഇതെന്തൊരു വികൃതരൂപം!’

താനോന്നിത്താരാവ് അതൊന്നും വകവെച്ചില്ല. എന്നാൽ, പുതിയ രൂപം കൈവന്നതോടെ ഒരു പക്ഷിയും തന്നോട് ചങ്ങാത്തത്തിന് തയ്യാറാവാതിരുന്നത് അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. കണ്ണിൽക്കാണുന്ന പക്ഷികളോടൊക്കെ അവൻ ചോദിക്കും:

‘ചങ്ങാതി, നമുക്കൊരുമിച്ച് കുറച്ചുനേരം കളിച്ചാലോ?’

‘ഇല്ല, ഞങ്ങൾക്ക് കളിക്കാനൊന്നും നേരമില്ല. ചെയ്തുതീർക്കാൻ ഒത്തിരി ജോലിയുണ്ട്.’

ഇതും പറഞ്ഞ് അവരവരുടെ പാട്ടിനു പോകും.

തന്റെ വർഗ്ഗക്കാരായ താരാവുകളുമായിത്തന്നെ കൂട്ടുകൂടാമെന്നു കരുതി താനോന്നിത്താരാവ് അവരെ സമീപിച്ചു.

താനോന്നിത്താരാവിനെ കണ്ടതും മറ്റു താരാവുകൾക്ക് പേടിയും

അറപ്പും തോന്നി. അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യേ, ഇതെന്തു ജാതി പക്ഷി?’

‘ഇത്രയും വൃത്തികെട്ട പക്ഷിയെ ഞാനാദ്യം കാണുകയാണ്.’

‘ഇവനെങ്ങാനും നമ്മളെ ആക്രമിക്കുമോ?’

ഇതെല്ലാം കേട്ട് താരാവ് അവരോടു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളെന്നെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഞാനും നിങ്ങളെപ്പോലൊരു താരാവുതന്നെ. ചില പക്ഷികളോട് അവയവങ്ങൾ കടം വാങ്ങി ഞാനിപ്പോൾ ഏറ്റവും സുന്ദരനായ താരാവായി മാറി കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശത്രുവല്ല, മിത്രമാണ്.’

അവൻ എത്ര വിശദീകരിച്ചിട്ടും താരാവുകൾക്കത് വിശ്വാസമായില്ല. അവനെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:

‘എങ്കിൽ നീ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരു. ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ യൊക്കെ ചെയ്താൽ നിന്നെ താരാവായി അംഗീകരിച്ച് ഞങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിയാക്കാം.’

താനോന്നിത്താരാവ് അവരുടെയൊപ്പം നടന്നു.

താരാവുകൾ ഒരു പുൽമേടിലെത്തി. അവർ അനായാസം പുല്ലു തിന്നാൻ തുടങ്ങി. അതുകണ്ട് താനോന്നിത്താരാവ് തന്റെ മഞ്ഞക്കൊക്കു വിടർത്തി പുല്ലുതിന്നാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു കഷണം പുല്ലുപോലും തിന്നാൻ അവനായില്ല.

താരാവുകൾ പിന്നീട് ഒരു കുള്ളക്കരയിലെത്തി. വെള്ളം കണ്ടതും അവർ കുള്ളത്തിൽ ചാടിയിറങ്ങി നീന്തിത്തുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. താനോന്നിത്താരാവും വെള്ളത്തിലിറങ്ങിയെങ്കിലും അവന് അല്പംപോലും നീന്താനായില്ല. നീളൻകാലും മയിൽപ്പീലിയുടെ ഭാരമെല്ലാംകൊണ്ട് അവൻ എങ്ങനെ നീന്തും? അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ കരയ്ക്കു കയറുന്നതുകണ്ട് മറ്റു താരാവുകൾ കളിയാക്കിയിരിച്ചു.

താരാവുകൾ നീന്തൽ കഴിഞ്ഞ് കരയ്ക്കു കയറിയതും ഒരു കള്ളക്കുറുക്കൻ അവർക്കുനേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു. അതു കണ്ട് താരാവുകൾ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. എന്നാൽ, കൊറ്റിയുടെ കാലും കാക്കച്ചിറകും മയിൽപ്പീലിത്തുവലുമുള്ള താനോന്നിത്താരാവിനുണ്ടോ പറക്കാനാവുന്നു?

അവനേയും കടിച്ചെടുത്ത് ഒറ്റപ്പാച്ചിലായിരുന്നു കള്ളക്കുറുക്കൻ!

അതുകണ്ട് താരാവുകൾക്ക് അവനോടു സഹതാപം തോന്നി. അവർ കൂട്ടത്തോടെ പറന്നിറങ്ങി കുറുക്കനെ നാലുപാടും കൊത്തിക്കീറി. കഠിനവേദനകൊണ്ട് കുറുക്കൻ നിലവിളിച്ചു. എന്നിട്ടും താരാവുകൾ

ആക്രമണം തുടർന്നപ്പോൾ താനോന്നിത്താരാവിനെ വിട്ട് ഓടിപ്പോവുകയല്ലാതെ കുറുകെ മറ്റു വഴിയുണ്ടായില്ല.

‘താനോന്നിത്താരാവേ, നീ ഇനിയെങ്കിലും ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. ദൈവം ഓരോ പക്ഷിക്കും ഓരോ രൂപവും അവയവങ്ങളും തന്നെ. അതുകൊണ്ട് സമാധാനത്തോടെ ജീവിക്കാനാണ്. മറ്റുള്ളവരെ കണ്ട് അസുഖപ്പെടുന്നത് ഒട്ടും നന്നല്ല. അനുഭവത്തിൽനിന്ന് നിനക്കിത് മനസ്സിലായിക്കുന്നുമല്ലോ?’

താരാവുകൾ ഉപദേശിച്ചു.

‘എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി. ഞാനെന്റെ തെറ്റുതിരുത്താൻ പോവുന്നു.’

അവൻ കുറ്റബോധത്തോടെ അവിടം വിട്ടു.

അവനാദ്യം അരയന്നത്തെക്കണ്ട് നീളൻകുഴൽ തിരിച്ചുകൊടുത്ത് സ്വന്തം കുഴൽ വാങ്ങി. പിന്നെ, ഞാറപ്പക്ഷിയുടെ മഞ്ഞക്കൊക്ക് കൊടുത്ത് ചെങ്കൊക്ക് വാങ്ങി. കൊറ്റിയുടെ നീളൻകാലുകൾക്കു പകരം കുറിയ കാലുകൾ വാങ്ങി. കാക്കയ്ക്ക് കറുത്ത ചിറകും മയിലിന് പീലിയും പൂവൻകോഴിക്ക് തലപ്പൂവും താടയും കൊടുത്ത് സ്വന്തം അവയവങ്ങൾ തിരിച്ചുവാങ്ങി.

ഇപ്പോൾ താൻ തനിത്താരാവായിരിക്കുന്നു!

അവൻ വല്ലാത്ത സമാധാനം തോന്നി.

അവൻ വീണ്ടും താരാവുകളുടെ അടുത്തെത്തി. അപ്പോൾ അവർ യാതൊരു മടിയും കാട്ടാതെ അവനെ ചങ്ങാതിയാക്കി. അന്യരുടെ യാതൊന്നും ആഗ്രഹിക്കാത്ത അവൻ ‘താനോന്നിത്താരാവി’നു പകരം പുതിയൊരു പേരും വീണു:

‘മിടുക്കൻ താരാവ്!’

വി. സുതേയെസ്

വോവയുടെ പെൻസിൽ

വോവയെന്ന മിടുക്കൻ കുട്ടിക്ക് പിറന്നാൾ സമ്മാനമായി അച്ഛൻ വാങ്ങിക്കൊടുത്തത് ഒരു പെൻസിലാണ്. നല്ല നീളമുള്ള, കറുപ്പും ചുവപ്പും വരകളുള്ള സുന്ദരൻ പെൻസിൽ. അച്ഛനത് നന്നായി ചെയ്തി കൂർത്ത മൂനയാക്കി കൊടുത്തു.

ആ പെൻസിൽ ഒരു നിധിപോലെ സൂക്ഷിച്ചു. വോവ. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അവനത് അടുത്തുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചു. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോഴും ഉറക്കമുണരുമ്പോഴും അത്, തന്റെയടുത്തുതന്നെയുണ്ടെന്ന് അവൻ ഉറപ്പുവരുത്തി. മൂന തേഞ്ഞുതീർന്ന്, പെൻസിൽ ചെറുതായാലോ എന്നു ഭയന്ന് അവനതുകൊണ്ട് എഴുതുകയോ വരയ്ക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

വോവയുടെ മുറിയിലെ മാളത്തിൽ ഒരു കുറുമ്പൻ ചുണ്ടെലി താമസിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ പുസ്തകവും വസ്ത്രവുമൊക്കെ കരണ്ടുകളയുക ചുണ്ടെലി ശീലമാക്കി. എലിക്കെന്നി വെച്ചും വിഷം വെച്ചുമൊക്കെ ചുണ്ടെലിയെ പുറത്തുചാടിക്കാൻ വോവയുടെ അച്ഛനമ്മമാർ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ വിജയിച്ചില്ല.

ഒരുനാൾ വോവ നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നു. അവന്റെ കുർക്കുംവലി രക്ത ചുണ്ടലി മാളത്തിൽനിന്നും പുറത്തെത്തി. അടുത്തേങ്ങും ആരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കി അവൻ പമ്മിപ്പമ്മി വോവയുടെ അടുത്തെത്തി. തനിക്കു തിന്നാൻ പറ്റിയതെന്തെന്ന് ചുണ്ടലി തല ചെരിച്ചു നോക്കി.

പുസ്തകം, കുപ്പായം, ചെരിപ്പ്...?

അപ്പോഴാണ്, അവന്റെ തൊട്ടടുത്ത് കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്ന പെൻസിൽ ചുണ്ടലി കാണുന്നത്. അവന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പെൻസിൽ!

ചുണ്ടലിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ചുണ്ടലി ആ പെൻസിൽ കടിച്ചെടുത്ത്, അതും വലിച്ച് മാളത്തിലേക്ക് നടന്നു.

'ഏയ് ചുണ്ടലീ, എന്നെ വിടു,' പെൻസിൽ അപേക്ഷിച്ചു.

'പിന്നെ, നിന്നെ വിടാനല്ലേ ഞാനിത്ര ദൂരം കൊണ്ടുവന്നത്?'

ചുണ്ടലി മുരണ്ടു.

'കുട്ടികൾക്കേ എന്നെക്കൊണ്ട് പ്രയോജനമുള്ളൂ. എന്നെ കൊണ്ടു പോയിട്ട് നിനക്കെന്തു കിട്ടാനാണ്?' പെൻസിൽ ചോദിച്ചു.

'എനിക്കു വിശക്കുമ്പോൾ നിന്നെ കടിച്ചുതിന്നും. ദാ, ഇങ്ങനെ...'

ചുണ്ടലി തന്റെ കുർത്ത പല്ലുകൾകൊണ്ട് പെൻസിലിന്റെ നടുക്ക് ഒറ്റക്കടി!

'ഹോ! വേദനിക്കുന്നു,' പെൻസിൽ പുളഞ്ഞു.

ദുഷ്ടൻ ചുണ്ടലിയുടെ പിടിയിൽനിന്നും എങ്ങനെയും രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് പെൻസിൽ കണക്കുകൂട്ടി. അതിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരുപായം തോന്നി. പെൻസിൽ അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ ചുണ്ടലിയേക്ക് പറഞ്ഞു:

'നീയെന്നെ തിന്നുന്നതിൽ എനിക്ക് വിഷമമൊന്നുമില്ല. ഒരാളുടെ വിശപ്പടക്കിയിട്ടു മരിച്ചാൽ എനിക്ക് പുണ്യം കിട്ടുമല്ലോ. പക്ഷേ, മരിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരാളുടെ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹം നീ സാധിച്ചുതരണം.'

'അതെന്താണ്?'

ചുണ്ടലിക്ക് ക്ഷമകെട്ടു.

'എനിക്ക് ഒരേയൊരു ആഗ്രഹമേയുള്ളൂ-ചിത്രം വരയ്ക്കുക. നീയെന്നെ തിന്നുംമുമ്പ് എനിക്കൊരു ചിത്രം വരയ്ക്കണം,' പെൻസിൽ പറഞ്ഞു.

'ദാ, അത്രയേയുള്ളൂ? സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ദാ, ഈ കടലാസിൽ നിനക്കിഷ്ടമുള്ള ചിത്രം വരച്ചോളൂ. പക്ഷേ, വേഗം വേണം.'

ചുണ്ടലി വോവയുടെ മേശപ്പുറത്തു നിന്നും കട്ടിയുള്ള വെള്ള കടലാസ് കടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പെൻസിലിന്റെ മുന്നിലിട്ടുകൊടുത്തു.

പെൻസിൽ വരയ്ക്കുന്നതെന്തെന്നറിയാൻ ചുണ്ടലിയും അടുത്തു രുന്നു.

കടലാസിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ പെൻസിൽ ചെറിയൊരു വട്ടം വരച്ചു.

‘നീയിതെന്താ വരയ്ക്കുന്നത്?’ ചുണ്ടലി ചോദിച്ചു.

‘നോക്കിയിരുന്നോ, അപ്പോൾ മനസ്സിലാവും.’

പെൻസിൽ ആ വട്ടത്തിനുള്ളിൽ രണ്ടു വട്ടങ്ങളും അവയ്ക്ക് നടുവിലു താഴെയായി വളരെ ചെറിയ ഒരു വട്ടവും വരച്ചു.

‘ഓഹോ, നീ വരയ്ക്കുന്നത് പാൽക്കട്ടിയുടെ ചിത്രമാണല്ലോ?’

ചുണ്ടലിയുടെ മുഖത്ത് വെളിച്ചം പകർന്നു.

‘അത് പറയില്ല, കണ്ടറിഞ്ഞോളൂ.’

പെൻസിൽ ചെറിയ വട്ടത്തിനു താഴെയായി വലിയൊരു വട്ടം വരച്ചു. അതു കണ്ട് ചുണ്ടലി പറഞ്ഞു:

‘മനസ്സിലായി. ചെറിയ പാൽക്കട്ടിയും വലിയ പാൽക്കട്ടിയും.’

പെൻസിൽ ഒന്നും പറയാതെ വലിയ വട്ടത്തിനു ചുവട്ടിൽ ഒരു ദീർഘ വൃത്തവും അണ്ടിപ്പരിപ്പുപോലെ ഒന്നും വരച്ചുചേർത്തു. പിന്നെ വലിയ വട്ടത്തിന്റെ മുന്നിൽ വെള്ളരിക്കപോലെ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണവും.

‘ഓഹോ, വെള്ളരിക്കത്തോട്ടം വരയ്ക്കാനാണ് നീന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.’ ചുണ്ടലി പറഞ്ഞു.

മുകളിലത്തെ ചെറിയ വട്ടത്തിനു മുകളിൽ രണ്ടു ത്രികോണം കുടി വരച്ചു, പെൻസിൽ.

അതോടെ ചുണ്ടലിയുടെ മുഖത്ത് അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന തെളിച്ചം മങ്ങി. ഇരുന്നിടത്തുനിന്ന് പതുക്കെ പൊങ്ങി, നെറ്റി ചുളിച്ച് ചുണ്ടലി ചോദിച്ചു: ‘ഇതെന്താ, പുച്ചയെപ്പോലെയിരിക്കുന്നല്ലോ. നീ വരച്ചത് തെറ്റിപ്പോയോ?’

‘കുറുമ്പൻ ചുണ്ടലി, ഒരു നിമിഷംകൂടി കാത്തിരിക്കൂ.’

പെൻസിൽ ആ രൂപങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചു. അതിൽ മീശരോമങ്ങളും വായും മൂക്കുമെല്ലാം വരച്ചുചേർത്തു.

അതോടെ വാലുയർത്തി, മുൻകാലുകൾ പൊക്കി, മീശ വിറപ്പിച്ച് നിലക്കുന്ന ഒന്നാത്തരം പുച്ചയായി അത്!

‘അയ്യോ, പുച്ച!’

ചുണ്ടലി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് വീടിനു പുറത്തേക്ക് പാഞ്ഞു. അവനെ പിന്നീട് ആരും കണ്ടിട്ടേയില്ല.

വോവ ഉറക്കമുണർന്നപ്പോൾ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പെൻസിൽ കാണാതെ വിഷമിച്ചു. അവന്റെ സങ്കടം കണ്ട് അച്ഛൻ അവിടെയെങ്ങും പരതി.

ചുണ്ടലിയുടെ മാതൃത്തിനടുത്തുനിന്നും അത് കണ്ടെടുത്തു. പെൻസിൽ വരച്ച പുച്ചയുടെ ചിത്രവും അച്ഛൻ അവനു നൽകി.

‘എന്റെ പൊന്നു പെൻസിൽ!’

അവൻ പെൻസിൽ മാറോടു ചേർത്തു.

‘എന്റെ പൊന്നച്ഛൻ!’

പെൻസിൽ കണ്ടെടുത്തുതന്ന അച്ഛനും കൊടുത്തു, വോവയുടെ വക പുന്നാര ഉമ്മ!

വോവ പുച്ചയുടെ ചിത്രത്തിന് പലതരം ചായങ്ങൾ കൊടുത്തു. അപ്പോഴത് ജീവനുള്ള പുച്ചയെപ്പോലെത്തന്നെ തോന്നിച്ചു. എലികളെ ഭാടിക്കാനായി അവനാ ചിത്രം തന്റെ മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു.

പുവൻകോഴി, പീലി വിരിച്ച മയിൽ, മഴവില്ല്, ചാറ്റൽമഴ, മരുഭൂമി, നീലക്കടൽ, അമ്പിളിയമ്മാവനും നക്ഷത്രങ്ങളും...

ഇങ്ങനെ ഒരുപാട് പടങ്ങൾ അവനും പെൻസിലും ചേർന്ന് വരച്ചുണ്ടാക്കി, പിൽക്കാലത്ത്!

വി. സുതേയൻ

വർണക്കോഴി

പൂവൻകോഴി കൊക്കിക്കൊക്കി നടന്നു.

അങ്ങനെ പ്രത്യേകിച്ച് ലക്ഷ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്ങോട്ടെങ്കിലും ഒരു പ്രഭാതസവാരി. കുറെ നടന്ന് കുട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവുക, അത്രതന്നെ!

ആ പ്രദേശത്തൊന്നും അവനല്ലാതെ മറ്റൊരു കോഴി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെയല്ലാതെ വേറൊരു കോഴിയെ അവൻ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല. എല്ലാ കോഴികളും തന്നെപ്പോലെയായിരിക്കുമെന്ന് അവനങ്ങു വിശ്വസിച്ചു.

കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോഴുണ്ട് ഒരു പട്ടിക്കുട്ടി എതിരെ വരുന്നു.

പൂവൻകോഴി അവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

ഹായ്, എന്തുരസം!

പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലുള്ള ശരീരം, കുഞ്ഞിക്കാലുകളും വാലും, രണ്ട് ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ.

മറ്റൊന്നുകൂടി പൂവൻകോഴി ശ്രദ്ധിച്ചു. പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ദേഹത്ത് പല നിറങ്ങൾ.

വെള്ള, മഞ്ഞ, തവിട്ടുപുള്ളികൾ, കറുത്ത കുഞ്ഞിമുക്ക്.

'ഹേ, കോഴിപ്പുവാ, നീയിതെങ്ങോട്ടാ?' പട്ടിക്കുട്ടി കുശലം ചോദിച്ചു.

'ഓ, ചുമ്മാതൊന്നു നടക്കാൻ,' പൂവൻകോഴി മണ്ണിലൊന്നു ചികഞ്ഞു.

'നീന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ വെളുപ്പാണല്ലോ. മറ്റു കോഴികളെപ്പോലെ നീയെന്താ ദേഹത്ത് ചായം തേയ്ക്കാത്തത്?' പട്ടിക്കുട്ടി ചോദിച്ചു.

'മറ്റു കോഴികൾക്കൊക്കെ പല നിറങ്ങളുണ്ടെന്നോ?'

അവനു വിശ്വാസം വന്നില്ല.

പിന്നില്ലാതെയോണോ? ഓരോ കോഴിയെ അടുത്തു കാണണം. എന്താ ഭംഗി? പൂവിനും താടയ്ക്കും ഒരു നിറം. അങ്കവാലിന് വേറൊരു നിറം. ചിറകിന് മറ്റൊരു നിറമാണെങ്കിൽ കഴുത്തിന് ഇതിനെക്കാളൊക്കെ നല്ലൊരു നിറം. എല്ലാം കൂടി ചേരുമ്പോഴുള്ള രസം പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവില്ല,' പട്ടിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

പൂവൻകോഴി അടുത്തുള്ള പുഴക്കരയിൽനിന്ന് വെള്ളത്തിലേക്ക് നോക്കി. തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ തന്റെ രൂപം!

'അയ്യേ! എന്തിനുകൊള്ളാം എന്നെ?'

തന്നോടുതന്നെ പുച്ഛം തോന്നി, പൂവൻകോഴിക്ക്.

'അല്ല ചങ്ങാതി, വെള്ളക്കോഴിയായ നിനക്കും മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ വർണക്കോഴിയാവണമെന്നുണ്ടോ?' അവനോട് സഹതാപം തോന്നി, പട്ടിക്കുട്ടിക്ക്.

'വേണം, എനിക്ക് എത്രയും വേഗം എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരു വർണക്കോഴിയാവണം. അതിനെന്താണൊരു വഴി?' പൂവൻകോഴി തിരക്കുകൂട്ടി.

'ഇവിടെ അടുത്താണ് നിറങ്ങളുടെ കൊട്ടാരം. നീ അവിടെച്ചെന്ന് നിറങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ നിന്നുകൊടുത്താൽ മതി, ബാക്കിയൊക്കെ അവർ നോക്കിക്കൊള്ളും.'

പട്ടിക്കുട്ടി അവൻ നിറങ്ങളുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള വഴി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

'ഈ ഉപകാരം ഞാൻ മറക്കില്ല ചങ്ങാതി.'

പട്ടിക്കുട്ടിയോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ നിറങ്ങളുടെ ലോകത്തേക്കു നടന്നു.

ഒന്നുരണ്ടു വളവും തിരിവും കഴിഞ്ഞതും കൺമുന്നിലതാ നിറങ്ങളുടെ കൊട്ടാരം!

പൂവൻകോഴിയുടെ കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചു.

കൊട്ടാരത്തിന്റെ ചുമരിന് പല നിറങ്ങൾ. ജനലിനും വാതിലിനും

വെവേറെ നിറം. മേൽക്കൂരയ്ക്ക് ഇനിയൊരു നിറം. കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള കവാടത്തിനാകട്ടെ, സ്വർണനിറവും!

അവൻ ധൈര്യപൂർവ്വം അകത്തുകടന്നു. ആരും അവനെ തടഞ്ഞില്ല. ചിത്രവാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് പുവൻകോഴി അകത്തെ മുറിയിലെത്തിയതും അവിടെ കണ്ടത് നിറങ്ങളുടെയൊരു സമ്മേളനം തന്നെ!

ചായത്തളികയും ചായക്കോലുകളുമായി നിറമനുഷ്ഠി.

പച്ച, മഞ്ഞ, നീല

ചുവപ്പ്, കറുപ്പ്, വെള്ള

ചാരം, തവിട്ട്, ഊതനിറം

മയിൽപ്പീലിനീല, ഇലപ്പച്ച

ഏഴു മഴവിൽ നിറങ്ങൾ...!

‘ഒും, എന്തുവേണം?’ നിറമനുഷ്ഠി അവനോടു ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കു നിറമില്ലാത്തതിനാൽ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ദയവുചെയ്ത് എന്റെ ദേഹത്ത് ചായങ്ങൾ തേച്ച് എന്നെ ഒരു വർണക്കോഴിയാക്കണം!’

അവൻ അപേക്ഷിച്ചു.

‘അതിനേന്താ? ഞങ്ങളിപ്പോൾത്തന്നെ നിന്നെ സുന്ദരക്കുട്ടപ്പനാക്കിത്തരാം.’

നിറമനുഷ്ഠി ഉറപ്പുനല്കി.

അവരവനെ ചുവപ്പുപരവതാനിയിൽ നിർത്തി. അവനെ നന്നായി നിരീക്ഷിച്ചശേഷം ചുവന്നചായം ചായക്കോലുമായി അടുത്തുവന്നു.

‘നിന്റെ പുവിനും താടയിലും ഞാൻ ചേരും.’

ആ നിമിഷം ആ ഭാഗങ്ങളിൽ ചുവപ്പുചായം പുരണ്ടു.

പിന്നെ വന്നത് നീലച്ചായമാണ്. അത് നീണ്ട അങ്കവാലിൽ ചാടിക്കയറിയിട്ടു പറഞ്ഞു:

‘അങ്കവാലിനു ചേർച്ച ഞാൻതന്നെ!’

അവൻ നീലവാലനായപ്പോൾ പിന്നെ വന്നത് പച്ചനിറമാണ്. നിമിഷങ്ങൾക്കും പുവൻകോഴിയുടെ ചിറകുകളെല്ലാം പച്ചയായി!

അവസരം കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്ന മഞ്ഞച്ചായത്തിന് ഏറ്റവും മൊട്ടുവിൽ അവന്റെ കഴുത്തിൽ പുരളാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു.

‘ഇപ്പോൾ നിന്നെക്കണ്ടാൽ ആർക്കും മതിയാവില്ല, ചങ്ങാതി,’ ചായങ്ങൾ അവനു ചുറ്റും നിന്നു പറഞ്ഞു.

‘വളരെ നന്ദി,’

അവൻ അവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് നിറങ്ങളുടെ കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങി. വഴിമധ്യേ, അവൻ പുഴവെള്ളത്തിൽ സ്വന്തം ഭംഗി നോക്കി.

പുവും താടയും ചോർച്ചുവപ്പ്.

കടുംനീല അങ്കവാല്.

പച്ചച്ച പുഞ്ചിറകുകൾ.

കഴുത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന മഞ്ഞനിറം!

അവന്റെ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. അതു പ്രകടിപ്പിക്കാനായി അവനൊന്നു നീട്ടിക്കുവി:

‘കൊക്ക കൊക്കരക്കോ...!’

അതുകേട്ട് പട്ടിക്കുട്ടി അവന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി.

‘ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട്?’ പുവൻകോഴി കഴുത്തുയർത്തിനിന്നു ചോദിച്ചു.

‘ഇപ്പോഴോ...?’

ഒന്നു നിർത്തി അവൻ തുടർന്നു,

‘... ഇപ്പോഴാ നീ ശരിക്കുമൊരു വർണക്കോഴിയായത്!’

സന്തോഷത്താൽ പുവൻകോഴി ഒന്നുകൂടി കൂവി:

‘കൊക്ക കൊക്കരക്കോ...!’

വി. സുതേയെവ്

കുൺകുടയും അഞ്ചാളും

ദൂതളൊഴിഞ്ഞ വഴിയിലൂടെ അരിച്ചരിച്ചു നടക്കുകയായിരുന്നു കുഞ്ഞുറുമ്പ്. രണ്ടോ മൂന്നോ ധാന്യമണികൾ കിട്ടിയാൽ രക്ഷപ്പെട്ടു. രണ്ടെണ്ണം തിന്നാം. ബാക്കിയാവുന്നത് ചുമന്ന് കുട്ടിലെത്തിക്കാം-ഇതായിരുന്നു അവന്റെ ചിന്ത. പക്ഷേ, കുറെ ദൂരം നടന്നിട്ടും ഒന്നും കണ്ടുകിട്ടാനില്ല. അവൻ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല.

മാനം ഇരുണ്ടുവന്നു. തണുത്ത കാറ്റുമുണ്ട്. മഴ പെയ്തേക്കുമെന്ന് ഉറുമ്പിനു തോന്നി. ചാറ്റൽമഴയാണെങ്കിൽ കൂഴപ്പമില്ല. ഓരം ചേർന്നങ്ങു പോകാം. മഴ കനത്താൽ രക്ഷയില്ല.

ഉറുമ്പ് ഏതാനും ചുവടുകൂടി നടന്നതും മഴ തുടങ്ങി. തുമളിതുമളി യായി വീണ മഴ പിന്നീട് ശക്തമായി. പുറകെ ശക്തിയായ കാറ്റുമുണ്ടായി. സംഗതി പതികേടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കുഞ്ഞുറുമ്പ് മഴയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴിയന്വേഷിച്ചു. മഴകൊള്ളാതെ എവിടെയാണ് ഒന്നു കയറിനിൽക്കുക? മഴവെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോകാതെയും കാറ്റത്ത് പറന്നുപോകാതെയും സുരക്ഷിതമായ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തണം.

ഉറുമ്പ് ചുറ്റും നോക്കി. അപ്പോഴതാ പുൽച്ചെടികൾക്കടുത്ത് ഒരു കുണ് നിൽക്കുന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കൊച്ചുകുട വിടർത്തിവെച്ചതു പോലെയാണു്. ഉറുമ്പിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ആ കുടച്ചുവട്ടിൽ നിന്നാൽ മഴയിൽ നിന്ന് തത്കാലം രക്ഷപ്പെടാം. അവൻ വേഗം നടന്ന് കുണിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നു നിന്നു.

‘ഹൗ, ആശ്വാസം!’

അവൻ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. തനിക്കു നിൽക്കാനുള്ള ഇടമേ കുണിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ളൂ. അവിടെയിരുന്ന് അവൻ പുറത്തെ മഴ കണ്ടു രസിച്ചു.

ഒട്ടും നന്മയാതിരുന്ന് മഴ കാണാൻ എന്താ രസം?

പെട്ടെന്ന് ഒരു കരച്ചിൽ അവന്റെ കാതിൽ വന്നുവെച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, എന്തോടിത്തിരി ദയവു കാട്ടേണ.’

അവൻ തല പൊക്കി നോക്കിയപ്പോൾ, വർണച്ചിറകുകളുള്ള ഒരു പുമ്പാറ്റയാണ് നനഞ്ഞാലിച്ച് തന്റെ മുന്നിൽ.

‘ഓഹും, നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്?’ ഉറുമ്പ് ചോദിച്ചു.

‘അതേയ്, ഞാനീ മഴയിൽ നനഞ്ഞാലിച്ചു വരികയാണ്. നനഞ്ഞാട്ടി എന്റെ ചിറകു കൂഴഞ്ഞു. ഇനിയും മഴ നനഞ്ഞാൽ ഞാൻ ചത്തു പോകും. മഴ മാറുംവരെ എന്നെക്കൂടി ഈ കുണിന്റെ ചുവട്ടിലിരിക്കാൻ സമ്മതിക്കുമോ?’ വിറച്ചുകൊണ്ടാണ് പുമ്പാറ്റ അതു പറഞ്ഞത്.

‘ചങ്ങാതി, ഈ കുണിന് ഇത്തിരിക്കൂടി വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനെന്തിനു പറയില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എനിക്കിരിക്കാനുള്ള സ്ഥലം കൂടി കഷ്ടിയാണ്,’ ഉറുമ്പ് പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെ പറയല്ലേ. കുട്ടിൽ എന്റെ രണ്ടു മക്കളുണ്ട്. ഞാൻ മഴ നനഞ്ഞ് ചത്തുപോയാൽ അവർ അനാഥരായും,’ പുമ്പാറ്റ കരച്ചിലിന്റെ വക്കത്തെത്തി.

ഉറുമ്പിന് അവളോട് ദയതോന്നി. അവൻ അല്പം ഒതുങ്ങിയിരുന്നു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഇവിടെയിരുന്നോളൂ.’

പുമ്പാറ്റ നനഞ്ഞ ചിറകു കൂടഞ്ഞ് കുണിന്റെ അടിയിലേക്ക് നീങ്ങിയിരുന്നു.

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട് ചങ്ങാതി,’ കണ്ണുനീറഞ്ഞ് പുമ്പാറ്റ പറഞ്ഞു.

പുറത്ത് മഴയ്ക്ക് ശക്തികൂടി.

അപ്പോഴൊരു ചുണ്ടലി നനഞ്ഞുകുതിർന്ന് അവരുടെയടുത്തുവന്നു. അവൻ കുണിന്റെ ചുവട്ടിലേക്ക് കയറാൻ ഭാവിച്ചു. അതുകണ്ട് ഉറുമ്പ്

നെറ്റി ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്താ നിന്റെ ഭാവം?’

‘ചങ്ങാതിമാരേ, മഴ നനഞ്ഞിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, എനിക്കു നന്നായി പനിക്കുന്നുണ്ട്. ഇനിയും നനഞ്ഞാൽ എന്റെ കാര്യം കഷ്ടമാവും. അതുകൊണ്ട് ഈ കുൺചുവട്ടിൽ എനിക്കുകൂടി ഇത്തിരി സ്ഥലം തരണം,’ ചുണ്ടെലി തണുത്തുവിറച്ച് പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അതു പറ്റില്ല. ഇവിടെയിനി അല്പംപോലും സ്ഥലം ബാക്കിയില്ല. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണ് ഇവിടെ കഴിയുന്നത്,’ ഉറുമ്പ് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘അതു ശരിയാണ്. എന്നോട് സഹതാപം തോന്നി കുറച്ചു സ്ഥലം തന്നത് ഈ ഉറുമ്പാണ്. ഇനിയൊരാൾക്കുകൂടി ഇവിടെ ഇരിക്കാനാവില്ല,’ പുമ്പാറ്റ അവനോട് പറഞ്ഞു.

‘എന്നെ ഈ അപകടസ്ഥിതിയിൽ നിങ്ങൾ കൈവിടരുത്. ഒരുമയുണ്ടെങ്കിൽ ഉലക്കമേലും കിടക്കാം എന്നല്ലേ? നിങ്ങൾ മനസ്സുവെച്ചാൽ എന്നെ മരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാനാവും. ചേതമില്ലാത്ത ഒരുപകാരവുമാവും അത്,’ ചുണ്ടെലി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

അവരൊക്കെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. ഉറുമ്പ് പുമ്പാറ്റയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവൾ പറഞ്ഞു: ‘പാവം!’

അവർ രണ്ടാളും അല്പം ഒതുങ്ങിയിരുന്ന്, ചുണ്ടെലിയെ അങ്ങോട്ട് ക്ഷണിച്ചു:

‘വാ ചങ്ങാതി, നമുക്ക് ഉള്ള സ്ഥലത്ത് ഞെങ്ങിഞ്ഞെരുങ്ങിയിരിക്കാം.’

ചുണ്ടെലിക്ക് ആശ്വാസമായി.

അങ്ങനെ, ഇത്തിരിപ്പോന്ന ആ കുൺചുവട്ടിൽ ഇപ്പോൾ മൂന്നു പേരായി.

അപ്പോഴും മഴയ്ക്ക് ശക്തി കുറഞ്ഞില്ല.

‘അയ്യോ, ഞാനിപ്പോൾ ചാകും. ആരെങ്കിലും എന്നെയൊന്ന് രക്ഷിക്കണം!’

അടുത്തെവിടെയോനിന്ന് അവരൊരു കരച്ചിൽ കേട്ടു. അതാരെന്നറിയാൻ അവർ പുറത്തേക്ക് നോക്കി.

ഒരു കുരുവിക്കുഞ്ഞ്, മേലാസകലം നനഞ്ഞൊട്ടി...

‘കൂട്ടുകാരേ, നനഞ്ഞുവിറച്ച് മരണാസന്നനായിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ. നിങ്ങളീ കുണിന്റെ ചുവട്ടിൽ എനിക്കിത്തിരി സ്ഥലം തന്നാൽ ഒരു പക്ഷേ, ഞാൻ ചാകാതെ രക്ഷപ്പെട്ടേക്കും,’ കുരുവിക്കുഞ്ഞ് ദയനീയമായി പറഞ്ഞു.

‘അതെങ്ങനെയാ? ഇവിടെ ഞങ്ങൾതന്നെ എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്ന് നിനക്കു കണ്ടുകൂടെ?’ ഉറുമ്പ് ചോദിച്ചു.

‘ഇനിയല്പം സ്ഥലംപോലും ബാക്കിയില്ല,’ പുമ്പാറ്റ ചിറകിളക്കി.

‘ശരിയാണ്. നിനക്കുകൂടി സ്ഥലം തന്നാൽ നമ്മളെല്ലാവരും നനയുകയേയുള്ളൂ,’ അതിൽ ചുണ്ടെലിക്കും സംശയമുണ്ടായില്ല.

‘അങ്ങനെ പറയല്ലേ കൂട്ടുകാരേ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിങ്ങൾ മൂന്നാളുണ്ടല്ലോ. മൂന്നാളും ഒന്നു മനസ്സുവെച്ചാൽ എനിക്കിരിക്കാനുള്ള സ്ഥലം കിട്ടാതെ വരില്ല. ഒരു പാവം കുരുവിക്കുഞ്ഞിനെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതിന്റെ പുണ്യം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്യും.’

കരഞ്ഞുകരഞ്ഞ് കണ്ണീരു വറ്റി, കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്.

അവർ മൂവരും ചേർന്ന് ആലോചിച്ചു. ഒടുവിൽ കുരുവിക്കുഞ്ഞിനു വേണ്ടി ചെറിയൊരു ത്യാഗം സഹിക്കാൻതന്നെ അവർ തീരുമാനിച്ചു. അവർ ഒതുങ്ങിയിരുന്ന് കുരുവിക്കുഞ്ഞിനും അല്പം സ്ഥലമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. കുരുവിക്കുഞ്ഞിന് വലിയ ആശ്വാസം തോന്നി.

‘കൂട്ടുകാരേ, ഈ ഉപകാരം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കില്ല,’ കുരുവിക്കുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

മഴ അപ്പോഴും പെയ്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ മറ്റൊരാൾ കൂടി അവരോട് അഭയം ചോദിച്ച് അവിടെയെത്തി. നനഞ്ഞുകുതിർന്ന പഞ്ഞിക്കെട്ടാണ് അതെന്നാണ് അവരാദ്യം കരുതിയത്. എന്നാൽ, അടുത്തുവന്നപ്പോഴാണ് അവർ ആളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്.

തുവെള്ളനിറമുള്ള ഒരു മൂയൽ!

‘ങ്ഹും, നിനക്കെന്താ വേണ്ടത്?’ ഉറുമ്പ് ചോദിച്ചു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, കുനിന്മേൽ കുരുവെന്നപോലെയാണ് എന്റെ അവസ്ഥ. മഴ നനഞ്ഞ് അവശനായി നിന്ന എന്നെ ഒരു ദുഷ്ടൻ കുറുക്കൻ പിടിക്കാനൊരുങ്ങി. അവന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ഞാൻ ഓടിപ്പോന്നതാണ്. അവനെന്റെ തൊട്ടുപിന്നാലെയുണ്ട്. അവന്റെ പിടിയിലാവു്കുമ്പോൾ നിങ്ങളെനിക്ക് ഒളിക്കാനൊരിടം തരണം,’ മൂയൽ വിശദീകരിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെ? ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ ശരിക്കിരിക്കാൻ ഇടമില്ലാത്തതിനേക്കാൾ നിന്നെയെങ്ങനെ ഒളിപ്പിക്കും?’ ഉറുമ്പ് നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘എങ്ങനെയെങ്കിലും എനിക്കിത്തിരി ഇടം വേണം. അല്ലെങ്കിൽ കുറുക്കൻ എന്നെ കടിച്ചുകീറുന്നത് നിങ്ങൾ കാണേണ്ടിവരും,’ മൂയലിന്റെ ശബ്ദം വിറച്ചു.

അവർക്ക് മുമ്പലിനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവർ ഒന്നൊത്തുങ്ങിയിരുന്നു. അവരുടെ നടുക്ക് മുമ്പലിനെ ഒളിപ്പിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും കുറുക്കൻ ഓരിയിട്ടുകൊണ്ട് ഓടിയെത്തി. അവൻ കുണിന്റെ ചുവട്ടിലിരിക്കുന്നവരോട് തിരക്കി:

‘എടാ, എന്റെ ഇരയായ ഒരു വെള്ളമുയൽ ഇങ്ങോട്ടു വന്നോ? നിങ്ങൾ അവനെ എവിടെയെങ്കിലും ഒളിപ്പിച്ചോ?’

‘ഇല്ല കുറുക്കൻ ചേട്ടാ, ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ ഇവിടെ സ്ഥലമില്ല. പിന്നെയല്ലേ മുമ്പലിനെ ഒളിപ്പിക്കുന്നത്!’

അവർ ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞു.

അതു വിശ്വസിച്ച കുറുക്കൻ അവിടം വിട്ടുപോയി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച നിങ്ങളോട് എങ്ങനെ നന്ദി പറയണമെന്നറിയില്ല,’ മുമ്പൽ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, ചങ്ങാതിമാരേ, ഒരു കാര്യം എന്നെ അർജുതപ്പെടുത്തുന്നു. ഞാനാദ്യം ഈ കുണിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ എനിക്കിരിക്കാനുള്ള സ്ഥലമേ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാലിപ്പോൾ നമ്മൾ അഞ്ചു പേർ ഒട്ടും മഴകൊള്ളാതെ ഇവിടെ സുഖമായി ഇരിക്കുന്നു. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?’

ഉറുസ് തലയ്ക്ക് കൈകൊടുത്തിരുന്നു.

‘ശരിയാണ്. ഞാൻ പോലും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണ് ഇതിനടിയിലിരുന്നത്,’ പുസ്വാറ്റ അവനെ അനുകൂലിച്ചു.

‘എനിക്ക് ഇരിക്കാനാവുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചതേയല്ല,’ ചുണ്ടെലി പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ എന്റെ കാര്യമോ? എങ്ങനെയോ ഞാനിതിൽ കയറിപ്പറ്റിയതാണ്,’ കുരുവിയും അത് ശരിവെച്ചു.

‘ഇവിടെ സ്ഥലം കിട്ടുമെന്നു കരുതിയല്ല ഞാൻ വന്നത്. പക്ഷേ, ഭാഗ്യം എന്റെ കൂടെയായിരുന്നു,’ മുമ്പൽ ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.

‘പിന്നെങ്ങനെ ഈ അർജുതം?’

അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘പേട്രോം... പേട്രോം...!’

ശബ്ദം കേട്ട് അവർ കുണിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി നോക്കി. അപ്പോഴേക്കും മഴ ശമിച്ചിരുന്നു.

ആ കാഴ്ച കണ്ട് അവർ തരിച്ചുനിന്നു.

കുണിന്റെ കൂടയ്ക്ക് മുകളിൽ ഒരു പോക്കാച്ചിത്തവള!

തവളയുടെ ഭാരംകൊണ്ട് കുൺകൂട പരന്നപ്പോഴാണ് തങ്ങൾ

ക്കല്ലാവർക്കും സ്ഥലം കിട്ടിയതെന്ന് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവർക്കു മനസ്സിലായത്!

‘പേട്രോം... പേട്രോം...’

പോക്കാച്ചിത്തവള അവരെ നോക്കിച്ചിരിച്ച് ചാടിപ്പോയി.

കുട്ടുകാർ പരസ്പരം യാത്ര പറഞ്ഞ് ഓരോ വഴിക്ക് യാത്രയായി.

വി. സുതേയൻ

ജലയാത്ര

പച്ചത്തവള രാവിലെ നടക്കാനിറങ്ങി. 'പേട്രോം, പേട്രോം' എന്ന് കരഞ്ഞ്, ചാടിചാടിയിരുന്ന അവന്റെ നടത്തം. കുറച്ചുദൂരം ചെന്നതും മഞ്ഞനിറമുള്ള ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞ് എതിരെ വരുന്നു. തവളയുടെ ചാട്ടം കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ ആകർഷിച്ചു. അവൻ ചോദിച്ചു:

'ചാടിചാടി നീയിതെങ്ങോട്ടാ രാവിലെത്തന്നെ?'

'ഞാനോ? ഞാനെന്നു നടക്കാനിറങ്ങിയതാണ്,' ഒന്നു നിന്ന് പച്ചത്തവള പറഞ്ഞു.

'എനിക്കും നടക്കണമെന്നുണ്ട്. കുട്ടിന് ആരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പോവാതിരുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ നിന്നെ കൂട്ടുകിട്ടിയല്ലോ. ഞാനും നിന്റെ കൂടെ നടക്കാൻ വരട്ടെ?'

കോഴിക്കുഞ്ഞിന് സന്തോഷമായി.

'നീ പോന്നോളു. പക്ഷേ, എന്റെയൊപ്പം നിനക്ക് നടന്നെത്താനാവുമോന്നാ സംശയം,' തെല്ലി അഹങ്കാരത്തോടെ പച്ചത്തവള പറഞ്ഞു.

പച്ചത്തവളയും കോഴിക്കുഞ്ഞും കൂടി നടപ്പു തുടർന്നു. കോഴിക്കുഞ്ഞിന് തവളയോട് കുറെ സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും

തവള മുന്നിൽ ഗമയിൽ നടന്നതേയുള്ളൂ.

കുറച്ചു ദൂരംകൂടി പിന്നിട്ടതും അവരൊരു ചുണ്ടലിയെ കണ്ടെത്തി. വഴിയരികിലെ മാളത്തിൽ തല പുറത്തിട്ടിരുന്ന് കാഴ്ചകൾ കാണുകയായിരുന്നു, അവൻ. അവരെ കണ്ടതും ചുണ്ടലി ചാടിയിറങ്ങി വന്ന് ചോദിച്ചു:

'നിങ്ങൾ രണ്ടാളുംകൂടി ഇതെങ്ങോട്ടാണ് യാത്ര?'

'ഞങ്ങളാണ് നടക്കാനിറങ്ങിയതാണ്. ഞാനാണ് ആദ്യം പോന്നത്. വഴിയിൽനിന്ന് ഇവനും കൂടിയെന്നേയുള്ളൂ,' ചാട്ടം നിർത്തി പച്ചത്തവള പറഞ്ഞു.

'അതേതായാലും ഭാഗ്യമായി. നിങ്ങൾക്കൊപ്പം ഞാനും വരുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ?' ചുണ്ടലി ചോദിച്ചു.

'എന്തു വിരോധം? കുറെ ദൂരം നടക്കാനുണ്ട്. ദൂരയാത്ര എനിക്കൊരു പ്രശ്നമേയല്ല. കടലിലും കരയിലും ഒരുപോലെ ജീവിക്കാൻ ഞങ്ങൾ തവളകൾക്കുവു. കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെയും ചുണ്ടലിയുടെയും കാര്യം അങ്ങനെയല്ലെന്നു മറക്കണ്ട്,' പച്ചത്തവളയുടെ ഗമ ഒട്ടും കുറഞ്ഞില്ല.

കോഴിക്കുഞ്ഞിനും ചുണ്ടലിക്കും അവന്റെ അഹങ്കാരം രസിച്ചില്ല. എന്നാലും, അവരത് പുറത്തുകാട്ടിയില്ല.

മുവർസംഘം വീണ്ടും നടന്നു. അപ്പോൾ വഴിയിലൊരു കട്ടുറുന്ന് നിന്നിരുന്നു. കട്ടുറുന്ന് അവരുടെ കാലടിയിൽപ്പെട്ട് ചത്തതുപോകാതെ ഒഴിഞ്ഞുനിന്ന് ചോദിച്ചു: 'ചങ്ങാതിമാരെ, മൂന്നാളുംകൂടി വിനോദയാത്ര പോവുകയാണോ?'

'ഏയ്, ഞങ്ങളൊരു പ്രഭാതനടത്തത്തിലാണ്. ഈ ആശയം എന്തേതാണ്. വഴിയിൽനിന്ന് ഇവരും കൂടെക്കൂടി.'

പച്ചത്തവള നിന്നിടത്തുനിന്ന് ഒറ്റച്ചാട്ടം.

'എന്നാലേ, നിങ്ങളുടെ കൂടെ എനിക്കും വരണമെന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടാവുമോ?' കട്ടുറുന്ന് ആകാംക്ഷയോടെ തിരക്കി.

'ഞങ്ങൾക്കെന്താ ബുദ്ധിമുട്ട്? പക്ഷേ, നീയിങ്ങനെ അരിച്ചരിച്ച് ഞങ്ങൾക്കൊപ്പമെത്തുമോ എന്നേ സംശയമുള്ളൂ.'

പച്ചത്തവള പറഞ്ഞത് ഉറുസിന് തെല്ലി അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കി.

'ഓ, ഇവനല്ലേ വലിയ ഓട്ടക്കാരൻ!'

പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് ഉറുമ്പും അവരോടൊപ്പം ചേർന്നു.

മുവരങ്ങനെ നാൽവരായി നടത്തം തുടർന്നു. കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ട് പോയപ്പോഴുണ്ട് അടുത്തെവിടെനിന്നോ ഒരു മുളിപ്പാട്ട് കേൾക്കുന്നു. അവർ കാതോർത്തു.

അപ്പോൾ അവരുടെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ വട്ടമിട്ടു പറന്ന് ഒരു വണ്ട് അവരുടെ അടുത്തെത്തി.

‘ഓ, നീ പേടിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ!’ പച്ചത്തവള കണ്ണുരുട്ടി.

‘അയ്യോ, അത് മനപ്പൂർവമല്ല. ഇങ്ങനെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ പറക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കാവില്ല. പക്ഷേ, ഞാനൊരു നിരൂപദ്രവിയാണ് കെട്ടോ.’

‘ആട്ടെ, നിങ്ങൾ നാലാളും എങ്ങോട്ടാ യാത്ര?’ വണ്ട് ചോദിച്ചു.

‘അതോ? എനിക്കൊന്നു നടക്കണമെന്നു തോന്നി. വഴിയിൽവെച്ച് ഇവരെക്കെ എന്റെ സംഘത്തിൽ ചേർന്നു. ഇപ്പോഴിതാ നീയും. നിനക്കും ഞങ്ങളോടൊപ്പം പോരണമെന്നുണ്ടോ?’

പച്ചത്തവള വീണ്ടുമൊന്നു ചാടി.

‘ഇതു നല്ല ചോദ്യം! നിങ്ങളെപ്പോലെ നല്ല ചങ്ങാതിമാരോടൊപ്പം നടക്കാൻ ആരാണ് ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുക? തീർച്ചയായും ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരുന്നുണ്ട്.’

വണ്ട് മുളി.

പച്ചത്തവള മുൻപേ.

കോഴിക്കുഞ്ഞ് തൊട്ടുപിൻപേ.

ചുണ്ടലി അതിനും പിൻപേ.

കട്ടുറുമ്പ് മൂന്നാൾക്കും പിൻപേ.

അപ്പോൾ വണ്ടോ?

പിന്നിൽനിന്ന് ഏറ്റവും മുൻപേ!

കഥ പറഞ്ഞും പാട്ടു പാടിയും അവർ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അതിനിടയിൽ നേരം പോയതും ഒരുപാടു ദൂരം പിന്നിട്ടതുമൊന്നും അവർ അറിഞ്ഞതേയില്ല.

പച്ചത്തവള തന്റെ വീരവാദങ്ങൾ വിളമ്പിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്ക് അത് അസഹ്യമായി തോന്നിയെങ്കിലും അവരത് തുറന്നു പറഞ്ഞില്ല.

നടന്നു നടന്ന് അവരെത്തിയത് ഒരു പുഴവക്കത്താണ്.

അഞ്ചാളും പുഴക്കരയിൽ നിന്നു.

പുഴയിൽ തെളിഞ്ഞ വെള്ളം. നല്ല ആഴവും നല്ല ഒഴുക്കുമുണ്ടെന്നു വ്യക്തം.

പെട്ടെന്നാണ്, പച്ചത്തവള വെള്ളത്തിലേക്ക് ഒറ്റച്ചാട്ടം! അവൻ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു. പിന്നെ പൊങ്ങിവന്ന് ചങ്ങാതിമാരെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളെത്താണ് അവിടെത്തന്നെ മിഴിച്ചു നില്ക്കു

ന്നത്? വേഗം വെള്ളത്തിലേക്ക് ചാടു. ഇത്രനേരം നമ്മൾ കരയാത്രയല്ലേ നടത്തിയത്? ഇനിയൊരു ജലയാത്രയാവട്ടെ.’

കോഴിക്കുഞ്ഞും ചുണ്ടലിയും കട്ടുറുമ്പും വീണ്ടും മുഖാമുഖം നോക്കി. ഒരുതരം നിസ്സഹായാവസ്ഥ ആ മുഖങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു.

‘തവളച്ചങ്ങാതീ, ഞങ്ങളെങ്ങനെ പുഴയിലിറങ്ങും? ഞങ്ങൾക്കാർക്കും നീന്താനറിയില്ലല്ലോ. വെള്ളത്തിലിറങ്ങിയാൽ ഞങ്ങൾ മുങ്ങിച്ചാകും. അതുകൊണ്ട് നീ വേഗം കരയ്ക്കു കയറ്. നമുക്ക് തിരിച്ചുപോകാം,’ അവർ പറഞ്ഞു.

അവരെ കളിയാക്കിയിരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പച്ചത്തവളയുടെ മറുപടി:

‘കഷ്ടംതന്നെ! നീന്താനറിയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെത്തിനാണ് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനെക്കാൾ നല്ലത് ഈ പുഴയിൽ ചാടി ചാകുന്നതുതന്നെയാണ്? ഞാനേതായാലും ഈ വെള്ളത്തിൽ നീന്താൻ പോകുന്നു. നിങ്ങളിവിടെയിരുന്ന് എന്റെ കഴിവ് കണ്ടുരസിപ്പോളൂ.’

പച്ചത്തവള അവരെ നോക്കി കൊഞ്ഞനംകുത്തി നീന്തൽ തുടർന്നു.

തവളയുടെ പരിഹാസം കോഴിക്കുഞ്ഞിനെയും ചുണ്ടലിയെയും കട്ടുറുമ്പിനെയും വണ്ടിനെയും വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. അവർ സങ്കടത്തോടെ പരസ്പരം നോക്കി.

‘ഒഹും, അവന്റെയൊരു അഹങ്കാരം കണ്ടില്ലേ?’

കോഴിക്കുഞ്ഞ് ചിറകുവിരിച്ചു.

‘അവൻ മാത്രം കേമൻ, മറ്റുള്ളവരെല്ലാം മോശക്കാർ എന്നാണ് ഭാവം.’

ചുണ്ടലി മീശരോമം വിറപ്പിച്ചു.

‘നമ്മളും മിടുകയൊരാണെന്ന് അവനു കാട്ടിക്കൊടുക്കണം,’

കട്ടുറുമ്പ് മുതുകു വളച്ചു.

‘പക്ഷേ, എങ്ങനെ? നമുക്ക് നീന്താനറിയില്ലല്ലോ,’

വണ്ട് മുളിപ്പറന്നു.

അവർ നാലുപേരും തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. ഒടുവിലവർ ഒരു വഴി കണ്ടെത്തി.

എന്തുവന്നാലും ശരി, തങ്ങളും ജലയാത്ര നടത്തുകതന്നെ!

കോഴിക്കുഞ്ഞ് ‘കൊക്കരക്കോ’ എന്നു കരഞ്ഞ് അവിടന്നു പോയി. തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ കൊക്കിൽ ഒരില.

ചുണ്ടലി മണ്ണു തുരന്നു പോയി. പൊങ്ങിവന്നപ്പോൾ തലയിലൊരു കശുവണ്ടിത്തോട്.

ഉറുമ്പ് അരിച്ചുപോയി മടങ്ങിവന്നപ്പോഴോ, കൈയിലൊരു

വൈക്കോൽ കഷ്ണവും.

വണ്ട് മുളിപ്പുന്നു പോയിവന്നപ്പോൾ കാലിലൊരു നൂൽക്കഷ്ണം!
പിന്നെയവർ വെറുതെയിരുന്നില്ല. നാലാളും കൈമെയ് മറന്ന് ജോലി
തുടങ്ങി.

കശുവണ്ടിത്തോടിൽ വൈക്കോൽകഷ്ണം കുത്തിനിർത്തി.
വൈക്കോലിനു മുകളിൽ ഇല നൂലുകൊണ്ട് കെട്ടിവെച്ചു.

ഇപ്പോൾ ഒന്നാത്തരമൊരു തോണി തയ്യാർ!

അവർ നാലാളും ചേർന്ന് തോണി ഉണി പുഴയിലിറക്കി.

ആദ്യം കോഴിക്കുഞ്ഞ് തോണിയിൽ കയറി.

ചുണ്ടേലി രണ്ടാമത് കയറി.

വൈക്കോൽത്തുമ്പിൽ ഉറുമ്പ് കയറിയിരുന്നു.

ഇലത്തുമ്പിൽ വണ്ടും.

ഇലയിൽ കാറ്റടിച്ചതും തോണി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ആകപ്പാടെ രസകര
മായ യാത്രയായിത്തോന്നി അവർക്കത്.

ഇപ്പോൾ തോണി ഏതാണ്ട് പുഴയുടെ നടുക്കെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കരയി
ലുള്ള ചങ്ങാതിമാരെ ഒന്നുകൂടി കളിയാക്കാമെന്നു കരുതി പച്ചത്തവള
വെള്ളത്തിൽനിന്ന് പൊങ്ങിവന്നു.

അപ്പോഴതാ, തന്റെ ചങ്ങാതിമാർ നല്ലൊരു തോണിയിൽ ആർത്തുല്ല
സിച്ച് പുഴയുടെ നടുവിൽ!

അവനാകെ നാണിച്ചു പോയി.

അവർ പച്ചത്തവളയെ നോക്കി കൈ വീശി ആർത്തുചിരിച്ചു.

ഇളിഭ്യനായ പച്ചത്തവള തന്നെ ആരും കാണാതിരിക്കാൻ വെള്ള
ത്തിലേക്കുതന്നെ താണുപോയി!

വി. സുതേയെവ്

മഞ്ഞുമുത്തച്ചനും കുട്ടികളും

ദൂരകെ തിരക്കിലായിരുന്നു കുട്ടികൾ.

പുതുവർഷം പിറക്കാൻ ബാക്കിയുള്ളത് ഒരേയൊരു ദിവസം മാത്രം.
അതിനിടയിൽ എന്തെല്ലാം ചെയ്തുതീർക്കണം? പുതുവർഷത്തെ വര
വേൽക്കാൻ വീടും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കണം. എങ്ങും പല നിറങ്ങളി
ലുള്ള തൊങ്ങലുകൾ തൂക്കണം. ഇതെല്ലാം എങ്ങനെയെങ്കിലും ചെയ്യാ
മെന്നുവെയ്ക്കാം. ആഘോഷത്തിന് അത്യാവശ്യമായി വേണ്ട ഒന്നുണ്ട്
-ഫർമരം.

അടുത്തൊന്നും കിട്ടുന്ന ഒന്നല്ല ഫർമരം. ഫർമരങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥരേശ
ത്തുള്ള മഞ്ഞുമുത്തച്ചനാണ്. കുട്ടികൾ ചെന്നു ചോദിച്ചാലേ അദ്ദേഹം
അത് കൊടുക്കൂ. അത്ര ദൂരം പോയി മുത്തച്ചനോട് മരം ചോദിക്കാനുള്ള
നേരം ഇനിയില്ല. ഫർമരമില്ലാതെ പുതുവർഷം ആഘോഷിച്ചിട്ട് കാര്യവു
മില്ല.

പിന്നെന്തു ചെയ്യും?

കുട്ടികൾ തലപുകച്ചു. ഒടുവിൽ, അതിലൊരു മിടുക്കൻകുട്ടി പറഞ്ഞു: 'നമുക്കെല്ലാവർക്കും ചേർന്ന് മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെ ഒരു കത്തെഴുതാം. കുട്ടികളോട് വാത്സല്യമുള്ള മുത്തപ്പൻ ഫർമരം കൊടുത്തയയ്ക്കാതിരിക്കില്ല.'

'അതു കൊള്ളാം. പക്ഷേ, കത്തുമായി ആരെയാണ് മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ അടുത്തേക്കയയ്ക്കുക?' മറ്റൊരു മിടുക്കൻ ചോദിച്ചു.

'അതിനും വഴിയുണ്ട്. നമുക്കെല്ലാം ചേർന്ന് മഞ്ഞുമനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കാം. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം കത്ത് കൊടുത്തയയ്ക്കാം. നമ്മളെക്കാൾ പത്തിരട്ടി വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനാവും.' ആദ്യത്തെ കുട്ടി നിർദ്ദേശിച്ചു.

അതിനോടും എല്ലാവരും യോജിച്ചു. അവർ ഉടൻതന്നെ മഞ്ഞുമുത്തപ്പന് കത്തെഴുതി. നെടുകെയും കുറുകെയും വരകളുള്ള വെള്ളക്കടലാസിൽ പച്ചമഷികൊണ്ടാണ് എഴുതത്.

'എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ അറിയാൻ ദൂരെയുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ കൊച്ചുകുട്ടികൾ എഴുതുന്നത്.

പുതുവർഷാഘോഷത്തിന് ഞങ്ങൾ തയ്യാറെടുത്തുകഴിഞ്ഞു. ഒരു ഫർമരം ഇല്ലാത്തതാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രശ്നം. ഞങ്ങൾക്ക് നേരിട്ട് മുത്തപ്പന്റെ അടുത്തത്താനുള്ള സാവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ഈ കത്തുമായി മഞ്ഞുമനുഷ്യനെയാണ് അയയ്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം നല്ലൊരു ഫർമരം കൊടുത്തയയ്ക്കാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

മഞ്ഞുമുത്തപ്പന് മുൻകൂറായി പുതുവർഷാശംസകൾ നേരുന്നു.

സ്നേഹമുള്ള ഞങ്ങൾ, കുട്ടികൾ.'

കത്ത് കവറിലാക്കി ഒട്ടിച്ചു.

സന്ദേശം തയ്യാർ. ഇനി സന്ദേശവാഹകനെയാണ് വേണ്ടത്. കുട്ടികൾ അതിനും സജ്ജരായി.

ഒരാൾ പുറത്തു പോയി ഒരു പാത്രം നിറയെ മഞ്ഞുമായി വന്നു. മറ്റുള്ളവർ അത് ഉരുട്ടി മനുഷ്യരൂപമാക്കി. കരിക്കട്ടകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ വെച്ചു ചേർത്തു. തലയിൽ തൊപ്പിയും മൂക്കിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കാമറ്റം വെച്ചു.

ഇപ്പോൾ അസ്സലൊരു മഞ്ഞുമനുഷ്യൻതന്നെ!

അടുത്ത നിമിഷം, മഞ്ഞുമനുഷ്യന് ജീവൻ വെച്ചു. അദ്ദേഹം കുട്ടികളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

'കുട്ടികളേ, നിങ്ങൾ എന്തു സഹായമാണ് എന്നിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്?'

'മഞ്ഞുമനുഷ്യാ, പുതുവർഷം ഇങ്ങെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കൊടുംകാട്ടി

ലുള്ള മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെക്കണ്ട് ഈ കത്ത് കൊടുക്കണം. അതു വായിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹമൊരു ഫർമരം സമ്മാനിക്കും. അതുമായി വേഗം മടങ്ങിവരണം. ഫർമരം ഉണ്ടായാലേ പുതുവർഷാഘോഷം പൂർണ്ണമാവൂ.'

കുട്ടികൾ കത്ത് കൈമാറി.

അവർ വീട് അലങ്കരിക്കാനും മറ്റുമായി പോയി. കത്ത് കൈയിൽ പിടിച്ച് മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

'ഇതാണിപ്പോൾ നന്നായത്! ഏതോ കാട്ടിലുള്ള മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെ ഞാനെവിടെപ്പോയി കണ്ടെത്തും?'

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമസങ്കടം കണ്ട് ഒരു പട്ടിക്കുട്ടി അടുത്തെത്തി.

'മഞ്ഞുമനുഷ്യാ, അതോർത്ത് താങ്കൾ വിഷമിക്കണ്ടോ, എന്നെ കൂടെ കൂട്ടുമെങ്കിൽ മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ അടുത്തത്താനുള്ള വഴി പറഞ്ഞു തരാം.' പട്ടിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

'അതേതായാലും നന്നായി. നീയും കൂടെപ്പോണോളൂ.'

മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ അവനോടൊപ്പം യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

അവർ വളരെ ദൂരം താണ്ടി കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. തൊട്ടുതൊട്ടു നില്ക്കുന്ന വൻമരങ്ങളെല്ലാം മഞ്ഞു പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാട് ഒന്നടങ്കം വെള്ളപ്പുരപ്പു വിരിച്ചുപോലെ.

മഞ്ഞുമനുഷ്യനും പട്ടിക്കുട്ടിയും മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ താവളം തേടി നടക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് ഒരു മൂയൽ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ട് ഓടിവന്നത്. അതുകണ്ട് മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ മൂയലിനോട് തിരക്കി:

'ഏത് മൂയലച്ചാ, മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ വീടൊന്ന് കാണിച്ചുതരാംമോ?'

'അതിനൊന്നും നേരമില്ല. എന്റെ ജീവൻതന്നെ അപകടത്തിലാണ്. ദുഷ്ടൻ കുറുക്കൻ എന്റെ പുറകെത്തന്നെയുണ്ട്.' ഓട്ടത്തിനിടയിൽ മൂയൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. തൊട്ടുപുറകെ കുറുക്കനും അവിടെയെത്തി. ഉടനെ കുറുക്കനോടായി മഞ്ഞുമനുഷ്യന്റെ ചോദ്യം:

'കുറുക്കച്ചാരേ, ഒന്നു നിന്നേ. മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെ നിനക്കറിയുമോ?'

'അറിയുകയോ അറിയാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യട്ടെ. എന്റെ ഇരയാണ് കൺമുന്നിലൂടെ ഓടിപ്പോയത്. അതിനെ പിടിക്കാൻ നോക്കാതെ നിങ്ങളോട് കിന്നാരം പറയാനേ, എനിക്കൊട്ടും സമയമില്ല.'

കുറുക്കൻ മൂയലിനു പിന്നാലെ പാഞ്ഞു. അതു കണ്ട് സഹിക്കാനാവാതെ പട്ടിക്കുട്ടിയും അവർക്കു പുറകേ പോയി.

പാവം മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ! കത്തും അദ്ദേഹവും അവിടെ തനിച്ചായി. പെട്ടെന്ന് കാറ്റുവീശി. ചെറുതായി തുടങ്ങിയ കാറ്റ് ക്ഷണനേരത്തിനകം

അതിശക്തമായി. അതോടൊപ്പം മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ ചായും തുടങ്ങി. ആ കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട് മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ പൊടിഞ്ഞു പൊടിഞ്ഞ് ഇല്ലാതായി!

പിന്നെ അവിടെ ശേഷിച്ചത് കത്തും മഞ്ഞുമനുഷ്യന്റെ തൊപ്പിയും മുക്കിന്റെ സ്ഥാനത്തുണ്ടായിരുന്ന കാരറ്റും മാത്രം!

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും കുറുക്കൻ ദേഷ്യത്തിൽ അങ്ങോട്ടു പാഞ്ഞെത്തി. മുമ്പിൽ അവന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുമ്പിലെ ഓടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനിടയിൽ അനാവശ്യമായി ഓരോന്നു ചോദിച്ച് തന്നെ വൈകിച്ച മഞ്ഞുമനുഷ്യനോടായിരുന്നു കുറുക്കന്റെ ദേഷ്യം മുഴുവനും. അദ്ദേഹത്തെ കടിച്ചുകീറണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചാണ് അവൻ വന്നതുതന്നെ.

അവനവിടെ കണ്ടത് മഞ്ഞിൽ പുതഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കത്താണ്. കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അവനാ കത്തും കടിച്ചെടുത്ത് ഓടിപ്പോയി.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും മുമ്പിലെന്നെയും കുറുക്കനെയും കാണാതെ പട്ടിക്കൂട്ടിയും അവിടെ മടങ്ങിയെത്തി. അപ്പോഴവിടെ മഞ്ഞുമനുഷ്യനുമില്ല, കത്തുമില്ല. മഞ്ഞുമനുഷ്യന്റെ തൊപ്പിയും മുക്കും മഞ്ഞിൽ കിടക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ അവൻ സങ്കടം വന്നു.

കത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ താനും ഒരർഥത്തിൽ ഉത്തരവാദിയാണ്. മുമ്പിലെന്നെയും കുറുക്കനെയും കണ്ടപ്പോഴേ പുറകെ ഓടിപ്പോകരുതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടല്ലേ മഞ്ഞുമനുഷ്യനെയും കത്തും നഷ്ടമായത്.

സങ്കടം സഹിക്കവയ്യാതെ പട്ടിക്കൂട്ടി അവിടെ കുത്തിയിരുന്നു കരഞ്ഞു. അവന്റെ മോങ്ങൽ കേട്ട് കുറെ മുമ്പുകളും അണ്ണാന്മാരും അവിടെയെത്തി.

‘ഏയ് പട്ടിക്കൂട്ടീ, നീയെന്തിനാണ് കരയുന്നത്?’ മുമ്പുകൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനെങ്ങനെ കരയാതിരിക്കും? എനിക്കെന്റെ മഞ്ഞുമനുഷ്യനെ നഷ്ടപ്പെട്ടില്ലേ?’ കരച്ചിലിനിടയിൽ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘നീയും നിന്റെ മഞ്ഞുമനുഷ്യനും കൂടി ഞങ്ങളിലൊരു മുമ്പിലെ ഓരോന്നു ചോദിച്ച് ഓടിച്ചുവിട്ടില്ലേ?’

മുമ്പുകൾ ചോദിച്ചു.

‘അത് എന്റെ തെറ്റാണ്. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാൻ നിങ്ങളെ വിരട്ടിയോടിക്കില്ല.’ പട്ടിക്കൂട്ടി സത്യം ചെയ്തു.

‘എങ്കിൽ, മഞ്ഞുമനുഷ്യനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കാം.’ മുമ്പുകൾ മുഖം തെളിഞ്ഞു പറഞ്ഞു.

‘അതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മുമ്പുകളെ ഞങ്ങളും സഹായിക്കാം.’

അണ്ണാറക്കണ്ണന്മാരും ഉത്സാഹത്തിലായി.

അങ്ങനെ, മുമ്പുകളും അണ്ണാന്മാരും ചേർന്ന് മഞ്ഞു കൂഴച്ച് മറ്റൊരു മഞ്ഞുമനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കി. അതിന്റെ തലയിൽ തൊപ്പിയും മുക്കിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കാരറ്റും വെച്ച് കണ്ണും വരച്ചപ്പോൾ പട്ടിക്കൂട്ടിക്ക് അതിശയമായി.

പഴയ അതേ മഞ്ഞുമനുഷ്യൻതന്നെ!

‘അയ്യോ, നേരംപോയല്ലോ. ഇനിയെങ്ങനെ മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെ കണ്ട്, ഫർമരം വാങ്ങി, നേരം വൈകാതെ കുട്ടികൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കും?’

മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ വേവലാതിയായി.

‘ഒരുപക്ഷേ, കരടിയമ്മാവന് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാവും.’

മുമ്പുകളും അണ്ണാന്മാരും ചേർന്ന് മഞ്ഞുമനുഷ്യനെയും പട്ടിക്കൂട്ടിയെയും കരടിയുടെ വീടിനു മുന്നിലെത്തിച്ചു. മഞ്ഞുകാലത്ത് ചുരുണ്ടു കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്ന കരടിയെ അവർ ബുദ്ധിമുട്ടി ഉണർത്തി.

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

ഉറക്കം മുറിഞ്ഞതിലുള്ള നിരസത്തോടെ കരടി ചോദിച്ചു.

മഞ്ഞുമനുഷ്യനാണ് അതിനു മറുപടി നൽകിയത്.

‘കരടിയമ്മാവോ, ദുരന്തമുള്ള കുറെ കുട്ടികൾ മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെഴുതിയ കത്തുമായാണ് ഞാനും ഈ പട്ടിക്കൂട്ടിയും ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്. അവർക്ക് പുതുവർഷം ആഘോഷിക്കാനുള്ള ഫർമരം കൊണ്ടുവരികയാണ് എന്റെ ചുമതല. എന്നാൽ, പല തടസ്സങ്ങൾകൊണ്ടും കുറെ വൈകിപ്പോയി. മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെയാണെങ്കിൽ ഇതുവരെ കാണാനും പറ്റിയില്ല. അമ്മാവനെന്ന് സഹായിക്കാനാവുമോ?’

‘മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ വീട് എനിക്ക് നന്നായറിയാം. ആട്ടെ, ആ കത്ത് ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ.’ കരടി പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ് കത്ത് തന്റെ കൈവശമില്ലെന്ന് മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ ഓർമ്മ വന്നത്.

‘നാശം! അതും പോയി.’

അദ്ദേഹം സ്വന്തം തലയിലടിച്ചു.

‘നമ്മളിപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യും?’

മുമ്പുകളും അണ്ണാന്മാരും നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘എന്തു ചെയ്യാനാണ്? കുട്ടികളുടെ കത്തുകണ്ടാലേ മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ ഫർമരം തരു. അതും കളഞ്ഞുകുളിച്ച സ്ഥിതിക്ക് നേരം കളയാതെ തിരിച്ചുപോകുന്നതാണ് നല്ലത്.’

കരടി മുഖം തിരിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് സംഭവിച്ചത്.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. മഞ്ഞുമുത്തപ്പനുള്ള കത്ത് എന്റെ കൊക്കിലുണ്ട്!’

അവർ തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വാലാട്ടിക്കിളി അതേ കത്തുമായി പറന്നുവരുന്നു.

‘വാലാട്ടിക്കിളീ, ഈ കത്തെങ്ങനെ നിന്റെ കൊക്കിൽ വന്നു?’

‘എല്ലാവരും അർദ്ധുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതൊരു വലിയ കഥയാണ്. ഞാൻ ചുരുക്കിപ്പറയാം.’

അവരുടെ അടുത്തു വന്നിരുന്ന് വാലാട്ടിക്കിളി തുടർന്നു:

‘മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട് പൊടിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ കത്ത് മഞ്ഞിൽ വീണുകിടന്നു. അതിലേ വന്ന കള്ളക്കുറുക്കൻ അതുംകൊണ്ടോടിപ്പോയി. വഴിക്കുവെച്ച് ഒരു ചെന്നായ അതു കണ്ടു. തിന്നാനുള്ള എന്തോ ആണെന്ന് കരുതി അത് പങ്കുവെക്കണമെന്ന് ചെന്നായ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കുറുക്കൻ അതിനോട് യോജിച്ചില്ല. അവർ തമ്മിൽ കടിപിടിയായി. അവരുടെ കൈയിൽനിന്നും കത്ത് നിലത്തുവീണു. ഈ സമയത്താണ് ഞാൻ വാലാട്ടി ആ വഴി വരുന്നത്. അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ ഞാനീ കത്തും കൊത്തിയെടുത്ത് ഇങ്ങോട്ടു പോന്നു,’ വാലാട്ടിക്കിളി പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘അതേതായാലും നന്നായി,’ കരടി പറഞ്ഞു.

‘മിടുമിടുക്കിയാണ് വാലാട്ടിക്കിളി.’

മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ കത്തു വാങ്ങി അവളെ അഭിനന്ദിച്ചു.

പിന്നെയൊരു ഘോഷയാത്രതന്നെയായിരുന്നു. കരടിയമ്മാവൻ മുന്നിൽ. പിന്നെ കത്തുമായി മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ, പട്ടിക്കുട്ടി, മൂയലുകൾ, അണ്ണാന്മാർ എന്നിങ്ങനെ.

മഞ്ഞുപാളികളിൽ തെന്നിക്കയറിയും തെന്നിയിറങ്ങിയും അവർ മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അദ്ദേഹം മുറ്റത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. കരടി അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് പറഞ്ഞു:

‘മുത്തപ്പാ, ഇവർ അങ്ങയെ കാണാനായി ദൂരെനിന്നും വന്നതാണ്. കുട്ടികൾ മുത്തപ്പനെഴുതിയ കത്തുമുണ്ട് ഇവരുടെ കൈയിൽ.’

‘കത്തോ? നോക്കട്ടെ.’

മഞ്ഞുമനുഷ്യന്റെ കൈയിൽനിന്നും മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ കത്തു വാങ്ങി തുറന്നു വായിച്ചു. പിന്നെ നെറ്റിച്ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ ഒരുപാട് വൈകിയല്ലോ. പുതുവർഷത്തിന് ഇനി കുറച്ച് സമയമല്ലേ ഉള്ളൂ. അതിനകം ഫർമരവുമായി നിങ്ങൾക്ക് കുട്ടികളുടെ അടുത്തെത്താനാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണ്. ഇനിയെന്തു ചെയ്യും?’

അതു കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും നിരാശയായി.

‘മുത്തപ്പാ, ഇത്രയും ദൂരം താണ്ടിവന്ന ഇവരെയും, ഫർമരവും കാത്തിരിക്കുന്ന കുട്ടികളെയും നിരാശപ്പെടുത്തരുത്,’ കരടി അപേക്ഷിച്ചു.

‘അങ്ങ് വിചാരിച്ചാൽ ഇതിനൊരു പരിഹാരം കാണാവുന്നതേയുള്ളൂ,’ മൂയലുകൾ ഒരുമിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങേക്ക് അസാധ്യമായ എന്തെങ്കിലും കാര്യം ലോകത്തുണ്ടോ?’

അണ്ണാന്മാർ അവരെ പിന്തുണച്ചു.

‘ഞങ്ങളെ മുത്തപ്പൻ സഹായിച്ചേ തീരൂ,’ പട്ടിക്കുട്ടി ചിണുങ്ങി.

‘സമയത്തിന് ഫർമരം എത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്തവനെന്ന പഴി ഞാൻ കേൾക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നതിൽ ഭേദം ഇവിടെത്തന്നെ കിടന്ന് മരിക്കുന്നതാണ്.’

മഞ്ഞുമനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

മഞ്ഞുമുത്തപ്പന് അവരോട് സഹതാപം തോന്നി. അദ്ദേഹം കുറച്ചു നേരം കണ്ണടച്ച് ആലോചിച്ചുനിന്നു.

‘ശരി. നിങ്ങൾക്ക് ഫർമരവുമായി വേഗം കുട്ടികളുടെ അടുത്തെത്താൻ ഞാനെന്റെ കൂതിരവണ്ടി തരാം. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ നല്ലൊരു ഫർമരം പിഴുത് തന്റെ കൂതിരവണ്ടിയിൽ വെച്ചുകെട്ടി. മഞ്ഞുമനുഷ്യനും പട്ടിക്കുട്ടിയും അതിൽ കയറി.

‘നന്ദി ചങ്ങാതിമാരേ,’ മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ കൈവീശി.

‘പോയ് വരൂ,’ കരടിയും മൂയലുകളും അണ്ണാന്മാരും വാലാട്ടിക്കിളിയും അവർക്ക് യാത്രാമംഗളം നേർന്നു.

അനന്തരം കരടി ചുരുണ്ടുകിടന്നുറങ്ങാൻ തിരക്കിട്ട് നടന്നു. അണ്ണാന്മാരും മൂയലുകളും തങ്ങളുടെ മാളങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി. വാലാട്ടിക്കിളി വാലാട്ടി പറന്നുകുന്നു.

‘വേഗം പോയ്ക്കൊള്ളൂ.’

മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും അവർക്ക് യാത്രാനുമതി നൽകി.

മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ കൂതിരയുടെ കടിത്താൺ വലിച്ചതും വണ്ടി അതിവേഗം മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു.

വീട്ടിൽ മഞ്ഞുമനുഷ്യന്റെ വരവും കാത്ത് കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു കുട്ടികൾ. പുതുവർഷം തൊട്ടടുത്തത്തിയിട്ടും മഞ്ഞുമനുഷ്യനെയോ ഫർമരത്തെയോ കാണാനില്ല. അവരൊക്കെ നിരാശരായി.

‘ഇനിയവർക്ക് ഫർമരം കിട്ടിയില്ലെന്നു വരുമോ?’

കുട്ടികളിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

‘ചിലപ്പോൾ അവർക്കവിടെ എത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല.’

മറ്റൊരാൾ ഉറപ്പിച്ചു.

‘വഴിതെറ്റിയിരിക്കാനും സാധ്യതയുണ്ട്.’ ഇനിയൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘എത്തിയാൽത്തന്നെ ഫർമരം കൊടുക്കാൻ മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ തയ്യാറായിട്ടു വേണ്ടേ?’

അങ്ങനെയുമുണ്ടായി ഒരു സംശയം.

‘ഏയ്, കുട്ടികളുടെ അപേക്ഷ അങ്ങനെ തള്ളിക്കളയുന്ന ആളല്ല മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ.’ ഒരു കുട്ടി തിരുത്തി.

അടുത്ത വീടുകളിലെല്ലാം പുതുവർഷാശോഭാഷങ്ങൾ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിന്റെ ആരവങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ കാതിലുമെത്തി. അവർ നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഹോ! ഈ പുതുവർഷം തുലഞ്ഞു!’

അപ്പോഴാണ് പുറത്ത് കുതിരക്കുളമ്പടികളുടെ ശബ്ദം. കുട്ടികൾ ഓടിയെത്തി.

കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞുവന്ന കുതിരവണ്ടി അവർക്കു മുന്നിൽ നിന്നു. അതിൽ ഫർമരം കണ്ട് അവർ തുള്ളിച്ചാടി. മഞ്ഞുമനുഷ്യനും പട്ടിക്കുട്ടിയും മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും നന്ദി പറഞ്ഞ് അവർ വേഗംതന്നെ ഫർമരം വണ്ടിയിൽനിന്നും ഇറക്കിവെച്ചു.

‘പുതുവർഷമെത്താൻ ഇനിയും സമയം ബാക്കിയുണ്ട് മക്കളേ,’ മഞ്ഞുമനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും. നിങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളുകൊണ്ട് പുതുവർഷം ഞങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടി!’

കുട്ടികൾ വട്ടമിട്ട് പാടാൻ തുടങ്ങി:

‘സ്വാഗതം, സ്വാഗതം

നവവർഷത്തിന് സ്വാഗതം...’

അതിന്റെ ഈണത്തിനനുസരിച്ച് ഫർമരത്തിന്റെ ഇലകൾ ഇളകിയാടി.

വി. സുതേയെവ്

(നവവത്സരാശോഭാഷവും ക്രിസ്മസ് ആശോഭാഷവും ഫർമരവുമൊക്കെ ഒരു പാട് സോവിയറ്റ് കഥകളിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.)

മാന്ത്രികവടി

പണ്ടൊരു കാട്ടിൽ രണ്ട് ഉറ്റചങ്ങാതിമാരുണ്ടായിരുന്നു - ഒരു മുളളൻ പണിയും ഒരു മൂയലും. മിടുമിടുകനായിരുന്നു മുളളൻപണി. എന്തു കാര്യമായാലും എങ്ങനെ വേണമെന്ന് അവനറിയാം. അക്കാര്യത്തിൽ ആരുടെയെങ്കിലും അഭിപ്രായം ചോദിക്കാൻ അവൻ മിനക്കെടാറില്ല. തനിക്ക് ശരിയെന്നു തോന്നുന്നത് അവൻ ചെയ്യും. അല്ലെങ്കിൽ, ഏതു സാഹചര്യത്തിലും ശരിയെന്നു തോന്നുന്നതേ ചെയ്യൂ.

മൂയലിന് ഭാര്യയും കുറെ മക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ വേണ്ടവിധം നോക്കുന്നതിൽ അവൻ ശ്രദ്ധവെച്ചു. എന്നാൽ, പ്രായോഗികബുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ അല്പം പിന്നിലായിരുന്നു അവൻ. ഏതു സമയവും അവൻ മുളളൻപണിയോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അപകടങ്ങളിലൊന്നും ചെന്നുചാടിയില്ല.

ഒരുനാൾ മുളളൻപണിയും മൂയലും വെറുതെ നടക്കാനിറങ്ങി. ഒരു വയലിനടുത്തുകൂടിയാണ് അവർ ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നടന്നത്. പെട്ടെന്നാണ് വഴിയോരത്ത് ഒരു നീളൻവടി കിടക്കുന്നത് അവർ കണ്ടത്. മനുഷ്യരാരോ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതാവും അതെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

മുൻപിൽ നടന്നിരുന്ന മൂയൽ ആ വടി കണ്ടിട്ടും കണ്ടഭാവം നടിക്കാതെ നടന്നുപോയി. എന്നാൽ, മുളളൻപന്നി ആ വടികൈയിലെടുത്തു. അത് ബലമുള്ള വടിതന്നെയെന്നുറപ്പാക്കി അവനത്തെടുത്ത് തോളത്തു വെച്ചു. അതുകണ്ട് മൂയൽ തെല്ലു പരിഹാസത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘അയ്യേ, നിനക്കെന്തിനാണീ മുട്ടൻവടി? വയസ്സുകാലത്ത് കുത്തിനടക്കാനാണോ?’

‘ങ്ഹാ, അപ്പോൾ അതിനും ഉപയോഗിക്കാം. എന്നാൽ, ഇതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴുള്ള പ്രയോജനം വെറെയാണ്. നിനക്കറിയുമോ, ഇതൊരു സാധാരണ ദണ്ഡല്ല,’ വടി തോളിൽവെച്ച് നടക്കുന്നതിനിടെ മുളളൻപന്നി പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ?’

മൂയലിന്റെ മുഖത്തെ പുച്ഛരസം മാഞ്ഞില്ല.

‘ഇത് മാന്ത്രികശക്തിയുള്ള വടിയാണ്. ഈ വടി സ്വന്തമാക്കിയാൽ നമുക്ക് പല അദ്ഭുതപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യാനാവും.’ മുളളൻപന്നി പറഞ്ഞു.

‘പിന്നേ, മാന്ത്രികവടി, നിനക്കേ മുഴുവട്ടാണ്!’ മൂയൽ വീണ്ടും അവനെ കളിയാക്കി.

അവർ പലതും പറഞ്ഞ് മുന്നോട്ടു നടന്നു. ഒരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ അവരൊരു പുഴ കണ്ടു. നല്ല ഒഴുക്കും ആഴവുമുള്ള പുഴയാണതെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി. പുഴ കടക്കാതെ ഇനി യാത്ര പറ്റില്ല. മൂയലിനും മുളളൻപന്നിക്കും നീന്താനും വശമില്ല.

മൂയൽ പുഴക്കരയിൽനിന്നും കുറച്ച് പിന്നോട്ടോടി. പിന്നെ, സകല ശക്തിയുമെടുത്ത് പാഞ്ച്, ശരീരം ഉയർത്തി ഒറ്റച്ചാട്ടം. പുഴയ്ക്കു മുകളിലൂടെ അവൻ അനായാസം മറുകരയിലെത്തി. അവിടെനിന്ന് അവൻ ചങ്ങാതിയോട് വിളിച്ചുചോദിച്ചു: ‘മുളളൻപന്നിക്കുട്ടാ, നീയെങ്ങനെ പുഴ കടക്കും?’

‘അതോ? അതൊരു നിസ്സാരസംഗതിയല്ലേ? മാന്ത്രികവടി കൈയിലുള്ളപ്പോൾ ഈ പുഴ കടക്കാനാണോ വിഷമം?’

അതും പറഞ്ഞ് മുളളൻപന്നി മുട്ടൻവടിയുടെ ഒരറ്റം പുഴയുടെ ആഴത്തിൽ കുത്തിനിർത്തി, അതിന്റെ മറ്റേ അറ്റത്ത് പിടിച്ച് ശരീരം മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. വടി വളഞ്ഞും നിവർന്നും വീണ്ടും വളഞ്ഞും മറുകരയിലേക്ക് നീങ്ങി. ഈ സമയം മുളളൻപന്നി വടിയിൽനിന്നും അക്കരയ്ക്കു ചാടി. മൂയലിന്റെ അടുത്തുചെന്ന് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘എങ്ങനെയാണ് എന്റെ മാന്ത്രികവടി?’

‘സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ട് ഇനിയും പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല.’

മൂയൽ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

മുളളൻപന്നി അതിനു മറുപടി പറയാൻ മിനക്കെട്ടില്ല. അവർ വീണ്ടും നടപ്പു തുടർന്നു.

നടന്നു നടന്ന് അവരൊരു ചതുപ്പുനിലത്തെത്തി. ഒറ്റനോട്ടത്തിന് ആഴം കുറഞ്ഞ സ്ഥലമെന്നേ തോന്നൂ. മൂയൽ മുൻപിൽ നോക്കാതെ ചതുപ്പിലിറങ്ങി നടന്നു. എന്നാൽ, മുളളൻപന്നി വളരെ ശ്രദ്ധയോടെയാണ് ഓരോ ചുവടും വെച്ചത്. മാന്ത്രികവടികൊണ്ട് ചെളിയുടെ ആഴംനോക്കി മാത്രമേ അവൻ കാലെടുത്തുവെച്ചുള്ളൂ.

ചതുപ്പിലൂടെ അതിവേഗം നടന്ന മൂയൽ പെട്ടെന്ന് കാൽ വഴുതി വെള്ള കെട്ടിൽ വീണു. ആഴമുള്ള വെള്ളത്തിൽ അവൻ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി. അവന്റെ വായിലും മുകളിലും കാതിലുമെല്ലാം വെള്ളം കയറി. അവൻ മുളളൻപന്നിയെ വിളിച്ച് സഹായം തേടി.

‘ചങ്ങാതി, ഞാനിപ്പോൾ മുങ്ങിച്ചാകും. എന്നെ രക്ഷിക്കേണം!’

ആ കരച്ചിൽ കേട്ടപ്പോൾ മാത്രമാണ് ചങ്ങാതി അപകടാവസ്ഥയിലാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായത്. അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘നീ വിഷമിക്കേണ്ട. ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിന്നെ സഹായിക്കാം.’

മുളളൻപന്നി അവന്റെ അടുത്തെത്തി തന്റെ മാന്ത്രികവടി അവനു നേരെ നീട്ടി. വടിയുടെ ഒരറ്റത്ത് മൂയൽ മുറുക്കു പിടിച്ചു. മുളളൻപന്നി സാവധാനം അവനെ വലിച്ചുകയറ്റി. ആകെ തളർന്നവശനായ മൂയൽ അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘നീയാണ് യഥാർഥ ചങ്ങാതി. ഇതിന് എങ്ങനെയാണ് നന്ദി പറയേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.’

‘നന്ദി എനിക്കല്ല, എന്റെ മാന്ത്രികവടിയോടാണ് പറയേണ്ടത്.’

അവർ മുന്നോട്ടു നടക്കവേ, മുളളൻപന്നി പറഞ്ഞു.

അല്പദൂരംകൂടി പിന്നിട്ടതും അവരൊരു മരച്ചുവട്ടിലെത്തി. രണ്ടു വാനമ്പാടികൾ അവിടെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് വട്ടമിട്ടുപറക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. മുളളൻപന്നിയെയും മൂയലിനെയും കണ്ടതും അവർ പറന്നടുത്തുവന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, എങ്ങനെയെങ്കിലും ഞങ്ങളെ സഹായിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ ഒരേയൊരു കുഞ്ഞാണ് താഴെ വീണുകിടക്കുന്നത്. ഈ മരത്തിനു മുകളിലാണ് ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം. ഞങ്ങൾ ഇര തേടി പോയപ്പോൾ കുഞ്ഞ് കുട്ടിൽനിന്നും താഴെ വീണതാണ്. ഞങ്ങൾക്കവനെ

കൊത്തിയെടുത്ത് കൂട്ടിലെത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ശത്രുക്കളാരെങ്കിലും കണ്ടാൽ അവനെ തിന്നുകളയും. അവനിലൊരു ഞങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല.

മുള്ളൻപന്നിക്കും മൂയലിനും വാനമ്പാടികളോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘എനിക്കോ മൂയലിനോ മരത്തിൽ കയറാനാവില്ല. എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കാൻ എന്റെ മാന്ത്രികവടികു ചിലപ്പോൾ കഴിഞ്ഞേക്കാം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് മുള്ളൻപന്നി നിലത്തുനിന്നും പക്ഷിക്കുഞ്ഞിനെ കൈയിലെടുത്തു. അതിനെ വടിയുടെ അറ്റത്തു വെച്ചു. പിന്നെ, മൂയലിനോട് മരത്തിൽ ചേർന്നുനിൽക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. മുള്ളൻപന്നി വടിയുമായി മൂയലിന്റെ തലയിൽ ചവിട്ടിക്കയറി. വടി പരമാവധി മുകളിലേക്കു നീട്ടിയപ്പോൾ വാനമ്പാടികളുടെ കൂടിനടുത്തേത്തി. കൂടു കണ്ടതും പക്ഷിക്കുഞ്ഞ് അതിലേക്ക് ചാടിക്കയറി!

വാനമ്പാടികൾക്കുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. അവർ മുള്ളൻപന്നിക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു.

അവർ മുന്നോട്ടു നടക്കുമ്പോൾ മുള്ളൻപന്നി ചോദിച്ചു:

‘മാന്ത്രികവടിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ ഗതിയെന്താവുമായിരുന്നു?’

‘സംശയമെന്താ? നീയൊരു മിടുക്കൻതന്നെ!’

അപ്പോൾ മുള്ളൻപന്നി തിരുത്തി:

‘മിടുക്ക് എന്തേല്ല, ഈ മാന്ത്രികവടിയുടേതാണ്.’

അവർ നടന്ന് ഒരു കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തി. മരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നു നിൽക്കുന്നതിനാൽ അവിടമാകെ ഇരുണ്ടിരുന്നു. മുന്നിലുള്ള ഒന്നും കാണാനാവാത്ത അവസ്ഥ. അവർ തപ്പിത്തടഞ്ഞു നടക്കുന്നതിനിടെ പെട്ടെന്നൊരു അലർച്ചകേട്ടു.

‘ങ്ഹും, നില്ക്കവിടെ!’

അവർ ഭയന്ന് ചുറ്റും നോക്കി.

തടിച്ചൊരു ചെന്നായ നാവു നീട്ടി അവരുടെ തൊട്ടടുത്ത്! മുള്ളൻപന്നിക്കും മൂയലിനും പേടി തോന്നി. അവരെ തുറിച്ചുനോക്കി ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘കൊള്ളാം, മുള്ളൻപന്നിയും മൂയലും! മുള്ളൻപന്നിയെ തിന്നിട്ട് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. അവന്റെ മുളെളുപ്പം എന്റെ തൊണ്ടയിൽ കുത്തിക്കയറുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് അവൻ അവന്റെ പാട്ടിനു പോകട്ടെ. എനിക്കീ മൂയലിന്റെ ഇളംമാംസം മതി!’

ചെന്നായ മൂയലിനെ തിന്നാനൊരുങ്ങി.

ഈ തക്കത്തിന് മുളളൻപന്നി ചെന്നായയുടെ പുറകിലേക്ക് മാറി. പിന്നെ, തന്റെ മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് അവന്റെ നെറുകുതലയിൽ 'പടപടാ'ന്ന് നാലഞ്ച് ഉൾമുൻ അടി! വേദനകൊണ്ട് നക്ഷത്രമെണ്ണിപ്പോയ ചെന്നായ നിലവിളിച്ച് ഓടിപ്പോയി. പിന്നീടവൻ ആ പ്രദേശത്തേയ്ക്കേ വന്നില്ല!

'ഓ, നീയാണെന്റെ രക്ഷകൻ!'

ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയ മൂയൽ പറഞ്ഞു.

'തെറ്റി. ഞാനല്ല, എന്റെ മാന്ത്രികവടി!' മുളളൻപന്നി വീണ്ടും അവനെ തിരുത്തി.

അവർ കാട്ടിൽനിന്നും പുറത്തു കടന്നു. ഇനിയും അധികം ചുറ്റിക്കറങ്ങാതെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. സഞ്ചരിച്ച വഴി മുഴുവൻ അവർ തിരിച്ചുനടന്നു. വീടിനടുത്തെത്താറായതും മൂയൽ ആകെ ക്ഷീണിച്ചു. ഒരടിപോലും നടക്കാനാവാത്ത അവസ്ഥയിലായി അവൻ.

'ചങ്ങാതി, ഇനി മുന്നോട്ടു പോകാൻ എനിക്കാവില്ല. ഞാൻ ഇവിടെയെങ്ങാനും ഇരുന്നോളാം.'

'അതൊന്നും വേണ്ട. ഇനി കുറച്ചു ദൂരമല്ലേ വീട്ടിലേക്കുള്ളൂ? നീയിവടിയുടെ അറ്റത്ത് പിടിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ഞാൻ നിന്നെ വലിച്ചു വീട്ടിലെത്തിക്കാം.'

മുളളൻപന്നി മാന്ത്രികവടി അവനു നേരെ നീട്ടി. മൂയൽ അതിൽ പിടിച്ചിരുന്നു. മുളളൻപന്നി അവനെയും വലിച്ച് കുന്നും മലയും കയറിയിറങ്ങി മാളത്തിലെത്തിച്ചു.

മൂയലിന്റെ വരവറിഞ്ഞ് പെൺമൂയലും കുഞ്ഞുമൂയലുകളും ഓടിയെത്തി. ഭർത്താവിനെ കണ്ടതും പെൺമൂയലിന്റെ കണ്ണുകൾ സന്തോഷം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. കുഞ്ഞുമൂയലുകൾ അവന്റെ പുറത്തും തലയിലും തോളിലുമൊക്കെ കയറിക്കൂടി സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

'ഞങ്ങളുടേത് ഒരു സാഹസികയാത്രയെന്നായിരുന്നു. പല അപകടങ്ങളിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചത് ഇവന്റെയീ മാന്ത്രികവടിയാണ്,' മൂയൽ അവരോട് പറഞ്ഞു.

'അത് ശരിയാണ്. ഞാനീ മാന്ത്രികവടി നിങ്ങൾക്കു തരാം. നിങ്ങൾക്കുമിത് ഉപയോഗപ്പെടാതിരിക്കില്ല.'

മുളളൻപന്നി വടി അവനു നേരെ നീട്ടി.

'അതു വേണ്ട. ഇത്രയേറെ കഴിവുള്ള മാന്ത്രികവടി എനിക്കു തന്നാൽ നീയെന്തു ചെയ്യും?'

അവനത് വാങ്ങാൻ തയ്യാറായില്ല.

'ഓ, അതോ? അതൊന്നും സാരമില്ല. ഇതുപോലൊരു മുട്ടൻവടി എനിക്കിനിയും കിട്ടും. അതിലല്ല കാര്യം. ഈ മാന്ത്രികവടിയുടെ സൂത്രം മുഴുവൻ ഇവിടെയാണുള്ളത്.'

മുളളൻപന്നി സ്വന്തം തലയിൽത്തൊട്ട് പറഞ്ഞു.

വടിയിലല്ല, അത് വേണ്ടസമയത്ത് വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള തോന്നലിലാണ് കാര്യമെന്ന് മൂയലിനു ബോധ്യമായി.

അവർ സ്നേഹത്തോടെ മുളളൻപന്നിയെ യാത്രയയച്ചു.

വി. സുതേയെവ്

കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞിത്താരാവും

കോഴിയമ്മ ആളൊഴിഞ്ഞ ഒരിടത്ത് ഒരു മുട്ടയിട്ടു. അപ്പോഴുണ്ട് തൊട്ടടുത്ത് വേറെൊരു മുട്ട!

ഏതായാലും അത് താനിട്ട മുട്ടയല്ല. തന്റെ മുട്ടയെക്കാൾ വലിപ്പമുണ്ടതിന്.

കോഴിയമ്മ തന്റെ മുട്ടയ്ക്കു മേൽ അടയിരുന്നു. തൊട്ടുമുന്നിൽ ആരും അടയിരിക്കാനില്ലാതെ മറ്റേ മുട്ട.

അടയിരിക്കാതെ മുട്ട വിരിയില്ലല്ലോ.

മുട്ടയിട്ടിട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ സ്ഥലംവിട്ട ആ അമ്മ ആരായാലും കടുപ്പക്കാരിതന്നെ!

താനേതായാലും തന്റെ മുട്ടയ്ക്ക് അടയിരിക്കുകയല്ലേ? അതിന്റെ കൂടെ മറ്റേ മുട്ടകൂടി തന്റെ അടിയിൽ വെച്ചാൽ എന്താ ചേതം?

ഇപ്പോൾ കോഴിയമ്മ അടയിരിക്കുന്നത് രണ്ടു മുട്ടകൾക്കു മീതെയാണ്.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു.

കോഴിമുട്ട വിരിഞ്ഞ് പൊന്നുപോലത്തെയൊരു കോഴിക്കുഞ്ഞ് പുറത്തുവന്നു. അവൻ വിറച്ചുവിറച്ച് എഴുന്നേൽക്കാൻ നോക്കി. പലതവണ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ശരിയായി.

കോഴിയമ്മയ്ക്ക് സന്തോഷമായി.

പക്ഷേ, മറ്റേ മുട്ട അപ്പോഴും വിരിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതെന്തുകൊണ്ടാവും?

ഇനിയും അതിന്റെ മുകളിൽ അടയിരിക്കാനൊന്നും തന്നെക്കൊണ്ടു പറ്റില്ല. വേണമെങ്കിൽ മുട്ടയിട്ടയാൾതന്നെ വന്ന് ഇരുനോട്ടെ.

കുഞ്ഞിക്കോഴി കൊക്കിക്കൊക്കി അമ്മക്കോഴിയുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു. അമ്മക്കോഴി അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇനി നീയായി, നിന്റെ പാടായി! തൻകാലിൽനിന്ന് ജീവിക്കാൻ നോക്കണം. എന്റെ ചിറകിൻചുവട്ടിലല്ല നിനക്ക് സ്ഥാനം.’

അമ്മക്കോഴി അവനെ തനിച്ചാക്കി അവിടം വിട്ടു.

പാവാം കുഞ്ഞിക്കോഴി!

അവനെന്തറിയാൻ? അവനെവിടെ പോകാൻ? അവനാരോട് കൂട്ടുകുടാൻ?

അപ്പോഴുണ്ട്, മുന്നിലെ മുട്ടയ്ക്ക് ഒരനക്കം.

കുഞ്ഞിക്കോഴി അതിലേക്കുതന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി നിന്നു.

മുട്ടത്തോട് പൊട്ടി, അതിൽനിന്നും ചുവന്ന കൊക്കും മഞ്ഞനിറവുമുള്ള ഒരു കുഞ്ഞ് പുറത്തുവന്നു.

കുഞ്ഞിക്കോഴിക്ക് സന്തോഷമായി.

ഇതാ തനിക്കൊരു കൂട്ടുകാരൻ!

‘ഏയ് മഞ്ഞക്കുപ്പായക്കാരാ, നീയേതാ?’

കുഞ്ഞിക്കോഴി ചോദിച്ചു.

‘ആദ്യം നീയാരാണെന്ന് പറയ്!’ വിറച്ചു വിറച്ച് എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് കുഞ്ഞ് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘ഓ, ഞാനൊരു കോഴിക്കുഞ്ഞ്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ ഞാനൊരു താരാക്കുഞ്ഞ്,’ മറ്റേ കുഞ്ഞും പറഞ്ഞു.

‘നമ്മളെ കാണാൻ ഒരുപോലുണ്ടല്ലോ, അപ്പോൾ നമുക്ക് കൂട്ടുകാരായാലോ?’ കുഞ്ഞിക്കോഴി ചോദിച്ചു.

‘പിന്നെന്താ?’ കുഞ്ഞിത്താരാവും അതിനോട് യോജിച്ചു.

‘എന്നാൽ നമുക്കൊന്ന് ചുറ്റിനടന്നാലോ?’ കുഞ്ഞിക്കോഴി കൂട്ടുകാരന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

‘ഞാനെപ്പഴേ തയ്യാർ!’ കുഞ്ഞിത്താരാവിനും ഉത്സാഹമായി.

കുഞ്ഞിക്കോഴി മുൻപേ, കുഞ്ഞിത്താരാവ് തൊട്ടുപിൻപേ.
അവൻ ചെമ്മണ്ണിലൂടെ നടന്നുതുടങ്ങി. കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോൾ
കുഞ്ഞിക്കോഴി ചോദിച്ചു:
'നമ്മൾ കൂട്ടുകാരല്ലേ? കൂട്ടുകാരിങ്ങനെ ഒന്നും മിണ്ടാതെ മുഖവും
വീർപ്പിച്ചാണോ നടക്കുക?'
'ശരിയാണ്. നമുക്കെന്തെങ്കിലും മിണ്ടിയും പറഞ്ഞും നടക്കാം.'
കുഞ്ഞിത്താരാവുതന്നെ സംസാരത്തിന് തുടക്കമിട്ടു.
'ഞാനേ, മുട്ട വിരിഞ്ഞാണ് പുറത്തുവന്നത്.'
'ഞാനും അങ്ങനെതന്നെ. പക്ഷേ, നിന്നെക്കാൾ മുൻപാണെന്നു
മാത്രം,' കുഞ്ഞിക്കോഴി പറഞ്ഞു.
'എനിക്ക് വേഗം നടക്കാനാവും,' കുഞ്ഞിത്താരാവ് പറഞ്ഞു.
'എനിക്കും. ഒരുപക്ഷേ, നിന്നെക്കാൾ വേഗം.'
കുഞ്ഞിക്കോഴിക്ക് വാശിയായി.
അപ്പോഴുണ്ട്, കുഴമണ്ണിൽനിന്നും തലനീട്ടി ഒരു പുഴു. കുഞ്ഞി
ത്താരാവ് അതു കണ്ടു. അവൻ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:
'ഞാനീ മണ്ണു കുഴിച്ച് ആ പുഴുവിനെ പിടിക്കും.'
'ഞാനും. പക്ഷേ, അത് നിന്നെക്കാൾ മുൻപേയായേക്കും.'
രണ്ടാളും മത്സരിച്ച് കുഴികുഴിച്ചു. രണ്ടാൾക്കും ഓരോ പുഴുവിനെ
കിട്ടുകയും ചെയ്തു.
'ദാ, എനിക്കൊരു പുഴുവിനെ കിട്ടി,' കുഞ്ഞിത്താരാവ് ഗമയിൽ തല
പൊക്കി.
'എനിക്കും കിട്ടി. പക്ഷേ, അതിനെക്കാൾ വലിപ്പമുണ്ട്.'
കുഞ്ഞിക്കോഴി ഒട്ടും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.
അവർ ഒപ്പത്തിനൊപ്പം നടന്നു.
അപ്പോൾ വർണച്ചിറകു വിരിച്ച് ഒരു പുമ്പാറ്റ അവർക്കു മുന്നിലൂടെ
പറന്നുവന്നു. കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞിത്താരാവും ഒരുമിച്ചാണ്
അതിനെ കണ്ടത്. കുഞ്ഞിക്കോഴി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് പുമ്പാറ്റയുടെ ഒരു ചിറ
കിൽ കൊത്തിപ്പിടിച്ചു. മറ്റൊരു ചിറകിൽ കുഞ്ഞിത്താരാവും. കുഞ്ഞി
ത്താരാവ് പറഞ്ഞു:
'ഞാനൊരു പുമ്പാറ്റയെ പിടിച്ചു.'
'ഞാനും. പക്ഷേ, വലിയ ചിറകിൽ പിടിച്ചത് ഞാനാണ്.'
കുഞ്ഞിക്കോഴി ഒട്ടും തോൽക്കാൻ തയ്യാറായില്ല.
നടന്നു നടന്ന് അവരൊരു പുഴക്കരയിലെത്തി. തെളിഞ്ഞ വെള്ളം
കണ്ടതും കുഞ്ഞിത്താരാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൻ പുഴയിലേ

ക്കെടുത്തുചാടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:
'ഹായ്, പുഴ! ഞാനിതിൽ നീന്താൻ പോകുന്നു.'
കുഞ്ഞിത്താരാവിനെക്കാൾ മോശക്കാരനാവാൻ തയ്യാറല്ലാതിരുന്ന
കുഞ്ഞിക്കോഴിയും പുറകെ പുഴയിലേക്കു ചാടി.
'ഞാനും നീന്താൻ പോകുന്നു. മിക്കവാറും നിന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ
ദൂരം.'
അവനും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.
'ഞാനെത്ര വേഗം നീന്തുന്നു എന്നു നോക്കൂ.'
വലക്കാലുകൾകൊണ്ട് കുഞ്ഞിത്താരാവ് തുഴഞ്ഞുനീങ്ങി.
'ഞാനും. പക്ഷേ, ഞാനുടനെ നിന്റെ മുന്നിലെത്തും,' കുഞ്ഞിക്കോഴി
വീമ്പുപറഞ്ഞു.
എന്നാൽ, അടുത്ത നിമിഷം കുഞ്ഞിക്കോഴി വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി
ത്താഴാൻ തുടങ്ങി. അവന്റെ മുക്കിലും വായിലുമെല്ലാം വെള്ളം കയറി.
'നോക്കൂ, ഞാനെത്ര ദൂരം പിന്നിട്ടെന്ന്.'
നീന്തുന്നതിനിടയിൽ കുഞ്ഞിത്താരാവ് തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ
പറഞ്ഞു.
അതിന് കുഞ്ഞിക്കോഴിയുടെ മറുപടിയുണ്ടായില്ല. അതെന്താണെ
ന്നറിയാൻ അവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.
അപ്പോൾ കണ്ടതോ?
വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിത്താഴാൻ തുടങ്ങുന്നു. തന്റെ ചങ്ങാതി!
കുഞ്ഞിത്താരാവ് തിരിച്ചുനീന്തി കുഞ്ഞിക്കോഴിയുടെ അടു
ത്തെത്തി.
'എന്തുപറ്റി നിനക്ക്?'
അവൻ ചോദിച്ചു.
'ഞാനിപ്പോൾ വെള്ളം കുടിച്ച് ചാവും. എങ്ങനെയെങ്കിലും എന്നെ
യൊന്ന് കരയ്ക്കെത്തിക്ക്.'
ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കോഴി പറഞ്ഞു.
കുഞ്ഞിത്താരാവ് അവന്റെ തുവലുകളിൽ കടിച്ചുപിടിച്ചു. പിന്നെ
അവനെയുംകൊണ്ട് കരയിലേക്കു നീന്തി. കരയിലെത്തിയപ്പോൾ
കുഞ്ഞിക്കോഴിയുടെ മുഖത്ത് വല്ലാത്ത ക്ഷീണവും നാണവും.
'ഞാനിനിയും പുഴയിൽ നീന്തും,' വെള്ളത്തിലേക്ക് നോക്കി കുഞ്ഞി
ത്താരാവ് പറഞ്ഞു.
'ഞാനില്ലേയില്ല!'
ഒട്ടും വാശിയില്ലാതെ കുഞ്ഞിക്കോഴി മറുപടി നൽകി.

അതു കേട്ട് നീന്താൻ പോകാതെ കുഞ്ഞിത്താറാവ് ചങ്ങാതിയേയും കുട്ടി തിരിച്ചുനടന്നു.

എല്ലാവരും എല്ലാറ്റിലും മിടുക്കരാവില്ലെന്ന് അങ്ങനെ കുഞ്ഞി കോഴിക്കു മനസ്സിലായി.

വി. സുതേയെവ്

പുകോഴിക്കുഞ്ഞും കള്ളക്കുറുക്കനും

കാട്ടിലെ ചെറുതെങ്കിലും മനോഹരമായ വീട്ടിൽ പുച്ചയും കുയിലും താമസിച്ചിരുന്നു. കൊച്ചുപുവൻകോഴിയായിരുന്നു അവിടത്തെ മൂന്നാമത്തെ അന്തേവാസി. പുച്ചയും കുയിലും പുകോഴിക്കുഞ്ഞിനെ ദേഹമനങ്ങൾ സമ്മതിക്കാതെ ലാളിച്ചു വളർത്തി. അവരുടെ സംരക്ഷണയിൽ അവനു വല്ലാത്ത സുരക്ഷിതത്വം തോന്നി.

ദിവസേന രാവിലെ പുച്ചയും കുയിലും പുകോഴിക്കുഞ്ഞിനെ വീട്ടിൽ തന്നിപ്പാക്കി വിറകുതേടി കാട്ടിൽ പോകും. പോകുന്നതിനു മുൻപേ അവർ അവനെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കും:

‘ഏയ് പുകോഴിക്കുട്ടാ, ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങുകയാണ്. നീ വീട്ടിനുള്ളിൽത്തന്നെ ഇരിക്കണം. ഒരു കാരണവശാലും പുറത്തിറങ്ങരുത്. ഒരു കള്ളക്കുറുക്കൻ നിന്റെ മണംപിടിച്ച് ഇതിലെയെല്ലാം ചുറ്റിത്തിരിയുന്നുണ്ട്. അവൻ ഇവിടെ വന്നുവിളിച്ചാൽ നീ പുറത്തേക്കൊന്ന് നോക്കുകപോലു മരുത്.’

‘ശരി.’

പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് സമ്മതമുളി. വാതിൽ വലിച്ചു പൂച്ചയും കുയിലും കാട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

ഇതെല്ലാം കള്ളക്കുറുക്കൻ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത മരച്ചുവട്ടിൽ മറഞ്ഞുനിന്ന അവൻ, അവർ പോയതും വീടിന്റെ ജനലരികിലെത്തി വിളിച്ചു:

‘പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ്, പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ്...’

അതു കേട്ട് പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് ജനലിനടുത്തു വന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ് പുറത്ത്? ഇവിടെ മുതിർന്നവരാരുമില്ലാത്തപ്പോൾ എന്തിനാണ് വന്നത്?’

‘പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ്, നിന്റെ ചങ്ങാതിയായ കുറുക്കനാണ് ഞാൻ. നമ്മൾ തമ്മിൽ ശത്രുതയിലാണെന്നും ഞാൻ നിന്നെ തിന്നാൻ തരം പാർത്തു നടക്കുകയാണെന്നും അസുയാലുക്കൾ പറഞ്ഞുനടക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ മാംസഭക്ഷണം ഉപേക്ഷിച്ച്, പച്ചക്കറിയും ധാന്യങ്ങളും മാത്രമേ കഴിക്കാറുള്ളൂ എന്ന് ഇവർക്കറിയാമോ? കുറച്ച് നല്ല പയർമണികൾ കിട്ടിയപ്പോൾ എനിക്ക് നിന്നെ ഓർമ്മവന്നു. വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തു വന്നാൽ ഞാനിത് നിനക്കു തരാം,’ കുറുക്കൻ കപടസ്നേഹം നടിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘പയർമണികൾ എനിക്ക് ജീവനാണ്. പക്ഷേ, നീ വന്നാൽ വാതിൽ തുറക്കരുതെന്നാണല്ലോ പൂച്ചയും കുയിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അവരെ ധിക്കരിക്കാൻ എനിക്ക് മനസ്സു വരുന്നില്ല,’ പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

‘ഏകിൽ വാതിൽ തുറക്കണ്ട. ജനലിലൂടെ നിന്റെ തലയൊന്ന് പുറത്തിട്ടാൽ മതി. ഞാനീ പയർമണികൾ നിന്റെ വായിലിട്ടുതരാം. എനിക്കിത് തിന്നാനറിയാതിരുന്നിട്ടല്ല. നീനോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടാണ് ഞാനിതുമായി ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്,’ കോഴിയിറച്ചി കറുമുറാ തിന്നുന്നതിന്റെ സുഖം മനസ്സിലാളിപ്പിച്ചു കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു.

പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് അതെല്ലാം അപ്പടി വിശ്വസിച്ചു ജനൽപ്പാളി തുറന്ന് പുറത്തേക്ക് തലനീട്ടി. ഒട്ടും സമയം കളയാതെ കുറുക്കൻ അവനെ പിടിച്ച് തന്റെ മാളത്തിലേക്ക് നടന്നു.

കുറുക്കൻ തന്നെ ചതിക്കുകയായിരുന്നെന്ന് പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് അപ്പോൾ മാത്രമാണു മനസ്സിലായത്. പൂച്ചയും കുയിലും തന്റെ നല്ലതിനു വേണ്ടി പറഞ്ഞത് കേൾക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് തനിക്കീ ഗതി വന്നതെന്ന് അവനോർത്തു. ആരെങ്കിലും വന്ന് രക്ഷിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് വലിയ വായിൽ കരഞ്ഞു. ആ കരച്ചിൽ നാലുപാടും

പ്രതിധ്വനിച്ചു.

കുറുച്ചകലെ കാട്ടിൽ വിറകു ശേഖരിക്കുകയായിരുന്ന പൂച്ചയും കുയിലും പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് കരച്ചിൽ കേട്ടു. അതവൻതന്നെയെന്ന് ഉറപ്പാക്കിയ അവർ കരച്ചിൽ കേട്ട ദിക്കിലേക്ക് വേഗം ചെന്നു. മാളത്തിലെത്തുംമുമ്പേ അവരവനെ പിടികൂടി. പൂച്ച അവന്റെ ദേഹം മാന്തിക്കീറി. കുയിൽ പറന്നുവന്ന് അവനെ കൊത്തി മുറിവേല്പിച്ചു. അസഹ്യമായ വേദനയ്ക്കിടയിൽ കുറുക്കൻ പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് നെ വിട്ട് മാളത്തിലൊളിച്ചു. പൂച്ചയും കുയിലും പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് നെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അവരവനെ ശാസിക്കാനോ ഉപദേശിക്കാനോ ഒന്നും നിന്നില്ല. അവന്റെ മൃച്ഛയും അവരെ അനുസരിക്കാതിരുന്നതിന്റെ വിഷമം പ്രകടമായി.

അടുത്ത ദിവസവും രാവിലെ പൂച്ചയും കുയിലും കാട്ടിൽ പോകാനൊരുങ്ങി. അവർ പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് നെ അടുത്തുവിളിച്ച് കൂടുതൽ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, ആ കള്ളക്കുറുക്കൻ പുതിയ വിദ്യകളുമായി ഇന്നും വന്നേക്കാം. നീയവന്റെ പഞ്ചാരവാക്കുകളിൽ പെട്ടുപോകരുത്. എന്തൊക്കെ കേട്ടാലും വീടുവിട്ട് പുറത്തുപോകാനേ പാടില്ല. ഇന്നലെത്തേതുപോലെ ഞങ്ങൾക്ക് നിന്നെ രക്ഷിക്കാനായെന്നുവരില്ല. ഞങ്ങളിന്ന് കുരയകലെയുള്ള കാട്ടിലാണ് പോകുന്നത്. നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ നീതന്നെ വേണമെന്നർത്ഥം. മനസ്സിലായോ?’

‘നിങ്ങൾ ധൈര്യമായി പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ആ കുറുക്കൻ വന്നാൽ പിടികൊടുക്കാതെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചോളാം.’

പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് അവരെ യാത്രയയച്ച് വാതിലടച്ചു തഴുതിട്ടു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും ജനാലയ്ക്കരികിൽ കള്ളക്കുറുക്കന്റെ തല വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് അവനെ കണ്ടെങ്കിലും ഇരുന്നിടത്തുനിന്ന് അനങ്ങിയില്ല.

‘പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ്, നീയൊന്ന് പുറത്തേയ്ക്കു വാ. നിനക്ക് തരാനായി നല്ല മുതിരയും കൊണ്ടാണ് ഞാനിന്ന് വന്നിരിക്കുന്നത്,’ കുറുക്കൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘എടാ കള്ളക്കുറുക്കാ, നിന്റെ വേല കൈയിലിരിക്കട്ടെ. ഇന്നലെ പയർമണിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ് എന്നെ ചതിച്ചത് ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. മുതിര നല്ലതാണെങ്കിൽ നീതന്നെ തിന്നോ!’

പൂങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് ന്ന്റെ മറുപടി കുറുക്കനെ നിരാശനാക്കി. കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം അവൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

'മുതിര വേണ്ടെങ്കിൽ തിന്നണ്ട. പക്ഷേ, നിനക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഗോതമ്പുമണി കൾ ദാ, വഴിയരികിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. നിന്നെപ്പോലുള്ള മിടുക്കൻ കോഴികൾ വന്ന് അവ കൊത്തിത്തിന്നുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഞാനിതറിഞ്ഞിട്ട് നിന്നോട് പറയാതിരുന്നാൽ അതു മോശമല്ലേ?'

ഇത്തവണ കുറുക്കന്റെ സൂത്രം ഫലിച്ചു. ഗോതമ്പുമണിയെന്നു കേട്ടതും പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ വായിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. മറ്റൊരാൾ മറന്ന് ഗോതമ്പുമണികൾ കാണാനുള്ള ആകാംക്ഷയോടെ അവൻ ജനലിലൂടെ തല പുറത്തേക്കിട്ടു. കുറുക്കൻ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ പിടിച്ച് അവൻ സ്ഥലംവിട്ടു.

തന്റെ വീണ്ടുവിപാരമില്ലായ്മയിൽ പശ്ചാത്തപിച്ച് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു. ആദ്യമൊന്നും ആ കരച്ചിൽ അകലെയുള്ള കാട്ടിൽ വിറകു പെറുക്കുകയായിരുന്ന പുച്ചയുടെയും കുയിലിന്റെയും കാതിലെത്തിയില്ല. എന്നാൽ, കരച്ചിൽ നിർത്താതെ തുടർന്നപ്പോൾ അവർക്ക് അപകടം പിടികിട്ടി. അവർ പാഞ്ഞുചെന്ന് കുറുക്കനെ ആക്രമിച്ച് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിച്ചു. കുറുക്കൻ ജീവനുംകൊണ്ടോടി മാളത്തിൽ കയറി. അന്നും അവർ പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ ശാസിച്ചില്ല.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ പുച്ചയും കുയിലും പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ വിളിച്ച് ജാഗ്രത പുലർത്താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തലേന്നത്തെക്കാൾ ഗൗരവം അവരുടെ ശബ്ദത്തിനുണ്ടെന്ന് അവനു തോന്നി.

'പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞേ, ആ കള്ളക്കുറുക്കന്റെ കൈയിൽ നീയിനിയും ചെന്നുപെടരുത്. പെട്ടാൽ ഞങ്ങൾക്കൊരിക്കലും നിന്നെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല. വളരെ ദൂരെയുള്ള ഉൾക്കാട്ടിലാണ് ഞങ്ങളിന് വിറകു പെറുക്കാൻ പോവുന്നത്. നീ ഏത്ര തൊണ്ടപൊട്ടി വിളിച്ചാലും ഞങ്ങൾ കേൾക്കണമെന്നില്ല.'

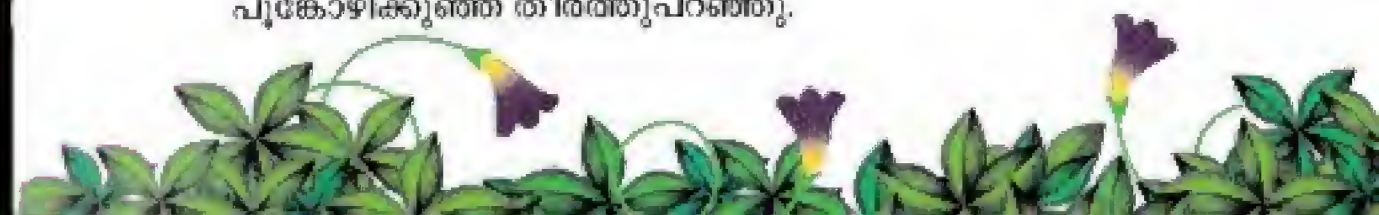
അതെല്ലാം തലയാട്ടി സമ്മതിച്ച് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് അവരെ യാത്രയാക്കി.

പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ പ്രതീക്ഷ തെറ്റിയില്ല. പുച്ചയും കുയിലും കൺ വെട്ടത്തുനിന്ന് മറഞ്ഞതും കുറുക്കൻ ജനലരികിലെത്തി വിളിച്ചു:

'പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞേ, നിനക്കുവേണ്ടി ഞാനെന്താണ് കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതെന്ന് നോക്കിയേ, നല്ല അണ്ടിപ്പരിപ്പ്.'

'കള്ളക്കുറുക്കാ, നാവടക്ക്. നീയെന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും ഞാനിന്ന് നിന്റെ കെണിയിൽ വീഴില്ല. അതുകൊണ്ട് വേഗം സ്ഥലം കാലിയാക്കുന്നതാണ് നല്ലത്!'

പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘നിനക്ക് വേണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ട. ദാ, വഴിയരികിൽ നിറയെ അണ്ടിപ്പരിപ്പ് വീണുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ചന്തയിലേക്ക് അണ്ടിപ്പരിപ്പുമായി പോയ ആരോ കാൽതട്ടി വീണപ്പോൾ ചിതറിപ്പോയതാണ്. ഞാൻ മാളത്തിലേക്ക് പോവുകയാണ്. നിനക്കു വേണമെങ്കിൽ പുറത്തുവന്ന് അതു പെറുക്കിത്തിന്നോളൂ.’

അണ്ടിപ്പരിപ്പെന്നു കേട്ടതും അവൻ കൊതിയടക്കാനായില്ല. അവൻ ജനലിലൂടെ എത്തിനോക്കിയപ്പോൾ അവിടെയെങ്ങും കുറുക്കന്റെ പൊടിപോലുമില്ല. കുറുക്കൻ പോയെന്നു ധരിച്ച് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. അപ്പോൾ അവിടെ മറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന കുറുക്കൻ പാഞ്ഞുവന്ന് അവനെയുംകൊണ്ട് മാളത്തിലേയ്ക്കോടി!

തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു. അവളുടെ കരച്ചിൽ പക്ഷേ, വളരെയകലെയായിരുന്ന പുച്ചയും കുമ്പിളും കേട്ടില്ല.

പുഴയും മലയും കുന്നും ചെരിവും താണ്ടി കുറുക്കൻ അവനെ തന്റെ മാളത്തിലെത്തിച്ചു. ഓട്ടത്തിന്റെ ക്ഷീണം മാറിയിട്ട് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ കൊന്നുതിന്നാമെന്ന് അവൻ കണക്കുകൂട്ടി.

വൈകുന്നേരം പുച്ചയും കുമ്പിളും വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞ് അവിടെയില്ലെന്നറിഞ്ഞ് പരിഭ്രമിച്ചു. വാതിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ കുറുക്കൻ കൊണ്ടുപോയതു തന്നെയെന്ന് അവർക്കുറപ്പായി. അവർ കുറുക്കന്റെ മാളത്തിനടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്നു. മാളത്തിന്റെ മുന്നിലിരുന്ന് പുച്ച ഈണത്തിലൊരു പാട്ടു പാടി.

മധുരമായ ആ പാട്ട് ആരുടേതെന്നറിയാൻ കുറുക്കൻ മാളത്തിനു പുറത്തേക്ക് വന്നു. ഈ അവസരം അവർ ശരിക്കും വിനിയോഗിച്ചു. പുച്ചയും കുമ്പിളും ചേർന്ന് അവനെ ആക്രമിച്ചു. മാന്ത്സം കൊത്തുമേറ്റ് മുതപ്രായനായ കുറുക്കൻ ആ കാട്ടിൽനിന്നുതന്നെ ഓടിപ്പോയി. പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ സ്വൈര്യംകെടുത്താൻ അവൻ പിന്നീടൊരിക്കലും തിരിച്ചുവന്നില്ല.

മാളത്തിൽനിന്ന് പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിച്ച് അവർ വീട്ടിലേക്ക് മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. പിന്നീടവർ ആ കൊച്ചുവീട്ടിൽ വളരെക്കാലം സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. പുങ്കോഴിക്കുഞ്ഞാകട്ടെ, ശേഷിച്ചകാലം അവരെ അനുസരിച്ചു മിടുകനായി ജീവിച്ചു.

എ.എൻ. ടോൾസ്റ്റോയി

ധീരൻ ഐവാൻ

പണ്ടു പണ്ട് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രനായ ഒരു കർഷകൻ തന്റെ രണ്ടു മക്കളോടൊത്ത് താമസിച്ചിരുന്നു. മുത്ത പുത്രൻ ഇവാൻ ആരോഗ്യവാനും അധ്വാനിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇളയ പുത്രൻ ഐവാൻ ജന്മനാ ദുർബലനും രോഗിയുമായിരുന്നു. അമ്മയുടെ അകാലമരണത്തോടെ ഐവാൻ ശരിക്കും ഒറ്റപ്പെട്ടു. കർഷകൻ ഇവാനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചു. ഇവാൻ പിതാവിനെ കൃഷിക്കാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഐവാന്റെ കാര്യമാണ് കഷ്ടത്തിലായത്. അങ്ങനെയൊരാൾ ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടെന്നുതന്നെ പിതാവോ സഹോദരനോ കണക്കാക്കിയില്ല.

ദിവസേന രാവിലെ കർഷകൻ മുത്ത മകൻ ഇവാന്റെയും കൂട്ടി കൃഷിയിടത്തിലേക്ക് പോകും. അവർ സന്ധ്യയ്ക്ക് മടങ്ങിയെത്തുംവരെ ഐവാൻ വീട്ടിൽ തന്നിപ്പോയി. പിതാവ് വെച്ചിട്ടുപോയ എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അവനവിടെ കഴിയും. കൃഷിയിൽ പിതാവിനെ സഹായിക്കണമെന്ന് അവൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, രോഗിയും ദുർബലനുമായ അവനെക്കൊണ്ട് എന്തു കഴിയാൻ?

ഒരു നാൾ, ഐവാൻ വീട്ടിൽ തനിച്ചായിരിക്കെ ഒരു വൃദ്ധൻ അവിടെയെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതും ഐവാൻ ബദ്ധപ്പെട്ട് മുറ്റത്തേക്കു ചെന്നു ചോദിച്ചു:

‘മുത്തച്ഛാ, ഞാനിവിടെ ഒറ്റയ്ക്കാണ്. എങ്കിലും എനിക്കാവുമ്പോഴും ഞാനങ്ങയെ സഹായിക്കാം. അങ്ങക്ക് എന്താണ് വേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും.’

‘മോനേ, ദീർഘയാത്രയും വാർധക്യകാലത്തെ അവശതകളും എന്നെ വല്ലാതെ തളർത്തിയിരിക്കുന്നു. ദാഹംകൊണ്ട് തൊണ്ട പൊട്ടാറായി. കുറച്ചു വെള്ളം തന്ന് നിനക്ക് എന്നെ സഹായിക്കാനാവുമോ?’

വൃദ്ധൻ കിതപ്പോടെ ചോദിച്ചു.

‘മുത്തച്ഛൻ അകത്തിരുന്നോളം. ഞാനിപ്പോൾ വെള്ളം കൊണ്ടുവരാം.’

ഐവാൻ അകത്തേക്കു പോയി. മൺകുജയിൽ തണുത്ത വെള്ളവുമായി വന്നു. അദ്ദേഹം അതു വാങ്ങി ദാഹം തീരുവോളം കുടിച്ചു. പിന്നെ, കുജ അവനു നേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘നിന്റെ സന്മനസ്സിന് നന്ദി! ചെറുപ്പക്കാരനാണെങ്കിലും നീ എന്നേക്കാൾ ദുർബലനാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ. ഏതായാലും ഇതിലെ ബാക്കി വെള്ളം നീ കുടിക്കൂ.’

‘വേണ്ട മുത്തച്ഛാ, എനിക്കിപ്പോൾ ദാഹം തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ കുടിച്ചോളാം.’

ഐവാൻ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും വൃദ്ധൻ വിട്ടില്ല.

‘അതു പറ്റില്ല. നീയിപ്പോൾത്തന്നെ ഈ വെള്ളം കുടിച്ചു മതിയാവൂ.’

അവൻ പിന്നെ എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. കുജയിലെ വെള്ളം വായിലേക്ക് കമഴ്ത്തി. ആ തണുത്ത വെള്ളം തൊണ്ടയിലൂടെ അരിച്ചിറങ്ങി വയറ്റിലെത്തിയതും അവനാകെ ഉണർവു തോന്നി. ശരീരത്തിനാകെ ബലം കിട്ടുന്ന ഒരനുഭവം!

‘നിർത്തേണ്ട. ആ വെള്ളം മുഴുവനും കുടിച്ചോളൂ.’

വൃദ്ധൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

അവൻ അവസാന തുള്ളിയും അകത്താക്കി കുജ താഴെ വെച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അവന്റെ ശരീരത്തിലെ ക്ഷീണമെല്ലാം പോയി. താൻ ശക്തിമാനായതായി ഐവാനു തോന്നി. കാഴ്ചയിൽത്തന്നെ താൻ അരോഗദൃഢഗാത്രനായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

‘മുത്തച്ഛാ, എനിക്കിതെന്തു പറ്റി?’

അവൻ അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘നിനക്ക് നിന്റെ ശക്തി ഇരട്ടിയായി തിരിച്ചുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയത്

വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിച്ചാൽ മാത്രം മതി.’

ഇതും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ അപ്രത്യക്ഷനായി. തന്റെ മുന്നിലെത്തിയത് വെറും സാധാരണക്കാരനല്ലെന്ന് അവനപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത്.

ഐവാൻ സന്തോഷത്തോടെ പിതാവിന്റെയും ജ്യേഷ്ഠന്റെയും അടുത്തേക്കോടി. പാടത്ത് കൃഷി ചെയ്യുകയായിരുന്ന അവൻ ഐവാന്റെ ഭാവഭേദം കണ്ട് അതിശയിച്ചു. അവൻ പാടത്തിറങ്ങി രണ്ടാളുടെ പണിയെടുക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ അതിശയം ഇരട്ടിച്ചു.

‘ഐവാൻ, ഇതെന്താണ് ഞാൻ കാണുന്നത്?’ കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടിയായി അവനൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

ഐവാന്റെ സാമർത്ഥ്യം നേരിൽക്കണ്ട ധനികൻ അവനെ വിളിച്ച് ശ്രമകരമായ ഒരു ദൗത്യം ഏല്പിച്ചു. തന്റെ കൃഷിയിടത്തെ ധാന്യപ്പുര ചുമന്ന് വീട്ടുവളപ്പിലെത്തിക്കാനായിരുന്നു അത്. ആനയ്ക്ക് മാത്രം വലിക്കാൻ കഴിയുന്നത്ര വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു ആ ധാന്യപ്പുരയ്ക്ക്. അസാധ്യമായ കാര്യമാണ് താൻ ഐവാനെ ഏല്പിക്കുന്നതെന്ന് ധനികനും ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ, ഐവാൻ ധനികനെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അമ്പരപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അവൻ വലിയൊരു വടംകൊണ്ട് ധാന്യപ്പുരയ്ക്ക് ചുറ്റും കെട്ടി. പിന്നെയത് അനായാസം തന്റെ തോളിലെടുത്തു വെച്ച് നടന്നു! പക്ഷേ, അവനൊരു കുറുപ്പു കാട്ടി. ധാന്യപ്പുര ധനികന്റെ വീട്ടുവളപ്പിൽ വെക്കുന്നതിനു പകരം സ്വന്തം വീട്ടുവളപ്പിലാണ് കൊണ്ടുപോയി വെച്ചത്. ഇത് ധനികനെ ക്ഷുഭിതനാക്കിയെങ്കിലും ശക്തനായ ഐവാനോട് എതിരിടാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായില്ല.

കുറച്ചു നാൾ കൃഷിപ്പണിയുമായി കഴിഞ്ഞതും ഐവാനു മടുത്തു. നാടൊക്കെയൊന്ന് ചുറ്റിവരണമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവനിക്കാര്യം പിതാവിനോടും ജ്യേഷ്ഠനോടും തുറന്നു പറഞ്ഞു. അവർ സന്തോഷത്തോടെ അതിനു സമ്മതം മൂളി.

ഐവാൻ കുറെ ദൂരം അലക്ഷ്യമായി നടന്നു. അപ്പോഴുണ്ട് പൊന്തക്കാടുകൾക്കിടയിൽ ഒരു മൂയൽ പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഐവാൻ തന്റെ കുന്തമെറിഞ്ഞ് മൂയലിനെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അതിനു മുമ്പേ അവനെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞ മൂയൽ വലിയ വായിൽ കരയാൻ തുടങ്ങി:

‘അയ്യോ, എന്നെ കൊല്ലരുതേ! എന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ നിനക്കെന്റെ കുഞ്ഞുമൂയലിനെ കൂട്ടുകാരനായിത്തരാം.’

ഐവാൻ അതിനു സമ്മതം മൂളി മൂയലിനെ വെറുതെ വിട്ടു. മിടു

മിടുക്കനായ മൂയൽക്കുഞ്ഞിനെ പകരം വാങ്ങി അവൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ എതിരെ ഒരു കുറുക്കൻ ഓടിവന്നു. അതിനെ കൊല്ലാൻ അവൻ കുന്തമുയർത്തി. അതുകണ്ട കുറുക്കൻ പ്രാണഭയംകൊണ്ട് നിലവിളിച്ചു:

‘എന്നെ കൊന്നുകളയല്ലേ! ഞാൻ മരിച്ചാൽ എന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും മെല്ലാം അനാഥരാവും. എന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ എന്റെ മിടുക്കൻ മകനെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരാം.’

ഐവാൻ അതു സമ്മതിച്ച് കുന്തം പിൻവലിച്ചു. ചുരുചുറുക്കുള്ള കുറുക്കൻ കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് അവൻ യാത്ര തുടർന്നു. ചെന്നായയെയാണ് പിന്നീടവൻ കണ്ടത്. അതിനെ കൊല്ലാതെ വിട്ടപ്പോൾ ഉത്സാഹിയായ ചെന്നായക്കുഞ്ഞിനെ അവനു കിട്ടി. അവസാനമായി കരടിയെ അവൻ കണ്ടെത്തി. കരടിയോടു ദയവുതോന്നി വെറുതെ വിട്ടപ്പോൾ കിട്ടിയ കരടിക്കുട്ടിയെയും അവൻ കൂടെക്കൂട്ടി.

ഐവാൻ മുൻപിലും മൂയൽക്കുഞ്ഞ്, കുറുക്കൻകുഞ്ഞ്, ചെന്നായക്കുഞ്ഞ്, കരടിക്കുട്ടി എന്നിവർ പിന്നിലുമായി അവർ ഏറെ ദൂരം നടന്നു. അതിനിടയിൽ അവർ ഈ ചങ്ങാതിമാരായിത്തീർന്നിരുന്നു.

നടന്നുനടന്ന് അവനൊരു മൂക്കവലയിലെത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെയിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ അവരെ തടഞ്ഞുനിർത്തി ചോദിച്ചു:

‘അഞ്ചുപേരും കൂടി ഇതെങ്ങോട്ടാണ് യാത്ര?’

‘മുത്തച്ഛാ, ഞങ്ങളങ്ങനെ പ്രത്യേകിച്ചൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെയാണ് പോകുന്നത്. ഈ കവലയിലെത്തിയപ്പോൾ എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നറിയാതെയാണ്. മുത്തച്ഛൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാനാവുമോ?’

ഐവാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ ഏതുവഴി പോകണമെന്നു പറയേണ്ടയാൾ ഞാനല്ല. എന്നാലും ഈ മൂന്നു വഴികളുടെയും പ്രത്യേകതകൾ പറയാം. തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടതും അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതും നിങ്ങൾ തന്നെയാണ്.’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞാലും,’ ഐവാൻ ആകാംക്ഷയോടെ പറഞ്ഞു.

‘വലത്തോട്ടുള്ള വഴി സന്തോഷത്തിന്റെയും ഇടത്തോട്ടുള്ള വഴി സമ്പത്തിന്റെയുമാണ്. ഇതിലെ വന്നവരെല്ലാം കടന്നുപോയത് ഈ വഴികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിലൂടെയാണ്. നിങ്ങളും അതുതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുമെന്നാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ.’

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ഐവാൻ ചോദിച്ചു:

‘അപ്പോൾ നേരെയുള്ള വഴിയോ?’

‘അത് മരണത്തിലേക്കുള്ള വഴിയാണ്. അതിലെ പോയാൽ നിങ്ങളുടെ മരണം സുനിശ്ചിതമാണ്. ആറു ശിരസ്സുള്ള പിശാചിന്റെ ഗുഹയിലേക്കാണ് ഈ വഴി ചെന്നെത്തുന്നത്. ഇതിനകം ഒട്ടേറെ മനുഷ്യരെ അവൻ തിന്നുകഴിഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഒരു രാജ്യത്തെ രാജകുമാരിയെയാണ് അവൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്. പാവം, ആ പെൺകുട്ടിയുടെ കഥ കഴിഞ്ഞുകാണുമോ എന്തോ?’

വൃദ്ധൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ച ശേഷം ഐവാൻ കരളുറപ്പോടെ പറഞ്ഞു:

‘മുത്തച്ഛൻ ക്ഷമിക്കണം. ഞങ്ങൾ നേരെയുള്ള വഴിയേ പോകാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.’

‘നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയാവട്ടെ!’

ഐവാനെ അനുഗ്രഹിച്ച് വൃദ്ധൻ മറഞ്ഞു.

ഐവാൻ കുട്ടുകാരെയും കുട്ടി ധൈര്യത്തോടെ നേരെ നടന്നു. കുറെ ചെന്നപ്പോൾ ഏതാനും കുന്നുകൾ ദൂരെയായി കണ്ടു.

അതിനടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അത് സാധാരണ കുന്നല്ല, മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ കുന്നുപോലെ കുട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതാണെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായത്! അതു കണ്ടിട്ടും ഐവാൻ ഭയം തോന്നിയില്ല.

അവർ അല്പംകൂടി നടന്നപ്പോൾ സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ച് കിടത്തിയിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. പിശാച് പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന രാജകുമാരിയാണ് അതെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. അവൻ അവളോടു സംസാരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവൾ ഭയംകൊണ്ട് മുഖം തിരിച്ചു.

ഐവാൻ തന്റെ കുന്തവുമായി അടുത്തുകണ്ട കുന്നിൽ കയറിനിന്ന് പിശാചിനെ വെല്ലുവിളിച്ചു:

‘എടാ, നരഭോജി പിശാചേ, ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നീയി ഐവാനോട് പോരിനു വാ!’

അതു കേട്ട് ക്ഷുഭിതനായ പിശാച് തന്റെ ഒന്നാം ശിരസ്സ് അവനുനേരെ നീട്ടി. ഒരു മലകണക്കെ തോന്നിച്ചു അത്. ഐവാൻ കുന്തമെറിഞ്ഞ് ആ ശിരസ്സരിഞ്ഞു! അപ്പോൾ തീ തുപ്പിക്കൊണ്ട് പിശാചിന്റെ രണ്ടാം ശിരസ്സെത്തി. അവനതും അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി. ഇങ്ങനെ പിശാചിന്റെ ആറു തലകളും നിലത്തു വീണതും കുന്നിടിയുന്ന ശബ്ദത്തോടെ അത് ചത്തു മലച്ചു. ഐവാൻ പിശാചിന്റെ തലകൾ വെട്ടിമാറ്റി. പിന്നെ അതിന്റെ നാവുകൾ മുറിച്ച് ഇലയിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അവൻ

വല്ലാതെ ഉറക്കം വന്നു. അവൻ അവിടെക്കിടന്ന് ഉറക്കമായി. കൂട്ടുകാർ പൊന്തക്കാട്ടിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു.

ഈ സമയം, രാജകുമാരിയെ തിരഞ്ഞ് സേനാനായകൻ അവിടെയെത്തി. പിശാചിന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞതറിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്ക് ആശ്വാസമായി. അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന യുവാവാണ് പിശാചിനെ കൊന്നതെന്ന് അയാൾക്ക് വിശ്വാസമായി. രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനാഗ്രഹിച്ച സേനാനായകൻ തന്റെ വാളുകൊണ്ട് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഐവാന്റെ തല വെട്ടിമാറ്റി! പിന്നെ, രാജകുമാരിയെ വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞു:

‘കുമാരി, ഇനിയൊന്നും പേടിക്കാനില്ല. ആ ഭീകരൻ പിശാച് ഈ യുവാവിനെ കൊന്നു. പിന്നെ കുമാരിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഞാനെത്തിയത്. ഞാൻ അതിന്റെ ശിരസ്സരിഞ്ഞ് കുമാരിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. ഇനി നമുക്ക് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോവാം.’

രാജകുമാരി അതെല്ലാം വിശ്വസിച്ച അയാൾക്കൊപ്പം മടങ്ങി. രാജാവിനെയും നാട്ടുകാരെയും വിശ്വസിപ്പിക്കാനായി പിശാചിന്റെ ആറു ശിരസ്സിലെയും മുടികളും അയാൾ മുറിച്ചെടുത്തു.

ഈ സമയം മൂയൽക്കുഞ്ഞും കുറുക്കൻകുഞ്ഞും ചെന്നായക്കുഞ്ഞും കരടിക്കുട്ടിയും പുറത്തു വന്നു. ഐവാന്റെ അറുത്തു മുറിച്ച ശരീരം കണ്ട് അവർക്കു സങ്കടം വന്നു. ഈ സമയം ഒരു വൃദ്ധൻ അവർക്കു മുന്നിൽ പ്രതൃക്ഷപ്പെട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നേരം വൈകാതെ അടുത്തുള്ള അരുവിയിലേക്ക് പോവുക. അവിടെയുള്ള ജീവജലമെടുത്ത് ഐവാന്റെ മുറിവിൽ തളിക്കുക. എല്ലാം ഭംഗിയാവും.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ മറഞ്ഞു.

അവർ പാഞ്ഞുപോയി ജീവജലവുമായി വന്നു. ഐവാന്റെ ശിരസ്സ് ഉടലിനോട് ചേർത്തുവെച്ച് ജീവജലം തളിച്ചു. അദ്ദേഹം! അവൻ ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നെന്നപോലെ എഴുന്നേറ്റു വന്നു! നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവരിൽനിന്നറിഞ്ഞ ഐവാൻ ഇലയിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ച പിശാചിന്റെ നാവുകളുമായി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു നടന്നു.

കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ രാജകുമാരിയും സേനാനായകനുമായുള്ള വിവാഹത്തിന് ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഐവാൻ ധൈര്യപൂർവ്വം രാജാവിനെ സമീപിച്ച്, നാവുകൾ മുന്നിലിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, സേനാനായകൻ അങ്ങയെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പിശാചിനെക്കൊന്ന് കുമാരിയെ രക്ഷിച്ചത് ഞാനാണ്.

ഈ നാവുകൾ അതിനുള്ള തെളിവാണ്. നോക്കിയാലും.’

രാജാവ് സേനാനായകനെ വിളിച്ചു വരുത്തി ചോദ്യം ചെയ്തു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അയാൾ നടന്നതെല്ലാം തത്ത്വപരവുംപോലെ പറഞ്ഞു. വിശ്വാസവഞ്ചന നടത്തിയ സേനാനായകനെ നാടു കടത്തിയ രാജാവ് മകളെ ധീരനായ ഐവാന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. തന്റെ കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം അവനവിടെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. രാജാവിന്റെ കാലശേഷം ഐവാൻ രാജാവുമായി.

(ജീവജലവും മരണജലവും പല രാഷ്ട്രൻ കഥകളിലും ആവർത്തിച്ചു വരുന്നതു കാണാം.)

ചെമ്പുവ്

റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ധനികനായ ഒരു വ്യാപാരി ജീവിച്ചിരുന്നു. മൂന്നു പെൺകുട്ടികളാണ് അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഭാര്യ നേരത്തേ മരിച്ചുപോയതിനാൽ അവരെ വളർത്തി വലുതാക്കിയത് വ്യാപാരി തന്നെയാണ്. അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടികളല്ലേ എന്നു കരുതി അയാൾ അവരെ ലാളിച്ചു വളർത്തി. അവരുടെ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായി. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാനും ആഭരണങ്ങൾ ധരിച്ചു നടക്കാനുമൊക്കെ മുത്ത പെൺകുട്ടികൾ താത്പര്യം കാട്ടിയപ്പോൾ ഇളയ പെൺകുട്ടി അതിൽനിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുമാറി ലാളിത്യത്തോടെ ജീവിച്ചു.

ഒരിക്കൽ വ്യാപാരി കച്ചവടാർഥം ദൂരെയുള്ള നാട്ടിലേക്ക് പോകാൻൊരുങ്ങി. അയാൾ മക്കളെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, പല നാടുകൾ താണ്ടിയുള്ള യാത്രയാണ് എന്റേത്. തിരിച്ചെത്താൻ മാസങ്ങളെടുക്കും. നിങ്ങൾക്ക് ഞാനെന്താണ് സമ്മാനമായി കൊണ്ടുവരേണ്ടത്? എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയായാലും നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടത് ഞാൻ കൊണ്ടുവരും.’

‘അച്ഛാ, എനിക്ക് പട്ടുപാവായും സ്വർണക്കൈലേസും മതി,’ മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് രത്നമാലയും കല്ലുമോതിരവുമാണ് വേണ്ടത്,’ രണ്ടാമത്തെ മകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘നിനക്കോ?’

ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്ന ഇളയ മകളെ നോക്കി വ്യാപാരി ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കൊന്നും വേണ്ട. അച്ഛൻ അപകടമൊന്നും കൂടാതെ വേഗം ഇങ്ങോട്ടെത്തിയാൽ മാത്രം മതി,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ. നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർക്ക് സമ്മാനങ്ങളുമായി വരുമ്പോൾ നിനക്കൊന്നും തരാതിരിക്കാനാവില്ല. എന്തെങ്കിലുമൊന്നു നീയും ആവശ്യപ്പെട്ടേ മതിയാവൂ,’ വ്യാപാരി നിർബന്ധിച്ചു.

‘എങ്കിൽ, എനിക്കൊരു ചെമ്പുവ് മാത്രം മതി. ചെറിയ ഇതളുകളും തീവ്രനിറവുമുള്ള കൊച്ചു ചെമ്പുവ്,’ അല്പനേരം ആലോചിച്ച ശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു.

‘അത്രയേയുള്ളോ? തീർച്ചയായും ഒരു കുല ചെമ്പുവുതന്നെ ഞാൻ നിനക്ക് കൊണ്ടുവന്നു തരും.’

വ്യാപാരി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

പല ദിവസങ്ങളിലായി വളരെവേഗം തന്റെ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാൻ വ്യാപാരിയ്ക്കായി. നല്ല ലാഭവും അയാൾക്കു കിട്ടി. മക്കൾക്കുള്ള സമ്മാനങ്ങളുടെ കാര്യം അപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് ഓർമ്മവന്നത്. ഒരു നഗരത്തിലെ മുന്തിയ കടയിൽനിന്ന് മുത്ത മക്കൾക്കാവശ്യമായ പട്ടുപാവായും സ്വർണക്കൈലേസും രത്നമാലയും കല്ലുമോതിരവുമൊക്കെ വാങ്ങി. എന്നാൽ ഇളയമകൾക്കുള്ള സമ്മാനമാണ് അയാളെ അലട്ടിയത്. നാടായ നാടൊക്കെ അലഞ്ഞുനടന്നിട്ടും ചെറിയ ഇതളുള്ള ചെമ്പുവ് കണ്ടെത്താൻ അയാൾക്കായില്ല. താൻ നിർബന്ധിച്ചു ചോദിപ്പിച്ചതാണ് അവളെക്കൊണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ചെമ്പുവിലൊതെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുചെല്ലാൻ നാവില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി.

വ്യാപാരി മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി. വഴിമധ്യേ എവിടെനിന്നെങ്കിലും ചെമ്പുവ് സംഘടിപ്പിക്കാമെന്ന ആലോചനയായിരുന്നു അയാൾക്ക്. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഒരു പറ്റം കാട്ടുകൊള്ളക്കാർ ആയുധങ്ങളുമായി അയാൾക്കു മുന്നിൽ ചാടിവീണു!

‘ങ്ഹും, മര്യാദയ്ക്ക് നിങ്ങളുടെ കൈയിലുള്ളതെല്ലാം ഇവിടെയിട്ടിട്ട് ജീവനുംകൊണ്ടോടിക്കോ!’

കൊള്ളക്കാർ കത്തിച്ചുണ്ടി അലറി.

അവരെ എതിർത്തുനിൽക്കാനുള്ള കരുത്ത് തനിക്കില്ലെന്നു ബോധ്യമായപ്പോൾ വ്യാപാരി തന്റെ സർവസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ച് ഓടിപ്പോയി. മക്കൾക്കുള്ള സമ്മാനങ്ങളും പണക്കിഴിയും മാത്രമേ അയാളുടെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവ കൊള്ളക്കാരിൽനിന്ന് മറച്ചുവെക്കാൻ അയാൾക്കായി.

അയാൾ ഓടിയോടി ഒരു കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. നേരം ഇരുട്ടാനും തുടങ്ങി. അയാളാകെ പരിഭ്രമിച്ച് അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നു. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അയാൾക്കു വഴിതെറ്റി. തന്റെ അന്ത്യം ഈ കാട്ടിൽത്തന്നെയായിരിക്കുമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ തൊട്ടുമുന്നിലായി ഒരു പടുകുറ്റൻ മാളിക അയാൾ കണ്ടു. അതിൽ മനുഷ്യരാകെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമെന്നോർത്ത് അയാൾ ആശ്വസിച്ചു. മാളികയുടെ വാതിലിൽ പലതവണ മുട്ടിവിളിച്ചിട്ടും മറുപടിയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അയാൾ വാതിൽ ബലമായി തള്ളിയതും അതു തുറന്നു. അകത്തേങ്ങും ആളനക്കമുണ്ടായില്ല. അയാൾ രണ്ടുംകൽപിച്ച് അകത്തു കടന്നു. പല മുറികളും പിന്നിട്ട് അയാൾ വിശാലമായ മറ്റൊരു മുറിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ വലിയൊരു തീൻമേശയിൽ വിശിഷ്ടമായ ഭക്ഷണങ്ങളും പാനീയങ്ങളും വിളമ്പിവെച്ചിരുന്നു. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അയാൾ അവ വയറു നിറയെ ഭക്ഷിച്ച്, അടുത്ത മുറിയിൽ കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ വ്യാപാരി ഉറക്കമുണർന്നു. പുറത്തെ വിശാലമായ ഉദ്യാനത്തിൽ ചുറ്റിനടന്ന് അവിടത്തെ വിശിഷ്ടമായ പൂക്കൾ ആസ്വദിച്ചു. പല നിറത്തിലും രുപത്തിലുമുള്ള പൂക്കളുടെ ഭംഗി അയാളെ അതിശയിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നാണ്, അവയ്ക്കിടയിൽ ചെറിയ ഇതളുകളുള്ള ചെമ്പുകൾ അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. ആ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

തന്റെ ഇളയമകൾ ആഗ്രഹിച്ച അതേ ചെമ്പുവ്!

താൻ ഇത്രകാലവും അന്വേഷിച്ചു നടന്ന പൂവ്!

ദൈവത്തിനു നന്ദിപറഞ്ഞ് അയാൾ അതിലൊരെണ്ണം ഇറുത്തെടുത്തു.

ഭൂമി കുലുങ്ങുംപോലുള്ള ഒരലർച്ചയുണ്ടായി അപ്പോൾ. അയാൾ തെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ തൊട്ടുപിന്നിലൊരു ഭീകരരാക്ഷസൻ! പോരക്കണ്ണുകളും തടിച്ച ദേഹവും കുർത്ത പല്ലുകളുമുള്ള രാക്ഷസൻ! വ്യാപാരി അടിച്ചുവിറച്ചുപോയി.

‘ഒം, പെരുകുള്ളൻ! ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ എന്റെ മാളികയിൽ അതിക്രമിച്ചു കടന്നു. എന്റെ ഭക്ഷണം അനുവാദം കൂടാതെ കഴിച്ചു. എന്നോടു ചോദിക്കാതെ എന്റെ കട്ടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങി. അതെല്ലാം ഞാൻ ക്ഷമിക്കാം. എന്നാൽ, ഞാൻ കണ്ണിലുണ്ണിപോലെ നോക്കിവളർത്തുന്ന

ചെമ്പുവ് പഠിച്ചതു ക്ഷമിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. ഞാനിപ്പോൾ നിന്നെ കൊന്നു തിന്നും!’ രാക്ഷസൻ അലറി.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഈ പുത്തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമ അങ്ങാണെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്റെ ഇളയ മകളുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ ചെമ്പുവ് പഠിച്ചെടുത്തത്. ഇതു കൊണ്ടുപോകാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം,’ വ്യാപാരി ധൈര്യം വീണ്ടെടുത്തു പറഞ്ഞു.

അല്പസമയം അലോചനയിൽ മുഴുകിയ ശേഷം രാക്ഷസൻ തെല്ലുശാന്തനായി പറഞ്ഞു:

‘ശരി, നിങ്ങളെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ നിങ്ങളെ ഞാൻ വെറുതെ വിടാം. നിങ്ങളുടെ മൂന്നു പെൺമക്കളിൽ ആരെങ്കിലുമൊരാൾ എന്റെ ഭാര്യയാവാൻ സമ്മതിച്ച് ഇവിടെ വരണം! നിങ്ങൾ വീട്ടിലെത്തിയാലുടൻ അവൾ ഇവിടെയെത്തുകയും വേണം. എന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഞാനവിടെയെത്തി നിങ്ങളെയെല്ലാം കൊന്നുകളയും!’

രാക്ഷസന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് വ്യാപാരി ഞെട്ടിപ്പോയി. തന്റെ പൊന്നോമനമക്കളിൽ ഒന്നിനെ ഈ രാക്ഷസനു കൊടുക്കാനോ?

അതെല്ലാതെ വേറെന്താണൊരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം?

‘സമ്മതം,’ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വ്യാപാരി പറഞ്ഞു.

രാക്ഷസൻ സന്തോഷത്തോടെ അയാളെ പോകാനനുവദിച്ചു.

വ്യാപാരി വീട്ടിലെത്തി. തങ്ങൾക്കായി കൊണ്ടുവന്ന സമ്മാനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങാൻ മൂന്നു പെൺമക്കളും അയാൾക്കു ചുറ്റും കൂടി. അയാൾ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും മുത്ത മക്കൾക്കു നൽകി. കൂപ്പായ ക്ഷീശയിൽനിന്നും ചെമ്പുവെടുത്ത് ഇളയ മകൾക്കും കൊടുത്തു. അവർക്കെല്ലാം സന്തോഷമായി. മുത്ത മക്കൾ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ സമ്മാനങ്ങളുമായി പോകാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ വ്യാപാരി പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ വല്ലാത്തൊരു ധർമ്മസങ്കടത്തിലാണ് ചെന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതെങ്ങനെ നിങ്ങളോടു പറയുമെന്നു പോലും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല!’

‘എന്താണച്ഛാ അത്?’

മുത്ത മകൾ ചോദിച്ചു.

‘എന്തായാലും അത് ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞാലും,’ ഇളയ മകൾ അച്ഛനോടടുത്തിരുന്നു.

വ്യാപാരി പഴയ കഥകളെല്ലാം അവരോട് വിവരിച്ചു. രാക്ഷസനു നൽകിയ വാക്കിനെക്കുറിച്ചും അയാൾ പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ നിങ്ങളിലൊരെ രാക്ഷസനു ഭാര്യയായി നൽകും?’

നൽകിയില്ലെങ്കിൽ രാക്ഷസൻ ഇവിടെ വന്ന് നമ്മെ മുച്ചുടും മുടിക്കും. നിങ്ങളിലൊരാളെ നിർബന്ധിച്ചയയ്ക്കാനും എനിക്കാവില്ല. സ്വമനസ്സാലെ വേണം ഒരാൾ അയാളുടെ ഭാര്യയാവാൻ. ആരാണതിനു തയ്യാറാവുക?

അയാൾ മക്കളുടെ മുഖത്ത് മാറിമാറി നോക്കി.

‘അയ്യേ, വൃത്തികെട്ട രാക്ഷസന്റെ ഭാര്യയാകാനൊന്നും എന്നെക്കിട്ടില്ല,’ മുത്ത മകൾ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘രാക്ഷസന്റെ ഭാര്യയാകുന്നതിലും ദേദം ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതാണ്,’ രണ്ടാമത്തെ മകളും മുഖം കുറുപ്പിച്ചു.

‘എല്ലാം ഇവൾ കാരണം സംഭവിച്ചതല്ലേ? ഇവൾക്കു വേണ്ട ചെമ്പുവുതേടി ആ രാക്ഷസക്കോട്ടയിൽ പോയതുകൊണ്ടല്ലേ ഈ അത്യാപത്തുണ്ടായത്. ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഇവൾക്കുതന്നെയാണ്. ഇവൾ രാക്ഷസന്റെ ഭാര്യയായിക്കോട്ടെ,’ മുത്ത മക്കൾ ഇളയവളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കിപ്പറഞ്ഞു.

‘മോളേ, നീയെന്തു പറയുന്നു?’ വ്യാപാരി വിഷാദത്തോടെ അവളെ നോക്കി.

‘അച്ഛാ, രാക്ഷസന്റെ ഭാര്യയാവാൻ എനിക്കു സമ്മതമാണ്. അതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങളാരും വിഷമിക്കേണ്ടിവരില്ല. ഞാൻ സ്വമേധയാ ഇപ്പോൾത്തന്നെ രാക്ഷസക്കോട്ടാരത്തിലേക്ക് പോവുകയാണ്,’ ഇളയ പെൺകുട്ടിയെന്തും വിടാതെ പറഞ്ഞു.

വ്യാപാരി മനസ്സിലാമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അവളെ യാത്രയയച്ചു. അവളുടെ ശല്യം ഒഴിഞ്ഞതിൽ മുത്ത മക്കൾ സന്തോഷിച്ചു.

സുന്ദരിയായ ഇളയ പെൺകുട്ടി തന്നെത്തേടി മാളികയിലെത്തിയത് രാക്ഷസനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. തന്റെ ഭീകരരൂപം കണ്ടും ഇടിവെട്ടു പോലുള്ള ശബ്ദം കേട്ടും പെൺകുട്ടി ഭയക്കരുത് എന്നു കരുതി രാക്ഷസൻ അവൾക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ല. രാക്ഷസന്റെ ഭൃത്യന്മാർ അവളെ വേണ്ടവിധമെല്ലാം പരിചരിച്ചു. അവൾക്കു വേണ്ട എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും അവർ ചെയ്തുകൊടുത്തു. സമയാസമയങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടഭക്ഷണങ്ങളും പാനീയങ്ങളും തയ്യാറാക്കി നൽകി. ചുരുക്കത്തിൽ അവൾക്കവിടെ രാജ്ഞിത്വമുള്ള പരിഗണനയാണ് ലഭിച്ചത്.

ഇടയ്ക്കിടെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ വെള്ളക്കൽഭിത്തികളിൽ രാക്ഷസൻ തീ കൊണ്ട് ചില സന്ദേശങ്ങൾ അവൾക്കായി കുറിച്ചിട്ടു. സ്നേഹം നിറയുന്ന ആ വാക്കുകൾ അവളെ ആകർഷിച്ചു. രാക്ഷസൻ വളരെ ഉദാരനും സ്നേഹസമ്പന്നനുമാണെന്ന് അവൾക്കു വ്യക്തമായി. അയാളെ ഒരു

നോക്കു കാണണമെന്ന് അവൾക്ക് ആഗ്രഹം തോന്നി.

‘ഏത് ഭർത്താവേ, എത്ര കാലമെന്നുവെച്ചാണ് അങ്ങ് എന്നിൽനിന്ന് മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്? അങ്ങയെ കാണാനും സ്വരം കേൾക്കാനും ഞാനെത്ര കൊതിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ? ദയവായി എന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതന്നാലും,’ അവൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അരുപിയായി അവിടെ അലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന രാക്ഷസൻ അതു കേട്ടു. അയാളാകെ വിഷമാവസ്ഥയിലായി.

‘ഇതൊരു വല്ലാത്ത വിധിതന്നെ! ഞാനെങ്ങനെ അവളോട് സംസാരിക്കും? ഞാനെങ്ങനെ അവൾക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും? ഇടിവെട്ടു പോലുള്ള ശബ്ദം കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ അവൾ ഭയന്നുപോകില്ലേ? ഭീമാകാരമായ എന്റെ രൂപം കണ്ടാൽ പേടിച്ച് ജീവനുംകൊണ്ടോടിയല്ലേ? പക്ഷേ, അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ട നിലയ്ക്ക് ഇനിയും മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഉചിതവുമല്ല.’

ഇങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ച് അയാൾ അവൾക്കു മുന്നിലെത്തി. അവളെ യേപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ പരമാവധി ശബ്ദം താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, ഏവരാലും വെറുക്കപ്പെട്ട രൂപവും ശബ്ദവുമാണ് എന്റേത്. എന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടാൻ നിനക്കു കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ നിനക്കിപ്പോൾത്തന്നെ വീട്ടിലേക്കു പോകാം.’

പക്ഷേ, പെൺകുട്ടി അതിനകംതന്നെ അയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാളുടെ വലിയ ശരീരത്തിനുള്ളിലെ നല്ല മനസ്സിനെയാണ് അവൾ സ്നേഹിച്ചത്.

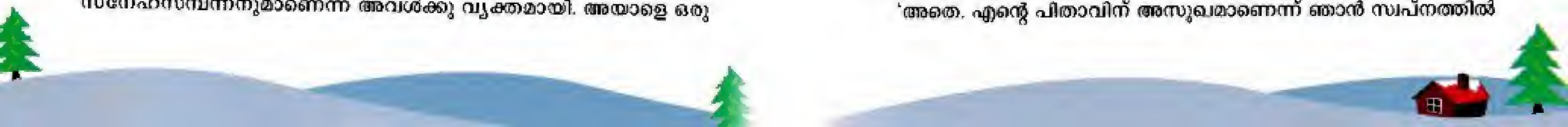
‘ഇനി അങ്ങാണ് എന്റെ രക്ഷകൻ. അങ്ങയുടെ ഭാര്യയായി, അങ്ങയെ ശുശ്രൂഷിച്ച് ഞാൻ ശിഷ്ടകാലം ഇവിടെ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം,’ പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.

ആ വാക്കുകൾ രാക്ഷസനെ ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവർ ആ കൊട്ടാരത്തിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ സമീപനത്തിൽ രാക്ഷസൻ ഹിംസതന്നെ മറന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു രാത്രി, പെൺകുട്ടി ഒരു പേടിസ്വപ്നം കണ്ടു. തന്റെ പിതാവ് രോഗബാധിതനായി കിടപ്പായെന്നതായിരുന്നു അത്. ആ സ്വപ്നം അവളെ അസ്വസ്ഥയാക്കി. അതവളുടെ മുഖത്തും പ്രകടമായി. രാക്ഷസനും അത് ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘നിനക്കിതെന്തു പറ്റി? എന്തെങ്കിലും ദുഃഖം നിന്നെ അലട്ടുന്നുണ്ടോ?’ രാക്ഷസൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. എന്റെ പിതാവിന് അസുഖമാണെന്ന് ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ

കണ്ടു. വീട്ടിൽനിന്നു പോന്നിട്ടും കുറെ നാളായല്ലോ. നമുക്കൊരുമിച്ച് വീടുവരെയെന്നു പോയി വന്നാലോ?' അവൾ ഭർത്താവിന്റെ അഭിപ്രായം തേടി.

'എനിക്ക് നിന്നോടൊപ്പം വരാനാകില്ല. മനുഷ്യർക്കു മുന്നിൽ ഞാൻ അപൂർവമായേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, നിനക്കത് കുറച്ചിലാവുകയും ചെയ്യും. നീ തനിച്ചു പോയി മടങ്ങിവന്നാൽ മതി. പക്ഷേ, ഒന്നോർക്കണം. മൂന്നു നാൾ മാത്രമേ നിന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ എനിക്കാവൂ. മൂന്നാം ദിവസം തീരുന്നതിനകം നീ മടങ്ങിവരണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഹൃദയം പൊട്ടി മരിക്കും!' രാക്ഷസൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

'ഇല്ല, ഞാനൊട്ടും വൈകില്ല,' അവൾ യാത്ര പറഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കൈനിയെ സമ്മാനങ്ങളുമായാണ് രാക്ഷസൻ അവളെ യാത്രയയച്ചത്.

വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷം വീട്ടിലെത്തിയ മകളെ വ്യാപാരി സ്നേഹത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. പിതാവിന് അസുഖമൊന്നുമില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്ക് സമാധാനമായി. രാക്ഷസൻ തിന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു കരുതിയ അനുജത്തി തിരിച്ചെത്തിയെന്നറിഞ്ഞ് മുത്ത പെൺകുട്ടികൾക്ക് അസുയയായി. ഇളയവൾ തന്റെ സൗഭാഗ്യങ്ങൾ വളളിപുള്ളി വിടാതെ അവരോടു വിശദീകരിച്ചു. മൂന്നാം നാൾ നിർബന്ധമായും തനിക്ക് രാക്ഷസക്കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തണമെന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ രാക്ഷസൻ ഹൃദയം പൊട്ടി മരിക്കുമെന്നും അവൾ അവരെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

അനുജത്തിയെ ഇനിയും സൗഭാഗ്യങ്ങളുടെ നടുവിലേക്കയയ്ക്കാൻ മുത്ത മക്കൾ തയ്യാറായില്ല. അവളെയും രാക്ഷസനെയും തമ്മിലകറ്റാൻ അവർ പല വഴികളും ആലോചിച്ചു. അവൾ കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തുന്നതു വൈകിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. മൂന്നാം നാൾ അനുജത്തി ഉറക്കമായതും അവർ ആ വീട്ടിലെ ഘടികാരങ്ങളെല്ലാം പുറകോട്ടാക്കി വെച്ചു. വ്യാപാരിയോ ഇളയ മകളോ ഇതറിഞ്ഞില്ല. അവൾ ഉറക്കമുണർന്ന് രാക്ഷസക്കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

പറഞ്ഞ സമയത്ത് ഭാര്യ തിരിച്ചെത്താത്തതിനാൽ രാക്ഷസൻ ദുഃഖാധിക്യം മൂലം ഹൃദയം പൊട്ടി മരിച്ചിരുന്നു! ആ ദാരുണമായ കാഴ്ചയാണ് അവൾക്കു കാണാനായത്. അവൾ ആ മൃതദേഹത്തിൽ കെട്ടിപ്പുണർന്നു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

'ഈശ്വരന്മാരേ, യാതൊരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത ഏനോടെത്തിനി കടുംകൈ ചെയ്തു? എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിന് ആഴമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ദയവുചെയ്ത് ഭർത്താവിനെ പുനരുജീവിപ്പിക്കൂ.

അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഞാനും ജീവൻ വെടിയാൻ പോകുന്നു!’

അവൾ സ്വയം തീ കൊളുത്തി മരിക്കാനൊരുങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരുശരീരി കേട്ടു:

‘അരുത്! നീ കടുംകൈയൊന്നും ചെയ്യരുത്. ഈ നിമിഷംതന്നെ നിന്റെ ഭർത്താവ് പുനർജനിക്കും. അതുപക്ഷേ, പഴയ രാക്ഷസനായിട്ടായിരിക്കില്ല. സുമുഖനും സുന്ദരനുമായ രാജകുമാരനായാണ് അയാൾ പുനർജനം നേടുക. ഒരു ശാപം മൂലം രാക്ഷസരൂപം കൈക്കൊണ്ട രാജകുമാരനാണ് നിന്റെ ഭർത്താവ്. ഏതെങ്കിലുമൊരു സുന്ദരി സ്വമേധയാ രാക്ഷസന്റെ ഭാര്യയായാൽ അധികം വൈകാതെ അയാൾക്ക് ശാപമോക്ഷം കിട്ടുമെന്നാണ് ശാപം നൽകിയ സന്യാസി പറഞ്ഞിരുന്നത്. ആ സമയം ഇതാ സമാഗതമായിരിക്കുന്നു!’

അവൾ കണ്ണുതുറന്നതും കൺമുന്നിലൊരു യുവകോമളൻ നില്ക്കുന്നു!

അവൾ ഒന്നും പറയാതെ അയാളെ സ്നേഹപൂർവ്വം പൂണർന്നു.

ഈ വിവരമറിഞ്ഞ് വ്യാപാരി അതിയായി സന്തോഷിച്ചു. അസുയാലുകളായ സഹോദരിമാർക്ക് മാപ്പു നൽകാനും അവൾ തയ്യാറായി. രാജകുമാരനൊപ്പം ദീർഘകാലം അവൾ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

സെർജി അക്സാകോവ്

(ലോകപ്രസിദ്ധമായ Beauty and the Beast എന്ന നാടോടിക്കഥയുടെ പുനരാഖ്യാനമാണിത്. കഥയുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ നേരിയ മാറ്റം കാണാമെന്നുമാത്രം. റഷ്യയിലും അത്രകണ്ട് പ്രചാരം ഈ കഥയ്ക്ക് കൈവന്നിരിക്കാം. ചെന്നുവിനു പകരം റോസാപ്പൂവ്, ചെമ്പനീർപ്പൂവ് എന്നൊക്കെയാണ് പാഠഭേദങ്ങളിലുള്ളത്.)

സൂര്യനെ കട്ടേ!

മിനത്തു കുടി ഒരു പ്രഭാതസവാരിക്കിറങ്ങിയതാണു സാക്ഷാൽ സൂര്യൻ. അപ്പോൾ എതിരെ ഒരു പടുകുറ്റൻ കാർമോലം ഒഴുകിവന്നു. അവർ മുഖാമുഖമെത്തി. പിന്നെ, മോലം സൂര്യന്റെ മുന്നിലും കടന്നു. സൂര്യരശ്മികൾ മോലത്തിൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞു. ഫലമോ? ഭൂമിയിൽ കുതിരുട്ടായി!

‘അയ്യോ, നമ്മുടെ സൂര്യനെ ആരോ കട്ടോണ്ടുപോയേ! അതുകൊണ്ടാണ് പട്ടാപ്പകൽ ഈ കുതിരുട്ട്,’ കുഞ്ഞൻമുയൽ പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

പാടത്തെ കുരുവികളും കൊക്കുകളും പേടിച്ചു വിറച്ചിരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ഓട്ടത്തിനിടയിൽ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളറിഞ്ഞില്ലേ, സൂര്യനെ ആരോ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അതിന്റെയാണ് ഈ ഇരുട്ട്. കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാത്ത ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്തത് ആരാണാവോ?’

അതു കേട്ടതും കൊക്ക് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘സംശയം വേണ്ട. പോയത് സൂര്യനെങ്കിൽ കട്ടത് മുതലച്ചാരു തന്നെ. തക്കംനോക്കി സൂര്യനെ വിഴുങ്ങാൻ അവൻ വാപൊളിച്ചുകിടക്കുന്നത്

ഞാൻ കണ്ടതല്ലേ?

ഇരുട്ടിന് കട്ടികൂടി. സകല മൃഗങ്ങളിലേക്കും പക്ഷികളിലേക്കും പരിഭ്രമവും ആശങ്കയും പടർന്നു. വിശന്നു വലഞ്ഞ കുഞ്ഞിക്കുരുവി കുട്ടിൽ അന്നെയിരുന്ന് തൊണ്ടയിടി വിളിച്ചു:

‘സൂര്യമാമാ, എന്നെയിങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ദയവുചെയ്ത് പുറത്തു വരു. ഞാനാണങ്കിൽ വിശന്നു ചാകാറായി. നെന്തണി കൊത്തി അന്നാൻ ഇറ്റു വെളിച്ചമെങ്കിലും തരു.’

അവളുടെ വിലാപം ആരു കേൾക്കാൻ?

മേഞ്ഞുനടക്കുന്നതിനുടെ ഇരുട്ടിൽപ്പെട്ടുപോയ മാനുഷ കരളുരുകി പറഞ്ഞു:

‘ഇതെന്തൊരു പരീക്ഷണമാണ് ദൈവമേ? വഴിതെറ്റിപ്പോയ ഞങ്ങൾക്ക് വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിപോലും അറിയാനാവുന്നില്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളെ കാണാതെ വിശന്നു വലഞ്ഞിരിക്കുകയാവും അവിടെ.’

ആ അപേക്ഷയും വ്യഥാവിധിയേയും ഇരുട്ടിന് തരിമ്പുമില്ല കുറവ്.

ചതുപ്പിൽ കിടന്നു പുളഞ്ഞിരുന്ന കൊഞ്ചുകൾ പെട്ടെന്നു പരന്ന ഇരുട്ടിൽ പരിഭ്രമിച്ച് ബഹളം വെച്ചു. പൊതുവെ ധീരന്മാരെന്നു തോന്നിച്ചു ചെന്നായ്ക്കൾ കൊഞ്ചിനെ പിടിച്ച് കറുമുറ തിന്നാനെത്തിയതായിരുന്നു അവിടെ. എന്നാൽ, ഇരുട്ടിൽ അവർക്കും ഭയം ജനിച്ചു. വിറയാർന്ന ഓരിയിടലിലൂടെ അവരാ ഭയം പ്രകടമാക്കി.

സൂര്യനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും മോചിപ്പിക്കണമെന്ന ചിന്ത ആദ്യമുണ്ടായത് രണ്ടു ചെമ്മരിയാടുകൾക്കാണ്. അവർ ഇരുട്ടത്തും മൃഗങ്ങളുടെയും പക്ഷികളുടെയും യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, സൂര്യനെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരാനായില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ കാര്യം കഷ്ടത്തിലാവും. ദുഷ്ടനായ മുതലയാണ് സൂര്യനെ വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞത്. നമ്മിലെ ഏറ്റവും ധീരനായ ആൾ മുതലയോട് ഏറ്റു മുട്ടി സൂര്യനെ മോചിപ്പിക്കണം.’

എല്ലാ ജീവികളും അതിനോട് യോജിച്ചു. കാട്ടിലെ ഏറ്റവും ശക്തൻ കരടിയാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞ് കരടിയുടെ മാളത്തിനടുത്തെത്തി. അവർ ചെല്ലുമ്പോൾ കരടി ആകെ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. അവർ അതിന്റെ കാരണം തിരക്കി. കളിക്കാൻ ദുരദിക്കിലേക്കു പോയ കരടിക്കുട്ടികൾ ഇനിയും തിരിച്ചെത്താത്തതിന്റെ പരിഭ്രമമാണെന്ന് കരടി പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞു തീർന്നതും അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോയി. അതു കണ്ട് മുതലമ്മ അവനെ കളിയാക്കി:

‘ഏത് തടിയാ, ഇത്ര കരുത്തുണ്ടായിട്ടും നീയെന്തിനാ പെണ്ണുങ്ങളെ പോലെ നിന്നു കരയുന്നത്? സൂര്യനെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയ മുതലയോട് ആണുങ്ങളെപ്പോലെ ചെന്ന് യുദ്ധം ചെയ്യൂ. അവനെ തോല്പിച്ച് സൂര്യനെ വീണ്ടെടുക്കൂ.’

അതേതായാലും ഫലിച്ചു. കരടി കണ്ണു തുടച്ച് വർധിതവീര്യത്തോടെ എഴുന്നേറ്റു. മുട്ടൻവടി കൈയിലെടുത്ത് അതുമായി അവൻ മുതലകിടക്കുന്ന നദിയിലേക്കോടി. മറ്റു മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളുമെല്ലാം അവനെ അനുഗമിച്ചു.

അവനവിടെ എത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, മുതല നദിക്കരയിൽ വാപൊളിച്ച് നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നു. അവന്റെ കർത്ത പല്ലുകൾക്കിടയിൽ വെട്ടിത്തീളങ്ങുന്ന സൂര്യബിംബം!

സൂര്യനെ കണ്ടതും സകല ജീവികളുടെയും മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവർ ഒറ്റസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘അപ്പോൾ കള്ളൻ മുതല തന്നെ!’

‘എടാ കള്ള മുതലേ, മര്യാദയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ സൂര്യനെ തിരിച്ചു തന്നേക്ക്. അല്ലെങ്കിൽ നീ വിവരമറിയും!’

മുട്ടൻവടിയുയർത്തി കരടി പറഞ്ഞു.

അവനെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു മുതലയുടെ മറുപടി:

‘എടാ മരമണ്ടൻ കരടി, ഇനിയും നീയിങ്ങനെ മണ്ടത്തരം പറഞ്ഞാൽ സൂര്യനെ മാത്രമല്ല, ചന്ദ്രനെയും ഞാൻ വിഴുങ്ങും, ഓർത്തോ!’

ആ വാക്കുകൾ കരടിയെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. അവനും മുതലയും തമ്മിൽ ഉഗ്രിരൻ യുദ്ധംതന്നെ നടന്നു. ആർക്കും വിജയവും തോല്പിയുമില്ലാതെ പോരാട്ടം ഏറെ നീണ്ടു. ഒടുവിൽ, കരടി മുതലയെ മലർത്തിയടിച്ചു.

അപ്പോൾ സൂര്യൻ പൂർണ്ണശോഭയോടെ മാനത്തു തെളിഞ്ഞു. ഇരുട്ടിന്റെ കണികപോലും എങ്ങുമില്ലാതായി!

മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും ആഹ്ലാദനൃത്തം ചവിട്ടി. വെളിച്ചം പരന്നപ്പോൾ കരടിക്കുട്ടികൾ അച്ഛന്റെയടുത്ത് ഓടിയെത്തി.

കള്ളൻ മുതലയെ തോല്പിച്ച് സൂര്യനെ മോചിപ്പിച്ച കരടിക്കുട്ടനെ തോളിലെടുത്ത് അവർ ആർപ്പുവിളികളോടെ മടങ്ങിപ്പോയി.

മേഘം നീങ്ങിയപ്പോൾ തെളിഞ്ഞുതുടങ്ങിയ സൂര്യബിംബത്തെ മുതലയുടെ തുറന്ന വായിലൂടെ കാണുകയായിരുന്നു അവരെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലായതുമില്ല. അങ്ങനെ, കരടി അവർക്കിടയിലെ രാജാവായി.

കോർണി ചുക്കോവ്സ്കി

ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ

കുത്തുകളുടെ കെട്ടഴിച്ച് വിലാസക്കാരുടെ ക്രമമനുസരിച്ച് അടുക്കി വെക്കുകയായിരുന്നു മധുവയസ്കനായ തപാൽക്കാരൻ. പതിറ്റാണ്ടുകളായി ഗ്രാമീണർക്ക് കുത്തുകൾ കൃത്യമായി വിതരണം ചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ഗ്രാമത്തിലെ എല്ലാ വീടുകളും പ്രധാന നിരത്തുകളും നാട്ടിടവഴികളും എത്രയോ പരിചിതം. തന്റെ കൈയിൽക്കിട്ടുന്ന കുത്തുകൾ വിലാസക്കാരെ കണ്ടെത്തി കഴിയുന്നതും വേഗം കൈമാറുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. തന്റേതായ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ട് ഒരാൾക്കും കുത്തുകൾ യഥാസമയം എത്താതിരിക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കൊടുംവെയിലും അതിശൈത്യവും പെരുമഴയുമൊന്നും വകവെക്കാതെ അദ്ദേഹം നാട്ടിലെങ്ങും ഓടിനടന്നു.

അന്ന് വിതരണം ചെയ്യാനായി കിട്ടിയ കുത്തുകളിൽ ഒന്നിലെ വിലാസം തപാൽക്കാരനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. കവറിലാക്കി ഒട്ടിച്ച കുത്താണ്. അതിനു മുകളിൽ ഒരൊറ്റ വരി മേൽവിലാസം. വടിവൊത്ത അക്ഷരങ്ങളിൽ ഇത്ര മാത്രം-

‘ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ!’

ഇങ്ങനെയൊരു വിചിത്രമായ മേൽവിലാസം തന്റെ ഇത്രയും കാലത്തെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം ആദ്യമായി കാണുകയാണ്. ആ രണ്ടു വാക്കുകളല്ലാതെ മറ്റേതെങ്കിലും വിവരങ്ങളോ അക്കങ്ങളോ അതിലില്ല. ഇത്തരമൊരു പേര് ആർക്കുമുണ്ടാകാനും ഇടയില്ല. എങ്കിലും, കത്ത് കൈയിൽക്കിട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങനെയൊരാൾ തന്റെ പരിധിയിലുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ടെത്തി ഏല്പിക്കേണ്ട ചുമതലയുണ്ട്. അത് നിറവേറ്റുകതന്നെ വേണം.

തപാൽക്കാരൻ കത്തുനിറച്ച തുകൽസഞ്ചി തോളിലിട്ട് തപാലാപ്പീസിൽനിന്നിറങ്ങി. വേനൽക്കാലമാണെങ്കിലും വെയിൽ മുത്തുവരുന്നതേയുള്ളൂ. പരിചിതമായ വിലാസക്കാരുടെ വീടുകളിലെല്ലാം കയറി വേഗം കത്തുകൾ കൊടുത്തു തീർത്തു. ഓരോ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങുമ്പോഴും അദ്ദേഹം ആ കത്തിലെ വിലാസം കാണിച്ച് ചോദിക്കും:

‘താങ്കൾക്ക് ഈ വിലാസക്കാരനെ അറിയാമോ?’

അവരെല്ലാം ആ കത്ത് വാങ്ങി നോക്കി മുകളത്ത് വിരൽ വെച്ച് പറയും:

‘ഇങ്ങനെയൊരാളോ!? ഈ ഗ്രാമം മുഴുവനും അരിച്ചുപെറുക്കിയാലും നിങ്ങൾക്ക് ഈ വിലാസക്കാരനെ കണ്ടെത്താനാവില്ല. വെറുതെ വെയിൽ കൊണ്ടു നടന്നിട്ട് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല.’

മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണ്:

‘അത്ര അത്യാവശ്യക്കാരനാണെങ്കിൽ അയാൾ നിങ്ങളെ വന്നു കണ്ട് കത്തു വാങ്ങിക്കൊള്ളും.’

എന്നാൽ, അതിനൊന്നും ചെവിക്കൊടുക്കാതെ തപാൽക്കാരൻ വിചിത്ര വിലാസക്കാരനെ തേടിയിറങ്ങി.

ഒന്നിലേറെ നിലകളുള്ള വീടിന്റെ മുന്നിലെത്തി അദ്ദേഹം നിന്നു. താഴത്തെ നിലയിൽനിന്ന് സംസാരം കേട്ടപ്പോൾ ഈ മേൽവിലാസക്കാരൻ അവിടെയാകുമോ എന്ന് അദ്ദേഹം സംശയിച്ചു. അദ്ദേഹം തുറന്നിട്ട ജനലരികിൽനിന്ന് അതിനു കാതോർത്തു.

‘മോളേ വോവേ, നീയിങ്ങനെ വാശിപിടിക്കാതെ ഞാൻ തരുന്ന ഈ സൂപ്പ് കുടിക്ക,’

സൂപ്പ് കോരിയെടുത്ത് മകൾക്കു നേരെ നീട്ടി അമ്മ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കു സൂപ്പ് വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?’

വോവ വാശി വിട്ടില്ല.

അതു കേട്ട് തപാൽക്കാരൻ കത്തുമായി അകത്തേക്ക് ചെന്നു. കത്ത് അമ്മയുടെ നേരെ നീട്ടി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘ഈ വിലാസക്കാരൻ ഇവിടെയുണ്ടോ എന്നു പറയാമോ?’

വോവയുടെ അമ്മ കത്തുവാങ്ങി അതിലെ വിലാസം ഉറക്കെ വായിച്ചു, ‘ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവന്.’

അനന്തരം അവൾ മകളുടെ നേരെ നോക്കി. വോവയാകട്ടെ, തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുമോ അതെന്നു ഭയന്ന് നല്ല കുട്ടിയെപ്പോലെ സൂപ്പു മുഴുവൻ വേഗം കുടിച്ചു തീർത്തു. അതു കണ്ട് ചെറുചിരിയോടെ അമ്മ കത്ത് തപാൽക്കാരനു തിരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമിക്കണം, ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവന്റെ വീടല്ല ഇത്.’

കത്തുമായി പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ തപാൽക്കാരൻ കണ്ടു, അമ്മ വോവയ്ക്ക് ചുടുമ്മ കൊടുക്കുന്നു!

അതിനു മുകളിലെ നിലയിലുള്ള വീട്ടിലും ആളുണ്ടെന്ന് തപാൽക്കാരനു തോന്നി. അമ്മ മകനെ വഴക്കു പറയുന്നതും കേട്ടുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം മുകളിലേക്കുള്ള ഗോവണിപ്പടി കയറിയത്.

‘ആന്ദ്ര, നീയിങ്ങനെ ഒരടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാത്തവനായതിൽ അമ്മയ്ക്ക് വിഷമമുണ്ട്. പറഞ്ഞു പറഞ്ഞ് എന്റെ വായിലെ വെള്ളം വറ്റിക്കാമെന്നല്ലാതെ എന്തു പ്രയോജനം?’

അമ്മ മകനെ ശകാരിക്കുകയാണ്.

പടികയറിച്ചെന്ന തപാൽക്കാരൻ കണ്ടത് മുറിനീറയെ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ ചിതറിയിട്ടിരിക്കുന്ന മകനെയാണ്. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതും ശബ്ദം മയപ്പെടുത്തി അമ്മ മുന്നോട്ടുവന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഞങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും കത്തുണ്ടോ?’

കത്ത് നീട്ടി തപാൽക്കാരൻ പറഞ്ഞു:

‘എനിക്കത്ര ഉറപ്പില്ല. ഈ വിലാസക്കാരൻ ഇവിടെയുണ്ടോ എന്ന സംശയം തീർക്കാൻ മാത്രം കയറിയതാണ്. ഏതായാലും ഇതൊന്നു നോക്കൂ.’

അമ്മ കവറിലെ വിലാസം നോക്കി ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനുള്ള കത്താണല്ലേ ഇത്? ഒരു നിമിഷം ഞാനൊന്നാലോചിക്കട്ടെ!’

അവർ ആന്ദ്രയുടെ നേരെ ഒളികണ്ഠിച്ച് നോക്കി. അതു ഫലിച്ചു. അവൻ വേഗം തന്റെ കളിക്കോപ്പുകൾ അലമാരയിൽ വൃത്തിയായി അടുക്കിവെച്ചു. എന്നിട്ട്, അനുസരണയുള്ള കുട്ടിയെപ്പോലെ അമ്മയോടൊട്ടി നിന്നു.

‘ആന്ദ്ര തീർച്ചയായും ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനല്ല. താങ്കൾക്ക് വിലാസം തെറ്റിയതാവും,’

അമ്മ കത്ത് മടക്കിക്കൊടുത്തു. ആന്ദ്രയുടെ കവിളിൽ സ്നേഹം

പൂർവ്വം ഒന്നു തലോടി തപാൽക്കാരൻ അപ്പോൾത്തന്നെ ഗോവണിയിറങ്ങി.

പുറത്ത് വെയിൽ കത്താൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്ന് തപാൽക്കാരൻ ഒരിടത്തരം വീടിന്റെ മുന്നിലെത്തി. വീടിന്റെ മുൻവാതിൽ തുറന്നുതന്നെ കിടന്നിരുന്നു. അകത്തുനിന്നും രണ്ടു കുട്ടികളുടെ സംസാരം കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതു ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘സ്റ്റാവേ, ഇത്ര നാളായിട്ടും നിനക്ക് പരസഹായം കൂടാതെ സോക്സിടാൻ അറിയാത്തത് കഷ്ടമാണ്. നിന്റെ സൗകര്യത്തിന് ഞാനെപ്പോഴും ഉണ്ടായെന്നു വരില്ല, കെട്ടോ,’ ചേച്ചി അല്പം പരിഭവത്തിലാണ്.

‘ഞാൻ സോക്സിട്ടാൽ ശരിയാവാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ? ചേച്ചിക്കെന്താ എന്നെയൊന്നു സഹായിച്ചാൽ?’

സ്റ്റാവയും മുഖം കറുപ്പിച്ചു.

‘അതൊന്നുമല്ല, കൃഷിമടിയാണ് നീ. അതുകൊണ്ടാണ് ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായം തേടുന്നത്,’ ചേച്ചി തിരിച്ചടിച്ചു.

ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ ഒരുപക്ഷേ, ഈ വീട്ടിലുണ്ടാവാം എന്നു കരുതി തപാൽക്കാരൻ അകത്തു ചെന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് ഓടിവന്ന ചേച്ചിയോടു വിവരം തിരക്കി.

‘ഈ കത്തിന്റെ അവകാശി ഇവിടെയുണ്ടോ? ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനെന്ന ആശങ്കയുള്ളതാണിത്.’

ചേച്ചി ഒന്നും പറയാതെ സ്റ്റാവയെ രുക്ഷമായൊന്നു നോക്കി.

തന്നെ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനാക്കുമോ എന്നു ഭയന്ന് സ്റ്റാവ സ്വന്തമായി സോക്സ് ധരിച്ചു. സന്തോഷം പുറത്തുകാട്ടാതെ ചേച്ചി തപാൽക്കാരനോടു പറഞ്ഞു:

‘താങ്കൾ മറ്റേതെങ്കിലും വീട്ടിൽച്ചെന്ന് ഈ വിലാസക്കാരനെ തേടുന്നതാവും ഉചിതം. ഇവിടെ ഏതായാലും ഇങ്ങനെയൊരാളില്ല.’

തപാൽക്കാരൻ അവിടന്നും ഇറങ്ങിനടന്നു. വളരെ ദൂരം നടന്ന് അദ്ദേഹം ആകെ തളർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും, കത്തിന്റെ അവകാശിയെ കണ്ടെത്താതെ വിശ്രമിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

മറ്റൊരു വീട്ടിൽ കത്തുമായി ചെന്നപ്പോഴാകട്ടെ, അടുക്കളയിൽ അമ്മയും മകളും നില്ക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ അദ്ദേഹം സസ്യക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചു. അടുക്കളയിൽ കുന്നുകൂടിയ എച്ചിൽപ്പാത്രങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി കഴുകിവെക്കുകയാണ് അമ്മ. ആറു വയസ്സുകാരി മകളാകട്ടെ, കഴുകിവെച്ച പാത്രങ്ങൾ തുണികൊണ്ടു തുടച്ച്

അലമാരയിൽ തരംതിരിച്ച് അടുക്കുന്നു. അമ്മയുടെയും മകളുടെയും ഐക്യം അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

‘നമസ്കാരം തപാൽക്കാര, ഞങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും കത്തു തരാനുണ്ടോ?’

ഇതിനകം തപാൽക്കാരുടെ കൈയ്ക്കു അമ്മ വിളിച്ചുചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ കത്ത് തുകൽസഞ്ചിയിലേക്ക് താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘അല്ലല്ല, ഞാനൊരു പ്രത്യേക മേൽവിലാസക്കാരനെ തിരക്കിയിറങ്ങിയതാണ്. തീർച്ചയായും ആ വിലാസക്കാരൻ നിങ്ങളല്ല.’

അദ്ദേഹം വീണ്ടും വെയിലത്തേക്കിറങ്ങി.

ഒരു മാളികവീടിന്റെ പടികൾ തപാൽക്കാരുടെ അകത്തേക്കു കയറി. അവിടെ മൂന്നു വയസ്സുകാരൻ ബോറിസ് നിന്നു ചെടികൾ നനയ്ക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്. ഓരോ ചെടിപ്പട്ടിയിലും ആവശ്യത്തിനു വെള്ളം സൂക്ഷ്മതയോടെ ഒഴിക്കുകയാണവൻ. വയസ്സിലും കവിഞ്ഞ പക്ഷെ ആ ബാലൻ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ, കത്ത് സഞ്ചിയിലിട്ടുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുനടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മന്ത്രിച്ചു:

‘നിശ്ചയമായും അതിവനല്ല.’

ക്ഷീണം തീർത്തിട്ടാവാം ഇനി അന്വേഷണമെന്നു നിനച്ച് തപാൽക്കാരുടെ വഴിയോരത്തെ മരത്തണലിലിരുന്നു. ആ കത്തിൽനിന്ന് കണ്ണെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സുവന്നില്ല. ഇതുവരെ കണ്ടെത്താനാവാത്ത, ഇനിയും കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ഉറപ്പില്ലാത്ത ഒരു വിലാസക്കാരൻ. അതാരാവാം? വിചിത്രമായ ഈ കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമെന്താവാം?

സ്വാഭാവികമായ ഒരാകാംക്ഷ തപാൽക്കാരനുണ്ടായി. അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം വിജയിച്ചില്ല. അന്ത്യന്റെ കത്ത് വായിക്കുന്നത് നന്നല്ലെന്നറിയാമെങ്കിലും ഒരു ദുർബലനിമിഷത്തിൽ അദ്ദേഹം മതു തുറന്നു വായിച്ചു. അതിലുള്ളതും ഒരൊറ്റ വരി മാത്രം.

‘നാണം കെട്ടവനേ...!’

തപാൽക്കാരുടെ കത്തു മടക്കി നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർഥിച്ചു:

‘ദൈവമേ, ഈ കത്തിനവകാശിയായി ആരുംതന്നെയുണ്ടാവരുതേ! ഒരുനാളും അത്തരമൊരാളെ കണ്ടെത്താനോ, അയാൾ എന്നെ തേടി വരാനോ ഇടവരാതിരിക്കട്ടെ!’

അദ്ദേഹം വീണ്ടും വെയിലിലേക്ക് എഴുന്നേറ്റു.

വൈ. അക്കിം

ധിക്കാരിക്കുട്ടി

കാട്ടിലൊരു മിടുക്കൻ കരടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ കാട്ടിൽനിന്നും നല്ലൊരു പെൺകരടിയെ ജീവിതസഖിയായി കണ്ടെത്തി. അതേ കാട്ടിൽ അവർ സന്തുഷ്ടമായ ജീവിതം തുടങ്ങി. കാലക്രമത്തിൽ പെൺകരടി ഗർഭിണിയായി. ഈ വിവരമറിഞ്ഞ് സന്തോഷിച്ച ആൺകരടി പെൺകരടിയെ വേണ്ടവിധം പരിചരിച്ചു. ഒരുനാൾ കരടിക്ക് പേറ്റു നോവു തുടങ്ങി. അവൾ വേദനകൊണ്ട് പുളയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവനും പരിഭ്രമമായി. എന്നാൽ, അല്പസമയത്തിനകം പെൺകരടി ഒരാൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചു. തനിക്കൊരു പിൻഗാമി ജനിച്ചതിൽ ആൺകരടി സന്തോഷംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

അച്ഛന്റെ ഭാവവും അമ്മയുടെ രൂപവും ഒത്തിണങ്ങിയതായിരുന്നു ആ കരടിക്കുട്ടി. ജനിച്ച് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെ അവൻ സാമർത്ഥ്യം കാട്ടിത്തുടങ്ങി. പകൽ മുഴുവനും എവിടെയും ഇരിപ്പുറയ്ക്കാതെ ഓടിചാടി നടന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് മരത്തണലിൽ അമ്മക്കരടി കിടക്കുമ്പോൾ അവൻ ഓടിപ്പോയി ആ ദേഹത്തോടൊട്ടി കിടന്നുറങ്ങും. രാത്രിയും അമ്മയുടെ മടിയിൽ തലവെച്ചല്ലാതെ അവൻ ഉറക്കം വരില്ല.

അമ്മയുടെയും മകന്റെയും ആ കിടപ്പ് നോക്കി രസിച്ച് ആൺകുരടി അവിടെയിരിക്കും. തങ്ങളുടെ മകൻ വളർന്നുവരുമ്പോൾ ഏറ്റവും മിടുക്കനായ കുരടിയായിത്തീരുമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

എന്നാൽ, പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെല്ലാ കാര്യങ്ങൾ നടന്നത്. ചെറു പ്രായത്തിൽത്തന്നെ കുരടിക്കുട്ടിയിൽ സ്വഭാവദുഷ്ടങ്ങൾ പ്രകടമായിത്തുടങ്ങി. തരംകിട്ടിയാൽ അന്യരുടെ ഭക്ഷണം കട്ടുതിന്നുന്നതിലായിരുന്നു തുടക്കം. മറ്റു കുരടിക്കുട്ടികളോട് പോരടിക്കലും അവരെ അകാരണമായി ഉപദ്രവിക്കലും അവൻ പതിവാക്കി. നേരത്തിന് കൂട്ടിക്കുന്ന സ്വഭാവമേ അവനില്ലാതായി. ഭക്ഷണം വിളമ്പിവെച്ചാൽ കൈകഴുകാൻ പോലും മിനക്കെടാതെ അവനത് ഒറ്റയടിക്ക് അകത്താക്കും. നല്ല നറുതേനാണെങ്കിൽ പറയാനുമില്ല. തേൻകുടിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും അവന്റെ വായും മുഖവുമെല്ലാം തേൻപറ്റി അഴകുഴമ്പായിട്ടുണ്ടാവും. പിന്നെ, അമ്മക്കുടക്ക് പണിയായി. മുഖത്തെ തേനെല്ലാം നക്കിത്തുടച്ച് വൃത്തിയാക്കേണ്ട ജോലി അമ്മയ്ക്കാണ്.

കുരടിക്കുട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാതികളും പ്രവഹിച്ചു. പരാതിക്കാരെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ അച്ഛൻകുരടിയും അമ്മക്കുരടിയും വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. അവരുടെ ക്ഷമാപണത്തിൽ പരാതിക്കാർ ആദ്യമെല്ലാം ശാന്തരായെങ്കിലും കുരടിക്കുട്ടിയുടെ കുറുന്ധുകൾ തുടർന്നപ്പോൾ പ്രശ്നം ഗുരുതരമായി. അമ്മയുടെ ഓമനക്കുട്ടിയായിരുന്ന അവൻ ക്രമേണ അച്ഛനമ്മമാരെയും വകവെക്കാതായി. യാതൊരു കാര്യവും കൂടാതെ അവൻ ഏതു സമയവും അവരോട് കയർത്തു. പുറത്തു പോയി വന്ന് ഗൃഹയ്ക്കടുത്തെത്തുമ്പോൾ അച്ഛൻകുരടിക്കും അമ്മക്കുരടിക്കും മുൻപേ അവൻ അകത്തു കയറണമെന്നു നിർബന്ധമാണ്. അതു നടന്നില്ലെങ്കിൽ അവനവിടം ഇളക്കിമറിക്കും.

ഇടയ്ക്ക് ഗൃഹയിൽനിന്ന് ഒരൊറ്റപ്പോക്കാണ് കുരടിക്കുട്ടി. ആരോടും മിണ്ടലുമില്ല. പറയലുമില്ല. മകനെ കാണാതാകുമ്പോഴേ ആൺകുരടിയും പെൺകുരടിയും വിവരമറിയു. പിന്നെ, അവനെ തിരഞ്ഞ് മനമുറുകി നടക്കും, അമ്മക്കുരടി. അവനെ കണ്ടെത്തുവരെ ജലപാനം കഴിക്കില്ല. അവർ. മുന്നോ നാലോ ദിവസം കഴിഞ്ഞ് അവൻ എവിടെനിന്നെങ്കിലും കയറിവരും. അമ്മക്കുരടി എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അവൻ മുരണ്ടു കൊണ്ടുവരും.

രാത്രി മുഴുവൻ ഉറങ്ങാതെ കിടന്ന് കൃക്കിവിളിക്കുക കുരടിക്കുട്ടിയുടെ സ്വഭാവമായി. അതോടെ അച്ഛൻകുരടിയുടെയും അമ്മക്കുരടിയുടെയും ഉറക്കവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവനെയൊരിക്കൽ വിരുന്നിന് കൊണ്ടുപോയതും

തലവേദനയായി. അവനോട് എന്തോ ദേഷ്യപ്പെട്ടതിന് അമ്മായിക്കര
ടിയെ കടിച്ചുമുറിച്ചു. അതു ചോദിക്കാൻ വന്ന കരടിയമ്മാവന്മാരെ മലർ
ത്തിയടിച്ചു. എന്നിട്ടും ദേഷ്യം തീരാതെ പാകംചെയ്തുവെച്ചിരുന്ന കരി
കൾ അപ്പാടെ തട്ടിമറിച്ചുകളഞ്ഞു. അടുത്ത മരങ്ങളിൽ ചാടിക്കയറി പക്ഷി
ക്കൂടുകൾ തകർത്തു. പറക്കുമുറ്റാത്ത പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളും വിരിയറായ
മുട്ടകളും തകർന്നു. പക്ഷികൾ ക്ഷുഭിതരായെത്തി പരാതി പറഞ്ഞു. ദുഃഖി
തയായ അമ്മക്കരടി സങ്കടത്തോടെ ആൺകരടിയോട് ചോദിച്ചു:

‘നമ്മുടെ മകൻ ഇങ്ങനെ ധിക്കാരിയായിപ്പോയത് എന്തുകൊണ്ടാവും?
നന്മയും തിന്മയും അവനു വേർതിരിച്ചറിയാനാവുന്നില്ല. നല്ലതു പറഞ്ഞാൽ
ആ തലയിൽ കയറുന്നുമില്ല. നമുക്കെന്നാണ് ഒരു സ്വസ്ഥത കിട്ടുക?’

‘നീയവനെ ലാളിച്ചു വഷളാക്കിയതുകൊണ്ടു പറ്റിയതാണ്. സഹിക്കു
കയല്ലാതെ നമുക്ക് വേറെന്തു മാർഗമാണുള്ളത്?’

അമ്മക്കരടിയിൽ പഴിചാരി അച്ഛൻകരടി കൈകഴുകി.

നാൾക്കുനാൾ കരടിക്കുട്ടിയുടെ സ്വഭാവം കൂടുതൽ വഷളായിവന്നു.
ആൺകരടി അവനെ ശാസിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ അവന്റെ ദേഷ്യം
മുഴുവനും അച്ഛനു നേരെയായി. ഒരിക്കൽ അവൻ അച്ഛനെ ചവിട്ടാൻ
കാലുയർത്തി. അത് അച്ഛൻകരടിയെ ക്ഷുഭിതനാക്കി. അച്ഛൻകരടി മുട്ടൻ
വടിയുമായി അവന്റെ നേരെ ഓടിയടുത്തു. അതു കണ്ടു ഭയന്ന അമ്മ
ക്കരടി ഓടിവന്ന് ഭർത്താവിന്റെ കാലുപിടിച്ച് അപേക്ഷിച്ചു:

‘അരുത്. അവൻ കുഞ്ഞല്ലേ? അവനെ തല്ലണ്ട.’

‘നീയവന് വളംവെച്ചുകൊടുത്ത് ഇവിടംവരെയെത്തിച്ചു. ഇനിയും
അതിനുതന്നെയാണ് ഭാവമെങ്കിൽ നടക്കട്ടെ.’

അച്ഛൻ കരടി വടി വലിച്ചെറിഞ്ഞ്, പല്ലിറുമ്മിക്കൊണ്ട് ഗുഹയ്ക്കക
ത്തേക്കു പോയി.

അവർ എത്രകാലം കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും അവന്റെ ധിക്കാരം കടു
കിട കുറയ്ക്കാനായില്ല. അത് തങ്ങളുടെ തലവിധിയെന്നു സമാധാനിച്ച്
അവർ ജീവിതം തുടർന്നു.

*** **

ധിക്കാരിയായ കരടിക്കുട്ടിയുടെ കഥ ഇവിടെ തീരുകയാണ്. ഇതൊട്ടും
വിശ്വസനീയമല്ലെന്ന് വായനക്കാരിൽ ചിലരെങ്കിലും പറഞ്ഞേക്കാം.
എന്നാൽ, ഇവിടെ പറയാനുള്ളത് മറ്റൊന്നാണ്: ഇത്തരം തലതെറിച്ച കുട്ടി
കൾ കരടികൾക്കിടയിൽ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരുടെ കുട്ടത്തിലുമുണ്ട്.

എ. ബർത്തോ

വിശുദ്ധനും ഗായകന്റെ പ്രണയവും

ധനികരായ വ്യാപാരികളാൽ സമ്പന്നമായിരുന്നു തുർക്കിയിലെ പ്രധാന
നഗരങ്ങൾ. തിഫ്ലിസ് പട്ടണത്തിൽ അത്തരമൊരു ധനികൻ താമസിച്ചി
രുന്നു. അയാൾക്ക് ഒരേയൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആയിരം സുന്ദരി
കളുടെ ആകെ സൗന്ദര്യത്തെയും വെല്ലുന്ന സൗന്ദര്യമാണ് മെഗേരി
എന്നു പേരായ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അവളുടെ അഭൗമസൗന്ദര്യ
ത്തിൽ മയങ്ങി വിവാഹാഭ്യർത്ഥനയുമായി കൂർഷ്കർ ബെക്ക് എന്ന യുവാവ്
അവളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ, അവൾക്കയാളെ ഒട്ടും ഇഷ്ട
മായിരുന്നില്ല.

അതേനഗരത്തിൽ കെരീബ് എന്ന ഒരു ദരിദ്രഗായകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു.
പടച്ചവൻ അയാൾക്ക് നല്ല സാമ്പത്തികസ്ഥിതി നൽകിയില്ലെങ്കിലും ഒന്നാ
ന്തരം ശബ്ദഭംഗി സമ്മാനിച്ചിരുന്നു. ധനികരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും
വീടുകളിലെ വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ വീണമീട്ടി പാട്ടുപാടിയാണ്
അയാൾ ജീവിച്ചുവന്നത്. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ കുറയുമ്പോൾ തെരുവു

ഗായകനാവാനും കെരീബ് മടി കാണിച്ചില്ല. തന്റെ കഴിവ് പ്രകടിപ്പിച്ച് യാചിക്കുന്നതിൽ അയാൾ ഒരു തെറ്റും കണ്ടില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ധനികന്റെ വീട്ടിലെ വിവാഹാഘോഷത്തിൽ പാടാൻ കെരീബിന് അവസരം ലഭിച്ചു. അയാൾ ആൾക്കൂട്ടത്തെ സാക്ഷിയാക്കി പാടിത്തകർത്തു. ആ ഗാനനിർമ്മിതിയിൽ സദസ്യർ ലയിച്ചുനിന്നു. ഇത്ര ഹൃദയസ്पर्ശിയായ ആലാപനം തങ്ങൾ മുൻപൊരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അവർക്കുറപ്പായിരുന്നു. യാദൃച്ഛികമെന്ന് പറയട്ടെ, ആ വിരുന്നിൽ പങ്കെടുക്കാൻ തിഫ്ലിസിലെ ധനികനും മകൾ മെഗേരിയും എത്തിയിരുന്നു. ഗായകന്റെ മധുരസ്വരം അവളെ ആകർഷിച്ചു. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിനേകം അയാളെയും അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. എന്തിനധികം പറയുന്നു, അവർ പ്രഥമദർശനത്തിൽത്തന്നെ അനുരാഗബദ്ധരായി.

ധനികപുത്രിയുടെ നിലയെന്ന്, തന്റെ നിലയെന്ന് എന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണ കെരീബിനുണ്ടായിരുന്നു. താനും പെൺകുട്ടിയും തമ്മിൽ എത്ര സുദൃഢമായ പ്രണയബന്ധമുണ്ടായാലും തങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും ഒരുമിക്കാനാവില്ല എന്നയാൾക്ക് നല്ല ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മെഗേരിയെ സ്വന്തമാക്കാനോ മറക്കാനോ പറ്റാത്ത ആ അവസ്ഥ അയാളെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലാക്കി.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ അവർ തമ്മിൽ വീണ്ടും സന്ധിക്കാനുള്ള അവസരമുണ്ടായി. മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ മയങ്ങിക്കിടന്ന കെരീബിനെ മെഗേരിയുടെ തോഴിമാരിലൊരുവൾ കാണാനിടയായി. മെഗേരിയും രണ്ടു തോഴിമാരും എവിടെയോ പോയി മടങ്ങുമ്പോഴാണ് അതുണ്ടായത്. മെഗേരിയാണെങ്കിൽ അത് അറിഞ്ഞതുമില്ല. അവളെ ഒന്ന് അർദ്ധുതപ്പെടുത്താമെന്ന് കരുതി തോഴി അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് തനിച്ചുചെന്നു. നല്ലൊരു ഗായികകുടിയായ തോഴി ഒരു ഗാനം ആലപിച്ച് അയാളെ ഉണർത്തി. 'നിന്റെ പ്രിയതമ കൺമുന്നിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നത് ഭൂഷണമാണോ?' എന്നതായിരുന്നു ഗാനത്തിന്റെ അർഥം. അപ്പോഴേക്കും തോഴി മെഗേരിയെയും കൂട്ടി അവിടെയെത്തിയിരുന്നു.

'കെരീബ്, നിങ്ങളെ എനിക്ക് അത്രയ്ക്കിഷ്ടമാണ്. ആദ്യം നിങ്ങളുടെ സംഗീതത്തെയും പിന്നെ മനസ്സിനെയും ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയെനിക്ക് നിങ്ങളെക്കൂടാത്തുള്ള ജീവിതം അസാധ്യമാണ്,' മെഗേരി പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ അയാളുടെ മുഖത്ത് തെല്ലും തെളിച്ചമുണ്ടായില്ല. അതുശ്രദ്ധിച്ച് അവൾ തിരക്കി.

'എന്തു പറ്റി? ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ നമുക്ക് സ്വൈരസല്ലാപത്തിനുള്ള അസുലഭാവസരം വീണുകിട്ടിയിട്ടും നിങ്ങളെന്താണ് ഒട്ടും സന്തോഷിക്കാത്തത്? എന്റെ സാമീപ്യം നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമാകുന്നില്ല എന്നുണ്ടോ?'

അതു കേട്ടതും കെരീബിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അവളുടെ കൈയിൽ ബലമായി പിടിച്ച്, തൊണ്ടയിടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

'പടച്ചവന് നിരക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ പറയാതിരിക്കൂ. ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്റെ സാന്നിധ്യത്തോളം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന മറ്റൊന്നും എനിക്കില്ല. എന്നാൽ, ഞാൻ പ്രായോഗികമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാളാണ്. നീയും ഞാനും എവിടെയാണെന്ന് എനിക്ക് നന്നായറിയാം. തെരുവിലും കല്ലാണവീടുകളിലും പാടിനടക്കുന്ന എനിക്കു സമ്പദ്സമൃദ്ധിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ കഴിയുന്ന നിന്നെ ഭാര്യയായി ലഭിക്കില്ലെന്ന് നന്നായറിയാം. പിന്നെ വെറുതെയെന്തിന് ഇങ്ങനെയെല്ലാം മോഹിക്കണം?'

'അങ്ങനെയൊന്നും ചിന്തിച്ച് മനസ്സ് വിഷമിപ്പിക്കാതിരിക്കൂ. എന്റെ ഇഷ്ടമെന്തോ അത് നടത്തിത്തരാൻ മടിക്കാത്തയാളാണ് എന്റെ പിതാവ്. ഞാനിക്കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞാൽ വലിയൊരു തുക സ്ത്രീധനമായിത്തന്ന് അദ്ദേഹം നമ്മുടെ വിവാഹം നടത്തിത്തരും,' മെഗേരി പറഞ്ഞു.

'ഒരുപക്ഷേ, അങ്ങനെയും സംഭവിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോടുള്ള സ്നേഹം ശാശ്വതമാകണമെന്നില്ല. ദരിദ്രനായ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദാര്യം പറ്റിക്കഴിയുകയാണെന്ന് ജനങ്ങളും പറഞ്ഞു പരത്താനിടയുണ്ട്. നിന്റെ വലിയ വീട്ടിൽ ഞാനൊരു അധികപ്പറ്റാവുന്നത് എനിക്ക് സഹിക്കാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാനൊരു തീരുമാനമെടുത്തിട്ടുണ്ട്,' അയാൾ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

'എന്തു തീരുമാനം?'

അതിയാൻ അവൾ തിടുക്കംകാട്ടി.

'പറയാം. അധ്വാനിച്ച് പണമുണ്ടാക്കിയ ശേഷമേ ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കൂ. ഞാൻ ഇന്നുതന്നെ ഈ നാടു വിടുകയാണ്. ഏഴു വർഷം തികയുന്ന ദിവസം ഞാനിവിടെ തിരിച്ചെത്തും. അതിനിടയിൽ എനിക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ അതു വിധിയെന്ന് സമാധാനിച്ച് നീ മറ്റൊരു ജീവിതം തിരഞ്ഞെടുക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വരുംവരെ കാത്തിരിക്കണം.'

കെരീബ് വിശദീകരിച്ചു. അവൾ അതിന് സമ്മതമുളി, കണ്ണീരും കൈയുമായി അയാളെ പറഞ്ഞയച്ചു.

പെറ്റമ്മയോടും കുടപ്പിറപ്പിനോടും യാത്ര ചോദിച്ച് അയാൾ വീടിന്റെ പടിയിറങ്ങി. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു യുവാവ് അയാൾക്കൊപ്പം

കൂടി. അത് മെഗേരിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന കുർഷൂർ ബെക് ആണെന്ന് കെരീബിന് മനസ്സിലായില്ല. യുവാവാകട്ടെ, തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിയതുമില്ല. അയാളുടെ കുതിരപ്പുറത്ത് കെരീബിനെയും കയറ്റി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

കുറെ ദൂരം താണ്ടി അവർ ഒരു നദിക്കരയിലെത്തി. നദി കടന്നു ഇനി യാത്ര തുടരാനാവും. പുഴയ്ക്കു മുകളിലൂടെ പാലമില്ല. അക്കരെ കടത്താൻ കടത്തുകാരുമില്ല. കെരീബ് അന്തിച്ചുനിൽക്കെ, യുവാവ് പറഞ്ഞു:

‘നദി മുറിച്ചുനീന്തുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മേൽവസ്ത്രമഴിച്ചുവെച്ച് നിങ്ങൾ നീന്തിക്കോളൂ. ഞാനിത് നനയാത്തവിധം പൊതിഞ്ഞെടുത്ത് പുറകെ നീന്തിവരാം.’

കെരീബ് അത് വിശ്വസിച്ചു തന്റെ കുപ്പായം ഊരി യുവാവിനെ ഏല്പിച്ച് നീന്തിത്തുടങ്ങി. നദിയിൽ സാമാന്യം നല്ല ഒഴുക്കുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആത്മവിശ്വാസം കൈവിടാതെ നീന്തി അയാൾ അക്കരെ യെത്തി. തന്റെ കുപ്പായവുമായി വരുന്ന യുവാവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ച് അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഞെട്ടിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് അപ്പോളയാൾ കണ്ടത്. തന്റെ കുപ്പായവുമായി യുവാവ് കുതിരപ്പുറത്തു കയറി തിരിച്ചു പോകുന്നു!

മേൽവസ്ത്രം നഷ്ടപ്പെട്ട കെരീബ് നല്ലവരുടെ ഗ്രാമത്തിലെത്തി. അവർ അയാളെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച് വസ്ത്രവും മെതിയടിയും നൽകി. വിശപ്പും ദാഹവുമകറ്റാൻ വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളും പാനീയങ്ങളും വിളമ്പി. അവരുടെ സ്നേഹത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അയാൾ മനോഹരമായ ഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചു. ഗ്രാമീണരെ ഒന്നടങ്കം വശീകരിക്കാൻ അയാളുടെ ശബ്ദ മാധുര്യത്തിനായി. അവർ അയാൾക്ക് യോജിച്ച താമസസൗകര്യവും ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു. ആകപ്പാടെ ജീവിതം സുഖകരമായതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ഇടയ്ക്കിടെ സമീപത്തുള്ള ഹലാഫ് നഗരത്തിൽ പോയി പാടാനും കെരീബ് സമയം കണ്ടെത്തി. ധനികരായ സംഗീതപ്രേമികൾ ധാരാളമുള്ള നഗരത്തിൽനിന്നും നല്ല വരുമാനവും അയാൾക്ക് ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

ഹലാഫിൽ കോടീശ്വരനായ ഒരു വൃദ്ധനുണ്ടായിരുന്നു. സംഗീതത്തെ പ്രാണവായുവിനു തുല്യംകണ്ട അദ്ദേഹം സകല ഗായകരെയും തന്റെ മാളികയിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി പാട്ടുപാടിച്ച്. അവർക്ക് വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങളും നൽകി. എന്നാൽ, തന്നെ പൂർണ്ണമായും സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഗായകനെ കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല. അപ്പോഴാണ് നഗരത്തിൽ മാസ്മരികശബ്ദത്തിനുമുമ്പായ ഗായകനെത്തിയ വാർത്ത ധനിക

വൃദ്ധന്റെ കാതിലെത്തുന്നത്. അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ധനികൻ പരിചാരകരെ അയച്ചു. അവർ കെരീബിനെക്കണ്ട് ധനികന്റെ മാളികയിലേക്ക് ചെല്ലാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും അയാൾ തയ്യാറായില്ല. പരിചാരകർ അയാളെ ബലമായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ധനികവൃദ്ധന്റെ മുന്നിലെത്തിച്ചു.

ധനികൻ കെരീബിനെ യഥോചിതം സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളും പെരുമാറ്റവും അയാൾക്കു പിടിച്ചു. ധനികനുവേണ്ടി പല ഗാനങ്ങളും അയാൾ ഹൃദ്യമായി ആലപിച്ചു. അവയിലധികവും പ്രണയഗാനങ്ങളായിരുന്നു. അവ ധനികന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. താൻ വളരെക്കാലമായി തേടിനടന്ന ഉത്തമഗായകനെ കണ്ടുകിട്ടിയതിലുള്ള സന്തോഷം ആ മുഖത്ത് പ്രകടമായി. സമ്മാനമായി അനേകം സ്വർണനാണയങ്ങൾ നൽകിയതിനു പുറമേ ഗായകനെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം. അങ്ങനെ തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായി ആ ദരിദ്ര ഗായകൻ വലിയ പണക്കാരനായിത്തീർന്നു. അപ്പോഴും കെരീബ് തന്റെ സംഗീതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല.

ഈ സമയം പാവം മെഗേരിയുടെ അവസരയെന്താണെന്ന് നോക്കാം. ദുഷ്ടബുദ്ധിയായ കുർഷൂർ ബെക് കെരീബിന്റെ മേൽക്കുപ്പായവുമായി നേരെ പോയത് അവന്റെതന്നെ വീട്ടിലേക്കാണ്. സഹോദരിയെയും അമ്മയെയും മേൽക്കുപ്പായം കാണിച്ച് അയാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

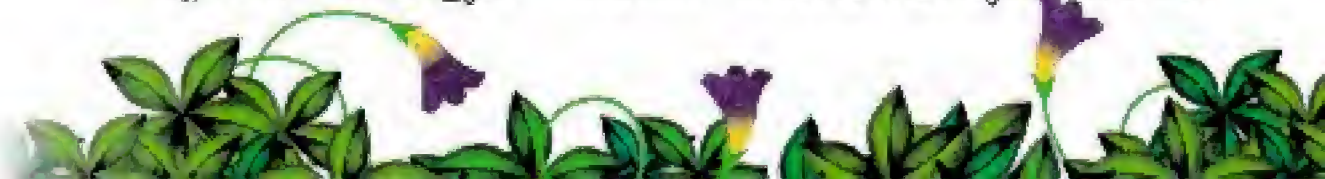
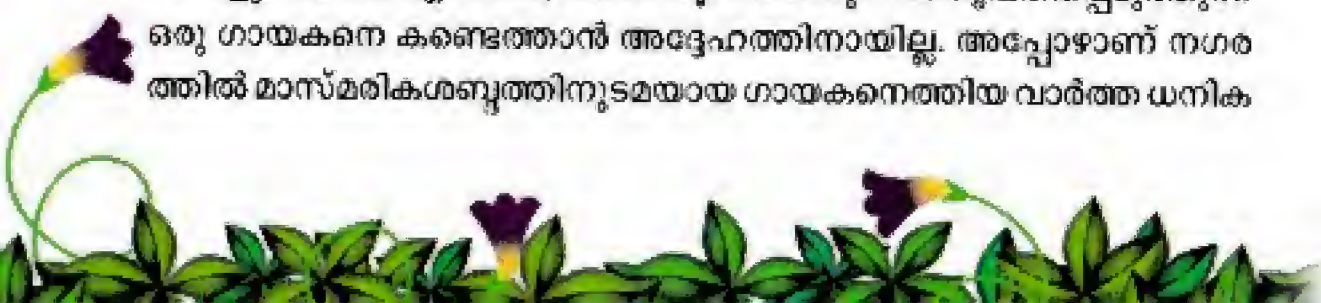
‘പടച്ചവന്റെ വിധി നമുക്ക് അനുസരിച്ചല്ലേ പറ്റൂ? പണമുണ്ടാക്കാൻ അനുനാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ട കെരീബ് വഴിയേ ഒരു പുഴ നീന്തിക്കടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അയാൾക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പുഴയുടെ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട അയാൾ മരിച്ചു. അത് ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതാണ്. അയാളുടെ മൃതദേഹം കരയ്ക്കടിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനീ വസ്ത്രവുമെടുത്ത് ഇങ്ങോട്ട് പോരികയാണുണ്ടായത്. കണ്ടില്ലേ, ഇതിന്റെ നന്വ് ശരിക്കു മാറിയിട്ടുതന്നെയില്ല.’

അതു കേട്ട് അവർ ബോധശൂന്യരായി.

കുർഷൂർ ബെക് പിന്നീട് ആ കുപ്പായവുമായി മെഗേരിയെ ചെന്നു കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘മെഗേരി, ഇനി നീ ആ ദരിദ്രഗായകനെ കാത്തിരിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ല. നദിയിൽ മുങ്ങിപ്പോകാനായിരുന്നു അവന്റെ വിധി. ദാ, അവന്റെ മേൽക്കുപ്പായമാണിത്, ഇനി നീ കെരീബിനെക്കുറിച്ചോർത്ത് നേരം കളയാതെ എന്റെ ഭാര്യയായിക്കൊള്ളൂ.’

എന്നാൽ അയാളുടെ സ്വഭാവം നന്നായറിയാവുന്ന മെഗേരി

അതൊന്നും മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല. അയാളെ മടക്കിയയച്ചശേഷം അവൾ ചിന്തിച്ചു:

‘കുർഷുർ ബെക്കിന്റെ കല്പവെച്ചു നുണയാണ്. ഏഴാണ്ട് തികയുന്ന നാൾ കെരീബ് എന്നെത്തേടിവരും. ആ കാലയളവ് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതെ മറ്റൊരു വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയേയില്ല!’

അവൾ ഏതുനേരവും കെരീബിനെക്കുറിച്ചാർത്തും അയാൾ പാടിയ ഗാനങ്ങൾ മുളിയും കാലം കഴിച്ചു.

കെരീബ് പറഞ്ഞ കാലാവധി അടുത്തതോടെ മെഗേരിയുടെ മനസ്സിൽ പരിഭ്രമം മൊട്ടിട്ടുതുടങ്ങി. അയാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവുമോ, തന്നെ ഇതിനകം മറന്നുകാണുമോ എന്നൊക്കെയുള്ള ചിന്തകൾ അവളെ അലട്ടി. അന്യദേശങ്ങളിൽ ചരക്കു വിലക്കുന്ന ഒരു വ്യാപാരി കപ്പലിൽ പുറപ്പെടുന്ന വാർത്ത അവളുടെ കാതിലുമെത്തി. അപ്പോൾ അവൾ ഒക്കാരും ആശയം തോന്നി, കെരീബ് പണ്ട് തനിക്കു സമ്മാനിച്ച ഒരു തളിക അവൾ വ്യാപാരിയെ ഏല്പിച്ചു. കച്ചവടത്തിനായി കപ്പലിറങ്ങുന്ന ഓരോ നാട്ടിലും തളിക പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നും അത് തിരിച്ചറിയുന്ന ആളോട് താൻ പറയുന്ന കാര്യം സൂചിപ്പിക്കണമെന്നും അഭ്യർഥിച്ചു. വ്യാപാരി അത് സമ്മതിച്ചു. കപ്പൽ തുറമുഖം വിട്ടു.

പല നാടുകളിലും കച്ചവടത്തിനിടെ വ്യാപാരി ആ തളിക പ്രദർശിപ്പിച്ചെങ്കിലും ആരിൽനിന്നും ഒരു പ്രതികരണവുമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ ഹലാഫിൽവെച്ച് ഒരാൾ തളിക കണ്ടയുടൻ ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘വ്യാപാരിമുഖ്യാ, നിങ്ങൾക്ക് ഈ തളിക എങ്ങനെ കിട്ടി? യഥാർഥത്തിൽ ഇതിന്റെ ഉടമ ഞാനാണ്. ഞാനിത് എന്റെ പ്രാണപ്രേയസിക്ക് സമ്മാനിച്ചതാണ്.’

‘ഓഹോ, അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഗായകൻ കെരീബാണല്ലോ? നിങ്ങളെ കണ്ടെത്താനായി തിഫ്ലിസിലെ മെഗേരി തന്നയച്ചതാണ് ഈ തളിക. അവളുടെയൊരു സന്ദേശവും നിങ്ങൾക്ക് കൈമാറാനുണ്ട്. അടുത്ത പൗർണ്ണമിനാളിനകം നിങ്ങൾ അവളുടെയടുത്തെത്തിയില്ലെങ്കിൽ അവൾ കുർഷുർ ബെക്ക് എന്നയാളുടെ ഭാര്യയാവും എന്നതാണ് സന്ദേശം. കേട്ടിടത്തോളം അവളുടെ പ്രണയം ഉറച്ചതും ആത്മാർത്ഥവുമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. അത്തരമൊരുവളെ ഭാര്യയാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കതൊരു വൻ നഷ്ടമാവും,’ വ്യാപാരി ഉപദേശിച്ചു.

കെരീബിന് ആകെ സങ്കടമായി. താനിത്രയും കാലം അവളെ ഓർക്കാതിരുന്നതിൽ അയാൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു. എങ്ങനെയും തിഫ്ലിസിലെത്തി അവളെ സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അയാളുറപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, പൗർണ്ണമിക്ക്

ഇനിയുള്ളത് മൂന്നു നാൾ മാത്രം. ആഴ്ചകൾ നീളുന്ന യാത്രയുണ്ട് അങ്ങോട്ട്. വായുവേഗത്തിൽ പോയാലേ പറഞ്ഞ സമയത്തിനകം അവിടെ എത്താനാവൂ.

കെരീബ് തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചിട്ടും ഒരു വഴിയും തെളിഞ്ഞുകിട്ടിയില്ല. മെഗേരിയില്ലാത്ത ജീവിതത്തിന് യാതൊർത്ഥവുമില്ല. അവളെ സ്വന്തമാക്കാനായില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിലും കാര്യമില്ല. അതിൽ ഭേദം മരണംതന്നെയാണ്. അയാൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനായി ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കയറി. പെട്ടെന്നൊരു ശാന്തഗംഭീരശബ്ദം ഉയർന്നുകേട്ടു:

‘കെരീബ്, നീയെന്താണീ ചെയ്യുന്നത്? ജീവത്യാഗത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ മാത്രം എന്താണുണ്ടായത്?’

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ, തൊട്ടുപിന്നിൽ ഐശ്വര്യം നിറഞ്ഞ മുഖമുള്ള ഒരാൾ തന്റെ വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് വന്നുനില്ക്കുന്നു! ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ആ രൂപം അയാളെ ആകർഷിച്ചു.

‘നീന്റെ പ്രശ്നം, അതെന്തായാലും എന്നോടു തുറന്നു പറയൂ.’

അദ്ദേഹം അയാളെ നിർബന്ധിച്ചു. പിന്നെ, അയാൾ ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാതെ തന്റെ കഥ വിശദീകരിച്ചു. ഒടുവിൽ അയാൾ ചില ചോദ്യങ്ങളും ഉന്നയിച്ചു.

‘തിഫ്ലിസിലേക്ക് ഒരാഴ്ചകൊണ്ടുപോലും എനിക്കെത്താനാവില്ല. എനിക്കിനിയുള്ളത് മൂന്നു നാളാണ്. അതിനുള്ളിൽ അവളുടെയടുത്തെത്തിയില്ലെങ്കിൽ മെഗേരിയെ എനിക്ക് നഷ്ടമാവും. അവളെ സ്വന്തമാക്കാനായില്ലെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഞാൻ മരിക്കും. അത് ഇപ്പോൾത്തന്നെയാകുന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് കുഴപ്പം? നിസ്സാരനായ എന്റെ മരണംകൊണ്ട് ആർക്കെന്തു വിഷമം വരാനാണ്?’

‘കെരീബ്, നീ അമിതമായ വികാരപ്രകടനമാണ് നടത്തുന്നത്. ആത്മഹത്യ ഒന്നിനുമൊരു പരിഹാരമല്ല. അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭീരുത്വംതന്നെയാണ്. നീ ഈ കുതിരപ്പുറത്ത് കയറിയിരിക്കൂ. ഞാൻ നിന്നെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കാം.’

അദ്ദേഹം അയാളെ ക്ഷണിച്ചു. കെരീബിന്റെ മുഖത്ത് പ്രത്യാശയുടെ പൊടിപ്പുകൾ പ്രകടമായി. ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നിലിരുന്നു. അദ്ദേഹം കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ചതും വെള്ളക്കുതിര വായുവേഗത്തിൽ കുതിച്ചു. ആദ്യം അർസെറം നഗരത്തിലും പിന്നെ കാർസ് നഗരത്തിലും കുതിര നിന്നു. ഇതൊന്നുമല്ല മെഗേരി താമസിക്കുന്ന പട്ടണമെന്ന് അയാൾ തീർത്തുപറഞ്ഞു. ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ കുതിര

ചാടിയുയർന്ന് വലിയൊരു നഗരത്തിലെത്തി. മാനംമുട്ടെ ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന കെട്ടിടങ്ങളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘വിശാലമായ ഈ തിഫ്ലിസ് നഗരമാണോ നീ ഉദ്ദേശിച്ചത്?’

കെരീബ് ചുറ്റും നോക്കി. താൻ പാടിനടന്ന തെരുവുകൾ അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഉത്സാഹത്തോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘പടച്ചവനാണേ, ഇതുതന്നെയാണ് എന്റെയും മെഗേരിയുടെയും നാട്.’

അയാൾ കൃതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരുപിടി മണ്ണ് അയാൾക്കു നല്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘നിനക്ക് വിജയിക്കാനാവട്ടെ. ഞാൻ തന്നെ മണ്ണ് ഹലാഫിൽനിന്നെടുത്തതാണ്. ഇനിയും അതിന്റെ ചുടു മാറിയിട്ടില്ല. ഒരുനാൾകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും തിഫ്ലിസിലെത്തി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും വിശ്വസിക്കില്ല. മണ്ണു കണ്ടിട്ടും ആരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നുകൂടി ചെയ്യണം. ഏഴാണ്ടായി കണ്ണുകാണാത്ത വൃദ്ധയുടെ കണ്ണിൽ ഈ മണ്ണ് തേയ്ക്കണം. അപ്പോൾ അവർക്ക് കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടും. അവർ നിന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യും.’

‘അങ്ങാരാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനല്ലെന്ന് മാത്രമറിയാം. മനുഷ്യസാധ്യമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാ അങ്ങ് ചെയ്യുന്നത്. എന്തായാലും എന്നോടു കാട്ടിയ സൗമ്യസ്ഥിന് നന്ദി പറയുന്നു.’

കെരീബ് അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങി. അക്ഷണം അദ്ദേഹവും വെള്ളക്കുതിരയും അപ്രത്യക്ഷമായി!

തന്നെ സഹായിക്കാനെത്തിയത് വിശുദ്ധനായ ജോർജ്ജ് ആണെന്ന് കെരീബിന് മനസ്സിലായതേയില്ല!

നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. അമ്മയെയും അനുജത്തിയെയും കാണാനുള്ള തിടുക്കത്തിൽ അയാൾ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് ചെന്നു. വീടിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടി അയാൾ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘അമ്മേ, അകത്താരുമില്ലേ?’

അകത്തുനിന്നും കേട്ട വൃദ്ധയുടെ ശബ്ദം അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. എങ്കിലും തത്കാലം അത് പുറത്തുകാട്ടിയില്ല.

‘ഒ്ഹും, ആരാണ് ഈ അസമയത്ത്? പരദേശികളാണെങ്കിൽ രാത്രി തങ്ങാൻ വല്ല സ്ത്രീയും നോക്കിക്കൊള്ളൂ. ഇവിടെ ഞാനും എന്റെ മകളും മാത്രമേയുള്ളൂ. അന്യർക്ക് താമസിക്കാനാവില്ല.’

അമ്മയുടെ സ്വരം അയാൾ ആവോളം ആസ്വദിച്ചു.

‘അങ്ങനെ പറയരുത്. ഈ പട്ടണവുമായി യാതൊരു പരിചയവും

മില്ലാത്ത ഒരാളാണ് ഞാൻ. സ്ത്രീത്തിൽ കൊടുക്കാനുള്ള പണവും കൈയിലില്ല. നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ഉപദ്രവവും കൂടാതെ ഞാനീ രാത്രി കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം,’ അയാൾ വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചു.

ഒടുവിൽ, വൃദ്ധ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അതിനു സമ്മതിച്ചു.

അവർ വാതിൽ തുറന്ന് അയാളെ അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. അയാൾ വൃദ്ധയുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണ് നമസ്കരിച്ചു. ആറാണ്ടിനുശേഷം അമ്മയെയും അനുജത്തിയെയും കൺമുന്നിൽ കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. എന്നാൽ, അത് മറ്റാരും കാണാതെ തുടച്ചു.

അനുജത്തി വിളമ്പിയ ഗോതമ്പുകഞ്ഞി വയറുനിറയെ കഴിച്ച് അയാൾ വിശപ്പു മാറ്റി. അമ്മയ്ക്ക് കാഴ്ചശക്തി നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവും അപ്പോഴാണ് അയാൾക്കുണ്ടായത്. തനിക്കു കിടക്കാനായി അനുജത്തി ഒരുക്കിയത് തന്റെതന്നെ പഴയ മുറിയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ അഭ്യർത്ഥംകുറി. അയാൾ സമ്മിശ്രവികാരങ്ങളോടെ ചുറ്റും നിരീക്ഷിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അയാളതു കണ്ടത്. ചുമരിൽ തന്റെ വീണ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു! അയാളത് എടുക്കാൻ ഭാവിച്ചതും വൃദ്ധ വിലക്കി. കണ്ണില്ലാതിരുന്നിട്ടും തന്റെ ചെയ്തികൾ അവർ മനസ്സിലാക്കിയത് അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

‘അത് തൊടരുത്. അതെന്റെ ഹതഭാഗ്യനായ മകൻ കെരീബിന്റെതാണ്. പാവം, ആറു വർഷത്തിനു മുൻപ് അവൻ ഒരു നദിയിൽ മുങ്ങി മരിച്ചു. അന്നുതൊട്ടിന്നുവരെ ആരും ആ വീണ തൊട്ടിട്ടില്ല. അവൻ മരിച്ചതായി ആ കൂർഷ്കർ ബെക്ക് വന്നുപറഞ്ഞ നിമിഷം എനിക്കെന്റെ കാഴ്ചയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇനി എന്നെങ്കിലും അവനെ കാണാമെന്ന പ്രതീക്ഷയും നഷ്ടപ്പെട്ടു.’

വൃദ്ധ തളർന്നിരുന്നു. അമ്മയുടെ ആ മകനാണ് താനെന്നു പറയാൻ അയാൾ തുനിഞ്ഞെങ്കിലും പിന്നെ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. വൃദ്ധയുടെ അർധസമ്മതത്തോടെ അയാൾ ആ വീണയെടുത്ത്, പൊടിതൂടച്ച് പാടാൻ തുടങ്ങി:

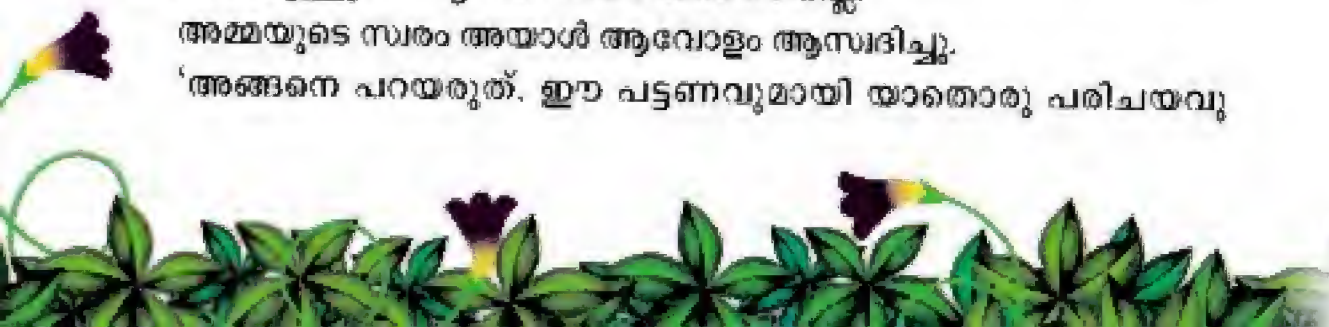
‘ഞാനൊരു ദരിദ്രഗായകൻ

എന്റെ ഗാനങ്ങൾ നിറയെ ദാരിദ്ര്യമാണ്.

പെറ്റമ്മപോലും തിരിച്ചറിയാത്തത്

എന്റെ മനസ്സിനെയും ദരിദ്രമാക്കുന്നു.’

ആ ശബ്ദം വൃദ്ധയുടെ മനസ്സിൽ വന്നലച്ചു. താൻ എവിടെയോ കേട്ടു മറന്ന ശബ്ദം. തന്റെ പൊന്നോമനമകന്റെ ശബ്ദത്തോട് നല്ല സാമ്യം തോന്നുന്നു.

അവരൊക്കെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി.

നേരം പുലർന്നതും കെരീബ് കുളിച്ചൊരുങ്ങി വൃദ്ധയുടെ മുന്നിലെത്തി.

‘അമ്മേ, എന്തോടു കാണിച്ച സ്നേഹത്തിന് നന്ദിയുണ്ട്. എന്റെ ഒരു പേക്ഷകൂടി അമ്മ സമ്മതിക്കണം. ഇവിടെ അടുത്തൊരു വീട്ടിൽ ധനിക പുത്രിയുടെ കല്യാണമാണിന്ന്. ഞാനാണ് അവരെ പാടി ആനന്ദിപ്പിക്കേണ്ടത്. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ എന്റെ കൈയിൽ സംഗീതോപകരണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. അമ്മയുടെ മകന്റെ വീണ കൊണ്ടുപോയി പാടാൻ അനുവദിക്കണം. ഗാനം തീർന്നാലുടൻ ഞാനത് ഭദ്രമായി തിരികെത്തരാം!’

അവന്റെ ആവശ്യത്തോട് വൃദ്ധ ഒട്ടും അനുകൂലമായി പ്രതികരിച്ചില്ല. വീണ വീട്ടിൽനിന്ന് പുറത്തു കൊണ്ടുപോകാനാവില്ലെന്ന നിലപാടിൽ അവർ ഉറച്ചുനിന്നു. ഒടുവിൽ തന്റെ കനപ്പെട്ട പണസഞ്ചി വീണയ്ക്കു പകരമായി അവരെ ഏല്പിച്ചാണ് അയാൾ അനുവാദം വാങ്ങിയത്. കല്യാണവീട്ടിലേക്ക് തന്നിടും ക്ഷണമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അനുജത്തിയും അയാൾക്കൊപ്പം പുറപ്പെട്ടു.

മെഗേരിയുടെ മാളിക ഉത്സവത്തിമർപ്പിലായിരുന്നു. മെഗേരിയുടെയും കുർഷ്യർ ബെക്കിന്റെയും വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളാണവിടെ. കുർഷ്യർ ബെക്കും ബന്ധുക്കളും ഉത്സാഹത്തോടെ ഓടിനടക്കുന്നത് കെരീബ് കണ്ടു. ഉള്ളിൽ പതഞ്ഞ കോപം കടിച്ചമർത്തി അയാൾ കുർഷ്യർ ബെക്കിനെ ചെന്നു കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ വിവാഹത്തിന് എല്ലാവിധ ആശംസകളും നേരുന്നു. വിവാഹവീടുകളിൽ പാടി ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ദരിദ്രഗായകനാണു ഞാൻ. അങ്ങയുടെ വിവാഹത്തിൽ സംബന്ധിക്കാനെത്തിയവരെയും എനിക്കെന്റെ ഗാനാലാപത്താൽ സന്തോഷിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ട്. ദയവായി അതിന് അനുവദിച്ചാലും.’

തന്റെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നത് പഴയ കെരീബാണെന്ന് കുർഷ്യർ ബെക്കിനു മനസ്സിലാക്കാനായില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അയാൾക്ക് പാടാനുള്ള അനുവാദവും ലഭിച്ചു.

വിധിവശാൽ, ഇഷ്ടമല്ലാത്ത ഒരാളുടെ ഭാര്യയായിത്തീരേണ്ട ദുരവസ്ഥയിലായിരുന്നു മെഗേരി. അവൾ കിടപ്പറയിലിരുന്ന് തന്റെ കഷ്ടകാലത്തെക്കുറിച്ച് വേദനയോടെ ഓർത്തു:

‘ദൈവമേ, എന്തിനാണ് എന്റെ തലയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയത്? എഴുണ്ടുകാലം ഞാനാർക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നുവോ അദ്ദേഹവും എനിക്കനുനാവുകയാണ്. അദ്ദേഹമിപ്പോൾ ജീവനോടെയുണ്ടോ എന്നുപോലും

വ്യക്തമല്ല. ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ വേദനയറിഞ്ഞ് ഇവിടെ പാഞ്ഞെത്തുമായിരുന്നു. എല്ലാം എന്റെ തലവിധി!’

അവളുടെ ദീർഘനിശ്വാസം കെരീബിന്റെ കാതിലെത്തി. വളരെ വേഗം അയാളത് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അയാൾ വീണ കൈയിലെടുത്ത് ഹൃദ്യമായി പാടാൻ തുടങ്ങി.

കാത്തിരിപ്പിന് വിരാമമാകുന്നു

തിഫ്ലിസിലേക്ക് എനിക്ക് ഒരേയൊരു നാളിന്റെ മാത്രം ദൂരം.

നിരാശനായ എനിക്ക് പടച്ചവൻ ചിറകു തന്നു.

നിനക്കാശ്വസിക്കാൻ കൈപ്പാടകലെ ഞാനുണ്ട്.

മിഴി തുടയ്ക്കൂ, ശാന്തയാകൂ

തെളിഞ്ഞ പ്രഭാതം തൊട്ടടുത്തുതന്നെയുണ്ട്.

ആ ശബ്ദം കുളിർമഴയെന്നവണ്ണം മെഗേരിയുടെ കാതുകളിൽ വന്നു. അവൾ കൈകളുയർത്തി സർവശക്തന് നന്ദിപറഞ്ഞു. ഇത്രകാലം കാത്തിരുന്ന പ്രിയനെ കാണാതിരിക്കാൻ അവൾക്കായില്ല. സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് അവൾ ഇറങ്ങിയോടി വിരുന്നുശാലയിലെത്തി. വിവാഹസത്കാരത്തിനെത്തിയവരെ വകഞ്ഞുമാറ്റി അവൾ കെരീബിനടുത്തെത്തി, അയാളെ ഗാഢമായി ആലിംഗനം ചെയ്തു! രണ്ടുപേരുടെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

കുർഷ്യർ ബെക്കിന്റെയും മെഗേരിയുടെയും ബന്ധുക്കൾ ഇതെല്ലാം കണ്ട് അന്തിച്ചുനിന്നു. കുർഷ്യർ ബെക്കിന്റെ സഹോദരൻ കാരയുമായി അയാളെ കൊല്ലാൻ ഓടിവന്നെങ്കിലും ബെക്ക് അയാളെ പിടിച്ചുമാറ്റി ശാന്തനായി പറഞ്ഞു:

‘വേണ്ട സഹോദരാ, പടച്ചവൻ വിധിക്കുന്നതുപോലെയല്ലേ നടക്കൂ? മെഗേരി എനിക്കുള്ളതായിരിക്കില്ലെന്ന് സമാധാനിക്കുകയേ വഴിയുള്ളൂ.’

നീണ്ട മൗനത്തിനുശേഷം കെരീബും മെഗേരിയും ദീർഘനേരം സംസാരിച്ചു. എന്നാൽ ഒറ്റനാൾകൊണ്ട് ഹലാഫിൽനിന്ന് തിഫ്ലിസിലെത്തിയെന്നതു മാത്രം അവൾ വിശ്വസിച്ചില്ല. അന്ധയായ വൃദ്ധയെ കൊണ്ടുവന്നാൽ താൻ ഹലാഫിലെ ചുടാരാത്ത മണ്ണുകൊണ്ട് അവർക്ക് കാഴ്ചശക്തി തിരിച്ചുകൊടുക്കാമെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട അനുജത്തി ഓടിപ്പോയി വൃദ്ധയായ അമ്മയെയും കൂട്ടി വന്നു. കെരീബ് അമ്മയുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണു പുരട്ടിയതും അവർക്ക് കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടി! ആ നിമിഷംതന്നെ അവർ മകനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

‘പൊന്നുമോനേ...’

അവർ അയാളെ കെട്ടിപ്പുണർന്ന് കണ്ണീരൊഴുക്കി.

അതോടെ മെഗേരിയുടെ വിശ്വാസക്കുറവെല്ലാം മാറി. കുർഷുർ ബെക് തന്നെ മുൻകൈയെടുത്ത് അവരുടെ വിവാഹം നടത്തിക്കൊടുത്തു. അതിനു പ്രത്യുപകാരമായി കെരീബ് തന്റെ സഹോദരിയെ അയാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തു നൽകി. ഏവരും സന്തോഷത്തോടെ ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു.

മിഹൈൽ ലേർമൊന്തോവ്

(തൂർക്കിസ്താനിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള നാടോടിക്കഥയാണ് ലേർമൊന്തോവ് ഇതിന് ആധാരമാക്കിയത്. ഏറെ പ്രശസ്തമാണ് ഈ കഥ.)

ചുക്കും ഗെക്കും

റഷ്യയിലെ തൈഗയെന്ന പ്രദേശത്തായിരുന്നു ഭൂഗർഭഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിന്റെ സംഘത്തലവനായ സെരോഗ് ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്. നീല പുതച്ച മലനിരകൾക്കിടയ്ക്ക് കൊടുംതണുപ്പും സഹിച്ചാണ് അയാളും സഹപ്രവർത്തകരും കഠിനമായി അധ്വാനിച്ചിരുന്നത്. അയാൾക്ക് ഭാര്യയും ചുക്കെന്നും ഗെക്കെന്നും പേരുള്ള രണ്ട് ആൺമക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുടുംബമായി താമസിക്കാൻ പറ്റിയ സ്ഥലമല്ല തൈഗ എന്ന് നന്നായി അറിയാവുന്നതിനാൽ സെരോഗ് തനിച്ചാണ് അവിടെ കഴിഞ്ഞത്. ഭാര്യയും മക്കളും ലോകത്തുവെച്ച് ഏറ്റവും മനോഹരമായ മോസ്കോ നഗരത്തിലെ സാമാന്യം നല്ല വീട്ടിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്.

വളരെക്കാലം തനിച്ചു കഴിഞ്ഞ് സെരോഗിന് മടുത്തു. ഭാര്യയും മക്കളും കുറച്ചുനാളെങ്കിലും തന്നോടൊപ്പമുണ്ടാകണമെന്ന് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ജോലിഭാരംമൂലം, അവധിയെടുത്ത് നാട്ടിൽ പോകാനായില്ല. എങ്കിൽപ്പിന്നെ അവരോട് കുറച്ചുദിവസം തൈഗയിൽ വന്നു താമസിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടാമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ വിവരങ്ങൾ

കാണിച്ച് അയാൾ ഭാര്യയ്ക്ക് വിശദമായ കത്തെഴുതി. അതു മഞ്ഞുകാലത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു.

ചുക്കും ഗെക്കും വഴക്കുമുത്ത് കൈയാങ്കളിലിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന സമയത്താണ്, ചിരിക്കുന്ന മുഖമുള്ള തപാൽക്കാരൻ കോണി കയറി വന്നത്. ചുക്കിന്റെ കൊച്ചുപെട്ടി ഗെക്കോ, ഗെക്കിന്റെ തീപ്പെട്ടി ചുക്കോ തട്ടിയെടുത്തതിനെത്തുടർന്നായിരുന്നു ആദ്യം തർക്കവും പിന്നീട് സംഘർഷവും മൂണ്ടായത്. കോണിപ്പടിയിലെ കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ടപ്പോൾ പുറത്തു പോയിരുന്ന അമ്മ വന്നതാണെന്നാണ് അവർ കരുതിയത്. എന്നാൽ, തങ്ങൾക്കു തെറ്റിയെന്നും വന്നത് തപാൽക്കാരനാണെന്നുമറിഞ്ഞ് അവർ തത്കാലത്തേക്ക് വെടിനിർത്തി!

‘മിസ്സിസ് സെരോഗിന് ഒരു കത്തുണ്ട്. തൈഗയിൽനിന്നാണ്.’

തപാൽക്കാരൻ പുഞ്ചിരിയോടെ കത്ത് കുട്ടികൾക്കു നൽകി പടിയിറങ്ങിപ്പോയി. തൈഗയെന്നു കേട്ടതും അവർ സന്തോഷംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

‘ഹായ്! തൈഗയിൽനിന്ന് അച്ഛന്റെ കത്താണ്,’ ചുക്ക് കത്ത് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘അച്ഛൻ വേഗം വരുമെന്ന് അറിയിക്കാനാവും.’

ഗെക്ക് കരണംമറിഞ്ഞു.

മോസ്കോ നല്ല നഗരമാണെന്നതിൽ തർക്കമില്ലെങ്കിലും അച്ഛനില്ലാത്ത മോസ്കോ അത്രകണ്ട് രസകരമല്ല എന്നവർക്ക് തോന്നാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ സന്തോഷത്തിമിർപ്പിനിടയിലേക്കാണ് അമ്മ കയറിവന്നത്. രോമക്കുപ്പായം ഊരി, കുട്ടികളുടെ കളി കണ്ടുനിന്ന് അവർ ചോദിച്ചു:

‘ഓ! അദ്ഭുതംതന്നെ. ഇന്നു രണ്ടുപേരും സമാധാനത്തിലാണല്ലോ, എന്തുപറ്റി?’

‘അമ്മേ, അച്ഛന്റെ കത്തു വന്നു. ഇതാ വായിച്ചുനോക്ക്.’

ചുക്ക് കത്ത് അമ്മയ്ക്കു നൽകി.

‘അച്ഛൻ എപ്പോഴാ വരുന്നത്?’

ഗെക്കിനറിയേണ്ടത് അതു മാത്രമായിരുന്നു.

ആ വാർത്ത അമ്മയെയും ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽ, അതു പുറത്തുകാട്ടാതെ അവർ കസേരയിലിരുന്ന് കത്തു പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. കുട്ടികൾ താടിക്ക് കൈകൊടുത്ത് അമ്മയുടെ മുഖത്തേക്ക് തന്നെ നോക്കിയിരുന്നു.

അമ്മയുടെ മുഖം ആദ്യം ചുളിഞ്ഞു. പിന്നെ ചിരി പടർന്നു. അതോടെ

ചുക്കിനും ഗെക്കിനും ആശ്വാസമായി. കത്ത് സന്തോഷകരമായ ഉള്ളടക്കമുള്ളതുതന്നെ.

‘അമ്മേ, അച്ഛൻ ഉടനെ വരുമോ?’

ചുക്ക് അമ്മയുടെ നേരെ നോക്കി.

‘അച്ഛൻ എന്തൊക്കെയാവും കൊണ്ടുവരിക?’

ഗെക്ക് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല മക്കളേ, നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ വരുന്നില്ല.’

അമ്മ മുഖം കോട്ടിപ്പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് അവരും നിരാശരായി. അവർ ഒന്നും മിണ്ടാതെ മുഖം വീർപ്പിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ അമ്മ കള്ളച്ചിരിയോടെ തുടർന്നു:

‘അതുകൊണ്ട് നമ്മളോട് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാനാണ് അച്ഛൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.’

അതോടെ ചുക്കിന്റെയും ഗെക്കിന്റെയും മുഖത്ത് പുഞ്ചിരി കത്തി.

‘പക്ഷേ, ഇത്രദൂരം നമ്മളെങ്ങനെ പോകും? ഇവിടന്ന് രണ്ടായിരത്തിലേറെ കിലോമീറ്റർ ദൂരമുണ്ട്. തീവണ്ടിയിലും മഞ്ഞുവണ്ടിയിലുമായി സാഹസികയാത്രതന്നെ വേണ്ടിവരും. തൈഗയിലെത്തിയാലും കരടിയോ ചെന്നായയോ ആക്രമിക്കില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു?’

അമ്മ പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. നമുക്ക് പോയേ തീരു,’ ചുക്ക് വാശിപിടിച്ചു.

‘എനിക്ക് അച്ഛനെ കാണാതെ വയ്യ.’

ഗെക്കും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല

മക്കളോട് അങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞെങ്കിലും ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് തൈഗയിലേക്ക് പുറപ്പെടാൻ അമ്മ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അമ്മ യാത്രയ്ക്കുള്ള കുപ്പായവും മറ്റും ഒരുക്കിവെച്ചു. കുട്ടികളും തങ്ങളുടേതായ ഒരുക്കങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ചുക്ക് കഠാരയും ഗെക്ക് കുന്തവുമുണ്ടാക്കി. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ചെന്നായയോ കരടിയോ ആക്രമിക്കാൻ വന്നാൽ പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള ആയുധങ്ങൾ!

ഒരാഴ്ചകൊണ്ട് വീട്ടിലെ സാധനങ്ങളെല്ലാം ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞു, അമ്മ പിറ്റേന്നാണ് തൈഗയിലേക്ക് യാത്രപോകാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ സ്നേഹത്തോടെയിരിക്കണം. ഞാൻ പോയി തീവണ്ടിയിൽ വാങ്ങി വരാം.’

മക്കളുടെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ച് അമ്മ പുറത്തേക്കു പോയി.

‘ശരി അമ്മേ, ഞങ്ങൾ വഴക്കടിക്കില്ല,’

അവർ വാക്കുകൊടുത്തു.

അമ്മ കമ്പിളിക്കുപ്പായവും ധരിച്ച് പുറത്തിറങ്ങേണ്ടതാമസം ചുക്കും ഗെക്കും വഴക്കുതുടങ്ങി. കാരണം നിസ്സാരമാണ്. വർണക്കടലാസും പീപ്പിയും കുയിൽത്തുവലുമൊക്കെ ശേഖരിച്ച ഒരു പെട്ടി ചുക്ക് സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. അവനറിയാതെ ഗെക്ക് ആ പെട്ടിയെടുത്ത് പുറത്തേക്ക് വലിച്ചെറേർ! അതിനിടയിൽ തപാൽക്കാരൻ വന്ന് ഒരു കമ്പിസന്ദേശം ചുക്കിനെ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. അത് തുറന്നുനോക്കാതെ തന്റെ തകരപ്പെട്ടിയിൽ ഇട്ടു. അവൻ. ആ പെട്ടിയാണ് ഗെക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞത്.

കമ്പിയുടെ കാര്യം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഗെക്കിനും മനംമാറ്റമുണ്ടായി. അവൻ വഴക്കുനിർത്തി. ഇരുവരും ചേർന്ന് വീടിനു പുറത്തുവന്ന് തകരപ്പെട്ടി തിരഞ്ഞു. അതിന്റെ പൊടിപോലും അവർക്കു കിട്ടിയില്ല. പെട്ടി അന്യായീനപ്പെടുകയോ മഞ്ഞിനടിയിലാവുകയോ ചെയ്തിരിക്കുമെന്ന് അവരുറപ്പിച്ചു.

'ചേര, വെറുതെ വഴക്കുകൂടേണ്ടിയിരുന്നില്ല,' ചുക്ക് കുറ്റബോധത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'വഴക്കുകൂടിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ പെട്ടി നഷ്ടപ്പെടില്ലായിരുന്നു,' ഗെക്കും പറഞ്ഞു.

ആ കമ്പിയിൽ എന്താണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ആർക്കുമറിയില്ലല്ലോ. ഏതായാലും അത് നഷ്ടമായ സ്ഥിതിക്ക് അക്കാര്യം അമ്മയോട് പറയേണ്ടന്ന് ഇരുവരും ധാരണയിലെത്തി.

അപ്പോഴേക്കും അമ്മ രണ്ടു നിറങ്ങളിലുള്ള മുഴുവൻ ടിക്കറ്റും രണ്ട് അരട്ടിക്കറ്റുകളുമായി തിരിച്ചെത്തി. കമ്പി വന്ന കാര്യം അവർ അമ്മയിൽ നിന്ന് മനഃപൂർവ്വം മറച്ചുവെച്ചു.

അതിന്റെ ഉള്ളടക്കമെന്തെന്ന് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ് കഥയുടെ രസച്ചരക് പൊട്ടിക്കേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ?

പിറ്റേന്നു രാത്രി അമ്മയും മക്കളും മോസ്കോയിലെ പ്രധാന സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് തീവണ്ടി കയറി. ചുക്കും ഗെക്കും ജനലരികിലെ ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ ഇരുന്നെങ്കിലും സർവത്ര ഇരുട്ടായതിനാൽ അവർക്കൊന്നും കാണാനായില്ല. ഈ തീവണ്ടിയാത്ര എത്ര വിരസമാണെന്നതിൽ അവർ വളരെ വേഗം യോജിപ്പിലെത്തി. നേരം പുലരുമ്പോൾ യാത്ര രസകരമാകുമെന്ന് അമ്മ അവരെ തിരുത്തി.

ഇരിപ്പിടങ്ങൾ കിടക്കയാക്കി മാറ്റി മുവരും കിടന്നു. കുറച്ചു കിടന്നതും ഗെക്ക് ഉണർന്നു. തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നിട്ടും പിന്നെയവൻ ഉറക്കം വന്നില്ല. അവൻ ജനലോരത്തിരുന്ന് പുറത്തേക്ക് കണ്ണെറിഞ്ഞു. മോസ്കോയിലെ രാത്രിദൃശ്യങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി വലിയൊരു

പന്ത്രൻ മാനത്ത് തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. ആ പാൽനിലാവിൽ ഉയർന്ന മലനിരകൾ അവ്യക്തമായി കാണാം. ആ ഭംഗിയുള്ള കാഴ്ച കാണിക്കാൻ അവൻ ചുക്കിനെ ഉണർത്താൻ ശ്രമിച്ചു.

'ഒന്നു വെറുതെയിരിക്കുന്നുണ്ടോ?'

ചുക്ക് ദേഷ്യപ്പെട്ട് തിരിഞ്ഞുകിടന്നു. പിന്നെ, ഗെക്ക് തന്റെ ശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു. അവൻ പാട്ടുപാടിയും നിലത്ത് അമർത്തിച്ചവിട്ടിയും ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ മാറിമാറിയിരുന്നു. നേരം തള്ളിനീക്കി. ആ ബഹളം പക്ഷേ, തീവണ്ടിയുടെ ഗാർഡിന് പിടിച്ചില്ല. നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കാൻ അയാൾ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. അതോടെ അവനടങ്ങി.

ഇരുട്ടിലൂടെ നടന്ന് അവൻ ചുക്ക് കിടക്കുന്ന മെത്തയുടെ അടുത്തെത്തി. ആ സ്ഥലം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞ്, മുടിപ്പുതച്ചുകിടക്കുന്ന അവനെ അരികിലേക്കാക്കാൻ ഗെക്ക് ശ്രമിച്ചു. 'നീങ്ങിക്കിടക്കേടാ' എന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ ചുക്കിനെ ഒരൊറ്റത്തള്ളി! പെട്ടെന്ന് പരുഷമായ ഒരു ശബ്ദം ഉയർന്നു.

'ആരെടാ അത്? മനുഷ്യനെ സ്വസ്ഥമായൊന്ന് കണ്ണടയ്ക്കാൻ പോലും സമ്മതിക്കില്ലേ?'

പുതപ്പുമാറ്റി എത്തിനോക്കിയ ആളെക്കണ്ട് ഗെക്ക് ഞെട്ടിപ്പോയി. താൻ ചുക്കെന്നു കരുതി തള്ളിയത് ഒരു തടിയൻ കൊമ്പൻമീശക്കാരനെ യായിരുന്നു!

ഗെക്ക് ആകെ പേടിച്ചുപോയി. അവൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് മറ്റു യാത്രക്കാരും എഴുന്നേറ്റ് വെളിച്ചമിട്ടു. അവനാകെ ചുളി. തടി യന്റെ കാലിൽ തൊട്ട് അവൻ പറഞ്ഞു:

'ആളറിയാതെ പറ്റിയതാണ്, ക്ഷമിക്കണം.'

ഗെക്കിന്റെ അവസ്ഥ കണ്ട് സഹതാപം തോന്നിയ തടിയൻ അവനെ അവന്റെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കി. അപ്പോഴാണ് അവനു ശ്വാസം നേരെ വീണത്.

അവൻ ജനലോരത്തെ കിടക്കയിൽ നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്നു. നിലാവ് അപ്പോഴും മങ്ങിയിട്ടില്ല. തണുത്ത കാറ്റ് അവന്റെ മുഖത്തു വീശി. ക്രമേണ അവൻ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

അമ്മയും ചുക്കും അപ്പോഴും നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നു.

ആ രാത്രി ഗെക്ക് വിചിത്രവും വിസ്മയകരവുമായ സ്വപ്നം കണ്ടു. മുൻപൊന്നും കാണാത്ത ഒരു വിചിത്രസ്വപ്നം.

നേരം പുലർന്നു. അപ്പോഴും മഞ്ഞുമുടിയ മലനിരകൾക്കടുത്തുകൂടിയാണ് തീവണ്ടി മുന്നോട്ടു പോയത്. ചുക്ക് ആപ്പിൾപ്പഴം കടിച്ച് കാഴ്ച

കണ്ടിരുന്നു. ഗെക്ക് സാമാന്യം ഉച്ചത്തിൽ ശ്രുതിമധുരമായി പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മ അവരെ മാറിമാറി നോക്കി മറ്റൊരിടത്തും ഇരുന്നു. മറ്റു യാത്രക്കാരുമായി പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ ചുക്കിന് പല സമ്മാനങ്ങളും കിട്ടി. ഗെക്കിന് അതിൽ വലിയ താത്പര്യമുണ്ടായില്ല. അവൻ ഒരേസമയം പാടുകയും പുറംകാഴ്ചകൾ കാണുകയും ചെയ്തു. കുടിലും പുച്ചയും പുകക്കുഴലുമൊക്കെ അവന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. ചെറുതും വലുതുമായ സ്റ്റേഷനുകളിൽ വണ്ടി നിർത്തി, അധികം വൈകാതെ യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തു.

താരതമ്യേന ചെറുതായ ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടി നിന്നു. സഞ്ചികളും പെട്ടിയുമെടുത്ത് അമ്മ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നമുക്കിറങ്ങാനുള്ള നേരമായി.’

ചുക്കും ഗെക്കും യാത്രയുടെ വിരസത കൂടത്തുകൂടിഞ്ഞ് വേഗം ഇറങ്ങി.

‘ഇതാണോ അച്ഛന്റെ തൈഗ?’

ചുക്ക് ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, അവിടെയെത്താൻ ഏതാണ്ട് ഇത്രത്തോളം ദൂരം ഇനിയും പോകണം,’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? അച്ഛൻ നമുക്കായി മഞ്ഞുവണ്ടി അയച്ചുകാണില്ലേ?’

ഗെക്കിന്റെ മുഖം വിടർന്നു.

‘ഇല്ലാതിരിക്കില്ല, നോക്കാം.’

അമ്മ അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ, അവരുടെ പ്രതീക്ഷ അസ്ഥാനത്തായിരുന്നു. അവരെ കൊണ്ടുപോകാനായി സെരോഗ് വണ്ടിയൊന്നും അയച്ചിരുന്നില്ല. അമ്മ അവരെ അവിടെ നിർത്തി കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയാനായി പോയി.

ഈ സമയം കൊമ്പുള്ള ഒരാൾ അവിടെ വന്ന് മഞ്ഞിൽപ്പുതഞ്ഞ ഒരു മരക്കഷണം കടിച്ചുതുപ്പി. പിന്നെ, ചുക്കിനെയും ഗെക്കിനെയും തുറിച്ചു നോക്കി നിന്നു. ഭയന്നുപോയ അവൻ അതിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി ഒരിടത്ത് ഒളിച്ചിരുന്നു. അധികം വൈകാതെ അമ്മ തിരികെ വന്നു.

‘മഞ്ഞുവണ്ടിക്കൊരനെ കണ്ടോ?’

ചുക്ക് ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കാണെങ്കിൽ അച്ഛനെ കാണാൻ തിരക്കാവുന്നു.’

ഗെക്കിന് തൊണ്ടയിടി.

‘എപ്പോഴെത്തുമോ എന്തോ? നമ്മൾ വരുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹം വണ്ടി അയയ്ക്കാതിരുന്നതെന്താ? ഒഹോ, എല്ലാം നമ്മുടെ തലവൻ! ആദ്യം

അക്കാണുന്ന കടയിൽനിന്നും ചായ കുടിക്കാം,’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

നല്ല ചുടുള്ള പാനീയം ഒരിറക്ക് കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിലെന്ന് ആരും ഓർത്തുപോകുന്ന സമയമാണത്.

‘ശരി, വേഗം പോവാം,’ അവർ ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞു.

അമ്മ ഒരു മഞ്ഞുവണ്ടിക്കൊരനെ വിളിച്ചു. വണ്ടിക്കൊരൻ അവരുടെ അടുത്തെത്തി വിനയത്തോടെ നിന്നു.

‘ആദ്യം ഒരു പാത്രം ചായ. പിന്നെ ഈ വഴി പിന്നിട്ട് തൈഗയിലെ ഭുഗർഭഗവേഷണസംഘത്തിന്റെ മൂന്നാം നമ്പർ താവളത്തിലേക്ക്. ഇതിനെല്ലാംകൂടി നിങ്ങൾ എന്തു കുലിയാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്?’

അമ്മ ചോദിച്ചു. കൈവിരലുകൾ മടക്കി കണക്കുകൂട്ടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ആദ്യം കേൾക്കുമ്പോൾ കൂടുതലായി തോന്നും. എന്നാലും അങ്ങോട്ടുള്ള ദൃഷ്ടകരപാതയും ദീർഘയാത്രയും ഓർത്താൽ നിശ്ചയമായും ആ തോന്നൽ മാറും. ആകെ നൂറു രൂബിൾ എനിക്കു കിട്ടണം.’

അയാൾ പറഞ്ഞതിലും വാസ്തവമുണ്ടെന്നു തോന്നിയ അമ്മ അതു സമ്മതിച്ചു. അയാൾ പെട്ടിയും സഞ്ചികളും വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. പിന്നെ, അവരെ അടുത്ത ചായക്കടയിലാക്കി.

‘നിങ്ങൾ ചായ കുടിച്ച് തണുപ്പുമാറ്റുക. അപ്പോഴേക്കും ഞാനെന്റെ വീട്ടിൽപ്പോയി വൈക്കോലും കുപ്പായവും ഉണക്കൊട്ടിയും എടുത്തു കൊണ്ടുവരാം.’

അമ്മ തലയാട്ടിയിട്ടേ അയാൾ പോയുള്ളൂ. അയാളൊരു നല്ലയാളാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

ചായക്കടയിലെ നനവുള്ള ഇരിപ്പിടങ്ങളിലിരുന്ന് അമ്മ ചായ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചായക്കടക്കാരൻ സമോവറിൽനിന്നും കപ്പിൽ ചുടുചായ പകർന്ന് അവർക്കു നൽകി. ചുക്ക് അത്രമേൽ ആസ്വാദ്യമായി തോന്നിയ മറ്റൊരു സന്ദർഭം അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ വേറെയുണ്ടായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

‘കുറച്ചു നേരംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മൾ അച്ഛന്റെ അടുത്തെത്തും. ആ നിമിഷത്തിൽ അദ്ദേഹമാണോ നമ്മളാണോ കൂടുതൽ സന്തോഷിക്കുക എന്നറിയില്ല,’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

‘അതിൽ സംശയം വേണ്ട. എനിക്കാവും കൂടുതൽ സന്തോഷം,’ ചുക്ക് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘ഞാനെന്ന് തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെന്നയുടെ ആരുമറിയാതെ അച്ഛന്റെ കട്ടിലിനടിയിൽ നമുക്ക് പതുങ്ങിയിരിക്കണം. അതൊന്നുമറി

യാതെ അച്ഛൻ കട്ടിലിൽ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുമിച്ച് ഒപ്പുവെച്ച് അർദ്ദുരപ്പെടുത്തണം!’

ഗെക്ക് വിശദീകരിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തോളൂ. ഇത്തരം കുരുത്തക്കേടിനൊന്നും ഞാനില്ല,’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും മഞ്ഞുവണ്ടിക്കാരൻ തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു. അവർ ചായ കുടിച്ചുതിർത്ത് വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നു.

‘എന്നാൽ, നല്ല യാത്രയ്ക്കായി പ്രാർഥിച്ച് നമുക്കു പുറപ്പെടാം. അല്ലേ? വണ്ടിക്കാരൻ ചാട്ടവീശി. വണ്ടി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

കൊടുംതണുപ്പാണ്. കുട്ടികൾക്ക് തണുക്കാതിരിക്കാൻ കരിമ്പടവും ആട്ടിൻതോൽക്കുപ്പായവും വണ്ടിക്കാരൻ നൽകി.

അങ്ങനെ, തൈഗയിലേക്ക്...

അവിടുന്ന്യോട്ടുള്ള മുഴുവൻ സ്ഥലവും തൈഗയെന്നാണ് അറിയപ്പെടുകയെന്ന് വണ്ടിക്കാരൻ പറഞ്ഞു. തൈഗയുടെ അങ്ങേയറ്റമാണ് തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനം.

മലനിരകൾക്കും കാടിനുമിടയിലൂടെയുള്ള ആ യാത്ര അതീവഹൃദ്യമായിരുന്നു. ചുക്കും ഗെക്കും ചുറ്റുമുള്ള കാഴ്ചകൾ ആവോളം കണ്ടു. അമ്മയാകട്ടെ, അച്ഛന്റെയടുത്തുത്താനുള്ള മോഹത്തിൽ മറ്റൊരാൾ മറന്നിരുന്നു. അതിനിടയിലും നിസ്സാരകാര്യത്തിന് ചുക്കും ഗെക്കും തമ്മിൽ ഉന്തും തള്ളുമുണ്ടായി. മക്കളെ ലാളിച്ചുമാത്രം ശീലമുള്ള അമ്മ അതുകണ്ട് ചിരിച്ചതേയുള്ളൂ.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിട്ടും മഞ്ഞുവണ്ടി മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തണുത്ത കാറ്റ് കരിമ്പടങ്ങളും കടന്ന് അവരെ കുത്തിനോവിച്ചു. വഴക്കെല്ലാം മറന്ന് ചുക്കും ഗെക്കും പരസ്പരം കെട്ടിപ്പുണർന്നു. അപ്പോൾ തണുപ്പിനല്പം ശമനമുള്ളതുപോലെ തോന്നി, അവർക്ക്.

മഞ്ഞുകുടാരമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുടിലിനു മുന്നിൽ വണ്ടിക്കാരൻ മഞ്ഞുവണ്ടി നിർത്തി. ആ രാത്രി അവിടെ തങ്ങാമെന്നായി വണ്ടിക്കാരൻ. അവർ വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി വിജനമായ ആ കുടിലിൽ പ്രവേശിച്ചു. വണ്ടിക്കാരൻതന്നെ അടുപ്പിൽ തീകുട്ടി വെള്ളം തിളപ്പിക്കുകയും റൊട്ടി പൊരിക്കുകയും ചെയ്തു. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവരത് ആർത്തിയോടെ തിന്നു. പിന്നെ, ഒറ്റമുറിയിൽ വിറകു കത്തിച്ച് മുവരും കട്ടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങി. വണ്ടിക്കാരൻ അടുപ്പിന്റെ തിണ്ണയിൽ തന്നെയൊന്നു കിടന്നത്.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും ഗെക്ക് ഉറക്കമുണർന്നു. എല്ലാവരും നല്ല

ഉറക്കമാണ്. അവനാണെങ്കിൽ പിന്നെ ഉറക്കം വന്നതുമില്ല. പെട്ടെന്ന് വാതിലിൽ ഒരു കരടി മുട്ടിവിളിക്കുന്നതായി അവനു തോന്നി. എന്നാൽ, അടുത്ത നിമിഷം അത് തനിക്കു പിണഞ്ഞ അബദ്ധമാണെന്നും അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവരുടെ കുതിര മഞ്ഞുവണ്ടിയിൽനിന്നും വൈക്കോൽ വലിച്ചെടുത്തു തിന്നുന്ന ശബ്ദമായിരുന്നു അത്.

‘ഹോ, എന്റെയൊരു കാര്യം!’

അവൻ തലയ്ക്കടിച്ചു.

അവൻ വീണ്ടും പുതച്ചുകിടന്നു. കാറ്റിന്റെ ശക്തികൊണ്ടാവാം, വൈകാതെ അവനുറങ്ങി. അന്നും അവൻ വിചിത്രവും ഭയങ്കരവുമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. അതിലെ നായകന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഗെക്കുതെന്നെയായിരുന്നു!

അതോടൊപ്പം ചുക്കും എന്തെങ്കിലും സ്വപ്നം കണ്ടുകാണും. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്താണെന്നറിയാൻ തത്കാലം നമുക്ക് നിർവാഹമില്ല. രണ്ടാളും കിടക്കയിൽക്കിടന്ന് പുളയുന്നതുകണ്ടാണ് അമ്മ ഉറക്കമുണർന്നത്. അവർ അവരെ തലോടി, നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചു. അതോടെ പേടിസ്വപ്നങ്ങൾ അകന്നു. ചുക്കും ഗെക്കും അനങ്ങാതെ കിടന്നുറങ്ങി.

ജനലിലൂടെ നക്ഷത്രവചിതമായ മാനം നോക്കിയിരിക്കേ, അമ്മ സ്വയം ചോദിച്ചു:

‘ഇതാവുമോ ലോകത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റം?’

മുൻപ് മക്കൾക്കു തോന്നിയ അതേ സംശയമായിരുന്നു അത്!

പുലർച്ചെ പുനരാഭിച യാത്ര കാടും മലയും കുന്നും കടന്ന് ദിവസം മുഴുവനും നീണ്ടു. ഒരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ വണ്ടിക്കാരൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു:

‘അങ്ങനെ നമ്മൾ സ്ഥലത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു!’

ആ വാക്കുകൾ അമ്മയെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല സന്തോഷിപ്പിച്ചത്. അതുകേൾക്കേണ്ട താമസം, ചുക്കും ഗെക്കും വണ്ടിയിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി.

‘എന്റെ അച്ഛന്റെ നാടെത്തി.’

ചുക്ക് സന്തോഷംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

‘നിന്റെയല്ല, എന്റെ അച്ഛൻ.’

ഗെക്ക് വഴക്കിനു വട്ടംകുട്ടിയെങ്കിലും അമ്മ ഇടപെട്ട് അത് അവസാനിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ, ആ സന്തോഷം അധികനേരം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ജനവാസമില്ലാത്ത ഒരിടംപോലെയാണ് അവിടം അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. ഏതാനും വീടുകൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എല്ലാം പുട്ടിയിട്ട നിലയിലായിരുന്നു. ആളനക്കത്തിന്റെ സൂചനപോലും എങ്ങുമില്ല.

മാനത്തേക്ക് പൊത്തിനില്ക്കുന്ന പുകക്കുഴലുകളും മഞ്ഞുമുടിക്കിടക്കുകയാണ്.

അമ്മ അതുകണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്നു.

‘ഇതുതന്നെയാണോ നിങ്ങളുദ്ദേശിച്ച സ്ഥലം?’

വണ്ടിക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. പക്ഷേ, ഇവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണുന്നില്ലല്ലോ?’

അമ്മയ്ക്ക് പരിഭ്രമമായി.

‘ഞാനിവിടെ കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയും വന്നതാണ്. അന്നിവിടെ ഏഴെട്ടു പേരുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടവർ എവിടെയായിരിക്കും? എട്ടുപേരെയും ചെന്നായ തിന്നിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്.’

സന്ദർഭത്തിനു ചേരാത്ത പരാമർശമായിരുന്നു അത്.

‘ഇനിയിപ്പോൾ ഞാനും മക്കളും എന്തു ചെയ്യും?’

അമ്മ ചോദിച്ചു.

‘ഇവിടെയൊരു കാവൽക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പുറത്തെവിടെയെങ്കിലും പോയതാവാം. ഞാനൊന്ന് അയാളെ തിരഞ്ഞുവരാം. നിങ്ങളും വണ്ടിയിൽ കയറൂ.’

വണ്ടിക്കാരൻ അവിടം വിട്ടുപോയി.

അമ്മ മക്കളെ ചേർത്തുപിടിച്ച് സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘എന്തൊരു ദുർവിധിയാണ് എന്റേത് എന്നു നോക്കണം! ഇവരൊക്കെ എവിടെപ്പോയിരിക്കും? ഒരുപക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ പറ്റിയില്ലെങ്കിൽ മടങ്ങിപ്പോവുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. നൂറു റൂബിൾ വണ്ടിക്കാരനു കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കിയൊന്നുമുണ്ടാവില്ല.’

കാവൽക്കാരന്റെ കുടിലിനു മുന്നിൽ വണ്ടി നിന്നപ്പോൾ അവർ ഇറങ്ങി. വണ്ടിക്കാരൻ കുടിലിന്റെ ചാതിയിട്ട വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തുകടന്ന് ചില പരിശോധനകൾ നടത്തി. കെട്ട അടുപ്പിൽ കാബേജ് സൂപ്പിരിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. കാവൽക്കാരൻ ദീർഘസഞ്ചാരത്തിലാണെങ്കിൽ ഇതിങ്ങനെ വെക്കില്ല.

‘നിങ്ങൾക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ട്. കാവൽക്കാരൻ വൈകാതെ തിരിച്ചെത്തും. അയാൾ വന്നാൽ സത്യാവസ്ഥ അറിയാനായേക്കും. പക്ഷേ, അതുവരെ എനിക്കിവിടെ നില്ക്കാനാവില്ല. ഇപ്പോൾ മടങ്ങാൻ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ തിരികെയെത്തിക്കാം. അതിനു വേറെ കൂലി വേണ്ട,’ വണ്ടിക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

‘വേണ്ട. ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുപോകുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ വലിയ മനസ്സിന് നന്ദിയുണ്ട്.’

അമ്മ അയാളെ പണം കൊടുത്ത് മടക്കിയയച്ചു.

അവർ അടുപ്പുകത്തിച്ച് ചായയുണ്ടാക്കി. കുറച്ചു റൊട്ടിയും ചുടാക്കി കഴിച്ചു. കഴിഞ്ഞിപ്പോയ ചുക്കും ഗെക്കും തളർന്നുറങ്ങി. അമ്മ ഒരു പോള കണ്ണടയ്ക്കാതെ അവർക്ക് കാവലിരുന്നു.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയതും കാവൽക്കാരൻ മടങ്ങിയെത്തി. അയാളുടെ കൈയിൽ തോക്കും റാന്തലും കൂടെയൊരു പട്ടിയുമുണ്ടായിരുന്നു. വേട്ടയാടിപ്പിടിച്ച ഒരു മൂയലിനെയും അയാൾ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. തന്റെ കൂടിലിൽ ആളനക്കം കണ്ട് അയാൾ റാന്തൽ ഉയർത്തി ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ആരാണു നിങ്ങൾ?’

‘ഭൃഗർഭഗവേഷണകേന്ദ്രത്തിലെ സെരോഗിന്റെ കുടുംബമാണ്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയും ഇവർ മക്കളും,’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

അയാൾ വിളക്കിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കുട്ടികളെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് നേരാണെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വരച്ചു വെച്ചതുപോലുണ്ട്.’

അപ്പോഴേക്ക് സംസാരം കേട്ട് ചുക്കും ഗെക്കും ഉറക്കമുണർന്നിരുന്നു.

‘നിങ്ങളെതിനാണിപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്? തെല്ലും അനുസരണ യില്ലാത്ത കുട്ടരാണല്ലോ?’

കാവൽക്കാരൻ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘അതെന്താ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്? അദ്ദേഹം കത്തയച്ചിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ വന്നത്. തണുപ്പുകാലത്ത് കുറച്ചു ദിവസം കൂടെയുണ്ടാവണമെന്ന് കത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഭർത്താവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും വാക്കുകൾ കേട്ട് ഇവിടെയെത്തിയ ഞങ്ങളെങ്ങനെയാണ് അനുസരണ കെട്ടുവരാകുന്നത്?’

അമ്മ നീരസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘കത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹമയച്ച കമ്പിസന്ദേശം നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ? രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞുമതി വരവെന്നും സംഘം ഒരത്യാവശ്യകാര്യത്തിനായി ദൂരയാത്രപോവുകയാണെന്നുമായിരുന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നത്.’

അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘അത്തരമൊരു കമ്പി എനിക്കു കിട്ടിയിട്ടേയില്ലല്ലോ. ഒരുപക്ഷേ, അതയയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം മറന്നതാണെങ്കിലോ?’

അമ്മ പുരികം ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങനെ വരില്ല. കാരണം, ഞാൻതന്നെയാണ് ആ കമ്പി അയച്ചത്,’ കാവൽക്കാരൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

ആ സംസാരം കേട്ട് ചുക്കും ഗെക്കും നിന്നു പരുങ്ങുന്നത് അമ്മ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവരുടെ മുഖം വിളറിവെളുത്തുമിരുന്നു.

‘മക്കളേ, ഇനിയെങ്കിലും സത്യം പറയണം. ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അച്ഛന്റെയൊരു കമ്പി കിട്ടിയിരുന്നോ?’

ഇനി ഒന്നും ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കുട്ടികൾ കുറ്റബോധത്തോടെ നടന്നതെല്ലാം അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതും അവർ കൂട്ടക്കരച്ചിലായി. ഉള്ളിൽ പതഞ്ഞുപൊന്തിയ ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തി അമ്മ പല്ലിറുമ്മി.

‘എന്നാലും മക്കളേ, നിങ്ങളിങ്ങനെ...?’

ആയിരം ശകാരവാക്കുകളുടെ കരുത്തുണ്ട് അതിനെന്ന് ചുക്കിനും ഗെക്കിനും തോന്നി.

‘ഇനി അതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടെന്താണു കാര്യം? നിങ്ങളിവിടെ യെത്തി, അദ്ദേഹം ഇവിടെ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. ഭാവികാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാണ് നാം ആലോചിക്കേണ്ടത്. റായ് മലനിരയിലേക്കാണ് അദ്ദേഹവും സംഘവും പോയിരിക്കുന്നത്. ഇനിയും പത്തു ദിവസം കഴിഞ്ഞേ മടങ്ങിയെത്തൂ.’

കാവൽക്കാരന്റെ സ്വരം ഏറെ മയപ്പെട്ടതായി അമ്മയ്ക്കു തോന്നി.

‘പത്തു ദിവസമോ? അതുവരെ ഞങ്ങളെങ്ങനെ കഴിയും?’

അമ്മയുടെ തൊണ്ടയിടി.

‘വിരോധമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ കൂടിലിൽ കഴിയാം. തിന്നാൻ ഈ മൂയലിനെയും കുറെ റൊട്ടിയും നല്കാം. എനിക്കു പക്ഷേ, നാളെ പോകേണ്ടതുണ്ട്. പോയാൽ മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞേ മടങ്ങിയെത്തൂ. വിറകും ഗോതമ്പും ഉപ്പുമെല്ലാം ഇവിടെയുണ്ട്. ഇവ ഉപയോഗിച്ച് എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് നിങ്ങൾതന്നെ തീരുമാനിക്കണം. പിന്നെ, ചെന്നായയോ കരടിയോ ആക്രമിക്കാൻ വന്നാൽ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ തോക്കുമുണ്ട്.’

അയാൾ കുപ്പായം അഴിച്ചുമാറ്റിയപ്പോൾ അതിൽ നീളത്തിൽ ഒരു കീറൽ കണ്ടു. അതെന്താണെന്ന് അമ്മ തിരക്കി. അല്പം മുൻപ് ഒരു കരടി ആക്രമിച്ചതാണെന്നായിരുന്നു മറുപടി. ആ കുപ്പായം തുന്നിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ അമ്മ സഹായിച്ചു. തന്റെ കാബേജ് സൂപ്പ് അമ്മയ്ക്കും മക്കൾക്കും പങ്കിട്ടുകൊടുക്കാനും അയാൾ മടിച്ചില്ല.

ഈ പരുക്കൻസ്വഭാവം അയാളുടെ തൊലിപ്പുറത്തു മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്ന് അമ്മയ്ക്കു തോന്നി.

പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെതന്നെ കാവൽക്കാരൻ റാന്തലും തോക്കുമെടുത്ത്

പട്ടിയെയും കൂട്ടി വീട്ടിൽനിന്നും പോയി. തെന്നുപലകയിൽ സഞ്ചരിച്ച് പലയിടത്തായി വെച്ച കെണികൾ പരിശോധിക്കാനാണ് യാത്രയെന്ന് അയാൾതന്നെ പറഞ്ഞു. അതോടെ ഒരു രക്ഷകനെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആശങ്കയാണ് അമ്മയ്ക്കുണ്ടായത്. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണം ഏതുസമയത്തുമുണ്ടാകാവുന്ന അവിടെ ഇനി ഞാനും മക്കളും ഒറ്റയ്ക്കു കഴിയണം. എന്തെങ്കിലും മാർഗനിർദ്ദേശം നൽകാൻപോലും ആരുമില്ല.

അമ്മയും മക്കളും ചേർന്ന് വെള്ളമെടുക്കാനായി കുന്നിന്റെ അപ്പുറത്തേക്ക് നടന്നു. അവിടെ മഞ്ഞുപാളികളിലേക്ക് പതിക്കുന്ന ഒരു കാട്ടരുവിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ വെള്ളത്തിൽനിന്ന് ആവി പറന്നെങ്കിലും മഞ്ഞിൽ വീഴുന്നതോടെ അത് തണുത്തുപോയിരുന്നു. പാത്രം നിറയെ വെള്ളമെടുത്ത് അവർ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. പിന്നെ, തണുത്തതെങ്കിലും കുറെ വിറകും ശേഖരിച്ചു. അതൊന്നു കത്തിക്കാനായിരുന്നു പ്രയാസം. ഏറെ ശ്രമപ്പെട്ട് അത് കത്തിച്ചപ്പോഴാകട്ടെ ചുറ്റുമുള്ള മഞ്ഞെല്ലാം ഉരുകിയൊലിച്ചു. ഇനി ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യണം. മുൻപരിചയം ഒട്ടുമില്ലാതിരുന്നിട്ടും അവർ കുറെ സമയമെടുത്ത് മുയലിന്റെ തൊലിയുരിഞ്ഞ് വേവിച്ചെടുത്തു. ആ ജോലിയിൽ തന്നെ സഹായിച്ച ചുക്കിന് മുയൽവാൽ സമ്മാനമായും കിട്ടി. അതിനോട് മുഖംതിരിച്ചു നിൽക്കാനായിരുന്നു ഗെക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ അന്നത്തെ ഭക്ഷണപ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. ചുറ്റുപാടുകൾ കണ്ടാസ്വദിക്കാമെന്ന അമ്മയുടെ അഭിപ്രായത്തോട് ചുക്കും ഗെക്കും യോജിച്ചു. അവർ നടക്കാനിറങ്ങിയപ്പോൾ കാവൽക്കാരൻ കൊടുത്ത തോക്ക് കൈയിലെടുക്കാമെന്ന് ചുക്ക് പറഞ്ഞു. അതിനോട് ശക്തമായി വിരോധിച്ച അമ്മ തോക്കും തിരകളും അവന് എത്താത്തത്ര ഉയരത്തിൽ ചുമരിൽ തൂക്കിയിട്ടു. അതു കണ്ട് ചുക്കിന്റെ മുഖം ബലുൺപോലെ വീർത്തു.

അതുവരെ നടന്നിട്ടില്ലാത്ത വഴികളിലൂടെയുള്ള ആ യാത്ര അങ്ങേയറ്റം ആസ്വാദ്യമായി. മലയുടെ നീലിമയും പക്ഷികളുടെ കൂജനവും ചെറുജീവികളുടെ കർച്ചിലുമെല്ലാം തൈഗയുടെ അസാധാരണ സൗന്ദര്യം വിളിച്ചോതുന്നതായി. പലപല ജീവികളുടെയും പാദമുദ്രകൾ പതിഞ്ഞ് മഞ്ഞുപാളികൾ മനോഹരമായി കാണപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ട് അവർ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി. വലിയ മരക്കൊമ്പിൽനിന്ന് വമ്പൻ മഞ്ഞുകട്ട അടർന്ന് താഴെ വീണതിന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു അത്!

മഞ്ഞിന്റെ സൗന്ദര്യം പരമാവധി ആസ്വദിച്ചശേഷമേ അവർ മടങ്ങിയുള്ളൂ.

മൂന്നു ദിവസമായിട്ടും കാവൽക്കാരനെത്താത്തത് അമ്മയെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. പകൽനേരം എങ്ങനെയെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂട്ടാം. രാത്രിയാണ് പ്രശ്നം. വന്യമൃഗങ്ങൾ ആക്രമിക്കാതിരിക്കാൻ വീട്ടിലെ വിളക്കുകൾക്കൊക്കെ കെടുത്തിയശേഷമാണ് അവർ കിടന്നുറങ്ങിയത്. അതൊരു പിഴവായിരുന്നു. വെളിച്ചം കണ്ടാൽ മനുഷ്യസാന്നിധ്യം മനസ്സിലാക്കി മൃഗങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് അടുക്കില്ലെന്ന് അവരെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കാൻ ആരുമില്ലായിരുന്നല്ലോ?

രാത്രിയിൽ പലവിധ ശബ്ദങ്ങളും അവരെ പേടിപ്പെടുത്തി. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ അലർച്ചയും മഞ്ഞുകട്ടയടർന്ന് കുടിയിറങ്ങി മുകളിൽ വീഴുന്നതിന്റെ ശബ്ദവുമൊക്കെ അവർ ഭയത്തോടെയാണ് ശ്രവിച്ചത്. ചുക്കിന്റെയും ഗെക്കിന്റെയും പേടി മാറ്റാൻ അമ്മ പറഞ്ഞുകൊടുത്തത് യക്ഷിക്കഥകളാണെന്നതാണ് ഏറെ വിചിത്രം. അവ കൂട്ടികളുടെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. യക്ഷികൾ, ദുർമന്ത്രവാദിനികൾ, പിശാചുക്കൾ തുടങ്ങിയ അമാനുഷരെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾക്കും അതു കാരണമായി. ഒരു മന്ത്രവാദിയെ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ തങ്ങൾ വന്ന കാര്യം അച്ഛനെ അറിയിക്കാൻ സഹായിച്ചേനെന്ന് ഗെക്ക് പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, മന്ത്രവാദികൾ തട്ടിപ്പുകാരാണെന്ന് സമർഥിക്കാനാണ് ചുക്ക് ശ്രമിച്ചത്. അതേതായാലും ആരോഗ്യകരമായ ഒരു സംവാദമായി.

നാലു ദിവസമായതും പ്രശ്നങ്ങൾ രൂക്ഷമായി. മുയലും റൊട്ടിയും തീർന്നുകഴിഞ്ഞു. ചാക്കിലുണ്ടായിരുന്ന മാവുകൊണ്ട് അല്പം ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കി ഉള്ളിയും ചേർത്ത് അവർ വിശപ്പുമാറ്റി. ഗെക്കിന് ചെറുതായി പനിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സംശയിച്ച അമ്മ അവനെ കൂടിയിൽ തനിച്ചാക്കി ചുക്കിനെയും കൂട്ടി വിറകു പെറുക്കാൻ പോയി.

ചുക്കും അമ്മയും കുറെ വിറകുകൊള്ളികൾ പെറുക്കി വൈകീട്ടോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് തന്റെ കൈയുറ കാട്ടിൽനിന്നെടുക്കാൻ മറന്ന കാര്യം അവർ ഓർമിച്ചത്. തിരികെച്ചെന്ന് അതെടുത്തു വന്നതും നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. കൂടിയിൽ പനിച്ചുകിടക്കുന്ന ഗെക്കിനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ അമ്മയുടെ മനസ്സിൽ ആധികയറി.

ഓടിയും നടന്നും വീട്ടിലെത്തിയ ഉടൻ അമ്മ അവനെ വിളിച്ചു. പല തവണ വിളിച്ചിട്ടും അവൻ വിളികേട്ടില്ല. ആ അമ്മമനസ്സിൽ ആശങ്കകൾ നിറഞ്ഞു. അപ്പോഴും ചുക്ക് കൂലുങ്ങിയില്ല. അമ്മയെയും തന്നെയും പറ്റിക്കാൻ അവനെവിടെയോ പതുങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്ന് ചുക്ക് ഉറപ്പിച്ചു. അവൻ അടുപ്പിൻചുവട്ടിലും വാതിലിന്റെ മറവിലും ചെന്ന് വിളിച്ചു.

‘എടാ ഗെക്കേ, ഒളിച്ചുനിൽക്കാതെ ഇറങ്ങിവാ.’

അതിനും മറുപടിയുണ്ടാവാതെ വന്നപ്പോൾ അവന്റെ മുഖവും വാടി. അമ്മ എന്തോ ചിന്തിച്ചുറപ്പിച്ചതുപോലെ ഭിത്തിയിൽനിന്നും തോക്കെടുത്ത്, അതിൽ തിരകൾ നിറച്ച് വേഗം പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി. പോകും മുൻപ് അവർ ചുക്കിനോട് ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ തിരിച്ചെത്തുംമുൻപ് നീ ഒരു കാരണവശാലും വീടിനു പുറത്തിറങ്ങരുത്.’

ഗെക്കിനെ വന്ദ്യമൃഗങ്ങൾ ആക്രമിച്ചിരിക്കുമോ എന്ന ഭയത്തോടെയാണ് അമ്മ തോക്കുമായി പോയത്. അവർ അവനെ വിളിച്ച് പലയിടത്തും അലഞ്ഞു. മഞ്ഞുപാളികളിൽ പല മൃഗങ്ങളുടെയും കാല്പാടുകൾ പതിഞ്ഞതുകണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ ഭയം ഇരട്ടിച്ചു. അമ്മ തോക്കുയർത്തി അലക്ഷ്യമായി നിറയൊഴിച്ചു. ആ ശബ്ദം നാലുപാടും പ്രതിധ്വനിച്ചു. അതുകേട്ടു ഭയന്ന് ചുക്ക് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. അത് അമ്മയെ വീണ്ടും പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. വീട്ടിൽ തനിച്ചായ ചുക്കിനെ ചെന്നായയോ മറ്റോ പിടിച്ചോ എന്ന വർ സംശയിച്ചു. അവർ നേരം കളയാതെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി.

പെട്ടെന്ന് പുറത്ത് ആരുടെയൊക്കെയോ കാല്പെരുമാറ്റം കേട്ടു. കാവൽക്കാരന്റെയും പട്ടിയുടെയും വരവായിരുന്നു അത്. അയാൾ വന്ന പാടെ അമ്മയോട് പരുഷമായി ചോദിച്ചു:

‘എന്തിനാണ് വെറുതെ വെടിവെച്ചത്?’

‘വെറുതെയല്ല. എന്റെ മകൻ ഗെക്കിനെ കുറെനേരമായി കാണുന്നില്ല. അവനെ വല്ല മൃഗങ്ങളും പിടിച്ചെന്നു ഭയന്നാണ് ഞാൻ...’

അമ്മ കിതച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടതും കാവൽക്കാരന്റെ മുഖത്ത് ഞെട്ടൽ പടർന്നു. അയാൾ അയയിൽ കിടന്ന ഗെക്കിന്റെ കുപ്പായം നായയെ മണപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എവിടെയുണ്ടെങ്കിലും അവനെ കണ്ടുപിടിച്ചു വാ.’

അതു കേട്ടിട്ടും പട്ടി അവിടെയൊക്കെ മണംപിടിച്ചു നടന്നതല്ലാതെ പുറത്തേക്ക് പോകാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അതുകണ്ട് അല്പം രോഷത്തോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നീനോട് പുറത്തുപോയി അവനെ തിരയാനല്ലേ പറഞ്ഞത്?’

അതിനും ഫലമുണ്ടായില്ല. പട്ടി അവിടെയൊക്കെ മണംപിടിച്ച് ഓടി മുറിയുടെ മൂലയിലുള്ള വലിയ പെട്ടിയുടെ അടുത്തെത്തി. അവിടെനിന്ന് അത് നിർത്താതെ കുറച്ചു.

കാവൽക്കാരൻ പെട്ടിയുടെ മുകളിൽ തുറന്നുനോക്കി. അപ്പോഴുണ്ട് അതിനുള്ളിൽ സുഖമായി മുകളിപ്പുതച്ച് ഗെക്ക്!

‘കർത്താവേ!’

അമ്മ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ചു. ചുക്കിന്റെ മുഖവും തെളിഞ്ഞു.

കാവൽക്കാരൻ അവനെയെടുത്ത് പുറത്തു കിടത്തി. ആ ബഹളമെല്ലാം കേട്ട് ഗെക്ക് ഞെട്ടിയുണർന്നു. കാര്യമെന്താണെന്ന് അവന് അപ്പോഴേ മനസ്സിലായുള്ളൂ.

അതേക്കുറിച്ച് ഗെക്കിന്റെ വിശദീകരണം ഇങ്ങനെ:

തന്നെ തനിച്ചാക്കി അമ്മയും ചുക്കും പോയപ്പോൾ അവരോടിത്തിരി ദേഷ്യം തോന്നി. അവർ തിരിച്ചെത്താൻ വൈകിയപ്പോൾ ആ ദേഷ്യം കൂടി. അവരെ ശരിക്കൊന്നു പറ്റിക്കാമെന്നു കരുതി പെട്ടിയിൽ കയറിക്കിടന്നതാണ്. ഇത്രവേഗം ഉറങ്ങിപ്പോകുമെന്ന് ആരുകണ്ടു?

അമ്മ അവനെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ പോയില്ല. പകരം അവനെ മാറോടു ചേർത്ത് നെറ്റിയിൽ പലകുറി ചുംബിച്ചു. ഈ ലാളന കണ്ടപ്പോൾ തനിക്കുംകൂടി അവനോടൊപ്പം പെട്ടിയിൽ കയറിയിരിക്കാമായിരുന്നെന്ന് ചുക്കിനു തോന്നി. അമ്മ കാവൽക്കാരനോട് റന്ദി പറഞ്ഞു.

‘ഇതാ ഈ താക്കോലും കത്തും വാങ്ങുക. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ കത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടിന്റെ താക്കോലുമാണിത്. അദ്ദേഹവും സംഘവും പുതുവർഷത്തലേന്ന് ഇങ്ങെത്തും!’

കാവൽക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് അമ്മ അമ്പരന്നു. കെണി നോക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു തന്നോടു പറഞ്ഞിട്ട് അയാൾ വിദൂരത്തുള്ള അൽക്കരാപ്പ് മലയിൽനിന്നും ഭർത്താവിന്റെ കത്തും താക്കോലുമായി വന്നിരിക്കുന്നു!

ആ വലിയ മനസ്സിനു മുന്നിൽ അമ്മ മൗനമായി പ്രണമിച്ചു.

ആ സന്തോഷവാർത്ത ചുക്കിനെയും ഗെക്കിനെയും കുറച്ചൊന്നുമല്ല സന്തോഷിപ്പിച്ചത്.

അച്ഛൻ വരാൻ ഇനി നാലുനാൾ മാത്രം!

പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെതന്നെ കാവൽക്കാരൻ സെരോഗിന്റെ വീടു തുറന്ന് അകമെല്ലാം വൃത്തിയാക്കി. അമ്മയുടെയും മക്കളുടെയും പെട്ടിയും സഞ്ചിയും അവിടെ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. റൊട്ടിയും വിറകും വെള്ളവുമൊക്കെ കൊണ്ടുവന്നു. അവർക്കായി കാബേജ് സൂപ്പ് പാകംചെയ്തു കൊടുത്തു. അമ്മ അയാൾക്ക് റൊട്ടിയും സൂപ്പും നൽകി. ഗെക്കിനെ കണ്ടെത്തിയ പട്ടിക്കും കിട്ടി, റൊട്ടിയുടെ ഒരു കഷണം.

സെരോഗിനെ വരവേല്ക്കാൻ എന്താണ് ചെയ്യാനാവുക? അമ്മയും മക്കളും തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. പലതും മനസ്സിൽ വന്നെങ്കിലും ഒന്നിനും അന്തിമരുപമായില്ല. ഒടുവിൽ അമ്മതന്നെയാണ് ആ തീരുമാനം പറഞ്ഞത്.

അസാധാരണമായ ഒരു പുതുവർഷവൃക്ഷം തയ്യാറാക്കുക!
വീടു മുഴുവൻ പരതി പഴയ കടലാസുകൾ കണ്ടെടുത്തു. പക്ഷി
മൃഗാദികളുടെ പടങ്ങളും മുറിച്ചെടുത്തു. അതുകൊണ്ട് അമ്മ മനോഹര
മായ ഒരു വൃക്ഷം ഉണ്ടാക്കുന്നത് കാവൽക്കാരൻ അർദ്ധതത്തോടെ
നോക്കിനിന്നു. കുറെ വർണക്കടലാസും വലിയൊരു മെഴുകുണ്ടയും
അയാളുടെ വകയായി നൽകി. ഒരു ഫർമരംകൂടി വേണമെന്ന ആഗ്രഹം
അമ്മ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ആ നിമിഷം കാവൽക്കാരൻ കോടാലിയുമെടുത്ത്
തെന്നുവണ്ടിയിൽ പാഞ്ഞു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഫർമരവും തയ്യാർ.

നിർമാണം പൂർത്തിയായപ്പോൾ സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഏറ്റവും മനോ
ഹരമായ പുതുവർഷവൃക്ഷമായി അത് എന്നു പറയുന്നത് ഒട്ടും അതി
ശയോക്തിയല്ല. ചുക്കും ഗെക്കും അതുകണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

നാലുനാൾ അതിവേഗം കടന്നുപോയി. പുതുവത്സരത്തലേന്നു
മെത്തി. അമ്മയും മക്കളും അച്ഛന്റെ വരവും കാത്ത് വീടിനു പുറത്തിറ
ങ്ങിനിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ഒരു മഞ്ഞുവണ്ടി ദൂരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.
പിന്നെയത് കാണാതായി. അങ്ങോട്ടു കൈചൂണ്ടി കാവൽക്കാരൻ
പറഞ്ഞു:

‘സംശയം വേണ്ട. ഇത് അദ്ദേഹമാണ്!’
അരുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞുകാണും. വലിയ പട്ടികൾ വലിക്കുന്ന മഞ്ഞു
വണ്ടി ആ വീടിനു മുന്നിലെത്തി നിന്നു. അതിൽനിന്നും ആദ്യം
സെരോഗും പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായികളും പുറത്തിറങ്ങി.

വളരെക്കാലത്തിനുശേഷമുള്ള അപൂർവസംഗമം!
അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അതു പക്ഷേ, അടക്കാനാ
വാത്ത സന്തോഷംകൊണ്ടായിരുന്നു.

ചുക്കും ഗെക്കും ഓടിപ്പോയി അച്ഛനെ കെട്ടിപ്പിണർന്നു.
‘പൊന്നുമക്കളേ...’
അച്ഛൻ തൊണ്ടയിടി വിളിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും മറ്റുള്ളവർ നവവത്സരത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനുള്ള
ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

രാത്രിയായതും എല്ലാവരും സെരോഗിന്റെ വീട്ടിൽ ഒത്തുകൂടി. എല്ലാ
വരും ചേർന്ന് പലതരം ഭക്ഷണം പാകംചെയ്ത് തീൻമേശയിൽ നിരത്തി.
ചിലർ നൃത്തം ചെയ്തു. ഒരാൾ സംഗീതോപകരണം ഹൃദയമായി
വായിച്ചു. ഗെക്ക് മടികൂടാതെ ഒരു നവവത്സരഗാനം പാടി. മെഴുകുതിരി
യുടെ വെളിച്ചത്തിലായിരുന്നു ഇതെല്ലാം.

‘ഇനിയാണ് നമ്മുടെ മുഹൂർത്തം. നമുക്കെല്ലാവർക്കും ചേർന്ന് ആ

ശുഭമുഹൂർത്തത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാം,’ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു.
പാതിരാത്രിയും കഴിയുന്നു. അതാ, ക്രെംലിനിലെ ഘടികാരത്തിൽ
നിന്ന് മണിനാദമുയരുന്നു.

‘ണിം ണിം ണിം...’
രാജ്യമെങ്ങും മുഴങ്ങുന്ന വിശുദ്ധ മണിനാദം.
പുതുവർഷം പിറന്നുകഴിഞ്ഞു!

സെരോഗ് മക്കളെ വാരിയെടുത്തു ചുംബിച്ചു. ഭാര്യയുടെ കൈക
ളിൽ സ്നേഹാർദ്രമായി സ്പർശിച്ചു. അവർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കുമായി
പുതുവത്സരാശംസകൾ നേർന്നു.

ജീവിതത്തിലെ യഥാർഥ സന്തോഷം ഇതല്ലാതെ മറ്റെന്താണെന്ന്
അവിടെക്കൂടിയ ഓരോരുത്തർക്കും തോന്നി. ലോകത്തിലെ സ്വർഗം
സോവിയറ്റ് നാടല്ലാതെ മറ്റേതാണെന്നും!

അർക്കാദി ഗൈദാർ

(റഷ്യൻ ബാലകഥകളിൽ അതിപ്രശസ്തമായ ഇതിന് എല്ലാ ഭാഷകളിലും
നിരവധി തർജ്ജമകളും പുനരാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലയാളികളും ചുക്കി
നെയും ഗെക്കിനെയും നെഞ്ചോടു ചേർക്കുന്നവരാണ്. കഥയുടെ സംഗൃഹീത
പുനരാഖ്യാനമാണിത്.)

സ്വയം പേടിപ്പിച്ചു കരക്കുട്ടി

പണ്ടൊരു കരക്കുട്ടി തന്നത്താൻ പേടിപ്പിച്ചു. മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരെയും പേടിപ്പിച്ചു. രസകരമാണ് ആ കഥ.

മഹാകുസൃതിയാണ് കരക്കുട്ടി. കണ്ണുതെറ്റിയാൽ അവൻ എങ്ങോ ടെങ്കിലും പൊയ്ക്കളയും. കരടിത്തമ്മയുടെ പേടിയും അതാണ്. തന്റെ കൺവെട്ടത്തുനിന്നു മാറിയാൽ അവൻ എന്തൊക്കെയാണ് ചെയ്തു കൂട്ടുക എന്നു പറയാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഏതു നേരവും കരടിത്തമ്മ അവന്റെയടുത്തുതന്നെ കഴിഞ്ഞു.

ഒരു ദിവസം കരക്കുട്ടി അമ്മയുടെയടുത്ത് കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന്, കൊതിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മണം അവന്റെ മൂക്കിൽ വന്നപ്പോൾ, അവൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. പാകംവന്ന റാസ്ബെറി പഴങ്ങളുടെ സുഗന്ധം! അവന്റെ വായിൽ വെള്ളമുറി. അടുത്തുതന്നെ പഴത്തോട്ടമുള്ളത് അവനറിയാമായിരുന്നു. പോയാൽ വയറുനിറയെ പഴങ്ങൾ തിന്നാം. അമ്മയോട് അനുവാദം ചോദിച്ചാൽ തീർച്ചയായും കിട്ടില്ല. പഴത്തോട്ടത്തിലെല്ലാ ഒരിടത്തും അമ്മ തന്നെ തനിച്ചു വിടില്ല. അമ്മയറിയാതെ പോയാലേ കാര്യം നടക്കൂ.

കരക്കുട്ടി കരടിത്തമ്മയുടെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അമ്മ നല്ല ഉറക്കമാണ്. പകൽ അമ്മ ഇങ്ങനെ ഉറങ്ങാറില്ല. ഇന്നലെ അല്പം തേൻ കൂടുതൽ കുടിച്ചിരിക്കണം. അതേതായാലും നന്നായി എന്നു മനസ്സിൽപ്പറഞ്ഞ് അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എഴുന്നേറ്റു.

റാസ്ബെറി പഴങ്ങളുടെ മണം അവിടെയെങ്ങും നിറയുന്നു. അവൻ ആ മണം പിടിച്ച് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. ഒരു കുറ്റിക്കാടും കടന്നുവേണം തോട്ടത്തിലെത്താൻ. അവിടെയാണെങ്കിൽ വെളിച്ചം നന്നേ കുറവ്. കരക്കുട്ടി കുറ്റിക്കാടിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നതും ഉണങ്ങിയ പുളളിക്കൊമ്പുകൾ അവന്റെ കാലിനടിയിൽപ്പെട്ട് ഞെരിഞ്ഞു. സാമാന്യം വലിയ ശബ്ദത്തിലായിരുന്നു അത്. ആ ശബ്ദം ചുറ്റും പ്രതിധ്വനിച്ചു. അവനത്ര കാര്യമാക്കിയതുമില്ല.

ഒരു കാട്ടുകോഴി ഇരതേടി നടക്കവേ, ഈ ശബ്ദം കേട്ടു. അവളാകെ പരിഭ്രമിച്ചു. തന്റെ കുഞ്ഞുമക്കൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു അവൾക്ക്. അവളുടെ ഭയം അസ്ഥാനത്തായിരുന്നില്ല. ആ ശബ്ദം കൂട്ടിൽ കഴിയുകയായിരുന്ന കാട്ടുകോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കാതിലുമെത്തി. ഭൂമികുലുക്കമോ ഇടിവെട്ടോ മറ്റോ ആണെന്നു ഭയന്ന് അവർ നാലുപാടും ഓടി. ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞ് മരക്കൊമ്പിന്റെ താഴെ പമ്മിയിരുന്നു. മറ്റൊന്ന് പൈൻകായുടെ മറവിലും ഇനിയൊന്ന് കുണിന്റെ ചുവട്ടിലും ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.

നിലത്തുകുടി ഓടിനടക്കുമ്പോഴാണ് കാട്ടുകീരി ആ ശബ്ദം കേട്ടത്. ആദ്യം അവനൊന്നു പരിഭ്രമിച്ചെങ്കിലും കാര്യമറിയാനായി ഫർമരത്തിന്റെ മുകളിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. അവിടെയെങ്ങും ഒന്നും കാണായ്കയാൽ ചിലച്ചുകൊണ്ട് മരക്കൊമ്പുകളിലൂടെ പാഞ്ഞുനടന്നു. അപ്പോൾ ഫർമരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പാകമായ ഒരു കായ് മരത്തിൽനിന്നും അടർന്നു താഴെ വീണു. കാട്ടുകീരി അത് ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

ഫർമരത്തിന്റെ കായ ചെന്നുവീണതോ, താഴെയുള്ള പുൽപ്പുരപ്പിൽ പമ്മിയിരുന്ന മൂയലുകളുടെ പുറത്തും! മൂയൽസഹോദരങ്ങളായിരുന്നു അവർ. അവർ ചെവി പിന്നോട്ടാക്കി പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി. വഴിയിലെ കമ്പും ചില്ലയും കരിയിലയുമൊക്കെ ഇളക്കിമറിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ ഓട്ടത്തിലും വലിയ ബഹളമുണ്ടായി.

മരക്കൊമ്പിലെ മൈനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ശബ്ദം കേട്ട് ആകെ പരിഭ്രാന്തരായി. കാട്ടിൽ കള്ളക്കുറുക്കൻ കട്ടുതിന്നാൻ തുടങ്ങിയോ എന്നു സംശയിച്ച് അവ പലയിടത്തേക്കായി ചിതറിയോടി. നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന മലങ്കാക്കയ്ക്ക് പേടിക്കാനും ഇത്രയും ധാരാളം. പേടിച്ചുറങ്ങ മലങ്കാക്ക

പോയവഴി ആരും കണ്ടില്ല. കാക്കയുടെ കരച്ചിൽ മരച്ചുവട്ടിൽ പതുങ്ങിയിരുന്ന കുറുക്കൻ കേട്ടു. ചെന്നായ്ക്കൾ കൂട്ടംചേർന്ന് ഓടിവരുന്നതിന്റെ ശബ്ദമാണെന്നു ഭയന്ന് അവൻ ഫർമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ നെട്ടോട്ടമോടി. മുന്നിലുള്ളത് ചതുപ്പുനിലമാണെന്ന കാര്യംപോലും അവൻ മറന്നു.

ചതുപ്പുനിലത്ത് ദിവാസ്വപ്നം കണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു മാൻകുട്ടി. ആരോ തന്റെ നേർക്കു വരുന്നതറിഞ്ഞ് അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ഭയന്നോടി. വഴിയരികിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു ചെന്നായക്കുട്ടിയെ തട്ടിയിട്ടാണ് അവൻ മുന്നോട്ടോടിയത്. മാനിനെ നാളിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാതിരുന്ന ചെന്നായക്കുട്ടി അവന്റെ നീണ്ട കാലുകൾ കണ്ട് പേടിച്ച് ഓട്ടം തുടങ്ങി. ലക്കും ലഗാനുമില്ലാത്ത ആ ഓട്ടം ചെന്നവസാനിച്ചത് കാട്ടുപൂച്ചക്കുഞ്ഞിന്റെ മുന്നിലാണ്. രണ്ടുപേരും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി അലറി. ആ ശബ്ദം ഇരുവരെയും പരസ്പരം ഭയപ്പെടുത്തി. പിന്നെ, വെള്ളം തട്ടി തെറിപ്പിച്ച് രണ്ടു ഭാഗത്തേക്കു പാഞ്ഞു.

ചെന്നായക്കുട്ടിയുടെയും കാട്ടുപൂച്ചക്കുഞ്ഞിന്റെയും അലർച്ചയും ഓട്ടത്തിന്റെ ബഹളവും ചതുപ്പിലെ കൊക്കുകളുടെ കുട്ടക്കരച്ചിലിനിടയാക്കി. ആ കരച്ചിൽ മുണ്ടിപ്പകുതിക്കളെ കരയിച്ചു. അമ്മയില്ലാതിരുന്ന താരാക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കാര്യം പറയുകയേ വേണ്ട. അവരും വലിയ വായിൽ കരഞ്ഞു.

എന്തിനധികം പറയുന്നു. വിവിധതരം പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ കുട്ടക്കരച്ചിൽകൊണ്ട് കാട് മുഖരിതമായി.

ഇതൊന്നുമറിയാതെ നമ്മുടെ കരടിക്കുട്ടി മരച്ചുവട്ടിലിരുന്ന് റാസ് പ് ബെറി പഴങ്ങൾ തിന്നുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഈ ബഹളം അവന്റെ കാതിലെത്തിയത്.

ദൈവമേ എന്താണിതൊക്കെ?
കാട്ടിൽ ഭീകരജന്തുക്കൾ വന്നിരിക്കുമോ?
എവിടെയെങ്കിലും കാട്ടുതീ ആളുന്നുണ്ടാവുമോ?
ആകാശം പൊട്ടിവിണിരിക്കുമോ?
റാസ്ബെറി പഴങ്ങൾ നാലുപാടും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് കരടിക്കുട്ടി അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ഒരൊറ്റ ഓട്ടം.
കരടിക്കുട്ടി സ്വയം പേടിപ്പിച്ചത് അങ്ങനെയാണ്.

എൻ. സ്പർക്കോവ്

കോഴിക്കുഞ്ഞും കൊക്കക്കോ നാടും

ഒരിടത്തൊരിടത്തൊരു മിടുമിടുക്കൻ കോഴിക്കുഞ്ഞ്.

ഒരുനാൾ അവൻ ഒറ്റയ്ക്കൊരു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. എങ്ങോട്ടാണെന്നോ? ദൂരെദൂരെയുള്ള കൊക്കക്കോ നാട്ടിലേക്ക്. ആ നാടിനെക്കുറിച്ച് അവൻ കേട്ടറിവേയുള്ളു. കണ്ടറിവില്ല.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കുഞ്ഞാറ്റക്കിളി കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ കണ്ടു. അവന്റെ ധൈര്യത്തിൽ മതിപ്പു തോന്നിയ കുഞ്ഞാറ്റക്കിളി പറഞ്ഞു: 'കോഴിക്കുഞ്ഞേ, ആദ്യം തെക്കോട്ട്, പിന്നെ വടക്കോട്ട്, ഒടുവിൽ കിഴക്കോട്ട്... അങ്ങനെ നടന്നാൽ വഴി തെറ്റാതെ നിനക്ക് കൊക്കക്കോ നാട്ടിലെത്താം.'

കുഞ്ഞാറ്റക്കിളിക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് കോഴിക്കുഞ്ഞ് പിന്നെയും നടന്നു.

ചതുപ്പുനിലം, പരന്ന പാടം, അതിനപ്പുറത്ത് ഒഴുകുന്ന പുഴ. ചതുപ്പും പാടവും കടന്ന് പുഴക്കരയിലെത്തിയപ്പോൾ കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ മുഖം വാടി.

‘ദൈവമേ, ഞാനെങ്ങനെ പൂഴ കടന്ന് അക്കരെയെത്തും?’

പൂഴയിലെ കൊഞ്ചുകൾ അതു കേട്ടു. അവർ വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ തലയുയർത്തി കോഴിക്കുഞ്ഞിനോടു പറഞ്ഞു:

‘മിടുമിടുകൊ, ഞങ്ങളിവിടെയുള്ളപ്പോൾ നീയെന്തിനാ വിഷമിക്കുന്നു? പൂഴ കടക്കാൻ ഞങ്ങളുടെ വള്ളമെടുത്തോളൂ.’

‘വളരെ നന്ദി, ചങ്ങാതിമാരേ...’

ഇതും പറഞ്ഞ് കോഴിക്കുഞ്ഞ് കൊഞ്ചുകളുടെ ചെറുവള്ളത്തിൽ കയറി, തുഴഞ്ഞ് മറുകരയെത്തി. അപ്പോഴേക്കും അവൻ വിശപ്പും ദാഹവും തോന്നിയിരുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തെ വാട്ടം കണ്ട് കരടി ഒരു പാത്രം തേനുമായെത്തി.

‘കോഴിക്കുഞ്ഞേ, വിശന്നു വലഞ്ഞ് യാത്രചെയ്യാൻ നിന്നെ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഈ തേൻ കുടിച്ചാൽ നിന്റെ വിശപ്പും ദാഹവുമെല്ലാം മാറും.’

കരടിയുടെ കൈയിൽനിന്നും തേൻപാത്രം വാങ്ങി അതു മുഴുവൻ കുടിച്ചു, കോഴിക്കുഞ്ഞ്. ക്ഷീണം മാറിയപ്പോൾ അവൻ കരടിയുടെ സ്നേഹത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് നടപ്പു തുടർന്നു.

ഒരുപാടു ദൂരം താണ്ടി കോഴിക്കുഞ്ഞ് അജ്ഞാതമായ ഏതോ സ്ഥലത്തെത്തി. അപ്പോഴേക്കും നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒന്നും കാണാൻ പറ്റാത്തത്ര കൂരിരുട്ടാണ്. കോഴിക്കുഞ്ഞിന് നേരിയ ഭയം തോന്നി. അവൻ അവിടെ തളർന്നിരുന്ന് സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, ഇവിടെ ഞാൻ വലഞ്ഞതുതന്നെ! ദിക്കറിയാതെ ഈ ഇരുട്ടത്ത് ഞാനെങ്ങനെ യാത്ര തുടരും. ഇനി പുലരുംവരെ ഇവിടെ കഴിയാമെന്നുവെച്ചാലും അത്ര സുരക്ഷിതമല്ല. ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ വല്ല ശത്രുക്കളും എന്റെ മേൽ ചാടിവീണാലോ?’

കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ നിരാശ നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന മിന്നാമിന്നികൾ കേട്ടു. അവർ കൂട്ടമായി അവന്റെയടുത്തെത്തിയതും, ഇരുട്ടു നീങ്ങി അവിടെമെങ്ങും പാൽവെളിച്ചം നിറഞ്ഞു.

‘മിടുകാൻ കോഴിക്കുഞ്ഞേ, നീ പേടിക്കേണ്ട. ധൈര്യമായി നടന്നോളൂ. നേരം പുലരുംവരെ ഞങ്ങൾ ഈ പ്രകാശപൂർവ്വമായി നിനക്ക് വഴികാട്ടാം.’

‘ഈ സ്നേഹത്തിന് നന്ദിയുണ്ട് കൂട്ടുകാരേ...’

കോഴിക്കുഞ്ഞ് ഉത്സാഹത്തോടെ നടന്നു. നന്നായി പുലർന്ന ശേഷമേ അവർ യാത്ര പറഞ്ഞ് മടങ്ങിയുള്ളൂ.

നടന്നുനടന്ന് കോഴിക്കുഞ്ഞ് ആകെ തളർന്നു. കൈയും കാലും

മരവികുന്നു, കണ്ണ് മങ്ങുന്നു, കൊക്കിലും തരിപ്പു കയറുന്നു. അവൻ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ തളർന്നിരുന്നു കരഞ്ഞു.

‘കൊക്കക്കോ നാടു കാണുക എന്ന എന്റെ ആഗ്രഹം നടക്കാൻ പോകുന്നില്ല. പാതിവഴി വന്ന് യാത്ര മതിയാക്കാനാവും എന്റെ തലവിധി. ഈ ക്ഷീണം വെച്ച് എനിക്കിനി ഒരടി മുന്നോട്ടു പോകാനാവില്ല. ഒരു പക്ഷേ, ഇവിടെക്കിടന്ന് ചത്തുപോകാനാവും എന്റെ തലയിൽ വരച്ചിട്ടുള്ളത്!’

കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ നിസ്സഹായസ്വരം അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ആമകളും തേനീച്ചകളും കൂരങ്ങന്മാരും കേട്ടു. അവർ ഓടി അടുത്തുവന്ന് അവനോടു പറഞ്ഞു:

‘അയ്യേ, മിടുമിടുകനായ നീയിങ്ങനെ തളരരുത്.’

ആമകൾ തല നീട്ടി അവന് ധൈര്യം പകർന്നു:

‘കോഴിക്കുഞ്ഞേ, ലക്ഷ്യം കാണില്ലെന്ന് നിന്നോടാരാണ് പറഞ്ഞത്? കൊക്കക്കോ നാട്ടിലേക്കുള്ള പകുതിയിലധികം ദൂരം നീ പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഈ തളർച്ച വെടിഞ്ഞാൽ നിനക്ക് അനായാസം അവിടെയെത്താം.’

‘ഞങ്ങളല്ലേ പറയുന്നത്, നീ വൈകാതെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തും,’ തേനീച്ചകൾ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് ഏറെ പരിചിതമാണ് കൊക്കക്കോ നാട്. അങ്ങോട്ടേക്ക് ഇനി വളരെ കുറച്ച് ദൂരമേയുള്ളൂ. നിനക്ക് യാത്രയിൽ തടസ്സമൊന്നും വരില്ല,’ കൂരങ്ങന്മാർ അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

ജീവജാലങ്ങളുടെ അകമഴിഞ്ഞ പ്രോത്സാഹനവും പിന്തുണയും കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ പൂർവാധികം ഊർജസ്വലനാക്കി. കൊക്കക്കോ നാട്ടിലെത്തുമെന്ന് മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് അവൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

എന്നാൽ, പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെല്ലാ കാര്യങ്ങൾ നടന്നത്. കുറെ ദൂരം ചെന്നതും ദുഷ്ടന്മാരായ നായ്ക്കൾ അവനുനേരെ കൂറച്ചുകൊണ്ട് ഓടിയെത്തി. ആ ശബ്ദം അവനെ ചെറുതായി പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. അവനു ചുറ്റും കുടിനിന്ന് നിർത്താതെ കൂർച്ച് നായ്ക്കൾ ഭീഷണി മുഴക്കി:

‘ഏടോ കോഴിക്കുഞ്ഞേ, ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ യാത്ര മതിയാക്കി മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളൂ. കൊക്കക്കോ നാടു കാണാനുള്ള മോഹം ഇവിടെ വെച്ച് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്!’

‘പക്ഷേ, ചങ്ങാതിമാരേ, ഞാൻ കൊക്കക്കോ നാടു കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങോട്ടേക്കുള്ള യാത്ര തുടങ്ങി. ഇപ്പോഴിതാ പാതിയിലേറെ ദൂരം പിന്നിട്ട് കൊക്കക്കോ നാടിന്റെ അടുത്തുമെത്തി. അതുകൊണ്ട്

നിങ്ങളെന്നോട് മടങ്ങിപ്പോകാൻ പറയുന്നത് ഉചിതമാണോ?' കോഴിക്കുഞ്ഞ് ധൈര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു.

'ഞങ്ങൾക്ക് അതൊന്നുമറിയില്ല. ഞങ്ങളുടെ കടികൊണ്ടു ചാകണ്ട എന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേഗം മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കോ.'

നായ്ക്കൾ കുര ഉച്ചത്തിലാക്കി.

'ഭൂ!'

'ഭൂ ഭൂ!'

അവിടമെങ്ങും നായ്ക്കുര നിറഞ്ഞിട്ടും കോഴിക്കുഞ്ഞ് തരിമ്പും പേടിയില്ല. അവൻ പൂഞ്ചിരിതുകി നിന്നതേയുള്ളൂ.

'കോഴിക്കുഞ്ഞേ, ഞങ്ങളിത്ര കുറച്ചിട്ടും നീയെന്താ പേടിക്കാത്തത്?'

നായ്ക്കൾ അമ്പരപ്പോടെ ചോദിച്ചു.

'അതേയ് ചങ്ങാതിമാരേ, എന്റെ ഇത്രയും നേരത്തെ യാത്രയ്ക്കിടയ്ക്ക് എത്രയോ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും കഴിയുന്നത്ര സഹായം നൽകി. എന്നിൽനിന്ന് തിരിച്ചെത്തുകിലും പ്രതീക്ഷിച്ചായിരുന്നില്ല അത്. സ്നേഹിക്കുകയല്ലാതെ ആരുമെന്ന പേടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പേടി എന്താണെന്നു തന്നെ എനിക്കറിയില്ല.'

കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ മറുപടി നായ്ക്കളെ അമ്പരപ്പിച്ചു. ആ മനസ്സുറപ്പിനു മുന്നിൽ അവർ കീഴടങ്ങി. കുര നിർത്തി നായ്ക്കൾ അവനെ പോകാനനുവദിച്ചു.

'നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!'

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ്, തടസ്സമൊന്നുംകൂടാതെ കോഴിക്കുഞ്ഞ് കൊക്ക കോ നാട്ടിലെത്തി.

അവിടത്തെ കാഴ്ചകളെല്ലാം കണ്ട് അവൻ നാട്ടിൽ സുഖമായി മടങ്ങിയെത്തി.

എമ്മ മൊഷ്കോവ്സ്കയ

പരാതിമണി

ആ രാജ്യത്ത് രാജാവോ മറ്റു ഭരണാധികാരികളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഭരണത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയതും തർക്കങ്ങളിൽ തീർപ്പു കല്പിച്ചതും. പരാതിക്കാർക്ക് തങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ അവ തരിപ്പിക്കാൻ നഗരമധ്യത്തിൽ ഒരു കെട്ടിടമുണ്ട്. അതിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിൽ വലിയൊരു മണി കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നൊരു കയർ താഴോട്ട് ഞാണുകിടക്കും. അതിൽ ആരെങ്കിലും പിടിച്ചുവലിച്ചാൽ മണി മുഴങ്ങും. നാട്ടുപ്രമാണിമാർ പരാതിക്കാരനെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പ്രശ്നങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയും. പ്രശ്നം ന്യായമായ രീതിയിൽ പരിഹരിക്കുകയും അപരാധിക്ക് അർഹമായ ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്യും. നാളതുവരെ പ്രമാണിമാരുടെ വിധിപ്രസ്താവത്തെ ആരെങ്കിലും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയോ ചോദ്യം ചെയ്യുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ ആ മണി മുഴങ്ങി.

പരാതിക്കാരനെ കാണാനായി താഴെയെത്തിയ പ്രമാണിമാർ അമ്പരന്നുപോയി. ഒരു വയസ്സൻ കുതിരയാണ് മണിയിലെ കയർ കടിച്ചുവലിക്കുന്നത്! കുതിരയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും കാര്യമായ പരാതി പറയാനുണ്ടാ

വുമെന്നു കരുതി അവർ അതിനെയും കുട്ടി മുകളിലെത്തി. പ്രമാണിമാർ കുതിരയുടെ പരാതി കേൾക്കാൻ തയ്യാറായി.

‘പറയൂ, എന്തു പ്രശ്നമാണ് നിന്നെ അലട്ടുന്നത്? പരാതിമണിയടി കാൻ നിന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്താണ്?’ അവർ ചോദിച്ചു.

‘മാന്യരേ, ഞാൻ കരുതിക്കൂട്ടി ഇവിടെ വന്ന് മണിയടിച്ചതൊന്നുമല്ല. നിങ്ങളെന്നെ കാണുന്നില്ലേ? വയസ്സനും ദുർബലനുമായ ഞാനിപ്പോൾ അന്ധനാണ്. മൂന്നുനാലു നാളായി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്, ഒരു കഷണം വൈക്കോലെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ അത്രയ്ക്കായെന്നു കരുതി അലഞ്ഞുനടക്കുകയായിരുന്നു. വൈക്കോലെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചാണ് ഈ കയറിൻതുമ്പിൽ പിടിച്ചുവലിച്ചത്. തെറ്റായെങ്കിൽ പൊറുക്കണം,’ കുതിര ക്ഷീണിതസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് നിന്നോട് സഹതാപം തോന്നുന്നു. ആയകാലത്ത് ഏതോ നല്ല കുടുംബത്തിൽ വളർന്നവനാണ് നീയെന്നുറപ്പ്. ശരീരത്തിന്റെ മിനുപ്പും കൈകാലുകളുടെ കരുത്തും കണ്ണുകളുടെ തീക്ഷ്ണതയും ഈ പ്രായത്തിലും പൂർണ്ണമായും നിന്നെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. അനാഥമായ ഈയവസ്ഥയിലേക്ക് നീ എത്തിച്ചേർന്നതെങ്ങനെയാണ്? ആരാണ് അതിന് കാരണക്കാരൻ?’ പ്രമാണിമാർ ചോദിച്ചു.

‘എല്ലാം എന്റെ തലവിധി! നിങ്ങൾ ചോദിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ഞാനെന്റെ ജീവിതകഥ പറയാം, കേട്ടോളൂ.’

കുതിര ഒന്നിളകി നിന്നു.

‘മാന്യരേ, പട്ടണത്തിലെ ധനാഢ്യനായ ഒരു വ്യാപാരിയുടെ കൂടെയായിരുന്നു എന്റെ താമസം. എന്റെ കരുത്തും വേഗതയും കണ്ടിട്ടാവണം വലിയ വില കൊടുത്ത് അദ്ദേഹമെന്നെ വാങ്ങിയത്. അന്നാട്ടിൽ അത്രയും ധനികനായ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹവും കുടുംബവും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ രാജകീയമായിത്തന്നെയാണ് ജീവിച്ചത്. ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും നിർലോഭം വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. ഭക്ഷണത്തിന് മുന്തിയ വിഭവങ്ങൾ എന്നും തയ്യാറാക്കി. സത്യം പറയാമല്ലോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവകനായതിനാൽ എനിക്കും അല്പം അഹങ്കാരവും അതിലേറെ സന്തോഷവും തോന്നിയിരുന്നു.

എനിക്കു പുറമേ പത്തിരുപത് കുതിരകൾ വേറെയുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലായത്തിൽ. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവയെയൊന്നും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതുപോലുമില്ല. എവിടെ പോകണമെങ്കിലും അദ്ദേഹം എന്റെ പുറത്തേ കയറും. അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമയത്തിനകം

ഞാൻ ലക്ഷ്യത്തിൽ ഓടിയെത്തുമെന്ന് ഉറപ്പായിരുന്നു. ഞാൻ അഹങ്കാരം പറയുകയാണെന്ന് ധരിക്കരുത്, അക്കാലത്ത് എന്റെയത്ര വേഗത്തിൽ ഓടാൻ കഴിയുന്ന മറ്റൊരു കുതിരയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി.

ഒരിക്കൽ അയൽനാട്ടിൽ ചരക്കു വിറ്റ് ഒരുപാട് പണവുമായി, എന്റെ പുറത്ത് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരു കൊടുങ്കാട് കടന്നുവേണമായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്ക് പോകേണ്ടത്. നേരവും നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് ആയുധങ്ങളുമായി കുറെ കൊള്ളക്കാർ ഞങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ ചാടിവീണത്. എന്റെ കടിഞ്ഞാണിൽ പിടിക്കാനായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രമം. ഉള്ളതു പറയണമല്ലോ, അദ്ദേഹം നന്നായി ഭയന്നു പോയി.

എന്നാൽ, ഞാൻ ആത്മധൈര്യം കൈവിട്ടില്ല. എന്റെ കടിഞ്ഞാണിൽ പിടിച്ച രണ്ടു കൊള്ളക്കാരെ ഞാൻ തള്ളിത്താഴെയിട്ടു. അപ്പോഴാണ് മറ്റൊരുവൻ കൂന്തവുമായി എന്റെ നേർക്കു വന്നത്. ഞാൻ ഒന്നുമാലോചിക്കാതെ അവനെ തട്ടിയിട്ട് ചവിട്ടിമെതിച്ചു. പെട്ടെന്ന് മൂന്നു കൊള്ളക്കാർ കുതിരപ്പുറത്ത് അവിടെയെത്തി. എന്നെ തടഞ്ഞുനിർത്തി, യജമാനനെ കൊള്ളയടിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അപകടസന്ധിയിൽ ജീവൻ കളഞ്ഞും യജമാനന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കേണ്ടത് ആത്മാർത്ഥസേവകന്റെ കടമയല്ലേ? ഞാൻ അതിവേഗം മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു. കാറ്റിന്റെ വേഗത്തിലെന്നു പറഞ്ഞാലും അത് അതിശയോക്തിയാവില്ല.

കൊള്ളക്കാർക്കും വാശിയേറി. അവർ എന്നെ തടഞ്ഞെ പിന്മാറു എന്നുറപ്പിച്ച് പുറകെയെത്തി. അതുകണ്ട് ഞാൻ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചു. എന്നോടു മത്സരിക്കാൻ കഴിവുള്ള വേറെ കുതിര ഏതുണ്ട്? നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവർക്ക് എന്നെ കാണാനാവാത്ത ദൂരത്തിലായി. ഞാനദ്ദേഹത്തെ സൂരക്ഷിതമായി വീട്ടിലെത്തിച്ചു. പുനർജന്മം ലഭിച്ചപോലെ അദ്ദേഹം എന്റെ പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി. എന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം താലോടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നീയാണെന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്. ആ നന്മി എനിക്കെന്നും നിന്നോടുണ്ടാവും. മരണംവരെ നിന്റെ സംരക്ഷണം ഞാൻ ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ഒരു സാഹചര്യത്തിലും നിന്നെ ഞാൻ വില്ക്കുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യില്ല. എന്നും നിനക്ക് മുന്നിടങ്ങഴി ധാന്യം തരികയും ചെയ്യും.’

എനിക്കതു കേട്ട് വലിയ സന്തോഷം തോന്നി. എന്റെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ അദ്ദേഹം കുതിരക്കാരനെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ, യജമാനന്റെ നാലിലൊന്നു ശ്രദ്ധപോലും കുതിരക്കാരൻ എന്റെ കാര്യത്തിൽ കാട്ടിയില്ല. ഞാനത് അറിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയുമില്ല. അദ്ദേഹം എനിക്കനുവദിച്ച ധാന്യം കൃത്യമായി തരുന്നതിലും കുതിരക്കാരൻ വീഴ്ച വരുത്തി. എന്നെ വല്ലപ്പോഴും മാത്രമേ അയാൾ നന്നായി കുളിപ്പിച്ചുള്ളൂ.

എന്തിനധികം പറയുന്നു, പരിചരണത്തിൽ വന്ന ഈ വീഴ്ച എന്നെ ക്രമേണ രോഗിയാക്കി മാറ്റി. കണ്ണുകളുടെ കാഴ്ചയാണ് ആദ്യം കുറഞ്ഞത്. ഒപ്പം കാലുകൾക്കും പഴയ ശക്തിയില്ലാതായി. അധികം കഴിയും മുൻപേ ഞാൻ പൂർണ്ണമായും അന്ധനായി. അതറിഞ്ഞ് യജമാനൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു. കുതിരക്കാരനെ പിരിച്ചുവിട്ട് എന്റെ പരിചരണം അദ്ദേഹം നേരിട്ട് ഏറ്റെടുത്തു. പഴയപോലെ ഓടാൻ കഴിയാതായിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോടുള്ള സ്നേഹം കുറഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹംതന്നെ എന്നെ കുളിപ്പിക്കുകയും നിത്യവും മുന്നിടങ്ങഴി ധാന്യം തിന്നാൻ തരികയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ സ്നേഹം പലപ്പോഴും എന്റെ കണ്ണുനിറച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ, ആ നല്ല കാലം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. രോഗിയായ എന്നെ കൊണ്ട് ഇനി പ്രയോജനമുണ്ടാവില്ല എന്ന തോന്നലിൽനിന്നാവണം, അദ്ദേഹം മറ്റൊരു കുതിരയെ വാങ്ങി അതിന്റെ പുറത്ത് യാത്ര തുടങ്ങി. മുൻപ് എന്നെ പരിചരിച്ചതുപോലൊക്കെ അതിനെയും പരിചരിക്കാൻ തയ്യാറായി. അതോടെ എന്റെ കഷ്ടകാലം തീവ്രമാവുകയായിരുന്നു.

എന്നെപ്പോലൊരു ചാവാലിക്കുതിരയ്ക്ക് ദിവസേന മുന്നിടങ്ങഴി ധാന്യം നല്കുന്നതിൽ കാര്യമില്ലെന്ന് യജമാനന് ഒരുനാൾ തോന്നി. പിറ്റേന്ന് മുതൽ അദ്ദേഹമത് രണ്ടിടങ്ങഴിയായി ചുരുക്കി. കുറച്ചു നാൾ കൂടി കഴിഞ്ഞതും ആ വിഹിതം വീണ്ടും പകുതിയാക്കി. അതെങ്കിലും സ്ഥിരമായി കിട്ടുമെന്ന എന്റെ പ്രതീക്ഷയും അസ്ഥാനത്തായി. യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലാതെ സ്ഥലംമുടക്കിയായി കഴിയുന്ന എന്നെ ഇനിയും അവിടെവെച്ചു പൊറുപ്പിക്കേണ്ട എന്ന് യജമാനനും ഭാര്യയും ചേർന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം ലായത്തിലേക്കു കയറിവന്ന്, എന്റെ കടിഞ്ഞാൺ അഴിച്ചുമാറ്റി പടിക്കു പുറത്താക്കി.

ഞാനൊട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. നിർഗുണനായ എന്നെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം എന്ന് അദ്ദേഹം ചിന്തിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ, കരുത്തുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചതാണ് താനെന്ന് ഇത്രയും വേഗം മറന്നുപോയതെന്തേ? മനുഷ്യർക്കു മാത്രമാവും ഇത്ര കടുത്ത നന്ദികേടു കാട്ടാനാവുക.

കൊടുംതണുപ്പിലേക്കാണ് യജമാനൻ എന്ന ആട്ടിപ്പായിച്ചത്. കണ്ണു കാണാൻപോലുമുമാവാത്ത ഞാൻ എവിടെപ്പോകാൻ? വിശന്നിട്ടാണെങ്കിൽ വയറു കത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടും കല്പിച്ച് ഞാൻ തപ്പിത്തടഞ്ഞു നടന്നു. അങ്ങനെയാണ് ഇവിടെയെത്തിയതും വൈക്കോൽ കിട്ടുമെന്നു കരുതി ഈ കയർത്തുമ്പിൽ കടിച്ചുവലിച്ചതും. അല്ലാതെ ഞാനൊരു പരാതിക്കാരനായി വന്നതൊന്നുമല്ല. എന്നാലും ഒരുവിധത്തിൽ ഞാൻ ഭാഗ്യവാനാണ്. എന്റെ വിഷമങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയാൻ മനസ്സുള്ള നിങ്ങളുടെ അടുത്തെത്താനായല്ലോ! എനിക്കാരോടും പരാതിയില്ല; എന്നെ പെരുവഴിയിലാക്കിയ യജമാനനോടുപോലും. എല്ലാം എന്റെ വിധിയാണെന്നു ഞാൻ സമാധാനിക്കുന്നു.'

കുതിര കഥ പറഞ്ഞു നിർത്തി. ആ കദനകഥ കേട്ട് അവിടെ കൂടിയ എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞു. പലരും നിരൂദ്ധകന്റായി.

'നിന്നെപ്പോലൊരു കുതിരയ്ക്ക് നീതി നിഷേധിക്കുന്നത് ദൈവകോപം വിളിച്ചുവരുത്തുകയേയുള്ളൂ. ഞങ്ങൾ അതിനിട വരുത്തില്ല. നിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ശാശ്വതമായ പരിഹാരം കാണുകയാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം,' പ്രമാണിമാരിലൊരാൾ പാവം കുതിരയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

അവർ കുതിരയുടെ ഉടമയായ വ്യാപാരിയെ ആളയച്ച് വിളിപ്പിച്ചു. കുതിര തനിക്കെതിരായി പ്രമാണിമാർക്കു മുന്നിൽ പരാതിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ധരിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ ചെയ്തികളെ ന്യായീകരിക്കാനാണ് വ്യാപാരി തയ്യാറായത്.

'ബഹുമാന്യരേ, ഈ കുതിര എനിക്കെതിരെ ഉന്നയിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുള്ള ആരോപണങ്ങൾ ശരിയല്ല. ഇതിനെ ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സമയത്ത് വേണ്ടപോലെ പരിചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വയറുനിറയെ ആഹാരവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, രോഗം ബാധിച്ച് യാതൊരു ഉപയോഗവുമില്ലാതെ വന്നിട്ടും കുതിരയെ ഞാൻ സംരക്ഷിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിൽ ന്യായമുണ്ടോ?' വ്യാപാരി ചോദിച്ചു.

'ഹേ, നന്ദിയില്ലാത്ത മനുഷ്യന്മാ, നിങ്ങൾക്ക് അടിമുടി തെറ്റി. ഈ പാവം കുതിര യാദൃച്ഛികമായി ഇവിടെയെത്തിയതാണ്. കുതിര നിങ്ങൾക്കെതിരായി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഇത് തന്റെ ദുരിതകഥ ഞങ്ങളോട് വിവരിച്ചെന്നു മാത്രം. അതിൽനിന്നുമാണ് നിങ്ങളൊരു മനുസാക്ഷിയില്ലാത്തവനാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടത്. മുൻപൊരിക്കൽ കാട്ടുകൊള്ളുകാരുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് കുതിര സ്വന്തം ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തി നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ചത് മറന്നുപോയോ? അന്ന്

കുതിര അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നിവിടെ നില്ക്കാൻ നിങ്ങളുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.'

പ്രമാണിമാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്ക് തുറിച്ചുനോക്കി. വ്യാപാരിയുടെ മുഖത്ത് കുറ്റബോധത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം ദൃശ്യമായി.

'നാളെ നിങ്ങളും അവശനും രോഗാതുരനും ഒരുവേള ശയ്യാവലംബിയുമാകും. നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് കുടുംബത്തിന് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ലാതെ വരും. അപ്പോൾ നിങ്ങളെ മക്കൾ നിർഭയം ആട്ടിപ്പുറത്താക്കിയാൽ എത്ര വിഷമം തോന്നും? അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ചെയ്ത പാപം തിരുത്തിയേ തീരൂ. ഈ സാധുജീവിയെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി മരണംവരെ അതിനെ പരിചരിക്കണം. അതിൽ വീഴ്ച വരുത്തുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഞങ്ങൾ പരിശോധിക്കും. തെറ്റുകാരനെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്ക് കഠിനശിക്ഷ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ നിർദ്ദേശം നാളത്തെ തലമുറയ്ക്ക് കാണാനായി വഴിയോരത്ത് കല്ലിൽ കൊത്തിവെക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്,' പ്രമാണിമാർ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

'എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ. എന്റെ അവിവേകത്തിന് ഞാൻതന്നെ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തുകൊള്ളാം. ഈ കുതിരയെ ഞാൻ വേണ്ടപോലെ നോക്കാം. ഒരിക്കൽപ്പോലും ഞാനിതിനോട് ക്രൂരത കാട്ടില്ല,' വ്യാപാരി തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം കുതിരയുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു. അപ്പോൾ ആ പാവത്തിന്റെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞൊഴുകുകയായിരുന്നു.

വ്യാപാരി കുതിരയെയും കുട്ടി നടന്നുകലുന്നതു കണ്ട് പ്രമാണിമാരും കണ്ണു തുടച്ചു.

ഉഷീൻസ്കി

(ഇത്തരം ന്യായവിധികളുടെ കഥകൾ തെന്നാലി രാമൻ, മര്യാദരാമൻ, ബീർബൽ കഥകളിലും നാടോടിക്കഥകളിലും കാണാനാവും.)

ദൈവത്തിനു നന്ദി!

മനുഷ്യരുടെ ആഗ്രഹംപോലെയല്ല, ദൈവനിശ്ചയംപോലെയാണ് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നടക്കുന്നത്. നല്ലതും ചീത്തയുമായ കർമ്മഫലങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. മോശമെന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുന്ന പല കാര്യങ്ങളും ആത്യന്തികമായി നമുക്ക് നന്മ നല്കിയേക്കാം. അതുപോലെ നല്ലതെന്ന നമ്മുടെ ധാരണ ചില അവസരങ്ങളിലെങ്കിലും തെറ്റാറുണ്ടുണ്ട്. ദുഃഖങ്ങൾക്കും ദുരിതങ്ങൾക്കും ഇടയ്ക്കേ നമ്മൾ ദൈവത്തെ ഓർക്കാറുള്ളു. എന്നാൽ, ഐശ്വര്യസമൃദ്ധമായ കാലത്തും ഈശ്വരസ്തമന നടത്തുകയും വരാനിടയുള്ള ആപത്തുകളെയും തിരിച്ചടികളെയും കരുതിയിരിക്കുകയും വേണം.

- ഈ കഥയിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായ വ്യാപാരിയുടെയും മകന്റെയും കഥ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇതാണ്.

വളരെപ്പണ്ട് റഷ്യയിലെ ഒരിടത്തരം നഗരത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരിയും അയാളുടെ മകനും ജീവിച്ചിരുന്നു. സ്വർണവും രത്നങ്ങളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളുമൊക്കെ ന്യായമായ വിലയ്ക്ക് വിറ്റാണ് വ്യാപാരി കഴിഞ്ഞത്. ഉപഭോക്താവിനെ ദൈവതുല്യം കണ്ട്, അവരെ

ഒരു വിധത്തിലും ചുഷണം ചെയ്യാതെയുള്ള വ്യാപാരം അയാൾക്ക് അടിക്കടി അഭിവൃദ്ധി സമ്മാനിച്ചു. സാമർത്ഥ്യം, വിനയം, നല്ല പെരുമാറ്റം, ഈശ്വരവിശ്വാസം എന്നിവ അയാളുടെ മുഖമുദ്രകളായിരുന്നു. മകനും അയാളെ കച്ചവടകാര്യങ്ങളിൽ നന്നായി സഹായിച്ചു.

ഒരിക്കൽ ഒരു സ്വർണവ്യാപാരി അന്യനാട്ടിൽനിന്നും വ്യാപാരിയെ കാണാനെത്തി. അയാളുടെ കൈവശം ഒരു സ്വർണക്കട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് വിലക്കാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായും പരദേശി പറഞ്ഞു. സ്വർണക്കട്ടി നൂറു ശതമാനം പരിശുദ്ധമാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അയാൾക്ക് വ്യക്തമായി. പക്ഷേ, ആ വലിയ സ്വർണക്കട്ടി വാങ്ങണമെങ്കിൽ തന്റെ കൈവശമുള്ള പണം മതിയാകില്ല. കുറെ പണം പരിചയക്കാരിൽനിന്ന് കടം വാങ്ങുകയും വേണം. എന്തെങ്കിലും കാരണത്താൽ കച്ചവടം പൊളിഞ്ഞാൽ വലിയ നഷ്ടം സംഭവിക്കും. വളരെയേറെ ആലോചിച്ച ശേഷം അയാൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് അതു വാങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ കൈവശമുള്ള പണവും കടം വാങ്ങിയ പണവും ചേർത്ത് അയാളാ സ്വർണക്കട്ടി വാങ്ങി.

ആ സ്വർണക്കട്ടികൊണ്ട് പലതരം ആഭരണങ്ങൾ പണിയിച്ച വ്യാപാരി അതുമായി ദുരദിക്കുകളിൽച്ചെന്ന് വിലപന നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു.

വിലപിടിപ്പുള്ള ഇത്രയേറെ ആഭരണങ്ങളുമായി തനിയെ യാത്ര ചെയ്യാൻ അയാൾക്ക് ധൈര്യം വന്നില്ല. പൊന്നിനും പണത്തിനും വേണ്ടി ദുഷ്ടബുദ്ധികൾ എന്തിനും മടിക്കാത്ത കാലമാണത്. മകന്റെ സഹായം തേടാൻതന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ അവനെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, ഇക്കുറി അകലെയുള്ള നാടുകളിലാണ് അച്ഛൻ വ്യാപാരത്തിനു പോകുന്നത്. വിലപിടിച്ച് ഒട്ടേറെ ചരക്കുകൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. കച്ചവടം സുഗമമാക്കാനും ആഭരണങ്ങൾ വിറ്റുകിട്ടുന്ന പണം സുരക്ഷിതമായി വീട്ടിലെത്തിക്കാനും നീയും കൂടെ വരണം!’

‘അതിനെന്താ? ഞാനിപ്പോഴേ തയ്യാർ!’

മകൻ സമ്മതം മുളി.

‘എങ്കിൽ വീടു പുട്ടി നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെടാം. ശുഭദിനമായ വ്യാഴാഴ്ചയാണിത്. നീ കുതിരപ്പുറത്തും ഞാൻ കോവർകഴുതയുടെ പുറത്തും കയറി യാത്ര തുടങ്ങാം. ആഭരണങ്ങൾ നമുക്ക് സമമായി സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം!’

വ്യാപാരി യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. അയാൾ മുന്നിലും മകൻ പിന്നിലുമായി

അവർ പുറപ്പെട്ടു.

അയൽനാടുകളിലെ രാജകുമാരനും രാജകുമാരിയും തമ്മിൽ വിവാഹിതരാകുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. പ്രജകൾക്ക് ഒന്നടങ്കം വിവാഹ വിരുന്നിന് ക്ഷണമുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിലെ വിരുന്നിൽ മുന്തിയ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമണിഞ്ഞ് പോകാൻ ജനങ്ങൾ മത്സരിച്ചു. ആൺപെൺഭേദമന്യേ എല്ലാവരും പുതിയ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും വാങ്ങി. അതോടെ അവയ്ക്ക് അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ വില കയറി.

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് ശുദ്ധമായ സ്വർണാഭരണങ്ങളുമായി വ്യാപാരിയും മകനും ആ നാടുകളിലെത്തിയത്. രൂപത്തിലും ശുദ്ധിയിലും മികച്ചുനിന്ന ആ ആഭരണങ്ങൾക്ക് ആവശ്യക്കാർ ഏറെയായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അവരിൽനിന്ന് ആഭരണങ്ങൾ വാങ്ങാൻ മത്സരിച്ചു. മറ്റു കടകളെ അപേക്ഷിച്ച് കുറഞ്ഞ വിലയിൽ ആഭരണങ്ങൾ ലഭിച്ചതും ജനങ്ങളെ അവിടെയെത്താൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്തിനധികം പറയുന്നു, കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് അവരുടെ ചരക്കുകൾ മുഴുവനും വിറ്റുതീർന്നു. ന്യായമായ ലാഭം മാത്രമേ അവർ ഈടാക്കിയിരുന്നു എങ്കിലും നല്ല വരുമാനം അവർക്ക് ലഭിച്ചു. അവ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി മകൻ പറഞ്ഞു:

‘നമുക്കിത് നല്ലകാലംതന്നെ! ഇത്ര വേഗം ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാൻ നമുക്കൊരിക്കലും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.’

‘ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഇതൊന്നും നമ്മുടെ കഴിവുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചതല്ല. എല്ലാറ്റിനും നന്ദി പറയേണ്ടത് പടച്ചവനോടാണ്,’ വ്യാപാരി കൈകളുയർത്തി പ്രാർഥനാനിരതനായി.

മടക്കയാത്രയിലും വ്യാപാരിയും മകനും തടസ്സങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. നാട്ടിലെത്തി പരിചയക്കാർക്ക് നൽകാനുള്ള പണം മടക്കിക്കൊടുത്ത് വ്യാപാരി അവർക്കും ദൈവത്തിനും നന്ദി പറഞ്ഞു.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞതും വ്യാപാരി വീണ്ടും സ്വർണക്കട്ടി വാങ്ങി ആഭരണങ്ങൾ പണിയിച്ചു. വ്യാപാരിയും മകനും ചേർന്ന് വീണ്ടും അവ വിലക്കാനായി പുറപ്പെട്ടു.

ഇക്കുറി യാത്രയിൽ അനിഷ്ടകരമായ വല്ലതും സംഭവിക്കുമോ എന്ന ആശങ്ക അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ വരാതിരിക്കാൻ പടച്ചവനോട് പ്രാർഥിച്ച് കുതിരപ്പുറത്തും കോവർകഴുതപ്പുറത്തുമായി അവർ പുറപ്പെട്ടു.

വിചാരിച്ചതിലും വേഗം ചരക്കുകൾ വിലക്കാൻ അവർക്കായി. ലാഭവും മുതലും എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി അവർ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. കച്ചവടം

നന്നായി നടന്നതിൽ വ്യാപാരി വീണ്ടും ദൈവത്തെ നന്ദിപൂർവ്വം സ്തമിച്ചു. മടക്കയാത്ര വിചാരിച്ചതിലും വൈകിയതിനാൽ പകുതി വഴിയെത്തും മുൻപേ നേരം ഇരുട്ടി. വഴിമധ്യേയുള്ള സത്രത്തിൽ രാത്രി വിശ്രമിച്ച ശേഷം പുലർച്ചെ യാത്ര തുടരാമെന്ന് വ്യാപാരി തീരുമാനിച്ചു. അവർ കുതിരയെ ഒരിടത്തു കെട്ടിയിട്ട് സത്രമുറിയിൽ കിടന്നു. പണസഞ്ചികൾ ശ്രദ്ധയോടെ അയാൾ കൈയിൽ വെച്ചിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ഒരു സംഘം അവിടെയെത്തുകയും മദ്യപാനം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അവർ ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതും വാക്കുതർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും വ്യാപാരി കേട്ടു. ഇനിയും അവിടെ തുടരുന്നത് പന്തിയല്ലെന്ന് തോന്നിയ അയാൾ മകനോട് പറഞ്ഞു:

‘നമുക്ക് എത്രയും വേഗം ഇവിടന്നു പോകാം. ഇവർക്കൊന്നും ബോധമില്ല. ഇനിയെന്താണ് ഇവിടെയുണ്ടാവുക എന്നുമറിയില്ല. ഇനിയും നമ്മളിവിടെ നിന്നാൽ ചിലപ്പോൾ പലതിനും സാക്ഷി പറയേണ്ടി വരും.’

അപ്പോഴേക്കും മദ്യപസംഘം ആ മുറിയിലെത്തിയിരുന്നു. അവരുടെ തർക്കം കൈയാങ്കളിയിലെത്തി. അതിനിടയിൽ വ്യാപാരിയും മകനും അവിടെനിന്നും പുറത്തു കടന്ന് കുതിരകളുടെ പുറത്തു കയറി ഇരുട്ടി ലൂടെതന്നെ യാത്ര തുടർന്നു.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് വ്യാപാരിക്ക് പണസഞ്ചികളുടെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. അയാൾ കുപ്പായക്കീഴയിൽ തപ്പിനോക്കി. അയാളൊന്നു തെട്ടി.

‘മകനേ, നമുക്ക് വേഗം സത്രത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകണം. നമ്മുടെ പണസഞ്ചികൾ അവിടെയാണുള്ളത്. കിടന്നപ്പോൾ അഴിച്ചുവെച്ച ആ സഞ്ചികൾ തിരക്കിനിടയിൽ എടുക്കാൻ മറന്നു, ഇതിനകം ആരുമത് കൈവശപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ മതിയായിരുന്നു.’

അവർ വേഗം സത്രത്തിലേക്ക് മടങ്ങി. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ എല്ലാം ശാന്തമായിരുന്നു. മദ്യപരുടെ ബഹളമൊന്നും കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്രത്തിൽ മുനിഞ്ഞുകത്തുന്ന വിളക്കിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഭയാനകമായ ചില കാഴ്ചകൾ അവർ കണ്ടു. മുറിയിലെങ്ങും കൂത്തേറ്റു മരിച്ചവരുടെ ശവങ്ങൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു! വലിയൊരു ഏറ്റുമുട്ടൽ നടന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ അവിടെ കാണാനുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഇവിടന്ന് വേഗം തിരിച്ചുപോകണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ കൊലകൾക്കെല്ലാം നമ്മൾ സാക്ഷിയാവും. കോടതിയിൽ ചിലപ്പോൾ നമ്മൾ പ്രതിയാവുകയും ചെയ്യും. അതിനിട വരുത്തരുത്.’

വ്യാപാരി അകത്തു കടന്ന് തങ്ങൾ കിടന്ന സ്ഥലം പരിശോധിച്ചു.

കുറച്ചു നേരത്തെ തിരച്ചിലിനുശേഷം അയാൾ തന്റെ പണക്കിഴികൾ കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. അത് നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ദൈവത്തിനു നന്ദി! ഇത് നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ ജീവിതം തന്നെ അർത്ഥശൂന്യമാവുമായിരുന്നു.’

അവർ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി അവിടം വിട്ടു. നേരം പുലർന്നതും അവർ വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി. കുതിരകളെ അവിടെ നിർത്തി അവർ താഴെയിറങ്ങി. അടുത്തെങ്ങും ആരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തി വ്യാപാരി നിലത്തിരുന്നു. പിന്നെ, പണസഞ്ചികൾ നിലത്തു ചൊരിഞ്ഞു. പണവും സ്വർണാഭരണങ്ങളും രണ്ടു തുല്യഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചു. അവ രണ്ടു സഞ്ചികളിലാക്കി മുറുക്കിക്കെട്ടി. പിതാവിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്താണെന്നു മനസ്സിലാവാതെ മകൻ അമ്പരന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പണസഞ്ചി അവനു നേരേ നീട്ടി വ്യാപാരി പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളുടെ നൂൽപ്പാലത്തിലൂടെയാണ് നാം ഇതുവരെ നീങ്ങിയത്. ഭാഗ്യവശാൽ നമുക്കിതുവരെ നേട്ടം മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, എപ്പോഴും അങ്ങനെയൊക്കണമെന്നില്ല. ഇതുവരെ നമ്മൾ ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. ഇനി രണ്ടു വഴിക്കു പിരിയാം. ഈ പണസഞ്ചി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച് നീ കുതിരപ്പുറത്ത് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുക. ഞാൻ മറ്റൊരു വഴിയേ പോകാം. ഒരുപക്ഷേ നമ്മളിനി കണ്ടെന്നു വരില്ല. അങ്ങനെയൊക്കെയും നീ വിഷമിക്കരുത്.’

പിതാവിനെ പിരിയുന്നതിൽ മകന് വിഷമം തോന്നിയെങ്കിലും അവനത് അനുസരിച്ചു. അവൻ വേഗം വീട്ടിലെത്തി. അളവറ്റ ധനം ആ സഞ്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻ വലിയൊരു കൊട്ടാരം പണിത് അവിടെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞു.

ഒരു നഗരത്തിലെ ഉദാരശീലനായ ധനികൻ ആരാധനാലയത്തിലെത്തി. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു മടങ്ങവേ, അദ്ദേഹം മറ്റു ഭക്തന്മാരോടു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരെ, അത്രമേൽ ദരിദ്രരായ ആരെ കണ്ടാലും എന്റെ മാളികയിലേക്കയയ്ക്കണം. അവരുടെ വിഷമം ഞാൻ തീർത്തുകൊള്ളാം. സർവശക്തനായ ദൈവം അതിനുള്ള ശേഷി എനിക്ക് കനിഞ്ഞു നല്കിയിട്ടുണ്ട്.’

ധനികനെ എല്ലാവർക്കും നന്നായറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാളികയിൽ പുലർച്ചെമുതൽ രാത്രിവരെ സഹായമഭ്യർഥിച്ച് ആളുകളെത്തും.

ആരെയും അദ്ദേഹം വെറുംകൈയോടെ തിരിച്ചയയ്ക്കാറില്ല. ദരിദ്രരെ പരിചരിക്കുന്നതും അവർക്ക് ഭക്ഷണവും പണവും കൊടുക്കുന്നതും ഒരു ദൗത്യമായി അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു.

‘പ്രഭോ, എനിക്കൊരാളെക്കുറിച്ച് പറയാനുണ്ട്,’ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കെത്തിയ ഒരാൾ മുന്നോട്ടു വന്നു.

‘പറയൂ,’ ധനികൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

‘ഞാൻ നേരിൽ കണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ പൊതു കുളിപ്പുരയിൽ പട്ടു വൃദ്ധനും ജരാനരകൾ ബാധിച്ചവനുമായ ഒരു വൃദ്ധൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ കുളി കഴിഞ്ഞെത്തിയപ്പോൾ കീറിപ്പറിഞ്ഞ സഞ്ചിയും തേഞ്ഞുതീർന്ന ചെരുപ്പുകളും ആരോ മോഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു! ഒരുപക്ഷേ, അയാളുടെ ആകെയുള്ള സമ്പാദ്യമായിരിക്കണം അത്,’ അയാൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘കഷ്ടംതന്നെ! അതോടെ വൃദ്ധൻ ആകെ തളർന്നിട്ടുണ്ടാവുമല്ലോ?’

ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘അതല്ലേ അർത്ഥം? അയാൾ സഞ്ചിയും ചെരുപ്പും നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ കൈകൾ മേലോട്ടുയർത്തി പടച്ചവനും തന്റെ വിധിക്കും നന്ദി പറയുകയാണ് ചെയ്തത്! വിചിത്രമായ ഈ കാഴ്ച കണ്ട് അവിടെ കൂടിയ പലർക്കും അയാളൊരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു തോന്നലുണ്ടായി. എന്നാൽ എനിക്കങ്ങനെയല്ല. എന്തൊക്കെയോ കഥകൾ അദ്ദേഹത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘എനിക്കും അർത്ഥം തോന്നുന്നു. ഏതായാലും ഇന്നു രാത്രി അദ്ദേഹത്തെ എന്റെ മാളികയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരണം. അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ വേണ്ടവിധം സത്കരിച്ചുകൊള്ളാം,’ ധനികൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അന്നു രാത്രി മൂന്നുനാലു പേർ ചേർന്ന് വൃദ്ധനെ ധനികന്റെ മാളികയിലെത്തിച്ചു. ധനികൻ അദ്ദേഹത്തെ ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചിരുത്തി. ഭക്ഷണം കഴിച്ച് മൂന്നുനാലു ദിവസങ്ങളായതിന്റെ ക്ഷീണം ആ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു. മുഖം കഴുകി വന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ധനികൻ വിശിഷ്ട ഭോജ്യങ്ങളും പാനീയങ്ങളും നൽകി. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം അതെല്ലാം കഴിച്ചു.

‘എന്നോടു കാട്ടിയ ഔദാര്യത്തിനു നന്ദി! ഇനി നിങ്ങളുടെ മക്കളെ എനിക്കൊന്ന് അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നുണ്ട്. അവരെ ഇങ്ങോട്ടു വിളിക്കു,’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് ധനികന്റെ മൂന്നു മക്കളും അവിടെയെത്തി. അവരെ കണ്ടതും വൃദ്ധന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവരെ മടിയിലിരുത്തി

ലാളിച്ചു.

‘നന്നായി വരട്ടെ, മക്കളേ!’

പിന്നെ കൈകളുയർത്തി പറഞ്ഞു:

‘ദൈവത്തിനു നന്ദി.’

ആ വാക്കുകൾ ധനികന്റെ മനസ്സിനെ ഉലച്ചു. എന്തൊക്കെയോ അവിടുത്തെ ചിത്രങ്ങൾ ആ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അത് പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമാകുന്നില്ല. ധർമ്മസങ്കടത്തോടെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘പിതൃതുല്യനായ അങ്ങയുടെ രൂപം ഞാനെവിടെയോ കണ്ടുമാനത്തു പോലെയാണ്; അങ്ങയുടെ ശബ്ദം മുൻപെവിടെയോ കേട്ടുമാനത്തു പോലെയും. പക്ഷേ, ഒന്നും ശരിയായി വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുന്നുമില്ല. അങ്ങേക്ക് എന്നെ മുൻപെപ്പോഴെങ്കിലും കണ്ടതായി തോന്നുന്നുണ്ടോ?’

വൃദ്ധന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പിന്നെ, ബദ്ധപ്പെട്ട് എഴുന്നേറ്റ് ധനികന്റെ ചുമലിൽ കൈവെച്ച് തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഒരു പിതാവിന് എത്ര കാലം കഴിഞ്ഞാലും സ്വന്തം മകനെ മറക്കാനാവുമോ? മകനു ചിലപ്പോൾ അച്ഛനെ മറക്കാനായേക്കാം. എന്നാൽ, ഒരിക്കലും മറിച്ച് സംഭവിക്കില്ല. നിന്നെ വളർത്തി വളുതാക്കിയ പിതാവാണ് ഞാൻ. സമ്പാദ്യം പങ്കുവെച്ച് നമ്മൾ പിരിഞ്ഞത് നിനക്ക് ഓർമയില്ലേ? നിന്നെ പിരിയാൻ മനസ്സുണ്ടായിട്ടല്ല ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തത്,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘പിന്നെ എന്തിനായിരുന്നു അത്?’

പിതാവിനെ ഗാഢാലിംഗനം ചെയ്ത് ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘പറയാം. നമ്മൾ ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഭാഗ്യം നമ്മുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നു. വ്യാപാരത്തിൽ തുടർച്ചയായി നമ്മൾ ലാഭം കൊയ്തു. അപ്പോഴൊക്കെ വിധിയുടെ തിരിച്ചടിയെയും ഞാൻ ഭയന്നിരുന്നു. എപ്പോഴെങ്കിലും അതുണ്ടാകാതെ വരില്ലെന്നും എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ നിനക്കത് ഏല്ക്കാതിരിക്കാനാണ് നാം പിരിഞ്ഞത്. നിന്റെ ജീവിതം ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായി മുന്നേറിയപ്പോൾ തികച്ചും ദുരിതമയമായിരുന്നു എന്റേത്. കച്ചവടത്തിൽ തുടരത്തുടരെ നഷ്ടം വന്നു. കോവർകഴുതയെയും കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ഭാരിച്ച പണത്തെയും ഞാൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തി. പലരുടെയും കടക്കാരനുമായി. ഒടുവിൽ ഈ കീറത്തുണിയും തേഞ്ഞ ചെരുപ്പുമായി ഞാൻ ഭക്ഷണത്തിനു വകയില്ലാതെ അലഞ്ഞുനടന്നു. അങ്ങനെയാണ് ഞാനാദ്യം

കുളിപ്പുരയിലും പിന്നെ ഇവിടെയുമെത്തിയത്.

വൃദ്ധൻ കണ്ണു തുടച്ചു.

‘പിതാവേ, അങ്ങയുടെ ചെയ്തികൾ എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. കുളിപ്പുരയിൽവെച്ച് സഞ്ചിയും ചെരുപ്പും നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോഴും അങ്ങ് പടച്ചവനു നന്ദി പറഞ്ഞില്ലേ? അതെന്തിനായിരുന്നു?’

ധനികൻ അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘അതോ, അതുകൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടതോടെ ഞാൻ തികച്ചും സ്വതന്ത്രനായി. ഇനി എന്തെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന പേടി എനിക്കു വേണ്ടല്ലോ. ആ നഷ്ടംകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം എന്റെ മകന്റെ യടുത്തെത്തിയത്? ആ ചെറിയ നഷ്ടം ഈ വലിയ നേട്ടത്തിനു കാരണമായില്ലേ? അതിന് പടച്ചവന് നന്ദി പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അതു വലിയ അപരാധമാകില്ലേ?’ വൃദ്ധൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘ശരിയാണ്. എല്ലാമറിയുന്ന പടച്ചവന് നന്ദി!’

ധനികൻ പിതാവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു നമസ്കരിച്ചു. വൃദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് മാറോടുചേർത്ത് പുണർന്നു.

ആ പിതാവും മകനും പിന്നീട് ഒരിക്കലും വേർപിരിഞ്ഞില്ല.

അലക്സാണ്ടർ കുപ്രിൻ

ബാലവാടിയിൽ പോകാൻ എന്തു രസം!

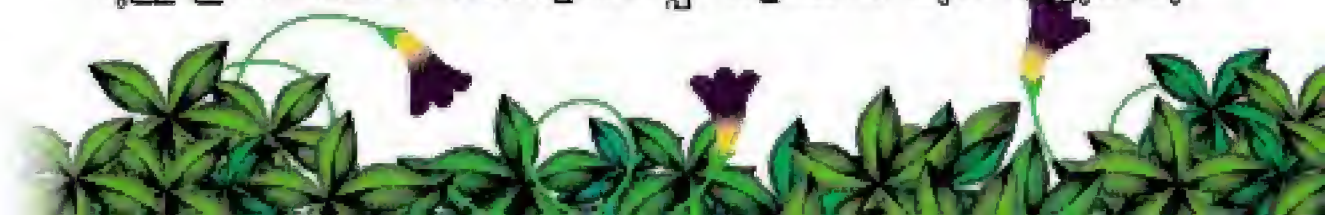
സാഷയും അലോഷ്യയും ഇരട്ടപെറ്റ സഹോദരന്മാരാണ്. വളരെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാലേ അവരെ വേർതിരിച്ചറിയാനാവൂ. കാഴ്ചയിൽ ഒരുപോലെതെങ്കിലും സ്വഭാവത്തിൽ രണ്ടു തരക്കാരാണവർ. അച്ഛനോടും അമ്മയോടുമൊപ്പം നഗരത്തിലെ കുറ്റൻകെട്ടിടത്തിന്റെ നാലാം നിലയിലായിരുന്നു അവരുടെ താമസം. അവരങ്ങനെ കളിച്ചുവളർന്നതും ഒരുനാൾ അമ്മ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ബാലവാടിയിൽ ചേരാനുള്ള പ്രായമായി. നമ്മുടെ തൊട്ടടുത്തുള്ള ബാലവാടിയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ചേർക്കുന്നുണ്ട്.’

‘ബാലവാടിയോ? അതെന്താ സാധനം?’

സാഷയും അലോഷ്യയും ഒന്നിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള കൊച്ചുകുട്ടികൾക്ക് കളിക്കാനും പഠിക്കാനുമുള്ള ഇടം. അവിടെ നിങ്ങളോടൊപ്പം കളിക്കാൻ കുറെ കൂട്ടുകാരും

കുട്ടുകാരികളുമുണ്ടാവും. കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരാൻ ഒരധ്യാപികയും, അച്ഛൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഹായ്, എനിക്ക് നാളെത്തന്നെ ബാലവാടിയിൽ പോകണം,’ സാഷ തുളളിച്ചാടി.

‘അമ്മയെയും അച്ഛനെയും വിട്ട് എനിക്കെങ്ങും പോകണ്ട,’ അലോഷ്യ പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. ബാലവാടിയിൽ പോകാതിരുന്നാൽ കളിയും പഠിപ്പുമില്ലാതെ നീയൊരു മണ്ടനായിപ്പോകും,’ അമ്മ ഉപദേശിച്ചു.

മണ്ടനാകാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാവാം, അവനതിനു സമ്മതിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് അമ്മ സാഷയെയും അലോഷ്യയെയും കൂട്ടി ബാലവാടിയിലെത്തി. സാഷ അവിടെയുള്ള മറ്റു കുട്ടികളെയും അവരുടെ കളികളും നോക്കി ആസ്വദിച്ചു നിന്നു. എന്നാൽ, അലോഷ്യ അപ്പോഴും അമ്മയുടെ കൂപ്പായത്തുമ്പിൽ തൂങ്ങിനിന്നതേയുള്ളൂ.

‘അമ്മേ, നമുക്ക് വീട്ടിൽ പോകാം,’ അവൻ പല തവണ ചിണുങ്ങി.

‘അതെങ്ങനെയാണ്? നമ്മളിപ്പോൾ വന്നതല്ലേയുള്ളൂ? ഉടനെയങ്ങ് പോകാൻ പറ്റുമോ?’ അമ്മ അവനെ തലോടി.

അപ്പോൾ മൂടി രണ്ടായി പിന്നിയിട്ട ഒരു മിടുമിടുക്കി അവരുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു. അവരെ നോക്കിച്ചിരിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളൊന്നു നില്ക്കണം. പുതിയ കുട്ടികളെ നോക്കുന്നത് വേര ഇവാനോവ്നയാണ്. ഞാനവരെയും കൂട്ടി വരാം.’

അവൾ ഓടിപ്പോയി വേരയെയും കൂട്ടി വേഗം മടങ്ങിവന്നു. രോമക്കുപ്പായം ധരിച്ച, ചുരുണ്ട മുടിക്കാരി യുവതിയായിരുന്നു അവർ. സാഷ അവരെ നോക്കിച്ചിരിച്ചു. അലോഷ്യയാകട്ടെ, മുഖം തെളിയാതെ നിന്നതേയുള്ളൂ. വേര അവരെ മാറിമാറി നോക്കി കള്ളച്ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു:

‘സാഷയും അലോഷ്യയും. എന്നെ നോക്കി നല്ലൊരു ചിരിയുതിർത്തത് അലോഷ്യ. അമ്മയുടെ വാലിൽ തൂങ്ങി പരിഭ്രമിച്ചു നില്ക്കുന്നത് സാഷയും. ഞാൻ പറഞ്ഞത് ശരിയല്ലേ?’

‘അല്ലല്ലോ. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് പരസ്പരം മാറിപ്പോയി,’ അമ്മ അവരെ തിരുത്തി.

വേര രണ്ടുപേരെയും സ്നേഹത്തോടെ തലോടി.

‘നിങ്ങൾ എപ്പോഴും സന്തുഷ്ടരും ഊർജസ്വലരുമാവണം. നിങ്ങൾ ഈ ബാലവാടിയിൽനിന്ന് പഠിക്കേണ്ടതും അതാണ്. എല്ലാവരും

എല്ലാറ്റിനും മുന്നിലുണ്ടാവണം. അടുത്ത മുറിയിൽ എത്രയെത്ര കളിപ്പാട്ടങ്ങളാണെന്നോ നിങ്ങൾക്കുള്ളത്? ആരോടും വഴക്കുകൂടാതെ അവ മാറിമാറിയെടുത്ത് കളിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.’

വേരയുടെ വാക്കുകൾ സാഷയെയും അലോഷ്യയെയും ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. വേഗംതന്നെ കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിപ്പുല്ലണമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. എന്നാൽ, അധ്യാപികയുടെ അനുവാദം കൂടാതെ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് ഉചിതമല്ലല്ലോ?

വേര അവരെ രണ്ട് അലമാരകൾക്കു മുന്നിൽ കൊണ്ടുവന്നു നിർത്തി. പിന്നെ, രണ്ടുപേരോടുംമായി പറഞ്ഞു:

‘സാഷാ, അലോഷ്യസ്, ഇത് നിങ്ങളുടെ അലമാരകളാണ്. ആദ്യത്തേത് സാഷയ്ക്കും മറ്റേത് അലോഷ്യയ്ക്കും. വീട്ടിൽനിന്ന് വന്നാലുടൻ നിങ്ങളുടെ മേൽക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ഇതിൽ തൂക്കണം. ചെരുപ്പുകൾ താഴെയേ വെയ്ക്കാവൂ. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ മറ്റു കുട്ടികളോട് ചോദിക്കാം. തിരിച്ചറിയാനായി അലമാരകൾക്കു മുകളിൽ ഓരോ ചിത്രവും ഒട്ടിച്ചോളൂ.’

അപ്പോഴേക്ക് രണ്ടു ചിത്രങ്ങളും അവ ഒട്ടിക്കാനുള്ള പശയുമായി ഒരു കുട്ടി ഓടിയെത്തി. അവൾ ഒരു പടം സാഷയ്ക്കും മറ്റൊന്ന് അലോഷ്യയ്ക്കും നല്കി. അവർ ആ പടങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി.

സാഷയ്ക്ക് കിട്ടിയത് വിമാനത്തിന്റെ ചിത്രമായിരുന്നു. അലോഷ്യയ്ക്ക് കുതിരയുടെയും.

വേര അതു രണ്ടും പശ തേച്ച് അലമാരകളിൽ ഒട്ടിച്ചു.

‘ഇനി നിങ്ങൾ അടുത്ത മുറിയിൽ പോയി കളിച്ചോളൂ,’ വേര പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ, മക്കൾ മിടുക്കന്മാരായിരിക്കണം. കളി കഴിഞ്ഞ് വൈകുന്നേരമാവുമ്പോൾ ഞാൻ വന്നു വിളിക്കാം,’ അമ്മ അവരോട് യാത്രപറഞ്ഞ് പോയി.

‘ഞാനും പോകുന്നു’ എന്ന് അലോഷ്യസ് പറഞ്ഞെക്കുമെന്ന് അവർക്കു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ അതുണ്ടായില്ല.

സാഷയും അലോഷ്യയും അമ്മയെ യാത്രയയച്ചശേഷം കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെ മുറിയിലേക്കോടി. അവിടെ മറ്റൊരു ലോകംതന്നെയായിരുന്നു.

എണ്ണമറ്റ പാവകൾ, കരടിക്കുട്ടികൾ, മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ, ചക്രവണ്ടികൾ, തീ കെടുത്താനുള്ള വണ്ടികൾ, പല വലിപ്പത്തിലുള്ള പന്തുകൾ, പീപ്പികൾ... അങ്ങനെ എന്തൊക്കെയോ. അലോഷ്യ കുറച്ചു നേരം അതിലേക്ക് നോക്കിനിന്നു. അവയിൽ ഏതു കളിപ്പാട്ടം എടുക്കണമെന്നവൻ ആലോചിച്ചു. പാവക്കുട്ടിയോ മൂയൽക്കുഞ്ഞോ ആയാലോ? അല്ലെങ്കിൽ

വണ്ടികളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്ന്? കുറെ സമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും അവനൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അതേസമയം, സാഷ ചെയ്തതോ? അവൻ ആലോചിക്കാനൊന്നു മൂണ്ടായില്ല. അവൻ മറ്റുള്ളവരെ തള്ളിമാറ്റി മുന്നോട്ടു ചെന്നു. പിന്നെ, ഒരു കരടിക്കുട്ടിയെയും മൂയൽക്കുഞ്ഞിനെയുമെടുത്തു. പൂപ്പിഞ്ഞാണവും പാവക്കുട്ടികളുമാണ് അവൻ അടുത്തതായി കൈക്കലാക്കിയത്. കാറ്റു നിറച്ച വലിയ പന്തും ചക്രവണ്ടികളും അവൻ തന്റെയടുത്തേക്ക് നീക്കി വെച്ചു. അവ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും പൊക്കിപ്പിടിച്ച് അവൻ മറ്റു കുട്ടികളോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇതൊന്നും നിങ്ങൾ എടുക്കരുത്. ഇതെല്ലാം എനിക്കു മാത്രം കളിക്കാനുള്ളതാണ്. ഇനി ആരെങ്കിലും ഈ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ എടുക്കാൻ വന്നാൽ എന്റെ സ്വഭാവം മാറും!’

‘ഇവനൊരു ചീത്തക്കുട്ടിതന്നെ! അല്ലെങ്കിൽ ആർക്കുമൊന്നും കൊടുക്കാതെ ഇവനീ പണി ചെയ്യുമോ?’

മറ്റു കുട്ടികൾ പിറുപിറുത്തു.

കുറെ നേരം കളിച്ചുകാണും. അപ്പോഴേക്കും വേര ഇവാനോവ്ന ഉച്ച ഭക്ഷണത്തിനുള്ള മണിയടിച്ചു. കുട്ടികളെല്ലാം കൈ കഴുകി വന്ന് നിര നിരയായി ഇരുന്നു. സാഷയുടെ ഒരുവശത്ത് അലോഷ്യയാണ് ഇരുന്നത്. മറുവശത്ത് ലേനയെന്ന മടിച്ചിപ്പെൺകുട്ടിയും.

വേര എല്ലാവർക്കും ആവി പറക്കുന്ന സൂപ്പ് പിഞ്ഞാണത്തിൽ വിളമ്പി. ചെറിയ സ്പൂൺ ഉപയോഗിച്ച് കുട്ടികൾ സൂപ്പ് ഊതിയുതിക്കുടിച്ചു. അതു കിട്ടേണ്ട താമസം, സാഷ സൂപ്പു മുഴുവനും അകത്താക്കി. പിന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ പിഞ്ഞാണങ്ങളിലേക്ക് കൊതിയോടെ നോക്കിയിരുന്നു. അലോഷ്യ പതുകെപ്പതുകയൊന്നെങ്കിലും സൂപ്പ് കുടിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ അടുത്തിരിക്കുന്ന ലേനയുടെ പാത്രത്തിലെ സൂപ്പ് വിളമ്പിയപടിതന്നെ യുണ്ട്. ഒരു സ്പൂണോ മറ്റോ അവളുടെ അകത്തു ചെന്നിട്ടുണ്ടാവണം. അതു കണ്ട വേര അവളോടു പറഞ്ഞു:

‘ലേനാ, ഇതെന്താണിത്? വേഗം കുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ സൂപ്പ് തണുത്തു പോവില്ലേ? തണുത്ത സൂപ്പ് എന്തിനു കൊള്ളാം?’

അവൾ ഒരു സ്പൂൺ സൂപ്പുകുടി അകത്താക്കി വെറുതേയിരുന്നു. അതു കണ്ട് സാഷ തന്റെ സ്പൂൺകൊണ്ട് ലേനയുടെ പിഞ്ഞാണത്തിലെ സൂപ്പ് കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അത് അവൾക്കൊട്ടും രസിപ്പില്ല. അവൾ മുഖം വീർപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘സാഷാ, നീയെന്തിനാണ് എന്റെ സൂപ്പ് കുടിക്കുന്നത്?’

ഒട്ടും കൂസലില്ലാതെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി:

‘ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്?’

‘വേണ്ട. ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് നിന്റെ സഹായം വേണ്ട!’

അവൾ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

ഈ പ്രശ്നം വേരയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അവർ കാര്യം തിരക്കി. സാഷയുടെ ആർത്തിപിടിച്ച സ്വഭാവം അത്രയ്ക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും തത്കാലം അവരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. മറ്റൊരു പാത്രത്തിൽ നിറയെ സൂപ്പു പകർന്ന് വേര ലേനയ്ക്ക് നൽകി. സാഷയെ നോക്കി കൊഞ്ഞനം കുത്തി അവളത് മുഴുവനും ഒറ്റവലിക്കു കുടിച്ചുതീർത്തു!

‘മിടുക്കി ലേന!’

മറ്റു കുട്ടികൾ പറഞ്ഞു.

ആഹാരം കഴിഞ്ഞ് കുട്ടികൾ വീണ്ടും കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. വലിയൊരു പെട്ടി നിറയെ വലിയ, ചെറിയ മരപ്പാവകളായിരുന്നു. അവ തുറന്നു കാണിച്ച് വേര പറഞ്ഞു:

‘കുട്ടികളേ, വലിയ അമ്മപ്പാവകളും ചെറിയ മക്കൾപ്പാവകളുമാണ് ഇതിലുള്ളത്. നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടതെടുത്ത് കളി തുടങ്ങാം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, കുട്ടികൾ പാവകൾ പുറത്തെടുത്തു. അവരോട് കളിക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മപ്പാവകൾ അതിനോട് യോജിച്ചില്ല. അവർ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഞങ്ങൾക്കിത് കളിക്കേണ്ട പ്രായമല്ല. ഞങ്ങളുടെ മക്കളോടൊപ്പം നിങ്ങൾ കളിച്ചോളൂ. ഞങ്ങൾക്ക് ചെയ്യാൻ ഒരുപാടു ജോലികൾ ബാക്കിയുണ്ട്. നിങ്ങളിൽ ആരുടെയെങ്കിലും അമ്മമാർ പണിയൊന്നും ചെയ്യാതെ കളിച്ചുനടക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?’

കുട്ടികൾ പരസ്പരം നോക്കി നിഷേധാർഥത്തിൽ തലയാട്ടി. അവരുടെയെന്നല്ല, ലോകത്തിൽ ഒരമ്മമാർക്കും പണിയൊഴിഞ്ഞുള്ള നേരം കിട്ടാറില്ലല്ലോ.

അമ്മപ്പാവകൾ പണിക്ക് പോയതും കുഞ്ഞുപാവകൾ യഥേഷ്ടം കളി തുടങ്ങി. ചില പാവകൾ യന്ത്രവണ്ടികളിൽ കയറി അങ്ങുമിങ്ങും പാഞ്ഞപ്പോൾ മറ്റു ചിലത് കരടിക്കുട്ടിയുടെയും മൂയൽക്കുട്ടിയുടെയും പുറത്തു കയറി സഞ്ചരിച്ചു. അപ്പോൾ ലേന മനോഹരമായ പാട്ടുകൾ പാടി കൈ കൊട്ടി. കുഞ്ഞുപാവകൾ അതിനനുസരിച്ച് നൃത്തംചെയ്ത് കുട്ടികളെ രസിപ്പിച്ചു.

കളിച്ചുമടുത്തപ്പോൾ വേര കുഞ്ഞുപാവകളെയുംകൊണ്ട് ഊൺ മേശയിലേക്ക് നടന്നു. അവർക്ക് വയറുനിറയെ അത്താഴം കൊടുത്തു.

പിന്നെ, ഓരോ കുഞ്ഞിക്കിടക്കയും കുഞ്ഞിത്തലയിണയും കുട്ടികൾക്കു കൊടുത്ത് വേര പറഞ്ഞു:

‘പാവം കുഞ്ഞിപ്പാവകൾ! അവർക്ക് ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടാവും. ഓരോ രുത്തരും അവരുടെ പാവകളെ കിടക്കയിൽ കിടത്തിയുറക്കണം.’

അവർ സന്തോഷത്തോടെ അതനുസരിച്ചു. അവർ കുഞ്ഞുപാവകളെ കിടത്തിയുറക്കിയതും അമ്മപ്പാവകൾ ജോലി കഴിഞ്ഞ്, അത്താഴം കഴിച്ച് എത്തിയിരുന്നു. കുട്ടികൾ വലിയ പാവകളെ ജനൽപ്പടിയിൽ നിരത്തി വെച്ചു. അതു നോക്കിനിന്ന് വേര പറഞ്ഞു:

‘അമ്മപ്പാവകൾ നമ്മുടെ കളികൾ കണ്ണുനീറയെ കാണട്ടെ.’

പിന്നെ അവർ അലമാരകൾ തുറന്ന് കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ചെരുപ്പും ധരിച്ച് പുറത്തിറങ്ങി നടന്നു. വേര അവർക്ക് വഴികാട്ടിയായി മുന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. പുറംകാഴ്ചകൾ കാണുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം.

തെരുവിൽ അവർ എന്തൊക്കെ കണ്ടെന്നോ?

മാനം മുട്ടുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ, നിറയെ ആളുമായി തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടുന്ന വാഹനങ്ങൾ, ചരക്കുവണ്ടികൾ, തീകെടുത്താൻ മണിമുഴക്കിപ്പോകുന്ന വാഹനം, പാലുമായി പോകുന്ന വണ്ടി, പലതരം വില്പനശാലകൾ... അങ്ങനെ.

ഓരോന്നും എന്തെന്ന് കുട്ടികൾക്കു വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കാനും വേര മറന്നില്ല. സാഷയും അലോഷ്യയും ലേനയുമടക്കമുള്ള കുട്ടികൾക്ക് നല്ലൊരനുഭവമായി അത്.

കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെ മൂറിയിൽ കുട്ടികളെ ആകർഷിക്കുന്ന മറ്റൊരു വസ്തുവുണ്ട്. പലതരം വർണമത്സ്യങ്ങൾ ഓടിക്കളിക്കുന്ന അകേറിയമാണത്. സ്വർണമീനുകളാണ് അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ളവ. വേരയാണ് അവയെ പരിചരിക്കുന്നത്. അകേറിയത്തിലെ വെള്ളം കലങ്ങിത്തുടങ്ങിയാലുടൻ അത് മാറ്റാം. അതിന്റെ അടിയിലെ മണലും വെള്ളാരങ്കല്ലുകളും പായലുമെല്ലാം ചെളിപുരളാതെ കഴുകിയെടുക്കും. ദിവസവും രണ്ടു നേരം മീനിനുള്ള തീറ്റ വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ വിതറിക്കൊടുക്കും. മീനുകൾ പാഞ്ഞുവന്ന് അവ കൊത്തിത്തിന്നുന്നതു കാണാൻതന്നെ എന്തു രസമാണ്! സാഷയെപ്പോലുള്ള ആർത്തിക്കാരും അലോഷ്യയെപ്പോലുള്ള സാധുക്കളും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്.

അതിനിടയ്ക്ക് ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. കുട്ടികളെല്ലാം അകേറിയത്തിനു മുന്നിൽ കൂടിനിന്നപ്പോൾ ലേന തന്റെ പാവക്കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് അവിടെയെത്തി. തിരക്കുമൂലം അവൾക്കോ പാവക്കുട്ടിക്കോ മീനുകളെ കാണാനായില്ല. അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘കുട്ടുകാരേ, നിങ്ങളൊന്ന് ഒരുങ്ങിനിന്നേ. ഞാനെന്റെ പാവയെ കാഴ്ച കാണിച്ചോട്ടെ.’

അതുകേട്ട് കുട്ടികൾ അകത്തുനിന്ന് അവൾക്ക് വഴി കൊടുത്തു. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ മുന്നിലെത്തിയെങ്കിലും പാവക്കുട്ടി അവളുടെ കൈയിൽനിന്ന് വഴുതി അകേറിയത്തിൽ വീണു! കുറെ വെള്ളത്തോടൊപ്പം ഒരു സ്വർണമീനും അകേറിയത്തിൽനിന്നും തെറിച്ച് തറയിൽ വീണു പിടഞ്ഞു!

‘അയ്യോ, അത് ചത്തുപോവുവാ!’

കുട്ടികൾ കൂട്ടം ചേർന്ന് കരഞ്ഞു.

അതു കണ്ട് വേര മുന്നോട്ടു വന്ന് ആ മീനിനെ മെല്ലെയെടുത്ത് വെള്ളത്തിലേക്ക് തിരികെയിട്ടു. പിന്നെ, കൈവലകൊണ്ട് പാവക്കുട്ടിയെയെടുത്ത് ലേനയ്ക്കും കൊടുത്തു.

എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായി.

ഒരുനാൾ ഒരു കടങ്കഥയുമായാണ് വേര ബാലവാടിയിലെത്തിയത്. അപ്പോൾ അവരുടെ കൈയിൽ ഒരു കൂടയുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ എന്താണെന്ന് ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

‘നീളൻ ചെവി രണ്ട്

മുദുവായ കാല്പാദം നാല്

വിറയ്ക്കുന്ന മീശരോമങ്ങൾ

കുർത്തു മുർത്ത നഖങ്ങൾ

പകലുറക്കം

രാത്രി ഇരപിടിത്തം

ഞാനാരാണ്?

പറഞ്ഞാൽ ആപ്പിൾപ്പഴം

പറയാതിരുന്നാൽ ആലിപ്പഴം!’

വേര കടങ്കഥ പറഞ്ഞു. കുട്ടികൾ പരസ്പരം നോക്കി. ആർക്കും ഒരു ഉത്തരവും തോന്നിയില്ല. പെട്ടെന്ന്, കൂടയിൽ ഒരനക്കം. അതിനുള്ളിൽ നിന്ന് കടങ്കഥയുടെ ഉത്തരം തലപൊക്കി ഒന്നു കരഞ്ഞു.

‘മ്യാവു...’

‘പുച്ച, ചക്കിപ്പുച്ച!’

കുട്ടികൾ ഒന്നടങ്കം പറഞ്ഞു.

‘മിടുക്കന്മാർ! എല്ലാവർക്കും എന്റെ വക ആപ്പിൾപ്പഴം തരാട്ടോ,’ വേര പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്ക് വലുതാവുമ്പോൾ ആരാകണം?’

മറ്റൊരവസരത്തിൽ വേര ചോദിച്ചു. കുട്ടികൾ ഓരോരുത്തരായി പറഞ്ഞു:

‘ഡ്രൈവർ.’
‘കുപ്പിത്താൻ.’
‘പട്ടാളക്കാരൻ.’
‘അധ്യാപിക.’
‘ചിത്രകാരൻ.’
‘നേഴ്സ്.’

സാഷയും അലോഷ്യയും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതു ശ്രദ്ധിച്ച് വേര ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്കോ?’
‘ഞങ്ങൾ അച്ഛനെയും അമ്മയെയും ജോലിയിൽ സഹായിക്കും,’
രണ്ടാളും പറഞ്ഞു.
‘അത് വളരെ നല്ലത്,’ വേര അവരെ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിച്ചു.

പിന്നീടൊരു ദിവസം ഓലൂ എന്ന കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ ബാലവാടിയിലെത്തി. വേരയാണ് അദ്ദേഹത്തെ കുട്ടികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. നഗരത്തിലെ കുറ്റൻ കെട്ടിടങ്ങൾ പലതും പണിതത് അദ്ദേഹമാണത്രേ.

‘വീടു പണിയുന്നത് എങ്ങനെയാണ് മാമാ?’

കുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു.

‘നമുക്കൊരു വീടു പണിതാലോ?’

അദ്ദേഹം ഒരു കടലാസെടുത്ത് അതിലൊരു വീടു വരച്ചു.

‘ഇനി തറ കെട്ടി, ചുമരും മേൽക്കൂരയും പണിത് ഇതൊരു വീടാക്കണം. പിന്നെ, വീടിന് ജനലുകളും വാതിലും വേണം. പണിയാൻ ഇഷ്ടികയും തടിയും വേണം. അതൊക്കെ നമുക്കുതന്നെ ചെയ്യാം.’

കുട്ടികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ ഇഷ്ടികയും തടിയും കൊണ്ടുവരുന്നതായി ഭാവിച്ചു. വേര കട്ടിക്കടലാസിൽ ജനലുകളും വാതിലുകളും വെട്ടിയുണ്ടാക്കി. കടലാസ് ക്രെയിനിന്റെ സഹായത്തോടെ ഇഷ്ടികകൾ അടുക്കിവെച്ച് മൂന്നുനിലക്കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കി. വാതിലും ജനലും യഥാസ്ഥാനത്ത് ഘടിപ്പിച്ചു. ചില കുട്ടികൾ വീടിന് ചായം കൊടുത്തു. മറ്റു ചിലർ വീടിനു ചുറ്റും അടിച്ചുവാരി. വേറെ ചിലർ നല്ല പുച്ചെടികൾ വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചു. കുറച്ചുനേരത്തിനകം ഒന്നാത്തരൊരു ബഹുനില കെട്ടിടം അവിടെ രൂപംകൊണ്ടു.

‘എന്തു നല്ല വീട്!’

അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അതവിടെ അവസാനിച്ചില്ല. തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ വേര കുട്ടികളെയുംകൊണ്ട് നഗരത്തിലെ കെട്ടിടംപണികൾ കാണാൻ പോയി.

മറ്റൊരു ദിവസം, ലേനയുടെ നാവികനായ അച്ഛൻ വന്ന് പലതരം കപ്പലുകളെപ്പറ്റിയാണ് കുട്ടികൾക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തത്. ഒരുനാൾ തുറമുഖത്തു പോയി യഥാർഥ കപ്പൽ കാണാനും അവർക്കു സാധിച്ചു.

ചെടികളും പൂക്കളും കളിപ്പാട്ടങ്ങളും കുഞ്ഞിപ്പാവകളും നിറഞ്ഞ ബാലവാടി ഇന്ന് എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും സ്വർഗമാണ്. വേര ഇവാനോവ്ന പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന അദ്ഭുതകഥകളും അവരെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുക. വായിക്കാനും നിറംകൊടുക്കാനുമുള്ള ഒരുപാട് പുസ്തകങ്ങളും അവിടെയുണ്ട്. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമേ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെയും സഹായം കൂടാതെ സ്നേഹം, ദയ, സഹാനുഭൂതി, കാര്യവും തുടങ്ങിയ മഹത്തായ മൂല്യങ്ങളും അവർ അവിടെനിന്നും പഠിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

പഴയപോലെ അലോഷ്യയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ ബാലവാടിയിൽ പോകാൻ മടിയേയില്ല.

സാഷ സ്വാർഥത വെടിഞ്ഞ് തനിക്കുള്ളതെന്തും പങ്കുവെക്കാൻ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

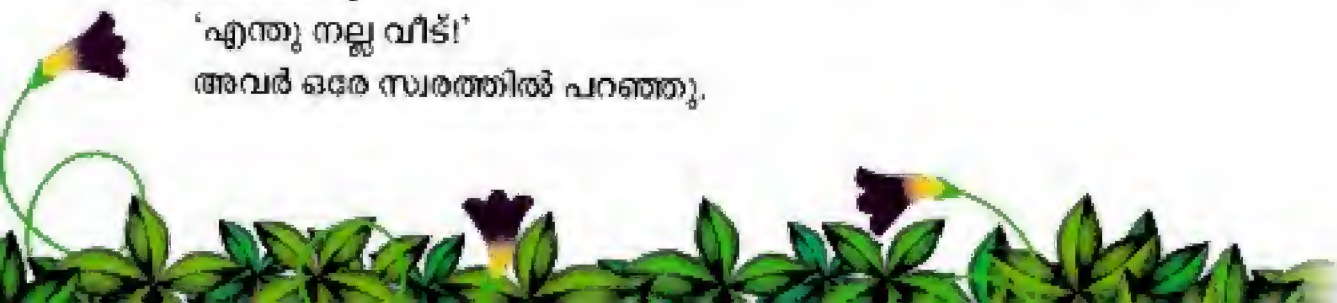
ആഹാരം പാഴാക്കാനുള്ളതല്ലെന്ന വലിയ പാഠമാണ് ലേന പഠിച്ചത്.

അങ്ങനെ എല്ലാ കുട്ടികളും മിടുമിടുക്കന്മാരായിത്തീർന്നു.

അതുകൊണ്ടാണ് അവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോട് നിരന്തരം ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്.

‘ബാലവാടിയിൽ പോകാൻ എന്തു രസം!’

നദേഷ്ഠ കലീനിന

പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ്

റഷ്യയിലെ ഉറുമ്പുകൾക്കെല്ലാം ഓരോ പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവാനെന്നും ഇലിയയെന്നും സ്റ്റെപ്പാനെന്നുമൊക്കെ. എന്നാൽ, അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ഉറുമ്പിന് പേരുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ 'ധീരനായ ഉറുമ്പ്'നാണ് അറിയപ്പെട്ടത്. ധൈര്യത്തിനു പുറമേ അവന്റെ കുടുംബ സ്നേഹവും പ്രസിദ്ധമാണ്. ഭാര്യയോടും നാല്പതു മക്കളോടുംകൂടെയാണ് അവനൊരു മൺകുനയിൽ താമസിച്ചിരുന്നത്. അവർക്ക് വേണ്ടതെന്തെന്ന് അന്വേഷിച്ച് അതെത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ അവൻ താത്പര്യം കാട്ടി.

കുനയിൽ പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പും കുടുംബവും മാത്രമായിരുന്നില്ല താമസം. ആകെ ഇരുപത് ഉറുമ്പുകുടുംബങ്ങൾ അവിടെ പരസ്പരസ്നേഹത്തോടെ ജീവിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ താമസസ്ഥലമൊന്നു ഭംഗിയാക്കണമെന്ന് ഉറുമ്പുകൾ യോഗം ചേർന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അതിനുള്ള സാധനങ്ങൾ കാട്ടിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവരാൻ ഓരോ കുടുംബക്കാരും തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി അവർക്ക് ഓരോ ദിവസവും അനുവദിച്ചു.

തിങ്കളാഴ്ച നിക്കൊലായും കുടുംബവും.

ചൊവ്വാഴ്ച ഇവാന്റെ കുടുംബം.

ബുധനാഴ്ച സെമ്യോന്റെ കുടുംബം.

വ്യാഴാഴ്ച ഇലിയയുടെ ഊഴം.

വെള്ളിയാഴ്ച യെവ്ഗെനിക്കുള്ള അവസരം.

അവരത് ഭംഗിയായിത്തന്നെ നിറവേറ്റി. നിക്കൊലായും വീട്ടുകാരും ഫർമരത്തിന്റെ സൂചികളും ഇവാൻ ചപ്പുചവറുകളും സെമ്യോൻ ശലഭ ച്ചിറകുകളും കൊണ്ടുവന്നു. ഇലിയ ഉണക്കവിറകും യെവ്ഗെനി പെരു മഴയത്തും മരപ്പൂക്കളും എത്തിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് ശനിയാഴ്ച. അന്നത്തെ ദിവസം പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പിനും കുടുംബത്തിനുമുള്ളതാണ്. അകലെയുള്ള കാട്ടിൽനിന്ന് മരത്തിന്റെ കൂർത്ത കൊമ്പുകളാണ് അവർ കൊണ്ടുവരേണ്ടത്. അവൻ ഉറക്കത്തിന്റെ ആലസ്യമെല്ലാം കൂടത്തുകൂടി എഴുന്നേറ്റു. ഭാര്യയെയും നാല്പതു മക്കളെയും വിളിച്ചുണർത്തി ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി.

'ഒന്നുകൊണ്ടും നമ്മൾ അയൽക്കാരെക്കാൾ പിന്നിലാവരുത്. കാട്ടിൽ നിന്നും ഏറ്റവും മൂന്തിയ മരക്കൊമ്പുകൾതന്നെ വെട്ടിയെടുത്തു കൊണ്ടു വരണം. കടമയിൽ വരുത്തിയ വീഴ്ചയുടെ പേരിൽ ആരെങ്കിലും നമ്മളെ കുറ്റപ്പെടുത്താനോ കളിയാക്കാനോ ഇടവരുത്,' അവൻ ഉപേദശിച്ചു.

'അതെ. അതുതന്നെയാണ് വേണ്ടത്.'

ഭാര്യയുറുമ്പും മക്കളുറുമ്പുകളും തലയാട്ടി.

അവർ അരിച്ചരിച്ച് കാട്ടിലെത്തി. അവിടെ കഠിനമായി ജോലി ചെയ്ത് മരക്കൊമ്പുകൾ ശേഖരിച്ചു. നേരം ഇരുട്ടുമുൻപേ അവർ മരക്കൊമ്പുകളുമായി മടങ്ങി. പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് ആരും, ഭാര്യ മൂന്നും, ആൺമക്കൾ രണ്ടു വീതവും മരക്കൊമ്പുകൾ ചുമന്നപ്പോൾ പെൺമക്കൾ ഫർമരക്കായയുടെ തോടാണ് ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നത്.

മരക്കൊമ്പുകളുമായി തങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലത്ത് മടങ്ങിയെത്തിയ ഉറുമ്പും കുടുംബവും ആകെ അന്ധാളിച്ചുപോയി. ബാക്കിയുള്ള പത്തൊമ്പത് ഉറുമ്പുകുടുംബങ്ങളെയും അവിടെയെങ്ങും കാണാനില്ല! എവിടെക്കെങ്കിലും പോകുമെന്ന് അവരൊരു വാക്ക് പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് ഓർത്തു. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്നറിയാതെ ഭാര്യയുറുമ്പും മക്കളുറുമ്പുകളും വിഷമിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് മുളിപ്പാട്ടും പാടി ഒരു കൊതുക് അതിലേ പറന്നുവന്നത്. അതുകണ്ട് മരക്കൊമ്പുകളും ഫർമരക്കായയുടെ പുറത്തോടും

താഴെയിട്ട് ഉറുമ്പുകൾ നിവർന്നുനിന്നു. പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് കൊതുകി നോടു ചോദിച്ചു:

‘കൊതുകേ, കൊതുകേ, ഞങ്ങൾ രാവിലെ പോകുമ്പോൾ ഇവിടെ യുണ്ടായിരുന്ന അയൽക്കാരിയൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണാനില്ലല്ലോ. അവരെങ്ങോട്ടാണു പോയതെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?’

‘അയ്യോ, കഷ്ടമായിപ്പോയി! അപ്പോൾ നിങ്ങൾ അതൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ? അവർ ഇത്രയും കാലം സ്നേഹം നടിച്ചു നിങ്ങളെ ചതിക്കുകയായിരുന്നു. നിങ്ങളെ കാട്ടിലേക്കയച്ചിട്ട് അവരെല്ലാവരുംകൂടി ദുരെയെവിടേയ്ക്കോ താമസം മാറ്റി. നിങ്ങൾ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കൊണ്ട് കഠിനമായി പണിയെടുപ്പിച്ചില്ലേ? അവരെക്കൊണ്ട് കഴിയുന്നതിലുമധികം ചുമക്കെടുപ്പിച്ചില്ലേ? അതിന്റെ ശിക്ഷയാണിത്. ഇനി നിങ്ങൾക്കവരെ കണ്ടു കിട്ടാൻ പോകുന്നില്ല.’

കൊതുകു വീണ്ടും മുളിപ്പുന്നു.

‘അവർ സ്ഥലം വിട്ടുപോകുന്നത് നീ കണ്ടതല്ലേ? ഞങ്ങളോട് എന്തെങ്കിലും പറയാൻ ഏല്പിച്ചിരുന്നോ?’ ഉറുമ്പ് ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, എന്നോടാരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നോട് പറയുമായിരുന്നില്ലേ? എങ്ങോട്ടാണ് യാത്രയെന്ന എന്റെ ചോദ്യം അവർ കേട്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല. ഇനി നിങ്ങളായി, നിങ്ങളുടെ പാടായി!’

കൊതുകു പറന്നു.

കുറെ ദൂരം ചെന്നതും അവൻ തന്റെ ചിറകിനടിയിൽനിന്നും ഒരു ചുരുൾ കടലാസെടുത്തു നിവർത്തി വായിച്ചു. പിന്നെയത് കീറിയെറിഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ ഉറുമ്പുകൾ പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പിനു നൽകാനായി കൊതുകിനെ ഏല്പിച്ച സന്ദേശമായിരുന്നു അത്. അതിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പും കുടുംബവും അറിയാൻ ചങ്ങാതിയുറുമ്പുകൾ എഴുതുന്ന സ്നേഹസന്ദേശമാണിത്. വളരെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ ചില സംഭവവികാസങ്ങൾമൂലം ഞങ്ങൾക്കിവിടെനിന്ന് പോകേണ്ട അവസ്ഥ വന്നിരിക്കുന്നു. കൂടുതലൊന്നും പറയാൻ നേരമില്ല. അതൊക്കെ നേരിലാവാം. നേരേ വലത്തോട്ടുനടന്ന് ഇല കൊഴിഞ്ഞ അസ്സൻമരങ്ങൾക്കരികിലെ ഫർമരത്തിനടുത്തെത്തണം. അതിനടുത്തു കാണുന്ന മൺകുന്നുകളിൽ ഞങ്ങളുണ്ടാവും. എത്രയുംവേഗം തമ്മിൽ കാണാമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.’

ഈ വിലപ്പെട്ട സന്ദേശം പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പിൽനിന്ന് മറച്ചുവെച്ചതു

വഴി ദയയില്ലാത്ത കൊതുകു ആ ചങ്ങാതിമാരെ തമ്മിൽ അകറ്റി.

ചങ്ങാതിയുറുമ്പുകളുടെ സ്വാർഥത നിറഞ്ഞ പെരുമാറ്റം പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പിനെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. താനും കുടുംബവും വല്ലാതെ ഒറ്റപ്പെട്ടതുപോലെ അവനു തോന്നി. തനിക്ക് സുരക്ഷിതമായി കഴിയാൻ ഒരിടം കണ്ടെത്തിയേ തീരൂ. ആരുമില്ലാത്ത മൺകുന്നയിൽ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും താമസിപ്പിക്കുന്നത് സുരക്ഷിതമല്ല.

റഷ്യയിലെ കുടുംബനാഥനായ ഉറുമ്പുകൾ എക്കാലത്തും ധീരനായിരുന്നു. കുടുംബത്തെ യഥാവിധി സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ആണുറുമ്പുകൾ അവിടത്തെ കഥകളിൽപ്പോലുമില്ല. താനായിട്ട് അതിന് അപവാദമാകാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുമില്ല.

പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് രണ്ടും കല്പിച്ച് താവളമന്വേഷിച്ചിറങ്ങി. മൺകുന്നകൾ, ചിതൽപ്പുറ്റുകൾ, മരപ്പൊത്തുകൾ, ഇലകളുടെ മറവുകൾ എന്നിവയെല്ലാം പരിശോധിച്ചെങ്കിലും അതൊന്നും അവന് തൃപ്തിയായില്ല. വീണ്ടും കുറെ നടന്നപ്പോൾ വിചിത്രമായ ഒരു സാധനം അവൻ കണ്ടു.

ഗോളാകൃതിയുള്ളതും മേൽക്കൂരയും ജനലുകളുമുള്ളതുമായ ഒരു തകരപ്പാത്രം!

അവനതിനെ നന്നായി പരിശോധിച്ചു. പിന്നെ ജനലിലൂടെ അകത്തേക്ക് അരിച്ചുകയറി. അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘ഹോ, എന്റെ ഭാഗ്യംതന്നെ. ഭാര്യയുറുമ്പിനും മക്കളുറുമ്പുകൾക്കും സുഖമായി താമസിക്കാനുള്ള ഇടം ഇതീലുണ്ട്. വെളിച്ചവും കാറ്റും കേറാൻ ജനലുകളും തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ മേൽക്കൂരയുമുണ്ട്.

പേരിടാത്ത ഉറുമ്പ് വേഗം മൺകുന്നയ്ക്കടുത്തു ചെന്ന് കുടുംബത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. തകരവീട് അവർക്കും ഇഷ്ടമായി. അവരെല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ അതിനകത്തു കയറി. കുഞ്ഞുറുമ്പുകൾ അതിനുള്ളിൽ ഓടിനടന്നു കളിച്ചു. കുടുംബത്തെ സുരക്ഷിതമായി ഒരിടത്തെത്തിച്ചതിന്റെ സന്തോഷം ഉറുമ്പിനുണ്ടായി.

എന്നാൽ, വലിയൊരപകടം വരാനിരിക്കുന്നു എന്ന യാഥാർഥ്യം പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് അറിഞ്ഞില്ല. അടുത്തുള്ള അരുവിയിലെ ജലം തടകെട്ടി അതിലേ തിരിച്ചുവിടാനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു ചിലർ. ആ അപകടം മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞാണ് മറ്റ് ഉറുമ്പുകൾ രക്ഷപ്പെട്ടതും. പാവാട് ഉറുമ്പ് ഇതൊന്നുമറിയാതെ വീടിന് ഭംഗി കൂട്ടുന്ന ശ്രമങ്ങളിൽ മുഴുകി.

തകരവീടിന് പുതിയൊരു വാതിൽ പണിതു.

ജനലുകളിൽ തൊങ്ങലു തൂക്കി.

ചിലന്തിവലകൊണ്ട് വാതിൽമറയും പായലുകൊണ്ട് പതുപതുത്ത

കിടക്കയുമുണ്ടാക്കി.

ഇരുട്ടകറ്റാൻ മിന്നാമിന്നിയെ അകത്തു വെച്ചു.

അപ്പോഴാണ് പുതിയ വീട്ടിലെ താമസത്തിന് മറ്റു ജീവികളെയെല്ലാം ക്ഷണിക്കണമെന്ന് അവനു തോന്നിയത്. തന്റെ തകരവീടിനുള്ളിൽ കടക്കാൻ കഴിയുന്നത്ര ചെറിയ ജീവികളെ മാത്രമാണ് അവൻ സത്കാരത്തിന് ക്ഷണിച്ചത്.

ഉറുമ്പിന്റെ ക്ഷണം സീകരിച്ച് അനേകം പുമ്പാറ്റകളും തുമ്പികളും വണ്ടുകളുമെല്ലാം തകരവീട്ടിലെത്തി. ഉറുമ്പും ഭാര്യയും ചേർന്ന് അവരെ തേൻ നൽകി സത്കരിച്ചു. പെട്ടെന്നാണ്, തകരവീട് അനങ്ങുന്നതു പോലെ തോന്നിയത്.

‘എന്താണിത്? ഭൂമികുലുക്കമോ മറ്റോ ഉണ്ടായതുപോലെ തോന്നുന്നു,’ അതിഥികൾ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് പുറത്തേക്കു നോക്കി. അവനാകെ പരിഭ്രമിച്ചു. തന്റെ തകരവീടിനു ചുറ്റും വെള്ളം പൊങ്ങിയിരിക്കുന്നു! വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ് വീട്. അവൻ അതിഥികളോട് പറഞ്ഞു:

‘കാട്ടരുവിയിൽനിന്നും കുത്തിയൊഴുകിയ വെള്ളത്തിൽ ഈ വീട് ഒഴുകുകയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഭയമുണ്ടെങ്കിൽ രക്ഷപ്പെടാം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, പുമ്പാറ്റകളും തുമ്പികളും വണ്ടുകളുമെല്ലാം ജനലിലൂടെ പറന്നുപോയി. അവർക്കു വിളമ്പിയ തേൻ ബാക്കി യായി.

‘അയ്യോ! ഈ വെള്ളത്തിൽപ്പെട്ട നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും?’

ഭാര്യയുറുമ്പും മക്കളുറുമ്പുകളും ചോദിച്ചു.

‘നമ്മളെന്തിന് പേടിക്കണം? ജീവിതത്തിലെ പ്രതിസന്ധികളെ നേരിട്ടാണ് നമ്മൾ ഇതുവരെയെത്തിയത്. ഇനിയും ധീരമായ ആ നിലപാടു തുടരണം. ഒരു പായ് തകരവീടിനു മുകളിൽ കെട്ടണം. കാറ്റടിച്ച് നമ്മുടെ വീടിങ്ങനെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. അങ്ങനെ പല കാഴ്ചകളും നമുക്കു കാണാം. പല നാട്ടിൽനിന്നും ചങ്ങാതിമാരെ നേടാം. ഒരുപാടു ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാം. അതിൽപ്പരം നിർവൃതി വേറെന്തുണ്ട്?’

ഇതും പറഞ്ഞ് പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് പങ്കായവും തുഴയുമായി തകരവീടു തുഴയാൻ തയ്യാറെടുത്തു. ഭാര്യയുറുമ്പും മക്കളുറുമ്പുകളും കാഴ്ചകൾ കാണാൻ കണ്ണും മനസ്സും തുറന്നിരുന്നു. മുളിപ്പാട്ടും പാടി വീട് തുഴത്തപ്പോൾ പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ് അസ്സലൊരു നാവികൻ തന്നെയായി!

തത്യാന മക്കാരാവ

കുന്തം പിടിച്ചോ!

ധനികരുടെ വിനോദമാണല്ലോ പ്രധാനമായും നായാട്ട്. കടുവയെയും പുലിയെയുംമൊക്കെ വേട്ടയാടുന്ന ധനികരുടെയൊരു സംഘം ഒരിടത്തുണ്ടായിരുന്നു. വിലയേറിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, മുർച്ചയേറിയ ആയുധങ്ങളുമായാണ് സംഘം നായാട്ടിനിറങ്ങുക. വിശിഷ്ടമായ വിഭവങ്ങളും പാഥേയമായി കൊണ്ടുപോകും. നായാട്ടിന്റെ ഇടവേളകളിൽ ഉണങ്ങിയ ഇറച്ചിയും ലഹരി കൂടിയ വീഞ്ഞുമെല്ലാം കഴിച്ച് അവർ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചു.

അന്നാട്ടിലെത്തന്നെ ഒരു ദരിദ്രയുവാവിന് നായാട്ടിൽ വലിയ കമ്പം തോന്നി. വന്യമൃഗങ്ങളെ നായാടാൻ തനിച്ചു പോകാനാവില്ല. തനിക്കു ചേർന്ന ദരിദ്രയുവാക്കളെ വേറെ കണ്ടുകിട്ടാനുമില്ല. പിന്നെ, ഒരേയൊരു മാർഗം ധനികരുടെ നായാട്ടുസംഘത്തിൽ അംഗമാവുകയാണ്. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ച ഒരു കുന്തവുമായി അവൻ അവരെ സമീപിച്ചു. അവന്റെ ദരിദ്രാവസ്ഥ കണ്ട് പൂച്ചത്തോടെ ധനികർ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നീയാരാൻ? നിനക്കെന്തു വേണം?’

‘ഞാൻ ഈ ഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ഒരാളാണ്. നിങ്ങളെയെല്ലാം എനിക്ക് ദുരെന്നിന്നുള്ള പരിചയമേയുള്ളൂ. നിങ്ങളോടൊപ്പം കടുവവേട്ടയ്ക്ക് എനിക്കും വരണമെന്നുണ്ട്. ദയവായി എന്നെക്കൂടി നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കണം,’ അവൻ വിനയത്തോടെ അപേക്ഷിച്ചു.

പരിഹാസത്തോടെയുള്ള കുട്ടച്ചിരിയായിരുന്നു അവന് കിട്ടിയ മറുപടി.

‘കൊള്ളാം! രണ്ടുനേരം അരവയർ ഭക്ഷണം തികച്ചു കഴിക്കാനില്ലാത്തവന്റെ അഹങ്കാരമാണിത്. നീയൊക്കെ വല്ല മൂയലിനെയും വേട്ടയാടാൻ പോകൂ.’

‘അങ്ങനെ പറയരുത്. എനിക്ക് നിങ്ങളുടെയത്രയും പണമില്ലെന്നേയുള്ളൂ. ആയുധവും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ മുന്നിൽച്ചെല്ലാനുള്ള മനക്കരുത്തും എനിക്കുണ്ട്. എന്റെയീ ഉറക്കുകുന്തം ഏതു കടുവയെയും നേരിടാൻ പോന്നതാണ്,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘ഓ, അവന്റെ വീമ്പിളക്കൽ നോക്കൂ! ഒരു പീറക്കുന്തമുണ്ടെങ്കിൽ കടുവയെ വേട്ടയാടാമെന്നാണ് അവന്റെ വിചാരം. പണക്കാരായ ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം വേട്ടയ്ക്ക് വരാനുള്ള യാതൊരു യോഗ്യതയും നിനക്കില്ല. നീ നിന്റെ പാടുനോക്കിപ്പൊയ്ക്കോ!’

അവരവനെ കൈയൊഴിഞ്ഞു.

ദരിദ്രയുവാവിന് നിരാശയായി. എങ്കിലും തന്റെ ആഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് പിന്മാറാൻ അവൻ തയ്യാറായില്ല. ധനികർ നായാട്ടിനായി കാടു കയറിയപ്പോൾ അവനും അവരെ പിന്തുടർന്നു.

ചെങ്കുത്തായ വഴികളിലൂടെയായിരുന്നു നടത്തം. ധനികർ നടന്നു ക്ഷീണിച്ചപ്പോൾ അവൻ അനായാസം നടന്ന് അവർക്കൊപ്പമെത്തി. അവരവനെ കണ്ടോരും നടിച്ചില്ല.

കുന്നുകയറി സമതലത്തിലെത്തിയതും ധനികരായ നായാട്ടുകാർ ആകെ തളർന്നു. അവർ വിശ്രമിക്കാനായി ഒരിടത്തിരുന്നു. കൈയിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഉണക്ക ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും പകുവെച്ച് അവർ കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതുകണ്ട് ദരിദ്രയുവാവ് ചോദിച്ചു:

‘അത് ശരി, നിങ്ങൾ ഇത്ര വേഗം ക്ഷീണിച്ചോ?’

‘ക്ഷീണമൊന്നുമല്ല. കുറച്ചുനേരം വിശ്രമിച്ചിട്ടാവാം കടുവവേട്ട എന്നു വെച്ചു.’

അവർ വീണിടത്തുകിടന്നുരുണ്ടു.

ദരിദ്രയുവാവ് അവരെയും കടന്നു നടന്നു. അതുകണ്ട് ധനികർ തിരക്കി:

‘ഏയ്, നീ തനിച്ചിതെങ്ങോട്ടാ? അപ്പുറത്ത് കടുവകളുടെ താവളമുണ്ടെന്നറിയാമോ? ഒരു കുന്തവുമായി തനിച്ചുണ്ടോട്ടു ചെന്നാൽ അവ നിന്നെ കടിച്ചുകീറും!’

‘ഞാൻ വന്നത് കടുവവേട്ടയ്ക്കുതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്. എന്റെ കുന്തമുനയുടെ മുർച്ചയും മനസ്സിന്റെ ധൈര്യവും ചേർന്നാൽ ഏതു കടുവയെയും വകവരുത്താനാവും?’

അവൻ യാതൊന്നും കൂസാതെ കുന്തവുമായി നടന്നു.

‘ഇവന്റെ കാര്യം കഴിഞ്ഞതുതന്നെ!’

ഉണക്ക ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും കഴിച്ച് ധനികർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ദരിദ്രയുവാവ് കുന്തമുന മുന്നോട്ടാക്കി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നടന്നു. ഏതു നിമിഷവും കടുവയുടെ ആക്രമണമുണ്ടായേക്കാമെന്ന ചിന്ത അവനുണ്ടായിരുന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും പെട്ടെന്നൊരു പെൺകടുവ അവനു മുന്നിൽ ചാടിവീണു! അതു പക്ഷേ, അവനെ ഉപദ്രവിച്ചില്ല. മറിച്ച്, അത് അവന്റെയടുത്തുവന്ന് വാലാട്ടുകയും പിന്നെ തല താഴ്ത്തി തിരിഞ്ഞു നടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് പലകുറി ആവർത്തിച്ചു.

താൻ കടുവയുമായി ഒളിച്ചുകളിക്കാനല്ല, അതിനെ നായാടാനാണ് എത്തിയതെന്ന് അവൻ ഓർമ്മ വന്നു. നായാട്ടിന് മുൻപ് ശത്രുമൃഗത്തിനു നേരെ കുന്തം ചൂണ്ടി അന്നാട്ടിലെ വേട്ടക്കാർ പറയാറുള്ള പ്രയോഗം അവൻ ആവർത്തിച്ചു:

‘പെൺകടുവേ, കുന്തം പിടിച്ചോ!’

അതു കേട്ടതും പെൺകടുവയുടെ ഭാവം മാറി. അത് അലറിക്കൊണ്ട് അവന്റെ ദേഹത്തേക്ക് എടുത്തുചാടി! കടുവയുടെ പല്ലും നഖങ്ങളും കൊള്ളാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറിയ അവൻ കുന്തമുന അതിനു നേരെ നീട്ടി. കടുവ മുരണ്ടും വാപിളർന്നും അവന്റെ നേരെ വീണ്ടും ചാടി. ആ അവസരം അവൻ ശരിക്കും വിനിയോഗിച്ചു. പെൺകടുവയുടെ തുറന്ന വായിലേക്ക് അവൻ കുന്തമുന കുത്തിക്കയറ്റി. കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അലറി കടുവ പിടഞ്ഞുവീണു ചത്തു!

ആശ്വാസത്തോടെ ദരിദ്രയുവാവ് കുന്തം വലിച്ചുരിയതും അടുത്ത അലർച്ചയുണ്ടായി. മറ്റൊരു കടുവ അവനു നേരെ പാഞ്ഞുവന്നു. പെൺകടുവയുടെ ഇണയാണതെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. ഒഴിഞ്ഞുമാറിയും നേരെ ചെന്നുമുള്ള അങ്കം കൂറെ നേരം നീണ്ടുനിന്നു. ഒടുവിൽ കുന്തമുന ആൺകടുവയുടെ കഴുത്തിൽ തറയ്ക്കുന്നതിലും അവൻ വിജയിച്ചു. പിടഞ്ഞുവീണ് അതും ചത്തു! രണ്ടു കടുവകളും അടുത്തടുത്താണ് ചത്തുകിടന്നത്. പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ കടുവകളുടെ

വാലുകൾ മാത്രമേ കാണൂ.

ദരിദ്രയുവാവ് ഓടി ധനികനായാട്ടുകാരുടെ അടുത്തെത്തി. അവർ അപ്പോഴും തീറ്റയും കുടിയും അവസാനിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ ഓടിവരുന്നതുകണ്ട് അവർ പരിഹസിച്ചു:

‘എന്താ? വല്ല കടുവയും നിന്നെ ഓടിച്ചുവിട്ടോ?’

‘തനിച്ചു പോകണ്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലേ? എന്നിട്ട് നീയതുകേട്ടോ? ഇപ്പോൾ ഒരപകടം പിണഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളെ തേടി വന്നതുകണ്ടില്ലേ?’

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഒന്നല്ല, രണ്ട് കടുവകളെ ഞാൻ കണ്ടു. അവയിപ്പോഴും ആ പൊന്തക്കാട്ടിലുണ്ട്. നിങ്ങൾ വേഗം വരണം,’ ദരിദ്രയുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘ശരി, ഞങ്ങൾ വരാം. കടുവകൾ എവിടെയാണെന്ന് കാണിച്ചു തന്നാൽ മതി. ബാക്കിക്കാര്യം ഞങ്ങളേറ്റു!’

അവർ തോക്കും മറ്റ് ആയുധങ്ങളുമായി എഴുന്നേറ്റു നടന്നു.

‘ദാ, അക്കാണുന്ന പൊന്തക്കാട്ടിലാണ് കടുവകൾ!’

അവൻ ദൂരേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

അവർ നോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടു വാലുകൾ കണ്ടു. ധനികവേട്ടക്കാർ നിരന്നുനിന്ന് ആയുധങ്ങൾ കൈയിലെടുത്തു. അവരിലൊരാൾ പതിവുരീതിയിൽ പറഞ്ഞു:

‘കടുവകളേ, ഞങ്ങളെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതാ, കുന്തം പിടിച്ചോ!’

എന്നിട്ടും കടുവകൾക്ക് ഒരനക്കവുമില്ല.

ഈ സമയം ദരിദ്രയുവാവ് പൊന്തക്കാടിനടുത്തേക്കു ചെന്ന് കടുവകളുടെ ജഡങ്ങൾ വലിച്ച് പുറത്തിട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇവയെ ഞാൻ മുൻപേ കുന്തം പിടിച്ചിട്ടാണ്. രണ്ടിനെയും ഞാൻ അനായാസം കൊന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ള ജോലി നിങ്ങളുടേതാണ്!’

ഇതും പറഞ്ഞ് ദരിദ്രയുവാവ് നെഞ്ചുവിരിച്ച് നടന്നകന്നു.

ആ പോക്ക് നോക്കിനിന്ന് ധനികവേട്ടക്കാർ മന്ത്രിച്ചു:

‘ശരിക്കും ധീരൻ... മിടുമിടുക്കൻ!’

നിക്കൊലായ് ഗാരിൻ

(ഒരു കൊറിയൻ നാടോടിക്കഥയെ അധികരിച്ച് കഥാകൃത്ത് പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തതാണ് ഇത്.)

പുച്ചക്കാര്യസ്ഥൻ

പണ്ടൊരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകൻ ഒരു പുച്ചയുണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിൽ എലിശലും രുക്ഷമായപ്പോൾ അയാൾ എവിടെനിന്നോ കൊണ്ടുവന്ന ഒരു കണ്ടൻപുച്ചയായിരുന്നു അത്. ചെറുപ്പത്തിന്റെ ആവേശത്തിൽ അത് വീട്ടിനകത്തും പുറത്തും തട്ടിൻമുകളിലുമെല്ലാം തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടി നടന്ന് എലികളെ അകത്താക്കി. സന്തുഷ്ടനായ കർഷകൻ എലിയിറച്ചിക്ക് പുറമെ മീനും പാലുമൊക്കെ അവനു നൽകി.

എന്നാൽ, കാലം പോയതും കണ്ടൻപുച്ചയുടെ കഷ്ടകാലം തുടങ്ങി. അവൻ തിന്നുതിന്ന് വീട്ടിൽ പെരുച്ചാഴി പോയിട്ട് ഒരു ചുണ്ടെലിപോലും ഇല്ലാതായി. പുച്ചയും വയസ്സനായി. പഴയപോലെ എലികളെ ഓടിച്ചിട്ടു പിടിക്കാനുള്ള ശേഷി അവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. വല്ലയിടത്തും ചുരുണ്ടുകുടി കിടക്കുക മാത്രമായി അവന്റെ സ്ഥിരം പരിപാടി.

കണ്ടൻപുച്ചയെക്കൊണ്ട് യാതൊരു ഉപകാരവുമില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ കർഷകനും ഭാര്യയ്ക്കും അവനോടുള്ള താല്പര്യമൊക്കെ ഇല്ലാതായി. അവർ അവനൊന്നും തിന്നാൻ കൊടുക്കാതായി. വിശന്നുവലഞ്ഞ കണ്ടൻപുച്ച അവരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് പാലും റൊട്ടിയുമൊക്കെ കട്ടു

തിന്നാൻ തുടങ്ങി. ഈ കളവ് കർഷകന്റെ ഭാര്യ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതോടെ അവർക്ക് അവനെ കണ്ടെടുത്താൽ കണ്ടുകൂടാത്ത അവസ്ഥ വന്നു.

‘ങ്ഹും, ഇനിയും ഈ പെരുങ്കളുൻ പുച്ചയെ ഇവിടെ പൊറുപ്പിക്കാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഇന്നുതന്നെ ഇവനെ ദുരെയെവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോയി കളയണം,’ കർഷകപത്നി കട്ടായം പറഞ്ഞു.

കർഷകൻ കണ്ടൻപുച്ചയെ ഒരു ചാക്കിലാക്കി അവിടെനിന്നിറങ്ങി. വളരെ ദൂരം നടന്ന് അയാളൊരു കാട്ടിലെത്തി. പുച്ചയെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ അവൻ വീണ്ടും വീട്ടിലെത്തില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ചാക്കിന്റെ കെട്ടഴിച്ച് പുച്ചയെ അവിടെ വിട്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

കർഷകന്റെ നന്ദികേട് പുച്ചയെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. ഇത്രയുംകാലം അയാളെ സേവിച്ചിട്ടും തന്നെ നിർദ്ദയം ഉപേക്ഷിച്ച കർഷകനെ മനസ്സിൽ പരാകി കണ്ടൻപുച്ച അലക്ഷ്യമായി നടന്നു.

‘പുച്ചച്ചേട്ടാ, ഞങ്ങളുടെ കാട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം.’

ശബ്ദം കേട്ട് അവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. തൊട്ടടുത്ത് നിറപൂഞ്ചിരിയുമായി ഒരു കുറുക്കത്തി.

‘എന്താ ചേട്ടന്റെ മുഖത്തൊരു വാട്ടം?’ കുറുക്കത്തി കുശലം ചോദിച്ചു.

‘എങ്ങനെ സങ്കടപ്പെടാതിരിക്കും പെണ്ണേ? ഇത്രയുംകാലം ഞാൻ ജീവിച്ചത് ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയ്ക്കും വേണ്ടിയായിരുന്നു. ജോലി തിരക്കുകൊണ്ട് കല്യാണം കഴിക്കാൻപോലും ഞാൻ മറന്നുപോയി. എന്നിട്ടും അയാളെന്നെ കറിവേപ്പിലപ്പോലെ വലിച്ചെറിഞ്ഞതു കണ്ടില്ലേ?’

കണ്ടൻപുച്ചയുടെ തൊണ്ടയിടി, കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ കള്ളക്കുറുക്കത്തിയുടെ മനസ്സിൽ ചിലതെല്ലാം തെളിഞ്ഞുവന്നു. പുച്ചയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി മേലനങ്ങാതെ ജീവിക്കാനുള്ള ചില വഴികൾ അവൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

‘ചേട്ടൻ വിഷമിക്കണ്ട. ഈ കാട്ടിൽ ചേട്ടനു തുണയായി ഞാനുണ്ടാവും. എന്റെ മാളത്തിൽ ചേട്ടൻ രാജകീയസുഖങ്ങളോടെ ജീവിക്കാം. ഞാനും ഇതുവരെ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല. ഇനി നമുക്ക് ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരായി കഴിയുകയുമാവാം.’

കുറുക്കത്തി തെല്ല് നാണത്തോടെ പറഞ്ഞു. കണ്ടൻപുച്ച അതിന് സമ്മതം മുളി.

കുറുക്കത്തി അവനെയും കൂട്ടി മാളത്തിലെത്തി. അതിനകത്ത് കരിയില നിരത്തി പുച്ചയ്ക്ക് കിടക്കാനുള്ള ഇടമൊരുക്കി. താൻ നേരത്തേ സംഭരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ഇറച്ചി കൊടുത്ത് അവന്റെ വിശപ്പടക്കി. വയറു

നിറഞ്ഞതും അവൻ ക്ഷീണംകൊണ്ട് ഉറങ്ങിപ്പോയി.

കുറുക്കത്തി ആ അവസരം നന്നായി വിനിയോഗിച്ചു. അവൾ മാളത്തിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി മൃഗങ്ങളെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളൊരു കാര്യം അറിഞ്ഞോ? നമ്മുടെ സിംഹ രാജാവ് ചത്തതിനുശേഷം ആ സ്ഥാനത്ത് ഇതുവരെ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ഇന്നിതാ നമുക്കൊരു കാര്യസ്ഥൻ വന്നിരിക്കുന്നു! നഗരത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴെത്തിയതേയുള്ളൂ. വന്നപാടെ എന്റെ സൗന്ദര്യം കണ്ടു മയങ്ങിയ അദ്ദേഹം എന്നെ ഭാര്യയുമാക്കി. ഇന്നുമുതൽ എന്റെ മാളത്തിലാണ് കാര്യസ്ഥന്റെ താമസം.’

കുറുക്കത്തിയുടെ വാക്കുകൾ മറ്റു മൃഗങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ കേട്ടിരുന്നു.

‘അല്ല, നമ്മുടെ കാര്യസ്ഥനെ കണ്ടാൽ എങ്ങനെയിരിക്കും?’

ആന തുനിക്കുകയാട്ടി ചോദിച്ചു.

‘കണ്ടാൽ പുച്ചയെപ്പോലെ തോന്നും. എന്നാൽ, കൊടുംഭീകരനാണ് അദ്ദേഹം. എനിക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുചെല്ലാൻ ഭയമാണ്. നിങ്ങള മീശരോമങ്ങൾ, ചോര തുടിക്കുന്ന ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ, തടിച്ചു കൊഴുത്ത ദേഹം. ആരെയും മാന്തിക്കീറാൻപോന്ന കുർത്തുമുർത്ത നഖങ്ങൾ, ചോരയിരുന്ന കോമ്പല്ലുകൾ, പാമ്പിന്റേതുപോലുള്ള വാല്... ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതാണ് കാര്യസ്ഥന്റെ രൂപം. വലിയ ദേഷ്യക്കാരനുമാണ് അദ്ദേഹം,’ കുറുക്കത്തി പെരുപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘ഈ കാര്യസ്ഥൻ നമ്മളെ ഉപദ്രവിക്കുമോ?’

കടുവയ്ക്ക് അറിയേണ്ടത് അതായിരുന്നു.

‘ങ്ഹും, ഉപദ്രവിക്കില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ കോമ്പല്ലിൽ കോർത്തെന്നിരിക്കും. കടിച്ചുകീറി കൂടൽമാല പുറത്തെടുത്തെന്നിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങിയെന്നുമിരിക്കും!’

അവൾ അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി.

‘എങ്ങനെയാണ് നമുക്ക് കാര്യസ്ഥനെയൊന്ന് സന്തോഷിപ്പിക്കാനാവുക?’ കരടി ചോദിച്ചു.

‘ഞാനിക്കാര്യം അദ്ദേഹത്തോടുതന്നെ ചോദിച്ചിരുന്നു. വലിയ വിശപ്പുള്ളയാളാണ്. ദിവസേന കുന്നുപോലെ ഇറച്ചിയും മീനും പാലുമൊക്കെ കഴിച്ചാലും വിശപ്പിന്റെ ചെറിയൊരംശമേ മാറൂ. എപ്പോഴും വയറു നിറഞ്ഞിരുന്നാൽ കാര്യസ്ഥൻ ദേഷ്യപ്പെടില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഭക്ഷണം നിങ്ങൾ എന്നും എന്റെ മാളത്തിനു മുന്നിൽ കൊണ്ടു

വന്നു വെക്കണം. അദ്ദേഹം വിശ്വസ്തൻ മാളത്തിനു പുറത്തേക്ക് വരാതെ നോക്കിയാൽ നമ്മൾ രക്ഷപ്പെട്ടു,' ചിരി കടിച്ചമർത്തി കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

'ഞങ്ങൾ ആഹാരം അവിടെ എത്തിച്ചുതന്നോളാം. ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുതെന്ന് നീ അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി.'

മൃഗങ്ങൾ സമ്മതിച്ചു.

അവർ തത്കാലത്തേക്ക് പിരിഞ്ഞുപോയി.

പിറ്റേന്നുതന്നെ മൃഗങ്ങൾ ഓരോരോ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുമായി കുറുക്കത്തിയുടെ മാളത്തിനു മുന്നിലെത്തി.

ആന ഒരു പാത്രം തേൻ കൊണ്ടുവന്നു.

കടുവ ഒരു ചുമക് ഇറച്ചിയാണ് കൊണ്ടുവന്നത്.

കരടി ഒരു പാത്രം തേനും ചെന്നായ ഒരുടിക്കനെയും മരപ്പട്ടി കോഴിമുട്ടകളും കൊണ്ടുവന്നു.

മുയലും മാനും വന്നത് കാരറ്റും ഇളംപുല്ലുമായാണ്.

അവയെല്ലാം മാളത്തിനു മുന്നിൽ നിരത്തിവെച്ച് അവർ പേടിയോടെ ഒരുങ്ങിനിന്നു. ഈ സമയം കുറുക്കത്തി മാളത്തിൽനിന്നും പുറത്തേത്തി. നിരന്നിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കണ്ട് അവളുടെ നാവിൽ വെള്ള മുറി.

'കുറുക്കത്തി, ഞങ്ങളിതാ കാര്യസ്ഥനുള്ള ആഹാരവുമായി എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ക്ഷണിക്കണമെന്നുണ്ട്,' ആന പറഞ്ഞു.

'അയ്യോ, അതു വേണ്ട. കാര്യസ്ഥൻ നല്ല ഉറക്കത്തിലാണ്. വിളിച്ചാൽ അതുമതി ദേഷ്യം വരാം. എന്നാൽ, താത്പര്യമുള്ളവർക്ക് ഇവിടെനിന്ന് മാളത്തിനുള്ളിലേക്കു നോക്കി അദ്ദേഹത്തെ മിന്നൽപോലെ കാണാൻ കഴിയും,' കുറുക്കത്തി നയത്തിൽ പറഞ്ഞു.

തന്റെ മാളത്തിലുള്ളത് വെറുമൊരു വയസ്സൻപുച്ചയാണെന്നറിഞ്ഞാൽ കാര്യങ്ങളൊക്കെ പാളമെന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

ആന മുട്ടുകുത്തിനിന്ന് മാളത്തിലേക്കു നോക്കി. അകത്തെ ഇരുട്ടിൽ അവനു കാണാനായത് പുച്ചയുടെ ദേഹത്തെ മഞ്ഞവരകൾ മാത്രം.

'ഹമ്മോ! കണ്ടിട്ട് പുലിയെക്കാൾ കരുത്തനാണെന്നു തോന്നുന്നു,' ആന വിരണ്ടോടി.

കടുവ നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതോ, ഇരുട്ടിൽ തിളങ്ങുന്ന രണ്ടു കണ്ണുകളും! അവനും ഓടിയ സ്ഥലത്ത് പിന്നെ പുല്ലു മുളച്ചില്ല.

പുച്ചയുടെ ഇളകിയാടുന്ന വാലു മാത്രം കണ്ട കരടിയും വിറച്ചു

കൊണ്ട് സ്ഥലംവിട്ടു.

മറ്റു ചിലർ അവന്റെ ഇരുണ്ട മുഖവും കൂർത്ത നഖങ്ങളും കോമ്പല്ലും കണ്ട് ഭയന്നോടി.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് കുറുക്കത്തി ഊറിപ്പിരിച്ചു. അവൾ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെല്ലാം മാളത്തിനകത്തേക്ക് എടുത്തുവെച്ചു. അവ വയറു നിറയെ തിന്നശേഷം കുറച്ച് ഇറച്ചി കണ്ടൻപുച്ചയ്ക്ക് ഇട്ടുകൊടുത്തു. വിശന്നു വലഞ്ഞിരുന്ന അവൻ അത് ആർത്തിയോടെ തിന്നു. അതുകണ്ട് കുറുക്കത്തി അവനെ തറപ്പിച്ചുനോക്കി പറഞ്ഞു:

'മാളത്തിന്റെ പുറത്തുപോകാതെ ഇവിടെത്തന്നെ അടങ്ങിക്കിടന്നാൽ എന്നും ഇറച്ചി തിന്നാം. അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു മൃഗങ്ങളുടെ അടി കൊണ്ട് നമ്മൾ രണ്ടാളും ചാവും, മറക്കണ്ട!'

വെറുതെയെത്തിന് ഈ സുഖജീവിതം കളയണം?

'സമ്മതം,' കണ്ടൻപുച്ച പറഞ്ഞു.

എങ്ങനെയുണ്ട് ആർക്കും വേണ്ടാത്ത ഒരു ചാവാലിപ്പുച്ചയെക്കൊണ്ട് ജീവിതം ദ്രുമാക്കിയ കുറുക്കത്തിയുടെ ബുദ്ധി?

വ്ളാഡിമിർ ദാൽ

ടപ്പി എന്ന പുച്ചക്കുട്ടി

കണ്ടാൽ കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നില്ല. അത്രയ്ക്ക് ഓമനത്തമുണ്ട് ആ പുച്ചക്കുട്ടിക്ക്. അമ്മപ്പച്ചയ്ക്ക് അവനെന്ന് വെച്ചാൽ ജീവനാണ്. അതു കൊണ്ടല്ലേ ഇളയ കുട്ടികളുണ്ടായിട്ടും അമ്മ അവനെ ഉപേക്ഷിക്കാതിരുന്നത്. പതിവു നേരമറിച്ചാണ്. ഇളയ കുട്ടികളെ പരിചരിക്കാൻ പുച്ചകൾ മുത്തവയെ കടിച്ചോടിക്കും. എന്നാൽ ഈ പുച്ചമ്മയ്ക്ക് അവനെ മാത്രം മതിയായിരുന്നു. രണ്ടുടലും ഒരു മനസ്സുംപോലെ ആ അമ്മയും മകനും ജീവിച്ചു.

'ടപ്പി'യെന്നാണ് അവൻ അറിയപ്പെട്ടത്. അതു പക്ഷേ, അമ്മപ്പച്ച ഇട്ട പേരായിരുന്നില്ല. മറ്റു പക്ഷികളും ചെറുജീവികളും വിളിച്ചു വിളിച്ച് അങ്ങനെയായതാണ്. അതിനു പുറകിലുമുണ്ട് ഒരു കഥ, അതിങ്ങനെയാണ്:

എന്തുമേതും കൗതുകക്കാഴ്ചയായിരുന്നു പുച്ചക്കുട്ടിക്ക്. അമ്മയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് അവനങ്ങനെ മരച്ചുവട്ടിലോ പുൽമേട്ടിലോ കൈ ചെയ്തു നില്ക്കും. കണ്ണും കാതും തുറന്നുവെക്കും. ചെറുകിളികളോ പുമ്പാറ്റകളോ തുമ്പികളോ കൈ അവനു മുന്നിലൂടെ ചിറകു വിരിച്ച് പറക്കും.

അതൊന്നും അവനെ തരിമ്പും പേടിപ്പിക്കില്ല. അവൻ വാലു പൊക്കി, മീശ വിറപ്പിച്ച് അവർക്കു പുറകെ പായും. ആ പരാക്രമം കണ്ട് കിളികളും പുമ്പാറ്റകളും ചോദിക്കും:

'ഡാ... ചെറുക്കോ, എന്താ നിന്റെ ഭാവം?'

അവനൊന്നു നിന്ന് കണ്ണുരുട്ടും. പിന്നെ അവർക്കു നേരേ ചാടിപ്പറയും:

'ടപ്പ്, ടപ്പ്... ഞാൻ ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് നിന്നെ പിടിക്കും, നോക്കിക്കോ!'

വെറും വിന്യസപറച്ചിലാണെന്ന് അവർക്കറിയാം. കൊച്ചുപുച്ച ചാടിയാൽ എവിടെവരെയെത്താൻ? അവർ അനായാസം പറന്നുകളും.

എപ്പോഴും 'ടപ്പ്, ടപ്പ്' എന്നു പറയുന്ന പുച്ചക്കുട്ടിക്ക് ഒടുവിൽ അങ്ങനെയൊരു പേരുവീണു.

'ടപ്പി'

അമ്മപ്പച്ചയ്ക്ക് ആദ്യമൊന്നും ആ പേര് ഇഷ്ടമായില്ല. എങ്കിലും ക്രമേണ അവൾക്ക് അതിനോടുള്ള അനിഷ്ടം മാറി. പിന്നെ, അവളും തേന്തൂറുംപോലെ വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

'അമ്മയുടെ കൊച്ചു ടപ്പി...'

ആ വിളി കേൾക്കേണ്ട താമസം, എവിടെയുണ്ടെങ്കിലും ടപ്പി അമ്മയുടെ അടുത്ത് ഓടിയെത്തും. പിന്നെ, കുറുകിക്കൊണ്ട് ആ ദേഹത്ത് മുട്ടിയുരുമ്മി...

അവാച്യമായ ഒരു നിർവൃതി തെളിയും, അപ്പോൾ അമ്മപ്പച്ചയുടെ മുഖത്ത്.

അമ്മയെപ്പോലെ നല്ലൊരു പക്ഷിപിടിയനാവണമെന്ന് ടപ്പിയും ആഗ്രഹിച്ചു. തനിക്കെന്താണൊരു കുറവെന്ന് അവൻ പലകുറി ചിന്തിച്ചു. അമ്മ ചെയ്യുംപോലെ അവനൊരിക്കൽ കുറ്റിച്ചെടികൾക്കിടയിൽ പമ്മിയിരുന്നു. ചെറുകിളികൾ അല്പമകലെയായി പൂഴുക്കളെ തിന്നുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന കിളികൾ അവനെ കണ്ടില്ല. അവൻ കുറച്ചൊന്ന് പുറകോട്ടാഞ്ഞ് ഒറ്റച്ചാട്ടം! നിലത്തെത്തിയ അവൻ കൈചുരുട്ടിത്തന്നെ പിടിച്ചു. പിന്നെ വളരെ സാവധാനം കൈ തുറന്നു നോക്കി.

ടപ്പിക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു.

കിളി പോയിട്ട് കിളിത്തുവൽ പോലുമില്ലല്ലോ തന്റെ കൈയിൽ!

പക്ഷികളെ പിടിക്കുക അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ലെന്ന് അവനു റപ്പായി.

കൊഞ്ചിക്കാൻ മാത്രമല്ല, അത്യാവശ്യത്തിന് ശാസിക്കാനും ചെറു

തായി ശിക്ഷിക്കാനുമാകെ അമ്മപ്പച്ചയ്ക്കറിയാം. പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാതെ വരുമ്പോഴാണ് അമ്മപ്പച്ചയ്ക്ക് കലികയറുക. അതെങ്ങനെയാണ്, ഇങ്ങോട്ടു വാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങോട്ടു പോകുന്ന സ്വഭാവക്കാരനല്ലേ അവൻ! ഒരു ദിവസം അനുസരണക്കേട് ഇത്തിരി കനത്തു. പറഞ്ഞു പറഞ്ഞ് അമ്മപ്പച്ചയുടെ വായിലെ വെള്ളം വറ്റി. ദേഷ്യം വന്ന അമ്മപ്പച്ച കൈ നിവർത്തി ഒറ്റയടി!

ആദ്യമായാണ് അവനെ വേദനിപ്പിക്കുംവിധം അങ്ങനെ അടിക്കുന്നത്. അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അമ്മപ്പച്ചയോട് ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ പിണങ്ങിക്കിടന്നു അവൻ. അതു കണ്ടപ്പോൾ അമ്മപ്പച്ചയ്ക്ക് സങ്കടം വന്നു. അത്രയ്ക്ക് വേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് അവൾക്കും തോന്നി.

‘മോനേ, ടപ്പിക്കൂട്ടാ...’ അമ്മപ്പച്ച അവന്റെ അടുത്തുചെന്ന് സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചു.

‘എന്നോടു മിണ്ടണ്ട.’

അവൻ തിരിഞ്ഞു കിടന്നു.

അവളന്നവൻ പിഞ്ഞാണത്തിൽ പാലു കൊടുത്തു. അതൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. അവൻ!

അങ്ങനെ കിടന്ന് അവൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അമ്മപ്പച്ച അവന്റെ അടുത്തു നിന്ന് മാറിയില്ല. കാണക്കാണെ അവൾക്ക് അവനോടുള്ള സ്നേഹം കൂടിക്കൂടി വന്നു. അവൾ അവന്റെ ദേഹമാസകലം നക്കിത്തുടച്ചു. ദേഹത്തു നനവു പടർന്നപ്പോൾ അവനുണർന്നു. അമ്മയുടെ പ്രവൃത്തി അപ്പോഴാണ് അവൻ അറിയുന്നത്. അവൻ അമ്മയുടെ അടുത്തുനിന്ന് അല്പം മാറിക്കിടന്നു. എന്നിട്ട് ഇങ്ങനെ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഓ, ഒരു സ്നേഹപ്രകടനം കണ്ടില്ലേ? തല്ലിനോവിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ സ്നേഹം കൂടാൻ വന്നിരിക്കുന്നു!’

അങ്ങനെ കിടന്നപ്പോൾ ഉറങ്ങിയത് അമ്മപ്പച്ചയാണ്. ഈ തക്കത്തിന് അവൻ കൂട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി മുറ്റത്തേക്കു പോയി.

അവിടെയതാ ചെറുകിളികളും പുമ്പാറ്റകളും പറന്നുകളിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഒന്നിനെയെങ്കിലും പിടിച്ചു തീരു.

അവൻ അവറ്റയുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു. അവനെ കളിപ്പിക്കുന്നതിൽ ചെറുകിളികളും പുമ്പാറ്റകളും രസം കണ്ടെത്തി. അവ അവനു പിടികൊടുക്കാതെ പറന്നുയർന്ന് പുരപ്പുറത്തെത്തി. അവനും വാശിയോടെ പാഞ്ഞ് പുരപ്പുറത്തു കയറി. അവിടെയായി അടുത്ത അങ്കം.

അപ്പോഴേക്കും അമ്മപ്പച്ച ഉറക്കമുണർന്നിരുന്നു. ടപ്പിയെ അടുത്തേങ്ങും കാണാതെവന്നപ്പോൾ അവളൊന്നു പേടിച്ചു. അവൾ പരിഭ്ര

മത്തോടെ പുറത്തിറങ്ങി നോക്കി. അപ്പോഴതാ കൊച്ചുകുറുമ്പൻ പുരപ്പുറത്ത് പുമ്പാറ്റകളെ പിടിക്കാൻ പായുന്നു!

‘ടപ്പീ, താഴെ വാ. അവിടെ കളിച്ചാൽ നീ കാൽ വഴുതി വീഴും,’ അമ്മപ്പച്ച വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അവനുണ്ടോ അതു കേൾക്കുന്നു? അവൻ വീണ്ടും പുമ്പാറ്റകൾക്കു പുറകെ പോയി. അവനോട് പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അമ്മപ്പച്ച ഓടിച്ചെന്ന് അവനെ പിടികൂടി. അവളവനെ കഴുത്തിൽ കടിച്ചു തൂക്കിയെടുത്ത് താഴേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു.

‘എന്നെ വിട്!’

ടപ്പി കുതറിനോക്കിയെങ്കിലും അവൾ വിട്ടില്ല. അവളവനെ കൂട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇട്ട് വാതിലടച്ച് പറഞ്ഞു:

‘അവിടെക്കിടക്ക് കുറുമ്പൻ ചെറുക്കാ!’

അവൻ വല്ലാത്ത കുറച്ചിലായിത്തോന്നി അത്.

പിന്നീടൊരു ദിവസം അമ്മപ്പച്ച പുറത്തെവിടെയോ പോയ തക്കത്തിന് ടപ്പി പുറത്തിറങ്ങി. പൊക്കം കുറഞ്ഞ മരത്തിന്റെ കൊമ്പിലിരുന്ന് ഒരു പക്ഷി പാടുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അതിനെ പിടിച്ചു, അമ്മയുടെ മുന്നിൽ തന്റെ സാമർഥ്യം തെളിയിക്കണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ‘ടപ്, ടപ്...’ നിന്നെ പിടിക്കും’ എന്ന് പതുക്കെപ്പറഞ്ഞ് അവൻ മരക്കൊമ്പിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറി. ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അവൻ പക്ഷിയുടെ തൊട്ടടുത്തെത്തി.

അവനതിനെ തൊട്ടുതൊട്ടില്ല എന്നായതും പക്ഷി അവനെ കണ്ടു. പക്ഷി പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുകൂവി:

‘ദേ.. ഒരു കള്ളപ്പച്ച, കുറുമ്പൻപുച്ച! അവനെനെ തിന്നാൻ പോകുന്നു കൂട്ടുകാരേ.’

ആ ശബ്ദം കേട്ട് പക്ഷിയെക്കാൾ പേടിച്ചത് ടപ്പിതന്നെയാണ്. നിമിഷങ്ങൾക്കകം പല ഭാഗത്തുനിന്നും പക്ഷികൾ കൂട്ടുകാരനെ സഹായിക്കാനായി പാഞ്ഞെത്തി. അവ അവനു ചുറ്റും പറന്ന് ഉറക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുറീ, കുറീ, കുറീ,

ക്രൊ, ക്രൊ, ക്രൊ

കുറീറ്റ്, കുറീറ്റ്, കുറീറ്റ്...

ആ ബഹളത്തിൽ തന്റെ ചെവി പൊട്ടിപ്പോകുമെന്ന് അവനു തോന്നി.

‘കള്ളപ്പച്ചേ, പോ..’ അവർ ആക്രോശിച്ചു.

‘ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഞങ്ങൾ കൊത്തിക്കീറും!’

ചിലർ ഭീഷണി മുഴക്കി.

അവന്റെ ധൈര്യം മുഴുവനും ചോർന്നു. അവൻ തിരിഞ്ഞൊടി. മരത്തിൽനിന്ന് താഴേക്കിറങ്ങിയിട്ടും പക്ഷികൾ അവനെ വിട്ടില്ല. ഒരുവിൽ അവൻ അവരുടെയെല്ലാം കണ്ണുവെട്ടിച്ച് മറ്റൊരു മരത്തിൽ പാഞ്ഞു കയറി ഇലകൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

‘ഹാവു, രക്ഷപ്പെട്ടു!’ അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു.

പക്ഷികൾ കുറെ തിരഞ്ഞുനടന്നിട്ടും അവനെ കാണാതെ നിരാശരായി മടങ്ങിപ്പോയി.

പെട്ടെന്നാണ് അവനതു കണ്ടത്. തന്റെ തൊട്ടുമുന്നിലും പിന്നിലുമായി ഓരോ പക്ഷികൾ! അവ തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിയിരുന്നു. അവ കരിങ്കുയിലുകളാണെന്ന് ടപ്പിക്കു മനസ്സിലായില്ല. പൂച്ചക്കുട്ടിയെ കണ്ട് അതേതോ വിചിത്രപക്ഷിയാകാമെന്ന് കരിങ്കുയിലുകളും ധരിച്ചു. തന്റെ അടുത്തു വരാനുള്ള ധൈര്യം അവയ്ക്കില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ടപ്പി തലയുയർത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘ടപ്, ടപ്... ഞാനിപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മേൽ ചാടിവിണ് രണ്ടിനെയും ശാപ്പിടും.’

ആദ്യം മുന്നിലുള്ള കരിങ്കുയിലിനെയെന്നോ പിന്നിലുള്ള കരിങ്കുയിലിനെയെന്നോ പിടിക്കേണ്ടതെന്ന സംശയത്താൽ അവൻ വിഷമിച്ചു. ഈ തക്കത്തിന് പിന്നിലെ കുയിൽ അവന്റെ വാലിൽ ആഞ്ഞൊരു കൊത്ത്!

‘ഹൗ!’

അവൻ വേദനകൊണ്ട് പുളഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും മുന്നിലിരുന്ന കുയിലിന്റെ വകയായും കിട്ടി അവനൊരു കൊത്ത്!

ആദ്യത്തേതിലും ഇരട്ടി വേദന തോന്നി, അവന്.

ഇനിയും അവിടെയിരിക്കുന്നത് പന്തിയല്ലെന്നു തോന്നിയ ടപ്പി, വേഗം ചാടിയിറങ്ങി കുട്ടിലേക്കോടി. വേദന സഹിച്ച് അവനവിടെ ചുരുണ്ടു കിടന്നു.

‘ടപ്പിക്കൂട്ടാ, നീയിന് പക്ഷികളെ പിടിക്കാൻ പോയില്ലേ?’

അമ്മപ്പച്ച മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ ചോദിച്ചു.

അവനതിന് കമാന്നൊരക്ഷരം മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

ടപ്പി ഇപ്പോൾ പഴയതുപോലെല്ല. പക്ഷികളെ പിടിക്കൽ അവന്റെ ആലോചനയിൽപ്പോലുമില്ല. പക്ഷികളെയെങ്ങാനും കണ്ടുപോയാൽ ആ നിമിഷം ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന മട്ടിൽ തലയും താഴ്ത്തി

സ്ഥലം വിടും അവൻ!

‘അനുഭവമാണ് ഗുരു’വെന്ന് അമ്മപ്പച്ച പറഞ്ഞുകൊടുക്കാതെ തന്നെ അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

യെവ്ഗെനി ചരുഷിൻ

മിടുമിടുക്കൻ കുട്ടിയാന

ഒരു കുട്ടിയാന.

അവൻ മൂറംപോലുള്ള രണ്ടു ചെവികൾ, കുഴലുപോലുള്ള തുമ്പിക്കൈ, തൂണുപോലുള്ള കൈകാലുകൾ, പാറപോലുള്ള കറുത്ത ദേഹം.

കാഴ്ചയിൽ ഒരു ഭീകരനാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും സത്യത്തിൽ അവനൊരു പാവവും മിടുക്കനുമായിരുന്നു. ആരെയും ഉപദ്രവിക്കാതെ, മറ്റുള്ളവരെ സഹായിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കണമെന്നാണ് അവൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. തന്റെ വലിയ കൈകാലുകൾക്കടിയിൽപ്പെട്ട് കട്ടുറുമ്പുകൾ പോലും ചാവരുത് എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചാണ് അവൻ ഓരോ ചുവടും വെച്ചത്.

വളർന്നുവരുവേ, കുട്ടിയാനയ്ക്ക് ചില സങ്കടങ്ങളുണ്ടായി.

ഭാവിയിൽ താൻ ആരായിത്തീരും?

എന്തു ജോലി ചെയ്താവും താൻ സഹജീവികളെ സഹായിക്കുക?

എന്തെങ്കിലും ജോലി തനിക്ക് തൃപ്തിയോടെ ചെയ്യാനാവുമോ?

ഈവിധ സംശയങ്ങൾ അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. പലരോടും ഇതേ

ക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചെങ്കിലും ആരും തൃപ്തികരമായ മറുപടി നൽകിയില്ല. ഇവയെക്കുറിച്ചുതന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് കുട്ടിയാന അലക്ഷ്യമായി നടന്നു. പെട്ടെന്ന് മഴ പൊടിയാൻ തുടങ്ങി. മഴയോടൊപ്പം തണുത്ത കാറ്റു മുണ്ടായി. മഴ അല്പംകൂടി ശക്തമായപ്പോൾ അവന്റെ വലിയ ദേഹവും തണുത്തു.

അപ്പോഴാണ് ഒരു കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് മഴ നനഞ്ഞ് അതിലേ വന്നത്. കുട്ടിയാനയെ കണ്ടതും അവൻ സന്തോഷമായി. അവൻ ഓടി കുട്ടിയാനയുടെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘കുട്ടിയാനേ, നിന്നെ കണ്ട് ഏതായാലും നന്നായി. മഴ നനഞ്ഞ് പനി പിടിക്കും എന്നു ഭയന്നാണ് ഞാൻ ഓടിയത്. ഇനിയിപ്പോൾ നീ വിചാരിച്ചാൽ മഴ നനയാതെ എനിക്കു നില്ക്കാം. നീയൊരു പരോപകാരിയല്ലേ? മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കേണ്ടത് നിന്റെ ചുമതലയല്ലേ?’

‘നീ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. അന്യരെ സഹായിക്കുന്നതിൽപ്പരം എന്തെങ്കിലും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, അതെങ്ങനെയാണ് സാധിക്കുക എന്നതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊരു ധാരണയില്ലല്ലോ.’

കുട്ടിയാന തുമ്പിക്കൈ നീട്ടി.

‘അതു വളരെ നിസ്സാരം. ഇപ്പോഴിതാ നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും സഹായിക്കാനുള്ള ഒരു സുവർണ്ണാവസരം കൈവന്നിരിക്കുന്നു. മഴ നനയാതെ നിനക്കെന്നെ നിഷ്പ്രയാസം സഹായിക്കാനാവും.’

കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് അവനോട് ചേർന്നുനിന്നു.

‘അതെങ്ങനെ?’

കുട്ടിയാന ഉണ്ടക്കണ്ണുരുട്ടി.

‘നിന്റെ പരന്ന ചെവി വിടർത്തി നില്ക്കുക. കൂടയ്ക്കുള്ളിൽ നില്ക്കും പോലെ ഞാനതിനു ചുവട്ടിൽ നിന്നോളാം,’ തണുത്തു വിറച്ച് കുറുക്കൻ കുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

കുട്ടിയാന അതനുസരിച്ചു. അവൻ തന്റെ ഇരുചെവികളും കൂടപോലെ വിരിച്ചുനിന്നു. കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് അതിനടിയിൽ കയറിനിന്നു. പുറത്ത് മഴ ഇരമ്പിപ്പെയ്തിട്ടും അവന്റെ ദേഹത്ത് ഒരുതുള്ളി വെള്ളംപോലും പതിച്ചില്ല.

‘ഹോ, ഇപ്പോൾ എന്തൊരാശ്വാസം!’

കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് നെടുവീർപ്പിട്ടു.

അതു കേട്ടതും കുട്ടിയാനയുടെ മനസ്സു നിറഞ്ഞു. തനിക്ക് ഒരാളെ സഹായിക്കാനായല്ലോ!

മഴ നിർത്താതെ പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആനച്ചെവിടു താഴെ മഴ നനയാതെ നിന്ന കുറുക്കൻകുഞ്ഞിനെ കണ്ട് മറ്റു കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി.

‘ആനക്കൂട്ടീ, നിന്റെ ചെവിച്ചോട്ടിൽ ഞങ്ങൾക്കുകൂടി സ്ഥലമുണ്ടാവാമോ?’

അവർ തിരക്കി.

‘പിന്നെന്താ? നിങ്ങളെല്ലാവരും കയറിനിന്നോളൂ.’

കൂട്ടിയാന അവരെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. അങ്ങനെ അവർക്കും മഴ കൊള്ളാതെ നിലക്കാനായി.

മഴയ്ക്കപ്പോഴും നിർത്താനുള്ള ഭാവമില്ല.

ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറെ മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളാണ് അവിടെയെത്തിയത്. ചെവിക്കൂടകൾക്കു താഴെ കുറച്ചു സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുകണ്ട് അവർ ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് കൂട്ടിയാനേ, കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾക്കൊപ്പം ഞങ്ങൾക്കും അല്പം ഇടം തരുമോ?’

‘തരാം. പക്ഷേ, കുറുക്കന്മാരും മൂയലുകളും ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നത് അത്ര സുരക്ഷിതമാണോ?’ കൂട്ടിയാന ഒന്നമറി.

‘അതൊന്നും സാരമില്ല. ഈ കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ സാധുക്കളാണെന്ന് കണ്ടാലറിയാം. ഇവർ ഞങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്യില്ല,’ മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

കൂട്ടിയാന പിന്നെ ഒന്നും ആലോചിക്കാതെ അവരെ അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ പരമാവധി ഒരുങ്ങിനിന്ന് അവർക്ക് സ്ഥലമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

‘ഹോ, ഈ കൂട്ടിയാനയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വീക്ഷിച്ചുപോയേനെ!’

മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

അതും കൂട്ടിയാനയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

മഴ തുള്ളിക്കൊരുകൂടംപോലെ അപ്പോഴും!

‘കൂട്ടിയാനേ, ഞങ്ങളും നിന്റെ ചെവിക്കൂടയിൽ നിന്നോട്ടേ?’

അവിടേക്കെത്തിയ മുള്ളൻപന്നികുഞ്ഞുങ്ങൾ ചോദിച്ചു.

‘അയ്യോ, എന്റെ കൂടച്ചുവട്ടിൽ കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളും മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളും നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ,’ കൂട്ടിയാന പറഞ്ഞു.

‘അതു സാരമില്ല. ഞങ്ങൾക്ക് വളരെക്കുറച്ച് സ്ഥലം കിട്ടിയാൽ മതി,’ മുള്ളൻപന്നികുഞ്ഞുങ്ങൾ പ്രതീക്ഷ വിട്ടില്ല.

‘സ്ഥലം കിട്ടിയെന്നുതന്നെയിരിക്കട്ടെ. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ കൂർത്ത മുള്ളുകൾകൊണ്ട് ഇവരുടെ ദേഹം മുറിയില്ലേ?’

കുട്ടിയാനയുടെ സംശയം അതായിരുന്നു.

‘ഇല്ലെന്നേ, ഞങ്ങൾ മുളളുകളൊക്കെ ഒരുക്കിവെച്ച് ഓരംചേർന്ന് നിന്നോളാം,’ അവർ പറഞ്ഞു.

പിന്നൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കുട്ടിയാന അവർക്കും ഇടം കൊടുത്തു. അവർക്കുവേണ്ടി കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളും മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളും പരമാവധി ഒരുങ്ങിനിന്ന് സഹകരിച്ചു.

‘എന്തായാലും ഈ കുട്ടിയാന ആളൊരു നല്ലവൻതന്നെ!’

മുളളൻപന്നിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പറഞ്ഞത് കുറച്ചൊന്നുമല്ല കുട്ടിയാനയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചത്.

ഇങ്ങനെ എന്നും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിച്ചുവേണം ജീവിക്കാനെന്നു ചിന്തിച്ചുനിൽക്കവേ, മഴ മാറിയത് കുട്ടിയാനയെ സങ്കടപ്പെടുത്തി.

‘കുട്ടിയാനേ, ഞങ്ങൾ പോവുന്നു.’

കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങി.

‘ഞങ്ങൾക്കേ, കാരറ്റു തിന്നാൻ പോണം.’

മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളും ചെവിക്കൂടയിൽനിന്ന് പുറത്തെത്തി.

‘പിന്നെ, ഞങ്ങളായിട്ടെന്തിനാ നിൽക്കുന്നത്?’

മുളളു വിരിച്ച് മുളളൻപന്നിക്കുഞ്ഞുങ്ങളും പോയി.

ഒറ്റയ്ക്കായപ്പോൾ അവനു വീണ്ടും സങ്കടമായി. ഇനിയെന്തു ജോലി ചെയ്യും? ആരെ സഹായിക്കും?

കുറെ നടന്ന് കുട്ടിയാന മഴയില്ലാത്ത ഒരിടത്തെത്തി. അവിടെ കൃഷിയിടങ്ങളാകെ വരണ്ടുണങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പുല്ലും ചെടികളും കരിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അവനെക്കണ്ട് ഒരു മൂയൽ ഓടിയെത്തി. മൂയൽ അവന്റെ തുമ്പിക്കൈയിലേക്കുതന്നെ നോക്കിനിന്നു.

‘ഒറ്റം, നീയാരാൻ? എന്നെ എന്തിനാണിങ്ങനെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നത്?’ കുട്ടിയാന ചോദിച്ചു.

‘ഞാനീ കാട്ടിലെ ഒരു പാവം മൂയലാണ്. കൃഷിയും പുല്ലും ചെടിയുമൊക്കെ കരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് നീ കണ്ടില്ലേ? അടുത്ത പുഴയിൽ മാത്രമേ വെള്ളമുള്ളൂ. അവിടെനിന്നും കുറച്ചു വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് നനയ്ക്കാനായാൽ ഇവ രക്ഷപ്പെടും. ഞങ്ങൾക്ക് തീറ്റയും കിട്ടും,’ മൂയൽ വിവരിച്ചു.

‘അതു നല്ല കാര്യംതന്നെ. പക്ഷേ, എനിക്കെങ്ങനെ നിന്നെ സഹായിക്കാനാവും?’

അവന് അതുമാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നു.

‘നിനക്ക് ഇത്രയും നീണ്ട തുമ്പിക്കൈയുള്ളപ്പോൾ അത്രെ എളുപ്പമാണ്! പുഴയിൽനിന്നും തുമ്പി നിറയെ വെള്ളമെടുക്കുക. അത് ചെടികൾക്കും പുല്ലുകൾക്കും മേൽ മഴപോലെ ചിതറിക്കുക. അത്രമാത്രം.’

മൂയൽ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

മൂയലിനെ സഹായിക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയ സംതൃപ്തിയോടെ ആനക്കുട്ടി ഓടിപ്പോയി പുഴയിൽനിന്നും പല തവണ വെള്ളമെടുത്ത് കൃഷിയും പുല്ലും ചെടിയുമൊക്കെ നനച്ചു. വെള്ളം വീണപ്പോൾ അവയ്ക്ക് പുതിയ ഉന്മേഷം കിട്ടിയതുപോലെ തോന്നി.

അതു കണ്ട് മൂയലിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവനെ സഹായിക്കാനായതിൽ കുട്ടിയാനയുടെ മൂലത്ത് ഇരട്ടി സന്തോഷം പ്രകടമായി.

മൂയലിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ അവന് വീണ്ടും സങ്കടം വന്നു. ഇനി ആരെ സഹായിക്കാൻ? എന്തു ജോലി ചെയ്യും?

കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ രാത്രിയായി. എല്ലാ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും ഉറക്കംപിടിച്ചു. അവനു മാത്രം ഉറക്കം വന്നില്ല.

അപ്പോഴുണ്ട്, കുറച്ചു ദൂരെനിന്നും തീനാളങ്ങൾ ഉയരുന്നു! നിമിഷം പ്രതി അതിന്റെ ശക്തി കൂടിവരുന്നു.

കാട്ടുതീ പടരുകയാണ്!

‘ദൈവമേ...!’

കുട്ടിയാനയുടെ നെഞ്ചിടിച്ചു.

കാട്ടുതീ പടർന്നാൽ കുർക്കംവലിച്ചുറങ്ങുന്ന മൃഗങ്ങളെല്ലാം കത്തിച്ചാമ്പലാകും. കാട്ടിലെ മരങ്ങളും ചെടികളുമെല്ലാം കരിഞ്ഞടങ്ങും.

അതിനനുവദിക്കരുത്.

കുട്ടിയാന പുഴയ്ക്കരികിലേക്കു പാഞ്ഞു തുമ്പിക്കൈയിൽ വെള്ളം നിറച്ച് തീയുടെ അടുത്തേയ്ക്കുവന്നു. വെള്ളം ശക്തിയായി ചീറ്റി അവൻ ഒരു ഭാഗത്തെ തീയണച്ചു. അപ്പോഴതാ തീ മറുഭാഗത്തേയ്ക്കു പടരുന്നു.

അവൻ തളരാതെ പലതവണ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് ഒഴിച്ചു. കുറെ നേരത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം കാട്ടുതീ പൂർണ്ണമായും അണയ്ക്കാൻ അവനായി. ഓടിയോടി അവന്റെ ശരീരം വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും നേരം പുലർന്നു.

മൃഗങ്ങൾ കണ്ണു തിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു വന്നപ്പോഴാണ് കാട്ടുതീ പടർന്നതും കുട്ടിയാന സാഹസികമായി അതു കെടുത്തിയതും അറിഞ്ഞത്. തങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച കുട്ടിയാനയെ അവർ വാനോളം പുകഴ്ത്തി.

മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും പിറ്റേന്ന് യോഗം ചേർന്ന് കുട്ടിയാനയ്ക്ക് ഒരു സ്ഥിരം ജോലി നൽകി.

കാട്ടിലെ തീ കെടുത്തുന്ന ജോലി!

അങ്ങനെ കുട്ടിയായ തിളങ്ങുന്ന കുപ്പായവും ചട്ടിത്തൊപ്പിയും ധരിച്ച്, തുമ്പിക്കൈയിൽ നിറയെ വെള്ളവുമായി ഗമയിൽ എപ്പോഴും കാട്ടിൽ ചുറ്റിനടന്നു. അഗ്നിശമന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഗമയുണ്ടായിരുന്നു അപ്പോഴവൻ.

ആരായിത്തീരണമെന്നോ എന്തു ജോലി ചെയ്ത് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കണമെന്നോ ചിന്തിച്ച് അവൻ പിന്നീടൊരിക്കലും സങ്കടപ്പെടുകയോ അസ്വസ്ഥനാവുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഗെന്നാഡി ത്സിഫിറാവ്

മിടുക്കി മാഷയുടെ മെത്ത

‘അമ്മയുടെ മാഷമോൾ മിടുക്കിയാണ് കെട്ടോ. നന്നായി പ്രാർഥിച്ചിട്ട് ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ.’

അവളുടെ നെറ്റിയിൽ ഒരു ചുടുമ്മ നൽകി അമ്മ വാതിലും ചാരി അവിടന്ന് പോയി. എന്നും തന്റെ ചുടേറ്റ്, ഒട്ടിച്ചേർന്നു കിടക്കേണ്ടവളല്ല മകളെന്ന് അമ്മയ്ക്ക് നന്നായറിയാം. എല്ലാറ്റിനും അവൾക്കൊരു തനിക്കു താൻപോരിമ വേണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചെറുപ്രായത്തിലേ മാഷയ്ക്ക് തനിച്ചൊരു മുറി ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു, ആ അമ്മ.

കൊച്ചു മുറി, അതിലൊരു കൊച്ചു കട്ടിൽ, അതിൽ വിരിച്ചിട്ട കൊച്ചു മെത്ത, പതുപതുത്ത കൊച്ചു തലയിണ, പിന്നെ പുതയ്ക്കാനൊരു കമ്പിളിപ്പുതപ്പും. ആദ്യമൊക്കെ അവൾ അമ്മയോടൊപ്പം കിടക്കണമെന്ന് വാശിപിടിച്ചു, ചിണുങ്ങി. അപ്പോഴൊക്കെ അമ്മ അവളെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഉപദേശിച്ചു, ‘നീയൊരു വളർന്നുവരുന്ന പെണ്ണാണെ’ന്നായിരുന്നു അമ്മയുടെ പല്ലവി. ക്രമേണ തനിച്ചു കിടക്കാൻ അവൾ ശീലിച്ചു. താനൊരു വളരുന്ന പെണ്ണാണെന്ന് അവളും കുറച്ച് അഹങ്കാരത്തോടെ ധരിച്ചു. അതിന്റെയൊരു ഗമ അവൾക്കുണ്ടായി.

അമ്മ പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അവൾക്കെന്തോ ഉറക്കം വന്നില്ല. തന്റെ മെത്തയിൽ അവൾ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു.

കിടക്കാൻ ഒരു സുഖവും തോന്നുന്നില്ല. കല്പിച്ച മെത്ത, തലയിണയ്ക്കൊന്നെങ്കിൽ ഒട്ടും മയമില്ല. പുതപ്പ് ചൊറിയുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. മാത്രമല്ല, അതിന്റെ കനംകൊണ്ട് ശ്വാസംമുട്ടുന്നു.

മാഷ് എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

‘ഹൂഹ! ആർക്കു വേണം ഒരു രസവുമില്ലാത്ത ഈ മെത്തയും തലയിണയും പുതപ്പും?’

അവൾ പരാകിക്കൊണ്ട് തലയിണയെടുത്ത് ഒരേറ്! പുതപ്പ് ചുരുട്ടിക്കുട്ടി കട്ടിലിനു താഴെയിട്ടു. മെത്തയിൽനിന്ന് ചാടിയിറങ്ങി അവൾ പിറുപിറുത്തു:

‘നല്ലൊരു മെത്തയായിരുന്നു ഇതെങ്കിൽ സുഖമായി ഉറങ്ങാമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഉറങ്ങണമെന്ന് ആർക്കാണിത്ര നിർബന്ധം? ഉറങ്ങുന്നതിലും നല്ലത് ഉണർന്നിരിക്കുന്നതാണ്. മാത്രം എല്ലാവരും കൂർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുമ്പോൾ ഉണർന്നിരിക്കുന്നത് എത്ര രസമുള്ള കാര്യമാണ്!’

മാഷ് മെത്തയെയും തലയിണയെയും പുതപ്പിനെയും നോക്കിക്കൊണ്ടതനംകൂത്തി വാതിലിനടുത്തേക്ക് നടന്നു. അടുത്ത മുറിയിലുള്ള അമ്മ കേൾക്കാതിരിക്കാൻ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചാണ് അവൾ ഓരോ കാലടിയും മുന്നോട്ടു വെച്ചത്.

ഭാഗ്യം, അമ്മ നല്ല ഉറക്കത്തിലാണ്!

പുറത്തെ വാതിൽ പതുക്കെ തള്ളിത്തുറന്നതും അമ്മ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. നേരിയ നിലാവുണ്ട് പുറത്ത്. കൊടുംതണുപ്പിന്റെ ദുരിതകാലം എന്നേ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തോട്ടത്തിൽ ചെടികൾ പുത്തുലഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.

‘തീർച്ചയായും മാത്രയിൽ മയങ്ങാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ നല്ലത്.’

അവൾക്ക് ഹരംകയറി.

മാഷ് തോട്ടത്തിലെത്തി. പുവും പുമ്പാറ്റകളും മാത്രമുണ്ട് അവിടെ. അവൾ അവയുടെ ചലനങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കിനിന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു മുരൾച്ച. അവൾ ഭയന്നുപോയി.

‘ഭൗ... ഭൗ... ആരാണ് ഈ നട്ടപ്പാതിരയ്ക്ക്?’

നായക്കുട്ടിയിൽനിന്ന് ആൺപട്ടി തല പുറത്തേക്കിട്ട് ചോദിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അവൾക്ക് ആശ്വാസമായത്.

‘ഞാനാണ്, മിടുക്കി മാഷ്,’ അവൾ മറുപടി നല്കി.

‘നിനക്ക് ചേരുക ‘വികൃതിമാഷ്’ എന്ന പേരാണ്. മിടുക്കികളാറെ

ങ്കിലും ഈ നേരത്ത് ഉറങ്ങാതെ ഇങ്ങനെ തോട്ടത്തിൽ ലാത്തിനടക്കുമോ?’

പട്ടി വീണ്ടും കുറച്ചു.

‘എനിക്കെങ്ങും ഉറക്കം വരുന്നില്ല. യാതൊരു മയവുമില്ലാത്ത മെത്തയിൽക്കിടന്ന്, പരുപരുത്ത കമ്പിളിപ്പുതപ്പുകൊണ്ട് പുതച്ച് ഉറങ്ങാൻ ഒരു രസവുമില്ല. ആ മെത്തയും തലയിണയും പുതപ്പുമൊന്നും എനിക്കിനി കാണുകയേ വേണ്ട. ഉറങ്ങാൻ പറ്റിയ നല്ല സ്ഥലം കിട്ടുമ്പോൾ അതേക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാം.’

മാഷ് പട്ടിക്കുടിനടുത്തെത്തി.

‘ഓ, അതാണോ കാര്യം? നീ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കേണ്ട. നിനക്കുറങ്ങാൻ ഒന്നാത്തരം സ്ഥലമുണ്ട്. ഈ പട്ടിക്കുടുതന്നെ. പരുപരുത്ത വൈക്കോലാണ് ഇതിന്റെ തറയിൽ വിരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വൈക്കോൽക്കറ്റകൊണ്ടുള്ള തലയിണയുമുണ്ട്. വൈക്കോലിന്റെ ഇളംചുടുള്ളതിനാൽ പുതയ്ക്കുകയേ വേണ്ട. ഇതിൽ കിടക്കേണ്ടതാമസം, നീ ഉറങ്ങും. പിന്നെ മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നിനക്കു കാണാനാവും.’

പട്ടി അവളെ തന്റെ കുട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു.

‘നീ പറയുന്നതൊക്കെ ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, നീയെന്നെ വികൃതിമാഷ് എന്നു വിളിച്ച് കളിയാക്കിയില്ലേ? പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഞാൻ നിന്റെ കുട്ടിൽ കയറുക?’ മാഷ് മുഖം വീർപ്പിച്ചു.

‘അയ്യേ, നീയത് ഇനിയും മറന്നില്ലേ? ശരി, ഇനിയൊരിക്കലും ഞാൻ നിന്നെ അങ്ങനെ വിളിക്കില്ലാട്ടോ. ഞാനങ്ങനെ വിളിച്ചെന്നുവെച്ച് നീ വികൃതിക്കുട്ടിയാവുമോ? മിടുമിടുക്കിയല്ലേ മാഷ്കുട്ടി?’

പട്ടി അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അവൻ കുട്ടിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി അവൾക്ക് ഇടമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അവൾ നിലത്ത് മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. പിന്നെ പട്ടിക്കുടിന്റെ ചെറിയ വാതിലിലൂടെ അകത്തേക്ക് നുഴഞ്ഞു കയറി.

‘നീയാ വൈക്കോലിൽ കിടന്നോളൂ.’

പട്ടി പുറത്തുനിന്ന് നിർദേശിച്ചു.

അവൾ ഒരുവിധത്തിൽ കുട്ടിനുള്ളിൽ ചുരുങ്ങുകിടന്നു. അവളുടെ മുഖം വാടി. വൈക്കോൽത്തൂമ്പ് ദേഹത്ത് കുത്തിക്കയറുന്നു. വൈക്കോലിന്റെ പൊടികൊണ്ട് ശരീരമാകെ ചൊറിയുന്നു. കുട്ടിനുള്ളിലാണെങ്കിൽ വല്ലാത്തൊരു ഗന്ധവും.

അവൾക്ക് ശ്വാസംമുട്ടി. വേഗംതന്നെ അവൾ ഇഴഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങി. അതുകണ്ട് പട്ടി ചോദിച്ചു:

‘അതെന്താ? നിനക്കെന്റെ മെത്ത ഇഷ്ടമായില്ലേ?’

‘പിന്നെ, നിന്റെ വീടും കിടക്കയുമൊക്കെ കൊള്ളാം. പക്ഷേ, എനിക്ക് ഒന്നോ അവിടെക്കിടന്നുറങ്ങാൻ തോന്നുന്നില്ല.’

മാഷ അവനെ വിട്ട് കോഴിക്കൂടനടുത്തേക്ക് നടന്നു. അവളെ വേണ്ട ദിശയിൽ സത്കരിക്കാനാവാത്ത സങ്കടത്തോടെ പട്ടി അങ്ങനെ നോക്കി നിന്നു.

പുള്ളിപ്പിടയും പൂവൻകോഴിയുമാണ് കോഴിക്കൂട്ടിലുണ്ടായിരുന്നത്. പിടക്കോഴിക്ക് അവളോട് വളരെ സ്നേഹമായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ പിടക്കോഴി അവൾക്കുവേണ്ടി പുള്ളിമുട്ടകൾ ഇട്ടുകൊടുക്കാറുണ്ട്. ഇന്നാകൂട്ടിൽ പുള്ളിമുട്ടയുണ്ടോ എന്നു നോക്കാമെന്നു കരുതി അവൾ കോഴിക്കൂടിനടുത്തെത്തി വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘പുള്ളിപ്പിടക്കോഴീ, നീ നേരത്തേ ഉറങ്ങിയോ?’

അകത്തുനിന്നും പ്രതികരണമുണ്ടാവാതെ വന്നപ്പോൾ അവൾ വീണ്ടും വിളിച്ചു:

‘പുള്ളിപ്പിടക്കോഴീ, ഒന്നുണർന്നേ. എനിക്കൊരു കാര്യം ചോദിക്കാനുണ്ട്.’

അതിനു പക്ഷേ, അകത്തുനിന്നും വന്നത് പരുഷമായ മറുപടിയാണ്.

‘ഒഹും, ആരാണ് ഈ അസമയത്ത് ശല്യം ചെയ്യുന്നത്? ഒന്നു കിടക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അതിനും സമ്മതിക്കില്ലേ?’

മാഷ തെല്ലു ഭയന്നു. അവൾ നോക്കിയപ്പോൾ പുള്ളിപ്പിടക്കോഴിയല്ല, സാക്ഷാൽ പൂവൻകോഴിയാണ് പുറത്തേക്ക് തലനീട്ടി നില്ക്കുന്നത്!

‘ഇതു ഞാനാണ്. മിടുക്കി മാഷ,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘നീ കുറുമ്പിമാഷയാണ്. ഇപ്പോഴെന്തിനാ നീ ഞങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നത്?’

പൂവൻകോഴിയുടെ കോപം തണുത്തില്ല.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ നിങ്ങളെ മനുഷ്യർവം ഉപദ്രവിച്ചതൊന്നുമല്ല. പുള്ളിപ്പിടക്കോഴി എനിക്കായി പുള്ളിമുട്ട ഇട്ടോ എന്നറിയാൻ ചോദിച്ചതാണ്.’

അവൾ തല ചൊരിഞ്ഞു.

‘അതൊക്കെ വല്ലപ്പോഴുമേ ഉണ്ടാവൂ. അവൾ മുട്ടയിട്ടാൽ ഞാനറിയിക്കാം. ഇപ്പോൾ നീ പോയി കിടന്നുറങ്ങ.’ പൂവൻകോഴി ശാസിച്ചു.

‘ശ്ലോ, എനിക്ക് ഉറക്കം വരുന്നില്ലല്ലോ.’

അവൾ അന്ധസ്ഥയായി.

‘അതെന്താ?’

കോഴി കൊക്കി.

‘എന്റെ മെത്തയും തലയിണയും പുതപ്പുമൊന്നും കൊള്ളില്ല. അതിൽ കിടന്നുറങ്ങാൻ ഒരു സുഖവുമില്ല.’

അവൾ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘അത്രയേയുള്ളോ? സുഖമായി ഉറങ്ങാനുള്ള വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം. മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് ഞങ്ങളുറങ്ങുന്നതു കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതിലും സുഖമായ മറ്റൊരു ഉറക്കമില്ല. നീയെന്റെ കൂടെ വന്നോളൂ. ഞാനത് കാട്ടിത്തരാം.’

പുവൻകോഴി പുറത്തിറങ്ങി.

‘ഞാനെങ്ങനെ വരും? നീയെന്നെ കുറുമ്പിയെന്നു വിളിച്ചില്ലേ?’

മാഷ പരിഭവിച്ചു.

‘അതു ഞാൻ വെറുതെ പറഞ്ഞതല്ലേ? നീ മിടുക്കിതന്നെയാണ് കെട്ടോ,’ പുവൻകോഴി പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ ഞാൻ കൂടെ വരാം.’

അവളും ഉഷാരായി.

പുവൻകോഴി മാഷയെയും കൂട്ടി അടുത്തുള്ള മരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. അതിന്റെ കൊമ്പിൽ കുറെ കോഴികൾ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരുന്ന് ഉറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങോട്ടു ചൂണ്ടി പുവൻകോഴി പറഞ്ഞു:

‘മാഷാ, നിനക്കും ഇരുന്നൂറങ്ങാനുള്ള ഇടം അവിടെയുണ്ട്. പോയി സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കൊളു.’

അവൾ ഒരുവിധത്തിൽ മരത്തിൽ വലിഞ്ഞുകയറി. ഒരു പുവൻകോഴിയും പിടക്കോഴിയും ഇരുന്നൂറങ്ങുന്നതിന്റെ നടുവിലായി അവളും ഇരുന്നു. താഴെ വീഴാതിരിക്കാൻ അവൾ കൊമ്പിൽ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ അവൾ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അടുത്തനിമിഷം അവൾ പിടിവിട്ട് താഴേക്ക് ‘പ്യിം!’

വാസ്തവത്തിൽ എല്ലൊടിയേണ്ട വീഴ്ചയായിരുന്നു അത്. ഭാഗ്യവശാൽ അവൾക്കൊന്നും പറ്റിയില്ല. മരച്ചുവട്ടിൽ അട്ടിയട്ടിയായി വീണു കിടന്ന കരിയിലയ്ക്കു മുകളിൽ വീണതുകൊണ്ടാണത്.

‘അയ്യോ, ഇങ്ങനെ എനിക്ക് ഉറങ്ങുകയേ വേണ്ട!’

മാഷ മരച്ചുവട്ടിൽനിന്നോടി മുറ്റത്തു ചെന്നിരുന്നു.

നേരം വെളുക്കാൻ ഇനിയുമുണ്ട് സമയം.

‘നീയെന്താ പെണ്ണേ, രാത്രിയിൽ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്?’

കരിങ്കുപ്പായമിട്ട ഒരു ജീവി അവളുടെ മുന്നിൽ വന്ന് ചോദിച്ചു.

‘അതു ചോദിക്കാൻ നീയാരാണ്?’

അവൾക്ക് ശുണ്ഠിപിടിച്ചു.

‘ഞാനാണ് വെച്ചാൽ. നിന്റെ വീടിന്റെ തട്ടുമുറത്താണെന്റെ താമസം.’

ആ ജീവി പരിചയപ്പെടുത്തി.

‘എന്നിട്ട് നീയെന്താ രാത്രി ഉറങ്ങാത്തേ? എന്നെപ്പോലെ മെത്തയിൽ കിടന്നാൽ സുഖമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണോ?’ മാഷ കൗതുകത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അയ്യേ, നിനക്കൊന്നും അറിയില്ലല്ലോ. ഞങ്ങൾ വെച്ചാലുകൾ പകൽ മുഴുവൻ ഉറങ്ങുന്നവരും രാത്രി ഉണർന്നിരിക്കുന്നവരുമാണ്. പകൽ ഞങ്ങൾക്ക് കണ്ണേ കാണില്ല.’

വെച്ചാൽ ചിറകു വിടർത്തി.

‘ഞങ്ങളൊക്കെ രാത്രിയാണ് ഉറങ്ങാറ്. പക്ഷേ, എനിക്കെന്റെ മെത്തയും തലയിണയും പുതപ്പുമൊന്നും ഇഷ്ടമല്ല. അതിൽ കിടക്കാൻ ഒരു സുഖവുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിങ്ങനെ നിലാവത്ത് നടക്കുന്നത്,’ മാഷ പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ എന്റെ കൂടെ തട്ടുമുറത്തേക്ക് വാ. ഞാൻ നിനക്ക് സുഖമായി ഉറങ്ങാനുള്ള സ്ഥലം കാണിച്ചുതരാം,’ വെച്ചാൽ അവളെ ക്ഷണിച്ചു.

‘പക്ഷേ, നീയെന്നെ ഒന്നുമറിയാത്തവളെന്നു വിളിച്ചില്ലേ? പിന്നെ, ഞാനെങ്ങനെ കൂടെ വരും?’

അവൾ മുഖം കോട്ടി.

‘നിനക്കു വിഷമമായോ? എന്നാലിനി അങ്ങനെ വിളിക്കില്ലാട്ടോ.’

വെച്ചാൽ അവളുടെ പിണക്കം തീർത്തു. വെച്ചാലിനു പുറകേ മാഷയും കോണിപ്പടി കയറി തട്ടുമുറത്തെത്തി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച വിചിത്രമായിരുന്നു. ഭിത്തിയിലെ ആണികളിൽ തലകീഴായി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. കുറെ വെച്ചാലുകൾ! ഒക്കെ നല്ല ഉറക്കത്തിലാണ്.

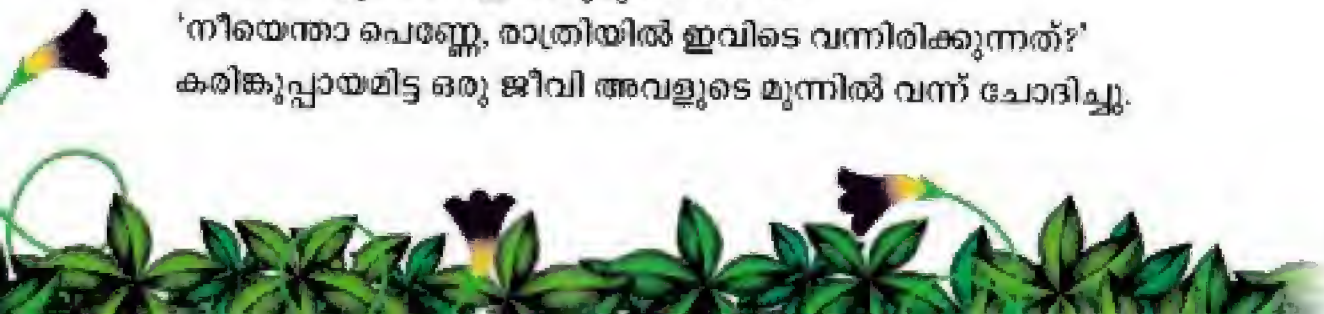
ഇങ്ങനെയും ഉറങ്ങാനാവുമോ ഇവർക്കൾക്ക്!

‘നീയും തലകീഴായി കിടന്നുറങ്ങിക്കൊളു. നല്ല സുഖമായിരിക്കും,’ വെച്ചാൽ അവളെ ഉപദേശിച്ചു.

അവൾ മൂക്കു പൊത്തി. എങ്ങും വെച്ചാൽകാഷ്ഠത്തിന്റെ ദുർഗന്ധം!

‘ഈ മണം സഹിച്ച് ആണിയിൽ തൂങ്ങാനേതായാലും ഞാനില്ല. നേരത്തേ ഒന്നു വീണതിന്റെ പേടി മാറിയിട്ടില്ല. ഇനിയൊരു പരീക്ഷണം വേണ്ട.’

മാഷ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് കോണിപ്പടികളിറങ്ങി. വെച്ചാലിന് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

അവൾ വേലിയും കടന്ന് കുളക്കരയിലെത്തി. അവിടെനിന്നും തവള കളുടെ 'പേലേകാം' കരച്ചിൽ ഉയർന്നുകേട്ടു. അവളുടെ കാലടിശബ്ദം കേട്ടതും പോക്കാച്ചിത്തവളകൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി പേടിയോടെ കുളത്തിലേക്കു ചാടി. തവളകളുടെ കൂട്ടുകാരിയായിരുന്ന കൊക്കമ്മമ്മ അവളുടെ നേരെ ചെന്ന് ദേഷ്യത്തിൽ ചോദിച്ചു:

'പെണ്ണേ, നീയെന്തിനാ എന്റെ തവളക്കൂട്ടന്മാരെ വിരട്ടാൻ നോക്കിയത്?'

'കൊക്കമ്മമ്മേ, എനിക്കവരോടെന്തിനാ ദേഷ്യം? ഉറക്കം വരാത്തതു കൊണ്ട് ഞാനിങ്ങോട്ടു വന്നെന്നേയുള്ളൂ. എന്റെ മെത്തയും തലയിനെയും പുതപ്പുമൊന്നും തീരെ സുഖമുള്ളതല്ല.' മാഷ പറഞ്ഞു.

'അതാണോ കാര്യം? നീ ഒട്ടും വിഷമിക്കണ്ട. നീയെന്റെ കൂടെ വന്നോളൂ. വിശപ്പു മാറ്റാൻ പോക്കാച്ചിത്തവളകളെ ഞാൻ തരാം. ചതുപ്പിൽ ഒറ്റക്കാലിൽ നിലക്കാനും അതേ നിലപിൽ ഉറങ്ങാനും പഠിപ്പിക്കാം. തണുക്കാതിരിക്കാൻ എന്റെ ചിറക് പുതപ്പാക്കാം.'

കൊക്കമ്മമ്മയ്ക്ക് അവളോട് സ്നേഹം വന്നു.

'അയ്യോ വേണ്ട. എനിക്ക് തവളകളെ പേടിയാണ്. ചതുപ്പിലിറങ്ങാനും ധൈര്യമില്ല. ഞാൻ പോവുകയാണ്.'

മാഷ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

'പൊയ്ക്കോ നീ.'

കൊക്കമ്മമ്മ കൊക്കു കടിച്ചു.

അവൾ സ്വന്തം മുറിയിലെത്തി കൊച്ചു മെത്തയിൽ കിടന്നു. കൊച്ചു തലയിണയെടുത്ത് തലയ്ക്ക് കീഴെ വെച്ചു. ചുരുട്ടിയെറിഞ്ഞ കമ്പിളി പ്ലതപ്പ് വീടർത്തി പുതച്ചു.

'ഹായ്, എത്ര നല്ല മെത്തയും തലയിണയും! എന്തൊരു പതുപതുപ്പ്! ഇതിലും നല്ലൊരു പുതപ്പ് എനിക്കു കിട്ടാനുണ്ടോ?'

അവളുടെ കണ്ണിൽ ഉറക്കം തളംകെട്ടി. ആ കൺപോളകൾ താനേ അടഞ്ഞു.

ഇപ്പോഴാണ് അവൾ ശരിക്കും 'മിടുക്കി മാഷ'യായത്!

ഗലീന ലേബിദിവ

ഷേനിയയുടെ ഏഴിതൾപ്പൂവ്

ഷേനിയ ഒരു മിടുക്കിപ്പെൺകുട്ടിയാണ്. അവൾക്കു പുറമേ അച്ഛനും അമ്മയും അനുജനും ആ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുനാൾ അവൾക്ക് ഒരു മോഹമുണ്ടായി. വളയരുപത്തിലുള്ള പലഹാരം തിന്നണം! അതും എല്ലാവർക്കും ഒരേ രുചിയുള്ള പലഹാരമല്ല വേണ്ടത്. ഓരോരുത്തർക്കും തരാതരം.

ജീരകം ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ പലഹാരം രണ്ടെണ്ണം അച്ഛന്.

രുചിയുള്ള വിത്തുകൾ ചേർത്തത് രണ്ടെണ്ണം അമ്മയ്ക്ക്.

പഞ്ചസാര ചേർത്ത മധുരപലഹാരം രണ്ടെണ്ണം അവൾക്ക്.

നല്ല നിറവും മധുരവുമുള്ള കൊച്ചുപലഹാരം അനുജന്.

കുറച്ചകലെയാണ് പലഹാരക്കടയുള്ളത്. അവിടെപ്പോയി പലഹാരം ഏഴെണ്ണം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരണം. അച്ഛനുമമ്മയ്ക്കും വീട്ടിൽ പിടിപ്പുതുജോലിയുണ്ട്. അനുജനാണെങ്കിൽ തനിയെ പുറത്തു പോകാറായിട്ടില്ല. പിന്നെയുള്ളത് ഷേനിയ മാത്രമാണ്. അമ്മ പറയേണ്ട താമസം, അവൾ പുതിയ കുപ്പായമിട്ട് പോകാൻ തയ്യാറായി. അവൾക്ക് ഒരുപാട് ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമാണത്.

അവൾ വേഗം നടന്ന് കടയിലെത്തി. നാലിനം പലഹാരങ്ങൾ ഏഴെണ്ണം വാങ്ങി. ഏഴും ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റൊന്നായി കോർത്ത് മാല പോലെയാക്കിയാണ് കടക്കാരുൻ അവൾക്കു നൽകിയത്. ആദ്യം അനുജനുള്ളത്, പിന്നെ അവൾക്കുള്ളത്, അതിനുശേഷം അമ്മയ്ക്കും അച്ഛനു മുളളത് - ഈ ക്രമത്തിലായിരുന്നു വട്ടപ്പലഹാരം കോർത്തിട്ടത്.

കടയിൽനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ ഷേനിയയ്ക്ക് ഒരു രസം തോന്നി. അവൾ ആ പലഹാരമാലയുടെ ഒറ്റം തന്റെ വിരലിലിട്ടു. അതിങ്ങനെ ആട്ടിക്കൊണ്ട് അവൾ നടന്നു. വഴിയോരക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടും കിളികളുടെ കളമൊഴികൾ കേട്ടുമാണ് അവൾ നടന്നത്. ഇതിനിടെ ഒരു ചാവാലിപ്പട്ടി പലഹാരത്തിന്റെ മണംപിടിച്ച് അവിടെയെത്തി. അത് പമ്മിപ്പമ്മി വന്ന് ആദ്യം അച്ഛനുള്ള പലഹാരം തിന്നു. പിന്നെ അമ്മയ്ക്കുള്ള പലഹാരവും വയറ്റിലാക്കി. ഇതൊന്നും അവൾ അറിഞ്ഞതേയില്ല. അതിനകം അവളുടെ പലഹാരവും പട്ടി തിന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പലഹാരമാലയ്ക്ക് ഭാരം കുറഞ്ഞെന്നു തോന്നിയ അവൾ കൈയിലേക്ക് നോക്കി. അപ്പോഴേക്കും അനുജനുള്ള പലഹാരവും തിന്ന് പട്ടി മുരണ്ടു! അവൾക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. തന്റെ പലഹാരം കട്ടുതിന്ന പട്ടിയെ അങ്ങനെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ലെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു. അവൾ അതിനു പുറകേ ഓട്ടമായി. പട്ടി യാണെങ്കിൽ വാലും ചുരുട്ടി ഓടേക്കാ ഓട്ടം!

ഓടിയോടി അവൾ തളർന്നു. അപരിചിതമായ ഏതൊക്കെയോ വഴികളിലൂടെയാണ് അവൾ ഓടിയത്. വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തിയതും പട്ടി അവളുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് പൊന്തകൾക്കിടയിലേക്ക് കയറിപ്പോയി. അവൾക്കു പിന്നെ അതിന്റെ പൊടിപോലും കണ്ടെത്താനായില്ല. അപ്പോഴാണ് താൻ അറിയാത്ത ഏതോ സ്ഥലത്താണ് എത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ഷേനിയയ്ക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്.

ഇനിയെങ്ങനെ ഇവിടന്ന് മടങ്ങിപ്പോവും?

അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

‘മോളേ, നീയെന്തിനാണ് കരയുന്നത്?’

ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു വൃദ്ധയാണ് അടുത്ത്. പ്രായമേറെയായെങ്കിലും അവരുടെ മുഖത്ത് നല്ല ഐശ്വര്യം തോന്നിച്ചു.

‘അമ്മമ്മേ, ഞാൻ വഴിതെറ്റി ഇവിടെയെത്തിയതാണ്. എന്റെ പലഹാരം കട്ടുതിന്ന പട്ടിക്കു പുറകേ ഓടി ഇവിടെ വന്നു. ഇനിയിപ്പോൾ വീട്ടിലേക്ക് പോകാനുള്ള വഴിയറിയില്ല. അമ്മമ്മയ്ക്കെന്നെ സഹായിക്കാമോ?’ കണ്ണു തുടച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധ അടുത്തു കണ്ട് ചെടിയിൽ വിടർന്നുനിന്ന ഒരേയൊരു പൂവ് ഇറുത്തെടുത്ത് അവൾക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, വഴി പറഞ്ഞുതരാതെന്നും എനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ, ഈ മാന്ത്രികപ്പൂവ് നിന്നെയതിനു സഹായിക്കും. ഇതിന് ഏഴിതളുണ്ട്. മഴ വീശിലേതുപോലെ നിന്റെ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചുതരാൻ ഈ പൂവിനു ശേഷിയുണ്ട്. പൂവിന്റെ ഒരിതൾ അടർത്തിയെടുത്ത്, ‘പൂവേ, പൂവേ, പൂവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റൂ’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി. പക്ഷേ, ഒന്നോർക്കണം. ഏഴു തവണയേ നിനക്ക് ആഗ്രഹം പറയാനാവൂ.’

ഷേനിയ വൃദ്ധയോടു നന്ദി പറഞ്ഞ് ഏഴിതൾപ്പൂവ് വാങ്ങി. ആ നിമിഷം വൃദ്ധയും ചെടിയുമെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായി.

അവൾക്കാണെങ്കിൽ എങ്ങനെയും വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതിയെന്നായി. അവൾ പൂവിൽനിന്നൊരു ഇതളെടുത്ത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പൂവേ, പൂവേ, പൂവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റൂ. എന്നെ വീട്ടിലെത്തിക്കൂ. പലഹാരങ്ങളുമായി വീട്ടിലെത്തിക്കൂ!’

അദ്ഭുതംതന്നെ! പറഞ്ഞുതീരേണ്ട താമസം, ഷേനിയ സ്വന്തം വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. അവളെ കണ്ടതും അച്ഛനുമമ്മയും ഓടി പുറത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, നീയെവിടെയായിരുന്നു ഇതുവരെ?’

അവളുതിന്നു മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ അകത്തു കടന്നു. പലഹാരങ്ങൾ അച്ഛനുമമ്മയ്ക്കും അനുജനും കൊടുത്തു. മധുരമുള്ള പലഹാരം രണ്ടെണ്ണം അവളും തിന്നു.

ആറിതളുള്ള പൂവ് ആരും കാണാതെ ഭദ്രമായി വെയ്ക്കണമെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു. അവൾ ചുറ്റും നോക്കി. അലമാരയുടെ മുകളിൽ അമ്മ സൂക്ഷിച്ചു വെച്ച പൂപ്പാത്രമുണ്ട്. പൂവ് അതിൽ വെയ്ക്കാമെന്നു കരുതി അവൾ കസേര വലിച്ചിട്ട് ഏന്തിവലിഞ്ഞ് ആ പാത്രം എടുക്കാൻ നോക്കി. അവൾക്കു പക്ഷേ, പാത്രത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ തൊടാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അപ്പോഴതാ പുറത്ത് കുറെ കാക്കകൾ പറക്കുന്നു! അവളത് ജനൽച്ചില്ലിലൂടെ കണ്ടു. കാക്കകളെ നോക്കി, പാത്രം നീക്കാൻ നോക്കിയതും ഒരബദ്ധം പിണഞ്ഞു.

പൂപ്പാത്രം താഴെ വീണ് ‘റിം’!

അവളാകെ ഭയന്നു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് അമ്മ അടുക്കളയിൽനിന്ന് വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘ഒപ്പം, എന്റെ പുപ്പാത്രം നശിപ്പിച്ചല്ലോ? ഞാനങ്ങു വരുട്ടെ, പെണ്ണിന്റെ കുറുസ് തീർക്കുന്നുണ്ട്!’

അമ്മ തന്നെ തല്ലുമോ എന്നവൾ ഭയന്നു. പെട്ടെന്നവൾക്ക് പുവിന്റെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നു. തത്കാലം അമ്മയുടെ തല്ലിൽനിന്ന് തന്നെ രക്ഷിക്കാൻ പുവിനായേക്കും. അവൾ പുവിന്റെ ഒരിതൾ അടർത്തിയെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘പൂവേ, പൂവേ, പുവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റു, പൊട്ടിയ പാത്രം ചേർത്തുതരു!’

അവളെ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നെങ്കിൽ ചിതറിപ്പിടയ്ക്കുന്ന ചില്ലുകഷണങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന് പഴയ പുപ്പാത്രമായി.

‘എന്റെ പാത്രം പൊട്ടിച്ച പെണ്ണിനെ ഇന്നു ഞാൻ ശരിയാക്കും!’

പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട്, കലിതുള്ളി അമ്മ ആ മുറിയിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. ഷേനിയയുടെയടുത്ത് പുപ്പാത്രം യാതൊന്നും സംഭവിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നു കണ്ട് അവർ നെറ്റി ചുളിച്ചു. ഷേനിയ ഒളികണ്ണിട്ട് അമ്മയെ നോക്കി കള്ളച്ചിരി ചിരിച്ചു. അതോടെ അമ്മയുടെ ദേഷ്യമെല്ലാം അലിഞ്ഞില്ലാതായി. അമ്മ അവൾക്ക് ഒരു പഞ്ചാരയുമ്മ കൊടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘ഇവളെക്കൊണ്ട് ഞാൻ തോറ്റു. ഇങ്ങനെയൊരു കുറുസിപ്പെണ്ണ്!’

അവൾ അമ്മിതളുള്ള പുവ് സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചു. ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട്, മുറ്റത്ത് കുറെ ചെറുക്കന്മാർ വട്ടമിട്ടിരുന്നു കളിക്കുന്നു. അവൾക്ക് രസം തോന്നി. അവൾ ഓടി പുറത്തുചെന്ന് അവരോടു ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളെന്തു കളിയാണ് ഈ കളിക്കുന്നത്?’

‘ഓ, ഇത് പുതിയൊരു കളിയാണ്. തണുത്തുറഞ്ഞ നാട്ടിലേക്ക് പോയി വരാനുള്ള കളിയാണ്. നീയീ പലകക്കഷ്ണങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ? അതാണ് മഞ്ഞുകട്ടകൾ,’ ചെറുക്കന്മാർ പറഞ്ഞു.

‘ഇതു കൊള്ളാമല്ലോ. എന്നെയും നിങ്ങളുടെയൊപ്പം കളിക്കാൻ കൂട്ടാമോ?’

അവൾക്ക് താല്പര്യമായി.

‘അതു പറ്റില്ല. നീയൊരു പെണ്ണല്ലേ? പെണ്ണുങ്ങളെ തണുത്തുറഞ്ഞ നാട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാനാവില്ല. നീ നിന്റെ പാടുനോക്ക് പെണ്ണേ!’

അവരവളെ പരിഹസിച്ചു.

അവൾക്ക് സ്വർഗ്ഗമായി. അവൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്റെ വീട്ടിലേക്കോടി. മുറിയിലെത്തി പുവെടുത്ത് അതിന്റെ ഒരിതൾ അടർത്തി പറഞ്ഞു:

‘പുവേ, പുവേ, പുവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റു. തണുത്ത നാട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കൂ!’

അതും ഫലിച്ചു. അവൾ നിമിഷങ്ങൾക്കകം തണുത്തുറഞ്ഞ നാട്ടിലെത്തി. ഇതുവരെ ചിത്രങ്ങളിൽ മാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള, വെള്ളപ്പുതപ്പുവിരിച്ച പോലുള്ള സ്ഥലം. എങ്ങും മഞ്ഞു മൂടിക്കിടക്കുന്നു. അവൾക്കൊന്നെങ്കിൽ കനം കുറഞ്ഞ കുപ്പായവും ചെരിപ്പും മാത്രം. അവളാകെ തണുത്തുവിറച്ചു. അവൾ കരയാൻ നോക്കിയെങ്കിലും കണ്ണീരും ഉറഞ്ഞ് കട്ടിയായി മുഖത്തൊട്ടി.

പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ട് അവൾ ഞെട്ടി. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി എഴു ഹിമക്കരടികൾ! ഓരോന്നിനും ഓരോ ഭാവവും ഓരോ രൂപവും! കരടികൾ തന്നെ കൊല്ലുമെന്നു ഭയന്ന അവൾ പുവിന്റെ അടുത്ത ഇതളും അടർത്തിയെടുത്ത് നെഞ്ചിടിപ്പോടെ പറഞ്ഞു:

‘പുവേ, പുവേ, പുവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റു. തിരികെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കൂ!’

ആ നിമിഷം തണുത്തുറഞ്ഞ നാടും ഹിമക്കരടികളുമെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായി. നാലിതളുള്ള പുവിൽനിന്ന് ഒരിതൾകൂടി അപ്പോഴേക്കും പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും അവൾ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി. കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആൺകുട്ടികളോട് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളുടെ സഹായമില്ലാതെതന്നെ ഞാൻ തണുത്തുറഞ്ഞ നാട്ടിൽ പോയിവന്നല്ലോ. അവിടെ ഏഴ് ഹിമക്കരടികളെയും കണ്ടല്ലോ!’

‘പിന്നെ, പെണ്ണിന്റെ പുളുവടി കേട്ടില്ലേ? അവൾ തണുത്തുറഞ്ഞ നാട്ടിൽ പോയിപോലും! നട്ടാൽക്കുരുക്കാത്ത നൂണതന്നെ.’

ചെറുക്കന്മാർ ആർത്തു ചിരിച്ചു.

ഷേനിയയ്ക്ക് സങ്കടം വന്നു. അവൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പുറത്തേക്കു പോയി. അവിടെ കുറെ പെൺകുട്ടികൾ കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പലതരം കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ അവർക്ക് സ്വന്തമായിരുന്നു. പാവ, പീപ്പി, പത്ത്, ചെറിയ വാഹനങ്ങൾ... അങ്ങനെ പലതും. അവൾക്ക് നല്ല രസം തോന്നി. അവൾ അവരുടെയടുത്തിരുന്ന് ഒരു പാവയെ കൈയിലെടുത്തു. അത് ഇഷ്ടപ്പെടാതെ ഒരു പെൺകുട്ടി അവളോട് കയർത്തു:

‘ഹീ, തൊടരുത്. അത് എനിക്കെന്റെ അച്ഛൻ വാങ്ങിത്തന്ന പാവയാണ്. നീയൊന്നും അത് തൊട്ടശുദ്ധമാക്കുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമല്ല.’

അവൾക്ക് വീണ്ടും കരച്ചിൽ വന്നു. അവളെഴുന്നേറ്റ് മുഖം വീർപ്പിച്ച് നടന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, നോക്കിക്കോ. ഇതിലും എത്രയോ നല്ല കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ എനിക്ക് സ്വന്തമാകുന്നത് കണ്ട് കൊതിച്ചോ!’

അവൾ മുറിയിലെത്തി പുവിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ ഇതളും അടർത്തിയെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘പുവേ, പുവേ, പുവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റു. കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ നിറച്ചുതരു!’

പിന്നെ സംഭവിച്ചത് മഹാദ്ഭുതമാണ്. പലതരം കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ വായുവിലൂടെ പറന്നുവന്ന് ഷേനിയയുടെ ചുറ്റും നിരന്നു. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും നിന്നുള്ള പാവകളാണ് ആദ്യമെത്തിയത്. അതുതന്നെ എത്രയോ തരം. കരിങ്കണ്ണും ചെമ്പൻകണ്ണും പച്ചക്കണ്ണുമുള്ളവ, കറുത്തതും വെളുത്തതും ചെമ്പിച്ചതുമായ മൂടിയുള്ളവ, പലതരം കുപ്പായങ്ങൾ അണിഞ്ഞവ... അങ്ങനെ. പാവകൾ പലതരം ശബ്ദങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു.

പാവകൾക്കു പുറമെ പലതരം വണ്ടികൾ, പന്തുകൾ, പങ്കുകൾ എന്നിവയുമെത്തി. അവ അവളുടെ മുറി നിറഞ്ഞ്, മറ്റു മുറികൾ നിറഞ്ഞ്, വീടു മുഴുവനും നിറഞ്ഞ്, വീടിന്റെ മുകൾഭാഗവും മുറ്റവും പറമ്പും ആ നാടും നിറഞ്ഞ്...

കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെയൊരു സാമ്രാജ്യംതന്നെയായി അത്! നിരത്തുകളിൽ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ നിറഞ്ഞതിനാൽ അതിലൂടെയുള്ള ഗതാഗതം തടസ്സപ്പെട്ടു. ആളുകൾ കാര്യമറിയാതെ അമ്പരന്നു. പാവകളുടെ കൂട്ടക്കരച്ചിൽ അവിടമെങ്ങും നിറഞ്ഞു.

‘ചേര, വേണ്ടായിരുന്നു ഈ പുലിവാലൊന്നും!’

ഷേനിയ തലയിൽ കൈവെച്ചു.

അവൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് പുവിന്റെ ആറാമത്തെ ഇതൾ കൈയിലെടുത്തു പറഞ്ഞു:

‘പുവേ, പുവേ, പുവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റു. കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ ഒഴിച്ചുതരു!’

ആ പ്രദേശം നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞിരുന്ന കളിപ്പാട്ടങ്ങളെല്ലാം ഞൊടിയിടയിൽ അപ്രത്യക്ഷമായി! തടസ്സം നീങ്ങി വാഹനങ്ങൾ ഓടിത്തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസമായി.

‘ഹാവു!’

അവളും ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.

ഇനി ഏഴിതൾപ്പുവിൽ അവശേഷിക്കുന്നത് ഒരേയൊരണ്ണം മാത്രമാണെന്ന് അവളോർത്തു. അതെങ്കിലും വേണ്ടവിധം ഉപയോഗ

പ്പെടുത്തണം. അതുകൊണ്ട് എന്താവശ്യപ്പെടണം?

സ്വാർദ്ധുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ, വീശിഷ്ട പാനീയങ്ങൾ, പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ...

അവൾ തല പുകച്ചു. അവൾക്ക് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അപ്പോഴാണ് അവളുതു കാണുന്നത്. കുറച്ചുകലയായി ഒരാൾകൂട്ടി ഇരിക്കുന്നു. അവൾ അവന്റെയടുത്തേക്ക് ചെന്നു. നല്ല ഐശ്വര്യമുള്ള ഒരു കൂട്ടി. ഏതാണ്ട് അവളുടെയത്ര പ്രായം വരും. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ അവൾക്കവനോട് സ്നേഹം തോന്നി. അവന്റെയടുത്തു ചെന്നിരുന്ന് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘നീയേതാ കൂട്ടി?’

‘വീത്യ. അടുത്തുള്ള വീട്ടിൽ പുതിയതായി താമസിക്കാനെത്തിയതാണ്. എനിക്കിവിടെ കൂട്ടുകാരാരുമില്ല.’

അവന്റെ മുഖത്ത് നേരിയ വിഷാദം ദൃശ്യമായി.

‘അതിന് നീയെന്തിനാ സങ്കടപ്പെടുന്നത്? നമുക്ക് കൂട്ടുകാരാവാം. ഞാൻ ഷേനിയ. എനിക്കുമില്ല വേറെ കൂട്ടുകാർ. നമുക്ക് ഓടിത്തൊട്ടു കളിച്ചാലോ?’

അവൾക്ക് ഉത്സാഹമായി.

‘എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. പക്ഷേ, നിന്റെയൊപ്പം ഓടിത്തൊട്ടു കളിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല.’

അവന്റെ മുഖം വാടി.

‘അതെന്താ?’

അവൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ഞാനൊരു മുടന്തനാണ്. ജനിച്ചപ്പോഴേ അങ്ങനെയാണ്. ഒരുപാട് ചികിത്സിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഇനി മരണം വരെ ഇങ്ങനെത്തന്നെ കഴിയേണ്ടിവരുമെന്നുമറിയാം.’

അവന്റെ തൊണ്ടയിടി.

ഷേനിയയ്ക്ക് വീത്യയോട് സഹതാപം തോന്നി. അതിനകം അവൾ മനസ്സിൽ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘നീ വിഷമിക്കേണ്ട, നിന്റെ മുടന്ത് ഞാൻ മാറ്റാം. നമ്മൾ ഒരുമിച്ച് ഓടിത്തൊട്ടു കളിക്കുകയും ചെയ്യും. നോക്കിക്കോ.’

‘എങ്ങനെ?’ വീത്യ ചോദിച്ചു.

അവൾ അതിനു മറുപടി പറയാതെ ഏഴിതൾപ്പൂവിന്റെ അവസാനത്തെ ഇതളും അടർത്തിയെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘പൂവേ, പൂവേ, പൂവിതളേ, പാറിപ്പാറി നടന്നിട്ട്, ആഗ്രഹമെല്ലാം നിറവേറ്റു. വീത്യയുടെ മുടന്ത് മാറ്റിത്തരു!’

ആ നിമിഷം അവന്റെ കാൽ നേരെയായി! അവന് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അതു കണ്ട് ചെറുചിരിയോടെ അവൾ പറഞ്ഞു:

‘വീത്യാ, നീയിപ്പോൾ മിടുക്കൻ കൂട്ടിയായി. ഇനി ഓടിക്കോളൂ.’

അവൻ അതു കേട്ടതും ഒറ്റയോട്ടം! അവന്റെ പുറകെയെത്താൻ ഷേനിയ നന്നേ ബുദ്ധിമുട്ടി.

തനിക്കു കിട്ടിയ പൂവിന്റെ ഏഴിതളുകളിൽ ഏറ്റവും തൃപ്തികരമായി ഉപയോഗിച്ചത് ഒടുവിലത്തെ ഇതളാണെന്നതിൽ അവൾക്കൊട്ടും സംശയമുണ്ടായില്ല.

വലന്തീൻ കത്തായെവ്

ഇവാന്റെ കുതിരക്കുട്ടി

പണ്ടുപണ്ട് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകൻ താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് മൂന്ന് ആൺമക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ അകാലമരണം പ്രാപിച്ചതിനാൽ മക്കളെ വളർത്തിയത് കർഷകൻ തന്നെയാണ്. മൂത്ത മക്കളായും സമർത്ഥരായി വളർന്നുവന്നപ്പോൾ ഇളയവനായ ഇവാനെ ആരും കാര്യമായി ഗൗനിച്ചില്ല. അവനൊരു മണ്ടനാണെന്ന് ജ്യേഷ്ഠന്മാരും അയൽവാസികളും പറഞ്ഞുപറഞ്ഞി. ഏതുസമയവും വീട്ടിൽത്തന്നെ ചുരുണ്ടുകുടിക്കിടക്കുന്ന സ്വഭാവം മൂലമാകണം അത്. അവനതെല്ലാം കേട്ടെങ്കിലും അതിനെ എതിർക്കാനൊന്നും പോയില്ല. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പറഞ്ഞാട്ടെ, അതിന് തനിക്കെന്താണെന്ന ഭാവമായിരുന്നു അവന്. കാണാനും അത്രയൊന്നും സുന്ദരനായിരുന്നില്ല, ഇവാൻ.

കർഷകന് സ്വന്തമായി കുറെ ഗോതമ്പുപാടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽനിന്നും എല്ലാ വർഷവും അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല വിളവും ലഭിച്ചുവന്നു. അന്നാട്ടിലെ മറ്റു കർഷകർക്ക് അദ്ദേഹത്തോട് അസുയ ജനിച്ചു. പാടത്ത് കഠിനമായി ജോലി ചെയ്യാനും ഗോതമ്പുചെടികളെ യഥാവിധി

പരിപാലിക്കാനും കർഷകൻ മടിച്ചില്ല. മൂത്തമക്കളുടെ സഹായവും ഇക്കാര്യത്തിൽ കർഷകനു ലഭിച്ചു. എന്നാൽ, ഇവാൻ പാടത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതേയില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ ഗോതമ്പുപാടത്തെത്തിയ കർഷകന്റെ മൂലം മങ്ങി. ഏതോ ഒരു ജീവി പാടത്ത് അഴിഞ്ഞാടി ഗോതമ്പുചെടികളെല്ലാം കുത്തിമറിച്ച് തിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്! അദ്ദേഹം അത്ഭുത കാര്യമാക്കിയില്ല. എന്നാൽ, പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിലും ഇതുതന്നെ ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ കർഷകന്റെ പൂരികം ചൂളിഞ്ഞു. തന്റെ ഗോതമ്പുപാടം മാത്രം തിരഞ്ഞുപിടിച്ച് നശിപ്പിക്കുന്ന ജീവിയെ കണ്ടെത്തണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ മൂത്തമകനെ അടുത്തു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നമ്മുടെ പാടം നശിപ്പിക്കുന്ന ജീവിയെ എന്തു വിലകൊടുത്തും നീ കണ്ടെത്തണം. ഇന്നുരാത്രി ഉറങ്ങാതെ കാവലിരുന്നാൽ നിനക്കതിനെ കണ്ടെത്താനാവും.’

‘ശരി അച്ഛാ.’

മൂത്തമകൻ സമ്മതം മൂളി. നേരം ഇരുട്ടിയതും അയാൾ ഗോതമ്പുപാടത്തു ചെന്നിരിപ്പായി. ശത്രുവിന്റെ വരവും കാത്ത് കാതുകൂർപ്പിച്ചാണ് അയാളിരുന്നത്. നേരം വൈകുന്നോറും തണുത്ത കാറ്റും മഞ്ഞുവീഴ്ചയും ശക്തമായി വന്നു. രോമക്കുപ്പായത്തിനും തൊപ്പിക്കുമൊന്നും ആ തണുപ്പിനെ തടയാനായില്ല. രാത്രി മുഴുവനും അവിടെയിരുന്നാൽ താൻ മരവിച്ചുപോകുമെന്നു ഭയന്നു മൂത്തമകൻ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ അയാൾ മുടിപ്പുതച്ച് കിടന്നുറങ്ങി.

മൂത്തമകൻ കാവലിരുന്നിട്ടും തന്റെ പാടം നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കർഷകൻ കണ്ടെത്തി. അന്നുരാത്രി രണ്ടാമത്തെ മകനെയാണ് അദ്ദേഹം പാടം കാവലിനയച്ചത്. അയാളും സന്ധ്യയോടെ രോമക്കുപ്പായവും കൈയുറയും ധരിച്ച് പാടത്തെത്തി. രാത്രിയായതും അസഹ്യമായ തണുപ്പും മഞ്ഞുവീഴ്ചയും തുടങ്ങി. അയാളും കാവൽ മതിയാക്കി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി. കർഷകന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് അയാൾ അകത്തു കിടന്നുറങ്ങി.

രണ്ടാമത്തെ മകനും പാടം നശിപ്പിക്കുന്ന ജീവിയെ കണ്ടെത്താനായില്ലെന്നറിഞ്ഞ് കർഷകൻ നിരാശനായി. അന്നും പതിവുപോലെ പാടത്തെ ഗോതമ്പുചെടികൾ കുത്തിമറിച്ച് തിരിക്കുന്നു. ഇളയവനായ ഇവാനെ കാവലേല്പിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്ന് കർഷകനു തോന്നി. എന്നാൽ അടുത്ത നിമിഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സുമാറി. അദ്ദേഹം ഇവാനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, ബുദ്ധിമാന്താരായ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വിചാരിച്ചിട്ട് നടക്കാത്ത കാര്യമാണ് നിന്നെ ഏല്പിക്കുന്നത്. നിനക്ക് ചെയ്യാനായില്ലെങ്കിലും വിഷമം വേണ്ട.’

‘പറയൂ അച്ഛാ, ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

‘നീ ഇന്നുരാത്രി ഉറങ്ങാതെ നമ്മുടെ ഗോതമ്പുപാടത്തിന് കാവലിരിക്കണം. പതിവായി നമ്മുടെ പാടം നശിപ്പിക്കുന്ന ജീവിയെ പിടികൂടാനാണ്,’ കർഷകൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഞാനിപ്പോൾതന്നെ ഗോതമ്പുപാടത്തേക്ക് പുറപ്പെടുന്നു.’

ഇവാൻ കുപ്പായം ധരിച്ച് പാടവരമ്പത്തെത്തി. നന്നായി ഇരുട്ടിയതും കടുത്ത തണുപ്പും മഞ്ഞുവീഴ്ചയും തുടങ്ങി. അവിടവിടെയായി ദാരങ്ങൾ വീണ കുപ്പായത്തിനും കൈയുറകൾക്കും മുകളിൽ തണുപ്പ് ഇഴഞ്ഞുകയറി. അവൻ അതെല്ലാം സഹിച്ച് കൈകൾ പിണച്ചുപിടിച്ചിരുന്നു. പിതാവ് ഏല്പിച്ച കാര്യം നടത്താതെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകേണ്ടത് അവൻ തീരുമാനിച്ചു.

പാതിരാത്രിയായിട്ടും ഗോതമ്പുപാടത്ത് ഒരു ചെറുജീവിപോലും വന്നില്ല. തന്റെ കാത്തിരിപ്പ് വെറുതെയാവുമെന്ന് അവനു തോന്നി. എന്നാൽ അല്പം കൂടി കഴിഞ്ഞ് ദൂരെനിന്ന് ഒരു ചിറകടിയൊച്ച അവൻ കേട്ടു. അവൻ കണ്ണുതിരുമ്മി കാത്തിരുന്നു. അപ്പോൾ ആകാശത്തുനിന്നും വികൃതരൂപിയായ ഒരു യക്ഷി പറന്നിറങ്ങി പാടത്തിരുന്നു. പിന്നെയത് പാടത്തുകൂടി അങ്ങുമിങ്ങും ഓടി നടന്നു. യക്ഷിയുടെ കാലുകളും ചിറകുകളും കൊണ്ട് ചെടികൾ ഒടിഞ്ഞുവീണു. തങ്ങളുടെ കൃഷി നശിപ്പിക്കുന്ന യക്ഷിയോട് അവൻ വല്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. അവളെയങ്ങനെ വെറുതെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഇവാൻ എഴുന്നേറ്റു. അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ചെന്ന് യക്ഷിയെ പിടികൂടി. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ നീക്കത്തിൽ യക്ഷിയൊന്ന് പതറിയെങ്കിലും അവൾ ശരീരമിളക്കി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇവാനുണ്ടോ വിടുന്നു. അവനവളെ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് മുറുകെ പിടിച്ചു.

‘പെരുങ്കള്ളി, ഞങ്ങൾക്ക് ഇത്രയേറെ ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കിയ നിന്നെ വെറുതെ വിടുന്ന പ്രശ്നമില്ല,’ ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ചെയ്തത് പൊറുക്കാനാവാത്ത തെറ്റാണെന്നറിയാം. എന്നാലും ഇത്തവണത്തേക്ക് എനിക്കു മാപ്പുതരണം. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഗോതമ്പുപാടത്ത് വരില്ല. എന്നെ വിട്ടാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മൂന്നു സമ്മാനങ്ങൾ തരാം,’ യക്ഷി പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘സമ്മാനങ്ങളോ?’ ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. രണ്ടു കുതിരകളെയും ഒരു കുതിരക്കുട്ടിയെയും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരാം. പകരം എന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ മാത്രം മതി.’

യക്ഷിയുടെ അഭ്യർത്ഥന കേട്ട് ഇവാൻ ഏതാനും നിമിഷം ആലോചിച്ചു നിന്നു. മൂന്നു കുതിരകളെ കിട്ടുമെങ്കിൽ അതാണ് ലാഭമെന്ന് അവനു തോന്നി. യക്ഷിയുടെ ഉപദ്രവം ഇനിയുണ്ടാവില്ലെന്ന് അവൾ ഉറപ്പുതന്നതുമാണല്ലോ.

‘സമ്മതം.’

ഇവാൻ യക്ഷിയുടെ മേലുള്ള പിടി അയച്ചു. രണ്ടു കുതിരകളെയും ഒരു കുതിരക്കുട്ടിയെയും അവനു കൊടുത്ത് യക്ഷി ചിറകുവിരിച്ച് പറന്നു. ഇവാൻ സന്തോഷത്തോടെ കുതിരകളെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. വീട്ടിലെത്തിയ ഇവാൻ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം പിതാവിനോടും ജ്യേഷ്ഠന്മാരോടും വിശദീകരിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ട് കർഷകൻ അന്തിച്ചു നിന്നു. ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്ക് അവനോട് അസൂയ തോന്നി.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവാന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്ക് പണത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടു. ഇവാൻ യക്ഷിയിൽനിന്നും കിട്ടിയ രണ്ടു കുതിരകളെയും വില്ക്കാമെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കുതിരകളെ വില്ക്കുന്ന ജോലിയും അവർ അവനെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചു. അവൻ കുതിരക്കുട്ടിയുടെ പുറത്തിരുന്ന്, മറ്റു കുതിരകളെയുംകൊണ്ട് ചന്തയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിയേ, തിളങ്ങുന്ന ഒരു തുവൽ കണ്ട് അവൻ കുതിരപ്പുറത്തു നിന്നും ഇറങ്ങി. അവൻ കുനിഞ്ഞ് അതെടുക്കാൻ ഭാവിച്ചതും കുതിരക്കുട്ടി വിലക്കി:

‘അരുത്, അത് തീപ്പക്ഷിയുടെ തുവലാണ്. അതെടുത്താൽ നിങ്ങൾക്ക് ആപത്തുണ്ടാവും.’

എന്നാൽ അത് ഗൗനിക്കാതെ ഇവാൻ ആ തുവൽ കൈയിലെടുത്തു യാത്ര തുടർന്നു.

ഇവാൻ കുതിരകളെയും കുട്ടി ചന്തയിലെത്തി. ലക്ഷണമൊത്ത കുതിരകളെ തിരഞ്ഞ് അന്നാട്ടിലെ രാജാവും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. പല കുതിരകളെയും അദ്ദേഹം കണ്ടെങ്കിലും അതിലൊന്നും തൃപ്തി തോന്നിയില്ല. അപ്പോഴാണ് ഇവാന്റെ വരവ്. ഇവാന്റെ രണ്ടു കുതിരകളെയും രാജാവിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

‘ഈ കുതിരകൾ നിങ്ങളുടെതാണോ? എനിക്കിവയെ വാങ്ങിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. എന്തു വില വേണം?’ രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘വില അങ്ങ് നിശ്ചയിച്ചാൽ മതി, മഹാരാജാവേ,’ ഇവാൻ വിനയ

പൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

രാജാവ് കുതിരകളുടെ വിലയായി അഞ്ഞൂറു നാണയം കൊടുത്ത് അവയെ വാങ്ങി മടങ്ങി. എന്നാൽ, ഇവാനെ വിട്ടുപിരിയാൻ കുതിരകൾക്ക് മനസ്സുവന്നില്ല. കൊട്ടാരത്തിലെ ലായത്തിലെത്തി കടിഞ്ഞാൺ അഴിച്ചതും കുതിരകൾ ഇവാന്റെയടുത്തേക്കു തന്നെ ഓടിപ്പോയി. എന്നിട്ടും ആ കുതിരകളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ രാജാവിനു മനസ്സുവന്നില്ല. ഇവാനും കൂടെയുണ്ടെങ്കിലേ കുതിരകൾ കൊട്ടാരത്തിൽ നില്ക്കൂ എന്നു ബോധ്യപ്പെട്ട രാജാവ് അവനെ കൊട്ടാരം കുതിരലായത്തിന്റെ ചുമതലക്കാരനാക്കി. പ്രതിമാസം നല്ലൊരു തുക ശമ്പളവും നിശ്ചയിച്ചു.

എന്നാൽ, കുതിരലായത്തിലെ അന്തരീക്ഷം അത്ര സുഖകരമായില്ല. ഇവാൻ. മുൻപത്തെ ലായം ചുമതലക്കാരൻ ഇവാനോട് കടുത്ത നീരസം തോന്നി. ഇത്രയും കാലം ലായത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ തനിയെ നോക്കി നടത്തിയ താൻ ഇനി ഇവാന്റെ കീഴിലെ ജീവനക്കാരനാവണം എന്നോർത്തപ്പോൾ അയാൾക്ക് ദേഷ്യം അടക്കാനായില്ല. അയാൾ ഇവാനെയും രാജാവിനെയും തമ്മിൽ അകറ്റാനുള്ള വഴികൾ ആലോചിച്ചു.

ഇവാന്റെ കൈവശം തീപ്പക്ഷിയുടെ തുവലുണ്ടെന്ന് ലായത്തിന്റെ പഴയ ചുമതലക്കാരൻ രഹസ്യമായി അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. അയാൾ രാജാവിനെ ചെന്നു കണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, വിചിത്രരൂപിയായ ഒരു തീപ്പക്ഷി ഇവാൻ വിധേയനാണ്. ആ പക്ഷി ഇടയ്ക്കിടെ അയാളെ സന്ദർശിച്ച് വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന തുവലുകൾ സമ്മാനിക്കാറുണ്ട്. അത്തരമൊന്ന് ഇപ്പോഴും അയാളുടെ കൈയിലുണ്ട്. അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അയാളാ പക്ഷിയെ പിടികൂടി അങ്ങേക്കു കൊണ്ടുവന്നു തരും.’

തീപ്പക്ഷിയുടെ കാര്യം രാജാവിനെ ആകർഷിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇവാനെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻ, നിങ്ങൾക്കു വശപ്പെട്ട തീപ്പക്ഷിയെ നാളെ രാവിലെ എനിക്കു കൊണ്ടു വന്നു തരണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കഴുത്തിനു മുകളിൽ തല കാണില്ല!’

അതുകേട്ട് ഇവാൻ തലതാഴ്ത്തി തിരിച്ചുപോന്നു. ഒരിക്കൽപ്പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ആ തീപ്പക്ഷിയെ താൻ എവിടെനിന്നു കൊണ്ടുവരാനാണ്?

ഇവാന്റെ വിഷമം കണ്ട് കുതിരക്കുട്ടി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. അന്നാ തുവൽ എടുക്കരുതെന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് നിങ്ങൾ കേട്ടില്ല. അതാണിപ്പോൾ ആപത്തായത്. കഴിഞ്ഞതിനെ

ക്കുറിച്ച് ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താ കാര്യം? തീപ്പക്ഷി സ്ഥിരമായി വരുന്ന ഒരിടം എനിക്കറിയാം. നിങ്ങളെന്റെ കൂടെ വന്നാൽ ഞാനത് കാട്ടിത്തരാം.’

ഇവാൻ കുതിരക്കുട്ടിയുടെ പുറകെ പോയി ഒരു വിജനപ്രദേശത്തേത്തി. അവനൊരു മരത്തിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. പാതിരാത്രിയായതും അവിടമെങ്ങും തീയാളുന്നപോലെ തോന്നി. തീപ്പക്ഷിയുടെ വരവായിരുന്നു അത്! തീപ്പക്ഷി പറന്നുവന്ന് പുൽപ്പരപ്പിലിരുന്നതും ഇവാൻ പുറകെ ചെന്ന് അതിനെ പിടികൂടി കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് അവനെ അഭിനന്ദിച്ച് സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി. തീപ്പക്ഷിയെ വലിയൊരു കൂടുപണിത് അതിൽ താമസിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹം ഉത്തരവിട്ടു.

ഈ സംഭവത്തോടെ ലായത്തിന്റെ മുൻചുമതലക്കാരൻ ഇവാനോടുള്ള ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു. അവനോടു പകരം വീട്ടാനുള്ള അവസരം പാർത്ത് അയാൾ കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ദുരദേശത്ത് അതിസുന്ദരിയായ ഒരു രാജകുമാരിയുണ്ടെന്ന വാർത്ത അയാളുടെ കാതിലെത്തി. അയാൾ രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഇത്രയും സൗന്ദര്യമുള്ള വേറൊരു സ്ത്രീ ഭൂലോകത്തില്ല. അവരെ അങ്ങേക്കു രാജ്ഞിയായി കിട്ടിയാൽ അതിൽപ്പരമൊരു ഭാഗ്യം വരാനില്ല. ഇവാൻ വിചാരിച്ചാൽ ഇത് നിസ്സാരമായി സാധിക്കും.’

രാജാവ് ഇവാനെ വിളിച്ച് പിറ്റേന്ന് നേരം പുലരുംമുൻപ് രാജകുമാരിയെ തന്റെ മുന്നിലെത്തിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു. അതിനു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ തല വെട്ടുമെന്ന ഭീഷണി ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവാൻ വീണ്ടും ദുഃഖിതനായി.

‘നിങ്ങളുടെ മുഖമെന്താണ് വാടിയിരിക്കുന്നത്? പിന്നെയും വല്ല ഊരാക്കുടുകിലും ചെന്നുപെട്ടോ?’

ഇവാന്റെ മുഖത്തെ വിഷാദം കണ്ട് കുതിരക്കുട്ടി തിരക്കി.

‘ഏതോ നാട്ടിലെ ഭൂലോകസുന്ദരിയെ ഇന്നുതന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് കൊടുക്കണമെന്നാണ് രാജാവിന്റെ പുതിയ കല്പന. എന്തു ചെയ്യാൻ? ഇക്കുറി എന്റെ ജീവൻ പോയതുതന്നെ!’

ഇവാൻ പിറുപിറുത്തു.

എന്നാൽ, കുതിരക്കുട്ടി അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് തന്റെ പുറത്തു കയറ്റി ആകാശമാർഗ്ഗം പറന്നു. തന്റെ ചങ്ങാതി ഒരർദ്ധുതക്കുതിരതന്നെയാണ് ഇവാനു ബോധ്യപ്പെട്ടു. കുതിര വളരെ ദൂരം താണ്ടി ഒരു കൊട്ടാരത്തിലെ അന്തഃപുരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. അവിടെ അതിസുന്ദരിയായ രാജകുമാരി കിടന്നുറങ്ങുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അത്ര സൗന്ദര്യമുള്ള

മറ്റൊരു പെണ്ണിനെയും അവൻ മുൻപ് കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു.

‘വെറുതെ നിന്നു സമയം കളയാതെ വേഗം ചെന്ന് അവളെ എടുത്തു കൊണ്ടു വരു,’ കുതിരക്കുട്ടി നിർദ്ദേശിച്ചു.

ഇവാൻ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി അന്തഃപുരത്തിൽ ചെന്ന് കുമാരിയെ വാരിയെടുത്ത് കൊണ്ടുവന്നു. ഗാഢനിദ്രയിലായിരുന്ന കുമാരി ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞതേയില്ല. കുതിരക്കുട്ടി ഞൊടിയിടയിൽ അവരെ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് ഇവാൻ വീണ്ടും സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി.

അതിനകം ബോധം വീണ രാജകുമാരി തന്റെ കൈയിലെ രത്നമോതിരം കാണാതെ നിലവിളിച്ചു. രാജാവ് കാര്യം തിരക്കി. ഇരുപതാണ്ടു മുൻപ് കായലിൽ വീണ മോതിരം തനിക്കുടനെ തിരിച്ചുകിട്ടണമെന്ന് അവൾ വാശിപിടിച്ചു. ആ ആഗ്രഹം തള്ളിക്കളയാൻ രാജാവിനു മനസ്സുവന്നില്ല. ഇവാൻ വിചാരിച്ചാൽ കുമാരിയുടെ മോതിരം കണ്ടെത്താനാവുമെന്ന് ലായത്തിന്റെ മുൻചുമതലക്കാരൻ രാജാവിനോട് ഏഷണി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവ് ആ ദൗത്യം അവനെ ഏല്പിച്ചു.

പണ്ടങ്ങോ കടലിലെവിടെയോ വീണുപോയ മോതിരം കണ്ടെത്തുക അസാധ്യമാണെന്നറിയാവുന്ന ഇവാൻ സങ്കടപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ കുതിരക്കുട്ടി അവന്റെ അടുത്തു വന്ന് സമാധാനിപ്പിച്ചു:

‘നിങ്ങളെ ഞാൻ സഹായിക്കാം. നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ കടൽത്തീരത്തേക്ക് പുറപ്പെടണം.’

അവർ കടൽത്തീരത്തെത്തി. കുതിരക്കുട്ടി ഏതോ ഒരു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. പെട്ടെന്ന് കടൽ ഇളകിമറിഞ്ഞു. ഒരു കൂറ്റൻ തിമിംഗലം വെള്ളത്തിനുമുകളിൽ തല കാട്ടി ചോദിച്ചു:

‘കുതിരച്ചങ്ങാതി, എത്രനാളായി നിന്നെയൊന്നു കണ്ടിട്ട്? എന്തൊക്കെയാണ് വിശേഷങ്ങൾ? ഇപ്പോൾ നിനക്കെന്റെ സഹായമെന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടോ?’

‘എനിക്കല്ല, ഇദ്ദേഹത്തിനാണ് നിന്റെ സഹായം വേണ്ടത്. ഒരു രാജകുമാരിയുടെ രത്നമോതിരം ഇരുപതാണ്ടു മുൻപ് കടലിൽ വീണുപോയി. അതൊന്നു തിരിച്ചു കിട്ടണം.’

തിമിംഗലം കുതിരക്കുട്ടിയുടെ വാക്കുകൾക്ക് മറുപടി നൽകാതെ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി. കുറച്ചു നേരത്തിനുശേഷം അത് പൊങ്ങിവന്നപ്പോൾ വായിൽ രത്നമോതിരമുണ്ടായിരുന്നു! അത് ഇവാനു കൊടുത്തുകൊണ്ട് തിമിംഗലം പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങൾക്കു ഭാഗ്യമുണ്ട്. മോതിരം ഇത്രയും കാലം കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.’

തിമിംഗലത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവർ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങി. നഷ്ടപ്പെട്ട മോതിരം തിരിച്ചുകിട്ടിയതിൽ രാജകുമാരി അതിയായി സന്തോഷിച്ചു. അവൾ തന്റെ കഴുത്തിൽ കിടന്ന രത്നമാല ഇവാനു സമ്മാനമായി നൽകി. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞതും രാജകുമാരി അസംതൃപ്തയായി കാണപ്പെട്ടു. രാജാവ് വയസ്സനായെന്നും കുറെക്കൂടി ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിൽ വിവാഹം കഴിച്ച് ജീവിക്കാമായിരുന്നെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു. അതിനൊരു മാർഗ്ഗവും അവൾ നിർദ്ദേശിച്ചു. മൂന്നു വലിയ വീപ്പുകളിൽ തിളപ്പിച്ച പാലും തിളപ്പിച്ച വെള്ളവും തണുത്ത വെള്ളവും നിറയ്ക്കുക. ഓരോ വീപ്പയിലും മുങ്ങിക്കയറിയാൽ നഷ്ടയൗവനം തിരിച്ചുകിട്ടും എന്നവൾ പറഞ്ഞു.

തിളച്ച പാലിലും വെള്ളത്തിലും മുങ്ങിയാൽ താൻ വെന്തു ചത്തു പോകുമെന്ന് രാജാവ് ഭയന്നു. അത് പരീക്ഷിക്കാനായി അദ്ദേഹം ഇവാനെ വിളിച്ചുവരുത്തി വീപ്പുകളിൽ ഇറങ്ങാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഭയന്നു നിന്ന ഇവാനെ കുതിരക്കുട്ടി സമാധാനിപ്പിച്ചു. ആദ്യം തിളച്ച പാലിലും പിന്നെ തിളച്ച വെള്ളത്തിലും തണുത്ത വെള്ളത്തിലും മുങ്ങി പുറത്തുവന്ന ഇവാനെ കണ്ട് രാജാവ് അമ്പരന്നു. മുൻപത്തെ ഇവാനല്ല, അതിസുന്ദരനും യുവാവുമായ ഇവാനാണ് മുന്നിൽ! വെള്ളത്തിന്റെയും പാലിന്റെയും ചൂട് തത്കാലത്തേക്ക് മാറ്റി അവനെ രക്ഷിച്ചത് കുതിരക്കുട്ടിയാണെന്ന് ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

അതുകണ്ടപ്പോൾ രാജാവിന് ഉത്സാഹമായി. ചെറുപ്പക്കാരനാകാനുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തിൽ അദ്ദേഹം തിളച്ച പാൽ നിറച്ച വീപ്പയിൽ മുങ്ങി. ചൂടേറ്റ് ആ നിമിഷംതന്നെ രാജാവ് മരിച്ചു!

അനന്തരം, ഇവാനെന്ന സുന്ദരനിൽ രാജകുമാരിക്ക് അനുരാഗം ജനിച്ചു. അവൾ അവനെ വിവാഹം കഴിച്ച് ആ കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ ദീർഘകാലം സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

തങ്ങളുടെ അനുജനായ മണ്ടൻ ഇവാൻ രാജാവായതറിഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ മൂക്കത്തു വിരൽ വെച്ചു പോയി!

പി. എർഷോവ്

ചിറകൊടിഞ്ഞ താറാക്കുഞ്ഞ്

അതുവരെ അവരുടെയെല്ലാം ജീവിതം സുഖകരമായിരുന്നു. വാത്തുകളും താറാവുകളും ചെറുപക്ഷികളുമെല്ലാം പുഴയിലെ വെള്ളത്തിൽ നീന്തിത്തുടിച്ച്, വയറുനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് കഴിഞ്ഞുകൂടി. അവർ കിടയിലെ മുതിർന്ന പക്ഷികൾക്കെങ്കിലും ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം, അനതിവിദൂരമായ ദൂരവസ്ഥയെക്കുറിച്ച്. ശൈത്യകാലം ഉടനെയെത്തുമെന്നും അതിന്റെ കാഠിന്യത്തിൽ പുഴയിലെ വെള്ളം മുഴുവനും ഉറഞ്ഞുകുടിയാവുമെന്നും ജീവൻ നിലനിർത്തണമെങ്കിൽ ഒരുപാട് ദൂരത്തേക്ക് പറന്നുപോകണമെന്നുമൊക്കെ അവർ തീർച്ചയായും ഓർത്തിരുന്നു.

ഒരർഥത്തിൽ അതൊരു സാഹസികയാത്രതന്നെയാണ്. പുഴയിൽ നിന്നും അനേകായിരം നാഴിക അകലെയുള്ള, തണുപ്പിന്റെ കാഠിന്യം അധികമേൽക്കാത്ത സ്ഥലത്തേക്കാണ് കൂട്ടമായി പറന്നുപോകേണ്ടത്. അതിന്റെ ഗൗരവം പുതുതലമുറക്കാർക്ക് അത്രയൊന്നും അറിയണ

മെന്നില്ല. എന്നാൽ, മുതിർന്നവരുടെ കാര്യം അതല്ല. ദുഷ്കരമായ ആ യാത്രയിലെ വെല്ലുവിളികൾ വിവരിച്ച് ചെറുപ്പക്കാരുടെ മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥമാക്കേണ്ട എന്നു കരുതിയാവാം അവർ മൗനംപാലിച്ചതും മുഖത്ത് പ്രസന്നത ഭാവിച്ചതും.

ചിലയിനം പക്ഷികൾക്ക് ദീർഘയാത്ര അത്ര വലിയ വെല്ലുവിളിയല്ല. കരുത്തുറ്റ ചിറകുകൾ വീശി അവ എത്രനേരം വേണമെങ്കിലും തളർച്ചയില്ലാതെ പറക്കും. എന്നാൽ, ദുർബലരായ പക്ഷികളുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. ചിറകു കൂഴഞ്ഞും ദേഹം തളർന്നും പലതും പാതിവഴിക്ക് ചത്തുവീഴും. ചെറുപക്ഷികളുടെ വരവും നോക്കിയിരിക്കുന്ന ക്രൂരന്മാരായ മാംസം തീനിപ്പക്ഷികളുമുണ്ട്. അവ കൂട്ടമായി വന്ന് ഈ പാവങ്ങളെ റാഞ്ചിയെടുത്തു കൊണ്ടുപോകും. വൃദ്ധരും രോഗികളും പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുമാണ് ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്താൻ യാതൊരു ഉറപ്പുമില്ലാതെ യാത്രതൂടങ്ങുന്നവർ. തളർച്ചകളിൽ ആർക്കും ആരെയും സഹായിക്കാനാവില്ല. ചിറകു കൂഴഞ്ഞ് വീഴുന്നവരെ നിസ്സഹായതയോടെ നോക്കി പറന്നുകലാനേ ഏവർക്കും കഴിയൂ. പ്രയാണത്തിനിടയ്ക്ക് വിശ്രമിക്കാനോ തിരിഞ്ഞു പറക്കാനോ അനുവാദമില്ല. അതിനാലെങ്കിലും തുനിഞ്ഞാൽ അവർ ഒറ്റപ്പെടും. തനിച്ചുള്ള തുടർയാത്ര നേരത്തേ പറഞ്ഞതിനെക്കാളൊക്കെ അപകടകരമാണ്.

യാത്ര തൂടങ്ങുമുൻപേ മുതിർന്ന പക്ഷികൾ ഇത്തരം പാഠങ്ങൾ ഇളം തലമുറയ്ക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കും. പഴയ തലമുറയുടെ വാക്കല്ലെ എന്നു കരുതി അവയെ അവഗണിക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ലെന്ന് ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇത് തണുപ്പൻ മേഖലകളിലെ പക്ഷിലോകത്തിന്റെ തനിയാവർത്തന യാത്രകളാണ്. അതിനോടു വിമുഖത കാട്ടാൻ ജീവനിൽ കൊതിയുള്ള ആർക്കും സാധ്യമല്ല.

ആദ്യനാളിലെ തണുപ്പുതന്നെ ശൈത്യകാലം ഇക്കുറി കഠിനമാവുമെന്നും പുഴയിലെ വെള്ളം ഒരുപക്ഷേ, പതിവിലും നേരത്തേ ഉരയുമെന്നുമുള്ള അശുഭസൂചന നൽകി. മുതിർന്ന പക്ഷികൾ ഇക്കാര്യം എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചു. വാത്തകളും താറാവുകളുമടങ്ങുന്ന വലിയ പക്ഷികൾക്ക് ഇതത്ര പരിഭ്രമം ജനിപ്പിച്ചില്ല. തങ്ങളിതെത്ര കണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ഭാവത്തിൽ അവർ യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അധികം തിരക്കുകൂട്ടേണ്ട സമയമായിട്ടില്ല എന്ന ബോധ്യവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പുഴവെള്ളത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര നേരം നീന്തിനടക്കാനായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രമം. ഇനിയൊരു തിരിച്ചുവരവിന് ആയുസ്സുണ്ടായാൽത്തന്നെ

അത്രെത്ര കാലത്തിനു ശേഷമായിരിക്കും?

ശൈത്യകാലത്തിന്റെ ആഗമനം കൂടുതൽ പരിശ്രമിച്ചത് ചെറുപക്ഷികളെയാണ്. സ്വാഭാവികമായും അവർക്ക് പകുത കുറയുമെന്നാണ് വലിയ പക്ഷികളുടെ ആക്ഷേപം. വെള്ളം ഉറയുമ്പോൾ അവിടം വീടണമെന്ന ചിന്തയിൽ അവർ തിരക്കിട്ട് ഒരുക്കം തുടങ്ങി. അവരുടെ കലപിലശബ്ദം എങ്ങും മുഴങ്ങി. മികച്ച ഗായകരായ കുറെ പക്ഷികൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പക്ഷേ, തണുപ്പ് വരുന്നതിനു കാക്കാതെ നേരത്തേതന്നെ പറന്നുപോയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചെറുപക്ഷികളുടെ കലപിലശബ്ദം കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കി.

ഈ സമയം ഒരു വയസ്സൻതാരാവും വയസ്സിത്താരാവും പരസ്പരം കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. വാക്കുതർക്കത്തിലായിരുന്നു തുടക്കം. ചെറുപക്ഷികളുടെ ബഹളം കേട്ട് അസ്വസ്ഥനായ വയസ്സൻ താരാവ് പിറുപിറുത്തു:

‘ഒഹും, ഇവന്മാർക്കൊന്നും വേറെ ഒരു പണിയുമില്ലേ? മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒട്ടും സ്വൈരം തരാതെ എപ്പോഴും ചിലച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നാശങ്ങൾ!’

അത് വയസ്സിത്താരാവിന് അത്ര ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

‘അതവർക്ക് ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ആശങ്കയുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. നിങ്ങളെപ്പോലെ എപ്പോഴും മടിപിടിച്ച് ചുരുണ്ടുകുടിക്കുകയല്ല അവരുടെ പരിപാടി,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘നിനക്കതൊക്കെ പറയാം. ഞാനിവിടെ മടിയനായി ഇരിക്കുകയാണെന്നാണോ നിന്റെ വിചാരം? നാളെ എന്താവുമെന്ന ചിന്ത എന്നെയും വിഷമിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നിന്നെയോ എന്നെയോ ഓർത്തല്ല എന്റെ വിഷമം,’ വയസ്സൻ താരാവിന്റെ മുഖം വാടി.

‘പിന്നെ, നമ്മുടെ മക്കളെ ഓർത്തിട്ടാണോ?’

അവളൊന്ന് കൊക്കി.

‘നമ്മുടെ മിടുക്കൻ മക്കളെ ഓർത്ത് ഞാനെന്തിന് വിഷമിക്കണം? നമ്മുടെ പാവം മോളുടെ കാര്യം എനിക്കങ്ങനെ മറക്കാൻ പറ്റുമോ?’

വയസ്സൻ താരാവിന്റെ തൊണ്ടയിടി.

‘പാവം!’

അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

പുഴയിലെ വെള്ളത്തിൽ വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തൊന്നുമറിയാതെ നീന്തിനടക്കുകയാണ് ചാരനിറമുള്ള താരാക്കുഞ്ഞ്. അവളെ നോക്കി നിൽക്കെ വയസ്സിത്താരാവിന്റെ മനംനൊന്തു.

അവൾ പഴയ കഥകൾ ഓർത്തു.

മറ്റു താരാക്കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ നീന്തുകയും കളിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന മിടുക്കിത്താരാക്കുഞ്ഞ്. അന്നൊക്കെ അവളുടെ കളികൾ കണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നേരം പോകുന്നതേ അറിയാറില്ല. നീന്തിത്തളരുമ്പോൾ അവൾ വന്ന് തന്നെ തൊട്ടുരുമ്മി, കൊക്കുകൾ പരസ്പരം ചേർത്ത്...

ദുർവിധി കടന്നുവന്നത് ദുഷ്ടൻ കുറുക്കന്റെ രൂപത്തിലായിരുന്നു. ഒരു നാൾ താരാക്കുഞ്ഞ് നീന്തിത്തളർന്ന് കരയ്ക്കു കയറി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കുറുക്കൻ പതുങ്ങിവന്ന് അവളുടെ നേരെ ഒറ്റച്ചാട്ടം! അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ താരാക്കുഞ്ഞിനായില്ല. തന്റെ കുർത്ത നഖങ്ങൾകൊണ്ട് അവനവളെ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. അവൾക്ക് വല്ലാതെ വേദനിച്ചു. വലിയവായിൽ അമ്മയെ വിളിച്ച് കരയാനല്ലാതെ അവൾക്കെന്താവാൻ?

അതേതായാലും ഭാഗ്യമായി. കുറുച്ചകലെ ധാന്യം കൊത്തിത്തിന്നു കൊണ്ടിരുന്ന വയസ്സിത്താരാവ് മകളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. അവളുടെ ഉള്ളൊന്നാളി. ശ്വാസം കഴിക്കാൻപോലും നില്ക്കാതെ അവളുങ്ങോട്ട് പാഞ്ഞു.

താരാക്കുഞ്ഞിന്റെ ചിറക് കടിച്ചുപറിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു കുറുക്കൻ. മറ്റൊരവസരത്തിലാണെങ്കിൽ കുറുക്കന്റെ അടുത്തെങ്ങും പോകാൻ മനസ്സുവരുമായിരുന്നില്ല അവൾക്ക്. ഇതങ്ങനെ പേടിച്ചു നില്ക്കേണ്ട അവസരമല്ലല്ലോ. അല്പം വൈകിയാൽ അതിന് വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടിവരും. വയസ്സിത്താരാവ് തന്റെ തുവലുകൾ വിടർത്തി കൊക്കിക്കൊക്കി കുറുക്കനുനേരെ പാഞ്ഞു. താരാക്കുഞ്ഞിനെ തിന്നാതൊരുങ്ങിനിന്ന കുറുക്കന്റെ മേലാകെ അവൾ കൊത്തിപ്പിടിച്ചു. തലങ്ങും വിലങ്ങുമുള്ള ആ ആക്രമണത്തിൽ അവൻ പതറി. താരാക്കുഞ്ഞിനെ വീട്ട് അവൻ പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി!

‘അമ്മേ, എന്റെ ചിറക്...’

താരാക്കുഞ്ഞ് വിതുമ്പി.

വയസ്സിത്താരാവ് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. ആ ദുഷ്ടൻ തന്റെ പൊന്നു മോളുടെ ഒരു ചിറക് കടിച്ചു മുറിച്ചിരിക്കുന്നു! അവിടെ ചോരപൊടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പാവം മോൾ! നന്നായി വേദനിക്കുന്നുണ്ടാവണം. വയസ്സിത്താരാവ് അവളെ ചേർത്തുപിടിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘മോൾ വിഷമിക്കണ്ട. എല്ലാം സുഖമാവും.’

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ വേദന അല്പം കുറഞ്ഞതായി താരാക്കുഞ്ഞിന് തോന്നി.

എന്നിട്ടെന്താവാനു?

കുറുക്കൻ കടിച്ചുമുറിച്ച് ചിറക് ഇപ്പോഴും അങ്ങനെതന്നെ. മറ്റ് താരാവുകളെപ്പോലെ പറക്കാനും നീന്താനും പറ്റാതെ സദാ പുഴയിൽത്തന്നെ അവൾ...!

വയസ്സിത്താരാവ് കരഞ്ഞുപോയി.

‘എല്ലാം നമ്മുടെ തലവിധിയാണ് പെണ്ണേ.’

വഴക്കുമറന്ന് വയസ്സിത്താരാവ് അവളോട് അടുത്തിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾക്ക് അങ്ങനെയൊക്കെ പറയാം. ഒരുമയുടെ വേദന എനിക്കല്ലേ അറിയൂ. ഏതാനും ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ പുഴയിലെ വെള്ളം ഉറയും. നമ്മുടെയും മറ്റു മക്കൾക്കും ഇവിടന്ന് പോകേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ചിറകില്ലാത്ത നമ്മുടെ കുഞ്ഞിനെ എന്തു ചെയ്യും? അല്പദൂരം പോലും പറക്കാനാവാത്ത അവളെ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ വഴിയില്ല. അതു പക്ഷേ, എനിക്ക് ഓർക്കാൻകൂടി കഴിയുന്നില്ല. പുഴയിലെ വെള്ളം മുഴുവൻ ഉറഞ്ഞ് കട്ടിയാകുമ്പോൾ എന്റെ കുഞ്ഞ് തനിച്ചിവിടെ...!’

വയസ്സിത്താരാവിന് സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല.

‘അവളെക്കുറിച്ചോർത്ത് എനിക്ക് സങ്കടമില്ലെന്നാണോ നിന്റെ വിചാരം? ഏതു നേരവും അവളെന്റെ മനസ്സിൽത്തന്നെയുണ്ട്. വന്നുവന്ന് നമ്മുടെ മറ്റു മക്കളെക്കുറിച്ച് ഞാനിപ്പോൾ ഓർക്കാറേയില്ല. അവളെ പിരിയുന്ന കാര്യം ആലോചിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് എത്തുംപിടിയുമില്ല.’ വയസ്സിത്താരാവ് ദുഃഖം കടിച്ചമർത്തി പറഞ്ഞു.

‘ഞാനെന്നു പറയട്ടെ. നിങ്ങളും മറ്റു മക്കളും ഇപ്പോഴേ പറന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളൂ. നിങ്ങൾ തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് സുഖമായി കഴിയണം. ഞാനിവിടെ എന്റെ പൊന്നുമകളോടൊപ്പം കഴിയാം. രക്ഷപ്പെടുന്നെങ്കിലും മരിക്കുന്നെങ്കിലും ഞങ്ങളൊരുമിച്ചാവട്ടെ.’

അവളുടെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു.

‘നീയിങ്ങനെ ആലോചനയില്ലാതെ പറഞ്ഞാലെങ്ങനെയാണ്? മറ്റു മക്കളെ പോറ്റിവളർത്താനും നീതന്നെ വേണ്ടേ?’

വയസ്സിത്താരാവ് കണ്ണീരൊപ്പി.

പിന്നെ, അവൾക്കൊന്നും പറയാനുണ്ടായില്ല. വല്ലാത്ത ധർമസങ്കടത്തിലായി അവൾ. ഒരുവശത്ത് ഭർത്താവും മിടുക്കൻ മക്കളും. മറുവശത്ത് ചിറകറ്റ പാവം മകൾ...

തളേളണ്ടതാരെ?

കൊളേളണ്ടതാരെ?

അതിൽ ഏത് തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംപോലും തനിക്കില്ലെന്ന് അവൾ ദുഃഖത്തോടെ ഓർത്തു.

ദിവസങ്ങൾ ചിലതുകൂടി കഴിഞ്ഞു. അനുദിനം തണുപ്പിന്റെ കാഠിന്യം കൂടിവന്നു. പുഴയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ മഞ്ഞുകട്ടകൾ പ്രകടമായി. ചെറുപക്ഷികൾ കൂട്ടമായി പറന്നുപോയിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ചിറകൊടിഞ്ഞ താരാക്കുഞ്ഞ് അവരുടെ പോക്കു നോക്കിനിന്നു.

തനിക്കെന്നാണിങ്ങനെ പറക്കാനാവുക?

അതൊരിക്കലും നടക്കില്ലെന്നറിഞ്ഞ് അവളുടെ കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞുകുതിർന്നു.

താരാവുകളും പറന്നുയരാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകളിലായിരുന്നു. അവളുടെ സഹോദരങ്ങളും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. താരാവുകാരണവന്മാർ ചെറുപ്പക്കാർക്ക് അതിജീവനത്തിന്റെ പാഠങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയാണ്. യാത്രയുടെ കാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ചും യാത്രയ്ക്കിടയിൽ സംഭവിക്കാനിടയുള്ള അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. വയസ്സിത്താരാവ് അതിലൊന്നും അത്ര താല്പര്യം കാട്ടാതെ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു.

‘മോളേ, നിന്നെക്കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് സങ്കടം സഹിക്കാനാവുന്നില്ലല്ലോ.’

അവളുടെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു.

‘സാരമില്ല. എന്നെയോർത്ത് അമ്മ വിഷമിക്കരുത്. വസന്തകാലംവരെ ഞാനിവിടെ തനിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം. അപ്പോഴേക്കും അച്ഛനുമമ്മയും സഹോദരന്മാരുമൊക്കെ തിരിച്ചെത്തില്ലേ?’

സന്തോഷം നടിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ എന്താതെ? ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുവരും. വീണ്ടും നമ്മളൊരുമിച്ച് സുഖമായി കഴിയുകയും ചെയ്യും.’

വയസ്സിത്താരാവ് അവളോട് ചേർന്നിരുന്നു.

‘പുഴവെള്ളം ഉറഞ്ഞ് കട്ടിയാകുമ്പോൾ ഞാനും അതിൽപ്പെട്ട് ചത്തുപോയാലോ? പിന്നെങ്ങനെയാണ് നിങ്ങളെന്നെ കാണുക?’

താരാക്കുഞ്ഞ് വിതുവി.

‘എന്റെ മോൾക്ക് ഒന്നും വരില്ല. ഇതിലും കഠിനമായ ശൈത്യകാലം മുഴുവൻ ഇവിടെ തനിച്ചുകഴിഞ്ഞ രണ്ട് വാത്തക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ എനിക്കറിയാം. അവർക്കൊന്നും പറ്റിയില്ലല്ലോ. പിന്നെ മോളെന്തിനാണ് വിഷമിക്കുന്നത്?’

അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ വയസ്സിത്താരാവ് മനഃപൂർവ്വമാരു നുണ

പറഞ്ഞു. താരാക്കുഞ്ഞ് അത് വിശ്വസിച്ചതായി നടിച്ചു.

വയസ്സൻതാരാവ് അവളറിയാതെ പലപ്പോഴും അവളെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു. അവളോടെന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കാനുള്ള ധൈര്യം വയസ്സൻ താരാവിനുണ്ടായില്ല. സംസാരിച്ചാൽ താൻ നിയന്ത്രണം വീട്ട് കരഞ്ഞു പോയാലോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു കാരണം.

തണുപ്പ് വീണ്ടും കൂടി. പുഴവെള്ളം കാൽഭാഗത്തിലധികം ഉറഞ്ഞു കട്ടിയായിക്കഴിഞ്ഞു. താരാവുകാരണവന്മാർ സംഗതിയുടെ ഗൗരവം വീണ്ടും വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇനി ഏറിയാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസംകൂടി മാത്രം.

എല്ലാവരും യാത്രയ്ക്കുള്ള തിരക്കിട്ട ഒരുക്കങ്ങളിലായിരുന്നു.

‘മോളേ, ഇവിടത്തേക്കാൾ സുരക്ഷിതം ഉറവയും പുഴയും ചേരുന്ന സ്ഥലത്താണ്. ഈ തണുപ്പിലും അവിടെ ചെറുചുട്ടുണ്ടാവും. ഏറ്റവും ഒടുവിലേ അവിടം ഉറയു,’ വയസ്സിത്താരാവ് കുഞ്ഞിത്താരാവിനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘അങ്ങനെയാവട്ടെ. നിങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ എല്ലാ ദിവസവും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർഥിക്കാം,’ അവൾ അമ്മയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

ഇതൊരുപക്ഷേ, താനും അവളും തമ്മിലുള്ള അവസാന കുടിക്കാഴ്ച യാവുമെന്നറിഞ്ഞ് വയസ്സിത്താരാവിന്റെ നെഞ്ചുപൊട്ടി.

‘ദൈവം നിന്നെ കാക്കട്ടെ!’

അവൾ ആശംസിച്ചു.

പുതിയ പ്രഭാതത്തിൽ തണുപ്പ് ഇരട്ടിയോളമെത്തിയിരുന്നു. താരാവുകൾ മുഴുവനും ഒട്ടിച്ചേർന്ന് പുഴയിൽ കിടന്നു.

‘ഇനിയെന്താ അമാന്തം?’

കാരണവന്മാർ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങളിതാ തയ്യാർ.’

താരാപ്പറ്റം ഒന്നിച്ച് ചിറകുവിരിച്ച് പറന്നുയർന്നു. മുകളിലെത്തു നോറും അതൊരു വെള്ളവര മാത്രമായി. പിന്നെ, അതും കാണാതായി.

‘എല്ലാവരും പോയി. ഇനി ഈ തണുപ്പിൽ ഞാൻ തനിച്ച്...’

താരാക്കുഞ്ഞ് സ്വഗതം പറഞ്ഞു.

പകലുകൾ അവളെ അത്രയൊന്നും ആശങ്കപ്പെടുത്തിയില്ല. നേരിയ ചൂടിൽ പുഴയിലെ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ഉരുകുന്ന നേരമാണല്ലോ അത്? എന്നാൽ, രാത്രികൾ അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. തണുപ്പിന്റെ കട്ടിപ്പുതപ്പിൽ പുഴയുടെ ഓരോ ഭാഗമായി ഉറഞ്ഞുകൂടുന്നത് അവൾ കണ്ണുകൊണ്ട്

കണ്ടു. അപ്പോഴെല്ലാം അവൾ ഒരു ഞെട്ടലോടെ ഓർത്തു.

‘ദൈവമേ, ഒരുനാൾ ഈ പുഴ മുഴുവൻ ഒറ്റ മഞ്ഞുകട്ടയായി മാറുമോ?’

തനിച്ച്നിൽക്കുന്നപ്പോഴൊക്കെ താരാക്കുഞ്ഞ് അച്ഛനമ്മമാരെക്കുറിച്ചും സഹോദരങ്ങളെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ ഓർത്തു. അവർ സുരക്ഷിതമായി മറുനാട്ടിലെത്തിയിരിക്കുമെന്ന് അവൾക്കുറപ്പായിരുന്നു. അഥവാ, അങ്ങനെ തന്നെയായിരിക്കണമെന്ന് അവൾ പ്രാർഥിച്ചു.

പുഴയോട് ചേർന്നുള്ള കാട്ടിൽ ചൂടിന്റെ നേരിയ പാളിയെങ്കിലും അവ ശേഷിക്കുന്നുണ്ടാവുമെന്ന് കരുതി താരാക്കുഞ്ഞ് ഒരുനാൾ കാട്ടിലേക്ക് കടന്നു. അവൾ ചെന്നുപെട്ടതോ ഒരു മൂയലിന്റെ മൂന്നിലും. നല്ല പഞ്ഞി കെട്ടുപോലൊരു മിടുക്കൻമൂയൽ! പെട്ടെന്നുള്ള ആ കണ്ടുമുട്ടലിൽ അവളോ മൂയലോ കൂടുതൽ പേടിച്ച്തെന്നിയില്ല.

‘ഓ, പേടിച്ചുപോയല്ലോ! ഒന്നു മിണ്ടിയും പറഞ്ഞും വന്നുകൂടേ നിനക്ക്?’

മൂയൽ പരിഭവിച്ചു.

‘അതു ശരി. നീ പേടിപ്പിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ കുറ്റം എനിക്കായോ?’

താരാക്കുഞ്ഞ് മുഖം വീർപ്പിച്ചു.

ഏതായാലും അതൊരു സൗഹൃദത്തിന്റെ തുടക്കമായി. അവർ ഉള്ളു തുറന്ന് സംസാരിച്ചു. താരാക്കുഞ്ഞ് തന്റെ കഥ മുഴുവനും അവനോടു പറഞ്ഞു. ചെറുപ്രായത്തിൽ കുറുക്കൻ തന്നെ പിടികൂടി ചിറകു മുറിച്ചതും മറച്ചുവെച്ചില്ല. അതെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ മൂയലിന് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘എന്തായാലും നീ സൂക്ഷിക്കണം. ഉറ്റവരാരുമില്ലാതെ നീയിവിടെ തനിച്ച് കഴിയുകയാണ്. ആ ദുഷ്ടൻ കുറുക്കൻ ഈ പരിസരത്തൊക്കെ യുണ്ട്. തരംകിട്ടിയാൽ അവൻ നിന്നെ പിടിച്ചുതിന്നും. പുഴവെള്ളം ഉറഞ്ഞ് നീയതിൽപ്പെട്ടാൽ അവൻ തീർച്ചയായും നിന്നെ പിടികൂടും!’

അവൾ അതേ ഗൗരവത്തോടെ അതെല്ലാം കേട്ടു.

കൊടുംതണുപ്പുമായി രാപ്പകലുകൾ വന്നു. പകൽനേരത്ത് ശേഷിച്ചിരുന്ന ഇത്തിരി ചൂടുപോലും നഷ്ടമായി. പുഴ പകുതിയിലേറെ ഉറഞ്ഞു കട്ടിയായി. എങ്കിലും അവൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. തനിക്കുവേണ്ടി ഇടയ്ക്കെപ്പോഴെങ്കിലും സൂര്യനുദിക്കുമെന്നും ആ ചൂടേറ്റ് പുഴവെള്ളം ഉരുകുമെന്നും അവൾ പ്രത്യാശിച്ചു. എന്നാൽ, അതുണ്ടായില്ല.

അന്ന് ഏറ്റവുമധികം തണുപ്പുതോന്നിയ ദിവസമാണ്. താരാക്കുഞ്ഞ് വിറങ്ങലിച്ചിരുന്നു. തണുത്ത കാറ്റ് അവളെ പൊതിഞ്ഞു. നേരം പുലർന്നപ്പോൾ അവശേഷിച്ചത് ചെറിയൊരു വെള്ളക്കുഴി മാത്രം!

‘ഓഹോ, നീയിവിടെയുണ്ടായിരുന്നോ? ഞാൻ എവിടെയൊക്കെ നിന്നെ തിരഞ്ഞുനടന്നുവെന്നറിയാമോ?’

ആ ശബ്ദം കേട്ട് താരാക്കുഞ്ഞ് തലയുയർത്തി നോക്കി. കൈപ്പാടകലെയുള്ള മഞ്ഞുകട്ടയിൽ വായിൽ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് പഴയ അതേ കുറുക്കൻ!

‘ദയവായി എന്നെ തനിച്ചു വിടൂ. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഞാൻ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നടുവിലാണ്.’

അവൾ അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിച്ചു.

‘നീയെന്റെ പഴയ പരിചയക്കാരിയല്ലേ? അന്നു ഞാൻ നിന്നെ കൊല്ലാനെന്നും വന്നതല്ല. നീയുമായി ചങ്ങാത്തം കൂടുക മാത്രമായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ, നിന്റെ അമ്മ എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണ്. വരു, ഇനിയെങ്കിലും നമുക്ക് നല്ല ചങ്ങാതിമാരാവാം.’

കുറുക്കൻ പഞ്ചാരവാക്കുകൾ ചൊരിഞ്ഞു. അവളതിന് മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവൻ നിരാശനായി തിരിച്ചുപോയി. അപ്പോഴേക്കും വെള്ളമുയൽ അവിടെയെത്തുകയും കുറുക്കനെക്കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുകയും ചെയ്തു.

‘ചങ്ങാതി, നീയവനെ സൂക്ഷിക്കണം. നാവെടുത്താൽ പെരും നുണയേ പറയൂ.’

‘അതു പിന്നെ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?’

താരാക്കുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

പിന്നെ, ദിവസേന കുറുക്കൻ അവിടെയെത്തി താരാക്കുഞ്ഞിനെ വശീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവൾ അതിലൊന്നും വീണില്ല. എന്നെങ്കിലുമൊരുനാൾ പുഴവെള്ളം മുഴുവനും ഉറയുമെന്നും അതിൽപ്പെട്ടു പോകുന്ന താരാക്കുഞ്ഞിനെ തനിക്ക് തിന്നാനാവുമെന്നും അവൻ മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടി.

കുറുക്കന്റെ ഈ വരവും പോക്കും കണ്ട് മൂയലിന് ദേഷ്യം പെരുത്തുകയറി. ഒരുനാൾ അവൻ അവളെ തിന്നുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് മൂയലിന് ഉറപ്പായിരുന്നു. അവളെ രക്ഷിക്കാൻ തനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത അവനെ വിഷമിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ, നടന്നത് അതൊന്നുമല്ല.

എല്ലാം നേരിൽ കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം മൂയലിനുണ്ടായി.

വെള്ളമുയലും ബന്ധുക്കളും കൂടി തീറ്റതേടി നടക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് അപരിചിതമായ കാല്പെരുമാറ്റം അവൻ കേട്ടത്. അപകടകാരിയായ നായാട്ടുകാരന്റെ സാന്നിധ്യമാണതെന്ന് അവൻ എളുപ്പം

മനസ്സിലാക്കി. അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നായാട്ടുകാരൻ നമ്മുടെ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ വേഗം രക്ഷപ്പെട്ടോളൂ!’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, മൂയലുകൾ നാലുപാടും ചിതറിയോടി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവ ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയൊളിച്ചു. വൃദ്ധനായ നായാട്ടുകാരൻ തലചൊറിഞ്ഞ് നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു:

‘ചേര, നാശം! കൺമുന്നിൽ കണ്ട മൂയലുകൾപോലും ഓടിക്കളഞ്ഞല്ലോ. വന്നുവന്ന് കണ്ണും നേരേ ചൊവ്വ കാണാതായി. മൂയൽരോമം കൊണ്ട് എന്റെ കിളുവിഭാര്യയ്ക്ക് കുപ്പായം തുന്നിക്കൊടുക്കാമെന്ന് ഏറ്റുതാണ്. ഇനി ഞാൻ അതെവിടെനിന്നുണ്ടാക്കും?’

അയാൾ അമ്പും വില്ലുമായി അവിടമെങ്ങും പരതി. അടുത്തൊരു മാളത്തിൽ പതുങ്ങിയിരുന്ന മൂയൽ അതെല്ലാം കണ്ടു.

നായാട്ടുകാരൻ നടന്നുനടന്ന് പുഴവക്കത്തെത്തി. അപ്പോഴാണ് നമ്മുടെ കുറുക്കൻ മഞ്ഞുകട്ടയിലൂടെ പമ്മിപ്പമ്മി താരാക്കുഞ്ഞിനെ തേടിയെത്തിയിരിക്കുന്നു. കഴുത്തറ്റം വെള്ളമുറഞ്ഞതിനാൽ താരാക്കുഞ്ഞ് ആകെ പരിഭ്രമിച്ച് നിലക്കുകയാണ്.

വയസ്സനായ നായാട്ടുകാരൻ കുറുക്കനെ കണ്ടു. അതോടെ അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. കുറുക്കനെ ലക്ഷ്യമാക്കി വില്ലുകുലച്ചു നടക്കവേ, അയാൾ ഓർത്തു.

‘ഏതായാലും ഭാഗ്യം മുഴുവനായും എന്നെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. മൂയലിനെ നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലെന്ത്, നിറയെ രോമമുള്ള തടിച്ചുകൊഴുത്ത കുറുക്കനെ കണ്ടുകിട്ടിയല്ലോ. കുറുക്കൻതോലുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കുന്ന കുപ്പായമാവും എന്റെ കിളുവിക്ക് കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുക.’

അയാൾ അമ്പുതൊടുത്ത് മുന്നോട്ടു നടന്നതും മുന്നിലുള്ള വെള്ളക്കുഴിയിൽ ‘ധിം’ എന്നു വീണതും ഒരുമിച്ചാണ്. ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഞെട്ടിയ കുറുക്കൻ അയാളുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് സ്ഥലംവിട്ടു. കുഴിയിൽനിന്നും കരയ്ക്കു കയറിയ നായാട്ടുകാരൻ കുറുക്കനെ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. പകരം വെള്ളത്തിൽ കഴിയുന്ന താരാക്കുഞ്ഞിനെയാണു കണ്ടത്! അയാളാകെ അമ്പരന്നു.

‘ഇതെന്തൊരു മറിമായം! ഇത്തിരി മുൻപ് കുറുക്കനായിരുന്നു മുന്നിൽ. ഇപ്പോഴിതാ ഓമനത്തമുള്ള ഒരു താരാക്കുഞ്ഞ്! ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? അതേതായാലും നന്നായി. കിളുവിക്ക് രോമക്കുപ്പായം പിന്നെയൊന്നെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാം. ഇതുപോലൊരു താരാക്കുഞ്ഞിനെ എവിടുന്നു കിട്ടാനാണ്?’

അയാൾ മഞ്ഞുകട്ടകൾക്കിടയിൽനിന്ന് താരാക്കുഞ്ഞിനെ പുറത്തെടുത്തു. നായാട്ടുകാരന്റെ ഭാവമെന്തെന്നറിയാതെ അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ഒരു നായാട്ടുകാരന്റെ ക്രൗര്യമൊന്നും അവളയാളുടെ മുഖത്ത് കണ്ടില്ല.

‘നീയേതാണു കുഞ്ഞേ?’ വൃദ്ധൻ സ്നേഹത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അപ്പൂപ്പാ, അതൊരു വലിയ കഥയാണ്, അതു കേൾക്കാൻ അപ്പൂപ്പൻ ക്ഷമയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാം.’

അവളുടെ മുഖത്ത് ദുഃഖം നിഴലിച്ചു.

‘കേൾക്കണം.’

നായാട്ടുകാരൻ താരാക്കുഞ്ഞിനെക്കൊണ്ട് മടിയിൽ വെച്ചു. അവൾ തന്റെ ജീവിതകഥ മുഴുവനും അയാളോട് പറഞ്ഞു. അത് അവളുടെ മനസ്സിനെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിച്ചു.

‘കുഞ്ഞേ, ഈ മഞ്ഞിൽക്കിടന്ന് മരവിച്ചു ചത്തുപോകാൻ ഞാൻ നിന്നെ അനുവദിക്കില്ല. നിന്നെ ഞാനെന്റെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകും. നിന്നെ കാണുമ്പോൾ എന്റെ കിളവിക്ക് സന്തോഷമാവും. അവൾ രോമക്കുപ്പായത്തിന്റെ കാര്യംതന്നെ മറക്കും. എന്റെ ചെറുമക്കൾ നിന്നെ ലാളിച്ച് വളർത്തും. നീ പിന്നെ മുട്ടയിടും. അവയെ അടയിരുന്ന് വിരിയ്ക്കും. നിന്റെ സുന്ദരിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ ഞങ്ങളെല്ലാം സന്തോഷിക്കും. ആട്ടെ, എന്റെ കൂടെ വരാൻ നിനക്ക് സമ്മതമാണോ?’

നായാട്ടുകാരൻ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ സംശയം?’

ഒരു മറുചോദ്യമായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി.

അയാൾ അവളെ തന്റെ ചാക്കിലാക്കി നടന്നു. ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്ന വെള്ളമുയൽ ചങ്ങാതിക്ക് മനസ്സുകൊണ്ട് യാത്രാമംഗളം നേർന്നു.

‘നീ നന്നായി വരും!’

പുഴയിലപ്പോൾ മഞ്ഞുകട്ടയാകാത്ത അല്പംപോലും ഇടം ബാക്കിയില്ലായിരുന്നു.

താരാക്കുഞ്ഞിന്റെ ഭാഗ്യമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു പറയാൻ?

ദിമിത്രി മാമിൻ സിബിര്യാക്

പൂച്ചപ്പം

ഒരിക്കലൊരിക്കൽ ഒരു പൂച്ചമ്മ.

ആ പൂച്ചമ്മയ്ക്ക് ഒരു കുഞ്ഞിപ്പൂച്ച.

അവർക്കെല്ലാം കൂടി ഒരുപ്പൂപ്പൻ പൂച്ച.

ഒരുനാൾ പൂച്ചമ്മയ്ക്കൊരു മോഹം. കുറെ ചുടപ്പം ചൂടണം. അപ്പൂപ്പൻ പൂച്ചയ്ക്കും കുഞ്ഞിപ്പൂച്ചയ്ക്കും പെരുത്തിഷ്ടമാണത്.

പൂച്ചമ്മ അടുക്കളയിലെത്തി കുറ്റൻ കല്ലടുപ്പിൽ തീ പൂട്ടി. അപ്പൂച്ചട്ടിയിൽ എണ്ണയൊഴിച്ച് തിളപ്പിച്ചു. പിന്നെ, തൂരുതൂരാ അപ്പങ്ങൾ ചൂട്ടുനിരത്തി.

ഹൗ! ചുടപ്പത്തിൽനിന്നും നറുമണം പൊരുന്നു!

പൂച്ചമ്മയ്ക്കും വായിൽ വെള്ളമുറി.

‘കുഞ്ഞിപ്പൂച്ചേ കുഞ്ഞിപ്പൂച്ചേ, അപ്പം തിന്നാൻ വാ,’ പൂച്ചമ്മ വലിയ വായിൽ വിളിച്ചുകുവി.

‘അപ്പം താ പൂച്ചമ്മേ,’ കുഞ്ഞിപ്പൂച്ച ഓടിക്കിതച്ചെത്തി.

‘വേഗം വാപൊളിക്ക്, ആ കുഞ്ഞുവായിലേക്ക് അപ്പം അമ്മ ഇട്ടു തരാം.’

പൂച്ചമ്മ പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൻ കുഞ്ഞുവായ വലിയ വായപോലെ

തുറന്നുപിടിച്ചു. പുച്ചമ്മ അതിൽനിന്നും പാകത്തിനു വെന്ത ഒരപ്പമെടുക്കാൻ ഭാവിച്ചു.

‘ഹൗ...! എന്താ ചുട്?’

അവൾക്കു പൊള്ളി.

അടുപ്പത്തുനിന്നും വാങ്ങിവെച്ച അപ്പച്ചട്ടിയിലാണ് അപ്പങ്ങൾ.

അവർ പല രുപക്കാർ, ഭാവക്കാർ, അവർ പരസ്പരം നോക്കി. തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന ചുടാണ് തൽക്കാലം തങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ചുടാറുമ്പോൾ ആ സുരക്ഷയും പോകും.

അതിനും മുൻപേ എങ്ങനെയും ഇവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടുകതന്നെ. അപ്പങ്ങൾ മുഴുവനും അംഗീകരിച്ചു. ഈ തീരുമാനം.

പുച്ചമ്മയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച്, കുഞ്ഞിപ്പച്ചയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച്, അപ്പപ്പൻ പുച്ചയുടെയും കണ്ണുവെട്ടിച്ച്...

അപ്പച്ചട്ടിയിൽനിന്നും ചുടപ്പങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി ‘ചടപടാ’ന്ന് ചാടിയിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. തങ്ങളെ ആരും പിടികൂടാതിരിക്കാൻ ഓടേക്കാ ഓട്ടമായി!

അത് അക്ഷരാർഥത്തിൽ ഒരു പാച്ചിൽത്തന്നെയായിരുന്നു.

ആ ഓട്ടം ഏതൊക്കെ വഴികളിലൂടെയാണെന്നോ?

ഇടതടവിലൊതെ വന്മരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കൊടുകാടുകളിലൂടെ.

നോക്കെത്താറും പരന്നുകിടക്കുന്ന പച്ചപ്പുൽപ്പരപ്പുകളിലൂടെ.

അടിയൊഴുക്ക് പുറത്തുകാട്ടാതെ ശാന്തമായി ഒഴുകുന്ന നീലനദികളിലൂടെ...

ഓടിയോടി അവരെത്തിപ്പെട്ടതോ, ഒരു കുന്നിൻചരുവിലും. മുകളിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടു, കുന്നിൻമുകളിൽ മൂന്നു തടിയന്മാർ. അവർ തനിച്ചല്ല. അവർക്കൊപ്പം അവരുടെ മൂന്നു വേട്ടനായ്ക്കളും.

തടിയന്മാർ വെറുതെ നിലക്കുകയായിരുന്നില്ല. അവരിടെ നല്ലൊരു വീടു കെട്ടുകയായിരുന്നു. അവർക്കു താമസിക്കാൻ, അവരുടെ വേട്ടനായ്ക്കൾക്ക് താമസിക്കാൻ ഒരു കൊച്ചുവീട്. വീടു കെട്ടിത്തീർന്നപ്പോൾ അതിനു ചുറ്റും കൊച്ചുവനവും വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചു.

വീടിനരികിലൂടെ പാലാഴിയൊഴുകി. പുഴയുടെ ഇരുകരകളും തേൻ കൃഷ്ണമായി. പാലാഴിയിലൂടെ വലുതും ചെറുതും ഇടത്തരവുമായ പലയിനം ഞണ്ടുകളും മീനുകളും ഒഴുകിനടന്നു.

പെട്ടെന്ന്, വലിയ ശബ്ദത്തോടെ ഒരു കപ്പൽ കരയിലടുത്തു. പാലാഴിയിൽ നങ്കുരമിട്ട കപ്പലിൽനിന്നും കിടിലൻ കപ്പിത്താൻ നെഞ്ചുവിരിച്ച് ഇറങ്ങിവന്നു. മിടുമിടുന്നതായ അയാൾക്ക് വമ്പൻ മുഖവും വട്ടക്കണ്ണും

കൊമ്പൻമീശയുമൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ കൈകൾ തൂമ്പി കൈപോലെ, കാലുകളൊന്നെങ്കിൽ വെള്ളപ്പാത്തിപോലെ!

ആടുമേയ്ക്കുന്ന ഇടയന്മാരെ കപ്പിത്താൻ കണ്ടു. അവരങ്ങനെ സൗഹൃദത്തിലുമായി.

പുകതുപ്പി, ‘കൂ കൂ’ കുവി ഒരു തീവണ്ടി വന്നു, അപ്പോൾ കുകൾ നീണ്ടു വലിഞ്ഞ്, ഒടുവിൽ തീവണ്ടി വന്നു. അതിൽനിന്ന് ഒരമ്മയും മൂന്ന് ഓമനപ്പെൺമക്കളും ചാടിയിറങ്ങി. പുറംകാഴ്ചകൾ കണ്ട് അവർ ആനന്ദം പുണ്ടു.

‘കിറ്റീ... കിറ്റീ...’

അമ്മയുടെ ഒന്നാംവിളിയിൽ മുത്തമകൾ ഓടിയെത്തി.

‘കിറ്റീ... കിറ്റീ...’

രണ്ടാം വിളിയിൽ രണ്ടാം മകളും.

‘കിറ്റീ... കിറ്റീ...’

മൂന്നാം വിളിയിൽ മൂന്നാം മകളും ഓടിവന്നു.

അവിടെയൊരു പുള്ളിക്കുതിര മേഞ്ഞിരുന്നു. ആ അമ്മയും മക്കളും പുള്ളിക്കുതിരയുടെ പുറത്ത് ചാടിക്കയറി. നാലാളുടെ ഭാരം കാര്യമാക്കാതെ പുള്ളിക്കുതിര അവരെയുംകൊണ്ട് എങ്ങോട്ടോ പാഞ്ഞു. അതുകണ്ട് മുരിക്കുട്ടന് അസഹ്യത തോന്നി. പൊടിപാറിച്ച് അവനും ഓട്ടം തുടങ്ങി.

ചെമ്മരിയാടുകൾക്കുണ്ടോ അത് സഹിക്കുന്നു?

അവരും പുറകെ വെച്ചടിച്ചു.

പുള്ളിപ്പശു നിന്ന നിൽപ്പിൽ ഒന്നു ചാടി കായികാഭ്യാസികളെക്കൊണ്ട് അവർക്കു പുറകെ പാഞ്ഞു.

‘കൊക്കരക്കോ’ എന്ന് നീട്ടിക്കൊക്കി പുവൻകോഴിയും കോഴിക്കാൽ വലിച്ച് ഓട്ടംതന്നെ.

അവരൊക്കെക്കൂടി ഒരു കൊട്ടാരത്തിലെത്തി, അവിടെ താമസവും തുടങ്ങി.

പുവൻകോഴി എല്ലാവരെക്കാളും മുന്നേ എഴുന്നേൽക്കും. മുറ്റത്തിറങ്ങി നീട്ടിക്കൊക്കി മറ്റുള്ളവരെ ഉണർത്തും. മുരിക്കുട്ടൻ വാലും പൊക്കി തുള്ളിച്ചാടി നടക്കും. പുള്ളിപ്പശുവും ചെമ്മരിയാടും പുള്ളിക്കുതിരയും കളിച്ചും മേഞ്ഞും നടക്കും.

ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ ആടുകളെ മേയ്ക്കാൻ മലഞ്ചരിവിലേക്ക് പോകും. മിടുമിടുന്നൻ കപ്പിത്താൻ കാറ്റാടി തിരിച്ച് ഗോതമ്പു പൊടിക്കും. കുട്ടികൾ പഴങ്ങൾ പെറുക്കാൻ പാട്ടുംപാടി കാട്ടിൽ പോവും.

പലയിനം കിളികൾ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് മതിമറന്നു ചിരിച്ചുപാടും.
കുയിൽ നീട്ടിനീട്ടിപ്പാടും. സ്വർണക്കൊക്കുമായി തലയുയർത്തി നില
ക്കുന്ന മാനിനെ ഏവരും സാക്ഷാത് നോക്കും.

അപ്പോഴാണ്, മൂന്ന് പെൺകുട്ടികളും ഒച്ചവെച്ചത്.
കാടാകെ ഇളകിമറിഞ്ഞു.
എന്താണ് സംഭവിച്ചിരിക്കുക?
കരടി പുളളിപ്പശുവിനെ പിടിച്ചിരിക്കുമോ?
പുളളിക്കുതിരയെ കാണാനില്ല. അത് എവിടെ പോയിരിക്കുമോ
എന്തോ?

ചെന്നായ അതിനെ തിന്നുകാണുമോ?
അങ്ങനെ ഓർത്തിരിക്കെ, രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കൾ അങ്ങോട്ട് കുതി
ച്ചെത്തി. പുറകെ, സടവിടർത്തി രണ്ടു സിംഹങ്ങളും. അവർക്കും പുറകെ
രണ്ടു കരടികൾ!

സംഗതി അത്ര പത്തിയല്ലെന്ന് ഇടയന്മാർക്കു തോന്നി. അവർ തങ്ങളുടെ
കുഴലുതി, പെരുമ്പറ കൊട്ടി.

നായ്ക്കൾ നിർത്താതെ കുരച്ചു.
അതേതായാലും ഫലിച്ചു.
ചെന്നായ്ക്കൾ നീട്ടിക്കരഞ്ഞ് ഓടിപ്പോയി.
സിംഹങ്ങൾ മുരണ്ടുകൊണ്ട് മണ്ടി.
കരടികളും സ്ഥലംവിട്ടു.
കുട്ടികൾ അന്തിവരെ പഴങ്ങൾ പെറുക്കി. പിന്നെ, കാട്ടിലേക്കോടി.
അവരെത്തന്നെ നോക്കിനിന്ന് പുച്ചമ്മ ചിരി നക്കി.

അദ്ഭുതംതന്നെ.
ആ നിമിഷം അവളും അപ്പമായി.
പുച്ചപ്പം!
കുട്ടികൾ മുവരും പുച്ചപ്പവുമെടുത്ത് അപ്പപ്പുരയിലേക്കു പോയി.
എല്ലാവർക്കും പെരുത്ത് സന്തോഷമായി.
'കൊക്കരക്കോ... കൊക്കരക്കോ...'
പുവൻകോഴി നീട്ടിക്കുവി.
'ഹോ... ഹോ...'
പുളളിക്കുതിര തുള്ളിച്ചാടി.
'ബേ...ബേ...'
ചെമ്മരിയാട് കരഞ്ഞുവിളിച്ചു.
'മു... മു...'

പുളളിപ്പശു അമറി.
കഥ ഇങ്ങനെ തീരുകയാണ്, കേട്ടോ.
കഥ മുഴുവനും വായിച്ചോ മക്കളേ ?
എങ്കിൽക്കൊള്ളാം, ബലേഭേഷ്!
വായിച്ചില്ലെങ്കിലോ, ഒട്ടും കൊള്ളില്ല.
മേര, മേര...!

ടി. മാവ്രിന

(ഒറ്റ വായനയിൽ അസംബന്ധമെന്നു തോന്നാവുന്ന ഈ കഥ റഷ്യയിലെ നാടൻകലകളെക്കുറിച്ച് പഠിച്ച ടി. മാവ്രിന പാട്ടുരൂപത്തിൽ രചിച്ചതാണ്. പരമ്പരാഗതമായ രീതികളിൽ റഷ്യക്കാർ ചുട്ടെടുക്കുന്ന അപ്പങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമാണ്. മനുഷ്യരുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും പക്ഷികളുടെയും രൂപങ്ങളിൽ അപ്പം ചുട്ടുന്ന 'അപ്പകല' പാചകക്കാരുടെ കഴിവിനും ഉദാഹരണംതന്നെ. വീടും കോണിയും കാറ്റാടിയും കപ്പലും തീവണ്ടിയുമൊക്കെ ഇപ്രകാരം ചുട്ടെടുക്കുക പതിവാണ്.)

മിടുമിടുക്കി ഗാലിയ

ഗാലിയ ഒന്നാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയാണ്. നല്ല ചുരുചുരുക്കുള്ളവൾ, എല്ലാവരോടും നന്നായി പെരുമാറുന്നവൾ, മറ്റുള്ളവരുടെ വേദന നന്നായി അറിയുന്നവൾ... അങ്ങനെ പല വിശേഷണങ്ങളും അവൾക്കു ചേരും. നല്ലൊരു പെൺകുട്ടിയെന്ന് പൊതുവേ പറയാം. ഗ്രിഷ, വോവ, മിഷാബൊറോവ്, പവ്ലോക് തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഗാലിയയുടെ നല്ല കൂട്ടുകാരാണ്.

താനൊരു 'ലേനിനിസ്റ്റാ'ണെന്ന് ഗാലിയ അഭിമാനത്തോടെ പറയാറുണ്ട്. ലേനിന്റെ അനുയായികൾക്ക് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ചില സവിശേഷതകളുണ്ട്. സത്യസന്ധതയാണ് അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം. സ്വയം സത്യസന്ധയായാൽ മാത്രം പോര, തന്റെ സത്യസന്ധത നാലാൾ അറിയുകയും വേണ്ടേ? അതിന് അവൾക്കു മുന്നിലുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം കൂട്ടുകാരനായ മിഷാബൊറോവ് ആണ്, അവൻ ചെയ്ത പൂണ്യപ്രവൃത്തിയാണ്.

അതെന്താണെന്ന് വായനക്കാർക്കറിയണ്ടേ?

തീർച്ചയായും വേണം.

എന്നാൽ ദാ, കേട്ടോളൂ.

ഇടയ്ക്കിടെ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം മിഷാബൊറോവ് തീവണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. തിരക്കില്ലാത്ത തീവണ്ടിബോധികളിൽ ജനലരികിലെ സീറ്റിലിരുന്ന് പുറംകാഴ്ചകൾ കണ്ടുരസിക്കാൻ അവൻ വലിയ താത്പര്യമായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരു യാത്രയ്ക്കിടയിലാണ് അവൻ തന്റെ സത്യസന്ധത തെളിയിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചത്.

ഒരിക്കൽ അവൻ തീവണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യുവേ, ആളില്ലാത്ത ഒരു തുണിസഞ്ചി മറ്റൊരു സീറ്റിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. ആരും അത് എടുക്കുന്നതു കണ്ടില്ല. അതിലെ കടന്നുപോയവരോടെല്ലാം അവൻ മാറി മാറി ചോദിച്ചു:

'ചേട്ടാ, ചേച്ചീ, ഈ സഞ്ചി നിങ്ങളുടേതാണോ?'

'അല്ലല്ലോ.'

അവർ നടന്നുപോയി.

'അപ്പപ്പാ, അമ്മമ്മേ, ഈ സഞ്ചിയെടുക്കാൻ മറന്നതാണോ?'

'ഞങ്ങൾക്കിങ്ങനെയൊരു സഞ്ചിയേ ഇല്ല.'

അവരും സ്ഥലംവിട്ടു.

ഇനിയെന്ത് ചെയ്യുമെന്ന് അവൻ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു.

'ഞാനെന്താ വേണ്ടത്?'

'നീയവിടെ അടങ്ങിയിരുന്നാ മതി. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥർ വന്ന് എടുത്തു കൊണ്ടു പോയ്ക്കൊള്ളും.'

മാതാപിതാക്കളുടെ അഭിപ്രായം അതായിരുന്നു.

അവർക്ക് ഇറങ്ങേണ്ട സമയമായിട്ടും ആ സഞ്ചിതേടി ആരുമെത്തിയില്ല. അതവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാൻ അവൻ മനസ്സും വന്നില്ല. വണ്ടി നിന്നതും മാതാപിതാക്കൾ എഴുന്നേറ്റു.

'മോനേ മിഷാ, വേഗം വാ.'

അവർ തിരക്കുകൂട്ടി.

അവൻ എഴുന്നേറ്റ് ആ സഞ്ചി കൈയിലെടുത്തു. അതു കണ്ട് അച്ഛൻ ചോദിച്ചു:

'നീയിത് എന്തിനുള്ള ഭാവമാണ്?'

അവനൊന്നും പറയാതെ സഞ്ചിയുമായി പുറത്തേക്കു നടന്നു. തീവണ്ടിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങുകയും വണ്ടിയിലേക്ക് കയറുകയും ചെയ്യുന്ന യാത്രക്കാരെ പൂഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്ന ജീവനക്കാരനെ അവൻ കണ്ടു. അവനാ സഞ്ചി അയാൾക്കുനേരെ നീട്ടി.

'ഞം?'

അയാൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ആരോ മറന്നുവെച്ച സഞ്ചിയാണ്,’ മിഷാബൊറോവ് പറഞ്ഞു.

അയാൾ അതു വാങ്ങി തുറന്നുനോക്കി. കാരറ്റും മുളളകിയും ആപ്പിൾ പഴങ്ങളുമൊക്കെയാണ് സഞ്ചിയിൽ. അയാൾ അവന്റെ തോളിൽ തട്ടി അഭിനന്ദിച്ചു:

‘മിടുക്കൻ! നീയൊരു സത്യസന്ധനാണ്.’

അവൻ അഭിമാനത്തോടെ മാതാപിതാക്കളുടെ മുഖത്തു നോക്കി. അവരുടെ മുഖത്തും സന്തോഷം നിറഞ്ഞു.

ഇതാണ് മിഷാബൊറോവിന്റെ കഥ.

പലവട്ടം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് അവനിൽ. അത് ഏറ്റവും സ്വാധീനിച്ചത് ഗാലിയയെയാണ്.

മിഷാബൊറോവും താനും ‘ലെനിനിസ്റ്റ്’കളാണ്. അതുകൊണ്ട് തനിക്കും അവനെപ്പോലെ സത്യസന്ധത തെളിയിക്കണം. അതിനൊരു അവസരം അനിവാര്യമാണ്.

തീവണ്ടിയിൽ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം യാത്രചെയ്തപ്പോഴൊക്കെ അവൾ അടുത്ത സീറ്റുകളിലേക്ക് കണ്ണെറിഞ്ഞു. ആരെങ്കിലും വിലപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും സീറ്റിൽ മറന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ടോ?

നിരാശയായിരുന്നു ഫലം.

പിന്നെങ്ങനെയാണ് തന്റെ സത്യസന്ധത തെളിയിക്കുക?

ക്ലാസ് തുടങ്ങി. കഥ പറഞ്ഞും പാട്ടുപാടിയും കുട്ടികളെ രസിപ്പിക്കുന്ന അധ്യാപികയെത്തി. വന്നപാടെ അവർ കുട്ടികളുടെ കൈയക്ഷരം പരിശോധിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഗ്രിഷയുടെയും വോവയുടെയും കൈയക്ഷരം കണ്ടിട്ടും അവ രൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

അടുത്തത് ഗാലിയയുടെ ഊഴമായിരുന്നു. അവളുടെ പുസ്തകം മറിച്ചുനോക്കിയതും അധ്യാപികയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അതിൽ ചുവന്ന മഷികൊണ്ട് ശരിയിട്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

‘ഗാലിയ, നിന്നെപ്പോലെതന്നെ എത്ര സുന്ദരമാണ് നിന്റെ കൈയക്ഷരവും!’

അവൾക്ക് വലിയ സന്തോഷം തോന്നി. മറ്റു കുട്ടികൾ കുറച്ച് അസുയയോടെ അവളെ നോക്കിയോ?

ഏത് ‘ലെനിനിസ്റ്റ്’കൾക്ക് അസുയ ഉണ്ടാവില്ലല്ലോ.

സ്കൂൾ വിട്ട് വീട്ടിലെത്തിയതും ഗാലിയ സന്തോഷത്തോടെ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിചെന്നു. സാധാരണയിൽക്കവിഞ്ഞ ആ ആഹ്ലാദം

കണ്ട് അമ്മ ചോദിച്ചു:

‘ഇന്നെന്താ മോളേ, വിശേഷിച്ച്?’

‘അമ്മേ, എന്റെ കൈയക്ഷരം നല്ലതാണെന്ന് അധ്യാപിക പറഞ്ഞു. അതും മറ്റു കുട്ടികളെല്ലാം കേൾക്കേ.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കും സന്തോഷമായി. അവർ അവളെ കെട്ടി പിടിച്ച് നെറ്റിയിൽ ഉമ്മവെച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ മോളേ മിടുമിടുക്കിയല്ലേ!’

‘ഇന്ന് അമ്മയ്ക്കും എനിക്കുമുള്ള ഭക്ഷണം ഞാനെടുത്തുകൊണ്ടു വരാം. നല്ല കുട്ടികൾ വീട്ടുജോലികളിൽ അമ്മമാരെ സഹായിക്കണമെന്നല്ലേ?’

അവൾ പറഞ്ഞു. അമ്മ അതിനു മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഗാലിയ അടുക്കളയിലേക്ക് ചെന്നപ്പോൾ അവളെക്കാൾ രണ്ടു വയസ്സ് കൂടുതലുള്ള പവ്ലോക് അവിടെയുണ്ട്. ഒരു വടിയുടെ മൂന്നു കുർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അവൻ. അവളെ കണ്ടതും അവൻ ചോദിച്ചു:

‘എന്താ പെണ്ണേ?’

‘ഒഹും.’

അവൾ അലമാരയിൽനിന്നും ഒരു പുപ്പിഞ്ഞാണമെടുത്ത് അതിലേക്ക് ചുടുസൂപ്പ് ഒഴിക്കാൻ നോക്കി. അവളുടെ കൈ വഴുതി പിഞ്ഞാണം താഴെ വീണ് പൊട്ടിച്ചിതറി.

‘ധിം!’

അതിലൊരു കഷ്ണം തെറിച്ചുവീണത് അടുപ്പിനകത്ത് ചുരുണ്ടു കിടന്നിരുന്ന കുറിഞ്ഞിപ്പച്ചയുടെ മേലാണ്! അവൾ പേടിച്ച് നാലു ചാട്ടം ചാടി. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു പിഞ്ഞാണംകൂടി തവിടു പൊടി.

‘എന്താവിടെ?’

ശബ്ദം കേട്ട് അമ്മ അടുക്കളയിലേക്ക് പാഞ്ഞുവന്നു.

ഗാലിയ, കുറിഞ്ഞിപ്പച്ച, പിന്നെ പൊട്ടിച്ചിതറിയ പിഞ്ഞാണക്കഷണങ്ങളും...

‘മ്യാവു.’

കുറിഞ്ഞിപ്പച്ച പതുകെ കരഞ്ഞു. പിഞ്ഞാണം പൊട്ടിച്ചത് പുച്ചുതന്നെയെന്നുറപ്പായി, അമ്മയ്ക്ക്. അവർ കോപത്തോടെ പുച്ചയെ നോക്കി പറഞ്ഞു:

‘നശിപ്പിക്കാൻ പിറന്ന ജന്തു! ഇതിനൊക്കെ തിന്നാനും കുടിക്കാനും കൊടുക്കുന്ന എന്നെ പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.’

അതു കേട്ട് പുച്ച തലതാഴ്ത്തി.

ഗാലിയയ്ക്ക് വിഷമം തോന്നി. താൻ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന് പാവം കുറിഞ്ഞിപ്പുച്ച വഴക്കുകേൾക്കുന്നത് കഷ്ടമല്ലേ? അവൾ അമ്മയുടെ കൈത്തണ്ടയിൽ തൂങ്ങി കെഞ്ചി.

‘വേണ്ടമ്മേ. കുറിഞ്ഞിപ്പുച്ചയെ ചീത്ത പറയണ്ട. ആദ്യത്തെ പിഞ്ഞാണം എന്റെ കൈയിൽനിന്നാണ് വീണുപൊട്ടിയത്. അതു കണ്ട് പേടിച്ച് ഓടിയപ്പോഴാണ് പുച്ച അടുത്ത പിഞ്ഞാണം പൊട്ടിച്ചത്. അതിനും കാരണക്കാരി ഞാൻതന്നെയാണ്. എന്നെ എത്രവേണമെങ്കിലും ശകാരിച്ചോളൂ.’

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അതിനു മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ അമ്മ അകത്തേക്കു പോയി.

‘എടീ മരമണ്ടീ, നീയെന്തിനാണ് സത്യം പറഞ്ഞത്? ആ പുച്ചയാണ് എല്ലാം ചെയ്യുന്നതെന്നല്ലേ അമ്മ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ‘മ്യാവു’ എന്ന് കരയാനല്ലാതെ പുച്ചയ്ക്ക് സത്യം പറയാനാവുമോ? ഇപ്പോൾ നിന്നോടും നിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ദേഷ്യം തോന്നിക്കാണില്ലേ?’

വടി കുർപ്പിക്കൽ നിർത്തി പവ്ലോക് ചോദിച്ചു.

‘സാരമില്ല.’

അവൾ പറഞ്ഞു.

സത്യം തുറന്നുപറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ താനെങ്ങനെയാണ് നല്ലൊരു ‘ലെനിനിസ്റ്റാ’വുക? അതുകൊണ്ട് കുറിഞ്ഞിപ്പുച്ചയെ കുറ്റവിമുക്തയാക്കാനെങ്കിലും തനിക്കു കഴിഞ്ഞല്ലോ.

ഗാലിയ തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട്, മറ്റൊരു പിഞ്ഞാണത്തിൽ ആവിപറക്കുന്ന സുപ്പുമായി അമ്മ നിലകുന്നു.

‘അമ്മേ...’

അവൾ വിളിച്ചു.

‘നീ മിടുമിടുക്കിയാണെന്ന് അമ്മയ്ക്കറിയില്ലേ?’

അമ്മ അവളെ വീണ്ടും ഉമ്മവെച്ചു.

വൈ. മൊളയെവ്

വെള്ളമാനും രണ്ടു സഹോദരന്മാരും

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ നടന്നതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന നാടോടിക്കഥയാണിത്.

റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നല്ലവനായ ഒരു മനുഷ്യനും ഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒന്നിനൊന്ന് സുന്ദരന്മാരും സമർത്ഥന്മാരുമായ രണ്ട് ആൺമക്കളാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അവർ നല്ല സ്നേഹത്തോടെയും സൗഹൃദത്തോടെയുമാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നത്. മക്കൾ യൗവനാവസ്ഥയിലെത്തിയപ്പോൾ പിതാവ് ഒരുനാൾ അവരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ വളരെക്കാലമായി ചോദിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്. അതിപ്പോൾ ചോദിക്കുകയാണ്. ഈ ലോകത്ത് പലതരം തൊഴിലുകളുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏറ്റവും രസകരമായതും നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമായ തൊഴിൽ ഏതാണ്?’

മക്കൾ പരസ്പരം നോക്കി. പിന്നെ, ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘നീണ്ടയാത്രയും മരപ്പണിയും, കുന്നും മലയും കാടും തോടും കടന്ന് നടക്കാനും വിവിധ ജന്തുക്കളെ അമ്പെയ്തു വീഴ്ത്താനും യാത്രയിലൂടെ സാധിക്കും. അതുപോലെ മരപ്പണിയിൽ അസാധാരണമായ കഴിവു തെളിയിക്കാനുമാവും.’

ആ മറുപടി പിതാവിനെ ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം രണ്ടു മക്കൾക്കും അമ്പും വില്ലും യാത്രയ്ക്കുള്ള പണവും നൽകി. രണ്ടു പേർക്കും ഉൾക്കൊള്ള ഓരോ വേട്ടപ്പട്ടികളെ കൊടുത്ത് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, പ്രായപൂർത്തിയായ മക്കൾ മാതാപിതാക്കളുടെ അടുത്തല്ല ഉണ്ടാകേണ്ടത്. ഞങ്ങൾക്ക് ഇനി അധികമൊന്നും ആയുസ്സില്ല. ഇനി നിങ്ങളുടെ ഊഴമാണ്. വേഗം പുറപ്പെട്ട്, തടസ്സങ്ങൾ തട്ടിനീക്കി ജീവിതവിജയം നേടുക. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

ആ വാക്കുകൾ സഹോദരന്മാരെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല സന്തോഷിപ്പിച്ചത്. അവർ മാതാപിതാക്കളുടെ പാദം തൊട്ടു വന്ദിച്ചു, അവരോടു യാത്ര ചോദിച്ച് യാത്ര തുടങ്ങി. തികച്ചും അലക്ഷ്യമായിട്ടായിരുന്നു അവരുടെ യാത്ര. ഏതൊക്കെ വഴികൾ പിന്നിട്ടു എന്ന് അവർക്കുതന്നെ നിശ്ചയം പോരാ. യാത്രയ്ക്കിടയിലെ കാഴ്ചകളെല്ലാം അവർ ആസ്വദിച്ചു. വിശപ്പും ദാഹവുംപോലും അവരെ അലട്ടിയില്ല. ജീവൻ നിലനിർത്താൻ മാത്രം എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചും എത്തുന്നിടത്ത് കിടന്നുറങ്ങിയുമായിരുന്നു അവരുടെ സഞ്ചാരം.

ഒരുകാലം രൂപി സഹോദരന്മാർ എത്തിപ്പെട്ടത് ഒരു കൊടുങ്കാട്ടിലാണ്. താറാവുകളും അരയന്നങ്ങളും ചെറുപക്ഷികളും അവർക്ക് കൗതുകം പകർന്നു. അണ്ണാനും കീരിയും മൂയലുമടക്കമുള്ള ചെറുജീവികൾ അവരോട് ചങ്ങാത്തംകൂടി.

കരടിയും കടുവയും പുലിയുമടക്കമുള്ള വലിയ മൃഗങ്ങളെ അവർ അമ്പെയ്തു വീഴ്ത്തി. അവയുടെ തോലുകൾ ഉരിച്ചെടുത്ത് ഭാണ്ഡത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു.

ഇത്രയുമൊക്കെയായപ്പോഴാണ് ആ കാട്ടിൽ തങ്ങൾക്കു വഴിതെറ്റിയെന്ന് സഹോദരന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയത്. സ്ഥലകാലബോധമില്ലാതെ നടന്നുനടന്ന് തങ്ങൾ ഉൾക്കാട്ടിലാണ് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആകെ കുറ്റാക്കുരിരുട്ടാണ്. ദിക്കറിയാനോ പുറത്തു കടക്കാനോ ഒരു മാർഗവുമില്ല. അവർ നിരാശയോടെ മുഖത്തോടുകൂടി നോക്കി.

‘നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും? പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങി പുറപ്പെട്ട നമുക്ക് ഈ കാട്ടിൽക്കിടന്ന് ചാകേണ്ടിവരുമോ?’

‘കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന റൊട്ടിയും ഇറച്ചിയും തീരുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെക്കിടന്ന് മരിക്കാനാണ് നമ്മുടെ വിധിയെങ്കിൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ!’ അവർ വിധിയെ പഴിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് പിന്നിൽനിന്നും ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് അവർ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. കുർത്ത കൊമ്പുകൾ കുലുക്കി രണ്ടു കാട്ടാടുകൾ തങ്ങളുടെ നേർക്ക് പാഞ്ഞുവരുന്നു! ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ കൊമ്പുകളിൽ തീരാ നേരമുള്ള തങ്ങളുടെ ജീവിതം.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, സൂക്ഷിക്കേണം.’

ഇളയ സഹോദരൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

‘പതറുത്ത് അനുജാ, ശത്രുവിനെ കടുക്കി പിഴയ്ക്കാതെ നേരിടുകയാണ് വേണ്ടത്.’

മുത്ത സഹോദരൻ ഓർമപ്പെടുത്തി.

അടുത്ത ക്ഷണം, അവർ കാട്ടാടുകൾക്കു നേരെ അമ്പു കുലച്ചു നിന്നു. അതു കണ്ട് ആടുകൾ മനുഷ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു:

‘അരുത്. ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. ഞങ്ങളൊരിക്കലും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളല്ല. ഞങ്ങളെ കൊല്ലാതെ വിട്ടാൽ ഭാവിയിൽ ഞങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാവും.’

കാട്ടാടുകളുടെ വാക്കു വിശ്വസിച്ച അവർ അവയെ വെറുതെ വിട്ടു. ഓരോ കാട്ടാടുവിതം രണ്ടു സഹോദരന്മാരുടെയും സഹായിയായി.

കുറെ ദൂരംകൂടി ചെന്നപ്പോൾ രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളാണ് അവർക്കു നേരെ ഓടിവന്നത്. ചെന്നായ്ക്കൾ പൊതുവേ അപകടകാരികളാണെന്നറിയാവുന്ന സഹോദരന്മാർ അവയെ അമ്പെയ്തു കൊല്ലാൻ നോക്കി. അപ്പോൾ ചെന്നായ്ക്കൾ അപേക്ഷാസരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘നിരപരാധികളായ ഞങ്ങളെ കൊല്ലരുത്. ഇപ്പോൾ ദയവുകാട്ടിയാൽ പിന്നീട് ഞങ്ങളുടെ സഹായം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും.’

സഹോദരന്മാർ ചെന്നായ്ക്കളെയും അവിശ്വസിച്ചില്ല. ജീവൻ തിരിച്ചു കിട്ടിയ ചെന്നായ്ക്കൾ അവരുടെ സഹായികളായി. അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു.

പിന്നീടു വന്നത് രണ്ടു മൂയലുകളാണ്. അവയെ അമ്പെയ്തു കൊണ്ട്, ഇറച്ചി വേവിച്ചു ഭക്ഷിക്കാമെന്നു കരുതി സഹോദരന്മാർ വില്ലെടുത്തു. അവരെ വിലക്കി മൂയലുകൾ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, പാവങ്ങളായ ഞങ്ങളെ കൊല്ലരുത്! ഞങ്ങളെ വെറുതെ വിട്ടാൽ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യുപകാരം നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്യാനാവും.’

മൂയലുകളുടെ വാക്കുകളും വിശ്വാസത്തിലെടുക്കാൻ അവർ മടിച്ചില്ല.

അങ്ങനെ മൂയലുകളും അവരുടെ സഹായികളായി.

അതോടെ ഓരോ സഹോദരന്മാർക്കും മൂന്നു സഹായികൾ വീതമായി.

നേരം പുലരുംവരെ അവർ കാട്ടിലൂടെയുള്ള നടപ്പു തുടർന്നു. പെട്ടെന്ന് ആ വഴി രണ്ടായി പിരിയുന്നത് അവർ കണ്ടെത്തി. എതു വഴിയിലൂടെയാവണം തുടർയാത്ര എന്നതിൽ അവർക്ക് ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടായി.

‘നമുക്ക് വലത്തേക്കുള്ള വഴിയേ പോയാലോ?’

മൂത്ത സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇടത്തേ വഴിയിലൂടെയായാലോ?’

ഇളയ സഹോദരൻ തന്റെ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു.

അവർ കുറച്ചു നേരം ആലോചനയിലാണു. രണ്ടുപേർക്കും രണ്ടു വഴിയിലൂടെ പോകണമെന്നു തോന്നാൻ എന്തെങ്കിലും കാരണമുണ്ടാവുമെന്ന് അവർ കണക്കുകൂട്ടി. അതൊരുപക്ഷേ, തങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനാവുമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

‘ശരി, നമുക്കിവിടെവെച്ച് പിരിയാം. ഞാനും എന്റെ സഹായികളും വലത്തേ വഴിക്കും നീയും സഹായികളും ഇടത്തേ വഴിക്കും യാത്ര തുടരാം. ഭാഗ്യം ആരുടെ പക്ഷത്താണെന്ന് അറിയാമല്ലോ?’

മൂത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനിതാ എന്റെ കത്തി ഇക്കാണുന്ന കുറ്റൻ ഓക്കുമരത്തിൽ കുത്തിവെക്കുന്നു. നീയും അപ്രകാരം ചെയ്യുക. പിന്നീടെപ്പോഴെങ്കിലും നമ്മളിവിടെയെത്തുമ്പോൾ കത്തി നന്നായി പരിശോധിക്കണം. ആരുടെ കത്തിയിലാണോ തുരുമ്പുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്, അയാൾ ആപത്തിലാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി അപരൻ സഹായത്തിനെത്തണം. കത്തി തുരുമ്പിപ്പിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉടമയ്ക്ക് അപകടമില്ലെന്നും ധരിക്കണം.’

ഇങ്ങനെ വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്ത് മൂത്ത സഹോദരൻ ഇളയ സഹോദരനോട് യാത്ര ചോദിച്ച് വലത്തേക്കുള്ള വഴിയിലൂടെ നടന്നു. ജ്യേഷ്ഠനെ പിരിയുന്നതിലുള്ള വിഷമം അടക്കി ഇളയ സഹോദരൻ ഇടത്തേ വഴിക്കും പോയി.

മൂന്നു രാവും പകലും വിശ്രമമില്ലാതെ നടന്നാണ് മൂത്ത സഹോദരൻ ഒരു പടുകുറ്റൻ മാളികയ്ക്കടുത്തെത്തിയത്. അത്രയും ഭീമാകാരമായ മാളിക അയാൾ ആദ്യമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. പുറത്തുനിന്നുള്ള കാഴ്ച മറയ്ക്കുംവിധം മാളികയ്ക്കു ചുറ്റും അനേകം പൈൻമരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നു

വളർന്നുനിന്നിരുന്നു. അയാൾ അതിനു ചുറ്റും നടന്നു. അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണാതെ വന്നപ്പോൾ അയാൾ തുറന്നുകിടന്ന വാതിലിലൂടെ മാളികയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അതിനകത്തും വിജനമായിരുന്നു. ഓരോ മുറികളായി തുറന്നു പരിശോധിച്ച് ഒടുവിലയാൾ വലിയൊരു മുറിയിലെത്തി. അവിടെ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെക്കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. അയാൾ അവളോടു ചോദിച്ചു:

‘ഏത് സുന്ദരീ, നീയാരാൻ? ഗന്ധർവകന്യകയെപ്പോലുള്ള നിന്നെ ഈ മാളികയിൽ തനിച്ചാക്കിയിട്ട് ബന്ധുക്കൾ എങ്ങോട്ടു പോയി?’

മുഖത്ത് പ്രകടമായ വിഷാദത്തോടെയായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി.

‘ഞാനിവിടത്തെ രാജകുമാരിയാണ്. ഞങ്ങളെയെല്ലാം വശീകരിച്ച വെള്ളമാനിനെ പിടികൂടാൻ പോയതാണ് എന്റെ അച്ഛനടക്കമുള്ള ബന്ധുക്കളെല്ലാം. ഏതോ മായാവിദ്യയാൽ അവരെക്കെ ശിലകളായി മാറി. തികച്ചും അനാഥയായതിന്റെ ദുഃഖത്തിൽ ഇവിടെ തനിച്ചു കഴിയുകയാണ് ഞാൻ. നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സഹായിക്കാവുമോ?’

ഒന്നാലോചിച്ചശേഷം മൂത്ത സഹോദരൻ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘നീ സമാധാനമായിരിക്കൂ. എന്റെ മൂന്നു സഹായികളോടൊപ്പം ഞാനിപ്പോഴേ ശ്രമം തുടങ്ങുകയാണ്. വെള്ളമാനിനെ പിടികൂടി, നിന്റെ അച്ഛനെയും മറ്റു ബന്ധുക്കളെയും പുനർജനിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടേ ഇനിയെനിക്ക് വിശ്രമമുള്ളൂ.’

ഈ വാക്കുകൾ രാജകുമാരിക്ക് തെല്ലാശ്വാസം പകർന്നു.

മൂത്ത സഹോദരൻ വേട്ടനായയെയും കാട്ടാടിനെയും ചെന്നായയെയും മൂയലിനെയും കൂട്ടി മാളികയ്ക്കുചുറ്റും നടന്നു. പെട്ടെന്ന് ശാഖകൾപോലെ കൊമ്പുള്ള, വെള്ളമാൻ അവർക്കു മുന്നിലൂടെ ഓടിപ്പോയി! അവർ മാനിനെ പിന്തുടർന്ന് വളരെ ദൂരെയെത്തി. മാൻ അവരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് എവിടെയോ അപ്രത്യക്ഷനായി. അവർ നിരാശയോടെ ആ വിജനസ്ഥലത്ത് അലഞ്ഞുനടന്നു. എങ്ങും മഞ്ഞു മുടിയതിനാൽ നല്ല തണുപ്പുനുഭവപ്പെട്ടു.

അപ്പോഴാണ് കുറച്ചുകലെയായി തീ കാഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരുമ്മയെ മൂത്ത സഹോദരൻ കണ്ടത്. അമ്മയ്ക്കു വെള്ളമാനിനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും അറിയാമായിരിക്കും എന്നു കരുതി അയാൾ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു.

‘അമ്മേമ്മേ, ഞങ്ങൾക്കും വല്ലാതെ തണുക്കുന്നു. ഇത്തിരി തീ കായാൻ ഞങ്ങളെയും അനുവദിക്കുമോ?’

മുത്ത സഹോദരൻ മുഖവുരയെന്നോണം ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? അതിനു മുൻപ് എനിക്കു നിങ്ങളെയൊന്ന് അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ നാലുപേരും എന്റെ അടുത്തുവന്ന് തല കുനിച്ചു നില്ക്കൂ.’

അമ്മമ്മ പറഞ്ഞു.

മുത്ത സഹോദരനും മൃഗങ്ങളും അതനുസരിച്ചു. അമ്മമ്മ അവരെ സ്പർശിച്ചതും അവരെല്ലാം ശിലകളായി മാറി!

അതേസമയം, ഇടത്തേ വഴിയിലൂടെ പോയ ഇളയ സഹോദരൻ പല നാടുകളും കാടുകളും താണ്ടി അപരിചിതമായ ഒരു നാട്ടിലെത്തി. എന്തെങ്കിലും ജോലിയന്വേഷിച്ച് അയാൾ അന്നാട്ടിലെ രാജാവിനെ ചെന്നുകണ്ടു. കുറെ മൃഗങ്ങളെയും കൂട്ടി വന്ന അയാളെ രാജാവിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തന്റെ ആട്ടിൻപറ്റത്തെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലി അദ്ദേഹം അയാൾക്കു നല്കി. അയാളും സഹായികളും അവിടെത്തന്നെ താമസവും തുടങ്ങി.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞതും ആ തീരദേശരാജ്യത്ത് ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരു പടുകുറ്റൻ പാമ്പ് സമുദ്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ജലം ഇളക്കി മറിച്ചു. സമുദ്രജലം കരയിലേക്കൊഴുകി പല ഭാഗങ്ങളും മൂങ്ങാൻ തുടങ്ങി. തീരവാസികൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ഓടിയെത്തി രാജാവിനെക്കണ്ട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം തീരത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി പാമ്പിനോടു ചോദിച്ചു:

‘നിരപരാധികളായ എന്റെ പ്രജകളെ നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത്? നിങ്ങളോട് ഞാനോ എന്റെ പ്രജകളോ ഒരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ?’

‘ഒഹും, ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യം സാധിച്ചുതരാത്തപക്ഷം ഞാനി കടൽ മുഴുവനും കരയിലേക്കൊഴുകി നിങ്ങളുടെ രാജ്യം മൂക്കിക്കളയും. നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ കൊട്ടാരവും എന്നേക്കുമായി കടലെടുക്കും!’

പാമ്പ് വാലുകൊണ്ട് വീണ്ടും കടലിളക്കി.

‘ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ സുന്ദരികളായ മൂന്നു മക്കളെയും എനിക്ക് ഭക്ഷണമായി തരണം. അതുകൊണ്ട് വേണംതാനും!’

പാമ്പ് പറഞ്ഞു.

താൻ ജീവനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന പെൺമക്കളെ ഈ ദുഷ്ടൻ പാമ്പിന് തിന്നാൻ കൊടുക്കാനോ? അത് രാജാവിന് ആലോചിക്കാൻ

പോലുമായില്ല. അദ്ദേഹം മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയതും അദ്ദേഹം ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു.

‘പ്രിയപ്പെട്ട പ്രജകൾ അറിയാൻ, നമ്മുടെ നാടിനെ അപായപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന കടൽപ്പാമ്പിനെ തോല്പിക്കുകയോ വധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ധീരന് എന്റെ ഇളയ മകളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതാണ്!’

നാടിന്റെ മൂക്കിലും മൂലയിലും ഭടന്മാർ ചെണ്ടകൊട്ടി വിളംബരം വായിച്ചെങ്കിലും പാമ്പിനോടേറ്റുമുട്ടി മരിക്കാൻ ആരും തയ്യാറായില്ല. ഇത് രാജാവിനെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ദുഃഖിപ്പിച്ചത്.

തന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് ആരുമെത്താതെ വന്നപ്പോൾ പെൺമക്കളെ പാമ്പിനു കൊടുത്തും രാജ്യത്തെ സർവനാശത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാൻ രാജാവ് തീരുമാനിച്ചു. ഉത്തമനായ രാജാവ് സ്വന്തം കാര്യത്തെക്കാൾ പ്രധാനമായി കാണേണ്ടത് രാജ്യകാര്യമാണല്ലോ? അദ്ദേഹം മക്കളോട് അവരുടെ ദുർവിധിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു. അവരത് സമചിത്തതയോടെ കേട്ടു. രാജാവ് തന്റെ തേരാളിയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നാളെ രാവിലെ നിങ്ങളെന്റെ മുത്ത മകളെ തേരിൽക്കയറ്റി കടൽത്തീരത്തേക്ക് പോകണം. അവിടെയുള്ള കുറ്റൻ പാമ്പിന് അവളെ നല്കി മടങ്ങണം.’

‘ശരി, മഹാരാജാവേ,’ തേരാളി വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം ഇളയ സഹോദരന്റെ കാതിലുമെത്തി. പാമ്പിന്റെ ആവശ്യം ഒട്ടും ന്യായമല്ലെന്നു തോന്നിയ അയാൾ കുമാരിയെ രക്ഷിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ നടത്തി. അയാൾ മുർച്ചയേറിയ ഒരു വാൾ സംഘടിപ്പിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്ന് തേരാളി മുത്ത കുമാരിയെയും കൊണ്ട് തീരത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇളയ സഹോദരനും ഒപ്പം കൂടി.

‘ഹേ, നിങ്ങളെങ്ങോട്ടാണ് കുമാരിയെയും കൊണ്ടു പോകുന്നത്?’

ഇളയ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

‘അതറിഞ്ഞിട്ട് നിനക്കെന്തു വേണം?’

കേവലം ഒരാട്ടികയന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയാൻ തേരാളി തയ്യാറായില്ല. ഇളയ സഹോദരൻ പിന്നൊന്നും പറയാതെ അവരെ അനുഗമിച്ചു.

തേരാളി കടൽത്തീരത്തെത്തി, തേരു നിർത്തി. അയാൾ കുമാരിയെ ഇറക്കി വെള്ളത്തിനടുത്താക്കി മാറിനിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും

കടലാകെ ഇളക്കിമറിച്ച് കുറ്റൻ പാമ്പ് ജലോപതി പ്രത്യക്ഷനായി. സുന്ദരിയായ കുമാരിയെ കണ്ടതും അതിന് സന്തോഷമായി. അവളെ വിഴുങ്ങാനുള്ള തിടയ്ക്കത്തിൽ പാമ്പ് വായും പിളർന്ന് കരയിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുവന്നു.

ഈ തക്കത്തിന് ഇളയ സഹോദരൻ മുർച്ചയേറിയ വാളുമായി പാഞ്ഞുവന്ന് പാമ്പിന്റെ പത്തി ലക്ഷ്യമാക്കി റെവെട്ട്! ആ വെട്ടിന്റെ ശക്തിയിൽ പാമ്പിന്റെ തല മുറിഞ്ഞുവീണു! അയാളെ അർദ്ധതപ്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പാമ്പിന് രണ്ടു തലകൾ കൂടി പ്രത്യക്ഷമായി. അയാൾ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ആ തലകളും വെട്ടിവിഴ്ത്തി. വലിയ ഞരക്കത്തോടെ പാമ്പ് കടലിൽ അപ്രത്യക്ഷനായി. ഇളയ സഹോദരൻ മൂന്നു തലകളിലെയും നാവുമാത്രം അരിഞ്ഞെടുത്ത് തന്റെ സഞ്ചിയിലാക്കി മടങ്ങിപ്പോയി.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്ന മുത്ത കുമാരിയോട് താക്കീതിന്റെ സ്വരത്തിൽ തേരാളി പറഞ്ഞു:

‘ഓ൬ം, ഇവിടെ നടന്നതെല്ലാം കുമാരി കണ്ടല്ലോ? പാമ്പിന്റെ തല വെട്ടി കുമാരിയെ രക്ഷിച്ചത് ഞാനാണെന്നേ കൊട്ടാരത്തിൽ പറയാവൂ. ആ ആട്ടിയനെക്കുറിച്ച് ആരോടെങ്കിലും മിണ്ടിപ്പോയാൽ ഞാൻ കുമാരിയെ കൊല്ലും!’

ഭയന്നുപോയ മുത്ത കുമാരി അതു സമ്മതിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം തേരാളി രണ്ടാമത്തെ രാജകുമാരിയെയുംകൊണ്ടാണ് കടൽത്തീരത്തേക്കു പോയത്. ഇളയസഹോദരനും സഹായികളെയും കൂട്ടി അവരെ പിന്തുടർന്നു. തലേന്നു സംഭവിച്ചതുപോലെ കുമാരിയെ വിഴുങ്ങാൻ വന്ന ആറു തലയുള്ള പാമ്പിനെ ഇളയ സഹോദരൻ കടന്നാക്രമിച്ചു. രൂക്ഷമായ ഏറ്റുമുട്ടലിനൊടുവിൽ അയാൾ പാമ്പിന്റെ ആറു തലയും അറുത്തെടുത്തു. പാമ്പ് കടലിൽ മറഞ്ഞു. ഇളയ സഹോദരൻ പാമ്പിന്റെ ആറു നാക്കും അരിഞ്ഞെടുത്ത് സ്ഥലം വിട്ടു. തേരാളി തന്റെ ഭീഷണി ആവർത്തിച്ച് കുമാരിയെയുംകൊണ്ട് മടങ്ങി.

മൂന്നാംനാൾ ഇളയ രാജകുമാരിയെയാണ് തേരാളി കടൽത്തീരത്തെത്തിച്ചത്. ഇക്കുറി ഒമ്പതു തലയുള്ള ഭീകരൻ പാമ്പാണ് വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്നും പൊങ്ങിവന്നത്. ആ അവസരം ഇളയ സഹോദരൻ ശരിക്കും വിനിയോഗിച്ചു. അയാൾ വാളുമായിച്ചെന്ന് പാമ്പിന്റെ ഒമ്പതു നാക്കും മുറിച്ച് സഞ്ചിയിലാക്കി, നടന്നകന്നു. താനാണ് കുമാരിയെ രക്ഷിച്ചതെന്നു പറയണമെന്നും ഇടയന്റെ കാര്യം മിണ്ടരുതെന്നും കുമാരിയോടു പറഞ്ഞ് തേരാളി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

തന്റെ മൂന്നു പുത്രിമാരും അപകടമൊന്നും കൂടാതെ തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് രാജാവ് ഏറെ സന്തോഷിച്ചു. താനാണ് പാമ്പിനെക്കൊന്ന് കുമാരിമാരെ രക്ഷിച്ചതെന്ന് തേരാളി പറഞ്ഞു. രാജാവത് കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചു. യാഥാർത്ഥ്യമറിയാവുന്ന കുമാരിമാർ ജീവഭയംമൂലം ഒന്നും തൂറുന്നുപറഞ്ഞില്ല. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് തേരാളിയെ വാനോളം പുകഴ്ത്തി.

‘ധീരനായ തേരാളിക്ക് ഞാനെന്റെ ഇളയ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കും. അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടത്തും. അതിനു പുറമേ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പകുതി തേരാളിക്കു കൊടുത്ത് അയാളെ രാജാവാക്കാനും ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.’

രാജാവിന്റെ പ്രഖ്യാപനം കേട്ട് ഇളയ രാജകുമാരി വ്യസനിച്ചു. വ്യാജനായ തേരാളിയുടെ ഭാര്യയാകാൻ അവൾക്കൊട്ടും താത്പര്യമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ജീവഭയംമൂലം അവൾ എതിർത്തൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഇതെല്ലാം ഇളയ സഹോദരൻ അറിഞ്ഞു. രാജകുമാരിമാരെ സാഹസികമായി രക്ഷിച്ച തനിക്ക് അത് ഇളയ കുമാരിയെ ലഭിക്കേണ്ടതെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ പാമ്പിന്റെ നാവുകളിൽ സഞ്ചിയും തൂക്കി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. ഇടയനെ കണ്ട ഇളയ കുമാരി തന്റെ രത്നമോതിരം ഒരു പക്ഷകത്തിലിട്ട് അതിൽ പാനീയം നിറച്ച് അയാൾക്കു കൊടുത്തു. മോതിരത്തിന്റെ കാര്യം ആംഗ്യത്തിൽ അയാളെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം രാജാവ് മക്കളെയും കൂട്ടി രാജസഭയിലെത്തി. അവിടെ മന്ത്രിമാരും തേരാളിയും ഭടന്മാരുമൊക്കെ എത്തിയിരുന്നു. ഇളയ സഹോദരനാവട്ടെ, അധികമാരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ തെങ്ങിനിന്നതേയുള്ളൂ.

‘പിതാവേ, അങ്ങ് എന്റെ വിവാഹം നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. എന്നാൽ എനിക്കൊരു വ്യവസ്ഥ മുന്നോട്ടുവെക്കാനുണ്ട്,’ ഇളയ കുമാരി പറഞ്ഞു.

‘വ്യവസ്ഥയോ? എന്താണത്? ഞാനുമായുള്ള കുമാരിയുടെ വിവാഹം രാജാവ് നേരത്തേ പ്രഖ്യാപിച്ചതാണല്ലോ?’

തേരാളി നീരസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതൊന്നും ഞാനത്ര കാര്യമാക്കുന്നില്ല. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ രത്നമോതിരം ആരുടെ പക്കലാണോ ഉള്ളത് അദ്ദേഹത്തെ മാത്രമേ ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കൂ.’

രാജകുമാരി അറിയിച്ചു.

രാജഭടന്മാർ ഓരോരുത്തരെയും സമീപിച്ച് കുമാരിയുടെ രത്നമോതിരം തിരഞ്ഞു. കുമാരിയുടെ ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ അമ്പരന്നുപോയ തേരാളിക്കും മോതിരം ഹാജരാക്കാനായില്ല. അപ്പോൾ ഇളയ സഹോദരൻ മോതിരം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് മുന്നോട്ടുവന്നു പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, കുമാരിയുടെ രത്നമോതിരം അടിയന്റെ കൈയിലുണ്ട്!’

എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ ഇടയനിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. രാജാവും അതുകണ്ട് അമ്പരന്നു. കേവലമൊരു ഇടയന്റെ കൈവശം രത്നമോതിരം എങ്ങനെ വന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു. അപ്പോൾ ഇളയ കുമാരി പറഞ്ഞു:

‘പിതാവേ, ഇദ്ദേഹമാണ് പാമ്പിനെക്കൊന്ന് എന്നെയും സഹോദരിമാരെയും രക്ഷിച്ചത്.’

‘പച്ചക്കള്ളം! ഈ ഇടയൻ ആ പരിസരത്തെങ്ങും വന്നിട്ടുപോലുമില്ല. സാഹസികമായി ഏറ്റുമുട്ടി പാമ്പിനെ കൊന്നത് ഞാനാണ്. കുമാരി പോലും ഇക്കാര്യം മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചതുമാണ്. ഇപ്പോൾ പുതിയ അവകാശവാദവുമായി വന്ന ഇടയനെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട് മഹാരാജാവേ.’

തേരാളി ക്ഷുഭിതനായി.

മകളുടെ വാക്കുകൾ മഹാരാജാവുപോലും വിശ്വാസത്തിലെടുത്തില്ല. തന്റെ ആട്ടിടയന് ശക്തനായ ശത്രുവിനെ കൊല്ലാനായില്ല എന്നുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

‘പിതാവേ, ഞാൻ പറഞ്ഞത് അങ്ങേക്ക് വിശ്വാസമായില്ലെങ്കിൽ തെളിവു ഹാജരാക്കാൻ ഈ ഇടയന് കഴിയും. മൂന്നു തവണയായി ഇദ്ദേഹം പാമ്പിന്റെ പതിനെട്ടു തലകളാണ് അരിഞ്ഞത്. അതിൽനിന്നുള്ള പതിനെട്ട് പാമ്പിൻനാവുകൾ ആർ ഹാജരാക്കുന്നുവോ അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ ഭർത്താവാക്കും.’ ഇളയ കുമാരി ധൈര്യസമേതം പറഞ്ഞു.

‘അതുകൊള്ളാം. പാമ്പിനെ നേരിട്ടാക്രമിച്ച തേരാളിയുടെ കൈവശം പാമ്പിൻനാവുകൾ ഉണ്ടാവുമല്ലോ. അത് വേഗം ഹാജരാക്കൂ!’

രാജാവ് തേരാളിയോട് പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് അയാൾ വിളിപ്പോയി. ആ സമയം ഇടയൻ സഞ്ചിയിൽ നിന്നും പതിനെട്ട് നാവുകളെടുത്ത് രാജാവിനു മുന്നിൽ നിരത്തിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഇനിയെങ്കിലും അങ്ങനെയൊന്നു വിശ്വസിക്കൂ. തേരാളി ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയതുമൂലമാണ് മൂന്നു കുമാരിമാർക്കും അങ്ങയോട്

സത്യം പറയാൻ ധൈര്യമില്ലാതെപോയത്.’

അതോടെ രാജാവിന്റെ സംശയങ്ങളെല്ലാം നീങ്ങി. ചതിയനായ തേരാളിയെ മൂക്കാലിയിൽ കെട്ടി നൂറടി കൊടുത്ത് രാജ്യത്തിനു പുറത്താക്കാൻ അദ്ദേഹം കല്പിച്ചു. ധീരനായ ഇളയ സഹോദരൻ തന്റെ കഥകളെല്ലാം രാജാവിനോട് വിശദീകരിച്ചു. തന്റെ മകൾക്ക് എന്തു കൊണ്ടും യോഗ്യനായ അയാൾക്ക് ഇളയവളെ വിവാഹം കഴിച്ചു നല്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല.

അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. പാതിരാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായി ഇളയ സഹോദരൻ കുറെ നാൾ കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. മൂത്ത സഹോദരനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമകൾ അയാളെ വേട്ടയാടിയപ്പോൾ ഭാര്യയുടെ അനുവാദത്തോടെ ഒരുന്നാൾ കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങി.

ഇളയ സഹോദരൻ ഓക്കുമാരത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. ജ്യേഷ്ഠൻ തറച്ചുവെച്ച കത്തി മുഴുവൻ തുരുമ്പിച്ചതു കണ്ട് അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠന് എന്തോ ആപത്തു പിണഞ്ഞതറിഞ്ഞ് അയാൾ തന്റെ സഹായികളെയും കൂട്ടി വലത്തോട്ടുള്ള വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു. നടന്നുനടന്ന് അയാൾ മരങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട മാളികയ്ക്കടുത്തെത്തി. മാളികയുടെ പുറത്ത് ആരെയും കാണാതെവന്നപ്പോൾ അയാൾ അകത്തു കയറിനോക്കി. ഒടുവിൽ വലിയൊരു മുറിയുടെ നടുവിൽ തനിച്ചിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടെത്തി.

‘അതിസുന്ദരിയായ നീയാരാണു? ഇവിടെ തനിച്ചിരിക്കാൻ നിനക്ക് ഭയമില്ലേ?’

ഇളയ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനാണ് ഈ മാളികയിലെ രാജകുമാരി. പിന്നെത്തിന് ഇവിടെ കഴിയാൻ ഭയക്കണം? പിന്നെ തനിച്ചായിപ്പോയതിന്റെ കാരണം. അതൊരു കഥയാണ്. ഒരു വെള്ളമാൻ ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ച് ഇതിലെ ഓടിപ്പോയി. അതിനെ പിടികൂടാൻ പോയതാണ് എന്റെ അച്ഛനും ബന്ധുക്കളും. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അവരെല്ലാം ശിലയായി മാറി. അനാഥയായ എന്നെ നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ സഹായിക്കാനാവും?’

അവൾ കണ്ണു തുടച്ചു.

‘ഞാൻ ശ്രമിക്കാം.’

അയാൾ അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

‘കുറച്ചുനാൾ മുൻപ് നിങ്ങളുടെ മുഖച്ഛായയുള്ള മറ്റൊരു യുവാവും എന്നോട് ഇതുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടു പോയതാണ്. പിന്നെ, അയാളെക്കുറിച്ച് കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ല.’ കുമാരി പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ. അതെന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ തേടിയാണ് ഞാനിവിടെയെത്തിയതും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ഇളയ സഹോദരൻ സഹായികളെയും കൂട്ടി അവിടം വിട്ടുപോയി.

കുറെ നേരത്തെ തിരിച്ചിലിനുശേഷം അയാൾ വെള്ളമാനിയെ കണ്ടു. അതിനെ പിന്തുടർന്ന് കുറെ ദൂരം ചെന്നതും അതെങ്ങോ അപ്രത്യക്ഷമായി. മാനിയെ തേടിനടന്ന് ഇളയ സഹോദരൻ മഞ്ഞുമൂടിയ ഒരിടത്തെത്തി. അവിടെയിരുന്ന് തീ കായുന്ന വൃദ്ധയെക്കണ്ട് അയാൾ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു ചോദിച്ചു:

‘അമ്മമ്മേ, ഞാനും എന്റെ സഹായികളും ഇവിടെയിരുന്ന് അല്പം തീ കായട്ടെ?’

‘അതിന് വിരോധമില്ല. അതിനു മുൻപ് ഞാൻ നിങ്ങളെയൊന്ന് അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ഇങ്ങ് അടുത്തു വരു.’

പല്ലിലാത്ത മോണകാട്ടി ചിരിച്ച് വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, അവർ വൃദ്ധയുടെ അടുത്തു ചെന്നില്ല. ഇളയ സഹോദരൻ വാളുരി അവർക്കു നേരെ നീട്ടി ആജ്ഞാപിച്ചു.

‘ങ്ഹും, നിങ്ങളൊരു വ്യാജസ്ത്രീയാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ആ കാണുന്ന ശിലകളൊക്കെ ആരാണെന്ന് പറയൂ.’

ഇളയ സഹോദരന്റെ ഭാവമാറ്റം കണ്ട് ഭയന്ന വൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

‘പറയാം. ഇതെല്ലാം ഞാൻ മന്ത്രവാദത്താൽ ശിലയാക്കി മാറ്റിയ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളുമാണ്.’

‘എങ്ങനെയാണ് ഇവരെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുക എന്നുമറിയണം. പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഞാനെന്റെ വാളിൽ കോർക്കും!’

അയാൾ ആക്രോശിച്ചു.

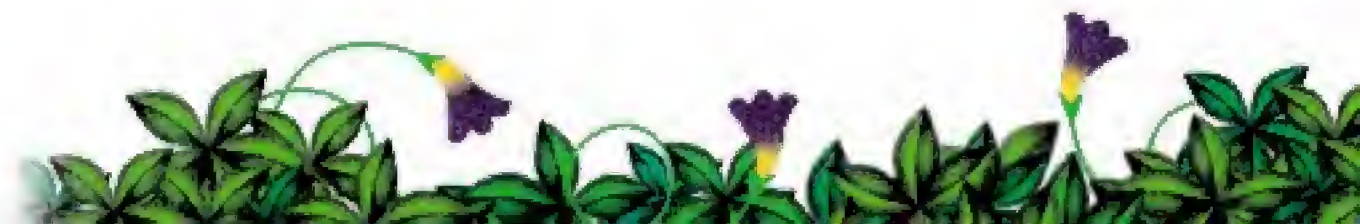
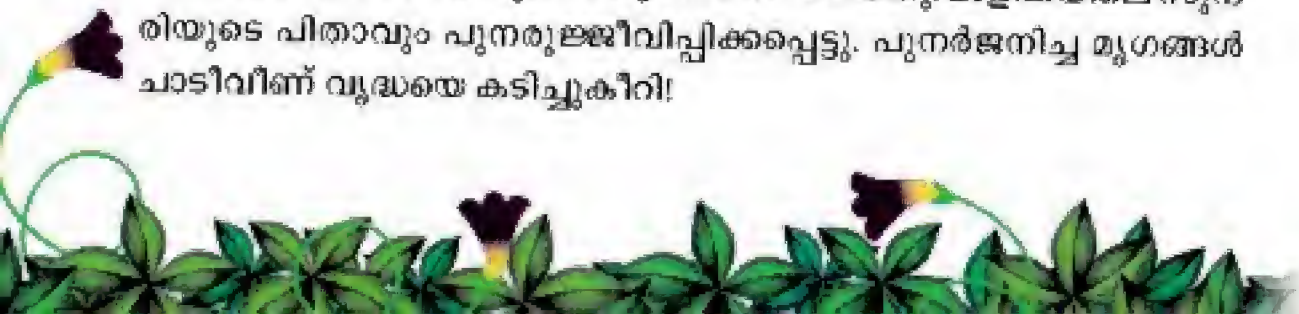
‘ഈ അടുപ്പിലെ ചാരം ശിലകൾക്കുമേൽ വിതറിയാൽ തത്ക്ഷണം അവർക്കെല്ലാം പഴയ രൂപം വീണ്ടുകിട്ടും.’ പേടിച്ചുവിറച്ച് വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

അയാൾ അടുപ്പിൽനിന്നും ചാരം വാരി അവിടെക്കുണ്ടു ശിലകളിലൊക്കെ തുവി. അപ്പോൾത്തന്നെ അവരെല്ലാം മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളുമായി മാറി. അക്കൂട്ടത്തിൽ തന്റെ മുത്ത സഹോദരനെയും കണ്ട് അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച അനുജനെ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരൻ സ്നേഹപൂർവ്വം ആലിംഗനം ചെയ്തു. മാളികയിലെ സുന്ദരിയുടെ പിതാവും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പുനർജനിച്ച മൃഗങ്ങൾ ചാടിവീണ് വൃദ്ധയെ കടിച്ചുകീറി!

മാളികയിലെ രാജാവ് തന്റെ മകളെ മുത്ത സഹോദരന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. ഒപ്പം പകുതിരാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായും അയാളെ വാഴിച്ചു. ഇളയ സഹോദരൻ കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി സുഖജീവിതം തുടങ്ങി.

ദുർമന്ത്രവാദിനിയായ വൃദ്ധയുടെ ശാപത്താൽ വഴിതെറ്റിപ്പോയ വെള്ളമാനാകട്ടെ, അവളുടെ മരണത്തോടെ സ്വതന്ത്രനായി. ബാധ നിശ്ചിത വെള്ളമാൻ കാട്ടിൽ സുഖമായി ജീവിച്ചു.

എൽ. കൊപ്പിലോവ

ഒരാൾക്ക് എത്ര മണ്ണു വേണം?

വളരെക്കാലം മുൻപ് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പാഹോം എന്ന പേരായ കർഷകൻ തന്റെ ഭാര്യയോടും മൂന്നു മക്കളോടുംമൊപ്പം താമസം ചെയ്തിരുന്നു. അയാൾക്ക് നൂറ്റി ഇരുപത്തിമൂന്ന് ഏക്കർ ഭൂമിയും ഒരു പുരത്തകിടിയും സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നു. കുറെ കന്നുകാലികളെ അയാൾ വീടെ വളർത്തി. അവയുടെ പാലു വിറ്റ് അയാൾ പണമുണ്ടാക്കി.

എന്നാൽ, കന്നുകാലികൾ വളരെവേഗം പെറ്റുപെരുകി. അവയുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ തന്റെ ഭൂമിക്ക് വിസ്തൃതി കുറവാണെന്ന അയാൾക്കു തോന്നി. കന്നുകാലികളെ വളർത്താൻ കുറെക്കൂടി സ്ഥലം വേണമെന്ന് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. സമീപസ്ഥലങ്ങൾക്കെല്ലാം വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടിവരും. ചുളുവിലയ്ക്ക് കുറച്ചു സ്ഥലം സംഘടിപ്പിക്കാമോ എന്നതായി അയാളുടെ ചിന്ത. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും ഇതു തന്നെയായിരുന്നു അയാളുടെ മനസ്സിൽ.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു വ്യാപാരി പാഹോമിന്റെ വീട്ടിലെത്തി.

അന്യനാടുകളിലെ കച്ചവടം കഴിഞ്ഞ് തന്റെ കുതിരപ്പുറത്ത് മടങ്ങുകയായിരുന്നു അയാൾ. പാഹോമിനെ മുൻപരിചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കുതിരയ്ക്ക് കുറച്ചു മുതിര കൊടുത്തിട്ടാവാം യാത്രയെന്ന് അയാൾ കരുതി. പാഹോം അയാളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും ചുടുള്ള പായ കൊടുത്ത് സത്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ തന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പ് വ്യാപാരിയോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, എനിക്കെത്ര കന്നുകാലികളുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ? ഇവയെയൊക്കെ വളർത്താനുള്ള ഭൂമി എനിക്കില്ല. കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് കുറച്ചു ഭൂമി കിട്ടുമോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണ് ഞാൻ. നിങ്ങൾക്കെന്നെ സഹായിക്കാനാവുമോ?’

അതുകേട്ട് വ്യാപാരിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാനാണ്. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മളിപ്പോൾ കണ്ടുമുട്ടുകയും നിങ്ങളിക്കാര്യം എന്നോട് പറയുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നോ? ഞാനിപ്പോൾ വരുന്നത് ബഷ്കീറുകളുടെ നാട്ടിൽനിന്നാണ്. നോക്കെത്താത്തത്ര പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഉടമകളാണ് ബഷ്കീറുകൾ. അവരിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്കെത്ര ഭൂമി വേണമെങ്കിലും സ്വന്തമാക്കാനാവും.’

‘അങ്ങനെയാണോ? എന്നാലും ഭൂമിക്ക് അവിടെ എന്തു വിലവരും?’

പാഹോമിന് ഉത്സാഹമായി.

‘കേവലം ആയിരം നാണയം കൊടുത്താൽ നിങ്ങൾക്കവിടെ പതിമൂവായിരം ഏക്കറോളം ഭൂമി കിട്ടും. അതു തരിശുഭൂമിയൊന്നുമല്ല. ഏതു കൃഷിക്കും യോജിച്ച വളക്കൂറുള്ള മണ്ണാണ്. എത്ര വർഷം അലഞ്ഞുനടന്നാലും ഇതിലും നല്ല ഭൂമി നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടില്ല.’

വ്യാപാരി വിശദീകരിച്ചു.

‘ആയിരം നാണയത്തിന് പതിമൂവായിരം ഏക്കർ ഭൂമിയോ? എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല. ഏതായാലും ഈ ശുഭവാർത്ത പറഞ്ഞുതന്ന താങ്കളോടേനിക്ക് തീർത്താൽ തീരാത്ത കടപ്പാടുണ്ട്. നാളെത്തന്നെ ഞാൻ ബഷ്കീറുകളുടെ നാട്ടിലേക്ക് യാത്രപുറപ്പെടുകയാണ്.’

പാഹോം വ്യാപാരിയെ യാത്രയയച്ചു.

അയാൾ പിറ്റേന്ന് തന്റെ പരിചാരകനെയും കൂട്ടി ബഷ്കീറുകളുടെ നാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ഏഴു ദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അവർ അവിടെയെത്തി. ഭൂവുടമകളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി അയാൾ കുറെ വിശിഷ്ടസമ്മാനങ്ങളും കൈയിൽ കരുതിയിരുന്നു. ബഷ്കീറുകളുടെ

താവളത്തിലെത്തിയ പാഹോം അവരുടെ നേതാവിനെക്കണ്ട് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. സ്ഥാനങ്ങൾ നൽകി.

‘ബഷ്കീറുകളുടെ നേതാവേ, വണക്കം! ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽനിന്നും അങ്ങേയ്ക്കായി കൊണ്ടുവന്ന ഈ ഉപഹാരങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചാലും!’

‘കൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെ നല്ല മനസ്സിന് നന്ദിയുണ്ട്. പറയൂ, നിങ്ങളെ ഏതുവിധത്തിലാണ് ഞങ്ങൾക്ക് സഹായിക്കാനാവുക?’ നേതാവ് ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ കന്നുകാലികളെ വളർത്താൻ കുറച്ചു സ്ഥലം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്,’ പാഹോം തന്റെ ആവശ്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഇക്കാരണത്താലാണ് ഞങ്ങളുടെ അധീനതയിലുള്ള കൃഷിഭൂമിയാണ്. അതിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളത്രയും അളന്നെടുക്കാം,’ നേതാവ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാനിവിടെ ആദ്യമായാണ് വരുന്നത്. ഇവിടത്തെ ഭൂമിയിലെയെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊന്നുമറിയില്ല. അതെത്രയാണെന്നറിഞ്ഞാൽ നന്നായിരുന്നു.’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങളുടെ ഭൂമിക്ക് എന്നും ഒരേയൊരു വിലയേയുള്ളൂ. പ്രതിദിനം ആയിരം നാണയം മാത്രം.’ ബഷ്കീറുകളുടെ നേതാവ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? പ്രതിദിനം ആയിരം നാണയമോ? ഇത് വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയിലേക്ക് ഏക്കറിന് ഇത്രയെന്ന കണക്കിലല്ലേ പറയാറ്?’ അയാൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘എന്നാൽ ഇവിടെ അങ്ങനെയല്ല. ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കെത്ര ദൂരം നടന്നെത്താനാവുമോ അത്രയും ഭൂമി ആയിരം നാണയം തന്ന് നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തമാക്കാം,’ നേതാവ് വിശദീകരിച്ചു. പാഹോം അതെല്ലാം കേട്ട് അന്തിച്ചുനിന്നു.

‘പക്ഷേ, ഞാൻ നടന്നുതീർത്ത സ്ഥലങ്ങൾ എത്രയെന്ന് എങ്ങനെ മനസ്സിലാവും?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ നടന്നുതുടങ്ങുന്ന സ്ഥലത്ത് ഞാനൊരു അടയാളം വെക്കും. കൈയിലൊരു മൺകോരിയുമായി നിങ്ങൾ വൃത്താകൃതിയിൽ നടന്ന് പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തുതന്നെ തിരിച്ചെത്തണം. പിന്നീട് വഴികളിൽ മൺകോരിക്കൊണ്ട് അടയാളമിടുകയും വേണം.’

നേതാവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് പാഹോമിന് സന്തോഷമായി. വളരെയേറെയും തനിക്ക് ഒരുപാടു ഭൂമി സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അയാൾ ഉറപ്പിച്ചു.

‘പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. സൂര്യനുദിച്ച ശേഷമേ നിങ്ങൾക്കു നടക്കാനാവൂ. സൂര്യാസ്തമയത്തിനു മുൻപ് പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു മടങ്ങിയെത്തുകയും വേണം. അല്ലാത്തപക്ഷം, ആ ഭൂമി മുഴുവൻ നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടമാവും,’ നേതാവ് പറഞ്ഞു.

ആ വ്യവസ്ഥ സമ്മതിച്ച് പാഹോം ആയിരം നാണയങ്ങളടങ്ങിയ സഞ്ചി അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തു. പിന്നെ, ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അവരുടെ അതിഥിയായി കൂടാരത്തിൽ ചെന്നുകിടന്നു.

വരാൻപോകുന്ന മഹാഭാഗ്യമോർത്തപ്പോൾ പാഹോമിന് ഉറക്കം വന്നില്ല. ബഷ്കീറുകളുടെ മണ്ണ് സ്വന്തമാക്കി അവിടെ പുതിയ കെട്ടിടം പണിയുന്നതു സ്വപ്നം കണ്ട് അയാൾ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. പുലർച്ചെ അല്പനേരം മാത്രമാണ് അയാളൊന്നു മയങ്ങിയത്.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ അയാൾ ഒരു മലയടിവാരത്തെത്തി. ബഷ്കീറുകളുടെ തലവനും അനുചരന്മാരും പാഹോമിന്റെ പരിചാരകനും അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. സൂര്യൻ ഉദിച്ചുവരുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സൂര്യാദയം കണ്ടിട്ടേ നടത്തം തുടങ്ങാവൂ എന്നാണ് വ്യവസ്ഥ. അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടി.

‘ഓഹും, ഇക്കൊണ്ടുന്ന കുന്നിൻചരിവും കുന്നുമെല്ലാം ഇന്നു വൈകീട്ടോടെ എനിക്കു സ്വന്തമാകും. ആരെയും അസൂയപ്പെടുത്തുന്ന വിധത്തിലുള്ള സാമ്രാജ്യത്തിന് ഞാനുടമയാകും!’

തലവൻ തന്റെ രോമത്തൊപ്പിയെടുത്ത് പുൽപ്പരപ്പിൽ വെച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഇവിടെനിന്നാണ് നിങ്ങൾ നടത്തം തുടങ്ങേണ്ടത്. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുംമുൻപ് നടത്തത്തിന്റെ വട്ടം പൂർത്തിയാക്കി ഈ തൊപ്പിയിൽ നിങ്ങൾ തൊടണം. അത്രയും ഭൂമി നിങ്ങളുടെ പേരിൽ ഞാനുടനെ എഴുതിത്തരും.’

സൂര്യനുദിച്ചതും പാഹോം മൺകോരിയും തോളിൽ വെച്ച് നടപ്പ് തുടങ്ങി. തനിക്ക് ഒട്ടും നേരം കളയാനില്ലെന്നും കഴിയുംവേഗം കൂടുതൽ അകലേക്കു നടന്ന് ഉച്ചയോടെ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങണമെന്നും അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. കാലുകൾ പരമാവധി വലിച്ചുവെച്ച് വേഗത്തിലാണ് അയാൾ നടന്നത്.

കുറെ ദൂരം നടന്നതും അയാൾ വല്ലാതെ വിയർത്തു. പുറത്തെ രോമക്കുപ്പായം ഊരിയെറിഞ്ഞ് അയാൾ നടപ്പു തുടർന്നു. അപ്പോഴേക്കും ബഷ്കീറുകളുടെ തലവനിൽനിന്നും അയാൾ ഏറെ അകലെയായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നടത്തത്തിനിടെ എവിടെയെങ്കിലും കുറച്ചിരുന്ന്

കഴിക്കാമെന്നു കരുതി കൊണ്ടുവന്ന പ്രാതൽ അയാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അത് കഴിക്കാനിരുന്നു സമയം കളഞ്ഞാൽ അത്രയും കുറച്ചു ഭൂമിയല്ലേ സ്വന്തമാക്കാനാവൂ?

സൂര്യന്റെ വെയിലിന് നല്ല ചൂടായി. തുടർച്ചയായുള്ള നടത്തം അയാളെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. വല്ലാത്ത വിശപ്പും ദാഹവും തോന്നി. ഉച്ചക്ഷണം പൊതിയും കൈയിലുണ്ട്. എന്നാൽ, മരത്തണലിലിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ചു സമയം കളയാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല. രണ്ടു കഷണം ഉണക്ക റൊട്ടി നടത്തത്തിനിടയിൽ കടിച്ചുതിന്ന്, കുപ്പിയിൽനിന്ന് രണ്ടു കവിൾ വെള്ളവും കുടിച്ച് അയാൾ നടപ്പു തുടർന്നു.

സൂര്യൻ തലയ്ക്കു മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ നേരം നട്ടുച്ചയായെന്ന് അയാൾ ഓർത്തു. സൂര്യാസ്തമയത്തിനു മുൻപേ രോമത്തൊപ്പിയുടെ അടുത്ത് തിരിച്ചെത്തണം. വന്ന അത്രയും ദൂരം തിരിച്ചു നടക്കാനുണ്ട്. ഇനിയും മടക്കം വൈകിയാൽ തനിക്ക് ലക്ഷ്യത്തിലെത്താനായെന്നു വരില്ല.

അയാൾ തിരിച്ചു നടക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ മുന്നിലെ പച്ചപ്പുനിറഞ്ഞ ഭൂമി കണ്ടു. ഇത്ര നല്ല ഭൂമി നേടാനുള്ള സുവർണാവസരം കൺമുന്നിലുള്ളപ്പോൾ അത് പുറകാലുകൊണ്ട് തട്ടിക്കളയുന്നതു ബുദ്ധിയല്ല. കുറച്ചു ഭൂമികൂടി സ്വന്തമാക്കിയശേഷം അല്പം വേഗത്തിൽ തിരിച്ചു നടന്നാൽ മതിയാകും.

അയാൾ ആവേശത്തോടെ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

രാവിലെ മുതലുള്ള നടത്തത്തിൽ അയാളുടെ കൈകാലുകൾ തളർന്നു. ദേഹം കൂഴഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇതിനകം നടന്നു കീഴടക്കിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പൂർണതൃപ്തി വന്നില്ലെങ്കിലും അയാൾ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി. ഇനി തനിക്ക് അധികസമയം ബാക്കിയില്ലെന്ന് അയാൾക്കു ബോധ്യമായി. നേരെ നടന്നാൽ ഒരുപക്ഷേ, താൻ ലക്ഷ്യം കാണില്ലെന്നു തോന്നിയ പാഹോം ഒരു കുറുക്കുവഴി ആലോചിച്ചു. എതിർവശത്തുനിന്നും കുന്നിൽ ഒരു കുഴിയുണ്ടാക്കി അതിലേ വന്ന വഴിയിലെത്താമെന്നായി അയാളുടെ ചിന്ത. മൺകോരികൊണ്ട് അയാൾ ശ്രമപ്പെട്ട് വഴിയുണ്ടാക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ വിരലുകൾ പൊട്ടുകയും കാലുകൾ വിണ്ടുകീറുകയും ചെയ്തു.

സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവന്നു. തണുപ്പുകാറ്റ് ചെറുതായി അടിക്കാനും തുടങ്ങി. അയാൾ മുന്നോട്ടു നോക്കി. രോമത്തൊപ്പിയുടെ അടുത്തേക്ക് ഇനിയും ഒരുപാട് ദൂരമുണ്ട്. അസ്തമയത്തിനാണെങ്കിൽ കുറച്ചു നേരവും. അയാൾ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, നിശ്ചിതസമയത്തിനകം എനിക്ക് ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്താനാവാതെ വരുമോ? ഇതുവരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു നേടിയതെല്ലാം സ്വന്തമാകാതെ നഷ്ടപ്പെടുമോ? പടിക്കൽവെച്ചു കലമുടയ്ക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലാകുമോ ഞാൻ?’

പാഹോം നടത്തത്തിന് പകരം ഓടാൻ തുടങ്ങി. ശരീരമാസകലം കനത്ത വേദന തോന്നി. കൃഷ്ണായം മുഴുവനും വിയർപ്പിൽ നനഞ്ഞു കൂതിർന്നു. കാലുകളിലെ മുറിവുകളിൽനിന്നു രക്തം പൊടിഞ്ഞു. മൺകോരി നിലത്തു കൂത്തിയായിരുന്നു അയാളുടെ ഓട്ടം. അതുകൂടിയില്ലെങ്കിൽ തളർന്നുവീഴുമെന്ന അവസ്ഥയായി. അയാളുടെ ഹൃദയം കൊല്ലന്റെ ചുറ്റിക കണക്കെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നെഞ്ച് കൊല്ലന്റെ കൂടാപോലെ ഉയർന്നുതാണു. കാലുകൾ ഇടറിനീങ്ങി.

ഒരുപക്ഷേ, താൻ മരിച്ചുവീഴുമെന്നുതന്നെ അയാൾ ഭയന്നു. മരണത്തെക്കാൾ അയാളെ ദുഃഖിതനാക്കിയത് കണ്ണായ ഈ സ്ഥലം മുഴുവനും നഷ്ടമാകുമല്ലോ എന്ന ചിന്തയാണ്. അയാൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് ഓട്ടം തുടർന്നു.

സൂര്യൻ ഏതാണ്ട് അസ്തമിച്ചുതുടങ്ങിയതും പാഹോം രോമത്തൊപ്പി കാണാവുന്നത്ര അടുത്തെത്തിയിരുന്നു. ഇനി അല്പംകൂടി മുന്നോട്ടു പോയാൽ മതി. പിന്നെ, താൻ പഴയ ദരിദ്രകർഷകനല്ല. ഏക്കറുകണക്കിനു കൃഷിഭൂമിയുടെ യജമാനനാണ്!

ഏത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കാലുകൾ താൻ വിചാരിച്ചപോലെ മുന്നോട്ടു പോകുന്നില്ല. ദേഹമെങ്ങും വേദനകൊണ്ട് നീറുകയാണ്. ബഷ്കീറുകളുടെ നേതാവിനെയും അനുചരന്മാരെയുമൊക്കെ തനിക്കിപ്പോൾ കാണാനാവും. സൂര്യാസ്തമയത്തിന് നിമിഷങ്ങൾ മാത്രമേ ഇനിയുള്ളൂ. രോമത്തൊപ്പിയിൽ തൊടാനും അത്രമാത്രം സമയം മതി. അയാൾ വീണ്ടും കൂതിച്ചു.

‘ഇയാളൊരു അസാമാന്യൻതന്നെ! ഇത്രയേറെ ഭൂമി നാളിതുവരെ ആരും സ്വന്തമാക്കിയിട്ടില്ല. ഇയാൾ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുമെന്നുതന്നെയാണ് തോന്നുന്നത്,’ തലവൻ പറഞ്ഞു.

പാഹോം രോമത്തൊപ്പിയുടെ തൊട്ടടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സൂര്യാസ്തമയവും പൂർണ്ണമാകുന്നു. അയാൾ കൈകൾ നീട്ടി മലർന്നടിച്ച് ഒറ്റവീഴ്ച! അയാളുടെ വിരലുകൾ രോമത്തൊപ്പിയിൽ സ്പർശിച്ചു.

‘നിശ്ചയമായും അയാൾ ലക്ഷ്യം കണ്ടു. ഇക്കണ്ട ഭൂമി മുഴുവനും അയാൾക്കുള്ളതാണ്. അയാളെ വിളിച്ചെഴുന്നേല്പിക്കൂ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഭൂമി അയാളുടെ പേരിലാക്കി പ്രമാണം തയ്യാറാക്കാം.’

ബഷ്കീറുകളുടെ തലവൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘യജമാനനേ, എഴുന്നേല്ക്കൂ. അങ്ങ് ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞു!’

പാഹോമിന്റെ പരിചാരകൻ കമിഴ്ന്നുകിടക്കുന്ന അയാളെ കൂലുക്കി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആ സന്തോഷവാർത്ത കേട്ടിട്ടും അയാൾ എഴുന്നേറ്റില്ല.

‘യജമാനേ...’

പരിചാരകൻ വീണ്ടും വിളിച്ചു. മറുപടിയുണ്ടാകാതെ വന്നപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖം വാടി. എന്തോ പത്തികേടു തോന്നിയതിനാൽ ബഷ്കീറുകളുടെ തലവനും അനുചരന്മാരും അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പരിചാരകൻ പാഹോമിനെ താങ്ങിയെടുത്ത് മലർത്തിക്കിടത്തി.

എല്ലാവരും ഞെട്ടി.

ആ കർഷകന്റെ ശരീരം അതിനകം നിശ്ചലമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു! വായിൽനിന്ന് ഒലിച്ചിറങ്ങിയ ചോര ആ മുഖത്ത് ഉണങ്ങിപ്പിടിച്ചുകിടന്നു.

തന്റെ വലിയ നേട്ടം അറിയുംമുമ്പേ അയാൾ മരിച്ചുവീണിരുന്നു!

ബഷ്കീറുകൾ തങ്ങളുടെ രോമത്തൊപ്പികൾ ഊരി പരേതന് അഭിവാദ്യമർപ്പിച്ചു.

‘പാവം മനുഷ്യൻ! എത്രയോ ഏക്കർ ഭൂമി മോഹിച്ചു വന്ന ഇയാൾക്ക് യഥാർഥത്തിൽ എത്ര മണ്ണാണ് വേണ്ടതെന്നു നോക്കൂ.’

തലവൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അനുചരന്മാരിലൊരാൾ മുതദേഹത്തിന്റെ നീളം അളന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞു:

‘കേവലം ആറടി മണ്ണ്!’

അങ്ങനെ, പാഹോം തന്റെ വലിയ മോഹങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ആറടി മണ്ണിൽ ശാന്തനായി ഉറങ്ങി.

വലിയ നേട്ടങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിച്ചതിൽ അഹങ്കരിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും വാസ്തവത്തിൽ ഇതിൽക്കൂടുതൽ മണ്ണിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ഇതുപക്ഷേ, മനുഷ്യർ എന്നാണോവോ മനസ്സിലാക്കുക?

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

പൂച്ചക്കുട്ടി

റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വാസ്യ എന്ന ആൺകുട്ടിയും കാത്യ എന്ന പെൺകുട്ടിയും താമസിച്ചിരുന്നു. ആ സഹോദരങ്ങൾ അച്ഛനമ്മമാരോടൊപ്പം സ്നേഹത്തോടെ കഴിഞ്ഞു. തുവെള്ള നിറമുള്ള ഒരു കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പൂച്ചയെ ലാളിക്കാനും അതിന് യഥാസമയം പാലും മറ്റും കൊടുക്കാനും വാസ്യയും കാത്യയും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയെ കാണാതായി. മറ്റേ തെങ്കിലും വീട്ടിൽ പോയതായിരിക്കുമെന്നും ഉടനെ തിരിച്ചെത്തുമെന്നും വീട്ടുകാർ ആദ്യം കരുതി. എന്നാൽ, പല ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും കുറിഞ്ഞിയെ കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അവർക്കു പരിഭ്രമമായി. കുറിഞ്ഞിക്ക് അരുതാത്തതെങ്കിലും പറ്റിയിരിക്കുമോ എന്ന് വാസ്യയും കാത്യയും ഭയന്നു. അങ്ങനെയൊന്നും വരല്ലേ എന്നവർ ഈശ്വരനോട് നെഞ്ചുരുകി പ്രാർഥിച്ചു. കുറിഞ്ഞിയെ കണ്ടെത്താൻ അവർ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളൊന്നും വിജയിച്ചില്ല.

ഒരുനാൾ വാസ്യയും കാത്യയും കാലിത്തൊഴുത്തിനടുത്ത് കളിക്കുക

യായിരുന്നു. തൊഴുത്തിനു മുകളിൽ വൈക്കോൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഭാഗത്തുനിന്നും എന്തോ ചില ശബ്ദങ്ങൾ അവർ കേട്ടു. അവർ തലയുയർത്തി, കാതുകുർപ്പിച്ചു നിന്നു.

‘എന്താണത്?’

കാത്യ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘നീയെന്ന് ക്ഷമിക്ക്. ഞാൻ നോക്കട്ടെ.’

വാസ്യ ചെറിയൊരു സാഹസികനായിരുന്നു. അവൻ ചുമരിലൂടെ അള്ളിപ്പിടിച്ച് മുകളിലേക്കു കയറി. അതു കണ്ട് കാത്യയ്ക്ക് നേരിയ പരിഭ്രമമുണ്ടായി. ‘വീഴാതെ സൂക്ഷിക്കണം’ എന്ന് അവൾ ഇടയ്ക്കിടെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരുവിധത്തിൽ വാസ്യ വൈക്കോൽപ്പുരയുടെ മുകളിലെത്തി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അത്യന്തം രസകരമായിരുന്നു. വൈക്കോൽ വിരിച്ചുണ്ടാക്കിയ കിടക്കയിൽ കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച പ്രസവിച്ചു കിടക്കുന്നു. അവളോടൊട്ടി അഞ്ചു പൂച്ചക്കുട്ടികൾ! കണ്ണുപോലും തുറക്കാറായിട്ടില്ല. അവരിൽ ചിലർ കുറിഞ്ഞിയുടെ മുല കുടിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ അമ്മയുടെ ദേഹത്ത് കുത്തി മറിയുന്നു.

പൂച്ചക്കുട്ടികളുടെ കളി കാണാൻ എന്താ രസം!

അഞ്ചിനും ചാരനിറമാണ്. അവരുടെ കാല്പാദങ്ങൾക്ക് അമ്മയുടേതുപോലെ വെളുത്തനിറവും.

‘ചേട്ടാ, എന്താണവിടെ?’

കാത്യയ്ക്ക് അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘നമ്മുടെ കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച പെറ്റു. അഞ്ചു കുട്ടികൾ!’

അവൻ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കും കാണണം പൂച്ചക്കുട്ടികളെ.’

കാത്യ അടുക്കളയിൽച്ചെന്ന് കുറച്ചു പാലുമായി തിരിച്ചെത്തി. അവനവളെ കൈ പിടിച്ച് മുകളിലേക്കു കയറ്റി.

കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയ്ക്കൊപ്പം കളിക്കുന്ന ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ കാത്യയ്ക്കും സന്തോഷം അടക്കാനായില്ല.

‘ഹായ്!’

അവൾ തുള്ളിച്ചാടി. അവൾ കൊണ്ടുവന്ന പാൽ മുഴുവനും കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച കുടിച്ചു. പാത്രം നക്കിത്തുടച്ചുവെച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും അവരുടെ അമ്മയും അവിടെയെത്തി. അമ്മ അഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളെയും കൈവെള്ളയിലെടുത്ത് താഴെയിറക്കി. അപ്പോൾ പൂച്ചക്കുട്ടികൾ ‘മ്യാവ്’ എന്ന് പതുകെ കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മയെയും

കുട്ടികളെയും നല്ല വിശ്വാസമുള്ളതിനാൽ കുറിഞ്ഞിയും എതിർപ്പൊന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

അഞ്ചു പുച്ചക്കുട്ടികളും കാഴ്ചയിൽ ഒരുപോലെയാണ് ഇരുന്നത്. എന്നാൽ, ഒന്നിന്റെ നെറ്റിയിൽ വെളുത്ത നീളൻ വരയുണ്ടായിരുന്നു. പൊട്ടു തൊട്ടതുപോലെ തോന്നിച്ചു അത്. അതിനെ ചൂണ്ടി അമ്മ പറഞ്ഞു:

‘ഇതിനിത്തിരി ഐശ്വര്യം കൂടുതലുണ്ട്. നമുക്കിതിനെ വളർത്താം.’

സത്യത്തിൽ കുറിഞ്ഞിയും അഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളും അവിടെത്തന്നെ വളരണമെന്നതായിരുന്നു വാസ്യയുടെയും കാത്യയുടെയും മോഹം. എന്നാലത് നടക്കാത്ത കാര്യമാണെന്ന് അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് അവരടങ്ങി.

അവരുടെ വീട്ടിൽ പുച്ച പ്രസവിച്ച വിവരമറിഞ്ഞ് അയൽക്കാർ ഓടിയെത്തി. അവർക്കെല്ലാം വേണ്ടത് പുച്ചക്കുട്ടികളെയായിരുന്നു. അവരിൽ പുച്ചക്കുട്ടികളെ നന്നായി നോക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുള്ള നാലു പേർക്ക് അമ്മ കുഞ്ഞുങ്ങളെ നൽകി. പുച്ചക്കുട്ടികളെ കിട്ടിയവർ സന്തോഷത്തോടെയും കിട്ടാത്തവർ സങ്കടത്തോടെയും പിരിഞ്ഞുപോയി.

നെറ്റിയിൽ വെള്ളപ്പൊട്ടുള്ള പുച്ചക്കുട്ടി വാസ്യയുടെയും കാത്യയുടെയും വീട്ടിൽ മിടുക്കനായി വളർന്നുവന്നു. അവരവന് പാലും ഇറച്ചിയും മൊക്കെ നൽകി. അതൊക്കെത്തിന്ന് പുച്ചക്കുട്ടി വേഗം തടിച്ചുകൊഴുത്തു. അവൻ ഏതു നേരവും കുട്ടികൾക്കൊപ്പം കളിച്ചുനടന്നു. അവരുടെ കളികൾ കണ്ടുനിൽക്കാൻ അമ്മയും താത്പര്യം കാട്ടി. ഉറക്കത്തിലും പുച്ചക്കുട്ടി അവരുടെ മെത്തയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. അതിനിടെ, കുറിഞ്ഞി പ്ലച്ചയെ വീണ്ടും കാണാതായി. അമ്മയെ പിരിഞ്ഞതിലുള്ള വിഷമം പുച്ചക്കുട്ടിക്ക് നന്നായുണ്ടായി. എന്നാൽ കുട്ടികളുമായുള്ള സഹവാസംമൂലം ആ പ്രയാസം ക്രമേണ അവനെ വിട്ടുമാറി.

വാസ്യയും കാത്യയും ഒരു ദിവസം മൈതാനത്ത് കളിക്കാൻ പോയി. അന്നാദ്യമായി അവർ പുച്ചക്കുട്ടിയെയും കൂടെക്കൂട്ടി. മൈതാനത്തെ വൈക്കോൽത്തൂറുവിൽ ചാടിയും മറിഞ്ഞും അവൻ കളിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവനെ തനിച്ചുവിട്ട് കുട്ടികൾ പല നിറത്തിലുള്ള ഇലകൾ ശേഖരിക്കാൻ കുറെ ദൂരേയ്ക്കു പോയി. പുച്ചക്കുട്ടിയുടെ കാര്യം തത്കാലം അവർ മറക്കുകയും ചെയ്തു.

പെട്ടെന്നാണ് ഒരാളെ കേട്ടത്. അവർ നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട് കുതിരപ്പുറത്ത് ഒരു നായാട്ടുകാരൻ നിറതോക്കുമായി പോകുന്നു! കുതിരയുടെ മുന്നിലായി രണ്ട് ഉൾമുൻ വേട്ടനായ്ക്കളും ഓടുന്നുണ്ട്.

‘ദൈവമേ സംഗതി കൂഴങ്ങുമല്ലോ. ഈ വേട്ടനായ്ക്കൾ ഇപ്പോൾ പുച്ചക്കുട്ടിയെ കാണും. പിന്നത്തെ കഥ പറയാനുണ്ടോ?’

വാസ്യ സകലശക്തിയുമെടുത്ത് പുച്ചക്കുട്ടിയുടെ അടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞു. വേട്ടനായ്ക്കൾ അതിനകം പുച്ചക്കുട്ടിയെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവ അവനു നേരെ കുറച്ചുകൊണ്ട് ഓടിയടുത്തു. അരുതെന്ന് നായാട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടും അവറ്റകൾ വകവെച്ചില്ല.

ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടേണ്ടതിനുപകരം മണ്ടൻപുച്ചക്കുട്ടി ചെയ്തതെന്തെന്നോ? ദേഹം വളച്ച്, മീശരോമം വിറപ്പിച്ച്, കണ്ണു തുറിച്ച് വേട്ടനായ്ക്കളോട് പോരാടിക്കാണെന്ന ഭാവത്തിൽ ഒറ്റ നിലപ്!

അതോടെ വാസ്യയുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് കൂടി. അവൻ സർവദൈവങ്ങളെയും മനസ്സിൽ വിചാരിച്ച് ഓടി പുച്ചക്കുട്ടിയുടെ അടുത്തേത്തി. വേട്ടനായ്ക്കളും പുച്ചക്കുട്ടിയും തമ്മിൽ നേരിയ ദൂരം മാത്രം. അവൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് പുച്ചക്കുട്ടിയെ സ്വന്തം ശരീരംകൊണ്ട് മുടി കമിഴ്ന്നു കിടന്നു.

സ്വന്തം ഭാരംകൊണ്ട് അവനു വേദനിക്കാതിരിക്കാനും വാസ്യ ശ്രദ്ധിച്ചു. വേട്ടനായ്ക്കൾ തന്നെ കടിച്ചുകീറിയാലും വേണ്ടില്ല, പുച്ചക്കുട്ടിക്ക് ഒന്നും വരരുതെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു.

പക്ഷേ, ഭയന്നതുപോലെയൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. വേട്ടനായ്ക്കൾ അവനെ ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും നായാട്ടുകാരൻ കുതിച്ചെത്തി അവരെ ഓടിച്ചു. വാസ്യ കിടന്ന കിടപ്പിൽ നായാട്ടുകാരനെ നന്ദിയോടെ നോക്കി. അപ്പോഴേക്കും കാത്യയും അവിടെയെത്തി. അവൾ കിതപ്പോടെ തിരക്കി:

‘നമ്മുടെ പുച്ചക്കുട്ടിക്കെന്തെങ്കിലും?’

‘ഭാഗ്യംകൊണ്ട് ഒന്നും വന്നില്ല.’

അവൻ എഴുന്നേറ്റ് പുച്ചക്കുട്ടിയെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തു. അവന്റെ ചുടു പറ്റിയിരുന്ന് പുച്ചക്കുട്ടി ചിണുങ്ങി.

‘മ്യോവു...’

ആദ്യത്തേതും അവസാനത്തേതുമായിരുന്നു പുച്ചക്കുട്ടിയേയും കൊണ്ടുള്ള അവരുടെ ആ പുറത്തുപോക്ക്!

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ഉദാത്തമായ പ്രാർത്ഥന

വളരെക്കാലം മുമ്പാണ്, ഒരു വൈദികശ്രേഷ്ഠനും കുറെ തീർത്ഥാടകരും റഷ്യയിലെ പ്രസിദ്ധമായ ധ്യാനകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് കപ്പലിൽ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ ഗഹനമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ സഹയാത്രികർക്ക് പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പാഠങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ആ വാക്കുകൾ നിധിതുല്യമായ നിർവൃതിയോടെ നെഞ്ചിലേറ്റി. അങ്ങേയറ്റത്തെ ആദരവാണ് തീർത്ഥാടകർ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയത്. അവരുടെ പലവിധ സംശയങ്ങൾക്കും വ്യക്തമായ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാനും വൈദികശ്രേഷ്ഠനു കഴിഞ്ഞു.

ആഴ്ചകൾ നീണ്ട ആ കപ്പൽയാത്ര എന്തുകൊണ്ടും സുഖകരമായിരുന്നു. പതിവിനു വിപരീതമായി കടൽ ഒരിക്കൽപ്പോലും പ്രകാശമില്ലായില്ല. കൊടുംചൂടോ അതിശൈത്യമോ ഉണ്ടായില്ല. തുടർച്ചയായി വീശിയ ഇളംകാറ്റ് അവരുടെ യാത്രാക്ഷീണത്തെപ്പോലും ഒപ്പിയെടുത്തു. വൈദികശ്രേഷ്ഠന്റെ സാന്നിധ്യവും കർത്താവിന്റെ കടാക്ഷവുമാണ് യാത്ര ഇത്ര മേൽ ശാന്തവും സുഖദായകവുമാക്കിയതെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു.

അതിനിടെ ഒരുകാലം തീർത്ഥാടകർ കപ്പലിനടുത്തായി ഒരു തോണി കരാരനെ കണ്ടുമുട്ടി. ഉൾക്കടലിൽ സാഹസികമായി മീൻ പിടിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. അവർ അയാളോടു ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഏതു സമയവും ഇളകിമറിയാവുന്ന ഈ കടലിൽ എന്തു ചെയ്യരുത്തിലാണ് നിങ്ങൾ മീൻ പിടിക്കുന്നത്?’

‘ഞങ്ങൾ എത്രയോ തലമുറകളായി ഈ കടലിലെ മീൻപിടുത്തക്കാരാണ്. കടൽ ചതിക്കില്ലെന്ന വിശ്വാസത്തിലാണ് എന്നും ഞങ്ങളീ ഉൾക്കടലിലെത്തുന്നത്. കരയെക്കാൾ വിശ്വാസവും സുരക്ഷിതത്വബോധവും കടൽ ഞങ്ങൾക്കു തരുന്നുണ്ട്,’ മൂക്കുവൻ പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, ഇത്രയുംകാലം കടലിൽ വന്നിട്ട് നിങ്ങൾക്കുണ്ടായ അവിസ്ഥരണീയസംഭവങ്ങൾ പറയാമോ?’

തീർത്ഥാടകർ തിരക്കി.

‘എടുത്തുപറയാൻ ഒന്നേയുള്ളൂ. അത് ശരിക്കുമൊരു അർദ്ധതക്കാഴ്ചയാണുതാനും.’

അയാൾ വിസ്മയത്തോടെ അവരെ നോക്കി. ആൾക്കൂട്ടം കണ്ട് വൈദികശ്രേഷ്ഠനും അപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു വന്നു. തീർത്ഥാടകരും മൂക്കുവനും അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചു. അവരെ ആശീർവദിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘ഈശോമിശിഹായ്ക്ക് സ്തുതി! താങ്കളുടെ അനുഭവവിവരണം ഞാൻകൂടിയൊന്നു കേൾക്കട്ടെ.’

‘പറയാം. ദാ, അങ്ങു ദൂരെ വരപോലെ ഒരു ഭാഗം കാണുന്നില്ലേ? യഥാർത്ഥത്തിൽ അതൊരു ദ്വീപാണ്. എന്നെ വിസ്മയിപ്പിച്ച അർദ്ധത ദ്വീപ്. ഒരിക്കൽ ഞാൻ ഈ കടലിൽ മീൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, കടൽ പെട്ടെന്ന് ഇളകിമറിഞ്ഞു. തിരകളിൽപ്പെട്ട് എന്റെ തോണി ആടിയുലഞ്ഞു. മരണത്തെ നേരിൽക്കണ്ട നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു അത്. തോണിയും ഞാനും അലക്ഷ്യമായി കുറെ ഒഴുകിനടന്നു. ഒടുവിൽ ആ ദ്വീപിനടുത്തെത്തി. വലിയൊരു തിര എന്റെ തോണിയെ വട്ടംചുറ്റിച്ച് വലിയൊരു പാറക്കല്ലിൽ ഇടിപ്പിച്ചു. തോണിയുടെ അടിപ്പലക ഇളകി. ഇനിയൊരിക്കലും എനിക്കിവിടുന്ന് മോചനമുണ്ടാവില്ല എന്ന് ഞാനുറപ്പിച്ചു. ആകെ തളർന്നുപോയ ഞാൻ ദ്വീപിലെ പുൽപ്പരപ്പിൽ ചെന്നു കിടന്നു. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ട് വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.’

മൂക്കുവൻ വിവരിച്ചു. വൈദികശ്രേഷ്ഠനും തീർത്ഥാടകരും ശ്വാസമടക്കി അതു കേട്ടിരുന്നു.

‘എന്നിട്ടോ?’

അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘പിന്നെയല്ലേ അർദ്ധുതം? പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ ഞാനാ ദീപിപ്പൊന്നു ചുറ്റി നടന്നു കാണാൻ തീരുമാനിച്ചു. വിജനമായ ആ സ്ഥലത്തുകൂടി കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ഒരു കൊച്ചു മൺകുടിൽ കണ്ടു. അതെന്നെ അർദ്ധുത പ്പെടുത്തുകയും സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ മനുഷ്യരു ണ്ടെങ്കിൽ അതിലും വലിയ ഭാഗ്യം വേറെയില്ല. ഞാൻ രണ്ടുംകല്പിച്ച് കുടിലിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു. അപ്പോഴാണ് സന്യാസിമാരെന്നു തോന്നിക്കുന്ന മൂന്നു വൃദ്ധന്മാർ പുറത്തുവന്നു. അവർ എന്നോട് ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ലെങ്കിൽക്കൂടി എന്നെ അകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവരെനിക്ക് ആഹാരവും വെള്ളവും തന്നു. എന്റെ തോണിയുടെ ഇളകി പ്പോയ പലക ഉറപ്പിച്ചുതന്നു. ഞാൻ മൂന്നു പേരോടും പലതും ചോദിച്ചു നോക്കി. ഒടുവിൽ ഒരാൾ ആകെ പറഞ്ഞത്, ‘ഞങ്ങളോടു കരുണ കാട്ടു’ എന്നു മാത്രമാണ്. എന്നെയവർ യാത്രയയച്ചിട്ടാണ് കുടിലിലേക്ക് മടങ്ങി പ്പോയത്,’ മൂക്കുവൻ പറഞ്ഞു.

‘കാഴ്ചയിൽ അവർ എങ്ങനെയിരിക്കും?’

വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ ചോദിച്ചു.

‘അതും വിചിത്രമാണ്. അവരിലൊരാൾ കുള്ളനും കുന്നുള്ളവനു മാണ്. വയസ്സ് നൂറിലേറെക്കാണും. എപ്പോഴും പുഞ്ചിരി വഴിയുന്ന മുഖം. രണ്ടാമൻ അല്പംകൂടി ഉയരംകാണും. വലിയ മീശയുള്ള അദ്ദേഹം കഠിനാധ്വാനിയും തൊണ്ണൂററുനടുത്തു പ്രായമുള്ളവനുമാണ്. മൂന്നാമൻ നല്ല പൊക്കവും വണ്ണവുമുള്ള നരച്ചയാളാണ്. മുഖഭാവം അത്ര പ്രസന്ന മല്ല. ആദ്യത്തെയാൾ വൈദികവസ്ത്രവും രണ്ടാമൻ പിഞ്ഞിക്കീറിയ കോട്ടും മൂന്നാമൻ പായ്ക്കുപ്പണവുമാണ് അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.’

മൂക്കുവന്റെ വിവരണം കേൾവിക്കാരെ ഒന്നുകൂടി അതിശയിപ്പിച്ചു.

‘എങ്കിൽ എനിക്ക് ആ ദീപിപ്പോയി ആ സന്യാസിമാരെ കാണണ മെന്നുണ്ട്. അതിനെന്താണൊരു വഴി?’

വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങോട്ട് കപ്പലിൽ പോവുക എളുപ്പമല്ല. കുറെ ദൂരംകൂടി മുന്നോട്ടു യാത്ര ചെയ്തശേഷം തോണിയിൽ സഞ്ചരിച്ച് അങ്ങേക്ക് അവിടെ യെത്താം.’

മൂക്കുവൻ അവരോട് യാത്ര പറഞ്ഞു പോയി.

അർദ്ധുതദീപിലേക്ക് പോകണമെന്ന ആഗ്രഹം വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ കപ്പിത്താനെ അറിയിച്ചു. അയാൾ പലതും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തെ

പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം തന്റെ നിലപാടിൽനിന്ന് മാറിയില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ കപ്പിത്താൻ ദീപിപ്പൊന്നു നേരെ കപ്പൽ തിരിച്ചു വിട്ടു. ദൂരദർശിനിയിലൂടെ അയാൾ ദീപിപ്പൊന്നെ നിരീക്ഷിച്ചു. ദീപിലെ മൂന്നു സന്യാസിമാരെയും അയാൾ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ കാട്ടിക്കൊ ടുത്തു.

‘ഇനി കപ്പൽ മുന്നോട്ടു പോവില്ല. ദീപിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യാനായി ഞാൻ അങ്ങേക്ക് ഒരു തോണി ഏർപ്പാടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.’

കപ്പിത്താൻ കപ്പൽ നങ്കൂരമിട്ടു.

വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ കയറുകോണിയിലൂടെ ഇറങ്ങി തോണിയിൽ കയറിപ്പറ്റി. തുഴച്ചിലുകാർ ദീപിപ്പൊന്നു നേരെ തോണി തുഴഞ്ഞു. തോണി കരയോടടുത്തപ്പോൾത്തന്നെ തങ്ങളെ നോക്കിനില്ക്കുന്ന മൂന്നു രൂപവും മൂന്നു ഭാവങ്ങളുമുള്ള വൃദ്ധരെ കണ്ടു. തോണിക്കാരെ അവിടെ നിർത്തി അദ്ദേഹം കരയിലേക്ക് നടന്നു.

‘കർത്താവിന്റെ കാര്യവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവട്ടെ.’

വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ കൈകൾ മേലോട്ടുയർത്തി അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. വൃദ്ധന്മാർ ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ.

‘ഈശ്വരവിശ്വാസികളായ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയോടെ ഈ ദീപിൽ കഴിയുന്നുണ്ടെന്ന് കേട്ടറിഞ്ഞു വന്നതാണ് ഞാൻ. കർത്താവിന്റെ ആശ യങ്ങളും പ്രാർത്ഥനാരീതികളും നാടെങ്ങും പ്രചരിപ്പിക്കാൻ നിയുക്തനായ ദൈവദാസനാണ് ഞാൻ. നിങ്ങളെയും ഉദാത്തമായ പ്രാർത്ഥനാക്രമം പഠിപ്പിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു,’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അതിനും വൃദ്ധന്മാർ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

‘ശരിയായ രീതിയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയേ പൂർണ്ണഫലം തരു. നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനാക്രമം എന്തെന്നറിഞ്ഞാലേ അതിലുള്ള പാളിച്ചകൾ എനിക്കു തിരുത്താനാവൂ.’

വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. പ്രായം കൂടിയ വൃദ്ധനാണ് വിനയപൂർവ്വം അതിനു മറുപടി നല്കിയത്.

‘അല്ലയോ ദൈവദാസാ, ദൈവോപാസന ഏതുവിധം വേണമെന്ന തിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ അജ്ഞരാണ്. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളെ സ്നേഹിച്ച്, ഉപാസിച്ചാണ് കഴിയുന്നത്. ഞങ്ങളിൽ കരുണ ചൊരിയണേ എന്നു മാത്രമാണ് എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുക.’

‘അയ്യോ, ഇങ്ങനെയല്ല ശരിയായ പ്രാർത്ഥനാരീതി. അത് എങ്ങനെ വേണമെന്ന് ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചുതരാം. ദൈവത്തെ എങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്ക ണമെന്ന് പരിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തിൽ നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. ആ

രീതിയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണ് ഞാൻ പഠിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നത്. അതിനു നിങ്ങൾക്ക് സമ്മതമാണോ?’

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധന്മാർ പരസ്പരം നോക്കി. പിന്നെ, അനുകൂലാർത്ഥത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘എങ്കിൽ നമുക്ക് തുടങ്ങാം. നമ്മുടെ പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും... അങ്ങനെ പറയൂ,’ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധന്മാർ അത് ഏറ്റുപറയാൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രായം കൂടിയ വൃദ്ധനുമായത്രമേ അത് തെറ്റാതെ പറയാനായുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവർ ആ ശ്രമത്തിൽ നിന്നും പിന്മാറി. വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ ക്ഷമയോടെ അവരെ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടർന്നു. മൂന്നു വൃദ്ധന്മാരും കണ്ണും മനസ്സും തുറന്നും കാതുകുർപ്പിച്ചുമിരുന്നു. പലപ്പോഴും നാവു വഴങ്ങിയില്ലെങ്കിലും അവരുടെ ഉത്സാഹം കെട്ടില്ല. ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട ശ്രമത്തിനൊടുവിൽ ദൈവപ്രാർത്ഥന അതിന്റെ ചിട്ടയിൽത്തന്നെ ഉച്ചരിക്കാൻ മൂന്നു പേർക്കുമായി. അവരുടെ മുർധാവിൽ ചുംബിച്ച് വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയമുള്ളവരേ, ദൈവപ്രാർത്ഥനയുടെ ഉദാത്തതലങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയെന്നും ഇതിൽനിന്നും തെല്ലും വ്യതിചലിക്കാതെ വേണം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ. കർത്താവ് നിങ്ങളെ തുണയ്ക്കും. ഞാനിനി ധ്യാനകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് മടങ്ങുകയാണ്.’

അവർ ശിരസ്സു കുനിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയയച്ചു. അദ്ദേഹം തോണിയിൽ കയറി യാത്ര തുടങ്ങി. അപ്പോഴും വൃദ്ധന്മാർ അക്ഷരസ്ഫുടതയോടെ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തുന്നത് കേൾക്കുമായിരുന്നു. തുഴച്ചിലുകാർ അദ്ദേഹത്തെ കപ്പലിനടുത്തെത്തിച്ചു. കപ്പിത്താനും തീർഥാടകരും അദ്ദേഹത്തെ ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. കപ്പൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. വൃദ്ധന്മാരെ ഉദാത്തപ്രാർത്ഥന പഠിപ്പിച്ചതിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ സഹയാത്രികർക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. അപ്പോൾ അങ്ങകലെ അർദ്ധുത ദ്വീപ് ഒരു വര മാത്രമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കുറെ ദൂരം ചെന്നതും പ്രകാശമാനമായ എന്തോ ഒന്ന് കപ്പലിനെ പിന്തുടരുന്നതായി കപ്പിത്താൻ കണ്ടെത്തി. ഇടിമിന്നൽപോലെയോ കൊള്ളിയാൻപോലെയോ എന്തോ ഒന്ന്! അദ്ദേഹം യാത്രക്കാരോട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ സമുദ്രജീവിതത്തിനിടയിൽ നാളിതുവരെ കാണാത്ത അർദ്ധുതക്കാഴ്ചയാണിത്. നമ്മുടെ കപ്പലിനെ വളരെവേഗം പിന്തുടരുന്ന ഒരു പ്രകാശനാളം കാണുന്നില്ലേ? വൈകാതെതന്നെ അത്

കപ്പലിനടുത്തെത്തും. പിന്നെന്താണാവോ സംഭവിക്കുക?’

വൈദികശ്രേഷ്ഠനും തീർഥാടകരും അതു കണ്ടു. തീർഥാടകരുടെ മുഖത്ത് ആശങ്ക നിഴലിച്ചു. അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ച് വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ പരിഭ്രമിക്കാതിരിക്കൂ. ദൈവദാസനായ ഞാൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ ഒന്നും ഭയക്കേണ്ടതില്ല. ഏതു വിപത്തിനെയും സധൈര്യം നേരിടുന്നതിനായി നമുക്കൊരുമിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാം.’

അദ്ദേഹം സഹയാത്രികർക്ക് പ്രാർത്ഥന ചെയ്യിക്കൊടുത്തു. അവർ ഭയഭക്തി ബഹുമാനങ്ങളോടെ അത് ഏറ്റുചൊല്ലി.

ആ പ്രകാശപുരം അടുത്തടുത്തു വന്നു. കപ്പലിനടുത്തെത്തിയതും അത് മൂന്നു മനുഷ്യരാണെന്ന് വൈദികശ്രേഷ്ഠനു മനസ്സിലായി. മനുഷ്യരെങ്ങനെ കടൽപ്പരപ്പിലൂടെ ഇത്രവേഗം ഓടിവരുന്നുവെന്നോർത്ത് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു. അവർ കുറെക്കൂടി അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അർദ്ധുതം ഇരട്ടിച്ചു.

താൻ പ്രാർത്ഥനാക്രമം പഠിപ്പിച്ച മൂന്നു വൃദ്ധന്മാരാണ് ആ വരുന്നത്!

ദൈവമേ, ഇതെങ്ങനെ?

അഗാധമായ കടൽപ്പരപ്പിലൂടെ അനായാസം ഓടിയോടി...

വൈദികശ്രേഷ്ഠന്റെ ദേഹമാകെ വിയർത്തൊലിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും വൃദ്ധന്മാർ ഓടിയെത്തി കപ്പലിനരികെയെത്തി. അതുകണ്ട് കപ്പിത്താൻ കപ്പലിന്റെ വേഗം കുറച്ചു. വൃദ്ധന്മാർ ജലപ്പരപ്പിൽ നിന്നുതന്നെ തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു:

‘ദൈവദാസാ, ഞങ്ങളുടെ മുദ്രസ്ഥംകൊണ്ട് അങ്ങു പറഞ്ഞുതന്ന പ്രാർത്ഥനാക്രമത്തിലെ ഒരു ഭാഗം മറന്നുപോയി. പരിശുദ്ധരായ ത്രിമൂർത്തികളുടെ ക്രമം ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുതരാമോ?’

ആകപ്പാടെ പരവശനായ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ തൊണ്ടയിടി പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, അങ്ങനെ പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നോ? അതിന്ദ്രിയസിദ്ധി കൾപോലും വശത്താക്കിയ ഈ മഹാരഥന്മാരെയാണല്ലോ ഞാൻ പ്രാർത്ഥനാക്രമം പഠിപ്പിച്ചത്! ഞാനെത്ര നിസ്സാരനാണെന്ന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഏതു പ്രാർത്ഥനയും നേരിട്ടുതന്നെ കർത്താവിന്റെ സവിധത്തിലെത്തും. നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിസ്സാരനായ എനിക്കെന്തെ വകാശം? ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടിക്കൂടി നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ ഉപയോഗപ്പെടാൻ മനസ്സുണ്ടാവണം.’

ദൈവദൂതന്മാരായ വൃദ്ധന്മാരെ വൈദികശ്രേഷ്ഠനും തീർഥാടകരും

പ്രണമിച്ചു. അവർ പുഞ്ചിരിയോടെ ജലോപരിതന്നെ മടങ്ങിപ്പോയി.
അവർ പോയ വഴിയിലെല്ലാം ആ പ്രകാശപൂരം മങ്ങാതെ നിന്നു.
കപ്പൽ യാത്ര തുടർന്നു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

അമ്മക്കുഴുകൻ

പുഴയോരത്തെ മരക്കൊമ്പിൽ അമ്മക്കുഴുകൻ തലയും കുന്തിയിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് നേരമത്രെ കഴിഞ്ഞു. നിറയെ മീനുകളുള്ള പുഴയാണ്. ചെറുതും വലുതുമായ പലയിനം മീനുകൾ. ഇപ്പോൾ പക്ഷേ, ഒന്നിനെ പോലും കാണുന്നില്ലല്ലോ.

അമ്മക്കുഴുകന്റെ മുഖം വാടി.

അവളുടെ മനസ്സിൽ കുറച്ചുകലെയുള്ള വൻമരവും അതിന്റെ ശാഖകളിലൊന്നിൽ താൻ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കൂടും തെളിഞ്ഞു. അതിനുള്ളിൽ പറക്കുമുറ്റാത്ത അഞ്ചു ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ. അവർ ചോരക്കൊക്കുകൾ പിളർന്നു വിടുന്നു കരയുന്നു.

ദൈവമേ, ഒരു മീനെങ്കിലും കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ...

അമ്മക്കുഴുകൻ നെഞ്ചുപൊട്ടി പ്രാർഥിച്ചു.

ആ പ്രാർഥന ദൈവം കേട്ടുകാണണം. ജലോപരി സാമാന്യം വലിയൊരു മീൻ പൊങ്ങിവന്നു. അത് കഴുകന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അവൾ ചാട്ടുളി കണക്കെ പറന്നുതാണ് ആ മീനിനെയും കൊത്തിപ്പറന്നു. മീൻ വല്ലാതെ പുളഞ്ഞെങ്കിലും അവളതിനെ കൊക്കുകൾ

ക്കിടയിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ച്, കുറെ നേരം പിടഞ്ഞശേഷം മീൻ ചത്തു.

ഈ വലിയ മീൻ തിന്ന് മക്കൾക്കും തനിക്കും വിശപ്പടക്കാമെന്ന് അവൾ കണക്കുകൂട്ടി. അവൾ ഏറെ ദൂരം പറന്ന് തന്റെ കൂടിയിരുന്ന മരത്തിനടുത്തെത്തി. അപ്പോഴാണ് ഒരുപറ്റം മനുഷ്യർ അടുത്തുള്ള മരം മുറിക്കുന്നത് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചത്. മനുഷ്യർ കാണാതെ അവൾ തിരിച്ചു പറക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അവരെ കബളിപ്പിക്കാൻ അവൾക്കായില്ല.

‘ദാ ചങ്ങാതിമാരേ, ആ കഴുകന്റെ കൊക്കിൽ ഒരു മുട്ടൻ മീൻ!’

മനുഷ്യരിലൊരാൾ മുകളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവരും അത് ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘വിടരുതവനെ. എന്തു വന്നാലും ആ മീൻ നമുക്ക് സ്വന്തമാക്കണം,’ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

അവർ ബഹളം വെച്ചും കൈയടിച്ചും അമ്മക്കുഴുകനെ പേടിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അവൾ അതൊന്നും അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. കൊക്കിൽ നിന്നും മീൻ താഴെ വീഴാതിരിക്കാൻ അവൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘വിളഞ്ഞെ വിത്താണത്. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഫലമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ മറ്റൊരു വഴി നോക്കട്ടെ.’

ഇനിയൊരുവൻ കുനിഞ്ഞ് വലിയൊരു ഉരുളൻകല്ലെടുത്തു. കഴുകനെ ലക്ഷ്യംവെച്ച് ആ കല്ല് ആഞ്ഞെറിഞ്ഞു. അത് അമ്മക്കുഴുകൻ ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതായിരുന്നു. കല്ല് അവളുടെ ദേഹത്ത് പതിച്ചു. കടുത്ത വേദനമൂലം അവൾ കരഞ്ഞുപോയി. അപ്പോൾ കൊക്കുകൾ തമ്മിലു കന്ന് മീൻ താഴെ വീണു! മനുഷ്യർ ആ മീനിനെയുംകൊണ്ട് സ്ഥലം വിട്ടു.

അമ്മക്കുഴുകൻ സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. വിശന്ന് വലഞ്ഞിരിക്കുന്ന മക്കൾക്ക് ഇനിയെന്തു നൽകുമെന്നോർത്ത് അവൾ കുട്ടിലേക്കു പോയി. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അത്യന്തം ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. അഞ്ചു പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളും വാപിളർന്ന് കരയുന്നു. അമ്മയെ കണ്ടതും അവർ കരച്ചിലിന്റെ ശബ്ദം കൂട്ടി. അമ്മ എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന പ്രതീക്ഷ അസ്തമിച്ചതും അവർ വലിയവായിൽ കരഞ്ഞു.

ആ വിലാപം അമ്മക്കുഴുകന്റെ മനസ്സിൽ തുളച്ചുകയറി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

ഇനിയെന്തു ചെയ്യും? വീണ്ടും പുഴക്കരയോളം പറന്ന് മീൻ കിട്ടുമോ എന്നു നോക്കണം. പറന്നുപറന്ന് ചിറകുകൾ കുഴഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനിയും പറന്ന് അവിടെയെത്താനാവുമോ എന്നുപോലും നിശ്ചയമില്ല.

അവിടെയെത്തിയാൽത്തന്നെ മീൻ കിട്ടണമെന്നുമില്ല.

എന്തായാലും, മക്കളുടെ ഈ കരച്ചിൽ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കാനായില്ല. ഒരമ്മയ്ക്ക് എത്ര നേരം അതു സഹിക്കാനാവും?

അമ്മക്കുഴുകൻ രണ്ടുംകല്പിച്ച് പറന്നുയർന്നു. പുഴക്കരയിലെ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് അവൾ താഴോട്ടു നോക്കി. ദൈവാനുഗ്രഹംമൂലമാകണം അധികം വൈകാതെ അവൾക്കൊരു മഞ്ഞമീനിനെ കിട്ടി. നേരത്തേ കിട്ടിയ മീനിനോളം വരില്ലെങ്കിലും മക്കളുടെ വിശപ്പു മാറ്റാൻ ഇത് ധാരാളം മതിയാകും.

അവൾ മീനുമായി കുട്ടിലേക്ക് പറന്നു. മനുഷ്യർ വീണ്ടും മരം മുറിക്കാൻ എത്തിയിട്ടുണ്ടാകുമോ എന്നവൾ ഭയന്നു. ഇത്തവണ തന്നെ കൊന്നിട്ടല്ലാതെ മീൻ തട്ടിയെടുക്കാൻ സമ്മതിക്കില്ലെന്ന് അവൾ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

ഭാഗ്യവശാൽ ആ പരിസരത്തെങ്ങും ആരെയും കണ്ടില്ല. മക്കളുടെ കരച്ചിൽ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ അവൾ കാതോർത്തു.

ഒരുപക്ഷേ, അവർ വിശന്നു തളർന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോയിരിക്കുമോ?

അമ്മക്കുഴുകൻ കുട്ടിലെത്തിയതും മയങ്ങിക്കിടന്ന പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണർന്നു. അവർ അവൾക്കു ചുറ്റും കിടന്ന്കരഞ്ഞു.

‘കരയാതെ മക്കളേ, നിങ്ങൾക്ക് വയറു നിറച്ചും കഴിക്കാനുള്ള ഭക്ഷണം ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്, കെട്ടോ.’

മീനിനെ ചെറിയ കഷ്ണങ്ങളാക്കുന്നതിനിടയിൽ അമ്മക്കുഴുകൻ പറഞ്ഞു:

അവൾ ഓരോ കഷണം മീൻ കൊത്തിയെടുത്ത് കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പിഞ്ചുവായിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു. അവർ ഉത്സാഹത്തോടെ അതു തിന്നു. അതു കണ്ടപ്പോൾ അമ്മക്കുഴുകൻ എന്തെന്നില്ലാത്ത സംതൃപ്തി തോന്നി. ആ സന്തോഷത്തിൽ യാതൊന്നും കഴിക്കാതെതന്നെ അവളുടെ വയറു നിറഞ്ഞു.

വിശപ്പു മാറിയതും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കരച്ചിൽ നിന്നു. അവർ അമ്മയോടൊട്ടിക്കിടന്നു. അമ്മക്കുഴുകൻ ഒട്ടും തണുപ്പേൽക്കാതെ തന്റെ ചിറക് ഒരു പുതപ്പുപോലെ അവർക്കുമേൽ വിരിച്ചു. അമ്മയുടെ ഇളംചുടേറ്റ് മക്കൾ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

‘ഈ മിടുക്കരായ മക്കളെ കിട്ടിയ ഞാനെത്ര ഭാഗ്യവതിയാണ്!’ അമ്മക്കുഴുകൻ സംതൃപ്തിയുടെ കൊടുമുടിയിലെത്തി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ഈ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു തോറ്റു!

ദൈവം അനാദികാലത്ത് മനുഷ്യരെന്ന് കൂട്ടരെ സൃഷ്ടിച്ചു. മറ്റു സൃഷ്ടികളിൽനിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നരായാണ് അദ്ദേഹം മനുഷ്യവംശത്തിനു രൂപംനൽകിയത്. മനുഷ്യരുടെ കാര്യത്തിൽ ദൈവം അങ്ങേയറ്റം ഉദാര മനസ്കനായിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ഉചിതം.

മനുഷ്യന് സ്വന്തമായി യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായില്ല. അക്കാലത്ത് വീടോ ആഹാരമോ വസ്ത്രമോ പോലും അവന് വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. യാതൊരു രോഗവും അസ്വസ്ഥതകളും അവനെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആയുസ്സാണെങ്കിൽ നൂറു വയസ്സും കടക്കുന്ന ദീർഘായുസ്സും. വയസ്സു കൂടിയാലും ശരീരത്തെ വാർധക്യകാല തളർച്ചകൾ തെല്ലും അലട്ടിയില്ല. ആകപ്പാടെ മെയ്യുണങ്ങാത്തുള്ള സുഖജീവിതമാണ് ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയത്.

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ദൈവത്തിന് മനുഷ്യരുടെ കാര്യം ഓർമ്മവന്നത്. അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എന്തെന്നറിയാൻ

അദ്ദേഹത്തിന് താത്പര്യം തോന്നി. അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ ദൈവം ഭൂമിയിൽ കുതിച്ചെത്തി.

താൻ സുഖജീവിതം കനിഞ്ഞുനൽകിയിട്ടും മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി അത്യന്തം മോശമാണെന്നറിഞ്ഞ് ദൈവം ദുഃഖിതനായി. പരസ്പരം ഐക്യമോ സൗഹൃദമോ ഇല്ലാതെ അങ്ങേയറ്റത്തെ സ്വാർഥതയോടെ മനുഷ്യർ മാറിയിരിക്കുന്നു. കലഹപ്രിയരായ അവർക്കു ജീവിതംതന്നെ ശാപമായി മാറി. കുടിലചിന്തകൾമൂലം അവർ യഥാർഥ സുഖമെന്തെന്ന് അറിയാതെപോയി. അവരെ അങ്ങനെ വിട്ടാൽപ്പറ്റില്ലെന്ന് ദൈവം ചിന്തിച്ചു.

'മനുഷ്യരുടെ ജീവിതരീതി അപ്പാടെ മാറ്റിമറിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. മേലനങ്ങാതെയുള്ള ജീവിതം ഇനിയവർക്കു നൽകരുത്. മനുഷ്യരെ അധാനികളാക്കി മാറ്റിയാൽ ചിലപ്പോഴത് ഗുണം ചെയ്തേക്കാം. വീടും ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവുമെല്ലാം അവർ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുവേണം ആർജിക്കാൻ. ജീവിക്കാൻ അധാനം അത്യാവശ്യമായി വന്നാൽ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ഐക്യമുണ്ടാകാതെ വരില്ല.'

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച്, മനുഷ്യന്റെ ജീവിതക്രമത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തി ദൈവം പോയി.

വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞ്, മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ വന്നിരിക്കാനിടയുള്ള പ്രകടമായ വ്യത്യാസം പ്രതീക്ഷിച്ച് ദൈവം വീണ്ടും ഭൂമിയിലെത്തി. എന്നാൽ, ഇക്കുറിയും ദൈവത്തിന് നിരാശയായിരുന്നു ഫലം.

മുൻപത്തെക്കാൾ കഷ്ടമായിരുന്നു മനുഷ്യരുടെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രം അവരിൽ ചെറിയൊരു ഐക്യം തോന്നിയില്ല. അല്ലാത്തപ്പോഴെല്ലാം അവർ കടുത്ത അഭിപ്രായഭിന്നതയിലും അകൽച്ചയിലുമായിരുന്നു. അനൂരെ കാണുന്നതേ ചതുർഥിയായി അവർക്ക്. അവർ വല്ലപ്പോഴും സംഘം ചേർന്നിരുന്നതാകട്ടെ മറ്റുള്ളവരോട് കലഹിക്കാനും ഏറ്റുമുട്ടാനും വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു.

ദൈവത്തിനു സങ്കടമായി.

'ഇനിയെന്തു ചെയ്താലാണ് കൂടുതൽകൂട്ട മനുഷ്യരെ ഒന്നു നന്നാക്കാനാവുക? ദീർഘായുസ്സും രോഗമില്ലായ്മയുമാണ് അവരെ സ്വാർഥതും അഹങ്കാരികളുമാക്കുന്നത്. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും മരിച്ചുപോകാമെന്ന ബോധം ഞാനവരിലുണ്ടാക്കും. ജീവിതം ക്ഷണഭംഗമാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ അവർ കലഹം ഒഴിവാക്കി പരസ്പരസൗഹൃദത്തോടെ ജീവിക്കുകയുള്ളൂ.'

മനുഷ്യരിൽ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അനിശ്ചിതാവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ച്

ദൈവം മടങ്ങിപ്പോയി.

കുറച്ചുകാലത്തിനുശേഷം ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ദൈവത്തിന് പക്ഷേ, ഇക്കുറിയും ആശ്വാസത്തിനുള്ള വകയുണ്ടായില്ല. മൃത്യുബോധം അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ച രീതിയിലല്ല മനുഷ്യർ സ്വീകരിച്ചത്. അന്യന്റെ ജീവൻ നശിപ്പിക്കാനുള്ള കൂത്സിതശ്രമങ്ങളിലാണ് അവർ ഏർപ്പെട്ടത്. കൈയ്യക്കുള്ളവർ സാധുക്കളെ നിർഭയം കൊന്നുതള്ളി. അശക്തന്മാരെക്കൊണ്ട് ശക്തന്മാർ തങ്ങളുടെ കല്പനകൾ കർശനമായി നടപ്പാക്കി. ശക്തന്മാർ മടിയന്മാരായപ്പോൾ ദുർബലർ ഭീരുക്കളും നിരാശന്മാരുമായി. മൃത്യുബോധംകൊണ്ട് പരസ്പരവൈരികളായ രണ്ടു സമൂഹങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാനേ തനിക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ എന്ന് ദൈവം പശ്ചാത്താപത്തോടെ ഓർത്തു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കുള്ള പരിഹാരമാർഗത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം ആലോചിക്കാതിരുന്നില്ല.

‘മനുഷ്യർക്കിടയിൽ പലവിധ മാരകരോഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനാണ് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്തു ചെയ്താലും ഏതൊക്കെ രീതിയിൽ ജീവിച്ചാലും തങ്ങൾക്ക് ഒരു രോഗവും വരില്ലെന്ന അഹങ്കാരമാകാം മനുഷ്യരെ കൂടുതൽ സ്വാർഥരാക്കുന്നത്. അവർക്കിടയിൽ ഞാൻ പലതരം രോഗങ്ങൾ പടർത്തും. കുറെപ്പേർക്കെങ്കിലും രോഗം ബാധിക്കും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളുമായ രോഗബാധിതരെ അനുകമ്പയോടെ ശുശ്രൂഷിക്കാനുള്ള മനോഭാവം അവരിലുണ്ടാവും.’

ദൈവം തിരിച്ചുപോയി.

ചെറിയ ഇടവേളയ്ക്കുശേഷം മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥ നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ ദൈവം ഭൂമിയിലെത്തി. ഇത്തവണയെങ്കിലും തന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ ഫലം കണ്ടിട്ടുണ്ടാവുമെന്നുതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ.

അതും വെറുതെയായി. സമൂഹം മറ്റൊരു വിധത്തിൽ രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട കാഴ്ചയാണ് ദൈവത്തിനു ഭൂമിയിൽ കാണാനായത്. കുറെപ്പേർ ആരോഗ്യവാന്മാരും മറ്റുള്ളവർ രോഗബാധിതരുമായിരുന്നു. ചിലർക്ക് ചെറിയ ചെറിയ അസുഖങ്ങളാണ് പിടിപെട്ടതെങ്കിൽ പലർക്കും മാരകരോഗങ്ങൾ ബാധിച്ച് ശയ്യാവലംബിയാകേണ്ടിവന്നു. ദുരിതമനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞ അവരെ രക്തബന്ധമുള്ളവർപോലും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. ശുശ്രൂഷയോ ഒരു സമാധാനവാക്കെങ്കിലുമോ അവർക്കാരും നല്കിയില്ല.

ദൈവത്തിന് തല പെരുക്കുംപോലെ തോന്നി. അവരെ നന്നാക്കാ

നുള്ള ഒരു വഴിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടില്ല. അദ്ദേഹം തലയ്ക്കു കൈകൊടുത്ത് ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘ഹോ, ഈ മനുഷ്യരെന്ന വർഗത്തെക്കൊണ്ട് ഞാൻ തോറ്റു! ഇനി ഞാനായിട്ട് ഒന്നും ചെയ്യാൻ പോകുന്നില്ല. ഉദാത്തമായ സുഖവും ശരിയായ ജീവിതലക്ഷ്യവും എന്തെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളെല്ലാം വിഫലമായി. ഇനിയവർ സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് നിത്യമായ സുഖത്തെ കണ്ടെത്തുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ.’

ദൈവം ഭൂമിയിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി.

അന്നുമുതൽ മനുഷ്യരുടെ സകല സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കും അവർതന്നെ ഉത്തരവാദികളായി. ദൈവത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയ അവർ അധ്വാനത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ക്രമേണ മനസ്സിലാക്കി. സുഖിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ അലസത മാറി. ദുർബലന്മാരുടെ ഭയവും നിരാശയും മങ്ങി. ജീവിക്കണമെങ്കിൽ അധ്വാനിച്ചേ തീരു എന്ന ബോധം എല്ലാവരിലുമുണ്ടായി. മരണം അനിവാര്യതയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അസ്ഥിരമായ ജീവിതത്തെ മനുഷ്യർ ഐക്യംകൊണ്ട് സംസ്കരിച്ച് ശുദ്ധീകരിച്ചു. അങ്ങനെ പരമമായ സുഖമെന്തെന്നറിഞ്ഞു. ദുർബലരെയും രോഗാതുരരെയും സഹാനുഭൂതിയോടെ നോക്കിക്കാണുന്നതിനും അവർ തയ്യാറായി. കൂട്ടായ്മയുടെ മഹത്വം ഓരോ മനുഷ്യനിലും വേരുണി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ ഇന്ത്യക്കാർക്കിടയിൽ പരസ്പര ഐക്യമുണ്ടായതിനു പിന്നിലെ ഐതിഹ്യമെന്ന മുഖവുരയോടെയാണ് ടോൾസ്റ്റോയി ഈ നാടോടിക്കഥ പറയുന്നത്.)

ജ്ഞാനികൾ, അജ്ഞാനികൾ

മലാഷയും അകൗലയും. അടുത്തടുത്ത വീട്ടിലെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികളാണ് അവർ. അടുത്ത ചങ്ങാതിമാരായ ഇവർ ഒന്നിച്ചാണ് കളിച്ചുനടക്കുക. പെൺകുട്ടികളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കും അതിൽ എതിർപ്പൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

അതൊരു ഈസ്റ്റർ കാലമായിരുന്നു. റഷ്യക്കാർക്കിത് ആഘോഷത്തിന്റെ നാളുകളാണ്. മഞ്ഞും മഴയും ഒരുമിച്ചു പെയ്യുന്ന കാലം. മഞ്ഞുറഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന വലിയ പാറകളിൽ വണ്ടിയോടിച്ചു കളിക്കാൻ കുട്ടികൾക്ക് ബഹുരസമാണ്. ഈസ്റ്ററിന് പള്ളിയിൽച്ചെന്ന് പ്രാർഥിക്കുക നിർബന്ധമാണ്. മുതിർന്നവരും കുട്ടികളും പ്രാർഥനയ്ക്കെത്തും. എല്ലാവർക്കും ഈസ്റ്ററിനു ധരിക്കാൻ പുത്തൻ കുപ്പായങ്ങളും ആരേണങ്ങളുമുണ്ടാകും. അലുക്കു വെച്ച തിളങ്ങുന്ന പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളാവും കുട്ടികളുടേത്.

‘മലാഷാ, നമുക്കൊന്ന് വെള്ളത്തിൽ കളിക്കാൻ പോയാലോ?’

പള്ളിയിൽനിന്നു വന്നയുടൻ അകൗലു കുട്ടുകാരിയെ വിളിച്ചു.

‘പോകാം. പക്ഷേ, എന്റെ പുതിയ കുപ്പായം നനയില്ലേ?’ മലാഷ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, കുപ്പായം നനയാതെ നോക്കിയാൽപ്പോരേ?’ അകൗലു ധൈര്യം പകർന്നു.

അവർ രണ്ടാളും കൈകോർത്ത്, പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വിടിനടുത്ത വെള്ളക്കെട്ടിനടുത്തേക്ക് ഓടി. ഒരു കൂഴിയിൽ മഴ പെയ്തും മഞ്ഞുകട്ട ഉരുകിയും വെള്ളം നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അടിത്തട്ടിലെ മണ്ണുമൂലം വെള്ളം കലങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും, കുട്ടികൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞുകാലുകൾക്കൊണ്ട് വെള്ളം തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചു കളിക്കാൻ അവർക്ക് തിടുകുമായി.

പ്രായത്തിൽ അല്പം ചെറുത് മലാഷയാണ്. അവൾ വെള്ളക്കെട്ട് കണ്ടതും അതിലേക്കിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കുറച്ചുകൂടി ധാരണയുണ്ടായിരുന്ന അകൗലു അവളെ വിലക്കി. ചെറുപ്പ് നനയാതിരിക്കാൻ അത് കരയിൽ അഴിച്ചുവെച്ചിട്ടേ ഇറങ്ങാവൂ എന്നവൾ ഉപദേശിച്ചു. മലാഷ അതനുസരിച്ചു. പിന്നെ, രണ്ടാളും വെള്ളപ്പാവാട പൊക്കിപ്പിടിച്ച് വെള്ളക്കെട്ടിലേക്കിറങ്ങി.

‘മലാഷാ, വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു നടക്കണം. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നല്ല ആഴം കാണും. സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ വെള്ളക്കുപ്പായത്തിലെല്ലാം ചെളിയാവും. അമ്മമാരിൽനിന്ന് ശകാരവും കിട്ടും,’ അകൗലു പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ മലാഷ അതൊന്നും കാര്യമാക്കിയില്ല. അവൾ വെള്ളക്കെട്ടിലൂടെ ഓടിനടന്നു. ചെളിവെള്ളം ചിതറിത്തെറിച്ചു. അകൗലുയുടെ പാവാടയിലാണ് ചെളി അധികവും തെറിച്ചത്. മാത്രമല്ല, അവളുടെ കണ്ണിലും മുകളിലും കാതിലുമെല്ലാം വെള്ളമായി. അവളുടെ മൂക്കു ചുവന്നു. ദേഷ്യം വരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണമാണത്.

‘നിന്നോടു ഞാൻ പറഞ്ഞതല്ലേ, സൂക്ഷിക്കണമെന്ന്? അതു കേൾക്കാത്തതിന്റെ ഫലം ഞാനാണിപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നത്. ചെളി തെറിച്ച പാവാടയുമായി ഞാനെങ്ങനെ വീട്ടിലേക്ക് പോവും?’

അകൗലു മലാഷയെ തല്ലാൻ ചെന്നു. തന്റെ ഭാഗത്താണ് പിഴവ് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മലാഷ പതുകെ അവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. വെറുതെയെത്തിന് കുട്ടുകാരിയുടെ അടി ചോദിച്ചുവാങ്ങണം?

അവൾ വെള്ളക്കെട്ടിൽനിന്ന് കരയ്ക്കു കയറി. വീട്ടിലേക്ക് ഓടിപ്പോകാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ്, ദേഷ്യം തിളയ്ക്കുന്ന മുഖവുമായി എതിരെ

‘...’, അകൗലുയുടെ അമ്മ!

വെള്ളപ്പാവാടയിൽ ചെളി തെറിച്ച് നിലക്കുന്ന മകളെ കണ്ടതും അമ്മയ്ക്ക് കലികയറി. അവർ പല്ലു തെരിച്ച് വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘എടീ, എന്തു തോന്നിവാസമാണ് നീയീ കാണിച്ചത്?’

‘ഞാനല്ലേ, ഈ മലാഷ ചെളി തെറിപ്പിച്ചതാണ്. സൂക്ഷിച്ചു നടക്കണമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടും അവൾ കേട്ടില്ല,’ അകൗലു പറഞ്ഞു.

അതോടെ അമ്മയുടെ ദേഷ്യം മുഴുവനും മലാഷയുടെ നേർക്കായി. ഓടിപ്പോകാൻ ശ്രമിച്ച അവളെ അവർ പിടിച്ചുനിർത്തുകയും ചെകിടത്ത് നല്ലൊരടി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു!

‘കുരുത്തംകെട്ട പെണ്ണേ, ഇതു നിനക്കൊരു പാഠമാകട്ടെ!’

അകൗലുയുടെ അമ്മയ്ക്ക് ദേഷ്യം അടങ്ങിയില്ല.

മലാഷയ്ക്ക് നന്നായി വേദനിച്ചു. അടുത്തകാലത്തൊന്നും ഇത്ര വേദനയുള്ള അടി അവൾക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല.

‘അയ്യോ...’

അവൾ വലിയവായിൽ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ കരച്ചിൽ മലാഷയുടെ അമ്മയും കേട്ടു. മകളുടെ കരച്ചിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞ അവർ വീട്ടിൽ നിന്നുമിറങ്ങി പരിഭ്രമത്തോടെ അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. കണ്ണു തിരുമ്മിയും മുക്കുചീറ്റിയും കരയുന്ന മകളെ നോക്കി അവർ ചോദിച്ചു:

‘എന്താ മോളേ നീ കരയുന്നത്? നിനക്കെന്തെങ്കിലും അപകടം പറ്റിയോ?’

‘എന്നെ അടിച്ചു...’

അകൗലുയുടെ അമ്മയ്ക്കു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി മലാഷ പറഞ്ഞു. അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, മലാഷയുടെ അമ്മ അകൗലുയുടെ അമ്മയ്ക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘എടീ, എന്റെ മോളെ തല്ലാൻ നിനക്ക് ആരാണ് അധികാരം തന്നത്? ഇതിനു സമാധാനം കിട്ടിയിട്ടല്ലാതെ ഞാനിവിടന്നു പോകില്ല.’

മലാഷയുടെ അമ്മ കൊത്തുകോഴിയെപ്പോലെ മുന്നോട്ടു ചെന്നു.

‘നിന്റെ മോൾക്ക് അടി കിട്ടിയെങ്കിൽ കണക്കായിപ്പോയി! എന്റെ മോളുടെ പാവാട കണ്ടോ? അതിൽ ചെളി തെറിപ്പിച്ചത് ആരാണെന്ന് മോളോട് ചോദിച്ചുനോക്ക്.’

അകൗലുയുടെ അമ്മയും ഒട്ടും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

‘അതിനവളെ തല്ലേണോ? ഒന്നു കഴുകിയാൽ പോകുന്ന ചെളിയല്ലേ യുള്ളു പാവാടയിൽ?’

മലാഷയുടെ അമ്മ മയമില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

‘പിന്നേ, കുരുത്തക്കേടു കാണിച്ചാൽ നിന്നെയും ഞാൻ തല്ലാം!’

അല്ലാതെ, തെറ്റു ചെയ്തവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മവെക്കാൻ പറ്റുമോ?’

അകൗലുയുടെ അമ്മ പല്ലുകടിച്ചു.

‘എന്നെ തല്ലാനുള്ള ധൈര്യം നിനക്കായോ? എങ്കിലതൊന്നു കണ്ടിട്ടു തന്നെ വേരൊക്കാര്യം!’

മലാഷയുടെ അമ്മ മുന്നോട്ടു ചെന്നു.

സ്ത്രീകളുടെ ബഹളം കേട്ട് അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരും മറ്റു പുരുഷന്മാരുമെല്ലാം ഓടിയെത്തി. വഴക്കിന്റെ കാരണമെന്തെന്ന് അവർ തിരക്കി. രണ്ട് അമ്മമാരും തങ്ങളുടെ ഭാഗം ന്യായീകരിച്ച് സംസാരിച്ചു. ഭർത്താക്കന്മാർ അവരവരുടെ ഭാര്യമാരുടെ പക്ഷം ചേർന്നു. മറ്റുള്ളവരും രണ്ടു ചേരിയായി തിരിഞ്ഞ് രൂക്ഷമായ വാക്കേറ്റത്തിലായി. വാഗ്വാദം ചിലപ്പോഴെങ്കിലും കൈയാങ്കളിയിലെത്തുമെന്നു തോന്നി. കുറച്ചു നേരംകൊണ്ട് അവിടം ജനസമുദ്രമായി. യുദ്ധസമാനമായ ഒരന്തരീക്ഷം അവിടെയുണ്ടായി.

അതിനിടെ അകൗലുയുടെ അമ്മയ്ക്കു അവിടെയെത്തി അവരെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

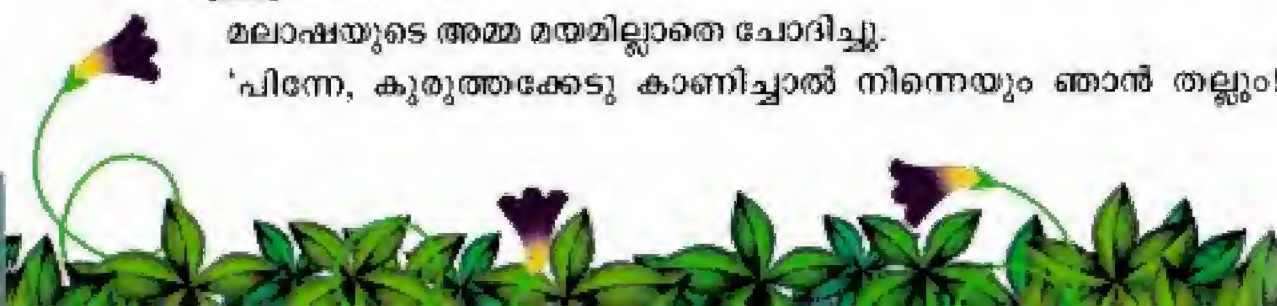
‘ചെ! നിങ്ങൾക്ക് നാണമില്ലേ ഇങ്ങനെ കുട്ടികളെപ്പോലെ വഴക്കു കൂടാൻ? എന്തു പ്രശ്നവും സമാധാനമായി പറഞ്ഞുതീർക്കാവുന്നതല്ലേ യുള്ളൂ? ഇത് എല്ലാവരും സന്തോഷിക്കേണ്ട ഈസ്റ്റർ കാലമാണ്. വഴക്കു കൂടി പാഴാക്കാനുള്ള സമയമല്ല.’

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ആരു കേൾക്കാൻ? ആളുകൾ വാക്കു തർക്കം തുടർന്നു. ചെറിയ അടിപിടിതന്നെ അവിടെയുണ്ടായി. അമ്മയ്ക്കു നിരാശയോടെ വായടച്ചു.

ആളുകൾ തർക്കം തുടരവെ മലാഷയും അകൗലുയും വീണ്ടും കൂട്ടായി. അകൗലു വെള്ളംകൊണ്ട് പാവാടയിലെ ചെളിയെല്ലാം കഴുകിക്കളഞ്ഞു. മലാഷയും അതിനവളെ സഹായിച്ചു. ആ വെള്ളം ഒഴുക്കിക്കളയാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവർ ഒരു കമ്പെടുത്ത് ഒരു ഭാഗത്തെ മണ്ണിളക്കി. അപ്പോൾ വെള്ളം അതിലൂടെ ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി. മലാഷയും അകൗലുയും ആ വെള്ളത്തിൽ ഉണക്കക്കമ്പുകൾ ഒഴുക്കിക്കളിച്ചു. അവരുടെ പൊട്ടിച്ചിരി പക്ഷേ, പുറത്തെ ബഹളത്തിനിടയിൽ കേൾക്കാനായില്ല.

അമ്മയ്ക്കു മാത്രമാണ് അവരെ ശ്രദ്ധിച്ചത്. കുട്ടികൾക്കു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി അമ്മയ്ക്കു വഴക്കാളികളോട് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്ക് മുഖത്ത് കണ്ണുണ്ടെങ്കിൽ ഇതൊന്നു കാണൂ. ഈ കുട്ടികളെച്ചൊല്ലിയല്ലേ നിങ്ങൾ വഴക്കുകൂട്ടുന്നത്? അവർ പിണക്കമെല്ലാം

മറന്ന് സന്തോഷത്തോടെ കളിക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ? എന്നിട്ടും നിങ്ങളുടെ വഴക്ക് തീർന്നില്ല, കഷ്ടംതന്നെ! ആരാണ് അറിവുള്ളവർ, ആരാണ് അറിവില്ലാത്തവർ എന്നൊന്ന് ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ!

ഇതും പറഞ്ഞ് അമ്മമ്മ കുട്ടികളുടെ അടുത്തു ചെന്ന് അവരെ രണ്ടു പേരെയും ആലിംഗനം ചെയ്തു.

മലാഷയുടെയും അകൗലയുടെയും അച്ഛനമ്മമാരും മറ്റുള്ളവരുമെല്ലാം അതു കണ്ട് നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തി. അവർക്കെല്ലാം നാവിറങ്ങിപ്പോയ അനുഭവമുണ്ടായി. അവർ പരസ്പരം മാപ്പിരന്ന് പിരിഞ്ഞുപോയി.

മലാഷയും അകൗലയും അപ്പോഴും കളി തുടർന്നു.

ലിയോ കോൾസ്റ്റോയി

സിംഹവും നായ്ക്കുട്ടിയും

പണ്ടുകാലത്ത് ലണ്ടനിൽ പലയിടത്തും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ പ്രദർശനം പതിവായിരുന്നു. വിസ്തൃതമായ പ്രദേശങ്ങളാണ് ഇതിന് തിരഞ്ഞെടുക്കുക. അവിടെ ചെറുതും വലുതുമായ കുടുകളുണ്ടാക്കി മൃഗങ്ങളെയും പക്ഷികളെയുമൊക്കെ അതിലടയ്ക്കും. ദുർബലരായ മൃഗങ്ങളെ ചെറിയ കുടുകളിലും കരുത്തരും അക്രമാസക്തരായവരെ വലിയ ഇരുമ്പു കുടുകളിലുമിട്ടാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കുക. മയിലിനെപ്പോലുള്ള പക്ഷികളെയും മാനിനെപ്പോലുള്ള ചെറുമൃഗങ്ങളെയും കമ്പി വളച്ചുകെട്ടിയ തുറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിലും പാർപ്പിക്കും.

മൃഗങ്ങളുടെയും പക്ഷികളുടെയും പ്രദർശനം വഴി പ്രദർശനശാലകളുടെ ഉടമസ്ഥന് നല്ല വരുമാനവും ലഭിച്ചിരുന്നു. പ്രദർശനം കാണാൻ നിശ്ചിത തുക ആളുകളിൽനിന്ന് ഈടാക്കിവന്നു. പണം കൊടുത്ത് മൃഗങ്ങളെ കാണാൻ കഴിവില്ലാത്തവർക്ക് മറ്റൊരു സാധ്യതയും മുന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രദർശനശാലയിലെ മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കും ഭക്ഷണം കൊടുക്കാൻ തയ്യാറാവുന്നവരെയും ഉടമ അകത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കും. പച്ചക്കറികളും ധാന്യങ്ങളും മാംസക്കഷണങ്ങളുമായി അങ്ങനെയും

നിരവധി കാണികൾ അവിടെയെത്തി. ഇത്രയേറെ ജീവികൾക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കേണ്ട ഭാരമുള്ള ചുമതലയിൽനിന്നും ഉടമകൾക്ക് അങ്ങനെ വലിയ ആശ്വാസം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

നഗരത്തിൽ പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ പ്രദർശനം തുടങ്ങിയെന്ന വാർത്ത ഒരു ദരിദ്രഗ്രാമീണന്റെ കാതിലുമെത്തി. വന്യമൃഗങ്ങളെ കണ്ടുമുന്നിൽ കാണുകയെന്നത് അയാളുടെ ചിരകാലാഭിലാഷമായിരുന്നു. ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുപോലും ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന അയാൾക്ക് പണം കൊടുത്ത് പ്രദർശനം കാണുന്ന കാര്യം ഓർക്കാതെ കഴിഞ്ഞില്ല. മൃഗങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ആഹാരവുമായിച്ചെന്ന് പ്രദർശനം കാണണമെന്ന് അയാളുറച്ചു. കുറെ ദൂരം അലഞ്ഞുനടന്നപ്പോൾ വഴിയരികിൽനിന്ന് അയാൾക്കൊരു നായ്ക്കുട്ടിയെ കിട്ടി. അതിനെ ആരോ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. തുവെള്ള നിറത്തിലുള്ള നായ്ക്കുട്ടിയെയുംകൊണ്ട് അയാൾ പ്രദർശനശാലയിലേക്കു നടന്നു.

നായ്ക്കുട്ടിയുമായി വന്ന ഗ്രാമീണനെ പ്രദർശനശാലയിലെ ജീവനക്കാർ അകത്തേക്ക് കയറ്റിവിട്ടു. ആദ്യംതന്നെയുണ്ടായത് ഒരു സിംഹത്തിന്റെ കൂടായിരുന്നു. തടിച്ചുകൊഴുത്ത, സട വിറപ്പിച്ച് അലറിക്കൊണ്ട് കുട്ടിൽ അങ്ങുമിങ്ങും ഉലാത്തുന്ന സിംഹത്തെ അയാൾ കുറെനേരം നോക്കിനിന്നു. സിംഹത്തിന്റെ അലർച്ച കേട്ടു ഭയന്നതുകൊണ്ടാവണം, അയാളുടെ കൈയിൽ നായ്ക്കുട്ടി ചുരുണ്ടുകൂടിയിരുന്നു.

‘ആ നായ്ക്കുട്ടിയെ സിംഹത്തിന് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തേക്കൂ. രാവിലെ അതിന് തിന്നാൻ ഒരിറച്ചിക്കഷ്ണംപോലും കൊടുത്തിട്ടില്ല,’ ഒരു ജീവനക്കാരൻ ഗ്രാമീണനോട് പറഞ്ഞു.

അയാൾ തുറന്നുകൊടുത്ത കിളിവാതിലിലൂടെ ഗ്രാമീണൻ നായ്ക്കുട്ടിയെ സിംഹത്തിന്റെ കൂട്ടിലേക്ക് ഇട്ടു. അയാൾ അടുത്ത കാഴ്ച കാണാനായി മുന്നോട്ടു നടന്നു.

നായ്ക്കുട്ടി കൂട്ടിൽ വന്നുവീണത് സിംഹം അറിഞ്ഞു. വിശന്നു വലഞ്ഞ സിംഹം അലറിക്കൊണ്ട് അതിനടുത്തേക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. പാവം നായ്ക്കുട്ടി. അത് കൂടിന്റെ ഒരു മൂലയിലേക്ക് നീങ്ങി ചുരുണ്ടു കിടന്നു. സിംഹം നായ്ക്കുട്ടിയെ കടിച്ചുകീറുന്ന കാഴ്ച കാണാനാവാതെ കാണികൾ അവിടം വിട്ടു.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നാണ്. നായ്ക്കുട്ടിയുടെ ഇളംമാംസം തിന്നാനുള്ള ആർത്തിയോടെ ഓടിച്ചെന്ന സിംഹം പക്ഷേ, അതിനടുത്തേത്തി ഒരു നിമിഷം നിന്നു. നായ്ക്കുട്ടി പേടിച്ചുരണ്ട് ചുമരിനോടൊട്ടിക്കിടന്നു. അതിന്റെ മൂലത്തേക്കുതന്നെ നോക്കിനിന്ന സിംഹം മുൻ

കാലുകൊണ്ട് നായ്ക്കുട്ടിയെ പതുക്കെയൊന്ന് തൊട്ടു. നായ്ക്കുട്ടി മലർന്നുകിടന്ന് വാലാട്ടി.

സിംഹത്തിന്റെ ഈ ഭാവമാറ്റം പ്രദർശനശാലയിലെ ജീവനക്കാരെ അമ്പരപ്പിച്ചു. സാധാരണ ഏതു മൃഗത്തെ കുട്ടിലേക്കിട്ടുകൊടുത്താലും ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കടിച്ചുകീറുന്ന സിംഹത്തിന് ഇന്നെന്നുപറ്റി?

അവർ മറ്റൊരു ഇറച്ചിക്കഷ്ണം സിംഹത്തിന്റെ കുട്ടിലേക്കിട്ടുകൊടുത്തു. സിംഹം അതിൽനിന്ന് കുറെ തിന്നശേഷം ബാക്കി നായ്ക്കുട്ടിയുടെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. അതിനകംതന്നെ പരിഭ്രമം തീർത്തും മാറിയ നായ്ക്കുട്ടി ആ ഇറച്ചി സ്വദോടെ തിന്നു.

ഒരാത്മബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കമായി അത്.

സിംഹത്തിന്റെയും നായ്ക്കുട്ടിയുടെയും കളിയും കൗതുകവും സൗന്ദര്യപ്പിണക്കവുമൊക്കെ കാണാൻ കാണികൾ ആ കുടിനു മുന്നിൽ തടിച്ചുകൂടി. ചുരുങ്ങിയ നാളുകൾകൊണ്ട് ആ പ്രദർശനശാലയിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ കൂടായി അത് മാറി. ആളുകൾ സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് ദീർഘനേരം അവിടെ ചെലവഴിച്ചു. അവർ സിംഹത്തിനും നായ്ക്കുട്ടിക്കും ഇറച്ചിക്കഷ്ണങ്ങൾ നൽകി.

ഏതു നേരവും കുട്ടിൽ അവർ ഒരുമിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു കളിയും തീറ്റയും ഉറക്കവുമൊക്കെ. സിംഹം തറയിൽ മുൻകാലുകൾ നീട്ടിവെച്ചുകിടന്നാണ് ഉറങ്ങുക. ആ കാലുകളിൽ തലവെച്ച് നായ്ക്കുട്ടിയും ഉറങ്ങും. നായ്ക്കുട്ടിയുടെ വയറു നിറഞ്ഞു എന്നുറപ്പാക്കിയ ശേഷമേ സിംഹം എന്തെങ്കിലും കഴിക്കൂ. കാണികളിലൊരെങ്കിലും നായ്ക്കുട്ടിയെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ സിംഹത്തിന്റെ ഭാവം മാറും. ശല്യക്കാരനുമനേരെ അഴികൾക്കിടയിലൂടെ കൈനീട്ടി നിർത്താതെ അലറും, സിംഹം. അതുകേട്ടു ഭയന്ന് ശല്യക്കാരൻ ഉടനടി സ്ഥലംവിടും.

ഓരോ ദിവസം കഴിയുമ്പോഴും അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു മറുക്കമേറി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, അപരിചിതനായ ഒരാൾ പ്രദർശനശാലയിലെത്തി. അയാൾ സിംഹത്തിന്റെ കുടിനു മുന്നിൽ കുറെനേരം നിന്നശേഷം ഉടമയുടെ അടുത്തെത്തി. താൻ കുറച്ചുകലെന്നിന്നും വരികയാണെന്നു പരിചയപ്പെടുത്തി:

‘സിംഹത്തിന്റെ കുട്ടിലുള്ള നായ്ക്കുട്ടി യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്റേതാണ്. ഞാനതിനെ സ്വന്തംപോലെയാണ് കണ്ടിരുന്നത്. എന്റെ നായപ്രേമത്തിന് താത്പര്യമില്ലാതിരുന്ന ബന്ധുക്കൾ ഞാനറിയാതെ ഇതിനെ ചാക്കിലാക്കി വഴിയോരത്ത് ഉപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടന്ന് ആരോ

ഇതിനെ ഇവിടെയെത്തിച്ചതാവാനേ വഴിയുള്ളൂ. പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്നാണ് ഒടുക്കം ഇവിടെയെത്തിയത്. അതിനെ എനിക്ക് തിരിച്ചുതരാൻ ദയവുണ്ടാവണം.’

പ്രദർശനശാലയുടെ ഉടമ അതിനു സമ്മതിച്ചു. ഇത്രദൂരം താണ്ടി ഇവിടെയെത്തിയ അയാൾക്ക് ആ നായ്ക്കുട്ടിയെ തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ചേതമില്ലാത്ത ഒരു ഉപകാരമല്ലേ? നായ്ക്കുട്ടിയെ കുട്ടിൽനിന്നും പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ നിർദ്ദേശിച്ച് അയാൾ ജീവനക്കാരെ അയച്ചു.

അവർ സിംഹത്തിന്റെ കൂടു തുറന്ന് നായ്ക്കുട്ടിയെ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവരുടെ ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടോ എന്തോ സിംഹം അതിന്റെ അടുത്തുനിന്നും മാറാതെ നിന്നു. ജീവനക്കാർ അങ്ങോട്ട് അടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും സിംഹം അലറി അടുത്തുവന്നു. ജീവനക്കാർ പ്രാണനുംകൊണ്ട് പുറത്തേക്കോടി വാതിൽ അടച്ചു. പുറത്തുനിന്നു നീളമുള്ള വടികൊണ്ട് കുത്തിയും മറ്റും സിംഹത്തെ അകറ്റാൻ നടത്തിയ ശ്രമവും വിജയിച്ചില്ല. ഇത്രയും കോപാകുലനായി ആ സിംഹത്തെ മുൻപാറും കണ്ടിട്ടുമില്ല.

അപ്പോഴേക്കും പ്രദർശനശാലയുടെ ഉടമയും നായ്ക്കുട്ടിയുടെ ഉടമയും അവിടെയെത്തി. നായ്ക്കുട്ടിയെ വിട്ടുകൊടുക്കാതിരിക്കാൻ സിംഹം നടത്തുന്ന ശ്രമം അവർ നേരിൽക്കണ്ടു. ആ മിണ്ടാപ്രാണികൾ തമ്മിലുള്ള ചങ്ങാത്തത്തിന്റെ ആഴം നായ്ക്കുട്ടിയുടെ ഉടമയ്ക്ക് മനസ്സിലായി. അയാൾ നിറകണ്ണുകളോടെ പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമിക്കണം, ഈ ബന്ധമൊന്നും അറിയാതെയാണ് ഞാനെന്റെ നായ്ക്കുട്ടിയെ മടക്കിച്ചോദിച്ചത്. ഇവരെ തമ്മിൽ വേർപെടുത്തിയാൽ ദൈവംപോലും പൊറുക്കില്ല. നായ്ക്കുട്ടിക്ക് ഇതിലും വലിയ സംരക്ഷണം എങ്ങും കിട്ടാനും പോകുന്നില്ല. അത് ഇവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞോട്ടെ.’

അയാൾ യാത്രപറഞ്ഞ് തിരിച്ചുപോയി.

ആളൊഴിഞ്ഞതും സിംഹം നായ്ക്കുട്ടിയെ തന്നോട് ചേർത്തുകിടത്തി. അമ്മ കുഞ്ഞിനെ ലാളിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിച്ചു, അത്!

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതും നായ്ക്കുട്ടിക്ക് പഴയ ഉത്സാഹം നഷ്ടപ്പെട്ടു. എപ്പോഴും കളിയും കൂസുതിയുമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന നായ്ക്കുട്ടി ഏതു നേരവും തറയിൽ ചുരുണ്ടുകിടന്നു. സിംഹം അടുത്തെത്തി പല വിധത്തിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടും അതിന്റെ ആലസ്യം മാറ്റാനായില്ല. സിംഹം കൊടുക്കുന്ന ഇറച്ചിയും നായ്ക്കുട്ടി തിന്നാതായി. വിവരമറിഞ്ഞെത്തിയ ജീവനക്കാർ വൈദ്യനെ വരുത്തി പരിശോധിപ്പിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഏതോ മാതൃകരോഗമാണ് നായ്ക്കുട്ടിക്കെന്നു മാത്രം അയാൾ പറഞ്ഞു. നായ്

ക്കുട്ടിയുടെ ഈ ദയനീയാവസ്ഥ പ്രദർശനശാലയുടെ ഉടമയെയും അവിടത്തെ ജീവനക്കാരെയും കണ്ണീരിലാഴ്ത്തി.

നായ്ക്കുട്ടിയുടെ അസുഖം പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. സിംഹമാകട്ടെ, ഏതു സമയവും അതിന്റെ അടുത്തുതന്നെ കിടപ്പുമായി. ജലപാനം കഴിക്കാതെ മൂന്നുനാലു ദിവസത്തിനുശേഷം നായ്ക്കുട്ടി ചത്തു.

സിംഹത്തിന്റെ കുട്ടിൽനിന്ന് നായ്ക്കുട്ടിയുടെ ശവം എടുത്തുമാറ്റാൻ ജീവനക്കാർ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും സിംഹം അതിന് അനുവദിച്ചില്ല. എപ്പോഴും സിംഹം ആ ശവശരീരത്തിന് കാവൽനിന്നു. നായ്ക്കുട്ടി ചത്ത ദിവസം മുതൽ സിംഹവും ഒന്നും കഴിക്കാതായി. ജീവനക്കാർ എറിഞ്ഞു കൊടുത്ത ഇറച്ചിക്കഷ്ണങ്ങളിലേക്ക് അതൊന്ന് നോക്കിയതുപോലുമില്ല. തുണ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ സങ്കടമാവും സിംഹത്തിനെന്ന് ധരിച്ച് അവർ മറ്റൊരു നായ്ക്കുട്ടിയെ കൊണ്ടുവന്ന് കുട്ടിലേക്കിട്ടു. കൃപിതനായ സിംഹം പാഞ്ഞുവന്ന് അതിനെ കടിച്ചുകീറിയിട്ട് മടങ്ങിപ്പോയി!

ഒന്നും കഴിക്കാതെ സിംഹവും മെലിഞ്ഞുവന്നു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കകം സിംഹം വെറും എല്ലുത്തോലുമായി. അതിനെ ഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കാൻ ജീവനക്കാർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും വിജയിച്ചില്ല.

അന്നു രാത്രി നായ്ക്കുട്ടിയുടെ ശവവും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് സിംഹം കിടക്കുന്നത് ജീവനക്കാർ കണ്ടതാണ്. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ കണ്ടതോ, അതേ നിലയിൽത്തന്നെ സിംഹം ചത്തുകിടക്കുന്നതും!

ആ ഉറ്റചങ്ങാതിമാരെ ഇനിയും വേർപെടുത്തരുതെന്ന് പ്രദർശനശാലയുടെ ഉടമ നിർദ്ദേശിച്ചു. എല്ലാവരും കണ്ണീരൊഴുക്കി നിലക്കെ, ആ കുടിനു മുന്നിൽ വലിയൊരു കുഴിയെടുത്ത് നായ്ക്കുട്ടിയെയും സിംഹത്തെയും അതിൽ ഒന്നിച്ചാണ് സംസ്കരിച്ചത്.

മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ് വികാരജീവിയെന്ന് ആരാണ് പറഞ്ഞത്?

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

മുന്തിരിങ്ങ തിന്നാൽ...

വാസ്യ ചെറിയ കുട്ടിയാണ്. മൂന്നു സഹോദരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഇളയവൻ. കുസൃതിയും കൊതിയനുമാണവൻ. അവന്റെ ഓരോരോ കുറുന്യകൾ കണ്ടുരസിക്കാൻ അച്ഛനമ്മമാർക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കും ഉത്സാഹമാണ്. അതിനുള്ള രൈവസരവും അവർ പാഴാക്കാറില്ല.

ഒരിക്കൽ വാസ്യയുടെ അമ്മ ചത്തയിൽനിന്നും മടങ്ങിവന്നത് ഒരു കൂല മുന്തിരിയുമായാണ്. 'മക്കൾക്ക് വലിയ ഇഷ്ടമല്ലേ, ഉച്ചയ്ക്ക് കൊടുക്കാം' എന്നു കരുതിയാണ് അവരതു വാങ്ങിയത്. എല്ലാവരും കൊതിയന്മാരും കൊതിച്ചിരുന്നതുമായതിനാൽ മുന്തിരിക്കാര്യം പറഞ്ഞാൽ ആ നിമിഷം കൂല കാലിയായും എന്ന് അമ്മയ്ക്കറിയാമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് അവരാ മുന്തിരിക്കുല അങ്ങനെതന്നെ കഴുകി ഒരു പാത്രത്തിലാക്കി അടുക്കളയിൽ വെച്ചു. പിന്നെ, എന്തിനോവേണ്ടി പുറത്തേക്കു പോയി.

കൊച്ചു വാസ്യ വയറു തിരുമ്മി വീടിനകത്തും പുറത്തും അലഞ്ഞു നടക്കുകയായിരുന്നു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ അതിവിരുതനാണവൻ. മീനൂങ്ങോ എന്നു നോക്കുന്ന പുച്ചയെപ്പോലെ അവൻ

മുക്കുകൊണ്ട് വായു അകത്തേക്കു വലിച്ചുകയറ്റി. നല്ല പഴുത്ത മുന്തിരിങ്ങയുടെ ഹൃദയമായ മണം!

അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. മീൻ കണ്ട പുച്ചയെപ്പോലെ ആർത്തിയോടെ അടുക്കളയിലേക്ക് പാഞ്ഞു. അവിടെ സ്ഫടികപ്പാത്രത്തിൽ കഴുകിവെച്ച തുടുത്ത മുന്തിരിക്കുല! കറുപ്പും ചുവപ്പും കലർന്നവ. അവൻ അതിനു ചുറ്റും പമ്മി നടന്നു. അവന്റെ വായിൽ കപ്പലോടിക്കാറുള്ള വെള്ളമുണ്ടായി.

അവൻ ഒളികണ്ണിട്ട് ചുറ്റും നോക്കി.

അമ്മയോ അച്ഛനോ സഹോദരങ്ങളോ...

ആരെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടോ?

ഇല്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി അവൻ പിഞ്ഞാണത്തിൽനിന്ന് ഒരു മുന്തിരിങ്ങ ഇരിഞ്ഞെടുത്ത് വായിലേക്കിട്ടു. അവന്റെ കുഞ്ഞിപ്പല്ലുകൾ മുന്തിരിങ്ങയിൽ കൊണ്ടതും അതു പൊട്ടി വായ് നിറയെ കടുംമധുരം. തെല്ലു മില്ല പുളിരസം. ഒരു മുന്തിരിക്കുരു വായിൽ വന്നത് അവൻ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു തുപ്പി. പിന്നെ, 'ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ' എന്ന മട്ടിൽ അടുക്കളയിൽനിന്ന് സ്ഥലം വിട്ടു.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും അമ്മ എല്ലാവർക്കും ഉച്ചഭക്ഷണം വിളമ്പി. കൊച്ചു വാസുവും അച്ഛനും സഹോദരങ്ങളും അതു കഴിക്കാനെത്തി. അപ്പോഴാണ് അമ്മ മുന്തിരിക്കുലയിലേക്ക് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. ഇടതിങ്ങിയിരുന്ന കുലയിൽ ഒരു മുന്തിരിങ്ങയുടെ കുറവ്!

'മക്കളേ, നിങ്ങളിലാരോ ഇതിൽനിന്നൊരു മുന്തിരിങ്ങ തിന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആരാണത്?' കള്ളച്ചിരിയോടെ അമ്മ ചോദിച്ചു.

'ഏയ് ഞാനല്ല,' മുത്ത മകൻ പറഞ്ഞു.

'ഞാനിങ്ങോട്ടു വന്നിട്ടേയില്ല,' രണ്ടാമത്തെ മകൾ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

'എന്നാൽപ്പിന്നെ വാസുമോനായിരിക്കും, അല്ലേ?' അമ്മ കപടഗൗരവത്തിൽ ചോദിച്ചു.

'ബുഹും,' അവൻ നിഷേധാർഥത്തിൽ തലയാട്ടി.

'ഓഹോ, അങ്ങനെയൊന്നോ കാര്യങ്ങൾ?'

അതുവരെ മിണ്ടാതിരുന്ന അച്ഛൻ മുന്തിരിപ്പാത്രം കൈയിലെടുത്ത് ഗൗരവത്തിൽ തുടർന്നു:

'ഇതിൽനിന്ന് മുന്തിരിങ്ങ തിന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടല്ലോ. ഇതൊരു പ്രത്യേകതരം മുന്തിരിങ്ങയാണ്. മറ്റു മുന്തിരിങ്ങകളെക്കാളൊക്കെ സ്വാദേറും. എത്ര തിന്നാലും മതിവരികയുമില്ല. നിങ്ങളൊക്കെ കുട്ടികളല്ലേ? കുട്ടികൾക്ക് ഇത്ര നല്ല മുന്തിരിങ്ങ

കണ്ടാൽ തിന്നാതിരിക്കാൻ തോന്നുകയേയില്ല. മുന്തിരിങ്ങയ്ക്ക് യാതൊരു കുഴപ്പവുമില്ല. പക്ഷേ, ഇതിന്റെ കൂരു തിന്നാൽ സംഗതിയാകെ മാറും.'

അച്ഛൻ ഒന്നു നിർത്തി. മക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്ക് ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിയിരുന്നു.

'ആരെങ്കിലും മുന്തിരിങ്ങയിലെ കൂരു തിന്നാൽ അധികം വൈകാതെ അയാളുടെ തലയിൽ കൊമ്പു മുളയ്ക്കും. പിറ്റേന്നുതന്നെ അയാൾ മരിച്ചു പോവുകയും ചെയ്യും! ഞങ്ങൾക്കൊരു മകനെയോ മകളെയോ നഷ്ടപ്പെടുമല്ലോ എന്നോർത്താണ് വിഷമം.'

അച്ഛൻ മുന്തിരിപ്പാത്രം താഴെവെച്ച് ദുഃഖം നടിച്ച് ഇരുന്നു.

കൊച്ചു വാസുയുടെ മുഖം കടലാസുപോലെ വിളറിവെളുത്തു. അവന്റെ മുഖത്ത് പരിഭ്രമം പ്രകടമായി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അവനെഴുന്നേറ്റ് അച്ഛന്റെയടുത്തു ചെന്ന് തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

'ഞാൻ മുന്തിരിങ്ങ മാത്രമേ തിന്നുള്ളൂ. കൂരു ജനലിലൂടെ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു. എന്നാലും ഞാൻ ചത്തുപോകുമോ അച്ഛാ?'

'ഇല്ല മോനേ.'

അച്ഛനും സങ്കടമായി. അദ്ദേഹം കൊച്ചു വാസുയെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തമർത്തി നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചു. അമ്മയും അവനെ വാരിയെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

'സാരമില്ല. നിനക്ക് തിന്നാനല്ലേ അമ്മ മുന്തിരിങ്ങ കൊണ്ടുവന്നത്? അലയൊഴിഞ്ഞ കടൽപോലെ ശാന്തമായി അവന്റെ മനസ്സ്.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

അരയന്നക്കുഞ്ഞു്

മരംകോച്ചുന്ന തണുപ്പു്, സഹിക്കാൻ വയ്യ. ചിറകുകൾ മരച്ച് മരവിക്കുന്നു. ഈ തണുപ്പേറ്റ് അധികകാലം ജീവിക്കാനാവില്ല. അല്പമെങ്കിലും ചുടുള്ള മറ്റൊരിടത്തേക്ക് പോയേ പറ്റൂ. അതാണെങ്കിൽ കടലിനക്കരയാണ്. കടലിനു മുകളിലൂടെ ദിനരാത്രങ്ങൾ പറന്നാൽ ഇളം ചുടുള്ള നാട്ടിലെത്താം. പക്ഷേ, യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഒന്നു വിശ്രമിക്കാൻ പോലും കഴിയില്ല. ചിറകു കുഴഞ്ഞാൽ ചെന്നുവീഴുക ഇളകിമറിയുന്ന കടൽത്തീരകളിലാവും. എങ്കിലും, ഈ തണുപ്പേറ്റ് മരിക്കുന്നതിലും ഭേദമല്ലേ?

ഏറെനേരത്തെ ആലോചനകൾക്കുശേഷം അരയന്നക്കുട്ടം ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി. രണ്ടുംകല്പിച്ച് കടൽ കടക്കുകതന്നെ. വയസ്സന്മാരും യുവാക്കളും മധ്യവയസ്കരും കുഞ്ഞുങ്ങളുമൊക്കെയുണ്ട് അരയന്നക്കുട്ടത്തിൽ.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ എണ്ണമറ്റ അരയന്നങ്ങൾ പറന്നു തുടങ്ങി. പരസ്പരം മിണ്ടിയും പറഞ്ഞും പാട്ടുപാടിയും അവ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ബലവാന്മാരായ അരയന്നങ്ങൾ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് മുൻനിരയിലെത്തി.

അവർ കൂസലില്ലാതെ പറന്നപ്പോൾ പിന്നിലുള്ള വൃദ്ധന്മാർ തങ്ങൾക്ക് ലക്ഷ്യമണയാനാവുമോ എന്ന സന്ദേഹത്തോടെയാണ് മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയത്.

അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു അരയന്നക്കുഞ്ഞുണ്ടായിരുന്നു. പറക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് അധികമാവാത്ത ഒരു പാവം. അവന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ അകാലത്തിൽ മരിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവന്റെ കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കാൻ ആരുമില്ലാതായി. തന്നത്താൻ ഊതേടിയാണ് അവൻ കഴിഞ്ഞുവന്നത്. തനിച്ച് ആ തണുപ്പിൽ കഴിയാൻ തനിക്കാവില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവനും മറ്റരയന്നങ്ങളോടൊപ്പം കൂടിയതാണ്. കടലിന്റെ മഹാവിസ്ഫോട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചെറിയ ബോധംപോലും അവനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം.

ദിവസങ്ങൾ നാലോ അഞ്ചോ പിന്നിട്ടു. രാപകലില്ലാതെ കടൽവെള്ളം മാത്രം കൂടിച്ചുള്ള യാത്ര. മുതിർന്ന അരയന്നങ്ങൾ അനുഭവസമ്പത്തിന്റെ ബലത്തിൽ യാത്രയുമായി സമരസപ്പെട്ടു. അവർ ശരാശരി വേഗതയിൽ പറന്നുയർന്നും പറന്നുതാണും മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. വൃദ്ധ അരയന്നങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കാനും അവരെ സഹായിക്കാനും അവർ നേരം കണ്ടെത്തി.

പക്ഷേ, നമ്മുടെ അരയന്നക്കുഞ്ഞിന്റെ നില അതീവ ദയനീയമായിരുന്നു. ഏതശ്രമിച്ചിട്ടും അവന് മറ്റ് അരയന്നങ്ങൾക്കൊപ്പമെത്താനായില്ല. അവരുടെ ഉയരത്തിലേക്ക് പറന്നുപൊങ്ങാനുമായില്ല. ദിവസങ്ങളായുള്ള യാത്ര അവന്റെ കുഞ്ഞിച്ചിറകുകളെ വല്ലാതെ തളർത്തി. ശരീരമാകെ കുമ്പസാരംപോലെ തോന്നി അവന്. ആരും അവനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. സഹായത്തിനായുള്ള അവന്റെ ദുർബലമായ വിലാപം തിരകളിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതായി.

കടലിനെ തൊട്ടു തൊട്ടില്ല എന്ന മട്ടിലായി അരയന്നക്കുഞ്ഞിന്റെ അവസ്ഥ. നിമിഷങ്ങൾക്കകം താൻ കടലിൽ വീണു ചത്തടിയുമെന്നു തന്നെ അവൻ ഭയന്നു. അരയന്നക്കുട്ടം ദൂരെ പൊട്ടുകൾപോലെ പറന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നത് അവൻ സങ്കടത്തോടെ കണ്ടു. പക്ഷിദൈവങ്ങളെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കാനേ അവനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

അടുത്തനിമിഷം, അവന്റെ തളർന്ന ചിറകുകൾ വെള്ളത്തെ സ്പർശിച്ചു. പിന്നെ, ശരീരം മുഴുവനും വെള്ളത്തിന്റെ നനവു പരന്നു. അവനു പക്ഷേ, അപ്പോൾ തെല്ലും ഭയം തോന്നിയില്ല. അലകളുടെ സ്വരം ഒരു താരാട്ടുപാട്ടുപോലെ അവന്റെ കാതിൽ വന്നു. അവൻ തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ അരയന്നക്കുട്ടത്തിന്റെ വെള്ള വരപോലും മാനത്തുനിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു.

കടലുകളിൽ അരയന്നക്കുഞ്ഞ് ആടിയുലഞ്ഞു. അവൻ ഏറെ ആസ്വാദ്യകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. കുരിരുട്ടിലും മാനത്തു തെളിഞ്ഞ നക്ഷത്രങ്ങൾ കടൽപ്പരപ്പിൽ വെള്ളിപ്പെട്ടുകൾ തീർത്തു. നേരത്തെ അവൻ ഭയന്നതുപോലെ കടലാഴത്തിലേക്ക് താഴുകയോ മറ്റു കടൽജീവികൾ ഉപദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

നേരം വെളുത്തു. അവൻ ആ വെളിച്ചത്തുടിപ്പിലേക്ക് തലയുയർത്തി. ഒരു കാറ്റ് അവന്റെ ഉറക്കം കുടഞ്ഞുകളഞ്ഞ് അവനെ തലോടി കടന്നു പോയി. അലകൾ അവന്റെ മുഖത്ത് വെള്ളം കുടഞ്ഞ് ഊർജസ്വലനാക്കി. നക്ഷത്രങ്ങൾ മാഞ്ച്, ആ സ്ഥാനത്ത് കുഞ്ഞുസൂര്യൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അരയന്നക്കുഞ്ഞ് ആവേശമായി. അവൻ ചിറകുകൾ കുടഞ്ഞു. പിന്നെ, സർവശക്തിയുമെടുത്ത് പറന്നുയർന്നു. അവനപ്പോൾ തരിമ്പും ക്ഷീണമോ തളർച്ചയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ ലക്ഷ്യസ്ഥാനം പുകു മെന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസത്തോടെ അവൻ മുന്നോട്ടു പറന്നു.

താഴെ, ശാന്തമായൊഴുകുന്ന കടലിന് നന്ദി പറയാനും അരയന്നക്കുഞ്ഞ് മറന്നില്ല.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ചെന്നായ വരുന്നേ!

പണ്ടൊരിടത്ത് മഹാകുസൃതിക്കാരനായ ഒരാൾകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. ആട്ടിൻപറ്റത്തെ മേയ്ക്കുകയായിരുന്നു അവന്റെ ജോലി. കുറെ ആടുകളെയും തെളിച്ച് ദിവസേന രാവിലെ മലയടിവാരത്തേക്ക് പോകും. അവിടെയുള്ള പുൽപ്പരപ്പിലും കുറ്റിക്കാടുകളിലും ആടുകളെ മേയാനയച്ച് അവനതിലേ ചുറ്റിനടക്കും. സന്ധ്യയാകുംമുമ്പേ ആടുകളെയും കുട്ടി മടങ്ങും. എപ്പോഴും ആരെങ്കിലും പറ്റിക്കാനാവുമോ എന്ന ചിന്തയായിരുന്നു അവന്റെ മനസ്സിൽ.

ഒരു ദിവസം, ആടുകളെ പുല്ലു തിന്നാനായി വിട്ട് മരത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു ഇടയൻ. കുറെ ദൂരെയായി ഏതാനും ഗ്രാമീണർ എന്തോ പണിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നത് അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അവരെ കളിയാക്കാൻ ആ അവസരം വിനിയോഗിക്കണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചുകുവി:

‘അയ്യോ, ചെന്നായ വരുന്നേ! എന്റെ ആടുകളെ മുഴുവനും ചെന്നായ പിടിച്ചു തിന്നുന്നു! ആരെങ്കിലുമൊന്ന് ഓടിയെത്തി എന്നെ രക്ഷിക്കണം!’

ഇടയന്റെ പരിഭ്രമത്തോടെയുള്ള നിലവിളി ഗ്രാമീണർ കേട്ടു. അവർ കവനോട് സഹതാപം തോന്നി. ചെന്നായയുടെ പിടിയിൽനിന്നും ഇടയന്റെ ആടുകളെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അവർ വടിയും വാളും ഉലക്കയുമൊക്കെയെടുത്ത് അവന്റെയടുത്തേക്ക് കുതിച്ചു.

‘എവിടെ ചെന്നായ? അവനെ ഞങ്ങളിന്ന് വകവരുത്തുന്നുണ്ട്,’ ഗ്രാമീണർ അവന്റെയടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടിയായി അവൻ വാപൊത്തി ചിരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. അവിടെയെങ്ങും ചെന്നായയെ കാണാതെ വന്നപ്പോൾ തങ്ങൾ കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ടെന്ന് ഗ്രാമീണർക്കു ബോധ്യമായി.

അവർ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

അടുത്ത ദിവസവും അവൻ ഇതുതന്നെ ആവർത്തിച്ചു. ‘ചെന്നായ വരുന്തേ’ എന്ന് അവൻ വിളിച്ചു പറയുന്നതുകേട്ട് ഗ്രാമീണർ വീണ്ടും ആയുധങ്ങളുമായി ഓടിയെത്തി. ഇക്കൂറി അവൻ അവരെ കളിയാക്കി പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഗ്രാമീണർ അവനെ പരാകി തിരിച്ചു പോയി.

മൂന്നാം ദിവസവും പതിവുപോലെ ഇടയൻ ചെന്നായക്കഥ പറഞ്ഞ് ബഹളംവെച്ചു. അത് ഗ്രാമീണർ കേട്ടെങ്കിലും അവർ ആദ്യമൊന്നും അനങ്ങിയില്ല. ഇടയന്റെ കരച്ചിൽ തുടർന്നപ്പോൾ അവരിൽ ചിലർക്ക് വീണ്ടുവിചാരമുണ്ടായി. അവർ പറഞ്ഞു:

‘ഏതായാലും നമുക്കൊരുതവണകൂടി പോയി നോക്കാം. ഇത്തവണ ശരിക്കും ചെന്നായ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മളവനെ സഹായിക്കാതിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ലല്ലോ.’

മറ്റുള്ളവർ മനസ്സിലാമനസ്സോടെയെങ്കിലും അവരുടെ കൂടെ ചേർന്നു. അവർ ആയുധങ്ങളുമേന്തി കുതിച്ചു. അവിടെ ചെന്നപ്പോഴുണ്ട്, ഗ്രാമീണരെ മൂന്നാമതും പറ്റിച്ചതിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ ഇടയൻ തലയറഞ്ഞു ചിരിക്കുന്നു!

‘എടോ കൂരുത്തംകെട്ടവനേ, നീയൊരിക്കലും ഗതിപിടിക്കാതെ പോട്ടെ!’ അവനെ ശപിച്ച് അവർ തിരികെപ്പോയി.

നാലാം ദിവസം അവൻ ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട് മരത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴതാ, ആടുകളുടെ അടുത്തേക്ക് യഥാർഥത്തിൽ ഒരു ചെന്നായ പാഞ്ഞുവരുന്നു! അവനാകെ പരിഭ്രമിച്ചു. അകലെ പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രാമീണരെ നോക്കി അവൻ വിളിച്ചു കുറി:

‘അയ്യോ, ചെന്നായ വരുന്തേ! എന്റെ ആടുകളെ രക്ഷിക്കണം!’

ഗ്രാമീണർ അതു കേട്ടെങ്കിലും ഒരാൾപോലും അനങ്ങിയില്ല. അതുകണ്ട് അവൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

‘ഇത്തവണ ഞാൻ പറ്റിക്കാൻ നോക്കുകയല്ല, ശരിക്കും ചെന്നായ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവനിപ്പോൾ എന്റെ ആടുകളെ കൊല്ലും!’

അതും ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഇടയൻ നിസ്സഹായനായി നോക്കിനിൽക്കെ, ചെന്നായ ആടുകൾക്കുമേൽ ചാടിവിന്ന് അവയുടെ കഥ കഴിച്ചു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(ഭാരതീയ ക്ലാസിക് കഥകളിലും സുപരിചിതമാണിത്. നാടോടിക്കഥകൾ ദേശകാലഭാഷാഭേദമന്യേ പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവുകൂടിയാണ് ഈ കഥ.)

അറിയാത്ത നാട്ടിലെ തിരിയാത്ത വസ്തു

ശിർഷേയറ്റും ദരിദ്രനായിരുന്നു എമലിയൻ എന്ന തൊഴിലാളി. മാതാപിതാക്കൾ നേരത്തേതന്നെ മരിച്ചു. ബന്ധുക്കളെന്നു പറയാൻ ആരുമില്ല. പകലന്തിയോളം കഠിനമായി ജോലി ചെയ്താലും അയാൾക്കു കിട്ടുക തുച്ഛമായ പ്രതിഫലമാണ്. അതുകൊണ്ട് തട്ടിമുട്ടി അയാൾ ജീവിതം തുടർന്നു. ആകെയുള്ള ഒരേയൊരു കുപ്പായം കഴുകിയുണക്കി മാറിമാറി ധരിച്ചു. കിട്ടുന്നതു കഴിച്ചു. എത്തുന്നിടത്ത് കിടന്നുറങ്ങി. പ്രത്യേകിച്ചൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാത്ത ജീവിതം. എന്നാലും അതിലയാൾ സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. വിവാഹപ്രായമെത്തിയിട്ടും അതേക്കുറിച്ചൊന്നും ആലോചിക്കാ‍വുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല അയാൾ.

ഒരുനാൾ പുലർച്ചെ എമലിയൻ യജമാനന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോവുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് വഴിയിലൊരു പോക്കാച്ചിത്തവളയെ അയാൾ കണ്ടത്. ശ്രദ്ധയൊന്നു തെറ്റിയിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ തവളയുടെ ദേഹത്ത് ചവിട്ടുകയും അത് ചത്തൊരഞ്ഞു ചാവുകയും ചെയ്തേനെ! അയാൾ

തവളയെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി നടന്നു. പെട്ടെന്ന് പുറകിൽ നിന്നും ഒരു സ്ത്രീശബ്ദം ഉയർന്നുകേട്ടു:

‘എമലിയൻ, ഒന്നു നീല്ക്കൂ.’

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അയാളെ അർജുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തവളയുടെ സ്ഥാനത്ത് അതിസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി!

‘ങ്ഹും, നീയാരാൻ? ആൾമാറാട്ടക്കാരിയാണോ?’

അയാൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘കണ്ടുകൂടേ? ഞാനൊരു പെൺകുട്ടി. ആട്ടെ നിങ്ങളുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞതാണോ?’

അവൾ ചിരിച്ചു.

‘ഇല്ല. ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ട് നിനക്കെന്താണു കാര്യം?’

അയാൾക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

‘എന്നാൽ, എന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൂടേ?’

എടുത്തടിച്ചപ്പോലെ അവൾ ചോദിച്ചു. അതു കേട്ട് അവന്റെ മുഖത്ത് വിഷാദം നിറഞ്ഞു.

‘കല്യാണം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. നിന്നെപ്പോലൊരു സുന്ദരിയെ എനിക്കിഷ്ടവുമാണ്. പക്ഷേ, ഉടുതുണിക്ക് മറുതുണിയില്ലാത്ത, തലചായ്ക്കാൻ സ്വന്തമായി മണ്ണില്ലാത്ത ഞാനെങ്ങനെ നിന്നെ കല്യാണം കഴിക്കും?’

അയാളുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘അതൊന്നും സാരമില്ല. നിങ്ങളെന്നെ ഭാര്യയാക്കിയാൽ മാത്രം മതി. നമുക്കൊരു കൊച്ചു വീടുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസിക്കാം. അരവയറുണ്ടാണെങ്കിലും സുഖമായി കഴിയാം.’

എമലിയൻ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ സമ്മതം മൂളി. അവർ വൈകാതെ വിവാഹിതരായി നഗരത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു വീടുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. ഇനി പഴയതുപോലെ നടന്നാൽ പറ്റില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അയാൾ തൊഴിലന്വേഷിച്ചിറങ്ങി.

ഈ സമയത്താണ് അന്നാട്ടിലെ രാജാവ് ആ വഴി വന്നത്. കൂടിലിനു മുന്നിൽ നീല്ക്കുന്ന അതിസുന്ദരിയെക്കണ്ട് അദ്ദേഹം അർജുതപ്പെട്ടു. അത്രയും സുന്ദരിയായ യുവതിയെ നാളതുവരെ രാജാവ് കണ്ടിരുന്നില്ല. ആദ്യദർശനത്തിൽത്തന്നെ രാജാവിന് അവളോട് അനുരാഗം ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭടന്മാരോട് അവളെക്കുറിച്ച് തിരക്കിവരാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. എമലിയൻ എന്ന തൊഴിലാളിയുടെ ഭാര്യയാണ് അവളെന്ന് ഭടന്മാർ

അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം വിശ്വസ്തരായ ഭൃത്യന്മാരെ വരുത്തി അവളെ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള വഴി തേടാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയിട്ടും അവളുടെ സുന്ദരരൂപം രാജാവിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു മാഞ്ഞില്ല. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അവളെക്കുറിച്ച് മാത്രമായി ചിന്ത. അവളുടെ മനസ്സറിയാനായി രാജാവ് ഭൃത്യന്മാരെ കൂടിലിലേക്കയച്ചു. എന്നാൽ ഉറച്ച മറുപടിയാണ് അതിനവൾ നല്കിയത്. കൊട്ടാരത്തിലെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെല്ലാം കൂടിലിലെ കഷ്ടപ്പാടുകളും എമലിയന്റെ സാന്നിധ്യവുമാണ് താനിഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നായിരുന്നു അത്. ആ മറുപടി രാജാവിനെ കൂടുതൽ വിഷാദവാനാക്കി. എങ്കിലും തന്റെ ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. രാജാവ് ഭടന്മാരെ വരുത്തി നിർദ്ദേശം നല്കി.

‘നിങ്ങൾ എമലിയനെ കാണണം. അയാളോട് കൊട്ടാരത്തിൽ ജോലിക്കെത്താൻ ഞാൻ കല്പിച്ചതായി പറയണം. അയാൾക്കും ഭാര്യയ്ക്കും കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കാമെന്നും പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിക്കണം. അയാൾ വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അസാധ്യമായ ജോലികൾ ഏല്പിക്കാനും മറക്കരുത്.’

ഭടന്മാർ അതനുസരിച്ചു. കൂടിലിലെത്തി എമലിയനെക്കണ്ട് രാജകല്പന അറിയിച്ചു. പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ അയാൾ തനിച്ചു കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. എന്നാൽ ഭാര്യയെ കൂടെ കൊണ്ടുവരാതിരുന്നത് രാജാവിനെ നിരാശനാക്കി. ഭടന്മാർ നാലാളു ചെയ്താലും തീരാത്ത കഠിനജോലികൾ എമലിയനെ ഏല്പിച്ചു. എന്നിട്ടും എല്ലാവരെയും അർജുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സന്ധ്യയ്ക്കു മുൻപേ അയാൾ അതെല്ലാം ചെയ്തുതീർത്ത് കൂടിലിലേക്കു മടങ്ങി. പ്രതിസന്ധികളിൽ ഭാര്യയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ അയാൾക്ക് തണലായി. ജോലി എന്തായാലും അതിന്റെ കഠിനതയെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു തളരാതെ ചെയ്തുതീർക്കാനാണ് അവൾ ഉപദേശിച്ചത്. അത് എമലിയന് കുറച്ചൊന്നുമല്ല ധൈര്യം പകർന്നത്.

എന്നും രാവിലെ എമലിയൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തുകയും ഏല്പിച്ച ജോലികൾ ഇരുട്ടുംമുൻപേ ചെയ്തുതീർക്കുകയും ചെയ്തു. അയാളെ തോല്പിക്കാനായി പുതിയ പുതിയ പണികൾ ഭടന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും ഏല്പിച്ചു. പാത്രം കഴുകലും തറ തുടയ്ക്കലും മുറ്റം വൃത്തിയാക്കലും പോലുള്ള നിസ്സാരജോലികൾ മുതൽ പാറ പൊട്ടിക്കലും കിണർ കുഴിക്കലും പോലുള്ള കഠിനപ്രവൃത്തികളും അവർ അയാൾക്കു നല്കി. ഭാര്യയുടെ പിന്തുണയോടെ അയാളതെല്ലാം അനായാസം ചെയ്തു. തന്റെ ആഗ്രഹം നടക്കില്ലെന്നറിഞ്ഞ് രാജാവു സങ്കടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഭടന്മാരെയും ഭൃത്യന്മാരെയും വരുത്തി അവരോടു കയർത്തു:

‘ങ്ഹും, നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒന്നിനും കഴിയില്ലെന്ന് ഇപ്പോഴെനിക്ക് മനസ്സിലായി. ഇത്ര കാലമായിട്ടും അയാളെയൊന്നു തളർത്താൻപോലും നിങ്ങൾക്കായില്ല. ഇനി നിങ്ങളുടെ സഹായം എനിക്കു വേണ്ട!’

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങനെ പറയരുത്. സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് ചെയ്യാനാവാത്ത പണിയൊന്നുമല്ല ഞങ്ങളയാളെ ഏല്പിച്ചത്. പക്ഷേ, അതെല്ലാം അയാൾ വേഗം ചെയ്തുതീർത്തു. അയാൾക്കും ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടിച്ചാത്തന്റെ സഹായമുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നത്. ഏതായാലും അസാധ്യമായ ചില ജോലികൾ കൂടി ഞങ്ങളയാൾക്ക് നൽകാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. അതിലയാൾ തോറ്റു തുണുപാടുമെന്നുറപ്പാണ്. ആ അവസരംകൂടി അങ്ങ് ഞങ്ങൾക്കു തരണം,’ അവർ വിനയത്തോടെ അപേക്ഷിച്ചു.

രാജാവ് അർധമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അതിനു സമ്മതിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ അവർ എമലിയനെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:

‘എമലിയൻ, കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തായി നിങ്ങളൊരു പടുകുറ്റൻ പള്ളി പണിയണം. ഇപ്പോൾ പണി തുടങ്ങി നാളെ പുലരുമ്പോഴേയ്ക്കും മുഴുവൻ പണിയും തീരണം. അല്ലെങ്കിൽ രാജാവ് നിങ്ങളുടെ ശിരസ്സു വെട്ടും!

തനിക്കൊരിക്കലും ചെയ്യാനാവാത്ത കാര്യമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ എമലിയൻ ദുഃഖിതനായി കുടിലിലേക്കു മടങ്ങി. അയാളുടെ മുഖഭാവം കണ്ട് ഭാര്യ കാര്യം തിരക്കി.

‘ഞാനെങ്ങനെ ദുഃഖിക്കാതിരിക്കും? ഒറ്റദിവസംകൊണ്ട് കുറ്റൻ പള്ളി പണിയാനാണ് രാജാവിന്റെ കല്പന. അതു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹമെന്നെ കൊല്ലും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. എന്നെ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള രാജാവിന്റെ മോഹമാണ് ഇതിനൊക്കെ പിന്നിൽ. എത്ര അസാധ്യമായാലും നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്യാനാവും. രാത്രി നന്നായി കിടന്നുറങ്ങി പുലർച്ചെ കൊട്ടാരത്തിനടുത്തേക്ക് പോയാൽ മതി. എല്ലാം ശരിയാവും,’ അയാൾക്കെന്തോ അതത്ര വിശ്വസനീയമായി തോന്നിയില്ല. വരുന്നതു വരട്ടെയെന്ന് കരുതി അയാൾ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി. പുലർച്ചെ അവളയാളെ ഉണർത്തി പണിയായുധം കൊടുത്ത് പറഞ്ഞയച്ചു.

കൊട്ടാരത്തിനടുത്തെത്തിയ എമലിയൻ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തരിച്ചു നിന്നുപോയി. അവിടെ ഒന്നാത്തരമൊരു ആരാധനാലയം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു! ചുമരിൽ കുറച്ചു ഭാഗത്തു മാത്രം ചായം തേയ്ക്കാൻ ബാക്കിയുണ്ട്. അയാൾ അവിടെ ചായമടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ രാജാവിന്റെ

എഴുന്നള്ളത്തുണ്ടായി. പള്ളിയുടെ അവസാന മിനുക്കുപണികൾ ചെയ്യുന്ന എമലിയനെക്കണ്ട് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു. കേവലമൊരു മനുഷ്യജന്മമല്ല അയാളുടേതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു വ്യക്തമായി. തന്റെ ശത്രുവാണെന്നതു മറന്ന്, അയാൾക്ക് പണക്കിഴി സമ്മാനിച്ചാണ് രാജാവ് മടങ്ങിയത്.

അന്ന് പുതിയൊരു ജോലി എമലിയന് കിട്ടി. അതു കേട്ടതും അയാളുടെ കണ്ണിൽ ഇരുട്ടുകയറി. ഒറ്റരാത്രികൊണ്ട് നഗരമധ്യത്തിൽ കുത്തിയൊഴുകുന്ന പുഴയുണ്ടാക്കണം എന്നതായിരുന്നു അത്! അന്നുമയാൾ വിഷണ്ണനായി വീട്ടിലെത്തി. ഭാര്യയോട് തന്റെ ദുരവസ്ഥ അയാൾ വിശദീകരിച്ചു. അപ്പോഴും അവൾ ഭർത്താവിന് ധൈര്യം പകർന്നു:

‘ഇന്ദ്രശ്വരന്റെ സഹായംകൊണ്ട് എല്ലാം നന്നാവും. നിങ്ങൾ രാത്രിയുറങ്ങി പുലർച്ചെ അങ്ങോട്ടു പോയാൽ മാത്രം മതി.’

ഭാര്യയുടെ വാക്ക് വിശ്വസിച്ച് അയാൾ നന്നായുറങ്ങി. പുലരുംമുൻപേ ഉണർന്ന് നഗരമധ്യത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അയാൾക്ക് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. തലേന്നുവരെ ഇല്ലാതിരുന്ന പുഴ അവിടെ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു! തന്റെ ഭാര്യയുടെ കഴിവാണെന്ന് ഇതിനു പിന്നിലെന്ന് അയാൾക്കു വ്യക്തമായി. പുഴക്കരയിലെ മണൽ നിരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ രാജാവും പരിവാരങ്ങളും അങ്ങോട്ടു വന്നു. ഒറ്റരാത്രികൊണ്ട് പുഴയുണ്ടാക്കിയ എമലിയന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ അദ്ദേഹം മനസാ പുകഴ്ത്തി. അന്നും കിട്ടി അയാൾക്ക് രാജാവിന്റെ വക കനത്ത സമ്മാനം!

എമലിയന്റെ ഭാര്യയെ സ്വന്തമാക്കാമെന്ന മോഹം നടക്കില്ലെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം ഭടന്മാരെയും ഭൃത്യന്മാരെയും വിളിച്ച് വീണ്ടും ചർച്ച നടത്തി.

‘എമലിയൻ അസാധാരണ കഴിവുകൾക്ക് ഉടമയാണെന്നു മനസ്സിലായില്ലേ? അയാളെ തോല്പിക്കാൻ നമുക്കാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവനു ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതായി എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ?’

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് അവർ കുറെ നേരം ചിന്തയിലാണ്ടു. പിന്നെ അവരിലൊരാൾ രാജാവിനെ വണങ്ങിപ്പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, എനിക്കൊരു വഴി തോന്നുന്നു. അതിൽ അയാൾക്ക് വിജയിക്കാനാവില്ല. എനിക്കതുറപ്പാണ്.’

‘അതെന്താണ്?’

രാജാവ് പുരികം ചുളിച്ചു.

‘ഇന്ന് ഞാൻ എമലിയനോട് ആവശ്യപ്പെടുക അറിയാത്ത നാട്ടിലെ

തിരിയാത്ത വസ്തു കൊണ്ടുവരാനാണ്. എത്ര ആലോചിച്ചാലും അയാൾക്കതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാവില്ല. അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടോ എന്ന് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. ഇനി അയാൾ അത്തരമൊരു വസ്തു കൊണ്ടുവന്നാൽ, അതല്ല ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്ന് അങ്ങു പറഞ്ഞാൽ മതി. അതോടെ അയാളെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം തീരും. അയാളുടെ ഭാര്യ അങ്ങേക്ക് സ്വന്തമാവുകയും ചെയ്യും!

അയാൾ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

അതു കേട്ട് രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

അന്നുതന്നെ എമലിയൻ പുതിയ ദൗത്യം ലഭിച്ചു. അതു കേട്ടയുടൻ അയാൾ അമ്പരന്നുപോയി.

അറിയാത്ത നാട്ടിലെ തിരിയാത്ത വസ്തുവോ?

അതെന്താണു സാധനം?

അയാൾ വിഷമത്തോടെ വീട്ടിലെത്തി ഭാര്യയോട് കാര്യം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ പതിവുപോലെ അനായാസമായല്ല അവളുതിനെ കൈകാര്യം ചെയ്തത്. ഗൗരവം നിറഞ്ഞ മുഖത്തോടെ അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘ഇത് രാജാവിന്റെ അവസാന ആയുധമാണ്. എന്നെ കൈക്കലാക്കാനുള്ള ഗുഡ്രശ്രമം. ഇനി അധികം വൈകാതെ ഞാൻ രാജാവിന്റെ പിടിയിലാവും. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുംപോലെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കെന്നെ അവിടെനിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനാവും.’

‘ഞാനെന്താണു വേണ്ടതെന്ന് പറയൂ,’ അയാൾ തിരക്കുകൂട്ടി.

അവൾ ഒരു സഞ്ചിയും നൂലുണ്ടയുമെടുത്ത് ഭർത്താവിനു കൊടുത്തു.

‘ഇനി ഞാൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ദുരദേശത്തു ഭടന്മാരുടെ അമ്മയും എന്റെ അമ്മുമ്മയുമായ ഒരു സ്ത്രീ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സാധനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അവർക്കെന്നെ ഓർമ്മ വരും. അവരുടെ സഹായത്തോടെയല്ലാതെ നിങ്ങൾക്ക് അറിയാത്ത നാട്ടിലെത്തി തിരിയാത്ത വസ്തു കൊണ്ടുവരാനാവില്ല.’

അവൾ എമലിയനെ യാത്രയാക്കി. അയാൾ പോയ ഉടൻ ഭടന്മാർ അവിടെയെത്തി ബലാത്കാരമായി അവളെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

ദിവസങ്ങൾ യാത്രചെയ്ത് എമലിയൻ വിദൂരത്തുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിലെത്തി. അവിടെ കുറെ ഭടന്മാർ സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. അയാൾ അവരെ സമീപിച്ച് അറിയാത്ത നാട്ടിലെ തിരിയാത്ത വസ്തു വിനെയ്ക്കുറിച്ച് തിരക്കി. തെളിയാത്ത മുഖത്തോടെയായിരുന്നു അവരുടെ മറുപടി:

‘ചങ്ങാതി, ദുഷ്കരമായ ഒരു ചോദ്യമാണ് നിങ്ങളുടേത്. അതിന് ഉത്തരം നൽകാൻ ഞങ്ങൾ അശക്തരാണ്. ഇത്രയുംകാലം ഞങ്ങൾ തേടി കൈമാറ്റം ചെയ്തതും അതുതന്നെ. ഒരുപക്ഷേ, ഞങ്ങളുടെ അമ്മയ്ക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനായേക്കാം.’

എമലിയൻ അവരെ വിട്ട് മുന്നോട്ടു നടന്നു. കുറെ ദൂരം താണ്ടി അയാളൊരു കുടിലിനു മുന്നിലെത്തി. അതിനു മുന്നിൽ കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണുകളുമായി ഒരു വൃദ്ധ ഇരുന്ന് നൂൽ നൂൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞ അമ്മുമ്മ അവർ തന്നെയെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായി. അയാൾ അവരുടെ അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘അമ്മുമ്മേ, ഞാൻ ദൂരെനിന്നും വരുന്ന സഞ്ചാരിയാണ്. പേര് എമലിയൻ. അമ്മുമ്മയുടെ സഹായം തേടിയെത്തിയതാണ്. അമ്മുമ്മയ്ക്ക് നൽകാനായി എന്റെ ഭാര്യ രണ്ടു സമ്മാനങ്ങൾ തന്നെച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വീകരിച്ചാലും.’

അയാൾ സഞ്ചിയും നൂലുണ്ടയും വൃദ്ധയ്ക്കു നൽകി. അതു കണ്ടതും അവരുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവർ കണ്ണു തുടച്ചെഴുന്നേറ്റ് അയാളെ ആലിംഗനം ചെയ്ത് പറഞ്ഞു:

‘എമലിയൻ, നിന്നെ ഇപ്പോഴാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായത്. നിന്റെ ഭാര്യ എനിക്കേറെ വേണ്ടപ്പെട്ടവളാണ്. ലക്ഷ്യം സാധിക്കാൻ ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കാം. ഈ നൂലുണ്ട നേരെ ഉരുട്ടിവിടണം. അതിനെ പിന്തുടർന്നാൽ നീയൊരു പട്ടണത്തിലെത്തും. അതാണ് അറിയാത്ത നാട്. നഗരാതിർത്തിയിലെ വീട്ടിൽ ഒരു രാത്രി തങ്ങിയാൽ തിരിയാത്ത വസ്തു കിട്ടാനുള്ള വഴി തെളിയും.’

‘പക്ഷേ, ആ വസ്തു ഏതാണെന്ന് ഞാനെങ്ങനെയറിയും?’ അയാളുടെ സംശയം തീർന്നില്ല.

‘അതെളുപ്പമാണ്. മാതാപിതാക്കളെക്കാൾ ആ വീട്ടിലെ കുട്ടി എന്തിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ അതാണ് നീ തേടുന്ന വസ്തു. നിനക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

വൃദ്ധ അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. മറ്റു ചില രഹസ്യങ്ങളും അവർ അയാളോട് പറഞ്ഞു.

എമലിയൻ നൂലുണ്ട ഉരുട്ടിവിട്ട്, അതിനെ പിന്തുടർന്ന് നഗരത്തിലെത്തി. നഗരാതിർത്തിയിലെ വീട്ടിൽ ഒരു രാത്രി കഴിയാനുള്ള ആഗ്രഹം അയാൾ അറിയിച്ചു. നല്ലവനായ ഗൃഹനാഥൻ യാതൊരു എതിർപ്പും പറയാതെ അയാളെ സ്വീകരിച്ച് സൽക്കരിച്ചു. അയാൾ എമലിയനോട് കൂടുതലൊന്നെങ്കിലും ചോദിക്കുകയോ എമലിയൻ എന്തെങ്കിലും

പറയുകയോ ചെയ്തില്ല. കുടുംബനാഥന്റെ മകൻ എമലിയനെ കണ്ടെങ്കിലും ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുവുള്ളൂ.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ ഗൃഹനാഥൻ മകനെ വിളിച്ചുണർത്തിപ്പറഞ്ഞു: 'മോനേ, അടുക്കളയിൽ ഒരു കഷണം വിറകുപോലും ബാക്കിയില്ല. നീ പോയി കുറച്ച് ഉണക്കവിറക് കൊണ്ടുവാ.'

അവനത് കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ തിരിഞ്ഞുകിടന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞ് അമ്മ വന്ന് അവനോട് ഇക്കാര്യം ആവർത്തിച്ചു. അതു കേട്ടിട്ടും അവൻ യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായില്ല.

എമലിയൻ ഇതെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കാത്ത ഇവൻ താത്പര്യമുള്ളതെന്താണെന്നുകുടി അറിയാൻ അയാൾ കാത്തിരുന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും തെരുവിൽനിന്ന് എന്തോ കൊട്ടുന്ന ശബ്ദം ഉയർന്നു. ആ കഷണം അവൻ പുതപ്പ് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റു പുറത്തേക്കോടി. എമലിയനും അവനെ പിന്തുടർന്നു. തെരുവിൽ രൊൾ കഴുത്തിലൊരു ചെണ്ട തൂക്കി, അതിൽ കൊട്ടിപ്പാടുകയായിരുന്നു. കുറെ നാട്ടുകാർ അയാൾക്കു ചുറ്റും കൂടിയിട്ടുമുണ്ട്. അവനും അവർക്കിടയിൽ ചേർന്ന് കൊട്ടിനൊത്ത് നൃത്തം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി!

താൻ തേടിവന്ന വസ്തു ആ ചെണ്ടതന്നെയെന്ന് എമലിയൻ ബോധ്യമായി. കൊട്ടുകാരൻ തനിച്ചാകുന്നതുവരെ അയാൾ കാത്തിരുന്നു. ആളൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ പതുക്കെ അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു:

'ചങ്ങാതി, ആ ചെണ്ട എനിക്കു തരാമോ? ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നൂറു നാണയം വിലയായി തരാം.'

അയാൾ എമലിയനെ രുക്ഷമായി നോക്കി.

'നൂറല്ല, നൂറുകോടി തന്നാലും ഇതു ഞാൻ തരില്ല,' കൊട്ടുകാരൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

എന്നാൽ എമലിയൻ പിന്മാറാൻ തയ്യാറായില്ല. അയാൾ ഉറങ്ങുംവരെ എമലിയൻ കാത്തു. കൊട്ടുകാരൻ ഉറക്കംപിടിച്ചതും ആ ചെണ്ടയും മോഷ്ടിച്ച് അയാൾ ഓടിപ്പോന്നു.

വിട്ടിലെത്തിയപ്പോഴാണ്, തന്റെ ഭാര്യയെ രാജാവ് തടങ്കലിലാക്കിയ വിവരം അയാൾ അറിയുന്നത്. അവളെ എത്രയും വേഗം മോചിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ ചെണ്ടയുമായി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു നടന്നു.

'മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെട്ട സാധനം ഞാനിതാ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് അറിയാത്ത നാട്ടിലെ തിരിയാത്ത വസ്തു. ഇതു സ്വീകരിച്ച് എന്റെ ഭാര്യയെ വിട്ടുനൽകണം,' ചെണ്ട രാജാവിനു മുന്നിൽ

വെച്ച് എമലിയൻ പറഞ്ഞു.

'ഇതെന്താ? ഞാൻ നിങ്ങളോട് കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞ വസ്തു ഇതൊന്നുമല്ല,' രാജാവ് പുച്ഛത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'എങ്കിൽ ഈ ചെണ്ട ഞാൻതന്നെ പൊട്ടിച്ച് കടലിലെറിയുന്നത് കണ്ടോളൂ.'

വൃദ്ധ നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ അയാൾ ചെണ്ട കൊട്ടി കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തേക്കു നടന്നു. അതിന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് മന്ത്രിയും ഭടന്മാരും ഭൂതൃന്മാരുമൊക്കെ അയാളെ അനുഗമിച്ചു! അതുകണ്ട് പരിഭ്രമിച്ച രാജാവ് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'അരുത്, ആരും അയാളുടെ പുറകെ പോകരുത്. നിങ്ങൾ എന്റെ ആശ്രിതരാണ്. ഞാൻ പറയുന്നതാണ് നിങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടത്.'

അതൊന്നും ആരും ഗൗനിച്ചില്ല. സംഗതിയുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് ഓടിപ്പുറപ്പെട്ടു എമലിയനോട് അപേക്ഷിച്ചു:

'എമലിയൻ, നിങ്ങളെന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ നിങ്ങളെ ഒരുപാട് ദ്രോഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയതുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ ഞാൻ ഈ നിമിഷംതന്നെ മോചിപ്പിക്കാം. പല തലമുറകൾക്ക് ജീവിക്കാൻ വേണ്ട പണവും ഞാൻ നൽകാം. ദയവായി എന്റെ മന്ത്രിമാരെയും ഭടന്മാരെയും മൊക്കെ എനിക്ക് വിട്ടുതരണം.'

എമലിയൻ ചെണ്ടകൊട്ട് നിർത്തി. അപ്പോൾ അയാളുടെ സ്വാധീനത്തിലായിരുന്നവരെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. എമലിയന്റെ ഭാര്യയെ ഭടന്മാർ മോചിപ്പിച്ച് അയാൾക്ക് മുന്നിലെത്തിച്ചു. അയാൾ അവളെ സ്നേഹത്തോടെ പുണർന്നു. സന്തോഷംകൊണ്ട് ഇരുവരുടെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

'ഈ തിരിയാത്ത വസ്തു ഇനി എന്താണ് ചെയ്യുക?'

ചെണ്ടയെ ചൂണ്ടി അവൾ ചോദിച്ചു.

'എല്ലാം അമ്മുമ്മ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.'

എമലിയൻ ആ ചെണ്ട പൊട്ടിച്ച് കടലിലേക്കെറിഞ്ഞു.

രാജാവു നൽകിയ പണംകൊണ്ട് എമലിയനും ഭാര്യയും അവർക്ക് പിന്നീടുണ്ടായ കുട്ടികളും ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു. ആ വീടിന്റെ ഏഴയലത്തുപോലും വരാൻ രാജാവ് യെരൂപ്പെട്ടില്ല.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ചെകുത്താൻസഭ

ഒരുകാലത്ത് ചെകുത്താൻരാജാവിനായിരുന്നു ഭൂമുഖത്തെ ജനങ്ങൾക്കുമേൽ പരമാധികാരം. രാജാവും അയാളുടെ ശിങ്കിടികളും അവർക്കിഷ്ടമുള്ള രീതിയിൽ ജനങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു. സമൂഹത്തിൽനിന്നും സ്നേഹം, ദയ, സഹാനുഭൂതി തുടങ്ങിയ സർവ്വകാരങ്ങൾ തുടച്ചുനീക്കി. പകരം വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും പകയും നിറച്ചു. അങ്ങനെ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ അടിമുടി അരാജകത്വം നിറഞ്ഞു. അതുകണ്ട് മനംനിറഞ്ഞ് ചെകുത്താൻരാജാവ് തന്റെ ഭരണം തുടർന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി.

തേജസിരായ ഒരുവതാരപുരുഷൻ ജനങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലും അസാമാന്യഗീതപ്രവൃത്തികളിലും മുഴുകിക്കിടന്ന ജനങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിളിച്ചുണർത്തി. ദൈവപ്രമാണങ്ങൾ ജനങ്ങളിലെത്തിക്കാനും അതുവഴി അവരെ സാംസ്കാരികമായി ഉന്നതിയിലെത്തിക്കാനുമാണ് താൻ വന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. പകവെടിഞ്ഞ് മനസ്സിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രകാശം നിറയ്ക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഉണർപ്പായാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കണ്ണുകൾക്കെന്നപോലെ വാക്കുകൾക്കും അസാമാന്യമായ വശീകരണശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവതാരപുരുഷന്റെ വാക്കുകൾ അവർ ആവേശത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു.

സമൂഹത്തിന്റെ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റം വളരെ പെട്ടെന്നുണ്ടായി. ജനങ്ങൾ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും വെടിഞ്ഞ് ഏകദൈവവിശ്വാസികളായി മാറി. അസാമാന്യഗീതജീവിതം അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു. സ്നേഹവും കാരുണ്യവും സഹാനുഭൂതിയുമെല്ലാം അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ നിറഞ്ഞു.

ഈ മാറ്റം ചെകുത്താൻരാജാവിനെ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. ചെകുത്താൻരാജാരുടെ രാജ്യം ജനശൂന്യമായി. അവരെല്ലാം അവതാരപുരുഷനെ രക്ഷകനായിക്കണ്ട് ജീവിതാനന്ദം നേടി. രാജാവിന്റെ ശിങ്കിടികൾ അലക്ഷ്യമായി അലഞ്ഞുനടന്നു. ചെകുത്താൻകൊട്ടാരം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പ്രേതമാളികയായി മാറി. കൊട്ടാരം ജീർണിച്ച് ദുർബലമായി. അതിന്റെ ചുമരുകൾ പലയിടത്തും അടർന്നുവീണു. കിങ്കരന്മാരെല്ലാം തന്നെ വിട്ടകുന്നതിൽ ചെകുത്താൻരാജാവ് ദുഃഖിച്ചു. ചെകുത്താൻകൊട്ടാരത്തിന്റെ പഴയ പ്രതാപകാലം അയവിറക്കി രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിൽ ഏകനായി കഴിഞ്ഞു. ജീവവായുവും ശരിയായ ഭക്ഷണവും ലഭിക്കാതെ അയാൾ വെറും തറയിൽ തളർന്നുകിടന്നു. ഒന്നനങ്ങാനോ, നാവനക്കി എന്തെങ്കിലും പറയാനോ പോലുമുള്ള ശേഷി അയാൾക്കില്ലായിരുന്നു.

അവതാരപുരുഷനെ ഹിംസിച്ച്, ചെകുത്താൻകൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രതാപം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം രാജാവിനുണ്ടായെങ്കിലും അതുകേൾക്കാൻ ഒരു കിങ്കരൻപോലുമില്ലാതായത് അയാളുടെ ദുഃഖം ഇരട്ടിയാക്കി. ജീവച്ഛവംപോലെ മലർന്നടിച്ചുകിടന്നു, ചെകുത്താൻരാജാവ്.

ചെകുത്താൻരാജാവ് അതേ കിടപ്പു കിടന്നിട്ട് ഒന്നോരണ്ടോ ദിവസങ്ങളല്ല, നീണ്ട മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടാണ് കടന്നുപോയത്! ഇടയ്ക്കിടെ ചില ദുർബലമായ ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടതും കണ്ണുകൾ തെല്ലൊന്നനങ്ങിയതും മാത്രമാണ് അയാൾ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്ന സൂചനകൾ. തടിച്ചുകൊഴുത്തിരുന്ന ശരീരം മെലിഞ്ഞ് അസ്ഥി മാത്രമായിരിക്കുന്നു.

എന്നിട്ടും അയാൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

അധികം വൈകാതെ ഒരുനാൾ ചെകുത്താൻരാജാവിന്റെ കാതിൽ ചില ശബ്ദങ്ങൾ മുഴങ്ങി. അയാളത് ശ്രദ്ധിച്ചു. ചില ചിറ്റലും തുമ്മലും മുരളലും പിറുപിറുക്കലും!

ചെങ്കുത്താൻകൊട്ടാരത്തിൽ വീണ്ടും ആളനക്കമോ? രാജാവിനത് വിശ്വസിക്കാനായില്ല. കാതുകുർപ്പിച്ചിരിക്കെ ആ ചലനങ്ങൾ ശക്തമായി. ആരവങ്ങൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി ആ കാതിൽ മുഴങ്ങി.

ഇതേതായാലും ശുഭസൂചകംതന്നെ!

അയാൾ ശാരീരികാവശതകൾ മറന്ന് എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. അർദ്ധുതം! തന്റെ ക്ഷീണത്തിൽ പ്രകടമായ കുറവുള്ളതുപോലെ.

ഞരമ്പുകളിലൂടെ പുതുരക്തം പ്രവഹിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾക്ക് തെളിമ കൂടുന്നു. കുർത്ത പല്ലുകൾക്ക് ബലമേറുന്നു. വാലിന് കരുത്തേറുന്നു.

ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ചെങ്കുത്താൻകൊട്ടാരത്തിന്റെ നഷ്ട പ്രതാപം തിരിച്ചുവരികയാണോ?

നിമിഷങ്ങൾക്കകം ചെങ്കുത്താൻരാജാവിന്റെ ദേഹം തടിച്ചു കൊഴുത്തു. മുഖത്ത് അസാമാന്യപ്രഭാവം നിറഞ്ഞു. ഇടിവെട്ടുംപോലെ ആർത്തടഹസിച്ച് രാജാവ് രാജസദസ്സിലേക്കോടി.

അവിടെ കണ്ട കാഴ്ചയും അർദ്ധുതകരമായിരുന്നു. ചെങ്കുത്താൻ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ജീർണതയൊക്കെ നീങ്ങി. അതിന്റെ കരുത്ത് ഇരട്ടിയിലേറെയായി. ആളൊഴിഞ്ഞുകിടന്ന കൊട്ടാരം ജനങ്ങൾക്ക് ഭീഷണിയുയർത്തുന്ന കിങ്കരയാരെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അലങ്കരിച്ച സിംഹാസനത്തിലേക്ക് നെഞ്ചുവിരിച്ച് നടന്നുചെന്ന ചെങ്കുത്താൻരാജാവിനെക്കണ്ട് കിങ്കരന്മാർ ആവേശത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് നീണാൾ വാഴട്ടെ!’

ആ ആരവങ്ങൾ അയാളുടെ കാതിൽ കുളിർമഴയായി. അത്യധികം ആഹ്ലാദത്തോടെയും അഭിമാനത്തോടെയും അയാൾ അതിലിരുന്നു. പിന്നെ, തന്റെ മുഖ്യകിങ്കരനെ അടുത്തുവിളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഞാനീ കാണുന്നതെല്ലാം സത്യംതന്നെയോ? ഒരിക്കൽപ്പോലും സംഭവിക്കില്ലെന്ന് കരുതിയതെല്ലാം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതോ, ഇതെല്ലാം എന്റെ തോന്നലുകളാണോ?’

‘അല്ല മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് കാണുന്നതെല്ലാം ഈ പകൽപോലെ സത്യമാണ്. ഒരിക്കൽ നമ്മെ വിട്ടകന്ന ജനങ്ങൾ നമ്മുടെ പാതയിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു അവതാരപുരുഷനും ചെങ്കുത്താൻ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രസക്തി ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഇത്തിരി കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നെന്നു മാത്രം. ഇനി അങ്ങേക്ക് ഈ സിംഹാസനത്തിൽ ഉറച്ചിരുന്ന് ഭരിക്കാം,’ കിങ്കരമുഖ്യൻ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമുക്കിത് ആഘോഷത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങൾതന്നെ. നിങ്ങളെല്ലാവരും ആ ആഘോഷത്തിൽ പങ്കുചേരണം,’ ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് അട്ടഹസിച്ചു.

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ചെങ്കുത്താൻമാർ പലവിധ ഘോഷങ്ങളിൽ മുഴുകി. തിന്നും കുടിച്ചും ഗോഷ്ടികാണിച്ചും തുള്ളിച്ചാടിയുമെല്ലാം അവർ സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും താളംപിടിച്ചും ചെങ്കുത്താൻ രാജാവും അവരുടെ ആഹ്ലാദത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു.

പിന്നെ, രാജസഭ വീണ്ടും സജീവമായി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ചെങ്കുത്താൻമാരുടെ ഈ നല്ല കാലത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് കൂടുതലറിയാൻ താല്പര്യമുണ്ട്,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘മഹാരാജാവേ, നമുക്ക് ഇത്രയും നല്ലകാലം നാളിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണ്. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നമ്മുടെ സ്ഥാനവും അധികാരവും ഒന്നുവേറെത്തന്നെയാണ്. ചെങ്കുത്താൻമാരുടെ കല്പന ലംഘിക്കാൻ ധൈര്യമുള്ള ആരുംതന്നെ ഇന്നില്ല. ഇതിൽപ്പരം വേറെന്തുവേണം നമുക്ക്?’ കിങ്കരമുഖ്യൻ സന്തോഷത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ജനങ്ങളെല്ലാം പാപികളായിക്കഴിഞ്ഞോ? അവരിൽ സന്മാർഗ്ഗബോധം തെല്ലും അവശേഷിക്കുന്നില്ലേ?’

ചെങ്കുത്താൻ രാജാവിന് വിശ്വാസമായില്ല.

‘അക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങ് സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട.’

‘എങ്കിൽ, ആ അവതാരപുരുഷന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ തെല്ലും വിലയില്ലേ?’

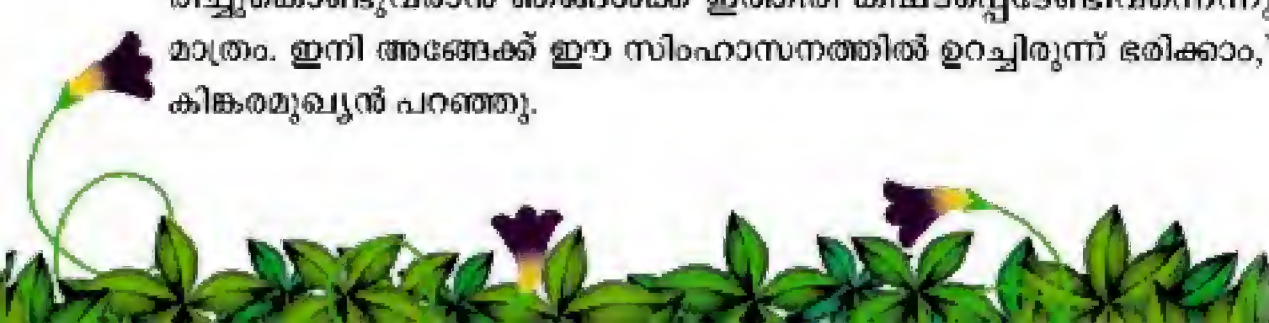
‘അയാൾ ഇന്നും ഉപദേശങ്ങൾ തുടരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയ്ക്ക് ചെവികൊടുക്കാൻ ഇന്നാരും തയ്യാറാവുന്നില്ല. അഥവാ ആരെങ്കിലും കേട്ടാൽത്തന്നെ അവ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ വേണ്ടവിധത്തിൽ അവരെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചതോടെ അവർ ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം മറന്ന് പാപം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി,’ കിങ്കരമുഖ്യൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘ദുഷ്കരമായ ആ കൃത്യം നിങ്ങളെങ്ങനെ സാധിച്ചു?’

ചെങ്കുത്താൻ രാജാവിന് അറിയേണ്ടത് അതായിരുന്നു.

‘കുറച്ചു കാലമായി അങ്ങും നമ്മുടെ കൂട്ടരും അനുഭവിച്ചുവന്ന ദുരവസ്ഥ എന്നെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിനിടെ സന്മാർഗ്ഗികൾ ഈശ്വരാധനയെച്ചൊല്ലി വഴക്കുകൂടാൻ തുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണ് ശരിയെന്ന് പലരും ചേരിതിരിഞ്ഞ് വാദിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തെയാണ് ഞാൻ മുതലെടുത്തത്.’

‘അതെങ്ങനെ?’

‘ഓരോരുത്തരും അവരുടെ ദൈവങ്ങളെ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്ത് സ്ഥാപിക്കണമെന്ന് ഞാൻ സന്മാർഗ്ഗവാദികളെ ബോധിപ്പിച്ചു. അത് ഫലിച്ചു. ദൈവങ്ങൾ പുറത്തേക്കും പോകാനാവാതെ ദേവാലയങ്ങളിൽ ബന്ധനസ്ഥരായി. ഏതു പാതകത്തിനും പകരം ചോദിക്കാൻ ദൈവമുണ്ടെന്ന് ചിലർ പ്രചരിപ്പിച്ചു. മറ്റുചിലർ ഈശ്വരന്റെ സ്വന്തം ആളുകൾ എന്ന പേരിൽ പ്രശ്നപരിഹാരവാഗ്ദാനവുമായി മുന്നോട്ടുവന്നു. അവരിൽ പലരും ദൈവത്തിന്റെ പേരുപറഞ്ഞ് ജനങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചു. മോഷണത്തിനും വഞ്ചനയ്ക്കുമൊക്കെ ദൈവത്തിന്റെ മറ വന്നെന്നു മാത്രം. ജനങ്ങൾക്ക് ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം നഷ്ടമാകാൻ മറ്റൊരുകിലും വേണോ?’ കിങ്കരമുഖൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘നിങ്ങൾ ചെയ്തത് സാമർത്ഥ്യമുള്ള കാര്യംതന്നെ. പിന്നെയോ?’
ചെങ്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താൻ രാജാവിന് ആകാംക്ഷയേറി.

‘ഇതൊന്നും പോരാഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ മറ്റൊരു വിദ്യകൂടി പ്രയോഗിച്ചു. അവസരം കിട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ ദൈവത്തിന് കുറച്ച് മനുഷ്യത്വം കല്പിച്ചു. കൈക്കുലി കൊടുത്താൽ ദൈവത്തെയും സ്വാധീനിക്കാം എന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ചു. ധനികരെയെ ദൈവം തുണയ്ക്കു എന്ന പ്രചാരണം ദരിദ്ര വിഭാഗത്തെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിൽനിന്നകറ്റി. ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്നവർ സന്മാർഗ്ഗചിന്ത വെടിഞ്ഞ് നമുക്കനുകൂലമായി മാറി.’

‘ആട്ടെ, ഭൂമുഖത്ത് ദുർമാർഗികൾ ഭൂരിപക്ഷമാകാൻ പിന്നെന്താണ് ചെയ്തത്?’ രാജാവ് തിരക്കി.

‘ഞാനും അതിലൊരു പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്, പ്രഭോ.’

ചെങ്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താൻ രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് തുടർന്നു.

‘പരിശുദ്ധിക്ക് പേരുകേട്ട സ്ത്രീകളെ ദുഷിപ്പിക്കുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്. പരമ്പരാഗതമായ വിവാഹബന്ധങ്ങളെ ഞാൻ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും വിവാഹേതരബന്ധങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ദരിദ്രകളായ സ്ത്രീകൾ ഉദരപുരണത്തിനായി എളുപ്പം അപഥ സഞ്ചാരത്തിനു തയ്യാറായി. ധനികരെയും അത്രയൊന്നും വിഷമംകൂടാതെ നമ്മുടെ വഴിക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു.’

‘നീയും എന്റെ ശിഷ്യനാകാൻ എന്തുകൊണ്ടും യോഗ്യൻതന്നെ!’

ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് ചെങ്കണ്ണനെ അഭിനന്ദിച്ചു. പിന്നെ, എല്ലാവരോടുംമായി ചോദിച്ചു:

‘എങ്കിൽ, ഭൂമുഖത്ത് കൊള്ളക്കാർ കണക്കില്ലാതെ വർദ്ധിച്ചത് എങ്ങനെയാവും?’

ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് അടുത്ത സംശയം ഉന്നയിച്ചു.

‘അതിനും വിഷമമുണ്ടായില്ല, പ്രഭോ.’

ചാരക്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താനാണ് അതിന് മറുപടി പറഞ്ഞത്.

‘കൊള്ളയും കവർച്ചയും പൂർവാധികം ഭംഗിയായി ഭൂമിയിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. ആളുകൾ പരസ്പരം കൊള്ളയടിക്കുക എന്ന രീതിക്ക് ഞാൻ ചെറിയൊരു മാറ്റംവരുത്തി. ഇപ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരാൾ സകല അധികാരങ്ങളോടെയും ജനങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കുക എന്ന രീതിയാണുള്ളത്. ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് അയാളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നതാണ് ഏറെ കൗതുകകരം. അയാളെ മറ്റുള്ളവർ ചോദ്യംചെയ്യാതെ അനുസരിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാളുടെ ശിക്ഷികൾക്കും കൊള്ളമുതലിന്റെ ചെറിയൊരു പങ്കു കിട്ടും.’

‘അതുകൊള്ളാം. മരണങ്ങളുടെയും കൊലപാതകങ്ങളുടെയും അവസ്ഥയും ഇതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാകാനിടയില്ലല്ലോ?’ രാജാവ് ചോദിച്ചു.
കരിങ്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താൻ രാജാവിനെ വന്ദിച്ച് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘ഭൂമുഖത്ത് നിത്യേനയെന്നോണം നടക്കുന്ന കൊലകൾക്ക് യാതൊരു കുറവുമില്ല. കാമക്രോധമോഹാദികൾ മനുഷ്യർ സഹജമായി കൊണ്ടു നടക്കുന്ന കാലത്തോളം ഇതിന് കുറവുണ്ടാകാനിടയില്ല. ഈവിധ വികാരങ്ങൾക്ക് വശംവദനായാൽ മനുഷ്യർ മൃഗങ്ങളെക്കാൾ കഷ്ടമാവും. യഥാർഥ കുറ്റക്കാരനെങ്കിലും അപരാധം ചുമത്തി അവരെ വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയരാക്കുന്ന നിയമവഴിയും ഞങ്ങൾ നടപ്പാക്കി. ശിശുമരണങ്ങളുടെ നിരക്ക് കുട്ടുന്നതിലും ഞങ്ങൾ വിജയിച്ചു.’

കരിങ്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താനും രാജാവിന്റെ വക അഭിനന്ദനം കിട്ടി.

‘പക്ഷേ, ശത്രുക്കളെപ്പോലും സ്നേഹിക്കണമെന്നു പ്രസംഗിച്ച അവതാരപുരുഷന്റെ ശിഷ്യന്മാർ കൊലപാതകികളാവുന്നതെങ്ങനെ?’

രാജാവ് നെറ്റിച്ചുളിച്ചു. അതിനുള്ള മറുപടിയുമായി ചീങ്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘പ്രഭോ, ഞാനാണ് അതിനെല്ലാം പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചത്. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അകൽച്ചയുണ്ടാക്കുകയാണ് ഞാനാദ്യം ചെയ്തത്. അന്യനെ ശത്രുവാക്കിത്തീർക്കാൻ ഞാനവരെ പഠിപ്പിച്ചു. അവർക്ക് ആത്മീയകാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കാൻപോലും ഞാൻ സമയം കൊടുത്തില്ല. കൊന്നും കൊല്ലിച്ചും പണമുണ്ടാക്കാൻ അവരെ സഹായിച്ചു. എങ്ങനെയും പണമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. സങ്കീർണ്ണമായ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾക്കു പുറകെ അവരെ തെളിച്ചുവിട്ടു. ചന്ദ്രനും സൂര്യനും സമുദ്രവും മനുഷ്യചരിത്രവുമെല്ലാം അന്വേഷിച്ച് അവർ തലപുണ്ണാക്കി. പണ്ഡിതരെക്കൊണ്ട് ഗഹനമായ വിഷയങ്ങൾ അവർക്കു

മുന്നിൽ പ്രസംഗിപ്പിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞും എഴുതിയും ജനങ്ങളുടെ തല പുണ്ണാക്കി. ദൈവചിന്തയെ അവരുടെ മനസ്സിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പറ്റത്താക്കി. അങ്ങനെ അവർ അവതാരപുരുഷനെ പൂർണ്ണമായും മറന്നു.

ചീങ്കണ്ണൻ ചെങ്കുത്താൻ വിവരിച്ചു. അതും രാജാവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

പിന്നെയും ചെങ്കുത്താൻ ഓരോരുത്തരായി എഴുന്നേറ്റ് തങ്ങൾ ചെയ്ത ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ രാജാവിനോട് വശീകരിച്ചു. രാജാവ് എല്ലാവരെയും അഭിനന്ദിച്ച് പട്ടം വളയും സമ്മാനിച്ചു. നാട്ടിൽ തിന്മ വിതയ്ക്കാനുള്ള ചുമതലകൾ ഓരോ ശിക്ഷികൾക്കായി വിതിച്ചുകൊടുത്ത് ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് സഭ പിരിച്ചുവിട്ടു. ചെങ്കുത്താൻ അട്ടഹസിച്ചും തുള്ളിച്ചാടിയും ഗോഷ്ഠി കാണിച്ചും അവിടം വിട്ടു.

തിന്മയുടെ ഉറവിടങ്ങളായ ചെങ്കുത്താന്റെ നിയന്ത്രിച്ച്, മനുഷ്യരെ അവതാരപുരുഷന്റെ ഉദ്ബോധനങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ദൈവികശക്തിക്ക് എന്നെങ്കിലും കഴിയാതെ വരുമോ?

നന്മയുടെ ആത്യന്തികവിജയം സംഭവിക്കാതിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ?

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

കരടിവീടും സ്വർണമുടിക്കാരിയും

ഒരു കൊടുങ്കാട്. കാടിന്റെ നടുവിലൊരു വിജനമായ സ്ഥലം. അവിടെ അച്ഛൻകരടി ഒന്നാത്തരമൊരു വീടുവെച്ചു. ഉറപ്പുള്ള അടിത്തറയും മഴയും വെയിലും ഏല്ക്കാത്ത മുറികളും ചോരാത്ത മേൽക്കൂരയുമുള്ള വീട്. അച്ഛൻകരടിയും അമ്മക്കരടിയും കുഞ്ഞിക്കരടിയും അവിടെ താമസം തുടങ്ങി.

അച്ഛൻകരടിക്കും അമ്മക്കരടിക്കും ജീവന്റെ ജീവനായിരുന്നു കുഞ്ഞിക്കരടി. അവന്റെ ഏതാഗ്രഹവും അവർ ഉടനടി സാധിച്ചുകൊടുക്കും. ഒരു നാൾ കുഞ്ഞിക്കരടി അച്ഛൻകരടിയോട് പറഞ്ഞു:

‘എനിക്ക് പായസം കുടിക്കണം.’

‘എന്തു പായസമാ മോനു വേണ്ടത്?’ അച്ഛൻകരടി തിരക്കി.

‘പാൽപ്പായസം.’ അവൻ ചിണുങ്ങി.

അത് കേട്ടപാതി, കേൾക്കാത്ത പാതി അച്ഛൻകരടി പാൽപ്പായസമുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. വലിയ പാത്രത്തിൽ മൂന്നു പേർക്കുള്ള പായസമാണ്

ഉണ്ടാക്കിയത്. പായസം വെന്ത് പാകമായപ്പോൾ കൊതിപ്പിക്കുന്ന മണം അവരുടെ മുകളിൽ അടിച്ചുകയറി.

‘ദാ, പായസം തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞു,’ പരുപരുത്ത സ്വരത്തിൽ അച്ഛൻ കരടി പറഞ്ഞു.

‘കണ്ടാൽത്തന്നെ നാവിൽ വെള്ളം നിറയും,’ അത്ര മയമില്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ അമ്മക്കരടി പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കിപ്പോൾത്തന്നെ പായസം കുടിക്കണം,’ മൃദുലമായ ശബ്ദമായിരുന്നു കുഞ്ഞിക്കരടിയുടേത്.

‘ആവാല്ലോ, പായസം വേവുന്നതുവരെ ക്ഷമിച്ചില്ലേ? ഇനി ചുടാറും വരെക്കുടി ക്ഷമിച്ചുകൂടേ?’

അച്ഛൻകരടി പായസം മൂന്നു പാത്രങ്ങളിലായി ഒഴിച്ചുവെച്ചു. അച്ഛൻകരടിക്ക് വലിയ പാത്രത്തിലും അമ്മക്കരടിക്ക് അല്പംകുടി ചെറിയ പാത്രത്തിലും പായസം ഒഴിച്ചു. വളരെ ചെറുതെങ്കിലും മനോഹരമായ പാത്രത്തിലാണ് കുഞ്ഞിക്കരടിക്കുള്ള പായസം പകർന്നത്. പായസത്തിന് മധുരം പോരെങ്കിലോ എന്ന സംശയംമൂലം അച്ഛൻകരടി മൂന്നു പാത്രത്തിലും പഞ്ചസാരയും ഇട്ടു. ഒരു നുള്ള പഞ്ചസാര തന്റെ പാത്രത്തിലും രണ്ടു നുള്ള അമ്മക്കരടിയുടെ പാത്രത്തിലുമിട്ടപ്പോൾ ബാക്കിയുള്ളതു മുഴുവൻ കുഞ്ഞിക്കരടിയുടെ കുഞ്ഞുപാത്രത്തിലേക്കാണ് കമിഴ്ത്തിയത്.

‘നമുക്ക് ഒന്നു നടന്നിട്ടു വരാം. അപ്പോഴേക്കും പായസത്തിന്റെ ചുടാറി നമുക്ക് കൂടിക്കാറാവും.’

ആവി പറക്കുന്ന പായസം നോക്കി അച്ഛൻകരടി പറഞ്ഞു. അരിനോട് അമ്മക്കരടിയും കുഞ്ഞിക്കരടിയും യോജിച്ചു. അവർ വീടിന്റെ വാതിലടച്ച് പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

കരടിയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് അധികം ദൂരെയല്ലാതെ മറ്റൊരു വീടുമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയൊരു സുന്ദരിപ്പെൺകുട്ടിയും അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരുമായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. പെൺകുട്ടിയുടെ മുടിയിഴകൾക്ക് സ്വർണനിറമായിരുന്നതിനാൽ ‘സ്വർണമുടിക്കാരി’ എന്നാണ് അവൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. പ്രായത്തിൽക്കവിഞ്ഞ ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

അന്ന് അച്ഛനുമമ്മയും അവളെ വീട്ടിൽ തനിച്ചാക്കിയിട്ട് വിറകു വെട്ടാനായി കാടിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു പോയി. വീട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്ന് അവൾക്കു മടുത്തു. കുറച്ചുനേരം പുറംകാഴ്ചകൾ കണ്ട് തിരിച്ചെത്താം എന്നു കരുതി അവൾ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തിറങ്ങി. അവൾ

അലക്ഷ്യമായി കുറെ നടന്നു.

നടന്നു നടന്ന് അവൾ എത്തിച്ചേർന്നത് കരടിയുടെ വീടിന്റെ മുന്നിലാണ്. അവളാദ്യമായാണ് ആ വീടു കാണുന്നത്. അകത്ത് ആരാണ് ഉള്ളതെന്നറിയാൻ സ്വർണമുടിക്കാരിക്ക് താത്പര്യം തോന്നി. അവൾ ധൈര്യത്തോടെ വാതിലിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു: 'ഏയ് വീട്ടുകാരേ, ഒന്നു വാതിൽ തുറക്കൂ. എനിക്ക് നിങ്ങളെ പരിചയപ്പെടണമെന്നുണ്ട്.'

അകത്തുനിന്ന് മറുപടിയൊന്നുമുണ്ടായില്ല. വാതിലിലെ മുട്ട് പലതവണ ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ വീട്ടിനകത്ത് ആരുമില്ലെന്ന് അവൾക്ക് ബോധ്യമായി. അവൾ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു. വീടിനകത്തെ വൃത്തിയും വെടിപ്പും അവളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

അപ്പോഴാണ് മൂന്നു പാത്രങ്ങളിൽ പായസം വിളമ്പി വെച്ചിരിക്കുന്നത് സ്വർണമുടിക്കാരി കാണുന്നത്. പായസത്തിന്റെ നിറവും മണവും അവളെ കൊതിപ്പിച്ചു. അവൾക്കാണെങ്കിൽ നല്ല വിശപ്പുമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ആദ്യം വലിയ പാത്രത്തിൽനിന്നും ഒരു കവിൾ പായസം കുടിച്ചുനോക്കി.

'ഛേ, മധുരമില്ലാത്ത പായസം ആർക്കുവേണം?'

മുഖം കോട്ടി അവൾ സ്വയം ചോദിച്ചു.

പിന്നെ, രണ്ടാമത്തെ പാത്രത്തിലെ പായസമാണ് രുചിച്ചത്. എന്നിട്ടും അവളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞില്ല.

'ചെറിയ മധുരവും വല്ലാത്ത ചവർപ്പും. ഇതെനിക്കു വേണ്ട.'

അവൾ ചെറിയ പാത്രത്തിലെ പായസം വായിലൊഴിച്ചു. കടും മധുരമുള്ള പായസം അവൾക്ക് രസിച്ചു.

'പായസമായാൽ ഇങ്ങനെ വേണം!'

അവളതു മുഴുവൻ ഒറ്റവലിക്ക് അകത്താക്കി.

വിശപ്പു മാറിയതും സ്വർണമുടിക്കാരി അടുത്ത മുറിയിലേക്ക് ചെന്നു. അവിടെ മൂന്നു പീഠങ്ങൾ കണ്ടു. വലിയ പീഠം, ഇടത്തരം പീഠം, ചെറിയ പീഠം എന്നിങ്ങനെ. അച്ഛൻകരടിയുടെയും അമ്മക്കരടിയുടെയും കുഞ്ഞിക്കരടിയുടെയും ഇരിപ്പിടങ്ങളായിരുന്നു അത്. അവൾക്ക് അതിലൊന്നിരിക്കണമെന്ന മോഹം തോന്നി.

അവളാദ്യം വലിയ പീഠത്തിൽ കയറിയിരുന്നു. പെട്ടെന്നുതന്നെ പ്രകടമായ അനിഷ്ടത്തോടെ അതിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി.

'ഹോ, എന്തൊരു പരുപരുപ്പ്!'

ഇടത്തരം പീഠത്തിലിരുന്നിട്ടും അവളുടെ മനസ്സിന് തൃപ്തിയുണ്ടായില്ല.

'ഇത്തിരിപ്പോലും മിനുസമില്ലാത്ത മരക്കഷണം!'

ഒടുവിൽ അവൾ കുഞ്ഞിക്കരടിയുടെ കുഞ്ഞിപ്പീഠത്തിൽ ഇരുന്നു. അതവൾക്ക് രസിച്ചു. നല്ല മിനുസമുള്ള ആ പീഠത്തിൽ അവൾ മതിയാവോളം ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചു.

വയറു നിറഞ്ഞതിനാൽ അവൾക്ക് ഉറക്കം വന്നു. അല്പനേരം ഒന്നുകിടക്കണമെന്നു തോന്നിയതിനാൽ അവൾ പീഠത്തിൽനിന്നിറങ്ങി തൊട്ടടുത്ത മുറിയിലേക്ക് നടന്നു. അവിടെ വലുതും ഇടത്തരവും ചെറുതുമായ മൂന്നു കട്ടിലുകളും അവയ്ക്ക് ചേരുന്ന കിടക്കകളും വിരിച്ചിട്ടിരുന്നു. തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയപോലെ തോന്നി, അവൾക്ക്. സ്വർണമുടിക്കാരി ആദ്യം വലിയ കിടക്കയിൽ കയറിക്കിടന്നു. അതിന്റെ വലിപ്പവും കിടക്കയുടെ മാർദ്ദവക്കുറവും അവളെ അത്യാത്മയാക്കി. പിന്നീടവൾ ഇടത്തരം കിടക്കയുടെ ഗുണമാണ് പരിശോധിച്ചത്. അതും അത്രമേൽ സുഖകരമായി അവൾക്കു തോന്നിയില്ല.

'ങ്ഹും, ഈ കിടക്കയിലൊക്കെ കിടക്കാൻ വേറെ ആളെ നോക്കണം! എനിക്കു പറ്റിയത് ഇക്കോണുന്ന കൊച്ചു കിടക്കതന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു.'

ഇതും പറഞ്ഞ് അവൾ കുഞ്ഞിക്കരടിയുടെ കുഞ്ഞിക്കിടക്കയിൽ കയറിക്കിടന്നു. കിടക്കയുടെ മാർദ്ദവംമൂലം അവളുടെ ശരീരം താണുപോയി. തുവലിനെക്കാൾ മാർദ്ദവമുണ്ട് അതിനെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അതിൽ കിടന്ന് അധികം കഴിയുംമുമ്പേ അവളുണ്ട് ഉറങ്ങിപ്പോയി!

ഈ സമയം അച്ഛൻകരടിയും അമ്മക്കരടിയും കുഞ്ഞിക്കരടിയും കാടു ചുറ്റി തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു. പായസം കുടിക്കാനുള്ള ആർത്തിയോടെ അവർ വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറാനൊരുങ്ങി. അപ്പോഴാണ് വാതിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നതു കണ്ടത്.

'കള്ളയാരാഭോ നമ്മുടെ വീട്ടിൽ കയറിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.' അച്ഛൻകരടി പറഞ്ഞു.

അവർ അകത്തു കടന്നു. മുവരും പായസം കുടിക്കാൻ ചെന്നതും തന്റെ പാത്രത്തിലെ പായസത്തിന്റെ അളവു കുറഞ്ഞതു കണ്ട് അച്ഛൻകരടി പിറുപിറുത്തു: 'ഇതിലെ പായസം ആരോ രുചിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ!'

'അതെ, എന്റെ പാത്രത്തിലും പായസം കുറവുണ്ട്.'

അമ്മക്കരടിയും അതിനെ പിന്തുണച്ചു. എന്നാൽ, നെഞ്ചത്തടിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് കുഞ്ഞിക്കരടി പറഞ്ഞത്: 'അയ്യോ, ഏതോ ദുഷ്ടൻ എന്റെ പായസം മുഴുവൻ കുടിച്ചു തീർത്തല്ലോ!'

അച്ഛൻകരടിയും അമ്മക്കരടിയും തങ്ങളുടെ പായസത്തിൽനിന്നും

ഒരു പങ്കെടുത്തുകൊടുത്ത് അവനെ ശാന്തനാക്കി.

പന്നീടവർ അടുത്ത മുറിയിൽ കടന്നു. അവിടെയുള്ള പീഠങ്ങളിൽ ആരോ ഇരുന്നതിന്റെ അടയാളം കണ്ട് അച്ഛൻകരടി പറഞ്ഞു:

‘ആ കള്ളൻ എന്റെ പീഠത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്.’

‘എന്റെ പീഠത്തിലും.’

അമ്മക്കരടിയും പല്ലിറുമ്മി.

‘ദേ, ഇതു നോക്കൂ. അവനിരുന്ന് എന്റെ പീഠം തേഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു!’

കുഞ്ഞിക്കരടി ചിണുങ്ങി.

അവർ തൊട്ടടുത്ത മുറിയിലെത്തി. തന്റെ കിടക്കയുടെ വിരിപ്പിൽ ചുളി വുകണ്ട് അച്ഛൻകരടി പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ആ കള്ളൻ എന്റെ കിടക്കയിൽ കിടന്നതിന്റെ പാട് കണ്ടില്ലേ?’

‘അവൻ എന്റെ കിടക്കയിലും കിടന്നിട്ടുണ്ട്,’ അമ്മക്കരടി പറഞ്ഞു.

‘അച്ഛാ, അമ്മേ... ഇതാ, എന്റെ കിടക്കയിൽ ആരോ കിടന്നുറങ്ങുന്നു. കള്ളനല്ല, ഏതോ കള്ളിയാണ്!’

കുഞ്ഞിക്കരടി വലിയ വായിൽ കരഞ്ഞു.

ആ ശബ്ദം കേട്ട് സ്വർണമുടിക്കാരി ഞെട്ടിയുണർന്നു. താൻ കിടന്നുറങ്ങുന്നത് കരടികളുടെ വീട്ടിലാണെന്നറിഞ്ഞ് അവളാകെ ഭയന്നു. മൂന്നു കരടികൾ തന്നെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ ഭയം ഇരട്ടിച്ചു.

അവൾ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കിടക്കയിൽനിന്നും ചാടി ഡൈനീറ്റ്, കരടികളെ തള്ളിമാറ്റി പുറത്തേക്ക് ഒറ്റയോട്ടം!

കരടികൾ അവളെ പിടികൂടാനായി പുറകെ ഓടി.

സ്വർണമുടിക്കാരിയുണ്ടോ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു? അവൾ കരടിവീടിന്റെ വാതിലും കടന്ന് മിന്നൽവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞു. ഏറെ ദൂരം താണ്ടി തന്റെ വീട്ടിലെത്തി, വാതിലടച്ച് തഴുതിട്ടിട്ടേ അവൾ വിശ്രമിച്ചുള്ളൂ.

അവളെ കാണാതെ കരടികൾ നിരാശരായി മടങ്ങിപ്പോയി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(കുഞ്ഞിക്കരടിയുടെ പീഠം പെൺകുട്ടി ഇരുന്നപ്പോൾ ഒടിഞ്ഞുപോയെന്നും, കരടികൾക്ക് അവളോട് ദേഷ്യം വന്നെന്നും മറ്റൊരു പാഠഭേദമുണ്ട്. എന്നാൽ ഉറങ്ങുന്ന പെൺകുട്ടിയെ കണ്ട് പാമ്പ് തോന്നിയ അവളെ വീട്ടിലെത്തിക്കുകയാണുണ്ടായത്.)

ദൈവത്തിന്റെ മാപ്പ്

റഷ്യയിലെ വ്ളാഡിമർ നഗരത്തിൽ ആക്സിയോനഫ് എന്നു പേരായ ഒരു യുവാവ് ജീവിച്ചിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ ലൗകികസുഖങ്ങൾക്കു പുറകെ അന്തമില്ലാതെ പാഞ്ഞ അയാൾ വിവാഹശേഷം മാനസാന്തരം വന്ന് ഉത്തമകുടുംബനാഥനായിത്തീർന്നു. അയാൾക്ക് ഒരിക്കൽ ദൂരെ യുള്ള നാട്ടിലേക്ക് അത്യാവശ്യമായി യാത്രപോകേണ്ടിവന്നു. അയാൾ യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളൊക്കെ പൂർത്തിയാക്കിയതും ഭാര്യ വിഷാദം നിറഞ്ഞ മുഖഭാവത്തോടെ വന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ദേ, നിങ്ങൾക്കെന്തോ അപകടം പിണഞ്ഞതായി ഞാനൊരു ദുഃസ്വപ്നം കണ്ടു. കഴിയുമെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ യാത്ര മാറ്റിവെക്കുന്നതാണു നല്ലത്.’

‘ഏയ്, എപ്പോഴും എന്നെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നീയിത്തരം സ്വപ്നങ്ങളൊക്കെ കാണുന്നത്. യാത്രയ്ക്കുള്ള ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തതല്ലേ? ഒരു സ്വപ്നത്തിന്റെ പേരിൽ അത് മാറ്റിവെക്കണോ?’

ആക്സിയോനഫ് പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

അവൾ ഒന്നും പ്രതികരിക്കാതിരുന്നതുകണ്ട് അയാൾ തുടർന്നു:

‘അമംഗളകരമായി ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല. നിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഏതു സമയത്തും എന്റെ കൂടെയുണ്ടല്ലോ? സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള എല്ലാ വിപത്തുകളിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ, അതു മതി.’

അവൾ അയാളെ യാത്രയയച്ചു. കൈയിലുള്ള എണ്ണായിരം സ്വർണനാണയം ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്താനും അവൾ മറന്നില്ല. തന്റെ ചെമ്പൻകുതിരയെ പുതിയ വണ്ടിയിലായിരുന്നു അയാളുടെ യാത്ര.

കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അയാൾ മറ്റൊരു സഞ്ചാരിയെ പരിചയപ്പെട്ടു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ആക്സിയോനഫിന് അയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവർ പരസ്പരം മനസ്സു തുറന്നു. താനൊരു വ്യാപാരിയാണെന്നും ചരക്കു വാങ്ങാൻ ദുരദേശത്തേക്ക് പോവുകയാണെന്നും അയാൾ വിശദീകരിച്ചു. നേരം ഇരുട്ടിയപ്പോൾ അടുത്തുകണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയിൽ അന്തിയുറങ്ങാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അവർ അടുത്തടുത്തു തന്നെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. യാത്രാക്ഷീണംമൂലം ഇരുവരും വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ ആക്സിയോനഫ് ഉറക്കമുണർന്നു. ചങ്ങാതി നല്ല ഉറക്കത്തിലായതിനാൽ വിളിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കേണ്ടെന്നു കരുതി അയാൾ സ്ത്രീയുടെ വാടക കൊടുത്ത് യാത്ര തുടർന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് മറ്റൊരു കുതിരവണ്ടി തന്റെ പുറകെ വരുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ആ വണ്ടി കടന്നുപോകാനായി അയാൾ കുതിരയെ വഴിയോരത്തേക്ക് നീക്കിനിർത്തി; എന്നാൽ വണ്ടി അയാളെ മറികടന്ന് പെട്ടെന്നു നിന്നു. അതിൽനിന്ന് ചില നീതിന്യായ ഉദ്യോഗസ്ഥർ ചാടിയിറങ്ങി അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു. അവരിലൊരാളുടെ കൈയിൽ കൈയാമമിരിക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. അവരിൽ മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ആൾ തെല്ലു ഗൗരവത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘പേര്?’

‘ആക്സിയോനഫ്.’

അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘സ്വദേശം?’

‘വ്ളാഡിമർ നഗരം’

‘എങ്ങോട്ടാണു യാത്ര?’

‘നിഷ്നിയെന്ന പട്ടണത്തിലേക്ക്.’

‘യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശ്യം?’

‘നിങ്ങളോടു വെളിപ്പെടുത്താനാവാത്ത ഒരടിയന്തരകാര്യത്തിന്.’

അയാൾക്കു ദേഷ്യം വന്നു.

‘നിങ്ങളിന്നലെ രാത്രി എവിടെയാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്?’

‘ഒരു സ്ത്രീയിൽ. നഗരത്തിന്റെ പേര് ഓർമ്മയില്ല.’

‘തനിച്ച്ചായിരുനോ അവിടെ?’

‘അല്ല. യാത്രയ്ക്കിടെ പരിചയപ്പെട്ട ഒരു ചങ്ങാതിയും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. വ്യാപാരാർത്ഥം യാത്രചെയ്യുകയായിരുന്നു അയാൾ?’

ആക്സിയോനഫിന് ആ ചോദ്യംചെയ്തത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അത് അയാളുടെ മുഖഭാവത്തിൽനിന്ന് വ്യക്തമായി. അതൊന്നും കൂസാതെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചോദിച്ചു:

‘എന്നിട്ട് ആ ചങ്ങാതി ഇപ്പോഴെവിടെയാണ്?’

‘അറിയില്ല. ഞാൻ പോരുമ്പോഴും അയാൾ ഉണർന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഉറക്കം കളയേണ്ടെന്നു കരുതി ഞാൻ തനിച്ചിങ്ങു പോന്നു.’

‘എന്നാൽ കേട്ടോളൂ. ആ വ്യാപാരി ഇന്നലെ രാത്രിതന്നെ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അതേ സ്ത്രീയിൽ വെച്ചാണ് സംഭവം നടന്നത്?’

‘ദേ!’

അയാൾ അതു കേട്ട് ആകെ അന്ധാളിച്ചുപോയി.

‘നിങ്ങളൊരു നല്ല നടനാണല്ലോ! കൊലയാളിയെത്തേടി ഞങ്ങൾക്കെവിടെയും പോകേണ്ടതില്ല. ഞങ്ങൾക്കറിവേണ്ടത് വ്യാപാരിയെക്കൊന്ന് നിങ്ങൾ തട്ടിയെടുത്ത ഇരുപതിനായിരം നാണയങ്ങളടങ്ങിയ സഞ്ചി എവിടെയാണെന്നു മാത്രമാണ്.’

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സ്വരം കടുപ്പിച്ചു.

‘നിങ്ങളെന്തു തെമ്മാടിത്തമാണ് ഈ പറയുന്നത്? ആ നല്ല സ്നേഹിതന്റെ ദേഹത്ത് ഒരു പോറൽ വീഴ്ത്തുന്നതുപോലും എനിക്ക് ആലോചിക്കാൻ വയ്യ. അങ്ങനെയുള്ള ഞാൻ അയാളെ കൊന്നെന്നോ?’

ആക്സിയോനഫിന് ദേഷ്യവും സങ്കടവും ഒരുമിച്ചു വന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

‘വേണ്ട. കള്ളനും കൊലയാളിക്കും തെമ്മാടിക്കുമൊക്കെ കാണും ഒരു കള്ളക്കരച്ചിൽ! ഞങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ സഞ്ചിയൊന്നു പരിശോധിക്കണം.’

അവർ അയാളുടെ സഞ്ചി പിടിച്ചുവാങ്ങി. അയാൾ എതിർപ്പൊന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

‘നന്നായി പരിശോധിച്ചോളൂ. എന്റെ എണ്ണായിരം സ്വർണനാണയങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഇതിലില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിലും എന്റെ നിര

പരായിത്വം തെളിയട്ടെ.

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ആ സഞ്ചി കമഴ്ത്തിപ്പിടിച്ചു. അതിലെ സ്വർണ നാണയങ്ങൾ കിലുക്കത്തോടെ നിലത്തുവീണു. അതിനു പുറകെ ഒരു കറാറയും!

അതുകണ്ട് അയാൾ ഞെട്ടി.

ഇതാരുടെ കറാറയാണ്? തന്റെ സഞ്ചിയിൽ താനറിയാതെ ഇതെങ്ങനെ വന്നു?

അയാൾക്ക് യാതൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

‘ഇപ്പോൾ എന്തു പറയുന്നു? ഈ കറാറ കണ്ടിട്ടേയില്ലെന്നു പറയാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലായിരിക്കുമല്ലേ നിങ്ങൾ?’

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പുച്ഛസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘സത്യമായും ഇതെന്തേതല്ല,’ ആക്സിയോനഫിന് തൊണ്ടയിടി.

ഉദ്യോഗസ്ഥർ കൂടുതലൊക്കെകിലും ചോദിക്കാൻ നിന്നില്ല. അവർ അയാളെ കൈയാമം വെച്ച് വണ്ടിയിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോയി. താൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് ലോകർ കേൾക്കെ ആയിരംവട്ടം വിളിച്ചുപറയണമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. പക്ഷേ, അയാളുടെ നാവിൽനിന്ന് ഒരക്ഷരം പുറത്തുവന്നില്ല.

തന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊലക്കുറ്റം ചുമത്തി തടവിലാക്കിയ വാർത്ത കാരോടുകാരോരും പരന്ന് ഭാര്യയുടെ ചെവിയിലുമെത്തി. അതു കേട്ട അവളാകെ തളർന്നു.

നല്ലവരായ അയൽക്കാരുടെ സഹായത്തോടെ അവൾ ആ നഗരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഭർത്താവിനെ കുറ്റവാളിയുടെ കുപ്പായത്തിൽക്കണ്ട് അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവളെ എന്തു പറഞ്ഞ് സമാധാനിപ്പിക്കണമെന്ന് അയാൾക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടായില്ല. മൗനം വാചാലമായ കുറെ നിമിഷങ്ങൾ. ഒടുവിൽ ഭർത്താവിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങവെ, അവൾ ചോദിച്ചു:

‘എങ്കിലും ഒരാളെ കൊലപ്പെടുത്തി പണം തട്ടാനുള്ള ദുർബുദ്ധി അങ്ങനെയൊന്നെ തോന്നി?’

ആ ചോദ്യം ആക്സിയോനഫിനെ തളർത്തി. തന്റെ നിരപരാധിത്വം സ്വന്തം ഭാര്യപോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ അയാൾ ഉരുകിയൊലിച്ചു.

പിന്നെ, ദൈവത്തെ വിചാരിച്ച് മൗനമായി പ്രാർഥിച്ചു.

‘ആർക്കും എന്നെ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിലും ഞാൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് സർവജ്ഞാനിയായ അങ്ങക്കറിയാമല്ലോ? എനിക്കതുമതി.’

ആക്സിയോനഫിന്റെ നിരപരാധിത്വം നീതിപീഠവും ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. തെളിവുകളും സാക്ഷിമൊഴികളുമെല്ലാം അയാൾക്കെതിരായിരുന്നു. ആദ്യം നൂറു ചാട്ടയടിയും പിന്നെ നാടുകടത്തലുമായിരുന്നു ശിക്ഷ. ഒന്നു ഞരങ്ങുകപോലും ചെയ്യാതെ അയാൾ അടി കൊണ്ടു. ചാട്ടയടി കൊണ്ട് അയാളുടെ ദേഹമാസകലം മുറിഞ്ഞു. സൈബീരിയയിലേക്ക് നാടുകടത്തുകയും അയാളെ അവിടത്തെ ജയിലിലടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു!

ജയിൽജീവിതം അയാളെ ആകെ മാറ്റി. അധികസമയവും അയാൾ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നു. അഗാധചിന്തയും മിതഭാഷണവും അയാളെ വൃത്യസ്തനാക്കി. മറ്റു തടവുകാർ അയാളെ ആദരവോടെ കണ്ടു. പുണ്യവാളന്മാരുടെ ചരിത്രം വായിക്കുകയും അവ മറ്റുള്ളവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്ത് അയാൾ പുണ്യവാളനെന്ന പേരും നേടി. കാലം അയാളിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. കറുത്തിരുണ്ട താടിയും മുടിയും പൂർണ്ണമായും നരച്ചു. എന്തിനെയും തികഞ്ഞ നിർവികാരതയോടെ കാണാനുള്ള കഴിവ് അയാൾ നേടി.

ജയിലിൽ പുതിയ തടവുകാർ വരികയും പഴയവർ പലരും കാലാവധി പൂർത്തിയാക്കി പോവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പരക്കൽ മുഖമുള്ള ഒരാൾ ഒരു ദിവസം ജയിലിലെത്തി. അയാൾ ആകെ അസ്വസ്ഥനായി കാണപ്പെട്ടു. ആക്സിയോനഫ് അയാളെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, എന്തു തെറ്റു ചെയ്തിട്ടാണ് നിങ്ങളിവിടെ വന്നത്?’

‘നാശം! കൊടിയ അപരാധങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും ഞാൻ പിടിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഇപ്പോഴിതാ വെറുമൊരു ചാവാലിക്കുതിരയെ മോഷ്ടിച്ചതിന് പിടിയിലായി തടവായിലെത്തിയിരിക്കുന്നു! എന്റെ തലയിലെഴുത്ത് വിചിത്രം തന്നെ.’

അയാൾ തല ചൊരിഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്? നാടേതാണ്?’

ആക്സിയോനഫ് തിരക്കി.

‘നാട് വ്ളാഡിമറിലാണ്. പേര് മക്കൊറെന്നും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

അയാളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ആക്സിയോനഫ് തന്റെ ദുരിതകഥ മുഴുവൻ വിശദീകരിച്ചു. അതു കേൾക്കെ മക്കൊറിന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമാകുന്നതും കണ്ണുകളിൽ സമ്മിശ്രഭാവങ്ങൾ തെളിയുന്നതും ആക്സിയോനഫ് ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘പക്ഷേ ചങ്ങാതി, അന്ന് സത്രത്തിൽവെച്ച് ആ വ്യാപാരിയെ കൊന്നത് ആരെന്ന് മാത്രം ഇനിയും എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

വ്ളാഡിമർ സ്വദേശിയായതുകൊണ്ട് ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമായിരിക്കും.'

ആക്സിയോനഫിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടതും അയാളുടെ മുഖത്തെ അസ്വസ്ഥത ഇരട്ടിച്ചു. പല്ലുകടിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

'ഇതെന്തൊരു കഷ്ടമാണ്! തടവറയിൽപ്പോലും മനുഷ്യൻ സ്വസ്ഥത തരില്ലേ? നിങ്ങൾതന്നെ അയാളെ കൊന്ന് കാര സഞ്ചിയിൽ വെച്ചുതല്ലേ? ഇനിയെന്താണിത്ര അറിയാനുള്ളത്?'

അയാളുടെ ശരീരഭാഷയിൽനിന്നും വ്യാപാരിയുടെ കൊലപാതകി മറ്റാരുമല്ലെന്ന് ആക്സിയോനഫിനു വ്യക്തമായി. വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷം ദേഷ്യം എന്ന വികാരം ആ മനസ്സിൽ ആളിക്കത്തി. തന്റെ ജീവിതം തകർത്ത, ചെയ്യാത്ത കുറ്റത്തിന് തടവറയിലാകാൻ കാരണക്കാരനായ മക്കാറിനെ വകവരുത്തണമെന്നുവരെ അയാൾക്കു തോന്നി. അടുത്ത നിമിഷം അയാൾ സമനില വീണ്ടെടുത്തു. ഹിംസാത്മകചിന്തകളിൽനിന്നും മനസ്സിനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ പുണ്യാളന്മാരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചു.

ഒരു രാത്രി അസാധാരണമായ ശബ്ദം കേട്ട് ആക്സിയോനഫ് ഞെട്ടിയുണർന്നു. അപ്പോഴാണ് അയാളതു കാണുന്നത്. ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ മക്കാർ തടവറയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു തുരങ്കം നിർമ്മിക്കുകയാണ്!

'ഏയ് മക്കാർ, നിങ്ങളെന്താണീ ചെയ്യുന്നത്? ഇത് ദൈവത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?'

'നിങ്ങളിക്കാരും പുറത്തു പറയരുത്. തടവറയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ ആരെങ്കിലും ഇതറിഞ്ഞാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊന്നുകളയും!'

മക്കാർ ഭീഷണി മുഴക്കി.

താടിയുഴിഞ്ഞ് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ആക്സിയോനഫ് പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങളുടേത് പാഴ്വാക്കാണ് മക്കാർ. എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തി മുൻപുതന്നെ നിങ്ങളെന്നെ കൊന്നതല്ലേ? ഒരാളെ ഒറ്റത്തവണയല്ലേ കൊല്ലാനാവൂ. അതുകൊണ്ട് അത്തരം ഭീഷണിയൊന്നും വേണ്ട. പിന്നെ, നിങ്ങളീ ചെയ്യുന്ന അധർമ്മത്തെക്കുറിച്ച് പറയണമെന്നു തോന്നിയാൽ ഞാൻ പറയുകതന്നെ ചെയ്യും!'

മക്കാറിന്റെ കഷ്ടകാലം കൊണ്ടാവണം തടവറയിലെ തുരങ്കം പിറേറുന്നതെന്ന അധികൃതരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ആരാണ് ചെയ്തതെന്ന് അവർ അന്വേഷണം തുടങ്ങി. മക്കാറിനെത്തന്നെയാണ് അവരാര്യം സംശയിച്ചത്. അതുറപ്പുവരുത്താനായി അവർ ആക്സിയോനഫിനോട് ചോദിച്ചു:

‘ആക്സിയോനഫ്, ഇതു ചെയ്തയാളെ താങ്കൾക്കറിയാതെവരില്ല. അതു പറഞ്ഞുതന്ന് ഞങ്ങളെ സഹായിക്കൂ.’

സത്യം തുറന്നുപറഞ്ഞാലോ എന്ന് അയാൾ ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചു. തന്നെ ചതിച്ച ആ ദുഷ്ടനോട് പകരംവീട്ടാൻ കിട്ടുന്ന അവസരമാണിത്. അയാളാണിത് ചെയ്തതെന്ന് ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ മതി, അയാൾക്ക് ഉറപ്പായും തൂക്കുകയർ കിട്ടും.

അടുത്ത നിമിഷം അയാൾ മറിച്ചും ചിന്തിച്ചു.

അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അയാളെ ശിക്ഷിക്കാൻ തനിക്കെന്താണ് അധികാരമുള്ളത്? അയാളെ തൂക്കിക്കൊന്നതുകൊണ്ട് തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതെല്ലാം തിരിച്ചുകിട്ടുമോ? വിദേശമെന്ന വികാരത്തെത്തന്നെ മനസ്സിൽ നിന്നും പുറത്താക്കിയ തനിക്ക് ഇയാളോടുമാത്രം പക തോന്നുന്നത് ഉചിതമാണോ?

‘എനിക്കറിയില്ല,’ ആക്സിയോനഫ് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥർ നിരാശയോടെ തിരിച്ചുപോയി.

ആക്സിയോനഫിന്റെ വിചിത്രമായ പെരുമാറ്റം മക്കാറിനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. തന്നോട് പകരംവീട്ടാനുള്ള അവസരം കൺമുന്നിലെത്തിയിട്ടും അയാളത് വേണ്ടെന്നുവെച്ചത് മക്കാറിന് വിശ്വസിക്കാനായില്ല. ആ വലിയ മനസ്സിനു മുന്നിൽ അഞ്ജലീബദ്ധനായി നിന്നു, മക്കാർ. പശ്ചാത്താപംകൊണ്ട് ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ആക്സിയോനഫിന്റെ കാലിൽ വീണ് അയാൾ കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു:

‘എന്നോടു പൊറുക്കണം. ഇത്രയൊക്കെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടും അങ്ങ് എന്നെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള മഹാമനസ്കത കാട്ടിയല്ലോ. ഇനിയെനിക്ക് അങ്ങനോട് ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാനില്ല. അങ്ങയുടെ ജീവിതം ദുരിതത്തിലാക്കിക്കൊണ്ട് അന്നാ സത്രത്തിൽവെച്ച് വ്യാപാരിയെ കൊലപ്പെടുത്തി പണം കവർന്നത് ഞാനാണ്. കൊല നടന്നയുടൻ ചോര പുരണ്ട കഠാര അങ്ങയുടെ സഞ്ചിയിൽ വെച്ച് ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു ഞാൻ. അങ്ങയുടെ ഈ നീണ്ട ദുരിതകാലത്തിന് പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദി ഞാൻതന്നെ. ഇനിയും എനിക്കിത് മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കാനാവില്ല. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ ആ തെറ്റ് ഏറ്റുപറഞ്ഞ് ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങേക്ക് ജയിൽമോചനവും കിട്ടും. അങ്ങനോട് ക്ഷമിച്ചാലേ എന്റെ മനസ്സ് സ്വസ്ഥമാകൂ.’

‘മക്കാർ, നിന്റെയീ പശ്ചാത്താപംതന്നെ ധാരാളം. അത് നിന്നെ പുതിയൊരു മനുഷ്യനാക്കി മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞു. നമുക്കെല്ലാം മാപ്പു നൽകേണ്ടത് ദൈവമാണ്. സർവജ്ഞാനിയായ യേശുക്രിസ്തുവാണ്. അദ്ദേഹം

നിന്നോട് ക്ഷമിക്കുമെന്നുതന്നെ കരുതുക. എനിക്കിനി ഈ തടവറ വിട്ട് എവിടെയും പോകേണ്ട. ദൈവസന്നിധിയിലേക്കുള്ള യാത്ര മാത്രമാണ് എനിക്ക് നിർവഹിക്കാനുള്ളത്. അതിനായി മനസ്സൊരുക്കുകയാണ് ഞാൻ.’

ആക്സിയോനഫ് അയാളെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചു.

കുറ്റബോധംകൊണ്ട് വീർപ്പുമുട്ടിയ മക്കാർ പിറ്റേന്നുതന്നെ അധികൃതരെക്കണ്ട് വ്യാപാരിയുടെ കൊലക്കുറ്റം ഏറ്റുപറഞ്ഞു. അയാളെ ശിക്ഷിക്കാനും ആക്സിയോനഫിനെ മോചിപ്പിക്കാനും നീതിപീഠത്തിന്റെ വിധിയുണ്ടായി.

ഇക്കാര്യം അറിയിക്കാൻ ആവേശത്തോടെ ഓടിയെത്തിയ മക്കാർ കണ്ടത് ആക്സിയോനഫിന്റെ ചേതനയറ്റ ശരീരമായിരുന്നു!

ഭൂമിയിൽനിന്നുതന്നെ മോചനം നേടി ആക്സിയോനഫ് അതിനകംതന്നെ കർത്താവിന്റെ കാരൂണ്യവലയത്തിലെത്തിയിരുന്നു.

പരമമായ മോചനം അതുതന്നെയല്ലേ?

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

മരണക്കളി

ദൂരത്തൊരു പായ്ക്കപ്പൽ യാത്രയായിരുന്നു. പകലെല്ലാം നല്ല കാറ്റുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ യാത്ര സുഖകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. കപ്പിത്താനും യാത്രക്കാരുമെല്ലാം സരസസംഭാഷണങ്ങളിൽ മുഴുകിയതിനാൽ നേരം പോയതറിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ രാത്രിയായതും സ്ഥിതിഗതികൾ കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. കാറ്റ് പാടേ നിലച്ചു. ആകെയൊരു വിങ്ങൽ. അത്യുഷ്ണത്താൽ എല്ലാവരും വിയർത്തൊലിച്ചു. കപ്പൽ നങ്കൂരമിട്ടു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇങ്ങനെ പോയാൽ നമ്മൾ ചുടുകൊണ്ട് ഉരുകിത്തീരും!’

കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. ഇതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ നമ്മളെന്തെങ്കിലും ഉടനെ ചെയ്തേ തീരൂ.’

യാത്രക്കാരും യോജിച്ചു.

അവർ മേൽവസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുമാറ്റി, ദേഹത്ത് കടൽവെള്ളം കോരിയൊഴിച്ചു. വെള്ളത്തിനുപോലും തണുപ്പില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. ഉപ്പുരസമുള്ള വെള്ളം ദേഹത്തു വീണതിന്റെ അസ്വസ്ഥത വേറെയും.

കപ്പലിൽ മിടുക്കന്മാരായ രണ്ടു കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പൽജോലിക്കാരനായ ഒരാളുടെ മക്കളായിരുന്നു അവർ. ചുടുകൊണ്ട് അവരും വിയർത്തൊലിച്ചു. കുറച്ചു വെള്ളം ദേഹത്തൊഴിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഫലമൊന്നുമില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ മറ്റു മാർഗങ്ങൾ ആലോചിച്ചു.

‘മക്കളേ, നിങ്ങളെന്തു ചെയ്യാനാണ് പോകുന്നത്?’

അവരുടെ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

‘അത് നേരിട്ടുതന്നെ കണ്ടോളൂ.’

ഇതു പറഞ്ഞ് ആൺകുട്ടികൾ കപ്പലിന്റെ ഒരറ്റത്തു കയറി കടലിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. ഈ കാഴ്ച കപ്പിത്താനെയും യാത്രക്കാരെയും തെല്ലു പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു.

കുട്ടികൾ കടൽപ്പരപ്പിൽ നീന്തിക്കളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഓരോ നിമിഷം കഴിയുന്തോറും അവരുടെ കൗതുകവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അവർ മത്സരിച്ച് മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ കുട്ടികൾ കപ്പലിൽനിന്നും ഒരുപാട് ദൂരെയെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘മക്കളേ, ഇനിയും വേഗത്തിൽ, തളരാതെ...’

അവരുടെ അച്ഛൻ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘അയ്യോ, അപകടം!’

യാത്രക്കാരിലൊരാൾ പെട്ടെന്ന് വിളിച്ചുകുവി.

‘എന്താ? എന്തുപറ്റി?’

എല്ലാവരും ഉത്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതാ, ഒരു കുറ്റൻസ്രാവ്! അതും കുട്ടികളുടെ അടുത്തുതന്നെ...’

പറഞ്ഞു മുഴുമിപ്പിക്കാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായില്ല.

എല്ലാവരും കടൽപ്പരപ്പിലേക്ക് കണ്ണെറിഞ്ഞു. ശരിയാണ്. കുട്ടികൾ കടുത്ത് വെള്ളം ഇളക്കിമറിച്ച് വലിയൊരു സ്രാവ്! അതിന്റെ മുതുകു വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം.

‘ദൈവമേ, നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും?’

കപ്പിത്താൻ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ചു.

കുട്ടികളുടെ അച്ഛൻ ആകെ തളർന്നു. അതുവരെ അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ധൈര്യമെല്ലാം നിമിഷംകൊണ്ട് ചോർന്നുപോയി. തന്റെ മക്കളും സ്രാവു തമ്മിൽ വളരെക്കുറച്ചു ദൂരം മാത്രം. നിമിഷങ്ങൾക്കകം തന്റെ പൊന്നോമനകൾ ആ ഭീകരജീവിയുടെ വായിലായേക്കാം!

അദ്ദേഹം കടലിലേക്ക് ചാടാൻ ഭാവിച്ചെങ്കിലും യാത്രക്കാർ തടഞ്ഞു.

‘ഏയ്, നിങ്ങളെന്തു മണ്ടത്തരമാണ് ഈ കാട്ടുന്നത്? നീന്തി ആ കുട്ടികളുടെ അടുത്തെത്താനുള്ള നേരംപോലും നിങ്ങൾക്കു കിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, തിരിച്ചു ജീവിതത്തിലേക്ക് വരാനും നിങ്ങൾക്കാവില്ല,’ കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം വൈകാരികത വെടിഞ്ഞ് കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചു. പിന്നെ രണ്ടുംകല്പിച്ച് കപ്പലിൽ ഘടിപ്പിച്ച പീരങ്കിയുടെ അടുത്തേക്കോടി. പീരങ്കിയുടെ വായ്ഭാഗം കടലിലേക്ക് തിരിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, എന്റെ മക്കളെ രക്ഷിക്കാനായി ഞാനൊരു പരീക്ഷണത്തിനൊരുങ്ങുകയാണ്. എനിക്ക് അല്പവും പിഴയ്ക്കാതിരിക്കാൻ ദൈവം സഹായിക്കട്ടെ.’

അതു കേട്ട് കപ്പിത്താനും യാത്രക്കാരും പകച്ചുനിന്നു. കുട്ടികളുടെ വളരെയടുത്താണിപ്പോൾ സ്രാവ്. പീരങ്കിയുടെ ലക്ഷ്യം ഇത്തിരി തെറ്റിയാൽ മതി, കാര്യങ്ങൾ ആകെ അവതാളത്തിലാവും.

‘ദൈവമേ!’

അവർ കണ്ണടച്ചു പ്രാർഥിച്ചു.

കുട്ടികളുടെ അച്ഛൻ മനോബലം വീണ്ടെടുത്ത് പീരങ്കിയിൽ തീ തള്ളി. അതിൽനിന്ന് വലിയ ശബ്ദത്തോടെ കരിമരുന്നുണ്ടകൾ കടലിലേക്ക് തെറിച്ച്, പുറകെ കുറ്റൻ പാറക്കല്ലുകളും.

സമുദ്രോപരിതലത്തിൽ കട്ടപ്പക മാത്രമേ കാണാനായുള്ളൂ. അദ്ദേഹമാകട്ടെ കപ്പൽത്തട്ടിലേക്ക് മറിഞ്ഞുവീണു. തന്റെ മക്കളെക്കുറിച്ചൊർത്ത് അദ്ദേഹം തീതിന്നു കിടന്നു.

കപ്പിത്താനും യാത്രക്കാരും കടലിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കി നിന്നു. ക്രമേണ കരിമ്പുകയൊഴിഞ്ഞു. കടൽനീല തെളിഞ്ഞുവന്നു. ഏവരും ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിനില്ക്കുമ്പോഴുണ്ട്, ആൺകുട്ടികൾ കപ്പലിന്റെ അരികിൽ പിടിച്ച് മുകളിലേക്ക് കയറുന്നു! കടലിൽ ചത്തുമലച്ച കുറ്റൻ സ്രാവിന്റെ ശരീരവും!

എല്ലാവരും ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു. വിവരമറിഞ്ഞ അച്ഛൻ എഴുന്നേറ്റ് അവരെ വാരിയെടുത്ത് മാറോടു ചേർത്ത് വിളിച്ചു:

‘എന്റെ പൊന്നുമക്കളേ...!’

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

അറിയാത്ത അതിഥി

വളരെക്കാലം മുൻപ് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നടന്ന കഥയാണിത്. സാമാന്യം തിരക്കുള്ള വഴിയുടെ അരികിലായിരുന്നു മാർട്ടിൻ എന്ന ചെറുപ്പുകുത്തി ചെറിയൊരു വീടുവെച്ച് താമസിച്ചിരുന്നത്. സത്സഭാവിധിയും ദൈവവിശ്വാസിയുമായ മാർട്ടിൻ നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം പരിചിതനും പ്രിയങ്കരനുമായിരുന്നു. ചെറുപ്പു നന്നാക്കാനായി ഒരിക്കലേങ്കിലും മാർട്ടിനു മുന്നിലെത്താത്ത ആരുംതന്നെ അന്നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സുശീലയായ ഒരു സ്ത്രീയെയാണ് മാർട്ടിൻ വിവാഹം കഴിച്ചത്. ഒരു ചെറുപ്പുകുത്തിയുടെ കടയിൽ കുലിക്കാനായി ജോലിനോക്കുമ്പോഴായിരുന്നു വിവാഹം. അവർ ഒഴിവു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം അടുത്തുള്ള പള്ളിയിൽ പോയി ഉള്ളഴിഞ്ഞ് പ്രാർഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മാർട്ടിന്റെ ഭാര്യ യഥാകാലം ഗർഭിണിയായി ഒരു ആൺകുട്ടിക്ക് ജന്മംനല്കി. തനിക്കൊരു പിൻഗാമിയെ തന്നതിന് അയാൾ ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ സന്തോഷകരമായി അവരുടെ ജീവിതം മുന്നേറി.

എന്നാൽ, നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷപോലെയാവണമെന്നില്ലല്ലോ സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ? ദുർവിധി മാർട്ടിനെ പിടികൂടി. കുട്ടിക്ക് മൂന്നു വയസ്സാ

യപ്പോൾ മാർട്ടിന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു മാരകമായ രോഗം ബാധിച്ചു. അവർ തളർന്ന് കിടപ്പിലായി. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തിനകം അവർ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. മാർട്ടിന്റെ ഹൃദയം വേദനിച്ചു. കുട്ടിയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിക്കാൻ പലരും അയാളെ നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും അയാൾ അതിന് വഴങ്ങിയില്ല. കുട്ടിയെ സ്വയം വളർത്താൻതന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

മാർട്ടിന്റെ ദുരനുഭവങ്ങൾ അവിടെയും അവസാനിച്ചില്ല. കുട്ടി വളർന്ന് ഏഴെട്ടു വയസ്സായി. മിടുക്കനായ അവൻ ജോലിയിൽ പിതാവിനെ അല്പാല്പം സഹായിക്കാനും തുടങ്ങി. അതിനിടെ, പെട്ടെന്നൊരുനാൾ അവന് പനി പിടിച്ചു. ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും പനികൂടിക്കൂടിവന്നു. മാർട്ടിൻ പല വൈദ്യന്മാരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് മകനെ പരിശോധിപ്പിച്ചു. അവർ നല്കിയ മരുന്നുകളും ഫലം ചെയ്തില്ല. ഒരു രാത്രി മാർട്ടിന്റെ മടിയിൽക്കിടന്ന് അവൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു!

ഭാര്യയ്ക്കു പുറകെ മകനും തന്നെ വിട്ടുപോയതിൽ മാർട്ടിനുണ്ടായ ദുഃഖത്തിന്റെ തീവ്രത ആർക്കും വിവരിക്കാനാവില്ല. താൻ തികച്ചും ഒറ്റപ്പെട്ടതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ഇത്രയുംകാലം ദൈവത്തെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു പ്രാർഥിച്ചിട്ടും തനിക്ക് ഈ ദുരന്താനുഭവങ്ങളാണല്ലോ ഉണ്ടായതെന്ന് അയാൾ വേദനയോടെ ഓർത്തു. ആ കൊടുംനിരാശയിൽ പള്ളിയിൽ പോകുന്നതുതന്നെ അയാൾ നിർത്തി.

എന്നാൽ, വയസ്സായതും മാർട്ടിൻ ദൈവവിശ്വാസം വീണ്ടെടുത്തു. തന്റെ കൊച്ചുവീട്ടിലിരുന്ന് സദാ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം മൂടങ്ങാതെ വായിച്ചു. ചെരുപ്പു നന്നാക്കിക്കിട്ടു വരുമാനംകൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിച്ചു. എട്ടു വർഷം മുൻപ് നാടുവിട്ടുപോയ നാട്ടുകാരനാണ് മാർട്ടിനിൽ വീണ്ടും ദൈവവിചാരം കൊണ്ടുവരാൻ കാരണമായത്. മാർട്ടിൻ തന്റെ നിരാശകളെല്ലാം വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ, 'അതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളായി മാത്രം കാണണമെന്നും ഈശ്വരനെ മറന്നു ജീവിക്കരുതെന്നും' അയാൾ ഉപദേശിച്ചു. പുണ്യപുസ്തകങ്ങളുടെ പാരായണമാണ് ദൈവവിചാരം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ഉത്തമമാർഗമെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. അത് മാർട്ടിന്റെ കണ്ണു തുറപ്പിച്ചു. നല്ല പുറംചട്ടയും വലിയ അക്ഷരങ്ങളുമുള്ള വേദപുസ്തകം വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി ഓരോ ഭാഗങ്ങളായിട്ടായിരുന്നു വായന.

അതോടെ, മാർട്ടിന്റെ മനസ്സ് കൂടുതൽ ശാന്തമായി. ഭാര്യയുടെയും മകന്റെയും അകാലവിയോഗം സൂഷ്മിച്ച ദുഃഖത്തിന്റെ കാഠിന്യം

കുറഞ്ഞു. അവരിപ്പോഴും കർത്താവിന്റെ സവിധത്തിൽ സുഖമായി കഴിയുന്നുണ്ടാകുമെന്ന് അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. മുൻപ് വല്ലപ്പോഴും മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന മദ്യപാനവും വിരുന്നുസൽക്കാരവും അതോടെ അയാൾ അവസാനിപ്പിച്ചു.

ഒരു രാത്രി ഏറെ വൈകിയിട്ടും മാർട്ടിൻ ഉറങ്ങിയില്ല. വേദപുസ്തകം തുറന്നുവെച്ച്, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനയിൽ മുഴുകി അയാൾ ഇരുന്നു. അങ്ങനെ എപ്പോഴോ അയാൾ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുറത്തു നിന്നാരോ തന്നെ വിളിക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി.

'ഏയ് മാർട്ടിൻ...'

അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി ചോദിച്ചു:

'ആരാണ് ഈ അസമയത്ത് എന്നെ വിളിക്കുന്നത്?'

അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണാൻ അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. തന്റെ തോന്നലാവും അതെന്നു കരുതി അയാൾ വീണ്ടും വേദപുസ്തകത്തിനു മുന്നിലെത്തി. അപ്പോൾ ആ അശരീരി വീണ്ടുമുണ്ടായി.

'മാർട്ടിൻ, ഇതു ഞാനാണ്. എന്നെ നിങ്ങൾക്കറിയില്ലെങ്കിലും എനിക്ക് നിങ്ങളെയറിയാം. നിങ്ങൾ നാളെ രാവിലെ മുതൽ വഴിയിലേക്ക് കണ്ണും നട്ടിരുന്നോളൂ. ഞാൻ തീർച്ചയായും വരും. നിങ്ങളുടെ അതിഥിയായാവും ഞാനെത്തുക.'

മാർട്ടിൻ അമ്പരന്നു. അധികം വൈകാതെ അയാൾ വീണ്ടും ഉറങ്ങി.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെതന്നെ മാർട്ടിൻ എഴുന്നേറ്റ് കുളിച്ചൊരുങ്ങി വഴിയിലേക്ക് തുറന്ന ജനാലയ്ക്കരികിൽ വന്നിരുന്നു. തലേന്നു കണ്ട സ്വപ്നമായിരുന്നു മനസ്സിലപ്പോഴും, വഴിയിലൂടെ നടന്നുപോകുന്നവരുടെ മുഖത്തേക്കല്ല, അവരുടെ ചെരുപ്പുകളിലേക്കാണ് അയാൾ നോക്കിയിരുന്നത്. അയാൾക്കറിയാത്ത ചെരുപ്പു കണ്ടാൽ അത് ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു പരദേശിയാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ! ഏറെനേരം കാത്തിരുന്നിട്ടും അപരിചിതരാരും ആ വഴി വന്നില്ല. അയാൾക്കു നിരാശ തോന്നി.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പലയിടത്തും കീറിയിട്ടും തുന്നാത്ത ഒരു ചെരുപ്പ് മാർട്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അയാൾ മുഖമുയർത്തി ആ ചെരുപ്പിന്റെ ഉടമയെ നോക്കി. കൊടുംതണുപ്പത്ത് തണുത്തു വിറച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധനായിരുന്നു അത്. തണുപ്പിന്റെ കാഠിന്യംമൂലം അയാളുടെ പല്ലുകൾ കൂട്ടിയിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കീറിപ്പറഞ്ഞ കുപ്പായം തണുപ്പിനെ തടുക്കാൻ തീർത്തും അശക്തമായിരുന്നു. മാർട്ടിന് വൃദ്ധനോട് സഹതാപം തോന്നി. അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ് താങ്കൾ? മുൻപ് ഇവിടെയെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ. എന്തിനാണ് പുറത്തെ തണുപ്പു കൊണ്ട് നില്ക്കുന്നത്? അകത്തേക്ക് വരു.’

അതു കേട്ട് വൃദ്ധന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ അകത്തു കയറി. മാർട്ടിൻ അയാളെ തീ കായാനുള്ള സ്ഥലത്തിനടുത്ത് കസേരയിലിരുത്തി. ചുട്ട് ദേഹത്തു കൊണ്ടതും വൃദ്ധന് വല്ലാത്ത സുഖം തോന്നി. പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന് ചുട്ടുചായയും പകർന്നുനല്കി.

‘നിങ്ങളുടെ ദയവിന് നന്ദി. ഞാൻ കുറച്ചുകലനെന്നും വരുന്നയാളാണ്. പേര് സ്റ്റീഫൻ. ഇവിടെ ആദ്യമായാണ് വരുന്നത്. നിങ്ങളെന്നെ വീട്ടിനകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വൈകാതെ തണുപ്പുകൊണ്ട് മരവിച്ച് ചത്തുപോയേനെ,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ഇടയ്ക്കിടെ മാർട്ടിൻ ആകാംക്ഷയോടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടെ വഴിയിലേക്ക് കണ്ണുറിയുന്നത് ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ ആരെയാ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നുന്നു. ശരിയാണോ?’

വൃദ്ധൻ തിരക്കി.

‘നിങ്ങളുടെ ഊഹം ശരിയാണ്. ഞാനൊരാളുടെ വരവും കാത്തിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ അതാരെയെന്ന് നിങ്ങളോടു പറയാൻ നാണക്കേടുണ്ട്. വരുമെന്ന് ഉറപ്പില്ലാത്ത അതിഥിയെയാണ് ഞാനിത്രനേരം കാത്തിരുന്നത്,’ മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇത് വിചിത്രമായിരിക്കുന്നല്ലോ,’

വൃദ്ധൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുക.

‘ഇത്രയും പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് ഞാനതുകൂടി വെളിപ്പെടുത്താം. ഇന്നലെ രാത്രി ഉറക്കത്തിനിടെ ഞാനൊരു സ്വപ്നം കണ്ടു. അജ്ഞാതനായ ഒരുതിഥി സ്വപ്നത്തിൽ അശരീരിയായി വന്ന് താനിന്നു വരുമെന്ന് അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ. ഞാനിപ്പോഴും പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടിട്ടില്ല,’ മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ തേടുന്നതെന്തോ അതു നേടാൻ കർത്താവ് അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!’

വൃദ്ധൻ അയാളോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് അവിടം വിട്ടുപോയി. മാർട്ടിൻ ചായപ്പാത്രം കഴുകി, കമിഴ്ത്തിവെച്ച് അവിടെത്തന്നെ വഴിക്കണ്ണുംനട്ടിരുന്നു.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാർട്ടിൻ മറ്റൊരു കാഴ്ച കണ്ടു. വഴിയോരത്തായി അപരിചിതയായ ഒരു സ്ത്രീ കുട്ടിയെ മാറോടു ചേർത്തു

നില്ക്കുന്നു. രണ്ടാളുടെയും വസ്ത്രങ്ങൾ പഴകിയതും പിഞ്ഞിത്തുടങ്ങിയവയുമായിരുന്നു. തല ഉയർത്തിനോക്കി അവൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, ഇങ്ങനെയൊരു ദുരവസ്ഥ ലോകത്ത് മറ്റൊരു സ്ത്രീക്കും ഉണ്ടാവില്ല. ഈ തണുപ്പിൽനിന്ന് ഞാനെങ്ങനെ എന്റെ മകനെ രക്ഷിക്കും? നല്ലൊരു കരിമ്പടമെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായേനെ. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താ കാര്യം? എല്ലാം എന്റെ തലവിധിതന്നെ!’

അപ്പോഴേക്ക് കുഞ്ഞ് ഉറക്കെ കരയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് മാർട്ടിന് വലിയ വിഷമമായി. അയാൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘സഹോദരി, കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് ആ തണുപ്പത്തു നില്ക്കണ്ട. മഞ്ഞിന്റെ കാഠിന്യം കുറയുംവരെ നിനക്കും കുഞ്ഞിനും ഇവിടെ കഴിയാം.’

സ്ത്രീ അവിശ്വസനീയതയോടെ അയാളെ നോക്കി. കുഞ്ഞ് അപ്പോഴും കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘അകത്തുവന്ന് കുറച്ച് തീ കായു. അപ്പോൾ കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ മാറും,’ മാർട്ടിൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

അവൾ കുഞ്ഞിനെ ചേർത്തുപിടിച്ച് വീട്ടിനകത്തു കയറി ദേഹം ചൂടാക്കി. വല്ലാത്ത ഓശാസം തോന്നി അവൾക്ക്. എന്നിട്ടും കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ മാറിയില്ല.

‘മോനേന്താ വീണ്ടും കരയുന്നത്?’

പുറത്തേക്ക് പാളിനോക്കുന്നതിനിടെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘വയറു വിശന്നിട്ടാവും. എനിക്കിന്ന് അവന് കഴിക്കാനായി ഒന്നും കൊടുക്കാൻ പറ്റിയിട്ടില്ല. പാവം!’

അവൾ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു.

മാർട്ടിൻ അകത്തേക്കു ചെന്ന് ഒരു പിഞ്ഞാണത്തിൽ അപ്പമെടുത്ത് അവൾക്കു കൊടുത്തു. ‘രണ്ടുപേരും കഴിച്ചോളൂ. വയറു നിറഞ്ഞിട്ടുമതി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നത്.’

അയാൾ വീണ്ടും പുറത്തേക്കു നോക്കി.

സ്ത്രീയും കുഞ്ഞും അപ്പം കഴിച്ച് വിശപ്പുമാറ്റി. ഒരു പുനർജന്മം ലഭിച്ച സന്തോഷമായിരുന്നു അവൾക്ക്. മാർട്ടിന്റെ ദയാവായ്പിനെക്കുറിച്ചു ലോചിച്ച് അവളുടെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. അത് അയാൾ കാണാതെ തുടച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ആദ്യമായാണ് എന്നെയൊരാൾ വീട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നതും നിറമനസ്സോടെ ആഹാരം തരുന്നതും. എന്റെ ഭർത്താവ് പട്ടാളത്തിൽ

പോയിട്ട് എട്ടു മാസമായി. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവുമില്ല. ഞാൻ പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയായിരിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. ഈ കുഞ്ഞ് പിറന്നതോടെ വീട്ടിൽനിന്നും എന്നെ പുറത്താക്കി. ഇവന്റെ അച്ഛനെയും കുട്ടി വന്നാലേ അകത്തു കയറ്റൂ എന്നാണവർ പറഞ്ഞത്. ഞാനെങ്ങനെ ഇവനെ പോറ്റുമെന്നറിയില്ല. കൈക്കൂഞ്ഞുമായി വരുന്ന എനിക്ക് ആരും ജോലി തരാനും തയ്യാറല്ല.

അവളുടെ വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങി.

മാർട്ടിൻ തന്റെ പഴയ പെട്ടി തുറന്ന് അതിനടിയിൽ മടക്കിവെച്ചിരുന്ന കമ്പിളിക്കുപ്പായം അവൾക്കു നൽകി. പിന്നെ, കുറച്ചു നാണയങ്ങളുമെടുത്ത് അവൾക്കു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

‘എല്ലാം ശരിയാവും. ദൈവം നിങ്ങളെ കരകയറ്റും.’

അയാൾ കുറച്ചുനേരം കുട്ടിയെ മടിയിൽവെച്ച് കളിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ ആംഗ്യങ്ങൾ രസിച്ച കുട്ടി ചിരിക്കാനും തുടങ്ങി. അതിനിടയിലും അയാൾ പുറത്തേക്ക് നോക്കുന്നതു കണ്ട് സ്ത്രീ ചോദിച്ചു:

‘അങ്ങ് ആരെങ്കിലും കാത്തിരിക്കുകയാണോ?’

‘അതെ സഹോദരീ, അറിയാത്ത ഒരതിഥി എന്നെത്തേടി വരുമെന്ന് ഞാനിന്നലെ സ്വപ്നം കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെയാണ് രാവിലെ മുതൽ ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നത്,’ മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു.

‘ദൈവം അങ്ങയെ നിരാശപ്പെടുത്തില്ല.’

അവൾ കുഞ്ഞിനെയുമെടുത്ത് വീണ്ടും പുറത്തെ തണുപ്പിലേക്കിറങ്ങി.

മാർട്ടിൻ നൽകിയ പുതപ്പ് പുതുച്ചിരുന്നതിനാൽ തണുപ്പ് അത്ര അസഹ്യമായി അവൾക്ക് തോന്നിയില്ല.

അവൾ പോയതും അയാൾ വീണ്ടും ജനാലയ്ക്കരികിൽ വന്ന് പുറത്തേക്കുതന്നെ നോക്കിയിരുന്നു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും വഴിയോരത്തുകൂടി പഴങ്ങൾ വിലക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധ തലയിൽ പഴക്കുട്ടയും ചുമന്നു വന്നു. യാത്രാക്ഷീണം മൂലമാകാം, അവരാകൂട്ട ഒരിടത്ത് ഇറക്കിവെച്ച് നടുനിവർത്തി. ഈ സമയത്ത് എല്ലാം തോലുമായ ഒരു തെണ്ടിച്ചെറുക്കൻ വന്ന് അതിൽനിന്നൊരു പഴം തട്ടിയെടുത്ത് ഓടാൻനോക്കി. എന്നാൽ, വൃദ്ധയുടെ കണ്ണുവെട്ടിക്കാൻ അവനായില്ല. അവർ അവനെ കൈയോടെ പിടികൂടി തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. അവൻ വലിയവായിൽ നിലവിളിച്ചു.

‘അയ്യോ, എന്നെ തല്ലല്ലേ? വിശന്നു ചാകാറായതുകൊണ്ട് ഒരു പഴം എടുത്തുപോയതാണ്. ഇനി ആവർത്തിക്കില്ല,’ അവൻ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, വൃദ്ധ തെല്ലും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്ക് തയ്യാറായില്ല. പല്ലുകടിച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, പെരുകുള്ളനായ നിന്നെ വെറുതെ വിടാനോ? നിന്നെ ഞാൻ രാജഭടന്മാരെ ഏല്പിക്കും.’

ഇതു കണ്ട് മാർട്ടിൻ പുറത്തിറങ്ങി അവരുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

‘അമ്മേ, പാവം ഇവനെ വിട്ടേക്കൂ. ഇവൻ ചെയ്തത് തെറ്റുതന്നെയാണ്. എങ്കിലും കുട്ടിയെന്ന പരിഗണനവെച്ച് ഇത്തവണത്തേക്ക് ക്ഷമിക്കൂ. ഈ പഴത്തിന്റെ വില ഞാൻ തന്നേക്കാം...’

മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു.

‘പറ്റില്ല. ഇത്തരം കള്ളന്മാരെ വെച്ചുപൊറുപ്പിക്കാൻ ഞാനില്ല.’

വൃദ്ധ കടുംപിടിത്തം തുടർന്നു.

‘നമ്മൾ മുതിർന്നവരല്ലേ? കുട്ടികളുടെ തെറ്റുകളും കുറ്റങ്ങളും പൊറുക്കേണ്ടവരല്ലേ നമ്മൾ? അവന്റെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കൂ. ഇപ്പോൾ തന്നെ അവൻ കുറ്റബോധം തോന്നുന്നുണ്ട്.’

അയാൾ അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, നീ ചെയ്തത് തെറ്റാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അമ്മു മുമ്പോടു മാപ്പു ചോദിക്കൂ.’

‘അമ്മുമ്മേ, എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ. ഞാനിനി വിശന്നു ചത്താലും ആരുടെയും ഒന്നും കട്ടെടുക്കില്ല.’

അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അതു കണ്ട് വൃദ്ധയുടെ മനസ്സലിഞ്ഞു. അവർ അവനെ ചേർത്തു പിടിച്ച്, നെറുകയിൽ തലോടി.

‘പൊന്നുമോനേ, ഞാൻ അപ്പോഴത്തെ ദേഷ്യത്തിന് എന്തോ പറഞ്ഞതാണ്. നീയത് കാര്യമാക്കണ്ട. ദാ, നീയെടുത്തതിനു പുറമേ ഒരു പഴം കൂടി ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ തരുന്നു. വാങ്ങിക്കോളൂ.’

വൃദ്ധ നീട്ടിയ പഴം വാങ്ങാൻ അവനൊന്നു മടിച്ചു. എന്നാൽ, അവരത് നിർബന്ധപൂർവ്വം അവന്റെ കൈയിൽ പിടിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, മാർട്ടിനോടായി തന്റെ കഥ പറഞ്ഞു:

‘എല്ലാം ദൈവനിശ്ചയമാവും. എനിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു ഇവന്റെ പ്രായത്തിലൊരു കുട്ടി. എട്ടുതവണ പ്രസവിച്ചതിൽ ഒന്നിനെയേ ദൈവം എനിക്കു തന്നുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ശരി. ഇപ്പോൾ എവിടെയാണോ എന്തോ? ഇവൻ പഴം തട്ടിയെടുക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾ എന്റെ മകൻ തെറ്റു ചെയ്തപോലെയാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. അതാണ് ഞാനവനെ ശിക്ഷിച്ചത്.’

‘അത് നമ്മുടെ ശരി. ഒരു പഴമെടുത്തതിന് സാധുവായ കുട്ടിയെ തല്ലിയ

നമ്മുടെ പാപത്തിന് എന്താവും ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷ? നാം മറ്റുള്ളവരുടെ തെറ്റുകൾ ക്ഷമിച്ചാൽ ദൈവം നമ്മുടെ തെറ്റുകളും പൊറുക്കും. കുട്ടികൾ തെറ്റുചെയ്താൽ അവരെ ഉപദേശിച്ച് നേരെയാക്കേണ്ടത് മുതിർന്നവരുടെ കടമയാണ്. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഇവൻ എത്ര വേഗം തന്റെ തെറ്റ് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ക്ഷമാപണം നടത്തി എന്നു നോക്കൂ,' പുറത്തേക്ക് കണ്ണുപായിച്ച് മാർട്ടിൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് വൃദ്ധയ്ക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു. അവർ അവനെ ചേർത്തു നിർത്തി നെറ്റിയിൽ ഉമ്മവെച്ച് തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

'നീ നന്നാവാൻല്ലേ അമ്മമ്മ തല്ലിയത്? നീയെങ്ങും പോവേണ്ട. എന്റെ കൂടെ വരു.'

അവൻ വൃദ്ധയുടെ കൈപിടിച്ചു. മാർട്ടിൻ വീണ്ടും പുറത്തേക്ക് നോക്കുന്നതു കണ്ട് വൃദ്ധ ചോദിച്ചു:

'നിങ്ങൾ എപ്പോഴും ആരുടെയോ വരവു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയുണ്ടല്ലോ. ആരാണത്?'

ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

'എനിക്കുതന്നെ അറിയാത്ത ഏതോ ഒരതിഥിയെ. ഇന്നലെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതിന്റെ ബലത്തിലാണ് എന്റെ കാത്തിരിപ്പ്. ചിലപ്പോൾ വന്നേക്കും. അല്ലെങ്കിൽ വന്നില്ലെന്നു മിരിക്കും. എനിക്കു നിശ്ചയം പോരാ.'

'ദൈവം നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കട്ടെ!'

വൃദ്ധ പഴക്കുട്ടിയെടുത്ത് തലയിൽ വെക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അവൻ വിലക്കി.

'അമ്മമ്മേ, ഇത് ഞാൻ ചുമന്നോളാം.'

'വേണ്ട മോനേ, നിന്റെ തല വേദനിക്കും.'

അവർതന്നെ കൂട്ടിയെടുത്ത് തലയിൽ വെച്ച് നടന്നു. അവൻ അവരെ അനുഗമിച്ചു. ആ പോക്കു നോക്കിനിന്നപ്പോൾ മാർട്ടിന്റെ മനസ്സ് നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും നേരം ഇരുട്ടിയിരുന്നു. മാർട്ടിൻ വീണ്ടും ജനലരികിൽ വന്നിരുന്നു. വേദപുസ്തകം നിവർത്തിവെച്ചു. പഴയ പാട്ടവിളക്ക് കത്തിച്ചു. പെട്ടെന്ന് വിളക്കിനു പിന്നിൽനിന്ന് ഒരു ചോദ്യമുയർന്നു:

'മാർട്ടിൻ, നിങ്ങൾ ആരെയാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്?'

'എന്റെ അജ്ഞാതനായ അതിഥിയെ.'

അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ചോദ്യകർത്താവിനെ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല.

'നിങ്ങളുടെ കൺമുനിൽ വന്നിട്ടും ഞങ്ങളെ അറിയില്ലേ?'

വീണ്ടും ചോദ്യം.

'പറയൂ. നിങ്ങളാരാണ്? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ലല്ലോ.'

മാർട്ടിൻ അസ്വസ്ഥനായി.

'തണുത്തു വിറച്ചുനിന്ന എന്നെ നിങ്ങൾ വീട്ടിൽക്കയറ്റി സത്കരിച്ചത് മറന്നോ?'

'വിശന്നുവലഞ്ഞ എനിക്കും മകനും അപ്പവും പുതപ്പും തന്നല്ലേ നിങ്ങൾ യാത്രയാക്കിയത്?'

'കുറ്റത്തിന്റെയും ശിക്ഷയുടെയും ശരിയായ അർഥങ്ങൾ പറഞ്ഞു തന്ന് എന്റെ മനസ്സിനെ നിങ്ങൾ പ്രകാശമാനമാക്കിയത് അല്പം മുൻപല്ലേ?'

മാർട്ടിൻ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിനില്ക്കെ, ഓരോരുത്തരായി മുന്നോട്ടു വന്നു.

ആദ്യം തണുത്തുവിറച്ചു നില്ക്കുന്ന വൃദ്ധൻ.

പുറകെ അമ്മയും കുഞ്ഞും.

ഏറ്റവുമൊടുവിൽ പഴക്കുട്ട ചുമന്ന വൃദ്ധയും.

'മാർട്ടിൻ, ഞങ്ങളല്ലേ നിങ്ങളുടെ അതിഥികൾ? ഇനിയുമെന്തിനാണ് മറ്റൊരതിഥിയെ കാത്തിരിക്കുന്നത്?'

അടുത്ത നിമിഷം അവരെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷരായി!

മാർട്ടിന് കാര്യമെല്ലാം വ്യക്തമായി. അയാളുടെ മനം നിറഞ്ഞു. ഇനി തനിക്കാരെയും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ലെന്നും മനസ്സിലായി. അയാൾ വേദപുസ്തകത്തിലെ വരികൾ ഉറക്കെ വായിച്ചു.

'ദൈവം സ്നേഹമാണ്.

സ്നേഹമുള്ളിടത്തെല്ലാം ദൈവമുണ്ട്.'

അയാൾ ഭക്തിപൂർണ്ണരും കുരിശുവരും. അപ്പോഴാ മനസ്സ് ശാന്തമായിരുന്നു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ ബാലകഥയാണിത്. ഏതാണ്ടെല്ലാ ഭാരതീയഭാഷകളിലും വിദേശഭാഷകളിലും ഇതിന് പരിഭാഷകളും സ്വതന്ത്ര പുനരാഖ്യാനങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ട്. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ സ്നേഹദർശനം അതിന്റെ പരമമായ തലത്തിൽ ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.)

വിതച്ചതേ കൊയ്യൂ

ഇത് ഇവാൻ ഷെർബാക്കോവിന്റെയും അയൽക്കാരനായ ഗബ്രിയേലിന്റെയും അവരുടെ പിതാക്കന്മാരുടെയും മക്കളുടെയും മരുമക്കളുടെയും കഥയാണ്. എന്നാൽ, ഈ കഥ അവരുടേതു മാത്രമല്ല, ഇത്തരം ഇവാന്മാരും ഗബ്രിയേലുമാരും ഇന്നും എന്നും നമുക്കിടയിൽ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

ഇവാൻ ഷെർബാക്കോവിന്റെ കുടുംബം ഒരുപക്ഷേ, റഷ്യയിലെ ആ ഗ്രാമത്തിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ കുടുംബമായിരുന്നിരിക്കണം. ശരിക്കുമൊരു സന്തുഷ്ടകുടുംബം. കഠിനാധ്വാനികളായ ഇവാനും ഭാര്യയും. അവർക്ക് യുവത്വത്തിലെത്തിയതും യുവത്വത്തിലേക്ക് എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ മൂന്ന് ആൺമക്കൾ. അവരിൽ മുത്തയാൾ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന സുന്ദരി മരുമകൾ. ധാരാളം സ്വത്തും ആവശ്യത്തിനു പണവും. കന്നുകാലിയും കൂതിരയും ആടുകളുമായി ഒരുപറ്റം വേറെയും. വയലിലെ പണികൾ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന് നടത്തിയിരുന്നു. നല്ല വിളവു കിട്ടിയതിനാൽ അവരുടെ ധാന്യപ്പുര എപ്പോഴും നിറഞ്ഞാണ് കിടന്നത്.

ഇവാന്റെ വൃദ്ധപിതാവ് കുറച്ചു വർഷമായി രോഗം ബാധിച്ച് ശയ്യാവലംബിയാണ്. കഠിനമായ ക്ഷയരോഗം അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പഴയകാല സംഭവങ്ങൾ ഓർത്തെടുത്ത് കിടന്നുകിടപ്പിൽ കഴിയാനേ അദ്ദേഹത്തിനായുള്ളൂ. ഇടയ്ക്കെല്ലാം അദ്ദേഹം മകനെ വിളിച്ച് ഉപദേശിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഇവാനോ മറ്റുള്ളവരോ അതിനത്ര പ്രാധാന്യം നൽകാറില്ല.

കുറെ സാധാരണക്കാരുടെ വീടുകളാണ് അവിടെ തൊട്ടുതൊട്ടുണ്ടായിരുന്നത്. കഠിനാധ്വാനികളല്ലാതെ അലസജീവിതം നയിക്കുന്നവർ അടുത്തതിൽ ആരുമുണ്ടായില്ല. ഇവാന്റെ തൊട്ടടുത്ത വീട് ഗബ്രിയേലിന്റേതാണ്. ഗബ്രിയേലും ഭാര്യയും മക്കളുമാണ് അവിടെ താമസം. ഇവാന്റെ പിതാവിന്റെ കാലത്താണ് ആ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളും ഏറ്റവുമധികം സൗഹൃദത്തോടെ ജീവിച്ചുവന്നത്. ഇവാന്റെ പിതാവും ഗബ്രിയേലിന്റെ പിതാവ് ഗോർഡി ഇവാനോവും ആരമസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. രണ്ടുടലും ഒരു മനസ്സുമെന്നു പറഞ്ഞാലും തെറ്റില്ല.

ഒരു വീടിന്റെ അടുക്കള സമ്പന്നവും മറ്റേ വീടിന്റെ അടുക്കള ദരിദ്രവും എന്ന രീതി ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കുടുംബത്തിലെ ഇല്ലായ്മകൾ പരസ്പരം അറിഞ്ഞ് അവർ പരിഹരിച്ചുപോന്നു. കാളവണ്ടിക്ക് കേടുപറ്റിയാൽ മറ്റേ വീട്ടിലെ കാളവണ്ടി കൊടുത്തയയ്ക്കുകയോ, അയാളുടെ ചരക്കുകുടി സ്വന്തം വണ്ടിയിൽ കയറ്റി ചന്തയിലെത്തിക്കുകയോ ചെയ്തു. കന്നുകാലികൾ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ധാന്യം മെതിക്കുന്നിടത്തെത്തിയാലും മുഖം മുറിച്ച് ഒരൊറ്റ വാക്കും അവർ പറഞ്ഞില്ല. ഇവാന്റെ പിതാവും ഗോർഡിയും തമ്മിൽ അറിയാത്ത യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. സുഖദുഃഖങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം. രണ്ടു കുടുംബങ്ങളിലെയും മറ്റു ബന്ധുക്കളും അതുപോലെ സഹകരിച്ചു ജീവിച്ചു.

‘ഓ, അതൊരു കാലം!’

കിടക്കപ്പായിൽ കിടന്ന് ഇവാന്റെ പിതാവ് ഓർത്തെടുത്തു.

എന്നാൽ ഇന്നോ?

ഗോർഡി ഇവാനോവിന്റെ മരണംവരെ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദം പോറലേല്ക്കാതെ തുടർന്നു. ഇവാന്റെ പിതാവിനാണെങ്കിൽ വയ്യാതെയുമായി. കുടുംബനാഥന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇവാനും ഗബ്രിയേലും വന്നു. അവരുടെ ഇഷ്ടങ്ങൾക്കും സ്വാർഥതയ്ക്കുമായി പ്രാധാന്യം. ചെറിയ ചെറിയ പിണക്കങ്ങൾ ആ കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ നിലനിന്ന അടുപ്പം കുറച്ചു. പുഞ്ചിരിയിലും ചില

കുശലാനുഷണങ്ങളിലും മാത്രമൊതുങ്ങി അത്.

അങ്ങനെയിരിക്കെ 'എരിതീയിൽ എണ്ണയൊഴിച്ചാലെ'ന്നപോലെ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. അത് ആ കുടുംബങ്ങളെ വല്ലാതെ അകറ്റി.

സംഗതി നിസ്സാരമാണ്.

ഇവാന്റെ മുത്തമകന്റെ ഭാര്യ ഒരു പുളളിപ്പിടക്കോഴിയെ വളർത്തിയിരുന്നു. അതു ദിവസവും തൊഴുത്തിനു പുറകിൽ ചെന്നിരുന്ന് ഓരോ മുട്ടയിട്ടു. അവളത് സ്വയം കഴിക്കുകയോ മറ്റുള്ളവർക്ക് പാകം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. അടുത്തുവരുന്ന ഈസ്റ്ററിനുവേണ്ടി എല്ലാം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. പതിവുപോലെ അന്നും പുളളിപ്പിട മുട്ടയിടാനെന്ന പോലെ കൊക്കി നടന്നു. ഇവാന്റെ മരുമകൾ മറ്റേതോ ജോലിയിലായിരുന്നതിനാൽ അപ്പോൾ മുട്ടയെടുക്കാൻ പോയില്ല. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞ് അവൾ തൊഴുത്തിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോഴാകട്ടെ, മുട്ട കണ്ടതുമില്ല. അവൾക്കൊക്കെ വിഷമമായി. അവൾ അമ്മയോടും ഭർത്താവിന്റെ അനുജന്മാരോടുംമൊക്കെ മുട്ടയെക്കുറിച്ച് തിരക്കി. അവരെല്ലാം കൈമലർത്തിയെങ്കിലും പണിക്കാരിലൊരാൾ സത്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു. അന്നേ ദിവസം അവളുടെ പുളളിപ്പിട മതിൽ പറന്നുകടന്ന് ഗബ്രിയേലിന്റെ വീട്ടിലാണ് മുട്ടയിട്ടതെന്നും അതിനുശേഷം കൊക്കിക്കൊണ്ട് പറന്നുവരുന്നത് താൻ കണ്ടെന്നുമായിരുന്നു അയാളുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ.

ആ മുട്ട എങ്ങനെയും വീണ്ടെടുക്കണമെന്ന് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഒട്ടും നേരം കളയാതെ അവൾ ഗബ്രിയേലിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യ ദുർമുഖവുമായി മുറ്റത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അയൽക്കാരിയുടെ വരവുകണ്ട് അവൾ മുഖം കോട്ടി ചോദിച്ചു:

'ഓ, ഇപ്പോഴെങ്കിലും നിനക്കിങ്ങോട്ടൊന്ന് എഴുന്നള്ളാൻ തോന്നിയല്ലോ!'

ആ വർത്തമാനം ഇവാന്റെ മരുമകൾക്ക് തീരെ രസിച്ചില്ല. അവൾ ആ നീരസം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പറഞ്ഞു:

'പിന്നെ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തിരുമുഖം കാണാൻ വന്നതൊന്നുമല്ല. എന്റെ പുളളിപ്പിട ഇങ്ങോട്ടു പറന്നുവന്ന് മുട്ടയിട്ടത് ഞാനറിഞ്ഞു. ആ മുട്ട കൊണ്ടുപോവാൻ വന്നതാണ്. അതിങ്ങു തന്നാൽ ഞാൻ പോയേക്കാം.'

'വെറുതെ ഇല്ലാവചനം പറഞ്ഞാൽ കർത്താവ് നിന്റെ കണ്ണു പൊട്ടിക്കും. നിന്റെ പുളളിപ്പിട ഇങ്ങോട്ടു വന്നിട്ടില്ല. ഇവിടെയെങ്ങും മുട്ട ഇട്ടിട്ടില്ല. അതുമിതും പറഞ്ഞ് മനുഷ്യരുടെ പണി മെനക്കെടുത്താതെ ഒന്നു പോവാൻ നോക്ക് പെണ്ണേ!'

ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യ കലിതുള്ളി.

'അതു വിശ്വസിക്കാൻ താൻ കൊച്ചുകുഞ്ഞൊന്നുമല്ല. അന്യന്റെ മുട്ട ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ട് പച്ചക്കള്ളം പറയുന്നതു നോക്കിയേ!'

ഇവാന്റെ മരുമകളും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

'ഇതു നല്ല കഥ! വെറുമൊരു മുട്ടയ്ക്കുവേണ്ടി നൂണ പറയുന്ന പാരമ്പര്യമൊന്നും എന്റെ വീട്ടുകാർക്കില്ല. ഇവിടെത്തന്നെ പത്തിരുപതു പിടക്കോഴികൾ എനിക്കുണ്ട്. അവയൊക്കെ എന്നും മുട്ടയിടാറുമുണ്ട്. മുട്ട കാണാതെ കഴിയുന്ന കുടുംബമാണ് ഇതെന്ന ധാരണ വേണ്ട. അന്യന്റെ യാതൊന്നും ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട. മറ്റേതെങ്കിലും വീട്ടിൽച്ചെന്ന് മുട്ട അന്വേഷിക്കാനുള്ള അല്പത്തരം എനിക്കില്ല.'

ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യ കലിതുള്ളി.

'കള്ളി! നിങ്ങൾ എന്റെ മുട്ട ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച് ന്യായം പറയുകയാണ്,' ഇവാന്റെ മരുമകൾ കൈചൂണ്ടി പറഞ്ഞു.

'കള്ളി നിന്റെ ഇവാന്റെ തള്ള!'

ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യ അവൾക്കു നേരെ കൈയോങ്ങി.

പിന്നെ, ഇരുവരും എന്തൊക്കെ ശകാരവാക്കുകൾ പരസ്പരം പറഞ്ഞെന്ന് ഓർമയില്ല. വാക്കുതർക്കം മുത്ത് അത് കൈയാങ്കളിയിൽവരെയെത്തി. അതുകേട്ട് അയൽക്കാരികളും ചുറ്റുംകൂടി. അവർ ഓരോ പക്ഷത്തു ചേർന്ന് സ്വയം പറയാൻ തുടങ്ങി. അത്ര സുഖകരമല്ലാത്ത ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കാണ് ഇവാൻ കടന്നുവന്നത്. അയാൾ അതിലിട പെടുംമുൻപേ അയാളുടെ ഭാര്യ പാഞ്ഞുവന്ന് വഴക്കിൽ പങ്കാളിയായി. ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യയെ 'പെരുങ്കള്ളി' എന്നു വിളിച്ച് അവൾ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യ ഇവാന്റെ മരുമകളെ വിട്ട് അവളുടെ നേർക്ക് പറഞ്ഞു. മരുമകളെക്കാൾ മോശമായ വാക്കുകളാണ് അവൾ പ്രയോഗിച്ചത്. താന്തോന്നിയെന്നും കൊടിച്ചിപ്പട്ടിയെന്നും യാചകിയെന്നുമൊക്കെയുള്ള വാക്കുകൾ അതിൽപ്പെടുന്നു.

സംഗതി പിടിവിട്ടുപോവുമെന്നായപ്പോൾ ഇവാൻ അവർക്കിടയിലേക്കു ചെന്ന് ഭാര്യയെ പിടിച്ചുമാറ്റാൻ നോക്കി. അപ്പോഴേക്കും പണി കഴിഞ്ഞ് ഗബ്രിയേലും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. കലഹം തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതിനു പകരം അയാൾ ചെയ്തത് ഭാര്യയുടെ പക്ഷം പിടിച്ച് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. അത് കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കി. തന്റെ ഭാര്യയെയും മരുമകളെയും ന്യായീകരിക്കാൻ ഇവാനും ബാധ്യസ്ഥനായി. ക്രമേണ സ്ത്രീകൾ രംഗത്തുനിന്നു പിന്മാറുകയും ആ സ്ഥാനം ഇവാനും ഗബ്രിയേലും ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തു. രുക്ഷമായ വാക്കേറ്റമാണ് അവർ തമ്മിലുണ്ടായത്. ക്ഷമകെട്ടപ്പോൾ ആ വാക്കേറ്റം

ഏറ്റുമുട്ടലിലെത്തി. കലഹത്തിൽ ഇവാന്റെ മകനുംകൂടി പങ്കുചേർന്നതോടെ ആകെ പ്രശ്നമായി. ഇവാൻ ഗബ്രിയേലിന്റെ നീണ്ട താടിയിൽ പിടികൂടി ആഞ്ഞൊരു വലി. ഫലമോ? അയാളുടെ കുറെ താടീരോമങ്ങൾ ഇവാന്റെ കൈയിൽ! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് ഗബ്രിയേൽ ഉറക്കെ നില വിളിച്ചു. എന്നിട്ടും ദേഷ്യം തീരാതെ ഇവാൻ ആ താടീരോമങ്ങൾ താഴെയിട്ട് നിന്നു വിറച്ചു. ഈ ബഹളം കേട്ട് ഓടിക്കൂടിയ നാട്ടുകാർ ഒരുവിധത്തിൽ അവരെ പിടിച്ചുമാറ്റി. ഇരുവരും കലിതുള്ളിയാണ് പിന്മാറിയത്.

അതിനിടയിൽ ഗബ്രിയേൽ ഒരു കാര്യം ചെയ്തു. ഇവാൻ പഠിച്ചെടുത്ത തന്റെ താടീരോമങ്ങൾ ദ്രോമായി പൊതിഞ്ഞെടുക്കാൻ ഗബ്രിയേൽ മറന്നില്ല. തന്റെ താടീരോമം പഠിച്ചെടുത്ത ഇവാനെ കോടതി കയറ്റുമെന്ന് അയാൾ വീമ്പിളക്കി. അയാളുടെ ഭാര്യയാകട്ടെ ഒരു പടികൂടി കടന്ന് 'ഇവാനെ സൈബീരിയയിലേക്ക്' നാടുകടത്തിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു നടന്നു. ഇതുകൂടിയായപ്പോൾ ആ കുടുംബങ്ങൾ വളരെ അകന്നു.

രോഗാതുരനായി കിടന്ന ഇവാന്റെ പിതാവ് ഇതെല്ലാം അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഗബ്രിയേലിന്റെ കുടുംബവുമായി തന്റെ കുടുംബം അകന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് സഹിക്കാനായില്ല. തനിക്ക് എഴുന്നേറ്റു നടക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ എങ്ങനെയും ഈ പ്രശ്നം തീർക്കാൻ മുൻകൈയെടുക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യാൻ? മകനെ ഉപദേശിച്ചാൽ എന്തെങ്കിലും ഫലമുണ്ടാവുമെന്നു ധരിച്ച് അദ്ദേഹം അവനോടു പറഞ്ഞു:

'ഇവാൻ, നിന്നിൽനിന്ന് ഞാനിങ്ങനെയൊരു വിഡ്ഢിത്തം പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല. ഒരു കുടുംബംപോലെ കഴിഞ്ഞതല്ലേ നമ്മളും അവരും? എന്നിട്ടിപ്പോൾ വെറുമൊരു മുട്ടയെച്ചൊല്ലി നമ്മൾ അകന്നിരിക്കുന്നു. കഷ്ടംതന്നെ! നീയും നിന്റെ ഭാര്യയുമൊക്കെ കുറച്ചുകൂടി സൂക്ഷിച്ച് വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ഗതി വരുമായിരുന്നോ? ഗബ്രിയേലോ അവന്റെ ഭാര്യയോ അതിരുവിട്ട് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ കർത്താവിനെയോർത്ത് നിങ്ങൾക്ക് ക്ഷമിക്കാമായിരുന്നില്ലേ? നല്ല വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു പുണ്യകർമ്മമാണ്. ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങൾ പരസ്പരം സംസാരിച്ച് പ്രശ്നങ്ങൾ പറഞ്ഞുതീർക്കണം.'

ഗബ്രിയേലിനോട് തീർത്താൽ തീരാത്ത പക കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന ഇവാൻ പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. തന്റെ ഭാഗം ന്യായീകരിക്കാനായി അയാൾ പറഞ്ഞു:

'ഓഹും, ഇതു കേട്ടാൽത്തോന്നും ഞാനാണ് ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണക്കാരനേന്ന്. വെറുതെ നിന്ന എന്നെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ്

പ്രകോപിപ്പിച്ചത് അയാളാണ്. വഴക്കിനിടയിൽ അയാൾ സ്വന്തം രോമം പിഴുതെടുത്ത്, ആ കുറ്റം തലയിൽ കെട്ടിവെക്കാൻ നോക്കി. അതിന്റെ പേരിൽ എന്നെ കോടതി കയറ്റുമെന്നും നാടുകടത്തുമെന്നും പറഞ്ഞു നടക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ദുഷ്ടനോട് ക്ഷമിക്കാൻ എന്നെക്കിട്ടില്ല.'

ഇവാൻ മുഖം കറുപ്പിച്ച് എഴുന്നേറ്റുപോയി. വൃദ്ധപിതാവുകളെ, എന്തോ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുകിടന്നു.

ഇവാന്റെയും ഗബ്രിയേലിന്റെയും വഴക്കിന് അന്ത്യമുണ്ടായില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, അത് അനുദിനം രൂക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. മിശയും താടിയും പിഴുത പ്രശ്നത്തെച്ചൊല്ലി ഇരുവരും കോടതിയിലെത്തി. ഇരുവരും തങ്ങളുടെ വാദങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിന്നതിനാൽ വിചാരണ നീണ്ടുപോയി. അതിനിടയിൽ ഗബ്രിയേലിന്റെ കാളവണ്ടിയുടെ ചക്രം കാണാതായി. ഇവാന്റെ മകനാണ് ചക്രം മോഷ്ടിച്ചതെന്ന് ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യയും മറ്റും കുറ്റപ്പെടുത്തിയതോടെ അടുത്ത പ്രശ്നത്തിന് വഴിതെളിഞ്ഞു. അതും കോടതിയിലെത്തി. അവസരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം രണ്ടു വീടുകളിലെയും സ്ത്രീകൾ പരസ്പരം കൊത്തുകോഴികളെപ്പോലെ പോരടിച്ച്, സ്വസ്ഥത എന്നത് എല്ലാവരും മറന്നു. എങ്ങനെ അപരന് ദോഷമുണ്ടാക്കാം എന്നതു മാത്രമായി അവരുടെ ചിന്ത. അന്ത്യം മുതൽ ആഗ്രഹിക്കുകപോലും ചെയ്യാതിരുന്ന അവർ കണ്ണുതെറ്റിയാൽ കിട്ടുന്നതെന്തും കട്ടെടുക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽവരെയെത്തി.

ഗബ്രിയേലും ഇവാനും പുതിയ പുതിയ പരാതികളുമായി ദിവസേനയെന്നോണം കോടതിമുറി കയറിയിറങ്ങി. ന്യായാധിപന്മാർപോലും അവരെക്കൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടി. അവരുടെ പ്രശ്നം തീർത്തിട്ട് മറ്റു പരാതികൾ നോക്കാനുള്ള നേരംപോലും അവർക്കു കിട്ടിയില്ല. ചില പരാതികളിൽ ഇവാനും മറ്റു ചിലതിൽ ഗബ്രിയേലും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. പിഴയും അടിയുമൊക്കെയായിരുന്നു ശിക്ഷ. തങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷ കിട്ടുന്നതിലായിരുന്നില്ല, അതിലും കഠിനമായ ശിക്ഷ അപരന് ലഭിക്കാത്തതിലായിരുന്നു അവരുടെ വിഷമം. ഇങ്ങനെ അടിപിടിയും വക്കാണവുമായി അഞ്ചൊമ്പതു വർഷം കടന്നുപോയി.

ഇവാന്റെ പിതാവ് മകനെ വീണ്ടും അടുത്തുവിളിച്ച് ഉപദേശിച്ചു:

'മകനേ, ഇങ്ങനെ കോടതിമുറി കയറി നീ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത് സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ നല്ല കാലമാണ്. ഇതിൽ നിനക്കോ ഗബ്രിയേലിനോ വിജയമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. വൈരാഗ്യം വെടിഞ്ഞ് കുടുംബത്തിനു വേണ്ടി നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ നോക്കണം. പക ആർക്കും നല്ലതു വരുത്തില്ല.'

ഇവാൻ അതൊന്നും കേട്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല.

ഇവാനും ഗബ്രിയേലും തമ്മിലുള്ള കുടുംബവഴക്ക് വീണ്ടും രൂക്ഷമാവാൻ മറ്റൊരു സംഭവവും കൂടിയുണ്ടായി. ഗബ്രിയേലിനോട് അടങ്ങാത്ത പക മനസ്സിൽ കൊണ്ടുനടന്ന ഇവാന്റെ മരുമകളാണ് അതിനു കാരണക്കാരിയായത്. ഒരു വിവാഹച്ചടങ്ങിൽ വെച്ചാണ് അവൾ ഗബ്രിയേലിനെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. നാട്ടുകാരുടെ മുന്നിൽവെച്ച് അവളയാളെ 'കുതിരക്കളെ' നെന്നു വിളിച്ച് അപമാനിച്ചു! ദേഷ്യംവന്ന ഗബ്രിയേൽ അവളുടെ കരണത്ത് ആഞ്ഞൊരടി! ആ അടിയുടെ ആഘാതത്തിൽ അവൾ നിലത്തു വീണു. ഈ സമയം അവൾ പൂർണ്ണഗർഭിണിയായിരുന്നു.

തന്റെ മരുമകളുടെ അവസ്ഥയറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവാൻ പരിഭ്രമമല്ല, മറിച്ച് സന്തോഷമാണുണ്ടായത്. ഗബ്രിയേലിനോട് പകരംവിട്ടാനുള്ള ഒരുവ സരമായി അയാളതിനെ കണ്ടു. അയാൾ പിറ്റേന്നുതന്നെ വിശദമായ ഒരു പരാതി എഴുതിയുണ്ടാക്കി ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തി. തന്റെ ഗർഭിണിയായ മരുമകളെ ഗബ്രിയേൽ പരസ്യമായി തല്ലിയെന്നും അവൾക്കു ഗുരുതരമായ പരിക്കേറ്റെന്നും ഈ കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവം കണക്കിലെടുത്ത് ഗബ്രിയേലിനെ സൈബീരിയയിലേക്ക് നാടുകടത്തണമെന്നും ഇവാൻ പരാതിയിൽ അഭ്യർഥിച്ചു. ഇതിൽ വിജയം തനിക്കുറപ്പാണെന്ന് അയാൾ കണക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നാണ്. താൻ ഇവാന്റെ മരുമകളെ തല്ലിയതിന് സാക്ഷികളുള്ളതിനാൽ വിധി തനിക്കെതിരാവുമെന്ന് ഗബ്രിയേലിന് അറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ ന്യായാധിപനെ കൈക്കൂലി കൊടുത്ത് സ്വാധീനിച്ചു. അതിന്റെ ഗുണവും അയാൾക്കു കിട്ടി. ഗബ്രിയേൽ അവളെ തല്ലിയത് തന്നെ അപമാനിച്ചതിനാലാണെന്നും അവൾക്കു കാര്യമായ പരിക്കൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ലെന്നും അതിനാൽ അയാളെ വെറുതെ വിടുന്നുവെന്നുമായിരുന്നു വിധി! അതു കേട്ട് ഇവാൻ ഞെട്ടി.

ഗബ്രിയേലിനു മുന്നിൽ തോറ്റുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാവാതിരുന്ന ഇവാൻ അതേ പരാതിയുമായി മേൽക്കോടതിയിലെത്തി. ഇക്കുറി വിധി തനിക്കെതിരാവരുതെന്ന് അയാൾക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ന്യായാധിപനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യക്കാരനും വീര്യംകൂടിയ മദ്യം കൊടുത്ത് വിധി അനുകൂലമാക്കി. അപരാധിയായ ഗബ്രിയേലിന് ഇരുപത് ചാട്ടയടി കൊടുക്കാനാണ് വിധി വന്നത്!

വിധിപ്രസ്താവം കേട്ട് വിളറിയ മുഖത്തോടെ ഗബ്രിയേൽ കോടതി മുറിയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. അയാളുടെ മുഖഭാവം ആസ്വദിക്കാനായി ഇവാനും പുറകെ ചെന്നു. തനിക്ക് അടി വാങ്ങിത്തന്ന ഇവാന്റെ മുഖം

കണ്ടതും ഗബ്രിയേലിന്റെ ദേഹം അടിമുടി പെരുത്തുകയറി. അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കി ഗബ്രിയേൽ പല്ലിറുമ്മിപ്പറഞ്ഞു:

'ങ്ഹും, നീയെന്റെ പുറം പൊള്ളിച്ചു. വൈകാതെ ഞാൻ നീന്റെ പലതും കത്തിക്കും!'

ആ വാക്കുകളിലെ ദുസ്സൂചന തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഇവാൻ പരിഭ്രമിച്ചു. ഗബ്രിയേൽ തന്റെ വീടു കത്തിക്കുമെന്നാണ് പറഞ്ഞതെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായിരുന്നു. അയാൾ തിരിച്ചുചെന്ന് ന്യായാധിപനോട് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞു. ന്യായാധിപൻ ഗബ്രിയേലിനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

'ഗബ്രിയേൽ, കോടതി ശിക്ഷിച്ച അപരാധിയാണ് നീ. എന്നിട്ടും നിന്റെ അഹങ്കാരം തീർന്നില്ലേ? നീ അയാളുടെ വീടു കത്തിക്കുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയോ?'

'ഏയ്, ഞാനങ്ങനെയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എന്റെ പുറം അടിച്ചുപൊളിക്കാനും വേണമെങ്കിൽ കത്തിക്കാനും അങ്ങേക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്നാണ് പറഞ്ഞത്.'

ഗബ്രിയേൽ പെരുംനൂണ പറഞ്ഞു. അതു വിശ്വസിച്ച ന്യായാധിപൻ അയാളെ വിട്ടയച്ചു. അവർ തമ്മിലുള്ള കലഹം തീർക്കാൻ ന്യായാധിപൻ നടത്തിയ ശ്രമവും പരാജയപ്പെട്ടു.

ഇവാൻ കോടതിയിൽനിന്നും വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ നേരം ഇരുട്ടിയിരുന്നു. കുതിരക്കളെ ലായത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കെട്ടിയശേഷം അയാൾ കൂളി കഴിഞ്ഞു വന്നു. അപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ മനസ്സിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ന്യായാധിപന്റെ വിധിപ്രസ്താവം കേട്ട് വിളറിവെളുത്തു നില്ക്കുന്ന ഗബ്രിയേലിന്റെ മുഖം അയാളുടെ മനസ്സിൽ മായാതെ നിന്നു. ഗബ്രിയേലിനോടുള്ള വൈരാഗ്യം ക്രമേണ കുറയുകയും ചെയ്തു. കയറുകട്ടിലിലിരുന്ന് ഇവാൻ ചിന്തിച്ചു:

'പാവം ഗബ്രിയേൽ! അയാളിപ്പോൾ ചാട്ടയടികൊണ്ട് വേദനിക്കുന്നുണ്ടാവും. താൻ ന്യായാധിപനെ സ്വാധീനിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ആ അടി തനിക്ക് കൊള്ളേണ്ടിവന്നേനെ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എത്ര വേദനാകരമാകും അത്!'

അകത്തുനിന്നും പിതാവിന്റെ ചുമ കേട്ട് അയാൾ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. വീട്ടിലിപ്പോൾ ഇവാനും വൃദ്ധപിതാവുമല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കട്ടിലിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് ചുമയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇവാൻ അടുത്തുചെന്ന് പിതാവിന്റെ പുറം തിരുമ്മിക്കൊടുത്തു.

'ഗബ്രിയേലിന് ശിക്ഷ കിട്ടിയല്ലേ?'

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വപ്പോ, നാല്പതു ചാട്ടയടിയാതിരുന്നു ശിക്ഷ,’ ഇവാൻ പറഞ്ഞു.
‘ഇപ്പോൾ നിനക്ക് തൃപ്തിയാകുന്നുമല്ലോ? ഞാനെന്നു ചോദിക്കട്ടെ. നിന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് അയാൾക്ക് ശിക്ഷ വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. അയാളിപ്പോൾ വേദനകൊണ്ട് പുളയുന്നുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ട് നിനക്കെന്തു നേട്ടമാണുണ്ടായത്?’

പിതാവ് അയാൾക്കുനേരെ രുക്ഷമായി നോക്കി.

‘അയാൾ ഇനി എന്നോടങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെന്ന് കോടതിയിൽ ഉറപ്പു നൽകിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ശിക്ഷയല്ലേ അതിനു കാരണമായത്?’

ഇവാൻ സ്വന്തം ഭാഗം ന്യായീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

‘മകനേ, നല്ലതും ചീത്തയുമൊക്കെ ആപേക്ഷികമാണ്. നീ ചെയ്തതിലും അയാൾ ചെയ്തതിലും ചീത്തയുടെ അംശമാണ് കൂടുതൽ. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അയാൾക്കു കിട്ടിയ ശിക്ഷതന്നെ നിനക്കും കിട്ടാൻ അർഹതയുണ്ട്. ഞാൻ വർഷങ്ങളായി ഈ മുറിയിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. നീയാകട്ടെ, വിശാലമായ ലോകത്ത് യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടും നീ കാരണങ്ങളെ കാണാത്തതിൽ എനിക്കു വിഷമമുണ്ട്. പകയും വൈരാഗ്യവുമാണ് നിന്നെ അന്ധനാക്കുന്നത്. ഒരാൾക്കു മാത്രമായി തെറ്റു ചെയ്യാനാവില്ല. കോഴി മുട്ടയെച്ചൊല്ലി നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായില്ലേ? അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ നിങ്ങൾ തെറ്റുകൾ മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. എന്നിട്ടും സ്വയം ന്യായീകരിക്കാൻ നോക്കുന്നു! ഇതിൽപ്പരം ലജ്ജാവഹമായ മറ്റൊന്നില്ല.’

വൃദ്ധപിതാവിന്റെ നെഞ്ച് ഉയർന്നുതാണു. ഇവാൻ ഒന്നിളകിയിരുന്നു.

‘ഞാനും ഗബ്രിയേലിന്റെ പിതാവും എത്ര സൗഹൃദത്തോടെയാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാലും നിനക്ക് മനസ്സിലാവില്ല. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. ധാന്യങ്ങൾ പരസ്പരം കൈമാറുകയും കൂതിരകളെ മേയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരാളുടെ തളർച്ചയിൽ അപരന്റെ കൈകൾ എന്നും താങ്ങാവുകയും ചെയ്തു. അതൊക്കെ ഇന്നെനിക്ക് ഓർക്കാന് കഴിയൂ! ആ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് നീയും ഗബ്രിയേലും കൂടി കാര്യങ്ങൾ എവിടെവരെയെത്തിച്ചു? ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്ന് നിനക്കൊരിക്കലും കൈകഴുകി രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല. ക്രിസ്തുദേവന്റെ ആശയങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചല്ലേ ഞാൻ നിന്നെ വളർത്തിയത്? എന്നിട്ട് നീയത് ജീവിതത്തിൽ പകർത്തിയോ? പകയും വിദ്വേഷവും ഉപേക്ഷിക്കാനും അന്യന്റെ തെറ്റു പൊറുക്കാനുമാണ് ക്രിസ്തു നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചത്. ഒരു ചെകിടത്തടിച്ചാൽ മറ്റേ ചെകിടും കാണിച്ചു

കൊടുക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കാണ് കഴിയുക? നീ അന്യന്റെ ഒരു തെറ്റു പൊറുക്കുമ്പോൾ കർത്താവ് നിന്റെ രണ്ടു തെറ്റാണ് പൊറുക്കുക എന്നറിയുക.’

പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ ഇവാന്റെ മനസ്സിനെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിച്ചു. അയാൾ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ ആ മുഖത്തേക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

‘നീയിപ്പോൾ ചരിക്കുന്നത് സാത്താൻ തെളിക്കുന്ന വഴിയിലൂടെയാണ്. അയൽക്കാരനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിച്ചു നടന്ന് നീ വയലിലെ വിതപോലും മറന്നു. നല്ല വിളവു ലഭിച്ചിരുന്ന വയൽ ഇന്ന് തരിശായി കിടക്കുകയാണ്. ഇനിയെങ്കിലും നീ നിന്റെ കർത്തവ്യം തിരിച്ചറിയണം. കർത്താവിന്റെ വഴിയിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്ന് നല്ല ജീവിതം നയിക്കണം. ഇനിയൊട്ടും വൈകാതെ ന്യായാധിപനെക്കണ്ട് പരാതികളിൽ തീർപ്പുണ്ടാക്കണം. പഴയതുപോലെ ഗബ്രിയേലിന്റെ കുടുംബവുമായി നല്ല സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കൂ. അയാളെ ഇങ്ങോട്ടു ക്ഷണിച്ച് നല്ലൊരു വിരുന്നു കൊടുക്കൂ. കർത്താവും ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ആ വഴി തന്നെയാണ്.’

അദ്ദേഹം കിടക്കയിലേക്കു ചാഞ്ഞു. ആ വാക്കുകൾ അയാളുടെ പാപ പങ്കിലമായ മനസ്സിനെ ശുദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങി. പിതാവിനെ കരിമ്പടം കൊണ്ടു പുതപ്പിച്ച് അയാൾ എഴുന്നേറ്റുപോയി.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ഇവാൻ ഒട്ടും ഉറക്കം വന്നില്ല. അയാൾ മുൻവശത്ത് വന്നിരുന്നു. അപ്പോഴും ഗബ്രിയേലിന്റെ വീട്ടിൽ വിളക്ക് കാണാനായി. ഇവാന്റെ ബന്ധുക്കളായ സ്ത്രീകളും അപ്പോൾ വീട്ടിലെത്തി. ഇവാനെ നാടുകടത്തുമെന്നു പറഞ്ഞ ഗബ്രിയേലിന്റെ ഭാര്യ യോക്ക് കയർത്തിട്ടാണ് അവർ വരുന്നതെന്ന് അയാളറിഞ്ഞു. ഇവാന്റെ സ്വത്താവശ്യപ്പെട്ടാണ് ഗബ്രിയേൽ പുതിയ പരാതി നൽകുന്നതെന്നു കേട്ടതും അയാളുടെ മനസ്സ് വീണ്ടും മാറി. ഗബ്രിയേലിനോടു തോന്നിയിരുന്ന സഹതാപം ഇല്ലാതായി.

പാതിരാത്രിയായിട്ടും മറ്റൊരാളുടെ ഉറക്കം പിടിച്ചിട്ടും ഇവാൻ ഇരുട്ടിലേക്ക് കണ്ണുനട്ട് അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. എന്തൊക്കെയോ സമ്മിശ്ര വികാരങ്ങൾ ആ മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥനാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും ഗബ്രിയേലിന്റെ ശബ്ദം അയാളുടെ കാതുകളിൽ വന്നുലച്ചു. അവ്യക്തമായിരുന്നു ആ ശബ്ദമെങ്കിലും അതയാൾക്ക് പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കാനായി.

‘ദുഷ്ടൻ! അവനെ ഞാൻ ഒന്നോടെ തീർക്കും!’

ആ വാക്കുകൾ ഇവാന്റെ മനസ്സിലെ പക ആളിക്കത്തിച്ചു. അയാൾക്ക്

പെരുത്തുകയറി. കണ്ണിൽക്കണ്ട സാധനങ്ങൾ എടുത്തെറിഞ്ഞും തട്ടി മറിച്ചും അയാൾ അത് പ്രകടിപ്പിച്ചു.

തന്റെ പലതും കത്തിക്കുമെന്ന് കോടതിക്കു വെളിയിൽവെച്ച് ഗബ്രിയേൽ മുന്നറിയിപ്പുതന്നത് അങ്ങനെ അവഗണിക്കാൻ ഇവാൻ തയ്യാറായില്ല. ഈ രാത്രിതന്നെ അയാൾ തന്റെ വീട് കത്തിച്ചേക്കുമെന്ന് ഇവാൻ ഭയന്നു. ആ ശ്രമം തടയുകയും ഗബ്രിയേലിനെ കൈയോടെ പിടികൂടി ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തിക്കുകയും വേണമെന്ന് ഇവാൻ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. അയാൾ ഇമ പുട്ടാതെ പുറത്തേക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തൊടിയിൽ എന്തോ ആളനക്കം കേട്ട് ഇവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പിന്നീടത് കേൾക്കാതായപ്പോൾ തനിക്കങ്ങനെ തോന്നിയതാണെന്ന് സമാധാനിച്ചു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മറ്റൊരിടത്തായി ചെറിയൊരു തീപ്പൊരി മിന്നി! ഇവാന്റെ നെഞ്ചിടിച്ചു. അയാൾ നോക്കിനില്ക്കെ ആ തീ ശക്തമാവുകയും അത് പതുകെ നീങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു!

‘ങ്ഹും, ഇതവൻ തന്നെ. പറഞ്ഞതുപോലെ അവനെന്റെ വീടു കത്തിക്കാനുള്ള വരവാണ്. ഇത്തവണ അവനെന്റെ കൈയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടില്ല.’

ഇവാൻ പുറത്തിറങ്ങി തീ കണ്ട ഭാഗത്തേക്ക് പാഞ്ഞു. അയാളുടെ കാലടിശബ്ദം കേട്ടിട്ടാവണം ഗബ്രിയേൽ പരിഭ്രമിച്ച് ഓടാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇവാൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അയാൾ ഗബ്രിയേലിന്റെ കുപ്പായത്തിൽ പിടികൂടി. അടുത്ത നിമിഷം, ഗബ്രിയേൽ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരക്കുറ്റിയുരി ഇവാന്റെ തലയിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. അതിന്റെ ആഘാതത്തിൽ അയാൾ വീണു! ഗബ്രിയേൽ തീക്കൊള്ളി ഇവാന്റെ പുരപ്പുറത്തേക്ക് എറിഞ്ഞ് ഓടിക്കളഞ്ഞു.

ആ വീഴ്ചയിൽനിന്നെന്നഴുന്നെറ്റ് ഇവാൻ കണ്ടത് പുരപ്പുറത്ത് തീ പടരാൻ തുടരുന്നതാണ്. വേണമെങ്കിൽ അയാൾക്ക് ആ ഭാഗത്തെ വൈക്കോൽ വലിച്ചു താഴെയിട്ട് തീ ചവിട്ടിക്കെടുത്താമായിരുന്നു. എന്നാൽ, അയാളതിന് തയ്യാറായില്ല. ഗബ്രിയേലിനോടുള്ള പകയായിരുന്നു ആ മനസ്സുനിയെ.

അയാൾ നോക്കിനില്ക്കെ, തീ ആ വീടുമുഴുവൻ ചാമ്പലാക്കി. അവിടന്ന് ഗബ്രിയേലിന്റെ വീട്ടിലേക്കും തൊട്ടടുത്ത വീടുകളിലേക്കുമൊക്കെ അത് പടർന്നു. ശരിക്കുമൊരു അഗ്നിതാണ്ടവം തന്നെയായി അത്! ആരോഗ്യമുള്ളവർ പുറത്തേക്കോടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ശയ്യാവലംബിയായ വൃദ്ധപിതാവിന് ഒന്നും ചെയ്യാനായില്ല. അഗ്നി പടർന്നതറിഞ്ഞിട്ടും

അദ്ദേഹം ശാന്തനായി കർത്താവിനെ ധ്യാനിച്ചു കിടന്നു. അതിനിടയിൽ ചില മരക്ഷണങ്ങൾ അടർന്ന് ആ ദേഹത്തു വീണു. ആരൊക്കെയോ ചേർന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പുറത്തേക്കെടുത്തതുപോലും ഇവാൻ അറിഞ്ഞില്ല. താനും ഗബ്രിയേലും മറ്റ് അയൽക്കാരും ഒരു ജീവിതംകൊണ്ട് സമ്പാദിച്ചതെല്ലാം കൺമുന്നിൽ കത്തിയെരിയുന്നതു കണ്ട് അയാൾ തരിച്ചുനിന്നു. പശുക്കളും ആടുകളും പണിയായുധങ്ങളുമൊന്നും ബാക്കിവന്നില്ല.

താൻ ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊന്നും വരില്ലായിരുന്നെന്ന് അയാൾ പശ്ചാത്താപത്തോടെ ഓർത്തു. അയാൾ ഒരു പോള കണ്ണടയ്ക്കാതെ നേരം വെളുപ്പിച്ചു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഇവാനെ കാണണമെന്ന ആവശ്യവുമായി പിതാവ് ഒരാളെ അങ്ങോട്ടയച്ചു. പിതാവിനെക്കുറിച്ച് താൻ ഇതുവരെ അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ എന്ന കുറ്റബോധത്തോടെ അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെയടുത്ത് ഓടിയെത്തി.

‘എല്ലാം കഴിഞ്ഞല്ലേ?’

തളർന്ന സ്വരത്തിൽ പിതാവ് ചോദിച്ചു.

‘എന്നോടു ക്ഷമിക്കൂ. ഈ സർവ്വനാശത്തിന് ഒരു പരിധിവരെ ഞാനും കാരണക്കാരനാണ്. ഞാൻ മനസ്സു വെച്ചിരുന്നെങ്കിൽ തടയാവുന്ന വിപത്തായിരുന്നു അത്.’

ഇവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

‘സത്യത്തിൽ ആരാണ് അതു ചെയ്തത്?’

പിതാവ് വീണ്ടും ചുമച്ചു.

‘ഗബ്രിയേൽ... അയാൾ തന്നെ. ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതാണ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ, നീയതു കണ്ടിട്ടില്ല. ഗ്രാമം കത്തിച്ചത് ആരെന്ന് ആർക്കുമറിയില്ല. നിനക്കും! അബദ്ധത്തിൽ എവിടെനോ തീ പടർന്നതാണെന്ന് ജനങ്ങൾ ക്രമേണ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളും. അതുമതി,’ പിതാവ് ശബ്ദം താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു.

‘സത്യം അറിഞ്ഞിട്ടും ഞാനെങ്ങനെ അത് മറച്ചുവെക്കും?’

ഇവാൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘നീ ഗബ്രിയേലിന്റെ ഒരു പാപം ക്ഷമിക്കൂ. കർത്താവ് നിന്റെ രണ്ടു പാപം ക്ഷമിക്കും. നിർദോഷമായ ആ നൂണ ചിലപ്പോൾ ഈ നാടിന്റെ ശാന്തത തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നേക്കും. പഴയ നല്ലകാലത്തേക്ക് നമ്മെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നേക്കും. കർത്താവ് നിന്നോട് കരുണ കാട്ടട്ടെ!’

ഇതും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധപിതാവ് എന്നന്നേക്കുമായി കണ്ണടച്ചു! ആ ചലന മറ്റു ശരീരം താങ്ങി ഇവാൻ പാറകണക്കെ ഇരുന്നു.

തീപ്പിടിത്തത്തെപ്പറ്റി പല അന്വേഷണങ്ങളും വന്നു. ഇവാനോടും പലരും പലതും ചോദിച്ചു. എന്നാൽ, അയാളൊരിക്കലും ഗ്രബിയേലിനെ തിരേ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. തന്നെ നേരിൽ കണ്ടയാളെന്ന നിലയിൽ ഇവാൻ തനിക്കെതിരേ സാക്ഷി പറയുമെന്നും തനിക്ക് നാടുവിടേണ്ടി വരുമെന്നും ഗ്രബിയേലിന് ഉറപ്പായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അയാൾ കുറെ ദിവസങ്ങൾ ഒളിച്ചുനടന്നു. പിന്നെ, പതുകപ്പെതുകൊണ്ട് ഗ്രാമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഒരിക്കൽപ്പോലും ഇവാനും ഗ്രബിയേലും പരസ്പരം വഴക്കുണ്ടാക്കിയില്ല. രണ്ടു കുടുംബാംഗങ്ങളും വൈരാഗ്യം ഉപേക്ഷിച്ച് സൗഹൃദത്തിന്റെ വഴി തെളിച്ചു.

ഒരുനാൾ ഇവാൻ ഗ്രബിയേലിന്റെ വീട്ടിലെത്തി അയാളെയും കുടുംബാംഗങ്ങളെയും വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു. പശ്ചാത്താപവിവശനായ ഗ്രബിയേൽ ഇവാനെ ആശ്ലേഷിച്ച് കണ്ണീർവാർത്തു. ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചെത്തിയ അതിഥികൾക്ക് ഇവാനും കുടുംബവും വോഡ്കയും പലഹാരവും നൽകി. തുടർന്ന് സൗഹൃദസംഭാഷണങ്ങളിൽ അവരേർപ്പെട്ടു.

കത്തിയമർന്ന ഗ്രാമത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിൽ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളും കൈമെയ് മറന്ന് സഹകരിച്ചു. ഇവാന്റെയും ഗ്രബിയേലിന്റെയും വീടുകൾ അടുത്തടുത്തുതന്നെയാണ് പണിതത്. അവർ പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ നല്ല അയൽക്കാരായി ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു. അവരുടെ മനസ്സിൽ സ്നേഹത്തിനും സഹാനുഭൂതിക്കുമല്ലാതെ പകയ്ക്കും വൈരാഗ്യത്തിനും അല്പംപോലും സ്ഥാനമുണ്ടായില്ല. പുതിയ തലമുറയെയും അവർ സ്നേഹത്തിന്റെ പാത പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു.

ആ മാതൃകാഗ്രാമം കാണാൻ തന്റെ പിതാവില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത മാത്രം ഇവാന്റെ മനസ്സിനെ തെല്ലു വേദനിപ്പിച്ചു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ സ്നേഹസങ്കല്പം പ്രകടമാക്കുന്ന ഈ കഥ ലോകമെങ്ങും പ്രശസ്തമായതാണ്. ഏതൊരു ദുഷ്ടന്റെ മനസ്സിലും നന്മയുടെ ചെറിയൊരംശമെങ്കിലും കാണുമെന്നും അതിനെ ഈതിത്തെളിച്ചാൽ അയാൾ നല്ലവനാകുമെന്നുമുള്ള മഹത്തായ പാഠത്തെ ക്രിസ്തുദേവന്റെ ആശയങ്ങളിലൂടെയാണ് കഥാകൃത്ത് ഇതിൽ സമർഥിക്കുന്നത്.)

കപ്പിത്താൻ കുട്ടി

ശ്രാന്തമായ കടലിലൂടെ കപ്പലോടിക്കുകയായിരുന്നു കപ്പിത്താൻ. എണ്ണമറ്റ രാജ്യങ്ങൾ താണ്ടിയശേഷമുള്ള മടക്കയാത്ര. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള യാത്രക്കാർക്കു പുറമേ മറ്റൊരു അതിഥികൂടി കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നു. വാലു പോയ ഒരു വികൃതിക്കുരങ്ങൻ. കപ്പൽ ഏതോ തുറമുഖത്തടുത്തപ്പോൾ കയറിപ്പറ്റിയതാണ്. അവന്റെ കുസൃതികൾ കപ്പിത്താനുരസിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവനെയും കൂടെ കുട്ടി.

കുരങ്ങൻ വളരെ വേഗം യാത്രക്കാരുമായി ചങ്ങാത്തത്തിലായി. അവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അവരെ ഹരംപിടിപ്പിച്ചു. ചെറിയൊരു സാഹസികൻ കൂടിയായിരുന്നു അവൻ. അവന്റെ സാഹസികപ്രകടനങ്ങൾ അവർ ശ്വാസമടക്കി നോക്കിനിന്നു.

എന്നാൽ, കുരങ്ങന്റെ കുസൃതികൾ കപ്പലിലെ ഒരാൾക്കു മാത്രം തീരെ രസിച്ചില്ല. കപ്പിത്താന്റെ മകൻ. കുരങ്ങൻ അവനെ പലപ്പോഴും പ്രകോപിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവന്റെ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ തട്ടിയെടുത്തും അനാവശ്യമായി തോണ്ടിയും മാന്തിയുമെല്ലാം കുരങ്ങൻ ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചു. അവന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഇടയ്ക്കിടെ കൊഞ്ഞനം കുത്തിയതും കുട്ടിക്ക്

രസിച്ചില്ല. കുട്ടി വളരെ വേഗം കുരങ്ങനെ ബദ്ധശത്രുവായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ഒരു ദിവസം തന്റെ തുവൽത്തൊപ്പിയും വെച്ച് കപ്പൽത്തട്ടിൽ കാഴ്ച കണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു കപ്പിത്താന്റെ മകൻ. കുഞ്ഞോളങ്ങളിൽ തെന്നി നീങ്ങുന്ന വർണമത്സ്യങ്ങളിൽ ലയിച്ചിരുന്ന അവൻ വാലില്ലാക്കുരയുടെ വരവ് കണ്ടില്ല. അവൻ പമ്മിപ്പമ്മി വന്ന് കുട്ടിയുടെ തൊപ്പി തട്ടിയെടുത്ത് സ്വന്തം തലയിൽ വെച്ചു. പിന്നെ കുട്ടിയെ നോക്കി ഇളിച്ചു കാണിച്ചു.

‘കള്ളക്കുരങ്ങോ, വേഗം എന്റെ തൊപ്പിയിങ്ങ് തന്നേക്ക്,’ കുട്ടി പല്ലിറുത്തി.

കുരങ്ങൻ അത് കേട്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല. കുട്ടി ദേഷ്യത്തോടെ എഴുന്നേറ്റ് കുരങ്ങന്റെ അടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞു. കുരങ്ങനാകട്ടെ, അവനെ വെട്ടിച്ച് കപ്പൽപ്പാമരത്തിലേക്ക് ചാടിക്കയറി. കടലിലേക്ക് പാഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന പാമരത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിൽ കുരങ്ങനെത്തി. അവിടെയിരുന്ന് അവൻ കുട്ടിയെ കൊഞ്ഞനംകൂത്തി. അതോടെ കുട്ടിയുടെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു.

‘മര്യാദയ്ക്ക് താഴെയിറങ്ങ. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ ഏറിഞ്ഞു വീഴ്ത്തും!’

കുട്ടി ഒരു കഷണം കല്ല് കൈയിലെടുത്ത് ഭീഷണി മുഴക്കി.

അതുകൊണ്ടാണും കുരങ്ങൻ തെല്ലും ഭയന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അവൻ കുട്ടിയെ കൂടുതൽ കളിയാക്കാനും മുതിർന്നു.

കുട്ടി ക്ഷമയുടെ നെല്ലിപ്പടി കണ്ടു. അവന്റെ ശിരസ്സു മുതൽ പാദം വരെ ദേഷ്യം ഇരച്ചുകയറി. അവൻ രണ്ടുംകല്പിച്ച് പാമരത്തിൽ അളുപ്പിപ്പിടിച്ചു കയറി. തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും അവൻ ബോധവാനായിരുന്നില്ല. ഒരാവേശത്തിന് അവൻ പാമരത്തിന്റെ അറ്റത്തെത്തി. ആ തക്കത്തിന് കുരങ്ങൻ താഴേക്ക് ഒറ്റച്ചാട്ടം! പാമരം ആടിയുലഞ്ഞു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് താനൊരു ആപത്ഘട്ടത്തിലാണെന്ന് കുട്ടി തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. അവനാകെ ഭയന്നുവിറച്ചു.

ഈ കാഴ്ച കണ്ടുകൊണ്ടാണ് കപ്പിത്താൻ അങ്ങോട്ടു വന്നത്. പാമരത്തിന്റെ തുഞ്ചത്ത് തന്റെ മകൻ അളുപ്പിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു! ഏതു സമയവും പാമരം ഒടിഞ്ഞുവീഴാം, അവൻ കപ്പൽത്തട്ടിൽ തലയിടിച്ച് വീഴാം.

കപ്പിത്താൻ അതു കണ്ട് പരിഭ്രമിച്ചെങ്കിലും അത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല. അയാൾ അകത്തു ചെന്ന് ഇരട്ടക്കുഴൽ തോക്കുമായി പുറത്തെത്തി. കപ്പിത്താൻ എന്തിനുള്ള ഭാവമാണെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. അവർ ശ്വാസമടക്കി നില്ക്കെ, അദ്ദേഹം തോക്ക് മകനു നേരെ ചൂണ്ടി ആക്രോശിച്ചു:

‘ങ്ഹും, വേഗം വെള്ളത്തിലേക്ക് ചാടൂ! ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ നിമിഷം നിന്നെ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തും!’

അപ്പന്റെ ആജ്ഞ കേട്ട് കുട്ടി ഞെട്ടി. അവൻ ഭയന്ന് താഴോട്ടു നോക്കി. താഴെ ഇളകിമറിയുന്ന നീലക്കടൽ!

‘ഞാൻ മൂന്നുവരെ എണ്ണം. ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ അതിനുള്ളിൽ ചാടണം!’

കപ്പിത്താൻ മുന്നറിയിപ്പു നല്കി.

‘ഒന്ന്...’

ഒന്ന് നിർത്തി അദ്ദേഹം തുടർന്നു:

‘രണ്ട്...’

പേടിച്ചു വിറച്ചുനില്ക്കുന്ന മകനുനേരെ തോക്ക് ഒന്നുകൂടി ഉന്നം പിടിച്ച് അയാൾ എണ്ണി:

‘മൂന്ന്...’

പറഞ്ഞുതീർന്നതും മകൻ താഴേക്ക് ഒരൊറ്റച്ചാട്ടം!

ചാട്ടുളിപോലെ അവൻ കടലിൽ വീണു.

കപ്പിത്താന്റെ നിർദേശപ്രകാരം കപ്പൽജോലിക്കാർ കടലിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. അവർ നീന്തിച്ചെന്ന് വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുകയായിരുന്ന കുട്ടിയെ രക്ഷിച്ച് കപ്പലിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. ഈ സമയം കപ്പിത്താൻ അവന്റെ വയറ്റിൽ കൈയമർത്തി. അവൻ കൂടിച്ച ഉപ്പുവെള്ളം മുഴുവനും വായിലൂടെ പുറത്തെത്തി. ഒരു നീണ്ട ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്ന പോലെ അവൻ കണ്ണു തുറന്നു. അവന്റെ നെറുകയിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം ചുംബിച്ച് കപ്പിത്താൻ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

‘പൊന്നുമോനേ, നിന്നെ അപകടമരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ എനിക്ക് നിന്റെ നേരെ തോക്കു ചൂണ്ടേണ്ടി വന്നല്ലോ!’

അതു കേട്ട് കുട്ടിയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. അവന്റെ മുഖത്ത് വിളറിയ പുഞ്ചിരി തെളിഞ്ഞു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

യഥാർഥ ശത്രു

വളരെ മുൻപ് ഒരു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത് അസർ ഹെഡൻ എന്ന രാജാവായിരുന്നു. ധീരനും സാഹസികനുമായ ആ രാജാവിന്റെ പേരു കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ ശത്രുക്കൾ ഭയന്നുവിറച്ചിരുന്നു. സുശക്തമായ സൈന്യവും സമർത്ഥരായ സേനാനായകന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ പ്രബലനാക്കിത്തീർത്തു.

അസർ ഹെഡന്റെ അയൽനാടുകളിൽ ഒരേണ്ണം ഭരിച്ചിരുന്നത് ലായിലി എന്നു പേരായ രാജാവാണ്. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട സൈന്യത്തിന് ഉടമയായിരുന്നു അദ്ദേഹമെങ്കിലും അസർ ഹെഡന്റെ സൈന്യത്തിനു മുന്നിൽ അതൊന്നുമല്ല എന്ന ബോധ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ ആ രാജാവ് തന്റെ രാജ്യം ആക്രമിച്ച് പിടിച്ചെടുക്കുമെന്നും തന്നെ തുറുങ്കിലടയ്ക്കുമെന്നും ലായിലിക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. ആ ഭയംകൊണ്ട് ഒരു രാത്രിപോലും സ്വസ്ഥമായി ഉറങ്ങാൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല.

ലായിലി ഭയപ്പെട്ടതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. അധികം വൈകാതെ അസർ ഹെഡൻ സൈന്യസമേതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട് ആക്രമിച്ചു. ലായിലി

യുടെ സൈന്യം കഴിവിന്റെ പരമാവധി പൊരുതിനിന്നു. എന്നാൽ, അസർ ഹെഡന്റെ ചിട്ടയായ ആക്രമണമുറകൾക്കു മുന്നിൽ ആ പ്രതിരോധശ്രമം തകർന്നടിഞ്ഞു. കൊട്ടാരവും അനുബന്ധകെട്ടിടങ്ങളും ശത്രുസൈന്യം അടിച്ചുനിരത്തി. എണ്ണമറ്റ സൈനികർ യുദ്ധഭൂമിയിൽ മരിച്ചുവീണു. കൊട്ടാരത്തിലെ ഖജനാവു മുഴുവനും കൊള്ളയടിച്ചു. സൈന്യം തോറ്റു. ലായിലി രാജാവിനെ ശത്രുസൈന്യം ബന്ധനസ്ഥനാക്കി. അദ്ദേഹത്തെ തുറുങ്കിലടയ്ക്കാൻ അസർ ഹെഡൻ ഉത്തരവായി.

അന്നു രാത്രി അസർ ഹെഡൻ തന്റെ പട്ടുമെത്തയിൽ കിടന്ന് ഭാവി പരിപാടികളെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു. യുദ്ധത്തടവുകാരനായി പിടികൂടി തുറുങ്കിലടച്ച ലായിലി രാജാവിനെ ഏതുവിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചന. വധശിക്ഷയിൽ കുറഞ്ഞ യാതൊന്നും ശത്രു ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, വധശിക്ഷ ഏതു വിധത്തിൽ വേണമെന്നതിൽ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിക്കാണണം, അന്തഃപുരത്തിന്റെ മൂലയിൽ എന്തോ ഒന്ന് അനങ്ങുന്നതായി രാജാവിനു തോന്നി. ശത്രുക്കളൊരേങ്കിലും അന്തഃപുരത്തിൽ ഒളിച്ചുകടന്നിരിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ച് അദ്ദേഹം ഉടവാളുരി ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് പോദിച്ചു.

‘ങ്ഹും, ആരാണവിടെ?’

‘മഹാരാജാവേ, ഞാൻ ശത്രുവല്ല. എവിടെയും എപ്പോഴും കടന്നുചെല്ലാനുള്ള ദിവ്യശക്തി സ്വായത്തമാക്കിയ ഒരു വയസ്സൻ മുന്നിയാണ്.’

മഞ്ഞുപോലെ നരച്ച നീണ്ട താടിയും തേജസ്സാർന്ന മുഖവുമുള്ള വൃദ്ധസന്യാസി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിലെത്തി. എന്തോ ഒരു വശ്യശക്തി ആ കണ്ണുകൾക്കുണ്ടെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം തൊഴുകൈയോടെ പറഞ്ഞു:

‘മഹർഷേ, അങ്ങേക്ക് പ്രണാമം!’

‘ആട്ടെ, അങ്ങ് ഇന്നൊരു അയൽരാജാവിനെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച് തുറുങ്കിലടച്ചല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിനു നല്കേണ്ട ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചല്ലേ അങ്ങിപ്പോൾ ആലോചിക്കുന്നത്?’

താടി തടവി മഹർഷി ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പുപോലും നന്നായറിയാവുന്ന അങ്ങൊരു ജ്ഞാനിതന്നെ,’ രാജാവ് അർഭുതംകുറി.

‘എന്നിട്ട് ശത്രുവിനെ കൊല്ലാൻ തന്നെയോണോ തീരുമാനം?’

പുഞ്ചിരിതുകി സന്നയാസി തിരക്കി.

‘അതിനെന്തിനാണ് സംശയം? പക്ഷേ, വധശിക്ഷയുടെ രീതിയിൽ ഇനിയുമൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താനായിട്ടില്ല. കഴുവേറ്റിയോ, വിഷം കുത്തിവെച്ചോ, അല്ലെങ്കിൽ വേട്ടനായ്ക്കളെക്കൊണ്ട് കടിപ്പിച്ചോ...’

രാജാവ് ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കതിന് കഴിയില്ല മഹാരാജാവേ,’ സന്നയാസി പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താ? പേരെടുത്ത അസർ ഹെഡൻ രാജാവിന്, തന്റെ തുറുങ്കി ലുള്ള ശത്രുരാജാവിനെ ഏതു രീതിയിലും വധിക്കാനാവും,’ രാജാവിന്റെ സംസാരത്തിൽ അഹങ്കാരം നിറഞ്ഞു.

‘അതു നിങ്ങളുടെ തെറ്റിദ്ധാരണയാണ്. നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളെ സ്വയം വധിക്കാനാവില്ലേ?’

സന്നയാസി അദ്ദേഹത്തിനു നേർക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി.

‘സ്വയം വധിക്കുകയോ? നിങ്ങളെന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?’

രാജാവ് പുരികം ചൂളിച്ചു.

‘അതെ. ലായിലി രാജാവ് നിങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അപ്പോൾ നിങ്ങളെ ഞനെ സ്വയം ഇല്ലാതാകും?’ സന്നയാസി ചോദിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെ? ഞാൻ അസർ ഹെഡൻ രാജാവും ലായിലി എന്റെ തുറുങ്കിൽ കിടക്കുന്ന ശത്രുവുമല്ലേ?’

രാജാവിന് ചെറുതായി ദേഷ്യം വന്നു.

‘അല്ലേയല്ല. അസർ ഹെഡനും ലായിലിയും ഒരാൾതന്നെയാണ്. അയാളാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ മുന്നിൽ നിന്ന് എന്നോടു സംസാരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ എന്നോട് വിരോധിക്കുന്നത് ലായിലി രാജാവല്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്കു മാത്രമേ പറയാനാവില്ല,’ സന്നയാസി തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘ആ വാദം ഖണ്ഡിക്കാൻ എനിക്കു ചുറ്റും ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങൾ കണ്ണു തുറന്നൊന്നു നോക്കൂ. ഞാൻ കിടക്കുന്ന പട്ടു മെത്ത കാണുന്നില്ലേ? വിളിച്ചാൽ വിളിപ്പുറത്തെത്തുന്ന പരിചാരക വൃന്ദത്തെ കാണുന്നില്ലേ? അളവറ്റ പണവും അധികാരവും കാണുന്നില്ലേ? എന്റെ തടവിൽ കിടക്കുന്ന ലായിലിയുടെ കാര്യമോ? രാജകീയസുഖങ്ങളടക്കം നഷ്ടപ്പെട്ട് തുറുങ്കിലെ വെറും തറയിൽ മരണം കാത്ത് കഴിയുകയല്ലേ? ഇനി പറയൂ, നിങ്ങൾ ആരോപിക്കുന്നതുപോലെ എന്തെങ്കിലും സാദൃശ്യം ഞങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടോ?’

രാജാവ് വികാരാധീനനായി.

‘നിങ്ങളിപ്പോഴും വിഡ്ഢികളുടെ സ്വർഗത്തിലാണ് മഹാരാജാവേ. ഒരു പുഴുവിനുപോലും ജീവൻ കൊടുക്കാനാവാത്ത നിങ്ങൾക്ക് ആരു

ടെയും ജീവനെടുക്കാനും അവകാശമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ലായിലി രാജാവിനെ വധിക്കാനും നിങ്ങൾ അശക്തനാണ്.’

സന്നയാസിയുടെ വാക്കുകൾക്ക് കാഠിന്യമേറി.

‘പതിനാലായിരത്തോളം സൈനികരെ നിഷ്പ്രയാസം കൊന്ന എനിക്ക്, എന്റെ തുറുങ്കിൽ നിരായുധനായി കിടക്കുന്ന രാജാവിനെ വധിക്കാൻ എന്താണ് പ്രയാസം?’ ഉടവാളുരി രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘അത് അടുത്ത ധാരണപ്പിഴവ്. നിങ്ങൾ ഇത്രയും പേരെ കൊന്നു എന്നതുപോലും നേരല്ല. അവർ ജീവശൂന്യരായി എന്നതിന് എന്തെങ്കിലും തെളിവുണ്ടോ?’

‘വേറെന്തു തെളിവു വേണം? മരണവേള അടുത്തെന്നറിയുമ്പോൾ അവർ എന്റെ മുന്നിൽ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന വിക്രിയകൾതന്നെ മതിയായ തെളിവല്ലേ?’ രാജാവ് പല്ലിറുമ്മി.

‘അല്ല. അവിടെയും നിങ്ങൾക്കു തെറ്റി. നിങ്ങൾ വെട്ടിയതും മുറിച്ചതുമെല്ലാം നിങ്ങളെത്തന്നെയാണ്,’ സന്നയാസി പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെന്തു വിവരക്കേടാണ് ഈ പറയുന്നത്? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല,’ രാജാവിന്റെ മുഖത്ത് രോഷം ഇറച്ചുകയറി.

‘യഥാർഥത്തിൽ നിങ്ങൾക്കത് മനസ്സിലാക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ സഹായിക്കാം.’

സന്നയാസി നിവർന്നിരുന്നു.

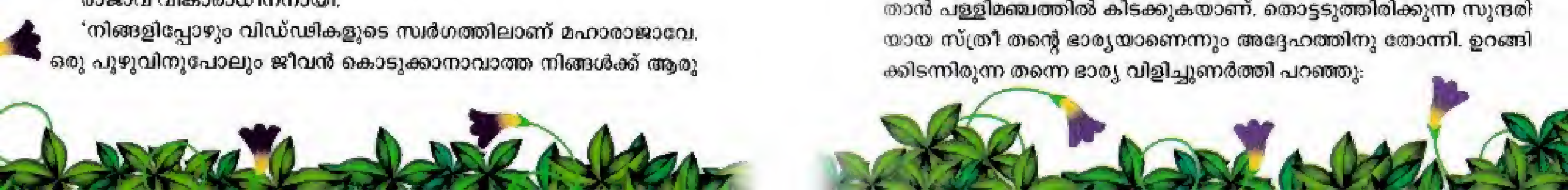
‘തീർച്ചയായും.’

രാജാവ് കാതോർത്തു.

‘എങ്കിൽ, ഈ പട്ടുമെത്തയിൽനിന്നിറങ്ങി, വെള്ളം നിറച്ച തൊട്ടിയുടെ അടുത്തുചെല്ലണം. പിന്നെ, മേൽവസ്ത്രങ്ങളുഴിച്ച് വെള്ളത്തിലിറങ്ങണം. ഞാൻ ചെറിയൊരു മൊന്തയിലെ വെള്ളം നിങ്ങളുടെ തലയിലെറിക്കും. അപ്പോൾ നടക്കുന്നതെന്തെന്ന് കണ്ടറിഞ്ഞോളൂ,’ സന്നയാസി വിശദീകരിച്ചു.

രാജാവ് പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളുഴിച്ച് തൊട്ടിയിലെ വെള്ളത്തിലിറങ്ങിയിരുന്നു. സന്നയാസി മൊന്തയിലെ വെള്ളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിലേക്ക് ഒഴിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ക്ഷണനേരത്തിനകം രാജാവിന്റെ പ്രകൃതമാകെ മാറി. താൻ ധീരപരാക്രമിയായ അസർ ഹെഡൻ രാജാവെന്നതെന്ന അദ്ദേഹം മറന്നു. താൻ പള്ളിമഞ്ചത്തിൽ കിടക്കുകയാണ്. തൊട്ടടുത്തിരിക്കുന്ന സുന്ദരിയായ സ്ത്രീ തന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന തന്നെ ഭാര്യ വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞു:

‘പ്രാണനാഥാ, അങ്ങനതാണ് ഇത്രയും നേരം കിടന്നുറങ്ങുന്നത്? പകൽ ഏറെ സമയം ജോലി ചെയ്തതിന്റെ ക്ഷീണംകൊണ്ടാവാം. വേഗം ഉണരു. രാജസഭ ചേരാനുള്ള സമയമായി.’

കണ്ണുതിരുമ്മിയുണർന്നപ്പോൾ താൻ ലായിലി രാജാവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയത്. അദ്ദേഹം കുപ്പായമണിഞ്ഞ് രാജസഭയിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് സദസ്യരെല്ലാം എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് വന്ദിച്ചു.

‘ലായിലി മഹാരാജാവ് നീണാൾ വാഴട്ടെ!’

അദ്ദേഹം സിംഹാസനത്തിലിരുന്ന് എല്ലാവരെയും അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘പ്രജകൾക്ക് വന്ദനം! അസർ ഹെഡൻ അഹങ്കാരം അതിരുകടന്നിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഏതു സമയവും നമ്മെ ആക്രമിക്കാം. ഇനിയും നമ്മൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ല. അയാളോട് ഏറ്റുമുട്ടി ജയിക്കുക എളുപ്പമല്ല. അതുകൊണ്ട്, ശാന്തിസന്ദേശവുമായി നമുക്കൊരു ഭടനെ അയ്ക്കട്ടെയയ്ക്കാം. ആ വഴിയും അടഞ്ഞാൽ യുദ്ധമല്ലാതെ നമുക്ക് വേറെ മാർഗമില്ല.’ ലായിലിയായി മാറിയ അസർ ഹെഡൻ പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം അപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു സന്ദേശവാഹകനെ അതിനു നിയോഗിച്ചു. എന്നാൽ, അസർ ഹെഡൻ ആ നിർദ്ദേശം പാടേ തള്ളി. സന്ദേശവാഹകനെ അംഗഭംഗം വരുത്തി മടക്കി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ വേദന കടിച്ചമർത്തി ലായിലിയോട് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുമായി യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള ഒരുത്തീർപ്പിനും തയ്യാറല്ലെന്ന് ശത്രുരാജാവ് തീർത്തുപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുക്കാനുള്ള കപ്പം ഉടനെ തീർത്തുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ തലയെടുക്കുമെന്നും ഭീഷണിയുണ്ട്.’

ലായിലി രാജാവിന് പിന്നീടൊന്നും ആലോചിക്കാനുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞ്, ആയുധങ്ങൾ കൈയിലെടുത്തു. കരുത്തുറ്റ സൈന്യത്തിന്റെ നേതൃത്വം അദ്ദേഹംതന്നെ ഏറ്റെടുത്തു. ആരവങ്ങളോടെ സൈന്യം അസർ ഹെഡൻ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ഇറച്ചുകയറി. പെട്ടെന്നുള്ള ആക്രമണത്തിൽ അദ്ദേഹവും ഒന്ന് അമ്പരന്നെങ്കിലും മനഃസാന്നിധ്യം കൈവിടാതെ സൈന്യത്തിന് ആക്രമണ നിർദ്ദേശം നൽകി.

കരുത്തേറിയ രണ്ടു സൈന്യങ്ങൾ തമ്മിൽ രുക്ഷമായ ഏറ്റുമുട്ടൽ തന്നെ നടന്നു. തുല്യബലവാന്മാരുടെ പോരാട്ടംപോലെ തോന്നിപ്പോയി. അത്. ആർക്കും ജയമോ, തോൽവിയോ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ. ഏഴാം ദിവസമായതും ലായിലിയുടെ സൈന്യം തളർന്നു. ശത്രുപക്ഷത്തേക്കാൾ ഇരട്ടി

ആൾനാശം അവർക്കുണ്ടായി. അസർ ഹെഡൻ രാജാവയച്ച അമ്പേറ്റ് ലായിലി തളർന്നുവീണു! ഭടന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടി തുറുകിലടച്ചു. കൂട്ടിലിട്ട പുലികണക്കെ അദ്ദേഹം തുറുകിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അന്ധന്മാരായി ഉലാത്തി. ശത്രുഭടന്മാർ തന്നെ നോക്കി പരിഹസിച്ച് ചിരിക്കുന്നതു കൂടി കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു.

നീണ്ട ഇരുപതു ദിവസമാണ് ലായിലി രാജാവിന് മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ആ ഇടുങ്ങിയ തുറുകിൽ കിടക്കേണ്ടിവന്നത്. അതിനിടെ ദാരുണമായ പല കാഴ്ചകളും അദ്ദേഹത്തിന് കാണാനായി. തന്റെ വിശ്വസ്തരായ സേനാനായകന്മാരെ ഓരോരുത്തരെയായി കൊണ്ടുവന്ന് തൂക്കിലേറ്റി. ഉറ്റബന്ധുക്കളെ കഴുത്തുവെട്ടിക്കൊന്നു. ഭടന്മാരെ അപമാനിക്കുകയും ക്രൂരമായി മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ഭാര്യയെ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അടിമപ്പണി ചെയ്യിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന് കാണേണ്ടിവന്നു. അതിനെതിരെ ഒരു ചെറുവിരൽപോലും അനക്കാതാവത്തത് അദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു. എല്ലാ നൊമ്പരവും ഉള്ളിലടക്കി അദ്ദേഹം കൽത്തുറുകിൽ തളർന്നിരുന്നു.

അടുത്ത നിമിഷം, അസർ ഹെഡൻ രാജാവിന്റെ ഭടന്മാരെത്തി തുറുകിന്റെ വാതിൽ വലിച്ചുതുറന്നു. അവരൊരു കറുത്ത തൂണികൊണ്ട് ലായിലിയുടെ മുഖം മൂടി. ശരീരം ഇരുമ്പുചങ്ങലകൊണ്ട് വരിഞ്ഞുമുറുക്കി. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെയുംകൊണ്ട് കഴുതത്തിനടുത്തെത്തി. വലിയൊരു പുരുഷാരം ശിക്ഷ നടപ്പാക്കുന്നതു കാണാൻ അവിടെ തടിച്ചുകൂടിയിരുന്നു. കൊലക്കയർ കഴുത്തിൽ കുടുങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉറക്കെ വിലപിച്ചു:

‘അയ്യോ, എന്നെ കൊല്ലരുതേ! എന്റെ അപരാധങ്ങൾ ക്ഷമിച്ച് ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കണം!’

ധീരനായ ലായിലിയുടെ ഭീരുത്വം നേരിൽക്കണ്ട ജനക്കൂട്ടം കൂക്കി വിളിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷം കാഴ്ചകൾ വീണ്ടും മാറി.

താൻ അസർ ഹെഡൻ രാജാവോ, ലായിലി രാജാവോ അല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുറപ്പായി. താനൊരു മനുഷ്യൻ പോലുമല്ല. പുൽപ്പറ്റിൽ മേഞ്ഞു നടക്കുന്ന വിവരദോഷിയായ ഒരു പെൺകുഴുതയാണ് താനെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. തന്റെ ദേഹത്തോടൊട്ടി ഒരു കഴുതക്കുട്ടിയുമുണ്ട്.

പെൺകുഴുതയും കഴുതക്കുട്ടിയും മേഞ്ഞുനടക്കവേ, ഒരമ്പ് പാഞ്ഞുവന്നു. അത് വന്നു തറച്ചത് പെൺകുഴുതയുടെ വയറ്റിലാണ്. കടുത്ത വേദനയോടെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ എങ്ങോട്ടോ പാഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷം, മറ്റൊരമ്പ് കഴുതക്കുട്ടിയേയും മുറിവേല്പിച്ചു. അത് നിലത്തു

കിടന്ന് പ്രാണവേദനയോടെ പുളഞ്ഞു. തന്റെ മകന്റെ ദുരവസ്ഥ കണ്ട് പെൺകുഴുത വലിയ വായിൽ കരഞ്ഞുവിളിച്ചു:

‘എന്റെ പൊന്നുമോനേ...!’

രാജാവ് ഭാവനയുടെ ലോകത്തുനിന്ന് യഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് മടങ്ങി വന്നു. താൻ അസർ ഹെഡൻ രാജാവു തന്നെയാണെന്നും സന്നാസി തന്റെ തലയിൽ വെള്ളമൊഴിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം അമ്പരപ്പോടെ ചോദിച്ചു:

‘മഹാമുനേ, അങ്ങനെ എന്തൊക്കെയാണ് കാണിച്ചുതന്നത്? വാസ്തവത്തിൽ ഞാനാരാണ്? അസർ ഹെഡനോ, ലായിലിയോ, പെൺകുഴുതയോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ?’

‘മഹാരാജാവേ, ഈ ചെറിയ മൊത്തയിലെ വെള്ളം ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തലയിൽ ഒഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഏതാനും നിമിഷങ്ങളേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അതിനിടയിൽ എന്തെല്ലാം ജീവിതസത്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു! നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അസർ ഹെഡനാണ്. അതേ സമയം നിങ്ങൾ കൊന്നൊടുക്കിയത് നിങ്ങളെത്തന്നെയാണ്. നിങ്ങളുടെ ജീവൻ മാത്രമാണ് നിങ്ങളുടേതെന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. അന്യനു നേരെ നിങ്ങൾ തൊടുകുന്ന ഓരോ അമ്പും തറയ്ക്കുന്നത് സ്വന്തം ദേഹത്തല്ലാതെ മറ്റെങ്ങുമല്ല.’

സന്നാസിയുടെ വാക്കുകൾ രാജാവ് ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടു.

‘എല്ലാ ജീവികളും ഒരേ ദൈവചൈതന്യത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളാണ്. ആ ചൈതന്യത്തെ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കനുസരിച്ച് ഉയർത്തുകയും താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സഹാനുഭൂതിയോടെ ആ ചൈതന്യത്തെ സംസ്കരിച്ചുയർത്തുകയാണ് നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടത്. ഒരേ ചരടിക്കോർത്ത മണികളാണ് ജീവജാലങ്ങൾ. മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവൻ നശിപ്പിക്കുന്നവർ ചെയ്യുന്നത് സ്വജീവിതനാശംതന്നെ. നാം നശിപ്പിച്ചു എന്നു കരുതുന്നതെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ യുണ്ട്. ജീവൻ ആദിമധ്യാന്തങ്ങളില്ല. ജീവചൈതന്യമൊഴികെ മറ്റെല്ലാം അസമീരങ്ങളാണ്. യഥാർത്ഥശത്രു ഓരോരുത്തരുടെയും ഉള്ളിൽത്തന്നെയാണ്.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് സന്നാസി അപ്രത്യക്ഷനായി.

അസർ ഹെഡൻ രാജാവിന്റെ മനസ്സിലെ ഇരുട്ടു നീങ്ങി. ആ മനസ്സ് ശാന്തമായി. അദ്ദേഹം എല്ലാം മറന്ന് സുഖമായി ഉറങ്ങി.

അടിമുടി പരിവർത്തനം വന്ന അസർ ഹെഡൻ രാജാവാണ് പിറ്റേന്ന് ഉണർന്നത്. ലായിലി രാജാവടക്കമുള്ള എല്ലാ തടവുകാരെയും അദ്ദേഹം

നിരുപാധികം മോചിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, തന്റെ മകനെ രാജ്യഭാരമേല്പിച്ച് വനത്തിലേക്കു പോയി.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം തേജസ്വിയായ ഒരു വൃദ്ധസന്നാസി അന്നാട്ടിലെല്ലാം അലഞ്ഞുനടന്ന് പ്രജകളെ ഉദാത്ത ആനന്ദത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത് മനഃപരിവർത്തനം സംഭവിച്ച അസർ ഹെഡൻ രാജവാണെന്നുമാത്രം അധികമാരും അറിഞ്ഞില്ല.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ശത്രുസംഹാരം

പണ്ടു പണ്ട്, ഗ്രാമത്തിലെ വീടിന്റെ മേൽക്കൂരയിൽ ഒരു പക്ഷിക്കൂടുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ട് മീവൽപ്പക്ഷികൾ വളരെ നാൾ അധാനിച്ചാണ് ഇലകളും നാരും ചെളിയും ഉപയോഗിച്ച് മനോഹരമായ ആ കൂടു പണിതത്. ആൺപക്ഷിയും പെൺപക്ഷിയും അതിൽ സുഖമായി താമസം തുടങ്ങി. പെൺപക്ഷി മുട്ടകളിടുമ്പോൾ അതിന് സുരക്ഷിതമായി അടയിരിക്കാനാണ് അവരാകൂട് നിർമ്മിച്ചതുതന്നെ. വെയിലും മഞ്ഞും മഴയും മാറിമാറി വന്നിട്ടും അതൊന്നും അവരെ ബാധിച്ചില്ല.

തൊട്ടടുത്ത മരക്കൊമ്പിൽ ഒരു കുരുവി താമസിച്ചിരുന്നു. മഴയത്തു നനഞ്ഞാലിച്ചും തണുപ്പത്ത് വിറങ്ങലിച്ചും വെയിലത്ത് വിയർത്താലിച്ചുമാണ് അവൻ കഴിഞ്ഞത്. മെയ്യനങ്ങി ജോലി ചെയ്യാൻ മടിയായതിനാൽ അവനൊരു കൂടുണ്ടാക്കാനുമായില്ല. ഏതു കാലാവസ്ഥയിലും സുഖമായി കഴിയുന്ന മീവൽപ്പക്ഷികളോട് കുരുവിക്ക് വല്ലാത്ത അസുയരോന്നി.

ഒരു ദിവസം, മീവൽപ്പക്ഷികൾ ഇരതേടി പുറത്തുപോകുന്നത് കുരുവി മരക്കൊമ്പിലിരുന്നു കണ്ടു. അപ്പോൾ അവന്റെ വക്രബുദ്ധി ഉണർന്നു.

അവൻ പറന്ന് ആ കൂട്ടിൽക്കയറിയിരിപ്പായി. സുഖമുള്ള ആ കൂട്ടിലിരുന്ന് അവൻ നന്നായി നെറുങ്ങിയുണർന്നു. എന്തുവന്നാലും ശരി, ഈ കൂട് ഇനി മീവൽപ്പക്ഷികൾക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കില്ലെന്ന് അവനുറപ്പിച്ചു.

നേരം സന്ധ്യയായതും മീവൽപ്പക്ഷികൾ തിരിച്ചെത്തി. അപ്പോഴാണ് തങ്ങളുടെ കൂട്ടിൽ കുരുവി അതിക്രമിച്ചു കയറിയത് അവർ കാണുന്നത്. അവരൊക്കെ പരിഭ്രമിച്ചു. ദേഷ്യവും സങ്കടവും കൊണ്ട് അവർ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് കുരുവി, നീയെന്ത് അനീതിയാണ് കാണിച്ചത്? ഞങ്ങൾ പാടു പെട്ടുണ്ടാക്കിയ കൂട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകൂ.’

അതൊന്നും കേട്ടതായി ഭാവിക്കാതെ കുരുവി ആ ഇരിപ്പു തുടർന്നു. മീവൽപ്പക്ഷികൾ വീണ്ടും വീണ്ടും താണുകേണപേക്ഷിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. നിരാശരായ പക്ഷികൾ തലതല്ലിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി. അവരുടെ ശല്യം ഇനിയുണ്ടാവില്ലെന്നു സമാധാനിച്ച് കുരുവി വീണ്ടും ഉറങ്ങി.

എന്നാൽ, പിറ്റേന്ന് മീവൽപ്പക്ഷികൾ വീണ്ടും അവിടെയെത്തി. അവർ കൂടിന്റെ അടുത്തു വന്ന് എന്തോ ചെയ്ത് പറന്നുപോയി. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടുമെത്തി. ഇത്തവണ വേറെയും മീവൽപ്പക്ഷികൾ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവയും കൂടിനടുത്തേത്തി തിരിച്ചുപോയി. അവരുടെ യെല്ലാം കൊക്കിൽ കുറേശ്ശ പശയുള്ള ചെളിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കൂടിന്റെ പ്രവേശനദാർഢ്യം പതുക്കെ അടയ്ക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തത്.

ദിവസങ്ങൾ ചെല്ലുന്തോറും കൂടിന്റെ കവാടത്തിന് വലിപ്പം കുറഞ്ഞു വന്നു. മീവൽപ്പക്ഷികൾ ശേഖരിച്ചു വെച്ചിരുന്ന ആഹാരം കഴിച്ച് കൂട്ടിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞ കുരുവിക്ക് ഇതൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

ആദ്യം കുരുവിയെ മുഴുവനായും പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ കാണാമായിരുന്നു. പിന്നീടത് പാതി ശരീരം മാത്രമായി. പിന്നെ മുഖം മാത്രം. ഒടുവിൽ കൊക്കു മാത്രം. രണ്ടു ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞതും ദാർഢ്യം മുഴുവനായും അടഞ്ഞു!

കാറ്റും വെളിച്ചവും കടക്കാതെ കൂട്ടിനുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞ കുരുവിക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

ശത്രുവിനെ വകവരുത്തിയ സന്തോഷത്തോടെ മീവൽപ്പക്ഷികൾ മറ്റൊരിടത്ത് പുതിയ കൂട് കെട്ടാൻ തുടങ്ങി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ദൈവത്തിന്റെ പാടം

രാജകൊട്ടാരത്തിൽ ഒരുനാൾ ഒരു ഗ്രാമീണനെത്തി. തനിക്കു രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കണമെന്ന് അയാൾ കാവൽക്കാരനോടു പറഞ്ഞു. അവർ അയാളെ രാജാവിന് മുന്നിലെത്തിച്ചു.

‘ഒും, നിങ്ങളാരാണ്? എന്തു വേണം?’

രാജാവ് അയാളെ അടിമുടി നിരീക്ഷിച്ച് ചോദിച്ചു.

അയാൾ തന്റെ കുപ്പായക്കീഴയിൽനിന്നും കോഴിമുട്ടയുടെ വലിപ്പമുള്ള ഒരു വസ്തു രാജാവിന് നൽകി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഞാൻ ഉൾഗ്രാമത്തിൽനിന്നും വരുന്ന ഒരു കർഷകനാണ്. നഗരത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടെ കുറെ കുട്ടികൾ ഈ വസ്തു കൊണ്ട് കളിക്കുന്നത് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. എനിക്കെന്തോ അതിനോടൊരു താല്പര്യം തോന്നി. മുൻപൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അത് ഞാനവരിൽനിന്ന് പണം കൊടുത്തു വാങ്ങി. അതെന്താണെന്ന് നാട്ടുകാരോടൊന്നും തിരക്കിയെങ്കിലും എനിക്ക് തൃപ്തികരമായ മറുപടി കിട്ടിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിത് അങ്ങേക്ക് തരാനായി വന്നത്.’

രാജാവ് അതു വാങ്ങിനോക്കി. അദ്ദേഹത്തിനും അതെന്താണെന്ന

നിഗമനത്തിലെത്താനായില്ല. അദ്ദേഹം കർഷകനെ കൈനീറിയെ പണം കൊടുത്ത് മടക്കിയയച്ചു.

രാജാവ് കൊട്ടാരപണ്ഡിതരെയും മന്ത്രിയെയുമൊക്കെ വിളിച്ചു വരുത്തി കർഷകന്റെ സമ്മാനം കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

‘പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, വാസ്തവത്തിൽ ഇതെന്താണെന്ന ഉത്തരമാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്,’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അവരോരോരുത്തരും മുന്നോട്ടുവന്ന് മുട്ടയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള സാധനം കൈയിലെടുത്ത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി. ആരുടെ മുഖത്തും തെളിച്ചം കണ്ടില്ല. ചിലർത് നിലത്തിട്ട് ഉറപ്പു പരിശോധിച്ചു. മറ്റൊരാൾ അത് കൊട്ടാരമുറ്റത്തേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അതിനൊരു പോരൽപോലും പറ്റിയില്ല.

അവർ ഒന്നടങ്കം ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി.

അപ്പോഴാണ് കൊട്ടാരത്തിലെ വൃദ്ധപണ്ഡിതൻ അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. കൊട്ടാരമുറ്റത്ത് കിടക്കുന്ന വസ്തുവിൽ ഒരു പൂവൻകോഴി കൊത്തി നോക്കുന്നു. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അതിന്റെ തോട് പൊട്ടിയില്ല. വൃദ്ധപണ്ഡിതൻ ഉത്സാഹത്തോടെ അതെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഇതൊരു ധാന്യമാണെന്നതിൽ സംശയം വേണ്ട. ധാന്യം തിരിച്ചറിയാൻ പക്ഷികളോളം കഴിവുള്ള മറ്റൊരുമില്ല. വളരെ പണ്ട് നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നതാവണം ഇത്.’

കേട്ടുനിന്നവർക്കെല്ലാം അദ്ഭുതം പകർന്നു അത്. അത് വിശ്വസിക്കാൻ രാജാവിനുമായില്ല.

‘ഇത്ര വലിയ ധാന്യമോ!? അതു ശരിയെങ്കിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എപ്പോഴാണതു കൃഷി ചെയ്തിരുന്നതെന്നുകൂടി അറിയണം.’

രാജാവ് വൃദ്ധപണ്ഡിതന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞു:

‘ഈ ധാന്യം കൃഷി ചെയ്ത കാലത്തുള്ളവരൊന്നും ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കാനിടയില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവർക്ക് ഓർമശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാനും സാധ്യതയുണ്ട്. എന്റെ നാട്ടിൽ നൂറു വയസ്സിനേക്കാൾ കർഷകനുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു യാത്ര ചെയ്യാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇവിടെയെത്തിക്കാനായാൽ ഇതേക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും വിവരം കിട്ടാതിരിക്കില്ല.’

രാജാവ് അപ്പോൾത്തന്നെ വൃദ്ധകർഷകനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ പല്ലക്കുമായി ആളെ വിട്ടു. അവർ കർഷകന്റെ വീട്ടിലെത്തി അദ്ദേഹത്തെ

കണ്ടു. വാർധക്യസഹജമായ അസുഖങ്ങൾ മൂലം ശയ്യാവലംബിയായ വൃദ്ധനെ അവർ പല്ലക്കിൽ കിടത്തി കൊണ്ടുവന്നു.

രണ്ട് ഊന്നുവടികളുടെ സഹായത്തോടെയാണ് ആ വയോവൃദ്ധൻ രാജാവിനു മുന്നിലെത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണും കാതും നന്നായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല. രാജാവ്, ആ ധാന്യമണി വൃദ്ധനു നൽകി ചോദിച്ചു:

‘ഈ ധാന്യം നമ്മുടെ നാട്ടിലെങ്ങാനും കൃഷി ചെയ്തിരുന്നതായി നിങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടോ?’

രണ്ടുമൂന്നു തവണ ആവർത്തിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് വൃദ്ധൻ അതുകേട്ടത്. ധാന്യം കൈവെള്ളയിൽ വെച്ച്, കാഴ്ച കുറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് അദ്ദേഹമത് പരിശോധിച്ചു. പിന്നെ പുതികം ചൂളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഞാനാദ്യമായാണ് ഇത്ര വലിയ ധാന്യം കാണുന്നത്. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലൊന്നും ഇത്തരം ധാന്യം കൃഷി ചെയ്തത് ഓർമ്മയില്ല. എന്നാൽ എന്റെ അച്ഛനിപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുപക്ഷേ, ഇതു തിരിച്ചറിയാനായേക്കാം.’

അതുകേട്ട് രാജാവ് അമ്പരന്നു.

നൂറു വയസ്സോളമായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ഇപ്പോഴുമുണ്ടെന്നോ!? എങ്കിൽ എത്രമാത്രം അവശനായിരിക്കും അയാൾ?

വൃദ്ധകർഷകനെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി, പിതാവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ രാജാവ് ഭടന്മാരെ അയച്ചു. അവർ പല്ലക്കുമായി വൃദ്ധന്റെ പിതാവിനെ സമീപിച്ചു. വൃദ്ധനെക്കാൾ ചുരുചുറുക്കുണ്ട് പിതാവിനെ നറിഞ്ഞ് ഭടന്മാർ അർഭുതപ്പെട്ടു. തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പല്ലക്കിലേക്ക് എടുത്തുകയറ്റാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും പിതാവ് കേട്ടില്ല. ഒരു ഊന്നുവടിയുടെ സഹായത്താൽ അദ്ദേഹം തനിയെ പല്ലക്കിൽ കയറിയിരുന്നു.

അവശനായ പടുവൃദ്ധനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന രാജാവിന്റെയടുത്തേക്ക് ഒറ്റവടിയുണി കർഷകപിതാവ് കടന്നുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കും കേൾവിക്കും വലിയ തകരാറൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. രാജാവ് ധാന്യം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി ചോദിച്ചു:

‘അങ്ങയുടെ കാലത്ത് ഇത്തരം ധാന്യം ഇവിടെ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നുവോ?’

കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഞങ്ങളുടെ ചെറുപ്പകാലത്ത് ഓരോരുത്തർക്കും വേണ്ട ധാന്യം അവരവർതന്നെ കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ഇന്നത്തേതിലും വലിയ ധാന്യമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ പാടത്ത് വിളഞ്ഞത്. എങ്കിലും ഈ വലിപ്പം തീർച്ചയായും അവയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ,

എന്റെ അച്ഛൻ ഇത്തരം വലിയ ധാന്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന് അങ്ങയെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം.'

'അതിന് ഇന്നദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ?'

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

'പിന്നെ, ഇരുനൂറ്റിനടുത്ത് പ്രായമുള്ള അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും വീട്ടിലുണ്ട്. എന്നെക്കാൾ ആരോഗ്യവാനുമാണ്. അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അദ്ദേഹം നടന്നിവിടെയെത്തും!'

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് രാജാവ് തരിച്ചിരുന്നുപോയി.

രാജാവായപ്പോൾ ഭടന്മാർ പല്ലക്കുമായിപ്പോയി അദ്ദേഹത്തെയും കൂട്ടിവന്നു. പല്ലക്കിൽനിന്നിറങ്ങി അനായാസം നടന്നുവരുന്ന പട്ടുവൃദ്ധനെ കണ്ട് രാജാവ് അതിശയിച്ചു. ഊന്നുവടിയുടെ സഹായംപോലും വേണ്ടിവന്നില്ല വൃദ്ധന്. ശരീരത്തിലെ തൊലി ചുളിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടുപോലുമില്ല. കണ്ണും കാതും ഒന്നാത്തരം. ആരെയും അതിശയിപ്പിക്കുന്ന ഓർമ്മശക്തിയും!

'മഹാരാജാവിനു വന്ദനം! എനിക്കെങ്ങനെയാണ് അങ്ങയെ സഹായിക്കാനാവുക?' അദ്ദേഹം തിരക്കി.

'ഈ ധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ട് എനിക്ക്. ഇത്ര വലിയ ധാന്യം ഒരുകാലത്ത് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നതായും തോന്നുന്നു. അങ്ങേക്ക് പരിചയമുണ്ടാകുമോ ഇത്തരം ധാന്യങ്ങൾ?' രാജാവ് ധാന്യമണി അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

അതു കണ്ടപാടെ വൃദ്ധന്റെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. മുഖം പ്രകാശിച്ചു. ഉത്സാഹത്തോടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

'എനിക്ക് നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട് മഹാരാജാവേ, ഈ വലിപ്പമുള്ള എത്ര മാത്രം ധാന്യമാണ് ഞങ്ങൾ വിളയിച്ചെടുത്തത്! എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഇവിടത്തെ വയലുകളിൽ മുഴുവനും ഇത്തരം ധാന്യങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഓരോരുത്തരും വിത്ത് വിതയ്ക്കും, വളമിടും, കൊയ്തെടുക്കുകയും ചെയ്യും. അന്നൊക്കെ ആർക്കും എവിടെയും കൃഷി ചെയ്യാം. സ്വകാര്യസ്വത്ത് എന്നൊന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ പാടമാണെല്ലാം. ധാന്യം പണം കൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന പതിവ് അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല.'

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ രാജാവ് അദ്ഭുതാദരങ്ങളോടെ കേട്ടിരുന്നു. എല്ലാവരും സമന്മാരായിരുന്ന ആ നല്ല കാലം അദ്ദേഹം ഗൃഹാതുരതയോടെ ഓർത്തെടുത്തു. പിന്നെ മറ്റൊരു സംശയംകൂടി രാജാവ് ഉന്നയിച്ചു:

'അങ്ങ് അങ്ങയുടെ മകനെക്കൊളും ചെറുമകനെക്കൊളും ആരോഗ്യവാനും ഊർജസ്വലനുമായി കാണപ്പെടുന്നുവല്ലോ. ഈ ദീർഘായുസ്സിന്റെയും ആരോഗ്യത്തിന്റെയും രഹസ്യമെന്താണ്?'

ഉടനെ വന്നു. വൃദ്ധന്റെ മറുപടി:

'വളരെ ലളിതമാണ് മഹാരാജാവേ, അതിനുള്ള ഉത്തരം. ഞങ്ങളുടെ തലമുറ സ്വയം വിയർപ്പാഴ്ചക്കിയും അന്യനെ ആദരിച്ചുമാണ് ജീവിച്ചത്. സ്വത്തും പണവും സമ്പാദിക്കുക എന്നൊരു ലക്ഷ്യമേ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ളവൻ ഇല്ലാത്തവന് സകലതും പങ്കിട്ടു നൽകിയതിനാൽ എല്ലാവരും സമന്മാരായിത്തീർന്നു. അടിമയും ഉടമയും ധനികനും ദരിദ്രനും സന്തുഷ്ടനും അസന്തുഷ്ടനും എന്നൊക്കെയുള്ള വേർതിരിവുകൾ ഇല്ലാതായി. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിൽ സ്നേഹത്തിനും ദയയ്ക്കും സഹാനുഭൂതിക്കുമൊക്കെ മാത്രമായിരുന്നു സ്ഥാനം. ഇന്നങ്ങനെയല്ല. മത്സരബുദ്ധിയും കുടിലതയും അത്യാഗ്രഹവും വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ആരോഗ്യവും മനസ്സമാധാനവും കുറഞ്ഞത് സ്വാഭാവികം മാത്രമല്ലേ?'

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ രാജാവിന്റെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അഹംഭാവം വെടിഞ്ഞ് ആ പാദങ്ങളിൽ തൊട്ടു വണങ്ങി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ചേച്ചിയും അനിയത്തിയും

പണ്ടുപണ്ട് റഷ്യയിൽ ഒരു ചേച്ചിയും ഒരനിയത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ തീവണ്ടിയൊക്കെ അവിടങ്ങളിലൂടെ ഓടിത്തുടങ്ങിയ ശേഷമുള്ള കഥയാണ്, കെട്ടോ. അങ്ങനെയൊരു തീവണ്ടിപ്പാതയ്ക്കടുത്തായിരുന്നു അവരുടെ വീട്. തീവണ്ടിപ്പാതയുടെ ഒരു ഭാഗത്ത് വീടാണെങ്കിൽ മറുഭാഗത്ത് പലതരം കുഞ്ഞുകൾ നിറഞ്ഞ വെളിമ്പ്രദേശവും.

കുഞ്ഞുകൾ ശേഖരിക്കാൻ ചേച്ചിക്കും അനിയത്തിക്കും വലിയ താത്പര്യമാണ്. സ്വാദേറിയ കുഞ്ഞുകളും വിഷാംശമുള്ള കുഞ്ഞുകളും അവർ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിയും. അവരുടെ ഈ താത്പര്യം കണ്ടറിഞ്ഞ് അച്ഛനമ്മമാർ അവർക്കോരോ കുഞ്ചുടകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ദിവസേന അവർ കൂടയുമായി തീവണ്ടിപ്പാത മുറിച്ചുകടന്ന് അപ്പുറത്തെത്തി മത്സരിച്ച് കുഞ്ഞ് പഠിക്കും. രണ്ടാളുടെയും കൂട നിറഞ്ഞാൽ തിരിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യും - അതായിരുന്നു പതിവ്.

ഒരു മൺകുനയ്ക്കപ്പുറമായിരുന്നു തീവണ്ടിപ്പാത. അതുകൊണ്ട് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ദൂരെനിന്ന് അതു കാണാനാവില്ല. ഒരുനാൾ അവർ കുഞ്ഞുപഠിച്ച് തിരികെ പാതയുടെ അടുത്തെത്തി. മൺകുനയുടെ ഉയരംമൂലം

പാത അവർ കണ്ടില്ല. എന്നാൽ, ദൂരെനിന്നും തീവണ്ടിയുടെ ചുളംവിളികേട്ടു.

‘ചേച്ചീ, സൂക്ഷിച്ച്, തീവണ്ടിയുടെ ഒച്ച കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കൽക്കരിയുടെ പുകയും മാനത്ത് കാണാനുണ്ട്,’ അനിയത്തി പറഞ്ഞു.

‘ഏയ്, അതൊരുപാടു ദൂരെയാണ്. തീവണ്ടി വരുംമുൻപ് നമുക്ക് വേഗം മൺകുന കയറിയിറങ്ങി പാത മുറിച്ചുകടക്കാം,’ ചേച്ചി അവളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

അവർ അതിവേഗം മൺകുന കയറിയിറങ്ങി പാതയുടെ അടുത്തെത്തി. ചേച്ചിയുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ച അനിയത്തി മുന്നിൽ ഓടി പാത കടക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് ചേച്ചി അതു കാണുന്നത്. കൽക്കരി വണ്ടി പുക തുപ്പിക്കൊണ്ട് തൊട്ടടുത്ത്!

അവളുടെ കാലുകൾ മരവിച്ചു. അവൾ വേഗം തിരിഞ്ഞോടി.

അതിനകം പാളത്തിലേക്ക് കടന്നുകഴിഞ്ഞ അനിയത്തിയെ നോക്കി അവൾ ഉള്ളൂരുകി വിളിച്ചു:

‘മോളേ, അതാ വണ്ടി വരുന്നു. വേഗം പാളം കടന്നോളൂ!’

അനിയത്തി ചേച്ചിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. എന്നാൽ ചേച്ചി പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് അവൾ കേട്ടില്ല. ആ പരിഭ്രമത്തിൽ അവൾ തീവണ്ടിപ്പാതയിൽ കാൽതെറ്റി വീണു. കൂടയിലെ കുഞ്ഞുകൾ നിലത്തു ചിതറി. തീവണ്ടിയുടെ കാര്യംപോലും മറന്ന് അവളാ കുഞ്ഞുകൾ വാരി കൂടയിലിട്ടു.

തീവണ്ടി തൊട്ടടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ആ കാഴ്ച കാണാനാവാതെ ചേച്ചി കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ച് തൊണ്ടയിടി വിളിച്ചു:

‘പൊന്നനിയത്തി... നീ...’

അനിയത്തി വീണ്ടും കാൽതട്ടി പാളത്തിൽ കമിഴ്ന്നുവീണു. തീവണ്ടിയോടിക്കുന്നയാൾ ദാരുണമായ ഈ കാഴ്ച കണ്ടു. അയാൾ പക്ഷേ, തീർത്തും നിസ്സഹായനായിരുന്നു. വണ്ടി ആ പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനു മുകളിലൂടെ കടന്നുപോയി.

തീവണ്ടി കടന്നുപോയതും ചേച്ചി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടിച്ചെന്നു. അവിടെ പാളത്തിൽ അനിയത്തി അനക്കമില്ലാതെ കിടക്കുന്നു! അവൾ അനിയത്തിയെ കൂലുകിവിളിച്ച് തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

‘എന്നാലും എന്റെ മോളേ, നീ...’

അടുത്തതിമിഷം, അനിയത്തി കണ്ണു തുറന്നു. പിന്നെ, ചേച്ചിയെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. ചേച്ചിക്ക് തന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

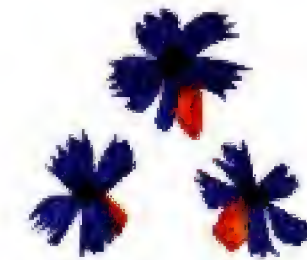
‘എനിക്കൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ല ചേച്ചീ.’

അവൾ എഴുന്നേറ്റ് ഉടുപ്പുകൾ കൂടഞ്ഞു.

പിന്നെ, രണ്ടാളുംകൂടി നിലത്തു ചിതറിക്കിടന്ന കുഞ്ഞുകൾ കൂട്ടയിൽ പെറുക്കിയിട്ട് വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. പോകുന്ന വഴിക്ക് ചേച്ചി അനിയത്തിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക സമ്മാനം കൊടുത്തു.

-ഒരു ചക്കരയുമ്മ!

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

പിറന്നാൾ സമ്മാനം

അർത്യാസ്റ്റാദത്തിലായിരുന്നു കൊച്ചു സെറിയോഴ്. അതിനു തക്ക കാരണവുമുണ്ട്. അവനു മുന്നിൽ പല വർണങ്ങളിലും പല വലിപ്പത്തിലുമുള്ള സമ്മാനപ്പൊതികൾ. എല്ലാം അവനു കിട്ടിയ പിറന്നാൾസമ്മാനങ്ങൾ.

പിറന്നാൾവിരുന്നു കഴിഞ്ഞ് അതിഥികളൊക്കെ മടങ്ങിപ്പോയെങ്കിൽ എന്നവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സമ്മാനം തന്നവർ കാൺകെ അവ അഴിച്ചു നോക്കുന്നതിലെ അനൗചിത്യത്തെക്കുറിച്ച് സെറിയോഴ്ക്ക് നല്ല ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻ ക്ഷമിച്ചിരുന്നു.

എല്ലാവരും പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞതും അവൻ അമ്മയെ വിളിച്ച് അടുത്തിരുത്തി സമ്മാനപ്പൊതികൾ ഒന്നൊന്നായി അഴിച്ചുനോക്കി. ചെറിയ പൊതികളാണ് ആദ്യം അഴിച്ചത്. നിറം കൊടുക്കാനുള്ള പെൻസിലുകൾ, ചായക്കുട്ടുകൾ, വർണ ബലൂണുകൾ, കൊച്ചു പമ്പരങ്ങൾ എന്നിവയായിരുന്നു ആ പൊതികളിൽ. പിന്നീട് വലിയ പൊതികൾ തുറക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലായി. മുന്തിയ സമ്മാനങ്ങളായിരിക്കും അവയ്ക്കുള്ളിലെന്ന സെറിയോഴ്യുടെ ഊഹം തെറ്റിയില്ല.

ചെമ്പിച്ച മുടിയും ചാരക്കണ്ണുകളുമുള്ള പാവക്കുട്ടി.
പഞ്ഞിപോലെ മൃദുലമായ രോമക്കുട്ടമുള്ള നായ്ക്കുട്ടിയും കരടി
ക്കുട്ടനും.

മരത്തിൽ കൊത്തിയെടുത്ത പൊയ്ക്കുതിര...

അങ്ങനെ പലതും.

ഒടുവിൽ ഒരേയൊരു പൊതിയാണ് ശേഷിച്ചത്. സമ്മാനക്കുട്ടത്തിൽ
വെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ പൊതി. അവനതെടുത്ത് ഒന്നു കൂലുക്കിനോക്കി.

‘അമ്മേ, ഇതിനു നല്ല കനമുണ്ടല്ലോ. എന്തായിരിക്കും ഇതിനുള്ളിൽ?’

അവൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ആ, എനിക്കെങ്ങനെയറിയാം?’ അമ്മ കൈമലർത്തി.

സെറിയോഴ് വർണക്കടലാസുകൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും വലിച്ചുകീറി.

‘നുള്ളിൽ വലിയൊരു പക്ഷിക്കെണിയായിരുന്നു. അവനത് വല്ലാതെ
ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇരുമ്പുകമ്പികൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ കൂട്. അതിന്റെ പടി
യിൽ ചെറിയൊരു മരക്കഷണമുണ്ട്. അതിൽ എന്തെങ്കിലും ധാന്യം വിത
റിയിട്ട് പുറത്തുവെച്ചാൽ മതി. അവ കൊത്തിത്തന്നാൻ മോഹിച്ച് മരക്ക
ഷണത്തിലിരിക്കുന്ന നിമിഷം അത് മറിയുകയും പക്ഷി കുട്ടിലാവുകയും
ചെയ്യും. പക്ഷി എത്ര വെപ്രാളം കാട്ടിയാലും അതിനു രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല.
ആ വാതിൽ പുറത്തുനിന്നല്ലാതെ തുറക്കാനുമാവില്ല.

‘ഹായ്, എന്റെ പുന്നാര പക്ഷിക്കെണി!’

അവൻ സന്തോഷം മറച്ചുവെച്ചില്ല.

‘വേണ്ട മോനേ, ഇതൊരു നല്ല സമ്മാനമല്ല. നമ്മളെപ്പോലെ സ്വതന്ത്ര
രായി ജീവിക്കുന്നവരാണ് പക്ഷികളും. അവയെ കെണിയിൽ കുടുക്കി,
കണ്ടു രസിക്കുകയെന്നത് ഒരിക്കലും നല്ല കാര്യമല്ല. നിന്നെ റൊൾ പിടിച്ച്
കുട്ടിലിട്ടാൽ നിനക്കെത്ര വേദനയുണ്ടാവും?’

അമ്മ അവനെ നിരൂത്സാഹപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. അവനതൊന്നും
കേട്ടതായി നടിച്ചതേയില്ല. അമ്മ കേൾക്കെ അവൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയി
രുന്നു:

‘നോക്കിക്കോ, ഞാനിതിൽ ഗോതമ്പുമണി വിതറി മരച്ചുവട്ടിൽ
വെയ്ക്കും.’

തത്ത, പഞ്ചവർണക്കിളി, അടയ്ക്കാക്കിളി, കരിയിലപ്പക്ഷി, ചെമ്പു
വൻ...

പക്ഷിക്കെണി തയ്യാറാക്കി മരച്ചുവട്ടിൽ വെക്കുമ്പോൾ സെറിയോഴ്
യുടെ മനസ്സു നിറയെ പലയിനം പക്ഷികൾ ചിറകുവിരിച്ച് പറക്കുകയായി
രുന്നു.

കുറെ നേരം കണ്ണിമയ്ക്കാതെ കാത്തിരുന്നിട്ടും ഒരു പക്ഷിയുടെ
പൊടിപോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. അവൻ നിരാശയോടെ വീട്ടി
ലേക്ക് കയറിപ്പോയി. ഉച്ചയൂണു കഴിഞ്ഞ് വെറുതെ പുറത്തു വന്നു
നോക്കിയപ്പോൾ അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. പക്ഷിക്കുട്ടിൽ എന്തോ കൂടു
ങ്ങിയിരിക്കുന്നു!

അവൻ അങ്ങോട്ടു പാഞ്ഞു. തന്റെ കെണിയിൽ മഞ്ഞ നിറമുള്ള ഒരു
കൊച്ചുകിളി! അത് പരിഭ്രമത്തോടെ ചിറകിട്ടിക്കുകയാണ്.

‘അമ്മേ, ഓ എനിക്കൊരു പക്ഷിയെ കിട്ടി.’

അവൻ കെണിയുമായി അമ്മയുടെയടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി.
പക്ഷിയെ നോക്കി അമ്മ പറഞ്ഞു:

‘പാവം! നിർദ്ദോഷിയായ ഒരു മഞ്ഞക്കിളിയാണ് മോനേ ഇത്. അതിന്
ഈ കുട്ടിൽ അധികകാലം കഴിയാനാവില്ല. ഇത് ഈ കുട്ടിൽക്കിടന്നു
ചത്താൽ നിനക്കും പാപം കിട്ടും. അതുകൊണ്ട് മഞ്ഞക്കിളിയെ തുറന്നു
വിട്ടേക്ക്. അത് അതിന്റെ പക്ഷിബന്ധുക്കളെ കണ്ടെത്തി കൂടെ പൊയ്
ക്കോട്ടെ.’

സെറിയോഴ്ക്ക് ഒട്ടും സ്വീകാര്യമായില്ല. ആ നിർദ്ദേശം. വാശിയോടെ
അവൻ തുടർന്നു:

‘ഇല്ല. ഞാനിതിനെ തുറന്നുവിടില്ല. ഇതിനെ വലിയൊരു കുട്ടിലാക്കും.
സമയാസമയം ആഹാരം നൽകിയും എന്നും കൂടു വൃത്തിയാക്കിയും
ഞാനീ മഞ്ഞക്കിളിയെ പൊന്നുപോലെ നോക്കും.’

മകൻ തന്നെ അനുസരിക്കാത്തതിൽ അമ്മയ്ക്ക് വിഷമം തോന്നിയെ
ങ്കിലും അവരത് പുറത്തുകാട്ടിയില്ല. അവന് നല്ലതു വരുത്തണേ എന്നു
മാത്രം അമ്മ മൗനമായി പ്രാർഥിച്ചു.

വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന പഴയൊരു പക്ഷിക്കൂട് വൃത്തിയാക്കി, അവന
തിൽ ചാക്കും വൈക്കോലും വിരിച്ചു. മഞ്ഞക്കിളിയെ സൂക്ഷ്മതയോടെ
പിടിച്ച് ആ കുട്ടിലാക്കി. അതിനുശേഷം പക്ഷിക്കൂട് മുൻവശത്തെ മുറി
യിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. അപ്പോഴും അമ്മ അവനെ പിന്തുണച്ചില്ല.

പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അധികസമയവും സെറിയോഴ് മഞ്ഞക്കിളി
യുടെ കൂടിനു മുന്നിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. ദിവസം മൂന്നു നേരം അതിന്
ആഹാരവും വെള്ളവും കൊടുക്കാനും അവൻ മറന്നില്ല. കൂടു വൃത്തിയാ
ക്കലും അവൻ സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു.

ഒരുനാൾ പക്ഷിക്കൂട് നന്നാക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അവനൊരു
കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചത്. കൂടിന്റെ അടിയിൽ വിരിച്ച ചാക്ക് പക്ഷിയുടെ വിസർ
ജ്യങ്ങൾകൊണ്ട് മലിനമായിരിക്കുന്നു. അതു മാറ്റി മറ്റൊരു കഷ്ണം

വിരിക്കണം. അവൻ ചാക്കിന്റെ കഷ്ണം എടുക്കാനായി അടുക്കളയിലേക്ക് പോയി. ആ തിരക്കിനിടയിൽ കുടിന്റെ വാതിലടയ്ക്കാൻ അവൻ മറന്നു.

ഈ തക്കത്തിന് മഞ്ഞക്കിളി കുട്ടിൽനിന്നും പുറത്തു കടന്നു. പുറത്തെ അപരിചിതലോകം അതിനെ കൂടുതൽ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ. മുറിയുടെ ജനാലകളും വാതിലുകളുമെല്ലാം അടച്ചിട്ടിരുന്നതിനാൽ പുറത്തേക്ക് പോകാനുമായില്ല. മഞ്ഞക്കിളി ചിറകുവിരിച്ച് മുറിയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും പറന്നുനടന്നു. ജനാലയിലും വാതിലിലും മേശയിലുമെല്ലാം അത് ചെന്നിടിച്ചു. ആകെ വിരണ്ടുപോയ കിളി കൂടുതൽ വേഗം പറന്നു. ജനാലച്ചില്ലിൽ അതിന്റെ ചിറകുകൾ ബലമായി ഇടിച്ചു. അതിന്റെ ആഘാതത്തിൽ മഞ്ഞക്കിളി നിലത്തുവീണു! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അത് ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

‘മോനേ, ദാ നിന്റെ മഞ്ഞക്കിളി നിലത്തുവീണ് മരണവെപ്രാളം കാട്ടുന്നു,’ അതു കണ്ടു വന്ന അമ്മ സെറിയോഴയോടു പറഞ്ഞു.

ചാക്കുമായി വന്ന അവൻ കാണുന്നത് ഈ ദാരുണരംഗമാണ്. അവനാകെ സങ്കടമായി. പക്ഷിക്കൂട് അടയ്ക്കാൻ മറന്ന തന്റെ അശ്രദ്ധയിൽ അവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു. നിറകണ്ണുകളോടെ അവനതിനെ നോക്കി.

നിലത്തുകിടന്ന് പീടയ്ക്കുന്ന കിളി.

അവനതിനെ മൃദുവായി തലോടി. ഗോതമ്പുമണികളും വെള്ളവും കൊടുത്തു. മഞ്ഞക്കിളി പക്ഷേ, തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതേയില്ല.

‘അമ്മേ, എന്റെ മഞ്ഞക്കിളി...’

അവൻ വിതുമ്പി.

അവനതിനെയെടുത്ത് കുട്ടിൽ കിടത്തി. അതിനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അടുത്തുതന്നെ കിടന്നു. അമ്മ എത്ര നിർബന്ധിച്ചിട്ടും അവൻ കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് പോവാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

മഞ്ഞക്കിളിയുടെ ഞരക്കം അവന്റെ മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിച്ചു. ദീർഘനേരം പ്രാർഥിച്ചു കിടന്ന് എപ്പോഴോ അവനുറങ്ങിപ്പോയി.

നേരം പുലർന്നതും അവൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. മഞ്ഞക്കിളിയെക്കുറിച്ചാണ് അവനാദ്യം ഓർത്തത്. അവനെഴുന്നേറ്റ് കുടിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു.

മഞ്ഞക്കിളി ചിറകുവിരിച്ച് കമിഴ്ന്നു കിടക്കുന്നു.

ഞരക്കമോ അനക്കമോ ഇല്ല.

പരിഭ്രമത്തോടെ അവൻ കുടിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തേക്ക് കൈയിട്ടു. മഞ്ഞക്കിളിയെ കൈയിലെടുത്ത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി. എന്നിട്ടുമില്ല ഒരു പ്രതികരണവും.

‘മോനേ, അതു തീർന്നു!’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

സങ്കടംകൊണ്ട് അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ അവർ ആവുന്നതും ശ്രമിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണും ഫലമുണ്ടായില്ല. മഞ്ഞക്കിളിയുടെ തണുത്തുറഞ്ഞ ശരീരം മടിയിൽവെച്ച് അവൻ ഒരേ ഇരിപ്പ് തുടർന്നു.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും സെറിയോഴ എഴുന്നേറ്റു. നിശ്ചയദാർഢ്യം സ്ഫുരിക്കുന്ന ഭാവമായിരുന്നു അപ്പോഴവന്റെ മുഖത്ത്. പിറന്നാൾസമ്മാനമായി ലഭിച്ച പക്ഷിക്കെണിയും ഒഴിഞ്ഞ പക്ഷിക്കൂടും കൈയിലെടുത്ത് അവൻ അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നു. അവയെല്ലാം അമ്മയുടെ മുന്നിൽവെച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ചീത്ത കളിപ്പാട്ടങ്ങളാണിവ. എനിക്കിനി ഇതൊന്നും വേണ്ട. മേലിൽ ഞാനൊരു കിളിയെയും കുട്ടിലടയ്ക്കുകയുമില്ല!’

അമ്മ അവനെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തു പറഞ്ഞു:

‘അമ്മേടെ നല്ല മോൻ!’

അവന് അല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസമായത് അപ്പോഴാണ്.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

പിശാചിന്റെ പ്രലോഭനം

വളരെ മുൻപ് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ധനികനായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. വലിയൊരു വീടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അനേകം ആടുകളും അവയെ മേയ്ക്കാൻ കുറെ അടിമകളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ധനികന്റെ മഹാമനസ്കതകൊണ്ട് അടിമകൾക്ക് ഒട്ടും അല്ലലില്ലാതെ ജീവിക്കാനായി.

സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം അടിമകൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി തങ്ങളുടെ യജമാനനെ പുകഴ്ത്തി സംസാരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അന്നും അവർക്ക് ചർച്ച ചെയ്യാൻ മറ്റൊരു വിഷയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അടിമകളിലൊരാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മൾ മുജ്ജന്യസുകൃതംകൊണ്ടാണ് നല്ലവനായ ഈ യജമാനന്റെ അടിമകളായത്. ഇതുപോലെ കാര്യംവാനായ ഒരു യജമാനൻ മറ്റൊരിടേയും ഉണ്ടാകാനിടയില്ല. വിശക്കുമ്പോൾ സ്വാദേറിയ വിഭവങ്ങളും ദാഹിക്കുമ്പോൾ നല്ല പാനീയങ്ങളും അദ്ദേഹം നമുക്കു തരുന്നു. അതുപോലെ ധരിക്കാൻ നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും മൂടങ്ങാതെ ലഭിക്കുന്നു. വിലയേറിയ ആഘോഷങ്ങൾ അടിമകൾക്കു സമ്മാനിക്കുന്ന

വേറെ ഏതു യജമാനനാവും ഉണ്ടാവുക?’

മറ്റൊരാൾ അതിനോട് യോജിച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നു:

‘ശരിയാണ്. പല യജമാനന്മാരും അടിമകളെ ക്രൂരമായി മർദ്ദിക്കുന്നതും അവരെ കഠിനമായി ശാസിക്കുന്നതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ യജമാനൻ ഒരിക്കലും മുഖം കറുത്ത് സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. നല്ല വാക്കുകളല്ലാതെ ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നമ്മളെ സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളെപ്പോലെയാണ് അദ്ദേഹം നോക്കുന്നത്.’

മറ്റ് അടിമകളും സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ധനികനെ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു.

ദുഷ്ടനായ ഒരു പിശാച് ഇതെല്ലാം കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെ ഇത്രയേറെ പുകഴ്ത്തിയത് പിശാചിന് രസിച്ചില്ല. അവൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഇത്രയൊക്കെ പറയാനെത്തിരിക്കുന്നു? അടിമകൾക്ക് ധനികൻ ആഹാരവും വസ്ത്രവുമൊക്കെ കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുക്കുന്നുമുണ്ടല്ലോ? ഇങ്ങനെയൊരാൾ ഇവിടെയുണ്ടാകുന്നത് എനിക്ക് വെല്ലുവിളിയാണ്. അതുകൊണ്ട്, എന്തെങ്കിലും കുറുക്കുവഴി ഉപയോഗിച്ച് ഈ അടിമകളെയും ധനികനെയും തമ്മിലകറ്റണം!’

പിശാച് കുറെ നേരം തലപുകച്ചപ്പോൾ ഒരു വഴി തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. ധനികന്റെ അടിമകളിലൊരാളെ സ്വാധീനിക്കുക. അതുവഴി മറ്റ് അടിമകളെയും യജമാനനെതിരെ തിരിക്കുക!

ധനികന്റെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തനായ അടിമയായിരുന്നു അലെബ്. യജമാനൻ പറയുന്നതെന്തും അതുപോലെ ചെയ്യുന്നയാൾ. അലെബിനെത്തന്നെ വശീകരിക്കാൻ പിശാച് തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ, കരുതിയതുപോലെ എളുപ്പമായില്ല കാര്യങ്ങൾ. താൻ ജീവനുതൂലും സ്നേഹിക്കുന്ന യജമാനനു ദോഷം വരുന്ന ഒരു കാര്യവും ചിന്തിക്കുകപോലുമില്ലെന്ന് അലെബ് തീർത്തുപറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ പിശാച് ദുർമന്ത്രവാദിനികളുടെ സഹായത്തോടെ അവനെ തന്റെ പക്ഷത്താക്കി. പിശാച് പറയുന്നതെന്തും അവൻ അനുസരിക്കുമെന്ന നിലവന്നു.

ആ രാത്രിയിലും അടിമകൾ യജമാനന്റെ ഔദാര്യത്തെ പുകഴ്ത്തി സംസാരിച്ചു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അലെബിന് വല്ലാത്ത ദേഷ്യം വന്നു. പിശാചിന്റെ സ്വാധീനത്താൽ അവനിലെ നന്മകളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നല്ലോ.

‘മതി, കുറെ നാളായി കേൾക്കുന്നു ഈ പുകഴ്ത്തൽ. നിങ്ങൾക്ക്

വേറൊന്നും പറയാനില്ലേ? ഇത്രമാത്രം പറയാനുള്ള ഗുണങ്ങളൊന്നും ഈ യജമാനനിലില്ല. മറ്റ് യജമാനന്മാർ ചെയ്യുന്നതിലപ്പുറമുള്ള കാര്യമൊന്നും ഇയാൾ ചെയ്യുന്നുമില്ല. നമ്മൾ എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് യജമാനൻ വലിയ ലാഭമുണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇയാൾ നമ്മളോട് നന്നായി പെരുമാറുന്നത്. നമുക്ക് കുറച്ചു നല്ല വസ്ത്രമോ ഭക്ഷണമോ കൈ തരുന്നതും ആ ലാഭത്തിൽനിന്നാണ്. നമ്മൾ യജമാനനെ ഉപദ്രവിക്കുകയാണെങ്കിൽ തിരിച്ചുള്ള പെരുമാറ്റവും അതുപോലെ തന്നെയാകും,' അലെബ് വിശദീകരിച്ചു.

'അലെബ്, തികഞ്ഞ നന്ദികേടാണ് നീയീ പറയുന്നത്.'

'നീ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും ശരി, യജമാനനെ അവിശ്വസിക്കാൻ ഞങ്ങളില്ല.'

'നമ്മളിലാരെങ്കിലും ഉപദ്രവിച്ചാലും അദ്ദേഹം നമ്മളെ ശിക്ഷിക്കില്ല. ഞങ്ങൾക്കുറപ്പാണത്.'

അടിമകൾ അലെബിനോട് ശക്തമായി വിരോധിച്ചു.

'ങ്ഹും, കുറെ യജമാനഭക്തന്മാർ വന്നിരിക്കുന്നു! അയാളുടെ രണ്ടു വൃത്യസ്ത മൂലങ്ങൾ നാളെത്തന്നെ ഞാൻ കാട്ടിത്തരാം. ദേഷ്യംപിടിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ പെരുമാറ്റം എത്ര വൃത്യസ്തമാണെന്ന് നിങ്ങൾ കണ്ടോളൂ,' അലെബ് പരുഷമായി പറഞ്ഞു.

അടിമകൾ ആ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുത്തു.

പിശാച് ഇതെല്ലാം മറഞ്ഞിരുന്ന് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. താൻ കണക്കുകൂട്ടിയതുപോലെ അലെബ് പെരുമാറുന്നത് പിശാചിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

അന്ന് ചില അതിഥികൾ ധനികന്റെ വീട്ടിൽ സന്ദർശനത്തിനെത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവരെ വേണ്ടവിധം സത്കരിച്ചു. പിന്നെ, തന്റെ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ആടുകളെ അതിഥികൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ആട്ടിൻപറ്റത്തിലെ പിരിഞ്ഞ കൊമ്പുകളുള്ള ഒരു മുട്ടനാടിനോട് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേക താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ആടിന്റെ സവിശേഷതകൾ അതിഥികളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ധനികൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ, ആട്ടിൻപറ്റത്തിൽനിന്നും ആ മുട്ടനാടിനെ കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല. അതിനായി അദ്ദേഹം തന്റെ വിശ്വസ്തനായ അലെബിന്റെ സഹായം തേടി.

'അലെബ്, ദൂരദേശത്തുനിന്നും വന്ന എന്റെ വിശിഷ്ടാതിഥികൾക്ക് കാട്ടിക്കൊടുക്കാനായി പിരിയൻ കൊമ്പുള്ള മുട്ടനാടിനെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരു.'

അതുകേട്ട് അലെബ് ധനികനെത്തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി. അത് അദ്ദേഹത്തെ അർദ്ധതപ്പെടുത്തി. അവനിൽ വന്ന മാറ്റമൊന്നും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലോ.

'ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടിമയാണെങ്കിലും തത്കാലം ആടിനെ കൊണ്ടുവരാനൊന്നും നിവൃത്തിയില്ല. ഞാനെന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് നേരിൽ കണ്ടോളൂ.'

അലെബ് ആട്ടിൻപറ്റത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്നു. ആടുകളെ വകഞ്ഞു മാറ്റി പിരിയൻ കൊമ്പുള്ള മുട്ടനാടിനെ പിടികൂടി. അതിന്റെ കാലുകളിൽ പിടിച്ച് പൊക്കി ധനികനെ കാണിച്ച് പല്ലിളിച്ചു. അതുകണ്ട് ധനികൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'അലെബ്, നീ എന്താണീ കാട്ടുന്നത്? അതിനെ നോവിക്കാതെ വേഗം ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരു.'

എന്നാൽ, അതൊന്നും കേട്ടതായിപ്പോലും അലെബ് ഭാവിച്ചില്ല. അവൻ മുട്ടനാടിന്റെ കൊമ്പിലും കാലിലും പിടിച്ച് പൊക്കി നിലത്തടിച്ചു. കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അത് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവൻ പിടിവിട്ടില്ല. അതിന്റെ കൈകാലുകൾ പിരിച്ചൊടിച്ചു. പിന്നെ, മുട്ടനാടിന്റെ കഴുത്തു പിരിച്ച് അതിനെ കൊന്നു!

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മുട്ടനാട് ക്രൂരമായി വധിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ട് ധനികന്റെ മനസ്സിൽ ദുഃഖം നിറഞ്ഞു. അതിഥികളും അതുകണ്ട് അസ്വസ്ഥരായി. തന്റെ ആജ്ഞ അതേപടി അലെബ് അനുസരിക്കുന്നത് പിശാച് മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് കണ്ടു. തന്റെ ശിഷ്യനോട് പിശാചിന് സ്നേഹം തോന്നി. ഇങ്ങനെ പോയാൽ വൈകാതെ അടിമകളെല്ലാം ധനികനെ തിരെ തിരിയുമെന്ന് പിശാചിന് ഉറപ്പായി. മുട്ടനാടിന്റെ മരണത്തിൽ ധനികൻ എങ്ങനെയാണ് പ്രതികരിക്കുക എന്നറിയാൻ പിശാചും അതിഥികളും മറ്റ് അടിമകളും കാത്തുനിന്നു.

കുറെ നേരത്തേക്ക് ധനികന്റെ നെറ്റിയും പുരികവും ചുളിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആകെ അസ്വസ്ഥനായി കാണപ്പെട്ടു. പിന്നെ, കുറച്ചു നേരം കണ്ണടച്ച്, തലയാട്ടി. ആ മനസ്സിൽ എന്തൊക്കെയോ തെളിഞ്ഞുവന്നു. ഏവരുടെയും ആശങ്കകൾക്ക് വിരാമമിട്ട് അദ്ദേഹം കണ്ണു തുറന്നു.

ധനികന്റെ വാക്കുകൾക്ക് കാര്യമില്ലാത്തത് എല്ലാവരും നിലക്കെ, തികച്ചും ശാന്തമായി അദ്ദേഹം തുടങ്ങി:

'അതിഥികളേ, നിങ്ങളെ സത്കരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഇങ്ങനെ അശുഭകരമായ ഒരന്ത്യമുണ്ടായതിൽ എന്നോടു ക്ഷമിക്കുക. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മുട്ടനാടിന്റെ മരണം എന്നെയും നിങ്ങളെയും സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.'

പക്ഷേ, മരണം തീരുമാനിക്കുന്നത് നമ്മളല്ലല്ലോ?’

പിന്നെ, ധനികൻ അടിമകൾക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട അടിമകളേ, എല്ലാം നിങ്ങളും കണ്ടതാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്വന്തമെന്നപോലെയാകേണ്ടിട്ടുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്റെയും പ്രശ്നങ്ങളാണ്. സന്തോഷങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, സന്താപങ്ങളിലും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊപ്പമുണ്ടെന്നറിയുക. നിങ്ങളിലൊരാൾ ചെയ്ത തെറ്റിന് നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്ന കാര്യം എന്റെ മനസ്സിൽപ്പോലുമില്ല. നിങ്ങളോടുള്ള എന്റെ പഴയ സ്നേഹത്തിന് യാതൊരു ഉലച്ചിലും തട്ടുകയുമില്ല.’

യജമാനന്റെ വാക്കുകൾ അടിമകളുടെ കണ്ണു നനച്ചു.

‘പ്രിയപ്പെട്ട അലേബ്, നിനക്കൊരു പുതിയ യജമാനൻ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നതിന് ബോധ്യപ്പെട്ടു. അതിന് നിന്നെ ഞാൻ കുറ്റപ്പെടുത്തില്ല. എന്നെ മടുത്താൽ മറ്റൊരു യജമാനനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നിനക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള നിന്റെയും നിന്റെ യജമാനന്റെയും കണക്കുകൂട്ടൽ പിഴച്ചു. എന്നെ ശുണ്ഠിപിടിപ്പിക്കാനാണ് യജമാനൻ നിന്നെ ഉപദേശിച്ചത്. അതിനുവേണ്ടിയാണ് നീയെന്ന അനുസരിക്കാതിരുന്നതും മുട്ടനാടിനെ കൊല്ലാക്കൊല ചെയ്തതും. എന്നിട്ടും എനിക്കു ദേഷ്യം വന്നില്ല. കാരണമെന്തെന്നോ? എന്റെ യജമാനനായ സർവശക്തൻ എന്നെ ഉപദേശിച്ചത് അങ്ങനെയാണ്. എന്നോട് അനിഷ്ടം തോന്നിയ സ്ഥിതിക്ക് നിനക്ക് എവിടെ വേണമെങ്കിലും പോകാം. നിന്റെ വസ്ത്രങ്ങളോടും ആഭരണങ്ങളോടുംമാപ്പം ഞാനിതാ നിന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കുന്നു!’

ആ ശക്തമായ വാക്കുകൾ മുർച്ചയേറിയ ആയുധം കണക്കെ പിശാചിൽ തറഞ്ഞുകയറി. അതേറ്റുവാങ്ങാൻ ശക്തിയില്ലാതെ പിശാച് മരക്കൊമ്പിൽനിന്ന് താഴെ വീണ് മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞുപോയി!

അതോടെ പിശാചിന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് അലേബ് സ്വതന്ത്രനായി. താൻ ചെയ്ത പാപങ്ങൾ അവൻ ബോധ്യപ്പെട്ടു. പശ്ചാത്താപവിവശനായ അവൻ യജമാനനെക്കണ്ട് സർവാപരാധങ്ങൾക്കും മാപ്പിരുന്നു. ഇനിയൊരിക്കലും യജമാനനെതിരെ ചിന്തിക്കില്ലെന്ന് വാക്കും നൽകി. ധനികന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മുട്ടനാടിനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനും അവനു കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെ, കാര്യങ്ങളെല്ലാം കലങ്ങിത്തെളിഞ്ഞ് ശുഭപര്യവസായിയായി. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ കഥകൾ ഇങ്ങനെ അവസാനിക്കുന്നതല്ലേ ഉചിതം?

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

കാളവീട്

റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സ്വാർഥരായ വൃദ്ധദമ്പതികൾ താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് അഞ്ച് വളർത്തുമൃഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. കരുത്തനായ ഒരു മുട്ടനാട്, ഒരു പന്നി, പൂവൻകോഴി, ലക്ഷണമൊത്ത കാള, താറാവ് എന്നിവർ. വൃദ്ധദമ്പതികൾ വളർത്തുമൃഗങ്ങളിൽനിന്ന് പരമാവധി നേട്ടമുണ്ടാക്കി. മുട്ടനാടിനെയും പൂവൻകോഴിയെയും കാളയെയും വയലിൽ ഓരോരോ പണികൾ ഏല്പിച്ചു. പന്നിയെക്കൊണ്ട് മണ്ണിളക്കിച്ചു. താറാവിന്റെ മുട്ടകൾ പൂഴുങ്ങിത്തീർന്നു. പകരം അവർക്ക് അല്പാഹാരം മാത്രം കൊടുത്തു. പണം ചെലവാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അറുപിശുക്കന്മാരായിരുന്നു അവർ.

അങ്ങനെയിരിക്കെ അവരുടെ വിവാഹവാർഷികം വന്നു. പിശുക്കന്മാരായിരുന്നിട്ടും അത് സാമാന്യം നന്നായി ആഘോഷിക്കണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അടുത്ത ബന്ധുക്കളെയും അയൽക്കാരെയും അവർ വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു. വിവാഹവാർഷികത്തിന്റെ തലേദിവസം രാത്രി വൃദ്ധ വൃദ്ധനോട് ചോദിച്ചു:

‘ഏയ്, നമ്മൾ നാട്ടുകാരെയൊക്കെ ക്ഷണിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നാളെ

രാവിലെ അവരിങ്ങെത്തും. അവർക്കുള്ള ഇറച്ചി നമ്മൾ എവിടന്നു വാങ്ങും?’

‘ശരിയാണ്. പുറത്തുനിന്നും ഇറച്ചി വാങ്ങണമെങ്കിൽ നമുക്കൊരു പാടു പണം ചെലവാകും. ഞാനാലോചിക്കുന്നത് നമ്മുടെ വളർത്തുമൃഗങ്ങളിലൊന്നിനെ കൊന്ന് കറിയെക്കുന്ന കാര്യമാണ്,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതുകൊള്ളാം. പക്ഷേ, നമ്മൾ ഏതിനെ കൊല്ലും?’

വൃദ്ധ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘അതിലെന്താണിത്ര ആലോചിക്കാനുള്ളത്? പുവൻകോഴിയെത്തന്നെ ശരിപ്പെടുത്താം. അതിനെക്കൊണ്ട് ഒരു മുട്ടയുടെപോലും പ്രയോജനം നമുക്കില്ലല്ലോ,’

വൃദ്ധന്റെ ആശയത്തോട് വൃദ്ധയും യോജിച്ചു.

എന്നാൽ, ഈ സംസാരം പുവൻകോഴി കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ മറ്റു മൃഗങ്ങളോടു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നന്ദികെട്ട ഉടമസ്ഥൻ എന്നെ കൊന്നു കറിയെക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഞാനേതായാലും ഇവിടം വിട്ട് കാട്ടിലേക്ക് പോവുകയാണ്.’

മറ്റു മൃഗങ്ങൾ അവനെ കണ്ണീരോടെ യാത്രയയച്ചു.

അധികം കഴിയും മുൻപേ പുവൻകോഴി സ്ഥലം വിട്ട കാര്യം വൃദ്ധൻ അറിഞ്ഞു. അയാൾ സങ്കടത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘കഷ്ടമായിപ്പോയി. പുവൻകോഴിയെ എങ്ങും കാണാനില്ല. ഇനി നമ്മൾ ആരെ കശാപ്പു ചെയ്യും?’

‘മുട്ടനാടിനെ കൊല്ലുന്നതാണ് നല്ലത്. തിന്നു മുടിച്ചു നടക്കാനല്ലാതെ കാൽക്കാശിന്റെ ഗുണം അതിനെക്കൊണ്ട് നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?’

വൃദ്ധയുടെ നിർദ്ദേശം വൃദ്ധൻ അംഗീകരിച്ചു.

എന്നാൽ, ഈ സംസാരവും മുട്ടനാട് കേൾക്കാനിടയായി. ഇത്രയും കാലം ആവുവിധമൊക്കെ സേവിച്ചിട്ടും നന്ദി കാട്ടാത്ത വൃദ്ധദമ്പതികളോട് അവൻ കടുത്ത കോപം തോന്നി. ചങ്ങാതിമാരെ വിവരമറിയിച്ച് അവനും കാടുകയറിപ്പോയി.

മുട്ടനാടും ഓടിപ്പോയ വിവരമറിഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ പരിഭ്രമിച്ചു.

‘ഇനിയാരെയാണ് നമുക്ക് കൊന്നു തിന്നാനാവുക?’

വൃദ്ധ സംശയിച്ചു.

‘ഒരുപാട് ഇറച്ചിയുള്ള പന്നിയല്ലേ? അവനെത്തന്നെയാകട്ടെ,’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടറിഞ്ഞ പന്നിയും കൂട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞിട്ട് കാട്ടിലേക്ക് ഓടി.

പിന്നെ അവശേഷിച്ചത് കാളയും താറാവും മാത്രമാണ്. പന്നിയെ കാണാതായ വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ താറാവിനെ കൊല്ലാമെന്നായി അവർ. ഭാഗ്യവശാൽ താറാവ് അതു കേട്ടു. താറാവ് കാളയുടെ അടുത്തു ചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഈ രാത്രി എന്നെ കൊല്ലാനാണ് ആ കിഴവന്റെയും കിഴവിയുടെയും പരിപാടി. ഞാനെന്തായാലും ജീവനുംകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കട്ടെ.’

താറാവ് കൊക്കിക്കൊക്കി അവിടന്ന് പോയി.

താറാവിനെയും കാണാതായതോടെ വൃദ്ധൻ വൃദ്ധയോടു പറഞ്ഞു:

‘നമ്മുടെ കഷ്ടകാലം നോക്കണം! നമ്മൾ കൊല്ലാൻ തീരുമാനിച്ചവരെല്ലാം എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോകുന്നു. ഈ കാള മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. അവനെക്കൊണ്ട് വയലിൽ പണിയെടുപ്പിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നാളത്തെ വിരുന്നിന് ഇറച്ചിയില്ലാതെ പറ്റില്ലല്ലോ? അതുകൊണ്ട് കാളയെത്തന്നെ കൊല്ലാം.’

‘അതാണ് വേണ്ടത്. ഇനി അവനും ഓടിപ്പോകുന്നതിനുമുൻപ് കൊല്ലണം. കാളയിറച്ചിയാകുമ്പോൾ അതിഥികൾക്ക് വയറു നിറയുകയും ചെയ്യും.’

വൃദ്ധ കശാപ്പുകത്തിക്ക് മുർച്ച കുട്ടി.

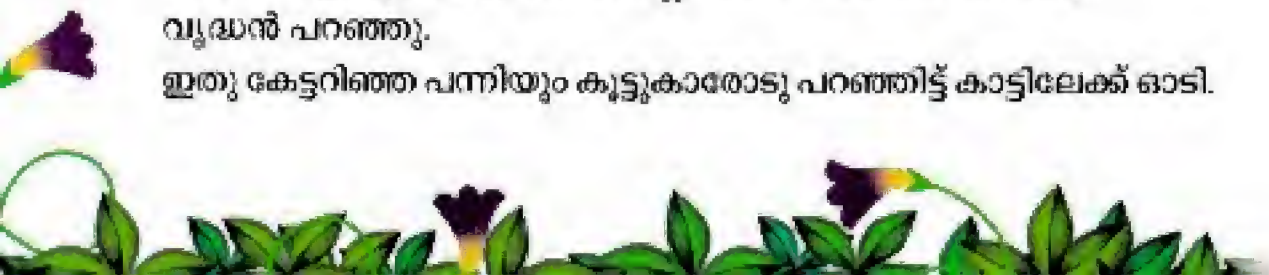
ഇതെല്ലാം കേട്ട് കാള ദേഷ്യത്തോടെ ഒന്നമറി ആ നിമിഷംതന്നെ കാട്ടിലേക്കോടി. അതുകൂടിയിറങ്ങത്തപ്പോൾ വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും തളർന്നിരുന്നുപോയി. മേശയിൽ പുഴ്ത്തിവെച്ചിരുന്ന പണം മുടക്കി അവർക്ക് പുറത്തുനിന്നും ഇറച്ചി വാങ്ങേണ്ടി വന്നു. പ്ലാകിക്കൊണ്ടാണെങ്കിലും അവർ അതിഥികളെ സൽക്കരിച്ചു.

ഇനി കാട്ടിലെത്തിയ അഞ്ചു ചങ്ങാതിമാരുടെ കാര്യം നോക്കാം...

അതൊരു ചുടുകാലമായിരുന്നു. റഷ്യയിൽ ജീവിക്കാൻ ഏറ്റവും സുഖമുള്ള കാലം. അഞ്ചുപേരും കാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് ഒത്തുകൂടി സുഖജീവിതം തുടങ്ങി. അവരൊരുമിച്ച് ഇരതേടിയും തിന്നും കിടന്നും നാളുകൾ തള്ളി നീക്കി. അവരുടെ ഒരുമ കണ്ട് ശത്രുക്കളാരും അടുത്തതുമില്ല.

അധികം വൈകാതെ തണുപ്പുകാലം വന്നു. ഓരോ ദിവസവും തണുപ്പ് കൂടിക്കൂടി വന്നു. തണുത്തുവിറച്ച കാള പന്നിയുടെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു: ‘ചങ്ങാതി, എനിക്കീ തണുപ്പ് സഹിക്കാനാവില്ല. നമുക്കൊരുമിച്ച് ഒരു വീട് പണിതാലോ?’

‘ഓ, ഞാനെങ്ങുമില്ല. വല്ലാത്ത തണുപ്പാവുമ്പോൾ ഞാൻ മണ്ണിൽ കുഴിയുണ്ടാക്കി ജീവിക്കും,’ പന്നി പറഞ്ഞു.

മുട്ടനാടിനോടായി കാളയുടെ അടുത്ത ചോദ്യം:

‘ചങ്ങാതി, എനിക്കൊരു വീടു പണിതാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. നീയും കൂടുതലോ? കൊടുംതണുപ്പിൽ നമുക്കതിൽ സുഖമായി കഴിയാം.’

യാതൊരു താത്പര്യവുമില്ലാത്ത മട്ടിലായിരുന്നു മുട്ടനാടിന്റെ മറുപടി:

‘എന്റെ രോമക്കുപ്പായം കണ്ടില്ലേ? ഒരു തണുപ്പും ഈ കുപ്പായം കടന്ന് എന്റെ ദേഹത്തെ തൊടില്ല.’

‘ചങ്ങാതി, നിനക്ക് തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്നില്ലേ? ഞാനൊരു വീടുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. താത്പര്യമെങ്കിൽ നിനക്കും അതിൽ കൂടാം,’ കാള താരാവിനോടു പറഞ്ഞു.

‘ഞാനെന്തിനൊരു പാഴ്ജോലിയെടുക്കണം? എനിക്ക് വിരിച്ചു കിടക്കാനും തണുപ്പും ചൂടുമേല്ക്കാതെ പുതയ്ക്കാനും ഒന്നാന്തരം ചിറകുകൾ ദൈവം തന്നിട്ടുണ്ട്. അതുതന്നെ ധാരാളം.’

താരാവ് മുഖം തിരിച്ചു.

കാള അവസാനമായി സമീപിച്ചത് പുവൻകോഴിയെയാണ്.

‘നിനക്കേതായാലും കൊടുംതണുപ്പ് സഹിക്കാനാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമുക്കൊരുമിച്ച് നല്ലൊരു വീടുണ്ടാക്കിയാലോ?’

‘ഞാൻ തണുപ്പിനെ പേടിക്കുന്നില്ല. എത്ര തണുപ്പായാലും ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ കൊക്ക് ചിറകിനിടയിൽ പൂഴ്ത്തിയിരുന്നാൽ എനിക്കുറങ്ങാനാവും.’

കൊക്കരക്കോ എന്ന് മൂന്നുവട്ടം കൂവി, പുവൻകോഴി.

‘നിങ്ങൾക്കാർക്കും താത്പര്യമില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ഞാൻ തനിയെ ഒരു വീടുണ്ടാക്കും. നിങ്ങളുടെ തീരുമാനം തെറ്റായിരുന്നെന്ന് വൈകാതെ മനസ്സിലായിക്കോളും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കാള കുറെ ഉണക്കവിറകുകളും പരന്ന ഇലകളും വളളികളും ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. പകലന്തിയോളം പണിയെടുത്ത് അവൻ ഒന്നാന്തരമൊരു വീടുണ്ടാക്കി. ഉറപ്പുള്ള വാതിലും ജനലും മേൽക്കുരയുമുള്ള വീട്. തണുപ്പെന്തെന്നുപോലുമറിയാതെ അവനതിൽ സുഖമായി ജീവിച്ചു. കുറെക്കാലത്തേക്കുള്ള ആഹാരവും അവനവിടെ സംഭരിച്ചുവെച്ചു.

ദിവസം ചെല്ലുതോറും തണുപ്പ് കൂടിക്കൂടി വന്നു.

‘ചങ്ങാതി, എന്നെക്കൂടി നിന്റെ വീട്ടിൽ കയറ്റാൻ അനുവദിക്കണം,’ ഒരുനാൾ പന്നി തണുത്തു വിറച്ച് കാളയുടെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി അപേക്ഷിച്ചു.

‘അതെന്തിനാ? നിനക്ക് കുഴി കുഴിച്ച് മണ്ണിൽ കഴിഞ്ഞാൽപ്പോരേ?’

കാള പരിഹാസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങനെ പറയരുത്. നീ വാതിൽ തുറന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനീ വീടിന്റെ അടിത്തറ മാഞ്ഞും!’

പന്നി ഭീഷണി മുഴക്കി.

പഴയ സ്നേഹിതനോട് ദയവുതോന്നിയ കാള വാതിൽ തുറന്ന് അവനെ അകത്തു കയറ്റി.

അടുത്ത ദിവസം മുട്ടനാടും അവിടെയെത്തി കാളയോട് അപേക്ഷിച്ചു:

‘കാളച്ചങ്ങാതി, എനിക്ക് തെറ്റുപറ്റി. ഞാൻ കരുതിയതിലും അപ്പുറമാണ് പുറത്തെ തണുപ്പ്. എന്നെക്കൂടി അകത്തു കയറ്റാൻ നീ തയ്യാറാവണം.’

മുട്ടനാടിന്റെ അപേക്ഷ കേട്ട് കാള ചോദിച്ചു:

‘ഏതു തണുപ്പും സഹിക്കാൻ തക്ക രോമക്കുപ്പായം നിനക്കില്ലേ?’

‘അയ്യോ, അങ്ങനെയൊന്നും പറയരുത്. നീ എന്നെ അകത്തു കയറ്റാൻ വിസമ്മതിച്ചാൽ ഞാനീ നിമിഷം നിന്റെ വീടിന്റെ വാതിലും ജനലുകളും ഇടിച്ചു താഴെയിടും!’

മുട്ടനാടിനോടുള്ള സഹതാപംകൊണ്ടും അവൻ പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുമോ എന്ന ഭയംകൊണ്ടും കാള വാതിൽ തുറന്ന് അവനെയും അകത്തു കയറ്റി.

താരാവാണ് പിന്നീടെത്തിയത്. വീടിന്റെ വാതിലിൽ കൊത്തി അത് കാളയെ വിളിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഞാനീ തണുപ്പിൽ മരവിച്ച് ചത്തുപോകും. എനിക്ക് കുറച്ചു സ്ഥലം തന്നുകൂടെ നിന്റെ വീട്ടിൽ?’

‘ഓഹോ, നിനക്ക് കിടക്കാനും പുതയ്ക്കാനും ഒന്നാന്തരം ചിറകുകളുള്ളപ്പോൾ എന്റെ വീടെന്തിനാണ്?’

കാള കളിയാക്കി.

‘അതൊക്കെ പഴയ കാര്യങ്ങളല്ലേ? നീ വാതിൽ തുറക്കാതിരുന്നാൽ ഞാനീ മരത്തടികൾക്കെല്ലാം കൊത്തി വിടവുണ്ടാക്കും.’

താരാവിന്റെ ഭാവം മാറി.

കാളയ്ക്ക് താരാവിനോടു സഹതാപം തോന്നി. തടികൾക്കിടയിൽ വിടവുണ്ടാക്കിയാൽ തണുപ്പ് വീടിനകത്ത് കയറുമെന്നും അവനറിയാമായിരുന്നു. അവൻ വാതിൽ തുറന്ന് താരാവിനെയും അകത്തു കയറ്റി.

പുവൻകോഴിയാണ് ഏറ്റവും ഒടുവിലെത്തിയത്. തണുപ്പുകൊണ്ട് അവന്റെ കൊക്കുകൾ കൂട്ടിയിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ചങ്ങാതി, ദയവായി വാതിൽ തുറക്കൂ. ഞാൻ തണുത്തു മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് എന്നെ വീട്ടിനകത്തു കയറ്റൂ,’ പൂവൻകോഴി ദയനീയമായി പറഞ്ഞു.

‘കൊക്ക് ചിറകിനടിയിൽ പൂഴ്ത്തി മരച്ചുവട്ടിലിരുന്നാൽ നിനക്ക് തണുപ്പേല്ക്കില്ലല്ലോ. പിന്നെ എന്റെ വീട്ടിൽ കയറുന്നതെന്തിനാണ്?’

കാള അവനെ പരിഹസിച്ചു.

‘നീ അതൊക്കെ ഇപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കുകയാണോ? അതൊക്കെ മറന്ന് എന്നെ അകത്തുകയറ്റിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വീടിന്റെ മേൽക്കൂര കൊത്തിപ്പൊട്ടിക്കും!’

പൂവൻകോഴി വീണ്ടും ‘കൊക്കരക്കോ’ എന്ന് നീട്ടിക്കുവി.

കാളയ്ക്ക് കോഴിയോട് താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പോരാത്തതിന് അവന്റെ ഭീഷണിയിൽ കഴമ്പുണ്ടെന്നു തോന്നി. കാള പൂവൻകോഴിയെയും വീട്ടിൽ കയറ്റി.

അങ്ങനെ അഞ്ചു ചങ്ങാതിമാരും കാളവീട്ടിൽ സംഗമിച്ചു. അവർ പരസ്പരം കൗതുകവർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞും ഭക്ഷണം പങ്കിട്ടു കഴിച്ചും ഒന്നിച്ചുറങ്ങിയും ജീവിച്ചു.

അതിനടുത്തായി ദുഷ്ടമായ ഒരു കരടിയും ചെന്നായയും ജീവിച്ചിരുന്നു. കാളവീട്ടിൽ കുറെ ജീവികൾ ഉണ്ടെന്ന് കരടി കേട്ടറിഞ്ഞു. അവൻ ചെന്നായയെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘അതേ, നമുക്ക് കുശാലായ ഭക്ഷണം കിട്ടാൻ ഒരു വഴിയുണ്ട്. ആ വീട്ടിൽ കടന്ന് അതിനുള്ളിലുള്ളവരെക്കൊന്നു പിടിച്ചുതിന്നണം.’

‘അതു നല്ല ആശയംതന്നെ. പക്ഷേ, ആ വീട്ടിലെ താമസക്കാർ ആരെക്കൊന്നെന്ന് ആദ്യം തിരിച്ചറിയണം. നീ തടിമിടുകയുള്ളതാണല്ലോ? അതുകൊണ്ട് നീ തന്നെ പോയി നോക്കി വരണം,’ ചെന്നായ നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘അതു വേണ്ട. കൂതന്ത്രവും കരുത്തും നിനക്കാണ് കൂടുതൽ. നീ തന്നെ പോയി നോക്കിയാൽ മതി. ഞാൻ പുറകെ വരാം,’ കരടി ഒഴിഞ്ഞുമാറി.

‘ശരി. ഞാൻ പോകാം. പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. ഇറച്ചി പങ്കിടുമ്പോൾ എനിക്ക് ഒരോഹരി കൂടുതൽ വേണം,’

ചെന്നായ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

‘സമ്മതം.’

കരടി മുളി.

ചെന്നായ അപ്പോൾത്തന്നെ ചാരിയിട്ടിരുന്ന വാതിൽ അമർത്തി

ത്തുറന്നു. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയതിനാൽ അകത്ത് തീരെ വെളിച്ചമുണ്ടായില്ല. അവൻ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞ് നടക്കുന്നത് മറ്റു മൃഗങ്ങൾ കണ്ടു. കാള ചങ്ങാതിമാരോട് എന്തൊക്കെയോ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി.

കാള മുന്നോട്ടുചെന്ന് ചെന്നായയെ തന്റെ കൊമ്പുകൾക്കിടയിലാക്കി കുടുക്കി നിർത്തി. ഈ തക്കത്തിന് മുട്ടനാട് അവന്റെ വയറ്റിൽ നാലഞ്ച് കുത്തു കുത്തി. പന്നി കശാപ്പുകത്തി തേച്ച് മുർച്ചവെപ്പിച്ചു. ആ ശബ്ദം ചെന്നായ കേട്ടു. ചെന്നായയുടെ കഴുത്തുവെട്ടാനെന്ന ഭാവത്തിൽ പൂവൻകോഴി കത്തിയുമായി അലറിയടുത്തു. ഇതെല്ലാം കേട്ട് വിരണ്ട ചെന്നായ ഒരുവിധത്തിൽ കാളക്കൊമ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് പുറത്തിറങ്ങിയോടി!

വഴിക്കുവെച്ച് അവൻ കരടിയെ കണ്ടു.

‘എന്തായി ആ വീട്ടിൽ പോയിട്ട്? നല്ല ഇളംമാംസമുള്ള ജീവികൾ ധാരാളമുണ്ടോ?’

വായിൽ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് കരടി ചോദിച്ചു.

‘ഹോ, ഞാനൊരുവിധം രക്ഷപ്പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. അവിടെയുള്ളത് സാധാരണ മൃഗങ്ങളൊന്നുമല്ല. ഏതോ ഭൂതങ്ങളും പിശാചുക്കളുമൊക്കെയാണ്. ഞാനവിടെ ചെന്നതും ഒരുവൻ ശുലംകൊണ്ട് എന്നെ കുടുക്കിനിർത്തി. വേറൊരാൾ എന്റെ വയറ്റിൽ ഇരുമ്പുപലക കൊണ്ട് അടിയോടടി. അപ്പോൾ വേറൊരു പിശാച് അകത്ത് കശാപ്പുകത്തി തേയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഒരു പക്ഷിപ്പിശാച് മുർച്ചയുള്ള കത്തിയുമായും ഓടിയെത്തി. ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയതു ഭാഗ്യം!’

അതുകേട്ട് കരടിയും ഭയന്നു.

രണ്ടാളും ആ കാട്ടിൽനിന്നുതന്നെ ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

അങ്ങനെ, ആ അഞ്ചു ചങ്ങാതിമാരും ഒരുമയോടെ കാളവീട്ടിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(നിരവധി പാഠഭേദങ്ങളുള്ള നാടോടിക്കഥയായും ഇതിന് പല ഭാഷകളിലും പ്രചാരമുണ്ട്.)

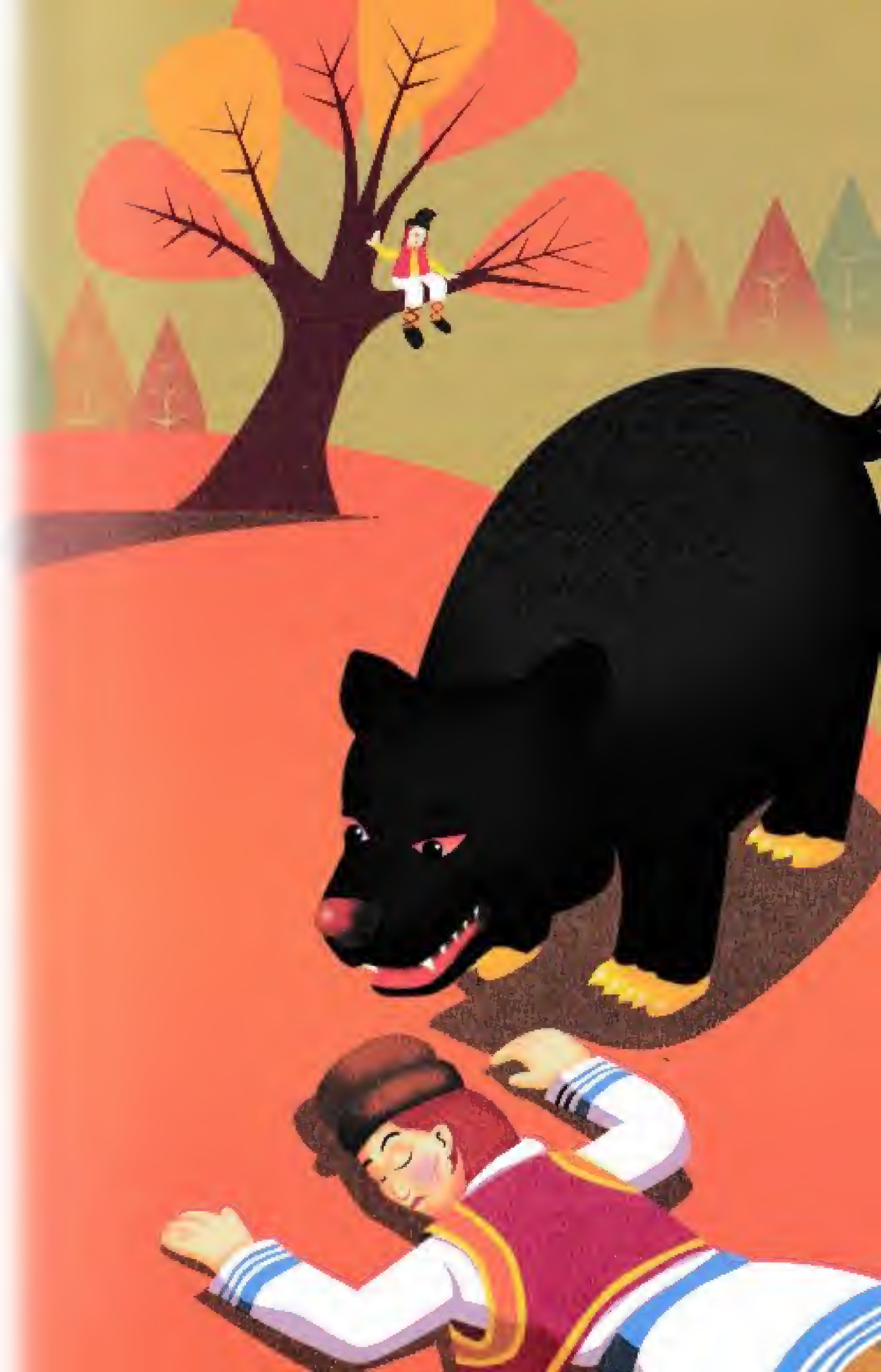
കരടി പറഞ്ഞത്

ഒരിടത്ത് രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അവർ ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. രണ്ടു ശരീരവും ഒരു മനസ്സുമാണ് അവർക്കെന്ന് നാട്ടുകാർ അടക്കം പറഞ്ഞു. ചങ്ങാതിമാരായാൽ ഇങ്ങനെ വേണമെന്ന് വേറെ ചിലർ അവരെ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു.

ഒരുനാൾ നഗരത്തിൽപ്പോയി മടങ്ങുവഴി അവർ ഒരു കൊടുങ്കാട്ടി ലെത്തി. ലോകകാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ചു നടന്ന് അവർക്ക് വഴി തെറ്റി കാട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു കടക്കാനാവാതെ അവർ വിഷമിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഒരലർച്ച കേട്ട് അവർ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

തൊട്ടടുത്ത് ക്രൂരനായ ഒരു കരടി.

അതു കണ്ടോണ്ടതാമസം, സ്നേഹിതരിലൊരാൾ ജീവനും കൊണ്ടോടി അടുത്തുകണ്ട മരത്തിൽ കയറിപ്പറ്റി. മരക്കൊമ്പിലെ ഇലപ്പടർപ്പുകൾക്കിടയിൽ അയാൾ പതുങ്ങിയിരുന്നു. സ്നേഹിതന്റെ കാര്യം അയാൾ ചിന്തിച്ചതുപോലുമില്ല. മണ്ണിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും സ്നേഹിതനും ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു. ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് തനിക്ക് കരടിയിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടാനാവില്ലെന്ന് അയാൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു.

എങ്ങനെയും ജീവൻ രക്ഷിച്ചു മതിയായു. അതിനെത്തുടർന്ന് അയാൾ ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചു.

അതുകൊണ്ട് ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്നവരുടെ മാംസമേ അവ ഭക്ഷിക്കൂ.

കുടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അയാൾ നിലത്ത് കമിഴ്ന്നു കിടന്നു. ശ്വാസംപോലും വിടാതെയാണ് അയാൾ കിടന്നത്. ഇതെല്ലാം മറ്റേയാൾ മരിക്കാൻകൊണ്ട് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കരടി നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തന്റെ ചങ്ങാതിയെ കടിച്ചുകീറുമെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായിരുന്നു. ചങ്ങാതിയെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ചെറുവിരലനക്കാൻപോലും അയാൾ തയ്യാറായില്ല. തന്റെ നില സുരക്ഷിതമായിരിക്കെ, വെറുതെയെത്തിന് അപകടത്തിൽ ചാടണം എന്നതായിരുന്നു അയാളുടെ ചിന്ത.

കരടി കമിഴ്ന്നു കിടക്കുന്ന ആളെക്കണ്ട് വായും പിളർന്ന് അടുത്തെത്തി. അയാൾ അല്പംപോലും ശ്വാസം പുറത്തുവരാതെ വായടച്ച്, നിശ്ചലനായി കിടന്നു. കരടി അയാളുടെ ദേഹമാസകലം മണത്തു നോക്കി. പിന്നെ അയാളെ തൊട്ടുനോക്കി. എന്നിട്ടുമില്ല ഒരനക്കവും!

ഇതൊരു മനുഷ്യന്റെ ശവംതന്നെ, സംശയമില്ല.

ചത്ത മനുഷ്യനെ ആർക്കുവേണം?

കരടി ഒന്നു മുരണ്ട് സ്ഥലം വിട്ടു.

അയാളുടെ മുഖത്തൊക്കെ കരടി മണക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എന്തോ രഹസ്യം പറയുന്നതായാണ് മരിക്കാൻകൊണ്ട് സന്തോഷത്തോടെ അയാൾ അതെന്താണെന്നറിയാൻ അയാൾക്ക് ഉത്കണ്ഠയുണ്ടായി. അയാൾ വേഗം മരത്തിൽനിന്ന് താഴെയിറങ്ങി ചങ്ങാതിയുടെ അടുത്തെത്തി. ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയ ആശ്വാസത്തിൽ അയാൾ നിലത്തുനിന്ന് എഴുന്നേൽക്കുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

‘അല്ല ചങ്ങാതി, നീ രക്ഷപ്പെട്ടല്ലോ. ആശ്വാസം! ഞാനിത്രയുംനേരം മരിക്കാൻകൊണ്ട് നിനക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു,’ അയാൾ കപടസന്തോഷം തട്ടിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘നല്ലത്.’

മറ്റേയാൾ പ്രതികരണം ഒറ്റവാക്കിലൊതുക്കി.

‘ആട്ടെ, ആ കരടി നിന്നോടൊന്നു സ്വകാര്യം പറഞ്ഞത്?’

അയാൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

‘അതോ? അതൊരു ഉപദേശം തന്നെയാണ്. ആപത്ഘട്ടങ്ങളിൽ തൻ കാര്യം നോക്കി ഓടിപ്പോകുന്ന സന്തോഷത്തോടെ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുതെന്ന്!’

ഇതും പറഞ്ഞ് സന്തോഷത്തോടെ തന്റെ വഴിക്കു പോയി. അവരുടെ ചങ്ങാതി പിന്നീട് തുടർന്നില്ല.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(പഞ്ചതന്ത്രം കഥയിലും ചില നാടോടിക്കഥകളിലും ഈ കഥ കാണാം. ഒരു കാലത്ത് റഷ്യൻ നാടോടിസാഹിത്യത്തിലും ഇത് പ്രചരിച്ചിരിക്കണം.)

സ്വർഗപ്രവേശം

റഷ്യയിലൊരിടത്ത് വളരെ മുൻപ് ഒരാൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ഏഴു പതിറ്റാണ്ടുകാലം ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച അയാൾ ചെയ്തതെല്ലാം പാപങ്ങളായിരുന്നു. പിടിച്ചുപറിയും കൊലയും മോഷണവുമെല്ലാം അയാൾ യാതൊരു അറപ്പും കൂടാതെ ചെയ്തു. രക്തക്കറയും പാപക്കറയും അയാളുടെ ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും കളങ്കപ്പെടുത്തി. ജീവിതത്തിലൊരിക്കൽപ്പോലും അയാൾ ക്രിസ്തുവിനെ സ്തുതിക്കുകയോ വിശുദ്ധവേദപുസ്തകം വായിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അയൽക്കാരും പരിചയക്കാരും മെല്ലാം അയാളെ കൂഷ്ഠരോഗിയെന്നപോലെ അകറ്റിനിർത്തി.

ഏഴുപതാം വയസ്സിൽ കർമ്മഫലങ്ങൾ അയാളെ തിരിഞ്ഞുകൊത്തി. മാരകരോഗം ബാധിച്ച് അയാൾ കിടപ്പിലായി. പല ചികിത്സകൾ ചെയ്തെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. രോഗം മുർച്ഛിച്ച് ഉടൻ മരിക്കുമെന്നതോന്നലുണ്ടായപ്പോൾ അയാൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രാർഥിച്ചു:

‘സർവശക്തനായ യേശുദേവാ, സകല പാപികളോടും ദയവുകാട്ടുന്ന അങ്ങ് കൊടുംപാപിയായ ഏനോടും പൊറുക്കേണമേ!’

ഈ പ്രാർഥന ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് അയാൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

അയാളുടെ ആത്മാവ് ഭൗതികശരീരം വിട്ടുയർന്ന് സ്വർഗകവാടത്തിലെത്തി. ആ വാതിലിൽ മുട്ടി പാപിയുടെ ആത്മാവ് പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, എന്നെ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ കരുണ കാട്ടേണമേ!’

‘ആരാണ് സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? ആ ആത്മാവ് ഭൂമിയിലെ ജീവിതകാലത്ത് ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ വിവരിക്കട്ടെ.’

കവാടത്തിനപ്പുറത്തുനിന്നും ഘനഗംഭീരമായ ശബ്ദം ഉയർന്നു. പാപി തന്റെ കെട്ട പ്രവൃത്തികളൊക്കെ ഒന്നും വിടാതെ വിവരിച്ചു. ഒടുവിൽ യേശുവിനെ പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ട് അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചതും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അകത്തുനിന്നും മറുപടിയുണ്ടായി:

‘ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനിമിഷത്തിലൊഴികെ മുഴുവൻ സമയവും അപഥസഞ്ചാരം നടത്തിയ നിങ്ങൾക്ക് സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കാൻ യാതൊരു അർഹതയുമില്ല. തിന്മയുടെ സന്തതികൾക്ക് നരകമാണ് സ്ഥാനം.’

‘എന്നെ ഇത്രവരെ പഴിക്കുന്ന അങ്ങ് ആരാണെന്ന് അറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ദയവായി പറഞ്ഞാലും,’ ആത്മാവ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യനായ പത്രോസ് പുണ്യവാളനാണ്.’

അകത്തുനിന്നും മറുപടി വന്നു. അതു കേട്ട് പാപിയുടെ ആത്മാവ് ഉത്സാഹത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘യേശുദേവന്റെ ഉത്തമശിഷ്യനായ അങ്ങാണോ എന്നെപ്പോലൊരു പാവം ആത്മാവിനെ തള്ളിപ്പറയുന്നത്? ക്ഷമിക്കാനും പൊറുക്കാനുമല്ലേ കർത്താവ് പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? ജീവിതത്തിൽ ചില അപരാധങ്ങളെങ്കിലും അങ്ങേക്കും പിണഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ഉണർന്നിരുന്ന് പ്രാർഥിക്കാൻ ഒരിക്കൽ കർത്താവ് അങ്ങയോട് മൂന്നുവട്ടം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടും അങ്ങ് ഉറങ്ങിപ്പോയത് മറന്നോ? ജീവിതാന്ത്യംവരെ യേശുദേവന്റെ വിശ്വാസിയായിരിക്കുമെന്ന് ശപഥം ചെയ്ത അങ്ങ് കയാഫസ്സിന്റെ മുന്നിൽവെച്ച് കർത്താവിനെ മൂന്നുതവണ തള്ളിപ്പറയുകയും പിന്നീട് അതോർത്ത് ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്തില്ലേ? പിന്നെങ്ങനെയാണ് എന്നെ പാപിയെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച് സ്വർഗത്തിൽനിന്ന് അകറ്റിനിർത്താൻ കഴിയുക?’

അതിന് സ്വർഗകവാടത്തിനപ്പുറത്തുനിന്ന് മറുപടിയുണ്ടായില്ല. പാപിയുടെ ആത്മാവ് അവിടെത്തന്നെ ക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് ആത്മാവ് വീണ്ടും സ്വർഗകവാടത്തിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു.

‘സ്വർഗത്തിന്റെ കാവൽക്കാരാ, ദയവായി എന്നെ അകത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചാലും!’

‘ആരാണ് വാതിലിൽ മുട്ടുന്നത്? അവൻ ഭൂമിയിൽ ചെയ്ത നന്മകളെക്കുറിച്ച് കേൾക്കട്ടെ.’

അകത്തുനിന്നും മറ്റൊരു ശബ്ദം ഉയർന്നു. അത് പത്രോസിന്റേതിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. പാപിയുടെ ആത്മാവ് തന്റെ കൂത്തഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ഉടനെ അകത്തുനിന്നും പരുഷമായ മറുപടി വന്നു:

‘ഹരി, ജീവിതം മുഴുവനും പാപം മാത്രം ചെയ്ത നിനക്ക് ഒരു കാരണവശാലും സ്വർഗത്തിൽ കടക്കാനാവില്ല!’

‘ആരാണ്?’ ആത്മാവ് ചോദിച്ചു.

‘പ്രവാചകനായ ദാവീദ് രാജാവാണ് ഞാൻ.’

ആത്മാവിന് ഉത്തരം കിട്ടി. എന്നാൽ അങ്ങനെയങ്ങ് പിന്മാറാൻ ആത്മാവ് കൂട്ടാക്കിയില്ല.

‘ദാവീദ് രാജാവേ, തെറ്റു ചെയ്യാത്തവരില്ലെന്നും പാപികളുടെ പശ്ചാത്താപംതന്നെ അവരുടെ പാപകർമ്മങ്ങൾക്കുള്ള പ്രായശ്ചിത്തമാണെന്നും നന്നായറിയാവുന്ന അങ്ങ് എനിക്ക് അയിത്തം കല്പിക്കുന്നത് ന്യായമാണോ? യേശുദേവൻ അങ്ങേക്ക് സർവവിധ ഐശ്വര്യങ്ങളും നല്കുകയും മനുഷ്യരോടായി ‘ഇതാ ഒരു മാതൃകാപുരുഷൻ’ എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അങ്ങ് പരസ്പ്രീതിയിൽ അഭിരമിച്ചു. ഊറിയാതെ കൊണ്ട് അയാളുടെ ഭാര്യയെ സ്വന്തമാക്കി. ധനികനായിരുന്നിട്ടും സാധുവിന്റെ ആട്ടിൻകുട്ടിയെ അപഹരിച്ചു. ആ സാധുവിനെ വകവരുത്തി. ഞാൻ ചെയ്ത തെറ്റുകൾ അങ്ങും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അങ്ങ് പശ്ചാത്തപിച്ച് പാപമുക്തി നേടുകയായിരുന്നു. ഞാനും അങ്ങയുടെ പാത തന്നെ പിന്തുടർന്നു. പുണ്യപാപങ്ങളുടെ തുലാസ്സിൽ എനിക്കും അങ്ങേക്കും ഒരേ തൂക്കമാവും. എന്നിട്ടാണോ അങ്ങ് സ്വർഗകവാടത്തിലിരുന്ന് എന്നെ പാപിയെന്നു നിന്ദിക്കുന്നത്?’

പാപിയുടെ ആത്മാവിന്റെ ഈവിധ സംശയങ്ങൾക്ക് അകത്തുനിന്ന് ഒരു മറുപടിയും ലഭിച്ചില്ല. ആത്മാവ് ക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു.

ചെറിയ ഇടവേളയ്ക്കുശേഷം പാപിയുടെ ആത്മാവ് വീണ്ടും സ്വർഗകവാടത്തിൽ മുട്ടി.

‘സ്വർഗത്തിന്റെ കാവൽക്കാരാ, എന്നെ അകത്ത് കടത്തിവിടാൻ ദയവുണ്ടാകേണമേ!’

‘പുറത്താരാണ്? ആരായാലും സ്വർഗപ്രവേശനത്തിന് അയാൾ

എത്രമാത്രം അർഹനാണെന്നറിയണം. അയാളുടെ ജീവിതകാലത്തെ സത്പ്രവൃത്തികൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നറിയട്ടെ.’

അകത്തുനിന്നും തികച്ചും വേറിട്ട മറ്റൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. അതൊരിക്കലും പത്രോസിന്റേതോ ദാവീദ് രാജാവിന്റേതോ ആയിരുന്നില്ലെന്ന് ആത്മാവിനു വ്യക്തമായി. ആത്മാവ് തന്റെ അപഥസഞ്ചാരകഥകൾ വീണ്ടും ഉരുവിട്ടു. അത് പറഞ്ഞുനിർത്തിയതും അകത്തുനിന്നും അറുത്തുമുറിച്ചതുപോലുള്ള മറുപടി വന്നു:

‘ബ്ഹും, കടന്നുപോ ഇവിടന്ന്! ദുരാത്മാക്കൾക്കും കൊടുംപാപികൾക്കുമുള്ളതല്ല സ്വർഗരാജ്യം.’

‘എന്നെ നിർദ്ദയം നിരാകരിക്കുന്ന അങ്ങ് ആരെന്നറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്,’ പാപിയുടെ ആത്മാവ് പറഞ്ഞു.

‘യേശുദേവന്റെ പ്രിയശിഷ്യൻ യോഹന്നാനല്ലാതെ മറ്റൊരുമല്ല ഇത്!’

അകത്തുനിന്നുള്ള മറുപടി കേട്ട് ആത്മാവ് പൂർവാധികം ഉത്സാഹത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘പുണ്യാത്മാവായ യോഹന്നാനേ, തികച്ചും അനുചിതമായ സമീപനം അങ്ങയിൽനിന്നുണ്ടായതെന്തേ? പത്രോസ് പുണ്യവാളനും ദാവീദ് രാജാവും സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിൽനിന്ന് എന്നെ തടഞ്ഞു. എന്നാൽ, യാചിക്കാനും സഹിക്കാനുമറിയുന്ന അങ്ങേക്ക് എന്നെ പ്രവേശിപ്പിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. ‘ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു’ എന്നു പഠിപ്പിച്ച അങ്ങേക്ക് ആരെയെങ്കിലും ദൈവരാജ്യത്തിൽനിന്ന് അകറ്റിനിർത്താനാവുമോ? അതിനു പുറമേ ‘സഹോദരന്മാരേ, പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ’ എന്നും അങ്ങ് പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് അങ്ങേക്ക് മുന്നിൽ രണ്ടു മാർഗങ്ങളേയുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം വിഴുങ്ങുക. അല്ലെങ്കിൽ സ്വർഗകവാടം തുറന്ന് എന്നെ അകത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കുക! അതിൽ ഏതു വേണമെന്ന് അങ്ങേക്ക് തീരുമാനിക്കാം.’

പാപിയുടെ ആത്മാവ് ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ യോഹന്നാൻ ഉത്തരം മുട്ടി. സ്വർഗകവാടം ആത്മാവിനു മുന്നിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. അകത്തേത്തിയ ആത്മാവിനെ യോഹന്നാൻ ആലിംഗനം ചെയ്ത് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോൾ ഒരുശരീരിയുണ്ടായി.

‘പാപമുക്തനാക്കപ്പെട്ട ആത്മാവേ, നീ എന്നോടൊപ്പം സ്വർഗരാജ്യത്തുണ്ടാകും!’

ആ ശബ്ദം യേശുദേവന്റേതാണെന്ന് ആത്മാവ് തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

ആനക്കഥ

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു കൊമ്പനാനയുണ്ടായിരുന്നു. മനുസാക്ഷിയില്ലാത്ത ഒരാളായിരുന്നു അവന്റെ ഉടമസ്ഥൻ. അയാൾ പലപ്പോഴും ആനയെ പട്ടിണിക്കിട്ടു. അതിനൊക്കെ കഠിനമായ ജോലികൾ ചെയ്യിച്ചു. വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടുമ്പോഴും മുട്ടൻതടികൾ ആനയെക്കൊണ്ട് പിടിപ്പിച്ചു. അനവസരങ്ങളിൽപ്പോലും അയാളവനെ മർദ്ദിച്ചു. ആനയോട് കാട്ടുന്ന ക്രൂരത കണ്ട് ഉപദേശിക്കാൻ വന്നവരെപ്പോലും അയാൾ ശകാരിച്ചു.

പാവം കൊമ്പനാന! അവൻ സഹിക്കാവുന്നതിന്റെ പരമാവധി സഹിച്ചു. തനിക്ക് കഴിയുംപോലെയെല്ലാം ആനക്കാരനെ സഹായിച്ചു. എന്നിട്ടും അയാൾക്കു തൃപ്തിയായില്ല. ഒരു ദിവസം, മൂക്കറ്റം മദ്യപിച്ചു വന്ന് ആനക്കാരൻ ആനയോട് എന്തോ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ നാവു കൂഴഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അതെന്തെന്ന് ആനയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞില്ല. ആന അതേ നിലപ് തുടർന്നു. അതു കണ്ട് ആനക്കാരൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അയാൾ തോട്ടികൊണ്ട് ആനയുടെ കാലിൽ മുറിവേല്പിച്ചു. കഠിനമായ വേദനയാൽ അവൻ അലറിവിളിച്ചു.

ആനക്കാരൻ മർദ്ദനം തുടർന്നപ്പോൾ ആനയ്ക്ക് നിയന്ത്രണം തെറ്റി. അവന്റെ ദേഹം പെരുത്തുകയറി. അതുവരെ ആനക്കാരൻ തന്നോടു ചെയ്ത ക്രൂരതകളെല്ലാം അവന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അവൻ മുരണ്ടുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു നടന്ന് ആനക്കാരനെ തുമ്പിക്കൈയാൽ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു. ആനയുടെ ഭാവമാറ്റം അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അയാൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമുൻപേ കൊമ്പനാന തുമ്പിക്കൈ ഉയർത്തി വീണ്ടും അലറി. അയാളെ നിലത്തിട്ട് ആനക്കാരൻ കൊണ്ട് ഒറ്റച്ചവിട്ട്!

ആനക്കാരന്റെ അവസ്ഥ എന്താവാനാണ്?

അയാളുടെ ആകൃതിയിൽ മണ്ണിൽ ഒരു കുഴി രൂപപ്പെട്ടു. ആനക്കാരന്റെ ചത്ത ശരീരം നാട്ടുകാർ വളരെ പണിപ്പെട്ടാണ് ആ കുഴിയിൽനിന്നും പുറത്തെടുത്തത്!

തന്റെ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം കൊമ്പനാന ശാന്തനായി നടന്ന് മരച്ചുവട്ടിൽ പോയി നിന്നു. മറ്റു പാപ്പാന്മാർ ഓടിയെത്തി അവനെ തളയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവൻ അനുസരണയുള്ള കുട്ടിയെപ്പോലെ തലതാഴ്ത്തി നിന്നുകൊടുത്തു.

ആനക്കാരൻ ക്രൂരനായിരുന്നെങ്കിലും അയാളുടെ മരണം ആ ദരിദ്ര കുടുംബത്തെ തളർത്തി. അയാളുടെ ഭാര്യയും മൂന്നു ചെറിയ കുട്ടികളും തനിച്ചായി. ഏക വരുമാനമാർഗമായ ആനക്കാരൻ മരിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ഇനിയെങ്ങനെ കുടുംബം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് ഭാര്യയ്ക്ക് യാതൊരു നിശ്ചയവുമുണ്ടായില്ല. മുഴുകുകയായ ആനക്കാരനാണെങ്കിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ചില്ലിക്കാശുപോലും കരുതിവെച്ചിരുന്നുമില്ല.

പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ദേദം താനും മക്കളും ഒരുമിച്ച് ജീവനൊടുക്കുന്നതാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ രണ്ടുംകല്പിച്ച് ഇളയ മക്കളെ ഒക്കത്തെടുത്ത് മുത്ത മകനെയും കുട്ടി കൊമ്പനാനയുടെ മുന്നിലെത്തി. മൂന്നു മക്കളെയും അവന്റെ മുന്നിൽ നിരത്തി, കണ്ണീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ട് ആനക്കാരന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു:

‘നിനക്കറിയാത്ത യാതൊന്നും ഈ വീട്ടിലില്ല. ഞങ്ങൾക്ക് ചോറു തന്നിരുന്നയാളെയാണ് നീ ചവിട്ടി കൊന്നുകളഞ്ഞത്. ഇനി എനിക്കും മക്കൾക്കും ജീവിക്കാനൊരു വഴിയുമില്ല. ദയവുചെയ്ത് ഞങ്ങളെക്കുടിക്കുന്നു കൊന്നുതാ!’

അവർ മക്കളെ ആനയുടെ അടുത്തേക്ക് നീക്കിനിർത്തി. ആ വാക്കുകൾ ആനയെ പശ്ചാത്താപവിവശനാക്കി. അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവൻ മൂന്നു കുട്ടികളെയും തുമ്പിക്കൈകൊണ്ട് തലോടി. പിന്നെ,

മുത്ത മകനെ വാരിയെടുത്ത് തന്റെ പുറത്തിരുത്തി. അവൻ എന്തിനുള്ള ഭാവമാണെന്ന് ഭാര്യയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല.

കൊമ്പനാന അവനെയുംകൊണ്ടു പോയത് അടുത്തുള്ള കുപ്പിലേക്കാണ്. അവനെ പുറത്തിരുത്തിത്തന്നെ ആന തടി പിടിച്ചു. വൈകീട്ട് കുപ്പുകുടമ കൊടുത്ത പണം ആന അവനെ ഏല്പിച്ചു. പണവുമായി തിരിച്ചെത്തിയ മകനെക്കണ്ട് ആനക്കാരന്റെ ഭാര്യയുടെ കണ്ണു നനഞ്ഞു.

‘ഇനി നീയാണ് ഞങ്ങളുടെ കുടുംബനാഥൻ!’

അവർ അവന്റെ തുമ്പിക്കൈയിൽ തലോടിപ്പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ഒരിക്കൽ ശത്രുവായിരുന്ന കൊമ്പനാന പില്ക്കാലത്ത് ആ കുടുംബത്തിന്റെ താങ്ങുംതണലുമായി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(ഇത് ഇന്ത്യയിൽ നടക്കുന്ന കഥയാണെന്ന് കഥാകാരൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്ത്യയിലെ നാടോടിക്കഥ അദ്ദേഹം ശേഖരിച്ച് പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തതാവണം. തീർച്ചയായും ഈ കഥയ്ക്ക് ഒരു കേരള പശ്ചാത്തലവും അവകാശപ്പെടാം.)

ശരിയായ നേരം, ശരിയായ കാര്യം

മിറ്റു രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തനായ ഒരു രാജാവ് പണ്ട് ഒരു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നു. വിചിത്രമായ ചില സംശയങ്ങൾ ഇടയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാവും. സംശയം തോന്നിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിന് ഉത്തരം കിട്ടുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് ആകെ അസ്വസ്ഥമാകും. തന്റെ സംശയനിവൃത്തിക്കായി ഏതറ്റംവരെയും പോകാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാണ്.

അങ്ങനെയിരിക്കെ രാജാവിന് വീണ്ടും സംശയമുദിച്ചു. ഇത്തവണ ഒന്നല്ല, മൂന്നു സംശയങ്ങൾ. കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ശരിയായ നേരമേത്? ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും പ്രധാനി ആരാണ്? ചെയ്യേണ്ട ശരിയായ കാര്യം ഏതാണ്? ഇവയായിരുന്നു ആ സംശയങ്ങൾ. ഈ സംശയങ്ങൾ വെറുതെയങ്ങ് തോന്നിയതല്ല. ഭരണകാര്യങ്ങൾ കൃത്യനിഷ്ഠയോടെയും ശരിയായും ചെയ്യണമെന്ന് നിർബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അങ്ങനെയൊരു തോന്നലുണ്ടായത്.

രാജാവ് കൊട്ടാരം പണിയിക്കുകയും മന്ത്രിമാരെക്കൊക്കെ വിളിച്ച് തന്റെ സംശയങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചു. അവർ പല ഉത്തരങ്ങളും പറഞ്ഞുനോക്കിയെങ്കിലും അവയൊന്നും രാജാവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. നാടായ നാടുകളിലൊക്കെ രാജവിളംബരം പരസ്യപ്പെടുത്തി. രാജാവിന്റെ മൂന്നു പ്രധാന സംശയങ്ങൾക്ക് തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം നൽകുന്ന പണിതന് നൂറു സ്വർണനാണയങ്ങൾ സമ്മാനമായി നൽകുമെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

പിറ്റേന്ന് മുതൽ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് രാജ്യത്തിനകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും അസംഖ്യം പണിതന്മാരുടെ വരവായി. നൂറു സ്വർണനാണയങ്ങളിലായിരുന്നു അവരുടെയെല്ലാം കണ്ണ്. അവർ രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച് തങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു.

തട്ടിക്കൂട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ആ ഉത്തരങ്ങളൊന്നും രാജാവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ പോന്നതായില്ല. പണിതൻ നിരാശയോടെ മടങ്ങി.

‘മുഖ്യമന്ത്രി, എന്റെ സംശയങ്ങൾക്ക് ശരിയായ മറുപടി നൽകാൻ കഴിവാത്ത ആരുമില്ലെന്നോ? ഇത്ര ദയനീയമാണോ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പണിതരുടെ അവസ്ഥ?’ രാജാവ് തിരക്കി.

‘മഹാരാജാവേ, പണിതരെല്ലാം അങ്ങയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ തോറ്റു മടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് ഒരേയൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇവിടെനിന്നും ഒരുപാട് അകലെയായി മഹാപണിതനായ ഒരു സന്ന്യാസി വനത്തിൽ വസിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകണ്ടാൽ അങ്ങയുടെ സംശയങ്ങൾക്ക് നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം,’ മുഖ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ നമുക്കങ്ങോട്ട് പോയാലോ?’

രാജാവിന് ഉത്സാഹമായി.

‘അരുത് പ്രഭോ. രാജകീയവേഷമണിഞ്ഞെത്തിയാൽ അദ്ദേഹം കാണാൻ സമ്മതിക്കില്ല. തീർത്തും ലളിതമായ വേഷം ധരിക്കുന്നതാണ് ഉചിതം. മഹാരാജാവും മഹാധനികനും സാധാരണക്കാരനുമൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിനു സമമാണ്. പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടയുടൻ ഉത്തരം ലഭിച്ചെന്നും വരില്ല. ക്ഷമയോടെ കാത്തുനിന്നാൽ അങ്ങയെ നിരാശപ്പെടുത്തുകയുമില്ല.’

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ അഭിപ്രായം അംഗീകരിച്ച് രാജാവ് ലളിതവസ്ത്ര ധരിയായി കുതിരപ്പുറത്ത് വനത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. മുഖ്യമന്ത്രിയും മറ്റു ഭടന്മാരും വനാതിർത്തിയിൽ കാത്തുനിന്നതേയുള്ളൂ.

രാജാവ് വനമധ്യത്തിലുള്ള സന്ന്യാസിയുടെ ആശ്രമം കണ്ടെത്തി. ആശ്രമത്തിനു മുന്നിലെ മണ്ണ് കിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു സന്ന്യാസി. കുതിരക്കുളമ്പടിശബ്ദം കേട്ട് അദ്ദേഹം ജോലി നിർത്തി തലയുയർത്തി നോക്കി. രാജാവിനെക്കണ്ട് പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ സന്ന്യാസി പറഞ്ഞു:

‘ആഗതാ, ഈ ആശ്രമത്തിലേക്ക് സ്വാഗതം!’

സന്ന്യാസി വീണ്ടും ജോലിയിലേക്ക് കടന്നു. കൂടുതൽ സംസാരമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. രാജാവ് സന്ന്യാസിയെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണ് സന്ന്യാസി മണ്ണിളക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. രാജാവ് കണ്ഠമനക്കി തന്റെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു:

‘സന്ന്യാസിവര്യാ, മൂന്നു കാര്യങ്ങളിൽ സംശയനിവൃത്തി വരുത്താനാണ് ഞാനിവിടെ വന്നത്.’

അനന്തരം രാജാവ് തന്റെ സംശയങ്ങൾ സന്ന്യാസിക്ക് മുന്നിൽ നിരത്തി. കിളയ്ക്കുന്നതിനിടെ അദ്ദേഹം അതെല്ലാം കേട്ടെങ്കിലും ഒന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. സന്ന്യാസി ക്ഷീണിച്ചു എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽനിന്നും തുമ്പ വാങ്ങി കിളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. സന്ന്യാസി അദ്ദേഹത്തോട് ഒറ്റവാക്കിൽ നന്ദി പറയുക മാത്രം ചെയ്തു. രാജാവ് തന്റെ സംശയങ്ങൾ വീണ്ടും ഉന്നയിച്ചിട്ടും മറുപടിയുണ്ടായില്ല. കിളച്ച് പരിചയമില്ലാതിരുന്നിട്ടുകൂടി രാജാവിന് കുറെയൊക്കെ തൃപ്തി കരമായി ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞു. തുമ്പ പിടിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ പലയിടത്തും തൊലി പോയി. അതൊന്നും കൂട്ടാക്കാതെ അദ്ദേഹം കിളയ്ക്കൽ തുടർന്നു.

രാജാവ് മൂന്നാമതും തന്റെ സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ മുതിർന്നതും ഒരു അലർച്ച കേട്ടു. അതെന്താണെന്നറിയാൻ രാജാവും സന്ന്യാസിയും ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്കു നോക്കി. അപരിചിതനായ ഒരാൾ ദേഹത്തു നിന്നും കൂടുകൂടാ ചോരയൊഴുക്കിക്കൊണ്ട് ഓടിവരുന്നതാണ് അവർ കണ്ടത്. അയാൾ അവർക്ക് മുന്നിലെത്തിയതും മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണുപോയി. മാതൃകമായ മുറിവിൽനിന്നും ഒഴുകിവിണ ചോര അവിടെയെങ്ങും പരന്നു. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ രാജാവ് അവരന്നു നിന്നപ്പോൾ സന്ന്യാസി അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചു:

‘ഈ സമയത്ത് കൈയുംകെട്ടി നില്ക്കുന്നത് ഒട്ടും ഉചിതമല്ല. മുറിവേറ്റ് ഗുരുതരമായി പരിക്കേറ്റയാളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു വേണ്ടത്.’

അതു കേട്ടതും രാജാവ് അയാളുടെ ചോരയിൽ കുതിർന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുമാറ്റി. പിന്നെ അയാളെ വാരിയെടുത്ത് ചുമലിലേറ്റി ആശ്രമത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ കിടത്തി. കിണ്ടിയിലെ വെള്ളംകൊണ്ട് വയറ്റിലെ മുറിവ് കഴുകി വൃത്തിയാക്കി. തന്റെ മേലുടുപ്പഴിച്ച് ആ മുറിവിൽനിന്നൊഴുകിയ ചോര തുടച്ചുമാറ്റി. പലവട്ടം ഇത് ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ ചോരയൊഴുക്ക് നിന്നു. അപ്പോഴേക്കും ബോധം വിണ്ടുകിട്ടിയ അയാൾ ഞരങ്ങാൻ തുടങ്ങി. കൂടിവെള്ളം വേണമെന്ന് അയാൾ ആംഗുത്തിലൂടെ ആവശ്യപ്പെട്ടു. രാജാവ് അയാളുടെ നാവിലേക്ക് വെള്ളം പകർന്നുകൊടുത്തു. മുറിവിൽ പച്ചിലമരുന്നുകൾ വെച്ചുകെട്ടി.

കുറെനേരം കഴിഞ്ഞതും അപരിചിതൻ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. അയാൾ രാജാവിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി കണ്ണീരൊഴുക്കി. വേദനകൊണ്ടാവാം അയാൾ കരയുന്നതെന്ന് രാജാവ് ധരിച്ചു. അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, കരയണ്ട. ശക്തിയുള്ള പച്ചമരുന്നാണ് ഞാൻ മുറിവിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നത്. വൈകാതെ മുറിവുണങ്ങിക്കൊള്ളും.’

അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ അയാളുടെ കരച്ചിൽ ഉച്ചത്തിലായി. അയാൾ രാജാവിന്റെ കാലിൽ പിടിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങനോടു പൊറുക്കണം.’

‘പൊറുക്കാനോ?! എന്നോട് ഒരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത നിങ്ങളോട് ഞാനെന്തിന് ക്ഷമിക്കണം?’

രാജാവ് കാര്യമറിയാതെ അമ്പരന്നു.

‘അല്ല, ഞാനങ്ങയോട് വലിയ പാതകമാണ് ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചത്. സത്യത്തിൽ കുറെ സമയം മുൻപുവരെ ഞാനങ്ങയുടെ ശത്രുവായിരുന്നു. എന്റെ സഹോദരനെ കൊന്ന് കുടുംബം അനാഥമാക്കിയ അങ്ങയെ തനിച്ചു കിട്ടുമ്പോൾ വധിക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടു നടക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. അങ്ങ് സന്നാഹിയെ കാണാൻ വരുന്ന വിവരം ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങയെ കൊല്ലാൻ ആശ്രമത്തിനു പുറത്ത് കാാരയുമായി കുറെനേരം കാത്തിരുന്നു. ആ സമയം അങ്ങയുടെ ഭടന്മാർ എന്നെ കണ്ടെത്തി.

അവരും ഞാനുമായി മല്പിടിത്തമുണ്ടായി. അതിനിടയിൽ എന്റെ കാാര കൊണ്ടുതന്നെയാണ് വയറ്റിൽ മുറിവേറ്റത്. ഭടന്മാരുടെ കണ്ണു വെട്ടിച്ച് ഞാനിങ്ങോട്ട് ഓടിവരികയായിരുന്നു. ഞാൻ ശത്രുവായിക്കണ്ട അങ്ങുതന്നെ എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു! ഞാൻ ചെയ്ത മഹാപരാധത്തിന് എന്തു ശിക്ഷയും അനുഭവിക്കാൻ തയ്യാറാണ്.’

അയാളുടെ തൊണ്ടയിടി. കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച രാജാവ് അയാൾക്ക് മാപ്പുനൽകി. ഭടന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ അയാളെ വീട്ടിലെത്തിക്കാമെന്ന ഉറപ്പും നൽകി. പശ്ചാത്താപവിവശനായ അയാൾ രാജാവിന്റെ പാദങ്ങൾ കണ്ണീരുകൊണ്ട് കഴുകി.

രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങാനൊരുങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ സംശയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മ വന്നത്. അദ്ദേഹം സന്നയാസിയെ വണങ്ങി പറഞ്ഞു:

‘സന്നയാസിവര്യോ, ഞാൻ മടങ്ങുകയാണ്. എന്റെ സംശയങ്ങൾക്ക് വിലയേറിയ മറുപടി നൽകാൻ അങ്ങക്ക് ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സുണ്ടാകണം.’

‘ഇനി ഞാനെന്തു പറയാനാണ്? അവയ്ക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ അങ്ങ് അനുഭവത്തിലൂടെതന്നെ മനസ്സിലാക്കിയില്ലേ?’

ചെറുചിരിയോടെ സന്നയാസി ചോദിച്ചു. രാജാവ് ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ അന്തിച്ചുനിന്നു. അപ്പോൾ സന്നയാസി തുടർന്നു:

‘മഹാരാജാവേ, കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ശരിയായ നേരമേതെന്ന ആദ്യചോദ്യത്തിന് പരികേറ്റ ആ മാനുനെ പരിചരിച്ചതെന്ന് ഞാൻ മറുപടി പറയും. അങ്ങതിന് തയ്യാറായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ചോരവാർന്നു മരിച്ചുപോയേനെ. ചെയ്യേണ്ട ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം യഥാസമയം അയാളുടെ മുറിവ് വൃത്തിയാക്കി ചോരയൊഴുക്ക് നിർത്തി, മരുന്നുവെച്ചു കെട്ടിയതും. ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും പ്രധാനി ആരെന്ന ചോദ്യത്തിനും ഞാൻ ഉത്തരം തരാം. നാം ആരുമായി ഇടപഴകുന്നുവോ അയാൾ തന്നെയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനി.’

രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘അങ്ങയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് സുഘടിതമായ ഉത്തരം നൽകാൻ ആർക്കും കഴിയില്ല. കാരണം, ഇതെല്ലാം ആപേക്ഷികമാണ് എന്നതുതന്നെ. സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അവയും മാറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും.’

സന്നയാസി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ച് യാത്രയാക്കി. സംശയങ്ങൾ നീങ്ങി തെളിഞ്ഞ മനസ്സോടെ രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

മൂന്നു ന്യായവിധികൾ

സമർത്ഥവും സത്യസന്ധവുമായ വിധികളാൽ നാടെങ്ങും ശ്രദ്ധേയനായിരുന്നു ഒരു ന്യായാധിപൻ. ഏതു കൂഴഞ്ഞ് പ്രശ്നത്തിലും അദ്ദേഹം വളരെ വേഗം സമാധാനം കണ്ടെത്തും. എത്ര വിദഗ്ദ്ധരായ കള്ളന്മാർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടാനായില്ല. നാട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികവ് എപ്പോഴും പാടിനടന്നു.

ന്യായാധിപന്റെ അസാധാരണമായ കഴിവുകൾ അയൽനാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ കാതിലുമെത്തി. എന്നാൽ, അദ്ദേഹമത് കണ്ണടച്ചുവിശ്വസിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. ആളുകൾ അതിശയോക്തി കലർത്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതാണ് അവയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ന്യായാധിപന്റെ സാമർത്ഥ്യം നേരിട്ട് പരീക്ഷിച്ചറിയാൻതന്നെ രാജാവ് നിശ്ചയിച്ചു.

രാജാവ് ഒരു വ്യാപാരിയുടെ വേഷം ധരിച്ച്, തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി അയൽനാട്ടിലേക്കു കുതിച്ചു. ന്യായാധിപന്റെ നഗരത്തിനടുത്തെത്തിയതും എല്ലാത്തിയ ഒരു മുടന്തൻ യാചകൻ അദ്ദേഹത്തോട് ഭിക്ഷയാചിച്ചു.

‘പ്രഭോ, ഞാൻ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് ഒരാഴ്ചയായി. വിശന്നു തളർന്ന്

ഞാൻ മരിക്കാറായി. എന്നോടു ദയവു തോന്നി എന്തെങ്കിലും തരണം.'

രാജാവിന് ആ മനുഷ്യനോട് സഹതാപമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം കുപ്പായക്കിഴിയിൽനിന്ന് ഒരുപിടി നാണയമെടുത്ത് അയാൾക്കു നൽകി. വീണ്ടും യാത്ര തുടരാൻ ഭാവിക്ക് വേ, മുടന്തന്റെ അടുത്ത ആവശ്യം വന്നു.

'അങ്ങനികൾ പണം തന്നതിൽ നന്ദിയുണ്ട്. എന്നാൽ, എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു ഉപകാരംകൂടി ചെയ്യണം.'

'ഇനിയെന്താണു വേണ്ടത്? വല്ല കുപ്പായമോ ആരോണമോ ചോദിക്കാനാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ എന്റെ കൈവശം ഒന്നുമില്ല,' രാജാവ് തീർത്തു പറഞ്ഞു.

'അതൊന്നും വേണ്ട യജമാനനേ. അങ്ങു തന്ന പണംകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും വാങ്ങിക്കഴിക്കണമെങ്കിൽ എനിക്ക് പട്ടണമധ്യത്തിലെത്തണം. മുടന്തി മുടന്തി എനിക്കിപ്പോഴൊന്നും അവിടെയെത്താനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ദയവുചെയ്ത് എന്നെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറ്റി കവലയിൽ എത്തിക്കണം,' യാചകൻ തൊഴുക്കുകയോടെ പറഞ്ഞു.

യാചകനാണെങ്കിലും മുടന്തൻ മാനുഷമായതും വൃത്തിയുള്ളതുമായ വേഷമാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് രാജാവ് അയാളെ തന്റെ പുറകിലിരിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. അദ്ദേഹം കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ചപ്പോൾ കുതിര മുന്നോട്ടു പോഞ്ഞു.

നഗരമധ്യത്തിലെത്തിയപ്പോൾ രാജാവ് മുടന്തനോടു പറഞ്ഞു:

'ഓ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ സ്ഥലമെത്തി. വേഗം ഇറങ്ങിക്കൊള്ളൂ.'

എന്നാൽ, യാചകനായ മുടന്തന്റെ ഭാവം പെട്ടെന്നു മാറി. അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ഇറങ്ങാൻ തയ്യാറായില്ല. അയാൾ പരുഷമായി പറഞ്ഞു:

'ഇതു നല്ല കഥ! ഞാനെന്തിനാണ് എന്റെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ഇറങ്ങുന്നത്! എന്റെ കുതിരപ്പുറത്ത് നിങ്ങളെ ഇരുത്തി ഇവിടെയെത്തിച്ചത് എന്റെ ഔദാര്യം. എന്നിട്ടിപ്പോൾ നിങ്ങൾ, ഉടമയായ എന്നോട് കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങാൻ പറയുന്നു. ഇത്ര വിചിത്രമായ കാര്യം എവിടെയെങ്കിലും കേട്ടുകേൾവിയുണ്ടോ? നിങ്ങളുടെ വാക്കുകേട്ട് എന്റെ കുതിരയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ല.'

ഇതു കേട്ട് രാജാവ് തരിച്ചുനിന്നു.

അവരുടെ വാഗ്ദാനം കേട്ട് ആളുകൾ തടിച്ചുകൂടി. രാജാവും മുടന്തനും തങ്ങളുടെ നിലപാടുകളിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. ഒടുവിൽ നാട്ടുകാർതന്നെ അവരെ ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചു.

അവർ ചെല്ലുമ്പോൾ ന്യായാധിപൻ രണ്ടു തർക്കങ്ങൾ കേൾക്കു

കയായിരുന്നു. ആദ്യത്തേത് ഒരു ജ്ഞാനിയുടെയും കർഷകന്റെയും തർക്കം. രണ്ടാമത്തേത് കശാപ്പുകാരന്റെയും എണ്ണവ്യാപാരിയുടെയും തർക്കവും. തങ്ങളുടെ ഊഴം കാത്തുനിന്ന രാജാവും മുടന്തനും അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു.

ജ്ഞാനിയോടും കർഷകനോടുമൊപ്പം സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ ചൂണ്ടി ജ്ഞാനി പറഞ്ഞു:

'പ്രഭോ, ഈ നില്ക്കുന്ന സ്ത്രീ ഊമയും ബധിരയും നിരാലംബയുമാണ്. അവളെ ഞാനാണ് വിവാഹം കഴിച്ചത്. ഞങ്ങൾ സുഖമായി ജീവിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഇയാൾ വന്ന് ഇവൾ തന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു പറഞ്ഞ് പ്രശ്നമുണ്ടാക്കുകയാണ്. ഇയാളുടെ ശല്യംമൂലം ഇവൾക്ക് ഓർമശക്തിയും കുറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഭർത്താവാരാണെന്നതിൽ ഇവൾ തന്നെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലാണ്. അങ്ങിതിനൊരു പരിഹാരം കാണണം.'

'ഈ, നിങ്ങൾക്കെന്താണ് പറയാനുള്ളത്?'

ന്യായാധിപൻ കർഷകനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

'തിരുമനസ്സേ, പച്ചക്കള്ളമാണ് ഇയാൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം. ഞാൻ താലികെട്ടി കൂടെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന പെണ്ണിനെയാണ് ഇയാൾ സ്വന്തമെന്നവകാശപ്പെട്ട് വന്നിരിക്കുന്നത്. മുൻപാണെങ്കിൽ ഇവൾ തന്നെ അങ്ങയോട് സത്യം പറഞ്ഞേനെ. ഇപ്പോൾ അതിനും കഴിയില്ല. ഈ ദുഷ്ടന്റെ ശല്യംമൂലം അവൾക്ക് ഓർമതന്നെ ഇല്ലാതായി. ഇനി അങ്ങു മാത്രമാണ് എനിക്കൊരു അത്താണി.'

കർഷകനും വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞ് ന്യായാധിപൻ ഇരുവരോടും നിർദ്ദേശിച്ചു:

'നിങ്ങൾ ഇവളെ കോടതിയിൽ നിർത്തി മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളൂ. നാളെ രാവിലെ രണ്ടാളും വന്നാൽ മതി. ഇവളുടെ കാര്യത്തിൽ ഞാനൊരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കാം.'

ജ്ഞാനിയും കർഷകനും തിരിച്ചുപോയി. ന്യായാധിപൻ അവളെ അകത്തെ മുറിയിലാക്കി.

അടുത്തതായി ന്യായാധിപൻ കശാപ്പുകാരന്റെയും എണ്ണവ്യാപാരിയുടെയും നേരെ തിരിഞ്ഞ് ചോദിച്ചു:

'എന്താണ് നിങ്ങളുടെ പരാതി?'

'പ്രഭോ, ഞാനൊരു കശാപ്പുകാരനാണ്. എനിക്ക് കുറച്ച് എണ്ണയുടെ ആവശ്യം വന്നപ്പോൾ ഞാനിയാളുടെ കടയിൽനിന്നും ഒരു കുപ്പി എണ്ണ വാങ്ങി. അതിന്റെ വില കൊടുക്കാനായി പണസഞ്ചി എടുത്തതും

അയാൾ അതു പിടിച്ചുവാങ്ങി. പണസഞ്ചി അയാളുടേതാണെന്നാണ് ഇപ്പോൾ പറയുന്നത്. അങ്ങിതിൽ ഇടപെട്ട് എന്റെ സഞ്ചി തിരികെ തരണം,' കശാപ്പുകാരൻ വിശദീകരിച്ചു.

'നേരാനോ ഞാനി കേൾക്കുന്നത്?' ന്യായാധിപൻ എണ്ണവ്യാപാരിയോട് തിരക്കി.

'പകൽപോലെ പച്ചക്കള്ളമാണ് ഇയാൾ പറയുന്നത്. ഉണ്ടായതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ ഞാൻ പറയാം. എണ്ണ ചോദിച്ചാണ് ഇയാൾ എന്റെ കടയിൽ വന്നത്. ഞാനിയാൾക്ക് എണ്ണ പകർന്നുകൊടുത്തു. ഇയാളുടെ കൈയിൽ ഒരു സ്വർണനാണയമാണുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞു. ഞാനതു വിശ്വസിച്ചു എന്റെ പണസഞ്ചിയിൽനിന്നും ബാക്കി പണമെടുത്തതും ഇയാൾ സഞ്ചിയിൽ കടന്നുപിടിച്ച് അത് തന്റേതാണെന്ന് വിളിച്ചുകൂവി. തർക്കം മുത്തപ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു പോുന്നത്. അങ്ങ് ഇതിലൊരു തീർപ്പുണ്ടാക്കണം,' എണ്ണവ്യാപാരി വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'ശരി. ഈ പണസഞ്ചി ഇവിടെ വെച്ചിട്ട് രണ്ടാളും പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. രാവിലെ രണ്ടുപേരും കോടതിയിലെത്തണം. പണസഞ്ചിയുടെ ഉടമയെ അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ കണ്ടെത്താം.'

ന്യായാധിപൻ അവരെ പറഞ്ഞയച്ചു.

തുടർന്ന്, വ്യാപാരിവേഷത്തിലെത്തിയ രാജാവിന്റെയും യാചകനായ മുടന്തന്റെയും പരാതികളും ന്യായാധിപൻ വിശദീകരിച്ചുകേട്ടു. അല്പമൊന്നാലിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'രണ്ടു പേർ പറഞ്ഞതും ഞാൻ കേട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ കുതിരയെ ഇവിടെ നിർത്തിയിട്ട് രണ്ടാളും പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. രാവിലെ ഇവിടെയെത്തുവോൾ കുതിരയെ യഥാർത്ഥ ഉടമയ്ക്ക് കിട്ടും.'

അവരും മടങ്ങി.

ന്യായാധിപൻ തന്റേതടക്കമുള്ള മൂന്നു തർക്കങ്ങളിലും എങ്ങനെ സത്യാവസ്ഥ തെളിയിക്കുമെന്ന ചിന്തയായിരുന്നു രാത്രി മുഴുവനും രാജാവിന്റെ മനസ്സിൽ.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെതന്നെ ആറുപേരും കോടതിയിലെത്തി.

ആദ്യത്തെ വിധി ജ്ഞാനിയുടെയും കർഷകന്റെയും കാര്യത്തിലായിരുന്നു. സ്ത്രീയെ ജ്ഞാനിക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ട് ന്യായാധിപൻ പറഞ്ഞു:

'ഇവൾ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയാണ്. കള്ളത്തരം പറഞ്ഞ് കോടതിയെ കബളിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കർഷകന് നൂറടി ശിക്ഷയായി വിധിക്കുന്നു!'

ഭാര്യയെ തിരിച്ചു കിട്ടിയതിൽ ജ്ഞാനി സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹം

ന്യായാധിപനു നന്ദിപറഞ്ഞ് അവളെയും കുട്ടി മടങ്ങി. ചതിയൻ കർഷകന് ശിക്ഷയും കിട്ടി.

കശാപ്പുകാരനും എണ്ണവ്യാപാരിയും തമ്മിലുള്ള തർക്കത്തിൽ സത്യം ആരുടെ ഭാഗത്താണെന്നറിയാൻ രാജാവിന് താത്പര്യം ജനിച്ചു. ന്യായാധിപന്റെ വിധി കേൾക്കാനായി അദ്ദേഹം കാതുകൂർപ്പിച്ചു നിന്നു.

‘ഈ പണസഞ്ചി കശാപ്പുകാരന്റേതാണ്. ഇതു സ്വന്തമാക്കാനായി പച്ചക്കള്ളം പറയുകയാണ് എണ്ണവ്യാപാരി ചെയ്തത്. ആ കുറ്റത്തിനു ശിക്ഷയായി എണ്ണവ്യാപാരിയെ മൂക്കാലിയിൽ കെട്ടി നൂറടി കൊടുക്കണം.’

പണസഞ്ചി തിരികെ വാങ്ങി കശാപ്പുകാരൻ നിരമനസ്സോടെ മടങ്ങി. കുബുദ്ധിയായ എണ്ണവ്യാപാരി മൂക്കാലിയിൽക്കിടന്ന് അടി കൊണ്ടു പുളഞ്ഞു.

‘ഇനി നിങ്ങളുടെ കാര്യമാണുള്ളത്. അതിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിന് എനിക്ക് അല്പംകൂടി സാവകാശം വേണം. ഞാനാദ്യം കച്ചവടക്കാരനെയും കുട്ടി കുതിരലായത്തിലേക്ക് പോകും. പിന്നെ മുടന്തനെയും അവിടെയെത്തിക്കും. നിങ്ങളിൽ ആർക്കാണ് ലായത്തിലെ നിരവധി കുതിരകളിൽനിന്ന് ആ കുതിരയെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നതെന്നു നോക്കാം,’ ന്യായാധിപൻ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കതിനു കഴിയും,’ രാജാവ് ആത്മവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

‘എനിക്കും കഴിയും,’ മുടന്തനും വിട്ടില്ല.

ന്യായാധിപൻ ആദ്യം രാജാവിനെയും പിന്നെ മുടന്തനെയും കുതിരലായത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി. രണ്ടുപേരും കുതിരയെ തിരിച്ചറിയുകയും അത് തന്റേതാണെന്ന് വാദിക്കുകയും ചെയ്തു. കോടതിമുറിയിലെത്തും വരെ അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് ന്യായാധിപൻ വിധി പറഞ്ഞു:

‘യാതൊരു സംശയവും വേണ്ട. ഈ കുതിര മുടന്തന്റെയല്ല. കോടതിക്കു മുന്നിൽ കളവുപറഞ്ഞ മുടന്തന് ചമ്മട്ടികൊണ്ട് നൂറടി കൊടുക്കട്ടെ!’

ന്യായാധിപന്റെ കല്പന നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു.

‘എന്റെ വിധിയിൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും പരാതിയുണ്ടോ?’

അദ്ദേഹം രാജാവിനോടു ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല. എന്നെ സംബന്ധിച്ച് ഏറെ തൃപ്തികരമാണ് ഈ വിധി. എന്നാലും ഒരു സംശയം ബാക്കിയുണ്ട്. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കുതിരയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടും അതിന്റെ യഥാർഥ ഉടമ ഞാനാണെന്ന് അങ്ങ് എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി?’ രാജാവ് ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതോ? നിങ്ങൾ രണ്ടാളും കുതിരയെ തിരിച്ചറിയുമെന്ന് എനിക്കു മുൻപേ അറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചത് അതല്ല. കുതിരയ്ക്കു നിങ്ങളെ കാണുമ്പോഴുള്ള ഭാവമാറ്റത്തിലായിരുന്നു എനിക്കു താത്പര്യം. നിങ്ങളെ കണ്ടതും കുതിര പരിചയം ഭാവിച്ച് നേരെ നോക്കുകയും സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, മുടന്തൻ അവിടെയെത്തിയതും കുതിര അമറുകയും അനിഷ്ടം പ്രകടിപ്പിക്കുമാർ കുതറുകയുമാണുണ്ടായത്. പിന്നെയൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ ഞാനെന്തിന് മടിക്കണം?’

ന്യായാധിപന്റെ വിശദീകരണം രാജാവിന് ബോധിച്ചു. അദ്ദേഹം താനാണെന്നും ഈ നഗരത്തിൽ വന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തെന്നും ന്യായാധിപനോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു. ന്യായാധിപന്റെ മികവിനെ വാനോളം പുകഴ്ത്താനും രാജാവ് മറന്നില്ല.

‘എനിക്ക് ഒരാഗ്രഹംകൂടിയുണ്ട്. ജ്ഞാനിയുടെയും കശാപ്പുകാരന്റെയും ഭാഗത്താണ് സത്യമെന്ന് അങ്ങ് എങ്ങനെയാണ് കണ്ടെത്തിയത്?’ രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘പറയാം. അവർ പോയതിനുശേഷം ഞാനാ സ്ത്രീയെ വിളിച്ച് ഒരു കുപ്പിയിൽ എണ്ണ നിറയ്ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ പാത്രവും കുപ്പിയും മെല്ലാം നന്നായി കഴുകി തുടച്ച് എണ്ണ നിറച്ചു. അതിനു മുൻപും പിൻപും കൈ കഴുകി ശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ വസ്ത്രത്തിൽ അല്പവും എണ്ണ പറ്റാതെ ഏറെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമാണ് അവളതു ചെയ്തത്. എല്ലാ പ്രവൃത്തിയിലും അവളൊരു കുലീനയാണെന്നു തെളിയിച്ചു. ഈ അച്ചടക്കം ഒരു കർഷകന്റെ ഭാര്യയിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാനാവില്ല.’

ന്യായാധിപൻ വിവരിച്ചു.

‘എങ്കിൽ, കശാപ്പുകാരന്റേതാണ് പണസഞ്ചിയെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതോ?’

രാജാവിന്റെ ആ ചോദ്യത്തിനും ന്യായാധിപൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘അല്പം കൂഴഞ്ഞ പ്രശ്നമായിരുന്നു അത്. ആ പണസഞ്ചിയിൽ നിറയെ നാണയങ്ങളായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു പാത്രത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടുവെച്ചു. അതിൽ ചില നാണയങ്ങളിൽ ഉണങ്ങിയ ചോരപ്പാട് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. നാണയങ്ങളിൽനിന്ന് എണ്ണമയം വെള്ളത്തിൽ പരക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ഞാൻ നോക്കി. അതൊട്ടും കാണാനായില്ല. എണ്ണവ്യാപാരിയുടെ തായിരുന്നു പണസഞ്ചിയെങ്കിൽ അതിൽ കുറച്ചെങ്കിലും എണ്ണ പറ്റാതിരിക്കില്ല. അങ്ങനെ ഞാനതിന്റെ ഉടമയെ കണ്ടെത്തി,’ ന്യായാധിപൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘താങ്കൾ യഥാർത്ഥ ന്യായാധിപൻതന്നെ! അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രജകൾക്കെല്ലാം നീതി ഉറപ്പാവുകയും ചെയ്യും.’
രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു.

ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി

(റീർബൽ, തെന്നാലി രാമൻ, മര്യാദരാമൻ തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ കഥാനായകന്മാരുടെ ന്യായവിധികളുമായി സാദൃശ്യമുള്ള കഥയാണിത്.)

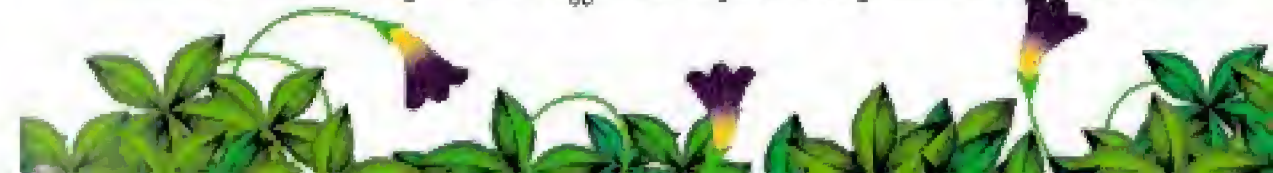

വസീലിസ എന്ന തവള രാജകുമാരി

വളരെ മുൻപ് റഷ്യയിലെ ഒരു രാജാവ് മൂന്ന് ആൺമക്കളോടൊപ്പം താമസിച്ചിരുന്നു. അസുഖം ബാധിച്ച് രാജ്ഞി മരണമടഞ്ഞതിനാൽ രാജാവാണ് മൂന്നു മക്കളെയും വളർത്തിയത്. മുവറ്റും സമർത്ഥരായി വളർന്ന് യൗവനദശയെ പ്രാപിച്ചു. അവർക്ക് വിവാഹപ്രായമായെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് ഒരുനാൾ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ വളർന്ന് വിവാഹപ്രായത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയും വൈകാതെ നിങ്ങളുടെ വിവാഹം നടക്കണം. വിവാഹമെന്നത് നിങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ കാര്യമായതിനാൽ ഇണങ്ങുന്ന വധുക്കളെ നിങ്ങൾതന്നെ കണ്ടെത്തണം. ആ കണ്ടെത്തൽ അല്പവും പിഴയ്ക്കരുത്.’

‘പിതാവേ, ഞങ്ങളിതുവരെ അങ്ങയെ അനുസരിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. ഇക്കാര്യത്തിലും അതുതന്നെ ചെയ്യും. എന്നാൽ, ഞങ്ങൾക്ക് ലോകപരിചയം നന്നേ കുറവാണ്ല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ചോദിക്കുകയാണ്,

എങ്ങനെയാണ് ഞങ്ങൾ അനുയോജ്യമായ വധുക്കളെ കണ്ടെത്തേണ്ടത്?

മുത്ത മകൻ സംശയം ഉന്നയിച്ചു.

‘പറയാം, ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടോളൂ. നിങ്ങൾ മുവരും സ്വർണത്തിന്റെ വില്ലിൽ ചെമ്പുകൊണ്ടുള്ള അമ്പു കുലയ്ക്കണം. അത് എവിടെ ചെമ്പു വീഴുന്നുവോ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നും നിങ്ങൾക്ക് വധുവിനെ ലഭിക്കും. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

രാജാവ് മക്കളെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

അവർ പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിച്ചു. മുവരും കൊട്ടാരമുറ്റത്ത് നിന്നുനിന്ന് ഒരേസമയം സ്വർണവില്ലിൽ ചെമ്പു കുലച്ചു. മൂന്നും വ്യത്യസ്ത ദേശങ്ങളിലേക്ക് പാഞ്ഞു. കുമാരന്മാർ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി അമ്പു പതിച്ച സ്ഥലം കണ്ടെത്താൻ യാത്രയായി.

ദൂരെയുള്ള നഗരത്തിലെ ഒരു ധനികന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്താണ് മുത്ത കുമാരന്റെ അമ്പു പതിച്ചത്. ധനികന്റെ സുന്ദരിയായ മകൾ ഓടിച്ചെന്ന് ആ അമ്പ് കൈയിലെടുത്തു. അവളത് പിതാവിനെ ഏല്പിച്ചു. അത് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, ഈ അമ്പയച്ചയാൾ തീർച്ചയായും സാധാരണക്കാരനല്ല. തന്റെ അമ്പിനെ പിന്തുടർന്ന് അയാളിവിടെ എത്താതിരിക്കില്ല. നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ അയാൾ സമ്മതിച്ചാൽ മാത്രമേ അമ്പ് തിരിച്ചു കൊടുക്കൂ എന്ന് തീർത്തു പറയുകയും വേണം.’

അവൾ സമ്മതിച്ചു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുത്ത രാജകുമാരൻ കുതിരപ്പുറത്ത് അവിടെയെത്തി. തന്റെ അമ്പുമായി ഒരു സുന്ദരിയും ധനികനും നില്ക്കുന്നത് കണ്ട് അവൻ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാനയച്ച അമ്പാണിത്. അത് തിരികെ വാങ്ങാനെത്തിയതാണ്. കൂട്ടത്തിൽ നിങ്ങളെയൊന്ന് പരിചയപ്പെടണമെന്നു മൂണ്ട്.’

മുത്ത രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനേന്താ? ഞാൻ ഈ നഗരത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ധനികനാണ്. ഇതെന്റെ ഏക മകൾ. നിങ്ങളുടെ അമ്പ് ഞാനും ശ്രദ്ധിച്ചതാണ്. അത് ഉടമസ്ഥൻ കൊടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നും പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, അവളൊരു പിടി വാശിക്കാരിയാണ്. അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചാലേ അമ്പു തിരികെ തരു എന്നാണ് അവൾ പറയുന്നത്,’ ധനികൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ രാജകുമാരന്റെ സന്തോഷം ഇരട്ടിച്ചു. ‘രോഗി ഇച്ഛിച്ചതും പാല്, വൈദ്യൻ കല്പിച്ചതും പാല്’ എന്ന് പറയുംപോലെതന്നെ, അതിസുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടി. ഇപ്പോഴിതാ അവൾക്കു തന്നെ ഇഷ്ടമാണെന്നും അറിയുന്നു. സന്തോഷിക്കാൻ ഇതിൽപ്പരം എന്തു വേണം? കൂടുതലൊന്നുമലോചിക്കാതെ രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു.

‘നൂറുവട്ടം സമ്മതം!’

അതു കേട്ട് ധനികന്റെ മകളും അതിരറ്റ് ആഹ്ലാദിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ രാജകുമാരനയച്ച അമ്പു ചെമ്പുവീണത് മറ്റൊരു നഗരത്തിലെ പ്രമുഖ വ്യവസായിയുടെ വീടിനു മുന്നിലാണ്. അയാളുടെ മകൾ ആ അമ്പ് കണ്ടെത്തി. അസാധാരണമായ അമ്പാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ വ്യവസായി അതിന്റെ ഉടമയെ മകൾക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്ന് ഉറപ്പുതന്നാലേ അമ്പു തരു എന്ന് ഉടമയോടു പറയാൻ മകളെ അയാൾ ചട്ടംകെട്ടി. ആളെ കാണുംമുൻപുതന്നെ അവൾ അവനെ പ്രണയിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു.

അധികം വൈകാതെ അമ്പന്വേഷിച്ച് രണ്ടാമത്തെ കുമാരൻ അവിടെയെത്തി. സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ കൈയിലാണ് താനയച്ച അമ്പ് എത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞ് അവൻ സന്തോഷിച്ചു. അവൻ അവളോട് അനുരാഗം തോന്നി. രാജകുമാരൻ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി അവരെ വിശദമായി പരിചയപ്പെട്ടു. വ്യവസായിയിൽനിന്നും മകളുടെ വ്യവസ്ഥ കേട്ടപ്പോൾ രാജകുമാരൻ അകമേ സന്തോഷിച്ചു. അവളുമായുള്ള വിവാഹത്തിന് സമ്മതമറിയിച്ച് അവൻ അമ്പുമായി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

മുത്ത കുമാരന്മാരുടെ കാര്യം ഭദ്രമായപ്പോൾ, ഇളയ രാജകുമാരനായ ഇവാൻ സറേവിച്ചിന്റെ കാര്യം അത്രയൊന്നും ശുഭകരമായില്ല. ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടേതിനെക്കാൾ പത്തിരട്ടി വേഗതയിലാണ് അവനയച്ച അമ്പ് പാഞ്ഞുപോയത്. കാടും മലയും കടന്ന് കടലും ഗ്രാമവും നഗരവും കടന്ന് അതെവിടെയോ കാണാതായി! അതു കിട്ടിയാലല്ലേ വധുവിനെ കണ്ടെത്താനാവൂ? ഇവാൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി മിന്നൽവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു. ദിവസങ്ങളോളം തിരഞ്ഞെടുത്ത തന്റെ അമ്പിന്റെ പൊടിപോലും കണ്ടെത്താൻ അവനായില്ല. പലയിടത്തും അലഞ്ഞു നടന്ന് അവനാകെ ക്ഷീണിച്ചു. നിരാശനായി മടങ്ങുമ്പോഴാണ്, വഴിയോരത്തെ ചതുപ്പുനിലത്ത് എന്തോ മിന്നുന്നു! അവൻ കുതിരപ്പുറത്തു നിന്നിറങ്ങി അങ്ങോട്ടു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾക്കണ്ട കാഴ്ച അവനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി.

തന്റെ അമ്പും കടിച്ചുപിടിച്ച്, വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ ഒരു പെൺ തവള!

ഇവാൻ ആകെ നിരാശ തോന്നി. തന്റെ കാലക്കേടിനെ പഴിച്ച് അവൻ തവളയോട് പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് തവളേ, അതെന്റെ അമ്പാണ്. എനിക്കിണങ്ങുന്ന വധുവിനെ കണ്ടെത്താനായി അയച്ചതാണിത്. അമ്പ് എവിടെച്ചെന്നു വീഴുന്നുവോ, ആ സ്ഥലത്തുനിന്ന് വധുവിനെ സ്വീകരിക്കാനാണ് പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശം. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ എന്റെ അമ്പു കിട്ടിയത് നിനക്കും. നിനക്കതു കൊണ്ട് യാതൊരു ഗുണവുമില്ലല്ലോ. അതിങ്ങു തിരിച്ചു തന്നേക്ക്.’

അതു കേട്ടതും തവളയുടെ ഭാവം മാറി. ‘ക്ലോം, ക്ലോം’ എന്നു കരഞ്ഞ് തവള പറഞ്ഞു:

‘പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ നിരസിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തോട് നിങ്ങൾക്ക് മതിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണം. അതിനു സമ്മതിച്ചാലേ ഞാനീ അമ്പ് തരൂ.’

തവള പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഇവാൻ തരിച്ചുനിന്നു.

‘നീയെന്തു ഭ്രാന്താണ് ഈ പറയുന്നത്? മനുഷ്യനും രാജകുമാരനുമായ ഞാൻ ചതുപ്പിൽ കഴിയുന്ന നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാനോ? സമനില തെറ്റാതെ ആരെങ്കിലും ഇത്തരമൊരു കാര്യം ചിന്തിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുമോ?’

ഇവാന്റെ വാക്കുകൾക്ക് കാതുകൊടുക്കാൻ തവള തയ്യാറായില്ല.

‘നിങ്ങളെന്നെ വിവാഹം ചെയ്തേ തീരു. ഒരു തവളയുടെ ഭർത്താവായ കാനാവും നിങ്ങളുടെ തലവിധി. കാഴ്ചയിൽ ഞാനൊരു തവളയാണെങ്കിലും നിങ്ങളെ എന്നും പരിചരിക്കാൻ കഴിയുന്ന മനസ്സെനിക്കുണ്ട്,’ തവള പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ ആകെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. അച്ഛന്റെ നിർദ്ദേശം അവഗണിച്ച് തവളയെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നത് തെറ്റാണ്. തവളയെ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ താൻ പരിഹാസ്യനാവുകയും ചെയ്യും.

‘രാജകുമാര, രണ്ടിലൊന്ന് വേഗം പറയൂ. അച്ഛന്റെ വാക്കുകളെ മാനിച്ച് എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നോ, ജനാക്ഷേപം ഭയന്ന് എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നോ?’

തവളയുടെ ചോദ്യം അവനെ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥനാക്കി. കുറെ നേരം പലവിധ ചിന്തകളിൽ മുഴുകി അവനിരുന്നു. തവളയുടെ ഭർത്തൃസ്ഥാനം തന്റെ നിയോഗമായിരിക്കാം എന്നു സമാധാനിച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു:

‘എനിക്ക് സമ്മതമാണ്.’

അതുകേട്ട് തവളയ്ക്ക് സന്തോഷം സഹിക്കാനായില്ല. അത് ‘പോക്ലോം’ എന്നു കരഞ്ഞ് ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് ഇവാന്റെ തോളിൽ കയറിയിരുന്നു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവൻ അവളെയുംകൊണ്ട് നടന്നു.

മൂന്നു കുമാരന്മാരും കൊട്ടാരത്തിലെത്തി പിതാവിനെക്കണ്ട് വധുവിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. ഇവാൻ കണ്ടെത്തിയ വധു ഒരു പെൺതവളയാണെന്നറിഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അവനെ കണക്കിനു കളിയാക്കി. അവരവനെ ‘തവളരാജകുമാരൻ’ എന്നു പരിഹാസിച്ചു വിളിച്ചു. എന്നാൽ, രാജാവ് അവന് അപ്രിയമായി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

അടുത്ത ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ മൂന്നു കുമാരന്മാരുടെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. മുത്ത കുമാരൻ ധനികപുത്രിയെയും രണ്ടാമത്തെ കുമാരൻ വ്യവസായിയുടെ പുത്രിയെയും വിവാഹം കഴിച്ചു. ഇവാൻ തവളയെ വിവാഹം ചെയ്തത് നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം കൗതുകം പകർന്നു. പലരും അടക്കിച്ചിരിച്ചു. ചിലർ അവന്റെ ദുരവസ്ഥയോർത്ത് സഹതപിച്ചു. എന്നാൽ, രാജാവ് മൂന്നു മക്കളെയും മരുമക്കളെയും നെറുകയിൽ കൈവെച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചു.

അങ്ങനെ കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിനൊരു മോഹം. പുതിയൊരു പട്ടുകുപ്പായം ധരിക്കണം. അത് അസാധാരണവും മരുമക്കളിലൊരാൾ തുന്നിയതുമാകണം. അന്നു രാത്രി അദ്ദേഹം മക്കളെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ ഭാര്യമാരോട് ഇന്നു രാത്രി ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞിരുന്ന് എന്നിക്കൊരു പട്ടുകുപ്പായം തയ്ച്ചുതരാൻ പറയണം. തയ്യലിൽ വിദഗ്ധ ആരെന്ന് അറിയാമല്ലോ.’

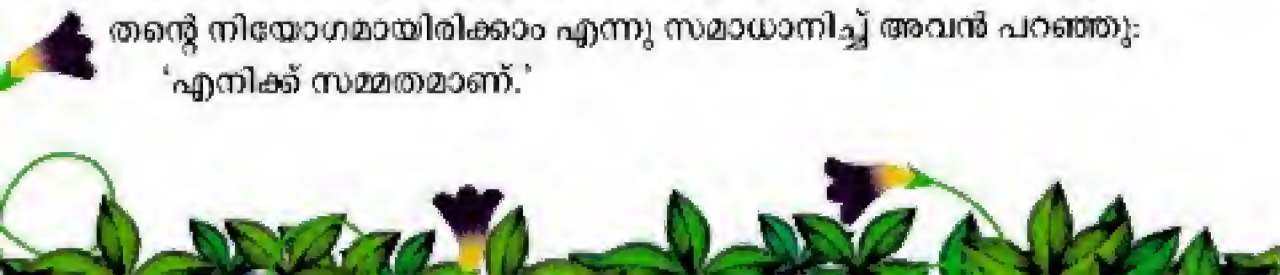
മുത്ത പുത്രന്മാർ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരോട് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞു. തയ്യൽപ്പണി അത്രയൊന്നും വശമില്ലെങ്കിലും തങ്ങൾക്കാവുമ്പോലെ കുപ്പായം തുന്നാമെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. വിലയേറിയ പട്ടുതൂണി കീറിമുറിച്ച് കുപ്പായംപോലെ എന്തൊക്കെയോ അവർ തുന്നിയുണ്ടാക്കി.

അതേസമയം, ഇവാൻ ആകെ ദുഃഖിതനായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠപത്നി മാർ മനുഷ്യസ്ത്രീകളായതിനാൽ പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കാനാവും. എന്നാൽ, തന്റെ ഗതിയോ? തവളഭാര്യയോട് കുപ്പായം തുന്നാൻ പറഞ്ഞിട്ടെന്തുകാര്യം? ചതുപ്പുനിലത്ത് ചാടിച്ചാടി നടക്കാനല്ലാതെ തവളയ്ക്ക് എന്തറിയാം?

ഇവാന്റെ ദുഃഖം കണ്ട് തവള ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്കിതെന്തുപറ്റി? കാര്യമെന്തായാലും തുറന്നു പറയൂ.’

‘ഓ, അതിനി പറഞ്ഞിട്ടൊന്നും കാര്യമില്ല. അച്ഛൻ എന്നോട് ഒരു

കാര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതേതായാലും നടക്കുന്ന കാര്യമല്ല. അപ്പനെ അനുസരിക്കാനായില്ലല്ലോ എന്ന വിഷമമാണെന്നിക്ക്.’

പറഞ്ഞുതീർന്നതും അവന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

തവള നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ അവൻ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളിപ്പോൾ സ്വസ്ഥമായി കിടന്നുറങ്ങൂ. നേരം പുലരുമ്പോഴേക്കും എന്തെങ്കിലും വഴി തെളിയാതിരിക്കില്ല.’

ഇവാൻ അത് കാര്യമായി എടുത്തില്ല. എങ്കിലും, അവൻ വേഗം കിടന്നുറങ്ങി. അപ്പോൾ തവള രണ്ടു കാലിൽ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് തന്റെ തൊലി ഉരിഞ്ഞെടുത്തു. അദ്ഭുതമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നുപറയാൻ, അവൾ അതിസുന്ദരിയായ യുവതിയായി മാറി!

‘ആരവിടെ?’

അവൾ കൈകൊട്ടി വിളിച്ചു. ആ ക്ഷണം ഒരുപറ്റം യുവതികൾ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

‘വസീലിസ രാജകുമാരി, ഞങ്ങൾ അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

യുവതികൾ അവളെ വന്ദിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘സഖികളേ, വളരെ വേഗം രാജാവിനു പാകത്തിൽ ഒരു പട്ടുകുപ്പായം തുന്നണം. അത് അസാധാരണവും അമൂല്യവും ആഡംബരപൂർണ്ണവുമാകണം.’

അവർ അതനുസരിച്ചു. അവിടെ പ്രത്യക്ഷമായ തറിയിൽ ബഹുവർണ നൂലുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവർ കുപ്പായം തുന്നിത്തീർത്തു. അതിൽ പതിച്ച അലുക്കുകൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന പ്രകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചു. കുപ്പായം വസീലിസയെ ഏല്പിച്ച് സഖികൾ മടങ്ങി. അതിൽ തൃപ്തി തോന്നിയ അവൾ വേഗംതന്നെ തവളത്തൊലി ധരിച്ച് പഴയ രൂപത്തിലായി.

ഇവാൻ രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ കൺമുന്നിൽ ഒന്നാന്തരമൊരു പട്ടുകുപ്പായം കണ്ട് അതിശയിച്ചു. അതു താൻതന്നെ തുന്നിയതാണെന്ന് തവള പറഞ്ഞെങ്കിലും അവനു വിശ്വാസം വന്നില്ല.

രാവിലെ മൂന്നു കുമാരന്മാരും പിതാവിനു മുന്നിൽ ഹാജരായി. ഭാര്യമാർ തുന്നിയ പട്ടുകുപ്പായങ്ങളുമായാണ് അവരെത്തിയത്. മുത്ത മകൻ തന്റെ ഭാര്യ തുന്നിയ കുപ്പായമെടുത്തു നിവർത്തി വാചാലനായി.

‘അച്ഛാ, എന്റെ ഭാര്യ മേൽത്തരം പട്ടുനൂലുപയോഗിച്ച് തുന്നിയുണ്ടാ

ക്കിയ വിശിഷ്ടവസ്ത്രമാണിത്. ഈരേഴുലോകത്തിലും ഇത്ര മനോഹരമായ പട്ടുകുപ്പായം കാണാനാവില്ല.’

രാജാവ് അതു വാങ്ങി ധരിച്ചുനോക്കി. തന്നെപ്പോലെ രണ്ടാൾക്ക് ഒരേ സമയം അതിൽ കയറിക്കൂടാം! പുഞ്ചിരിയോടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘എനിക്ക് ഇരട്ടി തടിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പാകമായേനെ. ഇനി വല്ല തീറ്റപ്പണ്ടാരങ്ങൾക്കും ഇത് ദാനം ചെയ്യാം!’

അതു കേട്ട് മുത്ത മകന്റെയും ഭാര്യയുടെയും മുഖം വിളറിവെളുത്തു.

‘അച്ഛന്റെ പാകത്തിന് തുന്നിയ മുന്തിയ കുപ്പായമാണിത്. ഏഴു കടൽ കടന്നുവന്ന പട്ടാണിതിന് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.’

രണ്ടാമത്തെ മകൻ ഭാര്യ തുന്നിയ കുപ്പായം രാജാവിനു നൽകിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

രാജാവ് അതണിയാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഇറുക്കുംമൂലം സാധിച്ചില്ല. അത് വലിച്ചു താഴ്ത്താൻ നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട് ‘ശരീർ’ എന്ന ശബ്ദത്തോടെ നെടുകെ കീറുകയും ചെയ്തു!

‘ഇതിനി നിലം തുടയ്ക്കാന്തന്നെ കൊള്ളൂ!’

രാജാവ് അത് ഊരി നിലത്തറിഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ മകനും ഭാര്യയും നാണിച്ചു തലതാഴ്ത്തി.

ഇവാന്റെ തവളഭാര്യയ്ക്ക് പട്ടുകുപ്പായം തുന്നാനാവില്ലെന്നു ധരിച്ച രാജാവ് അവനോട് അതേക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചതേയില്ല. എന്നാൽ, അവൻ തന്റെ പക്കലുള്ള കുപ്പായം നിവർത്തിക്കാട്ടി രാജാവിനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി.

‘അച്ഛാ, എന്റെ ഭാര്യ തുന്നിയതാണിത്. ഇതിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയാൻ ഞാനാളല്ല.’

സ്വർണനിറവും വെള്ളിനിറവും കലർന്ന ആ മനോഹരവസ്ത്രം കണ്ട് രാജാവിന് മതിവന്നില്ല. അദ്ദേഹമത് ധരിച്ചു. ഇത്രയും പാകമായ കുപ്പായം അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുപ്പായം ധരിച്ച് നെഞ്ചുനിവർത്തി നിന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻ, നിന്റെ ഭാര്യയെ എത്ര അഭിനന്ദിച്ചാലും മതിയാവില്ല. എന്റെ മനസ്സറിഞ്ഞു തുന്നിയ ഈ കുപ്പായം ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇനി രാജസഭയിൽ പോകുമ്പോൾ ഞാനിതു ധരിക്കും.’

അവൻ സംതൃപ്തിയോടെ തവളഭാര്യയെ നോക്കി.

ജ്യേഷ്ഠൻമാർക്ക് അസുയ മുത്തു. തങ്ങളെയൊക്കെ നിഷ്പ്രഭരാക്കിയ തവള സാധാരണക്കാര്യമല്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

ദിവസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിന് നെയ്യിൽപുട്ട അപ്പം

തിന്നാൻ പുതി തോന്നി. അദ്ദേഹം മക്കളെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ അപ്പം ചുട്ടുതരാൻ ഭാര്യമാരെ ഏർപ്പാടു ചെയ്യണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. ഇതിൽ എന്തായാലും ജയിക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ജ്യേഷ്ഠന്മാർ മടങ്ങിപ്പോയി. ഇവാന്റെ മുഖമാകട്ടെ, ഒട്ടും തെളിഞ്ഞതുമില്ല.

മുത്ത മക്കൾ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരോട് പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. അവർ രാത്രി മുഴുവൻ ഉറങ്ങാതിരുന്ന് ഒരുപാട് നെയ്യപ്പങ്ങൾ ചുട്ടെടുത്തു. അതേസമയം ഇവാൻ തവളഭാര്യയോട് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞു. അവളുടെ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. ഇതൊന്നുമായോചിക്കാതെ കിടന്നുറങ്ങിക്കോളൂ. രാവിലെയൊക്കുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പരിഹാരമുണ്ടാക്കാം.’

അധികം വൈകാതെ ഇവാൻ ഉറക്കമായി. അപ്പോൾ തവള എഴുന്നേറ്റ് സ്വയം തൊലിയുരിഞ്ഞ് സൂന്യമായി. അവൾ സഖിമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അപ്പം ചുട്ടാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഒരേയൊരു നെയ്യപ്പം ചുട്ട് വസീലിസയ്ക്കു നൽകി അവർ മടങ്ങി. നറുനെയ്യിന്റെ കൊതിപിടിപ്പിക്കുന്ന മണം മുറിയിലെങ്ങും പരന്നു. അവൾ സംതൃപ്തിയോടെ തൊലിയെടുത്തണിഞ്ഞ് തവളയായി മാറി കിടന്നുറങ്ങി.

നെയ്യപ്പത്തിന്റെ നറുമണം നുകർന്നാണ് ഇവാൻ ഉണർന്നത്. തന്റെ ഭാര്യ ഉണ്ടാക്കിയ നെയ്യപ്പമാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. അവനത് തിന്നാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഒരേണ്ണമേ ഉള്ളൂ എന്നറിയുന്നത്.

കൊതിയടക്കി അവൻ തവളയോടു ചോദിച്ചു:

‘ഒരപ്പമേ ഉണ്ടാക്കിയുള്ളൂ?’

‘നല്ലതെന്തിനാ അധികം? ഒന്നാകുമ്പോൾ അതിന്റെ രസക്കുട്ടുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു ചെയ്യാം. പലതായാലോ ആ ശ്രദ്ധ കിട്ടുകയുമില്ല,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

രാവിലെ മൂന്നുപേരും അപ്പങ്ങളുമായി പിതാവിനെ സമീപിച്ചു. മുത്ത പുത്രന്മാർ കൂട്ട നിറയെ നെയ്യപ്പവുമായി എത്തിയപ്പോൾ ഇവാൻ വന്നത് പിഞ്ഞാണത്തിൽ ഒരേയൊരു അപ്പവുമായാണ്. പ്രായത്തിന്റെ ക്രമത്തിൽത്തന്നെയായി രാജാവിന്റെ രൂപിപരിശോധന.

‘ഇതിന് അല്പം കഠിയ രൂപിയുണ്ട്,’ മുത്തയാളുടെ അപ്പം രൂപിച്ച് രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘ഇതിനാകട്ടെ, ശർക്കര കുടുതലും നെയ്യ് കുറവും.’

രണ്ടാമത്തെയാളുടെ അപ്പത്തെ അദ്ദേഹം വിലയിരുത്തിയത് ഇങ്ങനെ.

പിന്നെ, ഇളയ മകന്റെ തവളഭാര്യയുണ്ടാക്കിയ നെയ്യപ്പം കൈയിലെടുത്ത് അദ്ദേഹം ഒന്നു കടിച്ചു. അതിന്റെ രൂപിപൂർണതയിൽ അർഭുതം കൊണ്ട് രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, അതിശയംതന്നെ. മനുഷ്യരെക്കാൾ രൂപിയറിയാവുന്നത് മറ്റു ജീവികൾക്കാണ്!’

മുത്ത കുമാരന്മാർക്കും അവരുടെ ഭാര്യമാർക്കും ഇവാനോടും തവള ഭാര്യയോടുമുള്ള അസൂയ ഇരട്ടിക്കാൻ ഇതു കാരണമായി. ഏതോ ദൂർ മന്ത്രവാദിനിയാണ് തവളയുടെ വേഷത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അവർ സംശയിച്ചു. അവർ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും അതൊക്കെ പറഞ്ഞു പരത്തി. എന്നാൽ, അവൻ അതൊന്നും കാര്യമാക്കിയില്ല.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് രാജാവ് വീണ്ടും മക്കളെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മൂന്നുപേർക്കും വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു സദ്യ തരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നാളെ രാത്രി നിങ്ങൾ സദ്യയുണ്ണാൻ തയ്യാറായി എത്തണം. നിങ്ങൾ തനിച്ചല്ല വരേണ്ടത്. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരും കൂടെയുണ്ടാവണം.’

അവർ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരുടെ അടുത്തേക്ക് തിരിച്ചുപോയി.

‘നാളെ രാത്രി അച്ഛൻ നൽകുന്ന വിരുന്നിന് രാജകീയവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞുവേണം പോകാൻ. ആരു കണ്ടാലും നമ്മളോട് അസൂയ തോന്നണം,’ മുത്ത പുത്രൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു.

‘അതുപിന്നെ പ്രത്യേകിച്ച് പറയണോ? നമുക്കുള്ളതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മുന്തിയ വസ്ത്രംതന്നെ ധരിച്ചുവേണം പോകേണ്ടത്,’ അവൾ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘രാജാവിന്റെ യഥാർഥ പിൻഗാമി ഞാനാണെന്നു തോന്നുന്ന വിധമാവണം നാം വിരുന്നിന് പോവുക. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി രാജ്ഞി കണക്കെ നീയും കൂടെ വേണം.’

രണ്ടാമത്തെ പുത്രൻ ഭാര്യയെ ചട്ടംകെട്ടി.

‘അത്തരമൊരു ചടങ്ങിൽ മറ്റാരെക്കാളും തിളങ്ങുന്ന ദമ്പതികൾ നമ്മൾതന്നെയായും തീർച്ച!’

അവൾ ഭർത്താവിന് ധൈര്യം പകർന്നു.

ഇവാൻ പക്ഷേ, യാതൊരു സന്തോഷവും തോന്നിയില്ല. അവനെങ്ങനെ സന്തോഷിക്കും? അച്ഛന്റെ വിരുന്നുസത്കാരത്തിൽ ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും ആചാര്യന്മാരുമെല്ലാം സംബന്ധിക്കും. അവർക്കിടയിൽ

ലേക്ക് താൻ തവളഭാര്യയെയും കൊണ്ടുപെന്നാലുള്ള അവസ്ഥ വിചിത്രം തന്നെ! എല്ലാവരുടെയും പരിഹാസച്ചിരികളും തുറിച്ചുനോട്ടങ്ങളുമാവും തനിക്കു നേരിടേണ്ടിവരിക. അതുകൊണ്ട് വിരുന്നിന്റെ കാര്യം അവൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞതേയില്ല.

എന്നാൽ ബുദ്ധിമതിയായ തവള, ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തെ സങ്കടം വായിച്ചെടുത്തു.

‘എന്നെക്കുറിച്ചോർത്താണ് നിങ്ങൾ സങ്കടപ്പെടുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്തായാലും എന്നിൽനിന്നും അത് മറച്ചുവെക്കുന്നത് ഭംഗിയല്ല. കാര്യമറിഞ്ഞാലല്ലേ എന്താണ് പരിഹാരമെന്ന് ചിന്തിക്കാനാവൂ?’

അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഇത് മുൻ പരീക്ഷണങ്ങളെപ്പോലെയാണല്ലോ. എത്ര തലപുകച്ചാലും ഈ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ നിനക്ക് കഴിയുകയില്ല. എങ്കിലും പറയാം. നാളെ രാത്രി പിതാവ് ഞങ്ങളെ മൂന്നുപേരെയും ഭാര്യമാരോടൊപ്പം സദ്യയ്ക്ക് ക്ഷണിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഭാര്യമാരോടൊത്ത് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി അവിടെയെത്തുമ്പോൾ ഞാനെന്തു ചെയ്യും?’

അവൻ തലയ്ക്ക് കൈകൊടുത്തിരുന്നു.

‘ഇതോർത്ത് തല പുണ്ണാക്കണ്ട. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഭാര്യസമേതരായി വിരുന്നിനെത്തട്ടെ. നിങ്ങൾ തനിച്ചു പോയാൽ മതി. സദ്യയ്ക്ക് സമയമാകുമ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മാനക്കേടുണ്ടാക്കാത്തവിധം അങ്ങത്തിക്കൊള്ളാം. ആ നേരത്ത് എന്തെങ്കിലും ശബ്ദം കേട്ട്, അതെന്താണെന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ ‘എന്റെ ഭാര്യയുടെ എഴുന്നള്ളത്താണെന്നു പറയാൻ മറക്കരുത്,’ അവൾ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നു സന്ധ്യമയങ്ങിയപ്പോൾത്തന്നെ മുത്ത കുമാരന്മാരും ഭാര്യമാരും രാജകീയപ്രൗഢിയോടെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. പാവം ഇവാൻ തനിച്ചാണു വന്നത്. അതു കണ്ട് രാജാവ് അവനോടു തിരക്കി:

‘ഇവാൻ, നീയെന്താണ് തനിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നത്?’

‘എന്റെ ഭാര്യ ഉടനെ എത്തിക്കൊള്ളും.’

അവൻ മറുപടി നൽകി.

‘നിന്റെ സുന്ദരിക്കോത ഭാര്യ എവിടെപ്പോയി ഇവാൻ?’

മുത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ അവനെ കളിയാക്കി.

‘അവളെ കുപ്പായക്കീശയിലിട്ടോ തലപ്പാവിൽ പൊതിഞ്ഞോ കൊണ്ടു വരാമായിരുന്നില്ലേ?’

രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠൻ ചോദിച്ചു.

‘ഹോ, ഞങ്ങളുടെയൊരു ഭാഗ്യം! അവൾ ഇവിടെ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങളെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കാതെപോയേനെ!’

ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരുടെ പരിഹാസം രുക്ഷഭാഷയിലായി.

ഇവാൻ അതിനൊന്നും കെക്ഷരം മറുപടി പറയാതെ നിന്നതേയുള്ളൂ.

ഈ സമയം തവള തന്റെ തൊലി ഊരിമാറ്റി വസീലിസയായി മാറി. അവൾ സഖിമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

‘പ്രിയ സഖിമാരേ, എനിക്കണിയാൻ രാജകീയവസ്ത്രങ്ങളും കാലിലിടാൻ സ്വർണപ്പാദുകളും കഴുത്തിലും കൈയിലും കാതിലും രത്നാഭരണങ്ങളും കൊണ്ടുവരു. എനിക്ക് യാത്രപോകാൻ ആറു വെൺകുതിരകളെ കെട്ടിയ സ്വർണരഥവും വേണം!’

അതെല്ലാം ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ അവിടെയെത്തി. അവൾ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി രഥത്തിൽ കയറിയിരുന്നു. രഥം മണികിലുക്കത്തോടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

സദ്യ വിളമ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് മണികിലുക്കത്തിന്റെ മധുര സ്വരം എല്ലാവരും കേട്ടത്.

‘അതെന്താണ്?’

‘ഏതോ വിശിഷ്ടവ്യക്തിയുടെ എഴുന്നള്ളത്താണിതെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘ആരായും വൈകിയെത്തുന്ന ഈ അതിഥി?’

വിരുന്നിനെത്തിയവർ പരസ്പരം ചോദിച്ചു

‘അതെന്റെ ഭാര്യയുടെ വരവാണ്,’ ഇവാൻ അത്രമാത്രം പറഞ്ഞു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും രഥം വിരുന്നുശാലയ്ക്കു മുന്നിൽ വന്നുനിന്നു. സ്വർണരഥത്തിൽനിന്നും സ്വർണാഭരണവിഭൂഷിതയായ വസീലിസ ഇറങ്ങിവന്നു. ആ അഭൗമസൗന്ദര്യത്തിനു മുന്നിൽ എല്ലാവരും അടിച്ചു നിന്നു. ആ കാഴ്ച കണ്ട് ഇവാൻ ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

ഇവൾ ഇവാന്റെ ഭാര്യയോ?

എല്ലാവരും അവിശ്വസനീയതയോടെ മുഖാമുഖം നോക്കി.

വസീലിസ നടന്ന് ഇവാന്റെയടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘എന്താണിങ്ങനെ പകച്ചുനില്ക്കുന്നത്? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തവളഭാര്യ തന്നെ. ഇതാണെന്റെ യഥാർഥരൂപം.’

അവൾ ഇവാന്റെ കൈ പിടിച്ച് ആനന്ദനൃത്തം തുടങ്ങി. അതിനിടയിൽ മുതിരിവിഞ്ഞ് കുടിച്ച് അതിന്റെ മട്ട് കുപ്പായക്കീശയിലിടുന്നതും അരയന്നത്തിന്റെ ഇറച്ചി തിന്ന് എല്ല് എളിയിൽ തിരുകുന്നതും ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ

ശ്രദ്ധിച്ചു. അവളെക്കാൾ കുറച്ചിലുണ്ടാവരുതെന്ന് കരുതി അവരും അപ്രകാരം ചെയ്തു.

ഭക്ഷണശേഷം ആഗതരെല്ലാം ഭാര്യമാർക്കൊപ്പം നൃത്തം തുടർന്നു. ഇവാനും വസീലിസയും നൃത്തമാടി അതിഥികളെയും രാജാവിനെയും ഒരുപോലെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവൾ കൈയുയർത്തി നൃത്തം ചെയ്തപ്പോൾ മുന്തിരിമട്ടിന്റെ ശക്തിയാൽ അവിടെയൊരു പൊയ്ക പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! എളിയിലെ അരയന്നാസമികൾ പൊയ്കയിൽ വീണതും അവ വെള്ള അരയന്നങ്ങളായി മാറി!

ഇതെല്ലാം കണ്ട് അതിശയിച്ചുനിന്നു രാജാവും അതിഥികളും. അസുയാലുക്കളായ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഭാര്യമാരോടൊത്ത് അവരെ അനുകരിച്ച് നൃത്തം തുടങ്ങി. കൈയുയർത്തിയും ശരീരം ചലിപ്പിച്ചും നൃത്തം തുടർന്നപ്പോൾ സംഭവിച്ചതോ? മുന്തിരിമട്ടും എല്ലിൻകഷ്ണങ്ങളും അതിഥികൾക്കുമേൽ തെറിച്ചുവീണു. അതിലൊന്ന് ചെന്നുവീണത് രാജാവിന്റെ മുഖത്തുതന്നെ! കൃപിതനായ അദ്ദേഹം മൂന്നു മക്കളെയും ഭാര്യമാരെയും നാടുകടത്തി.

തന്റെ ഭാര്യയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള രഹസ്യമറിയാൻ ഇവാൻ തിടുകമായി. അവൻ ആരുമറിയാതെ അവിടെനിന്നും മടങ്ങി വീട്ടിലെത്തി. അവിടമെങ്ങും സസുക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ തവളയുടെ തോൽ കണ്ടെത്താനായി. ഇനിയൊരിക്കലും അവൾ തവളയാകരുതെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് അവനാ തോൽ കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു!

വസീലിസ സ്വർണരഥത്തിൽ പാഞ്ഞെത്തിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച തന്റെ തവളത്തൊലി കത്തിക്കരിയുന്നതാണ്. അതവളെ അക്ഷരാർഥത്തിൽ ഞെട്ടിച്ചു. അവൾ ചുമരിൽ തലയിടിച്ച് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അതിന്റെയൊന്നും അർഥം മനസ്സിലാവാതെ ഇവാൻ ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കെന്താണ് പറ്റിയത്? ആ നശിച്ച തവളജന്മത്തിൽനിന്ന് നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാനിതെല്ലാം ചെയ്തത്.’

‘നിങ്ങളിപ്പോൾ ചെയ്തത് ക്ഷമകേടാണ്. എന്റെ കഥയൊന്നും നിങ്ങൾക്കറിയില്ലല്ലോ. ഞാൻ വളർന്ന് പിതാവിനെക്കാൾ സമർഥനായതാണ് കൃഴപ്പമായത്. അതിൽ അസുയപുണ്ട അദ്ദേഹം എന്നെ മൂന്നാണ്ടത്തേക്ക് തവളയാക്കി മാറ്റി ചതുപ്പിൽ തള്ളുകയായിരുന്നു. മൂന്നു വർഷം ഒരു രാജകുമാരനുമായി ജീവിച്ചാൽ ശാപം തീരുമെന്നായിരുന്നു പിതാവു പറഞ്ഞത്. ആ കാലയളവ് തീരാൻ ഇനി മൂന്നു നാളേ ബാക്കിയുള്ളൂ. മൂന്നുനാൾകൂടി തവളയായി കഴിഞ്ഞാൽ ഞാനെന്നും നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയായിരുന്നേനെ. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഈ നിമിഷം എനിക്ക്

നിങ്ങളെ പിരിഞ്ഞെ പറ്റു,’ തേങ്ങലിനിടയിൽ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘നീയെങ്ങോട്ടാണ് പോവുന്നത്? നിന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ എനിക്കൊട്ടും വയ്യ. ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തിയും ഞാൻ നിന്നെ വീണ്ടെടുക്കും,’ ഇവാൻ ദുഃഖം സഹിക്കാനായില്ല.

‘അതത്ര എളുപ്പമല്ല. എന്നാലും കേട്ടോളൂ. ഒൻപത് കടലും ഒൻപത് കരയും കടന്ന് മൂപ്പതാം നാട്ടിലെത്തി ചിരഞ്ജീവിയാ കോശെയെ കൊന്നാൽ എന്നെ വീണ്ടെടുക്കാം.’

അതും പറഞ്ഞ് വസീലിസ ആകാശമാർഗം പറന്നുയർന്നു. കണ്ണിൽ നിന്നും മറയുംവരെ അവൻ അവളെ നോക്കിനിന്നു. കുറെ ഉയരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അവൾ മനുഷ്യരൂപം വെടിഞ്ഞ് കുയിലിന്റെ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതും അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾ തന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞതിലുള്ള ദുഃഖം ധികൃതമൂലം ഇവാൻ കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

കരഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ഇവാൻ കോശെയുടെ നാട് ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. കടലും കരയും താണ്ടി മാസങ്ങളോളം അവൻ നടന്നു. മുന്നിലുള്ള ലക്ഷ്യം സകല തളർച്ചകളെയും പ്രതിരോധിച്ചു. ഒരു പ്രതിബന്ധത്തിനും അവനെ തടസ്സപ്പെടുത്താനായില്ല.

വഴിമധ്യേ അവനൊരു വൃദ്ധനെ കണ്ടു. അവനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഗതകാലസംഭവങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. കോശെയുടെ നാട്ടിലേക്കുള്ള വഴി ദുഷ്കരമാണെന്നും താൻ തരുന്ന നുലുണ്ട ഏതു വഴി പോകുന്നോ അതിലേ മുന്നേറിയാൽ ലക്ഷ്യം കാണുമെന്നും വൃദ്ധൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ദയയും സഹാനുഭൂതിയുമാണ്, പകയും ശത്രുതാഭാവവുമല്ല വിജയത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടികൾ എന്നുകൂടി പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ അവനെ യാത്രയയച്ചു.

നുലുണ്ടയുടെ സഞ്ചാരം പിന്തുടർന്ന് ഇവാൻ ഏറെ ദൂരം നടന്നു. വഴിമധ്യേ ഒരു കരടിയെ കണ്ടതും അതിനെ കൊല്ലാനായി അവൻ അമ്പ് കുലച്ചു. അതു കണ്ടു ഭയന്ന കരടി പറഞ്ഞു:

‘രാജകുമാരോ, അങ്ങയെ ഒരുവിധത്തിലും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എന്നെ കൊല്ലുന്നത് ഉചിതമാണോ? എന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്ടാൽ ഒരുപക്ഷേ, പിന്നീടെനിക്ക് അങ്ങയെ സഹായിക്കാനായേക്കാം.’

കരടിയോട് ദയ തോന്നിയ ഇവാൻ അതിനെ ഉപദ്രവിക്കാതെ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

അപ്പോഴാണ് തന്റെ തലയ്ക്കു മുകളിലൂടെ ഒരു പുവൻതാറാവ് പറക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടത്. കേവലമൊരു കൗതുകത്തിനായി അവനതിനു

നേരെ അമ്പെയ്യാനൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ താരാവ് പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു: 'ദയവായി എന്നെ വെറുതെ വിടു. ഞാൻ മരിച്ചാൽ പറക്കമുറ്റാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾ തനിച്ചാകും. നിങ്ങൾ എന്നോടു കാട്ടുന്ന ദയയ്ക്ക് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞേക്കും.'

ഇവാൻ താരാവിനെയും കൊല്ലാതെ വിട്ടു.

വഴിമധ്യേ പകച്ചോടിവന്ന വെള്ളമുയലിനെയാണ് ഇവാൻ കണ്ടത്. അവൻ അതിനു നേരെ അമ്പയ്ക്കാൻ നോക്കിയപ്പോഴും മുമ്പിൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

'അയ്യോ, യാതൊരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത എന്നെ കൊല്ലരുത്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ സമീപഭാവിയിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ പറ്റിയേക്കും.'

മുയലിനോട് ദയ തോന്നിയ ഇവാൻ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നടന്നു. നീല കടലിനടുത്തേത്തിയപ്പോഴുണ്ട് മണലിൽ ഒരു മത്സ്യം കിടന്ന് പിടയുന്നു. അവൻ കുമ്പിഞ്ഞ് അതിനെ കൈയിലെടുത്തു. മീൻ പിടഞ്ഞുകൊണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു:

'നിങ്ങളിപ്പോൾ ഇതിലേ വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞേനെ. ദയവായി എന്നെ കടലിലെറിയാൻ മനസ്സുണ്ടാവണം. നിങ്ങളുടനെയെ ചെയ്താൽ മറ്റൊരവസരത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ തിരിച്ചും സഹായിക്കും.'

ഇവാൻ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ മത്സ്യത്തെ കടലിലേക്കിട്ടു. അത് തിരിച്ചറഞ്ഞെത്തി അവനെ നന്ദിയോടെ നോക്കി കടലിന്റെ ആഴത്തിലേക്ക് ഉറളിയിട്ടു പോയി.

നൂലുണ്ട ഉരുണ്ടുരുണ്ട് ഒരു കുടിലിനടുത്തേത്തി. പൂവൻകോഴിയുടെ കാലിന്മേൽ സദാ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു ആ കുടിൽ. അവൻ ധൈര്യത്തോടെ ആ കുടിലിൽ കയറി. ബാബാ-യാഗ എന്ന ദുർ മന്ത്രവാദിനിയുടേതാണ് ആ കുടിലെന്ന് അവനു മനസ്സിലായത് പിന്നീടാണ്. തന്റെ കുടിലിൽ മനുഷ്യന്റെ ഗന്ധം തിരിച്ചറിഞ്ഞ ദുർമന്ത്രവാദിനി അവനെ തിന്നാനടുത്തു. എന്നാൽ, അവൻ വിനയപൂർവ്വമായ പെരുമാറ്റത്തിലൂടെ അവളുടെ മനസ്സ് മാറ്റിയെടുത്തു. വസീലിസയുടെ കഥ മുഴുവൻ അവൻ ദുർമന്ത്രവാദിനിയോട് പറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞ് ബാബാ-യാഗ ഇപ്രകാരം വിശദീകരിച്ചു:

'ഇവാൻ, നിന്റെ കഥ വിചിത്രംതന്നെ! വസീലിസ കോശെയുടെ കൈവശമാണുള്ളത്. അവളെ മോചിപ്പിക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. അവൻ അതിശക്തനാണ്. ഒരു സൂചിത്തുമ്പിലാണ് അവന്റെ ജീവനുള്ളത്.

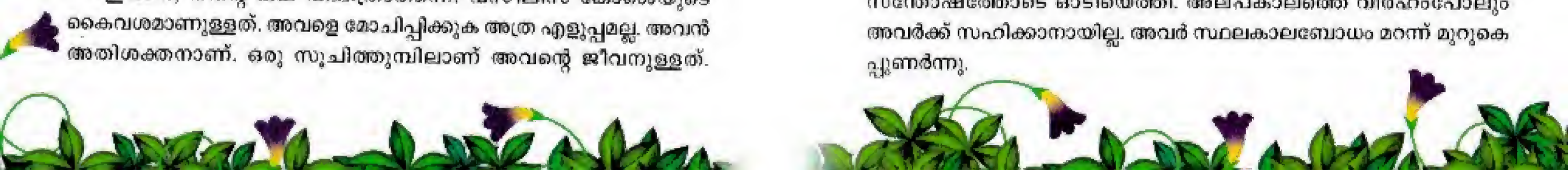
ആ സൂചി ഒരു മുട്ടയ്ക്കകത്തും മുട്ട താരാവിന്റെ വയറ്റിലും താരാവ് മുയലിന്റെ വയറ്റിലും മുമ്പിൽ ഒരു ശിലാപേടകത്തിലും പേടകം മാനത്തോളം ഉയർന്ന ഓക്കുമരക്കൊമ്പിലുമാണുള്ളത്. ആ മരത്തിന്റെ അടുത്തങ്ങാനും എത്തുന്നവരെ കോശെ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കൊന്നുകളയും. ഓക്കുമരത്തിലേക്ക് ഇവിടന്ന് വടക്കുകിഴക്കും അവിടന്ന് തെക്കുവടക്കും പിന്നെ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറുമായി ഏറെദൂരം താണ്ടാനുണ്ട്.'

ആ രാത്രി മന്ത്രവാദിനിയുടെ കുടിയിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവാൻ പൂലർച്ചേതന്നെ കോശെയുടെ നാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ദുർമന്ത്രവാദിനി പറഞ്ഞുകൊടുത്ത വഴിയിലൂടെ നടന്ന് അവൻ കുറ്റൻ ഓക്കുമരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. അതിൽ കയറി ശിലാപേടകം എടുക്കുക ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നറിഞ്ഞ് അവൻ നിരാശനായി.

അപ്പോൾ അവൻ മുൻപ് വെറുതെ വിട്ട കരടി ഓടിവന്ന് മരം കൊത്തി മുറിച്ചിട്ടു. ശിലാപേടകം താഴെ വീണ് രണ്ടായി പിളർന്നു. അതിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയോടിയ മുയലിനെ അവൻ സഹായിച്ച മുമ്പിൽ പിന്തുടർന്ന് പിടികൂടി. അതിന്റെ വയറു കീറിയപ്പോൾ അതിൽനിന്ന് ഒരു താരാവ് പറന്നുയർന്നു. ഇവാൻ മുഷിച്ചുരുട്ടി ആഞ്ഞടിച്ചതും താരാവ് ഒരു മുട്ടയിട്ട് പറന്നുപോയി. ആ മുട്ട പക്ഷേ, ചെന്നുവീണത് നീലക്കടലിലാണ്. തന്റെ ശ്രമമെല്ലാം വിഫലമായി എന്നു കരുതി ഇവാൻ നിരാശനായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവൻ രക്ഷപ്പെടുത്തിയ മത്സ്യം മുട്ടയുമായി പൊങ്ങിവന്നത്. മത്സ്യത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ മുട്ട വാങ്ങി നിലത്തുടച്ചു. അതിൽ നിന്ന് കോശെയുടെ ജീവൻ കൂടികൊള്ളുന്ന സൂചിയും കിട്ടി.

ആ സൂചി സർവശക്തിയുമെടുത്ത് വളയ്ക്കാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ സമയത്ത് കോശെ വേദനകൊണ്ട് പുളയാൻ തുടങ്ങി. അവൻ പലതവണ വളച്ചും തിരിച്ചും ഒടുവിൽ ആ സൂചി ഒടിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അതോടെ ഇടിനാദംപോലെ കോശെ മരിച്ച് നിലത്തു വീണു! തന്റെ യത്നം സഫലമായതിൽ ഇവാൻ അത്യധികമായ ആഹ്ലാദം തോന്നി. തന്റെ പ്രിയപത്നി വസീലിസയെ കാണാനുള്ള തിടയ്ക്കത്തിൽ അവൻ കോശെയുടെ മണി മാളികയിലേക്കോടി.

ഇവാൻ വരുന്നത് മാളികയുടെ ജനലിലൂടെ കണ്ട് വസീലിസ സന്തോഷത്തോടെ ഓടിയെത്തി. അല്പകാലത്തെ വിരഹംപോലും അവർക്ക് സഹിക്കാനായില്ല. അവർ സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് മുറുകെപ്പുണർന്നു.

‘ഇതാരാണ്? എന്റെ തവളാരോടുകൂടെയല്ലേ?’
ഇവാൻ കളിയാക്കി ചോദിച്ചു.
‘അല്ല, ഇവാൻ രാജകുമാരന്റെ രാജകുമാരി, വസീലിസ്!’
അവൾ മറുപടി നൽകി.

യെമേല്യയുടെ ഇച്ഛയും വാളമീനിന്റെ കല്പനയും

അതൊരു കൊടുംതണുപ്പുകാലമായിരുന്നു.

വനാതിർത്തിയിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്ന് ആൺമക്കളും താമസിച്ചിരുന്നു. മുത്ത രണ്ടു മക്കളും കഠിനാധ്വാനി കളും സമർത്ഥരുമായപ്പോൾ ഇളയ മകൻ യെമേല്യ തിരുമണ്ടനും കുഴിമടിയനുമായിപ്പോയി. മേലനങ്ങാതെ എങ്ങനെ ജീവിക്കാമെന്നതുമുതുമായി അവന്റെ ചിന്ത. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ജോലിക്കു പോവുമ്പോൾ യെമേല്യ അടുപ്പി നടത്ത തിണ്ണയിൽ ഇളംചുടേറ്റ് ചുരുണ്ടു കിടക്കും. തിന്നാനും കുടിക്കാനുമുള്ളത് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ കൊണ്ടുവരികകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ അവനു സന്തോഷമായി.

കാലം കടന്നുപോയപ്പോൾ വൃദ്ധൻ ശയ്യാവലംബിയായി. തന്റെ ഇളയ മകനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണു തുറന്നു. മുത്ത രണ്ടു മക്കളുടെയും വിവാഹവും അതിനകം അദ്ദേഹം നടത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു. കുഴിമടിയനായ യെമേല്യയെ ഇടയ്ക്കിടെ ശകാരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും

ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർക്ക് അവനോട് സ്നേഹമായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ കൂടുതൽ ക്ഷീണിതനായി. അദ്ദേഹം മക്കളെയും മരുമക്കളെയുമെല്ലാം വിളിച്ച് തൊണ്ടയിടിപ്പിറഞ്ഞു: 'മക്കളേ, എന്റെ ആയുസ്സ് ഒടുങ്ങാറായി. ഇനിയെമേലുയുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കേണ്ടത് നിങ്ങളാണ്. ഒരിക്കലും അവനെ നിങ്ങൾ കൈയൊഴിയരുത്.'

അവർ പിതാവിനെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അധികം കഴിയുംമുമ്പേ വൃദ്ധൻ കണ്ണടച്ചു. പിതാവിന്റെ മരണംപോലും യെമേലുയെ തെല്ലും സ്പർശിച്ചില്ല. അവൻ അടുക്കളത്തിണ്ണയിലെ കിടപ്പ് തുടർന്നു.

മുത്തജ്യേഷ്ഠന്മാർ കൊടുന്തണുപ്പിലും ജോലിക്കു പോയി. യെമേലുയാകട്ടെ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ കൊടുത്ത ചുടുവെള്ളം കുടിച്ച് അവിടെത്തന്നെ ചുരുണ്ടുകിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ തൊട്ടികളുമായി അവന്റെയടുത്തെത്തി.

'യെമേലുവാ, അടുക്കളയിൽ തെല്ലും വെള്ളമില്ല. നീ പോയി പുഴയിൽ നിന്ന് രണ്ടു തൊട്ടി വെള്ളം കൊണ്ടു വരു.'

'എനിക്കു വയ്യ.'

അവൻ തല ചൊരിഞ്ഞ് തിരിഞ്ഞു കിടന്നു.

'അങ്ങനെ പറയരുത്. വെള്ളം കിട്ടിയാലേ ഞങ്ങൾക്ക് ഉച്ചഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യാനാവൂ,' ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ പറഞ്ഞു.

'എനിക്ക് പറ്റില്ലെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്?'

അവനു ദേഷ്യം വന്നു.

'എന്നാൽ നീ പോവണ്ട. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ കൊണ്ടുവരുന്ന ഇറച്ചിയും സമ്മാനങ്ങളും നിനക്ക് കിട്ടുമെന്നു കരുതണ്ട.'

അവർ മുഖം കോട്ടി.

ഇറച്ചിയും സമ്മാനങ്ങളുമെന്നു കേട്ടതും അവന്റെ മനസ്സിന് ചാഞ്ചാട്ടമുണ്ടായി. മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അവൻ എഴുന്നേറ്റ് കമ്പിളിക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും കൈയുറയും കട്ടിച്ചെരുപ്പും ധരിച്ചു. കോടാലിയും തൊട്ടികളുമായി പുറത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ അവൻ പിറുപിറുത്തു:

'ഈ ഒറ്റത്തവണ മാത്രം. ഇനിയൊന്നും എന്നോടു പറയരുത്.'

ആ പോക്കു നോക്കി ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ ഊരിച്ചിരിച്ചു.

വിട്ടിൽനിന്നും കുറച്ചുകലെയുള്ള പുഴക്കരയിൽ യെമേലു എത്തി. പുഴയൊന്നും കാണാനേയില്ല. പകരം തണുത്തുറഞ്ഞ മഞ്ഞുപാളികൾ മാത്രം. ആ മഞ്ഞുകട്ടകൾക്കടിയിൽ വെള്ളമുണ്ടെന്ന് അവനറിയാമായി

രുന്നു. അവൻ കോടാലികൊണ്ട് മഞ്ഞുപാളി ചതുരത്തിൽ വെട്ടിയെടുത്തു. അപ്പോഴതാ അതിനടിയിൽ ശുദ്ധജലം! അവൻ രണ്ടു തൊട്ടിയും വെള്ളത്തിൽ മുക്കി പുറത്തെടുത്തു.

അപ്പോഴാണ് അവനതു കാണുന്നത്. വെള്ളത്തിൽ ഒരു വാളമീൻ നിന്തിത്തുടിക്കുന്നു! നല്ല നീളവും വലിപ്പവുമുള്ള മീൻ. അവൻ സമയം കളയാതെ അതിനെ പിടികൂടി. തന്റെ കൈയിലിരുന്നു പിടയുന്ന വാളമീനിനെ നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞു:

'എന്റെയൊരു ഭാഗ്യം നോക്കണം! എത്ര ദിവസമായി ഉണക്കൊട്ടി മാത്രം തിന്നു ജീവിക്കുന്നു. ഇന്നിവനെ പൊരിച്ചു തിന്നണം.'

അപ്പോൾ വാളമീൻ മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

'ഏയ് യെമേലു, നീയെന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുത്.'

'ഉപദ്രവിക്കാനോ? ഞാൻ നിന്നെ ഒട്ടും ഉപദ്രവിക്കില്ല. പക്ഷേ, എണ്ണയിലിട്ട് പൊരിച്ചുതിന്നും,' അവൻ മീനിനെ കളിയാക്കി.

'അരുത്. നീയെന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ ഇനിയുള്ള കാലം സുഖമായി കഴിയാൻ ഞാൻ സഹായിക്കാം,' വാളമീൻ പറഞ്ഞു.

'സഹായിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരാൾ! വെറുമൊരു മീനായ നിനക്ക് എന്നെ എന്തു ചെയ്യാനാവും?'

അവൻ മീനിന്റെ ശരീരത്തിൽ പിടിമുറുക്കി.

'നിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം സാധിക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രം ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം,' മീൻ തുടർന്നു.

'അതെന്തു മന്ത്രമാണ്? നീ സൂത്രത്തിൽ എന്റെ കൈയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണോ?'

അവന്റെ സംശയം മാറിയില്ല.

'ഞാനെന്തിന് നിന്നോട് നുണ പറയണം? ഞാൻ തരുന്ന മന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചറിഞ്ഞശേഷം മാത്രം എന്നെ വിട്ടാൽ മതി. നിനക്ക് എന്താ ഗ്രഹം തോന്നുന്നു? അപ്പോൾ 'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി. ഞൊടിയിടയിൽ അത് നടന്നിരിക്കും.'

വാളമീൻ വിശദീകരിച്ചു.

'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു,

വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു!'

അവനാ മന്ത്രം മനഃപാഠമാക്കി.

ഇനിയിതൊന്നു പരീക്ഷിക്കണമല്ലോ. അവൻ മന്ത്രം ചൊല്ലി.

'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. ഈ തൊട്ടികളിലെ

വെള്ളം തെല്ലും പാഴാവാതെ എന്റെ വീട്ടിലെ അടുക്കളയിലെത്തട്ടെ!’
 അപ്പോൾത്തന്നെ അവനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തൊട്ടികൾ വായുവിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങി!
 ‘നന്ദിയുണ്ട് വാളമീനേ.’
 മീനീനെ തിരികെ വെള്ളത്തിൽ വിട്ട് യെമേലു തൊട്ടികൾക്കു പുറകെ വേഗം നടന്നു.
 കൂന്നും മലയും താഴ്വാരവും പിന്നിട്ട് രണ്ടു തൊട്ടികൾ മുന്നിലും യെമേലു പിന്നിലുമായി പോകുന്നത് കണ്ട് ആളുകൾ അമ്പരന്നുനിന്നു. അവൻ എന്തോ മാന്ത്രികസിദ്ധികൾ കൈവന്നുവെന്ന് ചിലർ ഊഹിച്ചു.
 ഒരുതുള്ളി വെള്ളംപോലും തുളുമ്പിപ്പോകാതെ തൊട്ടികൾ വീട്ടിലെത്തി അടുക്കളയിൽ ചെന്നിരിപ്പായി! ഈ കാഴ്ച കണ്ട് ജ്യേഷ്ഠത്തി മാർക്കും നാവിറങ്ങിപ്പോയി. അവനാകട്ടെ, അടുക്കളത്തിണ്ണയിൽ കയറിക്കിടന്ന് ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന മട്ടിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി.
 ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ അവനെ വെറുതെ വിടാൻ തയ്യാറായില്ല. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും അവർ അവനോടു പറഞ്ഞു:
 ‘യെമേലു, അടുക്കളയിൽ ഒരുകൊള്ളി വിറകുപോലുമില്ല. നീ കുറച്ചു വിറകു കീറിത്തരണം!’
 ‘അതിനു വേറെ ആളെ നോക്കിക്കോ. എനിക്കിത്തിരി കിടക്കണം.’
 ഒരു മയവുമില്ലാതെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി.
 ‘എങ്കിൽ വേണ്ട. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ കൊണ്ടുവരുന്ന ഇറച്ചിയും സമ്മാനങ്ങളും ഞങ്ങൾ പങ്കിട്ടെടുത്തുകൊള്ളാം.’
 അവർ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.
 അതു കേട്ടതും അവൻ തിണ്ണയിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റു. പൂമുഖത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അവൻ വാളമീനിന്റെ കാര്യം ഓർത്തത്. മുറ്റത്തു കിടന്ന വലിയ മരത്തടിയുടെ അടുത്തു നിന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു:
 ‘യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. ഈ തടി വേഗം വിറകുകഷ്ണങ്ങളായി അടുപ്പിലെത്തട്ടെ!’
 ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് അകത്തുനിന്ന് കോടാലി ഓടിവന്ന് മരത്തടി കഷ്ണങ്ങളായി കൊത്തിക്കീറി. പിന്നെ, ആ വിറകുകഷ്ണങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ജാഥപോലെ അടുപ്പിലേക്കിട്ടു! അടുപ്പുകൾ നിറഞ്ഞതും ബാക്കി വിറക് അതിനടുത്തുതന്നെ അടുങ്ങിക്കിടന്നു.
 കാര്യമറിയാതെ ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ വാപൊളിച്ചു നിന്നു.
 ഇനിയെങ്കിലും സ്വസ്ഥമായി കുറെ നേരം ചുരുണ്ടുകിടക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു, യെമേലു. എന്നാൽ, ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ വീണ്ടും അവന്റെ

സൈരം കെടുത്താനെത്തി. അവനെ കുലുക്കിവിളിച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:
 ‘യെമേലു, എഴുന്നേല്ക്ക. ഇനി കുറച്ചു വിറകേ അടുക്കളയിൽ ബാക്കിയുള്ളൂ. നീ കാട്ടിൽ പോയി തടി വെട്ടിക്കൊണ്ടുവരണം.’
 ‘എനിക്കു വേറെ പണിയുണ്ട്,’ അവൻ പിറുപിറുത്തു.
 ‘എന്നാൽ നീയിവിടെത്തന്നെ കിടന്നോ. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വരുമ്പോൾ ഇറച്ചിയും സമ്മാനങ്ങളും കിട്ടുമെന്നു മാത്രം വിചാരിക്കണ്ട.’
 ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ അവന്റെ ദൗർബല്യം മുതലെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതു കേട്ടതും അവൻ ചാടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു. വാളമീനിന്റെ കാര്യം മനസ്സിലാർത്ത് അവൻ കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ധരിച്ച് വീടിനു പുറത്തെത്തി.
 മഞ്ഞിലൂടെ കുതിര വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന വണ്ടി മുറ്റത്തുതന്നെ യൂണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അതിൽ കയറിയിരുന്നു. അതു കണ്ട് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ ചോദിച്ചു:
 ‘യെമേലു, നിനക്കെന്താ ഭ്രാന്താണോ? കുതിരയെ കെട്ടാതെ വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നാൽ എങ്ങനെയാണ് ഇത് മുന്നോട്ടു പോവുക?’
 ‘എന്റെ മഞ്ഞുവണ്ടിക്ക് യാത്രപോകാൻ കുതിരയുടെ ആവശ്യമില്ല. ഓ, കണ്ടോളൂ.’
 അവനൊന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു.
 ‘യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞ് എന്റെ മഞ്ഞുവണ്ടി കാട്ടിലെത്തട്ടെ!’
 അവൻ ആരും കേൾക്കാതെ പറഞ്ഞു.
 പറഞ്ഞുതീരേണ്ട താമസം, മഞ്ഞുവണ്ടി അവനെയും വലിച്ച് അതിവേഗം പാഞ്ഞു. തങ്ങൾ കാണുന്നത് സ്വപ്നമോ എന്നറിയാതെ ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ തരിച്ചുനിന്നു.
 ലക്കും ലഗാനുമില്ലാതെയാണ് മഞ്ഞുവണ്ടി പാഞ്ഞത്. പട്ടണത്തിലെ തിരക്കേറിയ വഴികളിൽ ആളുകളെ മുറിവേല്പിച്ചും തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചും വണ്ടിയങ്ങനെ മുന്നോട്ടോടി. പലരുടെയും വസ്തുവകകൾക്കും നാശമുണ്ടായി. കുപിതരായ പട്ടണവാസികൾ അവനു പുറകെ ഓടി. എന്തു ഫലം? മിന്നൽകണക്കെ പായുന്ന വണ്ടിയെ ഒന്നു തൊടാൻപോലും അവർക്കാവുമോ?
 ഒടുവിൽ അവനും മഞ്ഞുവണ്ടിയും കാട്ടിലെത്തി. വണ്ടി നിന്നപ്പോൾ അവൻ താഴെയിറങ്ങി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:
 ‘യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. നല്ല കുറച്ചു തടികൾ താനേ വെട്ടി വണ്ടിയിൽ കയറട്ടെ!’

കോടാലി അപ്പോൾത്തന്നെ പോയി മരങ്ങൾ വെട്ടി, തടികൾ വണ്ടിയിലേക്ക് താനേ ഉരുണ്ടുവന്നു. ബലമുള്ള ഒരു വടം തടികളെ സ്വയം വരിഞ്ഞുകെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ യെമേലുയുടെ ആഗ്രഹമറിഞ്ഞ് നല്ലൊരു തല്ലുവടിയും കോടാലി വെട്ടിക്കൊടുത്തു.

വടിയും കൈയിൽ വെച്ച് വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു: 'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. വഴിയിലെങ്ങും തങ്ങാതെ നേരെ വീട്ടിലേക്ക് പോകട്ടെ'

അവൻ നാവെടുത്തതും മഞ്ഞുവണ്ടി കൂലക്കത്തോടെ പാഞ്ഞു. വണ്ടി നഗരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അവനെ തടയാനായി നാട്ടുകാർ തയ്യാറായി നിന്നു. അവന്റെ വണ്ടികൊണ്ട് പരിക്കേറ്റവരും നാശനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിച്ചവരുമായിരുന്നു അത്. അവനെ കണ്ടതും അവർ വണ്ടി തടഞ്ഞ് ആക്രോശിച്ച് അടുത്തേത്തി. സംഗതി പന്തികേടാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു:

'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. എന്നെ കൊല്ലാൻ നോക്കുന്ന ഈ ശത്രുക്കളെ പാറം പഠിപ്പിക്കട്ടെ!'

ഉടനെ അവന്റെ കൈയിലിരുന്ന തല്ലുവടി പാഞ്ഞുവന്ന് നഗരവാസികളെ അച്ഛാലും മുച്ഛാലും തല്ലി. അടി കൊണ്ട് പലരുടെയും ശരീരം പൊട്ടിയൊഴുകി. കഠിനമായ വേദനയാൽ അവർ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. പ്രാണനുംകൊണ്ടോടിയവരെ തല്ലുവടി പിന്തുടർന്ന് തല്ലി!

അതിനിടെ അവൻ വണ്ടിയിൽക്കയറി വീട്ടിലെത്തി. നല്ല തടികളുമായി അവൻ വന്നത് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. അവരോട് ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ അവൻ അടുക്കളത്തിണ്ണയിൽ കയറി ചുരുണ്ടുകിടന്നു. അപ്പോഴേക്കും തല്ലുവടി മടങ്ങിവന്ന് അവന്റെയടുത്തിരുന്നു കഴിഞ്ഞു.

അടി കൊണ്ട് ദേഹം മുറിഞ്ഞ നഗരവാസികൾ രാജാവിനെ ചെന്നു കണ്ട് യെമേലുയെക്കുറിച്ച് പരാതിപ്പെട്ടു. അവന്റെ തെമ്മാടിത്തത്തക്കുറിച്ച് കേട്ടറിഞ്ഞ് രാജാവ് ക്ഷുഭിതനായി. രാജാവ് തന്റെ സൈനികമേധാവിയെ വിളിച്ച് കല്പന നല്കി.

'നമ്മുടെ നഗരത്തിൽ നാശംവിതച്ച് കൂസലില്ലാതെ പൊയ്ക്കളഞ്ഞ വകതിരിവില്ലാത്ത ആ കുറ്റവാളിയെ എത്രയുംവേഗം എന്റെ കൺമുന്നിൽ കൊണ്ടുവരണം. അവനുള്ള ശിക്ഷ ഞാൻതന്നെ നല്കുന്നുണ്ട്.'

'ഉത്തരവുപോലെ!'

സേനാധിപൻ വാളുമെടുത്ത് കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യെമേലുയുടെ വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

അയാൾ വീട്ടിലെത്തി വാതിലിൽ മുട്ടി. ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരാണ് വാതിൽ

തുറന്നത്. ഈര്യ വാളുമായി നില്ക്കുന്ന സേനാധിപനെ കണ്ട് അവർ പരിഭ്രമിച്ചു:

'അയ്യോ, ഇതെന്തു പറ്റി? ഞങ്ങൾ യാതൊരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ,' അവർ തൊഴുകുകയോടെ ചോദിച്ചു.

'ഒപ്പും, നിങ്ങൾ നിരപരാധികളാണ്. പക്ഷേ, തെറ്റു ചെയ്തത് അവനാണ്, അമമണ്ടൻ യെമേലു. അവനെയാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്.'

സേനാധിപൻ മൂലത്ത് ഗൗരവം നിറഞ്ഞു.

'യജമാനനേ, അവൻ അടുക്കളത്തിണ്ണയിൽ ചുരുണ്ടു കിടപ്പുണ്ടാകും. അങ്ങുതന്നെ നേരിട്ടുചെന്ന് കണ്ടോളൂ.'

അവർ അയാൾക്ക് അടുക്കളയിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

'ചരീ, എഴുന്നേല്ക്കേടാ.'

സേനാധിപൻ അവന്റെ ദേഹത്ത് തൊഴിച്ച് ആക്രോശിച്ചു. നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന അവൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റു. കണ്ണു തിരുമ്മി വന്ന അവനോട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

'ധിക്കാരീ, ഞങ്ങളുടെ രാജാവിനെപ്പോലും വെല്ലുവിളിച്ച നിന്റെ അന്ത്യം അടുത്തുകഴിഞ്ഞു. നിന്നെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാനാണ് എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നത്. വേഗം എന്റെ കൂടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോകണം.'

സേനാധിപന്റെ മട്ടും ഭാവവും അവൻ തീരെ രസിച്ചില്ല. ഒട്ടും ഭാവഭേദം കൂടാതെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി.

'ഓ, ഞാനെങ്ങും കൊട്ടാരത്തിലേക്കില്ല.'

കുപിതനായ സേനാധിപൻ വാളുമായി അവന്റെയടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുവന്നു. ഈ സമയം അവൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു:

'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. എന്റെ തല്ലുവടി പായട്ടെ, ഇയാളുടെ അഹങ്കാരം അടക്കട്ടെ!'

അവന്റെ അടുത്തിരുന്ന തല്ലുവടി താനേ ഉയർന്ന് സേനാധിപനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും അടിച്ചു. അടി കൊണ്ട് തന്റെ എല്ലൊടിയുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ഉറക്കെ കരഞ്ഞ് പുറത്തേക്കോടി.

'ഇനിയെന്തൊക്കെ പുകിലാണാവോ ഉണ്ടാവുക?'

അതെല്ലാം കണ്ട് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ചു.

സേനാധിപൻ ദേഹമാസകലം തിണർത്ത പാടുകളുമായി രാജാവിനു മുന്നിലെത്തി.

'മഹാരാജാവേ, പൊറുക്കണം! അങ്ങയുടെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കാൻ എനിക്കായില്ല. നമ്മൾ കരുതിയതിനെക്കാൾ ഭയങ്കരനാണവൻ. ഏതോ ഭൂതത്തിന്റെയോ പിശാചിന്റെയോ പിന്തുണ അവനുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ

സംശയം. കരുത്തനായ എന്ന അവൻ അടിച്ചവശനാക്കിയതു കണ്ടില്ലേ?’

അതു കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ കോപം ഇരട്ടിച്ചു. അദ്ദേഹം സേനാധിപനെ ആക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നെ തന്റെ മന്ത്രിയെ വരുത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മന്ത്രി, കേവലമൊരു ചെറുക്കന്റെ മുന്നിൽ തോറ്റു എന്ന നാണക്കേട് ഇനിയുമുണ്ടായിക്കൂടാ. നിങ്ങളിപ്പോൾത്തന്നെ ചെന്ന് അവനെ ഏതു വിധേനയും ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരണം.’

‘അങ്ങ് സമാധാനമായിരിക്കുക. അവനെയുംകൊണ്ടേ ഞാനിനി മടങ്ങിവരു.’

മന്ത്രി ഉടനെ അവന്റെ വീടു തേടി പുറപ്പെട്ടു.

കേട്ട കാര്യങ്ങൾ വെച്ചുനോക്കിയാൽ യെമേലു അത്ര നിസ്സാരനല്ലെന്നും അതിനാൽ നേരിട്ട് ഒരേറ്റുമുട്ടൽ ഒഴിവാക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നും മന്ത്രി കണക്കുകൂട്ടി. അയാൾ തെരുവിൽനിന്ന് കുറെ പഴങ്ങളും മധുര പലഹാരങ്ങളും വാങ്ങി അതുമായി അവന്റെ വീട്ടിലെത്തി.

മന്ത്രി നേരിട്ട് എഴുന്നള്ളിയതറിഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ കൂടുതൽ പരിഭ്രമിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ അടുക്കളയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

‘നമസ്കാരം യെമേലൂ..’

മന്ത്രി അവനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

അടുക്കളത്തിണ്ണയിൽ കിടന്ന അവൻ തലയൊന്നു ചെരിച്ച് ചോദിച്ചു: ‘ഒന്നും?’

‘രാജാവ് നിന്നെക്കുറിച്ചു ധാരാളം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം നിന്നെ നേരിൽക്കൊണ്ടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലാനാണ് എന്ന അയച്ചത്,’ മന്ത്രി നയത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഒന്നും, ഉറക്കം കളഞ്ഞിട്ട് ഞാനെങ്ങോട്ടുമില്ല,’ അവൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെ പറയരുത്. കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയാൽ രാജാവ് നിനക്ക് വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളും പാനീയങ്ങളും തരും. ചെങ്കുപ്പായവും രോമ തൊപ്പിയും പുതിയ കട്ടിച്ചെരുപ്പും സമ്മാനിക്കും.’

മന്ത്രിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ തീരുമാനത്തിന് ചെറിയ മാറ്റമുണ്ടായി. അവൻ കോട്ടുവായിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഒന്നും ശരി. നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ പുറകെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തുന്നുണ്ട്.’

‘പക്ഷേ, ഞാനിതെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും?’

മന്ത്രി അവനെ നോക്കി.

‘എനിക്ക് ഒരൊറ്റ പിതാവേയുള്ളു. അതുപോലെ ഒരൊറ്റ വാക്കും,’ അവൻ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അതു വിശ്വസിച്ച മന്ത്രി തിരിച്ചുപോയി.

‘യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. എന്നെ എത്രയും വേഗം രാജകൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കട്ടെ!’

അപ്പോൾ, അവൻ കിടന്നിരുന്ന തിണ്ണയുടെ ഭാഗം അടർന്ന് ആകാശത്തുയർന്നു. കിടന്ന കിടപ്പിൽ അവൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. വിചിത്രമായ ഈ കാഴ്ച നാട്ടുകാരെയെല്ലാം അമ്പരപ്പിച്ചു.

അടുക്കളത്തിണ്ണയും യെമേലുയും ഒരേസമയം രാജാവിനു മുന്നിൽ വന്നിറങ്ങി. അതു കണ്ട് രാജാവിന്റെയും കണ്ണു തള്ളിപ്പോയി.

‘രാജാവേ, എന്തിനാണ് എന്നെ വിളിപ്പിച്ചത്?’

അസഹിഷ്ണുതയോടെ അവൻ തിരക്കി.

‘നിനക്കെതിരെ ധാരാളം പരാതികൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ ഉന്തുവണ്ടി തട്ടി നഗരവാസികളിൽ പലർക്കും പരിക്കേറ്റു. അതു ചോദിക്കാൻ വന്ന എന്റെ സേനാധിപനെ നീ തല്ലിയോടിച്ചു. ഇതിന്റെ കാരണം അറിയുകയാണ് എന്റെ ലക്ഷ്യം.’

രാജാവിന്റെ മുഖത്ത് ഗൗരവം നിറഞ്ഞു. ചെറുചിരിയോടെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി:

‘എനിക്കാരെയും പരിക്കേല്പിക്കണമെന്നോ തല്ലണമെന്നോ ആഗ്രഹമുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിവേഗം പായുന്ന മഞ്ഞുവണ്ടിക്കു മുന്നിൽ നിന്നതു കൊണ്ടാണ് അവർക്കു പരിക്കേറ്റത്. അങ്ങയുടെ സേനാധിപൻ വിവരം കെട്ട പെരുമാറ്റത്തിലൂടെ എന്നോട് തല്ല് ചോദിച്ചു വാങ്ങിയതാണ്.’

യെമേലുയുടെ കൂസലില്ലായ്മ രാജാവിനെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

ഈ സമയം രാജാവിന്റെ ഏകമകൾ അങ്ങോട്ടു വന്നു. ലോകത്ത് ഒരു പെണ്ണിനും കുമാരിയുടെയത്ര സൗന്ദര്യമില്ല എന്നവനു തോന്നി. പ്രഥമ ദർശനത്തിൽത്തന്നെ അവനവളോട് അനുരാഗം തോന്നി. അതുകൊണ്ടു മാത്രം കാര്യമില്ലല്ലോ. അവൾക്ക് അവനോടും സ്നേഹം തോന്നണ്ടേ. അവൻ അതിനുമൊരു വഴി കണ്ടെത്തി.

‘യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു, വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. ഈ സുന്ദരിക്ക് എന്നോട് അടിപതറാത്ത അനുരാഗം ഉണ്ടാവട്ടെ!’

ആ ക്ഷണം അവൾ അവനിൽ അനുരക്തയായിത്തീർന്നു. രാജാവിനോട് കൂടുതലൊന്നും സംസാരിക്കാൻ നീല്ക്കാതെ മന്ത്രം ഒരിക്കൽക്കൂടി ചൊല്ലി അവൻ സ്വന്തം വീട്ടിലെത്തി.

കൊട്ടാരത്തിലെ പുകിൽ പറയാനുണ്ടോ? ധിക്കാരിയായ യെമേലുയെ മാത്രമേ ഞാൻ ഭർത്താവായെ എന്നും രാജാവ് അതിനു സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ താൻ പട്ടിണികിടന്നു ചാവുമെന്നും രാജകുമാരി വാശി പിടിച്ചു. വെറും ഏഴാംകുലിയായ യെമേലുയ്ക്ക് മകളെ കൊടുക്കുന്ന കാര്യം ആലോചിക്കാൻകൂടി രാജാവിനായില്ല. അദ്ദേഹം പലതും പറഞ്ഞ് മകളെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ നോക്കി. അതൊന്നും അല്പവും ഫലിച്ചില്ല.

നെറികെട്ട യെമേലുയെയും പിടിവാശിക്കാരിയായ മകളെയും ഒരു പാറം പരിപ്പിക്കണമെന്ന് രാജാവ് തീരുമാനിച്ചു. അവനെ എങ്ങനെയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ അദ്ദേഹം മന്ത്രിയെ അയച്ചു. മന്ത്രി പഴങ്ങളും വീര്യമേറിയ വീഞ്ഞുമായി അവന്റെയടുത്തെത്തി. വീഞ്ഞ് ചഷകത്തിൽ പകർന്ന് അവനു നേരെ നീട്ടി.

'യെമേലുയാ, ഇതാ ഒന്നാത്തരം വീഞ്ഞ്, നിന്നോടുള്ള സ്നേഹാധികൃത്താൽ മഹാരാജാവ് തന്നയച്ചതാണ്. വയറുനിറയെ കുടിച്ചോളൂ. ഭാവി മരുമകനെ ആവോളം സ്തകരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.'

മന്ത്രിയുടെ വാക്കുകൾ അവനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. രാജകുമാരി തനിക്കു സ്വന്തമാകുമെന്നറിഞ്ഞ സന്തോഷത്തിൽ അവൻ കണക്കില്ലാതെ വീഞ്ഞ് അകത്താക്കി. അത് അവന്റെ തലയ്ക്ക് പിടിച്ചു. അധികം വൈകാതെ ലഹരിമുത്ത് അവൻ ബോധംകെട്ടു വീണു! ഈ തക്കത്തിന് മന്ത്രി അവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ പുറത്തെവിടെയോ പോയ സമയമായിരുന്നു അത്.

തന്നെ ധിക്കരിച്ച യെമേലുയെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന മന്ത്രിയെ രാജാവ് അഭിനന്ദിച്ചു.

'ആരവിടെ? ഈ ധിക്കാരിയെയും എന്റെ ദുർവാശിക്കാരി മകളെയും വലിയ മരപ്പെട്ടിയിലാക്കി ബന്ധിച്ച് കടലിലെറിയുക!'

രാജാവ് ആജ്ഞാപിച്ചു. ഭടന്മാർ അപ്പോൾത്തന്നെ ആ കല്പന നടപ്പാക്കി.

പാറം യെമേലുയയും രാജകുമാരിയും. അവർ കടൽത്തീരകളിൽ ഒഴുകി നടന്നു.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞതും വീഞ്ഞിന്റെ വീര്യം കുറഞ്ഞു. യെമേലുയ്ക്ക് ബോധം വീണ്ടുകിട്ടി. കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ താൻ എവിടെയാണെന്നറിയാതെ അവൻ കൂഴങ്ങി. അപ്പോഴാണ് തന്റെ മനസ്സുകവർന്ന സുന്ദരി അടുത്തുതന്നെയുണ്ടെന്ന് അവനു മനസ്സിലായത്. അവൻ

അവളോടു ചോദിച്ചു:

'പ്രിയപ്പെട്ട കുമാരി, നമ്മൾ എവിടെയാണ്? നീയെങ്ങനെ എന്റെയടുത്തെത്തി?'

'യെമേലുയാ, നമ്മുടെ തലയിലെഴുത്തിന്റെ ശക്തിയായും ഇങ്ങനെ യൊരു ദുർഘടസന്ധിയിലെത്തിച്ചത്. നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ച കുറ്റത്തിനാണ് പിതാവ് എന്നെ ശിക്ഷിച്ചത്. അതോടൊപ്പം നിങ്ങളും ഇല്ലാതാവണമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. വീഞ്ഞു കുടിച്ചു ലക്കുകെട്ട നിങ്ങളെയും എന്നെയും വലിയൊരു മരപ്പെട്ടിയിലാക്കി കടലിലെറിയ്ക്കുകയാണ്. ഇനി നമുക്ക് രക്ഷയുണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പെട്ടി ഒഴുകിയൊഴുകി വല്ല പാറയിലും ഇടിച്ച് തകരും. അല്ലെങ്കിൽ വല്ല തിമിംഗലവും നമ്മളെ ഒന്നാകെ വിഴുങ്ങും!'

രാജകുമാരി തൊണ്ടയിടിപ്പറഞ്ഞു.

യെമേലുയ്ക്ക് അപ്പോഴാണ് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലായത്. അവൻ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചിട്ട് പതുക്കെപ്പറഞ്ഞു:

'യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു. വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. ഈ നിമിഷം ഒരു കൊടുകാറ്റടിച്ച് ഞങ്ങളെയും പെട്ടിയെയും കരയ്ക്കടുപ്പിക്കട്ടെ!'

പെട്ടെന്നു കാറ്റുവീശി. ആ കാറ്റ് മരപ്പെട്ടിയെ വലിച്ചടുപ്പിച്ച് കരയിലെത്തിച്ചു. ആ ശക്തിയിൽ പെട്ടിയുടെ വാതിൽ താനേ തുറന്നു.

'നമ്മൾ കരയിൽ സുരക്ഷിതരായി എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഇറങ്ങിക്കോളൂ.'

അവൻ കുമാരിയുടെ കൈ പിടിച്ച് കടലോരത്തെ മണൽത്തീട്ടയിലിറങ്ങി. ശരിക്കുമൊരു പുനർജന്മം കിട്ടിയതുപോലെ അവൾക്കും തോന്നി.

'ഇതെങ്ങനെ സാധിച്ചു?'

അവൾ അദ്ഭുതംകുറി.

അവൻ കഥകളെല്ലാം അവളോടു പറഞ്ഞു. വാളമീനിനെ പിടികൂടിയതും മന്ത്രം സ്വന്തമാക്കിയതും അതുകൊണ്ട് അവളുടെ മനസ്സു കവർന്നതുമൊക്കെ.

ഏതോ സ്വപ്നത്തിലെന്നതുപോലെ അവൾ എല്ലാം കേട്ടുനിന്നു.

'യെമേലുയാ, നമുക്ക് സുരക്ഷിതരായി താമസിക്കാൻ ഒരു വീടു വേണം. അതുപോലെ നിങ്ങൾ ഈ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരനുമാവണം. നമ്മളെക്കണ്ട് മറ്റുള്ളവർ അസുയാലുക്കളാവണം.'

അവൾ മനസ്സുതുറന്നു.

'അതിനെന്താ? നോക്കിക്കോളൂ.'

അവൻ ഒരു നിമിഷം കണ്ണടച്ചു.

‘യെമേലു ഇച്ഛിക്കുന്നു. വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു. ഈ കടൽക്കരയിൽ ഒന്നാത്തരമൊരു സ്വർണക്കൊട്ടാരം ഉയരട്ടെ! ഞാൻ ഏറ്റവും വലിയ സുന്ദരനാവട്ടെ!’

എല്ലാം ഞൊടിയിടയിൽ സംഭവിച്ചു.

അവർക്കു മുന്നിൽ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തെ വെല്ലുന്ന സ്വർണമാളിക പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഞെട്ടിത്തരിച്ചുനിന്ന കുമാരിയ്ക്കു മുന്നിൽ അവൻ അതി സുന്ദരനായ യുവാവായും മാറി!

കുമാരിയുടെ മനസ്സു നിറഞ്ഞു.

അവർ ആ മാളികയിൽ സുഖമായി ജീവിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, രാജാവ് ആ വഴി യാത്ര ചെയ്യാനിടയായി. കടൽക്കരയിൽ കണ്ണുഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന മാളിക കണ്ട് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു. തന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ അവിടെ തന്റേതിനെക്കാൾ വലിയ കൊട്ടാരം പണിത ധിക്കാരി ആരെന്ന് തിരക്കിവരാൻ രാജാവ് ഭടനെ അയച്ചു. ഭടൻ മാളികയിലെത്തി അവനെക്കണ്ട് കാര്യം പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലാനാണ് രാജാവ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും!’

ഭടൻ മുന്നറിയിപ്പു നല്കി.

‘തത്കാലം എനിക്ക് അങ്ങോട്ടു വരാൻ മനസ്സില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് എന്നെ കാണണമെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു വരട്ടെ,’ അവൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

യെമേലയുടെ ധിക്കാരം നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ രാജാവിനെ ചൊടിപ്പിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം മാളികയിലെത്തി. അവിടെ തന്റെ മകളെയും സുമുഖനായ ഒരു യുവാവിനെയും കണ്ട് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു.

‘മോളേ, നീയെങ്ങനെ ഇവിടെയെത്തി? നിന്റെ കൂടെയുള്ള ഈ സുന്ദരനാരാണ്?’

രാജാവ് ആകാംക്ഷയോടെ തിരക്കി.

താൻ പെട്ടിയിലടച്ച് കടലിൽത്തള്ളിയവർ രക്ഷപ്പെട്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ രാജാവിനായില്ല.

‘മഹാരാജാവേ, ഞാൻതന്നെ എല്ലാം പറയാം. ഇത് അങ്ങയുടെ ഏക മകൾ തന്നെയാണ്. ഞാൻ അങ്ങയുടെ ശത്രു യെമേലയുടെ ദൈവധീനത്താൽ ഞാനിപ്പോൾ സുന്ദരനായി. യാതൊരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത എന്നെയും കുമാരിയെയും അങ്ങ് പെട്ടിയിലടച്ച് കടലിൽത്തള്ളി. എന്നാൽ ആയുസ്സു തീരാത്തതിനാൽ ഞങ്ങൾ സുരക്ഷിതരായി തിരിച്ചെത്തി. അതേ ദൈവംതന്നെ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയാൻ ഈ മാളികയും

നല്കി. ഇനിയെങ്കിലും ശത്രുത വെടിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത്?’

യെമേലു ചോദിച്ചു.

അവന്റെ ഹൃദയമായ വാക്കുകൾ രാജാവിന്റെ മനസ്സിനെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ കുറ്റബോധം നിറഞ്ഞു.

നിറകണ്ണുകളോടെ അദ്ദേഹം മകളെയും മരുമകനെയും ആശ്ലേഷിച്ചു.

‘മക്കളേ, നിങ്ങളാണെന്നെ നേർവഴിക്കു കൊണ്ടുവന്നത്. ഇതുവരെ നിങ്ങളോട് ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്ക് ഞാൻ മാപ്പിരക്കുന്നു. എന്റെ മകളെ ഞാൻ ധീരനായ നിന്റെ കൈകളിൽ ഏല്പിക്കുന്നു.’

ആ രംഗം ഒരിക്കലും കരഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത യെമേലയുടെ കണ്ണുകൾ പോലും നനയിച്ചു.

തുടർന്ന് യെമേലയും കുമാരിയും ആ സ്വർണമാളികയിൽ സന്താനങ്ങളോടൊപ്പം ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

വാളമീൻ പറഞ്ഞ മന്ത്രം അതിനകം അവന്റെ ഓർമ്മയിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോയിരുന്നു.

അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ മന്ത്രംകൊണ്ട് നേടേണ്ടതായി അവർക്ക് യാതൊന്നും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ!

ആണോ പെണ്ണോ?

ഒരുപാട് കാലം മുൻപ് ഒരു നാട്ടിൽ വസീലി എന്ന പുരോഹിതൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് വസീലിസ വസീലേവ്ന എന്നു പേരായ ഒരു യൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സാധാരണ പെൺകുട്ടികളിൽനിന്നും പലതുകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തയായിരുന്നു അവൾ. പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അവൾക്ക് താല്പര്യം. മറ്റു പെൺകുട്ടികളെ അവൾ തരിമ്പും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പുരുഷവേഷം ധരിച്ച്, കുതിരപ്പുറത്ത് തോക്കുമേന്തി പാഞ്ഞുപോകുന്ന വസീലിസ ഒരു പെൺകുട്ടിയാണെന്ന് അറിയാവുന്നവർ വളരെക്കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവൾക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരം വോഡ്കയായിരുന്നു. അവളൊരു പുരുഷൻതന്നെയെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചവർ വസീലിസ വസീലേവിച്ച് എന്നാണവളെ വിളിച്ചത്.

ഒരിക്കൽ ബർഖത്ത് എന്നു പേരുള്ള ഒരു സാർ രാജാവ് മാനുക്കളെ വേട്ടയാടികുതിരപ്പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വസീലിസയെ കണ്ടുമുട്ടി. പുരുഷവേഷത്തിൽ, കുതിരപ്പുറത്ത് കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞു പോകുന്ന അവളെക്കണ്ട് രാജാവ് അദ്ഭുതംകുറി. അദ്ദേഹം തന്റെ പരിചാരകനോട് ചോദിച്ചു:

‘സൗന്ദര്യവും കരുത്തും ഒത്തിണങ്ങിയ ആ യുവാവ് ആരാണ്? തീർച്ചയായും അദ്ദേഹമൊരു സാധാരണക്കാരനല്ല.’

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് കരുതിയതുപോലെ അതൊരു യുവാവല്ല, സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയാണ്. എനിക്കെതിൽ നൂറുശതമാനം തീർച്ചയുണ്ട്. ഇവിടെയടുത്തുതന്നെ താമസിക്കുന്ന വസീലിയെന്ന പുരോഹിതന്റെ മകൾ വസീലിസ വസീലേവ്നയാണവൾ,’ പരിചാരകൻ രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് പറഞ്ഞു.

അത് അദ്ദേഹത്തെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. പുരുഷലക്ഷണം തികഞ്ഞൊരാൾ സ്ത്രീയാണെന്ന് കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. യാഥാർഥ്യമെന്തെന്ന് പരീക്ഷിച്ചറിയണമെന്ന് രാജാവ് തീരുമാനിച്ചു.

കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയതും രാജാവ് പുരോഹിതന് ഒരു സന്ദേശമയച്ചു. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു:

‘പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന് പ്രണാമം. അങ്ങയുടെ മകന് കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു വിരുന്നുനല്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നാളെ രാവിലെ മകനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കയയ്ക്കണം.’

ഒപ്പിട്ട് മുദ്രവെച്ച സന്ദേശം ഭടന്മാർ പുരോഹിതനെ ഏല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം മകളെ അറിയിച്ചു. രാജകോപത്തിനിടവരാത്തവിധം ജാഗ്രത പുലർത്തണമെന്ന് അവളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. അവൾ അടുത്ത ദിവസം രാവിലെത്തന്നെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി.

വസീലിസ ആണോ പെണ്ണോ എന്ന് എങ്ങനെയാണു തിരിച്ചറിയുക? നേരിട്ട് ചോദിക്കുന്നതും ദേഹപരിശോധന നടത്തി കാര്യം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതും ഉചിതമല്ല. കുറെ നേരം ആലോചിച്ചിട്ടും ഒരു വഴിയും തെളിയായതെ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ വൃദ്ധപരിചാരകന്റെ സഹായം തേടി.

‘ഇന്ന് പുരുഷവേഷധാരിയായ ഒരതിഥി ഈ കൊട്ടാരത്തിലെത്തും. ആ അതിഥി ആണോ പെണ്ണോ എന്ന് അറിയാൻ എന്താണൊരു വഴി?’

കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചുനിന്ന ശേഷം വൃദ്ധപരിചാരകൻ പറഞ്ഞു:

‘അത്ര വിഷമമുള്ള കാര്യമല്ല പ്രഭോ. കൊട്ടാരത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ ചിത്രത്തുന്നലിനുള്ള സാമഗ്രികളും ഒരു തോക്കും രണ്ടിടത്തായി തൂക്കിയിടുക. വരുന്ന അതിഥി യഥാർഥത്തിൽ ആണാണെങ്കിൽ തോക്കും പെണ്ണാണെങ്കിൽ തുന്നൽസാധനങ്ങളും എടുക്കും. സംശയമില്ല.’

അതൊരു കൊള്ളാവുന്ന ആശയമാണെന്നു തോന്നിയ രാജാവ് അപ്രകാരം ചെയ്തു. പിന്നെ, വസീലിസയുടെ വരവും കാത്തിരുന്നു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും വസീലിസ അസ്സൽ പുരുഷവേഷത്തിൽ കുതിരപ്പുറത്ത് കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തി. തന്റെ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്താണ് അവൾ വന്നത്. അതിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ വെള്ളിനിറത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. ബർഖത്ത് രാജാവ് പുറത്തിറങ്ങി വന്ന് അവളെ യഥാവിധി സ്വീകരിച്ച് അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവർ തീൻമേശയ്ക്ക് ഇരുപുറവുമിരുന്നു. പരിചാരകർ വീരുമേറിയ വീഞ്ഞും ഭക്ഷണവും വിളമ്പി. യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ അവൾ വീഞ്ഞു കുടിച്ചു. അതിനുശേഷം വസീലിസയും രാജാവും ഉദ്യാനത്തിലൂടെ ഉലാത്തി. മടങ്ങി വന്ന് മറ്റൊരു കവാടത്തിലൂടെ അവർ അകത്തു കടക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അവിടെ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന തൂണൽസാമഗ്രികളും തോക്കും അവൾ കണ്ടത്.

രാജാവ് അവളുടെ ഭാവഭേദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവളുടെ മുഖത്ത് രോഷം ആളിക്കത്തി. അവൾ ആ തൂണൽസാമഗ്രികൾ വലിച്ചെടുത്ത് മുറ്റത്തേക്കെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, രാജാവിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ചരീ, പെണ്ണുങ്ങൾ മാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം സാധനങ്ങൾ കൊട്ടാരകവാടത്തിൽ തൂക്കിയിടാൻ അങ്ങയ്ക്ക് നാണമില്ലേ? എന്തൊരു വിഡ്ഢിത്തമാണിത്! എന്റെ പിതാവ് ഇത്രയും വിലകെട്ട സാധനങ്ങൾ വീട്ടിനകത്തുപോലും സൂക്ഷിക്കാറില്ല. കഷ്ടംതന്നെ!’

അനന്തരം അവൾ തോക്ക് കൈയിലെടുത്ത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഇതു കൊള്ളാം, വീരോചിതംതന്നെ ഇത്!’

അവൾ രാജാവിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് കുതിരപ്പുറത്ത് കയറി ഓടിച്ചുപോയി. തന്റെ അതിഥി ഒരു പെണ്ണാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

വസീലിസ ആണോ പെണ്ണോ എന്നറിയാനാവാത്തതിൽ രാജാവ് അസ്വസ്ഥനായി. കൊട്ടാരം പരിചാരകനുമായി അദ്ദേഹം വീണ്ടും അക്കാര്യം ചർച്ച ചെയ്തു. പരിചാരകൻ പുതിയൊരു തന്ത്രം അദ്ദേഹത്തിന് ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു:

‘മഹാരാജാവേ, ആദ്യത്തെ പരീക്ഷണം ഒരു പരാജയമാണെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഇക്കുറി നാം ലക്ഷ്യം നേടും. അങ്ങ് വീണ്ടുമൊരിക്കൽക്കൂടി വസീലിസയെ അത്താഴവിരുന്നിന് ക്ഷണിക്കണം. ഇത്തവണ അവർക്കായി മധുരമുള്ള കേക്ക് തയ്യാറാക്കാൻ അങ്ങ് നിർദ്ദേശിക്കണം. പതിവിനു വിരുദ്ധമായി വിലയേറിയ കുറെ രത്നങ്ങൾകൂടി ചേർത്തുവേണം കേക്കുണ്ടാക്കാൻ. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് രണ്ടിലൊന്ന് അറിയാനാവും.’

‘അതെങ്ങനെ?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘ആ കേക്ക് വസീലിസയ്ക്ക് തിന്നാൻ കൊടുക്കുക. അവർ ഒരു സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും കേക്കിനുള്ളിലെ രത്നങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുത്ത് സൂക്ഷിക്കും. നേരെമറിച്ച് പുരുഷനാണെങ്കിൽ അവ തീൻമേശയ്ക്കടിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കും. ഒരു സ്ത്രീക്കും രത്നങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാനാവില്ലെന്ന് അങ്ങേക്ക് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ?’

പരിചാരകൻ വിശദീകരിച്ചു.

അതൊരു നല്ല തന്ത്രമാണെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം വസീലിസയുടെ പിതാവായ പുരോഹിതന് വീണ്ടുമൊരു സന്ദേശം കൊടുത്തു. വസീലിസയ്ക്ക് അത്താഴവിരുന്നിന് നൽകാനാഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു സന്ദേശത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചതായും പിറ്റേന്ന് കൊട്ടാരത്തിൽ വിരുന്നിനെത്തുമെന്നും വസീലിസ മറുപടിയും നൽകി. രത്നങ്ങൾ ചേർത്ത് ഒന്നാന്തരം കേക്കുണ്ടാക്കാൻ നിർദ്ദേശം നൽകി. രാജാവ് അവളുടെ വരവും കാത്തിരുന്നു.

പറഞ്ഞ സമയത്തുതന്നെ വസീലിസ പുരുഷവേഷം ധരിച്ച്, തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്ത് കയറി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. മഹാരാജാവ് നേരിട്ടുചെന്ന് അവളെ സ്വീകരിച്ചു. സൗഹൃദസംഭാഷണങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം അവളെ അത്താഴം കഴിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യയും വിശിഷ്ടപാനീയങ്ങളും വിളമ്പി. വസീലിസ അതു കഴിച്ച് വിശപ്പടക്കി. കൈ കഴുകാനായി എഴുന്നേറ്റതും രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘അല്പംകൂടി ക്ഷമിക്കൂ. എന്റെ ഇന്നത്തെ അതിഥിക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക പലഹാരം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൂടി കഴിച്ചുനോക്കൂ.’

വസീലിസ ആകാംക്ഷയോടെ രാജാവിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘അതെന്താണ്?’

‘വിശിഷ്ടമായ ഒരു കേക്ക്. നിങ്ങൾക്ക് ഒരുപക്ഷേ, കേട്ടുകേൾവി പോലുമില്ലാത്ത ചേരുവയായിരിക്കും ഇതിന്റേത്.’

രാജാവ് പറഞ്ഞു നിർത്തിയതും പരിചാരികമാർ വെള്ളിത്തളികയിൽ കേക്കുമായി അവിടെയെത്തി. പലഹാരത്തിന്റെ മുകൾവശത്ത് പഞ്ചസാരകൊണ്ട് പൂക്കളുടെയും പുമ്പാറ്റകളുടെയും രൂപങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. വശ്യമായ ഒരു ഗന്ധം അതിൽനിന്ന് വമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘കഴിക്കൂ.’ രാജാവ് വസീലിസയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

അവൾ അതിൽനിന്നും ഒരു ക്ഷണം മുറിച്ച് വായിലിട്ടു. അത്

ചവച്ചതും വസീലിസയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. എന്നാൽ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അവളെന്തോ ഒന്ന് കടിച്ചു. അതോടെ അവൾ ആകെ അസ്വസ്ഥയായി. ആ പലഹാരം തളികയോടെ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അവൾ രോഷംകൊണ്ടു:

‘ഹോ, എന്ത് അബദ്ധമാണ് അങ്ങ് ചെയ്തത്? വകതിരിവില്ലാത്ത പാചകക്കാരെക്കൊണ്ട് ഓരോന്ന് ഉണ്ടാക്കിപ്പാൽ ഇതാവും ഫലം. പല നാടുകളിൽനിന്നും പലതരം കേക്കുകൾ ഞാൻ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കേക്കിൽ രത്നങ്ങൾ ചേർക്കുകയെന്ന മണ്ടത്തരം ഇവിടെയേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് വസീലിസ പുറത്തിറങ്ങി, തന്റെ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്ത് കയറി ഓടിച്ചുപോയി. നിരാശനായ രാജാവ് കൊട്ടാരം പരിചാരകന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അയാൾ ആ നോട്ടം നേരിടാനാവാതെ തല കുനിച്ചു.

വീണ്ടും കുറെ ദിവസങ്ങൾ പിന്നിട്ടു. വസീലിസ ആണോ പെണ്ണോ എന്നറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം മഹാരാജാവ് കൈവിട്ടില്ല. രണ്ടുതവണ പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹം പിന്നെയും കൊട്ടാരം പരിചാരകനെത്തന്നെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും വസീലിസ നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തിന് വഴങ്ങുന്നില്ല. അതിൽനിന്ന് പിന്മാറാനാണെങ്കിൽ കഴിയുന്നുമില്ല. പുതിയ വല്ല ബുദ്ധിയും നിങ്ങളുടെ തലയിൽ തോന്നുന്നുണ്ടോ?’

പരിചാരകൻ വീണ്ടും ആലോചനയിൽ മുഴുകി. പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അതു ശ്രദ്ധിച്ച് രാജാവ് ചോദിച്ചു:

‘എന്താ? എന്തായാലും പറയൂ.’

‘ഒരു വഴിയുണ്ട് പ്രഭോ. അതിന് അങ്ങ് ഒരിക്കൽക്കൂടി വസീലിസയെ കൊട്ടാരവിരുന്നിന് ക്ഷണിക്കേണ്ടിവരും. അവരത് സ്വീകരിക്കാതിരിക്കില്ല. വിരുന്നിനു ശേഷം അങ്ങ് വസീലിസയെ ഒന്നിച്ച് കുളിക്കാൻ വിളിക്കണം. ആദ്യം മടിച്ചാലും അങ്ങതിന് നിർബന്ധിക്കണം. എത്ര സമർത്ഥനായ ആളാണെങ്കിലും നഗ്നനായി നിന്നാൽ ആണോ പെണ്ണോ എന്നറിയാൻ വിഷമമില്ലല്ലോ.’

പരിചാരകൻ വിശദീകരിച്ചു. അതൊരു നല്ല പരിപാടിയാണെന്ന് രാജാവിനും തോന്നി.

ബർഖത്ത് രാജാവ് വീണ്ടും വസീലിസയെ വിരുന്നിന് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ട് പുരോഹിതന് സന്ദേശമയച്ചു. വസീലിസ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച്, തന്റെ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്ത് ആൺവേഷത്തിൽ പുറപ്പെട്ട് കൊട്ടാരത്തി

ലെത്തി. രാജാവ് അവളെ സ്വീകരിച്ച് സത്കരിച്ചു. ഭക്ഷ്യപേയാദികൾ കഴിച്ച് വിശപ്പടങ്ങിയതും രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘രണ്ടുതവണ വന്നിട്ടും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടാത്ത ഒരു കാര്യം ഇപ്പോൾ പറയട്ടെ. വസീലിസ ദയവുചെയ്ത് എതിരു പറയരുത്.’

‘എന്തായാലും പറഞ്ഞോളൂ,’ വസീലിസ പറഞ്ഞു.

‘ഇത്തവണ നമുക്ക് രണ്ടാൾക്കുംകൂടി കൊട്ടാരത്തിലെ കുളിയറയിൽ ഒരുമിച്ച് കുളിക്കണമെന്നുണ്ട്.’

രാജാവ് കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് വസീലിസ ഒന്ന് വിളറി യെങ്കിലും അടുത്ത നിമിഷം ധൈര്യം വീണ്ടെടുത്തു.

‘സമ്മതിക്കുന്നു. ആവിയിലൊരു കുളി എനിക്കും ഹരമാണ്.’

അവർ രണ്ടാളും കുളിയറയിലെത്തി. വസീലിസയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ രാജാവ് നിന്നു. ഈ സമയം അവൾ അദ്ദേഹത്തോട് വസ്ത്രം മാറാൻ അഭ്യർഥിച്ചു. രാജാവ് ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ അവൾ കുളിയറയിലെ നീരാവിക്കൊണ്ട് ഒരു ‘കാക്കക്കുളി’ കഴിച്ച് പുറത്തിറങ്ങി. സ്വീകരണമുറിയിൽ രാജാവിനായി ഒരു സന്ദേശം എഴുതിവെച്ച് അവൾ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്ത് കയറി വായുവേഗത്തിൽ പറന്നുപോയി.

വസീലിസ എങ്ങോട്ടു പോയെന്നറിയാതെ രാജാവ് വിഷമിച്ചു. അവളെ തിരക്കി വന്ന അദ്ദേഹം ആ സന്ദേശം കണ്ടു. അദ്ദേഹം അതെടുത്ത് വായിച്ചു:

‘ഏത് മണ്ടനായ ബർഖത്ത് രാജാവേ, ഒരാൾ ആണോ പെണ്ണോ എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത്രയൊക്കെ കഷ്ടപ്പെടണോ? ഇനിയും അതറിയാനായി എന്നെ വിരുന്നിന് വിളിക്കണമെന്നില്ല. ഞാൻതന്നെ സത്യം തുറന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. ഞാൻ വസീലിസ വസീല്യേവ്ന എന്ന സ്ത്രീയാണ്, വസീലിസ വസീല്യേവിച്ച് അല്ല!’

ആ സന്ദേശവും കൈയിൽപ്പിടിച്ച് തരിച്ചുനിന്നുപോയി, ബർഖത്ത് രാജാവ്.

തോൽക്കാരനും നാലു നാണയങ്ങളും

ഒരുപാടുകാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സാധുവായ ഒരു മനുഷ്യൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. മൃഗങ്ങളുടെ തുകൽ കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയാണ് അയാൾ ജീവിച്ചത്. അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനം ഒന്നിനും തികഞ്ഞില്ല. അതുമൂലം കടുത്ത നിരാശയിലായിരുന്നു അയാൾ.

ഒരുനാൾ ചെമ്മരിയാടിന്റെ തുകൽ പുഴയോരത്തിട്ട് കഴുകുകയായിരുന്നു അയാൾ. ചെയ്യുന്ന ജോലിയുടെ വിരസതയകറ്റാൻ അയാൾ തന്റെ പരുക്കൻ സ്വരത്തിൽ പാടുകയും ചെയ്തു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ അസഹ്യതയോടെ കാതു പൊത്തിയാണ് അതിലൂടെ കടന്നുപോയത്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും സാർ രാജാവും മന്ത്രിമാരും ആ വഴി കുതിരപ്പുറത്ത് വന്നു. അയാളുടെ കഴുതരാഗം രാജാവും കേട്ടു. തങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യംപോലുമറിയാതെ തുകൽ കഴുകിക്കൊണ്ടുനിന്ന അയാളുടെ സമീപത്തേക്ക് അവർ ചെന്നു. കുതിരക്കുളമ്പടി കേട്ട് തോൽക്കാരൻ തലപൊക്കി നോക്കി. മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നത് രാജാവും മന്ത്രിമാരുമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും

അയാൾക്ക് ഭാവഭേദമുണ്ടായില്ല.

‘ഏത് തോൽക്കാരം, നിങ്ങളുടെ ജീവിതം എങ്ങനെ പോകുന്നു?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘ഓ, എന്തു പറയാനാണ്? സ്വന്തം വിധിയോട് എന്നെ മരിക്കാനനുവദിക്കണമെന്ന് കെഞ്ചിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത്രമാത്രം,’ തോൽക്കാരൻ നിസ്സംഗതയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, നിങ്ങൾ എത്ര തുക സമ്പാദിക്കാറുണ്ട്?’

രാജാവ് വീണ്ടും തിരക്കി.

‘നാലേ നാലു വെള്ളിനാണയം,’ തുകൽ കഴുകുന്നതിനിടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, എന്നിട്ടാണോ ഈ ദാരിദ്ര്യം പറച്ചിൽ?’

രാജാവ് നെറ്റി ചുളിച്ച് തുടർന്നു. ‘സമ്പാദിക്കുന്ന നാലു നാണയങ്ങളും മദ്യശാലയിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്ത് കുടിച്ചു കുത്താടുകയല്ലേ നിങ്ങളുടെ പതിവ്?’

‘ഞാൻ കുടിക്കുന്നതുപോലെയാണ് എല്ലാവരും കുടിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇന്നാട്ടിലെ സത്രം സൂക്ഷിപ്പുകാരെല്ലാം എന്നേ പട്ടിണികിടന്ന് മരിച്ചേനേ!’

തോൽക്കാരൻ രാജാവിന് തക്ക മറുപടി കൊടുത്തു. താനൊരു മുഴുത്ത മദ്യപാനിയാണെന്ന രാജാവിന്റെ ആരോപണത്തെ അതേ നാണയത്തിൽ ഖണ്ഡിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ.

‘എങ്കിൽപ്പിന്നെ നിങ്ങളെങ്ങനെയാണ് നാലു നാണയങ്ങൾ ചെലഴിക്കുന്നത്?’

രാജാവിന് അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘പറയാം. നാലു വെള്ളിനാണയങ്ങളിലൊന്ന് ആരു ചോദിക്കുന്നുവോ അയാൾക്കു കൊടുക്കും. രണ്ടാംനാണയംകൊണ്ട് ഞാനെന്റെ കടം വീട്ടും. മൂന്നാമത്തെ നാണയം വീണ്ടുവിചാരം കൂടാതെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു കളയും. ഒടുക്കത്തെ നാണയമാകട്ടെ രാജാവിന്റെ ആടുകൾക്കുള്ളതാണ്,’ തോൽക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ അർഥമെന്തെന്ന് രാജാവിന് വ്യക്തമായില്ല. അതേസമയം, മന്ത്രിമാർ അതെല്ലാം മനസ്സിലായ മട്ടിൽ തലയാട്ടി. പിന്നെ, തോൽക്കാരൻ പറഞ്ഞത് ശുദ്ധ മണ്ടത്തരമാണെന്നപോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. രാജാവ് അത് ശ്രദ്ധിച്ചെങ്കിലും തത്കാലം ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല.

‘നിങ്ങളൊരു ബുദ്ധിമാൻ തന്നെ! നിങ്ങൾക്കെന്റെ ആടുകളെ കറന്നു കൂടേ? അതിന് തക്കതായ പ്രതിഫലവും ഞാൻ നല്കും,’ രാജാവ്

ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും എനിക്കു കഴിയും.’ തോൽക്കാൻ തലയാട്ടി.

‘ശരി. ഞാനെന്റെ ആടുകളെ ഇന്നുതന്നെ നിങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു യയ്ക്കാം.’

രാജാവ് മന്ത്രിമാരെയും കൂട്ടി അവിടം വിട്ടു. തന്റെ ആടുകളെ തോൽക്കാരന്റെ വീട്ടിലെത്തിക്കാൻ രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു. അവയെത്തിയതും തോൽക്കാരന്റെ വീട് ശരിക്കുമൊരു ആട്ടിൻകൂടായി മാറി.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ രാജാവ് മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഇന്നലെ ആ തോൽക്കാരൻ പറഞ്ഞത് ഞാനും നിങ്ങളും കേട്ടതാണ്. അയാൾ നാലു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ ചെലവാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വിവരിച്ചില്ലേ? അതു കേട്ടിട്ട് എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. നിങ്ങൾ അതു കേട്ട് തലയാട്ടുകയും അയാളെ പുച്ഛിച്ച് ചിരിക്കുകയും ചെയ്തത് ഞാൻ കണ്ടു. അയാൾ ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്താണെന്ന് നിങ്ങളെനിക്ക് പറഞ്ഞു തരണം. നിങ്ങൾക്കതിനു കഴിയില്ലേ?’

അതു കേട്ടപ്പോൾ മന്ത്രിമാരുടെ മുഖം വിളറിവെളുത്തു. ഒരു ചുക്കും മനസ്സിലാവാതെ രാജാവിന്റെ മുന്നിൽ ആളാവാനായി വെറുതെ തലയാട്ടിപ്പോയതാണ്. രാജാവ് അതേക്കുറിച്ച് ചോദിക്കുമെന്ന് ആരറിഞ്ഞു? ഇനിയീപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലെന്ന് പറയുന്നതെങ്ങനെ? ആകെക്കൂടി പുലിവാലു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു?

‘അതു പിന്നെ...’

മന്ത്രിമാർ നിന്നു പരുങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. ദേഷ്യത്തോടെ നിലത്ത് അമർത്തിച്ചവിട്ടി അദ്ദേഹം അലറി:

‘ങ്ഹും. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരാഴ്ചത്തെ സാവകാശം തരുന്നു. അതിനകം തോൽക്കാരൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർഥം മനസ്സിലാക്കി വന്നില്ലെങ്കിൽ എട്ടാംനാൾ ഞാൻ നിങ്ങളുടെയെല്ലാം തലയരിയും!’

മന്ത്രിമാർ ആകെ നിരാശയിലായി. ജീവൻ വെച്ചുള്ള കളിയാണിത്. എങ്ങനെയും അയാൾ പറഞ്ഞതിന്റെ അർഥം കണ്ടെത്തിയേ തീരു.

പക്ഷേ, എങ്ങനെ?

അവർ ഊണും ഉറക്കവും വെടിഞ്ഞ് ഒരിടത്തിരുന്ന് തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. ഒന്നും പറയാതിരുന്നാലും എന്തെങ്കിലും തെറ്റിച്ചുപറഞ്ഞാലും അപകടമാണ്.

‘ഞാൻ നോക്കിയിട്ട് നമ്മുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ ഒരേയൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ,’ മന്ത്രിമാരിലെ മുഖ്യൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്?’

മറ്റുള്ളവർ കാതുകൂർപ്പിച്ചു.

‘ആ തോൽക്കാരൻ അവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും. നമുക്ക് നേരിട്ടു ചെന്ന് അയാളെക്കണ്ട് കാര്യം അവതരിപ്പിക്കാം. അയാൾ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്താണെന്ന് ചോദിച്ചറിയാം,’ മന്ത്രിമുഖ്യൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു കൊള്ളാം. പക്ഷേ, അയാളൊരു ആർത്തിക്കാരനാണെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലം ആവശ്യപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നൂറു നാണയങ്ങൾ നാം കൈയിൽ കരുതണം,’ മറ്റൊരു മന്ത്രി പറഞ്ഞു.

അവർ സമയം കളയാതെ പണസഞ്ചിയുമായി തോൽക്കാരന്റെ വീട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. അവർ ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു ആട്ടിൻതോൽ കഴുകി വൃത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. അവർ തൊട്ടടുത്തേത്തിയിട്ടും അയാളൊന്ന് തല പൊക്കി നോക്കിയതുപോലുമില്ല. അതു കണ്ട് മന്ത്രിമുഖ്യൻ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി അയാളെ തല കുനിച്ചു വന്ദിച്ചു.

‘പ്രണാമം തോൽക്കാരാ.’

എന്നിട്ടും അയാളൊന്നു തല ചെരിച്ച് നോക്കിയതേയുള്ളൂ.

‘നിങ്ങളൊരു സമർഥനും ദയാലുവുമായ മനുഷ്യനാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെയൊരു സഹായം തേടിയാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നത്.’ മന്ത്രിമുഖ്യൻ മുഖവുരയിട്ടു.

‘എന്തു സഹായം?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യമായ നാലു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ ചെലവഴിക്കുന്ന വിധത്തെപ്പറ്റി രാജാവിനോടു പറഞ്ഞില്ലേ? അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ യഥാർഥത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്താണെന്ന് പറഞ്ഞുതരണം. ശരിയായ ഉത്തരം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ രാജാവ് ഞങ്ങളുടെ കഴുത്തു വെട്ടും.’

മന്ത്രിമാർ ഒരുമിച്ചു പറഞ്ഞു. അവർ അയാൾക്കു ചുറ്റും നിന്ന് കെഞ്ചാൻ തുടങ്ങി. അതെല്ലാം കേട്ട് അയാൾ അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിച്ചു. ആടുകളുടെ കലപില ശബ്ദംപോലെയാണ് അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്.

‘ഛേ, നിങ്ങളൊക്കെക്കൂടി എന്റെ വീടൊരു ആട്ടിൻകൂടാക്കുമല്ലോ?’

അതു കേട്ട് മന്ത്രിമാർ നിശ്ശബ്ദരായി. മന്ത്രിമുഖ്യൻ മുന്നോട്ടുവന്ന് പണസഞ്ചി അവനു നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ദയവായി നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളുടെ സാരം പറഞ്ഞുതരു. അതിനു

പ്രതിഫലമായി ഞങ്ങൾ നൂറു നാണയങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.’

പണസഞ്ചി കണ്ടതും അയാളുടെ മുഖം വിടർന്നു. അയാൾ അവരോടു പറഞ്ഞു:

‘ഈ പണം എനിക്കു വേണ്ട. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട് എന്റെ നാട്ടിലെ പാവങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനമുണ്ടായേക്കും. പണസഞ്ചി അക്കാണുന്ന പാറക്കല്ലിൽ വെച്ചിട്ട് എന്റെ കൂടെ വരു.’

മന്ത്രിമുഖ്യൻ അതനുസരിച്ചു. അയാൾ പണസഞ്ചി പാറക്കല്ലിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. തോൽക്കാരുടെ കൈകൊട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. അതു കേട്ട് പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. പണസഞ്ചിക്കു നേരെ കൈചൂണ്ടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഇതു മുഴുവൻ നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. പങ്കിട്ടെടുത്തോളൂ.’

അവർ ആഹ്ലാദത്തോടെ പണസഞ്ചിയുമെടുത്ത് മടങ്ങിപ്പോയി. തോൽക്കാരനോട് നന്ദി പറയാനും അവർ മറന്നില്ല.

അനന്തരം മന്ത്രിമാർ അയാൾക്കൊപ്പം വീടിനകത്തേക്ക് കടന്നു. തോൽക്കാരുടെ നാലു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ അവർക്കു മുന്നിൽ നിർത്തി വെച്ചു. പിന്നെ, അതിൽനിന്നും ആദ്യത്തെ നാണയം നീക്കിവെച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ഇനിയും ആവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ നൂറു നാണയംകൂടി വേണ്ടിവരും.’

‘വേണ്ട. ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാം.’

മന്ത്രിമാർ കാതോർത്തിരുന്നു.

‘ഈ നാണയം ആരു ചോദിക്കുന്നുവോ ഞാൻ അയാൾക്കു കൊടുക്കും എന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? ദരിദ്രനാരായണനായ എന്നോട് ആരു പണം ചോദിക്കാനാണ്? എന്റെ മകനു പക്ഷേ, എന്നോടല്ലാതെ മറ്റാരോട് പണം ചോദിക്കാൻ പറ്റും? ഞാൻ ഒരു നാണയം അവനു കൊടുക്കുമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്. വയസ്സുകാലത്ത് എന്നെ നോക്കാൻകൂടിയാണത്.’

‘എങ്കിൽ രണ്ടാംനാണയംകൊണ്ട് കടം വീട്ടുമെന്ന് പറഞ്ഞതോ?’

മന്ത്രിമാർ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഒരാൾ ഏറ്റവും കടപ്പെട്ടത് ആരോടാണ്? എന്നെ വളർത്തി ഇത്രയുമാക്കിയ മാതാപിതാക്കളോടുതന്നെ. ഈ നാണയം നൽകി ഞാനവരുടെ കടം തീർക്കുമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്.’

അയാൾ മൂന്നാമത്തെ നാണയം കൈയിലെടുത്തു.

‘ഈ നാണയം വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ വലിച്ചെറിയുമെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. അതിന്റെയർഥം ഈ നാണയം കൊടുത്ത് ഞാൻ

മദ്യപിക്കുമെന്നാണ്. മനുഷ്യന് യാതൊരു ഗുണവും ചെയ്യാത്ത മദ്യം വാങ്ങാൻ ചെലവഴിക്കുന്ന പണം മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ വലിച്ചെറിയുക തന്നെയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്?’

തോൽക്കാരുടെ ചോദിച്ചു. പിന്നെ, ഒടുവിലത്തെ നാണയം ചൂണ്ടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഇത് രാജാവിന്റെ ആടുകൾക്കുള്ളതാണെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ആടുകളെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരംപിരിവുകാരെയാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഈ നാണയം രാജാവിനുള്ള കരമടയ്ക്കാനാണ് ഞാനുപയോഗിക്കുക.’

ഈ വിശദീകരണം മന്ത്രിമാരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

‘ഇനിയെങ്കിലും എനിക്കിത്തിരി സ്വൈര്യം തന്നുകൂടേ?’

അയാൾ നാണയങ്ങൾ എടുത്തുവെച്ച് എഴുന്നേറ്റു. മന്ത്രിമാർ അയാളെ അഭ്യർത്ഥിക്കാതെ നോക്കി പുറത്തിറങ്ങി. പിന്നെ, കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

മന്ത്രിമാരുടെ വിശദീകരണം സാർ രാജാവിനും രസിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ തോൽക്കാരനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് വിളിച്ചുവരുത്തി, തന്റെ ഉപദേശകനായി നിയമിക്കാനും രാജാവ് മറന്നില്ല.

സമ്മാനം ആപ്പിൾപ്പഴം

ഞാൻ കഥ പറയുന്ന ആളാണ്.

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളേ, അതുകൊണ്ടല്ല നിങ്ങളെ ഞാൻ വിളിക്കുന്നത്. കുട്ടികൾ മാത്രമല്ല, കഥ കേൾക്കാനുള്ള കുട്ടിത്തം മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ആർക്കും വരാം.

ഞാനൊരു കഥ പറയാൻ പോവുന്നു.

വെറുതെ വന്നിരുന്ന് ഒരു ചെവിയിലൂടെ കഥ കേട്ട്, മറുചെവിയിലൂടെ പുറത്തു കളഞ്ഞ്, മുട്ടിലെ പൊടിയും തട്ടിയഞ്ച് പൊയ്ക്കളയാം എന്നു കരുതരുത്. കഥ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. കഥയുടെ ഒടുവിൽ ഞാനൊരു ചോദ്യം ചോദിക്കും. അതിന് ശരിയായ ഉത്തരം പറയണം.

പറഞ്ഞാലോ?

പറഞ്ഞാൽ സമ്മാനം അല്ലാതെന്താ?

ഉത്തരം ശരിക്കു പറയുന്നവർക്ക് ഒരു ആപ്പിൾപ്പഴം സമ്മാനം! അപ്പോൾ തെറ്റിക്കുന്നവർക്കോ?

ആലിപ്പഴം!

നാവിലിട്ടാൽ അലിഞ്ഞുപോകുന്ന ഈ സാധനം നാടായ നാട്ടിലെ

കുട്ടികളായ കുട്ടികൾക്കൊക്കെയുണ്ട് കെട്ടോ.

അപ്പോൾ കഥ തുടങ്ങാൻ ഇനി താമസമെന്താണെന്നാവും നിങ്ങളുടെ വിചാരം. ഓ, തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു:

‘പണ്ടൊരു നാട്ടിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും ഇടത്തരം വീടുണ്ടാക്കി താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്ന് ആൺമക്കളും പിറന്നു. അത്രകണ്ട് സുഗമമൊന്നുമായിരുന്നില്ല അവരുടെ ജീവിതം. വിചാരിച്ചതുപോലെ വിളവുണ്ടാവാതെ വന്നപ്പോൾ ആ കുടുംബം ദാരിദ്ര്യത്തിലേക്ക് കുപ്പു കുത്തി. ആൺമക്കൾ യുവാക്കളായതും വ്യവസായിമാർ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അവർ തികച്ചും അനാഥരായി. അവർക്കു മൂന്നാൾക്കും പൈതൃകമായി കിട്ടിയതെന്തെന്നോ? ഒരു കാളയെ! ദേഹമാസകലം തവിട്ടുനിറം. തവിട്ടിൽ അവിടവിടെയായി കറുത്ത പുള്ളിക്കുത്തുകൾ. ‘പുള്ളിക്കാള’ എന്ന് അവരതിനെ വിളിച്ചു.

കനത്ത മഴയിൽ അവരുടെ വീടും നിലംപൊത്തി. അതോടെ അവരുടെ ഭാവി ഇരുളടഞ്ഞതായി. ഇനിയെന്തു വേണമെന്ന് അവർ കൂടിയാലോചിച്ചു. പല വിധത്തിലുള്ള ആലോചനകൾക്കുശേഷം മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

‘ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് നമ്മളിനി ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.’

‘നിങ്ങളെ വിട്ടുപോകുന്നതിൽ എനിക്കുമുണ്ട് സങ്കടം. എന്നാലും തൻ കാലിൽ നിലക്കുന്നതാണ് നമുക്കു നല്ലതെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.’

രണ്ടാമനും അതിനോടു യോജിച്ചു.

‘എങ്കിൽ നാളെത്തന്നെ നമുക്കു പിരിയാം. ഓരോരുത്തരും പറ്റിയ നാട് കണ്ടെത്തി അവിടെ താമസിക്കട്ടെ.’

മൂന്നാമനും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായില്ല.

അപ്പോഴാണ് അവർക്കിടയിൽ ഒരു ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടായത്.

മൂന്നു സഹോദരന്മാർക്കും അവകാശപ്പെട്ട കാളയെ എന്തു ചെയ്യും? ഒന്നായ കാളയെ മൂന്നായി വീതിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

‘നമുക്ക് നമ്മുടെ കാളയെ അയൽക്കാർക്ക് വിറ്റ്, ആ പണം മൂന്നായി വിഭജിച്ചാലോ?’

മുത്ത സഹോദരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

‘ഏയ് അതു വേണ്ട. ഈ കാളയെ വാങ്ങാനുള്ള പണം അയൽക്കാരുടെ കൈയിലുണ്ടാവില്ല. അവർ ഒരുവേള കടം പറയും. അപ്പോൾ നമ്മൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം നടക്കില്ല.’ രണ്ടാമൻ അതിനോടു വിരോധിച്ചു.

‘എങ്കിൽ നമുക്കിതിനെ കൊല്ലാം. ഇതിന്റെ ഇറച്ചി മൂന്നായി പങ്കിട്ടാൽ

മതിയല്ലോ?’

ഇളയ സഹോദരനാണ് അതു പറഞ്ഞത്.

‘അയ്യോ, അതൊരിക്കലും വേണ്ട. ഇത്രയുംകാലം നമ്മെ സേവിച്ച ആ പാവത്തിനെ കശാപ്പു ചെയ്യുന്നത് ന്യായമല്ല.’

മറ്റു രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെന്തു ചെയ്യും?’

അവർ ഒരുമിച്ചു ചോദിച്ചു. കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് ആരുമൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. പിന്നെ മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

‘കുറച്ചുകലെയായി ദിവ്യനായ ഒരു സന്ന്യാസിയുണ്ട്. നമുക്ക് കാളയെയുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു പോവാം. അദ്ദേഹത്തിന് നമ്മളെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.’

എല്ലാവർക്കും അതിനോട് യോജിപ്പായിരുന്നു.

അവർ പിറ്റേന്ന് രാവിലേതന്നെ കാളയെയും കൂട്ടി സന്ന്യാസിയുടെ അടുത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കാളയുടെ മൂന്നു ഭാഗത്തായാണ് സഹോദരന്മാർ നടന്നത്.

മുത്ത സഹോദരൻ കാളയുടെ തലയ്ക്കൽ.

രണ്ടാമൻ കാളയുടെ വശത്ത്.

ഇളയവൻ കാളയുടെ പിന്നിൽ.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ കുതിരപ്പുറത്ത് ഒരാൾ കാളയുടെ പിൻ വശത്തെത്തി. ഇളയ സഹോദരനെ കണ്ട് അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, എങ്ങോട്ടാണ് ഈ യാത്ര?’

‘ഞങ്ങളൊരു സന്ന്യാസിയെക്കണ്ട് പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന് പോവുകയാണ്. നിങ്ങളെനിക്കൊരു സഹായം ചെയ്യണം. കാളയുടെ വശത്തുള്ള എന്റെ സഹോദരനോട് കാളയുടെ വേഗം കൂട്ടാൻ പറഞ്ഞാൽ ഉപകാരം.’ ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും ചങ്ങാതി.’

അയാൾ കുതിരയോടിച്ചു പോയി. അപ്പോൾ നേരം പുലർന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

കുതിരക്കാരൻ കാളയുടെ വശത്തെത്തി രണ്ടാമത്തെ സഹോദരനെ കണ്ടപ്പോൾ നേരം ഉച്ചയായി. അയാൾ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിയശേഷം പറഞ്ഞു:

‘കാളയെ വേഗം നടത്തി ഇരുട്ടുംമുൻപ് അങ്ങെത്തിക്കണമെന്ന് അങ്ങയുടെ സഹോദരൻ പറയാനേല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.’

‘വളരെ നന്ദി. പക്ഷേ, ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ കാളയുടെ വേഗം കൂട്ടാ

നാവില്ല. ഇതിന്റെ തലയ്ക്കൽ ഞങ്ങളുടെ മുത്ത സഹോദരൻ കാളയെ തെളിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തോട് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞാൽ നന്നായിരുന്നു,’ രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ അഭ്യർഥിച്ചു.

‘അതിനെന്താ വിഷമം? ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരമല്ലേ, ഞാൻ ചെയ്യാം,’ കുതിരക്കാരൻ ഓടിച്ചുപോയി.

നേരം സന്ധ്യയോടടുത്തപ്പോൾ അയാൾ കാളയുടെ തലയ്ക്കലെത്തി മുത്ത സഹോദരനെ കണ്ടു. അയാളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അനുജന്മാർ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു.

‘കാളയെ വേഗം തെളിച്ച് രാത്രിക്ക് മുൻപേ സന്ന്യാസിയുടെ അടുത്ത് എത്തിക്കണമെന്നാണ് അനുജന്മാരുടെ താല്പര്യം. പക്ഷേ, എനിക്കത് സാധിച്ചുകൊടുക്കാനാവില്ലല്ലോ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നേരം ഇരുട്ടി. വഴിയറിയാതെ കാളയെയുംകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു പോവുക വയ്യ. ഈ രാത്രി ഇവിടെ വിശ്രമിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.’

മുത്ത സഹോദരൻ കാളയെ നിർത്തി. തന്റെ കടമ തീർത്ത സമാധാനത്തോടെ കുതിരക്കാരൻ അവിടം വിട്ടു പോയി.

അന്ന് അവിടെ കിടന്നുറങ്ങിയ സഹോദരന്മാർ പുലർച്ചെ യാത്ര തുടർന്നു. പെട്ടെന്നാണ് ഒരു പടുകുറ്റൻ പരുന്ത് പറന്നിറങ്ങിയത്. അതിന്റെ ചിറകിന്റെ നിഴൽമൂലം ചുറ്റും ഇരുട്ട് പടർന്നു. സഹോദരന്മാർക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. അപ്പോഴേക്കും പരുന്ത് കാളയെ പൊക്കി പറന്നുയർന്നു! തങ്ങളുടെ ഏക സമ്പാദ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ സഹോദരന്മാർ വേദനിച്ചു. അതിനെയിനി തിരിച്ചുകിട്ടില്ലെന്നുറപ്പായപ്പോൾ അവർ തിരിച്ചുപോയി.

കാളയെ ഇരയായി കിട്ടിയതിൽ പരുന്തിന് സന്തോഷമായി. ഇനി ഇതിനെ നല്ലൊരിടത്തുവെച്ച് കൊത്തിത്തന്നണം. കുറെ ദൂരം പറന്നു നടന്നിട്ടും അങ്ങനെയൊരു സ്ഥലം കണ്ടില്ല. അപ്പോഴാണ് വളഞ്ഞ കൊമ്പുള്ള കുറെ ആടുകൾ താഴെ മേയുന്നതു കണ്ടത്. പെട്ടെന്ന് മഴ പെയ്തു. ആടുകൾ തീറ്റ നിർത്തി ഒരുമിച്ചു ചേർന്നുനിന്നു. മഴ നനയേണ്ടെന്നു കരുതി ആട്ടിടയൻ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരാടിന്റെ വലിയ കൊമ്പിനടിയിൽ ഒതുങ്ങിയിരുന്നു.

അതേ ആടിന്റെ വലിയ കൊമ്പു കണ്ടതും പരുന്ത് പിന്നൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ താണു പറന്നു. കാളയെ ആടിന്റെ കൊമ്പിൽവെച്ച് കൊത്തിത്തന്നാൻ തുടങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അതിന്റെ എല്ലുകൾ മാത്രം ബാക്കിയായി. അതിനിടയിൽ ആട്ടിടയന്റെ കണ്ണു വേദനിച്ചു. തന്റെ കണ്ണിലെന്തോ കരടുപോയെന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ ഉറക്കെ കരയാൻ

തുടങ്ങി. ആ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ നാട്ടുകാർ ചോദിച്ചു:

‘ആട്ടിടയാ, നീയെന്തിനാ ഇങ്ങനെ വലിയവായിൽ നിലവിളിക്കുന്നത്?’

‘അറിയില്ല ചങ്ങാതിമാരേ, എന്റെ കണ്ണിലെന്തോ വീണു. അതെന്തെന്ന് ഞാൻ കണ്ടില്ല. ഇപ്പോൾ കലശലായ വേദന. നിങ്ങൾക്ക് കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ വൈദ്യരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നാലും,’ വേദന സഹിച്ച് ഇടയൻ പറഞ്ഞു.

നാട്ടുകാർ ഉടനെ പോയി നാല്പതു വൈദ്യന്മാരെക്കണ്ട് കാര്യം പറഞ്ഞു. അവർ നാല്പതു തോണികളുമായെത്തി. ഇടയന്റെ കണ്ണിലെ വെള്ളത്തിൽ നാല്പതു തോണിയുമിറക്കി. അവയിൽ ഓരോ വൈദ്യന്മാർ കയറിയിരുന്ന് കരടു തേടി തുഴച്ചിൽ തുടങ്ങി. കുറെ നേരത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം അവരാ കരട് കണ്ടെടുത്തു.

സത്യത്തിൽ അത് കരടായിരുന്നില്ല. പരുന്ത് കൊത്തിത്തന്ന കാളയുടെ വലിയ എല്ല തെറിച്ച് ഇടയന്റെ കണ്ണിൽ വീണതായിരുന്നു!

ഇടയൻ പണം കൊടുത്ത് വൈദ്യന്മാരെ തിരിച്ചയച്ചു. അവർ തോണികളുമായി മടങ്ങി. കണ്ണിൽനിന്നു കിട്ടിയ പലക അയാൾ കുറെ ദൂരെ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിച്ചു.

പലക ചെന്നുവീണ സ്ഥലത്തിനടുത്തുകൂടി കുറെ യാത്രക്കാർ വന്നു. നേരം ഇരുട്ടിയതിനാൽ അടുത്തുള്ള ചതുപ്പുദേശത്ത് അവർ വിശ്രമിച്ചു. യാത്രാക്ഷീണംമൂലം അവർ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. എന്നാൽ രാത്രി അവർ ഞെട്ടിയുണർന്നു. ഭൂമിയാകെ കുലുങ്ങുംപോലെ അവർക്കു തോന്നി. അവർ ഭയന്നു വിറച്ച് സ്ഥലം വിട്ടു.

നേരം പുലർന്നപ്പോൾ സംഭവത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥയറിയാൻ നാല്പതു പേരെ ചതുപ്പിലേക്കയച്ചു. അവരവിടെയെത്തിയപ്പോൾ കാര്യമെന്തെന്നു വ്യക്തമായി. കാളയുടെ തോളെല്ലാണ് ചതുപ്പുനിലമെന്ന് യാത്രക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചത്. ഏതോ ഒരു കള്ളക്കുറുക്കൻ ആ എല്ല് കടിക്കുന്നതും കണ്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി എല്ല് ഇളകിയതാണ് ഭൂമികുലുക്കമായി അവർക്കു തോന്നിയത്!

ഇതിനൊക്കെ കാരണക്കാരനായ കുറുക്കനെ അവർ അമ്പയച്ചു കൊന്നു. നൂറ്റൊന്ന് അമ്പുകൾ ഏറ്റുപ്പോഴാണ് കുറുക്കൻ ചത്തത്. കുറുക്കന്റെ തോൽ തൊപ്പിയും രോമക്കുപ്പായവും ഉണ്ടാക്കാൻ ഉചിതമാണെന്ന് കരുതിയ അവർ അതിന്റെ തോൽ പൊളിക്കാൻ തുടങ്ങി. വളരെ ദിവസങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടാണ് കുറുക്കന്റെ പാതി തോൽ പൊളിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞത്. മറുവശത്തെ തോൽ പൊളിച്ചെടുക്കാനായി കുറുക്കനെ മറിച്ചിടാൻ അവർ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും വിജയിച്ചില്ല. അവരാ ശ്രമം

ഉപേക്ഷിച്ച് തിരിച്ചുപോയി.

നാല്പതു പേരും യാത്രക്കാരുടെ അടുത്തെത്തി കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അവരെ പേടിപ്പിച്ച കുറുക്കന്റെ പാതി തോലും അവർക്കു നൽകി നാല്പതു പേരും മടങ്ങിപ്പോയി.

അവർ കുറുക്കൻതോലുമായി നടക്കുമ്പോൾ ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. അല്പംകൂടി മുൻപോട്ടു നടന്നതും ഒരു സ്ത്രീ നവജാത ശിശുവിനെ മാറോടടക്കി വരുന്നതു കണ്ടു. അവർ അവളോടു ചോദിച്ചു:

‘സഹോദരീ, നീയെങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്? കുഞ്ഞ് വല്ലാതെ കരയുന്നതിന് കാരണമെന്താണ്?’

‘ബഹുമാന്യരേ, ഞാൻ ഇവനെ നിമിഷങ്ങൾ മുൻപ് പ്രസവിച്ചതേയുള്ളൂ. കൊടുന്തണുപ്പുമൂലമാണ് ഇവൻ കരയുന്നത്. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ഇവന്റെ കരച്ചിൽ മാറ്റാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നതേയില്ല. ഒരു രോമത്തെപ്പി കിട്ടിയാൽ ഇവന് ആശ്വാസമായേക്കും. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കൈയിലുള്ള തോൽ എനിക്കു തരു. ഞാനതുകൊണ്ട് ഒരു രോമത്തെപ്പി യുണ്ടാക്കാം,’ യുവതി പറഞ്ഞു.

‘അതിനു വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, കുറുക്കന്റെ ഒരു വശത്തെ തോലേ ഞങ്ങളുടെ കൈയിലുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് തൊപ്പി തുണാമെങ്കിൽ ആയിക്കോളൂ. പോരാതെ വന്നാൽ കുറുക്കനെ മറിച്ചിട്ട് പാതിത്തോലുകൂടി ഉരിയേണ്ടിവരും.’

അവർ കുറുക്കൻതോൽ അവൾക്കു കൊടുത്തിട്ട് സ്ഥലംവിട്ടു.

തന്റെ കുഞ്ഞിന് തൊപ്പിയുണ്ടാക്കാൻ ആ തോൽ മതിയാവില്ലെന്ന് അവൾക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ വേഗം പോയി കുറുക്കനെ ഒറ്റവിരൽ കൊണ്ട് മറിച്ചിട്ട്, അതിന്റെ ബാക്കി തോൽകൂടി അനായാസം ഉരിഞ്ഞെടുത്തു.

രണ്ടു തോലും ചേർത്ത് ഒന്നാത്തരമൊരു തൊപ്പി തുണി അവളത് കുഞ്ഞിനെ അണിയിച്ചു.

അതുവരെ വാവിട്ടു കരഞ്ഞിരുന്ന കുഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി! അതു കണ്ട് അമ്മയ്ക്ക് സന്തോഷമായി.

അങ്ങനെ കഥ കഴിയുന്നു.

കഥ കേട്ടിട്ട് എഴുന്നേറ്റു പോകാൻ വരട്ടെ. അവിടെയിരുന്ന് എന്റെ ചോദ്യം കേൾക്കുക. അതിന് ശരിയായ ഉത്തരം നൽകുക. എന്നിട്ട് ആപ്പിൾപ്പഴവും വാങ്ങി പൊയ്ക്കൊള്ളുക.

എന്താ സമ്മതിച്ചോ?

എങ്കിൽ ചോദ്യം ഇതാ-

പുള്ളികളുള്ള തവിട്ടുകാള, കുറ്റൻ പരുന്ത്, വളഞ്ഞ കൊമ്പുള്ള ആട്, ഇടയൻ, എല്ലു കരണ്ട കുറുക്കൻ, രോമത്തൊപ്പിക്കു കരഞ്ഞ പിഞ്ചു കുഞ്ഞ്, കുഞ്ഞിന്റെ അമ്മ... ഇവരിൽ ഏറ്റവും വലിപ്പം ആർക്കാണ്?

ശരിക്കും ആലോചിച്ചുവേണം ഉത്തരം പറയാൻ, കേട്ടോ,

ചിലരെങ്കിലും കാളയെന്ന് പറയുമെന്നറിയാം.

(ഒരു പകൽകൊണ്ടല്ലേ കുതിരക്കാരൻ കാളയുടെ പിൻവശത്തു നിന്നും തലയ്ക്കലെയ്ത്തിയത്?)

പരുന്തെന്നു പറയാനും നിശ്ചയമായും ചിലരുണ്ടാവും.

(വെറുതെയാണോ? കുറ്റൻകാളയെ തൂക്കിയെടുത്ത് കൊണ്ടുപോയില്ലേ?)

വളഞ്ഞ കൊമ്പുള്ള ആടിന്റെ പേരും ചിലരുടെ ചുണ്ടിലുണ്ടല്ലോ?

(എങ്ങനെ തെറ്റു പറയും? ആ കൊമ്പിൽ വെച്ചല്ലേ കാളയെ പരുന്ത് കൊത്തിയെടുത്തത്?)

ഇടയനെന്ന് പറയുന്നവർ ഇല്ലാതെ വരില്ല.

(കണ്ണിലെ കരടു തിരയാൻ വൈദ്യന്മാർ നാല്പതു തോണിയിറക്കിയില്ലേ?)

കുറുക്കന്റെ പേരും ചിലർ പിറുപിറുക്കുന്നത് ഞാൻ കേൾക്കുന്നുണ്ട്.

(കുറ്റപ്പെടുത്താനാവില്ല അവരെ. അവനൊരു എല്ലു കരണ്ട് ഭൂമി കുലുക്കത്തന്നെയുണ്ടാക്കിയില്ലേ?)

അപ്പോഴുണ്ടായ കുഞ്ഞെന്ന മറുപടിയും തള്ളാനാവില്ല.

(കുറുക്കന്റെ രണ്ടു തോലും വേണ്ടിവന്നു, അവനൊരു തൊപ്പിയുണ്ടാക്കാൻ!)

ഇത്ര വലിയ കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ച സ്ത്രീയെന്നും ഒരാൾ പറഞ്ഞല്ലോ.

(അത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ)

തല പുകച്ചുപുകച്ച് ശരിയുത്തരം കാണൂ. അത്ര എളുപ്പമല്ല ഈ ചോദ്യമെന്ന് എനിക്ക് നന്നായറിയാം.

ആരും ശരിയുത്തരം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ?

സംശയമെന്താ? ആപ്പിൾപ്പഴം എനിക്ക്. നിങ്ങൾക്കെല്ലാം ആലിപ്പഴവും!

(മലയാളത്തിലെ പെരുംനൃണക്കഥകളുമായി സാമ്യമുണ്ട് ഈ കഥയ്ക്ക്. കഥയുടെ ആദിയിലും അന്ത്യത്തിലുമുള്ള കഥാകാരന്റെ ഇടപെടൽ ഇതിന് ഒരു നവീനമാനം നൽകുന്നുണ്ട്.)

കരടിയും പുച്ചയും പിന്നെ മണ്ടൻ നായയും

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും വീടുവെച്ച് താമസിച്ചിരുന്നു. കൃഷിയിലൂടെ അയാൾ അതിവേഗം സമ്പന്നനായി. അയാൾ ഒരു നായയെ വളർത്തിയിരുന്നു. കൃഷിക്കാരന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഒരിച്ചയെപ്പോലും നായ അകത്തേക്കു കയറ്റിവിട്ടില്ല. അപരിചിതരെ കണ്ടാലുടൻ അവൻ അവർക്കു നേരെ കുരച്ചുകൊണ്ട് ചാടും. രാപകൽദേദമില്ലാതെ അവൻ ആ വീടിനു കാവൽ കിടന്നു. അവന്റെ കടി പേടിച്ച് തസ്കരന്മാരാരും ആ വീടിന്റെ ഏഴയലത്തുപോലും വന്നില്ല. അവൻ കാവലുള്ളതിനാൽ വീടു പൂട്ടി എവിടെപ്പോകാനും കർഷകനും ഭാര്യയും തെല്ലും ശങ്കിച്ചില്ല. കർഷകൻ നാലു നേരവും അവനു വയറു നിറയെ നല്ല ഭക്ഷണം നൽകി. ജീവിതം അത്ര മേൽ സുഖകരമാണെന്നു നായയ്ക്ക് തോന്നി.

കാലം കടന്നുപോയി. എന്നും ചെറുപ്പമായിരിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയില്ലല്ലോ? നായയ്ക്ക് ക്രമേണ വയസ്സായി. ശരീരത്തിന് തീരെ

കരുത്തില്ലാതായി. പഴയതുപോലെ ഉച്ചത്തിൽ കുരയ്ക്കാൻപോലും അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. പലപ്പോഴും കാവലിനിടയിൽ ക്ഷീണംകൊണ്ട് ഉറങ്ങിയുംപോയി. ഇതൊന്നും കർഷകനും ഭാര്യയ്ക്കും അത്ര രസിച്ചില്ല. ഒരുനാൾ പരദേശിയായ ഒരു കള്ളൻ, നായയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് വീട്ടിൽ കയറി മോഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ അവർക്ക് അവനോടുള്ള സകല താല്പര്യവും നഷ്ടമായി. നല്ല ഭക്ഷണത്തിനു പകരം തലേന്നത്തെ വളിച്ച എച്ചിൽ അവനു കൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യമൊക്കെ അതു കാണുന്ന മാത്രയിൽ അവൻ ഓക്കാനം വന്നു. എന്നാൽ, വിശപ്പടക്കാൻ മറ്റു മാർഗങ്ങളില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ എച്ചിൽത്തീറ്റയും അവൻ ശീലമാക്കി. പിന്നെ അതും നിന്നു. അധികം വൈകാതെ കർഷകൻ മുട്ടൻ വടിയെടുത്ത് വയസ്സൻനായയെ അടിച്ചോടിച്ചു. പുറകെയൊരു ആക്രോശവും:

‘ങ്ഹും. ഇനി നിന്നെ ഇവിടെയെങ്ങാൻ കണ്ടുപോയാൽ കാലു തല്ലിയൊടിക്കും, ഓർത്തോ.’

പാവാം നായ! കർഷകന്റെയും ഭാര്യയുടെയും നന്ദികേടോർത്ത് വൃസ നിച്ച് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നടന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും നായ ഒരു കരടിയെ കണ്ടുമുട്ടി. നായയുടെ മുഖത്തെ വിഷാദഭാവം കണ്ട് കരടി ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, നിന്നെ മുൻപൊന്നും ഇവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ. എവിടന്നാണ് വരവ്? എന്തോ കാര്യമായ സങ്കടം നിന്നെ അലട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ. അതെന്തായാലും എന്നോട് തുറന്നു പറയൂ.’

‘ജീവിതനിരാശമൂലം വല്ലയിടത്തും ചെന്ന് പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കാൻ പോവുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഞാനിത്ര കാലവും കൈമെയ് മറന്ന് സേവിച്ച യജമാനൻ എന്നെ നിഷ്കരുണം വീട്ടിൽനിന്നിറക്കിവിട്ടു. യജമാനത്തി ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ടും എന്നോട് ഒരു വാക്കുപോലും പറഞ്ഞില്ല. ഞാനെന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ടുതന്നെ മൂന്നു നാൾ കഴിയുന്നു. സത്യത്തിൽ ഇപ്പോഴെന്റെ ദേഹത്ത് പാതി ജീവനേ ശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അതും പോകാനിനി അധികനേരം വേണ്ട,’ നായ ദയനീയമായി പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ കരടിക്ക് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് കരടി പറഞ്ഞു:

‘നായച്ചങ്ങാതി, നീ വിഷമിക്കണ്ട. നീയെന്റെ കൂടെ പോന്നോളൂ. വയറു നിറച്ച് ഭക്ഷണം കഴിക്കാനുള്ള വക ഞാനുണ്ടാക്കിത്തരാം.’

ഈ വാക്കുകൾ നായയെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആശ്വസിപ്പിച്ചത്. അവൻ കരടിയോടൊപ്പം യാത്ര തുടർന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഒരു കുതിരക്കുട്ടി അവർക്കു മുന്നിൽ വന്നു പെട്ടു. അതിനെ കണ്ടതും കരടിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൻ വേഗം തന്നെ മുൻകാലുകൾ നീട്ടിവെച്ച് ശരീരം നിലത്തൊട്ടിച്ചു കിടന്നു. കരടിയുടെ ഭാവമെന്തെന്ന് നായയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല.

‘ഏയ് നായച്ചങ്ങാതി,’ കരടി വിളിച്ചു.

‘ങും? നീയെന്താ ഇങ്ങനെ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്യുന്നത്?’

നായ വായ് പൊളിച്ചു നിന്നു.

‘എന്നെ ശരിക്കൊന്നു നോക്കൂ. എന്റെ കണ്ണുകൾ എത്ര ഭംഗിയുള്ളവയാണ്! ശരിയല്ലേ?’

കരടി ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ സംശയം?’

നായ മറുചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

‘ഉലഞ്ഞ തലമുടി എനിക്കൊരു അലങ്കാരമല്ലേ?’

കുറച്ചുകൂടി മുന്നോട്ടിഴഞ്ഞ് കരടി തിരക്കി.

‘തീർച്ചയായും അതൊരലങ്കാരംതന്നെ.’

നായ അതിനോടും യോജിച്ചു.

‘എന്റെ വാല് ഉയർന്നല്ലേ നിലക്കുന്നത്?’

‘അതു പിന്നെ പറയാനുണ്ടോ?’

നായ പറഞ്ഞുനിർത്തിയതും കരടി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് കുതിരക്കുട്ടിയുടെ കഥകഴിച്ചു. അതിനെ കഷണങ്ങളാക്കി കടിച്ചുകീറി നായയുടെ മുന്നിലേക്കിട്ട് കരടി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഇതാ നല്ല പച്ചയിറച്ചി. വയറു നിറയെ തിന്നിട്ട് പോയാൽ മതി.’

നായ ആർത്തിയോടെ കുതിരയിറച്ചി തിന്നു. ചോര കുടിച്ച് ദാഹവും തീർത്തു. വയറു നിറച്ച് ഇറച്ചി തിന്ന്, കരടിയോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് നായ നടന്നകന്നു.

മെയ്യനങ്ങി പണിയെടുക്കാൻ മടിച്ച നായ അതിൽനിന്നും ജീവിത പാഠങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചില്ല. അവൻ വീണ്ടും തന്റെ അലസജീവിതം തുടർന്നു. അല്പം ഭക്ഷണംപോലും കിട്ടാതെ അവൻ വലഞ്ഞു. പട്ടിണികിടന്ന് മരിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന തോന്നൽ ശക്തമായപ്പോൾ നായ വീണ്ടും കരടിയെ സമീപിച്ചു. നായയെ കണ്ട സന്തോഷത്തോടെ കരടി ഓടി അടുത്തുവന്ന് ചോദിച്ചു:

‘നായച്ചങ്ങാതി, നിന്റെ ജീവിതം സുഖകരമല്ലേ?’

ഒന്നു മുരണ്ട് നായ പറഞ്ഞു:

‘ഒപ്പും, നല്ല സുഖംതന്നെ! വിശന്ന് വയറു കത്തുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവന്റെയൊരു കുശലവർത്തമാനം! എനിക്കിവിടെ വേറെയാരെയും സമീപിക്കാനില്ല. ഞാൻ പട്ടിണി കിടന്ന് ചാകേണ്ടങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും പരിഹാരം കണ്ടേ തീരൂ!’

കരടി കുറച്ചു നേരം എന്തോ ആലോചിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നിനക്ക് ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണം തരാൻ എനിക്കിനിയും കഴിഞ്ഞേക്കും. എന്നാൽ ആ മാർഗം ശാശ്വതമല്ല. നിന്റെ ജീവിതം ദ്രോഹമാകാനുള്ള മാർഗമാണ് ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്നത്. നിന്നെ നിർദ്ദയം ഇറക്കിവിട്ട കർഷകന്റെയും ഭാര്യയുടെയും അടുത്തേക്കുതന്നെ തിരിച്ചു പോകാം.’

‘അയ്യോ, ഇനി ഞാനങ്ങോട്ടില്ല. എന്നെ കണ്ടാൽ കാലു തല്ലിയൊടിക്കുമെന്നാണ് യജമാനൻ ഭീഷണി മുഴക്കിയിരിക്കുന്നത്. വെറുതെയെന്തിന് അടി ചോദിച്ചു വാങ്ങണം?’ നായ പരിഭ്രമിച്ചു.

‘അവർ നിന്നെയൊന്നും ചെയ്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പഴയതിനെക്കാൾ സ്നേഹത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും,’ കരടി പറഞ്ഞു.

‘അതെങ്ങനെ?’

നായ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘പറയാം. നമ്മൾ രണ്ടു പേരുംകൂടി ആ വീടുവരെ പോകുന്നു. യജമാനത്തിന് ഈയിടെയൊരു കുഞ്ഞു പിറന്നതായി ഞാനറിഞ്ഞു. നീയവിടെ മറഞ്ഞുനില്ക്കുമ്പോൾ ഞാൻ പോയി തൊട്ടിലിൽനിന്നും ആ കുഞ്ഞിനെ തട്ടിയെടുത്തു കൊണ്ടുപോകും. നീ എന്റെ പുറകെ വന്ന് എന്നെ ഓടിച്ചുവിട്ട്, കുട്ടിയെ സുരക്ഷിതമായി യജമാനനെ ഏല്പിക്കണം. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള പരിചയം അവർക്കറിയില്ലല്ലോ. അതു കൊണ്ടുതന്നെ നീയാണ് കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിച്ചതെന്നെ അവർ കരുതും. സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിച്ച നിന്നോട് അവർ താല്പര്യം കാട്ടാതിരിക്കുമോ?’

കരടി നായയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

‘നീ കൊള്ളാമല്ലോ ചങ്ങാതി! ഈ തലയേതായാലും വെയിലുകൊള്ളിക്കണ്ട,’ നായയും അതിനോടു യോജിച്ചു.

നേരം ഇരുട്ടിയതും നായയും കരടിയും കർഷകന്റെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. നായയെ മരത്തിന്റെ മറവിലിരുത്തിയിട്ട് കരടി അകത്തു ചെന്ന് കുഞ്ഞിനെ കടിച്ചെടുത്ത് പുറത്തേക്കോടി. അപ്പോഴേക്കും കുഞ്ഞ് വലിയ വായിൽ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട് കർഷകനും

പത്നിയും ഓടിയെത്തി. തന്റെ കുഞ്ഞിനെ കരടി തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത് കണ്ട് അവർക്ക് നെഞ്ചു പൊട്ടി. കുഞ്ഞിന് ഒന്നും വരുത്തരുതെന്നവർ ഉള്ളഴിഞ്ഞ് പ്രാർഥിച്ചു.

പെട്ടെന്നാണ് നായ മരച്ചുവട്ടിൽനിന്നും പുറത്തുവന്ന് കരടിക്കു നേരെ പാഞ്ഞത്. തങ്ങളുടെ പഴയ കാവൽക്കാരൻ നായയാണെന്ന് അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞുകൂട്ടത്തെ കരടി വിജനമായ സ്ഥലത്തെത്തി നിന്നു. അപ്പോഴേക്കും നായ അവനെ പിന്തുടർന്നെത്തി. അവർക്കു പുറകെ സായുധരായ ഗ്രാമീണരും ഓടിയെത്തി.

‘ചങ്ങാതി, ഞാനിതാ കുഞ്ഞിനെ തിരിച്ചേല്പിക്കുന്നു. ഇവനെ കൊണ്ടുപോയി കർഷകനു കൊടുക്കണം. അതോടെ നമ്മുടെ പദ്ധതി വിജയകരമാവും. പിന്നീടുള്ള കാലം അവിടെത്തന്നെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം കഴിയാനുള്ള ഉപായം നീ കണ്ടെത്തണം. ഞാൻ ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് പോവുകയാണ്. പിന്നീടെന്നെങ്കിലും നമുക്കിനിയും കണ്ടുമുട്ടാം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കരടി കാടുകയറിപ്പോയി. നായ കുഞ്ഞിനെയുമെടുത്ത് വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ പുറത്തു വന്നു. പുറത്ത് കൂടിനിന്ന ഗ്രാമീണർ അതു കണ്ട് അമ്പരന്നു. അവർ നായയുടെ കഴിവുകൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞ് അഭിവാദ്യമർപ്പിച്ചു. നായ കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ കുഞ്ഞിനെ കർഷകനും കർഷകപത്നിക്കുമായി നല്കി. സന്തോഷംകൊണ്ട് അവർ കരഞ്ഞു. കർഷകപത്നി കുഞ്ഞിന്റെ നെറ്റിയിൽ അമർത്തി ചുംബിച്ചു. കർഷകൻ അവന്റെ ഇളംമേനിയിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം തലോടി.

‘യജമാനനേ, ഞാനിനി പോകുന്നു.’

‘വേണ്ട. നീയിനി എങ്ങും പോകണ്ട. നിന്നോട് ഞങ്ങൾ ചെയ്ത നന്ദി കേടിന് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യാനായി അനുവദിക്കണം. നിനക്കായി വീട്ടിൽ ഞാനൊരു പ്രത്യേക മുറിതന്നെ ഒരുക്കി നല്കാം. നിനക്കവിടെ മെയ്യണമെന്നൊരു കഴിയാം. ഭക്ഷണവും പാനീയങ്ങളും സമയാസമയം നിനക്കെത്തിച്ചുതരാൻ ഏർപ്പാടുമുണ്ടാക്കാം.’

കർഷകനും കർഷകപത്നിയും കുറെ നിർബന്ധിച്ച് ഒടുവിൽ അവനെക്കൊണ്ട് സമ്മതിപ്പിച്ചു. അന്നു മുതൽ അവൻ പട്ടിണിയെന്തെന്നറിഞ്ഞതേയില്ല. സാധാരണ ദിവസങ്ങൾക്കു പുറമേ മറ്റു നാളുകളിൽ ഇറച്ചിയും പാൽക്കട്ടിയും പലഹാരങ്ങളുമൊക്കെ കർഷകദമ്പതികൾ യഥാസമയം എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. നല്ല ഭക്ഷണം കഴിച്ച് നായയുടെ ആരോഗ്യവും ഒന്നു മെച്ചപ്പെട്ടു. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സുഖകരമായ നാളുകളാണ് കടന്നുപോകുന്നതെന്ന് അവനു തോന്നി. അതൊരിക്കലും തനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടരുതെന്ന് എന്ന് അവൻ പ്രാർഥിച്ചു.

തന്നിരിക്കാൻ കഴിയാത്തതായ കരടിയെ നായ ഒരിക്കലും മറന്നില്ല. അവർ പലപ്പോഴും കർഷകദമ്പതികളുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി. ഒരുനാൾ നായ കരടിയെ തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. കരടി ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് നേരത്തേതന്നെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. കർഷകൻ ബന്ധുക്കൾക്കായി ഒന്നാത്തരമൊരു വിരുന്നൊരുക്കുന്ന നേരമായിരുന്നു അത്. അതിഥികൾ നേരത്തേ വീട്ടിലെത്തി ഇറച്ചിയും മദ്യവും മൊക്കെ ആവോളം അകത്താക്കി. മദ്യലഹരിയിൽ അവർ ഓരോ സ്ഥലത്തു വീണ് ബോധശൂന്യരായി. കർഷകനും ഭാര്യയും എന്തോ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പുറത്തേക്കും പോയി.

‘ചങ്ങാതി, ഇതാണ് എന്റെ വിരുന്നുസത്കാരം സ്വീകരിക്കാൻ പറ്റിയ ഏറ്റവും നല്ല സമയം. നമുക്ക് വേഗം അടുക്കളയിൽപ്പോയി വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാം!’

നായ കരടിയെ പിടിച്ചുവലിച്ച് അകത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

അടുക്കളയിൽ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരുന്ന പലതരം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കണ്ട് കരടി അമ്പരന്നു. അവൻ ഒട്ടും ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. ഓടിച്ചെന്ന് കണ്ണിൽക്കണ്ട വിഭവങ്ങളൊക്കെ അവൻ ആഹ്ലാദത്തോടെ അകത്താക്കി. ആ തിടുക്കം കണ്ട് നായ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, പതുക്കെ...’

കരടി അതൊന്നും കേട്ടില്ല.

അപ്പോഴാണ് അതിഥികളിൽ ചിലർ പാതിമയക്കത്തിൽ പാട്ടുകൾ പാടാൻ തുടങ്ങിയത്. ഭക്ഷണവും ലഹരിയും കൊണ്ട് കാലു നിലത്തുറയ്ക്കാതായ കരടിക്ക് അതങ്ങ് സുഖിച്ചു. തന്റെ പരുക്കൻശബ്ദത്തിൽ അവനും ദേഹമിളക്കി പാട്ടുപാടി. അതു കണ്ട് നായ മുന്നറിയിപ്പു നല്കി.

‘വേണ്ട. ഇത് അപകടമാണ്. കരടികൾക്കോ നായ്ക്കൾക്കോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യമല്ല ഇത്. പാട്ടു പാടാൻ കൂയിലും മനുഷ്യരുമൊക്കെയുണ്ട്. കൂരയ്ക്കാൻ ഞാനും അമറാൻ നീയും ധാരാളം മതി. അറിയാവുന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രം തലയിട്ടാൽ മതിയാകും.’

മദ്യലഹരിയിലായിരുന്ന കരടി ചങ്ങാതിയുടെ ഉപദേശങ്ങളെയും ചിരിച്ചുതള്ളി. അവൻ അതിഥികളുടെ ഇടയിലേക്ക് പാട്ടും മുളി കടന്നു ചെന്നു. ബോധംവീണ അതിഥികൾ അതു കണ്ടു. പാട്ടുപാടാനിരുന്ന കരടി അവരെ ഒരേസമയം അർദ്ധുതപ്പെടുത്തുകയും ഭയചകിതരാക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ മറ്റ് അതിഥികളെക്കൂടി വിളിച്ചുണർത്തി. അപ്പോഴേക്കും കർഷകദമ്പതികളും തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു. തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞിനെ തട്ടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച കരടി വീണ്ടും വന്നത് അവരെ

ക്ഷുഭിതരാക്കി. അവരും അതിഥികളും വടികളുമായെത്തി കരടിയെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. കഠിനമായ വേദനയോടെ അവൻ അങ്ങു മിങ്ങും ഓടിനടന്നു. സംഗതി പത്തിയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ നായ ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന മട്ടിൽ അടുത്ത മുറിയിൽച്ചെന്ന് കിടന്നു. കരടിയൊക്കട്ടെ, ദേഹമാസകലം അടിയുടെ വേദനയുമായി എങ്ങോട്ടോ ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. പിന്നീടൊരിക്കലും അവൻ ആ പ്രദേശത്തേക്ക് വന്നിട്ടില്ല.

ചങ്ങാതിയെ നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും നായ തന്റെ സുഖജീവിതം തുടർന്നു.

കർഷകദമ്പതികൾ ഒരു കണ്ടൻപുച്ചയെയും ഓമനിച്ചു വളർത്തിയിരുന്നു. ആ വീട്ടിലെ ചുണ്ടെലികളെ മുതൽ പെരുച്ചാഴികളെ വരെ പിടിച്ചു തിന്നിരുന്നത് ആ പുച്ചയായിരുന്നു. വിശപ്പില്ലെങ്കിലും കണ്ണിൽക്കാണുന്ന എലികളെയൊക്കെ അവൻ കടിച്ചു കീറിയിട്ടു. സന്തുഷ്ടനായ കർഷകൻ അവനെ നന്നായി പരിചരിക്കുകയും നല്ല ഭക്ഷണം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കർഷകന്റെ കിടക്കയിൽവരെ കയറിക്കിടക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവനു ലഭിച്ചു. അതിന്റെ അഹങ്കാരത്തോടെ മീശ വിറപ്പിച്ച് ഞെളിഞ്ഞു നടന്ന കണ്ടൻപുച്ച നായയെ കണ്ടഭാവംപോലും നടിച്ചില്ല.

എന്നാൽ, കർഷകൻ തന്നിനിറം കാട്ടി. വീട്ടിലെ എലികൾ മുഴുവൻ ചത്തൊടുങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടൻപുച്ച അവിടെയൊരു അധികപ്പറ്റായി. ഒരു കാര്യവുമില്ലാതെ പുച്ചയെ തീറ്റിപ്പോറ്റേണ്ടെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. കർഷകനും പത്നിയും ചേർന്ന് ചുടുവെള്ളം കോരി ദേഹത്തൊഴിച്ച് പുച്ചയെ അവിടെനിന്നും ഓടിച്ചു! അവൻ അത്യധികം ദുഃഖത്തോടെ ആ പരിസരത്ത് കരഞ്ഞുനടന്നു. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞതും പുച്ച വിശന്നു തളർന്നു. അവൻ നായയുടെ മുന്നിലെത്തി ദയനീയമായി പറഞ്ഞു:

‘നായച്ചേട്ടാ, ഞാൻ വിശന്നു ചാവറായിരിക്കുകയാണ്. എന്തെങ്കിലും തിന്നാൻ കിട്ടിയേ പറ്റൂ. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്ന് ചേട്ടനെന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കണം.’

അതു കേട്ട് നായയുടെ മനസ്സലിഞ്ഞു. അവൻ പുച്ചയെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. നീയെന്റെ കൂടെ വന്നോളൂ. നിന്റെ വിശപ്പുമാറ്റാൻ ഞാനൊരു വഴി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മുൻപൊരിക്കൽ ഇതുപോലൊരു ഘട്ടത്തിൽ എന്റെ ചങ്ങാതിക്കരടി കാണിച്ചുതന്നതാണ്.’

നായ കണ്ടൻപുച്ചയെയും കൂട്ടി പുറത്തേക്ക് നടന്നു. കൂറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ കരുത്തന്മാരായ കുതിരക്കൂട്ടം മേഞ്ഞുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു.

അക്കൂട്ടത്തിൽ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു പെൺകുതിരയെ അവൻ നോട്ടമിട്ടു. മുൻപ് കരടി ചെയ്തപ്പോലെ അവനും മുൻകാലുകൾ നീട്ടിവെച്ച് നിലത്തോടൊട്ടിയിരുന്ന് കണ്ടൻപുച്ചയോട് ചോദിച്ചു:

‘കണ്ടൻപുച്ചേ, എന്റെ കണ്ണുകൾ മനോഹരമല്ലേ?’

‘ഒട്ടുമല്ലല്ലോ,’ പുച്ച മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘ചേര, ആണെന്നു പറയെടാ വിഡ്ഢി,’ നായ ശാസിച്ചു.

‘അതെ, ചേട്ടന്റെ കണ്ണുകൾ സുന്ദരമാണ്,’ അവൻ തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ ഉലഞ്ഞ മുടി എനിക്കൊരു അലങ്കാരമല്ലേ?’

നായ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

‘എന്തോ, എനിക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നില്ല,’ പുച്ച മീശ വിറപ്പിച്ചു.

‘മണ്ടാ, ആണെന്നു പറയെടാ,’ നായ കണ്ണുരുട്ടി.

‘എങ്കിൽ അലങ്കാരമാണ്,’ പുച്ച വീണ്ടും തിരുത്തി.

‘അങ്ങനെ വരട്ടെ! എന്റെ വാൽ പൊങ്ങിയല്ലേ നിലക്കുന്നത്?’

നായ ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങനെ പറയാൻ മാത്രം പൊങ്ങിയിട്ടൊന്നുമില്ല,’ പുച്ച ഉള്ള കാര്യം ഉള്ളതുപോലെ പറഞ്ഞു.

‘ഇവന്റെ തലയിലെന്താ കളിമണ്ണാണോ? എന്റെ വാല് പൊങ്ങിയാണ് നിലക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞു തുലയ്ക്ക്,’ നായയ്ക്ക് കടുത്ത ദേഷ്യം വന്നു.

‘ആണോ? എങ്കിൽ പൊങ്ങിയിട്ടുണ്ട്,’ അവൻ അതും തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞു.

കരടി അവനോടു ചോദിച്ച ചോദ്യമെല്ലാം തീർന്നു. എല്ലാറ്റിനും കണ്ടൻപുച്ചയെക്കൊണ്ട് ഉത്തരവും പറയിച്ചു.

ഇനിയെന്തിന് കാത്തുനില്ക്കണം?

കരടി ചെയ്തതുപോലെ നായ പെൺകുതിരയുടെ പുറത്തേക്ക് ഒറ്റച്ചാട്ടം! അതിനെ കടിച്ചുകീറുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചതോ?

ഒരു നരുന്നത് നായ തന്റെ മേൽ ചാടിവിഴുന്നതു കണ്ട് പെൺകുതിരയ്ക്ക് ദേഷ്യം അടക്കാനായില്ല. അത് കുറച്ചൊന്നു നീങ്ങിനിന്നു. നായ പിടിവിട്ട് താഴെ വീണു. പെൺകുതിര പിൻകാലുകൊണ്ട് നായയെ തോണ്ടി ദൂരേക്ക് ഒറ്റയേറ്!

വായുവിലൂടെ ഏറെ ദൂരം പറന്നുയർന്ന് നായ താഴെ വന്നുവീണു. ആ വീഴ്ചയുടെ ആഘാതത്തിൽ നായയുടെ കഥകഴിഞ്ഞു! മലർന്നടിച്ചു കിടക്കുന്ന അവനെക്കണ്ട് കണ്ടൻപുച്ച സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഇപ്പോൾ നീ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിയായി. നിന്റെ കണ്ണുകൾ

ചുവന്ന് സുന്ദരങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഉലഞ്ഞ തലമുടിയും രോമങ്ങളും നിനക്ക് അഴകു കൂട്ടുന്നു. വാലാണെങ്കിൽ നന്നായി പൊങ്ങിയും നിലക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇതൊന്നും കാണാൻ നീയില്ലാതെപോയല്ലോ? എനിക്കു വേണ്ടിയാണ് നീ ജീവൻ കളഞ്ഞത് എന്നതിൽ വിഷമമുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്യാം ചങ്ങാതി, നിനക്ക് നല്ല നമസ്കാരം!’

ഇതും പറഞ്ഞ് പുച്ച എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോയി.

ജലപിശാചും സഹോദരങ്ങളും

പണ്ടൊരു നാട്ടിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ജീവിച്ചിരുന്നു. മക്കളില്ലാത്തതിന്റെ ദുഃഖം അവരെ അലട്ടി. ദീർഘയാത്രകൾ ചെയ്താണ് വൃദ്ധൻ ആ ദുഃഖം മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

അത്തരമൊരു യാത്രകഴിഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുകയായിരുന്നു വൃദ്ധനൊരിക്കൽ. വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ച് അയാളാകെ ക്ഷീണിതനായിരുന്നു. കൊടുംവെയിൽ അയാളെ കൂടുതൽ തളർത്തി. അല്പം വെള്ളം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ താൻ തൊണ്ടപൊട്ടി ചത്തുപോകുമെന്ന് അയാൾക്കുതോന്നി. കൂടിവെള്ളത്തിനായി അയാൾ പലയിടത്തും അലഞ്ഞെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും പ്രതീക്ഷ കൈവിടാതെ വൃദ്ധൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

ഒടുവിൽ വിജനമായ ഒരിടത്ത് പൊന്തക്കാടുകൾക്കിടയിൽ ഒരു പൊട്ടക്കിണർ അയാൾ കണ്ടെത്തി. അതിനുള്ളിൽ നിറയെ വെള്ളമുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. എങ്കിലും കിണറിന്റെ വശങ്ങൾ കാടുകയറി കിടക്കുന്നതിനാൽ അകത്തേക്കു വ്യക്തമായി കാണാനായില്ല. അയാൾ

കിണറ്റിലേക്കു കുനിഞ്ഞ് കൈക്കുമ്പിളിൽ വെള്ളമെടുത്തു. പെട്ടെന്ന്, കിണറ്റിനുള്ളിൽനിന്ന് ഒരുഹാസം ഉയർന്നുകേട്ടു!

ഇടിമുഴക്കംപോലെ ഒരലർച്ച.

വൃദ്ധൻ ഞെട്ടിത്തരിച്ചു നിന്നുപോയി. ഈ സമയം കിണറ്റിൽനിന്ന് ഭീകരനായ ഒരു സത്ത്വം പൊങ്ങിവന്ന് വൃദ്ധന്റെ കഴുത്തിൽ പിടികൂടി.

‘അയ്യോ, നീയാരാൻ? എന്നെ എന്തിനാണ് ഉപദ്രവിക്കുന്നത്?’

അയാൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു ജലപിശാചാണ്. ഈ കിണറ്റിൽനിന്ന് വെള്ളം കുടിക്കാ നെത്തുന്നവരെല്ലാം ഞാൻ പിടികൂടി വീഴ്ത്താറുണ്ട്. ഇന്ന് നിങ്ങളെയാണ് കിട്ടിയത്. വയസ്സനാണെങ്കിലും നല്ല ഇറച്ചിയും ചുടുചോരയും കിട്ടും. എനിക്കതുമതി.’

ജലപിശാച് അയാളുടെ കഴുത്തിലെ പിടിമുറുക്കി.

‘ദയവായി എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. വീട്ടിൽ വയസ്സായ ഭാര്യ തനിച്ചേയുള്ളൂ. എന്നെ പോകാനനുവദിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് പല സമ്മാനങ്ങളും തരാം,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

സമ്മാനമെന്നു കേട്ടതും ജലപിശാച് ഒന്നയഞ്ഞു. വൃദ്ധന്റെ കഴുത്തിലെ പിടി വിടാതെ അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഞാൻ നിങ്ങളെ വിടുന്നുവെന്നുതന്നെ സങ്കല്പിക്കുക. പകരം എന്തു സമ്മാനമാണ് തരിക?’

‘ഞാനെന്റെ മിടുമിടുക്കൻ കാളകളെ തരാം,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘ആർക്കുവേണം നിങ്ങളുടെ കാളകളെ?’

ജലപിശാച് പുച്ഛത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘എന്നാൽ, ഉശിരുള്ള കുതിരകളായാലോ?’

‘കുതിരകളെ കൂളിപ്പിച്ചും കുതിരച്ചാണകം വാരിയും നിങ്ങൾ തന്നെ കഴിഞ്ഞാൽ മതി.’

‘നൂറു സ്വർണനാണയമിട്ട പണസഞ്ചി തരാം.’

‘ജലപിശാചുകൾക്ക് പണംകൊണ്ടെന്തു കാര്യം?’

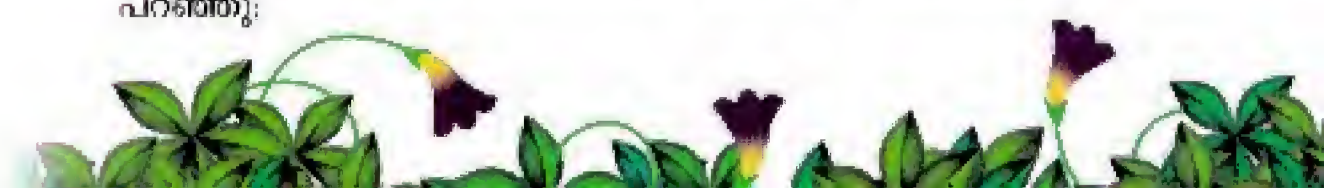
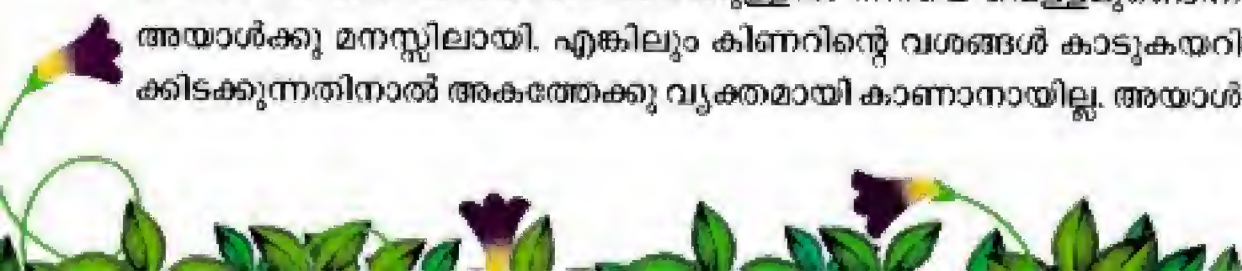
‘രത്നമാലയും പൊൻപണവും തന്നാലോ?’

‘അത് നിങ്ങളുടെ വയസ്സി ഭാര്യതന്നെ അണിഞ്ഞൊട്ടെ.’

വൃദ്ധൻ നിരാശനായി. എന്തു പറഞ്ഞിട്ടും ജലപിശാച് അടുക്കുന്നില്ല.

‘ഞാനൊരു കാര്യം ആവശ്യപ്പെടാം. നിങ്ങളുടെ മക്കളെ തന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വിട്ടേക്കാം,’ ജലപിശാച് പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ വൃദ്ധൻ ദുഃഖം ഇരട്ടിച്ചു. തൊണ്ടയിടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘അതിന് എനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും മക്കളില്ലല്ലോ.’

‘അതുപോലെ, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ എനിക്കു തന്നാലും മതി,’ ജലപ്പിശാച് പറഞ്ഞു.

പാതി മനസ്സോടെയാണെങ്കിലും വൃദ്ധൻ അതിനു സമ്മതിച്ചു. അയാൾ ഇക്കാര്യം രേഖയിലാക്കി ജലപ്പിശാചിനെ ഏല്പിച്ചു. ജലപ്പിശാച് വൃദ്ധനെ വിട്ട് കിണറ്റിലേക്കുതന്നെ പോയി. വൃദ്ധൻ വേഗം വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

ഈ സമയം വൃദ്ധന്റെ വീട്ടിൽ ചില അർദ്ധുതസംഭവങ്ങളുണ്ടായി. അവിടെയെത്തിയ ഒരു സന്നയാസിയിലെ വൃദ്ധ നന്നായി സൽകരിച്ചു. അതിൽ സന്തുഷ്ടനായ സന്നയാസി അവർക്ക് സത്താനഭാഗ്യം നേർന്ന് അവിടം വിട്ടു.

സന്നയാസി കൺമുന്നിൽനിന്ന് മറഞ്ഞതും വൃദ്ധ ഗർഭിണിയായി. നിമിഷങ്ങൾക്കകംതന്നെ ഗർഭസ്ഥശിശു പുർണ്ണവളർച്ചയെത്തി. അപ്പോൾത്തന്നെ വൃദ്ധയ്ക്ക് പ്രസവവേദനയും തുടങ്ങി. അധികം വൈകാതെ സുഖപ്രസവം നടന്നു. കന്നിപ്പേരിൽ ഒന്നല്ല, രണ്ട് തങ്കക്കുട്ടങ്ങൾ! മുത്തത് തേജസ്സാർന്ന ആൺകുഞ്ഞും ഇളയത് സുന്ദരിയായ പെൺകുഞ്ഞും.

വൃദ്ധയുടെ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലാതായി.

അർദ്ധുതങ്ങൾ അവിടെയും അവസാനിച്ചില്ല. പെറ്റുവീണ ഉടൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ വളരാൻ തുടങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവർ മുതിർന്ന കുട്ടികളായി!

ഈ സമയത്താണ് വൃദ്ധൻ വീട്ടിലെത്തിയത്. തന്റെ ഭാര്യയോടൊപ്പം രണ്ടു കുട്ടികൾ കളിച്ചും ചിരിച്ചും ഇരിക്കുന്നതു കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ഈ ഹും! ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ നീ അടുത്ത വീട്ടിലെ കുട്ടികളെയും വിളിച്ചുകയറ്റാൻ തുടങ്ങിയോ? വേഗം പറഞ്ഞുവിടണം ഇവറ്റുകളെ.’

‘അല്ലേന്നേ. ഇതു രണ്ടും നമ്മുടെ സ്വന്തം കുട്ടികളാണ്, ഇരട്ടക്കുട്ടികൾ!’ വൃദ്ധ കുട്ടികളെ വൃദ്ധന്റെ മുന്നിലേക്ക് നിർത്തി പറഞ്ഞു.

‘നമ്മുടെ കുട്ടികളോ?! നിനക്കെന്താ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചോ?’

വൃദ്ധൻ ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. വൃദ്ധ നടന്നതെല്ലാം ഭർത്താവിന് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

മക്കളില്ലാതെ വിഷമിച്ച തങ്ങൾക്ക് ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ രണ്ടു കുട്ടികളെ കിട്ടിയതിൽ വൃദ്ധൻ സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ അടുത്ത നിമിഷം ആ സന്തോഷം മാഞ്ഞു. താൻ ജലപ്പിശാചിനു കൊടുത്ത വാഗ്ദാനത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മവന്നപ്പോഴാണ്. വൃദ്ധന്റെ ഭാവമാറ്റം കണ്ട് വൃദ്ധ ചോദിച്ചു:

‘അതെന്താ മക്കളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മുഖം വാടിയിത്? നിങ്ങൾക്കിവിടെ ഇഷ്ടമായില്ലെന്നുണ്ടോ?’

‘ഏയ് അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല.’

വൃദ്ധൻ ജലപ്പിശാചിനെ കണ്ടതും അവനിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനായി വൃദ്ധയെ കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതുമെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു.

‘നിന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ ജലപ്പിശാച് വൈകാതെ ഇവിടെയെത്തും. അവൻ വരുമ്പോൾ നമ്മുടെ മക്കളെയും കാണും. നമുക്ക് മക്കളില്ലെന്നാണ് ഞാനവനെ വിശ്വസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇനിയെന്തു ചെയ്യും?’

വൃദ്ധൻ തലയ്ക്ക് കൈവെച്ച് ഇരുന്നുപോയി.

‘നിങ്ങൾ പേടിക്കേണ്ട. ജലപ്പിശാച് വന്നുപോകട്ടെ. അവൻ വരുമ്പോൾ നമ്മളെയോ മക്കളെയോ കാണാതിരുന്നാൽപ്പോരേ?’

വൃദ്ധ ഒരു പദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

അവർ തറയിൽ രണ്ടു വലിയ കുഴി കുഴിച്ചു. അതിൽ വെള്ളവും ഭക്ഷണവും പാത്രങ്ങളിലാക്കി വെച്ചു. പിന്നെ കുട്ടികളെ ഓരോരുത്തരെയായി അതിൽ കിടത്തി. അവർക്ക് ശ്വാസതടസ്സമുണ്ടാകാത്തവിധം മുടി. ഇപ്പോൾ അവിടെയൊരു കുഴിയുണ്ടെന്നേ അറിയില്ല. ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ കിടക്കണമെന്നും ജലപ്പിശാച് പോയശേഷം തങ്ങൾ വന്ന് അവരെ പുറത്തിറക്കാമെന്നും വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അവരോടു പറഞ്ഞു. അനന്തരം വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും വീടുവിട്ട് കാട്ടിലേക്കു പോയി.

പിറ്റേന്നുതന്നെ ജലപ്പിശാച് ആ വീട്ടിലെത്തി. അവൻ വൃദ്ധനെ പല കുറി വിളിച്ചെങ്കിലും മറുപടിയുണ്ടായില്ല. വൃദ്ധൻ തന്നെ കബളിപ്പിച്ചെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ജലപ്പിശാചിന് കലശലായ കോപം വന്നു. അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിനടന്നു. അപ്പോഴാണ് അവിടെയൊരു കമ്പിപ്പാദ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടത്. അവൻ അതിനോടു ചോദിച്ചു:

‘കമ്പിപ്പാദേ, നിനക്കറിയാമോ ആ കിഴവനും കിഴവിയും മക്കളെ ഒളിപ്പിച്ചത് എവിടെയാണെന്ന്?’

കുട്ടികളുടെ മണം അതിനകം ജലപ്പിശാചിന്റെ മൂക്കിലെത്തിയിരുന്നു.

‘അറിയാമെങ്കിലും പറയില്ല പിശാചേ. അവരെന്നെ നന്നായി നോക്കിയിരുന്നതാണ്,’ കമ്പിപ്പാദ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു.

‘ഇവർക്കിടച്ചുലേ, മക്കളെ കിഴവനും കിഴവിയും ഒളിപ്പിച്ചതെവിടെയാണെന്ന് ഒന്നു പറയാമോ?’

മൂലയിലിരുന്ന ചുലിനോടായി ചോദ്യം.

‘പറയില്ലല്ലോ പിശാചേ, അവരെന്നെ ദിവസവും കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയിരുന്നു.’

‘വെട്ടുകുത്തി, നിനക്കെന്നെ സഹായിച്ചുകൂടെ?’

‘ഇല്ലില്ല, അവരെനിക്ക് എന്നും മുർച്ചവെച്ചുതരുമായിരുന്നു.’

‘ഉലക്കേ, നിനക്കെങ്കിലും എന്നോടിത്തിരി സ്നേഹം കാണിച്ചുകൂടെ?’

‘പറ്റില്ല, അവരെനെ തേച്ചുവെളുപ്പിച്ചിരുന്നു.’

‘കുത്തുളി, നിനക്കറിയുമോ മക്കളെവിടെയാണുള്ളതെന്ന്?’

‘അറിയാല്ലോ, പക്ഷേ, ദുഷ്ടനായ നിന്നോട് ഞാനത് പറയില്ല.’

കുത്തുളി ജലപ്പിശാചിനെ നോക്കി കൊത്തനംകുത്തി. ദേഷ്യം വന്ന ജലപ്പിശാച് ഉളിയെടുത്ത് പുറകോട്ടെറിഞ്ഞു. അത് ചെന്നുവീണ തറയ്ക്ക് ഒരു വൃത്യസ്ത ശബ്ദം! ജലപ്പിശാചിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ഒട്ടേറെ സന്തോടെ അവൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്ന് തറ കൂഴിച്ച് കുട്ടികളെ പുറത്തെടുത്തു.

‘അയ്യോ ഞങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്യല്ലേ,’ കുട്ടികൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു.

ജലപ്പിശാച് അവരെ തൂക്കിയെടുത്ത് അവിടം വിട്ടുപോയി. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവൻ ഉറക്കം വന്നു. കുട്ടികളെ തന്റെയടുത്തുതന്നെയിരുത്തി അവൻ കിടന്നുറങ്ങി. തങ്ങളുടെ ദുരവസ്ഥയെക്കുറിച്ചോർത്ത് ജ്യേഷ്ഠനും അനുജത്തിയും തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

‘മക്കളേ, നിങ്ങളെത്തിനാ കരയുന്നത്?’

അതിലെ വന്ന വെള്ളക്കുതിര ചോദിച്ചു.

‘ശ്... പതുകേ, ഈ ദുഷ്ടൻ ജലപ്പിശാച് ഞങ്ങളെ കട്ടു കൊണ്ടുപോവുകയാണ്. ഇവൻ ഞങ്ങളെ തിന്നുംമുൻപ് നിങ്ങൾക്ക് രക്ഷിക്കാനാവുമോ?’ സഹോദരങ്ങൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? നിങ്ങൾ വേഗം എന്റെ പുറത്തു കയറിക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കാം.’

കുട്ടികൾ വലിയ ആശ്വാസത്തോടെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി. കുതിര അവരെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു.

ജലപ്പിശാച് ഉറക്കമുണർന്നപ്പോൾ അടുത്ത് കുട്ടികളെ കണ്ടില്ല. കോപാകുലനായ അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് ഒറ്റയോട്ടം! വളരെ വേഗം അവൻ കുതിരയെയും മക്കളെയും കണ്ടെത്തി. അവൻ വാതുറന്ന് തീനാളങ്ങൾ ഊതിവിട്ടു. ആ നാളങ്ങൾ കുതിരയെ പൊള്ളിച്ചു. പ്രാണനും കൊണ്ട് കുട്ടികളെ നിലത്തിട്ട് കുതിര ഓടിപ്പോയി. ജലപ്പിശാച് അവരെ പിടികൂടി പല്ലുഞെരിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ബഹും, അങ്ങനെ എന്റെ കൈയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കണ്ട. അനുസരണക്കേടു കാണിച്ചാൽ ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ രണ്ടിനെയും വിഴുങ്ങിക്കളയും!’

‘അയ്യോ, വേണ്ട പിശാചേ, ഞങ്ങൾ ഇനി അനുസരണക്കേടു കാട്ടില്ല,’ അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വീണ്ടും കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ജലപ്പിശാചിന് ഉറക്കം വരികയും അവൻ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അതിലെ മുളിപ്പാട്ടും പാടി ഒരു തേനീച്ച വന്നു. കുട്ടികൾ അവനോടു ചോദിച്ചു:

‘തേനീച്ചേ, വെറുതെയിങ്ങനെ പാട്ടുപാടി നടക്കുന്ന സമയത്ത് നിനക്ക് ഞങ്ങളെയൊന്ന് രക്ഷിച്ചുകൂടെ? ഈ പിശാച് ഉണരുംമുൻപേ നിനക്ക് ഞങ്ങളെ വീട്ടിലെത്തിക്കാമോ?’

‘ചേതമില്ലാത്ത ഒരു ഉപകാരമല്ലേ? വേഗം കയറിക്കൊള്ളൂ.’

കുട്ടികൾ സന്തോഷത്തോടെ തേനീച്ചയുടെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. അവൻ അവരെയുംകൊണ്ട് പറന്നു. എന്നാൽ ഇത്തവണയും ജലപ്പിശാചിനെ കബളിപ്പിക്കാൻ അവർക്കായില്ല. ഉറക്കമുണർന്ന അവൻ തേനീച്ചയ്ക്ക് പുറകെ കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞെത്തി തീയുതി. തീനാളങ്ങൾ കൊണ്ട് തേനീച്ചയുടെ ചിറക് കരിയാൻ തുടങ്ങി. അവൻ കുട്ടികളെ കൂടത്തിട്ട് പറന്നുപോയി. തന്നെ പറ്റിക്കാൻ നോക്കിയ കുട്ടികളെ അവൻ വീണ്ടും ഭീഷണിപ്പെടുത്തി.

കുറെദൂരം ചെന്നതും ജലപ്പിശാച് മറ്റൊരിടത്ത് കിടന്നുറങ്ങി. കരുത്തനായ ഒരു കാളയാണ് അപ്പോൾ അതിലെ വന്നത്. വാവിട്ടുകരയുന്ന കുട്ടികളെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ കാരണമന്വേഷിച്ചു. അവർ ജലപ്പിശാചിന്റെ ക്രൂരത മുഴുവനും വിവരിച്ചു. കുട്ടികളോടു സഹതാപം തോന്നിയ കാള അവരെ രക്ഷിക്കാമെന്നേറ്റു.

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ രണ്ടാളും എന്റെ പുറത്തു കയറിക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാം,’ കാള പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, ജലപ്പിശാച് ഉറക്കമുണർന്ന് നമ്മളെ തേടിയെത്തിയാലോ?’

കുട്ടികൾ സംശയിച്ചു.

‘അപ്പോഴല്ലേ നമുക്കു നോക്കാം,’ കാള ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

കുട്ടികൾ പിന്നൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കാളപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി. കാള അവരെയുംകൊണ്ട് അതിവേഗം പാഞ്ഞു.

ജലപ്പിശാച് ഉണർന്ന് മുരിതിവർന്നെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ കുട്ടികളെ കാണാതില്ല. അവർ വീണ്ടും തന്നെ കബളിപ്പിച്ചെന്ന് അവനുറപ്പായി. വിശ്വാസവഞ്ചകരായ അവരെ പിടികൂടി ആ നിമിഷംതന്നെ ഭക്ഷിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ച് അവൻ കാറ്റുകണക്കെ പാഞ്ഞു.

ജലപ്പിശാച് അലറിക്കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ പിന്നാലെ വരുന്നത് കുട്ടികൾ

കണ്ടു. അവർ പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ! ഇനി നമുക്കു രക്ഷയില്ല. ദുഷ്ടൻ പിശാച് ഇതാ തീതുപ്പിക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ അടുത്തേക്ക് വരുന്നു!’

ഇതു കേട്ടിട്ടും കാളയ്ക്ക് തെല്ലും പരിഭ്രമമുണ്ടായില്ല. അവൻ വിളിച്ചു കൂവി:

‘കുട്ടികളേ, നിങ്ങൾ പേടിക്കേണ്ട. അവനടുത്തെത്തുംമുമ്പ് എന്റെ വലത്തേ കാതിലുള്ള മരക്കഷണം അവനു നേരെ എറിയുക.’

കുട്ടികൾ അപ്രകാരം ചെയ്തു. ആ മരക്കഷണം ചെന്നുവീണ സ്ഥലത്ത് ഇടതിങ്ങിയ ഒരു വനം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! ആ വനത്തിനും അപ്പുറത്തായിപ്പോയി പിശാച്. അവൻ ദേഷ്യത്തോടെ വനത്തിലെ മരങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി കടിച്ചുതുപ്പി വീണ്ടും കാളയുടെ അടുത്തെത്തി.

‘അയ്യോ! അതുകൊണ്ടും രക്ഷയില്ല. മരങ്ങൾ കടിച്ചുവീഴ്ത്തി പിശാചിതാ വീണ്ടും അടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നു!’

കുട്ടികൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിനേന്താ? നിങ്ങളുടെ ഇടത്തേ കാതിലുള്ള തുവാലയെടുത്തൊന്ന് വീശണം. അപ്പോൾ എന്താണുണ്ടാവുകയെന്ന് കണ്ടോളൂ,’ കാള നിർദ്ദേശിച്ചു.

കുട്ടികൾ അങ്ങനെ ചെയ്തു. അദ്ഭുതം! തുവാല വീശിയതും ഒരു കടലും അപ്പുറത്തൊരു ദ്വീപും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ദ്വീപിലേക്ക് കടലിന് മുകളിലൂടെ പാലവുമുണ്ടായി. കാള പാലം കടന്ന് ദ്വീപിലെത്തിയതും പാലം അപ്രത്യക്ഷമായി. പുറകെ വന്ന ജലപ്പിശാചിന് കടൽ കടന്ന് ദ്വീപിലെത്താനായില്ല. അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

ജലപ്പിശാചിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടതിൽ കുട്ടികൾ ആശ്വസിച്ചു. അവർ കാളയോട് നന്ദി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അങ്ങേയറ്റം വിചിത്രമായിരുന്നു കാളയുടെ പെരുമാറ്റം. അവൻ അവർക്കായി ദ്വീപിൽ ഒരു വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. പിന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, എന്റെ കടമ ഞാൻ നിറവേറ്റിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി എനിക്ക് ജീവിക്കാൻ അർഹതയില്ല. നിങ്ങളെന്ന ഈ നിമിഷം കൊല്ലണം. എന്റെ ശവം കടലിലെറിഞ്ഞ് നിങ്ങളിവിടെ സുഖമായി കഴിയണം. ആ ജലപ്പിശാചിന്റെ ഭീഷണി ഇനിയുമുണ്ടായേക്കാം. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ജാഗ്രത പാലിക്കണം!’

തങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച കാളയെ കൊല്ലാൻ കുട്ടികൾക്ക് മനസ്സുവന്നില്ല. എന്നാൽ കാളയുടെ നിർബന്ധം കൂടിവന്നപ്പോൾ അവർക്കത് ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അവർ കാളയെക്കൊന്ന് ശവം കടലിലെറിഞ്ഞ് ആ

വീട്ടിൽ താമസം തുടങ്ങി.

അവർ ആ വീട്ടിൽ ചുറ്റിനടന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു.

വായ്ത്തല കെട്ടിയിട്ട മാന്ത്രികവാൾ.

രണ്ടാൾക്ക് കയറാവുന്ന കരുത്തൻ കുതിര.

വീറുറ്റ രണ്ടു കാവൽനായ്ക്കൾ!

‘നിങ്ങളെ ഏതുനേരത്തും വഹിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാർ!’ കുതിര പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ കാവലായി കൂടെയുണ്ടാവും, എപ്പോഴും,’ കാവൽനായ്ക്കൾ ഉറപ്പുനല്കി.

‘ആജ്ഞാനുസരിക്കാൻ ഞാനും തയ്യാർ,’ മാന്ത്രികവാൾ ഒന്നനങ്ങി.

കുട്ടികൾക്ക് സന്തോഷമായി. അവർ ദിവസേന കുതിരപ്പുറത്ത് കയറി, കാവൽനായ്ക്കൾക്കൊപ്പം കാട്ടിലെത്തി, മാന്ത്രികവാൾകൊണ്ട് ഇരതേടി സുഖമായി ജീവിച്ചു.

പലനാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും കുട്ടികളെ തിന്നാനുള്ള ജലപ്പിശാചിന്റെ ആഗ്രഹത്തിന് മങ്ങലേറ്റില്ല. അവരെ പിടികൂടാൻ അവൻ അവസരം കാത്തിരുന്നു. ഒരുനാൾ ദ്വീപിലെ വീട്ടിനു മുന്നിൽ വസ്ത്രം അലക്കുകയായിരുന്ന സഹോദരിയെ ജലപ്പിശാച് കണ്ടു. അവൻ നയത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഹേ, സുന്ദരി. ദിവസംതോറും നിന്റെ സൗന്ദര്യം കൂടിവരികയാണല്ലോ. പക്ഷേ, നീയിവിടെ കഴിയുന്നതിനാൽ ഈ സൗന്ദര്യം കാണാൻ ആളില്ലാതെപോയി. നശ്വരമായ സൗന്ദര്യം ആസ്വാദകരില്ലെങ്കിൽ നിഷ്പ്രയോജനകരമാവും എന്ന് കേട്ടിട്ടില്ലേ?’

അതു ഫലിച്ചു. ജലപ്പിശാച് പറയുന്നതിലും കാര്യമുണ്ടെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി.

‘സുന്ദരി, നിനക്കെന്ന് ആ കാളയുടെ കാതിൽനിന്ന് കിട്ടിയ തുവാല വല്ലാതെ മുഷിഞ്ഞുകാണും. അതൊന്ന് കഴുകിയിട്ടുകൂടെ?’

തന്നെ അവൾ വിശ്വാസത്തിലെടുത്തൊന്ന് ബോധ്യമായപ്പോൾ ജലപ്പിശാച് പറഞ്ഞു. ആ തുവാല മുഷിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞെന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അവളാ തുവാലയെടുത്ത് പുറത്തുവന്നു. കടലിന് നേരെ അത് വിടർത്തിയതും അവിടെയൊരു പാലം പ്രത്യക്ഷമായി! ഈ തക്കത്തിന് ജലപ്പിശാച് പാലത്തിലൂടെ അവളുടെയടുത്തെത്തി. ആ നിമിഷം തന്നെ പാലം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു.

അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ ഭക്ഷണം തേടി പുറത്തുപോയ സമയമായിരുന്നു അത്. ആ അവസരം ജലപ്പിശാച് ശരിക്കും ഉപയോഗിച്ചു. അവൻ

തന്റെ സംസാരത്തിലൂടെ പെൺകുട്ടിയെ വശീകരിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ അവളെ ഒട്ടും സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് അവൻ വിശ്വസിച്ചു. തന്റെ കൂടെ നിന്നാൽ എല്ലാ സൗഭാഗ്യവും അവൾക്ക് ലഭിക്കുമെന്നും ജലപ്പിശാച് പറഞ്ഞു. അവൾ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിച്ചു.

‘ഇനി നമുക്കലോചിക്കേണ്ടത് ചതിയനായ ജ്യേഷ്ഠനെ എങ്ങനെ ഇല്ലാതാക്കാമെന്നാണ്. അവനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇല്ലാതാക്കിയാൽ നിനക്കെന്റെ ഭാര്യയായി ഈ വീട്ടിൽ മെയ്യനങ്ങാതെ കഴിയാം,’ ജലപ്പിശാച് പ്രലോഭിപ്പിച്ചു.

അതിനുള്ള വഴിയും അവൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു.

പെൺകുട്ടി അപ്പോൾത്തന്നെ കഠിനമായ വയറുവേദന അഭിനയിച്ച് കിടക്കയിൽ കിടന്ന് പുളഞ്ഞു. ജലപ്പിശാച് ആരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ മറഞ്ഞുനിന്നു.

അപ്പോഴേക്കും കാട്ടിൽനിന്നും ജ്യേഷ്ഠൻ മടങ്ങിയെത്തി. സഹോദരിയുടെ വേദന കണ്ട് അവന്റെ മനം നൊന്നു. അവൻ അവളുടെയടുത്തിരുന്ന് ചോദിച്ചു:

‘അനുജത്തി, നിനക്കെന്തു പറ്റി?’

‘അതു ജ്യേഷ്ഠാ, എനിക്ക് വല്ലാത്തൊരു വയറുവേദന. കുറച്ചു മുൻപ് ഒരു വൈദ്യൻ ഇവിടെ വന്ന് എന്നെ പരിശോധിച്ചിരുന്നു. ഇതൊരു മാറാ രോഗമാണെന്നും ഒറ്റമൂലിപ്രയോഗംകൊണ്ടേ ഇത് മാറ്റാനാകൂ എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു,’ അവൾ ശ്രമപ്പെട്ട് പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

‘അതെന്താണത്? എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും ഞാനത് കൊണ്ടുവരാം,’ അവനാകെ പരിഭ്രമിച്ചു.

‘അത് കിട്ടാൻ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടാണ് ജ്യേഷ്ഠാ. അതിനായി പുറപ്പെട്ടാൽ ചിലപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ജീവൻതന്നെ അപകടത്തിലായെന്നുവരും. അങ്ങനെ എനിക്കെന്റെ അസുഖം മാറണ്ട,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ കാര്യം നീയോർക്കണ്ട. വൈദ്യൻ പറഞ്ഞ ഒറ്റമൂലി എന്താണെന്നു മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതി,’

അവനവളെ നിർബന്ധിച്ചു.

‘കാട്ടിൽപ്പോയി ചെന്നായയുടെ പാൽ കൊണ്ടുവരണം. ചെന്നായപ്പാൽ ചുടോടെ കുടിച്ചാൽ നിമിഷംകൊണ്ട് എന്റെ വയറുവേദന മാറും!’ അവൾ പറഞ്ഞു.

ചെന്നായപ്പാൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ല എന്നറിഞ്ഞിട്ടും അവൻ അവിടംവിട്ട് പോയി. ചെന്നായപ്പാലെടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ ചെന്നായ്ക്കൾ അവനെ കൊല്ലുമെന്ന് അവൾക്കും ജല

പ്പിശാചിനും ഉറപ്പായിരുന്നു.

അവൻ കാട്ടിലേക്ക് ചെന്നതും സൗമ്യമായ ഒരു ചെന്നായപ്പെണ്ണിനെ കണ്ടു. അവന്റെ സൗന്ദര്യവും തേജസ്സും ചെന്നായയെയും ആകർഷിച്ചു. അവൾ അവനോട് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളെന്താണ് പരിഭ്രമിച്ചതുപോലെ തോന്നുന്നത്? എനിക്ക് സഹായിക്കാനാവുന്ന കാര്യമാണെങ്കിൽ പറയൂ.’

അതു കേട്ട് അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ചെന്നായപ്പാൽ തേടിയെത്തിയ തന്നോട് സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്ത് ഒരു ചെന്നായപ്പെണ്ണ് മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നു!

ആഹ്ലാദിക്കാൻ ഇതിൽപ്പരം എന്തുവേണം?

‘ഞാനിത്തിരി ചെന്നായപ്പാൽ തേടി വന്നതാണ്. എന്റെ ഏകസഹോദരി കഠിനമായ വയറുവേദനകൊണ്ട് കിടക്കപ്പൊരുതിയില്ലാതെ കരയുകയാണ്. ചെന്നായപ്പാൽ ചുടോടെ കുടിച്ചാലേ അത് മാറൂ എന്നാണ് വൈദ്യൻ പറഞ്ഞത്. ദയവുചെയ്ത് എനിക്കിത്തിരി ചെന്നായപ്പാൽ തരുമോ?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തിനാണ് കുറച്ചാക്കുന്നത്? ഞാനും എന്റെ ബന്ധുക്കളായ എല്ലാ ചെന്നായപ്പെണ്ണുങ്ങളും നിങ്ങളോടൊപ്പം വീട്ടിലേക്ക് വരാം. ആവശ്യമുള്ളത്ര പാൽ കറന്നെടുക്കാമല്ലോ.’

അവൾ മറ്റു ചെന്നായ്ക്കളെയും കൂട്ടി അവനോടൊപ്പം പുറപ്പെട്ടു. കാവൽനായ്ക്കൾ അവർക്ക് വഴികാട്ടി.

ചെന്നായ്ക്കളുടെ കടികൊണ്ട് ചത്തിരിക്കുമെന്ന് കരുതിയ ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരുപറ്റം ചെന്നായ്ക്കളുമായി മടങ്ങിവരുന്നതു കണ്ട് അവൾക്ക് നിരാശയായി. അതറിഞ്ഞ് ജലപ്പിശാച് പല്ലുത്തെരിച്ചു.

ഒരു ചെന്നായയുടെ പാൽ കറന്നെടുത്തശേഷം അവളുടെ നിർദേശപ്രകാരം അവൻ ചെന്നായ്ക്കളെയെല്ലാം മടക്കിയയച്ചു.

തങ്ങളുടെ പദ്ധതി പൊളിഞ്ഞതിൽ പെൺകുട്ടിക്കും ജലപ്പിശാചിനും സങ്കടമായി. അവൻ അവളോട് മറ്റൊന്നുകൂടി നിർദേശിച്ചു.

ചെന്നായപ്പാൽ കുടിച്ചിട്ടും വയറുവേദന മാറാത്തപോലെ അവൾ അഭിനയിച്ചു. വൈദ്യൻ വീണ്ടും വന്നിരുന്നെന്നും കരടിപ്പാൽ ചുടോടെ കുടിച്ചാലേ അസുഖം മാറൂ എന്ന് പറഞ്ഞെന്നും അവൾ സഹോദരനോട് വിവരിച്ചു. ഇതു കേട്ട ജ്യേഷ്ഠൻ കാവൽനായ്ക്കളെയും കൂട്ടി കാട്ടിലേക്ക് പോയി. ഇക്കുറി നിശ്ചയമായും കരടിക്കൂട്ടം അവനെ വകവരുത്തുമെന്ന് അവളും ജലപ്പിശാചും കണക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ, അങ്ങനെയൊന്നുമല്ല സംഭവിച്ചത്. കരടിപ്പാൽ തേടി

കാട്ടിലെത്തിയ അവനെ ഒരു പെൺകുട്ടി സമീപിച്ച് വിവരം തിരക്കി. അവൻ തന്റെ ലക്ഷ്യം അവളോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു. അവൾക്ക് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവൾ ഒരുപറ്റം പെൺകുട്ടികളെ അവന്റെ കൂടെ വീട്ടിലേക്കയച്ചു.

ആ പദ്ധതിയും പൊളിഞ്ഞെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൾ വീണ്ടും അഭിനയം തുടരുകയും കുറുക്കന്റെ പാലു വേണമെന്ന് ജ്യേഷ്ഠനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവൻ നിഷ്പ്രയാസം കുറുക്കത്തിനൊരു മായി മടങ്ങിവന്നു. അവളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം അവൻ കുറുക്കത്തിനളെ തിരിച്ചയച്ചു.

അറ്റകെകെയെന്ന നിലയിൽ മരണം സുനിശ്ചിതമായ മറ്റൊരു ദിക്കിലേക്ക് അവനെ അയയ്ക്കാനാണ് ജലപ്പിശാചും പെൺകുട്ടിയും പിന്നീട് തീരുമാനിച്ചത്. അവൾ വയറുവേദന അഭിനയിച്ച് കിടന്നപ്പോൾ അവൻ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘അനുജത്തി, ഇനിയും എന്ത് മരുന്ന് കൊണ്ടുവന്നാലാണ് നിന്റെ അസുഖം ഭേദമാവുക? എന്തായാലും ഞാനതുമായി ഉടനെ വരാം.’

‘ഇനിയീ അസുഖം മാറണമെങ്കിൽ വൈദ്യൻ പറഞ്ഞ ഒറ്റമാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. അതു പക്ഷേ, അങ്ങേയറ്റം ദുഷ്കരമാണ്. ജ്യേഷ്ഠൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ അയൽരാജ്യത്തേക്ക് പുറപ്പെടണം. അവിടെ കൃഷിക്കാരനായ ഒരു കാട്ടുപന്നിയെ കണ്ടെത്തണം. മൂക്കുകൊണ്ട് നിലമുഴുത്ത്, കാതുകൊണ്ട് ധാന്യം വിതറി, വാലുകൊണ്ട് വിളവ് കൊയ്തെടുക്കുന്ന പന്നിയാണത്. അവന്റെ ധാന്യപ്പുരയിൽ കടന്ന് ഒരുപിടി ധാന്യം കൊണ്ടുവന്ന് വേവിച്ചു തിന്നാൽ രോഗം മാറുമെന്നാണ് വൈദ്യൻ ഉറപ്പുപറഞ്ഞത്.’

അവൾ വിവരിച്ചു.

‘നീ വിഷമിക്കരുത്. ഞാനുകനെ തിരിച്ചെത്തും. ആ ധാന്യംകൊണ്ട് നിന്റെ രോഗം മാറുകയും ചെയ്യും!’

അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് അവൻ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ആ പോക്കു നോക്കി നിന്ന് അവളും ജലപ്പിശാചും ഊറിപ്പിരിച്ചു.

‘ഇതോടെ അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം തീരും. ആ കാട്ടുപന്നി തന്റെ ധാന്യം മോഷ്ടിക്കാതെത്തന്നെ അവനെ നിഷ്പ്രയാസം വകവരുത്തും.’

ജലപ്പിശാച് അട്ടഹസിച്ചു.

‘പിന്നെ, നമുക്ക് രണ്ടാൾക്കും ഇവിടെ സുഖമായി ജീവിക്കാം.’

അവളും ചിരിച്ചു.

അവൻ ഓടിയും നടന്നും വിദേശത്തെത്തി. അവൻ സഹായത്തിനായി പഴയ ചങ്ങാതിമാരും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ചെന്നായപ്പെണ്ണും പെൺ

കുട്ടിയും കുറുക്കത്തിയും രണ്ടു കാവൽനായ്ക്കളും. മൂക്കുകൊണ്ടുഴുത്ത്, കാതുകൊണ്ട് വിതറി, വാലുകൊണ്ട് കൊയ്യുന്ന കാട്ടുപന്നിയുടെ ധാന്യപ്പുര അവർ കണ്ടെത്തി. ഭാഗ്യവശാൽ കാട്ടുപന്നി അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അവർ ധാന്യപ്പുരയ്ക്കകത്ത് കടന്നു. വിചിത്രമായിരുന്നു അത്. ഒന്നിനകത്ത് മറ്റൊന്നായി പന്ത്രണ്ടു മുറികൾ. ഓരോ മുറിക്കും ഓരോ കനത്ത ഇരുമ്പുവാതിൽ. അവർ അവ ഓരോന്നായി തുറന്ന് ധാന്യപ്പുരയിലെത്തി. അവിടെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ഒരുപിടി ധാന്യവുമായി വേഗം മടങ്ങിപ്പോന്നു. അവൻ പന്ത്രണ്ടു വാതിലും കടന്ന് പുറത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് തിരിഞ്ഞൊന്നു നോക്കിയത്. തന്റെ പിന്നിൽ വാതിലുകളെല്ലാം അടഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. തന്റെ പ്രിയ ചങ്ങാതിമാർ അഞ്ചു പേരും ധാന്യപ്പുരയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു!

അവൻ വല്ലാത്ത സങ്കടം തോന്നി.

ഇനിയും ധാന്യപ്പുരയിൽ കടക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ലെന്നു തോന്നിയ അവൻ ധാന്യവുമായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. തന്റെ ചങ്ങാതിമാർ എപ്പോഴെങ്കിലും അവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് തന്റെയടുത്ത് എത്താതിരിക്കില്ല എന്നവൻ സമാധാനിച്ചു.

ജ്യേഷ്ഠൻ കാട്ടുപന്നിയുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കില്ല എന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസമായിരുന്നു അവൾക്ക്. അവൾ ജലപ്പിശാചിനെയും കൂട്ടി തന്റെ മുറിയിൽ സല്ലാപങ്ങളിൽ മുഴുകി. അപ്പോഴാണ് ധാന്യവുമായി അവൻ മടങ്ങിയെത്തിയത്. തന്റെ ശത്രുവായ ജലപ്പിശാചിനോട് അവൾ അടുപ്പം കാട്ടിയത് അവനെ വേദനിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും അവനത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല.

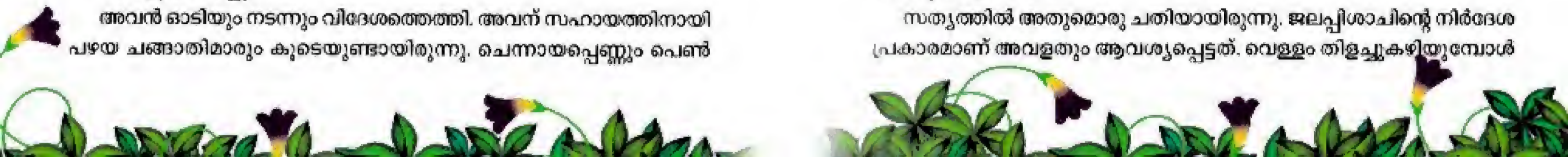
അവൻ ആ ധാന്യം വേവിച്ച് അനുജത്തിക്കു കൊടുത്തു. രോഗം ഭേദമായെന്ന് പറയുകയല്ലാതെ അവൾക്ക് വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, എനിക്കൊരു ആഗ്രഹംകൂടിയുണ്ട്. നല്ലൊരു പായസം കഴിക്കണമെന്നതാണ്. ക്ഷീണംമൂലം എനിക്ക് കിടക്കയിൽനിന്നും എഴുന്നേല്ക്കാനാവുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ജ്യേഷ്ഠൻ കുറച്ച് വിറകു വെട്ടി, പാത്രത്തിൽ വെള്ളം തിളപ്പിക്കാമോ?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ?’

അനുജത്തിയുടെ ഏതാഗ്രഹവും നിറവേറ്റാൻ തയ്യാറായിരുന്ന അവൻ വിറകു വെട്ടാനിറങ്ങി.

സത്യത്തിൽ അതുമൊരു ചതിയായിരുന്നു. ജലപ്പിശാചിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരമാണ് അവളും ആവശ്യപ്പെട്ടത്. വെള്ളം തിളച്ചുകഴിയുമ്പോൾ

അവനെ അതിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു കൊല്ലുകയായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

പാവം! അവനത് മനസ്സിലായില്ല.

അടുപ്പു കത്തിക്കാനുള്ള വിറകിനായി അവനൊരു മരം മുറിച്ചു. ആ മരത്തിലെ പൊത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കുരുവി അവനോട് ഹൃസ്വമായി പറഞ്ഞു:

‘പതുക്കെ മതി. അല്ലെങ്കിൽ നീ കെണിയിൽപ്പെടും. നിന്റെ അഞ്ചു കുട്ടുകാർ ധാന്യപ്പുരയുടെ രണ്ടു വാതിൽ തകർത്തുകഴിഞ്ഞു.’

അവൻ വിറകുമായി തിരിച്ചെത്തി. വിറകിന് തീകൊളുത്തി അടുപ്പിൽ വലിയ പാത്രം നിറയെ വെള്ളം വെച്ചു. അത് ചൂടായിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ കുരുവി വീണ്ടും വന്ന് അടക്കം പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേൾക്കാതിരുന്നാൽ നിനക്ക് ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരും. എല്ലാം പതുക്കെ ചെയ്താൽ മതി. നിന്റെ കുട്ടുകാർ എട്ടു വാതിലും തകർത്തു.’

കുറെനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വെള്ളം തിളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും അവൻ കൊണ്ടുവന്ന വിറകുകൾ മുഴുവനും തീർന്നു. വീണ്ടും വിറകിനായി പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ കുരുവി പറന്നടുത്തുവന്നു പറഞ്ഞു:

‘അല്പംകൂടി കാക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ അപകടമാണ്. നിന്റെ കുട്ടുകാർ ധാന്യപ്പുരയുടെ പന്ത്രണ്ടു വാതിലും തകർത്ത് പുറത്തുവന്നു. അവർ ഉടനെത്തന്നെ ഇവിടെയെത്തും.’

അതു കേട്ടതും അവന് സമാധാനമായി.

അപ്പോൾ ജലപ്പിശാചും അനുജത്തിയും പുറത്തെത്തി. അവനെ വക വരുത്താനുള്ള തിടുക്കമായിരുന്നു അവർക്ക്.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, വെറുതെ സമയം കളയാതെ തിളച്ച വെള്ളത്തിലേക്ക് ധാന്യം ഇട്ടേ. എനിക്ക് പായസം കുടിക്കാൻ തിരക്കായി,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘വെള്ളം നന്നായി തിളച്ചുകഴിഞ്ഞു. വേഗം വേണം,’ ജലപ്പിശാചും അവളെ പിന്തുണച്ചു.

ധാന്യം വെള്ളത്തിലിടാനായി പാത്രത്തിനടുത്തെത്തുമ്പോൾ വെള്ളത്തിലേക്ക് അവനെ തള്ളിയിടാനായിരുന്നു പദ്ധതി.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് അതൊന്നുമല്ല.

അങ്ങോട്ട് കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞെത്തിയ ചെന്നായപ്പെണ്ണും പെൺകരടിയും കുറുക്കത്തിയും കാവൽനായ്ക്കളും ജലപ്പിശാചിനു മേൽ ചാടിവിണ്ണു. തീ തുപ്പുന്ന അവന്റെ തല നായ്ക്കൾ ആദ്യം കടിച്ചു

മുറിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ആക്രമണത്തിൽ പിശാച് തീർത്തും നിസ്സഹായനായി. മറ്റു മൃഗങ്ങൾ ചേർന്ന് അവനെ കഷ്ണങ്ങളായി കടിച്ചു കീറി! അതോടെ അവന്റെ ശവ്യം തീർന്നു.

എന്നാൽ ജലപ്പിശാചിന്റെ ഒരു പല്ല് അവളെടുത്ത് ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചത് ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

അനുജത്തിയും ചേർന്നാണ് തന്നെ ചതിച്ചതെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവന്റെ മനംനൊന്തു. അവളോടൊപ്പം ഇനി കഴിയേണ്ടത് തീരുമാനിച്ച അവൻ വീടുവിട്ടു പോയി. രണ്ടു തൊട്ടികൾ വീടിനു മുന്നിൽ തൂക്കിയിട്ട അവൻ അനുജത്തിയോടു യാത്ര പറഞ്ഞു.

‘ഇനി നീ തനിച്ചായിരിക്കും ഇവിടെ. ഈ വീട്ടിൽ തനിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ നിനക്ക് സങ്കടം വരും. നീ കരയും. ആ കരച്ചിൽ എന്നെക്കുറിച്ച് ചോർത്താണെങ്കിൽ വലത്തെ തൊട്ടിയിലും, ജലപ്പിശാചിനെക്കുറിച്ച് ചോർത്താണെങ്കിൽ ഇടത്തെ തൊട്ടിയിലും കണ്ണുനീർ നിറയും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് തന്റെ അഞ്ചു ചങ്ങാതിമാരെയും കൂട്ടി അവൻ പോയി.

അവർ കുറെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് ഒരു നഗരത്തിലെത്തി. അവിടത്തെ ജനങ്ങളെല്ലാം പരിഭ്രാന്തരായി കാണപ്പെട്ടു. അവൻ അവരോട് കാര്യം തിരക്കി.

‘അതോ? ഒരു ജലപ്പിശാചിന്റെ ആക്രമണം ഭയന്നാണ് ഞങ്ങളിവിടെ കഴിയുന്നത്. ഇവിടെ അടുത്തുള്ള ഒരു പൊട്ടക്കിണറ്റിലാണ് അവന്റെ താമസം. അവൻ പിടിച്ചുതിന്ന ആളുകൾക്ക് കണക്കില്ല. ഇപ്പോഴവൻ രാജകുമാരിയെയാണ് പിടികൂടിയിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് രാജാവുപോലും ഭയന്നാണ് കഴിയുന്നത്.’

തന്നെ ഇത്രകാലവും ദ്രോഹിച്ച ജലപ്പിശാച് ചത്തിട്ടില്ലെന്നും അവൻ തന്നെയാണ് ഇപ്പോൾ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതെന്നും അവന് ഉറപ്പായി. അവൻ നേരെ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു ചെന്ന് രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, ദുരദേശത്തുനിന്നും വരുന്ന ഒരു യുവാവാണ് ഞാൻ. ഭീകരനായ ജലപ്പിശാചിൽനിന്നും ഞാൻ കുമാരിയെ രക്ഷപ്പെടുത്താമെന്ന് അങ്ങേക്ക് വാക്കു തരുന്നു.’

ആ വാക്കുകൾ രാജാവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവനെ അഭിനന്ദിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘എങ്കിൽ കുമാരിയെ ഞാൻ നിനക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുതരും.’

അവൻ മാന്ത്രികവാളുമായി കിണറ്റിനടുത്തെത്തി ജലപ്പിശാചിനെ വെല്ലുവിളിച്ചു. അവന്റെ സ്വരം തിരിച്ചറിഞ്ഞ ജലപ്പിശാച് അട്ടഹസിച്ചു കൊണ്ട് കരയ്ക്കെത്തി. ഈ തക്കത്തിന് പിശാചിന്റെ കഥ കഴിക്കാൻ

അവൻ മാന്ത്രികവാളിനോട് കല്പിച്ചു. മാന്ത്രികവാൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും വെട്ടി ജലപ്പിശാചിന്റെ കഥ കഴിച്ചു! ഇതറിഞ്ഞ രാജകുമാരി തന്റെ രക്ഷകന് ഒരു രത്നമോതിരം സമ്മാനിച്ചു. അത് വിരലിലണിഞ്ഞ് അവൻ അവളെയും കൂട്ടി മടങ്ങി.

വഴിമധ്യേ അവർ അല്പം വിശ്രമിച്ചു. പുൽത്തകിടിയിൽ വിശ്രമിക്കാനിരുന്ന അവർ ക്ഷീണംമൂലം ഉറങ്ങിപ്പോയി. രാജകുമാരിയുടെ ഒരു പരിചാരകൻ മാത്രമാണ് ഉറങ്ങാതിരുന്നത്. കുബുദ്ധിയായ അവൻ മാന്ത്രികവാളെടുത്ത് കുമാരിയുടെ രക്ഷകന്റെ വയറ്റിൽ വെച്ച് ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘ഇവനെ വെട്ടി തുണ്ടമാക്ക്!’

ആ ക്ഷണം മാന്ത്രികവാൾ ഉയർന്ന് അവന്റെ കഴുത്തു വെട്ടി. ആ ശബ്ദം കേട്ട് രാജകുമാരി ഞെട്ടിയുണർന്നു. തന്റെ രക്ഷകൻ ശിരസ്സ് വേർപെട്ട് മരിച്ചുകിടക്കുന്നതു കണ്ട് അവളുടെ നെഞ്ച് പൊട്ടി. അപ്പോൾ പരിചാരകൻ മാന്ത്രികവാൾ അവൾക്കു നേരെ നീട്ടി ആക്രോശിച്ചു:

‘ഓഹും, ഞാനവനെ കൊന്നു. ഇനി നിന്നെ രക്ഷിച്ചത് ഞാനാണെന്ന് രാജാവിനോടു പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെയും കൊല്ലും. ഇനിയുള്ള കാലം നിന്റെ ഭർത്താവായി എനിക്ക് കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയണം.’

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ രാജകുമാരി അത് സമ്മതിച്ചു. അവൻ അവളെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. തന്റെ മകളെ ജലപ്പിശാചിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച പരിചാരകനെ രാജാവ് അഭിനന്ദിച്ചു. അവനു മകളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഈ സമയത്താണ് കാവൽനായ്ക്കൾ ഉറക്കമുണർന്നത്. തങ്ങളുടെ യജമാനൻ മരിച്ചുകിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവർക്ക് സഹിക്കാനായില്ല. അവർ ഉറക്കെ കുറച്ച് ചെന്നായപ്പെണ്ണിനെയും പെൺകുരടിയെയും കുറുക്കത്തിയെയും ഉണർത്തി. ദാരുണമായ ആ കാഴ്ച കണ്ട് അവരും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

‘നമ്മളിങ്ങനെ കരഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തെ ജീവിപ്പിക്കാനുള്ള വഴി നോക്കണം. ഇവിടെ അടുത്തൊരിടത്ത് മരിച്ചവരെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്ന ജീവജലമുണ്ട്. അതു കൊണ്ടുവന്നാൽ കാര്യം സാധിക്കും,’ കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

അവൾതന്നെ അതിവേഗം ഓടി ജീവജലമുള്ള കിണറിന്റെ അടുത്തെത്തി. അതിൽനിന്ന് ഒരു കുമ്പിൾ ജലവുമായി തിരിച്ചെത്തി. ഇതിനകം മറ്റു കുട്ടുകാർ ചേർന്ന് അവന്റെ തലയും ഉടലും ചേർത്തുവെച്ചിരുന്നു. കുറുക്കത്തി ആ ശരീരത്തിൽ ജീവജലം പകർന്നു. അടുത്ത നിമിഷം ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നെന്നപോലെ അവൻ ഉണർന്നു!

‘ഞാനിതെവിടെയാണ്? എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട രാജകുമാരി എവിടെ പോയി? അവളില്ലാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ എന്താണർത്ഥം?’

അവൻ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ കരയാൻ തുടങ്ങി. അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:

‘വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. ഇതെല്ലാം കുമാരിയുടെ പരിചാരകൻ ചെയ്ത പതിയാണ്. ഇനി നമ്മൾ ഏത്രയും വേഗം കൊട്ടാരത്തിലെത്തി കുമാരിയെ വീണ്ടെടുക്കണം.’

അവൻ ഒരു വയോവൃദ്ധന്റെ രൂപം ധരിച്ച് കുമാരിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. കുട്ടുകാർ കൊട്ടാരത്തിനു വെളിയിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു. അവൻ അകത്തു ചെന്നതും അവിടെ രാജകുമാരിയും പരിചാരകനുമായുള്ള വിവാഹത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ കണ്ടു. ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ നിന്ന വൃദ്ധനെ രാജകുമാരി ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ മുഖം തനിക്കെവിടെയോ പരിചയമുള്ളതായി അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ പരിചാരകനെ അയച്ച് വൃദ്ധനെ അന്തഃപുരത്തിലെത്തിച്ചു. അപ്പോഴാണ് വൃദ്ധന്റെ വിരലിൽ താന്നണിയിച്ച രത്നമോതിരം അവൾ കണ്ടത്.

‘ഈ മോതിരം നിങ്ങൾക്കെവിടെനിന്നു കിട്ടി? ആരിൽനിന്നെങ്കിലും മോഷ്ടിച്ചതാണോ? അതോ ആരെയെങ്കിലും ചതിച്ചു കൊന്ന് തട്ടിയെടുത്തതോ?’ അവൾ പരൂഷമായി ചോദിച്ചു.

‘അതൊന്നുമല്ല. ഇത് എന്നെ ഒരു രാജകുമാരി പ്രണയപൂർവ്വം അണിയിച്ചതു തന്നെയാണ്.’

ഇതും പറഞ്ഞ് അവൻ തന്റെ മുഖംമുടി അഴിച്ചുമാറ്റി. കുമാരി ശരിക്കും അമ്പരന്നുപോയി. മരിച്ചുകിടന്ന തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവൻ പുനർജനിച്ചിരിക്കുന്നു!

‘എന്താണ് ഞാനീ കാണുന്നതെല്ലാം?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

അവൻ നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവളെ ധരിപ്പിച്ചു. അനന്തരം അവർ രാജാവിനെ കണ്ട് സത്യാവസ്ഥ വിശദീകരിച്ചു. ചതിയനായ പരിചാരകനെ ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ അവൻ കുറ്റം സമ്മതിച്ചു. അവനെ കുതിരവാലിൽ കെട്ടി നാടുകടത്താൻ രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു. ശിക്ഷ തൽക്ഷണം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു.

രാജകുമാരിയും അവനുമായുള്ള വിവാഹം ആഘോഷപൂർവ്വം നടന്നു. കുറച്ചു നാൾ അവിടെ താമസിച്ചശേഷം അവൻ അവളെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അനുജത്തിയുടെ കണ്ണീരു കൊണ്ട് ഇടത്തെ തൊട്ടി നിറഞ്ഞതായി കണ്ടു. തന്നെ സ്നേഹിക്കാത്ത അനുജത്തിയെ തനിക്കു വേണ്ടെന്ന് അവൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. എന്നാൽ

അവളുടെ പശ്ചാത്താപം കണ്ട് മനസ്സിലിഞ്ഞ അവൻ അവളെ ഉപേക്ഷി കേണ്ടെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു.

ആ രാത്രി അവൻ അവിടെയാണ് ഉറങ്ങിയത്. അന്ന് മറ്റൊരു ദുരന്തം സംഭവിച്ചു. അനുജത്തി തലയിണക്കിടയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ജലപ്പിശാചിന്റെ ദംഷ്ട്ര തുളഞ്ഞുകയറി അവൻ രണ്ടാമതും മരിച്ചു!

ആ കാഴ്ച കണ്ട് അവന്റെ കൂട്ടുകാർ ഓടിയെത്തി. അവർ ഓരോരുത്തരായി അവന്റെ നെറ്റിയിൽ സ്നേഹചുംബനം അർപ്പിച്ചു. പിശാചിന്റെ പല്ല് അവരുടെ ദേഹത്തും കൊണ്ടു. അതോടെ അവർ അവിടെ വീണു മരിച്ചു! ഏറ്റവുമൊടുവിൽ അവൻ ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടി. എന്നാൽ തന്റെ ചങ്ങാതിമാരുടെ വിയോഗം അവനെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു. തനിക്കുവേണ്ടി ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ അവരെ രക്ഷിക്കാൻ അവനായില്ല. ജലപ്പിശാചിന്റെ പല്ലിന്റെ ശക്തിയും അതോടെ നഷ്ടമായി. തന്റെ ചങ്ങാതിമാരെക്കുറിച്ച് ചോർത്ത് ദുഃഖിച്ച് അവൻ കുറെനാൾ അവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ അനുജത്തി ജ്യേഷ്ഠന്റെ പരിശുദ്ധസ്നേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ തെറ്റുകൾക്ക് മാപ്പിരുന്നു. അവൻ അവളോട് ക്ഷമിച്ചു. പിന്നീട് അവർ കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി ദീർഘകാലം സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

(‘ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളി’ലും മറ്റും കാണുന്ന ഫാന്റസിക്കു തുല്യമാണ് ഈ കഥയിലെയും അദ്ഭുതസംഭവപരമ്പരകൾ. രാജ്ഞിയുടെ വയറുവേദന മാറാൻ അയ്യപ്പനെ പുലിപ്പാലിനായി കാട്ടിലേക്കയയ്ക്കുന്ന പ്രസിദ്ധ കഥയു മായിപ്പോലും സാദൃശ്യമുണ്ട് ഇതിന്!)

കുശവന്റെ കഥ

കുറെക്കാലം മുൻപ് റഷ്യയിൽ ഒരു കുശവൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. താനുണ്ടാക്കുന്ന മൺപാത്രങ്ങൾ കുതിരവണ്ടിയിൽ കയറ്റി നഗരത്തിലെത്തിച്ച് വിറ്റാണ് അയാൾ ജീവിച്ചുവന്നത്. അതിൽനിന്ന് അയാൾക്ക് ന്യായമായ ലാഭവും കിട്ടിയിരുന്നു. അയാളുടെ മൺപാത്രങ്ങൾ ഗുണമേന്മകൊണ്ട് നഗരവിപണിയിലും പ്രശസ്തമായിരുന്നു. അതിനാൽ, ചരക്കുകൾ വേഗം വിറ്റഴിക്കാൻ അയാൾക്കായി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, കുശവൻ മൺപാത്രങ്ങൾ നിറച്ച കുതിരവണ്ടിയുമായി നഗരത്തിലേക്ക് പോകവേ, സാർ രാജാവ് മറ്റൊരു കുതിരവണ്ടിയിൽ എതിരെ വന്നു. കുശവനെ കണ്ടതും രാജാവിന് അയാളോട് എന്തോ ഒരു താത്പര്യം തോന്നി. അദ്ദേഹം കുതിരക്കാരനോട് വണ്ടി നിർത്താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കുശവൻ ഉറക്കംതുങ്ങുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി.

‘ഏയ് കുശവാ, താങ്കൾക്ക് ഞാൻ സമാധാനം നേരുന്നു,’ രാജാവ് അയാളെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു.

അപ്രതീക്ഷിതമായി രാജാവിനെ മുന്നിൽ കണ്ടപ്പോൾ കുശവൻ

തെല്ലു പരിശ്രമിച്ചു. പിന്നെ, വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി ധൈര്യം സംഭരിച്ച് രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു:

‘മഹാരാജാവിനു പ്രണാമം! എന്നെപ്പോലൊരു നിസ്സാരൻ ആശംസകൾ നേർന്ന അങ്ങയുടെ മഹാമനസ്കതയെ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു. സർവശക്തൻ അങ്ങേക്ക് ശാന്തിയും സമാധാനവും നൽകട്ടെ!’

‘നന്ദി, ദീർഘയാത്രയുടെ ക്ഷീണംമൂലമാകാം നിങ്ങൾ വണ്ടിയിലിരുന്ന് ഉറക്കംതുങ്ങിയത്, അല്ലേ?’

രാജാവ് പുഞ്ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതേ പ്രഭോ, ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള ഒരു ചൊല്ലുണ്ട്. “പാട്ടുപാടുന്നയാളെ പേടിക്കണ്ട. എന്നാൽ, ഉറക്കംതുങ്ങുന്നവനെ പേടിക്കണം” എന്നാണ്,’ കുശവൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ ആളൊരു രസികൻതന്നെ, സംശയമില്ല! ദിവസേന അനേകരുമായി ഇടപഴകിയിട്ടും രസികനാകെ വളരെക്കുറച്ചേ എനിക്ക് കാണാനായിട്ടുള്ളൂ. ആട്ടെ, നിങ്ങളീ തൊഴിൽ തുടങ്ങിയിട്ട് എത്ര കാലമായി?’

രാജാവിന് അയാളോട് കൂടുതൽ അടുപ്പം തോന്നി.

‘ചെറുപ്പംമുതലേ ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും എനിക്ക് താല്പര്യം തോന്നിയിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാനൊരു മധ്യവയസ്കനായത് അങ്ങ് കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽനിന്നും മൺപാത്രവില്പനയിലെ എന്റെ തഴക്കം എത്രയെന്നു വ്യക്തമല്ലേ?’ കുശവൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഇതിൽനിന്നുള്ള വരുമാനംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് ഭാര്യയെയും കുട്ടികളെയും പോറ്റാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ?’

‘തീർച്ചയായും പ്രഭോ, ഞാൻ വിതയ്ക്കുന്നില്ല, നിലമുഴുന്നില്ല, പൂല്ല്പിയില്ല, കറ്റ കെട്ടുന്നില്ല, എന്നിട്ടും കുടുംബത്തെ സാമാന്യം നന്നായി പോറ്റാൻ കഴിയുന്നത് മാനുഷമായ ഈ തൊഴിലിൽനിന്നുള്ള വരുമാനം കൊണ്ടു മാത്രമാണ്,’ കുശവൻ അഭിമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. എങ്കിലും ചില ദൗർഭാഗ്യങ്ങൾ നമുക്കുചുറ്റുമുള്ളതിനെ കാണാതിരിക്കാനാവുമോ?’

‘ഗുരുതരമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുള്ളത് മൂന്നു ദൗർഭാഗ്യങ്ങളാണ്,’ കുശവൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തൊക്കെയാണവ?’

രാജാവിന് അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘പറയാം. ആദ്യത്തേത് നീചനായ അയൽവാസി. അടുത്തത് നീചപത്നി. ഒടുവിലത്തേത് മന്ദബുദ്ധിത്തവും,’ കുശവൻ വിരൽ മടക്കി മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം, ഇതിൽ ഏറ്റവും തീവ്രമായ ദൗർഭാഗ്യം ഏതാവും?’

‘സംശയമെന്ത്? ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതുതന്നെ. മനസ്സുവെച്ചാൽ നീചനായ അയൽവാസിയിൽനിന്ന് നമുക്ക് രക്ഷപ്പെടാവുന്നതേയുള്ളൂ. അതുപോലെ, മക്കളുണ്ടായാൽ നീചപത്നിയിൽനിന്നും മോചനം നേടാനാവും. എന്നാൽ, ബുദ്ധിക്കുറവിന് പരിഹാരമില്ല മഹാഗുരോ,’ കുശവൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘എത്ര നല്ല ഉത്തരങ്ങൾ! നീ വെറും കുശവനല്ല. മറിച്ച്, ഒന്നാന്തരം ബുദ്ധിമാനാണ്. നീ എനിക്കും ഞാൻ നിനക്കും ചേർന്നവർതന്നെ! ഇനിയൊരു ചോദ്യംകൂടി ചോദിക്കട്ടെ?’

രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘ചോദിച്ചാലും പ്രഭോ,’ കുശവൻ കാതോർത്തുനിന്നു.

‘കുറെ വാത്തകൾ റഷ്യയുടെ ആകാശത്തുകൂടെ പറക്കുകയാണെന്നു കരുതുക. നിങ്ങളെന്തു ചെയ്യും? അവയെ സമാധാനമായി പറക്കാൻ വിടുമോ? അതോ അവയുടെ ദേഹത്തുനിന്നും ഒരു തൂവൽ പരിച്ചെടുക്കുമോ?’

രാജാവ് ചോദ്യമെറിഞ്ഞു. ആ കൂഴഞ്ഞചോദ്യത്തിനു മുന്നിൽ ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചുനിന്നശേഷം കുശവൻ പറഞ്ഞു:

‘രണ്ടിലൊന്ന് ഞാൻ ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ അവയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം സ്വതന്ത്രമായി പറക്കാൻ വിടും. അല്ലെങ്കിൽ ദേഹത്ത് ഒറ്റത്തൂവൽപോലും ബാക്കിനിർത്താതെ ഞാൻ പരിച്ചെടുക്കും.’

ആ മറുപടിയും രാജാവിന് ഇഷ്ടമായി.

‘ങ്ഹാ, നീ എന്തുകൊണ്ടും എനിക്കൊത്തവൻതന്നെ! ഏതായാലും വാക്സാമർദ്ദംപോലെതന്നെ തൊഴിൽസാമർദ്ദവും നിനക്കുണ്ടോ എന്നറിയണം. നീ നിർമിച്ച മൺപാത്രങ്ങൾ ഞാനൊന്ന് കാണട്ടെ.’

അദ്ദേഹം കുശവന്റെ വണ്ടിയുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങിനിന്നു. കുശവൻ പാത്രങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി പുറത്തെടുത്ത് രാജാവിനെ കാണിച്ചു. ഒപ്പം ഓരോന്നിന്റെയും പ്രത്യേകതകൾ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ മുഖത്ത് സംതൃപ്തി നിഴലിച്ചു.

‘എനിക്കും ഇതുപോലുള്ള കുറെ മൺതളികകളും മൺപാത്രങ്ങളും വേണമല്ലോ? ഇവ എനിക്ക് വിലയ്ക്കു തരുമോ?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘ഇത് മറ്റൊരാൾക്കായി നഗരത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതാണ്. അങ്ങേക്ക് താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ വേറെ പാത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം,’ കുശവൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ അങ്ങനെയൊട്ടെ.’

‘അങ്ങേക്ക് എത്ര മൺപാത്രം വേണ്ടിവരും?’

‘ഇതുപോലുള്ള പത്തു കുതിരവണ്ടി നിറയെ.’

‘എത്ര കാലത്തിനകം?’

‘ഒരു മാസം സമയമെടുത്തോളൂ.’

‘അത്രയൊന്നും വേണ്ട. കൂടിവന്നാൽ രണ്ടാഴ്ച. അതിനകം ഞാൻ അങ്ങു പറഞ്ഞത്രയും മൺപാത്രങ്ങൾ എത്തിച്ചുതരാം.’

കുശവൻ രാജാവിനോടു യാത്രപറഞ്ഞ്, കുതിരവണ്ടിയിൽ കയറി യാത്ര തുടങ്ങി. രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയ ഉടൻ രാജാവ് ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഭടന്മാർ അത് നാടിന്റെ മുകളിലും മൂലയിലും വായിച്ച് പരസ്യപ്പെടുത്തി.

‘മഹാരാജാവ് പ്രജകളോട് കല്പിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ഇനിമുതൽ വീടുകളിലെ മംഗളകർമ്മങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിരുന്നുകൾക്ക് ആരും സ്വർണത്തിന്റെയോ വെള്ളാടിന്റെയോ ചെമ്പിന്റെയോ പാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കരുത്. ഏവരും മൺതളികകളും മൺപാത്രങ്ങളും മാത്രം ഉപയോഗിക്കണം. മൺപാത്രങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളവർ രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി അവ കൈപ്പറ്റണം.’

കുശവൻ രാജാവിനു കൊടുത്ത വാക്കു തെറ്റിച്ചില്ല. രണ്ടാഴ്ച തികയും മുൻപുതന്നെ അയാൾ മൺപാത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. അവ പത്തു കുതിരവണ്ടികളിൽ നിറച്ച് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പാത്രങ്ങൾ ഉടയാതിരിക്കാൻ അയാൾ വളരെ സാവധാനമാണ് വണ്ടികൾ ഓടിച്ചത്. വഴിമധ്യേ, ധനികനായ കൊട്ടാരപണ്ഡിതൻ കുതിരപ്പുറത്തു വന്ന് കുശവന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് കുശവൻ വണ്ടി നിർത്തി അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘പ്രണാമം പ്രഭോ.’

‘ങ്ഹാ, തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു. കുറെ മൺപാത്രങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയതാണ് ഞാൻ. അപ്പോഴാണ് നിന്നെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. ഈ വണ്ടികളിലുള്ള മുഴുവൻ മൺപാത്രങ്ങളും നീയെനിക്ക് വില്ക്കണം.’

കൊട്ടാരപണ്ഡിതൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘ക്ഷമിക്കണം, ഈ പാത്രങ്ങൾ എനിക്ക് അങ്ങേക്ക് തരാനാവില്ല.’

കുശവൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തുകൊണ്ട്?’

‘ഇതു ഞാൻ മറ്റൊരാൾക്ക് വിറ്റുകഴിഞ്ഞതാണ്. നിർമാതാവിന് ഒരു

ഉത്പന്നം ഒരിക്കലല്ലേ വില്ക്കാനാവൂ?’

‘അതുകൊണ്ടേന്താ? ഈ ചരക്കിനായി നീ അവരിൽനിന്നും പണം കൈപ്പറ്റിയിട്ടില്ലല്ലോ? വാക്കാലുള്ള ഉറപ്പല്ലേയുള്ളൂ? ഞാൻ ഇതിന്റെ വില കൈയോടെ തരാം. അതുകൊണ്ട് മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ നീയിതെ നീക്കു തരണം. എന്തു വിലയാണ് നീ ഇതിനു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്?’

കൊട്ടാരപണ്ഡിതൻ ചോദിച്ചു. ആലോചിച്ചശേഷം കുശവൻ മൂന്ന് മൺതളിക കൈയിലെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘ശരി. അങ്ങയുടെ ആഗ്രഹംതന്നെ നടക്കട്ടെ. ഈ തളികകൾ നിറയെ സ്വർണനാണയം എനിക്ക് പ്രതിഫലമായി വേണം.’

‘അതു വളരെക്കുടുതലാണ്. മുന്നിൽ ഒരു തളിക നിറയെ സ്വർണനാണയങ്ങൾ ഞാൻ തരാം. സമ്മതിച്ചോ?’

പണ്ഡിതൻ ചോദിച്ചു.

‘സമ്മതിക്കുന്നു. ആ വ്യവസ്ഥപ്രകാരം നമുക്ക് കച്ചവടം ഉറപ്പിക്കാം.’

കുശവൻ ആദ്യതളിക പണ്ഡിതനു നേരെ നീട്ടി. അദ്ദേഹം നിഷ്പ്രയാസം അതിൽ സ്വർണം നിറച്ച് അയാൾക്കു നല്കി. മൂന്നു മൺതളികകൾ പണ്ഡിതനു നല്കിയശേഷം കുശവൻ നാലാമത്തെ തളിക നീട്ടി പറഞ്ഞു.

‘ഇനി ഇതിലും സ്വർണനാണയം നിറച്ചാലും.’

‘അതെന്തിനാണ്? ഒരു തളിക നിറയെ സ്വർണം തരാമെന്നല്ലേ നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള വ്യവസ്ഥ? ഞാനത് നിറവേറ്റുകയും ചെയ്തതാണ്.’

പണ്ഡിതൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘അങ്ങനെയല്ല പ്രഭോ, മൂന്നു തളികകളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമാണ് ആ വ്യവസ്ഥ. ഓരോ മൂന്നു തളികകളിലും ആദ്യത്തേതെന്ന ക്രമത്തിലാണ് അങ്ങനിക്ക് സ്വർണം തരേണ്ടത്. അതായത് ഒന്നിന് രണ്ടു തളിക കൂടി സൗജന്യമെന്ന രീതിയിൽ!’

കുശവൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ചെന്നുപെട്ട കൂട്ടുകോർത്ത് കൊട്ടാരപണ്ഡിതൻ വലഞ്ഞു. പറഞ്ഞ വാക്കിൽനിന്ന് പിന്മാറുകയും വയ്ക്കല്ലോ?

അദ്ദേഹം തന്റെ പക്കലുള്ള സ്വർണനാണയങ്ങൾകൊണ്ട് കുറെ തളികകൾ നിറച്ചു. നാണയം മുഴുവൻ തീർന്നിട്ടും ഒരു വണ്ടിയിലെ പാത്രങ്ങൾ പോലും തീർന്നില്ല. അദ്ദേഹം ആകെ വിയർത്തുകുളിച്ചു.

‘കുശവാ, നീയെന്തിനിങ്ങനെ അത്യാഗ്രഹിയാവുന്നു?’

‘ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിൽ കാര്യമില്ല. വാക്കു നല്കുംമുൻപ് അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കാതിരുന്ന

താണ് അങ്ങേയ്ക്കു പറ്റിയ തെറ്റ്. ഇനി അങ്ങയെ സഹായിക്കാനായി എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനില്ല.'

കുശവൻ കൈമലർത്തി.

'എന്റെ കൈയിൽ ഇനിയൊരു ചില്ലിക്കാശുപോലുമില്ല. പിന്നെ, ഞാനെങ്ങനെ വാക്കുപാലിക്കും?'

കൊട്ടാരംപണ്ഡിതന് തൊണ്ടയിടറി.

'ശരി, എങ്കിൽ ഞാനൊരു വഴി പറഞ്ഞുതരാം. ഈ പത്തു വണ്ടികളും വലിക്കുന്നത് കരുത്തുറ്റ എന്റെ കൂതിരയാണ്. കൂതിരയെ അഴിച്ചുമാറ്റി, വണ്ടി അങ്ങ് വലിക്കണം. എന്നെയും പാത്രങ്ങളും വലിച്ച് കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തിച്ചാൽ ഞാൻ പണവും പാത്രങ്ങളും തിരിച്ചുതരാം. അങ്ങയെ കട വിമുക്തനാക്കുകയും ചെയ്യാം.'

കുശവൻ വിശദീകരിച്ചു.

അതു കേട്ട് കൊട്ടാരംപണ്ഡിതന്റെ മുഖം വാടി. സർവാദരണീയനായ ഞാൻ കേവലമൊരു കുശവന്റെ വണ്ടി വലിക്കുകയോ? പക്ഷേ, മറ്റെന്താണൊരു മാർഗ്ഗം? താനിതിനു വിസമ്മതിച്ചാൽ കൊട്ടാരംപണ്ഡിതൻ കുശവന് കടപ്പെട്ടു എന്ന് നാടെങ്ങും പരക്കുകയും ചെയ്യും. അതിൽപ്പരമൊരു മാനക്കേട് വരാനുമില്ല.

'ശരി, ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു.'

കൂതിരയെ അഴിച്ചുമാറ്റി, പരസ്പരം ചേർത്തുകെട്ടിയ പത്തു വണ്ടികളും വലിക്കാൻ പണ്ഡിതൻ തയ്യാറായി. അപ്പോൾ കുശവൻ പറഞ്ഞു:

'വണ്ടി വലിക്കുമ്പോൾ ധരിക്കാവുന്നവയല്ല അങ്ങയുടെ വിലയേറിയ കുപ്പായങ്ങളും പാദുകവും. ഇപ്പോൾ ഞാൻ യജമാനനും അങ്ങ് കടക്കാരനായ അടിമയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ എനിക്കു തരിക. എന്റെ മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ അങ്ങ് അണിയുക.'

അതുകേട്ട് കൊട്ടാരംപണ്ഡിതന് വല്ലാത്ത ദേഷ്യം വന്നു. എന്നാൽ, അത് കടിച്ചമർത്തി അയാൾ തന്റെ വസ്ത്രങ്ങളും പാദുകവും പണ്ഡിതന് അഴിച്ചുകൊടുത്തു. പകരം അയാളുടെ വിയർപ്പിൽക്കുളിച്ച കുപ്പായം അദ്ദേഹം അണിഞ്ഞു.

'കൊള്ളാം! ഇനിയെന്നെ വേഗം കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തിക്കൂ!'

കുശവൻ വണ്ടിയിൽ തെളിഞ്ഞിരുന്ന് കല്പിച്ചു.

കൊട്ടാരംപണ്ഡിതൻ ശ്രമപ്പെട്ട് വണ്ടി വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. വഴിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും നിന്നിരുന്ന നാട്ടുകാർ ഇതു കണ്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ചിലർ പണ്ഡിതനെ കൂക്കിവിളിക്കാനും തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം തല താഴ്ത്തി വണ്ടി വലി തുടർന്നു. കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തുംവരെ.

വിചിത്രമായ ഈ കാഴ്ച കണ്ട് രാജാവ് മട്ടുപ്പാവിൽനിന്നും ഇറങ്ങി വന്നു. കുശവനെയും വലിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്ന കൊട്ടാരംപണ്ഡിതനെ കണ്ട് അദ്ദേഹം അഭ്യുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

'നിർത്തൂ! ഇതെന്തൊക്കെയാണ് ഞാൻ കാണുന്നത്? പണ്ഡിത വരേണ്യനായ നിങ്ങൾക്ക് സമനില തെറ്റിയോ?'

'ഞാൻ പറയാം, പ്രഭോ.'

കുശവൻ രാജാവിനെ വണങ്ങി നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. പണ്ഡിതനാകട്ടെ, രാജാവിനെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ മടിച്ച് തല താഴ്ത്തി നിന്നു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവ് പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങൾ വെറുമൊരു കുശവനല്ലെന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ സമർത്ഥനായ കൊട്ടാരംപണ്ഡിതനെയല്ലേ എളുപ്പം മുട്ടു കുത്തിച്ചത്? ആ സാമർത്ഥ്യം ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. ആ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം ഉപയോഗിക്കാനാവുന്ന പദവിയിൽ നിങ്ങളെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിശ്ചയമായും മൺപാത്രമുണ്ടാക്കി തീരാനുള്ളതല്ല ഈ ജീവിതം.'

'വേണ്ട മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് വാഗ്ദാനം ചെയ്ത പദവി ഞാൻ നന്ദി പുർവ്വം നിരസിക്കുന്നു. എനിക്ക് ഏറ്റവുമധികം ശോഭിക്കാനാവുന്ന തൊഴിൽ എന്റെ കുലത്തൊഴിലായ മൺപാത്രനിർമ്മാണംതന്നെയാണ്. മേലിലും അതിൽ തുടരാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം.'

കുശവൻ രാജാവിനെ പ്രണമിച്ചു. തലകുനിച്ചു നില്ക്കുന്ന പണ്ഡിതനോട് രാജാവ് പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങൾ ശ്രമിച്ചത് അതിസാമർത്ഥ്യത്തിലൂടെ ഈ കുശവനെ പരാജയപ്പെടുത്താനും മൺപാത്രങ്ങൾ ചുളുവിലയ്ക്ക് സ്വന്തമാക്കാനുമാണ്. എതിർപക്ഷത്തുള്ള കുശവന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ കുറച്ചുകണ്ടതാണ് നിങ്ങൾക്കു പറ്റിയ തെറ്റ്. കൊട്ടാരംപണ്ഡിതന്റെ പദവിയെ പരിഹാസ്യമാക്കിയ നിങ്ങൾക്കിനി ആ പദവിയിൽ തുടരാൻ അവകാശമില്ല.'

കുശവൻ തിരിച്ചുനല്കിയ പണവുമായി പണ്ഡിതൻ നിരാശയോടെ മടങ്ങിപ്പോയി.

യാത്രചോദിച്ച് മടങ്ങാനൊരുങ്ങിയ കുശവനോട് രാജാവ് ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു; പഴയ അതേ ചോദ്യം.

'റഷ്യയുടെ മുകളിലൂടെ പറക്കുന്ന വാത്തകളെ നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യും? സ്വതന്ത്രമായി പറക്കാൻ അവരെ അനുവദിക്കുമോ? അതോ അവയുടെ ദേഹത്തുനിന്നും ഒരു തുവൽ പഠിച്ചെടുക്കുമോ?'

'സംശയമെന്ത്? തുവലുകളെല്ലാം പഠിച്ച് അവയെ കേവലമൊരു

മാംസപിണ്ഡമാക്കും!

കുശവന്റെ മറുപടി കേട്ട് രാജാവ് ചിരിച്ച് മണ്ണുകുപ്പി.

(സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഏറെ പ്രചാരമുള്ള നാടോടിക്കഥകളിലൊന്നാണ് ഇത്. കഥാന്ത്യം പാഠഭേദങ്ങളോടെയാണ് പ്രചരിക്കുന്നത്. അവയിൽ ഏറ്റവും രസകരമെന്നു തോന്നിയ പാഠഭേദമാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്)

ക്രിസ്തുവും ചെന്നായയും തുന്നൽക്കാരനും

ഒരുപാടുകാലം മുൻപാണ്, ക്രിസ്തുഭഗവാനും പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരും, ഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു.

ദീർഘദൂരം പിന്നിട്ട് ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. വനത്തോടു ചേർന്നുള്ള ഗ്രാമമായിരുന്നു അത്. പെട്ടെന്ന് ഒരു ചെന്നായ അവരുടെയടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി. കച്ചവടക്കാരന്റെയും അനുചരന്മാരുടെയും രൂപത്തിലാണ് അവർ യാത്രചെയ്തിരുന്നതെങ്കിലും ചെന്നായയ്ക്ക് ദൈവചൈതന്യം തിരിച്ചറിയാനായി. അവൻ ഓടിവന്ന് ക്രിസ്തുവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘വന്ദനം ഗുരോ.’

ഭഗവാൻ ചെന്നായയെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു. അവന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ മതിപ്പുതോന്നിയ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘ഹേ ഭക്തനായ ചെന്നായേ, നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്?’

‘ഗുരുനാഥാ, മൂന്നുനാലു നാളായി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്. വിശന്ന്

വയറു കത്തുന്നു. ഉടനെ എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാനായില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ചത്തുപോവും. ജീവജാലങ്ങളെ കൊന്നുതിന്നാൻ എനിക്ക് ഇഷ്ടമുണ്ടായിട്ടില്ല. പക്ഷേ, എനിക്കും ജീവിക്കേണ്ട? എന്തു ഭക്ഷണമാണ് ഞാൻ കഴിക്കേണ്ടതെന്ന് അങ്ങു പറഞ്ഞുതന്നാലും.'

ചെന്നായ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'ശരി. വിശപ്പടക്കാനായി ഭക്ഷണം കഴിക്കാനുള്ള അവകാശം ഏതു ജീവികൾക്കുമുണ്ട്. നീ ഒരു പെൺകുതിരയെ കൊന്നുതിന്ന് വിശപ്പടക്കിക്കോളൂ,' കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ച ശേഷം ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്ക് സന്തോഷമായി. അദ്ദേഹത്തോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് ചെന്നായ അവിടം വിട്ടു.

വഴിമധ്യേ മാന്യം മൂയലുമടക്കമുള്ള പല ജീവികളെയും കണ്ടെങ്കിലും ചെന്നായ അവയെയൊന്നും ഉപദ്രവിച്ചില്ല. അവയെയൊന്നും കൊന്നു തിന്നാൻ ദൈവത്തിന്റെ അനുവാദമില്ലല്ലോ? കുറെ നേരത്തെ അലച്ചി ലിനും അന്വേഷണത്തിനുമൊടുവിലാണ് അവനൊരു പെൺകുതിരയെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. അതോടെ അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. തന്റെ വിശപ്പ് ഇനി വേഗം അടങ്ങുമല്ലോ.

പുല്ലുമേഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പെൺകുതിരയുടെ അടുത്തുചെന്ന് ചെന്നായ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതീ, ഞാനെത്ര നേരമായി നിന്നെ തിരക്കി നടക്കുന്നു? ഞാനിപ്പോൾ വന്നത് നിന്നെ കൊന്നുതിന്നാനാണ്. നിന്നെത്തിന്ന് വിശപ്പടക്കാൻ ക്രിസ്തുദേവൻ എനിക്ക് അനുവാദം തന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വേഗംതന്നെ ചാവാൻ തയ്യാറായിക്കോളൂ.'

അതു കേട്ട് പെൺകുതിര ഭയന്നുപോയി. എങ്ങനെയെങ്കിലും ചെന്നായയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

'ചെന്നായച്ചേട്ടാ, ഞാനും നിങ്ങളെപ്പോലെ ചോരയും നീരുമുള്ള ഒരു ജീവിയല്ലേ? അങ്ങനെയുള്ള ഏനെ കൊന്നുതിന്നുന്നത് ശരിയാണോ? പക്ഷേ, ഞാനുമൊരു ദൈവവിശ്വാസിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുദേവന്റെ കല്പന ധിക്കരിക്കുക വയ്യ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഞാൻ ജീവത്യാഗം ചെയ്യാം.'

'എന്നാൽ വേഗമാവട്ടെ.'

ചെന്നായ അക്ഷമനായി.

'അതിനു മുൻപ് ചേട്ടൻ മറ്റൊരു കാര്യം ചെയ്യണം. എന്റെ പിൻകാലിന്റെ മുട്ടിൽ ഒരു കാരമുള്ള തറച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതൊന്ന് എടുത്തു കളയണം. എന്നാൽ മുള്ളു കൊള്ളുമെന്ന പേടികൂടാതെ ചേട്ടനെന്റെ

ഇറച്ചിയും തിന്നാമല്ലോ,' പെൺകുതിര അപേക്ഷിച്ചു.

'അതിനെന്താ? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ എടുത്തുകളയാം.'

ചെന്നായ കുതിരയുടെ പിൻവശത്തെത്തി മുള്ള് പരതാൻ തുടങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് പെൺകുതിര തന്റെ പുറംകാലുകൊണ്ട് ചെന്നായയ്ക്ക് ഒരു തൊഴികൊടുത്തു. അവൻ വായുവിലൂയർന്ന് ചെന്നുവീണത് ഇരു പത്തൊന്നടി ദൂരത്തിൽ!

തന്റെ എല്ലെല്ലാം നുറുങ്ങിപ്പോയെന്നു തോന്നി ചെന്നായയ്ക്ക്. അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ പിടഞ്ഞെണീറ്റ് മൂടന്തിമൂടന്തി നടന്ന് ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുത്തെത്തി.

'ഭഗവാനേ, അങ്ങേതിനാണ് ഏനെ പറഞ്ഞു പറ്റിച്ചത്?'

ചെന്നായ തൊണ്ടയിടി ചോദിച്ചു.

'ഭക്തനായ ചെന്നായേ, നിനക്കിതെന്തു പറ്റി?'

ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ ക്രിസ്തു ചോദിച്ചു.

'ഇതിൽപ്പരം എന്തു പറ്റാനാണ്? അങ്ങു പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഞാനൊരു പെൺകുതിരയെ തിന്നാൻ ചെന്നു. അവളെന്നെ തൊഴിച്ചെറിഞ്ഞു. എന്തോ ഭാഗ്യംകൊണ്ട് ഞാൻ ചാകാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി.'

ചെന്നായയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. കുറച്ചുനേരം മൗനമായിരുന്നശേഷം ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു:

'അതു കാര്യമാക്കണ്ട. ഇനി നീ പോയി ഒരു മുട്ടനാടിനെത്തിന്ന് വിശപ്പു മാറ്റൂ.'

ക്രിസ്തുവിനോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് ചെന്നായ അവിടെനിന്നിറങ്ങി. പലയിടത്തും അന്വേഷിച്ച് ഒടുവിൽ അവനൊരു മുട്ടനാടിനെ കണ്ടെത്തി. ബലിഷ്ഠമായ കൈകാലുകളും കൂർത്തുമൂർത്ത കൊമ്പുകളുമുള്ള മുട്ടനാട്. അവൻ സന്തോഷത്തോടെ ആടിന്റെയടുത്തേക്ക് ഓടിചെന്ന് പറഞ്ഞു:

'മുട്ടനാടേ, നിന്നെ കണ്ടെത്താനായത് എന്റെ ഭാഗ്യം! നിന്നെക്കണ്ടതും എത്രമാത്രം സന്തോഷമാണ് എനിക്കുണ്ടായതെന്ന് പറയുക വയ്യ.'

ചെന്നായ തുള്ളിച്ചാടി.

'അതെന്തിനാണ് ഏനെക്കണ്ട് നീയിങ്ങനെ സന്തോഷിക്കുന്നത്? അതിനുള്ള പരിചയമോ ചങ്ങാത്തമോ ഒന്നും നമ്മൾ തമ്മിലില്ലല്ലോ.'

മുട്ടനാട് അദ്ഭുതംകുറി.

'അതുകൊണ്ടാണുമല്ല സന്തോഷം. വിശന്നുവലഞ്ഞു നടന്ന ഞാൻ ക്രിസ്തുദേവനെ കണ്ടു. മുട്ടനാടിനെ തിന്ന് വിശപ്പടക്കാൻ അദ്ദേഹമെ

നിക്ക് അനുവാദം തന്നു. അതുകൊണ്ട് എത്രയും വേഗം നീയെന്റെ ഭക്ഷണമാവണം,' എന്നായ വിശദീകരിച്ചു.

അതു കേട്ട് മുട്ടനാടിന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അത് ഉള്ളിലടക്കി അവൻ പറഞ്ഞു:

'ഇത്രയേയുള്ളോ കാര്യം? ദൈവം പറഞ്ഞതിനെ നമുക്ക് നിഷേധിക്കുക വയ്യല്ലോ. നിന്റെ വിശപ്പു മാറ്റാനായി ജീവൻ വെടിയാൻ ഞാനിപ്പോൾ തയ്യാർ! നീയിവിടെ വാ പിളർന്നു നിന്നാൽ മതി. അക്കാണുന്ന കുന്നിന്റെ മുകളിൽനിന്ന് ഞാൻ നിന്റെ വായിലേക്ക് ചാടാം. പിന്നെ കറുമുറാ കടിച്ചു തിന്നുന്ന പണിയല്ലേയുള്ളൂ?'

അത് ചെന്നായയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവൻ താഴെ വാ പിളർന്നു നിന്നു. മുട്ടനാട് കുന്നിന്റെ മുകളിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. പിന്നെ, അവിടെ നിന്നും ഒറ്റച്ചാട്ടം! മുട്ടനാടിനെ തിന്നാൻ തയ്യാറെടുത്തു നിന്നു ചെന്നായ. എന്നാൽ സംഭവിച്ചതോ, ആ ചാട്ടത്തിനിടയിൽ മുട്ടനാടിന്റെ കൊമ്പുകൾ ചെന്നായയുടെ ദേഹത്ത് കുത്തി! രണ്ടു വലിയ തൂളുകൾ അവന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായി. ആ മുറിവുകളിൽനിന്ന് രക്തമൊഴുകി. വലിയ വായിൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെന്നായ ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തേക്കോടി.

'ഭഗവാനേ, അങ്ങ് വീണ്ടുമെന്നെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ചല്ലോ. മുട്ടനാടിനെ തിന്നാനല്ലേ അങ്ങനോട് പറഞ്ഞത്. ഞാനവന്റെയടുത്ത് ചെല്ലുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ, നടന്നതെന്താണെന്ന് ഈ മുറിവുകൾ കാണുമ്പോൾ അങ്ങക്ക് മനസ്സിലാവുമല്ലോ? ഞാനിനി എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും,'

വേദന കടിച്ചമർത്തി ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

'ഇത് ചെറിയ മുറിവല്ലേയുള്ളൂ. വേഗം ഉണങ്ങിക്കൊള്ളും. ഇപ്പോഴും നിനക്ക് വിശക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഗ്രാമത്തിലുള്ള തയ്യൽക്കാരനെ പിടിച്ചു തിന്നോളൂ. അയാൾക്കൊക്കുമ്പോൾ ബലിഷ്ഠമായ കാലും കുർത്ത കൊമ്പുമുണ്ടാവില്ലല്ലോ.'

ക്രിസ്തു ചെന്നായയെ മടക്കിയയച്ചു.

അവൻ നേരം കളയാതെ ഗ്രാമത്തിലേക്കോടി കവലയിൽ തുണിക്കൊണ്ടിരുന്നയാളെ കണ്ടെത്തി. അവൻ അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. ഒരു ചെന്നായ തന്റെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നത് കണ്ട് തുണൽക്കാരുൻ ആശ്ചര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു:

'എടാ കള്ളച്ചെന്നായേ, നിനിക്കിവിടെ എന്താണു കാര്യം?'

'ഞാൻ വന്നത് കുപ്പായം തയ്ക്കാണെന്നുമല്ല. മറിച്ച് നിങ്ങളെ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങാനാണ്. അതിന് വേഗം തയ്യാറായിക്കോ,' ചെന്നായ

കുസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

'എടാ മണ്ടൻ ചെന്നായേ, മരിക്കാൻ ആരെങ്കിലും സ്വയം തയ്യാറാവുമോ? മാത്രമല്ല, നിന്നോട് നാളിതുവരെ ഒരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത എന്നെത്തിനാൻ നിനക്കെന്താണ് അവകാശം?'

തുണൽക്കാരുൻ ചോദിച്ചു.

'അവകാശമുണ്ടായിട്ടുതന്നെയാണ് വന്നത്. നിന്നെത്തിന് വിശപ്പടക്കാൻ ക്രിസ്തുദേവനാണ് എന്നോടു നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഇനിയെന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടോ?'

ചെന്നായ ഒന്നു ഞെളിഞ്ഞു നിന്നു. അതു കേട്ട് തുണൽക്കാരുൻ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിലും അയാളത് പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

'അങ്ങനെയോ? എന്നാൽ നീയിവിടെ നില്ക്ക. ഞാൻ പോയി വീട്ടുകാരെ കണ്ട് യാത്ര പറഞ്ഞിട്ടു വന്ന് നിന്റെ ആഹാരമാവാം.'

തുണൽക്കാരുൻ ഒരു അടവ് പ്രയോഗിച്ചു.

'ആ വേല കൈയിലിരിക്കട്ടെ. നിന്നെ ഇവിടെനിന്നു പോകാനനുവദിച്ചാൽ തിരിച്ചുവരില്ലെന്ന് ആർക്കാണറിയാത്തത്?'

ചെന്നായ കളിയാക്കി.

'എങ്കിൽ ഞാൻ നിന്റെ വായിന്റെ അളവൊന്നെടുത്തോട്ടെ. എന്നെ തടസ്സമില്ലാതെ വിഴുങ്ങാനുള്ള ഇടം വായിനുണ്ടോ എന്നറിയാനാണ്.'

തുണൽക്കാരുൻ എഴുന്നേറ്റു. ചെന്നായയ്ക്ക് അതിനോട് എതിർപ്പില്ലായിരുന്നു.

'ശരി. വേഗം വേണം. എനിക്ക് വിശന്നിട്ടു വയ്യ.'

തുണൽക്കാരുൻ പെട്ടെന്ന് ചെന്നായയുടെ വാലിൽ പിടിച്ച് തുക്കിയെടുത്തു. കാര്യമെന്തെന്ന് അവനു മനസ്സിലാകുമുമ്പ് ആ വാലിലെ പിടി തുണൽക്കാരുൻ മുറുക്കി. പിന്നെ, ചെന്നായയെ തുക്കിയെടുത്ത് ആകാശത്തേക്ക് ചുഴറ്റി!

ചെന്നായയ്ക്ക് കഠിനമായി വേദനിച്ചു.

'എന്റെ വാലിൽനിന്ന് പിടി വിടു,' അവൻ കരഞ്ഞു വിളിച്ചു.

തുണൽക്കാരുൻ അതൊന്നും കേട്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല. അയാൾ അവന്റെ വാലിലെ പിടിവിടാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഏറെ നേരം വായുവിൽ വട്ടംചുറ്റിയ ശേഷം അവന്റെ വാൽ പകുതിയിൽ വെച്ച് മുറിഞ്ഞു! അവൻ ചെന്നുവീണതാകട്ടെ, എത്രയോ ദൂരെയുള്ള കുറ്റിക്കാട്ടിലും!

ചോരയൊലിക്കുന്ന പാതി വാലുമായി ചെന്നായ കാട്ടിൽ അലഞ്ഞു നടന്നു. ഹിംസാത്മകമായ കാര്യങ്ങൾ ചോദിക്കേണ്ടത് ക്രിസ്തുദേവന്റെ അടുത്തല്ലെന്ന് അവൻ അതിനകം മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഠിന

മായ വേദന സഹിച്ചു നടന്ന അവൻ വഴിയേയ്ക്കു ഏഴു ചെന്നായ്ക്കളെ കണ്ടു. അവർ അവനോട് സഹതാപം നടിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, നിന്റെ വാലേങ്ങനെയാണ് മുറിഞ്ഞത്?’

‘ചങ്ങാതിമാരേ, എന്റെ കഷ്ടകാലമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നു പറയാനാണ്? ഒരു ദുഷ്ടൻ തുന്നൽക്കാരനാണ് എന്റെ വാലു മുറിച്ചത്.’

ചെന്നായ തന്റെ കഥ അവരോട് വിശദീകരിച്ചു.

‘ഓഹോ, നിന്നെ ഈയവസ്ഥയിലെത്തിച്ച ആ ദുഷ്ടനോട് നമുക്ക് പകരംവീട്ടണം. അയാളിപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട്?’

ഏഴു ചെന്നായ്ക്കളും ക്ഷുഭിതരായി.

‘അയാൾ ഗ്രാമത്തിലെ കവലയിലുണ്ട്. നിങ്ങൾ എന്റെ കൂടെ വന്നാൽ ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം.’

അങ്ങനെ, എട്ടു ചെന്നായ്ക്കളും തുന്നൽക്കാരനെ അന്വേഷിച്ച് പാഞ്ഞു. ചെന്നായ്ക്കളുടെ ആരവം കടയിലിരുന്ന് തുന്നൽക്കാരൻ കേട്ടു. സംഗതി അത്ര പത്തിയല്ലെന്നു തോന്നിയ അയാൾ കടയിൽനിന്നു മിറങ്ങിയോടി. അതു കണ്ട് ചെന്നായ്ക്കളും അയാൾക്കു പുറകെയോടി.

‘വിടരുതവനെ! എന്റെ വാലു മുറിച്ച ക്രൂരനാണയാൾ,’ ചെന്നായ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. അവന്റെ കാര്യം ഞങ്ങളേറ്റു.’

മറ്റു ചെന്നായ്ക്കൾ വീര്യത്തോടെ വിളിച്ചുകൂവി.

തുന്നൽക്കാരൻ ഓടിയോടി ഒരു കാട്ടിലെത്തി. ചെന്നായ്ക്കൾ തൊട്ടു പിന്നാലെയും. അവർ അയാളെ ‘പിടിച്ചു പിടിച്ചില്ല’ എന്ന അവസ്ഥയിലെത്തി. അയാൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് അടുത്തു കണ്ട മരത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറി. അതിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലുള്ള കൊമ്പിൽ കയറി അയാൾ ഒറ്റയിരിപ്പി!

ഇനിയെന്തു ചെയ്യുമെന്നു ചിന്തിച്ച് ചെന്നായ്ക്കളുടെ സംഘം മരച്ചുവട്ടിലും

ചെന്നായ്ക്കൾക്ക് മരം കയറിവന്ന് തന്നെ പിടിക്കാനാവില്ലെന്നായിരുന്നു തുന്നൽക്കാരന്റെ ചിന്ത. മരച്ചുവട്ടിൽ കുറെ നേരം കാത്തിരുന്നു മടുക്കുമ്പോൾ ചെന്നായ്ക്കൾ തിരിച്ചുപോകുമെന്നും അപ്പോൾ തനിക്ക് രക്ഷപ്പെടാമെന്നുമായിരുന്നു അയാളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് അതൊന്നുമല്ല.

ചെന്നായ്ക്കളിൽ തടിമിടുകയുള്ളവർ നിലത്ത് കുത്തിയിരുന്നു. മറ്റൊന്ന് അവന്റെ തോളിൽ കയറി നിന്നു. മൂന്നാമൻ അവന്റെ തോളിലും.

ഇങ്ങനെ നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് മരച്ചുവട്ടിൽ ഒരു ‘ഒരു ചെന്നായ മതിൽ’ ഉയർന്നു. ഇനിയുമൊരു ചെന്നായകൂടി കയറിയാൽ മരത്തിന്റെ താഴത്തെ കൊമ്പിൽ തൊടാനാവും. പിന്നെ, തുന്നൽക്കാരനെ പിടി കുടാൻ എളുപ്പമാണ്.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടുനിന്ന തുന്നൽക്കാരൻ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് ആലിലപോലെ വിറച്ചു. തന്റെ അന്ത്യം അടുത്തെന്നു മനസ്സിലായിട്ടും അയാൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. വാലുപോയ ചെന്നായ മുകളിൽ കയറാൻ തുടങ്ങുന്നതു കണ്ട് അയാൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് ചെന്നായ്ക്കളേ, നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധി അപാരംതന്നെ! പക്ഷേ, ഒരു ബദ്ധംപറ്റി. ഏറ്റവും താഴെയുള്ള ചെന്നായയുടെ കാലിമുക്കുന്നുണ്ട്. അധികം വൈകാതെ അവന്റെ കാലിടറും. നിങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി വീണു കാലിടറുകയും ചെയ്യും.’

താഴെയുള്ള ചെന്നായ അതു കേട്ട് പരിഭ്രമിച്ചു. അവൻ കാലുറപ്പിച്ച് ഒന്നിമുക്കിയിരുന്നു. അതോടെ അവന്റെ ദേഹം അനങ്ങി. അടുത്തനിമിഷം, നിയന്ത്രണം തെറ്റി മറ്റു ചെന്നായ്ക്കൾ താഴേക്ക് വീണു! തടിയൻ ചെന്നായയുടെ പുറത്ത് മറ്റുള്ളവർ. പലരുടെയും ദേഹം മുറിഞ്ഞു, കൈയും കാലുമൊടിഞ്ഞു. തുന്നൽക്കാരന്റെ കാര്യം വിട്ട് അവർ ഉള്ള ജീവനും കൊണ്ട് ഓടിപ്പോയി.

പിന്നെ, തുന്നൽക്കാരനും മരത്തിൽനിന്ന് താഴെയിറങ്ങി ഗ്രാമത്തിലേക്കു നടന്നു.

മാസിഡോണിലെ അലക്സാണ്ടർ

കഥാനായകനായ മാസിഡോണിലെ അലക്സാണ്ടറെക്കുറിച്ച് ഈ കഥ കേൾക്കുന്ന നിങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടാവില്ല. ഈ കഥ പറയുന്ന എനിக்கும் അത് ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ പിതാക്കൾക്കോ പിതാമഹന്മാർക്കോ അവരുടെ പിതാക്കന്മാർക്കോ അവരുടെയും പിതാമഹന്മാർക്കോ ഓർമ്മ കണ്ടേക്കാം. അതെന്തായാലും ഞാൻ കേട്ടറിഞ്ഞ കാര്യം നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞേക്കാം. പോരേ?

അശ്വാരൂഢനായ പോരാളികളിൽ ആക്രമണോത്സുകതകൊണ്ടും ധൈര്യംകൊണ്ടും സാഹസികതകൊണ്ടും മാസിഡോണിലെ സാർ രാജാവായ അലക്സാണ്ടർതന്നെയായിരുന്നു ഒന്നാമൻ. പരാജയമെന്ന വാക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ മുകളിലും മൂലയിലുമുള്ള പരാക്രമികളോട് അദ്ദേഹം ഏറ്റുമുട്ടി. നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് പ്രതിയോഗികൾ തോറ്റോടി. അദ്ദേഹത്തെ തോല്പിക്കുമെന്ന് വീമ്പിളക്കിയെത്തിയ രാജാക്കന്മാരുടെ കഥ അലക്സാണ്ടറുടെ

വാൾമുനയിൽ അവസാനിച്ചു. അവരുടെ കബന്ധങ്ങൾ മറ്റു യുദ്ധമോഹികൾക്ക് പാഠമായി. അതീവ ധൈര്യശാലികളായ ഒരു കുതിരപ്പടത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തെയും യുദ്ധഭൂമിയെയുമാണ് അലക്സാണ്ടർ പ്രാണനുതുല്യം സ്നേഹിച്ചത്. യുദ്ധമില്ലാത്ത, ചോര ചിന്താത്ത ഒരു ദിവസംപോലും അദ്ദേഹത്തിന് സങ്കല്പിക്കാനായില്ല. കുറഞ്ഞ കാലംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഭൂമിയിലെ മുഴുവൻ രാജാക്കന്മാരെയും തോല്പിച്ച് തന്റെ സാമന്തരാക്കി, വിശ്വചക്രവർത്തിയായി വാണു.

ലോകം മുഴുവനും കീഴടക്കിയിട്ടും അലക്സാണ്ടർ രാജാവിന് സ്വസ്ഥത ലഭിച്ചില്ല. യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പറ്റിയ ശത്രുക്കളില്ലാതെ എത്ര കാലം തനിക്ക് ജീവിക്കാനാവുമെന്നോർത്ത് അദ്ദേഹം ആശങ്കാകുലനായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ, പടയാളികളിലൊരാൾ വന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചു.

‘മഹാരാജാവിന് പ്രണാമം! അങ്ങയോട് ഒരു വാർത്ത പറയാനുണ്ട്,’ ഭടൻ വാക്കയ്യുപൊത്തി നിന്ന് പറഞ്ഞു.

‘ബും, എന്താണത്?’

അലക്സാണ്ടർ പുരികം ചുളിച്ചു.

‘ഭൂമിയുടെ മറ്റേ അറ്റത്ത് അങ്ങ് ഇതുവരെ കാണാത്ത ചില ശത്രുക്കളുണ്ട് എന്നെനിക്ക് അറിവുകിട്ടി. അത് അങ്ങയോട് ഉണർത്തിക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്.’

ഭടൻ വിനയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടതും അലക്സാണ്ടർ അരയിൽനിന്നും ഉടവാളുരി ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

‘എന്ത്? ഭൂമിയിൽ ഇനിയും എന്റെ ശത്രുക്കളുണ്ടെന്നോ? തീർച്ചയായും ഇതൊരു ശുഭവാർത്ത തന്നെ. അവരെ ഇല്ലാതാക്കാനോ കീഴടക്കാനോ വേണ്ടി ഞാനിതാ ഈ നിമിഷം പുറപ്പെടുന്നു.’

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് തിടുക്കപ്പെട്ട് അങ്ങോട്ടു പോകരുതെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അപേക്ഷ. കേട്ടിടത്തോളം അവർ നിസ്സാരന്മാരല്ല. പൂർണ്ണ മനുഷ്യരുമല്ല. കാട്ടിലും മലനിരകളിലും ജീവിക്കുന്ന അവർ വികലാംഗരും വിരുപികളും ക്ഷുദ്രജീവികളുമാണ്. ഗോഗുക്കളെന്നും മഗോഗുക്കളെന്നുമാണ് അവർ അറിയപ്പെടുന്നത്. നരഭോജികളായ അവരെ നേരിടാൻ അങ്ങേക്കും നമ്മുടെ കുതിരപ്പടയ്ക്കും കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.’

ഭടൻ സംഗതിയുടെ ഗൗരവം രാജാവിനോടു വിശദീകരിച്ചു.

‘ലോകം മുഴുവനുള്ള ശത്രുക്കളെ കൊമ്പുകുത്തിച്ച ഞാൻ ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട യുദ്ധത്തിൽനിന്നും പിന്തിരിയാനോ? സൂര്യൻ ഒരുപക്ഷേ, പടിഞ്ഞാറുദിച്ചേക്കാം. എന്നാലും അലക്സാണ്ടർ മുന്നോട്ടുവെച്ചു

കാൽ പിന്നോട്ടെടുക്കില്ല. സൈന്യത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെത്തന്നെ ഞാൻ അവരുമായി ഏറ്റുമുട്ടും. അവരെ ഒന്നടങ്കം മുട്ടുകുത്തിക്കുകയും ചെയ്യും!

ഭടൻ നിസ്സഹായനായി നോക്കിനിൽക്കെ, അദ്ദേഹം വാളുയർത്തിപ്പിടിച്ച് കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങി. തന്റെ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്തു കയറി വിദൂരതയിലേക്ക് ഓടിച്ചുപോയി.

ദിവസങ്ങൾ വിശ്രമമില്ലാതെ യാത്ര ചെയ്ത് അദ്ദേഹം ഭൂമിയുടെ മറുകരയിലെത്തി. അവിടത്തെ വിചിത്രമായ കാഴ്ചകൾ കണ്ട് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നുനിന്നു.

ക്രൂരത നിറഞ്ഞ മുഖഭാവത്തോടെയുള്ള കുറെ വിരുപികൾ! പിശാചുക്കളെയും ചെങ്കുത്താൻമാരെയും വെല്ലുന്ന ദാഷ്ട്യങ്ങൾ. മനുഷ്യരെ ജീവനോടെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങി, ചണ്ടി മാത്രം തുപ്പിക്കളയുന്നവർ.

കണ്ണിന്റെ സ്ഥാനത്ത് യാതൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നെറ്റിയിൽ തീ പാറുന്ന ഒറ്റക്കണ്ണുള്ളവർ!

മുക്കണ്ണന്മാർ, ഒറ്റക്കാലുള്ളവർ, കാലില്ലാതെ നിലത്തിഴയുന്നവർ! അവരുടെ അലർച്ച ഇടിവെട്ടുപോലെ തോന്നിച്ചു. അവർ നിലത്തു ചവിട്ടി നടക്കുമ്പോൾ ഭൂമികുലുക്കമാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

എന്നാൽ, ഇതൊന്നും അലക്സാണ്ടർ രാജാവിനെ തെല്ലും ബാധിച്ചില്ല. വന്ന കാര്യം നേടിയല്ലാതെ തിരിച്ചുപോകുന്ന പ്രശ്നമേ ഇല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം കുന്നിൻമുകളിൽ കയറിനിന്ന് വാളുയർത്തി ഊക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഹേ നീചന്മാരേ, വിരുപന്മാരേ, നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മാസിഡോണിലെ ധീരനായ അലക്സാണ്ടർ രാജാവ് ഇതാ എത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ കരുത്തിനു മുന്നിൽ സ്വയം കീഴടങ്ങുകയോ എന്നോട് ഏറ്റുമുട്ടുകയോ വേണം. എനിക്ക് കാത്തുനിൽക്കാൻ നേരമില്ല. രണ്ടിലൊന്ന് വേഗം തീരുമാനിക്കണം.’

അതുകേട്ട് വിചിത്രജീവികൾ അലറിക്കൊണ്ട് രാജാവിനു ചുറ്റും ഓടിക്കൂടി. അവർ പല്ലിറുമ്മിയും ഇളിച്ചുകാട്ടിയും അദ്ദേഹത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ തയ്യാറായി.

‘ഓഹോ, നിങ്ങളുടെ തീരുമാനം അതാണെങ്കിൽ യുദ്ധംതന്നെ നടക്കട്ടെ.’

അലക്സാണ്ടർ കുന്നിൻമുകളിൽനിന്നും വാളുമായി പറന്നിറങ്ങി. വിരുപികൾ ഒന്നായി അദ്ദേഹത്തിനു നേരെയും കുതിച്ചു.

യുദ്ധം പൊടിപൊടിച്ചു. വിരുപികളുടെ സംഘത്തിനുമേൽ അഗ്നിമഴ പോലെ രാജാവ് പെയ്തിറങ്ങി.

ആ യുദ്ധം എത്രനാൾ നീണ്ടുനിന്നു?

അറിയില്ല.

ചിലപ്പോൾ അത് വേഗം തീർന്നിട്ടുണ്ടാവാം. ചിലപ്പോൾ ഒരുപാട് ദീർഘിപ്പിച്ചുണ്ടാവാം. യുദ്ധനിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമായും വിരുദ്ധമായും പല അടവുകളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുമുണ്ടാവാം.

അതെന്തായാലും യുദ്ധത്തിന്റെ ആത്യന്തികഫലമെന്തെന്ന് അറിയുന്നതിലല്ലേ നമുക്ക് താത്പര്യമുള്ളൂ? അതു പറയാം.

വിരുപികളെ ഒന്നടങ്കം തരിപ്പണമാക്കി അലക്സാണ്ടർ രാജാവുതന്നെ വിജയം നേടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റിനു സമാനമായ ആക്രമണത്തെ ചെറുത്തുനിൽക്കാനാവാതെ ശത്രുക്കൾ തോറ്റോടി. ഒറ്റക്കണ്ണന്റെ ആ കണ്ണും മുക്കണ്ണന്റെ മൂന്നു കണ്ണും ഒറ്റക്കാലന്റെ ആ കാലും അരിഞ്ഞുതള്ളിയാണ് രാജാവ് വിജയം കൈവരിച്ചത്. വിരുപികൾ ചിതറിയോടി പലയിടത്തും ഒളിച്ചു. എന്നിട്ടും അരിശം തീരാതെ അദ്ദേഹം അവരെ പിന്തുടർന്ന് കൊടുങ്കാടുകളിലും കുന്നുകളിലും മലകളിലുമെത്തി. അവിടെനിന്നും അദ്ദേഹം അവരെ തുരത്തി.

ഒടുവിൽ വിരുപികളെല്ലാം അലക്സാണ്ടറിന് എത്തിപ്പെടാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തെത്തി ഒളിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവരെ പിന്തുടർന്ന് അവിടെയെത്തിയെങ്കിലും ഒളിസങ്കേതങ്ങളിൽനിന്ന് അവരെ പുറത്തു ചാടിക്കാനായില്ല.

അലക്സാണ്ടർ രാജാവ് എന്തു ചെയ്തുവെന്നോ?

എന്തായിരിക്കും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക? കഥ കേൾക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കും സാമാന്യബുദ്ധിവെച്ച് ആലോചിക്കാവുന്നതല്ലേയുള്ളൂ അത്?

വെറുതെയൊന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കൂ.

ആലോചിച്ചാലുമില്ലെങ്കിലും കഥയുടെ പരിണാമഗുപ്തി ഞാനങ്ങു പറഞ്ഞേക്കാം.

അലക്സാണ്ടർ രാജാവ് കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ കുറ്റൻമലകളിലൊന്ന് ഇളക്കിയെടുത്ത് ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് വിരുപികൾ ഒളിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചു. പിന്നെ, അതേ വലിപ്പമുള്ള മറ്റൊരു മല പിഴുതെടുത്ത് അതിന്റെ മുകളിലും വെച്ചു.

എന്നിട്ടും മതിയാവാതെ ഏറ്റവും മുകളിൽ അദ്ദേഹം കുറെ വാദ്യോപകരണങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ചെണ്ടയും പെരുമ്പറയും പോലുള്ള തുകൽ വാദ്യങ്ങളായിരുന്നു അധികവും.

പിന്നെ, നേരംകളയാതെ അലക്സാണ്ടർ സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

രാജാവിനെ പേടിച്ച് വിരുപികൾ ഒളിസ്ഥലത്തുനിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയതേയില്ല.

ഇടയ്ക്കിടെ അവിടെ ശക്തിയായ കാറ്റടിച്ചു. ആ കാറ്റ് തുകൽ വാദ്യങ്ങളിൽ പതിച്ചതും ഭീകരമായ അലർച്ചപോലുള്ള ശബ്ദമുണ്ടായി. ഒളിയിടങ്ങളിൽ പതുങ്ങിയിരുന്ന വിരുപികൾ അതുകേട്ട് ഭയന്ന് തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, നമ്മുടെ കാര്യം പോക്കുതന്നെ! ആ കരുത്തൻ രാജാവ് ഇനിയും ഇവിടംവിട്ടു പോയിട്ടില്ല. അയാളുടെ അലർച്ചയാണ് നാം കേട്ടത്.’

‘കഷ്ടം! ആയുസ്സിന്റെ ശിഷ്ടകാലം മുഴുവൻ നമ്മൾ ഇവിടെ കഴിച്ചു കൂട്ടേണ്ടി വരുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.’

‘നമ്മുടെ തലവരുടെ വളവ് അപാരം തന്നെ!’

അവർ ഒന്നിച്ച് കരഞ്ഞുതളർന്നു.

ഗോഗുകളും മഗോഗുകളും ആ ഒളിസ്ഥലങ്ങളിൽത്തന്നെ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് വിശ്വാസം.

ശരിയായിരിക്കാം, അല്ലേ?

എന്നാലും അവർ എന്നെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടാതിരിക്കില്ല.

എന്നാണത്?

ലോകാവസാനത്തിനു മുൻപ്, എന്നെങ്കിലും!

അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അത്തരം ചില മോചനപ്രതീക്ഷകളല്ലേ നമ്മളേയും ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്?

നിങ്ങൾ തലയാട്ടി സമ്മതിക്കുന്നത് ഞാൻ ഇവിടെയിരുന്ന് കാണുന്നുണ്ട്, കേട്ടോ!

മാഷയും കരടിയും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധന്മാരായി കൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ചെറുമകളായ മാഷയെന്ന മിടുക്കി പെൺകുട്ടിയും അവരോടൊപ്പമാണ് കഴിഞ്ഞത്. അവരവളെ ലാളിച്ചുവളർത്തി. അയൽ പക്കങ്ങളിലെ കുട്ടികളുമായി ചങ്ങാത്തത്തിലായ അവൾ അവരോടൊപ്പം കളിക്കുക പതിവാക്കി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു നാൾ, അയൽക്കാരായ കുട്ടികൾ ദുരെയുള്ള കാട്ടിൽ പോയി കൂണുകളും ചെറിപ്പഴങ്ങളും ശേഖരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവരികാര്യം മാഷയോടും പറഞ്ഞു. കുട്ടുകാരോടൊപ്പം പോകാൻ അവൾക്കും താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇത്രയും ദൂരം തന്നെ തന്നിച്ച് പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും തയ്യാറാവില്ല എന്ന വശ്ശക്കറിയാമായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖത്തെ വാട്ടം കണ്ട് കുട്ടുകാർ ചോദിച്ചു:

‘മാഷാ, നിനക്കെന്തു പറ്റി?’

‘കുട്ടുകാരേ, എനിക്കും നിങ്ങളോടൊപ്പം കാട്ടിൽ വരണം. കൂണും പഴവും പരിക്കണം. നിങ്ങളെന്റെ വീടുവരെ വന്ന് മുത്തച്ഛനോടും

മുത്തശ്ശിയോടും പറഞ്ഞാലേ എന്നെ പോകാനനുവദിക്കൂ.' മാഷ പറഞ്ഞു.

'അതിനെന്താ? ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിന്നോടൊപ്പം വരാല്ലോ. നീയില്ലാതെ കാട്ടിൽപ്പോയാൽ ഒരു സുഖവുമുണ്ടാവില്ല.'

അവർ പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറായി.

വീട്ടുമുറ്റത്തുതന്നെ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മാഷതന്നെ അവരുടെയടുത്ത് വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചു:

'മുത്തച്ഛാ, മുത്തശ്ശീ, എന്റെ കുട്ടുകാരൊക്കെ കാട്ടിൽ പോയി കൂണും പഴവും ശേഖരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എനിക്കും അവരോടൊപ്പം പോകണം.'

അതു കേട്ടതും മുത്തച്ഛന്റെയും മുത്തശ്ശിയുടെയും മുഖം മങ്ങി. അതിൽ വലിയ താത്പര്യം കാട്ടാതെ അവർ പറഞ്ഞു:

'വേണ്ട മോളേ, പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥലത്തേക്ക് നീ പോകണ്ട. നിന്നെ കാട്ടിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചാൽപ്പിന്നെ ഞങ്ങൾക്കിവിടെ യാതൊരു സമാധാനവുമുണ്ടാവില്ല.'

'ഒറ്റയും, എനിക്കും കാട്ടിൽ പോണം,' അവൾ ചിന്നുങ്ങി.

'നിങ്ങൾ പേടിക്കണ്ട. മാഷയെ ധൈര്യമായി ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം വിട്ടോളൂ. ഞങ്ങളവളെ പൊന്നുപോലെ നോക്കിക്കൊളാം. അവളുടെ ദേഹത്ത് ഒരു പോറൽപോലുമുണ്ടാവാതെ ഇവിടെ തിരിച്ചെത്തിക്കുകയും ചെയ്യാം.'

കുട്ടുകാർ ഉറപ്പു നൽകി.

മാഷയുടെയും കുട്ടുകാരുടെയും നിർബന്ധം തുടർന്നപ്പോൾ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും അവർക്ക് വഴങ്ങി. എന്നാൽ, മുത്തച്ഛൻ കുട്ടുകാരികളെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു:

'മാഷമോളെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊപ്പം അയയ്ക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ ഒരു കണ്ണ് എപ്പോഴും അവളുടെ മേലുണ്ടാവണം. കണ്ണുതെറ്റിയാൽ അവളെ കാണാതാവും. അവൾ തിരിച്ചെത്തുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾക്കൊരു സമാധാനവും ഉണ്ടാവില്ലെന്നും മറക്കരുത്.'

'അത് ഞങ്ങളേറ്റു.'

കുട്ടുകാർക്കും സന്തോഷമായി.

ചെങ്കുപ്പായവും രോമത്തൊപ്പിയും വെച്ച് മാഷ അവരോടൊപ്പം പുറത്തേക്കോടി. കൂണും പഴവും ശേഖരിക്കാനുള്ള കൂടയും അവൾ കൈയിലെടുത്തു. അവൾ കണ്ണിൽനിന്ന് മറയുംവരെ വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും നോക്കിനിന്നു.

മാഷയും കുട്ടുകാരും ഓടിയും നടന്നും കാട്ടിനുള്ളിലെത്തി. നിറയെ കൂണുകളും മരങ്ങളിൽ ധാരാളം പഴങ്ങളും കണ്ട് മാഷ അർഭുതപ്പെട്ടു. അവൾ ആദ്യമായാണ് ഈ കാഴ്ച കാണുന്നത്.

'ഹായ്, എത്രതരം കൂണുകളും പഴങ്ങളും!'

അവൾ തുളുളിച്ചാടി.

'നമുക്ക് നേരംകളയാതെ കൂണും പഴവും പരിക്കാൻ തുടങ്ങാം. ഇരുട്ടുംമുൻപ് വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്താനുള്ളതാണ്,' കുട്ടുകാർ പറഞ്ഞു.

അവർ ഉത്സാഹത്തോടെ രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു. കുറെപ്പേർ കൂൺ പരിക്കാനും മറ്റുചിലർ മരങ്ങളിൽ കൂരങ്ങന്മാരെപ്പോലെ ചാടിക്കയറി പഴങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനും തുടങ്ങി. മാഷയ്ക്ക് കൂണും പഴവും പരിക്കുന്നതിലുമാകെ താത്പര്യം കാട്ടിലെ കാഴ്ചകൾ കണ്ടുനടക്കുന്നതിലായിരുന്നു. കുറച്ച് കൂണുകൾ പറിച്ച് അവൾ കാടിന്റെ ഉൾഭാഗത്തേക്കു നടന്നു. അത് കുട്ടുകാരാരും ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല. താൻ കുട്ടുകാരിൽനിന്നും വളരെ അകലെയാണെന്ന് മാഷയ്ക്കും മനസ്സിലായി.

ഏതൊക്കെയോ വഴികളിലൂടെ വളരെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോഴാണ് മാഷയ്ക്ക് സ്ഥലകാലബോധം തിരിച്ചുകിട്ടിയത്. അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ പരിസരത്തൊന്നും കുട്ടുകാരെ കാണാനില്ലെന്നറിഞ്ഞ് അവളുടെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞു. അവൾ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിനടന്ന് വിളിച്ചു:

'കാത്യാ, ഇവാൻ, വീത്യാ... നിങ്ങൾ എവിടെയാണ്?'

'ഞാനിവിടെ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയി. ദയവായി നിങ്ങളൊന്ന് ഇങ്ങോട്ടുവരു...'

'എനിക്ക് വഴി തെറ്റിയെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് ആരെങ്കിലും വന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കണം.'

പക്ഷേ, അതൊരു കേൾക്കാൻ? അവളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാവുന്നതിനെക്കാളൊക്കെ അകലെയായിരുന്നു കുട്ടുകാർ. അവളുടെ സഹായാഭ്യർഥന കാട്ടിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചതല്ലാതെ ആരും സഹായത്തിനെത്തിയില്ല.

കാട്ടിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ മാഷയ്ക്ക് സങ്കടം തോന്നി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. കാട്ടിലേക്കു പോകേണ്ടത് മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും പലതവണ പറഞ്ഞിട്ടും കേൾക്കാതിരുന്നതിന്റെ ഫലമാണിത്. തന്നെ കാണാനില്ലെന്നറിയുമ്പോൾ അവരെത്ര വിഷമിക്കും?

യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ മാഷ അലഞ്ഞുനടന്നു.

പെട്ടെന്ന്, കാടിന്റെ നടുവിലായി അവളൊരു ചെറിയ കുടിൽ കണ്ടു. അവളുടെ മുഖം വിടർന്നു. മനുഷ്യരാരെങ്കിലും കുടിലിൽ ഉണ്ടാകാതെ വരില്ലെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൾ അതിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

'അകത്താരാണ്?'

അകത്തുനിന്ന് മറുപടിയുണ്ടാവാതെ വന്നപ്പോൾ അവൾ വാതിലിൽ ചെറുതായി തള്ളിനോക്കി. അത് തുറന്നു. കുടിലിനുള്ളിൽ ആരുമില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് അകത്തു കടന്നു. ഒരു കിടപ്പുമുറിയും അടുക്കളയുമാണ് കുടിലിനുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നത്. ആരായിരിക്കും കുടിലിന്റെ ഉടമയെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൾ പായയിൽ ചെന്നിരുന്നു. നല്ല ക്ഷീണമുള്ളതിനാൽ അവൾ ആ ഇരിപ്പിരിഞ്ഞെന്ന ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഒരലർച്ച കേട്ടാണ് മാഷ തെട്ടിയുണർന്നത്.

അവൾ കണ്ണുതിരുമ്മിനോക്കിയപ്പോഴാണ് തൊട്ടുമുന്നിൽ ഒരു തടിയൻകരടി നില്ക്കുന്നു!

തെട്ടിവിറച്ചുപോയി, അവൾ.

‘ഹ,ഹ... ഇന്നത്തെ കണി മോശമില്ല. നല്ലൊരു പെൺകുട്ടിയല്ലേ എന്റെ കുടിലിൽ വന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നത്? ഇവളെ ഞാനിവിടന്ന് പറഞ്ഞയയ്ക്കില്ല,’ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കരടി പറഞ്ഞു.

‘ദയവായി എന്നെ പോകാനനുവദിക്കണം. എന്നെ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ പാവം മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും വല്ലാതെ സങ്കടപ്പെടും,’ അവൾ തൊണ്ടയിടി അപേക്ഷിച്ചു.

എന്നാൽ, അതൊന്നും കരടിയുടെ മനസ്സിലായിച്ചില്ല.

‘ഇവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടാമെന്നുള്ള മോഹം നിനക്കു വേണ്ട. ഇനിയുള്ള കാലം നീയിവിടെ താമസിച്ച് എനിക്കുള്ള പ്രാതലും ഉച്ചഭക്ഷണവും അത്താഴവുമൊക്കെ യഥാസമയം ഉണ്ടാക്കിത്തരണം. എപ്പോഴെങ്കിലും നീ നിന്റെ ജോലിയിൽ പിഴവുവരുത്തിയാൽ ആ നിമിഷം നിന്നെ ഞാൻ പിടിച്ചുതിന്നും!’

പാവം മാഷ തന്റെ ദുർവിധിയെ പഴിച്ച് അവൾ കരടിയുടെ കുടിലിൽ പാചകക്കാരിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. പലതരം ഇറച്ചികൾ പാകം ചെയ്ത് അവൾ കരടിക്കു നല്കി. അവളുണ്ടാക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന് നല്ല രുചിയുണ്ടെന്ന് കരടിക്കു തോന്നി. ദിവസേന രാവിലെ പുറത്തേക്കു പോകും മുൻപ് കരടി അവളെ വിളിച്ചുവരുത്തി കല്പിക്കും.

‘ഒഹും, ഞാൻ തിരിച്ചെത്തുമ്പോഴേക്കും ഉച്ചഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തുവെക്കണം. എന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് കടന്നുകളയാൻ നോക്കിയാൽ നിന്നെ ബാക്കിവെച്ചേക്കില്ല, ഓർത്തോ!’

മാഷ അവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അത് നടക്കാത്ത കാര്യമാണെന്ന് അവൾക്ക് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. കുടിലിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങിയാലും ഗ്രാമത്തിലേക്കുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതരാനും ആരുമുണ്ടാവില്ല. അതുകൊണ്ട് വെറുതെ സാഹസം കാട്ടണമെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുത്തച്ഛനെയും മുത്തശ്ശിയെയും കാണണമെന്ന തോന്നൽ അവളിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു. കരടിയുടെ അനുവാദം കൂടാതെ അത് നടക്കില്ലെന്നറിയാവുന്ന അവൾ അതിനുള്ള അവസരം കാത്തിരുന്നു. ഒരുനാൾ, വയറുനിറഞ്ഞ് വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്ന കരടിയെ സമീപിച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നും വന്നിട്ട് കുറെ നാളായില്ലേ? എനിക്കെന്റെ മുത്തച്ഛനെയും മുത്തശ്ശിയെയും കാണണമെന്നുണ്ട്. ഞാനെന്ന് നാട്ടിൽപ്പോയി ഒരു ദിവസം അവരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞ് പിറ്റേന്നുതന്നെ മടങ്ങിയെത്താം. അതിന് അനുവദിക്കുമോ?’

‘ആ വിദ്യ മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ. നിന്റെ മുത്തച്ഛനെയും മുത്തശ്ശിയെയും കണ്ടാൽപ്പിന്നെ നീ വരില്ലെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? ആട്ടെ, നീയെന്തിനാണ് ഇപ്പോൾ അവരെ കാണുന്നത്?’ കരടി ചോദിച്ചു.

‘അതോ? ഞാനുണ്ടാക്കുന്ന മധുരരൊട്ടി അവർക്കേറെ പ്രിയമുള്ളതാണ്. വളരെക്കാലമായി ഞാനുണ്ടാക്കിയ റൊട്ടി അവർ കഴിച്ചിട്ട്. ഒരു കൂട്ട നിറയെ മധുരരൊട്ടി ചൂട്ട് അവർക്ക് കൊടുക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം,’ മാഷ വിശദീകരിച്ചു.

‘അത് കൊള്ളാം. നിനക്ക് എന്റെ കുടിലിൽത്തന്നെ മധുരരൊട്ടി ഉണ്ടാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, അതുമായി നീയങ്ങോട്ട് പോകണ്ട. മധുരരൊട്ടി കൂട്ടയിൽ നിറച്ചുവെച്ചാൽ ഞാനത് ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി നിന്റെ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിക്കും കൊടുക്കാം,’ കരടി പറഞ്ഞു.

കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷമായിരുന്നു മാഷയുടെ മറുപടി.

‘അത് സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. അതനുസരിക്കാമെന്ന് എനിക്ക് വാക്ക് തരണം.’

അവൾ മുഖം കോട്ടി.

‘എന്ത് വ്യവസ്ഥ?’

കരടിക്ക് അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘എന്റെ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിക്കും മറ്റൊരാൾ കഴിച്ച ഭക്ഷണത്തിന്റെ ബാക്കി കഴിക്കാനിഷ്ടമല്ല. ഞാൻ വലിയ കൂട്ട നിറയെ മധുരരൊട്ടി ചൂട്ട്. അതിന്റെ വായ്ഭാഗം മുടിക്കെട്ടും. എന്റെ വീട്ടിലെത്തും വരെ കെട്ടഴിക്കാനോ റൊട്ടി തിന്നാനോ പാടില്ല,’ അവൾ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘അത് ഞാനേറ്റു,’ കരടി സമ്മതം മുളി.

മാഷ ഉത്സാഹിച്ച് മാവു കുഴച്ച് മധുരരൊട്ടികൾ ചൂട്ടെടുത്തു. ആവി പറക്കുന്ന റൊട്ടികൾ അതിൽ വെക്കുന്നതിനിടെ അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളെയെനിക്ക് അത്ര വിശ്വാസം പോര. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ച് നിങ്ങൾ റൊട്ടി കട്ടുതിന്നുമോ എന്ന സംശയം എനിക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ കുറ്റൻമരത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്ന് നിങ്ങളെ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും’.

‘അങ്ങനെയാവട്ടെ.’

കരടിയും സമ്മതിച്ചു.

കുട്ടയുടെ വായ്ഭാഗം മുടിക്കെട്ടി അവൾ മരത്തിൽ കയറാനെന്ന ഭാവത്തിൽ പുറത്തേക്കു പോയി. കരടി ആ സമയം യാത്രയ്ക്ക് ഒരുങ്ങാനും പോയി. ഈ തക്കത്തിന് മാഷ തിരിച്ചുവന്ന് കുട്ടയിൽ കയറി ഒളിച്ചിരുന്നു. കരടി മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ കുട്ടയുടെ വായ്ഭാഗം കെട്ടിയ ചരട് അയഞ്ഞതായി കണ്ടു. അതും മുറുക്കിക്കെട്ടി, തലയിൽവെച്ച് കരടി നടപ്പു തുടങ്ങി.

കുന്നും മലയും തോടും താണ്ടി കരടി വളരെ ദൂരം നടന്നു. നല്ല വെയിലുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവന്റെ ദേഹം വിയർത്തുകുളിച്ചു. ചെങ്കുത്തായ മല കയറിയിറങ്ങിയതോടെ അവന് കലശലായ വിശപ്പും ദാഹവും തോന്നി. അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചിട്ടാകാം ഇനി യാത്ര എന്നു കരുതി കരടി കുട്ട താഴെവെച്ച് പുൽപ്പരപ്പിലിരുന്നു. കുട്ടയിൽനിന്നും ഒരു റൊട്ടി തിന്ന് തത്കാലം വിശപ്പടക്കിയാലെതെന്ന് അവൻ ചിന്തിച്ചു. അവൻ അതിന്റെ കെട്ടഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും അകത്തിരുന്ന മാഷ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘കള്ളക്കരടി, വാക്ക് തെറ്റിക്കണ്ട. നിങ്ങൾ റൊട്ടി കട്ടുതിന്നാൻ ഭാവികുന്നത് ഞാനീ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് കാണുന്നുണ്ട്.’

അതു കേട്ട് കരടി തന്റെ ഉദ്രമത്തിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങി. ഇത്ര ദൂരെയെത്തിയിട്ടും തന്റെ നീക്കങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കുന്ന മാഷ ഒരു മിടുമിടുക്കി തന്നെയെന്ന് അവൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

കരടി വീണ്ടും റൊട്ടിക്കുട്ട ചുമന്ന് നടന്നു. വിശപ്പ് കലശലായപ്പോൾ അവൻ ഒരിടത്തിരുന്ന് വിശ്രമിച്ചു. ഇത്രയും ദൂരം താണ്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് അവളുടെ കണ്ണിൽപ്പെടില്ലെന്നു തോന്നിയ അവൻ കുട്ട തുറന്ന് മധുര റൊട്ടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതറിഞ്ഞ മാഷ കുട്ടയിലിരുന്ന് വിളിച്ചു കൂവി:

‘ദേ, കള്ളക്കരടിയുടെ കള്ളത്തരം വീണ്ടും! ആ മധുരൊട്ടികൾ തൊട്ട് എച്ചിലാക്കാതെ എന്റെ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിക്കും കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കൂ.’

അതു കേട്ട് കരടിയുടെ മുഖം വിളറി. അവൻ കുട്ട മുറുക്കിക്കെട്ടി

അതും ചുമന്ന് നടന്നു. മിടുക്കി മാഷയുടെ ദീർഘദൃഷ്ടിയെ മനസാപുകഴ്ത്താനും അവൻ മറന്നില്ല.

കുറെ ദൂരം കൂടി നടന്നപ്പോൾ കരടി മാഷയുടെ ഗ്രാമത്തിലെത്തി. അവൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ലക്ഷണങ്ങളനുസരിച്ച് മുത്തച്ഛനെയും മുത്തശ്ശിയെയും കണ്ടെത്തി. റൊട്ടിക്കുട്ട അവർക്കു മുന്നിൽ വെച്ച് കരടി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളുടെ പേരമകൾ മാഷ ഉണ്ടാക്കിയ മധുരൊട്ടികളാണിത്. അവളാണ് ഇതെന്റെ കൈവശം തന്നെച്ചത്. സ്വീകരിച്ചാലും.’

എന്നാൽ, വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും കരടിയെക്കണ്ട് ഭയന്നു വിറച്ചു. അവർ വലിയ വായിൽ നിലവിളിച്ചു. ആ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ തെരുവുനായ്ക്കൾ കുറച്ച് അവനുചുറ്റും കൂടി. അവരവനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും കടിച്ചു. പേടിച്ചരണ്ട കരടി അവിടന്ന് ജീവനുംകൊണ്ടോടി. പിന്നീടൊരിക്കലും അവനാ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതേയില്ല.

കരടി പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും വൃദ്ധന്റെയും വൃദ്ധയുടെയും മുഖം തെളിഞ്ഞില്ല. മാഷ കാട്ടിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയത് കൂട്ടുകാരിൽനിന്നറിഞ്ഞതു മുതൽ അവർ ജീവച്ഛവംപോലെ കഴിയുകയായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പേരക്കുട്ടി ഏതെങ്കിലും വന്യമൃഗങ്ങൾക്ക് ആഹാരമായിക്കാണുമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

‘ആട്ടെ, മാഷ ഉണ്ടാക്കിയ മധുരൊട്ടികളാണ് കുട്ടയിലെന്നല്ലേ ആ കരടി പറഞ്ഞത്? അവൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അറിയാനെങ്കിലുമുള്ള ഭാഗ്യം നമുക്കുണ്ടായല്ലോ,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതുകൊണ്ടേന്താ കാര്യം? അവൾ എവിടെയാണെന്നു കരുതിയാണ് നമ്മൾ അന്വേഷിക്കുക? വഴിയറിയാൻ സാധ്യതയുള്ള കരടിയേയും നായ്ക്കൾ വിരട്ടിയോടിച്ചില്ലേ?’ വൃദ്ധയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

‘ഏതായാലും നമുക്കീ കുട്ട തുറന്നുനോക്കാം. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ ചെറുമകൾ ചുട്ട മധുരൊട്ടി തിന്നാമല്ലോ?’

ഇതുംപറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ കുട്ടയുടെ മുടി തുറന്നു. അപ്പോൾ അതിൽനിന്നും മാഷ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തിറങ്ങി! തങ്ങൾ കാണുന്നത് സത്യമാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ അവർക്കായില്ല.

‘മോളേ...’

വൃദ്ധയും വൃദ്ധനും വിളിച്ചു.

‘മുത്തച്ഛാ, മുത്തശ്ശീ... നിങ്ങളെന്താണ് അന്തംവിട്ടുനില്ക്കുന്നത്? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മാഷമോൾതന്നെയാണ്.’

അവൾ ഓടിവന്ന് മുത്തച്ഛനെയും മുത്തശ്ശിയേയും മാറിമാറി ഉമ്മ

വെച്ചു. സന്തോഷാധികൃത്താൽ അവരുടെ കണ്ണുകളും നനഞ്ഞു. അവർ അവളെ വാരിപ്പുണർന്നു.

നടന്ന സംഭവങ്ങൾ മുഴുവനും മാഷ മുത്തച്ഛനോടും മുത്തശ്ശിയോടും വിവരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു:-

‘എന്റെ മാഷമോളൊരു മിടുക്കിതന്നെ!’

‘വെറും മിടുക്കിയല്ല, മിടുമിടുക്കി!’

മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു.

വായനക്കാരായ നിങ്ങളോടാണ് ചോദിക്കുന്നതെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും നിങ്ങളുടെ മറുപടി ഇങ്ങനെയായിരിക്കും:-

‘മിടുമിടുമിടുമിടു മിടുക്കി മാഷ!’

അന്യായവിധി

ഒരമ്മ പെറ്റ രണ്ടു സഹോദരന്മാരായിരുന്നു അവർ. അച്ഛനും അമ്മയും അവരെ തുല്യസ്നേഹം നൽകിയാണ് വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്. എന്നിട്ടും വളർന്നു വലുതായപ്പോൾ വിധി അവരെ തമ്മിലകറ്റി. സകല സൗഭാഗ്യങ്ങളും മുത്ത സഹോദരനൊപ്പമായിരുന്നു. അയാൾ വലിയ സമ്പത്തിനുകമയായി. ഗ്രാമത്തിൽ വലിയൊരു വീടുവെച്ച് അയാളവിടെ താമസം തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇളയ സഹോദരന്റെ അവസ്ഥ പരമദയനീയമായിരുന്നു. പകലന്തിയോളം എല്ലാ മുറിയെ പണിയെടുത്തിട്ടും കാര്യമായി ഒന്നും സമ്പാദിക്കാൻ അയാൾക്കായില്ല. ചെറിയൊരു കുടിൽ കെട്ടി, അരവയർ മാത്രം നിറച്ച് അയാളവിടെ കഴിഞ്ഞു.

അപൂർവമായി മാത്രമാണ് സഹോദരന്മാർ പരസ്പരം കാണുകയോ എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തത്. ജ്യേഷ്ഠനെ കാണാൻ അനുജൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായെങ്കിലും ജ്യേഷ്ഠൻ അതിലൊട്ടും താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല. വഴിയിൽവെച്ചോ മറ്റോ യാദൃച്ഛികമായി അനുജൻ മുന്നിൽ വന്നുപെട്ടാലോ, ജ്യേഷ്ഠൻ കാണാത്ത ഭാവത്തിൽ മാറിപ്പൊയ്ക്കളയും. അനുജനെ ഇത് വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. പണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു

മാത്രമാണല്ലോ. ജ്യേഷ്ഠൻ താൻ അനഭിമതനായതെന്ന് അയാൾ വേദനയോടെ ഓർത്തു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, ദരിദ്രസഹോദരൻ കാട്ടിൽ പോകേണ്ട അത്യാവശ്യം വന്നു. അടുക്കളയിൽ പാചകം ചെയ്യാനും തീ കായാനും ഒറ്റക്കെണ്ണം വിറകുപോലുമില്ല. കാട്ടിൽപ്പോയി വിറകു കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ അരവയർ നിറയുകയുമില്ല, തണുത്തു വിറച്ച് ചത്തുപോകാനും മതി! കാട്ടിൽനിന്ന് വിറകു വെട്ടിയാൽത്തന്നെ എങ്ങനെ അത് വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുമെന്നോർത്ത് അയാൾ തല പുകച്ചു. കുറെ ആലോചിച്ചപ്പോൾ അയാൾക്കു മുന്നിൽ ഒരു വഴി തെളിഞ്ഞു.

‘ജ്യേഷ്ഠനെ ചെന്നുകണ്ട് ഒരു കുതിരയെ തന്നു സഹായിക്കാൻ പറയാം. തന്നോട് അത്ര താത്പര്യമില്ലെങ്കിലും അത്യാവശ്യഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്നെ സഹായിച്ചുകൂടെന്നില്ല. ചോദിച്ചാലല്ലേ തരു? ആവശ്യക്കാർക്ക് ഔചിത്യം വേണ്ട എന്നുമുണ്ടല്ലോ. അഥവാ, കുതിരയെ തരാൻ ജ്യേഷ്ഠൻ വിസമ്മതിച്ചാലും സാരമില്ല. പോയാലൊരു വാക്ക്, കിട്ടിയാലൊരു കുതിര!’

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് ദരിദ്രസഹോദരൻ കോടാലിയുമായി ജ്യേഷ്ഠന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി. ധനികസഹോദരൻ പുമുഖത്തുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അനുജന്റെ വരവ് അയാൾക്കത്ര രസിച്ചില്ല എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതായിരുന്നു ആ മുഖഭാവം.

‘ജ്യേഷ്ഠാ...’

ദരിദ്രസഹോദരൻ പതക്കെ വിളിച്ചു.

‘ബും?’

ജ്യേഷ്ഠൻ നെറ്റി ചുമിച്ച് അയാളെ നോക്കി.

‘വീട്ടിൽ ഒരു കെണ്ണം വിറകുപോലുമില്ല. കാട്ടിൽപ്പോയി വിറകു കൊണ്ടുവരാൻ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഒരു കുതിരയെ നൽകാൻ ദയയുണ്ടാവണം. വിറകു കൊണ്ടുവന്നാൽ ഉടനെ അതിനെ തിരിച്ചെല്പിക്കാം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ജ്യേഷ്ഠന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്ന് അയാളുടെ മുഖഭാവം വ്യക്തമാക്കി. കുറച്ചുനേരം മൗനമായിരുന്നശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ബും, ഇത്തവണ മാത്രം ഞാനൊരു കുതിരയെ തരാം. ലായത്തിൽ നിന്ന് ഒന്നിനെ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളൂ. ചെറുപ്പക്കാരനായ കുതിരകളെ യൊന്നും തരില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ചാവാലിക്കുതിരയുണ്ട്. അതിനെ കൊണ്ടുപോയാൽ മതി.’

ചാവാലിയെങ്കിൽ അങ്ങനെ! ഒന്നുമില്ലാത്തതിലും ഭേദമല്ലേ?

ദരിദ്രസഹോദരൻ കുതിരലായത്തിൽനിന്ന് ഒരു വയസ്സൻകുതിരയെ അഴിച്ച് അതുമായി മടങ്ങി. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴാണ് കുതിരയെ വണ്ടിയിൽ കെട്ടാനുള്ള തുണിയും ചരടും ജ്യേഷ്ഠനോട് ചോദിക്കാൻ മറന്ന കാര്യം അയാൾക്ക് ഓർമ വന്നത്. വീണ്ടും ജ്യേഷ്ഠന്റെ ദുർമുഖം കാണാൻ താത്പര്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അതില്ലാതെതന്നെ കാട്ടിൽ പോകാമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

വണ്ടിയുടെ മുൻഭാഗം കുതിരയുടെ വാലിലാണ് അയാൾ കെട്ടിയത്. കോടാലിയുമായി വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘വയസ്സൻകുതിരേ, കാട്ടിലേക്ക് പോകൂ.’

കുതിര വണ്ടിയും വലിച്ച് നീങ്ങി. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ചെറിയ വേഗത്തിൽ പോകാനേ ചാവാലിക്കുതിരയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. കുറെ നേരത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അയാൾ കാട്ടിലെത്തി കുറെ ഉണക്കവിറകുകൾ ശേഖരിച്ച് വണ്ടിയിൽ കയറ്റി മടക്കയാത്രയും തുടങ്ങി. കുതിരവാലിന്റെ കെട്ട് ഒന്നു കൂടി മുറുക്കിയാണ് അയാൾ യാത്ര ചെയ്തത്.

വണ്ടി ഒരു ഇറക്കത്തിലെത്തിയതും വയസ്സൻകുതിരയ്ക്ക് ആഹ്ലാദമായി. മഞ്ഞുനിറഞ്ഞ ഇറക്കത്തിലൂടെ അവൻ വേഗം ഓടി. അതിനിടയ്ക്ക് ഒരബദ്ധം പറ്റി. വണ്ടി ഒരു മരക്കുറ്റിയിൽ ചെന്നിടിച്ചു. അതിയാതെ കുതിര മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. അതിന്റെ ആഘാതത്തിൽ കുതിയുടെ വാൽ പകുതിയിൽവെച്ച് മുറിഞ്ഞുപോയി! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് കുതിര നിലവിളിച്ചു. വാലില്ലാത്ത കുതിരയെ കാണുമ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠൻ എന്തു പറയുമെന്നായി അയാളുടെ ചിന്ത.

ദരിദ്രസഹോദരനും വാലു പോയ കുതിരയും ഒരുവിധം വീട്ടിലെത്തി. വിറകുകെട്ട് ഇറക്കിയശേഷം അയാൾ കുതിരയെയുംകൊണ്ട് ജ്യേഷ്ഠന്റെ വീട്ടിലെത്തി. കുതിരയുടെ വാലു പോയ കാര്യം അയാൾ ജ്യേഷ്ഠനിൽനിന്നും മറച്ചുവെച്ചില്ല. തല താഴ്ത്തിനിന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ജ്യേഷ്ഠനെന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. വിറകുമായി മടങ്ങുംവഴി എനിക്കൊരബദ്ധം പറ്റി. വണ്ടി മരക്കുറ്റിയിലിടിച്ച് കുതിരയുടെ വാൽ അല്പം മുറിഞ്ഞുപോയി.’

അതു കേട്ടതും ധനികസഹോദരന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. കുതിരയുടെ വാല് പരിശോധിച്ചശേഷം അയാൾ അനുജനു നേരെ ആക്രോശിച്ചു:

‘ഹും, എനിക്കീ വാലില്ലാത്ത കുതിരയെ വേണ്ട. നീതന്നെ അതിനെ എടുത്തോ. എനിക്കെന്റെ കുതിരയുടെ വിലയായി അഞ്ഞുറു നാണയം

തന്നാൽ മതി.'

'അങ്ങനെ പറയരുത് ജ്യേഷ്ഠാ, ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെയ്ത തല്ലേ ഇത്. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചുപോയതാണ്. അഞ്ഞൂറു പോയിട്ട് അഞ്ചു നാണയംപോലും എന്റെ കൈയിൽ തരാനില്ല.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ ദയനീയമായി പറഞ്ഞു. അതൊന്നും അയാൾ തെല്ലും ചെവിക്കൊണ്ടില്ല.

'എനിക്കെന്റെ വാലുള്ള കുതിരയെ കിട്ടിയേ തീരു. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ വില. രണ്ടിലൊന്ന് തരാൻ നിനക്ക് ഭാവമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ന്യായാധിപന്റെയടുത്ത് പരാതിപ്പെടാൻ പോവുകയാണ്,' ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു.

ദരിദ്രസഹോദരൻ പിന്നീടൊന്നും പറയാതെ, തന്റെ തലവിധിയെ പഴിച്ച് മടങ്ങിപ്പോന്നു. തനിക്കെതിരായ പരാതി ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തിയാൽ കനത്ത പിഴയും ശിക്ഷയും കിട്ടുമെന്നുറപ്പാണ്. ജ്യേഷ്ഠൻ പണക്കാരനായതുകൊണ്ട് ന്യായാധിപന് അദ്ദേഹത്തോടൊരു ചായ്വുമുണ്ടാകും. ന്യായാധിപനെ പണം കൊടുത്ത് സ്വാധീനിക്കാൻ മടിക്കാത്തയാളാണ് ജ്യേഷ്ഠൻ.

ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു ചിന്തിച്ച് ദരിദ്രസഹോദരൻ ഒരു പാലത്തിനു മുകളിലെത്തി. താഴെയുള്ള പുഴയിലെ വെള്ളം മുഴുവനും തണുത്തുറഞ്ഞ് കട്ടിയായി കിടക്കുകയാണ്. തന്റെ കഷ്ടകാലത്തെക്കുറിച്ചോർത്തു നടന്ന അയാൾ പെട്ടെന്ന് കാൽ വഴുതി താഴേക്കു വീണു!

ഓ!

ദരിദ്രസഹോദരന്റെയൊരു ദൗർഭാഗ്യം നോക്കണം! അയാൾ പാലത്തിൽനിന്നും ചെന്നുവീണത് വെള്ളമുറഞ്ഞ പുഴയിലൂടെ ഒരു യുവാവ് ഓടിച്ചുപോയ കുതിരവണ്ടിയിലാണ്. അയാൾ തന്റെ വൃദ്ധപിതാവിനെയുംകൊണ്ട് വൈദ്യനെ കാണാൻ പോവുകയായിരുന്നു. ദരിദ്രസഹോദരൻ വൃദ്ധന്റെ മേൽ ചെന്നുവീഴേണ്ട താമസം അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു. ദരിദ്രസഹോദരനാകട്ടെ, യാതൊന്നും പറ്റിയതുമില്ല.

ദേഷ്യവും സങ്കടവും കൊണ്ട് യുവാവ് അസ്വസ്ഥനായി. അയാൾ ദരിദ്രസഹോദരനെ പിടിച്ചുനിർത്തി പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങളെന്റെ അച്ഛനെ കൊന്നു, എനിക്കു നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാതെ നിങ്ങളെ ഞാൻ പോകാനനുവദിക്കില്ല!'

'ക്ഷമിക്കു സുഹൃത്തേ, ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം തെറ്റൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്റെ തലവരയുടെ ഗുണംകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറ്റിയതാണ്.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു.

'അതൊന്നും എനിക്കറിയാണ്ട. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ ന്യായാധിപനെ കണ്ട് പരാതികൊടുക്കാൻ പോവുകയാണ്.'

അയാൾ ദരിദ്രസഹോദരനെയുംകൊണ്ട് ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തി. കുതിരയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാതിയുമായി ധനികസഹോദരനും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതം അധോഗതിയായെന്ന് അയാൾ കുറുപ്പായി. അതിനിടയിൽ നിലത്തു കിടന്ന ഒരു പാറക്കല്ല് അയാൾ ആരും കാണാതെയെടുത്ത് തൂണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു.

ന്യായാധിപൻ വലിയ ഗൗരവക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ധനികസഹോദരന്റെയും യുവാവിന്റെയും പരാതികൾ സശ്രദ്ധം കേട്ടു. രണ്ടിലും പ്രതിയായ ദരിദ്രസഹോദരന്റെ മുഖത്തേക്ക് ന്യായാധിപൻ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി. അപ്പോൾ അയാൾ കൈയിലെ പൊതി ന്യായാധിപനെ കാണിച്ച് കണ്ണിറുക്കിക്കാട്ടി. പ്രതി തന്നെ സ്വാധീനിക്കാനായി വിലപ്പെട്ടതെന്തോ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അത് സ്വന്തമാക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി.

'തെളിവുകൾ വെച്ചുനോക്കിയാൽ രണ്ടു പരാതികളിലും ദരിദ്രസഹോദരൻ കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് ഉറപ്പാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ശിക്ഷ വിധിക്കുകയാണ്. കടം വാങ്ങിയ കുതിരയുടെ വാല് നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിനു പകരമായി വാലു വളരുംവരെ കുതിരയെ ഇയാൾതന്നെ വളർത്തണം. മുറിഞ്ഞ വാല് വളർന്നിട്ടേ ഇതിനെ പരാതിക്കാരൻ സ്വീകരിക്കാവൂ!'

ആ വിധി കേട്ട് ധനികസഹോദരൻ തലയ്ക്ക് കൈകൊടുത്തു നിന്നു പോയി. ദരിദ്രൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി പൊതി പൊക്കിക്കൊണ്ടിട്ടു. അതോടെ രണ്ടാമത്തെ പരാതിയിലും വിധിയുണ്ടായി.

'വൃദ്ധനെ കൊന്നതിനുള്ള ശിക്ഷ ഇയാൾ അനുഭവിച്ചേ തീരു. അത് അതേപടിതന്നെ വേണംതാനും. അപകടം നടന്ന പാലത്തിന്റെ മുകളിൽ പരാതിക്കാരനും ചുവട്ടിൽ പ്രതിയും നിലക്കണം. മുകളിൽനിന്ന് പ്രതിയുടെ ദേഹത്തേക്ക് ചാടി നിങ്ങൾ അയാളെ കൊല്ലണം!'

വിധി കേട്ട് യുവാവ് കാതു പൊത്തി. ഇതൊരു മരണക്കളിയാണെന്ന് അയാൾക്കു ബോധ്യമായി.

മാരകമായ വിധികളിൽനിന്ന് തലയുരാനുള്ള ശ്രമമായി പരാതിക്കാരൻ മുറിഞ്ഞ വാല് ഒരിക്കലും മുളയ്ക്കില്ലെന്നറിയാവുന്ന ധനികസഹോദരൻ ഈയവസ്ഥയിൽത്തന്നെ കുതിരയെ സ്വീകരിക്കാമെന്ന് അനുജനോടു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, ന്യായാധിപന്റെ ഉത്തരവ് ലംഘിക്കാനാവില്ലെന്ന് അയാൾ തീർത്തു പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ മൂന്നുറു നാണയം അനുജനു നല്കിയിട്ട് ധനികൻ കുതിരയെയുംകൊണ്ട് സ്ഥലം വിട്ടു.

യുവാവും ദരിദ്രസഹോദരനെ സമീപിച്ച് താൻ പരാതി പിൻവലിക്കുന്നതായി അറിയിച്ചു. അതു പറ്റില്ലെന്നും ന്യായാധിപവിധി നടപ്പാക്കണമെന്നും അയാൾ വാശിപിടിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ താനാകും മരിക്കുക എന്നു ഭയന്ന യുവാവ് അഞ്ഞൂറു നാണയം നൽകി പ്രശ്നം പഠഞ്ഞൊതുക്കി.

പരാതിക്കാർ പോയതും ന്യായാധിപൻ ദരിദ്രസഹോദരനെ അടുത്തു വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ നിങ്ങൾക്കനുകൂലമായി വിധി പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് കുറ്റ വിമുക്തനാവുകയും എണ്ണൂറു നാണയം നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇനി എനിക്കായി കൊണ്ടുവന്ന പൊതി ഇങ്ങോട്ടു തന്നേക്കൂ.’

‘പൊതിയോ? ഇതിനുള്ളിൽ വെറും പാറക്കല്ലാണ്. അങ്ങ് എനിക്കെതിരെ അന്യായമായ വിധി പറഞ്ഞാൽ ഇതുകൊണ്ട് എറിഞ്ഞുകൊല്ലമെന്നാണ് ആംഗ്യത്തിലൂടെ ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഏതായാലും അതു വേണ്ടിവന്നില്ല. നന്ദിയുണ്ട്.’

അയാൾ കൂതിരപ്പൊത്തു കയറി സ്ഥലം വിട്ടു. നെറുകുതലയ്ക്ക് അടി കിട്ടിയതുപോലെ തരിച്ചിരുന്നുപോയി, ന്യായാധിപൻ!

അനുഭവം ഗുരു

കാട്ടിലൂടെ അലഞ്ഞുനടക്കുകയായിരുന്നു കരടി. രാവിലെ തുടങ്ങിയ അലച്ചിലാണ്. വയറിന്റെ കാമുകക്കൊൻ ഒരു ചെറുജീവിയെപ്പോലും കിട്ടിയിട്ടില്ല. കാട്ടിലെ ജീവികളെല്ലാം എവിടേക്കാണാവോ പോയത്? ഇങ്ങനെ പോയാൽ പട്ടിണി കിടന്നു ചത്തു എന്ന ചീത്തപ്പേര് തനിക്കുണ്ടാവും. വിശപ്പ് എന്തെന്നറിയാത്തവരാണ് തന്റെ അച്ഛനും മുത്തച്ഛനുമെല്ലാം. എന്നിട്ടും തനിക്കുമാത്രം ഈ വിധി വരാൻ കാരണമെന്തായിരിക്കും?

വെയിലും കൊണ്ട് കുറെ നടന്നപ്പോഴുണ്ട്, എതിരെ ഒരു ചെന്നായ വരുന്നു. കരടിയും ചെന്നായയും മുഖാമുഖം വന്നപ്പോൾ അവർ പരസ്പരം തറപ്പിച്ചുനോക്കി. ക്രമേണ രണ്ടു മുഖങ്ങളിലും ചെറുചിരി വിടർന്നു. കുറച്ചുകൂടി മുന്നോട്ട് ചെന്ന് കരടി ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഇതെങ്ങോട്ടാണ് പോക്ക്? പട്ടാപ്പകൽ വെയിലു കായാൻ ഇറങ്ങിയതാണോ?’

‘പിന്നേ, ഒരു വെയിലുകായൽ! നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും മണം തോന്നുന്നുണ്ടോ?’

മറുചോദ്യമാണ് ചെന്നായയിൽനിന്നുണ്ടായത്.

‘എന്തു മണം?’

കരടി കൂക്കു വിടർത്തി.

‘വയറ് കത്തിക്കരിയുന്ന മണം, അല്ലാതെന്താ?’

ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

‘ഓ, അതാണോ കാര്യം? നിന്റെ വർത്തമാനം കേട്ടാൽ ഞാനെന്നോ വയറു നിറച്ച് ശാപ്പിച്ച്, ഏവക്കും വിട്ട് വരികയാണെന്നു തോന്നുമല്ലോ! ചങ്ങാതി, മൂന്നു ദിവസമായി വയറ്റിൽപ്പിടിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്.’

കരടി തന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ വെളിപ്പെടുത്തി.

‘അപ്പോൾ നമ്മൾ തുല്യദുഃഖിതരാണ്. നമ്മൾ ഒരുമിച്ചു നിന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഗുണമുണ്ടായേക്കാം.’

ചെന്നായ അവനു നേരെ സൗഹൃദഹസ്തം നീട്ടി.

‘ശരിയാണ്. ഇനി ഭക്ഷണവും താമസവും സഞ്ചാരവുമൊക്കെ നമ്മൾ ഒരുമിച്ചായിരിക്കും.’

കരടി ആ സൗഹൃദക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. അവർ ഒരുമിച്ച് ഇര തേടാൻ തുടങ്ങി.

അവർ കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോഴുണ്ട് ഒരു കുറുക്കൻ വയറും തടവി നടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവനോട് സഹതാപം തോന്നി. കരടിയും ചെന്നായയും അടുത്തുചെന്നു. കരടി അവനോടു ചോദിച്ചു:

‘നീയെങ്ങോട്ടാ കുറുക്കച്ചാരേ?’

‘എങ്ങോട്ടുമില്ല ചങ്ങാതിമാരേ, വയറ്റിലെ കാളൽകൊണ്ട് ഇരിക്കപ്പൊറുതികിട്ടാതെ ഇങ്ങനെ അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ വിശപ്പുമാറ്റാൻ എന്തെങ്കിലും സംഘടിപ്പിക്കാനാവുമോ?’

കുറുക്കൻ ദയനീയമായി ചോദിച്ചു.

‘ഇതിപ്പോൾ ഉരലുചെന്ന് മടുത്തോട് സങ്കടം പറയുന്നതുപോലെ യുണ്ടല്ലോ! ഞങ്ങൾ തിന്നാനെന്തെങ്കിലും കിട്ടുമോ എന്നു നോക്കി നടക്കുകയാണ്. നീയും ഞങ്ങളോടൊപ്പം കൂടുന്തോ?’

ചെന്നായ തിരക്കി.

‘പിന്നെന്താ? നമ്മളൊരുമിച്ചാൽ ജീവിതം രക്ഷപ്പെടുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു,’ കുറുക്കൻ സമ്മതം മുളി.

അവർ മുവരും ഇരയെ തേടി നടപ്പു തുടർന്നു. കരുത്തിൽ ഒന്നാമനായ കരടിയെ ചെന്നായയും കുറുക്കനും തങ്ങളുടെ തലവനായി അംഗീകരിച്ചു.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞതും അവരൊരു കലമാനിനെ കണ്ടു. എന്തോ

അസുഖം ബാധിച്ച് കിടപ്പായിരുന്നു അവൻ. അവനെ ചൂണ്ടി കരടി പറഞ്ഞു:

‘കുട്ടുകാരേ, ദാ ഒരു മാൻ! നിങ്ങൾ സമയം കളയാതെ അവനെ കൊന്ന് കൊണ്ടുവരു.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, കുറുക്കനും ചെന്നായയും കലമാനിനു നേരെ പാഞ്ഞു. ശത്രുക്കളുടെ വരവ് മാൻ കണ്ടെങ്കിലും അസുഖംമൂലം അവൻ ഓടി രക്ഷപ്പെടാനായില്ല. അവർ അവന്റെ മേൽ ചാടിവീണ് ക്ഷണനേരത്തിനകം കഥകഴിച്ചു. അനന്തരം, മാന്റെ ശരീരം കടിച്ചുവലിച്ച് കരടിയുടെ മുന്നിലെത്തിച്ചു.

കലമാന്റെ ഇറച്ചി ‘കറുമുറാ’ തിന്നുന്നതിനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ കരടിയുടെയും കുറുക്കന്റെയും ചെന്നായയുടെയും നാവിൽ വെള്ളമുറി. സംഘത്തലവനായ താൻ ആർത്തികാട്ടുന്നത് നല്ലതല്ലെന്ന് കരടിക്കു തോന്നി. കരടിയുടെ അനുവാദമില്ലാതെ ഇറച്ചി തിന്നാൻ ചെന്നായയ്ക്കും കുറുക്കനും ധൈര്യം വന്നില്ല.

‘ചെന്നായേ, പങ്കുവെപ്പിൽ നീയാണ് മിടുക്കൻ. നീതന്നെ ഈ മാന്റെ ശരീരം മൂന്നായി പങ്കുവെക്കട്ടെ,’ കരടി നിർദ്ദേശിച്ചു.

ചെന്നായ മാന്റെ ശരീരം മൂന്നായി കടിച്ചുമുറിച്ചു. തല, ഉടൽ, കൈകാലുകൾ എന്നിങ്ങനെ. കരടിയും കുറുക്കനും വെള്ളമിറക്കി നോക്കി നിലക്കെ ചെന്നായ തലഭാഗം കരടിക്ക് മുന്നിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങളുടെ തലവനും കരുത്തനുമായ കരടിച്ചേട്ടനാണ് മാന്റെ തലയ്ക്ക് അവകാശം.’

കൈകാലുകൾ കുറുക്കന്റെയടുത്തു വെച്ച് അവൻ തുടർന്നു:

‘വേഗത്തിൽ ഓടാൻ കഴിയുന്ന കൈകാലുകൾക്ക് അർഹത കുറുക്കനാണ്.’

പിന്നെ മാംസളമായ ഉടൽ തന്റെ അടുത്തുവെച്ച് ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘അത്ര രുചിയൊന്നുമില്ലാത്ത ഉടൽ ഞാനെടുത്തോളാം.’

അതു കേട്ടതും കരടിക്ക് ദേഷ്യംകൊണ്ട് നിലക്കെള്ളിയില്ലാതായി. അവൻ ചെന്നായയുടെ അടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്ന് കൈവീശി ചെകിട്ടെത്താരിടി!

ചെന്നായയുടെ കണ്ണിൽനിന്നും പൊന്നിച്ച പറന്നു. അവൻ മറിഞ്ഞു വീണു ചത്തു!

‘കുറുക്കച്ചാരേ, നീ ചെന്നായയെപ്പോലെ വിഡ്ഢിയല്ലെന്നറിയാം. നീതന്നെ മാനിറച്ചി നീതിപൂർവ്വം പങ്കിടണം.’

കരടി കുറുക്കനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

കുറുക്കൻ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ മാനിന്റെ തല കരടിയുടെ അടുത്തുവെച്ച് പറഞ്ഞു:

‘കലമാനിന്റെ തലയ്ക്ക് കരുത്തനായ കരടിച്ചേട്ടനല്ലാതെ മറ്റാർക്കാണ് അവകാശം?’

പിന്നെ ഉടൽഭാഗവും കരടിയുടെ മുന്നിലിട്ട് തുടർന്നു:

‘സ്നേഹോദരനും ദയാശീലനുമായ ചേട്ടൻ തന്നെയാണ് ഉടൽഭാഗത്തിന് അവകാശം.’

അതു കേട്ട് കരടി സന്തുഷ്ടനായി ഒന്നമറി.

‘അപ്പോൾ മാനിന്റെ കൈകാലുകൾ ആർക്കുള്ളതാണ്?’

കരടി ചോദിച്ചു.

‘ഓ, അതിത്ര ചോദിക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു. അനുചരന്മാരായ ഞങ്ങളോടൊപ്പമെത്താൻ അങ്ങേയ്ക്കു വേണ്ടത് ബലിഷ്ഠമായ കാലുകളാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരയുടെ കൈകാലുകൾ ആർക്കു കൊടുക്കണമെന്ന സംശയമേ എനിക്കില്ല!’

മാനിന്റെ കൈകാലുകൾ അവൻ കരടിക്കു മുന്നിലിട്ടു.

‘മിടുമിടുക്കൻ, നിന്നെപ്പോലെ ഇത്ര നല്ല പങ്കുവെപ്പുകാരനെ ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇത്ര ഔചിത്യവും അറിവും നിനക്ക് എങ്ങനെയാണ് കിട്ടിയത്? ചെറുപ്പത്തിലെ കുറുക്കച്ചനും കുറുക്കമ്മയും പഠിപ്പിച്ചതാണോ?’

കരടി ചോദിച്ചു.

‘ആരും എന്നെ ഒന്നും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ, ഈ പങ്കുവെക്കലിൽ ഞാൻ കാണിച്ച മികവിനു കാരണം ചെന്നായയല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. കരടിച്ചേട്ടൻ ചെന്നായയെ ഔചിത്യം പഠിപ്പിച്ചത് ഞാനും കണ്ടതാണല്ലോ. നേരിൽ കണ്ടതിൽപ്പരം നല്ല മറ്റൊരു പാഠമില്ല. അനുഭവം ഗുരുവെന്നല്ലേ പ്രമാണം? പങ്കുവെക്കൽ എങ്ങനെ വേണമെന്ന് ചെന്നായയുടെ അവസ്ഥ എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു!’

സന്തുഷ്ടനായ കരടി കുറുക്കനെ തന്റെ സന്തതസഹചാരിയാക്കി.

(ഭാരതീയർക്കു പൊതുവേയും മലയാളികൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും പ്രിയങ്കരമാണ് ഈ നാടോടിക്കഥ. ‘സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥ’ എന്ന നിലയിലും ഇത് ശോഭിച്ചിരുന്നു എന്നത് കൗതുകകരമാണ്.)

ആ... ഷീ!

കുറുക്കാലും മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അടുത്തടുത്തായി മണിമാളികയും കുടിലുമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടിടത്തും വിധവകളായിരുന്നു കുടുംബനാഥകൾ. മണിമാളികയുടെ ഉടമ അഹങ്കാരിയും വക്രബുദ്ധിയുമായ ധനികസ്ത്രീയായിരുന്നു. ഇട്ടുമുടാനുള്ള പണമുണ്ടായിട്ടും അവൾക്കു തൃപ്തിയായില്ല. കൂടുതൽ കൂടുതൽ പണമുണ്ടാക്കാനുള്ള വഴികളെക്കുറിച്ചായി അവളുടെ ചിന്ത. യാചകർ വീട്ടുമുറ്റത്തുവന്ന് ഇരണാലും കാൽക്കാൾ കൊടുക്കില്ല, അവൾ.

എന്നാൽ, നേർവിപരീതമായിരുന്നു അയൽക്കാരിയായ ദരിദ്രസ്ത്രീയുടെ അവസ്ഥ. പകലന്തിയോളം കഠിനമായി ജോലിയെടുത്തു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനംകൊണ്ട് അവൾ ഒരുവിധം കഴിഞ്ഞുവന്നു. അമിതമായ ആഗ്രഹമെന്നും അവൾക്കുണ്ടായില്ല. തന്റെ ജീവിതം ബുദ്ധിമുട്ടേറിയതായതിന് അവളൊരിക്കലും ഈശ്വരനെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ല. മറിച്ച്, ഇത്രയെങ്കിലും ലഭിക്കുന്നതിന് ഈശ്വരനോടു നന്ദി പറഞ്ഞു. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചുവന്നാൽ ഉള്ളതിന്റെ ഒരു പങ്ക് അവർക്കു കൊടുക്കാനും അവൾ മടിച്ചില്ല. അവളുടെ മക്കളും അതേ ശീലക്കാരായിത്തീർന്നു.

സാമ്പത്തികമായി ഇരുധുവങ്ങളിലായിരുന്നുവെങ്കിലും ധനികയും ദരിദ്രയും തമ്മിൽ നല്ല സൗഹൃദത്തിലായിരുന്നു. ദരിദ്രസ്ത്രീ ഇടയ്ക്കിടെ മണിമാളികയിലെത്തി ധനികസ്ത്രീയെ അടുക്കളജോലികളിൽ സഹായിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ, പിശുക്കിയായ ധനിക അവൾക്കു തണുത്ത ഭക്ഷണമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കൊടുത്തില്ല. ദരിദ്രയാകട്ടെ, അതിൽ പരാതിയൊന്നും പറഞ്ഞതുമില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, പരദേശിയായ ഒരു വൃദ്ധൻ ആ നാട്ടിലെത്തി. ദീർഘയാത്രയുടെ ക്ഷീണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് പ്രകടമായിരുന്നു. വെയിലും മഞ്ഞും കൊണ്ടുള്ള യാത്ര അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം തളർത്തി, കാലുകൾ കുഴഞ്ഞു. ഇനിയും മുന്നോട്ടു പോകുവാനാവില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കാനൊരു ഇടം തേടി. നേരം സന്ധ്യയോടടുത്തിരുന്നു. അവിടെയെങ്ങും വഴിയമ്പലമില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും വീട്ടിൽ ആ രാത്രി ചെലവഴിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. വൃദ്ധൻ ചുറ്റുമൊന്നു നോക്കി. ധനികസ്ത്രീയുടെ മണിമാളികയാണ് ആദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു നടന്ന് മാളികയുടെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

‘വീട്ടുകാരേ, ഇവിടാരുമില്ലേ?’

അതു കേട്ട് ധനികസ്ത്രീ പുമുഖത്തേക്കു വന്നു. മുറ്റത്ത് നില്ക്കുന്ന വൃദ്ധനെ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ദൃശ്യമായി. നെറ്റി ചൂളിച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തുവേണം?’

‘ഞാൻ ദുരദേശത്തുനിന്നും വരുന്നയാളാണ്. നടന്നുനടന്ന് ആകെ ക്ഷീണിച്ചു. നേരം ഇരുട്ടിയതിനാൽ ഇന്ന് ഇവിടെ താമസിച്ച് രാവിലെ യാത്ര തുടരണമെന്നുണ്ട്. കൂടിക്കാണിത്തിരി വെള്ളവും തല ചായ്ക്കാൻ ഒരു കീറപ്പായയും തന്നാൽ മതി.’

വൃദ്ധൻ ക്ഷീണിതനാണെന്ന് ആ ദുർബലസ്വരം വ്യക്തമാക്കി.

‘പിന്നേ, വരുന്നവർക്കും പോകുന്നവർക്കും കയറിക്കിടക്കാൻ എന്റെ വീടെന്താ സത്രമാണോ? ഓരോ നൂണയും പറഞ്ഞ് ഓരോരുത്തർ കയറിവരും. തരംകിട്ടിയാൽ കൈയിൽ കിട്ടിയത് കട്ടുകൊണ്ടു പോവുകയും ചെയ്യും. ആ വിദ്യ എന്തായാലും എന്റെയടുത്ത് നടക്കില്ല,’ ധനിക ഒട്ടും മയമില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

‘ജീവിതത്തിലിതുവരെ അനുരുടെ യാതൊന്നും മോഹിക്കാത്ത എന്നെ കള്ളനെന്നു വിളിക്കരുത്. ഒന്നു വിശ്രമിക്കാനുള്ള അനുവാദം മാത്രമാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്,’

വൃദ്ധൻ തൊണ്ടയിടിപ്പറഞ്ഞു.

‘പച്ചവെള്ളം ചവച്ചുകൂടിക്കുന്നത്ര പാവമാണെന്നു തോന്നും നിങ്ങളുടെ വർത്തമാനം കേട്ടാൽ! എന്തായാലും ഇവിടെ കഴിയാമെന്ന ആഗ്രഹം വേണ്ട. മര്യാദയ്ക്ക് ഇവിടന്ന് പോയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വേട്ടപ്പട്ടിയെ അഴിച്ചുവിടും, പറഞ്ഞേക്കാം!’

അവൾ കലിത്തുള്ളി. ആ അവഹേളനം കേട്ടപ്പോൾ തൊലിയുരിയുന്ന തുപോലെ തോന്നി, വൃദ്ധന്. അയാൾ ഒന്നും പറയാതെ അവിടെനിന്നും തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

അപ്പോഴാണ് ദരിദ്രസ്ത്രീയുടെ കൂടിൽ വൃദ്ധൻ കാണുന്നത്. സൗകര്യങ്ങൾ കുറവാണെങ്കിലും ഒരു രാത്രി തങ്ങാൻ അതു ധാരാളം മതി. അദ്ദേഹം കൂടിയിരുന്ന് മുന്നിൽ എത്തി വിളിച്ചു:

‘അകത്താരാണുള്ളത്?’

അതു കേട്ട് ദരിദ്രസ്ത്രീ പഴകിയ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തു വന്നു. പഴയതാണെങ്കിലും വൃത്തിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങളാണ് അവൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. വൃദ്ധനെ കണ്ടതും അവൾ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘വരണം മുത്തച്ഛാ, അങ്ങ് എന്റെ അതിഥിയാണ്. ഉള്ള സൗകര്യത്തിൽ അകത്തേക്കിരിക്കാം.’

അവൾ ഒരു പലക തുടച്ച് മുൻവശത്തിട്ടു. അതിലിരുന്നുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ തുടർന്നു:

‘മകളേ, നിന്റെ നല്ല വാക്കുകൾക്ക് നന്ദി. ഞാൻ വളരെ ദുരയാത്ര ചെയ്ത് ക്ഷീണിച്ചുവരികയാണ്. ഇത്തിരി വെള്ളവും ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിയാൻ അനുവാദവും തന്നാൽ ഉപകാരം.’

‘അതിനെന്താ വിഷമം? മുത്തച്ഛന് മുറിയിൽ പായ വിരിച്ചു കിടക്കാം. പുതയ്ക്കാൻ കീറിയതാണെങ്കിലും പുതപ്പുണ്ട്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അവൾ തനിക്കായി പാകം ചെയ്ത ആഹാരം വൃദ്ധനു വിളമ്പി. അന്നു രാത്രി അവൾ മുഴുപ്പട്ടിണിയാണെന്ന് വൃദ്ധനു മനസ്സിലായി. അവളുടെ ആതിഥ്യമര്യാദയെ മനസ്സിൽ പുകഴ്ത്തി വൃദ്ധൻ കിടന്നു. യാത്രാക്ഷീണംമൂലം അദ്ദേഹം വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെതന്നെ വൃദ്ധൻ ഉണർന്നു. കുളിച്ചൊരുങ്ങി വന്ന് അദ്ദേഹം അവളോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. അവളും മക്കളും ധരിച്ചിരുന്നത് കീറിയ പഴഞ്ചൻവസ്ത്രങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘മകളേ, നീയെന്താണ് കുട്ടികൾക്കെങ്കിലും നല്ല കുപ്പായം വാങ്ങിക്കൊടുക്കാത്തത്?’

വൃദ്ധന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് ദരിദ്രയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. അവളതിനു

മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

‘നിന്റെ സത്സ്വഭാവം നിനക്കും മക്കൾക്കും ഐശ്വര്യം പകരും. നീ രാവിലെ ചെയ്യുന്നതെന്തായാലും അത് രാത്രിയോളം തുടരുകയും ചെയ്യും.’

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ നടന്നു. ആ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അവളത്രെ കാര്യമാക്കിയതുമില്ല. എന്നാൽ സന്യാസി മക്കളുടെ കുപ്പായത്തേക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞത് അവളുടെ മനസ്സിൽനിന്നു മാഞ്ഞില്ല. പഴയ മരപ്പെട്ടിയിൽ ഒരു കഷണം തുണി ബാക്കിയുണ്ടെന്ന് അവളോർത്തു. അതുകൊണ്ട് മക്കളിൽ ഒരാൾക്ക് കുപ്പായം തയ്ക്കാനാവുമോ എന്നു നോക്കണം.

അവൾ പെട്ടി തുറന്ന് തുണിയെടുത്തു. അളവു നോക്കാൻ അളവുകോലില്ല. ധനികയുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്ന് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘യജമാനത്തി, ഇവിടത്തെ അളവുകോലൊന്നു തരുമോ?’

‘അതെന്തിനാണ്?’

ധനിക ചോദിച്ചു.

‘വീട്ടിൽ ഒരു കഷണം തുണിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മക്കൾക്ക് കുപ്പായം തുന്നാനാവുമോ എന്ന് അളന്നുനോക്കാനാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂമിമായി തിരിച്ചുതരാം.’

അവൾ വിശദീകരിച്ചു. ധനിക പിന്നൊന്നും ചോദിക്കാതെ അളവുകോൽ എടുത്തുകൊടുത്തു. അവൾ അതുമായി വീട്ടിലെത്തി തുണിക്കഷണം അളക്കാൻ തുടങ്ങി.

അപ്പോഴല്ലേ അർദ്ധമ?

ആ തുണിക്കഷണം അളന്നിട്ടും അളന്നിട്ടും തീരുന്നില്ല! അവളുടെ ചുറ്റും തുണിയുടെയൊരു വൻ കുമ്പാരം! അവൾക്ക് അർദ്ധമായി. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ പൊരുൾ അപ്പോഴാണ് അവൾക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടത്.

രാത്രിയാവുമ്പോൾ അവൾ തുണി അളക്കുന്നത് തുടർന്നു. അവളുടെ വീട്ടിൽ നിറയെ തുണിയായി. വളരെ പണിപ്പെട്ടാണ് അവളതെല്ലാം മടക്കിവെച്ചത്. തനിക്കും മക്കൾക്കും പിന്നെയും കുറെ തലമുറകൾക്കുമുള്ള തുണിയായെന്ന് അവൾ മനസ്സിലോർത്തു. കുറെ തുണി അങ്ങാടിയിൽ വിറ്റും പണമുണ്ടാക്കാം. ഇതിനൊക്കെ വഴിയൊരുക്കിയ വൃദ്ധൻ അവൾ മനസ്സുകൊണ്ട് നന്ദി പറഞ്ഞു.

അളവുകോൽ ധനികയ്ക്ക് തിരിച്ചുകൊടുത്തില്ലെന്ന് അവൾ അപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്. അത് വൈകിക്കുന്നത് ഭംഗിയല്ലെന്നു തോന്നിയ

അവൾ അപ്പോൾത്തന്നെ അളവുകോലുമായി ധനികയുടെ വീട്ടിലെത്തി.

‘നീയെന്താണിത്ര വൈകിയത്? ഇത്രയേറെ തുണി അളക്കാനുണ്ടായിരുന്നോ?’

ധനിക ചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടിയായി അവൾ നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. വൃദ്ധനെ സത്കരിച്ച് അഭയം കൊടുത്തതും അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹിച്ചതും അളവറ്റ തുണി സ്വന്തമായതുമൊക്കെ.

അതു കേട്ട് ധനികയുടെ ഉള്ളിൽ അസൂയ പതഞ്ഞുപൊന്തി. താൻ ശകാരിച്ച് ഇറക്കിവിട്ട വൃദ്ധനാണ് അവൾക്കി ഐശ്വര്യം മുഴുവനും നൽകിയതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ധനിക വല്ലാതെ പശ്ചാത്തപിച്ചു.

‘ചേര, ഞാനെന്തൊരു വിഡ്ഢിത്തമാണ് ഈ കാട്ടിയത്? അന്ന് ആ കിഴവനെ വീട്ടിൽ കഴിയാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിലും വലിയ ഐശ്വര്യം എനിക്കുണ്ടാവുമായിരുന്നു.’

ധനിക വിചാരിച്ചു.

എങ്കിലും അവൾ പിന്മാറാൻ തയ്യാറായില്ല. എങ്ങനെയും വൃദ്ധനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് തന്റെ വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ച് പലതും നേടണമെന്ന് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. ധനിക തന്റെ പരിചാരകനെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചു:

‘നീ വേഗം ചെന്ന് പരദേശിയായ ആ കിഴവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരണം. ഞാൻ ക്ഷണിച്ചിട്ടാണ് വന്നതെന്നും പറയണം.’

പരിചാരകൻ ഓടിയും നടന്നും വൃദ്ധനെ കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ധനികയായ എന്റെ യജമാനത്തി അയച്ചതാണ്. യജമാനത്തിയുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് അങ്ങ് ഒരു രാത്രി മാളികയിൽ കഴിയണം.’

‘ഞാനിനി അങ്ങോട്ടില്ല. ഞാനവിടെ ചെന്ന് അഭയം ചോദിച്ചപ്പോൾ എന്നെ നിഷ്കരുണം ഇറക്കിവിട്ടത് ആ കുടുംബനാഥയാണ്. വീണ്ടുമൊരിക്കൽക്കൂടി അപമാനിതനാവാൻ ഞാനില്ല,’ വൃദ്ധൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

എന്നാൽ പരിചാരകൻ പലതും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധന്റെ മനസ്സു മാറ്റി. ധനികയുടെ പെരുമാറ്റം നല്ലതല്ലെങ്കിൽ താൻ മടങ്ങിപ്പോരുമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ അദ്ദേഹം സമ്മതമുളി.

വീട്ടിലെത്തിയ വൃദ്ധനെ ധനിക സ്നേഹം നടിച്ച് സ്വീകരിച്ചു. മുൻപ് ആളറിയാതെയാണ് താൻ അദ്ദേഹത്തെ ഇറക്കിവിട്ടതെന്നും അവൾ

പറഞ്ഞു. അവൾ അദ്ദേഹത്തിനു കൂടിക്കാൻ വിശിഷ്ടപാനീയങ്ങളും കഴിക്കാൻ സ്വാദേറിയ വിഭവങ്ങളും നൽകി. അവളുടെ അഭിനയം കണ്ട് വൃദ്ധൻ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചു.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞുവന്ന വൃദ്ധനു കിടക്കാൻ അവൾ ചന്ദനക്കട്ടിൽ ഒരുക്കി. പതുപതുത്ത മെത്തയും പൂക്കളുള്ള വിരിപ്പും വിരിച്ചു. തണുപ്പു കറ്റാൻ കമ്പിളിപ്പുതപ്പും നൽകി. വൃദ്ധൻ അതിൽക്കിടന്ന് ഉറക്കമായി.

ഈ സമയം ധനിക തന്റെ കട്ടിയുള്ള സ്വർണമാലയും അളവുകോലും എടുത്തുവെച്ചു. വൃദ്ധന്റെ അനുഗ്രഹം കിട്ടിയാലുടൻ സ്വർണമാല അളക്കാൻ തുടങ്ങണമെന്നായിരുന്നു അവളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. പിന്നെ, അവൾ ഉറങ്ങാതെ കിടന്ന് നേരം വെളുപ്പിച്ചു.

പൂലർന്നിട്ടും വൃദ്ധൻ പോകാത്തതിൽ ധനികയ്ക്ക് അരിശം തോന്നി. എന്നാൽ, അവളത് പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. അവൾ അദ്ദേഹത്തിന് പാലും പ്രഭാതഭക്ഷണവും നൽകി. വൃദ്ധൻ അതു കഴിച്ച് മടക്കയാത്രയ്ക്ക് ഒരുങ്ങി. അപ്പോൾ ധനിക പറഞ്ഞു:

‘എന്നോട് അങ്ങ് എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് പറയൂ.’

‘നിങ്ങൾ രാവിലെ എന്തു ചെയ്യുന്നുവോ അത് രാത്രിവരെ തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കും.’

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ മടങ്ങിപ്പോയി.

അദ്ദേഹം കാഴ്ചയിൽനിന്നു മാഞ്ഞതും ധനിക സ്വർണമാലയളക്കാ നായി അകത്തേക്കോടി. അവൾ അളവുകോൽ കൈയിലെടുത്ത് മാല അളക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ, അതിനു മുൻപേ അവളൊന്നു തുമ്മി.

‘ആ... ഷീ!’

പിന്നെ, തുമ്മലിന്റെയൊരു ഘോഷയാത്ര തന്നെയായിരുന്നു.

‘ആ... ഷീ...’

ആ... ഷീ...

ആ... ഷീ...!’

ആ തുമ്മൽ നീണ്ടത് രാത്രിവരെ! അപ്പോഴേക്കും അവളാകെ തളർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

തുമ്മൽ നിന്നപ്പോൾ അവൾ തന്റെ സ്വർണമാലയും കൈയിൽ പിടിച്ച് തളർന്നിരുന്നുപോയി.

(ലോക നാടോടിക്കഥകളുടെ പൊതുസ്വഭാവമാണ് നന്മയുടെ വിജയവും തിന്മയുടെ പരാജയവും. ഇത്തരം കഥകൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലെയും നാടോടി സാഹിത്യത്തിൽ കാണാനാവും.)

തൃണമണിയും പിശാചിന്റെ മകളും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരുമ്മുമ്മ തനിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. ബന്ധുക്കളായി ആരുംതന്നെ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറെ പശുക്കളെ വളർത്തി, ആ പാലു വിറ്റാണ് അവർ ജീവിച്ചിരുന്നത്. പശുക്കളെ സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലെ കരുതി അവർ ശുശ്രൂഷിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, അമ്മുമ്മ എവിടെയോ പോയി മടങ്ങി വരികയായിരുന്നു. ഒരു വയലിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ നീണ്ട ഇലകളുള്ള ഒരുതരം പൂല്ല് വളർന്നു നില്ക്കുന്നത് അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. വയൽ നിറയെ പലതരം പൂക്കളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത്തരം പൂല്ല് അതൊന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അമ്മുമ്മ ഒന്നു നിന്ന് അതിനെത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചു. പൂല്ല് കാറ്റത്ത് ഇളകിയാടുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അതു തന്നെ മാടിവിളിക്കുകയാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അത്തരം പൂല്ല് അവർ മുൻപ് കണ്ടിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർക്ക് അതിനോടേതോ ഒരാകർഷണം തോന്നി. അമ്മുമ്മ കുനിഞ്ഞ് ആ പൂല്ല് വേരോടെ പിഴുത് തന്റെ

സഞ്ചിയിലിട്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വീട്ടിലെത്തിയതും അമ്മമ്മ ആ സഞ്ചി മുറിയിലിട്ട് തുണിയലക്കാ നായി പോയി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞതും അകത്തുനിന്നും മണികിലുങ്ങുന്ന സ്വരം അവർ കേട്ടു. അവർ ഓടി മുറിയിൽച്ചെന്നു നോക്കിയെങ്കിലും അവിടെ വിശേഷമായി എന്തെങ്കിലും കാണാനായില്ല. സഞ്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന പുല്ല് പുറത്താണ് കിടന്നതെന്നുമാത്രം. സഞ്ചി ചെരിഞ്ഞപ്പോഴോ മറ്റോ അത് പുറത്തായതാവുമെന്നു കരുതി അവർ മടങ്ങിപ്പോയി.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ വീണ്ടും മണിയടിക്കുന്ന ശബ്ദം അവരുടെ കാതിലെത്തി. അവർ രണ്ടാമതും മുറിയിൽച്ചെന്നു നോക്കി തിരിച്ചുപോന്നു. മൂന്നാംതവണയും മണികിലുക്കം കേട്ടപ്പോൾ അമ്മമ്മ മനഃപൂർവ്വം അങ്ങോട്ടു പോയില്ല. അപ്പോൾ ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിയും അവർ കേട്ടു. അതെന്താണെന്നറിയാനായി മുറിയിൽ ചെന്നുനോക്കിയ അമ്മമ്മ അന്തിച്ചുപോയി. പുല്ല് കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്ത് സ്വർണമുടികളുള്ള സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി ഇരുന്ന് ചിരിക്കുന്നു! അവർക്ക് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

‘നീയേതാ മോളേ? നീയെങ്ങനെ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു?’

അമ്മമ്മ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കറിയില്ല. കുറച്ചു മുൻപുവരെ ഞാനൊരു പുല്ലായിരുന്നു. ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിയുടെ ശാപംമൂലം അങ്ങനെ സംഭവിച്ചതാണ്. ഇപ്പോൾ എനിക്കെന്റെ മനുഷ്യരൂപം തിരിച്ചുകിട്ടി. അതിന് അമ്മമ്മയോട് എങ്ങനെ നന്ദി പറയണമെന്നറിയില്ല. ഞാനിനി എങ്ങോട്ടു പോവുമെന്നും നിശ്ചയമില്ല. ഈ ലോകത്ത് എനിക്ക് ബന്ധുക്കളായി ആരുമില്ല.’

അവളുടെ കണ്ണു നനഞ്ഞു. അമ്മമ്മയ്ക്ക് അവളോട് അതിനകംതന്നെ വല്ലാത്തൊരു വാത്സല്യം തോന്നിയിരുന്നു. അവളെ മാറോടുചേർത്ത്, കണ്ണു തുടച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നീ അതോർത്ത് ദുഃഖിക്കേണ്ട. ഒരർത്ഥത്തിൽ നമ്മൾ രണ്ടു പേരും ഒരുപോലെയാണ്. ഉറ്റവരായി ആരുമില്ലാത്തവർ. നീയെന്നിക്ക് സ്വന്തം മകളെപ്പോലെയാണ്. ഇനിയുള്ള കാലം നിനക്ക് എന്റെ കൂടെ കഴിയാം. യോഗ്യനായ ഒരുവനെ കണ്ടെത്തി, നിന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുംവരെ നീ എന്നെ വിട്ട് എങ്ങോട്ടും പോവരുത്.’

പെൺകുട്ടി സന്തോഷത്തോടെ അതിനു സമ്മതിച്ചു.

‘ആട്ടെ, നിന്റെ പേരെന്താ? എനിക്കു നിന്നെ എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് വിളിക്കേണ്ടേ?’

അമ്മമ്മ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കിതുവരെ പേരിട്ടിട്ടില്ല. അമ്മമ്മയ്ക്കെന്നെ മോളേ എന്നു വിളിച്ചാൽ പോരേ?’

അവളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ. മറ്റുള്ളവർ മകളുടെ പേരു തിരക്കിയാൽ പറയാൻ ഒരു പേരു വേണമല്ലോ. നിന്നെ എനിക്കൊറ്റം കിട്ടിയത് ഭംഗിയുള്ള പുല്ലിന്റെ രൂപത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ട് അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പേരുതന്നെ ഞാൻ നിനക്കിടാം.’

അമ്മമ്മ ആലോചിച്ചു.

‘അതെന്തു പേരാ?’

അവൾക്ക് അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘പുല്ലുകളിലെ രാജ്ഞിയെന്നർത്ഥം വരുന്ന ‘തൂണമണി’യെന്ന പേർ നിനക്ക് ചേരും. എന്തു പറയുന്നു?’

അമ്മമ്മ ചോദിച്ചു.

‘നല്ല പേര്. എനിക്കതു മതി.’

അവൾ തുള്ളിച്ചാടി.

ആ നിമിഷംതന്നെ അമ്മമ്മ പെൺകുട്ടിയുടെ കാതിൽ ആ പേര് മൂന്നു വട്ടം ചൊല്ലിവിളിച്ചു. അങ്ങനെ, ആ പേരിടൽക്കർമ്മവും കഴിഞ്ഞു.

അമ്മമ്മയും തൂണമണിയും രണ്ടുടലും ഒരേ മനസ്സുമായി ജീവിതം തുടർന്നു. രണ്ടാൾക്കും പരസ്പരം പിരിയാനാവാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. അമ്മമ്മ അവളെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ പരിപാലിച്ചു. നല്ല ആഹാരവും പുത്തൻവസ്ത്രങ്ങളും നൽകി. ദിവസംതോറും അവളുടെ സൗന്ദര്യം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. സ്വർണമുടിയുള്ള ആ സുന്ദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചാൽക്കൊള്ളാമെന്ന് പല യുവാക്കൾക്കും തോന്നി. എന്നാൽ, ഇക്കാര്യം അമ്മമ്മയോട് പറയാൻ അവൾക്ക് ധൈര്യം വന്നില്ല.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞതും ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. അമ്മമ്മയും തൂണമണിയും അടുക്കളയിൽ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചിരിക്കെ, പുകക്കുഴലിലൂടെ എന്തോ ഒന്ന് താഴേക്കു വീണു. അമ്മമ്മ അതെടുത്ത് പരിശോധിച്ചു. സ്വർണനിറമുള്ള ഒരുവായിരുന്നു അത്. അതിൽ റഷ്യൻ ഭാഷയിൽ ‘ബെർഗേൻ’ എന്നു കൊത്തിയിരിക്കുന്നു. അത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി അമ്മമ്മ പറഞ്ഞു:

‘ധനികനായ ഏതോ രാജകുമാരന്റെ അമ്പാണിത്. ബെർഗേൻ എന്നത് അയാളുടെ പേരായിരിക്കണം. വന്യമൃഗങ്ങളിലേതിനെയോ ലക്ഷ്യമാക്കിയെച്ച അമ്പ് വഴിതെറ്റി പുകക്കുഴലിലൂടെ വീണതാവാം. നിശ്ചയമായും

അയാൾ ഇതന്വേഷിച്ച് വരാതിരിക്കില്ല. നമുക്ക് കാത്തിരുന്ന് കാണാം.'

ബെർഗേൻ എന്ന പേരിനോട് തൂണമണിക്ക് എന്തോ ഒരുപ്പം തോന്നി യെങ്കിലും അവളത് അമ്മുമ്മയോടു പറഞ്ഞില്ല.

'അകത്താരാണുള്ളത്? എന്റെയൊരു സ്വർണ അമ്പ് നിങ്ങളുടെ പുകക്കുഴൽ വഴി വീടിനകത്തു വീണുപോയി. ദയവായി അതൊന്ന് എടുത്തു തരണം,' ബെർഗേൻ പുറത്തുനിന്നു വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

അമ്മുമ്മയും തൂണമണിയും അതു കേട്ടു. അവളാ അവെടുത്തു കൊടുക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അമ്മുമ്മ വിലക്കി.

'വരട്ടെ, അയാൾ നമ്മുടെ അതിഥിയല്ലേ? ക്ഷമകെട്ട് അകത്തേക്കു വരുവരെ കാത്തിരിക്കൂ.'

പലതവണ വിളിച്ചിട്ടും പ്രതികരണമുണ്ടാകാതെ വന്നപ്പോൾ ബെർഗേൻ ദേഷ്യം വന്നു. അയാൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തു കയറി. അമ്മുമ്മ അവളെ അവിടെ നിർത്തിയിട്ട് ചുമരിന്റെ മറവിൽ ചെന്നിരുന്നു. അകത്തേക്ക് തിടുകക്കത്തിൽ കയറിവന്ന ബെർഗേൻ കൺമുന്നിൽ അതിസുന്ദരിയായ സ്വർണമുടിക്കാരിയെക്കണ്ട് അമ്പരന്നു. ആദ്യദർശനത്തിൽത്തന്നെ ആ രൂപം അയാളുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടി. താനൊരു വിവാഹം കഴിക്കുമെങ്കിൽ അത് ഇവളെത്തന്നെ യായിരിക്കുമെന്ന് ബെർഗേൻ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

തൂണമണിയുടെ അവസ്ഥയും മറ്റൊന്നല്ലായിരുന്നു. ഇത്രയും സുന്ദരനായ മറ്റൊരു യുവാവിനെ തനിക്ക് കണ്ടെത്താനാവില്ലെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. ആ നിമിഷംതന്നെ അവളയാളെ മനസാ വരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ലജ്ജകൊണ്ട് അവളുടെ മുഖം കുമിഞ്ഞു. അവളോട് എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കാൻ നില്ക്കാതെ അയാൾ സ്വർണ അവെടുത്ത് അവിടം വിട്ടുപോയി. അയാൾ കണ്ണിൽനിന്നു മറയുംവരെ അവൾ നോക്കി നിന്നു.

അമ്മുമ്മയ്ക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായെങ്കിലും അവളെ നോക്കി ഒന്ന് ഊറിപ്പിരിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ.

തൂണമണിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളിൽ മുഴുകിയ ബെർഗേൻ രാജകുമാരൻ നായാട്ട് മതിയാക്കി വീട്ടിലെത്തി. കണ്ണടച്ചാലും തുറന്നാലും തെളിയുന്നത് സ്വർണമുടിക്കാരിയുടെ വിസ്മയരൂപം മാത്രം! അവളെ സ്വന്തമാക്കണമെന്ന മോഹവും അവളെ പിരിഞ്ഞതിലുള്ള ദുഃഖാധിക്യവും മുഖം അയാൾ അസ്വസ്ഥനായി. ഊണും ഉറക്കവുമില്ലാതെ അയാൾ അനുദിനം മെലിഞ്ഞുവന്നു. മകന്റെ ഈ ദുരവസ്ഥ രാജാവിനെയും പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു.

'മകനേ, നീയിങ്ങനെയായാൽ എനിക്കെങ്ങനെയെന്ന് സമാധാനത്തോടെ രാജ്യം ഭരിക്കാനാവുക? നിന്റെ പഴയ പ്രസരിപ്പെല്ലാം നഷ്ടമായി. ഇത്രമേൽ നിന്നെ അലട്ടുന്ന കാര്യമെന്താണ്? അതെന്തായാലും എന്തോടു തുറന്നുപറയൂ,' രാജാവ് തൊണ്ടയിടറിപ്പോയിച്ചു.

'പിതാവേ, നായാട്ടിനിടെ ഞാനൊരു കുടിലിൽ സ്വർണമുടിക്കാരിയായ ഒരു സുന്ദരിയെ കണ്ടുമുട്ടി. അവളെക്കുറിച്ച് കൂടുതലൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ, എന്റെ മനസ്സ് അവളിൽ ലയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവളെക്കൂടാതെ എനിക്കിനി ജീവിക്കാനാവില്ല. അവളെയെനിക്ക് ഭാര്യയായി കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചുകളയും!'

ബെർഗേൻ എല്ലാം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

മകനെ പ്രാണനുതൂലും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന രാജാവ് ഉടൻതന്നെ അടുത്ത ചില ബന്ധുക്കളെ വിവാഹാലോചനയുമായി അമ്മുമ്മയുടെ അടുത്തേക്കയച്ചു. അവർ കാട്ടിലെത്തി വൃദ്ധയെയും തൂണമണിയെയും കണ്ടു. അവളുടെ സൗന്ദര്യം അവരെയും അതിശയിപ്പിച്ചു.

'അമ്മുമ്മേ, ഞങ്ങളുടെ രാജകുമാരനെ ഈ സുന്ദരിക്കുവേണ്ടി വിവാഹമാലോചിക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ വന്നത്. അമ്മുമ്മയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അറിയാം. വിവാഹത്തിന് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ അതുകനെ നടത്തണമെന്നും രാജാവിന് ആഗ്രഹമുണ്ട്,' അവർ പറഞ്ഞു.

'മഹാരാജാവിനെ എന്റെ സ്നേഹാമ്പേഷണം അറിയിച്ചാലും. നിങ്ങളുടെ രാജകുമാരനും എന്റെ മകളും ഇതിനകംതന്നെ അനുരാഗബദ്ധരാണ്. സ്നേഹിക്കുന്ന ആത്മാവുകളെത്തമ്മിൽ വേർപിരിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, വിവാഹം നടത്തുന്നതിന് ഞാനൊരു വ്യവസ്ഥ മുന്നോട്ടുവെക്കാം,' അമ്മുമ്മ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

'എന്തു വ്യവസ്ഥ?'

അവർ തിരക്കി.

'എന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുതരുന്നതിനു പകരമായി എനിക്ക് സ്ത്രീധനം കിട്ടണം. നൂറു പശുക്കളെയും നൂറു കുതിരകളെയും സ്ത്രീധനമായി നല്കാൻ നിങ്ങളുടെ രാജാവിന് സമ്മതമാണെങ്കിൽ അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ ഇവരുടെ വിവാഹം നടത്താം,' അമ്മുമ്മ വിശദീകരിച്ചു.

അവർ ഈ വ്യവസ്ഥ രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. മകനുവേണ്ടി രാജ്യഭരണംപോലും വെടിയാൻ തയ്യാറായി നിന്ന രാജാവ് രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെതന്നെ അതിനു സമ്മതം മുളി. അമ്മുമ്മ ചോദിച്ചതിന്റെ ഇരട്ടി പശുക്കളെയും കുതിരകളെയും നല്കാൻ അദ്ദേഹം ഉത്തരവിട്ടു.

സന്തുഷ്ടയായ അമ്മമ്മ വിവാഹത്തിനു സമ്മതിച്ചു.

അങ്ങനെ, അടുത്ത ദിവസംതന്നെ തുണമണിയുടെയും ബെർഗേന്റെയും വിവാഹം അവളുടെ വീട്ടിൽവെച്ച് നടന്നു. രാജാവും മറ്റു ബന്ധുക്കളും വിവാഹാനന്തരം വധുവരന്മാരെ ആശീർവദിച്ച് അന്നുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോയി. ബെർഗേൻ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുടി വധുഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചു. മകൾക്ക് ഉത്തമനായ വരനെ കിട്ടിയതിൽ വൃദ്ധയും സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ, മകളുടെ പൂർവവൃത്താന്തം അവരോ അവളോ രാജകുമാരനോടു പറഞ്ഞില്ല.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞ് ബെർഗേനും തുണമണിയും കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, സർവ്വലംബരദ്യുഷിതയായാണ് അവളിരുന്നത്. പുത്തൻവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ ബെർഗേൻ മറ്റൊരു കുതിരയുടെ പുറത്തിരുന്ന് അവളോടൊപ്പം യാത്ര തുടങ്ങി.

കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കുറുക്കൻ ബെർഗേന്റെ കുതിരയ്ക്കു മുന്നിലെത്തി, അയാളെ പരിഹസിച്ചു. പലവിധത്തിലും അയാൾക്ക് മാർഗതടസ്സം സൃഷ്ടിക്കാൻ കുറുക്കൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതു കണ്ട് കുപിതനായ ബെർഗേൻ കുറുക്കനെ അമ്പയച്ചെങ്കിലും അതു കൊണ്ടില്ല. പലവട്ടം ഒഴിഞ്ഞുമാറിയും ഓരിയിട്ടും കുറുക്കൻ അയാളെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. അവന്റെ ശല്യം തീർത്തിട്ടുതന്നെ വേറെക്കാര്യം എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ തുണമണിയോട് പറഞ്ഞു: 'പ്രാണപ്രിയേ, നീ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പൊയ്ക്കോളൂ. ഈ കള്ളക്കുറുക്കനെ ഒരു പാറം പറിപ്പിച്ച് ഞാൻ പുറകെയെത്താം. ഞാൻ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു യാത്രചെയ്താൽ നിനക്കൊരിക്കലും വഴിതെറ്റില്ല.'

'അങ്ങ് പറഞ്ഞാലും.'

അവൾ കാരോർത്തു.

'നേരേതന്നെ കുറെ ദൂരം യാത്രചെയ്താൽ ഈ വഴി രണ്ടായതിരിയും. ഓരോ വഴിയിലും ഓരോ അടയാളവും കാണാം. ഒരിടത്ത് കീറിത്തോൽ തൂക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മറുവശത്ത് കരടിത്തോലാവും കാണുക. കീറിത്തോലുള്ള വഴിയിലൂടെയേ നീ പോകാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കു ആപത്തു പിണയും.'

അവൾ തലയാട്ടി. ബെർഗേൻ വില്ലു കുലച്ച് കുറുക്കനു പിന്നാലെ പോയി.

അവൾ ആ വഴി മുന്നോട്ടും, കുറെ ദൂരം യാത്രചെയ്ത് അവൾ ആ വഴി രണ്ടായിപ്പിരിയുന്ന ഭാഗത്തെത്തി. അവിടെ കീറിത്തോലും കരടിത്തോലും

കണ്ടെങ്കിലും ഏതുവഴി പോകണമെന്ന് ബെർഗേൻ പറഞ്ഞത് അവൾ മറന്നുപോയി. കരടിത്തോൽ തൂക്കിയ വഴിയിലൂടെ പോകാനാവും ഭർത്താവ് പറഞ്ഞതെന്നു ധരിച്ച് അവൾ അതിലൂടെ കുതിരയോടിച്ചുപോയി. വരാനിരിക്കുന്ന ദൂരങ്ങളുടെ തുടർച്ചയാവും അതെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞതേയില്ല.

ആ വഴിയിലാണ് ഭീമാകാരനായ ഒരു പിശാചും വിരുപയായ മകളും കൂടാരംകെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നത്. മുൻപൊരിക്കൽ കാട്ടിൽ നായാട്ടിനെത്തിയ ബെർഗേനെക്കണ്ട് പിശാചിന്റെ മകൾക്ക് അയാളോട് അനുരാഗം തോന്നിയതാണ്. ആ ആഗ്രഹം നടന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സുന്ദരിയായ മറ്റൊരുവളെ അയാളിപ്പോൾ വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു! അവൾ കോപംകൊണ്ടു വിറച്ചു. നവവധുവിനെ കൊന്നിടായാലും തന്റെ മോഹം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് അവൾ തുണമണിയുടെ വരവും കാത്തു നിന്നു.

അപ്പോഴാണ് ഇതൊന്നുമറിയാതെ തുണമണി വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് അതിലെ വന്നത്. അവളെ കണ്ടതും പിശാചിന്റെ മകൾക്ക് ദേഷ്യം അടക്കാനായില്ല. വളഞ്ഞ ഒറ്റക്കാലും ഒറ്റക്കൈയും ചക്കെണ്ണും ദുർഗന്ധവുമുള്ള ആ സത്വം തുണമണിയെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും വലിച്ച് താഴെയിട്ട്, അവളുടെ തൊലി മുഴുവൻ ഉരിഞ്ഞെടുത്തു. ആ തൊലി സ്വന്തം ദേഹത്തു വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചു! പിന്നെ, തുണമണിയുടെ കുപ്പായവും ആഭരണങ്ങളും അവളണിഞ്ഞു. അവളെ ദൂരേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് പിശാചിന്റെ മകൾ വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കീരിത്തോൽ തൂക്കിയ വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ബെർഗേന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അപ്പോഴേക്കും കള്ളക്കുറുക്കനെ വകവരുത്തി ബെർഗേനും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. അവിടെ നടന്ന ആശ്ചര്യത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾക്ക് യാതൊരു സംശയവും തോന്നിയതേയില്ല.

നവവധുവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ കൊട്ടാരം ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. കുലസ്ത്രീകൾ ആദ്യം കൊട്ടാരത്തിലെത്തുമ്പോൾ സംസാരത്തിനിടയിൽ മുത്തു പൊഴിയുമെന്നും ചവിട്ടുന്നിടത്ത് സ്വർണക്കീരികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നും റഷ്യക്കാർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച് തുണമണിയുടെ വാക്കിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന മുത്തുകൾ കോർക്കാൻ നൂലും സ്വർണക്കീരികളെ എയ്യാൻ അമ്പുമായി പരിചാരകർ പുറകെക്കുടി. എന്നാൽ, അവൾ സംസാരിച്ചപ്പോൾ പോക്കാച്ചിത്തവളകളും നടന്നപ്പോൾ കാട്ടുകീരികളുമാണ് പുറത്തുവന്നത്! രാജാവിന് എന്തോ പത്തികേടു തോന്നിയെങ്കിലും അത് പുറത്തുകാട്ടാതെ വധുവരന്മാരെ സ്വീകരിച്ചു.

രാജകുമാരന്റെ വിവാഹത്തിൽ ആഹ്ലാദം പ്രകടിപ്പിക്കാനായി പ്രജകൾ എല്ലാവരും കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയിരുന്നു. അവർ കുമാരനും കുമാരിയും ആശംസകൾ നേർന്നു. മധുരം വിതരണം ചെയ്ത് അവർ ആഹ്ലാദസ്മൃത്തം ചവിട്ടി. രാജാവ് അവർക്കെല്ലാം വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യനൽകി. അനന്തരം, ബെർഗേൻ നവവധുവിനെയും കൂട്ടി അന്തഃപുരത്തിലേക്കു പോയി.

അതിനിടെ, അമ്മുമ്മയുടെ ഗ്രാമത്തിൽ മറ്റു ചില സംഭവങ്ങളുണ്ടായി. പിശാചിന്റെ മകൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞ തൂണമണി മനംനൊന്ത് വീണ്ടും ഭംഗിയുള്ള പുൽച്ചെടിയിായി മാറി അതേ വയലിൽ നില്പുറപ്പിച്ചു. പശുക്കളുടെ പാൽ വിറ്റ് മടങ്ങും വഴി അമ്മുമ്മ ആ ചെടി കണ്ട് അർഭുതപ്പെട്ടു. ആ ചെടിയും പറിച്ച് അവർ വീട്ടിലേക്കു പോന്നു. വീണ്ടും മൂന്നുതവണ മണികിലുക്കമുണ്ടാവുകയും ഒടുവിൽ പൂല്ല്യ തൂണമണിയിായി മാറുകയും ചെയ്തു! അതു കണ്ട് അമ്പരന്ന അമ്മുമ്മ ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, ഞാനെന്താണ് ഈ കാണുന്നത്? നിന്നെ ഞാൻ ബെർഗേൻ രാജകുമാരന് വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചുകൊടുത്തതല്ലേ? നിങ്ങളൊരുമിച്ച് ഇവിടെനിന്നും കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തതാണ്. എന്നിട്ടുമെന്താണ് നീ പൂല്യായി മാറി വയലിൽത്തന്നെയെത്തിയത്?’

‘അതൊരു ദുരന്തകഥയാണ് അമ്മുമ്മേ.’

അവൾ തൊണ്ടയിടി പിശാചിന്റെ മകൾ ചെയ്ത കൊടുംചതിയുടെ കഥ അമ്മുമ്മയെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ അവർ അതെല്ലാം കേട്ടുനിന്നു.

‘ആട്ടെ, ഇനിയെന്താണ് നിന്റെ പരിപാടി? പഴയപോലെ എന്റെ മകളായി ഇവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞാൽ മതിയോ?’

അമ്മുമ്മ ചോദിച്ചു.

‘അതു പോരാ. ആ കൊച്ചുപിശാച് കൂടെയുള്ള കാലത്തോളം ബെർഗേൻ രാജകുമാരന്റെ നില അപകടകരമാണ്. അവളുടെ ആശ്ചര്യം എങ്ങനെയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കണം. പറ്റിയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായി വീണ്ടും കഴിയണമെന്നും എനിക്ക് മോഹമുണ്ട്. അതിന് അദ്ദേഹത്തെ ഇനിക്കാണുമോ എന്നുപോലും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.’

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അമ്മുമ്മ അവളെ മാറോടു ചേർത്ത് പറഞ്ഞു:

‘മോള് സങ്കടപ്പെടരുത്. എല്ലാം ശരിയാവും.’

ആ പ്രതീക്ഷയിൽ അവളവിടെ താമസം തുടങ്ങി.

തൂണമണി വീണ്ടും മനുഷ്യരൂപം പ്രാപിച്ച കാര്യം അവളുടെ വെള്ളക്കുതിര ദിവ്യദൃഷ്ടികൊണ്ടറിഞ്ഞു. ആ കുതിര രാജാവിനെ സമീപിച്ച് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും മനുഷ്യഭാഷയിൽ വിവരിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ട് അമ്പരന്നുനിന്ന രാജാവിനോട് കുതിര പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, പിശാചിന്റെ മകൾ കുമാരനോട് എന്തെങ്കിലും അതിക്രമം കാട്ടുംമുൻപ് അവളെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് ഓടിക്കണം. ഇക്കാര്യം ബെർഗേൻ കുമാരൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.’

രാജാവ് ഇതെല്ലാം മകനോട് വിശദീകരിച്ചു. തന്റെ ഭാര്യയായി കൂടെയുള്ളത് ദുഷ്ടയായ പിശാചിന്റെ മകളാണെന്നറിഞ്ഞ് അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു. തന്റെ മനംകവർന്ന തൂണമണിക്ക് നേരിട്ട ദുരന്തം അയാളെ വേദനിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും അവൾ പുനർജനിച്ച് അമ്മുമ്മയുടെ കുടിലിലുണ്ടെന്ന അറിവ് അയാൾക്ക് നേരിയ ആശ്വാസം പകർന്നു.

രാജാവും രാജകുമാരനും ചേർന്ന് പിശാചിന്റെ മകളെ ആട്ടിയിറക്കാനുള്ള വഴികൾ ആലോചിച്ചു. എന്നാൽ, ഈ ആലോചനകൾ മണത്തറിഞ്ഞ പിശാചിന്റെ മകൾ തന്റെ വികൃതരൂപത്തിൽ അവരെ തിന്നാനായി പാഞ്ഞെത്തി. ബെർഗേൻ അവളുടെ വളഞ്ഞ ഒറ്റക്കാലിൽ പിടിച്ച് ചൂഴ്ന്നി കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ദേഷ്യം തീരാതെ അവളെ കുതിരവാലിൽക്കെട്ടി ഓടിച്ചുവിട്ടു. അടുത്തനിമിഷം അവളുടെ അളിഞ്ഞ ദേഹം ഇഴജന്തുക്കളായി മാറി. ഈ തക്കത്തിന് ബെർഗേൻ അവയെ പിടികൂടി തീക്കുണ്ഡത്തിലെറിഞ്ഞ് കൊന്നു! അങ്ങനെ അവളുടെ ശല്യം എന്ന നേക്കുമായി അവസാനിച്ചു.

തൂണമണിയെ കാണാനുള്ള തിടുക്കത്തോടെ ബെർഗേൻ അമ്മുമ്മയുടെ കുടിലിൽ വീണ്ടുമെത്തി. അവർ തമ്മിലുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ പരസ്പരം പറഞ്ഞുതീർത്തു. ആ പുനഃസമാഗമം ഇരുവർക്കും സന്തോഷം പകർന്നു. വൃദ്ധയുടെ സമ്മതത്തോടെ ബെർഗേൻ തൂണമണിയെയും കൂട്ടി, വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ബെർഗേന്റെ ബന്ധുക്കളും പരിചാരകരും അവർക്ക് കൊട്ടാരത്തിൽ ഹൃദ്യമായ സ്വീകരണം നൽകി. തൂണമണി അവരോടൊപ്പം സ്നേഹമസൃണമായ രീതിയിൽ സംസാരിച്ചു. അവളുടെ ഓരോ വാക്കിനും അമൂല്യമായ മുത്തുകൾ നിലത്തു ചിതറി! പരിചാരികമാർ അവ പെറുക്കിയെടുത്ത് മാല കോർത്തു. ഓരോ കാലടിയിലും സ്വർണക്കീതികൾ പുറത്തുവന്നു! ഭടന്മാർ അവയെ അമ്പെയ്തു പിടിച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ട് രാജാവിനും സന്തോഷമായി.

കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ഒരു ദൃഢസ്വപ്നപോലെ കരുതി, രാജാവ് പ്രജകൾ

കൈലാസം വീണ്ടും വിഭവസമൃദ്ധമായ സദൃശ നൽകി. സന്തുഷ്ടരായ അവർ രാജകുമാരനും കുമാരിയ്ക്കും ദീർഘായുസ്സ് നേർന്നു.

ബെർഗേനും തൃണമണിയും ദീർഘകാലം ആ കൊട്ടാരത്തിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. രാജാവിന്റെ കാലശേഷം ബെർഗേൻ രാജപദവി യേറ്റ്, ജനക്ഷേമകരമായ രീതിയിൽ ഭരണം നടത്തി. അവർക്ക് യഥാകാലം മക്കളും പേരക്കുട്ടികളുമുണ്ടായി. അവരുടെ സന്തതിപരമ്പരകളും പെറ്റുപെരുകി.

ആ പരമ്പരയിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു കണ്ണി തന്റെ മുതുമുത്തച്ഛന്റെ ഈ കഥ ഇന്നും കേട്ടാസ്വദിക്കുന്നുണ്ടാവണം, ആ പാരമ്പര്യം തിരിച്ചറി യുന്നില്ലെങ്കിൽക്കൂടി...!

കരടിയെ സഹായിച്ച അണ്ണാൻ

വളരെക്കാലം മുൻപ് ഒരു കാട്ടിൽ ഒരു കരടിയുണ്ടായിരുന്നു. താനൊരു സുന്ദരനും ധീരനും സമർഥനുമാണെന്ന് അവൻ സ്വയം വിശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മറ്റുള്ളവരെ പൂച്ചത്തോടെയാണ് കരടി കണ്ടിരുന്നത്. അവരെല്ലാം തന്റെ മുന്നിൽ നിസ്സാരന്മാരാണെന്ന് അവർ കരുതി.

ഒരുനാൾ, കരടി കാട്ടിലെ ഒരു ഓക്കുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കിടക്കുക യായിരുന്നു. അന്നു രാവിലെ മുതൽ യാതൊന്നും കഴിക്കാത്തതിനാൽ അവൻ നല്ല വിശപ്പു തോന്നി. വിശപ്പടക്കാൻ യാതൊന്നും അവിടെ കണ്ട തുമില്ല. വിശപ്പ് കടിച്ചമർത്തിക്കിടന്ന് അവനെപ്പോഴോ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഈ സമയത്ത് ഒരു അണ്ണാറക്കണ്ണൻ ഓക്കുമരത്തിന്റെ കൊമ്പുകളി ലൂടെ ഓടിയും ചാടിയും കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ദേഹത്ത് മൂന്നു വര കളുള്ള അണ്ണാന്റെ കളികൾ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിക്കിടന്നാണ് കരടി ഉറങ്ങിയതുതന്നെ. എന്നാൽ ഓട്ടത്തിന്റെയും ചാട്ടത്തിന്റെയും രസത്തി നിടയിൽ അണ്ണാൻ കരടിയെ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

ചെറുതും വലുതുമായ കൊമ്പുകളിൽ ചാടിമറിഞ്ഞ് അണ്ണാറക്കണ്ണൻ കളി തുടർന്നു. അവൻ വല്ലാത്ത ഹരം തോന്നി. അവൻ ഒരു മരക്കൊമ്പിൽനിന്ന് അഭ്യാസി കണക്കെ താഴെയുള്ള കൊമ്പുകളിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. ഭൗമഭാഗ്യവശാൽ അതൊരു പുതലിച്ച കൊമ്പായിരുന്നു. അണ്ണാൻ വന്നുവീണതും വലിയ ശബ്ദത്തോടെ മരക്കൊമ്പ് ഒടിഞ്ഞതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. അവനത് ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ 'ധിം' എന്ന് താഴോട്ട്. ചെന്നുവീണതോ, താഴെ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന കരടിയുടെ കാലുകൾക്കിടയിലും.

കരടി തെട്ടിയുണർന്ന് വലിയവായിൽ അലറി. സംഭവിച്ചതെന്തെന്ന് അവനു മനസ്സിലായില്ല. അവൻ കണ്ണു തിരുമ്മി നോക്കിയപ്പോഴാണ് അണ്ണാൻ പറ്റിച്ച പണിയാണിതെന്ന് ബോധ്യം വന്നത്. ഒന്നിലേറെ കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് കരടിക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. ഒന്ന് തന്റെ സുഖകരമായ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിന്. മറ്റൊന്ന് വിശന്ന് വലഞ്ഞിരിക്കുന്ന തന്റെ ദേഹത്തു വീണ് വേദനിപ്പിച്ചതിന്. അവൻ അണ്ണാനെ പിടികൂടി പറഞ്ഞു:

'ങ്ഹും, നിന്റെ അഹങ്കാരത്തിനുള്ള ശിക്ഷ ഞാൻ തരുന്നുണ്ട്. വയറ്റിൽ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കെ താൽക്കാലികാശ്വാസത്തിന് ഒരണ്ണാൻ വയറ്റിലെത്തിയാലും ധാരാളം.'

അതു കേട്ട് അണ്ണാൻ ഭയന്നു. അവൻ തൊഴുകുകയോടെ അപേക്ഷിച്ചു.

'കരടിപ്പേട്ടാ, ഇത്തവണത്തേക്ക് മാപ്പാക്കണം. ചേട്ടൻ താഴെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന കാര്യം ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ചാട്ടത്തിനിടയിൽ കൊമ്പൊടിഞ്ഞുവീണതാണ്. എന്നെ തിന്നാൽ ചേട്ടനെത്താവാനാണ്? ചേട്ടന്റെ നാവിൽപ്പറ്റാൻ പോലുമുണ്ടോ ഞാൻ? എന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ മറ്റൊരവസരത്തിൽ എനിക്ക് ചേട്ടനെ സഹായിക്കാൻ പറ്റിയേക്കും.'

കരടി അതു കേട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അണ്ണാനെ പരിഹസിച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു:

'ഇതു നല്ല കഥ! ബലവാനായ എന്നെ നിസ്സാരനായ നീ സഹായിക്കാമെന്നോ? വേറാരും ഇതു കേൾക്കണ്ട. നീ ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഞാൻ വെറുതെ വിടുന്നു. മേലാൽ എന്റെ കൺമുനയിൽ വന്നുപോകരുത്. വലിയവായിലുള്ള ഈ വർത്തമാനവും വേണ്ട. പൊയ്ക്കോ.'

കരടി അണ്ണാനെ ഒരൊറ്റയേറ്റ് ഭാഗ്യവശാൽ അവൻ ചെന്നുവീണത് ഉണങ്ങിയ കരിയിലകളുടെ പുറത്താണ്. അവനെഴുന്നേറ്റ് ദേഹത്തെ പൊടിയും തട്ടി നടന്നു.

വയറിന്റെ കാളലടക്കാൻ വല്ലതും അന്വേഷിക്കാമെന്നു കരുതി കരടി എഴുന്നേറ്റുനടന്നു. പെട്ടെന്ന് അടുത്തെവിടെനിന്നോ ചോരയുടെ മണം തോന്നി. അവൻ മുഖമുയർത്തി നടന്നു. അപ്പോഴാണ് കുറച്ച് ദൂരെയായി ചോരയിറുന്ന ഒരു ഇറച്ചിക്കഷ്ണം! അവൻ അങ്ങോട്ടോടി.

സാമാന്യം വലിപ്പമുണ്ട് ആ ഇറച്ചിക്കഷണത്തിന്. തന്റെ വിശപ്പ് കണ്ടറിഞ്ഞ് സാക്ഷാൽ ഈശ്വരൻതന്നെ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചതാവും അതെന്ന് അവനു തോന്നി. വരുംവരായ്കകളൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കരടി ആ മാംസക്കഷണത്തിൽ ഒറ്റക്കടി!

അപ്പോൾ തന്റെ കാലിനടിയിൽ എന്തോ അനങ്ങുന്നതുപോലെ കരടിക്കു തോന്നി. അത്ര കാര്യമാക്കാതെ അവൻ ഇറച്ചിക്കഷ്ണം മുഴുവൻ അകത്താക്കി. പിന്നെ, തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ ഭാവിച്ചു. സംഗതി കൃഴപ്പമായെന്ന് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവനു മനസ്സിലായത്. നായാട്ടുകാർ വിരിച്ചിട്ട വലയുടെ കണ്ണികൾ തന്റെ ദേഹത്ത് മുറുകുന്നത് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു! മൃഗങ്ങളെ വലയിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനായി അവർ വെച്ച മാംസക്കഷണമാണ് താനിപ്പോൾ തിന്നത്.

അപ്പോഴേക്കും കരടി മുഴുവനായും വലയ്ക്കുള്ളിലായിരുന്നു. വലക്കണ്ണികൾ മുറുകി ദേഹം വേദനിച്ചപ്പോൾ അവനുറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ആ കരച്ചിൽ കാട്ടിലെങ്ങും മുഴങ്ങി. അണ്ണാൻ അതിനകം വളരെയൊന്നും ദൂരത്തെത്തിയിരുന്നില്ല. അവനും കരടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. തന്നെ വിട്ടുയച്ച കരടിക്ക് എന്തോ അത്യാപത്ത് പിണഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കി അണ്ണാൻ വേഗം വന്ന വഴിയേ പാഞ്ഞു.

അണ്ണാൻ ഓക്കുമരത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ, കരടി വലയ്ക്കുള്ളിൽ കിടന്ന് പുളയുന്നു! അവൻ ഓടിയടുത്തെത്തി കരടിയോട് പറഞ്ഞു:

'കരടിപ്പേട്ടാ, കരയണ്ട. നായാട്ടുകാർ എത്തുംമുമ്പേ ഞാൻ ചേട്ടനെ രക്ഷപ്പെടുത്താം. ചേട്ടൻ കരച്ചിലൊന്നു നിർത്തി അനങ്ങാതിരുന്നാൽ മതി.'

രക്ഷപ്പെടാമെന്ന മുഴുവൻ പ്രതീക്ഷയും നഷ്ടപ്പെട്ട കരടിക്ക് അണ്ണാന്റെ വാക്കുകൾ ആശ്വാസമായി. എന്നാൽ, ഇത്തിരിപ്പോന്ന അവനെത്തു ചെയാനാവും എന്ന് കരടിക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടായില്ല.

'അണ്ണാനേ, നീയെങ്ങനെയാണ് എന്നെ രക്ഷിക്കുക?'

കരടി ക്ഷീണിച്ച സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

'കാണാൻ പോണ പുരം പറഞ്ഞറിയിക്കണോ?'

ഇതും പറഞ്ഞ് അണ്ണാൻ തന്റെ മുർച്ചയേറിയ പല്ലുകൾകൊണ്ട് വലയുടെ കണ്ണികൾ കടിച്ചു മുറിച്ചു. കുറച്ചുനേരത്തെ പരിശ്രമംകൊണ്ട് വല

ഒന്നാകെ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു. ദേഹം കൂടഞ്ഞ് കരടി പുറത്തുവന്നു.

കരടിയും അണ്ണാനും മുഖാമുഖം നോക്കി.

‘നന്ദിയുണ്ട് ചങ്ങാതി. നീയിപ്പോൾ വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ നായാട്ടുകാരുടെ കൈയിലകപ്പെട്ടേനെ.’

‘കരടിപ്പേട്ടാ, ബാഹ്യമായ ചെറുപ്പം വെച്ച് ആരെയും കുറച്ചുകാണരുത്. നിസ്സാരന്മാർക്കായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ ബലവാന്മാരെക്കാൾ സഹായം ചെയ്യാനാവുക.’

അണ്ണാൻ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞ് മരക്കൊമ്പിലേക്ക് ഓടിക്കയറിപ്പോയി. തിരിഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ കരടിയുടെ മുഖത്ത് അല്പം ഇളിഭ്യത ബാക്കിനിന്നു. അപ്പോൾ ദൂരെനിന്ന് നായാട്ടുകാരുടെ കാലടിശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു.

(ഇത്തരം പരോപകാരകഥകൾ മിക്ക ഭാഷകളിലെയും നാടോടിക്കഥകളിൽ സാധാരണമാണ്. ഭാരതത്തിലെതന്നെ വേട്ടക്കാരന്റെയും ഉറുമ്പിന്റെയും പാമ്പിന്റെയും പ്രശസ്തമായ കഥ ഓർക്കുക.)

നിലമുഴുത ഈച്ച

പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. കഠിനാധ്വാനിയായ അയാൾക്ക് രണ്ട് ഉൾരൻ കാളകൾ സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ദിവസേന രാവിലെ അയാൾ കാളകളെയുംകൊണ്ട് വയലിലെത്തി ഉച്ചകഴിയുംവരെ നിലമുഴുത. സ്വന്തം കൃഷിയിടത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആ ഗ്രാമത്തിലെ മുഴുവൻ വയലുകളും ഉഴുതിരുന്നത് അയാളാണ്. ഏതു ജോലിയും കർഷകനെ ഏല്പിക്കാമെന്ന നിലമുടമകളുടെ വിശ്വാസമായിരുന്നു അതിനു കാരണം. അങ്ങനെ നിലമുഴുതു കിട്ടുന്ന ജോലികൊണ്ടാണ് കർഷകൻ ഭാര്യയും കുട്ടികളുമടങ്ങിയ തന്റെ കുടുംബത്തെ പോറ്റിവന്നത്.

തനിക്കും കുടുംബത്തിനും ഭക്ഷണത്തിനു വകനല്കുന്ന കാളകളെ കർഷകൻ നന്നായി പരിപാലിച്ചു. ഉഴവു കഴിഞ്ഞ് അവയെ നന്നായി കുളിപ്പിക്കുന്നതിലും വീട്ടിലെത്തിയശേഷം ആഹാരവും വെള്ളവും കൊടുക്കുന്നതിലും അയാളൊരിക്കലും വീഴ്ച വരുത്തിയില്ല. കാളകൾ തളർന്നാൽ തന്റെ കുടുംബം പട്ടിണിയിലാവും എന്ന ബോധ്യം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. നിലമുഴുത്തപ്പോലും അയാൾ അവയെ തല്ലി വേദനിപ്പിച്ചില്ല.

ഈ സ്നേഹം കാളകൾ കർഷകനോടും കാണിച്ചു.

കലപ്പ തോളിൽ വെച്ച്, കാളകളെ കർഷകൻ വയലിലേക്ക് തെളിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നത് ഒരു മടിയനീച്ച ദിവസേന കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. തടിച്ചുകൊഴുത്ത കാളകളുടെ ചോര കുടിക്കണമെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മേലനങ്ങൾ മടിച്ച് അതിനു തുനിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ, ഒരുനാൾ ഈച്ചയ്ക്ക് വല്ലാതെ ദാഹിച്ചു. കുറെ നേരമായി തിന്നാനോ കുടിക്കാനോ യാതൊന്നും അവനു കിട്ടിയില്ല. വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് അവന്റെ ശരീരം കൂഴഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ്, കർഷകൻ പതിവുപോലെ കാളകളെയുംകൊണ്ട് ആ വഴി വന്നത്. അതു കണ്ട് ഈച്ചയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ഇന്നും മടിപിടിച്ചിരുന്നാൽ താൻ ചത്തുപോകുമെന്നു തോന്നിയ അവൻ പറന്ന് കാളകളിലൊന്നിന്റെ വാലിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഒരീച്ച വാലിലിരുന്ന് കാള അറിഞ്ഞതേയില്ല. അതിനിടയിൽ ഈച്ച തന്റെ സുചിക്കൊന്ന് കുത്തിയിറക്കി കാളയുടെ വാലിൽനിന്ന് ചോരയുറ്റിക്കുടിച്ചു. ചുടുചോര അകത്തു ചെന്നതും അവന്റെ ക്ഷീണം നന്നായി കുറഞ്ഞു.

കർഷകനും കാളകളും വയലിനടുത്തെത്തി. കർഷകൻ കാളകളുടെ കഴുത്തിൽ നുകം വെച്ചപ്പോൾ ഈച്ച കാളവാലിൽനിന്നും പറന്നുയർന്ന് അടുത്തൊരു ചെടിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. കാളകൾ നിലമുഴുന്നത് കണ്ടു രസിച്ച് അവൻ അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. ചോര കുടിച്ചു വയറു നിറഞ്ഞതിനാൽ കുറച്ചു നേരം അവനൊന്നു മയങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഉച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കർഷകൻ ഉഴവു നിർത്തി. അയാൾ കാളകളെ അഴിച്ചുവിട്ടു. അവ വരമ്പിലെ പച്ചപ്പല്ല് കറുമുറാ തിന്ന് വിശപ്പു മാറ്റി. കർഷകൻ അതിനുശേഷം കാളകളെ അടുത്തുള്ള കൂളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി തേച്ചു കുളിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, കലപ്പ തോളിൽ വെച്ച്, അവയെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ഉറച്ചെടവിലിരുന്ന ഈച്ച ഇതു കണ്ടു. അവൻ കണ്ണുതിരുമ്മി പറന്നുയർന്ന് കാളയുടെ വാലിൽ ചെന്നിരുന്നു. വയറ്റിൽ അല്പം സ്ഥലം ബാക്കിയുള്ളതിനാൽ അവൻ വീണ്ടും കാളയുടെ ചോരയുറ്റിക്കുടിച്ചു. അതും കാള അറിഞ്ഞില്ല. അവരങ്ങനെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ മടിയനീച്ചയുടെ ചങ്ങാതിയായ മറ്റൊരീച്ച എതിരെ പറന്നുവന്നു. കാളയുടെ വാലിൽ കടിച്ചിരിക്കുന്ന മടിയനീച്ചയെക്കണ്ട് അവൻ അർജുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഏത് ചങ്ങാതി, നീയിതെവിടെയായിരുന്നു ഇതുവരെ?’

‘അതോ? നിനക്കെന്താ മുഖത്ത് കണ്ണില്ലേ? ഞാനും ഈ കാളകളും

നിലമുഴുതിട്ട് വരികയാണെന്ന് കണ്ടാലറിഞ്ഞുകൂടേ?’

മടിയനീച്ച കോപം നടിച്ച് ചോദിച്ചു.

അതു കേട്ട് ചങ്ങാതിയീച്ച പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അത് മടിയനീച്ചയ്ക്ക് അത്ര രസിച്ചില്ല.

‘നീയെന്തിനാ ഇങ്ങനെ ചിരിക്കുന്നത്?’

മടിയനീച്ച മുഖം കോട്ടി.

‘നിന്റെ വലിയവായിലെ വർത്തമാനം കേട്ട് ചിരിച്ചതാണ് ചങ്ങാതി. ഉഴവു കഴിഞ്ഞ് വരികയാണെന്ന് എനിക്ക് നിങ്ങളെ കണ്ടപ്പോഴേ മനസ്സിലായി. കാളകളുടെ ഉഴവ് ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരീച്ച നിലമുഴുന്നത് ഞാനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ, നാവുകൊണ്ട് നിലമുഴാൻ നീ മിടുന്നതാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതോർത്തിട്ട് എനിക്ക് ചിരിയടക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.’

ചങ്ങാതിയീച്ച വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

അതു കേട്ട് മടിയനീച്ച നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തി.

കൊല്ലക്കുടിയിലെ ചെകുത്താൻ

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നല്ലവനായ ഒരു കൊല്ലനും അയാളുടെ ഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. നിശ്ചയമായും അവർ കഥയുടെ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചുപോയവരാണ്. അവർക്ക് കഥ തുടങ്ങുന്ന കാലത്ത് ആറു വയസ്സുള്ള ഒരു മകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. സമർത്ഥനായ ആ മകൻ വളർന്ന് യുവാവായപ്പോൾ നല്ലവളായ ഒരു കൊല്ലത്തി പെണ്ണിനെ വിവാഹം കഴിച്ചു. സാദാവികമായും അവർക്ക് മക്കളും പിറന്നു. അവരിപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവുമോ? കൃത്യമായി പറയാനാവില്ല. എന്നാലും ഒരു കാര്യം തീർത്തുപറയാം. മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവർ ഇപ്പോഴുമുണ്ടാവും. കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറയാവുന്ന മറ്റൊന്നുണ്ട്. അവരോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെകുത്താൻ ഇന്നും ജീവനോടെയുണ്ടാവും. കാരണം, ചെകുത്താന്മാർക്ക് മരണമില്ലല്ലോ!

നല്ലവനായ കൊല്ലൻ ഭാര്യയ്ക്കും മകനുമൊത്ത് ചെറിയ വീട്ടിലായിരുന്നു താമസം. വീട്ടിൽനിന്നും അധികമൊന്നും അകലെയായിരുന്നില്ല

കൊല്ലന്റെ പണിയാല, ദിവസേന അയാൾ അവിടെപ്പോയി കഠിനമായി ജോലിചെയ്ത്, സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട വരുമാനം ഉണ്ടാക്കിവന്നു. ദൈവ വിശ്വാസിയായിരുന്ന കൊല്ലൻ ഭാര്യയോടൊത്ത് ഞായറാഴ്ചകളിൽ പള്ളിയിൽപ്പോയി ഉള്ളഴിഞ്ഞ് പ്രാർഥിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. മകൻ പക്ഷേ, ഇതിലൊന്നും താല്പര്യം കാട്ടിയില്ല.

ഒരു നാൾ, കൊല്ലൻ തിരുരൂപത്തിനു മുന്നിൽ നിന്ന് ഉള്ളൂരുകി പ്രാർഥിക്കുകയായിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങവേ, പള്ളിയുടെ ഭിത്തിയിൽ അന്ത്യവിധിയുടെ ഹൃദയമായ ഒരു ചിത്രം തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. പ്രാർഥനാനിരതമായ മനസ്സോടെ അയാൾ കുറെനേരം അതു നോക്കി നിന്നു. തൊട്ടടുത്തുള്ള മറ്റൊരു ചിത്രത്തിലേക്കായി പിന്നീടയാളുടെ ശ്രദ്ധ. അതൊരു ചെകുത്താന്റെ ചിത്രമായിരുന്നു. ആ ചെകുത്താന്റെ മുഖത്ത് അസാമാന്യമായ ഒരു തേജസ്സ് കളിയാടുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ആ രൂപം അയാളുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നു.

പള്ളിയിൽനിന്ന് മടങ്ങിയ കൊല്ലൻ നല്ലൊരു ചിത്രകാരനെയും കൂട്ടിയാണ് വീട്ടിലെത്തിയത്. പള്ളിയുടെ ഭിത്തിയിൽ താൻ കണ്ട ചെകുത്താന്റെ രൂപം കൊല്ലൻ അയാൾക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. ആ രൂപവും ഭാവവും വശ്യതയും ഒട്ടും ചോരാതെയായിരുന്നു വിവരണം. ചിത്രകാരൻ വളരെവേഗം അത് മനസ്സിലേക്ക് ആവാഹിച്ചെടുത്തു. തന്റെ വീടിന്റെ മുൻവശത്തെ ചുമരിൽത്തന്നെ ചെകുത്താനെ വരയ്ക്കണമെന്ന് കൊല്ലൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഭാവനാശാലിയായ ചിത്രകാരൻ കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് ചുമരിൽ ചെകുത്താനെ വരച്ചു. പിന്നെ, കൊല്ലനോട് ചോദിച്ചു:

‘എങ്ങനെ?’

‘അദ്ഭുതം! ഞാൻ പള്ളിയിൽ കണ്ട അതേ ചെകുത്താൻതന്നെ! തെല്ലും കൂടുതലുമില്ല, കുറവുമില്ല.’

കൊല്ലൻ അദ്ഭുതംകുറി. നല്ല പ്രതിഫലം നൽകി അയാൾ ചിത്രകാരനെ മടക്കിയയച്ചു.

ചുമരിൽ ചെകുത്താന്റെ ചിത്രം വെറുതെ വരച്ചുവെക്കുകയല്ല കൊല്ലൻ ചെയ്തത്. സാത്വികഭാവം തികഞ്ഞ ആ ചെകുത്താൻ അർഹമായ ആദരവു നൽകാനും അയാൾ തയ്യാറായി. ദിവസേന രാവിലെ പണിയാലയിലേക്ക് പോകുമ്പോഴും അവിടെനിന്ന് മടങ്ങുമ്പോഴും അയാൾ ചെകുത്താന്റെ ചിത്രത്തിനുമുന്നെ കൈയ്യുയർത്തി അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. ഇത് ചെകുത്താനെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ചെകുത്താനെ വന്ദിക്കാതെ ഒരു ദിവസംപോലും അയാൾ ജോലി തുടങ്ങിയില്ല. കർത്താവിന് അനുകൂലമായ സമീപനമാണ് ചെകുത്താനുള്ളത് എന്ന

തിരിച്ചറിവായിരുന്നു അതിനു പിന്നിൽ.

ചെകുത്താത്താരുടെ കുട്ടത്തിലും അപൂർവ്വം നല്ലവരുണ്ടല്ലോ? തന്നോടുള്ള നല്ല പെരുമാറ്റത്തിനു പകരമായി ചെകുത്താൻ കൊല്ലാനും പലതും ചെയ്തുകൊടുത്തു. അതിനു പിന്നിൽ ചെകുത്താനാണെന്ന് അയാൾ അറിഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രം.

ഇങ്ങനെ, കൊല്ലാനും ചെകുത്താനും പരസ്പരം ബഹുമാനിച്ച് പത്തുവർഷം കടന്നുപോയി. പെട്ടെന്നൊരുനാൾ കൊല്ലൻ രോഗം ബാധിച്ചു മരിച്ചു! ആ ദുഃഖം താങ്ങാനാവാതെ കൊല്ലത്തിയും ഹൃദയം പൊട്ടി മരിച്ചു. കൊല്ലന്റെ മകൻ വളർന്ന് യുവാവായിരുന്നു അക്കാലത്ത്. കുടുംബത്തിൽ തനിച്ചായ അവൻ പിതാവിന്റെ പണിയാല ഏറ്റെടുത്ത് നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. കൊല്ലപ്പണിയുടെ ബാലപാഠങ്ങൾ മുഴുവൻ അവൻ പിതാവിൽനിന്ന് വശത്താക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കൊല്ലന്റെ മകന് എന്തുകൊണ്ടോ ചെകുത്താന്റെ ചിത്രത്തോട് തെല്ലും മമത തോന്നിയില്ല. മാത്രമല്ല, അതിനോട് വല്ലാത്ത ദേഷ്യവും അവനുണ്ടായി. പിതാവ് വരപ്പിച്ചതാണല്ലോ എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അവനതിന്റെ പുറത്ത് ചായം തേച്ച് ചിത്രം മാച്ച്ച്ചില്ലെന്നു മാത്രം. ദിവസേന പണിയാലയിലേക്ക് പോകുമ്പോഴും അവിടന്ന് മടങ്ങുമ്പോഴും ചെകുത്താന്റെ ചിത്രത്തെ വണങ്ങുന്നതിനു പകരം തന്റെ ഭീമൻ ചുറ്റികകൊണ്ട് ചിത്രത്തിൽ മൂന്നു തവണ ഇടിക്കാനാണ് അവൻ തയ്യാറായത്. ദിവ്യവീരുന്നിന്റെ നാൾ അവൻ പള്ളിയിൽ പോയി വിശുദ്ധരുടെ ഛായാചിത്രങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ കുന്തിരിക്കം കത്തിച്ചു. തിരികെ വീട്ടിലെത്തി ചെകുത്താന്റെ ചിത്രത്തിലേക്ക് നീട്ടിത്തുപ്പി! ചുറ്റികകൊണ്ട് പതിവ് പ്രഹരം മുടക്കാനും അവൻ തയ്യാറായില്ല.

ക്ഷമാശീലനും നല്ലവനുമായിരുന്നു ചെകുത്താനെങ്കിലും എല്ലാത്തിനുമില്ലേ ഒരു പരിധിയൊക്കെ? തന്റെ ചിത്രത്തോട് കൊല്ലന്റെ മകൻ കാട്ടുന്ന അനാദരവ് ചെകുത്താൻ കുറേക്കാലം സഹിച്ചു. എന്നാൽ, തന്റെ മുഖത്ത് തുപ്പുക കൂടി ചെയ്തതോടെ ചെകുത്താന്റെ ക്ഷമകെട്ടു. ചെകുത്താൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ഒഹും, ഇവന്റെ അഹങ്കാരം അതിരുകടക്കുന്നു! ക്ഷമയുടെ നെല്ലിപ്പടിവരെ ഞാൻ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇവന്റെ അഹന്ത തീർക്കാൻ നല്ലൊരു വഴി കണ്ടേ തീരൂ.’

കുറച്ചുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം ചെകുത്താൻ ഒരു പദ്ധതി കണ്ടെത്തി. അയാൾ ഒരു സുന്ദരനായ ബാലന്റെ വേഷത്തിൽ കൊല്ലന്റെ മകനെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘അമ്മാവോ, അങ്ങേക്ക് മംഗളം!’

‘നന്ദി കൂട്ടി, നീയാരാണ്? നിന്നെ മുൻപിവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനാദ്യമായാണ് ഇവിടെ. ആരോരുമില്ലാത്ത ഒരനാഥബാലനായ ഞാൻ ഒരു ജോലിയന്വേഷിച്ച് വന്നതാണ്. അമ്മാവന്റെ ആലയിൽ എന്നെയൊരു സഹായിയായി കൂട്ടാമോ? എനിക്ക് അത്യാവശ്യം പണി കണ്ടെല്ലാം അറിയാം. കൽക്കരി കത്തിക്കാനും ഉല ഊതാനുമൊക്കെ എനിക്കാവും,’ ചെകുത്താൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

‘ശരി. നീയെന്റെ കൂടെ കൂടിക്കോളൂ.’

അവൻ തലയാട്ടി.

അന്നു മുതൽ ചെകുത്താൻ പണിയാലയിൽ അവന്റെ സഹായിയായിത്തീർന്നു. വളരെവേഗം അവന്റെ വിശ്വസ്തസഹായിയായി ചെകുത്താൻ മാറി. അവനിലെങ്കിലും പണിയാലയിലെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെകുത്താൻ തനിയെ നോക്കി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, പണിയാലയിൽ ചെകുത്താൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും പടുവുദ്ധനായ ഒരു ധനിക അതിലേ വന്നു. അവരെ കണ്ടമാത്രയിൽ ചെകുത്താൻ ഓടിപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘അമ്മുമ്മേ, അമ്മുമ്മയ്ക്ക് ചെറുപ്പക്കാരിയാവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ഞാനാ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതരാം.’

അതു കേട്ട് വൃദ്ധ തരിച്ചുനിന്നു.

‘എന്ത്? വൃദ്ധയെ ചെറുപ്പക്കാരിയാക്കാമെന്നോ? എവിടെയെങ്കിലും കേട്ടുകേൾവിയുള്ള കാര്യമാണോ ഇത്? ഈ ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ നിന്റെ മനസ്സിന് സമനില തെറ്റിയോ?’ അവർ ചോദിച്ചു.

‘വെറുതെയെന്തിന് വേണ്ടാത്തതൊക്കെ പറയുന്നു? യുവതിയാകണമെങ്കിൽ അക്കാര്യം പറയൂ,’ ചെകുത്താൻ സ്വരം കടുപ്പിച്ചു.

‘സംഗതി കൊള്ളാം. പക്ഷേ, അതിനെന്ത് ചെലവുവരും?’ വൃദ്ധയുടെ മുഖം വിടർന്നു.

‘നിസ്സാരമായ അഞ്ഞൂറ് റൂബിൾ മാത്രം. യുവത്വം തിരിച്ചുകിട്ടുമെങ്കിൽ അതൊരു നഷ്ടമാണോ?’ ചെകുത്താൻ ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും അല്ല,’

പണസഞ്ചിയിൽനിന്നും അഞ്ഞൂറു റൂബിൾ എണ്ണിക്കൊടുത്ത് വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും അവിടത്തെ വൃദ്ധനായ ജോലിക്കാരനുമെത്തി.

ചെങ്കുത്താന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അയാൾ സാക്ഷ്യം നിരീക്ഷിച്ചു. അയാളെ കണ്ടതും ചെങ്കുത്താൻ കുറച്ച് പണം നൽകി, രണ്ടു പാത്രം പാൽ വാങ്ങി വരാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അയാൾ അത് അനുസരിച്ചു. ചെങ്കുത്താൻ വൃദ്ധയുടെ കാലിൽ പിടിച്ച് ചുഴറ്റി നിലത്തെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, അവരെടുത്ത് ഉലയിലിട്ടു. ആളുന്ന തീയിൽ അവരുടെ ദേഹമാസകലം കരിഞ്ഞു. കുറെ എല്ലുകളും തലയോട്ടിയും മാത്രമാണ് അവശേഷിച്ചത്. ചെങ്കുത്താൻ അത് പെറുക്കിയെടുത്ത് രണ്ടു പാത്രത്തിലെയും പാലിൽ മുക്കിയെടുത്തു. അദ്ദേഹമെന്ന് പറയട്ടെ, നിമിഷങ്ങൾക്കകം വൃദ്ധയ്ക്കു പകരം സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി എഴുന്നേറ്റുവന്നു!

‘ദൈവമേ, ഞാനാരാണ്?’ അവർ സ്വയം ചോദിച്ചു.

‘സംശയമെന്ത്? കുറച്ചു മുൻപ് എനിക്ക് അഞ്ഞൂറ് രൂബിൾ തന്ന് യുവതിയായി മാറിയ വൃദ്ധതന്നെ!’

ചെങ്കുത്താൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

‘നന്ദിയുണ്ട് മകനേ. ഇത്ര വേഗം കാര്യം സാധിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതേയില്ല.’

യുവതിയായി മാറിയ വൃദ്ധ ചെങ്കുത്താനോടു നന്ദി പറഞ്ഞ് നടന്നു.

വൃദ്ധ വീട്ടിലെത്തി കതകിൽ മുട്ടിയതും അവരുടെ വൃദ്ധഭർത്താവ് വാതിൽ തുറന്നു. തന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി നില്ക്കുന്നത് കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. യുവതിയായ വൃദ്ധയ്ക്കാവട്ടെ, മുടി മുഴുവൻ നരച്ച ഭർത്താവിനെ ഒട്ടും പിടിച്ചില്ല. അവർ മുഖം വക്രിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഛീ, നാണമില്ലേ നിങ്ങൾക്കിങ്ങനെ പടുകിഴവനായി കഴിയാൻ? പോയി വല്ല ചെറുപ്പക്കാരനുമായാൻ നോക്കിക്കൂടെ?’

‘അതു പറയാൻ നിനക്കെന്താണ് അവകാശം?’

വൃദ്ധൻ രോഷംകൊണ്ടു.

‘ഞാൻ നിങ്ങളുടെ വയസ്സി ഭാര്യയായിരുന്നു. കൊല്ലക്കുടിയിലെ മിടുക്കൻ കുട്ടിക്ക് അഞ്ഞൂറ് രൂബിൾ കൊടുത്താണ് ഞാൻ യുവതിയായത്. നിങ്ങളും യുവാവായില്ലെങ്കിൽ ഇനിയെന്റെ കൂടെ ജീവിക്കാമെന്ന് കരുതണ്ട. എനിക്കു വയസ്സ്, ഈ കിളവൻ ഭർത്താവിനെയും ചുമന്ന് നടക്കാൻ!’

യുവതിയായ വൃദ്ധ ആക്രോശിച്ചു.

അയാൾ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ പണസഞ്ചിയുമെടുത്ത് കൊല്ലക്കുടിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ചെങ്കുത്താൻ അപ്പോഴേക്കും അവിടം വിട്ടു പോവുകയും കൊല്ലന്റെ മകൻ സംഭവിച്ചതൊന്നുമറിയാതെ അവിടെയെത്തുകയും

ചെയ്തു. ആ സമയത്താണ് വൃദ്ധനും പണിയാലയിലെത്തുന്നത്. പണസഞ്ചി അവനു മുന്നിലേക്കിട്ട് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ, അഞ്ഞൂറ് രൂബിൾ തികച്ചുമുണ്ട്. ഇതെടുത്ത് എന്നെ വേഗം സുന്ദരനായ യുവാവാക്കി മാറ്റൂ!’

കൊല്ലന്റെ മകൻ അതു കേട്ട് നെറ്റിച്ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്കെന്താ ഭ്രാന്തുണ്ടോ? ഇത് പണിയായുധങ്ങൾ മുർച്ചവെപ്പിക്കുന്നതും നിർമ്മിക്കുന്നതുമായ ആലയാണ്. പിന്നെയെങ്ങനെയാണ് പടുകിഴവനാകെ യുവാക്കളാക്കുന്നത്?’

‘നിങ്ങളെന്തിനാണ് കളവു പറയുന്നത്? നിങ്ങൾക്ക് ആ വിദ്യ അറിയാമെന്ന് എനിക്കും നന്നായറിയാം.’

വൃദ്ധൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

‘അതെങ്ങനെ?’

അവൻ ദേഷ്യം വന്നു.

‘ഇത്തിരി മുൻപ് നിങ്ങളല്ലേ എന്റെ കിളവി ഭാര്യയെ സുന്ദരിയായ യുവതിയാക്കിയത്? എന്നിട്ട് എന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ കൈമലർത്തുന്നതെന്താണ്?’ വൃദ്ധൻ പരുഷമായി ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്ക് ശരിക്കും നട്ടഭ്രാന്ത് തന്നെ! അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനത്തെ കല്ലുവെച്ച നുണ പറയുമോ?’

അവൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു.

‘നൂണയൻ നീയാണ്,’ വൃദ്ധൻ അവനു നേരെ വിരൽചൂണ്ടി.

‘യജമാനനേ,’ പണിയാലയിലെ വൃദ്ധനായ പണിക്കാരൻ മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു, ‘ഇയാൾ പറയുന്നത് കള്ളമല്ല. അങ്ങയുടെ സഹായി ഒരു കിഴവിയെ യുവതിയാക്കുന്നത് ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതാണ്. പക്ഷേ, അയാളിപ്പോൾ ഇവിടെയില്ലതാനും.’

‘സത്യമാണോ? എന്നാൽ അവനെങ്ങനെയാണ് അത് സാധിച്ചതെന്ന് പറയൂ.’

കൊല്ലന്റെ മകൻ ആകാംക്ഷയോടെ ആരാഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് ശരിക്കറിയില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ കണ്ടതു പറയാം. സഹായി ആ കിഴവിയുടെ കാലിൽ പിടിച്ച് ചുഴറ്റിയെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, ചുളയിലിട്ട് കരിച്ചു. അവരുടെ എല്ലുകൾ പെറുക്കി ഇക്കാണുന്ന രണ്ടു പാത്രങ്ങളിലെയും പാലിൽ മുക്കി. അടുത്ത നിമിഷം സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി പുറത്തുവന്നു. എന്താണിതിന്റെ രഹസ്യമെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല,’ പണിക്കാരൻ വിവരിച്ചു.

എന്തായാലും അതാണ് പരീക്ഷിക്കാൻതന്നെ കൊല്ലന്റെ മകൻ

തീരുമാനിച്ചു. അവൻ വൃദ്ധന്റെ പണം വാങ്ങിവെച്ചു. പിന്നെ, അയാളുടെ കാലിൽ പിടിച്ച് ചുഴറ്റിയെറിഞ്ഞു. ആ വീഴ്ചയിൽ അയാളുടെ എല്ലുകൾ നൂറുങ്ങി! അനന്തരം അയാളെ വാരിയെടുത്ത് ചുളയിലിട്ട് തീൗതിക്കത്തിച്ചു. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് മാംസമെല്ലാം കത്തിക്കരിഞ്ഞ് തലയോട്ടിയും എല്ലുകളും അവശേഷിച്ചു. അവനത് വാരി രണ്ടു പാത്രത്തിലെയും പാലിൽ മുക്കി. എന്നിട്ട്, യുവാവിന്റെ വരവും കാത്തിരുന്നു.

നിമിഷങ്ങളും മണിക്കൂറുകളും നീങ്ങി.

വൃദ്ധന്റെയോ യുവാവിന്റെയോ പൊടിപോലും എങ്ങും കണ്ടില്ല!

‘ചതിച്ചോ കർത്താവേ?’

കൊല്ലന്റെ മകൻ തലയ്ക്കടിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ഭർത്താവിനെ തിരക്കി യുവതിയായി മാറിയ വൃദ്ധ അവിടെയെത്തി. ഭർത്താവിന്റെ കരിഞ്ഞ എല്ലുകളും തലയോട്ടിയും പാലിൽ കിടക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അവർക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. അവർ തന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായ തടിമാടന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി കല്പിച്ചു:

‘ഓഹും, എന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊല്ലാക്കൊല ചെയ്ത ഈ മഹാപാപിയെ കഴുവിലേറ്റൂ!’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, തടിമാടന്മാർ അവനെ പിടികൂടി കഴുമരത്തിൽ ബന്ധിച്ചു. താൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞെങ്കിലും അതാരും കേട്ടില്ല.

പെട്ടെന്ന്, ബാലന്റെ രൂപത്തിലുള്ള ചെകുത്താൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു:

‘അമ്മാവോ, നിങ്ങൾക്കിതെന്തു പറ്റി?’

‘നീ എങ്ങനെയാകിലും എന്നെ ഈ കഴുമരത്തിൽനിന്നൊന്ന് രക്ഷിക്കൂ. നിന്റെ പ്രവൃത്തി അനുകരിച്ചാണ് ഞാനീ കൂടുകുതിപ്പെട്ടത്. ഈ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവാണ് എല്ലാ മാത്രമായി പാൽപ്പാത്രത്തിൽ കിടക്കുന്നത്.’

അവൻ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു. ചെറുചിരിയോടെയായിരുന്നു ചെകുത്താന്റെ മറുപടി:

‘ഇനി ഞാൻ സത്യം തുറന്നുപറയാം. നിങ്ങളുടെ വീടിന്റെ ചുമരിലുള്ള ചിത്രത്തിലെ ചെകുത്താനാണ് ഞാൻ. എന്നെ അങ്ങോട്ട് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുവന്നത് നിങ്ങളുടെ പിതാവാണ്. അദ്ദേഹം മരിക്കുംവരെ എന്നെ ആദരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനും ചില നന്മകൾ ചെയ്തു കൊടുത്തു. എന്നാൽ, നിങ്ങളെന്ന ഇന്നുവരെ അനാദരിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ.

എന്നും എന്റെ ചിത്രത്തിൽ ചുറ്റികകൊണ്ട് പ്രഹരിച്ചതും പോരാതെ നിങ്ങൾ അതിലേക്ക് തുപ്പുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളെയൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കാനാണ് ഞാൻ ബാലന്റെ രൂപത്തിൽ ഇവിടെയെത്തിയത്. ഇനിയും ഈ അനാദരവ് തുടരില്ലെന്ന് ഉറപ്പുതന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാം.’

‘എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ. നിങ്ങളോടു ചെയ്ത അപരാധം ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാനാ തെറ്റുകൾ ആവർത്തിക്കില്ല. മാത്രമല്ല, എന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും പിതാവിനെപ്പോലെ നിങ്ങളെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്യാം,’ അവൻ ക്ഷമാപണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

സന്തുഷ്ടനായ ചെകുത്താൻ തന്റെ മാന്ത്രികശക്തികൊണ്ട് വൃദ്ധനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധൻ യുവതാം കൊടുക്കാനും ചെകുത്താനായി. ആ യുവസുന്ദരനെ കണ്ടതും യുവതിയായ വൃദ്ധയുടെ രോഷമടങ്ങി. അവർ ഭർത്താവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. കൊല്ലന്റെ മകനെ കഴുവിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കാൻ വൃദ്ധ നിർദ്ദേശിച്ചു. അവർ യാത്ര പറഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോയി.

തന്റെ സഹായിയെ കൊല്ലന്റെ മകൻ പിന്നീടൊരിക്കലും കണ്ടതേയില്ല. എങ്കിലും അവൻ പിന്നീടൊരിക്കലും ചെകുത്താന്റെ ചിത്രത്തിൽ ചുറ്റികകൊണ്ടടിക്കുകയോ തുപ്പുകയോ ചെയ്തില്ല. ദിവസേന പണിയാലയിലേക്ക് പോകുമ്പോഴും മടങ്ങുമ്പോഴും ആ ചിത്രത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യാനും അവൻ ശീലിച്ചു. ചെകുത്താന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടെ അവന്റെ തൊഴിലും ദൈനംദിനം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു.

യാൻകയുടെ പൊടിഡപ്പി

വളരെക്കാലം മുൻപ് റഷ്യയിലെ ഒരു കാട്ടിൽ ഒരാളും അയാളുടെ ഭാര്യയും വീടു കെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് 'യാൻക' എന്നു പേരായ മകൻ പിറന്നു. അവൻ വളർന്നുവരുവേ, മാതാപിതാക്കൾ രോഗബാധിതരായി മരണമടഞ്ഞു. മറ്റു ബന്ധുക്കൾ ആരുമില്ലാത്ത യാൻക അതോടെ തികച്ചും അനാഥനായി. കാട്ടിലെ ചെറിയ വീട്ടിൽ അവൻ തനിച്ചു താമസിച്ചു. ഒറ്റയ്ക്കുള്ള ജീവിതം വല്ലാതെ വിരസമായി തോന്നിയപ്പോൾ അവൻ കുട്ടിന് ഒരാളെ കണ്ടെത്തി. തുവെള്ള നിറമുള്ള ഒരു പുച്ചയെ. യാൻക എവിടെ പോകുമ്പോഴും പുച്ചയും അവനെ പിന്തുടർന്നു.

ഒരുനാൾ യാൻകയും പുച്ചയും കാട്ടിലെത്തി വിറകുകൾ ശേഖരിച്ചു. ഉണക്കവിറകുകൾ കെട്ടാക്കി അതും ചുമന്ന് യാൻക മുൻപേ നടന്നു. പുച്ച ഒരു ചുള്ളിക്കൊമ്പും വലിച്ച് പുറകെയും. കുറെ ദൂരം നടന്നതും അവനു വല്ലാത്ത ക്ഷീണം തോന്നി. കുറച്ചു വിശ്രമിച്ചിട്ടാവാം തുടർയാത്ര എന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ വിറകുകെട്ട് ഇറക്കിവെച്ച് മരത്തണലിലിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൻ തുമ്മി, ഒന്നല്ല രണ്ടുതവണ.

'ആഹീ... ആഹീ...'

അടുത്തനിമിഷം അവനു മുന്നിൽ വെളുത്ത നീണ്ട താടിയുള്ള ഒരു വൃദ്ധൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തൊട്ടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മരക്കുറ്റിയിൽനിന്നാണ് വൃദ്ധൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. യാൻക അമ്പരന്നുനിൽക്കേ, അയാൾ ചോദിച്ചു:

'നീയെന്തിനാണ് എന്നെ വിളിച്ചത്?'

'ഞാനാരെയും വിളിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, എനിക്ക് നിങ്ങളെ അറിയുകയുമില്ലല്ലോ,' അവൻ കൈമലർത്തി.

'ആരു പറഞ്ഞു വിളിച്ചില്ലെന്ന്? നീ രണ്ടുതവണ 'ആഹീ' എന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? അതാണ് എന്റെ പേര്. ആ വിളി കേട്ടാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഏതായാലും വന്ന സ്ഥിതിക്ക് നീ ചോദിക്കുന്നതെന്തും ഞാൻ തരാം,' വൃദ്ധൻ താടി തടവിപ്പറഞ്ഞു.

'എനിക്കങ്ങനെ വലിയ മോഹങ്ങളൊന്നുമില്ല. വലിയ മുട്ടില്ലാതെ ജീവിതം കഴിഞ്ഞുപോകണമെന്നുമാത്രം. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നന്നായി വിശക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കഷ്ണം അപ്പം കിട്ടിയാൽ നന്നായിരുന്നു,' യാൻക പറഞ്ഞു.

'ഇതാ കഴിച്ചോളൂ.'

വൃദ്ധന്റെ കൈയിൽ മൂന്നുനാലു കഷ്ണം അപ്പവും സൂപ്പും പ്രത്യക്ഷമായി. അവനതു വാങ്ങി ആർത്തിയോടെ കഴിച്ചു. ഒരു കഷ്ണം പുച്ചയ്ക്ക് കൊടുക്കാനും അവൻ മറന്നില്ല. വിശപ്പു മാറിയപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു:

'ഏത് താടിയപ്പപ്പാ, വളരെ നന്ദിയുണ്ട്. ഇത്ര സ്വാദുള്ള ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് വളരെക്കാലമായി.'

വൃദ്ധൻ വീണ്ടും താടി തടവി അപ്രത്യക്ഷനായി. യാൻകയും പുച്ചയും സന്തോഷത്തോടെ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി, സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങി.

അടുത്ത ദിവസം അവനു വീണ്ടും വിശന്നു. അപ്പോൾ അവൻ വൃദ്ധനെ ഓർമവന്നു. അവൻ ആ മരക്കുറ്റിയുടെ അടുത്തുചെന്ന് വീണ്ടും തുമ്മി. ആ ക്ഷണംതന്നെ വെളുത്ത നീണ്ട താടി തടവി വൃദ്ധൻ പ്രത്യക്ഷനായി. അവൻ തന്റെ ആഗ്രഹം പറഞ്ഞു. വൃദ്ധൻ മറ്റൊരു പിഞ്ഞാണത്തിൽ അപ്പവും ഇറച്ചിക്കറിയും അവനു നൽകി മറഞ്ഞു.

പിന്നീട്, അവനിതൊരു സ്ഥിരം പരിപാടിയാക്കി. എപ്പോഴൊക്കെ വിശക്കുന്നുവോ, അപ്പോഴൊക്കെ അവൻ വൃദ്ധനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ആഹാരം ആവശ്യപ്പെട്ടു. വൃദ്ധൻ ഒരിക്കലും അവനെ നിരാശപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്നാൽ, ഇത് പലതവണ ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ ഒരിക്കൽ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

'യാൻകാ, എനിക്ക് വയസ്സായി. നീ വിളിക്കുമ്പോഴൊക്കെ വരാനും

നിനക്ക് ആഹാരം തരാനുമുള്ള ആരോഗ്യം എനിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നിനക്കൊരു പൊടിഡപ്പി തരാം. നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും ആവശ്യം വന്നാൽ ഈ ഡപ്പി തുറന്നാൽ മതി. അതിനുള്ളിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും സേവകൻ പുറത്തുവന്ന് നിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതരും.'

വൃദ്ധൻ അവൻ പൊടിഡപ്പി കൊടുത്ത് മറഞ്ഞു. അവൻ വൃദ്ധനു നന്ദി പറഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. വീട്ടിലെത്തിയതും സ്വർണനിറമുള്ള ആ ഡപ്പി അവൻ തുറന്നു. അപ്പോൾ അതിൽനിന്ന് സുമുഖനായ ഒരു കുളുൻ ചാടിയിറങ്ങി അവനെ വന്ദിച്ചു.

'നമസ്കാരം! ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് പറഞ്ഞാലും.'

'വിശപ്പുണ്ട്. അതു മാറ്റാൻ എന്തെങ്കിലും...'

അവൻ പറഞ്ഞു. അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, തീൻമേശപ്പുറത്ത് അപ്പവും കാബേജ് സൂപ്പും നിരന്നു. കുളുൻ തിരികെ പൊടിഡപ്പിയിൽ കയറി അതിന്റെ അടപ്പ് അടച്ചു. അവനും പുച്ചയും വയറുനിറയെ ആഹാരം കഴിച്ചു.

ഒരേ രീതിയിലുള്ള ജീവിതം മടുത്തപ്പോൾ യാൻക പുറംനാടുകൾ കാണാൻ യാത്രയായി. പൊടിഡപ്പി തന്റെ കീഴയിലിട്ട്, പുച്ചയെയും കൂട്ടി യായിരുന്നു യാത്ര.

കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ട് അവനൊരു കടൽക്കരയിലെത്തി. കടൽക്കാഴ്ച കൾ കണ്ടുനടക്കുന്നതിനിടെ ഒരു വെള്ളിമീൻ മണലിൽ കിടന്ന് പിടയ്ക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. വേലിയേറ്റത്തിനിടെ എങ്ങനെയോ കരയിൽ കൂടുങ്ങിയതാവണം. അവനതിനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവൻ ആ മീനിനെ കൈയിലെടുത്ത് വെള്ളത്തിൽ വിട്ടു. അത് സന്തോഷത്തോടെ പൊങ്ങി വന്ന് അവനു നന്ദി പറഞ്ഞു.

'ചങ്ങാതി, നീ വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനിവിടെക്കിടന്ന് ശ്വാസം മുട്ടി ചത്തുപോയേനെ! നീയെന്നിക്കു ചെയ്ത സഹായത്തിന് എന്നെങ്കിലും മൊരിക്കൽ ഞാൻ പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് വെള്ളിമീൻ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു. അവനാകട്ടെ, തെല്ലു പരിഹാസത്തോടെ സ്വയം പറഞ്ഞു:

'ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഈ വെള്ളിമീൻ എന്നെ എന്തു സഹായിക്കാനാണ്?'

അവനും പുച്ചയും വീണ്ടും നടന്നു. പെട്ടെന്ന് പുച്ച ഒരു തവിട്ടു ചുണ്ടലിയെക്കണ്ട് മീശ വിറപ്പിച്ച് പുറകേയോടി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവനതിനെ പിടികൂടി തിന്നാനൊരുങ്ങി. ചുണ്ടലി ദയനീയമായിക്കരഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ യാൻകയ്ക്ക് അതിനോട് സഹതാപമുണ്ടായി. അവൻ ചുണ്ടലിയെ പിടിച്ചുമാറ്റി, പുച്ചയോടു പറഞ്ഞു:

'നിനക്കു ഞാൻ അപ്പവും ഇറച്ചിയും തരാം. ആ പാവത്തിനെ തിന്നണ്ട.'

അതോടെ പുച്ച അടങ്ങി. യാൻക ചുണ്ടലിയെ തന്റെ കീഴയിലിട്ട് നടപ്പു തുടർന്നു. പൊടിഡപ്പിയുടെ സഹായത്താൽ പുച്ചയ്ക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കാനും അവൻ മറന്നില്ല. അതിന്റെ ഒരു പങ്ക് ചുണ്ടലിക്കും കിട്ടി.

വീണ്ടും ഒരു കടൽത്തീരത്താണ് അവരെത്തിയത്. അപ്പോഴേക്കും നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ആ രാത്രി തങ്ങാനൊരിടം തേടി അവൻ അലഞ്ഞുനടന്നു. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും ഒരു കൊട്ടാരം അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അത് തനിക്കു യോജിച്ചതല്ല എന്ന് സ്വയം പറഞ്ഞ് അവൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അപ്പോൾ മുന്നിലായി ഒരു കൊച്ചു മൂക്കുവക്കുടിൽ കണ്ടു. അതാണ് തനിക്കു ചേർന്നതെന്നു സ്വയം പറഞ്ഞ് അവനതിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടി.

'അകത്താരുമില്ലേ?'

അവൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

'ഒും, എന്തു വേണം?'

മൂക്കുവൻ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു.

'ഞാൻ കുറെ ദൂരെനിന്നു വരുന്നതാണ്. ഈ രാത്രി എനിക്കും എന്റെ പുച്ചയ്ക്കും ഇവിടെ തങ്ങാൻ അനുവാദം കിട്ടുമോ എന്നറിയണം,' അവൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'അതിലേനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ.'

മൂക്കുവൻ അവരെ അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. അവരൊരുമിച്ച് അത്താഴം കഴിച്ചശേഷം ഓരോന്നു സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന്, കടൽക്കരയിലെ മാളികയുടെ കാര്യം അവന് ഓർമ്മ വന്നു.

'ഞാൻ വഴിയിൽക്കണ്ട ആ കൊട്ടാരം ആമുടേതാണ്?'

യാൻക തിരക്കി.

'അതൊരു കദനകഥയാണ്.'

മൂക്കുവൻ ഒന്നു നിർത്തി, നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് തുടർന്നു:

'പ്രജാസ്നേഹിയായ ഒരു രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരമാണത്. നല്ലരീതിയിൽ ഭരണം നടത്തിവരവേ, ഒരു ദുരന്തം അദ്ദേഹത്തിനു പിണഞ്ഞു. ഒരു നാൾ ക്രൂരനായ ഒരു വ്യാളി പറന്നുവന്ന് രാജാവിന്റെ ഏകമകളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഭൂമിയിലൂടെയോ കടലിലൂടെയോ ആർക്കും എത്താനാവാത്ത ഒരു ദ്വീപിലാണ് വ്യാളി കുമാരിയെ പാർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കുമാരിയെ ആ ദ്വീപിൽനിന്നും സുരക്ഷിതമായി തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ആൾക്ക് അവളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം

പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുന്ദരിയായ കുമാരിയെ മോഹിച്ച് അസംഖ്യം രാജാക്കന്മാർ വന്നെങ്കിലും അവർക്കാർക്കും ആ ദീപിലെത്താനായില്ല. അങ്ങോട്ട് യാത്രയാവുന്നവരെല്ലാം വ്യാളി വൻതിരകൾ സൃഷ്ടിച്ച് കൊല്ലുകയോ വിരട്ടിയോടിക്കുകയോ ആണ് പതിവ്.

യാൻക അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. തന്റെ പൊടി ഡപ്പിയെക്കുറിച്ച് ചോർത്ത് അവൻ മൂക്കുവനോടു പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളിപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച്, നാളെ പുലർച്ചെ കുമാരി അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറയണം.’

മൂക്കുവൻ അതനുസരിച്ചു. തന്റെ മകളെ തിരിച്ചുകിട്ടാൻ പോകുന്നുവെന്ന വാർത്തയറിഞ്ഞ് രാജാവ് അതിരറ്റ് സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹം അവനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്കിതിൽ വിജയിക്കാനാവുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടോ? സാഹസികരായ നിരവധി രാജാക്കന്മാർ ശ്രമിച്ചിട്ടും നടക്കാത്ത കാര്യമാണ്.’

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് ധൈര്യമായിരുന്നാലും, നാക്കുകൊണ്ടല്ല, പ്രവൃത്തികൊണ്ട് ഞാനിതു തെളിയിച്ചുതരാം!’

അവൻ രാജാവിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് മൂക്കുവക്കുടിലിലെത്തി. പിന്നെ, തന്റെ പൊടിഡപ്പിയെടുത്ത് തുറന്നു. അതിനുള്ളിലെ സുമുഖനായ കുളുൻ അവനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു ചോദിച്ചു:

‘പറയൂ, ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

‘ചങ്ങാതി, രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും വ്യാളിയുടെ ദീപുവരെ നീളുന്ന ഒരു ഇരുമ്പുപാലം ഈ രാത്രികൊണ്ട് നിർമ്മിക്കണം. അതിനു പുറമേ ഒരു കനകപ്പല്ലക്കും അതു ചുമക്കാൻ ആറു ഭൃത്യരും വേണം. നാളെ പുലർച്ചെ ഞാനതിലൂടെ ദീപിലേക്ക് പോവും.’

യാൻക വിശദീകരിച്ചു.

‘സമാധാനമായി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. നേരം പുലരുംമുമ്പേ ഇതെല്ലാം തയ്യാറായിരിക്കും.’

കുളുൻ ഉറപ്പുകൊടുത്തു.

നല്ലൊരു ഉറക്കത്തിനുശേഷം യാൻക ഉണർന്ന് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അപ്പോഴേക്കും ഇരുമ്പുപാലവും സ്വർണപ്പല്ലക്കും പരിചാരകന്മാരുമെല്ലാം തയ്യാറായിരുന്നു! അവൻ പല്ലക്കിൽ കയറിയിരുന്നു. ഭൃത്യർ അവനെ ചുമന്ന് വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചു.

മട്ടുപ്പാവിലുള്ള തുറങ്കിൽ വിഷണ്ണയായിരിക്കുന്ന രാജകുമാരിയെ യാൻക ദൂരെനിന്നുതന്നെ കണ്ടു. അവൻ താഴെയെത്തി അവളെ വിളിച്ചു.

‘കുമാരി, വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. കുമാരിയെ രക്ഷിക്കാനാണ് ഞാനെത്തിയിരിക്കുന്നത്.’

‘നിങ്ങൾ ആരാണ്?’

രാജകുമാരി നെറ്റി ചൂളിച്ചു.

‘ഞാൻ യാൻക. കുമാരിയുടെ പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വ്യാളിയുടെ തടങ്കലിൽനിന്ന് കുമാരിയെ രക്ഷിക്കാൻ വന്നതാണ്. കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോകാൻ സ്വർണപ്പല്ലക്കും തയ്യാറാണ്. വേഗം താഴെയിറങ്ങിവരു,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അതപകടമാണ്. ആ വ്യാളി താഴെ കാവലുണ്ടാവും. അവന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ എന്റെ പൊടിപോലും കാണില്ല. നേരം വെളുത്തതിനാൽ അവനെ വെട്ടിച്ച് കടക്കാനാവില്ല. രാത്രിയായാലേ അവൻ ഇര തേടിപ്പോകൂ.’

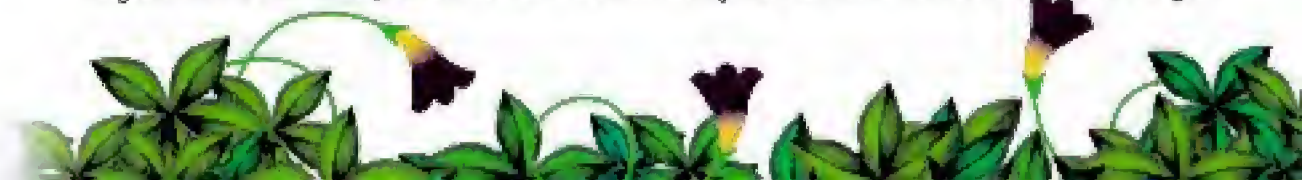
രാജകുമാരി ശബ്ദം താഴ്ത്തി മറുപടി നൽകി.

‘എങ്കിൽ, ആ തുറങ്കിന്റെ ജനാലയിലൂടെ താഴോട്ടു ചാടിക്കൊള്ളൂ. കുമാരിക്ക് യാതൊന്നും പറ്റാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം.’

അവൻ രക്ഷപ്പെടാനൊരു വഴി കണ്ടെത്തി. അല്പസമയം യാത്രയെടുത്തശേഷം അയാൾ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു ചാടി. യാൻക തന്റെ കൈകൾ നീട്ടിപ്പിടിച്ചു. ആ കൈകളിൽത്തന്നെ വന്നുവീണതിനാൽ അവൾക്കൊരു പോർൽപോലും പറ്റിയില്ല. അവൻ ഒട്ടും സമയം കളയാതെ അവളെ പല്ലക്കിലിരുത്തി. അവനും അതിൽ കയറിയിരുന്നു. ഭൃത്യന്മാർ അവരെയും ചുമന്ന് ഇരുമ്പുപാലത്തിലൂടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നടന്നു.

രാജകുമാരി തന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ടത് കുറെക്കഴിഞ്ഞാണ് വ്യാളി അറിഞ്ഞത്. അവൻ കോപംകൊണ്ട് വിറച്ചു. തീരുപ്പിക്കൊണ്ട് അവൻ അവർ പോയ വഴിയേ പാഞ്ഞു. ഈ സമയം യാൻകയും കുമാരിയും കൊട്ടാരത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉടനെ അവൻ പൊടിഡപ്പി തുറന്ന് കുളുനോട് ഇരുമ്പുപാലം തകർക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. വ്യാളി പാലത്തിലൂടെ പകുതിദൂരം എത്തിയതും പാലം തകർക്കപ്പെട്ടു. വ്യാളി കടലിൽ വീണ് മുങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു!

മകൾ അപകടം കൂടാതെ തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് രാജാവ് സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹം യാൻകയെയും മകളെയും ആഹ്ലാദത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ മകളെ അവൻ വിവാഹം കഴിച്ചു നൽകുമെന്നും തനിക്കുശേഷം അവനെ രാജാവാക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. വൈകാതെ അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. വിവാഹാനന്തരം യാൻകയും

പുച്ചയും എലിയും ആ കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ താമസിച്ചു. സ്നേഹസമ്പന്നനായ യുവരാജാവിനെ ജനങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ അംഗീകരിച്ചു. അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിൽ യാൻക പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കൊടിയ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും രാജകൊട്ടാരത്തിലെ സുഖസൗകര്യങ്ങളിലേക്ക് അവൻ വളർന്നു. ജീവിതം ആകപ്പാടെ മാറിമറിഞ്ഞു.

കാലക്രമത്തിൽ രാജകുമാരിയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ നേരിയ മാറ്റങ്ങൾ പ്രകടമായി. വ്യാളിയെ ഇല്ലാതാക്കാനും തന്നെ രക്ഷിക്കാനുമൊക്കെ യാൻകയ്ക്കു കഴിഞ്ഞത് മറ്റാരുടെയോ സഹായംകൊണ്ടാണെന്ന സംശയം അവളിൽ ശക്തമായി. അതെന്താണെന്നു വെളിപ്പെടുത്താൻ അവൾ അവനെ നിർബന്ധിച്ചു. പലതവണ ഒഴിഞ്ഞുമാറിയെങ്കിലും അവളുടെ നിരന്തരമായ നിർബന്ധത്തിനു മുന്നിൽ അവൻ വഴങ്ങേണ്ടിവന്നു. വൃദ്ധൻ തനിക്കു നൽകിയ പൊടിഡപ്പി അവളുവനെ കാണിക്കുകയും അതിന്റെ ശക്തി വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എങ്കിൽ, ഇനി എന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഈ പൊടിഡപ്പി എടുക്കില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ സത്യം ചെയ്യണം.’

രാജകുമാരി വാശിപിടിച്ചു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവനതും സമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾ അടുത്ത ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചു:

‘വ്യാളി മരിച്ചുപോയ സ്ഥിതിക്ക് അവന്റെ ദ്വീപിലെ കൊട്ടാരത്തിൽ നിങ്ങളോടൊപ്പം എനിക്കു കഴിയണമെന്നുണ്ട്. പൊടിഡപ്പിയിലെ കുള്ളനോട് അങ്ങോട്ടൊരു പാലം പണിയാൻ ആവശ്യപ്പെടണം.’

അത് അപകടകരമാണെന്ന് അവൻ പലവട്ടം വാദിച്ചെങ്കിലും അവളുടെ വാശിക്കു മുന്നിൽ അതൊന്നും വിലപ്പോയില്ല. ഒടുവിൽ അവൻ കുള്ളനെക്കൊണ്ട് ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ ദ്വീപോളമെത്തുന്ന പാലം പണിയിച്ചു. അതിൽ കയറി വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോകാൻ തുടങ്ങവേ രാജകുമാരി കുള്ളനോട് നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘യാതൊരു കാരണവശാലും ഈ പാലം തകർക്കരുത്. ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ പാലത്തിലൂടെ കടന്നുവേണം പിതാവിനെ കാണാൻ.’

അങ്ങനെ യാൻകയും രാജകുമാരിയും വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി കുറച്ചുകാലം ജീവിച്ചു. അതിനിടെ ഒരുനാൾ, യാൻക നായാട്ടിനിറങ്ങി. പുച്ചയെയും എലിയെയും കൂടെക്കൂട്ടി, അമ്പും വില്ലുമണിഞ്ഞ് ഇരുമ്പുപാലത്തിലൂടെയാണ് അവർ യാത്രയായത്. പാലം കടന്നയുടൻ വലിയൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. അവർ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. തന്റെ

പുറകിലുള്ള പാലം തകർന്നതാണ് അവൻ കണ്ടത്!

‘ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?’

അവൻ തന്റെ കുപ്പായക്കീശയിൽ തപ്പി. താൻ പൊടിഡപ്പിയെടുക്കാൻ മറന്ന കാര്യം അപ്പോഴാണ് അവനറിയുന്നത്. പാലം തകർത്ത് തന്നെ കൂട്ടുകിയത് രാജകുമാരിയാണെന്ന് അവനുറപ്പായി.

‘ചേ, ജീവൻപോലും പണയപ്പെടുത്തി വ്യാളിയുടെ പിടിയിൽനിന്ന് അവളെ രക്ഷിച്ചതിനുള്ള പ്രത്യുപകാരമാവും ഇത്! എനിക്കവളോട് ദേഷ്യമല്ല, സഹതാപമാണു തോന്നുന്നത്. പൊടിഡപ്പി നഷ്ടപ്പെട്ടതോടെ എന്റെ ഐശ്വര്യങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. വീണ്ടും കാട്ടിലെ കുടിലിലെത്തി പട്ടിണി കിടക്കാനാവും എന്റെ യോഗമെന്ന് തോന്നുന്നു!’

യാൻക ഏങ്ങിക്കരഞ്ഞു. അതുകണ്ട് ചുണ്ടെലി ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളെന്തിനാണ് കരയുന്നത്?’

തന്റെ ദൗർഭാഗ്യത്തിന്റെ കഥ മുഴുവനും അവൻ ചുണ്ടെലിയോട് വിശദീകരിച്ചു. രാജകുമാരിയുടെ കൈയിലുള്ള പൊടിഡപ്പി തിരിച്ചു കിട്ടുക അസാധ്യമാണെന്നും അവൻ പറഞ്ഞു.

ചുണ്ടെലി പുച്ചയെക്കണ്ട് യജമാനന്റെ ദുരവസ്ഥ വിവരിച്ചു. അവർ കുറെനേരം തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. ഒടുവിൽ അവരൊരു വഴികണ്ടെത്തി. പുച്ചയും ചുണ്ടെലിയും യാൻകയെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ഞങ്ങളൊരു വഴികണ്ടിട്ടുണ്ട്.’

ആ വാക്കുകൾ അവനെ വലുതായൊന്നും സന്തോഷിപ്പിച്ചില്ല.

പുച്ചയും ചുണ്ടെലിയും കൈകൾ കോർത്തുപിടിച്ച് കടൽ നീന്തിക്കടക്കാൻ തുടങ്ങി. പലപ്പോഴും ദേഹം തളർന്നെങ്കിലും അവർ ആത്മവിശ്വാസം കൈവിട്ടില്ല. ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അവർ വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. പുച്ച പുറത്ത് കാത്തുനിന്നു. എലിയാകട്ടെ, രാജകുമാരിയുടെ കിടപ്പറയുടെ ചുമരിൽ ഒരു മാളമുണ്ടാക്കി അതിലൂടെ അകത്തു കടന്നു. രാജകുമാരി നല്ല ഉറക്കത്തിലായതിനാൽ കാര്യം എളുപ്പമായി. രാജകുമാരി തൊട്ടടുത്തുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന പൊടിഡപ്പി കടിച്ചെടുത്ത് ചുണ്ടെലി മാളത്തിലൂടെതന്നെ പുറത്തെത്തി.

‘നീ ആളൊരു മിടുക്കിതന്നെ! ഇനി നമുക്ക് വേഗം കടൽ കടന്ന് ഈ ഡപ്പി യജമാനനെ ഏല്പിക്കാം.’

പുച്ച ചുണ്ടെലിയെ അഭിനന്ദിച്ചു.

അവർ നേരം കളയാതെ തിരിച്ചു നീന്താൻ തുടങ്ങി. പൊടിഡപ്പി ചുണ്ടലിയാണ് കടിച്ചുപിടിച്ചിരുന്നത്. കുറെ ദൂരം ചെന്നതും പൂച്ച ചോദിച്ചു:

‘പൊടിഡപ്പി നിന്റെ കൈയിൽ ഭദ്രമാണല്ലോ, അല്ലേ?’

‘അതിലെന്തിത്ര ചോദിക്കാൻ’ എന്ന മറുപടിക്കായി ചുണ്ടലി വാ തുറന്നു. ഭാഗ്യദോഷം നോക്കണേ, പൊടിഡപ്പി അവളുടെ വായിൽനിന്നു വിട്ട് കടലിൽ വീണു! അവർ നോക്കിനിൽക്കെ അത് വെള്ളത്തിന്റെ അടിയിലേക്ക് താണുപോയി.

‘നാശം! കളഞ്ഞുകുളിച്ചില്ലേ എല്ലാം?’

പൂച്ച ചുണ്ടലിയുടെ നേരേ തട്ടിക്കയറി.

‘നീ വെറുതെ ഓരോന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടല്ലേ?’

ചുണ്ടലിയും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

അങ്ങനെ അവർ കലഹിച്ചും നീന്തിയും കരയ്ക്കെത്തി. അവരുടെ തർക്കം കണ്ട് യാൻക ഓടിയെത്തി കാര്യം തിരക്കി. അവർ നടന്നതെല്ലാം അവനോട് വിശദീകരിച്ചു.

‘ദൈവമേ, ഇത്രയ്ക്ക് ഭാഗ്യംകെട്ടവനായല്ലോ ഞാൻ! ഇനി എനിക്കാ പൊടിഡപ്പി കണിക്കാണാൻ പോലും അവസരമുണ്ടാകുമോ?’

യാൻക തലയ്ക്ക് കൈ കൊടുത്ത് ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. അതു കേട്ട് ഒരു മീൻ ജലോപരി പ്രത്യക്ഷനായി.

‘എന്നെ മനസ്സിലായില്ലേ? നിങ്ങളൊരിക്കൽ രക്ഷിച്ച അതേ വെള്ളി മീനാണ് ഞാൻ. നിങ്ങളെ തിരിച്ചു സഹായിക്കാൻ വന്നതാണിപ്പോൾ. നിങ്ങളുടെ പൊടിഡപ്പി കടലിൽ വീണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. കടലിനടിയിൽ ഇങ്ങനെ ധാരാളം ഡപ്പികൾ ഉണ്ടാകും. ഞാനതെല്ലാം കരയിലേക്കെറിഞ്ഞുതരാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടേതു മാത്രമേ എടുക്കാവൂ. ബാക്കിയെല്ലാം തിരികെത്തരണം.’

വെള്ളിമീൻ ഇതും പറഞ്ഞ് കടലിനടിയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു പോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞതും പല വലിപ്പത്തിലുള്ള ഡപ്പികൾ കരയിൽ വന്നു വീഴാൻ തുടങ്ങി. സ്വർണത്തിന്റെയും വെള്ളിയുടെയുമൊക്കെ...

യാൻക ഓരോന്നും കൈയിലെടുത്ത് പരിശോധിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൻ അവന്റെ സ്വന്തം പൊടിഡപ്പി കിട്ടി. വെള്ളിമീനിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ മറ്റു ഡപ്പികളെല്ലാം കടലിലേക്ക് തിരിച്ചെറിഞ്ഞു.

വീണ്ടും വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോകാൻ അവൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തന്നെ ചതിച്ച രാജകുമാരിയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവൻ നല്ല മനുഷ്യരുടെ മറ്റു നാടുകൾ തേടി യാത്രയായി. തന്റെ വിശ്വസ്തരായ

ചുണ്ടലിയെയും പൂച്ചയെയും അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. പൊടിഡപ്പി കൂടെയുള്ളതിനാൽ അവർ അല്ലലറിയാതെ ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു.

(ഉപകാരത്തിന്റെയും പ്രത്യുപകാരത്തിന്റെയും നിരവധി കഥകൾ ഏതു നാടോടിക്കഥാലോകത്തും സ്വാഭാവികമാണ്. നിസ്സാരന്മാർ എന്ന് കരുതുന്ന വർക്കുപോലും പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിൽ വലിയവരെ സഹായിക്കാനാവും എന്ന പാഠമാണ് ഈ കഥകൾ നല്കുന്നത്.)

മനുഷ്യൻ അതിശക്തൻ

നായ്ക്കൾ മനുഷ്യരെ യജമാനന്മാരായി കണ്ടെത്തിയതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു നാടോടിക്കഥ ഉക്രൈനിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.

മുൻപുകാലത്ത് നായകൾക്ക് യജമാനന്മാരില്ലായിരുന്നു. നായ്ക്കുട്ടത്തിൽനിന്നും കരുത്തനായ ഒരു നായയെ നേതാവായി തിരഞ്ഞെടുക്കും. നേതാവിന്റെ ആജ്ഞാനുസരിച്ച് മറ്റു നായ്ക്കൾ ജീവിക്കും. ഇതായിരുന്നു അവർക്കിടയിലെ രീതി.

ഒരു നായയ്ക്ക് ഈ രീതിയോട് കടുത്ത വിരോധിപ്പുണ്ടായി. നേതാവിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പലപ്പോഴും നിതിപൂർവകമാകാറില്ല. നേതാക്കൾക്ക് തുല്യമോ അതിലേറെയോ ബുദ്ധിയും കരുത്തുമുള്ള നായ്ക്കൾ വേറെയുമുണ്ട്. അവരൊക്കെ നേതാവിന്റെ അടിമകളായി കഴിയേണ്ടിവരുന്നു. ഇതു ന്യായമല്ല. എന്നാൽ, നായ്ക്കൾക്ക് സംരക്ഷണം നൽകാൻ ഒരു നേതാവില്ലാതെയും പറ്റില്ല. കരുത്തനായ മറ്റൊരു യജമാനനെ കണ്ടെത്തുകയാണു വേണ്ടത്.

ആ നായ തന്റെ കൂട്ടരെ വിട്ട് ശക്തനായ യജമാനനെ തേടിയിറങ്ങി. കൂറെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ നായ ഒരു ചെന്നായയെ കണ്ടെത്തി.

കരുത്തുറ്റ ശരീരവും മുർച്ചയേറിയ നഖങ്ങളും പരുക്കൻ മുഖഭാവവും മൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ ചെന്നായതന്നെ തന്റെ യജമാനൻ എന്ന് അവൻ മനസ്സിൽ കരുതി. അവൻ പമ്മിപ്പമ്മി ചെന്നായയുടെ അടുത്തെത്തി തന്റെ ആഗ്രഹം തുറന്നുപറഞ്ഞു:

‘ചെന്നായയമ്മാവാ, ഞാൻ കരുത്തനായ ഒരു യജമാനനെ തേടിയിറങ്ങിയതാണ്. ആ യാത്ര സഫലമായത് ഇപ്പോഴാണ്. അമ്മാവനെ എന്റെ യജമാനനായി കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇനിമുതൽ അമ്മാവൻ പറയുന്നതെന്തും അനുസരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.’

അവന്റെ പുകഴ്ത്തൽ ചെന്നായയ്ക്ക് രസിച്ചു. ആ നിമിഷംതന്നെ ചെന്നായ നായയുടെ യജമാനനായി.

ചെന്നായയും നായയും ഒരുനാൾ ഒരുമിച്ച് നടക്കാനിറങ്ങി. പെട്ടെന്ന് അടുത്തെവിടെയോനിന്ന് ഒരു മുരളി കേട്ടു. അതു കേട്ടയുടൻ ചെന്നായ പേടിച്ചുരണ്ട് സ്ഥലംവിട്ടു. നായ ചെന്നായയുടെ പിറകെ ചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഇത്ര ശക്തനായ അമ്മാവനെന്താ പേടിച്ചോടിയത്? ശത്രുവിനെ നേരിടാനുള്ള ശക്തി അമ്മാവനില്ലേ?’

‘അതോ? നമ്മൾ കേട്ടത് കാട്ടുകരടിയുടെ മുരൾച്ചയാണ്. അവനെ നേരിട്ടെത്തിർത്താൽ ചിലപ്പോൾ എന്റെ കഥ കഴിയും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെന്നായ പൊന്തക്കാട്ടിലേക്കോടി.

ചെന്നായയെ വിരട്ടിയോടിച്ച കരടിയാണ് ഇനി മുതൽ തന്റെ യജമാനനെന്ന് നായ നിശ്ചയിച്ചു. അല്പം ഭയത്തോടെയാണെങ്കിലും അവൻ കരടിയെ സമീപിച്ച് കാര്യം പറഞ്ഞു. കരടി അതു സമ്മതിച്ച് അവനെ കൂടെക്കൂട്ടി. ഏറ്റവും കരുത്തനായ യജമാനന്റെ തണലിൽ താൻ സുരക്ഷിതനാണെന്ന് നായയ്ക്കു തോന്നി.

എന്നാൽ, ആ തോന്നലും അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഒരിക്കൽ അവ രൊരുമിച്ച് നടക്കുമ്പോൾ ഭീകരമായ ഒരലർച്ച കേട്ടു. ഇടിനാദംപോലുള്ള ആ അലർച്ച കേട്ട് കരടി ഭയന്നുവിറച്ചു. യജമാനന്റെ ഭാവമാറ്റം കണ്ട് നായ ചോദിച്ചു:

‘ശക്തനായ അങ്ങേനാനാണ് ഭയക്കുന്നത്? ശത്രുവിനോട് നേരിട്ട് ഏറ്റുമുട്ടുന്നതല്ലേ ആണത്ത്?’

‘നിനക്കതു പറയാം. കടുവയുടെ അലർച്ചയാണ് നമ്മൾ കേട്ടത്. അവനോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ ചെന്നാൽ ആ കോമ്പല്ലുകളിൽ കിടന്ന് പിടയ്ക്കേണ്ടിവരും, എനിക്ക്!’

കരടി അവിടെനിന്നും കൊടുങ്കാറ്റുകളെക്കുറേ പാഞ്ഞു.

കടുവ അത്രയ്ക്കു ശക്തനെങ്കിൽ തനിക്കു വേറെ യജമാനൻ

വേണ്ടെന്ന് നായ തീരുമാനിച്ചു. കടുവയെ നേരിട്ട് കണ്ടപ്പോൾ ആ തോന്നൽ ഒന്നുകൂടി ബലപ്പെട്ടു. തന്നെ സഹായിയായി അംഗീകരിക്കണമെന്ന നായയുടെ അപേക്ഷ കടുവ സ്വീകരിച്ചു. അന്നുമുതൽ കടുവയ്ക്കൊപ്പമല്ലാതെ അവനെ ആരും കണ്ടതേയില്ല. മറ്റു മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും കടുവയ്ക്കു നൽകുന്ന ആദരവ് അവനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

ഒരുനാൾ അവർ ഓരോന്ന് പറഞ്ഞു നടക്കവെ, ആകാശം പൊട്ടിപ്പിളരുംപോലെ ഒരലർച്ചയുണ്ടായി. അതുവരെ ഒന്നും കൂസാതെ നിന്ന കടുവയുടെ മുഖം വിളറി. അവിടെനിന്നും ഓടി രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ശ്രമമാണ് കടുവയുടേതെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ നായ ചോദിച്ചു:

‘യജമാനനാകെ ഭയന്നതുപോലെയാണല്ലോ. ഒരലർച്ച കേട്ടാൽ പേടിക്കുന്നത്ര ധൈര്യമേ യജമാനനുളളോ?’

‘അതേയ്, കാട്ടുരാജാവായ സിംഹത്തിന്റെ അലർച്ചയാണ്. സിംഹത്തിന്റെ കൈകൊണ്ട് മരിക്കാൻ എനിക്കു വയ്യ.’

കടുവ പോയ വഴിയിൽ പുല്ലുപോലും മുളച്ചില്ല.

ഭീരുവായ കടുവയെ യജമാനനായി കാണാൻ തനിക്കാവില്ലെന്ന് നായ നിശ്ചയിച്ചു. അവൻ സിംഹത്തെ കണ്ട് തന്നെ സഹായിയാക്കാൻ അഭ്യർഥിച്ചു. സിംഹം ഒരു മടിയും കൂടാതെ അതിന് സമ്മതിച്ചു. കാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ സഹായിയെ മറ്റു മൃഗങ്ങളും ബഹുമാനത്തോടെ കണ്ടു. സിംഹത്തോളം കരുത്തുള്ള മറ്റൊരു ജീവിയും കാട്ടിലില്ലെന്ന് അവൻ ഉറച്ച് വിശ്വസിച്ചു.

എന്നാൽ, ആ വിശ്വാസവും തെറ്റി. സിംഹവും നായയും ചെറുമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടാനിറങ്ങിയതാണ്. വനാതിർത്തിയിലെത്തിയതും സിംഹം പെട്ടെന്ന് നിന്നു. നായയ്ക്കു കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. സിംഹം മൂക്കുവിടർത്തി ചുറ്റും മണം പിടിച്ചു. അതിന്റെ മുഖത്ത് ഭയം നിഴലിച്ചു. അതുകണ്ട് നായ ചോദിച്ചു:

‘കാട്ടിലെ രാജാവിനും ഭയമോ? ഏതു ശത്രുവിനെയും തുരത്താനുള്ള ശക്തി അങ്ങേക്കില്ലേ?’

‘ഈ ശത്രുവിനെ ജയിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. മനുഷ്യനാണ് ഈ ശത്രു. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തിക്കു മുന്നിൽ എന്റെ കരുത്ത് ഒന്നുമല്ല.’

സിംഹം ഒറ്റയോട്ടം!

കരുത്തനായ മനുഷ്യനെത്തന്നെ യജമാനനാക്കാൻ നായ തീരുമാനിച്ചത് അങ്ങനെയാണ്. നായയുടെ ആവശ്യം മനുഷ്യൻ അംഗീകരിച്ചു. അന്നുമുതൽ അവൻ മനുഷ്യന്റെ സഹായിയായി. മനുഷ്യനെക്കാൾ കരുത്തനായ മറ്റാരെയും കാണാത്തതുകൊണ്ട് നായയ്ക്ക് പിന്നീടൊരിക്കലും

പുതിയ യജമാനനുണ്ടായില്ല.

ആ നായയും അവന്റെ പിൻഗാമികളും മനുഷ്യരെത്തന്നെ യജമാനന്മാരാക്കി. ഇന്നും ആ ബന്ധം തുടർന്നുവരുന്നു.

മാന്ത്രികമോതിരം

വളരെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഉൾഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രനായ ഒരു കുർഷകനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏക മകനും ജീവിച്ചിരുന്നു. ഭാര്യയുടെ അകാലനിര്യാണംമൂലമുണ്ടായ ദുഃഖം കുർഷകൻ മറന്നത് മകന്റെ മുഖത്തെ ആഘാതം കണ്ടപ്പോഴാണ്. ശേഷിച്ച കാലം അവനുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ജീവിച്ചത്. എല്ലാമുറിയെ പണി ചെയ്തു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനംകൊണ്ട് കുർഷകൻ ജീവിതം തള്ളിനീക്കി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, കടുത്ത ശൈത്യകാലം വന്നു. പലതരം അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾ കുർഷകനെ രോഗക്കിടക്കയിലാക്കി. ഏതാനും നാളായപ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നത്. കിടക്കയിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റ് പുറത്തുപോകാൻ പോലുമായാതെ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം മകനെ അടുത്തു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു നാണയം തരാം. അതുമായി അടുത്ത കടയിൽച്ചെന്ന് രണ്ടു കഷ്ണം റൊട്ടി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരണം. അതു കഴിച്ച് വിശപ്പടക്കി നമുക്കുറങ്ങാം.’

മകൻ നാണയവുമായി പുറത്തിറങ്ങി. ഒരു ധനികന്റെ മാളികയ്ക്കു

മുന്നിലൂടെയായിരുന്നു അവനു പോകേണ്ടിയിരുന്നത്. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അവനൊരു കാഴ്ച കണ്ടു. തന്റെ നായയെ അയാൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലുന്നു! അടികൊണ്ട് നായ വലിയവായിൽ നിലവിളിക്കുന്നുണ്ട്. കുറിയായ വേദനമൂലം നായയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ അതു സഹിക്കാനായില്ല. വേഗം നടന്ന് അവൻ ധനികന്റെ അടുത്തെത്തി.

‘ഹോ, നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഈ പാവം നായയെ ഇങ്ങനെ തല്ലിച്ചതയ്ക്കുന്നത്? ഇത്ര കുറിയായ ശിക്ഷ നല്കാൻ മാത്രം ഈ മിണ്ടാപ്രാണി നിങ്ങളോടേതു തെറ്റാണ് ചെയ്തത്?’

മകൻ ചോദിച്ചു. അവനെ രുക്ഷമായി നോക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു ധനികന്റെ മറുപടി:

‘നീയാരാണ് എന്ന ചോദ്യം ചെയ്യാൻ? ഞാൻ ആഹാരം കൊടുത്തു വളർത്തുന്ന നായയെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യും. തല്ലുക മാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ കൊന്നെടുത്തു വരും. അതിന് നിനക്കെന്താ ചേതം?’

നായ സഹതാപാർത്ഥമായി തന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കുകയാണെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ തന്റെ കൈയിലുള്ള നാണയം ധനികനു നേരേ നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഈ പാവത്തിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത് നിർത്തിയാൽ ഞാനീ നാണയം നിങ്ങൾക്കു തരാം.’

അവന്റെ മണ്ടത്തരത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത് ഊറിച്ചിരിച്ച് ധനികൻ ആ നാണയം വാങ്ങി, നായയെ അഴിച്ചുവിട്ടു. അത് അവനെ നോക്കി തലയും വാലുമാട്ടി ദുരേക്ക് ഓടിപ്പോയി. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏകനാണയം കൂടി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ അവൻ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുനടന്നു.

മകൻ റൊട്ടിയുമായി തിരിച്ചെത്തുന്നതും കാത്ത് വിശപ്പു സഹിച്ചിരുന്ന കുർഷകൻ പ്രതീക്ഷയോടെ അവനോട് ചോദിച്ചു:

‘മോനേ, നീ കൊണ്ടുവന്ന റൊട്ടി, നമുക്കു രണ്ടു പേർക്കും ചേർന്ന് കഴിക്കാം.’

അതുകേട്ട് അവൻ തലതാഴ്ത്തി നിന്നതേയുള്ളൂ. മകൻ ആഹാരം കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലെന്ന് കുർഷകനു മനസ്സിലായി. ഭക്ഷണം വാങ്ങാൻ കൊടുത്ത നാണയം എവിടെയെന്ന് പിതാവ് ചോദിച്ചില്ല. അവനത് പറഞ്ഞതുമില്ല. വെറും പച്ചവെള്ളം കുടിച്ച് ആ രാത്രി അവർ കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്നും കുർഷകൻ മകനെ വിളിച്ച് ഒരു നാണയം നല്കി ആഹാരം വാങ്ങാനയച്ചു. തലേന്നത്തെ അനുഭവം ഉണ്ടാകരുതെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. ആഹാരവുമായി വേഗം വരാമെന്നു

പറഞ്ഞ് മകൻ യാത്രയായി.

അന്നും അവൻ ധനികന്റെ മാളികയ്ക്കു മുന്നിലെത്തി. ഒരു ചുണ്ടെലിയെ ചരടിൽ കെട്ടിയിട്ട് ക്രൂരമായി മർദ്ദിക്കുന്ന ധനികനെയാണ് അവനു കാണാനായത്. അടി കൊണ്ട് എലി ഏതാണ്ട് മൃതപ്രായനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ കാഴ്ച കണ്ടുനില്ക്കാനാവാതെ അവൻ ധനികനെ സമീപിച്ച് അതിനെ വെറുതെ വിടണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. തലേന്നത്തെ പ്ലാലെ അയാൾ ആദ്യം പരുഷമായി സംസാരിച്ചെങ്കിലും ഒരു നാണയം നല്കാമെന്നു കേട്ടപ്പോൾ മനസ്സുമാറി. അവന്റെ കൈയിൽനിന്ന് നാണയം വാങ്ങി ധനികൻ ചുണ്ടെലിയെ മോചിപ്പിച്ചു. അത് അവനെ നോക്കി ചിലച്ചുകൊണ്ട് ഓടിയകുന്നു. അന്നും ആഹാരം വാങ്ങാനായില്ലല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ മടങ്ങിപ്പോയി.

ദിവസങ്ങളായി ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തതിന്റെ ക്ഷീണത്തിലിരിക്കുമ്പോഴാണ് കർഷകൻ മകന്റെ വരവു കണ്ടത്. അവൻ കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണം വേഗം കഴിക്കാമെന്നു കരുതി പിഞ്ഞാണമെടുത്ത് അദ്ദേഹം പുറത്തുവന്നു. മകൻ വെറുംകൈയോടെയാണ് വന്നതെന്നറിഞ്ഞ് ആ മുഖം മങ്ങി. എങ്കിലും ആഹാരം വാങ്ങാതിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നോ പണം എങ്ങനെ ചെലവഴിച്ചെന്നോ നല്ലവനായ ആ പിതാവ് തിരക്കിയില്ല. തന്റെ മകൻ മോശമായ മാർഗത്തിൽ പണം ചെലവഴിക്കില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തന്നായറിയാമായിരുന്നു. അതുപോലെ, താൻ ചെയ്ത പൂണുകർമ്മത്തെപ്പറ്റി വിശദീകരിച്ച്, അതിന്റെ മൂല്യം കളയാനും മകൻ തയ്യാറായില്ല. അന്നും അച്ഛനും മകനും വെള്ളം മാത്രമായി ഭക്ഷണം.

മൂന്നാം ദിവസവും വൈകിട്ട് കർഷകൻ മകനെ അടുത്തുവിളിച്ച്, ഒരു നാണയം നല്കി, ആഹാരം വാങ്ങാനയച്ചു. ഇന്നെങ്കിലും റൊട്ടി കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ക്ഷീണാധിക്യംമൂലം തങ്ങൾക്ക് എഴുന്നേറ്റിരിക്കാൻ പോലുമുമാകില്ലെന്ന് കർഷകൻ മകനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. ആഹാരവുമായി വരുമെന്ന് വാക്കു നല്കി അവൻ കടയിലേക്ക് നടന്നു.

ധനികന്റെ വീടിനു മുന്നിലെത്തുംമുമ്പേ ഒരു ദീനരോദനം അവന്റെ കാതിലെത്തി. ഒരു പുച്ചയുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള കരച്ചിലാണതെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. അടുത്തെത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, ധനികൻ ഒരു പാവാം വെള്ളപ്പുച്ചയെ കെട്ടിയിട്ടു തല്ലുകയാണ്! അവൻ പതിവുപോലെ അയാളെക്കണ്ട്, നാണയം നല്കി, പുച്ചയെ വിട്ടയച്ചു. പുച്ച മുരണ്ടുകൊണ്ട് അവനു ചുറ്റും നടന്നശേഷം ഓടിപ്പോയി. അവൻ വിഷമത്തോടെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

അന്നും മകൻ വെറുംകൈയോടെയാണ് വന്നതെന്നറിഞ്ഞിട്ടും

കർഷകൻ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. അവനൊന്നും പറഞ്ഞതുമില്ല. ഒട്ടിയ വയറുമായി അവർ കിടക്കപ്പായിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന് നേരം വെളുപ്പിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസവും അതുതന്നെ ആവർത്തിച്ചു. നാണയവുമായി ആഹാരം വാങ്ങാനിറങ്ങിയ അവൻ കണ്ടത് ധനികൻ ഒരു മുർഖൻപാമ്പിനെ കെട്ടിയിട്ട് മർദ്ദിക്കുന്നതാണ്. അന്നും അവൻ നാണയം നല്കി പാമ്പിനെ അയാളിൽനിന്ന് മോചിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, മുൻപത്തേതുപോലെ മുർഖൻപാമ്പ് അവനെ വിട്ട് ഇഴഞ്ഞുപോയില്ല. പകരം അത് അവനെയും കൂട്ടി വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി.

വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ഒരു രത്നമോതിരമെടുത്ത് അവനു കൊടുത്തിട്ട് പാമ്പ് മനുഷ്യഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘എന്നെപ്പോലുള്ള പാവാം ജീവികളോട് നീ കാണിച്ച ദയയ്ക്കു പകരമായി ഇതിരിക്കട്ടെ. ദിവ്യശക്തിയുള്ള മോതിരമാണിത്. ഈ മോതിരം നെഞ്ചിൽ വെച്ച് എന്താഗ്രഹിച്ചാലും അതു നടക്കും. പക്ഷേ, ഓർക്കണം. നിന്റെ കൈയിലിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇതിന് ദിവ്യശക്തിയുണ്ടാവൂ.’

അതും പറഞ്ഞ് പാമ്പ് ഇഴഞ്ഞകുന്നു. അവൻ മോതിരം വിരലിലിട്ട് സന്തോഷത്തോടെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

വിശന്നുവലഞ്ഞ് മൃതപ്രായനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു കർഷകൻ. അപ്പോഴാണ് മകൻ പടികടന്നു വരുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. പ്രതീക്ഷയോടെ അദ്ദേഹം മകന്റെ കൈകളിലേക്കു നോക്കി. അവന്റെ കൈയിൽ ആഹാരപ്പൊതി കാണാതെ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആകെ തളർന്നു. കർഷകൻ ദയനീയമായി ചോദിച്ചു:

‘ഇന്നും റൊട്ടി കിട്ടിയില്ല അല്ലേ, മോനേ?’

‘അച്ഛൻ വിഷമിക്കരുത്. ഇന്നു മാത്രമല്ല, ഇനിയെന്നും നമുക്ക് സുക്ഷിതമായി ആഹാരം കഴിക്കാനുള്ള വഴിയുമായാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. നോക്കിക്കൊളു.’

അവൻ അച്ഛന്റെ അടുത്തിരുന്ന് വിരലിലെ മാന്ത്രികമോതിരം നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് മൂന്നുവട്ടം പറഞ്ഞു.

‘ഹേ മോതിരമേ, അച്ഛനും എനിക്കും വിശപ്പു മാറ്റാനുള്ളതെല്ലാം വരട്ടെ!’

അദ്ഭുതംതന്നെ. പറഞ്ഞു വായ് മുടുംമുമ്പേ അവർക്കു മുന്നിൽ പലതരം വിഭവങ്ങളും സ്വാദേറിയ പാനീയങ്ങളും നിരന്നു. കർഷകൻ ഇതെല്ലാം കണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്നു. അപ്പോൾ അവൻ ഉണ്ടായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പിതാവിനോട് വിശദീകരിച്ചു. തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച മഹാസൗഭാഗ്യത്തിന്

ദൈവത്തോടു നന്ദി പറഞ്ഞ് അവർ വയറുനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഏറെക്കാലത്തിനുശേഷം അന്നവർ നിറവയറോടെ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

തന്നിടു കിട്ടിയ മാന്ത്രികമോതിരം സ്വന്തം കാര്യത്തിനു മാത്രമായി ഉപയോഗിക്കുകയല്ല അവൻ ചെയ്തത്. അയൽക്കാരായ പാവങ്ങളെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്ന് കരകയറ്റാനും അവൻ തയ്യാറായി. ചെറുക്കുടിലുകൾ നല്ല വീടുകളാക്കി മാറ്റാനും പിഞ്ഞിയ തലപ്പാവും കുപ്പായങ്ങളും പുത്തൻ പട്ടുകുപ്പായങ്ങളാക്കാനുമൊക്കെ അവൻ മാന്ത്രികമോതിരത്തെ ആശ്രയിച്ചു. തന്നിടു മാന്ത്രികമോതിരം കിട്ടിയതെങ്ങനെയെന്ന കാര്യവും അവൻ ആരിൽനിന്നും മറച്ചുവെച്ചില്ല. ഏതാനും ദിവസത്തിനകം അവന്റെ വീടിനു മുന്നിൽ ജനസാഗരംതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായി. അവർ തങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളും പരിഭവങ്ങളും അവനു മുന്നിൽ നിരത്തി. അവർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം മാന്ത്രികമോതിരത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ അവൻ നൽകുകയും ചെയ്തു. സന്തോഷത്തോടെയല്ലാതെ ആരും ആ വീട്ടിൽ നിന്നും മടങ്ങിപ്പോയില്ല.

കർഷകപുത്രൻ മാന്ത്രികമോതിരം കിട്ടിയ വാർത്ത കാട്ടുതീപോലെ നാടെങ്ങും പരന്നു. അധികം വൈകാതെ അക്കാദ്യം നാടുവാഴിയുടെ കാതിലുമെത്തി. അവനെ ഇങ്ങനെ വിട്ടാൽ പ്രജകളുടെ പ്രീതി തങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെടുമെന്നും സമീപഭാവിയിൽ അവൻ നാടുവാഴിയാകുമെന്നും അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചു. ഭാര്യയുമായിച്ചേർന്ന് അദ്ദേഹം ചില വഴികൾ ആലോചിച്ചുണ്ടാക്കി. അപ്പോൾത്തന്നെ അവനെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരാനായി നാടുവാഴി ആളെ അയച്ചു.

നാടുവാഴിയുടെ കല്പനയനുസരിച്ച് അവൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. നാടുവാഴിയും ഭാര്യയും ചേർന്ന് അവനെ നന്നായി സൽക്കരിച്ചു. നാടുവാഴി ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾ അവനു മുന്നിൽ നിരത്തി. ഉദ്യാനത്തിലെ ചെടികളും മരങ്ങളുമൊക്കെ സ്വർണമാക്കുക, കൊട്ടാരത്തിലെ പാത്രങ്ങളും ഇരിപ്പിടങ്ങളുമൊക്കെ രത്നങ്ങളാക്കുക, പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ കനകവസ്ത്രങ്ങളാക്കുക തുടങ്ങിയ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം അവൻ സന്തോഷത്തോടെ നിറവേറ്റിക്കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും, നാടുവാഴിയുടെയും ഭാര്യയുടെയും അത്യാഗ്രഹം അടങ്ങിയില്ല. അവന്റെ കൈയിൽനിന്ന് എങ്ങനെയും മാന്ത്രികമോതിരം തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. തങ്ങളുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ച് ആ രാത്രി കൊട്ടാരത്തിൽ തങ്ങണമെന്ന് അവർ അവനോട് അഭ്യർഥിച്ചു. പിതാവിനെ തനിച്ചാക്കി അവിടെ കഴിയാൻ അവൻ താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും പാതിമനസ്സോടെ അതിനു സമ്മതം മുളി.

വയറുനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് കർഷകപുത്രൻ അന്തഃപുരത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് നാടുവാഴിയും ഭാര്യയും ചേർന്ന് അവന്റെ വിരലിൽനിന്നും മോതിരം ഊരിയെടുത്തു. ആ നിമിഷം അതിന്റെ മാന്ത്രികശക്തി നഷ്ടമായത് അവരറിഞ്ഞില്ല. മാത്രമല്ല, മോതിരത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ട് നേടിയതെല്ലാം അക്ഷണം പഴയപടിയിായി. സ്വർണമരങ്ങൾ പച്ചമരങ്ങളും കനകവസ്ത്രങ്ങൾ പഴയ വസ്ത്രങ്ങളുമൊക്കെയായി. നാടുവാഴി മാന്ത്രികമോതിരം നെഞ്ചിലമർത്തി പല കാര്യങ്ങളും ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമില്ലാതെയായി.

കർഷകപുത്രൻ എന്തോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതായി കാണിച്ച് തങ്ങളെ കബളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നെന്ന് നാടുവാഴിക്കു തോന്നി. വിശ്വാസവഞ്ചകനായ അവനെ അപ്പോൾത്തന്നെ തൂറുകിലടയ്ക്കാൻ നാടുവാഴി ഉത്തരവിട്ടു. അങ്ങനെ, നിരപരാധിയായ അവൻ തടവിലുമായി. മറ്റുള്ളവരുടെ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി ഇത്രയൊക്കെ ചെയ്തിട്ടും തന്നിൽ ഈ ഗതി വന്നല്ലോ എന്നോർത്ത് അവൻ ദുഃഖിച്ചു. കർഷകപുത്രനെ അടുത്ത ദിവസം പരസ്യമായി തൂക്കിലേറ്റാനും കല്പനയുണ്ടായി. അതറിഞ്ഞപ്പോഴും അച്ഛൻ തനിച്ചാവുമല്ലോ എന്ന വിഷമം മാത്രമേ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

എന്നാൽ, ആ അവസ്ഥയിൽ കർഷകപുത്രൻ തനിച്ചായിരുന്നില്ല. മുൻപ് തങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച ആൾ അപകടാവസ്ഥയിലാണെന്ന് നായയും എലിയും പൂച്ചയും പാമ്പും അറിഞ്ഞു. സ്വന്തം ജീവൻ തുജിച്ചും അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ച് അവരൊരുമിച്ച് നാടുവാഴിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. യാത്രാമധ്യേ അവർ ചില പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയതും എലിയും പൂച്ചയും അന്തഃപുരത്തിൽ നുഴഞ്ഞുകയറി. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയതിനാൽ നാടുവാഴിയും ഭാര്യയും ഗാഢനിദ്രയിലായിരുന്നു. എലി പട്ടുമെത്തയിലൂടെ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടിനടന്നു. ആ ബഹളത്തിനിടയിൽ നാടുവാഴിയുടെ ഭാര്യ തിരിഞ്ഞുകിടന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ വിരലിൽ മാന്ത്രികമോതിരം കണ്ടു. ചുണ്ടെലി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ആ മോതിരം കടിച്ചുരിയെടുത്ത് നിലത്തെറിഞ്ഞു. ആ തക്കത്തിന് പൂച്ച അതുമായി പുറത്തേക്ക് ഓടി.

ഈ സമയം നായ തൂറുകിന്റെ ചുമരിൽ ദാഹം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ചുണ്ടെലികുടിയെത്തിയപ്പോൾ ആ പരിശ്രമം കൂടുതൽ എളുപ്പമായി. ദാഹം പൂർത്തിയായതും പാമ്പ് മോതിരവുമായി അതിലൂടെ ഇഴഞ്ഞ് അകത്തെത്തി. താൻ സഹായിച്ചവർ തന്റെ രക്ഷയ്ക്കെത്തിയത് കർഷകപുത്രനെ ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവൻ അവരോട്

നന്ദി പറഞ്ഞു. മോതിരം തിരിച്ചു കിട്ടിയതോടെ അതിന് മാന്ത്രികശക്തി കൈവന്നു. മോതിരത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് തുറങ്കിന്റെ ഉരുക്കുവാതിൽ താനെ തുറക്കപ്പെട്ടു. കർഷകപുത്രൻ പുറത്തെത്തിയതും നായയും എലിയും പൂച്ചയും പാമ്പും അവനോടു യാത്രപറഞ്ഞ് പല വഴിക്കു പോയി.

മാന്ത്രികമോതിരം നെഞ്ചിൽ വെച്ച്, തന്നെ എത്രയും വേഗം പിതാവിന്റെ അടുത്തെത്തിക്കാൻ അവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ നിമിഷംതന്നെ അവൻ വായുവിലൂയർന്ന് തന്റെ നാട്ടിലും വീട്ടിലുമെത്തി. മകൻ എന്തു സംഭവിച്ചെന്നറിയാതെ വിഷമിച്ചിരുന്ന കർഷകന് അവനെ കൺമുന്നിൽ കണ്ടപ്പോൾ മാത്രമാണ് ആശ്വാസമായത്. അവൻ പിതാവിനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് നടന്നതെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. അത്യാഗ്രഹിയായ നാടുവാഴിയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ അവർ മറ്റൊരു രാജ്യത്തെത്തി സുഖജീവിതം തുടങ്ങി. അപ്പോഴും, കഷ്ടപ്പെടുന്നവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ അവർ വിമുഖത കാട്ടിയില്ല.

എല്ലാമറിയുന്നവൻ

എല്ലാമറിയുന്നത് ഈശ്വരനാണെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, സകലകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നല്ല നിശ്ചയമുള്ള ഒരാൾ പണ്ട് റഷ്യയിലും ജീവിച്ചിരുന്നു. ആന്ദ്ര എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പേര്. സാധാരണക്കാരനായ അയാൾ സർവജ്ഞാനിയായിത്തീർന്നത് ദൈവാനുഗ്രഹത്താലാണ്. ഇയാൾ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നും ലോകമെങ്ങുമുള്ള സകല ജനങ്ങളുടെയും സംശയങ്ങൾ തീർത്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

റഷ്യയിലെ ഒരു ഉൾനാട്ടിലാണ് ആന്ദ്ര ജീവിച്ചിരുന്നത്. അയാൾക്ക് ബന്ധുക്കളോ സുഹൃത്തുക്കളോ ആയി ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചുറ്റും കാണുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അയാൾക്ക് നിറയെ സംശയങ്ങളാണ്. എല്ലാത്തിനും അപ്പപ്പോൾ ഉത്തരം കിട്ടുകയും വേണം.

നീലാകാശത്തുകൂടി ഇടയ്ക്കിടെ ഒഴുകിനില്ക്കുന്ന ഇരുണ്ട മഴമേഘങ്ങൾ എവിടെനിന്നാണു വരുന്നത്? അവ പോകുന്നത് എങ്ങോട്ടാണ്?

പുഴയിലെ വെള്ളം എങ്ങോട്ടാണ് കുതിച്ചൊഴുകുന്നത്?

മരങ്ങളുടെ ഇലകളിൽ പച്ചച്ചായം തേയ്ക്കുന്നത് ആരാണ്?

പക്ഷികൾക്കു മാത്രം ചിറകുണ്ടായതെങ്ങനെയാണ്?
അവ എങ്ങോട്ടൊക്കെയാണ് പറന്നുപോകുന്നത്?
പറക്കാനാഗ്രഹിച്ചിട്ടും മനുഷ്യർക്കെന്താണ് ചിറകില്ലാത്തത്?
മാനത്തെ നക്ഷത്രപ്പെട്ടുകൾ ആകെ എത്രയെണ്ണമുണ്ടാവും?
ചന്ദ്രന്റെ നിലാവനെങ്ങനെയാണ് പാൽനിറമുണ്ടായത്...
ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ആന്ദ്രയുടെ സംശയക്കുമ്പാരം.

ഒാരോ ദിവസവും അയാൾ ഉറക്കമുണരുക ഒരുപിടി സംശയങ്ങളുമായിട്ടാവും. ഉടനെ പുറത്തിറങ്ങി കണ്ണിൽ കാണുന്നവരോടെല്ലാം അയാൾ സംശയം ചോദിക്കും. ചിലർ അതു കേട്ടതായിപ്പോലും നടിക്കാതെ നടന്നുനീങ്ങി. മറ്റുചിലർ അറിയാവുന്ന ചിലതൊക്കെപ്പറഞ്ഞ് തടിച്ചപ്പി. എന്നാൽ, ആന്ദ്രയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ പറയാൻ മാത്രം ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. അജ്ഞാനികളായ അവർ നടന്നുകലുന്നതും നോക്കി അയാൾ പുച്ഛിച്ചിരിയോടെ നില്ക്കും.

‘ആന്ദ്ര, നിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഉത്തരം പറയണമെന്ന പിടിവാശി നന്നല്ല. എല്ലാമറിയാവുന്ന ഒരു മനുഷ്യനും ലോകത്തിലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും ശരിയായ മറുപടി നല്കാനാവില്ല.’

പരിചയക്കാർ ചിലപ്പോൾ ആന്ദ്രയെ ഉപദേശിക്കാറുണ്ട്. അതു കേൾക്കുമ്പോഴേ അയാളുടെ മനസ്സിൽ അടുത്ത സംശയം തലപൊക്കും.

‘അതെന്താ, എല്ലാമറിയാവുന്ന ആരും ലോകത്തില്ലാതെ പോയത്?’

തലയ്ക്കു മുകളിൽ സൂര്യൻ കത്തിനില്ക്കുന്നത് അപ്പോഴാണ് ആന്ദ്ര ശ്രദ്ധിച്ചത്. അയാൾ തലയുയർത്തി സൂര്യനെ നോക്കി. സൂര്യന്റെ തീക്ഷ്ണമായ കിരണങ്ങൾ കണ്ണിലടിച്ചതും അയാൾ തല താഴ്ത്തി.

‘ലോകത്തിനു മുഴുവൻ ചുടും വെളിച്ചവും പകരുന്ന സൂര്യഭഗവാൻ അറിയാത്തതായി ഒന്നുംതന്നെയുണ്ടാവില്ല. എന്തു ത്യാഗം സഹിച്ചാലും ശരി, ഞാൻ ഭഗവാന്റെ താവളത്തിൽച്ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് പാണ്ഡിത്യം നേടും!’

സൂര്യദേവന്റെ താവളം ലക്ഷ്യമാക്കി ആന്ദ്ര അപ്പോൾത്തന്നെ യാത്ര തുടങ്ങി. എന്നാൽ താവളം എവിടെയാണെന്നതിനെക്കുറിച്ച് യാതൊരു ധാരണയും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കാതെ വരില്ല എന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തോടെയായിരുന്നു അയാളുടെ യാത്ര.

ദിവസങ്ങളോളം വിശ്രമമില്ലാതെ നടന്ന് അയാൾ വിജനമായ ഒരു മലയടിവാരത്തിലെത്തി. അവിടെ കുറെ അലഞ്ഞുനടന്നപ്പോൾ അയാളൊരു കാഴ്ച കണ്ടു. കാഴ്ചയിൽ പ്രാകൃതനെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരാൾ വലിയൊരു പാറക്കല്ലിലിരിക്കുന്നു. വല്ലപ്പോഴും അതിലെ കടന്നുപോകുന്ന

വഴിയാത്രക്കാരോടെല്ലാം അയാൾ ചോദിക്കുന്നത് ഒരേയൊരു ചോദ്യമാണ്,

‘സഹോദരാ, ഇനിയും ഞാനെത്ര കൊല്ലം ഈ പാറയിൽ ഇങ്ങനെ ഇരിക്കേണ്ടിവരും?’

യാത്രക്കാർ അതു കേട്ടെങ്കിലും മറുപടി പറയാനാവാതെ കടന്നുപോയി. അയാൾ എന്തോ പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്തു. ആന്ദ്ര അടുത്തത്തിയത് അയാൾ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഒരു മറുചോദ്യമെറിഞ്ഞ് അയാളെയും കടന്നു നടന്നു, ആന്ദ്ര.

‘അതു ഞാനെങ്ങനെയാറിയാനാണ് സഹോദരാ?’

ആ പ്രദേശത്ത് ഒരാൾക്കിരുന്ന് വിശ്രമിക്കാൻ പറ്റുന്ന ഒരേയൊരു പാറക്കല്ലാണ് അതെന്നതും ആന്ദ്ര ശ്രദ്ധിച്ചു.

വീണ്ടും ചില ദിവസങ്ങൾ പിന്നിട്ടപ്പോൾ അയാൾ വിചിത്രമായ മറ്റൊരു കാഴ്ച കണ്ടു. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ട് ദ്രവിച്ചുപോയ മുളവേലി ഒരാൾ തന്റെ തോളിൽ താങ്ങി നില്ക്കുന്നു! അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കാത്തതിനാൽ ആന്ദ്ര അടുത്തുചെന്നു ചോദിച്ചു:

‘ഏത് മനുഷ്യാ, നിങ്ങളെന്താണ് ഈ ചെയ്യുന്നത്?’

‘ആ, എനിക്കറിയില്ല. ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കുമറിയുമെങ്കിൽ എനിക്കു പറഞ്ഞുതരു.’

അയാൾ വേലി വലത്തെ തോളിൽനിന്നും ഇടത്തെ തോളിലേക്ക് മാറ്റിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘ഇത് നല്ല കൂത്ത്! എനിക്കെന്താ പരഹുദയജ്ഞാനമുണ്ടോ?’

ആന്ദ്ര പരിഹാസിച്ചിരിയോടെ നടന്നുപോയി.

മൂന്നുനാലു നാൾ കടന്നുകാണും, അയാളൊരു മൈതാനത്തെത്തി. കാലാകാലങ്ങളായുള്ള തെരുവുമാലിന്യങ്ങൾ മുഴുവനും കുന്നുകൂട്ടിയിട്ടിരുന്നു. ദുർഗന്ധംമൂലം ആന്ദ്ര മൂക്കുപൊത്തി. അപ്പോഴാണ് അയാളാ കാഴ്ച കാണുന്നത്. ആ മാലിന്യക്കുമ്പാരത്തിന്റെ നടുവിൽ കയറി നിന്ന് ഒരാൾ അതിലെന്തോ പരതുന്നു! യാതൊരു അറപ്പുമില്ലാതെ കൈകൊണ്ട് മാലിന്യത്തിനുള്ളിൽ തപ്പുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ആന്ദ്രക്ക് ഓക്കാനം വന്നു. ഇനിയെത്ര തവണ കുളിച്ചാലാവും ഇയാളുടെ ദേഹത്തെ ദുർഗന്ധം മാറുക?

എങ്കിലും, അയാൾ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നറിയാനുള്ള കൗതുകം ആന്ദ്രക്കുണ്ടായി. മൂക്കുപൊത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ആന്ദ്ര മാലിന്യക്കുമ്പാരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘സഹോദരാ, ആ അഴുക്കിൽ നിങ്ങളെന്താണ് പരതുന്നത്?’

‘ഞാനെന്റെ വിലപ്പെട്ട സാധനം പരതുകയാണിവിടെ. ഏതാണ്ട് പത്തിരൂപതു വർഷമായി ഞാനിതു തുടങ്ങിയിട്ട്. ഇപ്പോൾ എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതെന്താണെന്നുതന്നെ ഞാൻ മറന്നുപോയി. താങ്കൾക്കെന്നെ സഹായിക്കാമോ?’

മധുവയസ്കനായ അയാൾ തലയുയർത്തി പറഞ്ഞു.

‘എന്തിന് ? മാലിന്യത്തിൽ കൈയിട്ടുവാനോ?’

ആന്ദ്ര നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘ഏയ്, അതൊന്നും വേണ്ട, ഞാനെന്താണ് പരതുന്നതെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുതന്നാൽ മതി.’

‘ഇത് തനി വട്ടുതന്നെ! ഇതിനുള്ള ചികിത്സ എനിക്കു വശമില്ല സഹോദരാ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ആന്ദ്ര നടന്നു.

വഴിയിൽ കണ്ടവരോടൊക്കെ സൂര്യഭഗവാന്റെ താവളത്തിലേക്കുള്ള വഴിയേതെന്ന് അയാൾ തിരക്കി. എന്നാൽ, അവർക്കാർക്കും അയാളെ സഹായിക്കാനായില്ല. അയാൾക്ക് നേരിയ നിരാശ തോന്നി. അയാളൊരു മരത്തണലിൽ തളർന്നിരുന്നു. യാത്രാക്ഷീണംകൊണ്ട് അയാൾ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

തീവ്രമായ ഒരു പ്രകാശം മുഖത്തടിച്ചപ്പോഴാണ് ആന്ദ്ര ഉറക്കമുണർന്നത്! കണ്ണു തുറന്നുനോക്കിയതും ആ പ്രകാശം പതുക്കെ കുറഞ്ഞുവന്നു. പിന്നെ, അയാൾക്കു മുന്നിൽ ഒരു കൊട്ടാരം തെളിഞ്ഞു. അത്യാകർഷകമായ ആ കൊട്ടാരം ആരുടേതെന്ന് അയാൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല. തീവ്രപ്രകാശം കട്ടി കുറഞ്ഞ് തീർത്തും ഇല്ലാതായതും അയാൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് ആ കൊട്ടാരത്തിനടുത്തേക്ക് നടന്നു. കൊട്ടാരവാതിലിനു മുന്നിലെത്തി അയാൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘അകത്താരാണുള്ളത് ? ദയവായി വാതിൽ തുറക്കൂ.’

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അകത്തുനിന്നൊരു മറുപടി വന്നു.

‘ആന്ദ്ര, വാതിൽ ചാരിയിട്ടേയുള്ളൂ. നീ അതു തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തുവന്നോളൂ.’

അയാൾക്ക് അർദ്ധതം തോന്നി. അകത്തുള്ളയാൾക്ക് തന്റെ പേരെങ്ങനെ അറിയാൻ?

അയാൾ വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തേത്തി. പല മുറികളും കടന്ന് അയാൾ അകത്തെ വിശാലമായ മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ ഒരു കസേരയിൽ തേജസിനിറയായ ഒരു വൃദ്ധ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ട് അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘അമ്മമ്മേ, അവിടുന്ന് ആരാണ്? എന്റെ പേരെങ്ങനെ മനസ്സിലായി?’

‘മോനേ, ഞാനാണ് നീ തേടിവന്ന സൂര്യന്റെ വൃദ്ധമാതാവ്. മനസ്സിലെ സംശയങ്ങൾ തീർക്കാനാണ് നീ വന്നതെന്നും എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, എന്റെ മകൻ ഇവിടെയെത്താൻ ഇനിയും വൈകും. അവന്റെ കൊടുംചുട്ട് നിനക്ക് സഹിക്കാനാവുമോ എന്നാണെന്റെ സംശയം. നീ വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്തുവന്നതല്ലേ? ദാ, കുറച്ച് അപ്പവും പന്നിയിറച്ചിയും ഇവിടെയുണ്ട്. പുറത്തുപോയി ഇതു തിന്നിട്ട് വന്നോളൂ. അപ്പോഴേക്ക് സൂര്യൻ ഓടത്തും.’

വൃദ്ധ നല്കിയ അപ്പവും പന്നിയിറച്ചിയുമായി ആന്ദ്ര പുറത്തു കടന്നു. ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ ഉണക്കവിറകുകൾ കൂട്ടിക്കെത്തിച്ച് അയാൾ ഇറച്ചി പൊരിച്ചെടുത്തു. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അയാളത് ആർത്തിയോടെ തിന്നുതീർത്തു. അപ്പോൾ അയാൾക്ക് വല്ലാത്ത ദാഹം തോന്നി. തൊട്ടടുത്തുതന്നെ തെളിനീരൊഴുകുന്ന ഒരുവിരുന്നള്ളത് അയാളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അയാൾ അതിന്റെ കരയിൽച്ചെന്ന് കൈക്കുമ്പിളിൽ വെള്ളം കോരിക്കുടിക്കാൻ കൂനിഞ്ഞു.

‘അരുത്! അതു കുടിക്കരുത്. അപകടമാണ്!’

മധുരമായ ആ ശബ്ദം കേട്ട് അയാൾ അവരന്നു. പെട്ടെന്ന് അരുവിയിലെ വെള്ളം ഒന്നനങ്ങി. വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്നും വെള്ളക്കുപ്പായമണിഞ്ഞ ഒരു സുന്ദരി പൊങ്ങിവന്നു.

ആന്ദ്ര അവളെത്തന്നെ നോക്കി സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. ഇത്ര സുന്ദരിയായ ഒരുവളെ അയാളാദ്യമായാണ് കാണുന്നത്.

ഇളംനീലക്കണ്ണുകൾ, മഞ്ഞുപോലുള്ള നീളൻകുപ്പായം, തിരമാല പോലുള്ള നീണ്ട മുടിയിഴകൾ, വെളുത്ത ദേഹം, വശ്യമായ പുഞ്ചിരി...

അയാൾ സ്വയം മറന്നു നിന്നു

‘ഇത് സൂര്യഭഗവാന്റെ അരുവിയാണ്. ഇതിലെ വെള്ളം ആരെങ്കിലും കുടിച്ചെന്ന് അദ്ദേഹമറിഞ്ഞാൽ തന്റെ രശ്മികൾകൊണ്ട് തത്ക്ഷണം അയാളെ ചുട്ടുകൊല്ലും!’

ആ സുന്ദരി മുന്നറിയിപ്പുനല്കി.

‘പക്ഷേ, ദാഹിച്ച് എന്റെ തൊണ്ട പൊട്ടുന്നല്ലോ. ഒരു കവിൾ വെള്ളമെങ്കിലും കുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ചത്തുപോകും,’ ആന്ദ്ര ദയനീയമായി പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഈ വെള്ളം കുടിക്കണമെന്നല്ലേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ? എന്റെ കൂടെ വരു. ഇതിലും നല്ല വെള്ളം ഞാൻ കാട്ടിത്തരാം.’

അവൾ അയാളുടെ കൈപിടിച്ച് മുന്നോട്ടോടി. അവൾക്കൊപ്പമെത്താൻ അയാൾ അല്പം ബുദ്ധിമുട്ടി. വലിയൊരു ഓക്കുമരത്തിന്റെ

ചുവട്ടിലെത്തിയപ്പോഴാണ് അവൾ നിന്നത്. മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നും ഒഴുകുന്ന നിരൂറവ ചുണ്ടിക്കൊട്ടി അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഇത് ജീവജലമാണ്. വേണ്ടുവോളം കുടിച്ച് ക്ഷീണവും ദാഹവും തീർത്തോളൂ.’

ആന്ദ്രയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ നിലത്ത് കമിഴ്ന്നു കിടന്ന് ആ വെള്ളം കുടിച്ചു. വയറു നിറഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റതും അയാൾക്കൊരു നവോന്മേഷം തോന്നി.

‘ഹായ്, എത്ര ഊർജ്ജദായകമാണ് ഈ കുളിർജലം!’

ആന്ദ്ര സ്വയം പറഞ്ഞു.

‘ഇത് ദിവ്യശക്തിയുള്ള ജലമാണ്. ഇനി നിങ്ങൾക്ക് ധൈര്യമായി സൂര്യ ഭഗവാന്റെ മുന്നിൽച്ചെല്ലാം. ഈ വെള്ളം കുടിച്ചവർക്ക് സൂര്യരശ്മികളുടെ ചുടേല്ക്കില്ല. ഇപ്പോൾ ഭഗവാൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പോയി വന്ന കാര്യം സാധിക്കൂ.’

അവൾ ഉപദേശിച്ചു.

സൂര്യഭഗവാനെ കാണണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തന്റെ മനംകുറന്ന സുന്ദരിയെ വേർപിരിയാൻ അയാൾക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. അയാൾ തുറന്നുചോദിച്ചു:

‘എന്നെ ഇത്രയൊക്കെ സഹായിച്ച ഭവതി ആരാണെന്നറിയാൻ താത്പര്യമുണ്ട്. പറഞ്ഞുകൂടെ?’

‘പറയാം. ഞാനൊരു നക്ഷത്രമാണ്. നിങ്ങൾ അപകടത്തിൽപ്പെടുന്നു എന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ട് സഹായിക്കാനെത്തിയതാണ്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളിൽനിന്നുകൊണ്ട് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷേ, എനിക്കിപ്പോൾ ആകാശത്തെത്തി പ്രകാശിക്കാതെ വയ്യ. നിങ്ങൾ കാര്യസാധ്യം നടത്തി തിരിച്ചുവരു. ബാക്കിയെല്ലാം അപ്പോൾ ആലോചിക്കാം.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അവൾ മാനത്തേയ്ക്കുയർന്നു.

നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ അവൾ നക്ഷത്രക്കുട്ടങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് കൂടുതൽ തെളിച്ചത്തോടെ മിന്നുന്നത് അയാൾക്കു ദൃശ്യമായി.

ആന്ദ്രയുടെ കണ്ണുകൾ വിരഹദുഃഖത്താൽ നനഞ്ഞു.

ആന്ദ്ര സൂര്യന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നടന്നു.

കൊട്ടാരത്തിനകത്തെത്തിയതും അവിടെയെങ്ങും തീവ്രപ്രകാശം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സൂര്യഭഗവാൻ തിരിച്ചെത്തിയെന്ന് അയാൾക്ക് ബോധ്യമായി. ചൂടിന്റെ തീവ്രതയിൽ കൊട്ടാരഭിത്തികൾപോലും കരിയാൻ തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും അയാൾക്ക് തെല്ലും കൂസലുണ്ടായില്ല. ജീവജലം കുടിച്ചതിനാൽ സൂര്യരശ്മികൾക്ക് അയാളെ പൊള്ളിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

തീവ്രതേജസ്സോടെ കസേരയിലിരിക്കുന്ന ഭഗവാനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നമസ്കാരം ദേവാ, ഞാൻ വളരെ ദൂരത്തുനിന്നും അങ്ങയെ കാണാനെത്തിയ ആന്ദ്രയാണ്.’

‘നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്?’

സൂര്യൻ അവനെ ആകെയൊന്നു നോക്കി ചോദിച്ചു.

‘ഭഗവാനേ, എന്റെ മനസ്സിൽ നിറയെ സംശയങ്ങളാണ്. പകലും രാത്രിയും ഊണിലും ഉറക്കത്തിലുമെല്ലാം എണ്ണമറ്റ സംശയങ്ങൾ എന്റെ തല പെരുപ്പിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് തൃപ്തികരമായ ഉത്തരങ്ങൾ നൽകാൻ ആരുമില്ല. സർവജ്ഞാനിയായ അങ്ങയോടു ചോദിച്ചാൽ എനിക്ക് മറുപടി കിട്ടിയേക്കുമെന്നു തോന്നി വന്നതാണ്.’

ആന്ദ്ര പറഞ്ഞു. കുറച്ചുനേരം മൗനമായിരുന്ന ശേഷമായിരുന്നു സൂര്യന്റെ മറുപടി.

‘ആന്ദ്ര, നിങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങൾ തേടിയുള്ള യാത്ര എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആ സംശയങ്ങൾക്കെല്ലാം മറുപടി പറയാൻ എനിക്കു നേരം കിട്ടില്ല. ലോകർക്ക് വെളിച്ചം നൽകാൻ എനിക്കു പോയേ പറ്റൂ. അതേസമയം, നിങ്ങളെ ഞാൻ നിരാശപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. ഈ നിമിഷംതന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളെ സർവജ്ഞാനിയാക്കി മാറ്റാം.’

സൂര്യഭഗവാൻ തന്റെ മുഴുവൻ രശ്മികളെയും ഒറ്റ രശ്മിയിലേക്ക് കേന്ദ്രീകരിച്ചു. തീവ്രശക്തിയുള്ള ആ രശ്മി അദ്ദേഹം ആന്ദ്രയുടെ ശിരസ്സിലേക്ക് കയറ്റിവിട്ടു. ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും എന്തൊക്കെയോ മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി.

‘ഇനി നിങ്ങൾക്കു പോകാം. എനിക്കു താഴേയുള്ള എന്തു വിഷയത്തിലും നിങ്ങൾക്കിനി സംശയമുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ പകർന്നു തന്ന അറിവുകൾ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയും ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. സ്വാർഥമായ വിജ്ഞാനം ഉപയോഗശൂന്യമാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ?’

സൂര്യൻ അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഭഗവാനോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് അയാൾ ആ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. അപ്പോൾ ആ മനസ്സിന്റെ ഭാരമെല്ലാം നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ ദൗത്യം സഫലമായതിൽ അയാൾ സന്തോഷിച്ചു.

പെട്ടെന്നയാൾക്ക് തന്റെ താരസുന്ദരിയെ ഓർമ്മവന്നു. അയാൾ തലയുയർത്തി മാനത്തേക്ക് നോക്കി വിളിച്ചു:

‘ഏയ്, ദയവായി എന്റെയടുത്തേക്ക് വരു.’

അതു കേൾക്കേണ്ടതാമസം നക്ഷത്രക്കുട്ടത്തിലെ സുന്ദരി മനുഷ്യ

രൂപം ധരിച്ച് ഭൂമിയിലിറങ്ങിവന്നു. ആന്ദ്ര അവളുടെ കൈ പിടിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ സംശയങ്ങളെല്ലാം ഭഗവാൻ തീർത്തുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ഭവതിയെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. എന്റെ കൂടെ വീട്ടിലേക്ക് വന്നാലും.’

‘എല്ലാം നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ!’

അവൾ ലജ്ജയോടെ പറഞ്ഞു.

ആന്ദ്രയും താരസുന്ദരിയും ദീർഘമായ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി. വഴി മധ്യേ അവർ ചപ്പുചവറുകൾക്കിടയിൽ തിരച്ചിൽ തുടരുന്ന മധ്യവയസ്കനെ കണ്ടു. ആന്ദ്ര അയാളെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഹേ മനുഷ്യാ, വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് നിങ്ങളുടെ മോതിരമാണ് ഇവിടെ വീണുപോയത്. ഇത്ര കാലം പരതിയിട്ടും അതു കിട്ടിയില്ല. ഈ കാലമത്രയും നിങ്ങൾ കഠിനമായി അധ്വാനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇതുപോലെ പത്തു മോതിരം നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമാക്കാമായിരുന്നു. ഇനിയെങ്കിലും ഈ പണി തുടർന്ന് നേരം പാഴാക്കാതിരിക്കൂ.’

ആ വാക്കുകൾ അയാളുടെ കണ്ണു തുറപ്പിച്ചു. അയാൾ തിരച്ചിൽ മതിയാക്കി, ആന്ദ്രക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവിടം വിട്ടു.

ആന്ദ്രയും താരസുന്ദരിയും വീണ്ടും വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് വേലിയും താങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആളുടെ അടുത്തെത്തി. ആന്ദ്ര അയാളോട് ചോദിച്ചു:

‘ഇനിയും നിങ്ങൾക്ക് ഈ പാഴ്വേല അവസാനിപ്പിച്ചുകൂടെ? വളരെ മുൻപു കെട്ടിയ വേലി കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടാണ് ഇളകിപ്പോയത്. അത് പൊളിച്ചുകളഞ്ഞ്, ബലമുള്ള പുതിയൊരു വേലി കെട്ടേണ്ടതിനു പകരം അതും തോളിൽത്താങ്ങി നിങ്ങളുടെ ജീവിതംതന്നെ പാഴാക്കുകയല്ലേ?’

അയാൾക്ക് അതൊരു പുതിയ അറിവായി. തനിക്ക് അറിവ് പകർന്നു തന്ന ആന്ദ്രയെ പ്രണമിച്ച് അയാൾ പുതിയൊരു വേലി കെട്ടാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. ആന്ദ്രയും താരസുന്ദരിയും സംതൃപ്തിയോടെ യാത്ര തുടർന്നു.

അവർ പാറക്കല്ലിനടുത്തെത്തിയതും അവിടെയിരുന്ന പ്രാകൃതനായ മനുഷ്യൻ പഴയ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു:

‘സഹോദരാ, എനിക്കിനി എത്ര കാലം ഈ പാറയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരും?’

‘സുഹൃത്തേ, നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സ്വാർഥനാണ്. ഈ ചുറ്റുപാടുകളിൽ യാത്രികന് ഇരുന്നു ക്ഷീണം തീർക്കാവുന്ന ഒരേയൊരിടം ഈ പാറയാണ്. ഇവിടെ യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ കാലാകാലം

ഇരുന്ന് നിങ്ങളും ജീവിതം കളഞ്ഞുകുളിക്കുന്നു. വേഗം എഴുന്നേറ്റു പോയി സ്വന്തം കാര്യം നോക്കുകയാണ് നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത്.’

ആന്ദ്ര അല്പം പര്യുഷമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞു. ആ വാക്കുകൾ അയാളുടെ മനസ്സുമാറ്റി. അയാൾ ആന്ദ്രയെ തൊഴുത് പറഞ്ഞു:

‘എന്നോടു പൊറുക്കൂ. ഞാനെന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴാണ് ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ വൃർദ്ധത മനസ്സിലാക്കിയത്. ഇനിയുള്ള കാലം ഞാൻ അധ്വാനിച്ചു ജീവിക്കും.’

അയാൾ നടന്നകന്നു.

ആന്ദ്രയും താരസുന്ദരിയും വീണ്ടും യാത്ര ചെയ്ത് റഷ്യയിലെത്തി. ആന്ദ്രയുടെ ഗ്രാമവും വീടും അവൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവരവിടെ സുഖമായി ജീവിച്ചു.

മാനത്തെ താരസുന്ദരി അന്നുമുതൽ ആ വീടിന് സദാ പ്രകാശം പകരുന്ന ഐശ്വര്യവതിയായി. ആന്ദ്രയാകട്ടെ, മാനവരാശിയുടെ മുഴുവൻ സംശയങ്ങൾക്കും തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം നൽകാൻ ജീവിതംതന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു. ആന്ദ്ര ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് അന്നാട്ടു കാര്യുടെ വിശ്വാസം.

ആത്മാവ് വാങ്ങിയ ചെകുത്താൻ

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പരമദരിദ്രനായ ഒരു കൊല്ലനുണ്ടായിരുന്നു. അരപ്പട്ടിണിക്കാരനും ഉടുതുണിക്ക് മറുതുണിയില്ലാത്തവനുമായ അയാൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് ജീവിതം തള്ളിനീക്കിയത്. യാതൊരു നിശ്ചയവുമില്ലാത്ത ആ ജീവിതം അയാൾക്കു മടുത്തു. ശേഷിക്കുന്ന കാലം എങ്ങനെയും ആർഭാടമായി ജീവിക്കണം എന്നയാൾ തീരുമാനിച്ചു. സ്വയം വിറ്റും കുറച്ച് പണം നേടാനുള്ള വഴികളാണ് അയാൾ ആലോചിച്ചത്.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും ഒരു ചെകുത്താൻ അതിലേ വന്നു. കൊല്ലൻ രണ്ടുംകല്പിച്ച് ചെകുത്താനോട് ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് ചെകുത്താനേ, നിന്റെ കൈയിൽ പണമുണ്ടോ?’

‘ഉണ്ടല്ലോ, എന്താ?’

ചെകുത്താൻ നിന്നു.

‘എങ്കിൽ, ഞാനെന്റെ ആത്മാവിനെ വില്ക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

നിനക്കു വേണമെങ്കിൽ പണം തന്ന് എന്റെ ആത്മാവിനെ വാങ്ങാം. അതോടെ ഞാൻ നിന്റെ അടിമയായിരിക്കും. ഒരു മനുഷ്യന്റെ യജമാനനായിരിക്കുക എന്നത് നിനക്ക് അഭിമാനിക്കാവുന്ന കാര്യമല്ലേ?’

അയാൾ ചോദിച്ചു. അതൊരു കൊള്ളാവുന്ന ആശയമായി ചെകുത്താനും തോന്നി.

‘ആട്ടെ, നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിന് ഞാനെന്തു വില തരണം?’

‘കുടുതലൊന്നും വേണ്ട. ഒരു മൺകുടം നിറയെ നാണയം തന്നാൽ മതി. ഞാനതിൽനിന്ന് എത്ര നാണയമെടുത്താലും കുടം എപ്പോഴും നിറഞ്ഞുതന്നെയിരിക്കണം.’

കൊല്ലൻ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

‘സമ്മതം, ഇതാ, നാണയം നിറച്ച കുടം. ഈ നിമിഷം മുതൽ നിങ്ങളുടെ അടിമയാണ്. ഞാൻ പറയുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾ അതേപടി അനുസരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്.’

ചെകുത്താൻ പറഞ്ഞു.

‘അത് ന്യായംതന്നെ. എന്നാൽ, എന്റെ ഭാര്യയറിയാതെയാണ് ഈ കച്ചവടം നടത്തിയത്. നമുക്ക് എന്റെ വീട്ടിലൊന്നുപോയി അവളോട് അനുവാദം വാങ്ങി തിരിച്ചുവരാം. നീയും എന്റെ കൂടെ വരുന്നതിൽ പ്രശ്നമില്ല. നിന്നെ എനിക്കു മാത്രമല്ലേ കാണാനാവൂ? എന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് നിന്നെ തിരിച്ചറിയാനാവില്ലല്ലോ?’

കൊല്ലൻ കണ്ണിറുക്കി ചിരിച്ചു.

‘അതു ശരിയാണ്.’

ചെകുത്താനും സമ്മതിച്ചു.

രണ്ടു പേരും കൊല്ലന്റെ വീട്ടിലെത്തി. കൊല്ലൻ ചെകുത്താനെ കസേരയിലിരുത്തിയിട്ട് പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി. അയാൾ ഉടനെ തിരിച്ചെത്തുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ ചെകുത്താൻ കാത്തിരുന്നു. എന്നാൽ, ബുദ്ധിമാനായ കൊല്ലനുണ്ടോ വരുന്നു? അയാൾ തൊട്ടടുത്ത ചുറ്റാട്ടുകേന്ദ്രത്തിൽ ചെന്നിരുന്ന് മൂക്കറ്റം കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും കൊല്ലൻ വരാതിരുന്നപ്പോൾ ചെകുത്താൻ ക്ഷമകെട്ടു. ചെകുത്താൻ കസേരയിൽനിന്നെഴുന്നേല്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അതിനകം ചെകുത്താൻ ആ കസേരയിൽ ഒട്ടിപ്പോയിരുന്നു! കസേരയിൽനിന്ന് ദേഹം വിടുവിക്കാൻ ചെകുത്താൻ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് ശ്രമിച്ചു. ആ ശക്തിയിൽ കസേരയും വീടുതന്നെയും ശക്തിയായി ഉലഞ്ഞു.

തന്റെ വീട് ആടിയുലയുന്നതു കണ്ട് കൊല്ലന്റെ ഭാര്യ പരിഭ്രമിച്ചു. ചെകുത്താനെ കാണാൻ അവൾക്കു കഴിയാത്തതിനാൽ ആ പരിഭ്രമം

ഇരട്ടിച്ചു. അവൾ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയോടി ചുതാട്ടകേന്ദ്രത്തിലെത്തി കൊല്ലനോടു പറഞ്ഞു:

‘ഏയ്, നിങ്ങളിവിടെയിരുന്ന് കൂടിച്ചോ. നമ്മുടെ വീട്ടിലെന്തോ പ്രേതബാധയുണ്ട്. കസേരയും വീടുമൊക്കെ ആടിയുലയുകയാണ്. അധികം വൈകാതെ വീട് നിലംപൊത്തും. നമ്മൾ വഴിയാധാരമാവുകയും ചെയ്യും!’

ചെകുത്താന്റെ കാര്യം അപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് ഓർമ്മവന്നത്. അയാൾ വീട്ടിലേക്കു ചെന്ന് ചെകുത്താനോട് പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാനിത്തിരി മദ്യപിക്കാൻ പോയതാണ്. എന്നെ നിന്റെ കൂടെ വീടാൻ ഭാര്യ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. നീയെന്നിക്ക് ഒരു വർഷത്തെ സമയംകൂടി തരണം. അതിനിടയ്ക്ക് ഞാനവളെ പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചോളാം.’

‘ശരി. പിന്നെ വാക്കു മാറരുത്.’

ചെകുത്താൻ അവിടം വിട്ടുപോയി.

കൊല്ലൻ ആ ഒരു വർഷം മുഴുവനും ചുതാട്ടകേന്ദ്രത്തിൽത്തന്നെ തിന്നും കുടിച്ചും കഴിച്ചുകൂട്ടി. എപ്പോഴും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മൺപാത്രത്തിൽനിന്നും ആവശ്യത്തിനു പണം അയാൾക്ക് ചെലവഴിക്കാനായി. ഭാര്യയുടെ ആവശ്യത്തിനുള്ള പണവും അയാൾ നൽകി.

ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞതും ചെകുത്താൻ തിരിച്ചെത്തി കൊല്ലനെ പിടികൂടി.

‘ഇനി നിങ്ങളെന്റെ അടിമയായി കൂടെ വന്നേ തീരൂ.’

ചെകുത്താൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഞാൻ നിന്റെ വരവും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാര്യയെ ഞാനൊരുവിധം സമ്മതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും അവസാനമായി അവളെയൊന്നു കണ്ടിട്ടു വരാം. നീ അകത്തു കയറി കഴിഞ്ഞതവണത്തേതുപോലെ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കണ്ട. മൂറ്റത്തെ ഫർമരത്തിൽ ഇരുന്നാൽ മതി.’

കൊല്ലൻ ചെകുത്താനെ മരക്കൊമ്പിലിരുത്തി ചുതാട്ടകേന്ദ്രത്തിലേക്കു വെച്ചുടിച്ചു. അവിടെയിരുന്ന് മുക്കറ്റം കുടി തുടങ്ങി. കുറെ നേരമായിട്ടും കൊല്ലൻ തിരിച്ചെത്താതെ വന്നപ്പോൾ ചെകുത്താനു ദേഷ്യം വന്നു. അവൻ ആ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് നാലു ചാട്ടം ചാടി! അതോടെ മരം ആടിയുലയാനും കൊമ്പുകൾ ഒടിയാനും തുടങ്ങി.

അതു കണ്ട് കൊല്ലന്റെ ഭാര്യ പരിഭ്രമിച്ചു. അവൾ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയോടി ചുതാട്ടകേന്ദ്രത്തിലെത്തി ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു:

‘ദേ, നമ്മുടെ മൂറ്റത്തെ മരം ആകെ ആടിയുലയുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഇപ്പോഴത് നിലംപൊത്തിക്കാണും. നിങ്ങളൊന്ന് വന്ന് കാര്യമെന്താണെന്ന് ഒന്നന്വേഷിച്ചേ.’

ചെകുത്താനെ മരക്കൊമ്പിലിരുത്തിയിട്ടാണ് താൻ വന്നതെന്ന് കൊല്ലന് ഓർമ്മവന്നു. കൂടിച്ച മദ്യം തലയ്ക്കു പിടിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അയാൾ ഓടി മരച്ചുവട്ടിലെത്തി. കൊല്ലനെ കണ്ടതും ചെകുത്താൻ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എവിടെയായിരുന്നു ഇതുവരെ? ചെകുത്താനാണെങ്കിലും എന്റെ ക്ഷമയ്ക്കും ഒരതിരൂണ്ട്!’

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാനെന്റെ ഭാര്യയെ കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു. ഇനിയും അവൾക്ക് കാര്യം ശരിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഒരു വർഷംകൂടി എനിക്കു തരുമെങ്കിൽ അവളുടെ പൂർണ്ണസമ്മതത്തോടെ ഞാൻ നിന്റെ കൂടെ വരാം,’ കൊല്ലൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി. ഇത് അവസാനത്തെ അവധിയാണ്. ഒരു കൊല്ലം തികയുന്ന ദിവസം ഞാൻ വീണ്ടും വരാം. അന്നും എന്തെങ്കിലും സൂത്രം പറഞ്ഞ് എന്നെ പറ്റിക്കാനാണ് ശ്രമമെങ്കിൽ എന്റെ തനിനിറം നിങ്ങൾക്ക് കാണണ്ടിവരും.’

ചെകുത്താൻ ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘ഇല്ല. അങ്ങനെയുണ്ടാവില്ല.’

കൊല്ലൻ ചെകുത്താനെ പറഞ്ഞയച്ചു. കൊല്ലന്റെ ഭാര്യ വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ മൂറ്റത്തെ മരം ശാന്തമായി നിലക്കുന്നതു കണ്ട് സമാധാനിച്ചു.

വീണ്ടും ഒരു കൊല്ലം കൊല്ലൻ ചുതാട്ടകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും തിന്നും കുടിച്ചും ജീവിതം ആഘോഷിച്ചു. ആവശ്യത്തിനു പണം മൺകൂടത്തിൽനിന്നും എടുത്തു ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു വർഷം തികയുന്ന വർഷം ചെകുത്താൻ വീണ്ടുമെത്തി കൊല്ലനെ പിടികൂടി.

‘ഇനി നിങ്ങൾ ഒരു ഒഴികഴിവു പറയണ്ട. ഇനി ഞാൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച് എന്റെ അടിമയായി കഴിയണം. ആദ്യം എന്റെ ചുമലിലേറ്റി നടക്കൂ.’

ചെകുത്താൻ കല്പിച്ചു. മറ്റു മാർഗമൊന്നും കാണാത്തതിനാൽ കൊല്ലൻ അതനുസരിച്ചു. അയാളുടെ തോളിൽ കാലിയായ ഒരു സഞ്ചിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഭീമാകാരനായ ചെകുത്താനെ ചുമന്ന് അയാളുടെ കഴുത്തും കാലും വേദനിച്ചു.

നല്ല നിലാവുള്ള രാത്രിയായിരുന്നു അത്. കൊല്ലന്റെയും ചെകുത്താന്റെയും നിഴൽ നിലത്തു പതിയുന്നത് ചെകുത്താൻ കണ്ടു. അതെന്തെന്ന് ചെകുത്താനു മനസ്സിലായില്ല.

‘ആരോ നമ്മെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടല്ലോ. ആരാണത്?’

ചെകുത്താൻ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതോ? അതെന്റെ സഹോദരനാണ്,’ കൊല്ലൻ പറഞ്ഞു.

‘അയാളെന്തിനാണ് നമ്മുടെ പുറകെ വരുന്നത്?’

‘ആ, ആർക്കറിയാം. ഒരുപക്ഷേ, നിന്നെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങാനാവും. അവന്റെ ഇഷ്ടഭക്ഷണം ചെകുത്താന്റെ ഇറച്ചിയാണ്,’ കൊല്ലൻ ചിരിയടക്കി പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അപ്പോൾ അയാൾ എന്നെയും തിന്നുമോ?’

ചെകുത്താൻ ഭയമായി.

‘തിന്നാനാണ് സാധ്യത.’

കൊല്ലൻ നടപ്പു തുടർന്നു.

‘എങ്കിൽ, അയാളുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ എന്നെയൊന്ന് ഒളിപ്പിക്കുമോ?’

ചെകുത്താൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെ?’

കൊല്ലൻ പുരികം ചുളിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ തോളിലെ സഞ്ചിയിൽ എന്നെ ഒളിപ്പിച്ചാൽ മതി.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെകുത്താൻ സഞ്ചിയിൽ കയറിയിരുന്നു. ഈ തക്കത്തിന് കൊല്ലൻ സഞ്ചിയുടെ വായ്ഭാഗം ചരുകൊണ്ട് മൂറുകിക്കെട്ടി. പിന്നെ, ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാക്കാതെ സഞ്ചി അടുത്തു കണ്ട പുഴയിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. നല്ല ആഴവും ഒഴുക്കുമുണ്ടായിരുന്ന ആ പുഴയിൽ സഞ്ചി മുങ്ങിത്താണു. അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനാവാതെ ചെകുത്താൻ ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തു!

വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ കൊല്ലൻ ഭാര്യയോടൊപ്പം സുഖമായി ജീവിച്ചു. ചെകുത്താൻ വീണ്ടും വരുമെന്ന ഭയമില്ലാത്തതിനാൽ അയാൾ മദ്യപാനവും ഉപേക്ഷിച്ചു. അതോടെ ആ വീട്ടിൽ ഐശ്വര്യം കളിയാടി.

പുവൻകോഴിയുടെ മിടുക്ക്

അറുക്കെക്ക് ഉപ്പു തേയ്ക്കാത്ത ഒരു പിശുക്കൻ. അയാൾക്കാണെങ്കിൽ ഇട്ടുമുടാനുള്ള പണം. താമസിക്കാൻ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ മണിമാളിക. നോക്കെത്താത്ത ദുരം പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭൂസ്വത്ത്. ഇത്രയൊക്കെയുണ്ടായിട്ടും കാൽപ്പണം കണ്ടാൽ കമിഴ്ന്നുവീഴുന്ന സ്വഭാവമാണ്. അങ്ങോട്ട് എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുന്ന കാര്യം ആലോചിക്കുകയേ വയ്യ, അയാൾക്ക്.

ധനികനായ ആ പിശുക്കന് ഒരു ജോലിക്കാരനുമായിരുന്നു. എല്ലാ മുറിയെ പണിത് എല്ലാം തോലും മാത്രമായ മനുഷ്യൻ. പതിറ്റാണ്ടുകൾ അയാൾക്കുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്തിട്ടും ആ പാവത്തിന് യാതൊന്നും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മാളികയ്ക്കു പുറത്തുള്ള ഒരൊറ്റ മുറിയാണ് പിശുക്കൻ അയാൾക്ക് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തത്. ശരിക്കും കാറ്റോ വെളിച്ചമോ കടക്കാത്ത, ഒരാൾക്ക് ശരിക്കൊന്ന് നിന്നുതിരിയാൻപോലും ഇടമില്ലാത്ത മുറി. എന്നിട്ടും ജോലിക്കാരൻ പരാതിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഒരു ദിവസം, ജോലിക്കാരൻ ജോലി കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ വഴിയരികിൽ കൊടുംമഞ്ഞു കൊണ്ട് തണുത്തു വിറങ്ങലിച്ചു നില്ക്കുന്ന

ഒരു പുവൻകോഴിയെ കണ്ടു. അയാൾക്ക് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘പുവൻകോഴീ, നീയെന്താണ് കൂട്ടിൽ പോകാതെ ഇവിടെയിങ്ങനെ തണുത്തു നിൽക്കുന്നത്?’

‘യജമാനനേ, എനിക്ക് പോകാൻ ഒരിടവുമില്ല. മുട്ടയിടാത്ത പുവൻകോഴിയെ വളർത്തുന്നത് നഷ്ടമാണെന്നു പറഞ്ഞ് ഉടമസ്ഥൻ എന്നെ ഇറക്കിവിട്ടു. വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് വലഞ്ഞ ഞാൻ ഈ തണുപ്പുകൊണ്ട് മൃതപ്രായനായി,’ പുവൻകോഴി വളരെ ശ്രമപ്പെട്ട് പറഞ്ഞു.

‘സാരമില്ല. ആരുമില്ലാത്തവർക്ക് ദൈവം തുണ എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ? ആ ദൈവമാകണം നിന്നെ എന്റെ മുന്നിലെത്തിച്ചത്. വളരെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയിലാണ് ഞാൻ ജീവിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഉള്ളത് പങ്കുവെച്ച് നമുക്കിവിടെ കഴിയാം.’

അയാൾ തന്റെ പുതപ്പ് പുവൻകോഴിയുടെ മേലിട്ട്, അതിനെ എടുത്ത് മുറിയിലേക്കു നടന്നു. പിശുക്കൻ നൽകിയ കുറച്ച് തണുത്ത ഭക്ഷണം രണ്ടായി പകുത്ത് അവർ കഴിച്ചു. പിന്നെ ഇരുവരും ആ ഒറ്റമുറിയിൽ കിടന്നുറങ്ങി.

ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നോറും ജോലിക്കാരനും പുവൻകോഴിയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധം ദൃഢമായി വന്നു. ഇരുവർക്കും ഒരു നിമിഷം പോലും പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ കഴിയാതെയായി. അയാളുടെ ജോലികളിൽ പുവൻകോഴി കഴിയുന്നത്ര സഹായിച്ചു. ക്രമേണ അവന്റെ ക്ഷീണമെല്ലാം മാറി. ജോലി കഴിഞ്ഞ് മുറിയിലെത്തിയാൽ പുവൻകോഴിയുമായി ദീർഘനേരം സംസാരിച്ചിട്ടേ അയാൾ ഉറങ്ങാറുള്ളൂ.

ഒരു ദിവസം, ജോലിക്കാരൻ പനി ബാധിച്ച് കിടപ്പിലായി. ചില പച്ചമരുന്നുകളെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. അയാൾക്ക് ജോലി ചെയ്യാനാവാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. അയാളുടെ ഈയവസ്ഥ പുവൻകോഴിയെയും വേദനിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, പിശുക്കൻ ഒട്ടും കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാതെയാണ് അയാളോട് പെരുമാറിയത്. അയാൾ മുറിയിലെത്തി ശാസിച്ചു.

‘ഹും, ഒരു പണിയും ചെയ്യാതെ തിന്നുകൂടിച്ചു കിടക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? ഈ നിമിഷം ഇവിടെനിന്നിറങ്ങിക്കൊള്ളണം! കണ്ണിൽക്കണ്ടവരെ യൊക്കെ തീറ്റിപ്പോറ്റാൻ ഇത് സത്രമൊന്നുമല്ല.’

പാവാം ജോലിക്കാരൻ! ഒരു വാക്കുപോലും എതിരു പറയാതെ അയാൾ മുറിവിട്ടിറങ്ങി. അതുവരെ ചെയ്ത ജോലിക്കു പ്രതിഫലമായി ഒരു പണംപോലും കൊടുക്കാൻ പിശുക്കൻ തയ്യാറായതുമില്ല. മാളികയുടെ

കവാടം കടന്ന് അയാൾ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നടന്നു. പുറകെ പുവൻകോഴിയും.

ആപത്തുകാലത്ത് കൈവെടിയാതിരുന്ന ജോലിക്കാരനെ സഹായിക്കണമെന്ന് പുവൻകോഴി നിശ്ചയിച്ചു. അവൻ അയാളെ പഴയൊരു കെട്ടിടത്തിലാക്കി. താനുടനെ തിരിച്ചെത്താമെന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ അവിടം വിട്ടു.

ദുഷ്ടനായ പിശുക്കനെ ഒരു പാറം പഠിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗം അവൻ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. തന്റെ കൂട്ടുകാരായ കരടിയെയും ചെന്നായയെയും കണ്ട് സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. പിശുക്കന്റെ മാളികയിലേക്ക് അവനോടൊപ്പം വരാമെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. ഒട്ടും സമയം കളയാതെ പുവൻകോഴിയും കരടിയും ചെന്നായയും പിശുക്കന്റെ വീട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

അവർ മാളികയുടെ മുന്നിലെത്തി. പുവൻകോഴി ചങ്ങാതിമാരുടെ കാതിൽ ഏന്തോ മന്ത്രിച്ചു. അവർ തലയാട്ടി അവിടെനിന്നും പോയി. കരടിയും ചെന്നായയും കുറ്റിക്കാട്ടിൽ മറഞ്ഞിരുന്നപ്പോൾ പുവൻകോഴി മുറ്റത്തു നിന്ന് ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുകൂവി:

‘എടാ പരമദുഷ്ടാ, നീ നിന്റെ പാവാം ജോലിക്കാരനോടു ചെയ്ത ക്രൂരത ഞാനറിഞ്ഞു. അതിനു പകരം ചോദിക്കാനാണ് ഞാനെത്തിയിരിക്കുന്നത്. എന്റെ യജമാനനാണ് അദ്ദേഹം. നിനക്ക് ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ മര്യാദയ്ക്ക് ഈ വീടുവിട്ട് എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോയ്ക്കൊള്ളൂ!’

പുവൻകോഴിയുടെ വാക്കുകൾ പിശുക്കനെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിച്ചു. അയാൾ ഭൂതൃരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്റെ വീട്ടിൽ വന്ന് ഇവൻ വലിയവായിൽ സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? നിങ്ങൾ ഈ ധിക്കാരിയെ പിടിച്ച് നമ്മുടെ കീരിക്കുട്ടിലിട്ട് അടയ്ക്കണം.’

ഭൂതൃന്മാർ ഓടിചെന്ന് പുവൻകോഴിയെ പിടികൂടി. അനേകം കീരികളുള്ള കൂട്ടിൽ അവനെയുമിട്ട് വാതിലടച്ചു. അതോടെ പുവൻകോഴിയുടെ ശല്യം തീർന്നെന്ന് പിശുക്കൻ സമാധാനിച്ചു.

എന്നാൽ, രാവിലെ പുവൻകോഴിയുടെ പപ്പും പുകയും കാണാനാഗ്രഹിച്ച് കീരിക്കുട്ടിനടുത്തുചെന്ന പിശുക്കൻ അവരന്നുപോയി. കൂട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന മുഴുവൻ കീരികളെയും കൊത്തിക്കൊന്നശേഷം കോഴി രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!

പിശുക്കൻ നിരാശയോടെ പുമുഖത്തു വന്നിരുന്നു. അപ്പോഴതാ പുവൻകോഴി വീണ്ടും മുറ്റത്തു വന്നുനിൽക്കുന്നു! അവൻ അയാളുടെ

മുഖത്തു നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയാണ്? എന്നെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഇതായിരിക്കും അവസ്ഥ. നിന്നെ ഇവിടന്ന് കെട്ടുകെട്ടിയിട്ടല്ലാതെ എനിക്കു വിശ്രമമില്ല. അതിനുവേണ്ടി ഞാനെന്തും ചെയ്യും.’

ക്ഷുഭിതനായ പിശുക്കൻ വീണ്ടും ഭൃത്യന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അഹങ്കാരികോഴിയെ പിടിച്ച് തൊഴുത്തിലിട്ട് കാലികളെക്കൊണ്ട് ചവിട്ടിക്കൊല്ലിക്കൊന്നാണ് അയാൾ ഇത്തവണ ഉത്തരവിട്ടത്. ഭൃത്യന്മാർ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു. പുവൻകോഴിയുടെ ശല്യം വീണ്ടും ഉണ്ടാകില്ലെന്ന സമാധാനത്തോടെ പിശുക്കൻ കിടന്നുറങ്ങി. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ കണ്ടതോ, തൊഴുത്തിൽ നിരന്നുകിടക്കുന്ന കാലികളുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ. അവയുടെ ശരീരത്തിൽ വലിയ മുറിവുകളും!

കേവലമൊരു പുവൻകോഴി കരുത്തരായ കാലികളെ കൊന്നത് അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, കോഴിക്കുവേണ്ടി ആ കൃത്യം നിർവഹിച്ചത് ചെന്നായയും കരടിയുമാണെന്ന് അയാളുണ്ടോ അറിയുന്നു?

അന്നും പുവൻകോഴി മുറ്റത്തു വന്നിരുന്ന് പിശുക്കനെ കണക്കിനു കളിയാക്കി. ഇക്കൂറി അവനെ പിടികൂടി കുതിരലായത്തിലിടാനായിരുന്നു നിർദ്ദേശം. പതിവുപോലെ, പിറ്റേന്ന് പിശുക്കനു കാണാനായത് തന്റെ കുതിരകളെല്ലാം ചത്തുകിടക്കുന്നതാണ്. തന്റെ ശത്രു സാധാരണക്കാരനല്ലെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായി.

വീണ്ടും പുവൻകോഴിയുടെ പരിഹാസം കേട്ട് വശംകെട്ട പിശുക്കൻ അവനെ പിടിക്കാൻ നേരിട്ടിറങ്ങി. കുറെ നേരത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം അയാൾ അവനെ പിടികൂടി. മുർച്ചയേറിയ കത്തി അവന്റെ കഴുത്തിനു നേരേചൂണ്ടി, പല്ലിരുമ്മിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഇനി നീ രക്ഷപ്പെടുന്നത് എനിക്കൊന്നു കാണണം. വിടുവായനായ നിന്നെ ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ കൊന്ന്, ഉച്ചയൂണിന് പൊരിച്ചു തിന്നും!’

അപ്പോൾ പുവൻകോഴി ഉറക്കെ കൂവി. അതുകേട്ട് കരടിയും ചെന്നായയും അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. അവർ പിശുക്കന്റെ കൈയിൽനിന്നും കോഴിയെ രക്ഷിച്ചു. പിന്നെ, അവർ അയാളെ തലങ്ങും വിലങ്ങും കടിച്ചും മാന്തിയും മുറിവേല്പിച്ചു. കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അയാൾ പുളഞ്ഞു. അയാൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പുറത്തേക്കോടി. എന്നിട്ടും അവർ വിട്ടില്ല. ഗ്രാമാതിർത്തി കടന്ന് അയാൾ ഓടിയശേഷമേ അവർ തിരിച്ചുവന്നുള്ളൂ.

പുവൻകോഴി കരടിയെയും ചെന്നായയെയും നന്ദി പറഞ്ഞ് മടക്കിയയച്ചു. പിന്നെ, ജോലിക്കാരനെയും കുട്ടി വന്ന് പിശുക്കന്റെ മണിമാളികയിൽ താമസം തുടങ്ങി. പിശുക്കൻ പിന്നീടൊരിക്കലും തന്റെ വിടുതേടി തിരിച്ചുവന്നതേയില്ല.

ഓക്കുമരത്തിലെ സുന്ദരിപ്പൂച്ച

വളരെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രരായ വൃദ്ധദമ്പതിമാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. ചെറിയ കുട്ടി കെട്ടി അതിലായിരുന്നു അവരുടെ താമസം. അവർക്ക് മക്കളോ ബന്ധുക്കളോ ആയി ആരുംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. കടുത്ത ദാരിദ്ര്യത്തിനിടയിലും അവർ ആരോടും പരാതി പറയാതെ പരസ്പരം താങ്ങും തണലുമായി ജീവിച്ചു. പല ദിവസങ്ങളിലും അവർ മുഴുപ്പട്ടിണിയിലായിരുന്നു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ വൃദ്ധൻ പുറത്തുപോയി എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നാലായി.

ഒരിക്കൽ രണ്ടുമൂന്നു നാൾ തുടർച്ചയായി അവർക്ക് ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ വന്നു. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും പട്ടിണികൊണ്ട് വലഞ്ഞു. ഈ സ്ഥിതി തുടർന്നാൽ തങ്ങൾ ചത്തുപോകുമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അപ്പോൾ വൃദ്ധ ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു:

‘നമ്മൾ രണ്ടാളും വിശന്നു മരിക്കാറായി. ഇനിയുമിങ്ങനെ കൈയും കെട്ടിയിരിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും കുറച്ചു ധാന്യം

കിട്ടിയേ തീരൂ.’

‘അതിന് നമ്മുടെ കൈയിൽ ഒരു ചില്ലിക്കാശുപോലുമില്ലല്ലോ. പിന്നെങ്ങനെ ധാന്യം വാങ്ങും? തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്ന് ഉറപ്പില്ലാത്തതിനാൽ പരിചയക്കാരാരും ധാന്യം കടം തരികയുമില്ല. ഓഹ, പട്ടിണികിടന്നു ചാകാനാവും നമ്മുടെ വിധി!’

വൃദ്ധൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യാതെ വെറുതെ വിധിയെ പഴിച്ചിട്ടെന്താ കാര്യം? നമ്മുടെ പക്കൽ കോടാലി ഇരിപ്പുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ മുർച്ച കുട്ടി കാട്ടി ലേക്ക് പോകണം. നല്ലൊരു മരം വെട്ടി, ആ വിറക് ചന്തയിൽ വിറ്റാൽ കുറച്ചു ധാന്യം വാങ്ങാനുള്ള പണം കിട്ടും,’ വൃദ്ധ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അതൊരു നല്ല അഭിപ്രായമായി വൃദ്ധനു തോന്നി. തന്റെ അലസതയെ പഴിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു. കോടാലിയെടുത്ത് കല്ലിലുരച്ച് മുർച്ച കുട്ടി. വൃദ്ധയോടു യാത്രപറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം കാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

പലതരം മരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നു നില്ക്കുന്ന കാട്ടിലാണ് വൃദ്ധൻ എത്തിയത്. അദ്ദേഹം പല മരങ്ങളും പരിശോധിച്ചു. ഒടുവിൽ സാമാന്യം വലിയ ഒരു ഓക്കുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലാണ് അദ്ദേഹമെത്തിയത്. ഓക്കുമരത്തിന്റെ വിറകാകുമ്പോൾ നല്ല വില കിട്ടിയേക്കും. അദ്ദേഹം കോടാലിയുയർത്തി അത് വെട്ടാനോങ്ങി. മരത്തിന്റെ കടയ്ക്കൽ ആദ്യത്തെ വെട്ടുകൊണ്ടതും ഒരു ശബ്ദമുണ്ടായി:

‘അരുത്, ഈ മരം വെട്ടരുത്!’

വൃദ്ധൻ അതുകേട്ട് അമ്പരന്നു നിന്നു.

വിജനമായ ഈ കാട്ടിൽ ആരാണ് അത്?

അദ്ദേഹം ചുറ്റും നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ്?’

പെട്ടെന്ന്, ഓക്കുമരത്തിന്റെ പൊത്തിൽനിന്ന് ഒരു പുച്ചു ചാടിയിറങ്ങി. വൃദ്ധൻ അതിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വിചിത്രമായ പുച്ചയായിരുന്നു അത്.

പുച്ചയുടെ ശരീരത്തിന്റെ പകുതി സ്വർണനിറവും ബാക്കി പകുതി വെള്ളനിറവും!

പാതിനെറ്റിയും ഒരു ചെവിയും സ്വർണമയം. മറുഭാഗം വെള്ളനിറം. രോമവും കൈകാലുകളുമെല്ലാം അങ്ങനെതന്നെ.

വൃദ്ധൻ ആദ്യമായാണ് ഇങ്ങനെയൊരു പുച്ചയെ കാണുന്നത്. അദ്ദേഹം അതിന്റെ ദേഹത്തുനിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ നിൽക്കെ, പുച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മുത്തച്ഛാ, ഈ ഓക്കുമരം എന്റെ വാസസ്ഥാനമാണ്. അങ്ങിത് വെട്ടി വീഴ്ത്തിയാൽ ഞാൻ വഴിയാധാരമാകും. ഇതുപോലെ എല്ലാ മരങ്ങളിലും ഓരോ ജീവികളും പക്ഷികളും ജീവിക്കുന്നുണ്ടാവണം.’

‘പക്ഷേ, ഞാനെന്തു ചെയ്യും? കുറെ ദിവസങ്ങളായി ഞാനും ഭാര്യയും പട്ടിണി കിടക്കുന്നു. ഉടനെ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ വൈകാതെ മരിച്ചുപോകും. ഈ കാട്ടിലെ ഏറ്റവും നല്ല മരത്തിന്റെ വിറക് വെട്ടി വിറ്റ്, ആ പണംകൊണ്ട് കുറച്ചു ധാന്യം വാങ്ങാനാണ് ഭാര്യ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്,’ വൃദ്ധൻ വിശദീകരിച്ചു.

പുച്ചയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തോട് സഹതാപം തോന്നി. അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനിപ്പിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘മുത്തച്ഛൻ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കണ്ട. നിങ്ങളുടെ വിശപ്പുമാറ്റാൻ എനിക്കാവും. ഞാനൊരു സാധാരണ പുച്ചയല്ല. പല കഴിവുകളും എനിക്കുണ്ട്. വിറകുവെട്ടി വില്ക്കാതെതന്നെ അങ്ങേക്ക് വേണ്ടത്ര ധാന്യം കിട്ടും. ഇപ്പോൾത്തന്നെ വീട്ടിലേക്ക് പൊയ്ക്കൊള്ളൂ.’

വൃദ്ധൻ പുച്ചയുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയി. പുച്ചയാകട്ടെ മരത്തിൽ കയറിക്കിടന്ന് ഉറക്കമായി.

വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ വൃദ്ധൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. വൃദ്ധയുടെ മുന്നിൽ രണ്ടു പാത്രം നിറയെ ധാന്യപ്പൊടി ഇരിക്കുന്നു! വൃദ്ധ കാര്യമറിയാതെ അന്തിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

‘ഇതെന്തൊരു അദ്ഭുതമാണ്?’

വൃദ്ധനെ കണ്ടതും അവർ ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധൻ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം ഭാര്യയെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. സുന്ദരിപ്പിച്ചാണ് തങ്ങൾക്ക് ധാന്യപ്പൊടി തന്നതെന്നറിഞ്ഞ് അവർ സന്തോഷിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ മുഖം കഴുകി വന്നോളൂ. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ ഇതുകൊണ്ട് അപ്പമുണ്ടാക്കിത്തരാം,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

അവർ വേഗംതന്നെ മാവു കുഴച്ച് അപ്പം ചുട്ടു. ആവി പറക്കുന്ന അപ്പം വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും വയറുനിറയെ തിന്നു. വിശപ്പു മാറിയതും വൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

‘അപ്പത്തിന്റെ കൂടെ കുറച്ചു പാൽക്കട്ടിയും കൊഴുക്കട്ടയും കൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ നല്ല രുചിയുണ്ടാവും. നാളെ കുറച്ച് കൊഴുക്കട്ടയുണ്ടാക്കാമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. പക്ഷേ, അതിൽ ചേർക്കാൻ അല്പംപോലും ഉപ്പ് നമ്മുടെ പക്കലില്ലല്ലോ. ഉപ്പില്ലാത്ത കൊഴുക്കട്ട എന്തിനു കൊള്ളാം.’

‘അത്രയേ ഉള്ളൂ നിന്റെ പ്രശ്നം? നീ വിഷമിക്കാതിരിക്കി, ഈ കാര്യത്തിലും സുന്ദരിപ്പിച്ച നമ്മളെ സഹായിക്കാതിരിക്കില്ല. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ ഓക്കുമരത്തിന്റെ അടുത്തുചെന്ന് പുച്ചയോട് കുറച്ച് ഉപ്പു ചോദിക്കാം.’

വൃദ്ധൻ എഴുന്നേറ്റ് കോടാലി കൈയിലെടുത്തു.

‘അത് ഉചിതമാണോ? ഒരു തവണ നമ്മളെ സഹായിച്ച പുച്ചയെ വീണ്ടും ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെ?’

വൃദ്ധ പുരികം ചുളിച്ചു.

‘ഓ, അതൊന്നും സാരമില്ല. ഞാൻ പോയിട്ട് വേഗം വരാം,’

വൃദ്ധൻ വീടിന്റെ പടിയിറങ്ങിപ്പോയി.

അദ്ദേഹം കാട്ടിലെത്തി ഓക്കുമരം കണ്ടെത്തി, അതിനടുത്തു ചെന്നു വിളിച്ചു:

‘ഏയ്, സുന്ദരിപ്പിച്ചേ...’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, പപ്പാതി സ്വർണനിറവും വെള്ളിനിറവുമുള്ള പുച്ച കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പൊത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു.

‘എന്താ മുത്തച്ഛാ വീണ്ടും വന്നത്? അങ്ങേക്ക് ഇനിയെന്താണ് വേണ്ടത്?’

പുച്ച വൃദ്ധന്റെ ദേഹത്ത് മുട്ടിയുരുമ്മിനടന്ന് ചോദിച്ചു.

‘ഓ, ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ വെറുതെ വന്നതാണ്.’

താനൊരു അത്യാഗ്രഹിയാണെന്ന് പുച്ചയ്ക്ക് തോന്നുമോ എന്ന സംശയംകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞില്ല.

‘അതല്ല, മുത്തച്ഛൻ എന്നോടെത്തോ ചോദിക്കാൻതന്നെ വന്നതാണ്. എന്തായാലും തുറന്നുപറഞ്ഞോളൂ.’

പുച്ച ധൈര്യം പകർന്നു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് കൊഴുക്കട്ടയുണ്ടാക്കാൻ കുറച്ച് ഉപ്പു കിട്ടിയാൽ നന്നായിരുന്നു. അത് ചോദിക്കാനാണ് ഭാര്യ എന്നെ ഇങ്ങോട്ടയച്ചത്. ഉപ്പുവാങ്ങാനുള്ള പണം കൈയിലില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ വീണ്ടും നിന്നെ ശല്യം ചെയ്യുന്നത്.’

‘അതിനെന്താ? മുത്തച്ഛൻ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ അവിടെ ആവശ്യത്തിന് ഉപ്പുണ്ടാവും. ഇനിയും എന്തെങ്കിലും ആവശ്യം വന്നാൽ എന്റെയടുത്തെത്താൻ അങ്ങ് മടിക്കരുത്. അങ്ങയെയും മുത്തശ്ശിയെയും സഹായിക്കാൻ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ.’

പുച്ച അദ്ദേഹത്തെ മടക്കിയയച്ചു.

വീട്ടിലെത്തിയതും ഒരു പാത്രം നിറയെ തിളങ്ങുന്ന ഉപ്പുകണ്ട്

അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. സുന്ദരിപ്പിച്ചയുടെ നല്ല മനസ്സിനെക്കുറിച്ച് വൃദ്ധയോടു പറയാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. വൃദ്ധ ഉപ്പുചേർത്ത് ഒന്നാത്തരം കൊഴുക്കട്ടകൾ വൃദ്ധൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധയ്ക്ക് മറ്റൊരു മോഹമുണ്ടായി. കുറച്ച് നല്ല കാബേജ് വേവിച്ചുകഴിക്കണമെന്നതായിരുന്നു അത്. സുന്ദരിപ്പിച്ചയോടു ചോദിച്ചാൽ അതെളുപ്പം സാധിക്കുമെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അത് അനുചിതമാകുമോ എന്ന സംശയംകൊണ്ട് മടിച്ചുമടിച്ചാണ് അവരത് അവതരിപ്പിച്ചത്. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇങ്ങനെ എപ്പോഴും നമ്മളാ സുന്ദരിപ്പിച്ചയെ ശല്യം ചെയ്യുന്നത് ശരിയാണോ? ഏതായാലും നിനക്കിങ്ങനെയൊരു മോഹം തോന്നിയതല്ലേ? ഇത്തവണ കുടി ഞാൻ ചോദിക്കാം.’

വൃദ്ധൻ കോടാലിയുമായി വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി ഓക്കുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതും സുന്ദരിപ്പിച്ച പൊത്തിൽനിന്ന് പുറത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘മുത്തച്ഛാ, അങ്ങയെ വീണ്ടും കണ്ടതിൽ സന്തോഷം. ഇത്തവണ ഞാനെന്താണ് അങ്ങേയ്ക്കു വേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടത്? തുറന്നുപറയാൻ ഒട്ടും മടി വേണ്ട.’

‘അത്യാഗ്രഹമാണെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കണം. എന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് കുറച്ചു കാബേജ് തിന്നണമെന്നു മോഹം. എനിക്കും കുറച്ച് കാബേജ് സൂപ്പ് കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. അത് വാങ്ങാനുള്ള പണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ മോഹം നീതീകരിക്കാനാവാത്തതാണെങ്കിൽ കാബേജ് തരണ്ട,’ വൃദ്ധൻ മടിയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇത് തികച്ചും ന്യായമായ ആഗ്രഹമല്ലേ? മുത്തച്ഛൻ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. നല്ല ഇളം കാബേജ് അങ്ങയുടെ വീട്ടിലെത്തിയിരിക്കും. ഇനിയും ആവശ്യം വരുമ്പോൾ എന്നെ സമീപിക്കാൻ മടിക്കുകയും വേണ്ട,’ സുന്ദരിപ്പിച്ച പറഞ്ഞു.

പുച്ചയോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരു ചാക്കു നിറയെ കാബേജാണ് അദ്ദേഹമവിടെ കണ്ടത്!

വൃദ്ധ കാബേജ് വേവിച്ചും സൂപ്പുണ്ടാക്കിയും രണ്ടു പാത്രങ്ങളിൽ വിളമ്പി. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അതു കുടിച്ചും കഴിച്ചും വിശപ്പടക്കി. കാബേജിന് മുൻപൊന്നും തോന്നാത്തത്ര സ്വാദ് അവർക്കനുഭവപ്പെട്ടു. സുന്ദരിപ്പിച്ചയുടെ നല്ല മനസ്സുകൊണ്ടാവാം അതെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

സൂപ്പിന്റെ കൂടെ കഴിക്കാൻ കുറച്ച് പന്നിക്കൊഴുപ്പുണ്ടായാൽ നന്നെന്ന്

വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. അതു ശരിയാണെന്ന് വൃദ്ധനും തോന്നി. മടിയോടെയാണെങ്കിലും വൃദ്ധൻ വീണ്ടും കാട്ടിലെത്തി, സുന്ദരിപ്പിച്ചയെ കണ്ടു. ഇത്തവണ വൃദ്ധന്റെ ആഗ്രഹം മനസ്സുകൊണ്ടറിഞ്ഞ പുച്ച ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മുത്തച്ഛാ, അങ്ങ് ഒന്നും പറയണ്ട. അങ്ങയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഒരു പാത്രം പന്നിക്കൊഴുപ്പ് ഞാനിപ്പോഴേ വീട്ടിലെത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും അങ്ങേക്ക് ഇങ്ങോട്ടു സ്വാഗതം!’

‘നന്ദിയുണ്ട് സുന്ദരിപ്പിച്ചേ. നീ ഞങ്ങളോടു കാണിക്കുന്ന സ്നേഹം എത്ര വലുതാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഇനി നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കാനായി ഞാനിങ്ങോട്ടു വരില്ല.’

വൃദ്ധൻ മടങ്ങിപ്പോയി. വൃദ്ധയോടൊപ്പം കാബേജ് സൂപ്പും പന്നിക്കൊഴുപ്പും കഴിച്ച് അദ്ദേഹം തൃപ്തനായി.

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും പിന്നീടും പല മോഹങ്ങളും തോന്നിയെങ്കിലും അവരൊന്നും പുറത്തുപറഞ്ഞില്ല. അപ്പവും കൊഴുക്കട്ടയും കാബേജ് സൂപ്പും പന്നിക്കൊഴുപ്പും കഴിച്ച് പരസ്പരം കഥകൾ പറഞ്ഞിരുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കൽപ്പോലും കാട്ടിലെ സുന്ദരിപ്പിച്ചയെ വീണ്ടും കാണാൻ വൃദ്ധൻ പോയില്ല. എന്നാൽ, സദാസമയവും സുന്ദരിപ്പിച്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള നല്ല ഓർമകൾ അവരുടെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും കണ്ടില്ലെങ്കിലും സുന്ദരിപ്പിച്ചയ്ക്കും അവരെ മറക്കാനായില്ല.

(ഇതിനു സമാനമായ നാടോടിക്കഥകൾ നിരവധിയുണ്ട്. എന്നാൽ അത്തരം കഥകളിലെല്ലാം നായകൻ വലിയ വലിയ ആഗ്രഹങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് അത്യാഗ്രഹിയായി ഒടുവിൽ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുക. ഈ കഥയിലാകട്ടെ, കിട്ടിയ അവസരത്തെ വൃദ്ധദമ്പതികൾ സമചിത്തതയോടെ സ്വീകരിച്ച് അധഃപതനത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയാണ്. കഥ അങ്ങനെ ശുഭാന്തമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.)

മരണവും സൈനികനും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു സാർ രാജാവിനു കീഴിൽ അധ്വാനിയായ ഒരു സൈനികൻ ജോലിനോക്കിയിരുന്നു. അയാൾ ഒരിക്കൽ പോലും തന്റെ കടമയിൽ വീഴ്ച വരുത്തിയില്ല. മൂന്നു വർഷം പൂർത്തിയായതോടെ അയാളുടെ സേവനകാലാവധി പൂർത്തിയായി. സാർ രാജാവ് മൂന്നു നാണയങ്ങൾ മാത്രം നൽകി അയാളെ പിരിച്ചയച്ചു. അയാൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും തോന്നിയില്ല. നാണയങ്ങൾ കീഴയിലിട്ട് അയാൾ അവിടം വിട്ടു.

അവൻ കുറെദൂരം അലഞ്ഞുനടന്ന് വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി. അവിടെ അല്പം വിശ്രമിക്കാമെന്നു കരുതി ഇരുന്നപ്പോഴുണ്ട്, മൂന്നു വയോവൃദ്ധന്മാർ ഭിക്ഷയാചിച്ച് അതിലെ വരുന്നു. സൈനികനെ കണ്ടതും അവർ അയാൾക്കു നേരെ കൈ നീട്ടി.

‘ദയവായി ഞങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും തരണം. എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് മൂന്നു നാളായി.’

അവരോട് സഹതാപം തോന്നിയ സൈനികൻ കീഴയിൽനിന്നും ഒരു സ്വർണനാണയമെടുത്ത് അവർക്കു കൊടുത്തിട്ട് നടന്നുകുന്നു. കുറെദൂരം

നടന്നപ്പോൾ വീണ്ടും മൂന്നു വൃദ്ധയാചകർ അയാൾക്കു മുന്നിൽ വന്നു. വിശന്നു ചാകാതിരിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും ഭിക്ഷ നൽകണമെന്ന് അവർ അഭ്യർഥിച്ചു. കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അയാൾ രണ്ടാമത്തെ നാണയവും അവർക്കു നൽകി. യാചകർ അയാൾക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് നടന്നുപോയി.

പല വഴിയും താണ്ടി നേരം ഇരുട്ടുംവരെ സൈനികൻ നടന്നു. മൂന്നാമതും മൂന്നു വൃദ്ധയാചകർ അയാൾക്കു മുന്നിലെത്തി ഭിക്ഷയാചിച്ചു. അയാൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് അവസാനത്തെ നാണയവും അവർക്കു കൊടുത്തു. കൈയിൽ ഒറ്റ നാണയവുമില്ലാതെ, ഭാവിയിെക്കുറിച്ചോർത്തു വിഷമിച്ച് അയാൾ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നടന്നു. മൂന്നു വൃദ്ധന്മാരുടെ മറ്റൊരു സംഘം അയാളെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഞങ്ങൾക്ക് തണുത്തിട്ടു വയ്യ. പുതയ്ക്കാനൊരു കീറത്തുണിപോലും ഞങ്ങളുടെ പക്കലില്ല. ഓരോ പുതപ്പു വാങ്ങാനുള്ള പണം തരാൻ ദയ വുണ്ടാകണം.’

‘അപ്പുപ്പന്മാരേ, നിങ്ങൾക്കു തരാൻ എന്റെ കൈയിൽ ഒരു നാണയം പോലുമില്ല. ആകെയുണ്ടായിരുന്ന മൂന്നു നാണയങ്ങൾ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള മൂന്നു സംഘങ്ങൾക്ക് കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു. ഇനി എന്റെ കൈവശം ആകെയുള്ളത് ഈ മേൽക്കുപ്പായം മാത്രമാണ്. അതു ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ തരാം. നിങ്ങളുടെ ഒരാളുടെയെങ്കിലും തണുപ്പുകറ്റാൻ അതിനു കഴിയും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് സൈനികൻ രോമക്കുപ്പായം അഴിച്ച് വൃദ്ധന്മാർക്ക് നൽകി. അവർ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെയൊന്നു പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ത്യാഗബുദ്ധി എത്രത്തോളമെന്നറിയുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. നാലു തവണയും ഭിക്ഷക്കാരുടെ വേഷത്തിൽ വന്നത് ഞങ്ങൾ തന്നെയാണ്. നിങ്ങൾക്കുള്ളതെല്ലാം യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ ഞങ്ങൾക്കു തന്നു. അതിനു പകരമായി ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാം. നിങ്ങളുടെ മൂന്ന് ആഗ്രഹങ്ങൾ പറയൂ. അതെന്തായാലും ഞങ്ങൾ സാധിച്ചുതരാം.’

കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുനിന്നശേഷം സൈനികൻ പറഞ്ഞു:

‘പറയാം, ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോഴൊക്കെ എന്റെ കുപ്പായക്കീഴ്യിൽ പണമുണ്ടാകണം. എന്റെ കുഴലിൽ സദാ പുകയില നിറഞ്ഞിരിക്കണം. ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സാധനം ആ നിമിഷം എന്റെ സഞ്ചിയിൽ നിറയണം.’

‘ശരി. നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹംപോലെ നടക്കട്ടെ. ദൈവം നിങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ടാകും.’

വൃദ്ധന്മാർ അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചശേഷം അപ്രത്യക്ഷരായി.

അവർ പറഞ്ഞത് പൂർണ്ണമായും വിശ്വാസത്തിലെടുക്കാൻ സൈനികൻ തയ്യാറായില്ല. അവയൊന്ന് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാൻതന്നെ അയാൾ ഉറച്ചു. പണത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച് അയാൾ കുപ്പായക്കീശയിൽ കൈയിട്ടതും അതിൽ നാണയങ്ങൾ നിറഞ്ഞു. പുകക്കുഴലെടുത്ത് ചുണ്ടിൽ വെക്കേണ്ട താമസം, അതിൽ പുകയില പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് രണ്ടു താരാവുകൾ പറന്നുപോകുന്നത് അയാൾ കണ്ടത്. അയാൾ സഞ്ചി തുറന്നുവെച്ച് പ്രാർഥിച്ചതും താരാവുകൾ സഞ്ചിക്കുള്ളിലായി!

സൈനികൻ സന്തോഷമായി.

അയാൾ കുറെ ദൂരം നടന്ന് ഒരു നഗരത്തിലെത്തി. പരിഭ്രാന്തനായി അതിവേഗം നടന്നുപോകുന്ന ഒരാളെ അയാൾ കണ്ടെത്തി.

‘ഏയ് ചങ്ങാതി, നിങ്ങളെങ്ങോട്ടാണ് ഇത്ര തിടുക്കത്തിൽ?’

സൈനികൻ ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നും പറയണ്ട. ഞാൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് നഗരത്തിൽ കുറച്ച് സ്ഥലം വാങ്ങി അവിടെയൊരു വീടുണ്ടാക്കിയത്. എന്നാൽ, ഞാൻ അവിടെ താമസിച്ചു തുടങ്ങുംമുമ്പേ കുറെ തലതിരിഞ്ഞ ചെകുത്താൻമാർ അവിടെ കയറിപ്പറ്റി. ഒരു നിമിഷംപോലും സ്വസ്ഥത തരാതെ അവരെന്നെ ഉപദ്രവിക്കുകയാണ്. ഗതികെട്ട് ഞാനാ വീടു വിട്ടുപോന്നു.’ അയാൾ സങ്കടത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് സൈനികൻ അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. നിങ്ങൾക്ക് അതേ വീട്ടിൽ സമാധാനത്തോടെ കഴിയാനാവും. ശല്യക്കാരായ ചെകുത്താൻമാരെ ഞാനവിടെനിന്ന് തുരത്തിയോടിക്കാം. പക്ഷേ, അതിനു നിങ്ങൾ എന്തു പ്രതിഫലം തരുമെന്നറിയണം.’

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങൾക്കതിനു കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തെ ഏറ്റവും സന്തോഷവാൻ ഞാനായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ സേവനത്തിനു പകരമായി ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഞാൻ നിങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം.’

അയാളുടെ മുഖം വിടർന്നു.

സൈനികൻ അയാളെയും കൂട്ടി ആ വീട്ടിലെത്തി. ഇരുവരും ഭക്ഷണം കഴിച്ച് രണ്ടു മുറികളിൽചെന്നു കിടന്നു. വീട്ടുടമ ക്ഷീണംമൂലം വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. സൈനികൻ ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാതെ കിടന്നു. പാതിരാത്രിയായതും ചെകുത്താൻമാരുടെ ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾ കേട്ടു. അയാൾ തന്റെ സഞ്ചിയുമായി എഴുന്നേറ്റു. ഒരു വലിയ ചെകുത്താനും കുറെ കൊച്ചു ചെകുത്താൻമാരുമാണ് അവിടെ പ്രശ്നമുണ്ടാക്കിയിരുന്നതെന്ന്

അയാൾക്കു ബോധ്യമായി. അയാൾ തന്റെ സഞ്ചി തുറന്നുവെച്ച് പ്രാർഥിച്ചു:

‘ഓഹും, കള്ളച്ചെകുത്താൻമാരെല്ലാം എന്റെ സഞ്ചിയിലാകട്ടെ!’

പറഞ്ഞുതീരണ്ട താമസം, വലിയ ചെകുത്താനും കൊച്ചുചെകുത്താൻമാരും സഞ്ചിയിലായി. സൈനികൻ ഒട്ടും സമയം പാഴാക്കാതെ സഞ്ചിയുടെ വായ്ഭാഗം വരിഞ്ഞുകെട്ടി. പിന്നെ, സഞ്ചിയുടെ പുറത്ത് ആഞ്ഞുചവിട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘നാശങ്ങൾ! അവിടെക്കിടന്ന് ചാകട്ടെ.’

‘അയ്യോ, ഞങ്ങളെയിങ്ങനെ കൊല്ലാക്കൊല ചെയ്യരുതേ.’

സഞ്ചിയിൽക്കിടന്ന് ശ്വാസംമുട്ടിയ ചെകുത്താൻമാർ കേണപേക്ഷിച്ചു.

‘ശരി, ഞാൻ നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളെനിക്കൊരു വാക്കുതരണം. ഇനി മേലിൽ ഈ വീട്ടിൽ വരികയോ വീട്ടുടമസ്ഥനെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തില്ലെന്ന ഉറപ്പാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്,’ സൈനികൻ ഗൗരവസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനോ എന്റെ ബന്ധുക്കളോ ഇനിയൊരിക്കലും ഈ വീടിന്റെ ഏഴു യലത്തുപോലും വരില്ല. സത്യം!’

വലിയ ചെകുത്താൻ ഉറപ്പുകൊടുത്തു. സൈനികൻ സഞ്ചി തുറന്ന് ചെകുത്താൻമാരെ മോചിപ്പിച്ചു. അവർ പ്രാണനുംകൊണ്ട് പറന്നകന്നു. ഈ വിവരമറിഞ്ഞ് വീട്ടുടമ സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ സൈനികനെ ശിഷ്യകാലം മുഴുവനും പരിചരിച്ച് തന്റെ വാക്കുപാലിച്ചു.

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സൈനികൻ വാർധക്യസഹജമായ അസുഖങ്ങളാൽ ശയ്യാവലംബിയായി. തന്റെ മരണം അടുത്തെന്ന് മനസ്സിലായപ്പോൾ അയാൾ ചങ്ങാതിയെ അടുത്തുവിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയ ചങ്ങാതി, ഇതുവരെ എന്ന് നന്നായി നോക്കിയതിനു നന്ദിയുണ്ട്. ഇനിയെനിക്ക് കുറച്ചുനേരത്തെ ആയുസ്സേയുള്ളൂ. ഞാൻ മരിച്ചാൽ എന്റെ പുകക്കുഴലും സഞ്ചിയും എന്റെ ശരീരത്തോടൊപ്പം അടക്കം ചെയ്യണം.’

അയാൾ അതിനു സമ്മതം മൂളി.

അധികം വൈകാതെ സൈനികൻ മരിച്ചു. അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾക്കു ശേഷം വീട്ടുടമ അയാളുടെ മൃതദേഹം സംസ്കരിച്ചു. പുകക്കുഴലും സഞ്ചിയും മൃതദേഹത്തോടൊപ്പം അടക്കം ചെയ്ത് അയാൾ വാക്കുപാലിച്ചു.

സൈനികൻ മരണാനന്തരം എത്തിച്ചേർന്നത് നരകത്തിലാണ്. നരകവാസികളെ കണ്ട് അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇവിടെ മദ്യം കിട്ടാനുണ്ടോ?’

‘ധാരാളം. ഏതുതരം മദ്യവും ഇവിടെ ലഭിക്കും,’ അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘പുകയിലയോ?’

‘വലിച്ചു മതിയാവോളം കിട്ടും.’

‘എങ്കിൽ ഇത് നരകമല്ല, സാക്ഷാൽ സ്വർഗംതന്നെ!’

അയാൾ തുള്ളിച്ചാടി.

പെട്ടെന്നൊരു ചെങ്കുത്താൻ അയാൾക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വളരെക്കാലം മുൻപ് സൈനികൻ തന്റെ സഞ്ചിയിലാക്കി മർദ്ദിച്ച അതേ ചെങ്കുത്താനായിരുന്നു അത്! ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ചെങ്കുത്താൻ അയാളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ആ ചെങ്കുത്താൻ തന്റെ ചങ്ങാതിമാരെ വിളിച്ചു കൂട്ടി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, മുൻപൊരിക്കൽ എന്നെ കെട്ടിയിട്ട് മർദ്ദിച്ച സൈനികനാണ് ഇപ്പോൾ നരകത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്. എങ്ങനെയും നമുക്കയാളെ ഇവിടെനിന്നും ഓടിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ നമുക്കൊരിക്കലും സൈരം തരില്ല.’

ചെങ്കുത്താന്മാർ നേരം കളയാതെ സൈനികനെ തനിച്ചാക്കി അവിടം വിട്ടുപോയി. അവർ മറ്റൊരിടത്തുചെന്ന് കുടിയാലോചന നടത്തി.

‘സ്നേഹിതരേ, നമ്മളിലൊരാളുടെ തൊലി ഉരിഞ്ഞെടുത്ത് വലിയ വീപ്പയിൽക്കെട്ടി പെരുമ്പറശബ്ദമുണ്ടാക്കാം. അതു കേട്ട് ഭയന്ന് സൈനികൻ നരകത്തിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോയ്ക്കൊള്ളും. പിന്നെ, നമുക്കിവിടെ സുഖമായി കഴിയാം.’

അവർ അപ്രകാരം വീപ്പയിൽ തോൽ വരിഞ്ഞുകെട്ടി ഉച്ചത്തിൽ കൊട്ടാൻ തുടങ്ങി. ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ സൈനികജീവിതമാണ് അയാൾക്ക് ഓർമ്മവന്നത്. അയാൾ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് പട്ടാളച്ചിട്ടയിൽ നടത്തം തുടങ്ങി. ഒപ്പം ഇടിവെട്ടുംപോലെ അട്ടഹസിക്കുകയും ചെയ്തു. നടന്നു നടന്ന് അയാൾ നരകത്തിനു പുറത്തെത്തി. ഈ തക്കത്തിന് ചെങ്കുത്താന്മാർ നരകവാതിൽ അകത്തുനിന്ന് വലിച്ചടച്ചു! അങ്ങനെ ചെങ്കുത്താന്മാർ നരകത്തിലും സൈനികൻ പുറത്തുമായി!

മദ്യവും പുകയിലയും നഷ്ടമായതിൽ സൈനികന് വല്ലാത്ത വിഷമം തോന്നി. നരകത്തിൽനിന്നും പുറത്തായതിലായിരുന്നു അതിലേറെ ദുഃഖം. ഇനിയെവിടെ അഭയംതേടുമെന്നറിയാതെ അയാൾ വിഷമിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് സെന്റ് പീറ്റർ ആ വഴി വന്നത്. സൈനികനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം തിരക്കി.

‘ഏയ്, നിങ്ങളിവിടെ ചുറ്റിത്തിരിയുകയാണോ? നിങ്ങൾക്കെന്തു കൊണ്ട് നരകത്തിൽനിന്നും സ്വർഗത്തിലേക്ക് വന്നുകൂടാ? അവിടെയുള്ളവർ എത്ര നേരമായി നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നു?’

‘അങ്ങനെയൊട്ടെ,’ സൈനികൻ സമ്മതം മുളി.

സെന്റ് പീറ്റർ അയാളെ സ്വർഗത്തിലെത്തിച്ചു. അവിടം ശാന്തവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവുമായിരുന്നെങ്കിലും മദ്യവും പുകയിലയും കിട്ടാത്തത് അയാളെ നിരാശനാക്കി. അയാൾ ദൈവത്തെ മുഖം കാണിച്ചു.

‘പ്രണാമം പ്രഭോ.’

‘ഒടുവിൽ നിങ്ങൾ ഇവിടെയെത്തിയല്ലേ? നിങ്ങൾ മുൻപ് ചെയ്തിരുന്ന അതേ ജോലിതന്നെ ഇവിടെയും തരാനാണ് ഉദ്ദേശ്യം. അച്ചടക്കമുള്ള സൈനികനെന്ന നിലയിൽ കഴിവു തെളിയിച്ച നിങ്ങൾക്കാണ് ഇനി സ്വർഗകവാടത്തിന്റെ കാവൽ. എന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ ആരെയും അകത്തു കടത്തിവിടരുത്,’ ദൈവം കല്പിച്ചു.

അന്നുമുതൽ സൈനികൻ സ്വർഗകവാടത്തിലെ കാവൽക്കാരനായി. ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാതെ അയാൾ കവാടത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും പട്ടാളച്ചിട്ടയിൽ ഉലാത്തി. അയാളുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ആർക്കും അകത്തു കടക്കാനായില്ല.

ഒരുനാൾ സാക്ഷാൽ മരണദേവതതന്നെ സ്വർഗകവാടത്തിലെത്തി. അവരെ തടഞ്ഞുനിർത്തി സൈനികൻ ചോദിച്ചു:

‘എങ്ങോട്ടാ അമ്മുമ്മ പോകുന്നത്?’

‘ദൈവത്തെ കാണാൻ,’ മരണദേവത പറഞ്ഞു.

‘ആവശ്യം?’

സൈനികൻ ഗൗരവത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘ഭൂമിയിൽ ഞാനിനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചറിയാൻ,’ മരണദേവത തിടുക്കംകൂട്ടി.

‘എങ്കിൽ, ഒരു നിമിഷം നില്ക്കൂ. ഞാൻതന്നെ ദൈവത്തെക്കണ്ട് അമ്മുമ്മയുടെ സംശയം തീർത്തു വരാം.’

മരണദേവതയെ അവിടെ നിർത്തി അയാൾ ദൈവത്തെ മുഖം കാണിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, അങ്ങയെ കാണാനായി മരണദേവത കവാടത്തിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ ഇനി എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാനാണ് അവർ വന്നത്.’

സൈനികൻ പറഞ്ഞതു കേട്ട് ദൈവം കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം മറുപടി പറഞ്ഞു:

‘അടുത്ത മൂന്നു വർഷം വ്യവസായ ജനങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളാൻ മരണദേവതയോടു പറഞ്ഞൊരു.’

അതു കേട്ട് സൈനികൻ ഞെട്ടി. തന്റെ ചില ബന്ധുക്കൾക്കും ഇപ്പോൾ വയസ്സായിട്ടുണ്ടെന്ന് ചിന്തിച്ച് അയാൾ കവാടത്തിൽ വന്ന് മരണദേവതയോട് വ്യാജം പറഞ്ഞു:

‘അടുത്ത മൂന്നാണ്ടുകാലം മധ്യവയസ്കരായ ഓക്കുമരങ്ങൾ കരളാണെന്ന് ദൈവം പറഞ്ഞത്.’

മരണദേവത ദൈവനിർദ്ദേശം ശിരസാവഹിച്ച് തിരിച്ചുപോയി ഓക്കുമരങ്ങൾ കരളാൻ തുടങ്ങി. മൂന്നു വർഷംകൊണ്ട് തന്റെ ജോലി തീർത്ത് അവർ വീണ്ടും അവിടെയെത്തി. സൈനികൻ അവരോട് ചോദിച്ചു:

‘അമ്മമ്മേ, നിങ്ങൾക്ക് ഇനിയെന്താണു വേണ്ടത്?’

‘മധ്യവയസ്കരായ ഓക്കുമരങ്ങൾ കരളുതീർന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇനി ഞാനെന്താണ് വേണ്ടതെന്നറിയണം.’

മരണദേവത മറുപടി നൽകി.

സൈനികൻ ദൈവത്തെക്കണ്ട് മരണദേവതയുടെ ആവശ്യം അറിയിച്ചു. ഇനിയുള്ള മൂന്നാണ്ടുകാലം മധ്യവയസ്കരായ ജനങ്ങളെ തിന്നാനാണ് ദൈവം നിർദ്ദേശിച്ചത്. തന്റെ ചില ബന്ധുക്കളെങ്കിലും ആ പ്രായത്തിലുണ്ടെന്നറിയാവുന്ന സൈനികൻ മറ്റൊരു കള്ളം പറഞ്ഞു.

‘അടുത്ത മൂന്നാണ്ടുകൾ ഇളം ഓക്കുമരങ്ങൾ കരളാണെന്ന് ദൈവം നിർദ്ദേശിച്ചത്.’

മരണദേവത സൈനികന്റെ വാക്കുകൾ അപ്പടി വിശ്വസിച്ചു. അവർ കാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. ഇളം ഓക്കുമരങ്ങൾ കരളുതിന്നാൻ തുടങ്ങി. മൂന്നു കൊല്ലം കഴിയുന്ന ദിവസം അവർ ദൈവത്തെ കാണാനെത്തി. അന്ന് എന്തുകൊണ്ടോ സൈനികനെ കവാടത്തിൽ കണ്ടില്ല. അതൊരു സൗകര്യമായി മരണദേവതയ്ക്കു തോന്നി. അവർ നേരെ സ്വർഗത്തിലെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി ദൈവത്തെ കണ്ടു.

‘നിങ്ങളെന്താണിങ്ങനെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നത്?’

ദൈവം കൃശലം ചോദിച്ചു.

‘എന്തു പറയാനാണ്? അങ്ങയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അതേപടി അനുസരിച്ചതാണ് ഞാൻ രോഗബാധിതയാകാൻ കാരണം. മുത്തതും ഇളയതുമായ ഓക്കുമരങ്ങൾ കരണ്ട് എന്റെ പല്ലും വയറുമെല്ലാം കേടായി.’ മരണദേവത പറഞ്ഞു.

‘ഓക്കുമരങ്ങൾ കരളാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞെന്നോ?’

ദൈവം നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘അതെ. അങ്ങയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ആ കാവൽക്കാരനാണ് എന്നെ അറിയിച്ചത്. ഞാനത് അക്ഷരപ്രതി അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു.’ മരണദേവത പല്ലിറുമ്മി.

‘ഒക്കെ ആ ചതിയൻ സൈനികന്റെ പണിയാണ്. ഇനിയൊട്ടും വൈകാതെ നിങ്ങൾ അവന്റെ കഥ കഴിച്ചേക്കൂ,’ ദൈവം നിർദ്ദേശിച്ചു.

കുപിതയായ മരണദേവത സൈനികന്റെ ജീവനെടുക്കാനായി പാഞ്ഞുചെന്നു. ഈ ആപത്ത് മുൻകൂട്ടിയറിഞ്ഞ സൈനികൻ തന്റെ സഞ്ചി വിടർത്തിവെച്ച് സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘വേഗം അകത്താവട്ടെ.’

മരണദേവത ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് സഞ്ചിക്കകത്തായി. സൈനികൻ സഞ്ചിയുടെ വായ്ഭാഗം മുടിക്കെട്ടി. പിന്നെ, ആ കെട്ടു ചുമന്ന് അടുത്തുള്ള ചതുപ്പുനിലത്ത് എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു!

അങ്ങനെ മരണദേവതയ്ക്കുമേലും സൈനികൻ വിജയം നേടി. അയാൾ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവണം, തീർച്ചയായും.

തീപക്ഷിയും ചെന്നായയും

വളരെപ്പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് ഒരു സാർ രാജാവും രാജ്ഞിയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്ന് ആൺമക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. മുത്ത രണ്ടു മക്കളും സമർഥരായപ്പോൾ ഇളയവൻ ഒരു പമ്പര വിഡ്ഢിയായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ, രാജാവും രാജ്ഞിയും മൂന്നു മക്കളെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ രാജകുമാരന്മാർക്ക് നാടൊട്ടും ചുറ്റിക്കാണുന്ന മെന്ന മോഹമുണ്ടായി. വിദൂരനാടുകളിൽച്ചെന്ന് കാഴ്ചകൾ കാണാനുള്ള തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം അവർ പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചശേഷം രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം ഒട്ടും അസ്ഥാനത്തല്ല. ഞാനതിന് എതിരുന്നില്ലെങ്കിലും, നമ്മുടെ കുതിരപ്പന്തിയിൽനിന്ന് ഓരോ കുതിരയെ തിരഞ്ഞെടുത്തശേഷം നിങ്ങൾക്ക് യാത്ര പുറപ്പെടാം.’

പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവർ മുവരും കുതിരപ്പന്തിയിലെത്തി. വേഗതയുള്ളതും കരുത്തുറ്റതുമായ കുതിരകളെ മുത്ത കുമാരന്മാർ തിരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ ഇളയവനു ലഭിച്ചത് എല്ലുന്തിയ

വയസ്സൻ ചാവാലിക്കുതിരയെയാണ്. അവനതിൽ പരാതിപ്പെടാനൊന്നും പോയില്ല.

ഒട്ടും സമയം കളയാതെ രാജകുമാരന്മാർ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്ര തുടങ്ങി. പല നാടുകളും താണ്ടി അവരൊരു കവലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടം ഏറക്കൂറെ വിജനമായിരുന്നു. അവിടെനിന്നും മൂന്നു വഴികൾ തിരിഞ്ഞു പോകുന്നത് അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒന്ന് വലത്തേക്ക്, മറ്റൊന്ന് ഇടത്തേക്ക്, മൂന്നാമത്തേത് നേരെ മുന്നോട്ടുമായിരുന്നു. ഏതിലെ പോകണമെന്നാലോചിച്ച് നില്ക്കവേ, മൂന്നു വഴികൾക്കു മുന്നിലും സ്ഥാപിച്ച പലകയിൽ എന്തോ കുറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. അവരത് വായിച്ചു.

‘ഈ വഴി പോയാൽ നിങ്ങളുടെ വയറു നിറയും. പക്ഷേ, കുതിര പട്ടിണിയാവും.’

വലത്തേക്കുള്ള വഴിയിലെ പലകയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു:

‘ഈ വഴി യാത്ര ചെയ്താൽ നിങ്ങളുടെ കുതിരയുടെ വയറു നിറയും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവരും.’

ഇടത്തേക്കുള്ള വഴിയിലെ പരസ്യം ഇങ്ങനെ:

‘നേരെ പോയാൽ നിശ്ചയമായും ഒരു ചെന്നായ നിങ്ങളുടെ കുതിരയെ തിന്നും.’

ഇതു മൂന്നും വായിച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം മുത്ത സഹോദരൻ അനുജന്മാരോടായി പറഞ്ഞു:

‘നമുക്ക് ഈ വഴികളിൽ ഓരോന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഇവിടെവെച്ചു പിരിയാം. മുത്തയാളെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ വലത്തേക്കുള്ള വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ബാക്കി രണ്ടു വഴികളിൽ ഏതു വേണമെന്ന് നിങ്ങൾ തിരുമാനിക്കുക.’

മുത്ത രാജകുമാരൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ആ വഴി പോയി.

‘ഞാനാണ് നിന്നെക്കാൾ മുതിർന്നത്. അതുകൊണ്ട് വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശം എനിക്കാണ്. ഞാൻ ഇടത്തേക്കുള്ള വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് എവിടെയെങ്കിലുംവെച്ച് കാണാം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് രണ്ടാമത്തെ രാജകുമാരൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി പാഞ്ഞുപോയി. നേരേയുള്ള വഴിയിലൂടെ പോവുകയല്ലാതെ ഇളയവൻ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു. അവൻ തന്റെ ചാവാലിക്കുതിരയുടെ പുറത്തു കയറി യാത്ര തുടർന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഒരു ചെന്നായ നാവിൽ നിന്നും വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് എതിരേ വന്നു. ചെന്നായ അവന് മാർഗ്ഗതടസ്സമുണ്ടാക്കി, മനുഷ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു:

‘നിർത്തൂ. ഇനി നിങ്ങൾക്ക് മുന്നോട്ടു പോകാൻ അവകാശമില്ല. ഈ കുതിര എനിക്കവകാശപ്പെട്ടതാണ്. എനിക്കാണെങ്കിൽ നന്നായി വിശക്കുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ താഴെയിറങ്ങിയിട്ടുവേണം എനിക്ക് കുതിരയെ കൊന്നുതിന്നാൻ.’

അതു കേട്ടിട്ടും അവൻ വലിയ ഭാവഭേദമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അവൻ അനുസരണയോടെ താഴെയിറങ്ങി. പിന്നെ, കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാണും ജീനിയും അഴിച്ചെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ കുതിരയെ തിന്നാൻ നീ വരുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഞാനി വഴി വന്നത്. ഇതാ, കുതിരയെ തിന്നോളൂ.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ചെന്നായ കുതിരയുടെ മേൽ ചാടിവീണ് അതിന്റെ കഥ കഴിച്ചു! പിന്നെ, നിമിഷങ്ങൾക്കകം ആ ഇറച്ചി മുഴുവൻ അകത്താക്കി.

‘എന്റെ കുതിരയില്ലാതെ ഞാനെങ്ങനെ മുന്നോട്ടു പോകും?’

ജീനിയും കടിഞ്ഞാണും കൈയിൽ പിടിച്ച് അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ചെന്നായ അവനെ സമീപിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. കുതിരയെ കൊന്നുതിന്ന ഞാൻ നിങ്ങളെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തിക്കാനും ബാധ്യസ്ഥനാണ്. നിങ്ങളെന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നോളൂ. എങ്ങോട്ടു വേണമെങ്കിലും ഞാൻ കൊണ്ടു പോകാം.’

ചെന്നായയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവൻ ചെന്നായയുടെ പുറത്തിരുന്നു പറഞ്ഞു:

‘നിനക്കിഷ്ടമുള്ള എങ്ങോട്ടെങ്കിലും എന്നെ കൊണ്ടുപോകൂ.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ചെന്നായ അവനെയുംകൊണ്ട് കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. നാടും കാടും കുന്നും മലയും പിന്നിട്ട് ചെന്നായ അവനെ ഒരു കാടിന്റെ നടുക്കെത്തിച്ചു. അവനവിടെ വിചിത്രമായ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടു.

ഒരു വലിയ കുടിൽ. അതിനടുത്തായി ഉയരമുള്ള തൂണും, ആ തൂണിൽ നിന്ന് വലിച്ചു കെട്ടിയ കയറിൽ വലിയൊരു പക്ഷിക്കൂട്. ആ കുട്ടിലുള്ളത് കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാശത്തോടെയുള്ള വിചിത്രമായ ഒരു പക്ഷി!

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവനാ പക്ഷിയെ ഇഷ്ടമായി. അതിനെ സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ ചെന്നായയോടു ചോദിച്ചു:

‘ആ തിളങ്ങുന്ന പക്ഷിയെ എനിക്ക് സ്വന്തമാക്കാനാവാമോ?’

‘അതിനു പ്രയാസമില്ല. അക്കാണുന്ന തൂണിലൂടെ കയറി പക്ഷിക്കൂട് എടുക്കണം. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. കൂട്

എടുക്കുമ്പോൾ ആ കയറിൽ തൊടാൻ പാടില്ല. തൊട്ടാൽ അത് പല അപകടങ്ങൾക്കും കാരണമാവും.’

ചെന്നായ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

അവൻ വേഗംതന്നെ തൂണിലൂടെ പിടിച്ചു കയറി മുകളിലെത്തി. അനായാസം പക്ഷിക്കൂട് സ്വന്തമാക്കാനും അവനായി. പക്ഷേ, അവനൊരു അബദ്ധം പറ്റി. ചെന്നായ പറഞ്ഞതു മറന്ന് അവനാ കയറിൽ സ്पर्ശിച്ചു! പെട്ടെന്ന് ഉച്ചത്തിൽ മണിയടിച്ചു. അതു കേട്ട് ഭടന്മാർ ഓടിയെത്തി അവനെ കൈയോടെ പിടികൂടി.

‘ഓഹും, പെരുങ്കള്ളനായ നീ എന്തിനിവിടെ വന്നു?’

ഭടന്മാർ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ കള്ളനല്ല. വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ഈ പക്ഷിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഇതിനെ സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണ്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇതൊരു സാധാരണ പക്ഷിയല്ല. ഇത് തീപ്പക്ഷിയാണ്. ലോകത്ത് ഇത്തരം ഒരേയൊരു പക്ഷിയേയുള്ളൂ. അമൂല്യമായ തീപ്പക്ഷിയെ നിങ്ങൾക്ക് തരണമെങ്കിൽ പകരമായി ഒരു സ്വർണക്കുതിരയെയും വെള്ളിക്കുതിരയെയും തരണം,’ ഭടന്മാർ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

അവൻ നിരാശയോടെ മടങ്ങി ചെന്നായയുടെ അടുത്തെത്തി. വെറും കൈയോടെ വരുന്ന അവനെ കണ്ട് ചെന്നായ ചോദിച്ചു:

‘എവിടെ ആ പക്ഷിയും കുടും?’

‘എന്റെ ഭാഗ്യദോഷം കൊണ്ട് കിട്ടിയില്ല.’

അവൻ നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെന്നായയോട് വിവരിച്ചു. ആ പക്ഷിയെ സ്വന്തമാക്കാൻ സ്വർണക്കുതിരയെയും വെള്ളിക്കുതിരയെയും തേടി എവിടെ പോകുമെന്നായി അവന്റെ ചോദ്യം. അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘വഴിയുണ്ടാക്കാം. വേഗം എന്റെ പുറത്തു കയറിയിരിക്കൂ.’

അവൻ അതനുസരിച്ചു. ചെന്നായ അവനെയുംകൊണ്ട് വളരെ ദൂരം താണ്ടി മറ്റൊരു കാട്ടിലെത്തി. കാടിന്റെ നടുവിലായി ഒരു കുതിരപ്പന്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെനിന്നും കുതിരകൾ കരയുന്നതിന്റെയും ചിന്തയ്ക്കുന്നതിന്റെയും ശബ്ദം അവൻ കേട്ടു. അങ്ങോട്ടു നോക്കി ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘നേരെ കുതിരപ്പന്തിയിൽ ചെന്ന് ആദ്യം കാണുന്ന കുതിരയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരണം. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർക്കണം. കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാണിൽ സ്पर्ശിക്കാതെ, അതിന്റെ കൂഞ്ചിരോമത്തിൽ പിടിച്ചുവേണം കൊണ്ടുവരാൻ.’

‘ശരി.’

അവൻ അപ്പോൾത്തന്നെ കുതിരപ്പന്തിയിലെത്തി. ആദ്യം കണ്ട ഒരു തവിട്ടുകുതിരയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരാൻ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ, അക്കൂറിയും അവൻ അപകടത്തിൽ ചെന്നുചാടി. ചെന്നായയുടെ മുന്നറിയിപ്പു മറന്ന് അവൻ പിടികൂടിയത് കുതിരയുടെ കടിത്താണിത്തന്നെയാണ്. പെട്ടെന്ന് മണിയടിശബ്ദമുയർന്നു. അതുകേട്ട് പാഞ്ഞെത്തിയ ഭടന്മാർ അവനെ പിടികൂടി.

‘നിനക്കെന്താണിവിടെ കാര്യം? കുതിരകളെ മോഷ്ടിക്കാൻ വന്നവനല്ലേ നീ?’

അവർ മയമില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

‘ഒരിക്കലുമല്ല. ഞാനൊരു മോഷ്ടാവല്ല. എനിക്കീ കുതിരയെ സ്വന്തമായി വേണം. അതിനുവേണ്ടി ഇവിടെയെത്തിയതാണ്,’ അവൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘തരാം. പക്ഷേ, ഈ മിടുക്കൻകുതിരയ്ക്ക് പകരമായി നീ ഞങ്ങൾക്കൊരുപകാരം ചെയ്യണം. ഇവിടെനിന്നും കുറേയകലെ ഒരു ഓക്കുമരമുണ്ട്. അതിനു മുകളിൽ താമസിക്കുന്ന അതിസുന്ദരിയായ യുവതിയെ കൊണ്ടുവന്നു തന്നാൽ ഈ കുതിരയെ നൽകാം,’ ഭടന്മാർ പറഞ്ഞു.

അവൻ ചെന്നായയുടെ അടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി. അവന്റെ ഒഴിഞ്ഞ കൈയും മങ്ങിയ മുഖവും കണ്ട് ചെന്നായ ചോദിച്ചു:

‘ഇത്തവണയും നീ അനുസരണക്കേട് കാട്ടി, അല്ലേ?’

‘അതെ. പക്ഷേ, അത് മനഃപൂർവമല്ല. ദൂരെ ഓക്കുമരത്തിലുള്ള സുന്ദരിയെ കൊടുത്താലേ അവരാ കുതിരയെ തരു. അതിനെന്താ വഴി?’

അവൻ തല ചൊരിഞ്ഞു.

‘വഴിയുണ്ട്. എന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നോളൂ,’

ചെന്നായ പറഞ്ഞു. അവൻ അതനുസരിച്ചു. അവനെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞ ചെന്നായ ഓക്കുമരക്കാടുകൾക്കടുത്തെത്തി നിന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഓക്കുമരത്തിനു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ആ ഓക്കുമരത്തിന്റെ മുകളിൽ വീടു പണിത് അതിലാണ് ആ സുന്ദരിയുടെ താമസം. അവളുടെ കൂടെ കരുത്തനായ ഒരു പരിചാരകനുമുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും സൂത്രം പ്രയോഗിച്ച് അയാളെ അവളിൽനിന്നകറ്റിയിട്ടു വേണം സുന്ദരിയെ കൊണ്ടുവരാൻ.’

അവൻ വേഗംതന്നെ ഓക്കുമരത്തിൽ കയറിപ്പറ്റി. അവളുടെ വീടിനു

മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ പരിചാരകൻ തൊട്ടടുത്തുതന്നെയുണ്ട്. അവനെ കണ്ടതും അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

‘ഞാൻ ദുരദേശത്തുനിന്നും വരുന്ന ഒരാളാണ്. ദീർഘയാത്ര കഴിഞ്ഞ് ആകെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. ദാഹം തീർക്കാൻ കുറച്ചു വെള്ളം തേടിയാണ് ഇവിടെയെത്തിയത്.’

അവൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് സുന്ദരി പരിചാരകന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അതിന്റെ അർഥം പിടികിട്ടിയ അയാൾ വെള്ളമെടുക്കാനായി അകത്തേക്കു പോയി. ആ തക്കത്തിന് അവൻ അവളെ ബലമായി പിടിച്ച് മരത്തിൽനിന്നും താഴെയെത്തി. അവിടെ കാത്തുനിന്ന ചെന്നായയുടെ പുറത്തു കയറി അവർ പുറപ്പെട്ടു.

തവിട്ടുകുതിരയ്ക്ക് പകരമായി ഈ സുന്ദരിയെ കൊടുക്കാൻ അവൻ മനസ്സു വന്നില്ല. അവൻ അക്കാര്യം ചെന്നായയോടു പറഞ്ഞു. അല്പം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘അതിന് ഞാനൊരു വഴി കാണാം. തത്കാലം ഞാനി സുന്ദരിയായി രൂപം മാറാം. എന്നെ കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്ത് തവിട്ടുകുതിരയെ വാങ്ങണം. അധികം വൈകാതെ ആ കുതിര സ്വർണക്കുതിരയും വെള്ളിക്കുതിരയുമായി മാറും. ആ കുതിരകളെ ഭടന്മാർക്കു കൊടുത്ത് തീപ്പക്ഷിയെ സ്വന്തമാക്കിക്കൊള്ളുക. ഞാൻ പിന്നീട് എത്തിക്കൊള്ളാം.’

അടുത്ത നിമിഷം ചെന്നായ സുന്ദരിയായി മാറി! അവൻ അവളെ കൊടുത്ത് തവിട്ടുകുതിരയെ വാങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം കുതിര സ്വർണക്കുതിരയും വെള്ളിക്കുതിരയുമായി. അവൻ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന സുന്ദരിയെ വെള്ളിക്കുതിരപ്പുറത്തു കയറ്റി, അവൻ സ്വർണക്കുതിരപ്പുറത്തിരുന്നു. അവർ യാത്ര ചെയ്ത് തീപ്പക്ഷിയുടെ കൂടിനടുത്തെത്തി. എന്നാൽ, പക്ഷിക്കു പകരമായി ഒന്നാത്തരം കുതിരകളെ നൽകാൻ അവനു മനസ്സു വന്നില്ല.

അപ്പോഴേക്കും ചെന്നായ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സുന്ദരിയുടെ രൂപത്തിൽക്കഴിഞ്ഞ ചെന്നായ ഭടന്മാരെ വശീകരിച്ചു. അവരവളെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് സന്തോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, പെട്ടെന്നൊരു നിമിഷം അവൾ ചെന്നായയുടെ രൂപം വീണ്ടെടുത്ത് അവരെ ആക്രമിച്ചു കടന്നുകളഞ്ഞു. വളരെ ദൂരം പിന്നിട്ട് ചെന്നായ അവന്റെയും അവളുടെയും കുതിരകളുടെയും അടുത്തെത്തി. തന്റെ ചങ്ങാതിയായ ചെന്നായയെ വീണ്ടും കാണാനായതിൽ അവൻ സന്തോഷിച്ചു.

‘ഇതുവരെ കുതിരകളെ കൊടുത്ത് തീപ്പക്ഷിയെ വാങ്ങിയില്ലേ?’
ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കെന്തോ ഈ സ്വർണക്കുതിരയെയും വെള്ളിക്കുതിരയെയും
കൈവിടാൻ ഒരു മടിപോലെ. മറ്റെന്തെങ്കിലും വഴി കാണുന്നുണ്ടോ?’

അവൻ ആകാംക്ഷയോടെ തിരക്കി. അല്പമൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം
ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘അതിനും പരിഹാരമുണ്ട്. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ സ്വർണക്കുതിരയും
വെള്ളിക്കുതിരയുമായി മാറും. നിങ്ങൾ എന്നെ ഭടന്മാർക്കു കൊടുത്ത്
തീപ്പക്ഷിയെ സ്വന്തമാക്കണം. അതിനുശേഷം യഥാർഥ സ്വർണക്കുതി
രയുടെയും വെള്ളിക്കുതിരയുടെയും പുറത്തു കയറി നിങ്ങൾ യാത്ര തുട
രുക. നിങ്ങൾ സഹോദരന്മാരെ പിരിഞ്ഞ ആ കവലയിലെത്തിയാൽ
എന്നെ കാത്തുനില്ക്കണം. ഭടന്മാരെ കബളിപ്പിച്ച് ഞാനവിടെയെത്താം.
എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ഞാനെത്തുംവരെ കിട
ന്നുറങ്ങരുത്. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ നിങ്ങളെ കൊന്നുകള
യും.’

ആ നിമിഷംതന്നെ ചെന്നായ കുതിരകളായി മാറി. അവൻ അവയെ
ഭടന്മാർക്ക് കൊടുത്ത് തീപ്പക്ഷിയെ വാങ്ങി. വെള്ളിക്കുതിരപ്പുറത്ത് സുന്ദ
രിയെ കയറ്റി, സ്വർണക്കുതിരപ്പുറത്ത് തീപ്പക്ഷിയെയും വെച്ച് അവനും
കയറി. അവർ യാത്ര തുടർന്ന് പഴയ കവലയിലെത്തി. പെട്ടെന്ന് അവൻ
വല്ലാതെ ഉറക്കം വരുകയും ചെന്നായയുടെ നിർദ്ദേശം മറന്ന് അവിടെ
കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. സുന്ദരിയും ഉറക്കമായി. അതു കണ്ട്, കൂട്ടി
ലിരുന്ന തീപ്പക്ഷി കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, ദയവായി ഉറങ്ങാതിരിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ
ഇപ്പോൾ വന്ന് നമ്മെ കൊന്നുകളയും.’

ആരു കേൾക്കാൻ? അവൻ കൂർക്കംവലി തുടർന്നു. കാര്യമറിയാതെ
സുന്ദരിയും പകച്ചിരുന്നു. കുതിരകൾ നിലത്തു കണ്ട പുല്ല് കടിച്ചുവ
ലിച്ചു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും മുത്ത സഹോദരന്മാർ കുതിരപ്പുറത്ത് അവിടെ
യെത്തി. വിഡ്ഢിയായ അനുജൻ നിലത്തു കിടന്നുറങ്ങുന്നതും വിശി
ഷ്ടമായ തീപ്പക്ഷിയും കുതിരകളും സുന്ദരിപ്പെണ്ണും അടുത്തുള്ളതും
കണ്ട് അവർ അർജുതപ്പെട്ടു. അനുജനെ വകവരുത്തി അവയെല്ലാം സ്വന്ത
മാക്കാൻ അവരുറച്ചു. അവർ ഒട്ടും സമയംകളയാതെ വാളുകൊണ്ട്
അവന്റെ കഴുത്തറുത്തു! പിന്നെ, കുതിരകളെയും തീപ്പക്ഷിയുടെ കൂടും
സുന്ദരിയെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചെന്നായ ഭടന്മാരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച്
ആ കവലയിലെത്തി. ശിരസ്സ് ചേദിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന
അവനെക്കണ്ട് ചെന്നായ ദുഃഖിച്ചു. അവന്റെ മുറിവിലെ ചോര കുടിക്കാ
നെത്തിയ പാമ്പിനെയും മലങ്കാക്കയെയും ചെന്നായ കണ്ടു. ചെന്നായ
ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് പാമ്പിനെ കൊല്ലുകയും കാക്കയെ പിടികൂടുകയും ചെയ്തു.
കാക്കയുടെ ദേഹത്തെ പിടി മുറുക്കി, ചെന്നായ ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘മര്യാദയ്ക്ക് പോയി കുറെ ജീവജലം കൊണ്ടുവരണം. അല്ലെങ്കിൽ
നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലാം.’

‘കൊണ്ടുവരാം. പക്ഷേ, ഞാൻ എന്തു പാത്രത്തിലാണ് അത് ശേഖരി
ക്കുക?’

കാക്ക കരഞ്ഞു.

ചെന്നായ വലിയൊരു ഉണക്കയിലയെടുത്ത് വക്കുകൾ കോട്ടി ഒന്നാ
ന്തരം പാത്രമുണ്ടാക്കി കാക്കയ്ക്ക് കൊടുത്തു. കാക്ക അതുമായി പറ
ന്നുപോയി ജീവജലം നിറച്ച് മടങ്ങിവന്നു. ചെന്നായ ഇളയ സഹോദരന്റെ
ശിരസ്സും ഉടലും ചേർത്തുവെച്ച് ജീവജലം തളിച്ചു. അർജുതമെന്നേ പറ
യേണ്ടു, നീണ്ട ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ അവൻ എഴുന്നേറ്റിരുന്ന്
ചോദിച്ചു:

‘ഹോ, ഞാൻ വല്ലാതെ ഉറങ്ങിപ്പോയല്ലേ?’

‘ഓ, ഇനി ഉണർന്നിട്ട് വേറെ കാര്യമൊന്നുമില്ല. നഷ്ടപ്പെടാനുള്ള
തെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു!’

ചെന്നായ പരിഹാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘വേഗം എന്റെ പുറത്തു കയറൂ. നിങ്ങളെക്കൊന്ന് തീപ്പക്ഷിയെയും
കുതിരകളെയും സുന്ദരിയെയും തട്ടിയെടുത്ത ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഇതിനകം
കൊട്ടാരത്തിലെത്തിക്കാനും, മുത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ ആ സുന്ദരിയെ ഭാര്യ
യാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതായും ഞാനറിഞ്ഞു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ
ക്കകം അവർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹം നടക്കും. നിങ്ങളെ കൊല്ലുമ്പോൾ
അവൾ ഉറക്കമായിരുന്നതിനാൽ കാര്യമൊന്നും അവൾക്കറിയില്ല. ആ
വിവാഹം നടക്കുമുൻപേ നമുക്കവിടെയെത്തണം.’

ചെന്നായ തിരക്കുകൂട്ടി. അവൻ നെഞ്ചിടിപ്പോടെ ചെന്നായയുടെ
പുറത്തുകയറിയിരുന്നു. തന്റെ മനംകവർന്ന സുന്ദരിയെ നഷ്ടപ്പെടുന്നത്
അവനു സഹിക്കാനായില്ല.

ചെന്നായ അവനെയുംകൊണ്ട് മിന്നൽവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞു. അവർ
കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയതും അതിന്റെ ചില്ലുവാതിലുകളെല്ലാം ചേർത്തട
ച്ചിരുന്നു. മുത്ത സഹോദരന്മാരുടെ പണിയായിരുന്നു അത്. അതു കണ്ട

കുതിരകളും തീപ്പക്ഷിയും തങ്ങളുടെ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് ആ ചില്ലുജാലങ്ങൾ തകർത്തു. അവൻ അകത്തു കടന്നു.

അവിടെ മുത്ത ജ്യേഷ്ഠനും സുന്ദരിയുമായുള്ള വിവാഹം നടത്താനൊരുങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇഷ്ടമില്ലാത്തയാളുടെ ഭാര്യയാകേണ്ടിവന്ന ദുരവസ്ഥയോർത്ത് സുന്ദരി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

‘ഏയ് സുന്ദരി, ഞാനിതാ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു!’

അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവനെ കണ്ടതും അവൾ സന്തോഷത്തോടെ ഓടിവന്ന് ആലിംഗനം ചെയ്തു! തങ്ങൾ ശിരസ്സുത്തിട്ട അനുജൻ പുനർജനിച്ച് അവിടെയെത്തിയത് ജ്യേഷ്ഠന്മാരെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

രാജാവും രാജ്ഞിയും കാര്യമറിയാതെ അന്തിച്ചുനിന്നു. അവൻ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പിതാവിന് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. രാജാവ് കോപം കൊണ്ട് വിറച്ചു. ചതിയന്മാരായ സഹോദരന്മാർക്ക് തക്കശിക്ഷ വിധിക്കാൻ അദ്ദേഹം അവനോട് നിർദ്ദേശിച്ചു. എന്നാൽ, അവൻ അതിനകം തന്നെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരോട് ക്ഷമിച്ചിരുന്നു. അനുജന്റെ മഹാമനസ്കത കണ്ട് കണ്ണു നിറഞ്ഞ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അവന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് മാപ്പിരുന്നു.

അവന്റെയും സുന്ദരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. തന്നെ സഹായിച്ച ചെന്നായയ്ക്ക് ഒരു മുഴുവൻ ആടിനെയും പൊരിച്ചു നൽകാനും അവൻ മറന്നില്ല. തീപ്പക്ഷിയും കുതിരകളും എന്നെന്നും അവനോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞു.

(തീപ്പക്ഷിയുടെ മറ്റൊരു പ്രസിദ്ധമായ രച്യൻ നാടോടിക്കഥയുമുണ്ട്. ജീവജലം കൊണ്ടുവന്ന് മരിച്ചയാളെ ജീവിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗം മറ്റു കഥകളിലും ആവർത്തിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.)

പടയാളിയും രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെവിടെയോ വളരെ പണ്ടു നടന്ന കഥയാണിത്.

സാർ രാജാവിന്റെ പടയാളികളിലൊരാൾക്ക് ആറ്റുനോറ്റ് ഒരുവധി കിട്ടി. അവധിക്ക് അപേക്ഷ നൽകിയിട്ട് വളരെക്കാലമായെങ്കിലും പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ഇക്കാലമത്രയും അത് നിഷ്കരുണം നിഷേധിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. സൈന്യത്തിലെ ആൾക്കാരും ഇടയ്ക്കിടെയുണ്ടാകുന്ന ശത്രുപക്ഷത്തിന്റേ ആക്രമണവും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരുന്നു ഇത്. നാട്ടിൽപ്പോയി മാതാപിതാക്കളെ കണ്ടിട്ടും തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പോയിട്ടും കാലമെത്രയോ ആകുന്നു. വർധകൃസഹജമായ അസുഖങ്ങളാൽ മാതാപിതാക്കൾ ബുദ്ധിമുട്ടുകയാണ്. അവരിനി എത്ര കാലം ഉണ്ടാവുമെന്നു തന്നെ നിശ്ചയമില്ല. അങ്ങനെ, പലവിധ ആശങ്കകളാൽ വീർപ്പുമുട്ടുവോഴാണ് അയാളുടെ അവധി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അറിയിപ്പുവന്നത്. സന്തോഷംകൊണ്ട് അയാൾക്ക് തുള്ളിച്ചാടണമെന്നു തോന്നി. വസ്ത്രങ്ങളും പണവുമായി അയാൾ അപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും വളരെയകലെയായിരുന്നു പടയാളിയുടെ വീട്. കാലുവലിച്ചു നടന്നാൽത്തന്നെ അവിടെയെത്താൻ ഒരു രാവുപകലും വേണം. വഴിയാണെങ്കിൽ വിജനവും, വീട്ടിലെത്താനുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ട് അയാൾ വിശപ്പും ദാഹവും തളർച്ചയുമൊന്നും വകവെക്കാതെ വേഗം നടന്നു. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന അല്പഭക്ഷണം യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കഴിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അയാൾ തളർന്നുവീഴാതിരുന്നത്.

കുറെദൂരം പിന്നിട്ടതും വെയിലാറി. തണുത്ത കാറ്റ് കുറേശ്ശ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാത്രി എവിടെയെങ്കിലും വിശ്രമിച്ചശേഷം യാത്ര തുടരാമെന്ന് അയാൾ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, അടുത്ത നിമിഷം അയാളാ തീരുമാനം മാറ്റി. ചൂട്ടിന്റെയോ മറ്റോ വെളിച്ചത്തിൽ രാത്രി യാത്ര തുടർന്നാൽ പുലരുമ്പോഴേക്കും വീടെത്തും. വിലയേറിയ ഒരു പകൽ അങ്ങനെ ലാഭിക്കുകയുമാവാം. സന്ധ്യയും കഴിഞ്ഞ് നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിട്ടും അയാൾ നടപ്പു തുടർന്നു. ഒരു മനുഷ്യക്കുഞ്ഞുപോലുമില്ലാതെ ഇടവഴികളിലൂടെ അയാൾ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് വേഗം നടന്നു. പെട്ടെന്ന്, ഇടിമുഴക്കംപോലെയാരു ശബ്ദമുണ്ടായി.

‘ഹീ, നില്ക്ക!’

പടയാളി ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഭീകരരൂപിയായ ഒരു പ്രേതമാണ് തൊട്ടുമുന്നിൽ! ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ. അഴുകിയ ശരീരം, ചോരയിറ്റുന്ന കോമ്പല്ലുകൾ, ചത്ത കണ്ണുകൾ, കൈവിരലുകളിൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന നഖങ്ങൾ, ദേഹത്തുനിന്നും വമിക്കുന്ന ചീഞ്ഞ മാംസത്തിന്റെ ദുർഗന്ധം!

അയാൾ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചു, മൂക്കു പൊത്തി. ഭയംകൊണ്ട് അയാളുടെ കാൽമുട്ടുകളും പല്ലുകളും കൂട്ടിയിടിച്ചു. അയാൾക്ക് എന്തോ പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തൊണ്ടയിൽനിന്ന് ഒരു വാക്കുപോലും പുറത്തുവന്നില്ല.

‘ങ്ഹും, നീയാരാൻ? ഞങ്ങൾ ഉണർന്നിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്ത് നീയെന്തിന് വന്നു?’

ഭീകരശബ്ദത്തിൽ പ്രേതം ചോദിച്ചു.

‘എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യരുത്. ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയാണ്. പടയാളി വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു.

‘ഹ... ഹ... എന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ കടന്നുവന്ന നിന്നെ വെറുതേ വിടാനോ? നല്ല കഥയായി! ഒരു പച്ചമനുഷ്യന്റെ രക്തം കുടിച്ച കാലാതന്നെ മരുന്നു. എന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് നീ ഇവിടെത്തന്നെയെത്തിയത്.’

പ്രേതം വീണ്ടും അട്ടഹസിച്ചു.

അതു കേട്ടു ഭയന്ന പടയാളി പ്രേതത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ നെട്ടോട്ടമോടി. ഭൂമികുലുക്കിക്കൊണ്ട് പുറകെയെത്തി. തന്റെ അന്ത്യം അടുത്തെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. പെട്ടെന്നാണ്, കുറച്ചു ദൂരെയായി ഒരു കുരിശുപള്ളി അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അതു കണ്ട് അയാളുടെ മുഖം വിടർന്നു. അങ്ങോട്ട് ഓടുന്നതിനിടെ അയാൾ ചിന്തിച്ചു:

‘ഹോ, ആശ്വാസമായി. തിരുരുപമുള്ള പള്ളിയിൽ പ്രേതത്തിനും പിശാചിനുമൊന്നും കടക്കാനാവില്ല. നേരം പുലരുംവരെ അതിനുള്ളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാം.’

പടയാളി ഓടി കുരിശുപള്ളിയുടെ ഉള്ളിൽക്കടന്നു. എന്തോ സംശയിച്ചിട്ടെന്നവണ്ണം പ്രേതം തിരിഞ്ഞോടി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അയാൾക്ക് ശ്വാസം നേരേ വീണത്. അയാൾ അകത്തേക്കും നടന്നുനോക്കി. അതൊരു പഴകിയ കുരിശുപള്ളിയാണെന്നും അതിനകത്ത് തിരുരുപമോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ദൈവസാന്നിധ്യമോ ഇല്ലെന്നും അയാൾക്കു ബോധ്യമായി. അതയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ദൈവസാന്നിധ്യമില്ലാത്തതിടത്ത് പ്രേതങ്ങൾക്ക് കയറിവരാമല്ലോ.

പെട്ടെന്നാണ് ആ കാഴ്ച പടയാളി ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. പള്ളിയുടെ തറയിൽ ഒരാൾ നീണ്ടു നിവർന്നുകിടക്കുന്നു. ആജാനുബാഹുവായ അയാളും ഒരു പ്രേതമാണെന്ന് പടയാളിക്കു തോന്നി. ദേഹത്തെ തൊലി മുഴുവനും ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. കണ്ണുകൾ പാതിയടഞ്ഞ നിലയിലാണ്. രോമാവൃതമായ കൂടവയർ ഉയർന്നുതാഴുന്നു. അയാൾ ഉറങ്ങുകയാണോ, ഉണർന്നു കിടക്കുകയാണോ എന്ന് പടയാളിക്കു വ്യക്തമായില്ല. ഉണർന്നു കിടക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇതിനകം തന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും.

‘പിടിച്ചതിലും വലുതാണ് അളയിലുള്ളത്’ എന്നു പറഞ്ഞപോലെയായല്ലോ തന്റെ അവസ്ഥ!

എന്തായാലും വരുന്നിടത്തുവെച്ചു കാണാം എന്നു കരുതി അയാൾ അവിടെ മറഞ്ഞുനടന്നു.

അപ്പോൾ ആദ്യത്തെ പ്രേതം അലറിക്കൊണ്ട് അങ്ങോട്ടു പാഞ്ഞുവന്നു. മൂക്കു ചൂളിച്ച് മണംപിടിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പ്രേതത്തിന്റെ വരവ്. പടയാളി മുറിയുടെ മൂലയിലേക്ക് കൂടുതൽ ഒതുങ്ങിനിന്നു. എന്നാൽ, പ്രേതത്തെ കബളിപ്പിക്കാൻ അയാൾക്കായില്ല. അയാളെ കണ്ടതും പ്രേതത്തിന്റെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു. പല്ലു ഞെരിച്ച് പ്രേതം അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു. ഇനി തനിക്കു രക്ഷപ്പെടാനാവില്ലെന്ന് പടയാളിക്ക് വ്യക്തമായി.

പ്രേതത്തിന്റെ നടപ്പിൽ പള്ളിയുടെ തറയാകെ കുലുങ്ങി. അത്

രണ്ടാം പ്രേതത്തിന്റെ ഉറക്കംകെടുത്തി. അയാൾ അസ്വസ്ഥതയോടെ ചാടിയെണീറ്റ് അലറി.

‘ങ്ഹും, ആരാണെന്നെ ഉണർത്തിയത്?’

രണ്ടാം പ്രേതം ചോദിച്ചു.

അധികാരസ്വരത്തിലുള്ള ആ ചോദ്യം ആദ്യത്തെ പ്രേതത്തിന് രസിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രേതം ആ ചോദ്യം കേട്ടതായി നടിച്ചതു മില്ല.

‘നീയാരാൻ? അനുവാദമില്ലാതെ എന്റെ താവളത്തിൽ കടന്നതെന്തിനാണ്?’

രണ്ടാമത്തെ പ്രേതം ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ശത്രുവിന്റെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു.

‘പ്രേതങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴും എവിടെയും കടന്നുചെല്ലാം. ആരുടെ ചോരയും കുടിക്കാം. ഞാനെന്റെ ഇരയെ പിന്തുടർന്നെത്തിയതാണിവിടെ. ഇവനെ ഞാൻ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു.’ ആദ്യത്തെ പ്രേതം പരുഷമായി പറഞ്ഞു.

‘അത് ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. എന്റെ താവളത്തിലെത്തിയ മനുഷ്യന്റെ ചോര കുടിക്കാൻ എനിക്കു മാത്രമേ അവകാശമുള്ളൂ. എന്നെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിക്കാതെ വേഗം ഇവിടെനിന്നു പോകുന്നതാണ് നിനക്കു നല്ലത്.’

രണ്ടാം പ്രേതത്തിന് ദേഷ്യം അടക്കാനായില്ല.

‘എന്നാൽ നമുക്ക് കാണാം. ഞാൻ നട്ടെല്ലുള്ള പ്രേതമാണെങ്കിൽ എന്റെ ഇരയുടെ ചോര കുടിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും,’ ആദ്യത്തെ പ്രേതം വാശിയോടെ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് ഉൾമുളള കാലത്തോളം ഞാനതിന് സമ്മതിക്കില്ല,’ രണ്ടാം പ്രേതം വെല്ലുവിളിച്ചു.

‘എങ്കിൽ നമ്മളിൽ ആരാൻ വീരനെന്ന് ആദ്യം തീരുമാനിക്കാം. എന്നിട്ടുമതി ഇയാളുടെ ചോര കുടിക്കുന്നത്.’

ആദ്യത്തെ പ്രേതം ഏറ്റുമുട്ടാൻ തയ്യാറായി.

‘അത് തീരുമാനിക്കാനൊന്നുമില്ല. ഇപ്പോഴേ ഞാൻ ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞു,’ രണ്ടാമൻ വീമ്പിളക്കി.

രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും അരയും തലയും മുറുക്കി. പടയാളി ഇതെല്ലാം കണ്ട് ശ്വാസമടക്കിനിന്നു.

അടുത്ത നിമിഷം അവർ തമ്മിൽ പൊരിഞ്ഞ യുദ്ധം തുടങ്ങി. പള്ളിക്കടുത്തുള്ള ശ്മശാനത്തിൽനിന്ന് മറ്റു പ്രേതങ്ങളും ഒഴുകിയെത്തി ഏറ്റുമുട്ടലിന് സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും തുല്യബലവാന്മാരെപ്പോലെ

തോന്നിച്ചു. ആർക്കും ജയവും തോല്വിയുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ. ഭീമാകാരമായ അവരുടെ യുദ്ധത്തിൽ പള്ളിയുടെ തറ പലയിടത്തും താണു പോയി. ഇടിയുടെ ആഘാതത്തിൽ പള്ളിയുടെ തൂണുകൾ തകർന്നുതരിപ്പണമായി. എങ്ങും പൊടി പറന്നു.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുനിൽക്കെ, പടയാളിയുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് ഉയർന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ആരു ജയിച്ചാലും അയാളുടെ ഭക്ഷണമാവാനുള്ളയാളാണ് താനെന്ന് അയാൾ സങ്കടത്തോടെ ഓർത്തു. അവരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ചു രക്ഷപ്പെടാൻ യാതൊരു പഴുതുമില്ല.

പ്രേതങ്ങളുടെ യുദ്ധം കൂറെ നേരംകൂടി നീണ്ടു. രണ്ടു പേരുടെയും ദേഹത്തിന് ചതവുപറ്റി. എല്ലുകൾ പലതും ഒടിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ആരും തെല്ലും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. പെട്ടെന്ന് അടുത്തെവിടെയോ പൂവൻകോഴി നീട്ടിക്കുവി.

‘കൊക്കരക്കോ...!’

നേരം പുലർന്നു. അടുത്ത നിമിഷം, രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ ‘ധിം’ എന്നു നിലത്തു വീണു!

പകൽസമയത്ത് പ്രേതങ്ങൾക്ക് ജീവനുണ്ടാവില്ല എന്നാണല്ലോ വിശ്വാസം?

തന്റെ ഭാഗ്യമോർത്ത് സന്തോഷിച്ച് പടയാളി അവിടെനിന്നും പുറത്തു കടന്നു. മരണത്തിന്റെ വക്കിൽനിന്ന് തന്നെ കൈപിടിച്ച് ജീവിതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്ന സർവശക്തനോട് അയാൾ തൊണ്ടയിടിവി പ്രാർഥിച്ചു.

‘കരുണാമയനായ ദൈവമേ, അങ്ങ് രക്ഷിച്ച എന്റെ ശിഷ്ടജീവിതം ആ തൃപ്പാദങ്ങളിൽത്തന്നെ അർപ്പിക്കുന്നു!’

പടയാളി തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ വേഗം നടന്നു.

മടിയനും സൂര്യനും

മടിയൻ, കുഴിമടിയൻ, മഹാമടിയൻ, മടിയശിരോമണി എന്നീ വിശേഷണങ്ങളിലൊന്നും ഒരുങ്ങാത്ത മടിയനുണ്ടായിരുന്നു ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ. ദേഹം അനക്കുന്ന കാര്യം അയാൾക്ക് ആലോചിക്കാനേ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. വലിയ ഭക്ഷണപ്രിയനാണെങ്കിലും എഴുന്നേറ്റ് അടുക്കളയിൽ പോയി എന്തെങ്കിലും എടുത്തു തിന്നാനോ കുടിക്കാനോ അയാൾ തയ്യാറായില്ല. ആവി പറക്കുന്ന ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങൾ ആരെങ്കിലും തൊട്ടടുത്തു കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചാലും അയാളുടെ മുഖം തെളിയില്ല. ഇയാൾക്കെന്താ അതാണ് വായിലേക്ക് വെച്ചുതന്നാൽ എന്നാവും ഭാവം. അങ്ങനെ ചെയ്താലും ഭക്ഷണം സ്വയം ചവയ്ക്കണമല്ലോ എന്നോർത്ത് മനസ്സിലാ മനസ്സോടെയാവും അത് ചവച്ചിറക്കുക.

എങ്ങനെയുണ്ട് നമ്മുടെ കക്ഷി?

ഒരുനാൾ മടിയൻ സാക്ഷാൽ സൂര്യനുമായിട്ടാണ് ഏറ്റുമുട്ടി. ഗ്രാമത്തിലെ വിജനമായ കുന്നിൻചരിവിലുള്ള പച്ചപ്പുൽപ്പരപ്പിൽ അയാൾ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടന്നു. നേരം പുലരുമ്പോഴേയ്ക്കുള്ള കിടപ്പാണ്. തണുത്ത കാറ്റേറ്റുള്ള ആ കിടപ്പ് ഒരുവിധത്തിൽ ബഹുസുഖമായിരുന്നു.

എന്നാൽ, ക്രമേണ സൂര്യനുദിച്ചു. ആദ്യമെല്ലാം ദുർബലമായ രശ്മികളാണ് മടിയനുമേൽ പതിച്ചത്. അതിനുമൊരു സുഖം തോന്നി. പക്ഷേ, വെയിൽ മുത്തതും ആ അവസ്ഥയൊക്കെ മാറി. കത്തുന്ന വെയിൽനൂലുകൾ അയാളുടെ ദേഹത്തെ പൊള്ളിച്ചു.

തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന സൂര്യനെ നോക്കി അയാൾ അസ്വസ്ഥനായി വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് സൂര്യാ, ഇതെന്താണീ ചെയ്യുന്നത്? ഞാനിവിടെ ആർക്കുമൊരു ഉപദ്രവവുമില്ലാതെ കിടക്കുകയായിരുന്നില്ലേ? എന്നെ ശല്യം ചെയ്യാതെ നിനക്ക് മറ്റെവിടെയെങ്കിലും പോയി ഉദിച്ചുകൂടേ?’

ഏതായാലും സൂര്യനതു കേട്ടു. സൂര്യൻ വല്ലാത്ത അമ്പരപ്പും തോന്നി. ആദ്യമായാണ് ഒരാൾ തന്നോട് വിചിത്രമായ ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നത്!

‘മനുഷ്യാ, എന്തു ഭ്രാന്താണ് നിങ്ങൾ പുലമ്പുന്നത്. എന്നോടു മാറിയുദിക്കാൻ പറയുന്ന നേരംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് അവിടന്നെഴുന്നേറ്റ് തണലിലേക്ക് മാറിക്കിടക്കാമല്ലോ. അതല്ലേ പ്രായോഗികം?’

സൂര്യൻ ചോദിച്ചു.

‘അതൊന്നും നടക്കില്ല. ഇവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് വേറൊരിടത്ത് പോയിക്കിടക്കുന്നതൊക്കെ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് മാറി ഉദിക്കാൻ നിനക്ക് പറ്റുമോ എന്നാണ് എനിക്കറിവേണ്ടത്?’

മടിയൻ പറഞ്ഞു.

ഈ അഹങ്കാരിയെ അങ്ങനെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ലെന്ന് മനസ്സിൽ പറഞ്ഞ് സൂര്യൻ മറുപടി നല്കി:

‘ഞാനെനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്ത് ഉദിച്ചു. ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്തു കൂടിയെല്ലാം സഞ്ചരിക്കും. കൃമിതുല്യനായ നിങ്ങൾ പറയുന്നതുകേട്ട് ഞാൻ ഒരിഞ്ചുപോലും മാറാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.’

‘അപ്പോൾ നിങ്ങൾ മാറില്ല, അല്ലേ?’

ഭീഷണി കണക്കെ മടിയൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, മാറില്ല.’

സൂര്യനും വിട്ടില്ല.

‘അത്രയ്ക്ക് ഉറപ്പാണോ?’

‘അതെ.’

സൂര്യൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതേ ഗൗരവത്തിൽത്തന്നെ മടിയൻ തുടർന്നു:

‘എങ്കിൽ നിന്നോട് പകരംവീട്ടാൻ ഞാനിവിടെത്തന്നെ കിടക്കും,
നോക്കിക്കോ!’

അതു കേട്ട് സൂര്യൻപോലും തണുത്തുറഞ്ഞുപോയി!

ദുഃഖാചരണം

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരേയൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിസുന്ദരിയായിരുന്ന അവൾ പക്ഷേ, വലിയ തീറ്റക്കൊതി ചിയുമായിരുന്നു. എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ചവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ധാന്യങ്ങളോ പഴങ്ങളോ ഇറച്ചിയോ...അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും. ഉറങ്ങുമ്പോഴല്ലാതെ അവളുടെ വായ്ക്ക് ഒഴിവുകിട്ടിയിരുന്നില്ല.

‘മോളേ, നീയിങ്ങനെ എപ്പോഴും ഓരോന്ന് വെട്ടി വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ദേഹം തടിച്ച് വൈക്കോൽത്തൂറുപോലെയാവും!’

വൃദ്ധ ഇടയ്ക്കിടെ അവളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തും.

‘തടിച്ചിയായാൽ നിന്നെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ ആണുങ്ങളാരും വരാതാവും.’

വൃദ്ധനും മുന്നറിയിപ്പു നൽകും.

‘തിന്നുതിന്ന് ഞാൻ തടിച്ചോട്ടെ. അപ്പോൾ എന്തെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ തടിയന്മാർ വന്നോളും. എന്തായാലും തിന്നാതെയിരിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. മരണംവരെ എനിക്കെപ്പോഴും തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം!’

അവൾ തീർത്തുപറയും. അവളോട് സംസാരിച്ച് വായിലെ വെള്ളം വറ്റിക്കണ്ടെന്ന് വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അതോടെ തീരുമാനിച്ചു. അവളാകട്ടെ, തീറ്റ അനസ്വതം തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും മകളും വീടിന്റെ മുൻവശത്ത് സംസാരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. മകൾ അപ്പോഴും തീറ്റ മറന്നില്ല. പയർമണികൾ ഒന്നൊന്നായി വായിലിട്ട് ചവച്ചിറക്കുന്നതിനിടെ പലതും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ. പെട്ടെന്ന് ഒരു പയർമണി അവളുടെ കൈയിൽ നിന്ന് മുറ്റത്തേക്ക് തെറിച്ചുവീണു. അവളുതത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല.

എന്നാൽ അപ്പോഴൊരു അർദ്ധുതം നടന്നു. ആ പയർമണി നിമിഷങ്ങൾക്കകം മുളച്ചുവന്നു. അവർ അതിശയത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കെ ചെടി വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ മാനംമുട്ടുന്ന ഉയരത്തിലെത്തി അത്! ചെടിയുടെ മുകളിലത്തെ അറ്റം കാണാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിന്റെ വള്ളികൾക്ക് നല്ല വണ്ണവും ബലവുമുണ്ടായി.

വൃദ്ധയും മകളും വാപൊളിച്ചിരിക്കെ, വൃദ്ധൻ എന്തോ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ച് എഴുന്നേറ്റു. അയാൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് ആ പയർച്ചെടിയിൽ മുറുക്കപ്പെടിച്ച് കയറാൻ തുടങ്ങി. അയാൾക്ക് ആവേശമായി. കയറിയിട്ടും കയറിയിട്ടും തീരാതെ പയർവള്ളി മാനത്തേക്ക് അനന്തമായി നീളുന്നു. എന്നിട്ടും അയാൾ നിരാശനായില്ല. സകല ശക്തിയുമെടുത്ത്, വിയർത്തുകുളിച്ച് കയറി അയാൾ വള്ളിയുടെ തുഞ്ചത്തെത്തി. അയാൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ ചുറ്റും നോക്കി.

ഹായ്, എന്തൊരു ഭംഗി!

മാനത്തിന്റെ ഹൃദയമായ കാഴ്ചയാണെന്നും, കാർമേഘങ്ങളും വെൺമേഘങ്ങളും നീലമേഘങ്ങളും ഇടകലർന്ന് ഒഴുകിനടക്കുന്നു. വെള്ളമേഘങ്ങൾ ശരിക്കും പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലെയുണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടെ ചില പക്ഷികൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും പറക്കുന്നുണ്ട്.

താനീ കാണുന്നത് സ്വപ്നമാണോ എന്നുപോലും സംശയിച്ചു, വൃദ്ധൻ.

ആ കാഴ്ചകളിൽ മുഴുകിനിൽക്കുമ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് ഭാര്യയെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മവന്നത്. അയാൾ വള്ളിയിൽ പിടിച്ചിരുന്ന് ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘ഭേര, ഞാനൊറ്റയ്ക്ക് ആകാശക്കാഴ്ചകൾ കാണാൻ പോുന്നത് ഉചിതമായില്ല. ഇത്ര നല്ലൊരവസരം ഇനിക്കിട്ടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാര്യയ്ക്കും ഇതൊക്കെ കാണാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടാവില്ലേ?’

വൃദ്ധൻ പയർവള്ളിയിലൂടെ ഊർന്നിറങ്ങി വീട്ടിലെത്തി. ആകാശക്കാഴ്ചകളുടെ വിവരണം അയാൾ ഭാര്യയ്ക്കും മകൾക്കും മുന്നിൽ നിരത്തി.

മകൾക്ക് തീറ്റയിലല്ലാതെ മറ്റൊരു കാര്യത്തിലും താത്പര്യമില്ലെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടയാൾ അവളോടൊന്നും ചോദിക്കാൻ പോയില്ല. എന്നാൽ, ഭാര്യയുടെ മനസ്സറിയാനായി അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കും ആകാശക്കാഴ്ചകൾ കാണാൻ താത്പര്യം തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ പയർവള്ളിയിലൂടെ നമുക്ക് മാനത്തേക്ക് പോവാം.’

‘എനിക്കും ഇതൊക്കെ കാണണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, പയർവള്ളിയിൽ പിടിച്ചു കയറാനുള്ള ധൈര്യമൊന്നും എനിക്കില്ല. മാത്രമല്ല, അറിയാതെ താഴോട്ടെങ്ങാനും നോക്കിപ്പോയാൽ ആ നിമിഷം ഞാൻ തലചുറ്റി താഴെ വീഴും!’

വൃദ്ധ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

പിന്നെന്താണൊരു വഴിയെന്ന് വൃദ്ധൻ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ മുഖം വിടർന്നു.

‘വഴിയുണ്ട്. ഞാൻ നിന്നെയൊരു സഞ്ചിയിലാക്കി മുടിക്കെട്ടാം. ഞാൻ അതും കടിച്ചുപിടിച്ച് വള്ളിയിലൂടെ കയറാം. മുകളിലെത്തുമ്പോൾ മാത്രം സഞ്ചിയിൽനിന്ന് പുറത്തിറക്കിയാൽ മതിയല്ലോ. എന്തു പറയുന്നു?’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപോലെയൊക്കട്ടെ. എന്തായാലും എനിക്കു സമ്മതം.’

വൃദ്ധയുടെ മുഖത്ത് സന്തോഷപ്പൂത്തിരി കത്തി.

വൃദ്ധൻ വലിയൊരു സഞ്ചി കൊണ്ടുവന്ന് വൃദ്ധയെ അതിനുള്ളിലാക്കി. പിന്നെ, സഞ്ചിയുടെ വായ്ഭാഗം മുടിക്കെട്ടി. സാമാന്യത്തിലധികം ഭാരമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വൃദ്ധൻ അതും കടിച്ചുപിടിച്ച് വള്ളിയിലൂടെ മുകളിലേക്കു കയറി.

വളരെ നേരമെടുത്ത് അവർ വള്ളിയുടെ മുകളിലെത്തി. ഭാര്യയെ ആകാശക്കാഴ്ചകൾ കാണിക്കാനുള്ള ആവേശത്തോടെ അയാൾ സഞ്ചിയുടെ കെട്ടഴിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എടീ, എന്തൊക്കെ കാഴ്ചകളാണുള്ളതെന്ന് പുറത്തുവന്നൊന്ന് നോക്കൂ.’

അതിന് വൃദ്ധയിൽനിന്നും പ്രതികരണമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അയാൾ സഞ്ചിയിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ അനക്കമില്ലാതെ വൃദ്ധ കിടക്കുന്നു! അയാൾ അവരെ കൂലുക്കിവിളിച്ചു. പല തവണ അതാവർത്തിച്ചിട്ടും ഫലമൊന്നുമില്ല.

വൃദ്ധന് പരിഭ്രമമായി.

സഞ്ചിയിൽക്കിടന്ന് ശ്വാസംമുട്ടി വൃദ്ധ മരിച്ച വിവരം പിന്നെയും കുറെക്കൂടി കഴിഞ്ഞാണ് അയാൾക്കു മനസ്സിലായത്!

അയാൾക്ക് ദുഃഖം സഹിക്കാനായില്ല. ഭാര്യയുടെ മൃതദേഹത്തിൽ തലോടി അയാൾ കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു:

‘എന്നാലും ഞാൻ കാരണം നിനക്കീ ഗതി വന്നല്ലോ! നിന്നെ പറഞ്ഞു കൊതിപ്പിച്ച് ആകാശക്കാഴ്ചകൾ കാണാൻ കൊണ്ടുവന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നീ മരിക്കുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. നിന്നെ കൊലയ്ക്ക് കൊടുത്തത് കൊടുംപാപിയായ ഞാൻ തന്നെയാണ്!’

വൃദ്ധൻ ഭാര്യയുടെ മൃതദേഹവും താങ്ങി പയർവള്ളിയിലൂടെ ഊർന്നിറങ്ങി വീട്ടിലെത്തി. ഉണക്കയിറച്ചി കടിച്ചു തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മകളോട് അയാൾ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നിന്റെ അമ്മ മരിച്ചുപോയി!’

അതു കേട്ടിട്ടും അവൾക്ക് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായില്ല. അവൾ ഇറച്ചി ഒന്നുകൂടി കടിച്ചുവലിച്ച് അതിന്റെ രുചി ആസ്വദിച്ചിരുന്നു.

തന്റെ ഭാര്യയുടെ വിധോഗത്തിൽ മകൾപോലും ദുഃഖിക്കാത്തത് വൃദ്ധനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. തന്റെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ അയാൾക്കൊരുമില്ല. മറ്റാരെങ്കിലും അതിനു സന്നദ്ധനാകുമോ എന്നു നോക്കുക തന്നെ!

അയാൾ ഭാര്യയുടെ മൃതദേഹം യഥാവിധി സംസ്കരിച്ചു. പിന്നെ, കുട്ടിൽനിന്നും നാലു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ പിടിച്ച് സഞ്ചിയിലാക്കി, അതുമായി നടക്കാനിറങ്ങി. ഭാര്യയുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവരെ തേടിയിരുന്നു അയാളുടെ യാത്ര. വെറുതെ ആരെങ്കിലും ദുഃഖം പ്രകടിപ്പിച്ചാൽപ്പോരാ, അത് ഹൃദയസ്पर्ശിയും ആത്മാർത്ഥവുമാകണം.

കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ വൃദ്ധനൊരു കരടിയെ കണ്ടുമുട്ടി. അയാളെ കണ്ടയുടെൻ കരടി ചോദിച്ചു:

‘അപ്പൂപ്പാ, എങ്ങോട്ടാണ് അങ്ങയുടെ യാത്ര? ആ മുഖത്ത് ഒട്ടും തെളിച്ചമില്ലല്ലോ. എന്താണ് സങ്കടത്തിനു കാര്യമെന്നു പറയൂ. അതിനു പരിഹാരം കാണാൻ ആവുമ്പോലെ ഞാൻ ശ്രമിക്കാം.’

വൃദ്ധൻ സഞ്ചിയിൽനിന്നും ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ കരടിക്ക് നൽകി പറഞ്ഞു:

‘കേട്ടോളൂ, എന്റെ അശ്രദ്ധകൊണ്ടാണ് ഭാര്യയുടെ ജീവൻ പോയത്. മറ്റുള്ളവരുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിക്കാൻ അസംഖ്യം പേരുണ്ടാകുമല്ലോ. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ എന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല. സ്വന്തം മകൾക്കുപോലും

അവളുടെ അമ്മയുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അയാൾക്കൊരായി ആരുമില്ലാത്ത എനിക്ക് ദുഃഖം പങ്കുവെക്കാനും മരണദുഃഖം ആചരിക്കാനും പറ്റിയ ഒരാളെയാണ് വേണ്ടത്. നിനക്ക് അതിനു കഴിയുമെന്ന് എന്റെ മനസ്സു പറയുന്നു.’

വൃദ്ധന്റെ മാനസികാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി കരടി പരുപരുത്ത സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘വലിയ കഷ്ടമായിപ്പോയി. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ മരണം അങ്ങേക്കും ദുഃഖകരമായ അനുഭവമാണ്.’

കരടിയുടെ പൊള്ളയായ വാക്കുകൾ വൃദ്ധനെ സംതൃപ്തനാക്കിയില്ല. അയാൾ സഞ്ചിയുമായി വീണ്ടും നടന്നു.

ഒരു ചെന്നായയെയാണ് പിന്നീടയാൾ കണ്ടത്. ചെന്നായയും അയാളോട് ദുഃഖകാരണം തിരക്കി. തന്റെ ഭാര്യയുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിക്കാൻ ആരുമില്ലാത്തതാണ് തന്നെ വ്യസനിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾ വിശദീകരിച്ചു. അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘അപ്പൂപ്പൻ വിഷമിക്കരുത്. അമ്മയുടെ മരണത്തിൽ ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ദുഃഖിക്കാം.’

ചെന്നായയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് തൃപ്തി തോന്നിയ വൃദ്ധൻ സഞ്ചിയിലെ ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ അവനു നൽകി. അവനതിനെ കരുമുറാതിന്നശേഷം പറഞ്ഞു:

‘എന്നാലും അമ്മയ്ക്കു ഇത്ര വേഗം മരിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല!’

ചെന്നായയുടെ ദുഃഖപ്രകടനവും ഹൃദയസ്पर्ശിയായി വൃദ്ധനു തോന്നിയില്ല. അയാൾ നിരാശയോടെ വീണ്ടും നടന്നു.

ഇക്കുറി ഒരു കുറുക്കനാണ് എതിരെ വന്നത്. വൃദ്ധന്റെ സങ്കടം കണ്ടതും കുറുക്കനും കരയാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് വൃദ്ധൻ അർദ്ധുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ വലിയ വായിൽ നിലവിളിക്കുന്നത്?’

‘അപ്പൂപ്പന്റെ മുഖത്തെ സങ്കടം കണ്ട് എനിക്കും കരച്ചിൽ വന്നതാണ്,’ കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു.

ആ മറുപടി ഇഷ്ടപ്പെട്ട വൃദ്ധൻ സഞ്ചിയിലെ ശേഷിച്ച രണ്ടു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെയും അവനു നൽകിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘ശരിയാണ്. എന്റെ ഭാര്യയുടെ മരണം എന്നെ തകർത്തുകളഞ്ഞു. അതിലും വിഷമമായത് എന്റെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ ആരുമില്ലാതെ പോയതാണ്.’

‘അപ്പൂപ്പൻ അങ്ങനെ പറയരുത്. അമ്മയുടെ മരണം എന്നെയും

ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എത്ര നല്ല സ്ത്രീയായിരുന്നു അവർ! അവരുടെ അകാലനിര്യാണം എനിക്കുണ്ടാക്കിയ വേദന എത്രയെന്ന് ഒരുപക്ഷേ, അപ്പുപ്പനുപോലും മനസ്സിലാവില്ല. എന്റെയീ കണ്ണീരുതന്നെ അതിനു തെളിവാണ്.'

കുറുക്കന്റെ അഭിനയം തകർത്തു. വൃദ്ധൻ അതെല്ലാം നേരുതന്നെ യെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. ഭാര്യയുടെ മരണദുഃഖത്തിൽ താനൊറ്റയ്ക്കാണെന്ന വിഷമം അതോടെ ഇല്ലാതായി. കുറുക്കന് രണ്ടു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ നൽകിയാൽ പോരെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി.

'മിടുക്കനായ കുറുക്കാ, നീയിപ്പോൾ എന്റെയൊപ്പം വീട്ടിലേക്ക് വരണം. വിശിഷ്ടമായ മറ്റുചില സമ്മാനങ്ങൾകൂടി നിനക്കു ഞാൻ തരുന്നുണ്ട്.'

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ അനുസരിച്ച് കുറുക്കൻ അയാൾക്കു പുറകെ നടന്ന് വീട്ടിലെത്തി. മകൾ അപ്പോഴും യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാതെ തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുറുക്കനെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തിയശേഷം വൃദ്ധൻ വലിയൊരു സഞ്ചിയെടുത്ത് അതിനടിയിൽ രണ്ട് ഉഴിരൻ പട്ടികളെ പിടിച്ചിട്ടു. പിന്നെ ആറു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെയും സഞ്ചിയിലാക്കി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാത്രമേ കാണൂ.

'ഇതാ, നീ മാളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വയറു നിറയെ തിന്നോളൂ...' സഞ്ചി കുറുക്കനു നൽകി വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

'എന്നാലും അമ്മമ്മ മരിച്ചുപോയല്ലോ!'

അവനെന്നുകൂടി വിതുമ്പി സഞ്ചിയുമായി നടന്നു. മാളത്തിലെത്തിയ ഉടൻ അവൻ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി പുറത്തെടുത്ത് തിന്നാൻ തുടങ്ങി.

ഒന്ന്
രണ്ട്
മൂന്ന്
നാല്
അഞ്ച്
ആറ്...

ആറാമത്തെ കോഴിക്കുഞ്ഞിനെയും തിന്നതും കുറുക്കന്റെ വയറ് ഭരണിപോലെയായി. എന്നിട്ടും സഞ്ചിക്ക് ഭാരം തോന്നിയതിനാൽ ആ ഇരുട്ടിൽ അവൻ സഞ്ചിയിൽ കൈയിട്ടു. രണ്ടു പട്ടികളും കുറച്ചുകൊണ്ട് ഒറ്റച്ചാട്ടം!

അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി, കുറുക്കൻ.

പിന്നെ, ജീവനുംകൊണ്ട് ഒറ്റപ്പാച്ചിലായിരുന്നു അവൻ! പട്ടികൾ കുറച്ചുകൊണ്ട് പുറകെയും.

ഓടിയോടി അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ ഒരു കാട്ടുപൊന്തയിലെത്തി. അതിനുള്ളിൽ ശ്വാസമടക്കി ഒളിച്ചിരുന്നു. പട്ടികൾ ആ പ്രദേശത്തൊക്കെ മുരണ്ടു നടക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ഭാഗ്യത്തിന് പട്ടികൾക്ക് അവനെ കണ്ടെത്താനായില്ല.

'കണ്ണേ, കണ്ണേ എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ നീയെന്താ ചെയ്തത്?'

കുറുക്കൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളോടു ചോദിച്ചു.

'ഞാനല്ലേ പട്ടികളുടെ കടികൊള്ളാതെ എപ്പോഴും നാലുപാടും നോക്കിയത്.'

ആ മറുപടി കുറുക്കനെ തൃപ്തനാക്കി. കാലുകളോടായി അടുത്ത ചോദ്യം.

'കാലേ, കാലേ നീ എനിക്കുവേണ്ടി എന്തു സഹായമാണ് ചെയ്തത്?'

'ഇതു നല്ല ചോദ്യം! പട്ടികൾ കടിക്കാതെ ഓടിയും ചാടിയും ഇവിടം വരെ എത്തിച്ചത് ഞാനല്ലേ?'

അതും ശരിയാണെന്നു തോന്നിയ കുറുക്കൻ വാലിനോടു ചോദിച്ചു:

'വാലേ, വാലേ നീ എനിക്കുവേണ്ടി എന്താണു ചെയ്തത്?'

ആ ചോദ്യം കേട്ട് വാലിന് ദേഷ്യം വന്നു. വാലാട്ടിക്കൊണ്ടാണ് അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞത്.

'ഞാൻ ഓരോ ചെടിയിലും വാലു ചുറ്റി നിന്നു.'

'അതെന്തിനാണ്?'

കുറുക്കൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

'ഓട്ടത്തെ പരമാവധി തടസ്സപ്പെടുത്താൻ.'

വാൽ മറുപടി പറഞ്ഞു.

'എന്നിട്ടോ?'

കുറുക്കനു ദേഷ്യം വന്നു.

'പട്ടികൾക്ക് എളുപ്പം പിടികൂടാനാണ് ഞാനങ്ങനെ ചെയ്തത്. എന്നിട്ടും കഷ്ടകാലത്തിന് പട്ടികൾക്ക് അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല.'

വാല് വീണ്ടും ആടി.

അതു കേട്ട് കുറുക്കന് അടിമുടി പെരുത്തുകയറി. പല്ലു കടിച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു:

'ചതിയനാണ് നീ. എന്നെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച നിന്നെ ഞാൻ വെറുതേ വിടില്ല. നിന്നെ ഞാൻ അതേ പട്ടികളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കടിപ്പിക്കും. ഓ, നോക്കിക്കോ!'

ഇതും പറഞ്ഞ് കുറുക്കൻ തന്റെ വാല് പൊന്തയുടെ പുറത്തേക്കു നീട്ടി. അതു കണ്ട പട്ടികൾ കുരച്ചുകൊണ്ട് ഓടിവന്ന് വാലിൽ കടിച്ചു. പിന്നെ, കുറുക്കനെയും വലിച്ചു പുറത്തിട്ട് കടിച്ചുകീറി! മരമണ്ടൻ കുറുക്കച്ചാൽ!

(ഈ കഥയുടെ ആദ്യഭാഗത്തിന് പ്രസിദ്ധമായ *Jack and the bean stalk* എന്ന കഥയുമായി സാമ്യമുണ്ട്.)

വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ സ്വപ്നം

പണ്ടു പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സർസംബായ് എന്നു പേരായ ഒരനാഥബാലൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. മാതാപിതാക്കൾ അവന്റെ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അകാലചരമമടഞ്ഞതിനാൽ ജീവിതം അവനു മുന്നിൽ ഒരു പ്രഹേളികയായി. എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ജോലികൾ ചെയ്താണ് അവൻ നിത്യവൃത്തിക്കുള്ള വഴി കണ്ടെത്തിയത്. ക്ലേശകരമായ ആ ജീവിതംപോലും അവനെ നിരാശനാക്കിയില്ല. നല്ലൊരു ഭാവി തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവനെപ്പോഴും പ്രത്യാശിച്ചു.

കഠിനാധ്വാനിയായ സർസംബായിയെ ധനികനായ നാട്ടുപ്രമാണി ഒരിക്കൽ കണ്ടു. അയാൾക്ക് അവനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അയാൾ അവനെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നിനക്ക് എന്റെ കീഴിൽ പണിയെടുക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടോ? എനിക്ക് നൂറോളം ആടുകളുണ്ട്. അവയെ ദിവസേന മലയടിവാരത്തിൽ കൊണ്ടു പോയി മേച്ച് സന്ധ്യയ്ക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നാൽ മാത്രം മതി.’

‘പ്രഭോ, ഈ തൊഴിലിന് എനിക്കെന്തു പ്രതിഫലം ലഭിക്കും?’ അവൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘മാന്യമായ പ്രതിഫലം ഞാനുറപ്പുതരുന്നു. അടുത്ത ശരത്കാലമെത്തുമ്പോൾ നിനക്കുള്ള കൂലിയായി ഞാനെന്റെ മുകത്തനായ ആടിനെ തരും. പോരെ?’

ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘ധാരാളം,’ അവൻ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നുമുതൽ ധനികന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലി സർസെംബായ് ഏറ്റെടുത്തു. ദിവസേന മാത്രം തൊഴുത്തിന് പുറത്തുള്ള വരാന്തയിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ അവൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കും:

‘പ്രിയപ്പെട്ട ശരത്കാലമേ, വേഗം വരൂ. നീ വന്നാൽ എനിക്കെന്റെ മുകത്തനാടിനെ കിട്ടും. ഞാനുമൊരു ആടിന്റെ യജമാനനാവും. അതിനെ നന്നായി പോറ്റിവളർത്തി, ഒടുവിൽ ആട്ടിറച്ചിയുടെ രുചിയറിയും!’

സർസെംബായ് ഒരുനാൾ ആടുകളെ മേച്ച് നടക്കുമ്പോൾ കുറ്റിച്ചെടികൾക്കിടയിൽനിന്ന് ഒരു ചെന്നായ അവനു മുന്നിൽ ചാടിവീണു. അവനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ചെന്നായ മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചു:

‘മര്യാദയ്ക്ക് നീയെന്നിക്കൊരു ആടിനെ തരണം. അല്ലെങ്കിൽ പത്താടുകളെ ഞാൻ ഒറ്റയടിക്ക് കൊന്നുതിന്നും!’

‘ചെന്നായേ, നിന്റെ വിശപ്പിനിക്ക് മനസ്സിലാവും. ആട്ടിറച്ചി നിനക്ക് ഇഷ്ടമാണെന്നുമറിയാം. വിശന്നുവലഞ്ഞു വന്ന ഒരാളെ നിരാശപ്പെടുത്തി തിരിച്ചയച്ചാൽ അത് ദൈവംപോലും പൊറുക്കില്ല. എന്നാൽ, ഇതിൽനിന്നൊരാടിനെ നിനക്കു തരാൻ എനിക്ക് നിർവാഹമില്ല. കാരണം, ഞാൻ ഇവയുടെ ഒരു സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ മാത്രമാണ്. എന്റെ യജമാനന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ നിന്റെ ആവശ്യത്തോട് പ്രതികരിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല,’ അവൻ ശാന്തനായി പറഞ്ഞു.

‘നീ പറഞ്ഞത് ന്യായംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് നീയിപ്പോൾത്തന്നെ പോയി നിന്റെ യജമാനനോട് കാര്യം പറഞ്ഞ് വേഗം വാ. അതുവരെ നിന്റെ ആടുകൾക്ക് ഒരു പോറൽപോലുമേൽക്കാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഞാൻ വാക്കിനു വിലയുള്ള ചെന്നായയാണ്. നീ തിരിച്ചെത്തുംവരെ ഞാൻ ഒരാടിനെയും ഉപദ്രവിക്കില്ല,’ ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ച ഇടയൻ അവിടം വിട്ടു. അവൻ ഓടിയും നടന്നും യജമാനന്റെ വീട്ടിലെത്തി.

‘നീയെന്താണ് ആടുകളെ കൂട്ടാതെ തനിയെ വന്നത്? എന്റെ ആടുകൾക്കെന്തെങ്കിലും അപകടം പിണഞ്ഞോ?’

ധനികൻ ആകാംക്ഷയോടെ തിരക്കി.

‘യജമാനനേ, ഇതുവരെ അപകടമൊന്നും പിണഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ

അധികം വൈകാതെ അപകടമുണ്ടായേക്കും. ഒരു ചെന്നായ അങ്ങയുടെ ആടുകൾക്കു മുന്നിൽ ചാടിവീണ്, ഒരു ആടിനെ കൊടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരാടിനെ നമ്മൾ മനസ്സറിഞ്ഞ് കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ പത്താടിനെ കൊന്നുതിന്നുമെന്നാണ് അവന്റെ ഭീഷണി. അങ്ങയുടെ അനുവാദമില്ലാതെ എനിക്കെന്തുചെയ്യാനാവും?’

സർസെംബായ് വിശദീകരിച്ചു. സംഭവത്തിന്റെ വരുംവരായ്കകളെ കുറിച്ച് കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ ആട്ടിൻപറ്റത്തിൽനിന്ന് ഒരാടിനെപ്പോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ താല്പര്യമില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെയിപ്പോൾ എനിക്കത് ചെയ്യേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. പത്താടുകളെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിലും നല്ലത് ഒന്നിന്റെ നഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരാടിനെ ചെന്നായ തിന്നോട്ടെ.’

അവൻ അതു കേട്ട് മടങ്ങാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ ധനികൻ ഓർമപ്പെടുത്തി:

‘പിന്നൊരു കാര്യം, ആടിനെ കൊടുക്കുന്നത് നമ്മുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരമാവണം. നീയവന്റെ കണ്ണ് മൂടണം. ആട്ടിൻപറ്റത്തിൽനിന്നും അവനാദ്യം പിടിക്കുന്ന ആടിനെ അവനുതന്നെ കൊടുക്കണം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു നിമിഷംപോലും അവിടെ നില്ക്കാൻ ചെന്നായയെ അനുവദിക്കരുത്.’

അവൻ അതനുസരിച്ചു. മടങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ ആട്ടിൻപറ്റത്തിന്റെ നല്ല കാവൽക്കാരനായി ചെന്നായ അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. യജമാനന്റെ നിർദ്ദേശം അവൻ ചെന്നായയോടു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടതും ചെന്നായയ്ക്ക് സന്തോഷമായി.

‘അതിനെന്താ? നീ വേഗം എന്റെ കണ്ണു കെട്ടിക്കൊളു.’

സർസെംബായ് ചെന്നായയുടെ കണ്ണുകൾ കരിന്തുണിക്കൊണ്ട് മൂടിക്കെട്ടി. അടുത്ത നിമിഷം അത് ആട്ടിൻപറ്റത്തിനിടയിലേക്ക് പാഞ്ഞു ചെന്നു. അതു കണ്ട് ആടുകൾ പരിഭ്രമിച്ച് നാലുപാടും പാഞ്ഞു. കുറച്ചു നേരത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം ചെന്നായ ഒരാടിനെ പിടികൂടി. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അത് അവനായി പറഞ്ഞുവെച്ചിരുന്ന അതേ മുകത്തനാടായിരുന്നു! അവനു നെഞ്ചു പൊട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. അതു കണ്ടതും ചെന്നായയ്ക്ക് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവൻ ചോദിച്ചു:

‘എന്തുപറ്റി? നിന്റെയും നിന്റെ യജമാനന്റെയും അനുവാദത്തോടു കൂടിയല്ലേ ഞാനീ ആടിനെ പിടികൂടിയത്? പിന്നെന്തിനാണ് നീ വിഷമിക്കുന്നത്?’

‘എന്റെ കഷ്ടകാലമെന്നല്ലാതെ വേറെന്തു പറയാൻ? യജമാനന്റെ

ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്നതിനു പകരമായി ശരത്കാലം വരുമ്പോൾ എന്തിനെക്കാരും ആടിനെ തരാമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പുപറഞ്ഞതാണ്. അദ്ദേഹം എന്തിനായി കണ്ടുവെച്ച മുടന്തൻ ആടിനെയാണ് നീയിപ്പോൾ കൊന്നത്, പിന്നെ, ഞാനെങ്ങനെ വിഷമിക്കാതിരിക്കും?’

സർസെംബായ് കണ്ണു തുടച്ചു.

‘ഹോ, അത് കഷ്ടമായിപ്പോയി! നിനക്കുള്ള ആടാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടൊന്നുമല്ല ഞാനതിനെ പിടികൂടിയത്. എന്തിനാണിത് ആകെ ചെയ്യാവുന്നത് ആട്ടിന്തോൽ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിക്കുക മാത്രമാണ്. നീയതു കൊണ്ടുപോയി കുറച്ചു പണത്തിന് വിറ്റോളൂ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെന്നായ ആടിന്റെ മാംസം തിന്ന്, തോലുരിച്ചിട്ട് ഓടിപ്പോയി. നിരാശനായ അവൻ ആട്ടിന്തോലും ചുമലിലേറ്റി നടന്നു. ആടുകളെയും തെളിച്ച് അവൻ യജമാനന്റെ തൊഴുത്തിലെത്തി. അവനെ കണ്ടതും അയാൾക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അയാൾ ആടുകളെ എണ്ണിനോക്കി. ചെന്നായ കൊന്നുതിന്നത് മുടന്തനാടിനെയാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അയാൾക്ക് ആശ്വാസമായി. അയാൾ അവന്റെ നേരേ വിരൽചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

‘നീ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനാണ്. നിനക്ക് അർഹതപ്പെട്ട ആടിനെപ്പോലും രക്ഷിക്കാനാവാത്ത നിനക്കെങ്ങനെ നല്ലൊരു ഇടയനാകാൻ കഴിയും? ഇനിയും നിന്നെ ഞാൻ ജോലിക്കു നിർത്തിയാൽ അധികം വൈകാതെ എല്ലാ ആടുകളെയും കൊലയ്ക്ക് കൊടുക്കും. ഇനി നിന്നെ എന്റെ കൺമുൻപിൽ കാണരുത്. ഈ നിമിഷംതന്നെ പൊയ്ക്കൊള്ളണം!’

പാവാം സർസെംബായ്! അവൻ കണ്ണീരും കൈയുമായി, ആട്ടിന്തോലും തോളിലിട്ട് ഇറങ്ങിനടന്നു.

കുറെ ദൂരം അലക്ഷ്യമായി നടന്ന് അവനൊരു നഗരത്തിലെത്തി. അത്തരമൊരു നഗരത്തെപ്പറ്റി അവൻ മുൻപ് കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ലായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ തിങ്ങിനിറഞ്ഞ ഒരു തെരുവോരത്തുനിന്ന് അവൻ ആട്ടിന്തോൽ ഉയർത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘മാന്യരേ, ഞാനെന്റെ കൈയിലുള്ള ഒന്നാന്തരം ആട്ടിന്തോൽ പത്തു നാണയങ്ങൾക്ക് വിലക്കാൻ പോവുകയാണ്. വേണ്ടവർ മുന്നോട്ടു കടന്നുവരു.’

അവൻ തൊണ്ടകീറി പറഞ്ഞിട്ടും ആരും അങ്ങോട്ട് എത്തിനോക്കിയതുപോലുമില്ല. അവൻ വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചുകൂവി. വൈകുന്നേരം വരെ അവനാ ആട്ടിന്തോലുമായി അതേ നിലപ് തുടർന്നു. ഒടുവിൽ

തോലിലേക്ക് നോക്കി കടന്നുപോയ ഒരാളെ അവൻ അടുത്തു വിളിച്ചു:

‘താങ്കൾക്ക് ഈ ആട്ടിന്തോൽ സ്വന്തമാക്കണമെന്നുണ്ടോ?’

‘വാങ്ങാം. പക്ഷേ, ഞാനിതിന് മൂന്നു നാണയങ്ങളേ വില തരു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതു വളരെ കുറവാണ്. എങ്കിലും ഞാനിത് നിങ്ങൾക്ക് വിലക്കാം.’

സർസെംബായ് മൂന്നു നാണയങ്ങൾ വാങ്ങി, ആട്ടിന്തോൽ അയാൾക്ക് കൊടുത്തു. ഇരുവരും രണ്ടു വഴിക്കു പോയി. മൂന്ന് നാണയങ്ങളുമായി നടക്കുമ്പോൾ അവൻ ചിന്തിച്ചു:

‘ദൈവത്തിനു നന്ദി! ഇപ്പോൾ ഞാൻ മൂന്നു നാണയങ്ങളുടെ ധനികനാണ്. ഇതു കൊടുത്ത് ഞാൻ മൂന്നു പലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങും. അത് മൂന്നുനാൾകൊണ്ട് തിന്നുതീർക്കും. പിന്നത്തെ കാര്യമല്ലേ? അത് വരുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കാര്യം.’

അവൻ കുറെ ദൂരം ചെന്നതും വഴിയോരത്ത് രോഗിയായ ഒരു വൃദ്ധൻ ഭിക്ഷ യാചിക്കുന്നതു കണ്ടു. എല്ലാത്തോലുമായ അയാളെ കണ്ടതും അവൻ സഹതാപം തോന്നി. കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അവൻ തന്റെ കൈയിലുള്ള മൂന്നു നാണയങ്ങളിലൊന്ന് അയാളുടെ കൈയിലേക്കിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘അപ്പൂപ്പൻ ഇതുകൊണ്ട് വല്ലതും വാങ്ങിക്കഴിക്കൂ.’

വൃദ്ധന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ കുനിഞ്ഞ് നിലത്തുനിന്നും ഒരു പിടി മണൽവാരി അവനു കൊടുത്തു.

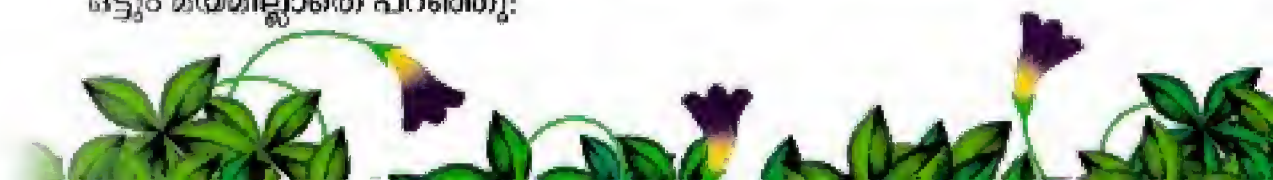
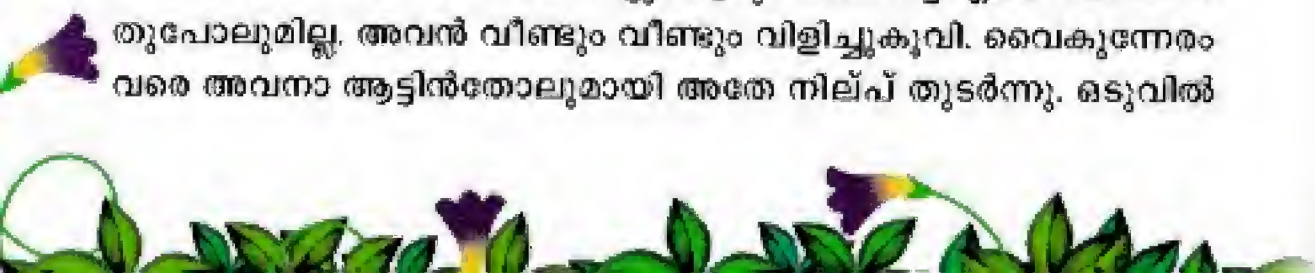
‘നിന്റെ സ്നേഹത്തിനു നന്ദി! ഈ മണൽ അതിനുള്ള സമ്മാനമാണ്.’

ഒരുപിടി മണൽ കിട്ടിയിട്ട് തനിക്കെന്താണ് കാര്യമെന്ന് അവൻ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, അതു വാങ്ങാതിരുന്നാൽ വൃദ്ധന്റെ മനസ്സ് വേദനിക്കും. അവൻ പുഞ്ചിരിയോടെ ആ മണൽ വാങ്ങി കുപ്പായക്കീശയിലിട്ടു. പിന്നെ അയാളോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് നടന്നു.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. സർസെംബായ് ഒരു വണ്ടിത്താവളത്തിലെത്തി. യാത്രാക്ഷീണം അവനെ നന്നായി ബാധിച്ചിരുന്നു. ഈ രാത്രി അവിടെ വിശ്രമിച്ചിട്ടാവാം യാത്രയെന്നു കരുതി അവൻ വണ്ടിത്താവളത്തിന്റെ ഉടമയെ സമീപിച്ചു.

‘ദയവായി ഈ രാത്രി വണ്ടിത്താവളത്തോടു ചേർന്ന സ്ത്രത്തിൽ ഉറങ്ങാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം. നേരം പുലർന്നാലുടൻ ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം.’

വണ്ടിത്താവളത്തിന്റെ ഉടമ അവനെ അടിമുടി നിരീക്ഷിച്ചു. പിന്നെ, ഒട്ടും മയമില്ലാതെ പറഞ്ഞു:

‘താമസിക്കുന്നതിനൊന്നും വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, നീയെന്നിക്ക് അതിനു പണം തരേണ്ടിവരും. അതുപറ്റില്ലെങ്കിൽ വേഗം സ്ഥലം വിട്ടോളണം.’

സർസെംബായ് രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ രണ്ടു നാണയങ്ങളിലൊന്ന് അയാൾക്കു കൊടുത്തു. അത് അയാളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ലെന്ന് ആ മുഖഭാവം വ്യക്തമാക്കി. പുതപ്പോ വിരിപ്പോ ഇല്ലാതെ സൂത്രത്തിന്റെ തറയിൽ കിടന്നുറങ്ങാൻ അയാളുവനെ അനുവദിച്ചു. കൊടുത്ത ബുപ്പിൽ അവൻ വിറച്ചു. കുറച്ചുനേരത്തിനകം അവൻ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. ആ ഗാഢനിദ്രയിൽ അവൻ നിരവധി മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു.

നേരം പുലർന്നു. വഴിയമ്പലത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന വ്യാപാരികളുടെ സംസാരം കേട്ട് അവനുണർന്നു. ചരക്കുകൾ ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറ്റുന്നതിനിടയിലാണ് അവർ സംസാരിച്ചത്.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഞാനിന്നലെയാരു നല്ല സ്വപ്നം കണ്ടു. വലിയൊരു കൊട്ടാരത്തിൽ ഞാൻ രാജാവിനെപ്പോലെ പള്ളിമഞ്ചത്തിൽ കിടക്കുന്നതായിട്ടായിരുന്നു സ്വപ്നം. ചുറ്റും എന്റെ ആജ്ഞ കാത്ത് നിരവധി പരിചാരകർ, സുന്ദരികളായ പരിചാരികമാർ. വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതും പകരം പാൽനിലാവു പരത്തി പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഉദിക്കുന്നതും ഞാൻ മതിയാവോളം കണ്ടു. അപ്പോഴേക്കും ഉറക്കം മുറിഞ്ഞതിനാൽ ബാക്കി കാണാനായില്ല.’

ഒരു വ്യാപാരി പറഞ്ഞത് സർസെംബായ് വ്യക്തമായി കേട്ടു. അവൻ വേഗംതന്നെ അയാളുടെ അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഹോ, എത്ര മധുരമായ സ്വപ്നം! ജീവിതത്തിലിന്നേവരെ ഞാനിതു പോലൊരു സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടില്ല. ദയവായി ആ സ്വപ്നം എനിക്കു വിലക്കാരമോ?’

അവന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് വ്യാപാരി അമ്പരന്നുപോയി. സ്വപ്നം വിലക്കാനോ? അവനൊരു മരമണ്ടനാണെന്നു തോന്നിയ അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ശരി. ഞാനെന്റെ സ്വപ്നം നിങ്ങൾക്കു തരാം. പക്ഷേ, അതിനൊന്നു വില തരും?’

അവൻ തന്റെ കൈയിൽ അവശേഷിച്ച ഏക നാണയം അയാൾക്കു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ, ഒരു നാണയം. എന്റെ കൈയിൽ ഇനി ഇതേയുള്ളു. ഇതു വാങ്ങി ആ മധുരസ്വപ്നം എനിക്കു തരണം.’

‘ആവട്ടെ, ഇനിമുതൽ ആ സ്വപ്നം നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തമാണ്.’ പണം വാങ്ങി കീഴയിലിട്ട് വ്യാപാരി പറഞ്ഞു. അവൻ സ്വപ്നം

സ്വന്തമാക്കിയ സന്തോഷത്തോടെ നടന്നുകുന്നു. അതു കണ്ട് വ്യാപാരികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘മണ്ടൻ.. മരമണ്ടൻ...!’

കൈയിലുള്ള പണം മുഴുവൻ തീർന്നെങ്കിലും അവനു സങ്കടം തോന്നിയില്ല. മധുരപലഹാരം കഴിക്കാൻ പറ്റിയില്ലെങ്കിലെന്ന്, മധുരസ്വപ്നം കൈയിലുണ്ടല്ലോ എന്നവൻ സമാധാനിച്ചു. എന്തെങ്കിലും ജോലി കിട്ടാതെ ഇനി ജീവിക്കാനാവില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൻ പല നാടുകളിലും ചെന്ന് തൊഴിലന്വേഷിച്ചു. എന്നാൽ, ആർക്കും അവനെ വേണ്ടായിരുന്നു. അവൻ താമസിക്കാനിടമോ എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണമോ കൊടുക്കാൻപോലും ആരും തയ്യാറായില്ല. എങ്കിലും അവൻ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല.

മഞ്ഞുകാലം കടുത്തു. സർസെംബായ് പുൽത്തകിടിയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. തണുപ്പ് അവന്റെ രോമകുപ്പങ്ങളെ മരവിപ്പിച്ചു. ശീതക്കാറ്റ് ശരീരത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു. മഞ്ഞുവീഴ്ചയും തുടങ്ങി. തണുപ്പകറ്റാൻ നല്ലൊരു കമ്പിളിക്കുപ്പായം പോലുമില്ലാതിരുന്ന അവൻ തൊണ്ടയിടിപ്പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, എന്തിനെന്ന് ഇങ്ങനെ പരീക്ഷിക്കുന്നു? ഇങ്ങനെ ചത്തു ജീവിക്കുന്നതിലും ദേദം വല്ല ചെന്നായയുടെയും ഭക്ഷണമാവുകയാണ്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും പെട്ടെന്ന് മരിക്കാമല്ലോ?’

അവനതു പറഞ്ഞ് നാവെടുത്തുകാണില്ല. ഒരു കുറ്റൻ ചെന്നായ അവനു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിന്റെ കണ്ണുകൾ കത്തിനിന്നു. രോമം എഴുന്നുന്നിന്നു.

‘ഹോ, എന്റെ ഭാഗ്യം നോക്കണം! വിശന്നുവലഞ്ഞ എന്നെ ഒരു ഇര വിളിച്ചുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതും ഒരു മനുഷ്യൻ. എനിക്കും എന്റെ കുട്ടികൾക്കും ഇന്ന് കൃശാലായി.’

ചെന്നായയുടെ നാവിൽ വെള്ളമുറി.

‘ഇനി വൈകാതെ എന്നെ കൊന്നോളൂ. എന്റെയീ ശരീരംകൊണ്ട് നിനക്കും കുട്ടികൾക്കുമെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടാകട്ടെ.’

അവൻ ഇതു പറഞ്ഞ് ചെന്നായയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ഒരു നിമിഷം ഇരുവരുടെയും കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. ചെന്നായയുടെ മുഖത്ത് അർഭുതം നിറഞ്ഞു.

‘ഇതെന്തൊരു അർഭുതം? സർസെംബായ്, നിങ്ങൾക്കെന്നെ ഓർമ്മയില്ലേ? വിശന്നുവന്നപ്പോൾ നീ എനിക്കൊരു ആടിനെ തന്നു. ഞാനത് ഇന്നും മറന്നിട്ടില്ല. ഞാൻ നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ല. നിന്റെ ജീവിതം

ഭദ്രമാക്കാനുള്ള വഴികാട്ടാനും ഒരുപക്ഷേ, എനിക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും. എന്റെ പുറത്തു കയറൂ,' ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

അവനും അപ്പോഴാണ് ചെന്നായയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. അവൻ ആശ്വാസത്തോടെ ചെന്നായയുടെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. ചെന്നായ അവനെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ച് ഇടതിങ്ങിയ ഒരു കാട്ടിലെത്തി. അല്പമകലെ തീ കത്തുന്നിടത്തേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

'ആ തീക്കുമ്പാറം നീ കണ്ടില്ലേ? കുറെ കൊള്ളക്കാർ അവിടെ പാഴ്വസ്തുക്കളിട്ട് കത്തിച്ചതാണ്. അവർ എങ്ങോട്ടോ പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി തിരിച്ചെത്താൻ കുറെ വൈകും. ഈ തക്കത്തിന് നീ പോയി ദേഹമൊന്നു ചൂടാക്കിക്കോളൂ.'

ചെന്നായ അവിടം വിട്ടു പോയി.

സർസെംബായ് ആ തീയിനടുത്തിരുന്ന് ദേഹം ചൂടാക്കി. തണുത്തു മരവിച്ചിരുന്ന വിരലുകൾ അനക്കാമെന്ന അവസ്ഥയായി. മുളിപ്പാടാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥയും അവനുണ്ടായി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും തീയണഞ്ഞു. തീക്കൊള്ളികളും തണുപ്പുകൊണ്ട് കെട്ടു. അവശേഷിക്കുന്ന ചുട്ടുകുടി അനുഭവിക്കാൻ അവൻ കരിക്കട്ടകൾക്കുള്ളിലേക്ക് കൈ താഴ്ത്തി. ആ കരിക്കട്ടകൾക്ക് ഒരുപാട് ആഴം തോന്നി. അവൻ കൈ കുടുതൽക്കുടുതൽ താഴ്ത്തി. പെട്ടെന്ന് എന്തോ ഒന്ന് അവന്റെ കൈയിൽ സ്പർശിച്ചു. അവനത് വലിച്ചു പുറത്തെടുത്തു. ഭാരമുള്ള ഒരു പെട്ടിയാണതെന്നു മാത്രം അവനു മനസ്സിലായി.

അപ്പോഴേക്കും നേരം വെളുത്തു. അവൻ ആകാംക്ഷയോടെ പെട്ടി വലിച്ചു തുറന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ അദ്ഭുതത്താൽ വിടർന്നു. ആ പെട്ടിയിൽ നിറയെ വിലയേറിയ രത്നങ്ങളായിരുന്നു! പെട്ടെന്നവൻ അപകടം മണത്തു. കൊള്ളക്കാർ തിരിച്ചെത്തുകയോ, മറ്റാരെങ്കിലും ഈ പെട്ടി കാണുകയോ ചെയ്താൽ അപകടമാണ്. എത്രയും വേഗം ഇവിടുന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയാണു വേണ്ടത്.

സർസെംബായ് രത്നപ്പെട്ടി നെഞ്ചോടടുക്കിപ്പിടിച്ച് ഒറ്റയോട്ടം! അപരിചിതമായ വഴികളായതിനാൽ അവനാകെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി. എത്രയൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടും കാട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു കടക്കാനുള്ള വഴി അവനു കണ്ടെത്താനായില്ല. തന്റെ പെട്ടി എവിടെ സൂക്ഷിക്കുമെന്നറിയാതെ അവൻ കുഴങ്ങി. അപ്പോഴാണ് കുറച്ചുകലെയായി വലിയൊരു ഓക്കുമരം അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അവൻ അതിൽ വലിഞ്ഞുകയറി തന്റെ സ്വർണപ്പെട്ടി മരപ്പൊത്തിൽ ഒളിപ്പിച്ചു.

അവൻ കുറെ ദൂരം അലഞ്ഞുനടന്ന് ഒടുവിൽ ഒരു കുടിൽ കണ്ടെത്തി.

അകത്ത് ആരാണെന്നറിയാൻ അവൻ കൗതുകമായി. കുടിലിനകത്ത് തീ കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചാരിയിട്ട വാതിൽ തുറന്ന് അവൻ അകത്തു കയറി. അവിടെ, വിഷാദം നിറഞ്ഞ മുഖഭാവത്തോടെ സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി ഇരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. നാളതുവരെ അതുപോലൊരു സുന്ദരിയെ അവൻ കണ്ടിട്ടേയില്ലായിരുന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവന് അവളോട് സ്നേഹം തോന്നി.

'വന്ദനം, പ്രിയപ്പെട്ട പെൺകുട്ടീ,' അവളുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കാനായി അവൻ പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് അവൾ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി. തന്റെ കൺമുന്നിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ നില്ക്കുന്നതുകണ്ട് അവൾ അമ്പരപ്പോടെ ചോദിച്ചു:

'നാശം! നിങ്ങളാരാണ്? എന്തിനാണ് ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്?'

അവളെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നതല്ലാതെ സർസെംബായിക്ക് ഒരുക്ഷരം മിണ്ടാനായില്ല. അവളുടെ അലൗകികസൗന്ദര്യം അവനെ അത്രയ്ക്ക് ആകർഷിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അത്രയേറെ സൗന്ദര്യമുണ്ടായിട്ടും അവളുടെ മുഖം മഞ്ഞുപോലെ വിളറിവെളുത്തിരിക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

'ചോദിച്ചതു കേട്ടില്ലേ? നിങ്ങളാരാണെന്നു പറയൂ.'

അവൾ അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിച്ചു.

'ഞാൻ സർസെംബായി. കുറെ ദൂരെയുള്ള നാട്ടിൽനിന്നും വിധിവശാൽ ഈ കാട്ടിൽ വന്നുപെട്ടതാണ്. ഭക്ഷണവും അഭയസ്ഥാനവും തിരക്കിനടന്ന് ഒടുവിൽ നിന്റെയടുത്തുമെത്തി. ഈ കാടിനു നടുവിൽ നീയെങ്ങനെ എത്തിപ്പെട്ടുവെന്നറിയാൻ എനിക്കു താല്പര്യമുണ്ട്. നീയാരാണെന്ന് വിശദമായി പറയൂ.'

അവൻ അവളുടെ അടുത്തിരുന്നു.

'ഒരുപക്ഷേ, ലോകത്തെ ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യവതിയായ എന്റെ പേര് അൽട്ടിൻ-ക്യാസ് എന്നാണ്. വിദൂരമായ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ധനികരായ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പമായിരുന്നു എന്റെ സുഖജീവിതം. ഒടുവിൽ മാതാപിതാക്കൾ ബന്ധുക്കളെ കാണാനായി അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോയി. തങ്ങൾ തിരിച്ചെത്താതെ വീടിനു പുറത്തിറങ്ങരുതെന്ന് അവർ എന്നെ ഉപദേശിച്ചതാണ്. എന്നാൽ, അന്നത്തെ ആവേശത്തിൽ ഞാനൊരു അബദ്ധം പ്രവർത്തിച്ചു. അയൽക്കാരായ പെൺകുട്ടികൾ വന്ന് പൂക്കൾ പഠിക്കാൻ പോകാനായി എന്നെയും ക്ഷണിച്ചു. മാതാപിതാക്കളുടെ വിലക്ക് ഓർക്കാതെ ഞാനവരോടൊപ്പം പോയി. അതായിരിക്കണം എന്റെ കഷ്ടകാലത്തിന്റെ തുടക്കം. അതിനിടയിൽ ഒരു വൃദ്ധ എന്റെ അടുത്തെത്തി.'

അവൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു:

‘എന്നിട്ടെന്തുണ്ടായി?’ സർസെംബായ് ആകാംക്ഷാഭരിതനായി.

എന്നോട് നന്നായി സംസാരിച്ചു. തനിക്ക് ദാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും വീട്ടിൽച്ചെന്ന് അല്പം വെള്ളമെടുത്തുതരണമെന്നും അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എനിക്ക് അതിലൊരു പന്തികേടും തോന്നിയില്ല. ഞാൻ വീട്ടിൽ നിന്നും ഒരു പാത്രം വെള്ളമെടുത്ത് അവർക്കു കൊടുത്തു. പിന്നീടവർ എന്നോടു മുടി ചീകിത്തരാമെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോഴും എനിക്ക് വിശ്വാസക്കുറവ് തോന്നിയില്ല. അവരെന്റെ മുടി ചീകാൻ തുടങ്ങിയതും ഞാൻ ഗാഢനിദ്രയിലായി. കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ ഞാനീ കൂടിലിലായിപ്പോയി!

അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘കഷ്ടംതന്നെ.’

അവൻ ഒന്നു നിവർന്നിരുന്നു.

‘അപ്പോൾ മാത്രമാണ് എനിക്കു പറ്റിയ അപകടമറിയുന്നത്. നരഭോജിയായ കൊമ്പിർ എന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനിയായിരുന്നു വൃദ്ധയുടെ രൂപത്തിലെത്തി എന്നെ ചതിച്ചത്. അതിൽപ്പരം എന്തു ദുരന്തമാണ് എനിക്കു പിണയാനുള്ളത്? അന്നുമുതൽ ഞാനിവിടെ ആ ദുഷ്ടയുടെ അടിമയാണ്. എന്തുകൊണ്ടോ എന്നെയവർ കൊന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ, മറ്റേതു മനുഷ്യരെക്കണ്ടാലും അവർ ആ നിമിഷം കഥ കഴിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവർ വരുംമുൻപ് നിങ്ങളിവിടന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടോളൂ,’ അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ച് അവൻ അവിടം വിടാൻ നോക്കിയെങ്കിലും പെട്ടെന്നുതന്നെ ഭൂമി കൂലുങ്ങി. ഇടിവെട്ടുകണക്കേയുള്ള അട്ടഹാസവും ഉയർന്നുകേട്ടു.

‘നശിക്കാൻ! ആ ദുഷ്ട എത്തിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ!’

അവൾ അവനെ പിടിച്ചുവലിച്ച് മുറിയുടെ മൂലയിലുള്ള കമ്പിളിക്കുപ്പായങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു.

‘അനങ്ങാതിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കൊമ്പിർ നിങ്ങളുടെ കഥ കഴിക്കും!’

അവൾ ശബ്ദം താഴ്ത്തി മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. അവൻ അതിനുള്ളിൽ ശ്വാസമടക്കിയിരുന്നു.

അപ്പോഴേക്കും കൊമ്പിർ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട് മുറിയിലെത്തി. അവളുടെ ഭീകരരൂപം കണ്ട് സർസെംബായിയുടെ നെഞ്ചിടറി.

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഒരു പെൺപെണ്ണായയുടെ മുഖമായിരുന്നു ആ ദുർമന്ത്രവാദിനിക്ക്. ചത്ത മീനനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു അവളുടെ കണ്ണുകൾ. വിരലുകൾ കറുത്തു നീണ്ടിരുന്നു. കൂർത്ത പല്ലുകളും കൈകാലുകളിലെ കൂർത്ത

നഖങ്ങളും അവളുടെ വൈരുപ്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. വന്നയുടൻ അവൾ തീയുടെ അടുത്തുചെന്ന് എല്ലുന്തിയ കൈകൾ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, തൊണ്ടപൊട്ടുംപോലെ വിളിച്ചു:

‘അൽട്ടിൻ-ക്യാസ്, നീയിൽ എവിടെപ്പോയിക്കിടക്കയാണ്? വേഗം വാ.’

അവൾ ആലിലപോലെ വിറച്ച് ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ മുന്നിലെത്തി.

ദുർമന്ത്രവാദിനി അവളെ വിരലുകൾകൊണ്ട് തൂക്കിയെടുത്തു. അവൾക്ക് വല്ലാത്ത വേദന തോന്നി. ഒട്ടും തൃപ്തിവരാത്ത വിധത്തിൽ അവളെ താഴേക്കിട്ടു. പിന്നെ, പല്ലുകടിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഓരോ ദിവസവും നീയെന്താണിങ്ങനെ മെലിഞ്ഞുവരുന്നത്? ഞാനെന്തിനാണ് നിന്നെ കൊല്ലാതെ നിർത്തുന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടേ? കുറച്ചെങ്കിലും മാംസം നിന്റെ ദേഹത്തുണ്ടാകട്ടെ എന്നു കരുതിയാണ്. ഏതായാലും ഒരുനാൾകൂടി ഞാൻ ക്ഷമിക്കും. നാളെ വരുമ്പോൾ നിന്റെ ശരീരം എങ്ങനെയിരുന്നാലും ശരി, ഞാനീ തീയിൽ നിന്നെ ചൂട്ടു തിന്നും. ഓർത്തോ!’

അടുത്ത നിമിഷം കൊമ്പിർ തന്റെ കയറുകുട്ടിലിലേക്ക് മറിഞ്ഞുവീണു. ആ ക്ഷണംതന്നെ അവൾ കൂർക്കംവലിച്ച് ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. സർസെംബായ് പുതപ്പിനടിയിലിരുന്ന് ഇതെല്ലാം നോക്കിക്കണ്ടു. ആ പെൺകുട്ടിയോട് ക്രൂരമായി പെരുമാറുന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനിയെ ചതച്ചുകൊല്ലാനുള്ള ദേഷ്യം തോന്നി, അവന്.

നേരം വെളുത്തു. ദുർമന്ത്രവാദിനി ഉണർന്നു. അവൾ വീണ്ടും അൽട്ടിൻ-ക്യാസിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി പുറത്തേക്ക് പോയി. ആ തക്കത്തിന് അവൻ പുറത്തുവന്നു. അവൻ അവളുടെ അടുത്തെത്തി. അവനെ കണ്ടതും അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവൻ ആ കണ്ണീർ തുടച്ച് അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:

‘നീ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. അധികം വൈകാതെ നമുക്കീ നശിച്ച സ്ഥലത്തുനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാവും.’

‘തീർച്ചയായും എനിക്ക് ആശ്വാസം തരുന്ന വാക്കുകളാണ് നീയിപ്പോൾ പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ ഇവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടുക എളുപ്പമല്ല. നമ്മൾ ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടാൽ കൊമ്പിർ നിശ്ചയമായും പുറകെയെത്തി നമ്മെ പിടികൂടും. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ പുറത്തെ കൊടുംതണുപ്പേറ്റ് നമ്മൾ തണുത്തുറഞ്ഞുപോകും,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, വസന്തകാലം വരുംവരെ നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം.’

അവൻ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല.

‘നല്ല കാര്യമായി. എന്നെ ഇന്നുതന്നെ പൊരിച്ചുതിന്നുമെന്ന് കെംപിർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയത് നീയും കേട്ടതല്ലേ? അതുകൊണ്ട് എന്റെ കാര്യം മറന്നേക്കൂ.’

അവൾ വിഷാദം കലർന്ന പുഞ്ചിരി സമ്മാനിച്ചു.

‘ഏയ്, അങ്ങനെയൊന്നും വരില്ല. ദുർമന്ത്രവാദിനി സുത്രശാലിയായാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ, നമുക്ക് അവളെ പറ്റിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ഇന്നു രാത്രി അവൾ വരുമ്പോൾ ഞാൻ നിന്റെ കുപ്പായം ധരിച്ച് ഇരിക്കാം. ഇരുട്ടായതിനാൽ അവൾക്ക് ഈ ആൾമാറാട്ടം കണ്ടെത്താനായെന്നുവരില്ല. അപകടം കൂടാതെ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴി എനിക്കറിയാം.’

സർസെംബായ് നിർദ്ദേശിച്ചു. മനസ്സിലാമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അവൾ അതിനു സമ്മതിച്ചു. ഇരുവരും വസ്ത്രങ്ങൾ മാറി ധരിച്ചു. അൽട്ടിൻ-ക്യാസ് പുതപ്പുകൾക്കിടയിൽ ശ്വാസമടക്കിയിരുന്നു. രാത്രിയായപ്പോൾ ഭൂമി കുലുക്കി കെംപിർ എത്തി. കൈകാലുകൾ ചുടുപിടിപ്പിച്ച ശേഷം അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു:

‘എടി, നശിച്ച പെണ്ണേ, വേഗം ഇങ്ങോട്ടു വാ.’

അതു കേട്ട് സർസെംബായ് പെൺകുട്ടിയുടെ വേഷത്തിൽ ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ മുന്നിലെത്തി. അവൾ അവനെ തൂക്കിയെടുത്തു. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം! ഞാൻ പേടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് ഫലമുണ്ടായി. ഇന്നലത്തേക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി വളർന്നിട്ടുണ്ട് നീ. ഇങ്ങനെ എന്നും വളരുമെങ്കിൽ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞേ നിന്നെ ചുട്ടുതിന്നുന്നുള്ളൂ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് അവൾ അവനെ നിലത്തിട്ടു. പിന്നെ, കർക്കശമായി കിടന്നുറങ്ങി.

ഇങ്ങനെ ഭീതി നിറഞ്ഞ അനേകം രാത്രികൾ കടന്നുപോയി.

ഒടുവിൽ വസന്തകാലം വന്നു. തണുത്തുറഞ്ഞ അരുവികൾ മഞ്ഞുരുകി സാധാരണപോലെ ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ പറക്കാനും പൂക്കൾ വിരിയാനും തുടങ്ങി. അപ്പോൾ സർസെംബായ് അൽട്ടിൻ-ക്യാസിനോട് പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, നമുക്ക് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള സമയമായി. എന്നാൽ, ദുർമന്ത്രവാദിനി ഇപ്പോൾ മുൻപത്തെക്കാളൊക്കെ ശക്തയാണ്. രക്ഷപ്പെടാനുള്ള നമ്മുടെ പദ്ധതി അവർ മണത്തറിഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ രണ്ടു പേരുടെയും കഥ കഴിഞ്ഞതുതന്നെ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ രക്ഷപ്പെടും മുൻപ് ചില കാര്യങ്ങൾക്കുടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഞാനിപ്പോൾ പുറത്തു

പോയി യാത്രയ്ക്ക് ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്ത് മൂന്നു നാൾക്കകം തിരിച്ചുവരാം. അതുവരെ നീ ജാഗ്രതയോടെയിരിക്കണം.’

‘അങ്ങനെയാവട്ടെ. ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾ അപകടമൊന്നും കൂടാതെ തിരിച്ചെത്തിയാൽ മാത്രം മതി. നിങ്ങൾ മടങ്ങിവരുവരെ ഞാനെങ്ങനെ കഴിയുമെന്നാണ് പ്രശ്നം.’ അവളുടെ തൊണ്ടയിടി.

‘അതോർത്ത് വിഷമിക്കരുത്. നീ എന്നും അരുവിയിലെ വെള്ളത്തിൽ നോക്കിയിരിക്കണം. ഞാനതിലൂടെ വാത്തുകളുടെ തുവലുകൾ ഒഴുക്കിവിടാം. അതു കണ്ടാൽ ഞാൻ സൂരക്ഷിതനാണെന്ന് ഉറപ്പാക്കിക്കൊള്ളണം. തുവലുകൾ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ എനിക്കെന്തോ അപകടം പിണഞ്ഞെന്നും...’

അവൻ അവളോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് പോയി. അവനെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അവൾക്ക് വല്ലാത്ത വിഷമം തോന്നി.

സർസെംബായ് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകളിൽ മുഴുകി. ബലമുള്ള കൊമ്പുകൾകൊണ്ട് അമ്പും വില്ലുമുണ്ടാക്കി. ദുർഘടമായ വനപാതകളുടെ ഗതി മനസ്സിലാക്കി. ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും ദിവസം അവൻ വാത്തുകളെ അമ്പെയ്തു പിടിച്ച് അവയുടെ തുവലുകൾ അരുവിയിലൊഴുക്കി. അവ ഒഴുകി അൽട്ടിൻ-ക്യാസിന്റെ അടുത്തെത്തി. അവൻ സൂരക്ഷിതനാണെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ ആശ്വസിച്ചു.

മൂന്നാംനാൾ, അവൻ കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ഒരു പിഞ്ചു മാൻകുട്ടിക്കു ചുറ്റും കുറെ മലകാക്കകൾ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ മാൻകുഞ്ഞിന്റെ കണ്ണുകൾ ചുഴ്ന്നെടുക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അതു കണ്ട സർസെംബായ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കി മലകാക്കകളെ ആട്ടിയോടിച്ചു. അതു കണ്ടുകൊണ്ടു വന്ന അച്ഛൻ മാൻ അവനോട് നന്ദി പറഞ്ഞു.

‘നന്ദിയുണ്ട്. എന്റെ മകനെ രക്ഷിച്ചതിന് പകരമായി എനിക്കും നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനായേക്കും.’

കുറെക്കൂടി നടന്നപ്പോൾ അടുത്തെവിടെയോനിന്ന് ഒരു നിലവിളി കേട്ടു. അവൻ ചെന്നുനോക്കിയപ്പോഴുണ്ട് രൊട്ടിൻകുട്ടി കൂഴിയിൽ വീണുകിടക്കുന്നു. അതിനോട് ദയ തോന്നിയ അവൻ ആട്ടിൻകുട്ടിയെ വലിച്ചുകയറ്റി. അതു കണ്ടുകൊണ്ടുവന്ന അച്ഛനോട് അവനോട് നന്ദി പറയുകയും പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാമെന്ന് ഉറപ്പുനൽകുകയും ചെയ്തു.

അവൻ പിന്നീട് കണ്ടത് നിലത്തു വീണുകിടന്ന് കരയുന്ന കഴുകൻ കുഞ്ഞിനെയാണ്. തൊട്ടുമുകളിലെ മരക്കൊമ്പിലുള്ള കുട്ടിൽ നിന്നും വീണതാണ് അതെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. അവൻ ആ

കുഞ്ഞിനെയെടുത്ത് കുട്ടിൽ സൂക്ഷിതമായി വെച്ചു. അപ്പോൾ അവിടെയെത്തിയ അച്ഛൻ കഴുകൻ അവനു നന്ദി പറഞ്ഞു. സമയംപോലെ തന്നിൽനിന്നും പ്രത്യുപകാരം പ്രതീക്ഷിക്കാമെന്നും ആ കഴുകൻ അറിയിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് അടുത്തദിവസം താനൊരു തുവൽപോലും അരുവിയിലൊഴുകിയില്ലെന്ന കാര്യം അവൻ ഓർമ്മവന്നത്. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയതിനാൽ ഇന്നിനി വാത്തയെ അഞ്ചയ്തു വീഴ്ത്താനുമാവില്ല. തുവൽ കാണാത്തതിനാൽ അൽട്ടിൻ-ക്യാസ് വിഷമിക്കുമല്ലോ എന്ന ചിന്ത അവനെ മമിച്ചു.

രണ്ടു ദിവസം അരുവിയിലൂടെ തുവലൊഴുകുന്നതു കണ്ട് ആശ്വസിച്ച് അൽട്ടിൻ-ക്യാസ് അടുത്ത ദിവസവും അരുവിയുടെ വക്കത്ത് പലതവണ വന്നുനോക്കി. ഒരു തുവൽപോലും കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായി. സർസെംബായിക്ക് എന്തോ അപകടം പിണഞ്ഞെന്ന് അവൾക്കുറപ്പായി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. സ്ഥല കാലബോധം മറന്ന് അവൾ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനെക്കൂടാതെ ഞാനെങ്ങനെ കഴിയും?’ അവനുവേണ്ടി മരിക്കാൻപോലും ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ദുഷ്ടയായ ദുർമന്ത്രവാദിനിയിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞുപോയ അവനിപ്പോൾ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനി എനിക്കെന്തു ചെയ്യാനാവും!’

അവൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം കെംപിർ വൃക്കതമായി കേട്ടു. തന്നോട് വിശ്വാസവഞ്ചന നടത്തിയ അവളെ ദുർമന്ത്രവാദിനി പിടികൂടി.

‘ങ്ഹും, രണ്ടുംകൂടി ചേർന്ന് എന്നെ പറ്റിക്കാമെന്ന് കരുതിയോ? ആ വേല മനസ്സിൽ വെച്ചാൽ മതി. നിനക്കിനി ഇവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാമെന്ന് കരുതണ്ട. ആരും നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ ഇവിടെ വരികയുമില്ല. എന്റെ കൂർത്ത പല്ലുകൊണ്ട് നിന്നെ ജീവനോടെ കടിച്ചുകീറാനാണ് ഞാൻ പോകുന്നത്!’

അതുകേട്ട് അവൾ പേടിച്ചു വിറച്ചു. ദുർമന്ത്രവാദിനി അവളെ പൊക്കിയെടുത്ത് വായിനോട് അടുപ്പിച്ചു.

‘നിർത്തൂ..!’

പെട്ടെന്ന് വാതിൽ ചവിട്ടിത്തുറന്ന് സർസെംബായ് അവിടെയെത്തി. അൽട്ടിൻ-ക്യാസിന് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അപകടം പിണഞ്ഞെന്നു കരുതിയ പ്രിയപ്പെട്ടവൻ ഇതാ തന്റെ കൺമുനിൽ!

‘കെംപിർ, മര്യാദയ്ക്ക് ഇവളെ എനിക്കു വിട്ടുതരണമെന്ന് പറയാനാണ്

ഞാൻ വന്നത്,’ അവൻ തന്റേടത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘വിട്ടുതരാനോ? ഞാനിവളെ ഇത്രകാലം വളർത്തിയത് നിനക്കുതരാനല്ല. ഈ ദേഹത്തെ ഇറച്ചി പൊരിച്ചു തിന്നാനാണ്,’ ദുർമന്ത്രവാദിനി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഒന്നും വെറുതെ വേണ്ട. നീയവളെ വിട്ടു തന്നാൽ ഞാൻ വലിയൊരു നിധിതരാം,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘നിധിയോ?’

അവൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘അതെ, ഒരു പെട്ടി നിറയെ വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾ!’

അവൻ പറഞ്ഞു.

രത്നങ്ങളെന്നു കേട്ടതും ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ഭാവം മാറി. എങ്കിലും അവൻ പറഞ്ഞത് കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാൻ അവൾ തയ്യാറായില്ല. അവൻ അവളെയും കൂട്ടി കുറ്റൻ ഓക്കുമരത്തിനടുത്തെത്തി. അവനാ മരത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചുകയറി മരപ്പൊത്തിൽനിന്നും പെട്ടി പുറത്തെടുത്ത് അവളെ തുറന്നു കാണിച്ചു. രത്നങ്ങളുടെ തിളക്കത്തിൽ ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ കണ്ണഞ്ചിപ്പോയി.

‘ഇതാ നിന്റെ പെണ്ണ്. ആ രത്നങ്ങൾ എനിക്കു തന്നിട്ട് ഇവളെയും കൊണ്ട് ഏത് നരകത്തിലേക്കെങ്കിലും പോയ്ക്കോ!’

ദുർമന്ത്രവാദിനി അവളെ തുക്കിയെടുത്ത് അവന്റെ മുന്നിലേക്കിട്ടു. എന്നാൽ, രത്നപ്പെട്ടി അങ്ങനെത്തന്നെ അവൾക്കു കൊടുക്കാൻ അവൻ തയ്യാറായില്ല. പകരം അതു തുറന്ന് അകത്തുള്ള രത്നങ്ങൾ നിലത്തു ചൊരിഞ്ഞു. തീവ്രപ്രഭ ചൊരിഞ്ഞ് രത്നങ്ങൾ ചിതറിവീണു. ദുർമന്ത്രവാദിനിയാകട്ടെ, ആ രത്നങ്ങൾക്കുമേൽ വീണ് അവ ആർത്തിയോടെ പെറുക്കിക്കൂട്ടാൻ തുടങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് സർസെംബായ് അവളുടെ കൈ പിടിച്ച് അവിടം വിട്ടു.

അവർ ഓടിയോടി ഒരു കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തി. വന്മരങ്ങളുടെ കൊമ്പുകൾ അവർക്ക് മാർഗതടസ്സമുണ്ടാക്കി. എതു നിമിഷവും ദുർമന്ത്രവാദിനി തങ്ങളുടെ പുറകെ എത്തുമെന്ന് അവർ ഭയന്നു. അവനൊപ്പം ഓടാനുള്ള ശക്തി അവൾക്കുണ്ടായില്ല. അവൾ അവനോട് താണുകേണപേക്ഷിച്ചു:

‘ഇല്ല, എനിക്കിനി ഒട്ടും ഓടാനാവില്ല. തീർച്ചയായും ദുർമന്ത്രവാദിനി ഇവിടെയെത്തി എന്നെ പിടികൂടും. അതിനു മുൻപ് നിങ്ങളെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടൂ.’

‘അത് അസംഭവ്യമാണ്. നിന്നെ മരണത്തിന് വിട്ടുകൊടുത്ത്

ഞാനൊരിക്കലും ഇവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടില്ല. സുഖമായാലും ദുഃഖമായാലും നമുക്കൊരുമിച്ച് അനുഭവിക്കാം.' അവൻ അവളെ ചേർത്തുപിടിച്ച് പറഞ്ഞു.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ മരങ്ങൾ ചവിട്ടിമെതിച്ചും ഭൂമി കുലുക്കിയും ദുർമന്ത്രവാദിനി വരുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. അവളുടെ ഇടി നാദംപോലുള്ള ശബ്ദവും അവരുടെ കാതിൽ വന്നു.

'നിങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടാമെന്നു കരുതണ്ട. എവിടെ പോയാലിപ്പോലും നിങ്ങളെ ഞാൻ പിടികൂടും. രണ്ടിനെയും ജീവനോടെ കടിച്ചുതിന്നും.'

അവനും അവളും എല്ലാ പ്രതീക്ഷയും കൈവിട്ട് ദുഃഖാകുലരായി നിന്നു. പെട്ടെന്ന് അച്ഛൻ മാൻ അവിടെയെത്തി അവനോട് പറഞ്ഞു:

'ഞാനെന്റെ വാഗ്ദാനം മറന്നിട്ടില്ല. വേഗം രണ്ടാളും എന്റെ പുറത്തു കയറൂ. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ആ കിഴവിത്തുള്ളയ്ക്ക് എന്റെയൊപ്പം എത്താനാവില്ല.'

അവർ പുറത്തു കയറിയതും മാൻ അവരെയുംകൊണ്ട് ദുരേക്ക് പാഞ്ഞു. അവരെ ഉയർന്ന കുന്നിന്റെ മുകളിലാക്കി മാൻ യാത്ര പറഞ്ഞ് പോയി. ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ പിടിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടെന്നു കരുതി ആശ്വസിച്ച്രിക്കെ, കുറച്ചുകലെന്നിന്നും ഭീകരശബ്ദം വീണ്ടും കേട്ടു. കെംപിർ തങ്ങളുടെ നേരേതന്നെ വരികയാണെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി.

അപ്പോൾ അച്ഛനാട് അവിടെ കൂതിച്ചെത്തി.

'നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാനുള്ള അവസരമാണ് എനിക്കു വന്നിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാളും എന്റെ പുറത്തു കയറിയിരിക്കൂ. കിഴവിക്ക് എത്താനാവാത്ത സ്ഥലത്ത് ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയാക്കാം.'

അവർ ആശ്വാസത്തോടെ ആടിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. ആട് അതിവേഗം പാഞ്ഞത് അവരെ മറ്റൊരു കുന്നിന്റെ ഉച്ചിയിലെത്തിച്ചു. അതിനു മുകളിലെത്താൻ ദുർമന്ത്രവാദിനിക്കാവില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ആട് ഓടിപ്പോയി. സർസെംബായിയും അൽട്ടിൻ-ക്യാസും ആശ്വസിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ദുർമന്ത്രവാദിനി ആ കുന്നിൻചുവട്ടിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്നെ കബളിപ്പിച്ച് കുന്നിൻമുകളിൽ നില്ക്കുന്ന അവരെ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു. പല്ലുരുമ്മി അവൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

'ങ്ഹും, നിങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടെന്ന് അഹങ്കരിക്കണ്ട. ഉരുക്കിന്റെ മുർച്ചയുള്ള പല്ലുകൾകൊണ്ട് ഞാനെന്താണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾ കണ്ടോ.'

അവൾ ആ കുന്ന് അടിഭാഗത്തുനിന്നും കരളാൻ തുടങ്ങി. കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് കുന്നിന്റെ അടിഭാഗം ഏറക്കുറെ അവൾ കരണ്ടുതീർത്തു. കുന്ന് ഇളകാൻ തുടങ്ങിയതും അവർ ഭയന്നു. ഇനി തങ്ങൾക്ക് ദുർമന്ത്രവാദിനിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാവില്ലെന്ന് അവർക്കുറപ്പായി.

പെട്ടെന്നാണ് അച്ഛൻ കഴുകൻ അവരുടെ അടുത്തെത്തിയത്.

'നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. എന്റെയീ പ്രത്യുപകാരം നിങ്ങളെ മരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കും. നിങ്ങൾ രണ്ടാളും എന്റെ ചിറകുകളിൽ ബലമായി പിടിച്ച് കിടന്നോളൂ.'

അവർ അപ്രകാരം ചെയ്തു. അച്ഛൻ കഴുകൻ അവരെയുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. അപ്പോൾ വലിയൊരു ശബ്ദത്തോടെ കുന്ന് നിലംപൊത്തിയത് അവരറിഞ്ഞു. ദുർമന്ത്രവാദിനിയാകട്ടെ, ആ കുന്നിനടിയിൽപ്പെട്ട് ചത്തു.

അച്ഛൻ കഴുകൻ അവരെ വിദൂരത്തുള്ള ഒരു രാജ്യത്തെത്തിച്ച് പറന്നുപോയി. അത് തന്റെ സ്വന്തം നാടാണെന്ന് അൽട്ടിൻ-ക്യാസ് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവൾക്കുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. അവൾ അവനെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരസദൃശമായ തന്റെ വീട്ടിലെത്തി പിതാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു. മാതാപിതാക്കൾ തങ്ങളുടെ ഓമനമകളെ വളരെവേഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ അവളെ അടിമുടി ആലിംഗനം ചെയ്ത് സ്വീകരിച്ചു. ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ തടവിൽനിന്നും മകളെ രക്ഷിച്ച സർസെംബായിക്ക് നിരവധി സമ്മാനങ്ങൾ നല്കാനും അവർ മടിച്ചില്ല. അവരുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം അവൻ അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചു.

അധികം വൈകാതെ സർസെംബായിയുടെയും അൽട്ടിൻ-ക്യാസിന്റെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. യഥാകാലം അവർക്ക് സുന്ദരനും സമർഥനുമായ ഒരാൾക്കുഞ്ഞ് പിറന്നു. മകനോടും ഭാര്യയോടുമൊപ്പം പുൽപ്പുരപ്പിൽ കാറ്റുകൊണ്ടു കിടക്കവേ അവൻ ഓർത്തു:

'എന്റെ പഴയ സ്വപ്നം യഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കുന്നു! പണം കൊടുത്തു വാങ്ങിയ ഒരു സ്വപ്നത്തിലെ കാഴ്ചകളാണ് ഇന്ന് സഫലമായിരിക്കുന്നത്. എന്തിനും തയ്യാറുള്ള പരിചാരകരും പരിചാരികമാരും ഇപ്പോൾ എനിക്കു ചുറ്റുമുണ്ട്. പണത്തിനോ സ്വത്തിനോ യാതൊരു കുറവുമില്ല.'

അപ്പോഴാണ് അവൻ തന്റെ പഴയ കുപ്പായത്തിന്റെ കാര്യം ഓർമ്മവന്നത്. ഏറെനേരത്തെ തിരച്ചിലിനൊടുവിൽ അവനാ കീറിപ്പറിഞ്ഞ കുപ്പായം കണ്ടെത്തി. അതിന്റെ കീഴയിൽ കൈയിട്ട്, പണ്ട് വൃദ്ധൻ തന്നെ തന്ന മണൽ പുറത്തെടുത്തു. തന്റെ നല്ലകാലത്തിന്റെ തുടക്കമാവാം അതെന്ന്

അവനു തോന്നി, അവനെഴുന്നേറ്റ് ആ മണൽ ആകാശത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

അസാധാരണമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് അവിടെയുണ്ടായത്.

നിലത്തു പതിച്ച ഓരോ മണൽത്തരിയും കാളയും പശുവും ആടും കുതിരയും ഒട്ടകവുമൊക്കെയായി മാറി! ആ പ്രദേശം നിമിഷനേരം കൊണ്ട് മൃഗസാഗരമായി. അവ ശബ്ദമുണ്ടാക്കി അവിടെയങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്നു. ഈ അദ്ഭുതക്കാഴ്ച കണ്ട് ഗ്രാമീണർ പരസ്പരം ചോദിച്ചു:

‘ആരുടേതാണ് ഇക്കണ്ട മൃഗങ്ങളൊക്കെ? ഇവയെയാണും ഇതുവരെ ഇവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ സർസെംബായ് മറുപടി പറഞ്ഞു:

‘സംശയം വേണ്ട. ഇതെല്ലാം എന്റേതാണ്. ദരിദ്രനാരായണനിൽ നിന്നും ധനികനായ സർസെംബായുടേത്!’

സ്വപ്നങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ഫലിക്കുക എന്നൊക്കെപ്പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയൊക്കെ, അല്ലേ?

എല്ലാറ്റിനും വേണം ഒരു തലവര!

കൊച്ചുമണ്ടി

കുറെ മുൻപ്, സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ധനികനായ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്നു പെൺമക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവരിൽ മുത്ത രണ്ടു പെൺമക്കളും ബുദ്ധിമതികളും വേഷഭൂഷകളിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നവരുമാണ്. എന്നാൽ, ഇളയവൾ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ ഉദാസീനയും താരതമ്യേന ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവളുമായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കളും ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരും അവളെ കളിയാക്കി വിളിച്ചിരുന്നത് ‘കൊച്ചുമണ്ടി’ എന്നാണ്. അവൾക്കതിൽ തെല്ലും പരിഭവമുണ്ടായില്ല.

കുഴിമടിച്ചികളായ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ വീട്ടിലെ ജോലികളെല്ലാം അനുജത്തിയെക്കൊണ്ട് എടുപ്പിച്ചു. അതെല്ലാം അവളുടെ കടമയാണെന്ന വിധത്തിൽ കല്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക:

‘കൊച്ചുമണ്ടി, പോയി പുല്ലരിഞ്ഞു കൊണ്ടുവരു.’

‘കൊച്ചുമണ്ടി, കാട്ടിൽച്ചെന്ന് ഉണക്കവിറക് പെറുക്കി വരു.’

‘കൊച്ചുമണ്ടി, പശുക്കളെ അഴിച്ചു കൊണ്ടുപോയി തീറ്റിക്കൂ.’

‘കൊച്ചുമണ്ടി, നമ്മുടെ താറാവുകളുടെ കാര്യം മറക്കല്ലേ...’

ഇങ്ങനെ പോകും ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരുടെ അഹങ്കാരം നിറഞ്ഞ നിർദ്ദേശങ്ങൾ. പാവം ഇളയവൾ! ആരോടും എതിർത്തു പറഞ്ഞ് പഴക്കമില്ലാത്ത അവൾ എല്ലാ ജോലികളും നിശ്ശബ്ദം ചെയ്തുതീർക്കും. ജോലി ചെയ്ത് തളർന്നാലും ആരോടും പരാതി പറയാറില്ല.

ഒരുനാൾ കർഷകൻ വൈക്കോൽ നിറച്ച വണ്ടിയുമായി നഗരത്തിലെ ചന്തയിലേക്ക് പോകാനൊരുങ്ങി. വൈക്കോൽ ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. അയാൾ മൂന്നു പെൺമക്കളെയും അടുത്തുവിളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ നഗരത്തിൽനിന്നും മടങ്ങിവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും എന്താണ് കൊണ്ടുവരേണ്ടത്?’

‘അച്ഛാ, എനിക്കൊരു മുന്തിയ ചെമ്പട്ടമതി,’ മുത്തമകൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കു വേണ്ടത് ചുവന്ന മേൽക്കുപ്പായമാണ്,’ രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

‘നിനക്കോ മകളേ?’

ഒന്നും മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്ന ഇളയ മകളോടായി കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കൊന്നും വേണ്ട, അച്ഛാ,’ അവൾ വിനയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. നീ എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചേ തീരൂ, കൊച്ചുമണ്ടി.’

കർഷകൻ അവളെ നിർബന്ധിച്ചു. അവൾ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ച ശേഷം മറുപടി പറഞ്ഞു:

‘എങ്കിൽ പിതാവേ, എനിക്കൊരു വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളും കൊണ്ടുവന്നാൽ മതി.’

കർഷകൻ മക്കളോട് യാത്ര ചോദിച്ച് വീടുവിട്ടിറങ്ങി.

നഗരത്തിലെ ചന്തയിലെത്തി നല്ല വിലയ്ക്ക് വൈക്കോൽ വില്ക്കാൻ കർഷകനായി. പിന്നെ മക്കൾ പറഞ്ഞെല്പിച്ച ചെമ്പട്ടും ചുവന്ന മേൽക്കുപ്പായവും വാങ്ങി. ഇളയമകൾക്കുവേണ്ടി പലയിടത്തും അലഞ്ഞു നടന്ന് ഒടുവിൽ വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളും സ്വന്തമാക്കി അയാൾ മടങ്ങി.

വീട്ടിലെത്തിയ ഉടൻ കർഷകൻ മക്കളെ വിളിച്ച് അവർക്കുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ നല്കി. മുത്തമക്കൾ ചെമ്പട്ടും മേൽക്കുപ്പായവും ധരിച്ച് നിലക്കണ്ണാടിക്കു മുന്നിൽനിന്ന് ഭംഗി നോക്കി. ഉപയോഗശൂന്യമായ സാധനം ആവശ്യപ്പെട്ട കൊച്ചുമണ്ടിയെ കണക്കിനു കളിയാക്കാനും അവർ മറന്നില്ല. എന്നാൽ, അവൾ അതിനൊന്നും മറുപടി പറയാതെ വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളുമായി വീടിന്റെ ഒരു മുലയിൽച്ചെന്നിരുന്ന് പിറുപിറുത്തു:

ഉരുളുരുള് പൊന്നാപ്പിളേ

വെള്ളിത്തളികമേൽ ഉരുളുരുള്

കാണാക്കാഴ്ചകൾ കാണിക്ക്

കർഷകനെയും മുത്തമക്കളെയും അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അടുത്ത നിമിഷം സ്ഥടിക ആപ്പിൾ വെള്ളിത്തളികയുടെ മുകളിൽ ഉരുളാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെ, അദ്ഭുതക്കാഴ്ചകളുടെ നീണ്ട നിരതനെയുണ്ടായി.

ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള മഹാനഗരങ്ങൾ,

നാനാ സമുദ്രങ്ങളും ദ്വീപുകളും.

കൊടുങ്കാടുകളും കുന്നുകളും മലനിരകളും

വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞൊഴുകുന്ന തോടുകളും പുഴകളും

ഏറ്റവുമൊടുവിൽ നരകവും സാക്ഷാൽ സ്വർഗവും!

ഏവരും അതു കണ്ട് അമ്പരന്നു നിന്നു. ഇത്തരമൊരു അദ്ഭുതസാധനം ആവശ്യപ്പെട്ട ഇളയമകൾ സാധാരണക്കാര്യമല്ലെന്ന് കർഷകനു തോന്നി. മുത്തമക്കൾക്ക് അവളോട് കടുത്ത അസൂയ തോന്നി. വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളും അവളിൽനിന്നും തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അതിനുള്ള അവസരം കാത്ത് അവർ കഴിഞ്ഞു.

ഒരുനാൾ മുത്തമക്കൾ പിതാവിനെ സമീപിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛാ, നമുക്കിന്ന് കാട്ടിൽപ്പോയി ചെറിപ്പഴങ്ങൾ ശേഖരിക്കാം. കൊച്ചുമണ്ടിയെയും കൂടെ കൂട്ടാം.’

ഇളയമകൾക്കും അതിനോട് എതിർപ്പില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളും താൻ കൈവശം വെക്കുന്നത് സൂക്ഷിതമല്ല എന്നു തോന്നിയതിനാൽ അവളത് പിതാവിനെ സൂക്ഷിക്കാനേല്പിച്ചു. മുത്തമക്കൾ ഇതറിഞ്ഞില്ല. അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ കാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

അവർ നാലു പേരും കാട്ടിലെത്തി പഴങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

മുത്തമക്കൾ പിതാവിന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് കൊച്ചുമണ്ടിയെ ദൂരത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോഴാണ് ആരോ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ഒരു മൺവെട്ടി അവർ കണ്ടത്. മുത്തമക്കൾ അതെടുത്ത് ഇളയവളെ തലങ്ങും വിലങ്ങും അടിച്ചുകൊന്നു! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അവൾ നിലവിളിച്ചെങ്കിലും ദൂരെയായിരുന്ന കർഷകൻ അതു കേട്ടില്ല. അവർ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽത്തന്നെ കൂഴികൂഴിച്ച് കൊച്ചുമണ്ടിയുടെ മൃതദേഹം അതിലിട്ട് മൂടി. തങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ച വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളും ലഭിക്കാത്തതിൽ അവർക്ക് നിരാശ തോന്നി.

മുത്തമക്കൾ പരിശ്രമം നടച്ച് പിതാവിന്റെയടുത്ത് ഓടിയെത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ അച്ഛാ, നമ്മുടെ കൊച്ചുമണ്ടി കാട്ടിനുള്ളിലേക്ക് ഓടിപ്പോയി. ഞങ്ങൾ വിലക്കിയിട്ടും അവൾ കേട്ടില്ല. ഇത്രയും നേരം ഞങ്ങളവളെ തിരക്കി നടക്കുകയായിരുന്നു. കുറുക്കൻപറ്റത്തിനിടയിലേക്കാണ് അവൾ ഓടിപ്പോയത്. തടിമിടക്കുള്ള കുറുക്കന്മാർ അവളെ തിന്നുകാണുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പേടി.’

അതുകേട്ട് കർഷകൻ ആകെ തളർന്നുപോയി. വീണ്ടും ഇളയമക്കൾക്കായി തിരച്ചിൽ നടത്തിയെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അവളുടെ വെള്ളിത്തളികയും സ്പെട്രൽ ആപ്പിളും പണപ്പെട്ടിയിൽ വെച്ച് പൂട്ടി കർഷകൻ മുത്തമക്കളെയും കൂട്ടി മടങ്ങി.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞതും അതേ കാട്ടിൽ ആട്ടിൻപറ്റത്തെ മേച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഇടയനെത്തി. ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട് അവൻ ഒരിടത്ത് വിശ്രമിക്കാനിരുന്നു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞ് ആടുകളെയെല്ലാം എണ്ണിനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ ആടിനെ കാണാനില്ല! അവൻ അതിനെ തിരക്കി ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് കടന്നു. നടന്നു നടന്ന് അവനെത്തിയത് ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ കൊച്ചുമണ്ടിയെ കൊന്ന് കഴിച്ചുമുടിയ മരത്തിനടുത്താണ്. അവിടെ നിരവധി ചെടികൾ വളർന്ന്, നിറയെ പൂക്കളുമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ കണ്ട ചെറുമുളയിൽനിന്നും ഒരു തണ്ട് ഒടിപ്പെടുത്ത് അവനൊരു ഓടക്കുഴലുണ്ടാക്കി. അദ്ഭുതം! അടുത്തനിമിഷം ആ ഓടക്കുഴൽ പാടാൻ തുടങ്ങി:

പാടു പാടു ഓടക്കുഴലേ
എല്ലാമെല്ലാം പാടു നീ
എന്നപ്പോൾ നീ താങ്ങാവൂ
അമ്മയ്ക്കും താങ്ങാവൂ
വെള്ളിത്തളികയ്ക്കായല്ലോ
എന്നെന്നൊന്നു പെങ്ങമാർ
പാടു പാടു ഓടക്കുഴലേ...

ഓടക്കുഴലിന്റെ ഉച്ചത്തിലുള്ള പാട്ട് ചുറ്റുപാടും മുഴങ്ങി. അതുകേട്ട് സമീപവാസികൾ ഓടിക്കൂടി അവനോട് കാര്യങ്ങൾ തിരക്കി. അവൻ നിസ്സഹായനായി കൈമലർത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മാന്യരേ, എനിക്ക് കൂടുതലൊന്നുമറിയില്ല. ഞാനെന്റെ ആട്ടിൻകുട്ടിയെത്തേടി ഇവിടെയെത്തിയതാണ്. പുത്തൂനില്ക്കുന്ന ചെടികൾക്കിടയിൽനിന്ന് ഞാനീ ചെറുമുള ഒടിപ്പെടുത്ത് ഓടക്കുഴലുണ്ടാക്കുക മാത്രമേ

ചെയ്തുള്ളൂ. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് പാടാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം സത്യമോ നുണയോ എന്ന് എനിക്കറിയില്ല.’

യാദൃച്ഛികമെന്നേ പറയേണ്ടൂ, അവിടെ കുടിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൊച്ചുമണ്ടിയുടെ പിതാവായ കർഷകനുമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അതെല്ലാം കേട്ട് അമ്പരന്നു. അയാൾ ഇടയനെ സമീപിച്ച് ആ ഓടക്കുഴൽ കൈയിൽ വാങ്ങി. അപ്പോഴത് വീണ്ടും പാടാൻ തുടങ്ങി:

പാടു പാടു ഓടക്കുഴലേ
എല്ലാമെല്ലാം പാടു നീ
ഇതാണെന്റെ പൊന്നപ്പൻ
അമ്മയ്ക്കും നീ താങ്ങാവൂ
വെള്ളിത്തളികയ്ക്കായല്ലോ
എന്നെന്നൊന്നു പെങ്ങമാർ
പാടു പാടു ഓടക്കുഴലേ...

അതോടെ കർഷകന് കാര്യമെല്ലാം വ്യക്തമായി. അയാൾ അവനോടു ചോദിച്ചു:

‘ഇടയച്ചെറുക്കോ, നീ എവിടന്നാണ് ഈ മുള ഒടിപ്പെടുത്തത്? വേഗം കാണിച്ചുതരു. ഈ പെൺകുട്ടിയുടെ ദൗർഭാഗ്യവാനായ പിതാവാണ് ഞാൻ.’

‘ഓ, ഈ മരച്ചുവട്ടിൽനിന്നുതന്നെ,’ നിറയെ പൂക്കളുള്ള ചെടിക്കു നേരേ അവൻ വിരൽചൂണ്ടി.

അവിടെ കിടന്നിരുന്ന മൺവെട്ടിയെടുത്ത് അയാൾ അവിടം കൂഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറെ ആഴത്തിൽ മണ്ണു നീക്കിയപ്പോൾ മകളുടെ മൃതദേഹം കണ്ടെത്തി. അതു പുറത്തെടുത്തതും കർഷകൻ തളർന്നുവീണു.

‘പൊന്നുമോളേ, നിനക്കീ ഗതി വന്നല്ലോ! കൂടപ്പിറപ്പുകൾതന്നെ നിന്നോടി ക്രൂരത ചെയ്തല്ലോ. ഇത് ഞാനെങ്ങനെ സഹിക്കും?’

പെട്ടെന്ന് ഓടക്കുഴൽ വീണ്ടും പാടാൻ തുടങ്ങി:

പാടു പാടു ഓടക്കുഴലേ
എല്ലാമെല്ലാം പാടു നീ
വെള്ളിത്തളികയ്ക്കായല്ലോ
എന്നെന്നൊന്നു പെങ്ങമാർ
ഗാഢനിദ്രയിൽ ഞാനല്ലോ
സാറിൻകിണറ്റിലെ വെള്ളംകൊണ്ടേ
ഉറക്കമുണരു ഞാൻ
പാടു പാടു ഓടക്കുഴലേ...

അതു കേട്ടതും കർഷകൻ സാർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

ഇടുങ്ങിയ വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് അയാൾ ഒടുവിൽ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. അയാൾ രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച് തലതാഴ്ത്തി നിന്നു.

‘ഒും, ആരാണു് നിങ്ങൾ? എന്തു വേണം?’

രാജാവ് ഗൗരവത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘മഹാരാജാവിന് വന്ദനം! ഞാൻ കുറച്ചുകലെയുള്ള ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും വരുന്ന കർഷകനാണ്. അങ്ങയുടെ ഒരു ഔദാര്യം പ്രതീക്ഷിച്ചെത്തിയതാണ്.’

കർഷകൻ നടന്നതെല്ലാം രാജാവിനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവിന് അയാളോട് സഹതാപം തോന്നി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ കിണറ്റിലെ വെള്ളംകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ മകൾക്ക് ജീവൻ തിരിച്ചു കിട്ടുമെങ്കിൽ അത് തരുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്, മകളെ ജീവിപ്പിച്ചശേഷം അവളെയും ദുഷ്ടകളായ മുത്തമക്കളെയും വെള്ളിത്തളികയ്ക്കും സ്ഫടിക ആപ്പിളിനുമൊപ്പം ഇവിടെയെത്തിക്കണം.’

‘ശരി, മഹാരാജാവേ.’

കർഷകൻ സാർ രാജാവിന്റെ കിണറ്റിൽനിന്നും വെള്ളമെടുത്ത് മടങ്ങിപ്പോയി. മകളെ തനിക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടാൻ പോകുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ് അയാളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

കൊച്ചുമണ്ടിയുടെ മൃതദേഹത്തിൽ കർഷകൻ വെള്ളം തളിച്ചു. അല്പനിമിഷത്തിനകം അവൾ ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നെന്നപോലെ ഉണർന്നു!

‘മോളേ...’

കർഷകൻ സ്നേഹാധിക്യത്താൽ മകളെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

‘അച്ഛാ...’

അവൾക്കും തൊണ്ടയിടി.

കർഷകൻ ഇളയമകളെയും കുട്ടി വീട്ടിലെത്തി. തങ്ങൾ കൊന്നു കുഴിച്ചിട്ട കൊച്ചുമണ്ടി ജീവനോടെ തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠത്തിന്മാർ പേടിച്ചു വിറച്ചു. തങ്ങളുടെ കള്ളി വെളിച്ചത്തായെന്ന് അവർക്കു വ്യക്തമായി. അവർ അവളോടും പിതാവിനോടും മാപ്പിരുന്നു. എന്നാൽ, ആ ദുഷ്ടകളോട് ക്ഷമിക്കാൻ കർഷകൻ തയ്യാറായില്ല. അവരുടെ കൈകൾ ബന്ധിച്ച്, ഇളയമകളോടൊപ്പം അയാൾ സാർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പണപ്പെട്ടിയിലിട്ട് പുട്ടിയ വെള്ളിത്തളികയും

സ്ഫടിക ആപ്പിളും എടുക്കാനും അയാൾ മറന്നില്ല. ഭാര്യയും അയാളെ അനുഗമിച്ചു.

വസന്തകാലത്തെ ശുഭ്രപൂഷ്പംപോലെ കയറിവന്ന ഇളയ പെൺകുട്ടിയെക്കണ്ട് സാർ രാജാവ് അദ്ഭുതംപൂണ്ടു നിന്നു. അവളുടെ മുഖത്ത് വിഷാദം നിറഞ്ഞുനിന്നത് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു. ക്രമേണ ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ആ കണ്ണീർമുത്തുകൾ രത്നങ്ങളെപ്പോലെ തോന്നിച്ചു. രാജാവ് അവളെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഏത് സുന്ദരീ, നിന്റെ വെള്ളിത്തളികയും സ്ഫടിക ആപ്പിളും എവിടെ? അതിന്റെ ദിവ്യശക്തി എനിക്കുകൂടി കാട്ടിത്തരു.’

ഇളയമകൾ പിതാവിന്റെ കൈയിൽനിന്നും അവ വാങ്ങി ഇങ്ങനെ പാടി:

ഉരുളുരുള് പൊന്നാപ്പിളേ

വെള്ളിത്തളികമേൽ ഉരുളുരുള്

കാണാക്കാഴ്ചകൾ കാണിക്ക്...

രാജാവ് ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിനില്ക്കെ അദ്ഭുതക്കാഴ്ചകൾ മിന്നിമറയാൻ തുടങ്ങി.

ഗ്രാമനഗരങ്ങൾ, കടലുകൾ, കുന്നുകളും മലകളും, താരാവൃതരജനി, പാൽച്ചന്ദ്രൻ, സ്വർഗനരകങ്ങൾ, സാർ രാജാവിന്റെ വീറുറ്റ സൈന്യം, തോക്കുകൾ, പീരങ്കികൾ, സദാ ജാഗ്രത പുലർത്തുന്ന സേനാനായകർ, രാജാവിനെ വാഴ്ത്തുന്ന അയൽരാജാക്കന്മാർ, കറുത്തിരുണ്ട മാനം, എങ്ങും പരക്കുന്ന ജയഭേരി...അങ്ങനെ.

രാജാവ് സന്തുഷ്ടനായി. ഇളയമകളുടെ തോളിൽത്തട്ടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മിടുമിടുക്കി! സൗന്ദര്യവും ബുദ്ധിയും അത്രമേൽ ഒത്തിണങ്ങിയ നിന്നെ ഞാനെന്റെ രാജ്ഞിയാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിനക്കതിൽ വിരോധമില്ലല്ലോ.’

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ വലിയ മനസ്സിന് പ്രണാമം! എന്നെ ഇതുവരെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന മാതാപിതാക്കൾക്കാണ് എന്റെ വിവാഹക്കാര്യം തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം. അവർക്ക് ഈ ബന്ധത്തിൽ വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കും സമ്മതം,’ അവൾ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടാവുന്ന സ്വപ്നസമാനമായ നേട്ടമാണിത്. ഇതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. മഹാരാജാവേ,’ കർഷകനും ഭാര്യയും പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, എനിക്ക് ഒരപേക്ഷകൂടിയുണ്ട്,’ അവൾ മുന്നോട്ടു വന്നു.

‘പറയൂ, കേൾക്കട്ടെ,’ രാജാവിന് ആകാംക്ഷയായി.

‘തെറ്റുചെയ്ത എന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരോടും അങ്ങ് പൊറുക്കണം. അവരെ പിരിഞ്ഞ് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത എന്നോടൊപ്പം ഈ കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയാൻ അവരെയും അച്ഛനമ്മമാരെയും അനുവദിക്കണം.’

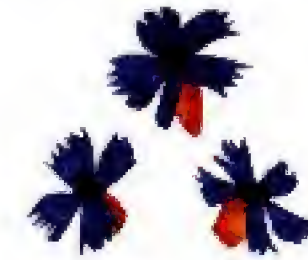
അവൾ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘ശരി, നിന്റെ മഹത്വം കൂടുതൽ തെളിയുകയാണിപ്പോൾ സംഭവിച്ചത്.’

രാജാവ് അവളെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

പശ്ചാത്താപവിവശകളായ ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ അവളുടെ കാല്ക്കൽ വീണ് മാപ്പിരുന്നു. അവൾ എപ്പോഴേ അവരോട് ക്ഷമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇളയ മക്കളുടെയും രാജാവിന്റെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. പ്രജകൾ അവർക്ക് ദീർഘായുസ്സു നേർന്നു. കർഷകനും ഭാര്യയും മൂത്ത മക്കളും രാജകീയസുഖങ്ങളനുഭവിച്ച് കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അവർക്കൊരിക്കലും അനുജത്തിയോട് അസുയ തോന്നിയിട്ടില്ല. ‘കൊച്ചു മണി’യെന്ന പേരുപോലും അവർ മറന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മൂന്നു ചങ്ങാതിമാർ

വനാതിർത്തിയിലുള്ള നദിക്കരയിൽ ധീരനും സാഹസികനുമായ ഒരു യുവാവ് താമസിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്ക് ബന്ധുക്കളായി ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാട്ടിൽപ്പോയി വന്യമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടുന്നതിലായിരുന്നു അയാൾക്ക് താല്പര്യം. വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളെ മാത്രമേ അയാൾ വേവിച്ച് ഭക്ഷിച്ചുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടവയെ വേട്ടയാടിപ്പിടിച്ചാൽ അയാൾ നായാട്ടു മതിയാക്കി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങും.

അങ്ങനെ ഒരുനാൾ അയാൾ ആയുധങ്ങളുമായി നായാട്ടിനിറങ്ങി. നദി നിറത്തിക്കടന്ന് അയാൾ ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് കടന്നു. കടുവകളും സിംഹങ്ങളുമുള്ള കാടായിരുന്നു അതെങ്കിലും അയാൾക്കൊട്ടും യോ തോന്നിയില്ല. അമ്പു കുലച്ച് മൃഗങ്ങളെയും തേടി നടക്കുകയായിരുന്ന യുവാവ് ഒരു കരച്ചിൽ കേട്ട് നിന്നു.

‘ദയവായി എന്നെ രക്ഷിക്കണം! ഞാനീ ചെളിയിൽ മുങ്ങിത്താണു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

അതുകേട്ട് അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു മാൻ ചതുപ്പുനിലത്ത്

കുടുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. കഴുത്തിനു താഴെയുള്ള ഭാഗം മുഴുവനും ചെളിയിൽ താണുകഴിഞ്ഞു. അയാൾക്ക് മാനിനോട് സഹതാപം തോന്നി. അയാൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കൈ നീട്ടി അതിന്റെ കൊമ്പുകളിൽ പിടിച്ചു വലിച്ച് കരയ്ക്കു കയറ്റി.

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട്. ഈ ഉപകാരം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കില്ല. ഇതിന് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാനും എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. എന്റെ സഹായം എപ്പോഴെങ്കിലും ആവശ്യം വരികയാണെങ്കിൽ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചാൽ മതി. ഞോടിയിടയിൽ ഞാൻ താങ്കളുടെ അടുത്തെത്തും.’

ദേഹത്തെ ചെളി കഴുകിക്കളഞ്ഞ് മാൻ ഓടിപ്പോയി.

കുറച്ചു ദൂരംകൂടി പിന്നിട്ട് യുവാവ് ഒരു വൻമരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴാണ് ക്ഷീണിതമായ ആ ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടത്.

‘ഏയ് യുവാവേ, ഒന്നു താഴേക്ക് നോക്കൂ. ഞാനൊരു പാവാളറുമ്പാണ്. ഈ മരച്ചുവട്ടിലൂടെ അരിച്ചുനടക്കുമ്പോൾ ഒരു ചില്ലയൊടിഞ്ഞ് എന്റെ നടുപ്പുറത്തു വീണു. അതിന്റെ ഭാരംകൊണ്ട് ഞാൻ മരിക്കാറായി. എങ്ങനെയെങ്കിലും എന്നെയൊന്ന് രക്ഷിക്കണം.’

ഉറുമ്പിന്റെ അവസ്ഥയിൽ യുവാവിന് വിഷമം തോന്നി. അയാൾ കൂനിഞ്ഞ് ആ മരക്കൊമ്പ് എടുത്തുമാറ്റി. ഉറുമ്പ് ആശ്വാസത്തോടെ ഒന്നു മുരിനിവർന്ന് അയാളോടു പറഞ്ഞു:

‘എന്നോടു കാട്ടിയ മഹാമനസ്കതയ്ക്കു നന്ദിയുണ്ട്! ഏതെങ്കിലും മൊരവസ്ഥയിൽ ഞാൻ അങ്ങേക്ക് ഇതിനു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്തു കൊള്ളാം. അങ്ങ് എപ്പോൾ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചാലും ഞാനവിടെ യെത്തും.’

ഉറുമ്പ് അരിച്ചുനീങ്ങി.

യുവാവ് മൃഗങ്ങളെ തിരക്കി കൂടുതൽ ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് കടന്നു. ദീർഘയാത്ര അയാളെ അല്പം ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവിടെ യൊരു കാട്ടരുവി അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അരുവിയിലെ തണുത്ത വെള്ളംകൊണ്ട് മുഖം കഴുകി, അല്പം വിശ്രമിച്ച്, ദാഹം തീർത്തിട്ടാകാം യാത്രയെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു. അമ്പും വില്ലും അഴിച്ച് അരുവിക്കരയിൽ വെച്ച് അയാൾ വെള്ളത്തിനടുത്തേക്ക് നടന്നു. പെട്ടെന്ന് ക്ഷീണിതമായ ഒരു സ്വരം കേട്ടു.

‘എന്നോടു കരുണ കാട്ടണേ, ഞാനീ ചെളിയിൽ പുതഞ്ഞുപോയിട്ട് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായി. ധാരാളം വെള്ളം കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഈ ഭാഗത്തേക്കു വന്നത്. എന്നാൽ പെട്ടെന്ന് വെള്ളം കുറഞ്ഞതോടെ ഞാനിവിടെ അകപ്പെട്ടുപോയി.’

യുവാവ് നോക്കിയപ്പോൾ വലിയൊരു മീൻ ചെളിയിൽ കിടന്ന് കരയുന്നതാണു കണ്ടത്. അയാൾക്ക് അതിനോടും ദയവു തോന്നി. അയാൾ മുട്ടോളം ചെളിയിലിറങ്ങി സർവശക്തിയുമെടുത്ത് മീനിനെ ഉന്തി അരുവിയുടെ നടുവിലേക്ക് വിട്ടു. വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ തല നീട്ടി മീൻ പറഞ്ഞു:

‘സഹായത്തിന് വളരെ നന്ദി! എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാവുന്ന എന്തെങ്കിലും സഹായം ഞാനങ്ങേക്ക് ചെയ്യാമെന്ന് ഉറപ്പുതരുന്നു. എന്നെ കാണണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചാൽ മതി, ഞാനെത്തും.’

കുറ്റൻ മീൻ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് ഉറളിയിട്ടു.

ദാഹം മാറ്റി, വിശ്രമവും കഴിഞ്ഞ് യുവാവ് നടപ്പു തുടർന്നു. കുറെ ദൂരം നടന്ന് അയാളൊരു നല്ല വീടിനു മുന്നിലെത്തി. സാധിച്ചാൽ ഒരു നാൾ അവിടെ തങ്ങാമെന്നു കരുതി അയാൾ വാതിലിൽ മുട്ടി.

‘അകത്താരുമില്ലേ?’

അടുത്ത നിമിഷം വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. അകത്തുനിന്നു നരച്ച താടി നീട്ടിയ ഒരു വൃദ്ധൻ പുറത്തെത്തി. സുന്ദരമായ ഒരു ചിരിയോടെ അദ്ദേഹം തിരക്കി:

‘താങ്കൾ ആരാണ്? ലക്ഷണം കണ്ടിട്ട് നായാട്ടുകാരനാണെന്നു മനസ്സിലായി. എങ്കിലും ചോദിക്കട്ടെ, താങ്കളുടെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം എന്താണ്?’

‘അങ്ങ് മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ ഞാനൊരു നായാട്ടുകാരൻതന്നെയാണ്. കുറെ ദൂരെയുള്ള നദിക്കരയിലാണ് താമസം. കടുവവേട്ടയ്ക്കായി കാട്ടിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുമ്പോഴാണ് അങ്ങയുടെ വീടു കണ്ടത്. അല്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ച്, ഒരുനാൾ ഇവിടെ തങ്ങാമെന്നു കരുതി. അങ്ങേക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടാകുമെങ്കിൽ വേണ്ട,’ യുവാവ് വിനയപൂർണ്ണരം പറഞ്ഞു.

‘എന്തു ബുദ്ധിമുട്ട്? അതിഥികളെ ദൈവതുല്യം സ്നേഹിക്കണമെന്നതാണ് ഞങ്ങളുടെ മതം. അതിഥിയായെത്തിയ താങ്കൾക്ക് വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച്, ഇന്നിവിടെ വിശ്രമിക്കാം.’

വൃദ്ധൻ അയാളെ അകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

‘മോളേ, നമുക്കിന്നൊരു അതിഥിയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന് വിശപ്പും ദാഹവും മാറ്റാനുള്ളതെല്ലാം ഒരുക്കണം.’

വൃദ്ധൻ അകത്തേക്കു നോക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയൊക്കട്ടെ അപ്പോ!’

അകത്തുനിന്നും ഒരു മധുരസ്വരം കേട്ടു. അത് യുവാവിന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചു.

സ്വരംതന്നെ ഇത്ര മധുരമെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉടമ എത്ര സുന്ദരിയായിരിക്കും?

അയാൾ മനസ്സിലാർത്തു.

അയാളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ തെറ്റിയില്ല. ആഹാരം വിളമ്പാനെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ അവളെ അടുത്തുകണ്ടു. അത്ര സുന്ദരിയായ മറ്റൊരു യുവതിയെ അയാൾ നാളതുവരെ കണ്ടിരുന്നില്ല. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അയാൾക്കവളോട് അനുരാഗം ജനിച്ചു. അവളും ലജ്ജ നടിച്ച് അയാളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് മയങ്ങാൻ കിടന്നിട്ടും അയാൾക്കതിന് കഴിഞ്ഞില്ല. അയാളുടെ മനസ്സ് നിറയെ ആ സുന്ദരിയുടെ രൂപമായിരുന്നു. കണ്ണടച്ചാലും തുറന്നാലും അതേ രൂപം. കാതിൽ ഏതു നേരവും മുഴങ്ങുന്നത് അതേ സ്വരം! തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന് എങ്ങനെയോ നേരം വെളുപ്പിച്ചു. അയാൾ:

വൃദ്ധനോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങാൻ തുടങ്ങവേ, യുവാവ് തന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പ് അദ്ദേഹത്തോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘അതിഥിയെന്ന നിലയിൽ അങ്ങ് എന്നെ ഹൃദ്യമായി സത്കരിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ അവസരത്തിൽ ഞാനൊരു ആഗ്രഹം പറയുന്നത് അനുചിതമെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കണം.’

‘താങ്കൾക്ക് പറയാനുള്ളതെന്തായാലും പറഞ്ഞോളൂ. അതിനൊരു മുഖവുരയുടെ ആവശ്യമില്ല.’ വൃദ്ധൻ ധൈര്യം പകർന്നു.

അയാൾ തുടർന്നു:

‘അങ്ങയുടെ മകളെ എനിക്കിഷ്ടമായി. ഇനിയുള്ള ജീവിതം അവളോടൊപ്പമായിരിക്കണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ട്. അങ്ങേക്കും അവൾക്കും സമ്മതമാണെങ്കിൽ മാത്രം അവളെ എനിക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചു തരണം.’

അതു കേട്ടതും വൃദ്ധന്റെ മുഖത്ത് ഗൗരവം നിറഞ്ഞു. ഒരു നിമിഷത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് എനിക്കോ മകൾക്കോ രണ്ടടിപ്രായമില്ല. പക്ഷേ, അവളുടെ വിവാഹക്കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് ചില നിബന്ധനകളുണ്ട്. ദാ, ഈ വീടിനു ചുറ്റുമുള്ള ഭൂമിയിൽ പണിയെടുക്കുന്ന ആളുകളെ കണ്ടില്ലേ? അവരെല്ലാം എന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യാനാഗ്രഹിച്ച് വന്നവരാണ്. ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ച മൂന്നു ജോലികളിൽ പരാജയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് അവരെന്റെ അടിമകളായത്. ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കും ആ ജോലികൾ ഏറ്റെടുക്കാം. അവയിൽ മൂന്നിലും ജയിച്ചാൽ ആ നിമിഷം നിങ്ങളെന്റെ

മരുമകനാവും. തോറ്റാലോ, ഈ അടിമകളിലൊരാളും! ആലോചിച്ച് തീരുമാനിക്കാം!’

‘അങ്ങയുടെ ജോലികൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാർ!’

കുടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ആദ്യത്തെ ദൗത്യം കേട്ടോളൂ. ഞാൻ തരുന്ന ഇരുമ്പുചെരുപ്പുകൾ ധരിച്ച് നടന്നുതുടങ്ങണം. നാളെ പുലർച്ചെയാവുമ്പോഴേക്കും അത് തേഞ്ഞുതീരാറാവുകയും വേണം.’

വൃദ്ധൻ കനത്ത രണ്ട് ഇരുമ്പുചെരുപ്പുകൾ അയാൾക്ക് കൊടുത്തു. ഒറ്റരാത്രികൊണ്ട് ഈ ചെരുപ്പ് പൂർണ്ണമായും തേയുക എന്നത് അസാധ്യമായ കാര്യമാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. എങ്കിലും ഒന്നും മിണ്ടാതെ അയാൾ അവിടെനിന്നിറങ്ങി.

അപ്പോഴാണ് താൻ സഹായിച്ച മാനിന്റെ കാര്യം അയാൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്. സഹായം വേണ്ടപ്പോൾ തന്നെ മനസ്സിലാർത്താൽ മതിയെന്ന് മാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അയാൾ കണ്ണടച്ച് മാനിനെ സ്മരിച്ചു.

കണ്ണുതുറക്കും മുൻപേ മാൻ ഓടിക്കിട്ട് അയാളുടെ മുന്നിൽ!

‘പറയൂ, ഞാനെങ്ങനെയാണ് അങ്ങയെ സഹായിക്കേണ്ടത്?’

മാൻ തിരക്കി.

അയാൾ ഇരുമ്പുചെരുപ്പ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വൃദ്ധന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. മാൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ആ ചെരുപ്പുകൾ തന്റെ മുൻ കാലുകളിലിട്ട് ഓടിപ്പോയി. അയാൾ അതിനെയും കാത്തിരിപ്പായി. നേരം പുലരുംമുൻപേ മാൻ വീണ്ടുമെത്തി. തേഞ്ഞുതീരാറായ ചെരുപ്പുകൾ അയാൾക്കു മുന്നിൽ ഊരിയിട്ട് മാൻ ചോദിച്ചു:

‘വൃദ്ധന് തൃപ്തിയാവാൻ ഇതു പോരേ?’

അയാൾ മാനിന് നന്ദി പറഞ്ഞു. മാൻ കൊമ്പു കുലുക്കി ഓടിയകന്നു.

തന്റെ ദൗത്യം നടപ്പാക്കുന്നതിൽ യുവാവ് പരാജയപ്പെട്ടുകാണുമെന്ന് കരുതിയിരിക്കുകയായിരുന്നു വൃദ്ധൻ. അപ്പോഴാണ് തേഞ്ഞ ചെരുപ്പുമായി യുവാവ് അവിടെയെത്തുന്നത്. ചെരുപ്പുകൾ വൃദ്ധനു നൽകി അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘അങ്ങയുടെ സങ്കല്പത്തിൽ ഇത്രയും തേയ്മാനം ഉണ്ടായിരുന്നോ?’

വൃദ്ധൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാളുടെ തോളിൽ തട്ടി പറഞ്ഞു:

‘മിടുക്കൻ! ആദ്യത്തെ പരീക്ഷണത്തിൽ നിങ്ങൾ വിജയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇത്രയേറെ എളുപ്പമാകണമെന്നില്ല അടുത്ത പരീക്ഷണം. ദാ, കണ്ടോളൂ.’

വൃദ്ധൻ ഒന്നുരണ്ടു ജോലിക്കാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി കല്പിച്ചു:

‘വേഗം പോയി പത്തു ചാക്ക് ചാമയരി കൊണ്ടുവരു.’

അവർ അരിച്ചാക്കുകൾ ചുമന്ന് അവിടെയത്തിച്ചു. അപ്പോൾ വൃദ്ധന്റെ അടുത്ത കല്പന വന്നു:

‘ഈ ചാക്കുകൾ മുഴുവനും തുറന്ന് ചാമയരി മുറ്റത്ത് വിതറൂ.’

വൃദ്ധന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പ് എന്തെന്നറിയാതെ യുവാവ് അന്തിച്ചുനില്ക്കേ, ജോലിക്കാർ അവയെല്ലാം വിതറി കാലിച്ചാക്കുകൾ മടക്കി നല്കി.

‘നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത് ഇത്രമാത്രം. ചാമയരി ഓരോന്നായി പെറുക്കിയെടുത്ത് പത്തു ചാക്കിലും നിറയ്ക്കണം. വാരിയെടുക്കാൻ പാടില്ല. ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടാനും പാടില്ല. നേരം പുലരുമ്പോൾ ചാമയരി ചാക്കിനുള്ളിലാവണം!’

വൃദ്ധൻ വിശദീകരിച്ചു.

അസാധ്യമായ മറ്റൊരു കാര്യമാണെന്ന് അയാൾ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

നേരം ഇരുട്ടിയപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് താൻ രക്ഷപ്പെടുത്തിയ ഉറുമിന്റെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. ഈ ദൗത്യം നിറവേറ്റുന്നതിൽ ഉറുമിന് തന്നെ രക്ഷിക്കാനായേക്കുമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ കണ്ണടച്ച് ഉറുമിനെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു.

അപ്പോൾത്തന്നെ ഉറുമ്പ് അയാളുടെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘പറഞ്ഞാലും, അങ്ങയെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നമെന്താണ്?’

യുവാവ് നിലത്തു വിതറിക്കിടക്കുന്ന ചാമയരി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വൃദ്ധന്റെ വ്യവസ്ഥ വിശദീകരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉറുമ്പ് അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങു വിഷമിക്കണ്ട. ഒരിടത്തിരുന്നു വിശ്രമിച്ചോളൂ. ഇതിന്റെ കാര്യം ഞാനേറ്റു.’

യുവാവ് അമ്പരന്നിരിക്കെ, ഉറുമ്പ് തന്റെ ബന്ധുക്കളെയും കുട്ടുകാരെയുമെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവിടെ ലക്ഷക്കണക്കിന് ഉറുമ്പുകൾ കൂടി. ചാമയരി ഓരോ മണിയായി ചുമന്ന് ചാക്കിലാക്കാൻ ഉറുമ്പ് അവർക്ക് നിർദ്ദേശം നല്കി. അവർ ഉത്സാഹത്തോടെ പണി തുടങ്ങി. പാതിരാത്രിയായപ്പോൾത്തന്നെ ഉറുമ്പുപട്ടാളം പത്തു ചാക്കുകളിലും ചാമയരി നിറച്ചുവെച്ചു. ഉറുമ്പും ഉറുമിൻകുട്ടവും അയാളോടു യാത്ര പറഞ്ഞു പോയി.

ചാമയരിയുടെ ചെറിയൊരു ഭാഗംപോലും ചാക്കിലാക്കാൻ യുവാവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല എന്നു കരുതിയാണ് വൃദ്ധൻ രാവിലെ മുറ്റത്തു വന്നത്. എന്നാൽ പത്തു ചാക്കും നിറച്ചുവെച്ച്, അതിനടുത്ത് സുഖമായി

ഉറങ്ങുന്ന യുവാവിനെയാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. അദ്ദേഹം അയാളെ വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞു:

‘മിടുമിടുക്കൻ! ഇതിലും നിങ്ങൾ വിജയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സാധാരണക്കാരനല്ലെന്ന് ഇതിനകംതന്നെ നിങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. ഇനി ഒരേയൊരു പരീക്ഷണം മാത്രമേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൂടി വിജയകരമായി പൂർത്തിയാക്കിയാൽ എന്റെ മകൾ നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമാവും.’

‘പറയൂ, എന്താണത്?’

യുവാവിനു ആകാംക്ഷയായി.

‘കേട്ടോളൂ. ഇവിടെയടുത്തുള്ള പുഴയിലൂടെ പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപ് എന്റെ പിതാവ് തോണിയാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ വള്ളം ഉലഞ്ഞ് അച്ഛൻ പുഴയിൽ വീണുപോയി. കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർ അച്ഛനെ രക്ഷപ്പെടുത്തി തോണിയിൽ കയറ്റിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരലിലുണ്ടായിരുന്ന മോതിരം പുഴയിൽ ഊരി വീണുപോയി. ഇന്നു നേരം ഇരുട്ടുംമുൻപ് ആ മോതിരം നിങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തു തരണം!’

വൃദ്ധൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി.

ഇതു കേട്ട് യുവാവ് തരിച്ചിരുന്നു. പണ്ടെങ്ങോ പുഴയിൽപ്പോയ മോതിരം വീണ്ടെടുക്കാനോ? മനുഷ്യസാധ്യമായ കാര്യമാണോ അത്?

അപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് താൻ രക്ഷപ്പെടുത്തിയ മീനിന്റെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. അയാൾ പുഴക്കരയിൽ ചെന്നിരുന്ന് മീനിനെ ഓർത്തു. അടുത്ത നിമിഷം മീൻ വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ തല കാട്ടി ചോദിച്ചു:

‘എന്നെ ഓർത്തതിന് നന്ദിയുണ്ട്. എന്തു സഹായമാണ് അങ്ങക്ക് വേണ്ടത്?’

യുവാവ് പുഴയിൽ വീണ മോതിരത്തിന്റെ കാര്യം മീനിനോടു പറഞ്ഞു. മീൻ അപ്പോൾത്തന്നെ പുഴയിലെ മറ്റ് മീനുകളെയെല്ലാം വിളിച്ചു കൂട്ടി അടിത്തട്ടിൽ മോതിരം പരതാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. എണ്ണമറ്റ മീനുകൾ പുഴയുടെ അടിയിൽ ഇഴഞ്ഞുനടന്ന് പരിശോധിച്ചു. ഒടുവിൽ അവരിലൊരു മീനിന് ആ മോതിരം കിട്ടി. വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന രത്നമോതിരം യുവാവിന് നല്കി മീൻ യാത്ര പറഞ്ഞു പോയി.

നേരം ഇരുട്ടുന്നതിനു മുൻപേ യുവാവ് മോതിരം വൃദ്ധനു നല്കി ചോദിച്ചു:

‘ഇതുതന്നെയല്ലേ അങ്ങയുടെ പിതാവിന്റെ മോതിരം?’

അതു വാങ്ങി നോക്കിയപ്പോൾ വൃദ്ധന്റെ മുഖത്ത് ആശ്ചര്യം നിറഞ്ഞു. അയാളെ വാരിപ്പുണർന്നു വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘എന്തുകൊണ്ടും എന്റെ മകൾക്കിണങ്ങിയ വരൻ തന്നെയാണ് നിങ്ങൾ. ഇനി എന്റെ മകളും വീടും അടിമകളുമൊക്കെ നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തം!’

വൃദ്ധന്റെ മകൾക്കും സന്തോഷമായി. അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് യുവാവ് അടിമകളെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി, അവരെ അടിമവൃത്തിയിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ച് പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്ന ജോലിക്കാരാക്കി, അവരുടെ ജീവിതം സുഖകരമായി.

(രക്ഷിക്കുന്നതും പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യുന്നതുമായ കഥകൾ ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള നാടോടിക്കഥകളിൽ ധാരാളമുണ്ട്.)

കിണറ്റിലെ പെൺകുട്ടി

മുൻപൊരിക്കൽ സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് സുന്ദരിയായ ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ വളർന്നുവരുവെ, പെട്ടെന്നൊരുനാൾ കർഷകന്റെ ഭാര്യ അപകടംമൂലം മരണമടഞ്ഞു. ആ ദുഃഖം കർഷകനെ വല്ലാതെ തളർത്തി. മകളുടെ ഭാവിയെക്കരുതി രണ്ടാമതൊരു വിവാഹം കഴിക്കണമെന്ന് ബന്ധുക്കൾ അയാളെ നിർബന്ധിച്ചു. അതിൽ വലിയ താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും എല്ലാവരുടെയും നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി അയാൾ മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവർക്കും ആദ്യവിവാഹത്തിൽ ഒരു പെൺകുഞ്ഞുണ്ടായിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ അവളോട് ആദ്യമെല്ലാം സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചെങ്കിലും അധികം വൈകാതെ അവർ തന്നിനറം കാട്ടിത്തുടങ്ങി. സ്വന്തം മകളെ മാത്രം സ്നേഹിച്ച അവർ കർഷകന്റെ മകളെക്കൊണ്ട് കഠിനമായ ജോലികൾ ചെയ്യിച്ചു. രണ്ടാമത്തെയുടെ ക്രൂരതകൾ പിതാവിനോട് പറയാനുള്ള ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായില്ല.

ഒരുനാൾ അവൾ കിണറിന്റെ വക്കിലിരുന്ന് സൂചിയിൽ നുലു കോർത്ത്

തുന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അബദ്ധത്തിൽ സൂചി അവളുടെ കൈയിൽനിന്ന് വഴുതി കിണറ്റിൽ വീണുപോയി! രണ്ടാനമ്മ ഇതറിഞ്ഞാൽ തന്നെ തല്ലുമെന്ന് അവൾ ഭയന്നു. അവൾക്കു കരച്ചിൽ വന്നു. അവൾ ഏങ്ങലടിച്ച് കരയാൻ തുടങ്ങി. ആ ശബ്ദം കേട്ട് രണ്ടാനമ്മ അങ്ങോട്ടു വന്നു. തുന്നാനേല്പിച്ച പെണ്ണ് കിണറ്റുവക്കിലിരുന്ന് കരയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവർക്കു ദേഷ്യം തോന്നി. അവർ അവളുടെ ചെവിയിൽ പിടിച്ച് തിരുമ്മി ചോദിച്ചു:

‘കുഴിമടിച്ചി, നീയെന്തിനാണ് നിന്നു മോങ്ങുന്നത്?’

‘അമ്മേ, എനിക്കൊരു അബദ്ധം പറ്റി. തുന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കെ സൂചി കിണറ്റിൽ വീണുപോയി.’

രണ്ടാനമ്മയെ ദയനീയമായി നോക്കി പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു. അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ അവരുടെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു.

‘അസത്ത്! ആ സൂചിയും നീ കളഞ്ഞല്ലോ? എങ്ങനെയായാലും സൂചിയും കൊണ്ടല്ലാതെ നീയെന്റെ കൺമുന്നിൽ വരരുത്. അതുവരെ ഞാൻ നിനക്ക് പച്ചവെള്ളംപോലും തരില്ല!’

രണ്ടാനമ്മ കലിതുള്ളി അകത്തേക്കു പോയി.

എന്തു വേണമെന്നറിയാതെ പെൺകുട്ടി കുഴങ്ങി. അവൾ കിണറ്റിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. കിണറിന് നല്ല ആഴമുണ്ട്. പോരെങ്കിൽ ധാരാളം വെള്ളവും, അവൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് കിണറ്റിലേക്ക് ഒറ്റച്ചാട്ടം!

വെള്ളത്തിലൂടെ ഊളിയിട്ട് അവൾ കിണറിന്റെ അടിത്തട്ടിലെത്തി. തനിക്ക് അല്പംപോലും ശ്വാസംമുട്ടൽ അനുഭവപ്പെട്ടില്ലെന്ന് അവൾ അദ്ഭുതത്തോടെ ഓർത്തു. കിണറിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ഒട്ടും വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെ നല്ല പച്ചപ്പുള്ള പുൽത്തകിടി കണ്ടു. അതിലൂടെ കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ അവൾ മനുഷ്യരുടെ സംസാരം കേട്ടു. ഒപ്പം ആടുകളുടെ കരച്ചിലും. ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്ന ആട്ടിടയന്മാരാണ് അവരെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ അവരുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

‘നീയേതാണ് പെണ്ണേ? നിന്റെ മുഖമെന്താണ് വാടിയിരിക്കുന്നത്?’

അവളുടെ സങ്കടം കണ്ട് ഇടയന്മാർ ചോദിച്ചു. അവൾ നടന്നതെല്ലാം അവരോടു വിവരിച്ചു. അവളുടെ അവസ്ഥയിൽ സഹതാപം തോന്നിയ ഇടയന്മാർ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

‘നീ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. എല്ലാം ശരിയാവും. ഞങ്ങളുടെ ആടുകളെ കുളിപ്പിക്കാൻ നീ സഹായിച്ചാൽ പകരം ഒരാടിനെയും രോമക്കുപ്പായവും തരാം.’

അവൾക്ക് അവരെ സഹായിക്കാൻ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആ ജോലി കഴിഞ്ഞതും ഇടയന്മാർ പറഞ്ഞു:

‘മിടുക്കിക്കുട്ടീ, ഞങ്ങൾ കരുതിയതിലും സമർത്ഥയാണ് നീ. നീ വീട്ടിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ ആടിനെയും രോമക്കുപ്പായവും കൊണ്ടുപോകാൻ മറക്കരുത്.’

ഇടയന്മാർക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൾ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവൾ കുറെ പശുക്കളെയും അവയെ മേയ്ക്കുന്ന കാലിച്ചെറുക്കന്മാരെയും കണ്ടു. അവരും അവളുടെ ദുഃഖകാരണം തിരക്കി. അവർക്ക് അവളോട് സ്നേഹം തോന്നി.

‘മോളേ, നിന്റെ സങ്കടമെല്ലാം വേഗം മാറും. നീയിപ്പോൾ പശുക്കളെ കുളിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചാൽ പകരം ഒരു പശുവിനെയും കാളയെയും സമ്മാനമായി തരാം,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഞാൻ സഹായിക്കാം.’

അവൾ തയ്യാറായി. അവളുടെ സാമർത്ഥ്യം കണ്ടറിഞ്ഞ കാലിച്ചെറുക്കന്മാർ പശുവിനെയും കാളയെയും കൈയോടെതന്നെ അവൾക്കു കൊടുത്തു. മടങ്ങുന്ന വഴി ആട്ടിടയന്മാരിൽനിന്ന് ആടിനെയും രോമക്കുപ്പായവും വാങ്ങി. അവൾ മറ്റൊരു ദിക്കിലേക്കു നടന്നപ്പോൾ പഴയൊരു സ്ത്രീ കണ്ടെത്തി. അവൾ അതിനകത്തു കടന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ വൃദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീയെ മാത്രമേ കണ്ടുള്ളൂ.

‘അമ്മമ്മേ, അമ്മമ്മയെന്താ തനിച്ചിവിടെ കഴിയുന്നത്?’

പെൺകുട്ടി വൃദ്ധയുടെ അടുത്തുചെന്നു ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല മോളേ. മുൻപൊക്കെ ഈ സ്ത്രീത്തിൽ നിറയെ ആളുകൾ തമസിക്കാതെത്താറുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഒരാൾപോലും ഇങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നില്ല. എന്റെ തലവിധിയാവും കാരണം. എനിക്കാണെങ്കിൽ സ്വന്തം കാര്യം നോക്കാനുള്ള ശേഷിയുമില്ല. നിനക്ക് ഒരു വർഷക്കാലം എന്നെ പരിചരിക്കാമോ? എങ്കിൽ, ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു സഞ്ചി നിറയെ സ്വർണനാണയങ്ങൾ തരാം,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘അമ്മമ്മ വിഷമിക്കണ്ട. ഞാൻ ഇന്നു മുതൽ അമ്മമ്മയുടെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നോക്കിക്കൊളാം.’

അവൾ തന്റെ ആടിനെയും പശുവിനെയും കാളയെയും പുറത്തു കെട്ടിയിട്ടു. രോമക്കുപ്പായം വൃദ്ധയെ ധരിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധയുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവൾ ഭംഗിയായി നോക്കി. വൃദ്ധയ്ക്ക് അവളുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ അങ്ങേയറ്റത്തെ തൃപ്തിതോന്നി. അവരവളെ സ്വന്തം മകളെപ്പോലെ നോക്കി. അങ്ങനെ ഒന്നല്ല, നീണ്ട മൂന്നു വർഷം കടന്നുപോയി.

‘മോളേ, നീയിനി വീട്ടിലേക്ക് പോയ്ക്കോളൂ. നിന്റെയത്രയും

മിടുക്കിയായ മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടേയില്ല. ഒരു സഞ്ചി സ്വർണനാണയമാണ് ഞാൻ നിനക്ക് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എന്നാലിപ്പോൾ ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു ചാക്കു നിറയെ നാണയങ്ങൾ തരുന്നു!

വൃദ്ധയെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിൽ അവൾക്ക് മടി തോന്നിയെങ്കിലും ആ പണവും വാങ്ങി അവൾ സത്രം വിട്ടു. സ്വർണനാണയങ്ങൾ, ആട്, പശു, കാള എന്നിവയുമായി അവൾ വെള്ളത്തിനടുത്തെത്തി. അവൾ കണ്ണടച്ചു പ്രാർഥിച്ചതും നിമിഷനേരംകൊണ്ട് കിണറിനു മുകളിലെത്തി! അവൾ വീടിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

‘അച്ഛാ, രണ്ടാനമ്മേ, വാതിൽ തുറക്കൂ. ഞാനിതാ തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു.’

ശബ്ദം കേട്ട് കർഷകനും പത്നിയും വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. ഇനിയൊരിക്കലും കാണില്ല എന്നു കരുതിയ മകളെ തിരിച്ചുകിട്ടിയതിൽ കർഷകൻ അതിയായി സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ മകളെ വാരിപ്പുണർന്ന് തൊണ്ടയിടിവി ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ പൊന്നുമോളേ, എവിടെയായിരുന്നു നീയിരുവരെ?’

അവൾ തന്റെ അനുഭവകഥകൾ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. തനിക്കു കിട്ടിയ സമ്മാനങ്ങളെല്ലാം അവൾ കർഷകനെയും രണ്ടാനമ്മയെയും കാണിച്ചു. ചാക്കു നിറയെ സ്വർണനാണയം കണ്ട് രണ്ടാനമ്മയുടെ കണ്ണുഞ്ചി. അവർക്ക് അവളോട് കടുത്ത അസൂയ തോന്നിയെങ്കിലും സ്നേഹം നടിച്ച് അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

അവൾക്കുണ്ടായതുപോലുള്ള ഭാഗ്യം തന്റെ മകൾക്കുമുണ്ടാകണമെന്ന് രണ്ടാനമ്മ ആഗ്രഹിച്ചു. അവർ കർഷകനറിയാതെ അതിനുള്ള പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. മകളെ പറഞ്ഞു പാട്ടിലാക്കാനും അവർക്കു വിഷമമുണ്ടായില്ല. പെൺകുട്ടി കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ഇരട്ടി സ്വർണനാണയങ്ങൾ കൊണ്ടുവരണമെന്ന് അവർ അവളെ ചട്ടംകെട്ടി.

രണ്ടാനമ്മയുടെ മകൾ കിണറ്റുവക്കിലിരുന്ന് തൂന്നാൻ തുടങ്ങി. എത്ര നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും സൂചി കിണറ്റിൽ വീഴാതിരുന്നപ്പോൾ അവളത് മനഃപൂർവ്വം വെള്ളത്തിലേക്കെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, കിണറ്റിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. വെള്ളത്തിലൂടെ നൂണിറങ്ങി അവൾ അടിത്തട്ടിലെ പുൽത്തകിടിയിലെത്തി. കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ അവൾ ആടുകളെയും ആട്ടിയന്മാരെയും കണ്ടു. അവർ അവളോടൊന്നും ചോദിക്കാതിരുന്നതിനാൽ അവൾ അങ്ങോട്ടു കയറിപ്പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളെനിക്ക് ഒരാടിനെ തരണം.’

‘തരാം. പക്ഷേ, നീ ഞങ്ങളുടെ ആടുകളെ കുളിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കണം,’ ഇടയന്മാർ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

‘അതിനൊന്നും എന്നെ കിട്ടില്ല,’ അവൾ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് കുപിതരായ ഇടയന്മാർ അവളെ ആട്ടിയോടിച്ചു.

അവൾ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് നടന്ന് കാളകളുടെയും കാലിച്ചെറുക്കന്മാരുടെയും അടുത്തെത്തി. അവർ അവളെക്കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘നിനക്ക് ഞങ്ങളുടെ കാലികളെ കുളിപ്പിക്കാമെങ്കിൽ ഒരു കാളയെയും പശുവിനെയും സമ്മാനമായി തരാം.’

‘ചെര, കൈയിൽ ചാണകം പറ്റിക്കൊന്നൊന്നും ഞാനില്ല,’

അവൾ വെറുപ്പോടെ മുഖം തിരിച്ചു. കാലിച്ചെറുക്കന്മാർ കാലിമേയ്ക്കുന്ന വടികൊണ്ട് അവളെ തല്ലിയോടിച്ചു.

അവൾ വീണ്ടും നടന്ന് സത്രത്തിലെത്തി വൃദ്ധയെ കണ്ടു. തന്നെ ഒരാണ്ടുകാലം പരിചരിക്കാമെങ്കിൽ നിറയെ സ്വർണം തരാമെന്ന് വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. അവൾ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. കുഴി മടിച്ചിരുന്ന അവൾ വൃദ്ധയുടെ കാര്യങ്ങളൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. സ്വർണം കിട്ടാൻ വേണ്ടി മാത്രം എന്തൊക്കെയോ ചെയ്തെന്നു വരുത്തി. ഒരു കാര്യത്തിലും അവൾ വൃത്തിയും വെടിപ്പും കാട്ടിയില്ല. വൃദ്ധയ്ക്ക് അവളോട് കടുത്ത അതൃപ്തി തോന്നിയെങ്കിലും അതു പുറത്തു കാട്ടിയില്ല.

രണ്ടു മാസം തികയുന്നതിനു മുൻപേ അവൾ വൃദ്ധയെക്കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ദേ തള്ളേ, എനിക്കിപ്പോൾ വീട്ടിലേക്കു പോണം. എനിക്കു തരാനുള്ള സ്വർണം വേഗം എടുത്തുതരു.’

വൃദ്ധ ഒന്നും പറയാതെ വലിയൊരു പെട്ടിയെടുത്ത് അവൾക്കു കൊടുത്തു. അതിനു നല്ല കനം തോന്നിച്ചു. പെട്ടി നിറയെ സ്വർണനാണയങ്ങളാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ അതും ചുമന്ന് വെള്ളത്തിലൂടെ കിണറ്റിനു മുകളിലെത്തി. അവളും വീട്ടുവാതിലിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു:

‘അമ്മേ, വാതിൽ തുറക്കൂ. ഇതാ ഞാൻ സ്വർണപ്പെട്ടിയുമായി വന്നിരിക്കുന്നു!’

മകളുടെ ശബ്ദം കേട്ട് രണ്ടാനമ്മ വാതിൽ തുറന്നു. മകൾ കൊണ്ടുവന്ന പെട്ടി കണ്ട് അവർ സന്തോഷംകൊണ്ട് മതിമറന്നു. സ്വർണത്തിന്റെ പത് ചോദിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് അവർ കർഷകനെയും മകളെയും പുറത്താക്കി വാതിലടച്ചു.

‘മോളേ, വേഗം പെട്ടി തുറക്കൂ. ഞാനാ സ്വർണനാണയങ്ങൾ കണ്ണു നിറയെ കാണട്ടെ!’

രണ്ടാനമ്മ തിരക്കുകൂട്ടി.

അവൾ പെട്ടിയുടെ മൂടി തുറന്നു.

അതിലുണ്ടായിരുന്നത് സ്വർണനാണയങ്ങളല്ല, പകരം പഴുതാരയും പാമ്പും വിഷത്തവളകളും!

അവ പുറത്തിറങ്ങി വന്ന് രണ്ടാനമ്മയുടെയും മകളുടെയും ദേഹത്ത് ഇഴഞ്ഞുകയറി. ദേഹമാസകലം കടിച്ചു മുറിവേല്പിച്ച് അവ പുറത്തേക്ക് ഇഴഞ്ഞുപോയി. അവയുടെ കൊടുംവിഷമേറ്റ് ദുഷ്ടയായ രണ്ടാനമ്മയും മകളും തൽക്ഷണം മരിച്ചു!

കർഷകനും മകളും ആ വീട്ടിൽ സുഖമായി ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു.

മറ്റൊരു വിവാഹത്തെപ്പറ്റി അയാൾ പിന്നീടൊരിക്കലും ചിന്തിച്ചതേയില്ല.

(ഏതു നാട്ടിലും പ്രചാരത്തിലുള്ള നാടോടിക്കഥകളുടെ ചട്ടക്കൂടാണ് ഈ കഥയ്ക്കുള്ളത്. മലയാളത്തിൽ പ്രചാരം നേടിയ 'ഏകാദശി നോറ്റ കാക്കകളുടെ കഥ' മറ്റൊരു ഉദാഹരണം. നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള എറ്റുമുട്ടലും ആത്മീയതയോടെ നന്മയുടെ വിജയവുമാണ് ഇത്തരം കഥകളുടെ പൊതുവായ രീതി.)

സുഖം, പരമസുഖം

റുവിടെയെങ്കിലും ഇത്തിരി വെള്ളം കണ്ടാൽമതി, താനാവ് അങ്ങോട്ടു ചാടി മുങ്ങാനും നീന്താനും തുടങ്ങും. കോഴിയാണെങ്കിൽ പൊടിമണ്ണ് കാണ്ണേണ്ട താമസം, അതിൽക്കിടന്ന് ഉരുണ്ടുമറിയും. പുച്ചയ്ക്ക് മറ്റൊരു സ്വഭാവമാണ്. അടുപ്പിലെ ചാരത്തിൽ ഇളംചുടേറ്റു കിടക്കാനാണ് അതിനു കൗതുകം.

താനാവിനും കോഴിക്കും പുച്ചയ്ക്കും ഈ സ്വഭാവം കിട്ടിയതിനെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ നാടോടിക്കഥ.

ഒരിക്കൽ കാട്ടിൽ വേനൽ കടുത്തു. സൂര്യരശ്മികളുടെ കഠിനമായ ചൂടിൽ ചെടികൾ കരിഞ്ഞു. വൻമരങ്ങളുടെ ഇലകൾ വാടി. കാട്ടരുവിയും പുഴയും കുളങ്ങളും വറ്റിവരണ്ടു. കുടിക്കാൻ ഒരുത്തുള്ളി വെള്ളം പോലും കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. കാട്ടിലെ അന്തേവാസികളായ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. തൊണ്ട വരണ്ട് തങ്ങൾ ചത്തുപോകുമെന്നുതന്നെ അവർ ഭയന്നു.

അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കുഞ്ഞിത്താനാവുമുണ്ടായിരുന്നു. കടുത്ത വെയിലിൽ അവന്റെ തൊണ്ട വരണ്ട് പൊട്ടാറായിരുന്നു. വെള്ളമില്ലാത്ത ഈ

കാട്ടിൽനിന്ന് എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. കുറച്ചുദൂരെ ഒരു വെള്ളക്കെട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. യാത്ര അങ്ങോട്ടുതന്നെയെന്നുറപ്പിച്ച് അവൻ നടന്നു.

കുഞ്ഞിത്താരാവ് കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോൾ എതിരേ വരുന്നു ഒരു കുഞ്ഞിക്കോഴി! കോഴി കൊക്കിക്കൊക്കി അവന്റെയടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് ചങ്ങാതി, നീയെങ്ങോട്ടാ പോണേ?’

‘ഞാനോ? വിശന്നും ദാഹിച്ചും ചാകുംമുൻപേ ഇത്തിരി വെള്ളം കിട്ടുമോ എന്നന്വേഷിച്ചു പോവുകയാണ്,’ കുഞ്ഞിത്താരാവ് പറഞ്ഞു.

‘അതെയോ? എനിക്കും ദാഹം സഹിക്കാൻ വയ്യ. ഞാനും നിന്റോപ്പം വന്നോട്ടെ?’ കുഞ്ഞിക്കോഴി ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്നിക്കത്താ ചേതം? വന്നോളൂ. എനിക്ക് മിണ്ടിയും പറഞ്ഞും നടക്കാൻ ഒരാളാവുമല്ലോ.’

കുഞ്ഞിത്താരാവ് നടപ്പ് തുടർന്നു. കുഞ്ഞിക്കോഴിയും സന്തോഷത്തോടെ ഒപ്പം കൂടി.

രണ്ടാളും ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് കുറെ ദൂരം നടന്നു. അപ്പോഴതാ വഴിയരികിൽ ഒരു കുഞ്ഞിപ്പച്ച കരഞ്ഞുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു.

‘നീ എന്താ കുഞ്ഞിപ്പച്ചേ ഇവിടെയിങ്ങനെ ഒറ്റയ്ക്ക് നിൽക്കുന്നേ?’

കുഞ്ഞിത്താരാവിനും കുഞ്ഞിക്കോഴിക്കും അവനോടു സഹതാപം തോന്നി.

‘ഞാൻ ദാഹിച്ചുവലഞ്ഞ് നിൽക്കുകയാണ്. ഇത്തിരി വെള്ളം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞാനുടനെ ചത്തുപോകും,’ കുഞ്ഞിപ്പച്ച പറഞ്ഞു.

‘ആണോ? എങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം പോന്നോളൂ. ഞങ്ങളും വെള്ളമന്വേഷിച്ച് ഇറങ്ങിയതാണ്.’

അവർ അവനെയും കൂടെ കൂട്ടി.

അവർ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചു നടന്ന് കാട്ടിനുള്ളിലെ വെള്ളക്കെട്ടിനടുത്തെത്തി. ശരിക്കും വലിയൊരു കുളംപോലെ! നല്ല വലിപ്പവും ആഴവുമുണ്ട്.

‘ദാ, ആവശ്യത്തിന് വെള്ളം ഇവിടെയുണ്ട്. വേഗം ദാഹം തീർത്തോളൂ.’

കുഞ്ഞിത്താരാവ് കൂട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞു. ഏവരും സന്തോഷത്തോടെ വെള്ളക്കെട്ടിന്റെ വശങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിനിന്ന് തണുത്ത വെള്ളം കുടിച്ചു. മുവരുടെ തൊണ്ടയ്ക്ക് കുളിരു പകർന്ന് ആ വെള്ളം വയറ്റിലെത്തി. വെള്ളം കുടിച്ച് ഭരണിപോലെയായി അവരുടെ വയറ്!

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഞാനീ വെള്ളത്തിൽ നന്നായൊന്നു കുളിക്കാൻ പോവുന്നു. നിങ്ങൾക്കും സ്വാഗതം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കുഞ്ഞിത്താരാവ് വെള്ളത്തിലേക്കു ചാടി. പുറകെ കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞിപ്പച്ചയും.

എന്നിട്ടെന്താ?

കുഞ്ഞിത്താരാവ് വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും നീന്തിയും സന്തോഷിച്ചു. ദേഹം മുഴുവൻ നനഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രസരിപ്പ് വീണ്ടുകിട്ടി.

‘ഹോ, എന്തൊരു സുഖം!’

കുഞ്ഞിത്താരാവ് സ്വയം പറഞ്ഞു.

നീന്തലറിയാത്ത കുഞ്ഞിക്കോഴിയുടെയും കുഞ്ഞിപ്പച്ചയുടെയും കാര്യമാണ് കഷ്ടമായത്. കുഞ്ഞിക്കോഴി രണ്ടുമുന്നടി നീന്തിയതും അതിന്റെ കുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ തളർന്നു. കുഞ്ഞിപ്പച്ചയാകട്ടെ, വായിലും മൂക്കിലും ചെവിയിലുമൊക്കെ വെള്ളം കയറി ആകെ അവശനായി. ചത്തുപോകുമെന്ന അവസ്ഥവരെ എത്തിയതാണ്. എന്നാൽ, ദൈവധീനംകൊണ്ട് അവരൊരുവിധത്തിൽ കരയ്ക്കെത്തി.

‘ഹോ, ഞാനിനി വെള്ളത്തിലിറങ്ങാനേ ഇല്ല!’

കുഞ്ഞിക്കോഴി തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ വെള്ളക്കെട്ടിന്റെ അടുത്തുപോലും വരില്ല!’

കുഞ്ഞിപ്പച്ചയും അവനോടു യോജിച്ചു.

കുഞ്ഞിത്താരാവ് തകർത്തു നീന്തിക്കൊണ്ടിരിക്ക, നനഞ്ഞൊട്ടിയ ദേഹവുമായി കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞിപ്പച്ചയും അവിടം വിട്ടു. ശരീരത്തിന്റെ നനവ് മാറ്റാനുള്ള വഴികളാണ് അവർ ആലോചിച്ചത്.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ പൊടിമണ്ണ് കുന്നുകളെ കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. കുഞ്ഞിക്കോഴി അപ്പോൾത്തന്നെ ആ മണ്ണിൽക്കിടന്ന് നന്നായി ഉരുണ്ടു. അതോടെ അവന്റെ ദേഹം ഉണങ്ങി. തുവലിൽ പറ്റിയ മണ്ണ് അവൻ കൂടഞ്ഞുകുളഞ്ഞു.

മണ്ണിൽ കിടന്നുരുളുന്നതിനോട് കുഞ്ഞിപ്പച്ചയ്ക്ക് യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ ഓടിച്ച് ഒരു വീട്ടിലെ അടുക്കളയിലെത്തി. അടുപ്പിൽ കിടന്നിരുന്ന ചാരത്തിൽ കിടന്ന് അവൻ ശരീരം ചൂടാക്കി. അവാച്യമായ ഒരു സുഖം തോന്നി അവനപ്പോൾ.

അവരുടെ പിൻഗാമികളായ താരാവുകളും കോഴികളും പൂച്ചകളും ഇതൊരു ശീലമാക്കുകയും ചെയ്തു.

തേനീച്ചയും മാടപ്രാവും

ഒരു പുഴക്കരയിൽ വെള്ളത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞ് ഒരു മരം നിന്നിരുന്നു. ആ മരത്തിന്റെ കൊമ്പുകളിലൊന്നിൽ തേനീച്ചകൾ കൂടുകൂട്ടി. ഒരു നാൾ അതിലൊരു തേനീച്ച പുറംകാഴ്ചകൾ കാണാനായി കൂട്ടിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. ഒരിലയ്ക്കു മുകളിൽ വന്നിരുന്ന് തേനീച്ച പുഴയിലേക്കു നോക്കി. പുഴയിലൂടെ ചെറുമീനുകൾ ഒഴുകിനിങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവനു രസം തോന്നി. അവൻ ഇലയുടെ അറ്റത്തേക്ക് ഒന്നുകൂടി നീങ്ങിയിരുന്നു.

കഷ്ടകാലമെന്നല്ലാതെ വേറെന്തു പറയാനാണ്, തേനീച്ചയുടെ ഭാരം കൊണ്ട് ഇല താണതും തേനീച്ച കാൽവഴുതി പുഴയിലേക്കു വീണതും ഒന്നിച്ചാണ്!

പ്രാവം തേനീച്ച! അവൻ വെള്ളത്തിൽ വീണ് പിടച്ചു. താൻ മുങ്ങിച്ചത്തുതന്നെ എന്നവൻ ഉറപ്പിച്ചു.

തേനീച്ചയുടെ ഈ മരണവൈപ്രാളം മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന ഒരു മാടപ്രാവ് കണ്ടു. അതിന് തേനീച്ചയോട് സഹതാപം തോന്നി. പ്രാവ് മരത്തിൽ നിന്നും ഒരില പൊട്ടിച്ച് വെള്ളത്തിലേക്കിട്ടുകൊടുത്തു. ഭാഗ്യവശാൽ

അത് ചെന്നുവീണത് തേനീച്ചയുടെ തൊട്ടടുത്താണ്. അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ അതിൽ കയറിപ്പറ്റി. അല്പം കഴിഞ്ഞതും നല്ലൊരു കാറ്റുവീശി. ആ കാറ്റിൽ ഇല ആടിയുലഞ്ഞ് കരപറ്റി. പറക്കാൻ ശേഷിയില്ലാതിരുന്ന തേനീച്ച പതുകെ മണലിലൂടെ നടന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു.

തന്നെ രക്ഷിച്ച പ്രാവിനെ നന്ദിപൂർവ്വം നോക്കാനും തേനീച്ച മറന്നില്ല. മാടപ്രാവിന് എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യണമെന്നും അവൻ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. മാടപ്രാവ് അതേ മരക്കൊമ്പിൽ വെയിലും കാഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പുഴക്കരയിൽ ഒരു നായാട്ടുകാരൻ നിറതോക്കുമായെത്തി. തോക്ക് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. അപ്പോഴാണ് മരക്കൊമ്പിലിരിക്കുന്ന മാടപ്രാവിനെ കാണുന്നത്. പ്രാവ് തന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായി. മാടപ്രാവിന്റെ ഇറച്ചിക്ക് നല്ല രുചിയുണ്ടെന്നു മനസ്സിൽ പറഞ്ഞ് അയാൾ അതിനെ ലക്ഷ്യംവെച്ചു. പ്രാവ് വരാനുള്ള അപകടത്തെക്കുറിച്ചറിയാതെ പുറംകാഴ്ചകൾ കണ്ടിരുന്നു.

ഈ സമയം തേനീച്ച പുഴക്കരയിലൂടെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നായാട്ടുകാരൻ ലക്ഷ്യംവെക്കുന്നത് മുൻപൊരിക്കൽ തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച മാടപ്രാവിനെയാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. തനിക്ക് മാടപ്രാവിനോട് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാനുള്ള അവസരം കൈവന്നിരിക്കുന്നു. അല്പം താമസിച്ച് പങ്ങാതിപ്രാവിന്റെ ജീവൻ നഷ്ടമാകും.

തേനീച്ച അവസരത്തിനൊത്തുയർന്നു. അവൻ മുളിപ്പാട്ടും പാടി പറന്നുയർന്ന് നായാട്ടുകാരന്റെ കണ്ണിൽ ആഞ്ഞൊരു കുത്ത്! തോക്കിന്റെ കാഞ്ചി വലിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് അതുണ്ടായത്. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ആക്രമണത്തിൽ അയാളുടെ ലക്ഷ്യം തെറ്റി. വെടിയുണ്ടകൾ മറ്റൊവിടേക്കോ പോയി. ആ ശബ്ദം കേട്ട് മാടപ്രാവ് ജീവനുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. നായാട്ടുകാരൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ച് അവിടം വിട്ടു.

താനൊരിക്കൽ സഹായിച്ച തേനീച്ചയാണ് ഇപ്പോൾ തന്നെ മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ചതെന്ന് മാടപ്രാവിനു മനസ്സിലായി. പിന്നീടുള്ള കാലം അവർ ഉറ്റപങ്ങാതിമാരായി ജീവിച്ചു.

(ഇതിനു സമാനമായ കഥകൾ 'പഞ്ചതന്ത്ര'ത്തിലടക്കമുണ്ട്. തേനീച്ചയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഉറുമ്പാണ് അവിടെ.)

കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയും ചങ്ങാതിയും

കോഴികളും പൂച്ചകളും ചങ്ങാത്തം കൂടിയ സംഭവങ്ങൾ നമ്മളധികം കേട്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ, ഈ കഥയിൽ ഉറ്റ ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു അവർ. വെറും കോഴിയും പൂച്ചയുമല്ല. വീറുള്ള പൂവൻകോഴിയും ചന്ത മുളള കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയും തന്നെ.

അവർ വിജനമായ ഒരിടത്ത് ഒന്നാത്തരം വീടു പണിത് അവിടെയാണ് സുഖമായി താമസിച്ചത്. പൂവൻകോഴി നല്ലൊരു ഗായകനായിരുന്നു. കോഴിയുടെ പാട്ടുകേൾക്കാൻ കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയ്ക്ക് വലിയ ഇഷ്ടവും. പൂച്ച ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴൊക്കെ കോഴി പാടും. അതാസ്വദിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സമയം പോകുന്നതേ അറിയില്ല.

എപ്പോഴും പാട്ടുപാടി തന്നെ രസിപ്പിക്കുന്ന കോഴിക്ക് പൂച്ച ഒരിളവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മെയ്യനങ്ങി പണിയെടുക്കണ്ട. വീട്ടിൽത്തന്നെ പാടി കൊണ്ടിരുന്നാൽ മതി. അവനുള്ള ഭക്ഷണംകൂടി കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച തേടി പിടിച്ച് കൊണ്ടുവന്നുകൊള്ളും.

അവരങ്ങനെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞുവരവെ, ഒരു പ്രതിനായികയെത്തി. കുബുദ്ധിക്കാരിയായ ഒരു കുറുക്കത്തിയായിരുന്നു അത്. പൂവൻകോഴിയെ ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ കുറുക്കത്തിയുടെ മനസ്സിൽ ചില കണക്കുകൂട്ടലുകൾ ഉണ്ടായി. കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച കാണാതെ കോഴിയെ പിടികൂടി, അവന്റെ ഇറച്ചി കറുപ്പാക്കി തിന്നണമെന്ന് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനുള്ള അവസരം കാത്ത് കുറുക്കത്തി കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, അധിക സമയവും കോഴിയോടൊപ്പം പൂച്ചയുമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവളുടെ മോഹം സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, കുറുക്കത്തി അവരുടെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. വീട്ടിൽ കോഴി തനിച്ചാണെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ സന്തോഷിച്ചു. ഇതുതന്നെ നല്ല തക്കമെന്നു കരുതി അവൾ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

‘കോഴിക്കൂട്ടാ, ഇതു ഞാനാണ്. നിന്നോട് കൂട്ടുകൂടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു പാവം കുറുക്കത്തി. നീ വാതിലൊന്നു തുറന്നാൽ ഞാൻ അകത്തു വന്ന് നിന്നോടു സംസാരിക്കാം.’

അതുകേട്ട് പൂവൻകോഴി ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് കുറുക്കത്തി, എന്റെ കൂട്ടുകാരിയാവാൻ നീ കാണിക്കുന്ന താത്പര്യത്തിന് നന്ദിയുണ്ട്. പക്ഷേ, കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച പറയാതെ ഞാൻ വാതിൽ തുറന്ന് നിന്നെ അകത്തു കയറ്റില്ല. മുൻപരിചയമില്ലാത്ത ആരെയും വീട്ടിൽ കടക്കാൻ അനുവദിക്കരുതെന്ന് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടാണ് പൂച്ച ഇരതേടിപ്പോയത്.’

അത് കുറുക്കത്തിയെ നിരാശയാക്കി. മറ്റേതെങ്കിലും മാർഗത്തിലൂടെ കോഴിയെ പുറത്തിറക്കണമെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൾ മടങ്ങിപ്പോയി. കുറുക്കത്തി അടുത്തുള്ള വയലിൽനിന്ന് കുറെ ഗോതമ്പ് ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടു വന്ന് കോഴിയുടെ വീടിനു മുന്നിൽ നിരത്തിയിട്ടു. എന്നിട്ട് അടുത്തുള്ള മരത്തിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

പൂവൻകോഴി ജനാലയിലൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ മറ്റുത്ത് ഗോതമ്പുമണികൾ ചിതറിയിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. അവൻ കൊതിയടക്കാനായില്ല. അടുത്തേങ്ങും ആരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി അവൻ വാതിൽ പതുക്കെ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. അവൻ പാകമായ ഗോതമ്പുമണികൾ ആർത്തിയോടെ കൊത്തിത്തന്നാൻ തുടങ്ങി. തീറ്റയ്ക്കിടയിൽ മറ്റൊന്നും ഓർത്തില്ല പൂവൻകോഴി. ആ സമയം കുറുക്കത്തി മറവിൽനിന്ന് കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞുവന്ന് കോഴിയെ പിടികൂടി തന്റെ മാളത്തിലേക്കോടി.

‘അയ്യോ, ആരെങ്കിലും വന്ന് എന്നെ ഈ ചതിയനിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കണം!’

പുവൻകോഴി വലിയ വായിൽ നിലവിളിച്ചു. പക്ഷേ, വിജനമായ ആ സ്ഥലത്ത് അവന്റെ കരച്ചിൽ ആരു കേൾക്കാൻ?

കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച ആഹാരവുമായി തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ വീട്ടിൽ പുവൻകോഴിയെ കാണാതെ വിഷമിച്ചു. അവൾ കൂട്ടുകാരനെ അവിടെയെങ്ങും തിരഞ്ഞു. കാണാതെ വന്നപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങി നോക്കി. മുറ്റത്തെ മണ്ണിൽ കുറുകുഞ്ഞിയുടെ കാല്പാടുകൾ തെളിഞ്ഞുകണ്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. കോഴിയുടെ ഏതാനും തൂവലുകൾ കൂടി അവിടെ പൊഴിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു. തന്റെ ചങ്ങാതിക്ക് ജീവപായം സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ എന്ന ചിന്ത കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ചയുടെ കണ്ണു നിറച്ചു.

കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച ഒരൊഴിഞ്ഞ ചാക്കുമായി കുറുകുഞ്ഞിയുടെ മാളത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

ഈ സമയം കുറുകുഞ്ഞി പുവൻകോഴിയെയുംകൊണ്ട് മാളത്തിലെത്തി. അമ്മ കോഴിയുമായി വന്നതറിഞ്ഞ് കുറുകുഞ്ഞിയുടെ അഞ്ചു മക്കളും വായിൽ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് ഓടിയെത്തി.

‘ഈ കോഴിയെ എനിക്കു തിന്നണം!’

‘ഇറച്ചി മുഴുവൻ എനിക്കു വേണം!’

‘ഇതിനെ ഞാനാർക്കും തരില്ല!’

‘എനിക്കാണെങ്കിൽ വിശന്നിട്ടു വയ്!’

‘കോഴിയിറച്ചി തിന്നിട്ട് ഒരുപാടു കാലമായി!’

അവർ ഇറച്ചി തിന്നാൻ തിരക്കുകൂട്ടി. അതു കണ്ട് കുറുകുഞ്ഞിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അവൾ കണ്ണു തുറിപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ആർത്തിപ്പണ്ടാരങ്ങൾ! വഴക്കുകൂടിയാൽ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ഒരു കഷണംപോലും തരാതെ കോഴിയിറച്ചി മുഴുവനും ഞാൻ തിന്നും.’

അതോടെ കുറുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞുങ്ങൾ അടങ്ങി.

‘ഞാനൊന്നു പുറത്തുപോയി വരാം. ഞാൻ മടങ്ങിയെത്തുമ്പോഴേക്കും, നിങ്ങൾ അഞ്ചു പേരുംകൂടി വെള്ളം തിളപ്പിച്ച് കോഴിയെ അതിലിട്ട് വേവിച്ചു വെക്കണം. ഞാനെത്താതെ ഇറച്ചി ആരും തൊട്ടുപോകരുത്.’

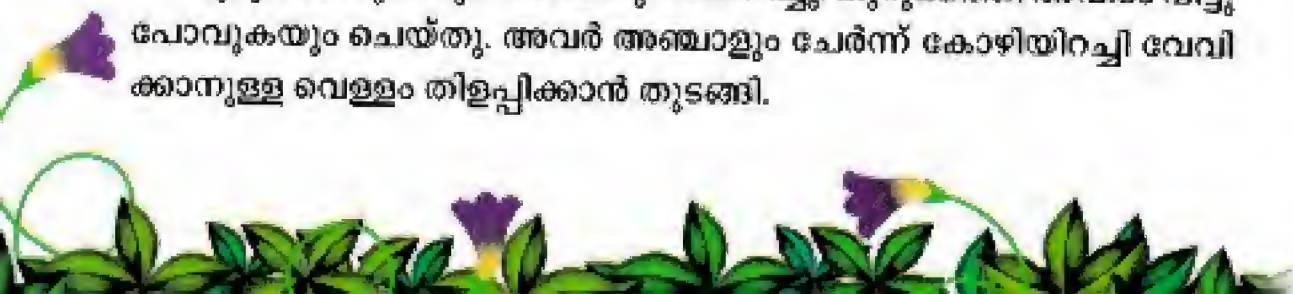
കുറുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞുങ്ങൾ അതു സമ്മതിച്ചു. കുറുകുഞ്ഞി അവിടം വിട്ടു പോവുകയും ചെയ്തു. അവർ അഞ്ചാളും ചേർന്ന് കോഴിയിറച്ചി വേവിക്കാനുള്ള വെള്ളം തിളപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇതെല്ലാം കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച പുറത്തു മറഞ്ഞിരുന്ന് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുറുകുഞ്ഞി പോയി എന്നുറപ്പായതും അവൾ മാളത്തിനു മുന്നിലിരുന്ന് കുറുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞുങ്ങളെ പുകഴ്ത്തി പാട്ടു പാടാൻ തുടങ്ങി. ആ പാട്ട് കുറുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കാതിലുമെത്തി. ആരാണ് പാടുന്നതെന്നറിയാൻ മുത്ത കുഞ്ഞ് പുറത്തുവന്നു. ഈ തക്കത്തിന് പുച്ച അവനെ അടിച്ചുവീഴ്ത്തി, ചാക്കിൽ പിടിച്ച്. അവൾ വീണ്ടും പാടാൻ തുടങ്ങി.

ജ്യേഷ്ഠൻ തിരിച്ചെത്താതിരുന്നപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ കുറുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞും പുറത്തെത്തി. പുച്ച അവനെയും അടിച്ച ചാക്കിലാക്കി. ഇങ്ങനെ അഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളും ചാക്കിലായപ്പോൾ അതിന്റെ വായ്ഭാഗം വരിഞ്ഞു കെട്ടി അടുത്തുള്ള മരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടു.

കുറുകുഞ്ഞി തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ തനിക്ക് മറ്റു ചില ജോലികൾ കൂടി ചെയ്യാനുണ്ടെന്ന് കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച കണക്കുകൂട്ടി. അവൾ മാളത്തിനകത്തേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പാത്രം തട്ടി മറിച്ചിട്ടു. പിന്നെ, തന്റെ ചങ്ങാതിക്കോഴിയെ മോചിപ്പിച്ച് പുറത്തുവന്നു. കോഴിയെ സമാധാനിപ്പിച്ച് അവൾ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. പിന്നീടുള്ള കാലം അവരവിടെ സുഖമായി ജീവിച്ചു.

കോഴിയിറച്ചി തിന്നാനുള്ള കൊതിയോടെ മടങ്ങിയെത്തിയ കുറുകുഞ്ഞി മാളത്തിൽ തന്റെ മക്കളെ കാണാതെ വിഷമിച്ചു. അവിടെയെങ്ങും തിരഞ്ഞപ്പോൾ മരത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയ ചാക്കിനുള്ളിൽനിന്ന് കുറുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. അവൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് അവരെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. കോഴിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നതിന് കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച ചെയ്ത പ്രതികാരമാണതെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. ഇനിയും അവിടെ തങ്ങിയാൽ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പുച്ച വകവരുത്തുമെന്നു ഭയന്ന് കുറുകുഞ്ഞി മക്കളെയും കൂട്ടി രായ്ക്കുരാമാനം ആ നാടു വിട്ടുപോയി.

വീല്പനച്ചരക്ക്

വളരെ മുൻപ് ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അച്ഛനും അമ്മയും പന്ത്രണ്ടു മക്കളും താമസിച്ചിരുന്നു. തികച്ചും ദരിദ്രകുടുംബമായിരുന്നു അത്. വഴിയോരത്ത് താത്കാലികമായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കുടിലിലായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം. എങ്ങനെയെങ്കിലും അന്നത്തെ കഴിക്കണമെന്നല്ലാതെ വലിയ ആഗ്രഹങ്ങളൊന്നും കുടുംബനാഥനോ മറ്റുള്ളവർക്കോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സംഗീതമായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം. സദാസമയവും അച്ഛനോ അമ്മയോ മക്കളോ മധുരമായി ഗാനമാലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. മറ്റുള്ളവർ പൂല്ലാങ്കുഴലോ തോൽച്ചെണ്ടയോ കൊണ്ട് ഗാനത്തിന് അകമ്പടി സേവിക്കും. ഗാനമാധുരിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കെ അവർ വിശപ്പും ദാഹവും ഉറക്കവുമൊക്കെ മറക്കും. പലപ്പോഴും ഈ ഗാനോപാസന പാതിരാത്രിവരെയോ പുലർച്ചെവരെയോ ഒക്കെ നീളും. അയൽക്കാരായ നാട്ടുകാരും അവരുടെ ഗാനം ആവോളം ആസ്വദിച്ചു. അവർ തങ്ങൾക്കാവുന്ന സഹായങ്ങൾ ആ ഗായകകുടുംബത്തിനു ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും പതിവാണു്.

ആ സൗഭാഗ്യം അധികനാൾ നീണ്ടില്ല. ഒരു ദിവസം അമ്മ അസുഖം ബാധിച്ച് കിടപ്പിലായി. അച്ഛനും മക്കൾക്കും അത് കടുത്ത ദുഃഖം സമ്മാനിച്ചു. അവർ ഊണും ഉറക്കവും മറന്ന് അമ്മയെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. എന്നാൽ, മരുന്നും ഭക്ഷണവും കഴിക്കാൻ ആ സ്ത്രീ വിസമ്മതിച്ചു. അവർ ഭർത്താവിനോടും മക്കളോടും ആവശ്യപ്പെട്ടത് ഒരേയൊരു കാര്യം മാത്രം.

‘എന്റെ ആയുസ്സടുത്തുവെന്ന് ഉറപ്പാണ്. ഒരു ചികിത്സയ്ക്കും മരുന്നിനും എന്നെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാനാവില്ല. എന്റെ കണ്ണടയുംവരെ നിങ്ങളുടെ പാട്ട് കേട്ടുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. അതു മാത്രം മതി എനിക്ക്!’

അവർ അതനുസരിച്ചു. അച്ഛനും മക്കളും ചേർന്ന് രാപകൽഭേദമന്യേ ഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത് ദിവസങ്ങളോളം തുടർന്നു. അതിനിടയിൽ അവർക്ക് അസുഖം കൂടുതലായി. എങ്കിലും എല്ലാവിധ വേദനകളും സംഗീതമാധുരിയിൽ അവർ അലിയിച്ചുകളഞ്ഞു. അധികം വൈകുംമുൻപേ അവർ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു!

ഭാര്യാവിധോഗം കൂടുംബനാഥനെയും മാതൃവിധോഗം പന്ത്രണ്ടു മക്കളെയും പിടിച്ചുലച്ചു. തീരാദുഃഖത്തിലാണ്ട അവർ ശവസംസ്കാരത്തിനുശേഷം പുറത്തേവിടെയും പോകാതെ ഗാനാലാപം തുടർന്നു. ആഘാദകരമായ ഗാനങ്ങൾക്കുപകരം അത്യന്തം ദുഃഖാകുലമായ ഗാനങ്ങൾ മാത്രമാണ് പിന്നീടവർ ആലപിച്ചത്. പകൽവേളകളിലും സായംസന്ധ്യയിലും ശാന്തമായ പാതിരാവിലും പുലർവേളയിലുമെല്ലാം ആ ദുഃഖഗാനങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിലെങ്ങും അലയടിച്ചു. അയൽക്കാർ അവ ആസ്വദിച്ചു കണ്ണീർ വാർത്തു.

ആ ദരിദ്രഗായകരുടെ ഗാനങ്ങൾ ഏവർക്കും ആസ്വാദ്യകരമായി തോന്നിയപ്പോൾ ഒരാൾക്കുമാത്രം അവ അസഹ്യമായി. അവരുടെ കുടിലിനടുത്ത് ബഹുനിലക്കെട്ടിടത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു ധനികന്! അരസികനായ അയാൾക്ക് അവരുടെ ഗാനം കർണകറോരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. അവരുടെ ഗാനാലാപനം ഏതുവിധേനയും അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ പണസഞ്ചിയിൽ കുറെ സ്വർണനാണയങ്ങൾ വാതിയിട്ട് അയാൾ അതുമായി ഗായകരുടെ കുടിലിലെത്തി. തങ്ങളുടെ അതിഥിയായെത്തിയ ധനികനെ അവർ ആദരവോടെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

‘പ്രഭോ, അങ്ങേക്ക് ഈ ദരിദ്രദമ്പതിയിലേക്കു വരാൻ തോന്നിയതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷമുണ്ട്. അങ്ങയെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങളൊരു ഗാനം ആലപിക്കട്ടെ?’

കുടുംബനാഥൻ ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടി പറയാതെ ധനികൻ മറു ചോദ്യമെറിഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളും പന്ത്രണ്ടു മക്കളും ഈ കുടിലിൽ കഴിയുന്നത് വളരെ ബുദ്ധി മുട്ടിയാണല്ലോ?’

‘ശീലമായാൽ എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അങ്ങനെയല്ലാതാവും പ്രഭോ,’ കുടുംബനാഥൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ ഗാനം ഞാനെല്ലാ ദിവസവും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അത്രേത മധുരതരമായാലും എന്നെ വല്ലാതെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എത്രയോ രാത്രികളിൽ അതെന്റെ ഉറക്കം കെടുത്തുന്നുണ്ട്,’ ധനികൻ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, മറ്റുള്ള അയൽക്കാർ അത് ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ,’ മക്കൾ പറഞ്ഞു.

‘അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. എന്നെ സംബന്ധിച്ച് നിങ്ങളൊരു ശല്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളിവിടുന്ന് പോവുകയോ, മേലിൽ ഉറക്കെപാടാതിരിക്കുകയോ വേണം. ഇതൊന്നും വെറുതെ ചെയ്യൂ. ഈ പണസഞ്ചിയിലെ മുഴുവൻ സ്വർണനാണയങ്ങളും നിങ്ങൾക്കെടുക്കാം.’

പണസഞ്ചി അവർക്കു മുന്നിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ധനികൻ അവിടം വിട്ടു. തോരാത്ത കണ്ണുകളോടെ, ഇടറുന്ന നെഞ്ചോടെ കുടുംബനാഥൻ ആ പണം കൈയിലെടുത്തു. പിന്നെ, ദുഃഖം സഹിക്കവയ്യാതെ അയാളും മക്കളും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ആ രാത്രി അവരുടെ കുടിലിൽ ശ്മശാനമുകുത തളംകെട്ടി. ഒരു വാക്കോ ഒരു വരിയോപോലും അവിടെനിന്നും ഉയർന്നുകേട്ടില്ല. ആകെ കേട്ടത് ഏങ്ങലടികൾ മാത്രം. തൊണ്ട തുറന്നൊന്നു പാടിയില്ലെങ്കിൽ തങ്ങൾ ഹൃദയം പൊട്ടി മരിച്ചുപോകുമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. പാടാനായി പല തവണ തൊണ്ട തുറന്നെങ്കിലും ധനികനിൽനിന്നും വാങ്ങിയ പണം അവരെ അതിൽനിന്ന് വിലക്കി. നെഞ്ചുരുകി, നിമിഷങ്ങളെണ്ണി അവർ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ കുടുംബനാഥൻ പണസഞ്ചിയുമായി ധനികന്റെ വീട്ടിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നു. ആമുഖമായി ഒന്നും പറയാതെ അയാളാ സഞ്ചി ധനികന്റെ മുന്നിലേക്കിട്ട് ആ കാല്ക്കൽ വീണു പറഞ്ഞു:

‘എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ പ്രഭോ. ഗാനമാണ് ഞങ്ങളുടെ ജീവൻ. സംഗീതമാണ് ജീവവായു. അതൊരിക്കലും ഒരു വിലപനച്ചരക്കല്ല. അതവസാനിപ്പിച്ചാൽപ്പിന്നെ ഞങ്ങളില്ല!’

ധനികൻ അമ്പരന്നുനില്ക്കെ, കുടുംബനാഥൻ എഴുന്നേറ്റ്, കണ്ണു

തുടച്ച്, ദുഃഖാകുലമായ ഏതാനും വരികൾ പാടിക്കൊണ്ട് തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

അന്നുമുതൽ ഗായകരുടെ കുടിൽ വീണ്ടും സംഗീതസാന്ദ്രമായി. ക്രമേണ ധനികനും അവ മനസ്സിലാക്കാനും ആസ്വദിക്കാനും തുടങ്ങി.

ശരിക്കുമൊരു പുനർജന്മമാണ് കുടുംബനാഥനും മക്കൾക്കും കൈവന്നത്!

വസിലീസയും പൊന്നുപാവക്കുട്ടിയും

വളരെപ്പണ്ട് ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും കുടിൽ കെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് അവർക്കൊരു കുഞ്ഞു പിറന്നത്. ആറ്റുന്നോറ്റുണ്ടായ ആ പെൺകുഞ്ഞിന് അവർ 'വസിലീസ' എന്നു പേരിട്ടു. അവരവളെ തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ വളർത്തി. അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റി. അവളും മാതാപിതാക്കളെ വീട്ടുജോലികളിൽ സഹായിച്ചു. അങ്ങനെ അവരുടെ ജീവിതം സന്തോഷത്തോടെ മുന്നേറി.

എന്നാൽ ആ സന്തോഷം അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഒരു നാൾ വൃദ്ധ രോഗബാധിതയായി. വൃദ്ധൻ ചില പച്ചമരുന്നുകളെല്ലാം അവർക്കു കൊടുത്തെങ്കിലും അതൊന്നും ഫലം കണ്ടില്ല. ദിനപ്രതി അവരുടെ രോഗം കൂടിക്കൂടി വന്നു. തന്റെ ആയുസ്സുകൊണ്ടായി എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ വൃദ്ധ വസിലീസയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു പറഞ്ഞു:

'പൊന്നുമോളേ, എനിക്കിനി അധികനാൾ ജീവിച്ചിരിക്കാനാവില്ല.

ഞാൻ മരിച്ചാലും നീയും വയസ്സുചെന്ന പിതാവും തനിച്ചാവും. ഒരു മയ്യുടെ സ്നേഹം നിനക്ക് കിട്ടാതെ വരുത്. അതുകൊണ്ട് നിന്നോട് സ്നേഹമുള്ള മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ അച്ഛനെ നിർബന്ധിക്കണം.'

അവളുടെ അടുത്തുനിന്ന വൃദ്ധൻ അതു കേട്ട് കണ്ണു തുടച്ചു. വൃദ്ധ തുടർന്നു:

'മോളേ, ഏതെങ്കിലും സാഹചര്യത്തിൽ നീ തനിച്ചായാൽ നിന്റെ തൂണയ്ക്കായി ഞാനൊരു പൊന്നുപാവക്കുട്ടിയെ തരാം. ഇതൊരു സാധാരണ പാവക്കുട്ടിയല്ല. ഏത് അപകടാവസ്ഥയിൽനിന്നും ഇതിന് നിന്നെ രക്ഷിക്കാനാവും. ഈ പാവക്കുട്ടിയെ കൈവിടാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ഇതിന് ഏതെങ്കിലും ആഹാരം കൊടുത്ത് കാര്യം പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി.'

അതു പറഞ്ഞുതീർന്നതും വൃദ്ധ എന്നെന്നേക്കുമായി കണ്ണടച്ചു. അവൾക്കും വൃദ്ധനും അത് താങ്ങാനായില്ല. അവർ ആ മൃതദേഹത്തിൽ തല ചായ്ച് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. വൃദ്ധ കൊടുത്ത പാവക്കുട്ടി അവൾ കൈയിൽ വെച്ചിരുന്നു. വൃദ്ധയുടെ മരണം സൂഷ്മിച്ച ദുഃഖം കുറയാൻ ഒരു പാടു നാൾ വേണ്ടിവന്നു. അമ്മ പറഞ്ഞതുപ്രകാരം മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ വസിലീസ അച്ഛനെ നിർബന്ധിച്ചു. വൃദ്ധയുടെ സ്മരണയ്ക്ക് മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ കാണാൻ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ, അവളുടെ നിർബന്ധം സഹിക്കവയ്യാതായപ്പോൾ അദ്ദേഹം രണ്ടാംവിവാഹത്തിന് സമ്മതിച്ചു. അയൽഗ്രാമത്തിലെ ഒരു സ്ത്രീയെയാണ് ഭാര്യയായി കണ്ടെത്തിയത്. അവൾക്ക് ആദ്യവിവാഹത്തിൽ രണ്ടു പെൺകുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. വസിലീസയെ പൊന്നുപോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാമെന്ന ഉറപ്പിലാണ് വൃദ്ധൻ അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സമ്മതിച്ചത്.

എന്നാൽ, ആ വിവാഹത്തോടെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചതിനു നേർവിപരീതമായിരുന്നു രണ്ടാനമ്മയുടെ പെരുമാറ്റം. വസിലീസയോട് അവളോ പെൺമക്കളോ യാതൊരു താത്പര്യവും കാട്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ അവളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടാനമ്മ തന്റെ മക്കളെ കട്ടിലിൽ കിടക്ക വിരിച്ചു കിടത്തിയപ്പോൾ വസിലീസയ്ക്ക് കിടക്കാൻ തറയിൽ കീറപ്പായാണ് വിരിച്ചു കൊടുത്തത്. അവർക്ക് വെണ്ണയും റൊട്ടിയും കൊടുത്തപ്പോൾ വസിലീസയ്ക്ക് പുത്ത ഉണക്കറൊട്ടി മാത്രം കൊടുത്തു. സ്വന്തം മക്കളെ പുനാരിച്ച്

വഷളാക്കിയപ്പോൾ വസിലീസയെ നാഴികയ്ക്ക് നാല്പതുവട്ടം ശകാരിച്ചു. അവർക്ക് പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ കൊടുത്തപ്പോൾ വസിലീസയ്ക്ക് കിട്ടിയത് കീറിത്തുണിയ പഴഞ്ചൻ വസ്ത്രങ്ങൾ!

തന്റെ രണ്ടാം ഭാര്യയുടെ മനുഷ്യപ്പറ്റില്ലാത്ത ഈ പെരുമാറ്റം വൃദ്ധനെ വിഷമിപ്പിച്ചു. പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം ഭാര്യയെ തിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതൊന്നും ചെവിക്കൊള്ളാതെ അവൾ അദ്ദേഹത്തോട് കയർക്കുകയാണുണ്ടായത്. രണ്ടാംവിവാഹം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല എന്നു തോന്നി വൃദ്ധന്. പക്ഷേ, ഇനി അതേക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം?

അല്പാഹാരവും ജീർണ്ണവസ്ത്രവും നല്കിയിട്ടും വസിലീസ തന്റെ മകളെക്കാൾ സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നതിൽ രണ്ടാനമ്മയ്ക്ക് കടുത്ത അസുയ തോന്നി. വീട്ടിലെ പണിയെല്ലാം അവളെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ച് ആ സൗന്ദര്യം കെടുത്തിക്കളയാം എന്നാണ് അവൾ ചിന്തിച്ചത്.

‘വസിലീസാ, വേഗം മുറിയും മുറ്റവും തുത്തുവൃത്തിയാക്ക.’

‘വേഗം തൊട്ടികളിൽ വെള്ളം നിറച്ചുവെക്ക്.’

‘മാവു കുഴച്ച് അപ്പം ചുട്ടുവെക്ക്.’

‘എച്ചിൽപ്പാത്രങ്ങൾ മുഴുവനും വേഗം കഴുകിക്കമിഴ്ത്ത്.’

‘എന്റെയും മക്കളുടെയും മുഷിഞ്ഞ തുണികൾ കഴുകി വിരിക്ക.’

‘വിറകു കീറി അടുക്കളയിൽ അടുക്കിവെക്ക്.’

-ഇങ്ങനെ നീളും രണ്ടാനമ്മയുടെ കല്പനകൾ. അവളാകട്ടെ, ഒരു മടിയും പറയാതെ എല്ലാം വേഗം ചെയ്തുതീർത്തു. എല്ലാം അവൾതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണെന്നാണ് രണ്ടാനമ്മ കരുതിയത്. എന്നാൽ, അവൾ കീശയിൽനിന്നും പാവക്കുട്ടിയെ എടുത്ത് അതിനല്പം ഭക്ഷണം കൊടുത്ത് ചെയ്യിക്കുന്നതാണ് ഇതെന്ന് ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

നിലം ഉഴുവാനും കള പരിക്കാനും വിത്തു വിതയ്ക്കാനും കറ്റ കൊയ്യാനും കറ്റ മെതിക്കാനും ചെടി നനയ്ക്കാനുമൊക്കെ അവൾ വസിലീസയെ നിയോഗിച്ചു. അതും അവൾ ഭംഗിയായി ചെയ്തു. വെയിലും മഴയും മഞ്ഞുമൊക്കെക്കൊണ്ട് രാപ്പകൽ ജോലി ചെയ്തിട്ടും വസിലീസയുടെ സൗന്ദര്യം കൂടുകയല്ലാതെ കുറഞ്ഞില്ലെന്ന് രണ്ടാനമ്മയെ അതിശയിപ്പിച്ചു. പൊന്നുപാവക്കുട്ടി ദിവസവും അവൾക്ക് സൗന്ദര്യം കൂടാനുള്ള പച്ചമരുന്നുകൾ നല്കുന്നുണ്ടെന്ന രഹസ്യം ആരുമറിഞ്ഞതുമില്ല.

വസിലീസ ജീവിച്ചിരിക്കെ തന്റെ പെൺമക്കളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ യോഗ്യരായ ആരും വരില്ലെന്ന് രണ്ടാനമ്മ ഭയന്നു. അവളുടെ സൗന്ദര്യം ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളൊന്നും വിജയിക്കുന്നുമില്ല. അവളെ കൊല്ലുക

മാത്രമേ പോംവഴിയുള്ളൂ എന്ന് രണ്ടാനമ്മ കണക്കുകൂട്ടി. പക്ഷേ, വൃദ്ധൻ വീട്ടിലുള്ളപ്പോൾ അതു നടക്കില്ല. അതിനൊരു അവസരം കാത്തിരുന്നു, അവൾ.

വൈകാതെ അവർക്കിടയിൽ അവസരം ലഭിച്ചു. വൃദ്ധന് അടിയന്തരമായി ദുരയാത്ര പോകേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടാനമ്മയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞേ മടങ്ങിവരു. അതുവരെ എന്റെ മകൾ വസിലീസയെ നന്നായി നോക്കിക്കൊള്ളണം.’

‘അതു പിന്നെ എന്തോട് പ്രത്യേകം പറയണോ?’

രണ്ടാനമ്മ പാലും തേനുമൊലിപ്പിച്ചു. അതേസമയം, ഈ തക്കത്തിന് വസിലീസയുടെ കഥ കഴിക്കണമെന്ന് മനസ്സിലുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ രാത്രി വീട്ടിൽ വസിലീസയും രണ്ടാനമ്മയും മക്കളും മാത്രമായി. പുറത്ത് കനത്ത മഴ തകർക്കുന്നു. രണ്ടാനമ്മ വസിലീസയ്ക്കും തന്റെ മക്കൾക്കും ഓരോ ജോലികൾ നല്കി.

നൂൽനൂൽക്കൽ വസിലീസയ്ക്ക്.

കൈലേസ് തുന്നൽ മുത്തവൾക്ക്.

കൈയുറ തുന്നൽ രണ്ടാമത്തെ മകൾക്ക്.

അവർ ജോലിയിൽ മുഴുകി. വീടിനകത്തെ അടുപ്പിൽ വിറക് എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ ചെറിയ വെളിച്ചത്തിലാണ് അവർ ജോലി തുടർന്നത്.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അടുപ്പിലെ അവസാനത്തെ വിറകും കത്തിയ മർന്നു. ഒരു കഷണം വിറകുപോലും വീട്ടിൽ ബാക്കിയില്ല. യഥാർഥത്തിൽ അത് രണ്ടാനമ്മയുടെ വക്രബുദ്ധിയായിരുന്നു. വിറകിനായി ആ രാത്രി വസിലീസയെ പറഞ്ഞയച്ച് വകവരുത്താനായിരുന്നു അവളുടെ പദ്ധതി. അവൾ മക്കളോടായി പറഞ്ഞു:

‘വിറകെല്ലാം തീർന്നല്ലോ. കുതിരുട്ടിൽ നമുക്കീ രാത്രി കഴിയാനാവില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ജോലി മുഴുമിപ്പിക്കാനും വെളിച്ചം വേണം. നിങ്ങളിലൊരാൾ ബാബായോഗയുടെ വീട്ടിൽ പോയി വിളക്കു വാങ്ങി വരണം. ആരാണ് പോവുകയെന്ന് തീരുമാനിക്കുക.’

ദുഷ്ടയായ ദുർമന്ത്രവാദിനിയാണ് ബാബായോഗ. അവളുടെയടുത്ത് പോവുകയെന്നുവെച്ചാൽ മരണം ചോദിച്ചുവാങ്ങുക എന്നാണർത്ഥം.

‘അമ്മേ, ഞാൻ വിളക്കു വാങ്ങാൻ പോകുന്നില്ല. കൈലേസു തുന്നാൻ സൂചിയുടെ തിളക്കം ധാരാളമാണ്,’

മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും സൂചിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കൈയൂറ തുന്നിക്കൊളാം,’ രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, വസിലീസാ, നൂൽ നൂൽക്കാൻ ഈ വെളിച്ചം പോരാ. മാത്രമല്ല എന്റെ മക്കളെക്കാൾ ധൈര്യവതിയും നീയാണല്ലോ. നീതന്നെ പോയി ബാബായാഗയെക്കണ്ട് വിളക്കു വാങ്ങി വരണം.’

അവൾക്ക് എന്തെങ്കിലും പറയാനാവും മുൻപ് രണ്ടാനമ്മ വസിലീസയെ തള്ളിപ്പുറത്താക്കി വാതിൽ കൊട്ടിയടച്ചു.

‘അങ്ങനെ ആ ശല്യം തീർന്നു.’

രണ്ടാനമ്മ മക്കളെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

പാവാം വസിലീസ! കുറ്റാക്കുരിട്ടും കനത്ത മഴയും. അവളാകെ പേടിച്ച് വിറച്ചു. മഴയിലും ഇരുട്ടിലും ബാബായാഗയുടെ വീട്ടിൽ പോകുന്ന തോർത്ത് അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവളുടെ കണ്ണനിർ കുപ്പായക്കീശയിലുണ്ടായിരുന്ന പൊന്നുപാവക്കുട്ടിയുടെ മുഖത്തു വീണു.

‘വസിലീസാ, നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ സങ്കടപ്പെടുന്നത്?’

പാവക്കുട്ടി ചോദിച്ചു.

‘പൊന്നു പാവക്കുട്ടി, ഞാനെങ്ങനെയാണ് ഈ രാത്രിയിൽ ദുഷ്ടനായ ബാബായാഗയുടെ അടുത്തു പോവുക? അവളെന്ന ജീവനോടെ പിടിച്ചുതിന്നില്ലേ?’

അവൾ വിതുമ്പി.

‘പേടിക്കണ്ട. ഞാൻ കൂടെയില്ലേ? നിനക്കൊന്നും സംഭവിക്കാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം,’ പാവക്കുട്ടി അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

അവൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് പെരുമഴയിലേക്കിറങ്ങി. കുരിശുട്ടിലൂടെ നനഞ്ഞാലിച്ച് അവൾ നടന്നു. പെട്ടെന്ന് വെള്ളക്കുപ്പായവും വെള്ളത്തൊപ്പിയുമണിഞ്ഞ് ഒരാൾ വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് അതിലേ കടന്നുപോയി.

നേരം വെളുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു അപ്പോൾ.

മുന്നോട്ടുള്ള വഴി കാണാനായതിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ അവൾ നടന്നു.

ബാബായാഗയുടെ വീട്ടിലേക്ക് ഇനിയും എത്ര ദൂരം പോകണം?

അവൾക്ക് ഒരു നിശ്ചയവുമില്ലായിരുന്നു.

അപ്പോൾ ചുവപ്പു കുപ്പായവും ചുവന്ന തൊപ്പിയുമിട്ട് മറ്റൊരാൾ ചെങ്കുതിരപ്പുറത്ത് അതിലേ വന്നു. അത് സൂര്യോദയത്തിന്റെ സൂചനയായിരുന്നു. സൂര്യകിരണങ്ങളേറ്റ് അന്തരീക്ഷത്തിലെ തണുപ്പു കറഞ്ഞു. മഴ തീർത്തും നിലച്ചു.

‘വസിലീസാ, ആ കാണുന്നതാണ് ബാബായാഗയുടെ വീട്. ജാഗ്രതയോടെ മുന്നോട്ടു പോവുക.’

പെട്ടെന്ന് കറുത്ത കുപ്പായവും കറുത്ത തൊപ്പിയും ധരിച്ച് ഒരാൾ കരിങ്കുതിരപ്പുറത്ത് കടന്നുപോയി. അതോടെ നേരം വീണ്ടും ഇരുട്ടി.

വസിലീസ തലയുയർത്തിനോക്കി.

അവൾ ഞെട്ടിത്തരിച്ചു നിന്നുപോയി.

ബാബായാഗയുടെ വീടാണ് മുന്നിൽ. വീടിനു മുന്നിൽ മനുഷ്യരുടെ നട്ടെല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വേലിയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ അറ്റത്ത് കൂത്തിവെച്ച തലയോട്ടികളുടെ കണ്ണുകൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങി.

അവൾ മറ്റു ചിലതുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു.

വീടിന്റെ വാതിലും പൂട്ടുമെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യാസ്ഥികൾ കൊണ്ടുതന്നെ. മനുഷ്യരുടെ പല്ലും കൈകാലുകളിലെ എല്ലുകളും നിരത്തി ജനലുകളും നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈശ്വരാ, ഇതെന്തൊരു ഭയങ്കരവീട്! വീട് ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇവിടെ താമസിക്കുന്ന ബാബായാഗ എത്ര ഭയങ്കരിയായിരിക്കും?

അവൾ പേടിച്ചു കരഞ്ഞു.

‘വസിലീസാ, കരഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. വരാനുള്ളതിനെ ധൈര്യപൂർവ്വം നേരിടുകയാണു വേണ്ടത്. നിന്റെ കാര്യം നോക്കാൻ ഞാനിവിടെയില്ലേ?’

പാവക്കുട്ടി അവൾക്ക് ധൈര്യം പകർന്നു.

പെട്ടെന്ന്, ഭീകരമായ ഒരലർച്ച അവിടെ മുഴങ്ങി. അടുത്ത നിമിഷം അവിടെയെങ്ങും കുലുങ്ങി. അവൾ ഞെട്ടിത്തരിഞ്ഞുനോക്കി. ആനയുടെ വലിപ്പമുള്ള ബാബായാഗ കൈയിൽ ഉലക്കയും ചുലുമായി ആകാശത്തുനിന്നും പറന്നിറങ്ങിയതാണ്.

ഹൗ! എന്തൊരു രൂപം!

അവളൊന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ.

വട്ടമുഖം, തീക്കണ്ണുകൾ, കുർത്ത നഖങ്ങൾ, ചുളിഞ്ഞ തൊലി, നീണ്ട മുക്ക്, കോന്തൻപല്ലുകൾ...

‘ശ്... മനുഷ്യഗന്ധം! ആരാണ് എന്റെ മുന്നിലുള്ളത്?’

ബാബായാഗ മണ്ണിടിച്ചു. അതു കണ്ട് അവൾ അടുത്തേക്കു ചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘നമസ്കാരം മുത്തശ്ശീ, ഞാൻ വസിലീസയാണ്. മുത്തശ്ശിയെക്കണ്ട് വിളക്കു വാങ്ങാൻ രണ്ടാനമ്മ അയച്ചതാണെന്നെ.’

‘ഓഹോ, അങ്ങനെയാണോ? അല്ലെങ്കിലും അവൾ മിടിക്കുകയാണ്.

ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചില കിളിത്തൂക്കുകയുണ്ടായി. എന്തുകൊണ്ടാണത്രെ? ആദ്യം, നീ എന്തെങ്കിലും കൂടെ വാ.

ബാബായാഗ വികൃതമായി ചിരിച്ച് അവളെയും കൂട്ടി പടിവാതിലിനടുത്തെത്തി. കനത്ത എല്ലുകൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വാതിലിനു മുന്നിൽ വന്ന് ബാബായാഗ ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘താഴേ, വേഗം തുറക്കൂ. എന്തെന്നും വസിലിസയെയും മാത്രം അകത്തു കടത്തൂ!’

അടുത്ത മാത്രയിൽ താഴും വാതിലും താനേ തുറന്നു. അവർ വീടിനടുത്തേക്കു നടന്നതും വലിയ ശബ്ദത്തിൽ വാതിലടഞ്ഞു.

‘പെണ്ണേ നീ ഇതു കണ്ടില്ലേ? ഞാൻ പറയാതെ ഈ താഴും വാതിലും തുറക്കില്ല.’

ബാബായാഗ അവളെയും കൂട്ടി മുന്നോട്ടു നടന്നു. പെട്ടെന്ന് മുറ്റത്തു നിന്ന വൻമരം ചില്ലുകൾ താഴ്ത്തി അവളെ തടഞ്ഞു. ബാബായാഗ കൈയ്യർത്തി മരത്തെ പേടിപ്പിച്ചു:

‘വേണ്ട, അവളെ വെറുതെ വിട്ടേക്കൂ!’

മരച്ചില്ലകൾ സ്വയം ഉയർന്നു. അത് ചൂണ്ടി ബാബായാഗ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു:

‘സൂക്ഷിച്ചോ, ഞാനില്ലാതെ നീ തനിച്ചു വന്നാൽ ഈ മരം നിന്നെ അടിച്ചുകൊല്ലും!’

പിന്നെ തടിച്ചുകൊഴുത്ത പട്ടിയാണ് അവളെ കടിക്കാനായി കുരച്ചെത്തിയത്. പട്ടിക്കു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി ബാബായാഗ അലറി:

‘ഇവൾ എന്റെ കൂടെ വന്നതാണ്. ഇവളെ തൊട്ടാൽ ഞാൻ നിന്നെ ശരിപ്പെടുത്തും!’

അതു കേട്ടതും പട്ടി കുര നിർത്തി, വാലാട്ടി മടങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോഴും ബാബായാഗ അവൾക്ക് മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

‘ഇതു കണ്ടോ? ഞാനറിയാതെ നീയിതിലേ വന്നാൽ ഈ പട്ടി കടിച്ചു കീറും!’

അവർ വാതിലിനടുത്തെത്തിയതും മീശ വിറപ്പിച്ച് മുരണ്ടുകൊണ്ട് കണ്ടൻപൂച്ച ഓടിയെത്തി. ബാബായാഗ അവനോടു പറഞ്ഞു:

‘മര്യാദയ്ക്ക് തിരിച്ചു പോയ്ക്കോ. അവളെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ നിന്റെ മീശ ഞാൻ പിഴുതെടുക്കും!’

കണ്ടൻപൂച്ചയും ഭയന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു.

‘ഇതാണ് അവന്റെ ശൗര്യം. നിന്നെ തനിച്ചു കിട്ടിയാൽ ദേഹമാസകലം മാന്തിപ്പറിക്കും!’

ബാബായാഗ അവളെയും കൂട്ടി അകത്തു കടന്നു. അവൾ നിലത്ത് പായ വിരിച്ച് മലർന്നുകിടന്ന് വിളിച്ചു:

‘എടി... കറുമ്പിപ്പെണ്ണേ...’

കണ്ടൻമണിപോലെ കറുത്ത്, എല്ലുന്തിയ കറുമ്പിപ്പെണ്ണ് ഓടിവന്നു.

‘എന്താ യജമാനത്തി?’

അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ വന്നത് കണ്ടില്ലേ? എനിക്ക് വിശക്കുന്നു. കുറച്ചെന്തെങ്കിലും തിന്നാൻ കൊണ്ടുവരൂ.’

ബാബായാഗ വയറു തടവി.

കറുമ്പിപ്പെണ്ണ് അപ്പോൾത്തന്നെ അവൾക്കുള്ള ലഘുഭക്ഷണമൊരുക്കി. കൈ പാത്രങ്ങളിലാക്കി നിരത്തിവെച്ചു.

ലഘുഭക്ഷണം എന്തൊക്കെയെന്നോ?

തിന്നാൻ ഇരുപതു കോഴിയെ നിർത്തിപ്പൊരിച്ചത്, നാല്പതു കാളയെ കിടത്തി വേവിച്ചത്, ഒരു പന്നിയെ കനലിൽ ചൂട്ടെടുത്തത്.

കുടിക്കാനോ, രണ്ടു കുടം പാലും നാലു കുടം പഴച്ചാരും നൂറു കുടം പതയുന്ന മദ്യവും!

എങ്ങനെയുണ്ട്?

നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ബാബായാഗ അതെല്ലാം വയറ്റിലാക്കി. എനിട്ട് ചൂണ്ടു തുടച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും, വിശപ്പിന്റെ നാലിലൊന്ന് മാറി!’

ഈ പെരുന്തിറ്റ കണ്ട് വാ പൊളിച്ചു നിന്നു, വസിലിസ. ഒടുവിൽ, ഒരു ചെറിയ അപ്പം മാത്രം അവൾ വസിലിസയ്ക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അവളത് തിന്നാതെ കീശയിലിട്ടു.

‘വസിലിസാ, നിനക്കു ഞാനൊരു പണി തരുന്നു. നെടിയതും കുറിയതുമായ അരികളാണ് ഈ ചാക്കിലുള്ളത്. ഞാനുറങ്ങിയുണരും മുൻപേ നീയിത് തരംതിരിച്ച് കെട്ടിവെക്കണം. നിനക്കതിനു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ തിന്നും!’

ബാബായാഗ വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ കിടന്നുറക്കുമായി.

അവൾക്കൊക്കെ സങ്കടമായി. ഒരു ചാക്കിലെ അരി മുഴുവനും ഇത്ര കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് വേർതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? മനുഷ്യസാധ്യമായ കാര്യങ്ങളാണോ ഇത്?

പെട്ടെന്നവൾക്ക് പാവക്കുട്ടിയുടെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നു. അവൾ കീശയിൽനിന്നും പാവക്കുട്ടിയെ പുറത്തെടുത്ത് ഇത്തിരി അപ്പം കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ പൊന്നുപാവക്കുട്ടി, വല്ലാത്തൊരു ദുരിതത്തിലാണ് ഞാൻ വന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ അരി മുഴുവനും ബാബായാഗ ഉണരുംമുമ്പ് തരംതിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ആ ദുഷ്ട ഏന്നെത്തിന്നും.’

‘വസിലീസാ, നീ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. ഇക്കാര്യം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം.’

പാവക്കുട്ടി സകലമാന പക്ഷികളെയും വിളിച്ചുവരുത്തി. കാക്കകളും കൂരുവികളും പ്രാവുകളും പരുന്തുകളുമെല്ലാം അവിടെ പറന്നെത്തി. അരി വേഗം തരംതിരിക്കാൻ അവരോട് നിർദ്ദേശിച്ചു. അവർ കുറഞ്ഞ നേരം കൊണ്ട് നെടിയതും കുറിയതുമായ അരികൾ വേർതിരിച്ചു. പിന്നെ, പാവക്കുട്ടിയോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് പറന്നു.

‘ഞാനേല്പിച്ച പണി നീ തീർത്തോ, പെണ്ണേ?’

ഉറങ്ങിയെഴുന്നേറ്റയുടൻ ബാബായാഗ ചോദിച്ചു.

‘തീർന്നല്ലോ മുത്തശ്ശീ.’

വസിലീസ തരംതിരിച്ച അരി അവളെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അതു കണ്ട് ബാബായാഗ പല്ലുകടിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും വെള്ളക്കുപ്പായക്കാരൻ വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് പാഞ്ഞുപോയി. അതോടെ നേരം വെളുത്തു.

‘വസിലീസാ, ഞാൻ പുറത്തുപോയി വരുമ്പോഴേക്കും നീയി ചാക്കിലെ പയറും കടുകും വേർതിരിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഞാൻ നിന്നെ തിന്നും!’

ഉലക്കയും ചുലുമെടുത്ത് ബാബായാഗ പറന്നുയർന്നു.

അവൾ പാവക്കുട്ടിക്ക് ഒരു കഷണം അപ്പം കൊടുത്ത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പൊന്നു പാവക്കുട്ടി, ഇത്തവണ നിനക്കെങ്ങനെയാണ് ഏന്നെ സഹായിക്കാനാവുക?’

‘നീയൊന്നടങ്ങ് വസിലീസാ. കാണാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞറിയിക്കണോ?’

പാവക്കുട്ടി നാടായ നാട്ടിലെയും കാടായ കാട്ടിലെയും എലികളെയൊക്കെ വിളിച്ചുവരുത്തി. ചുണ്ടലിയും പെരുച്ചാഴിയും എലിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുമൊക്കെ പാഞ്ഞെത്തി. അവർ ചോദിച്ചു:

‘ഞങ്ങളെന്തുവേണം പാവക്കുട്ടീ?’

‘ഈ പാവം പെൺകുട്ടിയെ സഹായിക്കണം. ചാക്കിലെ പയറും കടുകും വേർതിരിക്കണം,’ പാവക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്ന നേരംകൊണ്ട് അവർ ആ ദൗത്യം നിറവേറ്റി.

പിന്നെ അവിടെനിന്നും മടങ്ങിപ്പോയി.

ചെമ്പൻകുപ്പായക്കാരനും കറുത്ത കുപ്പായക്കാരനും കുതിരപ്പുറത്തു വന്നുപോയതും നേരം ഉച്ചയും പിന്നെ രാത്രിയുമായി.

അപ്പോഴേക്കും ബാബായാഗ കൊടുകാറ്റുപോലെ അവിടെയെത്തി. വന്നയുടനെ അവൾ ചോദിച്ചു:

‘വസിലീസാ, ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യം നീ ചെയ്തു തീർത്തോ?’

‘എപ്പോഴേ തീർന്നു, മുത്തശ്ശീ.’

അവൾ തരംതിരിച്ച പയറും കടുകും കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അതോടെ ബാബായാഗയുടെ പെരുവിരൽ മുതൽ ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. അത് കടിച്ചമർത്തി അവൾ ഉറങ്ങാനായിപ്പോയി. തറയിൽ പായ് വിരിച്ചുകിടന്ന് അവൾ വിളിച്ചു:

‘എടീ കറുമ്പിപ്പെണ്ണേ...’

‘എന്താ യജമാനത്തി?’

അവൾ മുന്നിലെത്തി.

‘ഞാൻ പറഞ്ഞ അസാധ്യമായ കാര്യങ്ങൾപോലും ആ കൂരുത്തം കെട്ടവൾ ചെയ്തുതീർത്തു. ഇനിയും അവളെ ഇവിടെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ പറ്റില്ല. നീ വേഗം അടുപ്പ് കത്തിച്ച് ചുള നന്നായി ചുടാക്കി വെക്ക്. ഞാൻ ഉണർന്നാലുടൻ അവളെ ചുളയിലേക്ക് തള്ളിയിട്ട് ചുട്ടു തിന്നാം. കുറച്ച് ഇറച്ചി നിനക്കും തരാം,’ ബാബായാഗ സ്വകാര്യമായി പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, വസിലീസ ഇതെല്ലാം മറഞ്ഞുനിന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ജീവൻ അപകടത്തിലാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവൾ യെന്നു.

ഇതിനകം ബാബായാഗ നല്ല ഉറക്കത്തിലായെന്ന് ഭീകരമായ കുർക്കംവലിയിൽനിന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി.

വസിലീസ പാവക്കുട്ടിക്ക് അല്പം ആഹാരം കൊടുത്തു ചോദിച്ചു:

‘പൊന്നുപാവക്കുട്ടി, ഇക്കുറി എനിക്ക് രക്ഷപ്പെടാനാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ ദുഷ്ടമന്ത്രവാദിനി ഏന്നെ ചുട്ടുതിന്നുകതന്നെ ചെയ്യും!’

‘ഏയ്, അങ്ങനെയൊന്നും വരില്ലെന്നേ, ഞാൻ പറയുംപോലെ ചെയ്താൽ നിനക്കിവിടന്ന് നിഷ്പ്രയാസം രക്ഷപ്പെടാം.’

പാവക്കുട്ടി അവളുടെ കാതിൽ ചിലതെല്ലാം പറഞ്ഞേല്പിച്ചു.

അവളാദ്യം കറുമ്പിപ്പെണ്ണിനെക്കണ്ട് തന്റെ പട്ടുതുവാല സമ്മാനിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘കറുമ്പിപ്പെണ്ണേ, ഞാനൊരു പാവമല്ലേ? എന്നെ ബാബായാഗ ചുട്ടു തിന്നുന്നത് കഷ്ടമല്ലേ? എന്നെ രക്ഷപ്പെടാൻ നീ സഹായിക്കുമോ? അടുപ്പിൽ തീ കത്തിക്കുമ്പോൾ വിറകിൽ നീയിത്തിരി വെള്ളമൊഴിച്ചാൽ മതിയാകും.’

അവളോടു ദയ തോന്നിയ കറുമ്പിപ്പെണ്ണ് അങ്ങനെ ചെയ്തു.

വസിലീസ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടൻപുച്ച മീശ വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ മാന്താൻ വന്നു. അവൻ ഒരുപ്പം ഇട്ടുകൊടുത്ത് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘കണ്ടൻപുച്ചേ, എന്നെപ്പോലൊരു പാവം പെൺകുട്ടിയെ ചുട്ടുതിന്നുന്നതിന് നീ കൂട്ടുനില്ക്കുമോ?’

കണ്ടൻപുച്ചയ്ക്ക് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി. അവൻ വാലാട്ടി തിരിച്ചുപോയി.

അപ്പോൾ പട്ടി അവൾക്കുനേരെ കുറച്ചുകൊണ്ടെത്തി. അവൾ അപ്പക്കഷണം അവനു മുന്നിലേക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ‘പട്ടീ, ഞാൻ നിന്നോടെന്തെങ്കിലും ദ്രോഹം ചെയ്തോ? പിന്നെന്തിനാണ് എന്നെ കടിക്കാൻ വരുന്നത്?’

അവളുടെ ചോദ്യം കേട്ട് പട്ടി ശാന്തനായി മടങ്ങിപ്പോയി.

വസിലീസ മുറ്റത്തെത്തിയതും വൻമരത്തിന്റെ ശാഖകൾ താഴ്ന്നുവന്ന് അവളെ തടഞ്ഞു. അവൾ മരത്തിന്റെ ശാഖയിൽ ഒരു പട്ടുതുണി കെട്ടി.

‘വൻമരമേ, നിരപരാധിയായ എന്റെ വഴി തടഞ്ഞിട്ട് നിനക്കെന്തു കിട്ടാനാണ്?’

അതോടെ വന്മരത്തിനും അവളോടു സ്നേഹം തോന്നി.

മരം അതിന്റെ ശാഖകൾ സ്വയം ഉയർത്തി അവൾക്ക് വഴി കൊടുത്തു. അവൾ ഓടി പടിവാതിലിനടുത്തെത്തി ദയനീയമായി പറഞ്ഞു:

‘പടിവാതിലേ, ദയവായി എന്നെ പുറത്തേക്ക് വിടു.’

പടിവാതിൽ അത് കേട്ട ഭാവംപോലും നടിച്ച്. അപ്പോൾ അതിന്റെ താഴിൽ കുറച്ച് എണ്ണയിട്ടുകൊടുത്ത് വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചു:

‘എന്നെ ആ ദുഷ്ട പൊരിച്ചു തിന്നുംമുൻപ് വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തു വിടു.’

പടിവാതിലിന് അവളോടു വാത്സല്യം തോന്നി. അത് താനേ തുറന്നു. അവൾ പടിവാതിലിന് നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുറത്തേക്ക് ഓടി.

അപ്പോഴേക്കും ബാബായാഗ ഉറക്കമുണർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ വസിലീസയെ ചുട്ടുതിന്നാനുള്ള തിടക്കത്തോടെ മുരിനിവർന്ന് കറുമ്പിപ്പെണ്ണിന്റെ അടുത്തെത്തി.

‘കറുമ്പിപ്പെണ്ണേ, നീയിതുവരെ ചുള ചുടാക്കിയില്ലേ?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഓ, എനിക്കെങ്ങും വയ്യേ. ഇത്ര നാളും ഞാൻ യജമാനത്തിക്കുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്തിട്ടും ഒരു നൂൽക്കഷ്ണമെങ്കിലും തന്നോ? ഇന്നലെ വന്ന വസിലീസ എനിക്ക് ഒന്നാത്തരം പട്ടുതുവാല തന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അടുപ്പിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചു.’

അതു കേട്ട് ബാബായാഗ ദേഷ്യത്തിൽ കണ്ടൻപുച്ചയുടെ അടുത്തേക്കോടി. വസിലീസ സ്ഥലംവിട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൾ അലറും പോലെ ചോദിച്ചു:

‘കണ്ടൻപുച്ചേ, എന്നെ പറ്റിക്കാൻ ആ പെണ്ണിനെ നീ മാന്തിയില്ലേ?’

‘ഓ, ഞാനൊന്നും ചെയ്തില്ല. ഇത്ര നാളും നിങ്ങളെനെ പട്ടിണിക്കിടുകയല്ലേ ചെയ്തത്? അവളെനിക്ക് അപ്പം തന്നു. ഞാനവളെ വിട്ടയച്ചു,’ കണ്ടൻപുച്ച മൂരണ്ടു.

ബാബായാഗ പട്ടിയുടെ അടുത്തുചെന്നു ചോദിച്ചു:

‘എല്ലാവരെയും കടിച്ചുകീറാറുള്ള നീ അവളെ വെറുതെ വിട്ടതെന്തിനാണ്?’

‘ഓ, അവളൊരു സ്നേഹമുള്ള പെണ്ണായതുകൊണ്ട്. നിങ്ങളെനിക്ക് ഒന്നും തരാറില്ല. അവളെനിക്ക് അപ്പക്കഷണം തന്നു.’

പട്ടി ഒന്നു മോങ്ങി തിരിച്ചുപോയി.

‘വൻമരമേ, നീയെന്താണ് ആ ധിക്കാരിപ്പെണ്ണിനെ തടയാതിരുന്നത്?’

ബാബായാഗ കലിതുളളി.

‘ഓ, അതോ? അവളെ തടയാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്. ഇത്ര നാളായിട്ടും നിങ്ങളൊരു പഴത്തുണിയെങ്കിലും എനിക്കു തന്നിട്ടുണ്ടോ? അവളെന്റെ കൊമ്പിൽ കെട്ടിയത് പട്ടുതുണിയാണ്.’

വൻമരം ചില്ലയുലച്ചു.

അവൾ കലികൊണ്ട് പടിവാതിലിനടുത്തെത്തി.

‘പടിവാതിലേ, ആർക്കു മുന്നിലും തുറക്കാത്ത വാതിലും താഴും ആ കള്ളപ്പെണ്ണിനു മുന്നിൽ തുറന്നതെന്തിനാണ്?’

‘ഓ, അതെനിക്കു മനസ്സുണ്ടായിട്ട്. താഴിൽ ഇത്തിരി പച്ചവെള്ളം ഒഴിച്ചുതരാതെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചോ? ആ മിടുക്കിപ്പെണ്ണ് താഴിൽ എണ്ണയിട്ടു തന്നു. അവളെ ഞാനെങ്ങനെ സഹായിക്കാതിരിക്കും?’

പടിവാതിൽ ഒന്നിളകി.

ബാബായാഗയ്ക്കു ഭ്രാന്തിളകുംപോലെ തോന്നി. നന്ദികെട്ട

അനുചരന്മാരെ അവൾ കണക്കിന് ഉപദ്രവിച്ചു.

കറുമ്പിപ്പെണ്ണിന്റെ മുകി കുത്തിപ്പിടിച്ച് ചുമരിലിടിച്ച്.

കണ്ടൻപുച്ചയുടെ മിശരോമം പിടിച്ചുവലിച്ചു. പട്ടിയുടെ വാൽ പിടിച്ച് വലിച്ചൊടിച്ചു. വൻമരത്തിന്റെ കൊമ്പുകൾ വളച്ചൊടിച്ചു. പടിവാതിലിൽ പലതവണ ആഞ്ഞുചവിട്ടി.

അതോടെ ബാബായാഗയ്ക്ക് വല്ലാത്ത ക്ഷീണം തോന്നി. അവൾ തറയിൽ പായ് വിരിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി. ഉണർന്നപ്പോഴേക്കും, അവൾ വസിലീസയുടെ കാര്യംതന്നെ മറന്നുപോയിരുന്നു!

അതേതായാലും ഭാഗ്യമായി.

ബാബായാഗയുടെ വേലിയിൽനിന്നും ഒരു നട്ടെല്ല് ഊരിയെടുത്ത് അതിന്റെ അറ്റത്ത് തലയോട്ടി കമിഴ്ത്തി അതുമായാണ് വസിലീസ വീട്ടിലേക്കു നടന്നത്. തലയോട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾ അവൾക്ക് വെളിച്ചവും പാവക്കുട്ടി ധൈര്യവും പകർന്നു. എന്നാൽ, വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ രണ്ടാനമ്മയുടെ പ്രതികരണം എന്തായിരിക്കുമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് ഒരു വ്യക്തതയുമുണ്ടായില്ല.

അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. അവളെ കണ്ടതും രണ്ടാനമ്മ കലിതുള്ളിയെത്തി.

‘എടീ, കുരുത്തംകെട്ടവളേ, വിളക്കു കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞയച്ചിട്ട് ഇത്രനേരം എവിടെ അഴിഞ്ഞാടി നടക്കുകയായിരുന്നു?’

അവൾ ഒന്നും പറയാതെ അകത്തു കടന്ന് എല്ലാം തലയോട്ടിയും അവിടെ ചാരിവെച്ചു. അതിന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് തീനാളങ്ങൾ പരക്കാൻ തുടങ്ങി. അല്പനേരത്തിനകം മുറിയിലെങ്ങും തീ പടർന്നു. അതിൽപ്പെട്ട് ദുഷ്ടബുദ്ധികളായ രണ്ടാനമ്മയും മക്കളും കത്തിക്കരിഞ്ഞുപോയി! എന്നാൽ ആ തീനാളങ്ങൾ വസിലീസയെയോ പാവക്കുട്ടിയെയോ സ്पर्ശിച്ചതുപോലുമില്ല!

അവളാ തലയോട്ടി മുറ്റത്തു നട്ടു. ആ നിമിഷംതന്നെ ആ സ്ഥാനത്ത് നിറയെ പൂക്കളുള്ള പനിനീർച്ചെടി മുളച്ചതുകണ്ട് അവൾ അമ്പരന്നു.

വസിലീസ അവിടം വിട്ട് മറ്റൊരു നാട്ടിലെത്തി. തനിച്ചു താമസിക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധയുടെ വീട്ടിൽ അവൾ അഭയം തേടി. വൃദ്ധ അവളെ സ്വന്തം മകളെപ്പോലെതന്നെ കണ്ടു. പെറ്റമ്മയുടെ സ്നേഹം തിരിച്ചുകിട്ടിയതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി.

പട്ടുനൂൽകൊണ്ട് മുതിയതരം കൈലേസുകൾ നെയ്ത് അവളത് വൃദ്ധയെ ഏല്പിച്ചു.

‘അമ്മമ്മേ, ഈ കൈലേസുകൾ ചന്തയിൽ വിറ്റ് ആ പണം അമ്മമ്മ

സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചോളൂ.’

അതിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി വിസ്മയത്തോടെയായിരുന്നു വൃദ്ധയുടെ മറുപടി:

‘എന്ത്? ഇത്ര സുന്ദരമായ കൈലേസ് വിറ്റുകളയാനോ? ഞാനിത് രാജകുമാരന് സമ്മാനിക്കാൻ പോവുകയാണ്. അദ്ദേഹം മനസ്സറിഞ്ഞ് എന്തെങ്കിലും സമ്മാനം തരാതിരിക്കില്ല.’

വൃദ്ധ അപ്പോൾത്തന്നെ കൈലേസുമായി രാജകുമാരനെ മുഖം കാണിച്ചു. അവർ ആ കൈലേസ് കുമാരനു സമ്മാനിച്ചു. അമൂല്യമായ ആ കൈലേസിൽനിന്ന് കണ്ണെടുക്കാൻ കുമാരനു കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം വിസ്മയത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘അദ്ഭുതംതന്നെ! ഇത്തരമൊരു കൈലേസ് ഞാൻ നാളിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. നിങ്ങളാണോ ഇതു തുന്നിയത്?’

‘അല്ല പ്രഭോ. വയസ്സായ ഞാനിതെങ്ങനെ തുന്നാനാണ്? എന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരു സാധുപ്പെൺകുട്ടിയാണ് ഇത് തുന്നിത്തന്നത്,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണവളുടെ പേര്?’

കുമാരൻ തിരക്കി.

‘വസിലീസ,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘നാളെ അവളെയും കുട്ടി നിങ്ങൾ കൊട്ടാരത്തിൽ വരണം,’ കുമാരൻ കല്പിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് അതിലും മനോഹരമായ പട്ടുകൈലേസുകൾ തുന്നി അതുമായി വസിലീസയും വൃദ്ധയും കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അവളുടെ അഭൗമ സൗന്ദര്യം ഒരുനോക്കു കണ്ടതും കുമാരൻ അവളിൽ അനുരക്തനായി. അവൾക്കും ആ സുന്ദരയുവാവിനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

അവൾ തന്റെ വിസ്മയകഥകൾ കുമാരനോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു.

അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽ വസിലീസയും രാജകുമാരനുമായുള്ള വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. അവളെക്കുറിച്ച് കേട്ടറിഞ്ഞ് വൃദ്ധ പിതാവും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു.

അങ്ങനെ വസിലീസ, വസിലീസാ രാജകുമാരിയായി. പ്രതിസന്ധികളിൽ തണലായി പൊന്നുപാവക്കുട്ടി സദാ അവളുടെ കുപ്പായക്കീഴിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു.

പിന്നീടൊരിക്കലും ബാബായാഗ അവളെപ്പറ്റി ഓർത്തതേയില്ല. അതിനാൽ ആ ശല്യവും അവൾക്കുണ്ടായില്ല.

(പട്ടുകൈലാസ കണ്ട് രാജകുമാരന് നായികയോട് അനുരാഗം തോന്നുന്ന അനേകം കഥകൾ ഭാരതീയകഥകളിലും അറബിക്കഥയിലുമൊക്കെയുണ്ട്. ബാബായാഗയും കഥകളിൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനിയാണ്.)

മുടിഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യം

ഒരു കർഷകന് രണ്ടു മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ വലിയ ധനികനും മറ്റേയാൾ പരമദരിദ്രനും. ഇരുവരെയും പിതാവ് ഒരുപോലെയാണ് നോക്കിയതെങ്കിലും വിധിവശാൽ രണ്ടാളും ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടറ്റത്തായിപ്പോയി. യഥാകാലം അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. അവർക്കു മക്കളും ജനിച്ചു. ഗ്രാമത്തിലെ ജീവിതം പോരെന്നു തോന്നിയ ധനികയുവാവും ഭാര്യയും നഗരത്തിലേക്ക് മാറിത്താമസിച്ചു. അയാൾ അവിടെയൊരു മണിമാളിക പണികഴിപ്പിച്ചു. ദരിദ്രയുവാവാകട്ടേ, കഠിനമായി ജോലിചെയ്ത് ഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

എത്ര പരിശ്രമിച്ചിട്ടും ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും അരവയർ ഭക്ഷണം പോലും കൊടുക്കാൻ കഴിയാതെ ദരിദ്രയുവാവ് വിഷമിച്ചു. പലപ്പോഴും അയാൾ മുഴുപ്പട്ടിണിയായിക്കഴിഞ്ഞു. തണുപ്പുകാലം വന്നതോടെ അവരുടെ ദാരിദ്ര്യം കഠിനമായി. ഇങ്ങനെ പോയാൽ മക്കൾ പട്ടിണികൊണ്ട് മരിച്ചുപോകുമെന്നുതന്നെ അവർ ഭയന്നു.

'ഇങ്ങനെ നമുക്ക് എത്ര നാൾ കഴിയാനാവും? നമ്മുടെ പട്ടിണിമാറ്റാൻ എന്തെങ്കിലുമൊരു വഴി കണ്ടുപിടിച്ചേ മതിയാവൂ.'

ദരിദ്രയുവാവിന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് ഒരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. നഗരത്തിലുള്ള സഹോദരനെക്കണ്ട് സഹായം ആവശ്യപ്പെടുകതന്നെ. നമ്മുടെ ദുരവസ്ഥയറിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലിങ്ങേതെക്കും,’ അയാൾ പ്രത്യാശ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

അയാൾ പിറ്റേന്നുതന്നെ നഗരത്തിലെത്തി ധനികസഹോദരനെ കണ്ടു. തന്റെ ദരിദ്രാവസ്ഥ ശരിയായ വിധത്തിൽ വിവരിച്ചശേഷം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങ് എന്നെ നന്നായൊന്ന് സഹായിച്ചേതീരു. അല്ലെങ്കിൽ എനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും മക്കളോടൊപ്പം ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണ്ട അവസ്ഥവരും.’

‘നീ ഇന്നു മുഴുവൻ എന്റെ വീട്ടിലെ ജോലികൾ ചെയ്തോളൂ. എല്ലാം വൃത്തിയായി ചെയ്താൽ വൈകുന്നേരമാവുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും കുലിതരാം,’ ധനികൻ പറഞ്ഞു.

ആ ദിവസം മുഴുവൻ അയാൾ അവിടത്തെ പണികൾ ചെയ്തു. വെള്ളം കോരിയും തുണി നനച്ചും പാത്രം കഴുകിയും അയാൾ വിഷമിച്ചു. എങ്കിലും ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക കിട്ടുമല്ലോ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ചിന്ത. നേരം ഇരുട്ടിയതും അയാൾ ധനികന്റെ മുന്നിൽച്ചെന്ന് കൈ നീട്ടി. ധനികൻ ഒരു അപ്പക്കഷ്ണം അയാൾക്കു കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ ഇതിനുള്ള ജോലിയേ നീ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. പിന്നെ, നാളെ നീ കുടുംബത്തെയും കുട്ടി ഇവിടെ വരണം. എന്റെ വീട്ടിൽ ഓരോലാഴ്ച നടക്കുന്നുണ്ട്. നിങ്ങളും അതിൽ പങ്കുകൊള്ളണം.’

ദരിദ്രസഹോദരൻ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് നടന്നുകുന്നു.

അയാൾ വീട്ടിലെത്തി ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും അപ്പം ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തു.

‘ഏടീ, നാളെ നമുക്ക് നഗരത്തിലെ സഹോദരന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നിന് പോകണം. പുലർച്ചെ നടന്നാലേ വൈകാതെ അങ്ങോട്ടെത്തൂ.’

അയാൾ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടതും അവളുടെ ഭാവം മാറി.

‘പക്ഷേ, നമ്മളെങ്ങനെ പോവും? പണക്കാരായ അതിഥികൾ നല്ല വസ്ത്രവും ആഭരണങ്ങളുമൊക്കെ ധരിച്ചല്ലേ അവിടെ വരിക? അവർക്കിടയിലേക്ക് കീറിപ്പറിഞ്ഞ കുപ്പായമിട്ട് നമ്മൾ ചെന്നാൽ എല്ലാവരും പരിഹസിക്കില്ലേ? നമുക്കവിടെ എന്തെങ്കിലും സ്ഥാനമുണ്ടാവുമോ?’

അവൾ പുരികം ചുളിച്ചു.

‘അതൊന്നും കാര്യമാക്കണ്ട. നമുക്കുള്ളതല്ലേ ധരിക്കാനാവൂ?’

എന്തായാലും സ്വന്തം സഹോദരന്റെ വീട്ടിലേക്കല്ലേ നമ്മൾ പോകുന്നത്? അവിടെ നമുക്കർഹമായ സ്ഥാനം കിട്ടാതിരിക്കില്ല. നമ്മൾ പരിഹാസ്യരാകാൻ അദ്ദേഹം ഇടയാക്കില്ല.’

ദരിദ്രയുവാവ് ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് കുളിച്ചൊരുങ്ങി കീറിത്തുന്നിയ വസ്ത്രം ധരിച്ച് ദരിദ്രയുവാവും ഭാര്യയും മക്കളും നഗരത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര തുടങ്ങി. അനേക കാതം താണ്ടി സഹോദരന്റെ വീട്ടിലെത്തിയതും അവർ ആകെ ക്ഷീണിച്ചു. വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് കുട്ടികൾ തളർന്നു.

ധനികസഹോദരന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് നിറയെ അതിഥികൾ എത്തിയിരുന്നു. ലക്ഷാധിപതികളും കോടീശ്വരന്മാരുമായിരുന്നു അവരൊക്കെ. അവർക്ക് മുന്നിലേക്ക് ചെല്ലാൻതന്നെ ദരിദ്രനും കുടുംബവും മടിച്ചു. സഹോദരനോ ഭാര്യയോ വന്ന് തങ്ങളെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ അവരവിടെ നിന്നു. വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ച് ധനികസഹോദരനും ഭാര്യയും പലതവണ അതിലേ വന്നെങ്കിലും അവർ അവരെ കണ്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല.

അതിഥികളിൽ പലരും ദരിദ്രസഹോദരനെയും കുടുംബത്തെയും നോക്കി കളിയാക്കിയിരിച്ചു. പലരും അവരെ പുച്ഛിച്ച് ഓരോന്നു പറഞ്ഞു. അതിഥികൾക്ക് വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ വിളമ്പി. അവർ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുപോലും ധനികസഹോദരൻ ദരിദ്രസഹോദരനെ കണ്ട ഭാവം നടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം തങ്ങളെ മനഃപൂർവ്വം കളിയാക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചതെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. വിശന്ന വയറോടെ അയാൾ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കുട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ധനികരായ അതിഥികൾ വയറു നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെ പാട്ടും പാടി മടങ്ങിയപ്പോൾ ദരിദ്രൻ നീറുന്ന മനസ്സുമായി അവർക്ക് പുറകെ നടന്നു. കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവർ തനിച്ചായി. അപ്പോൾ അടുത്തെ വിടെനിന്നോ രെപരിചിതസ്വരം കേട്ടു.

‘ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ പോന്നോട്ടെ?’

ദരിദ്രയുവാവ് തലയുയർത്തി നോക്കിയെങ്കിലും അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണാനായില്ല. അയാൾ കുടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ പറഞ്ഞു:

‘അതിനെന്താ? പോന്നോളൂ.’

അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. അപ്പോഴതാ വീണ്ടും ആ ശബ്ദം.

‘എന്നെ കൂടെപ്പോരാൻ അനുവദിച്ചതിന് നന്ദിയുണ്ട്, പ്രഭോ.’

ദരിദ്രയുവാവ് അർജുതപ്പെട്ടു. പരമദരിദ്രനായ തന്നെയും പ്രഭുവെന്നു വിളിക്കാൻ ആളോ?

‘നീയാരാൻ? നിന്നെ എവിടെയും കാണാനുമില്ലല്ലോ?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘എന്നെ ആർക്കും കാണാനാവില്ല. സന്തോഷത്തോടെ വിളിക്കുന്ന യാളുടെ കൂടെ ഞാൻ പോരും. പിന്നെ അയാളെ വിട്ടുപോവുകയുമില്ല. മുടിഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യമെന്നാണ് എന്റെ പേര്. ഇനി അങ്ങയെക്കൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യിക്കണമെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിക്കും. ഇനി അങ്ങേക്ക് മാത്രം എന്നെ കാണാനാവും!’

അതുകേട്ട് ദരിദ്രയുവാവ് അസ്വസ്ഥനായി. എല്ലാം മുടിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തെയാണല്ലോ താൻ ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് അയാൾ ഓർത്തു.

ദാരിദ്ര്യം കൂട്ടിനെത്തിയതോടെ ദരിദ്രയുവാവിന്റെ അവസ്ഥ കൂടുതൽ വിഷമകരമായി. ആവശ്യമില്ലാത്ത ഓരോന്നിനായി ദാരിദ്ര്യം അയാളെ നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘നമുക്ക് കള്ളു കുടിക്കാൻ പോയാലോ?’

ദാരിദ്ര്യം ചോദിച്ചു.

‘അതൊരു നല്ല കാര്യംതന്നെ. പക്ഷേ, കള്ളിന് കൊടുക്കാനുള്ള കാശെവിടെ?’

ദരിദ്രൻ മറുചോദ്യം ചോദിച്ചു.

‘അതൊന്നും പ്രശ്നമില്ല. നിങ്ങളുടെ രോമക്കുപ്പായം കള്ളുകടയിൽ കൊടുത്താൽ മതിയല്ലോ.’

ദാരിദ്ര്യം പ്രലോഭനം തുടർന്നു. അയാൾ ഒടുവിൽ അതിനു വഴങ്ങി. കള്ളുകടയിൽപ്പോയി മുക്കറ്റം കുടിച്ച് പകരം രോമക്കുപ്പായം നൽകി മടങ്ങിപ്പോന്നു. ആ കുടുംബത്തിന് ആകെയുള്ള രോമക്കുപ്പായമായിരുന്നു അത്.

വീണ്ടും പല ദിവസങ്ങളിലും ദാരിദ്ര്യം അയാളെ കള്ളുകടയിലേക്ക് നിർബന്ധിച്ച് കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഓരോ ദിവസവും ആ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ സാധനം കള്ളുകടയിലെത്തി.

കുപ്പായങ്ങൾ

പാത്രങ്ങൾ

കുതിരവണ്ടി

കുതിരകൾ

കാള

കലപ്പ... അങ്ങനെ.

കുറഞ്ഞ ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട് അയാളുടെ വീട്ടിൽ യാതൊന്നുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയായി. മുൻപൊക്കെ മുഴുപ്പട്ടിണിയാണെങ്കിലും അയാൾ ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും കാര്യം നോക്കുമായിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യം കൂടെ കൂടിയശേഷം അയാൾക്ക് അവരെക്കുറിച്ചൊന്നും യാതൊരു ഓർമയുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. അതിൽനിന്നെല്ലാം പിന്തിരിഞ്ഞ് കുടുംബകാര്യങ്ങൾ നോക്കണമെന്ന് അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്ന് മോചിതനാവാൻ ദരിദ്രനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ദരിദ്രയുവാവിന്റെ കുടുംബം കുളംതോണ്ടിയിട്ടും അയാളെ വിട്ടുപോകാൻ ദാരിദ്ര്യം തയ്യാറായില്ല. അടുത്ത ദിവസവും ദാരിദ്ര്യം അയാളോടു പറഞ്ഞു:

‘വേഗം തയ്യാറാവൂ. നമുക്കൊരിടം വരെ പോകണം. നിധിയുള്ള സ്ഥലം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് കാട്ടിത്തരാം.’ ‘അതു കേട്ടപ്പോൾ ദരിദ്രയുവാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, നമ്മളെങ്ങനെ നിധി ഇങ്ങോട്ട് കൊണ്ടുവരും?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനാണോ വിഷമം? നമ്മുടെ അയൽവാസിയോട് കാളവണ്ടി ഒരു ദിവസത്തേക്ക് കടംവാങ്ങിയാൽ പോരേ?’

ദാരിദ്ര്യം അയാൾക്ക് വഴിപറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

അയാൾ അയൽക്കാരനെ ചെന്നുകണ്ട് കാളവണ്ടി കടം ചോദിച്ചു. കാട്ടിൽനിന്നും വിറകു കൊണ്ടുവരാനാണെന്ന് കള്ളവും പറഞ്ഞു. മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അയാൾ കാളയെ പുട്ടിയ വണ്ടി ദരിദ്രയുവാവിന് കടംകൊടുത്തുവിട്ടു. ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ മടക്കിത്തരണമെന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എവിടെയാണ് നിധിയുള്ളത്?’

അയാൾ ദാരിദ്ര്യത്തോട് ചോദിച്ചു.

‘നേരെ വിട്ടോളൂ. അങ്ങകലെയുള്ള വയലിന്റെ നടുവിലൊരു കുറ്റൻ പാറക്കല്ലാണ്. അത് നീക്കിയാൽ അളവറ്റ നിധി കിട്ടും. അതെല്ലാം വാതിവണ്ടിയിലാക്കി രാത്രിതന്നെ നമുക്ക് മടങ്ങിപ്പോവാം.’

ദാരിദ്ര്യത്തിന് ഉത്സാഹമായി.

അയാൾ കാളവണ്ടിയോടിച്ച് വയലിലെത്തി. ദാരിദ്ര്യം പറഞ്ഞപോലെ ഒരു കുറ്റൻ പാറക്കല്ല് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വണ്ടി നിർത്തി താഴെയിറങ്ങി ആ കല്ല് ബദ്ധപ്പെട്ട് തള്ളിനീക്കി. അതിനടിയിലെ കുഴിയിൽ നിറയെ അമൃല്യരത്നവും സ്വർണവും അയാൾ കണ്ടു. അവയുടെ

വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന പ്രകാശത്തിൽ അയാളുടെ കണ്ണുഞ്ചി. അപ്പോൾ ദാരിദ്ര്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തി:

‘ഇങ്ങനെ അന്തിച്ചുനിന്നിട്ട് കാര്യമില്ല. എത്രയും വേഗം നിധി മുഴുവൻ വണ്ടിയിൽ കയറ്റണം. ഒരു തരിപോലും ബാക്കിവരുത്.’

ദരിദ്രയുവാവ് കുഴിയിലിറങ്ങി നിധി വണ്ടിയിൽ കയറ്റാൻ തുടങ്ങി. ഓരോ തവണയും ഒരു ചുമട്ട് സ്വർണവും രത്നങ്ങളും തലയിലേറ്റി കുഴിയിൽനിന്ന് കയറുകയും അവ വണ്ടിയിൽ കയറ്റുകയും ചെയ്തു. അയാൾ അതിനിടയിൽ അയാൾ മനസ്സിൽ ചില കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്തി.

‘ഇതെനിക്ക് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ഒരു സൗകര്യമാണ്. ഈ നിധികൊണ്ട് എന്റെ കുടുംബത്തിനും വരുംതലമുറകൾക്കും സുഖമായി ജീവിക്കാം. എന്നാൽ ഈ മുടിഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യം കൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ അവനെല്ലാം വിറ്റു മുടിക്കും. ഞാൻ പഴയപോലെ പരമദരിദ്രനാവുകയും ചെയ്യും. അവനെ എന്നേക്കുമായി ഒഴിവാക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.’

ഈ സമയം ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മനസ്സിലും ചില ചിന്തകൾ ഉണ്ടായി.

‘ഇയാളെല്ലാം പാടുപെട്ട് വണ്ടിയിൽ കയറ്റി വീട്ടിലെത്തിക്കട്ടെ. എന്നിട്ട് പ്രലോഭനങ്ങൾ വഴി ഇതെല്ലാം തട്ടിയെടുക്കണം. വീണ്ടും ദരിദ്രനായിക്കഴിയുമ്പോൾ ഇയാളെ വിട്ട് മറ്റാരുടെയെങ്കിലും കൂടെക്കൂടാം.’

ഇതിനകം ദരിദ്രയുവാവ് നിധി മുഴുവൻ വണ്ടിയിലെത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘മുഴുവനും കുഴിയിൽനിന്ന് പുറത്തെടുത്തു കഴിഞ്ഞോ?’

ദാരിദ്ര്യം ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് നന്നായി കാണാനാവുന്നില്ല. കുഴിയുടെ വക്കിൽനിന്ന് നിനക്കൊന്ന് നോക്കി പറഞ്ഞുതരാമോ?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? ഇപ്പോൾത്തന്നെ പറഞ്ഞുതരാം.’

ദാരിദ്ര്യം കുഴിയുടെ വക്കത്തുനിന്ന് അകത്തേക്ക് എത്തിനോക്കി. ഇതിലും നല്ലൊരു അവസരം തനിക്ക് കിട്ടാനിടയില്ലെന്നു തോന്നിയ അയാൾ പെട്ടെന്ന് ദാരിദ്ര്യത്തെ ഒരു തള്ളി!

ദാരിദ്ര്യം തലകുത്തി കുഴിയിൽ വീണു. ആ തക്കത്തിന് അയാൾ പാറക്കല്ല് നീക്കി കുഴിയടച്ചു.

പിന്നെ അയാൾ വണ്ടിയിൽ കയറി ആശ്വാസത്തോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ഭർത്താവിനു നിധി കിട്ടിയതറിഞ്ഞ് ദരിദ്രയുവാവിന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും സന്തോഷിച്ചു. അവർ ആ വിവരം രഹസ്യമാക്കി വെച്ചു. അതിൽ

ഒരു പങ്കെടുത്ത് അയാൾ ഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെ ഒരു മാളിക പണിയിച്ച് താമസം തുടങ്ങി. വീട്ടുസാധനങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമെല്ലാം വാങ്ങി. കുറഞ്ഞ ദിവസങ്ങൾ കൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതനില വാറം പാടേ മാറി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ പഴയ ദരിദ്രയുവാവ് നഗരത്തിലെത്തി സഹോദരനോട് പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങും കുടുംബവും എന്റെ വീട്ടിൽ വരണം. ഞങ്ങൾ ദരിദ്രരാണെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെറിയൊരു വിരുന്നൊരുക്കുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ മാത്രമേ അതിഥികളായി എത്താനുള്ളൂ.’

ദരിദ്രന്റെ കുടിലിൽ വിരുന്നിനു പോകാൻ ധനികനും ഭാര്യയ്ക്കും താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി ഒടുവിൽ സമ്മതിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ധനികനും കുടുംബവും പുതുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ് കൂതിരവണ്ടിയിൽ ഗ്രാമത്തിലെത്തി. അവിടെ തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്ന മണിമാളിക കണ്ട് അത് ആരുടേതാണെന്നു ധനികൻ തിരക്കി. അപ്പോൾ മാളികയുടെ വാതിൽ തുറന്ന് തന്റെ സഹോദരൻ പുറത്തിറങ്ങി വരുന്നതു കണ്ട് അയാൾ സ്തംഭിച്ചുനിന്നു.

‘വരു, സഹോദരാ.’

അയാൾ ധനികനെ വീടിനകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വിസ്മയകരമായ ആ മാളിക മുഴുവൻ അയാൾ നടന്നു കണ്ടു. ഞൊടിയിടയിൽ സഹോദരൻ ധനികനായത് അയാളെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. വിശിഷ്ടമായ വിരുന്നുസത്കാരത്തിനുശേഷം ധനികൻ അക്കാര്യം തുറന്നുസമ്മതിച്ചു.

‘അല്ല സഹോദരാ, നീയെങ്ങനെയാണ് ഇത്ര വേഗം ധനികനായത്? എന്നോടു സത്യം പറയണം.’

‘ഞാനെന്തിനു മറച്ചുവെക്കണം? എല്ലാം കേട്ടോളൂ.’

അയാൾ തന്റെ കഥ മുഴുവൻ ധനികനു വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

ദാരിദ്ര്യം തന്റെ കൂടെക്കൂടിയത്. തനിക്കുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം വിറ്റുതുലച്ചത്. കുടുംബത്തെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതായത്. ദാരിദ്ര്യം വയലിലെ നിധി കാണിച്ചുതന്നത്. കുഴിയിലേക്ക് ദാരിദ്ര്യത്തെ തള്ളിയിട്ട് അടച്ചത്. പിന്നെ, അടിക്കടി ഐശ്വര്യം കൈവന്നത്...

അതെല്ലാം കേട്ട് ധനികന്റെ മനസ്സിൽ അസൂയ നൂരഞ്ഞുപൊന്തി. എങ്ങനെയും സഹോദരന്റെ ഐശ്വര്യം നശിപ്പിക്കണമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കി അയാൾ യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

‘ദാരിദ്ര്യത്തെ കുഴിയിലാക്കിയതുകൊണ്ടാണ് അവനീ നേട്ടങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ടാക്കാനായത്. അതിനെ തുറന്നുവിട്ടാൽ കാര്യങ്ങൾ കീഴ്മേൽ മറിയും. ദാരിദ്ര്യം അവനെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് വീണ്ടും കടക്കണിയിൽ വീഴ്ത്തും. അവന്റെ സ്വത്തൊക്കെ ആ തക്കത്തിന് തട്ടിയെടുക്കുകയുമാവാം.’

ഭാര്യയെയും മക്കളെയും വീട്ടിലാക്കി ധനികൻ നേരെ വയലിലെത്തി. വയലിന്റെ നടുവിൽ പാറക്കല്ലു കണ്ട് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ആ കല്ല് തള്ളിനീക്കി. പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദമുണ്ടായി.

‘നന്ദിയുണ്ട് എന്നെ മോചിപ്പിച്ചതിന്.’

അത് ദാരിദ്ര്യംതന്നെയെന്ന് ധനികന് ഉറപ്പായി. അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അതെ, ഞാനാണ് നിന്നെ പുറത്തുവിട്ടത്. എത്രയും വേഗം നീ എന്റെ സഹോദരന്റെയടുത്തുപോയി അവന്റെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം തൂലയ്ക്കണം. എല്ലാം നശിച്ച് അവൻ പഴയ അവസ്ഥയിലെത്തുന്നത് എനിക്കു കാണണം.’

ദാരിദ്ര്യം അതു കേട്ട് ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചു.

ധനികന് കാര്യമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു:

‘എന്താ, നീ അവന്റെയടുത്തേക്ക് പോകുന്നില്ലേ?’

‘എന്തിന്? നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻ എന്നെ ഈ കുഴിയിൽ അടയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്നോട് സഹതാപം തോന്നി കുഴിയിൽനിന്ന് മോചിപ്പിച്ചു. എന്നെ ദ്രോഹിച്ചവനെക്കാൾ സ്നേഹം കാണിച്ചവനെയല്ലേ ഞാൻ സ്വീകരിക്കേണ്ടത്? ഞാനിനി നിങ്ങളെ വിട്ട് എങ്ങും പോകില്ല!’

ധനികന്റെ അനുവാദം കൂടാതെതന്നെ ദാരിദ്ര്യം അയാളെ പിടികൂടി.

പിന്നത്തെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ?

ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പ്രലോഭനത്തിൽപ്പെട്ട് ധനികന്റെ സ്വത്തുക്കൾ ഒന്നൊന്നായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. എല്ലാം വിറ്റുപെറുക്കി കുറഞ്ഞ കാലത്തിനകം ധനികൻ പരമദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പടുകുഴിയിലായി.

പഠിച്ച പണി പതിനെട്ടും നോക്കിയിട്ടും ദാരിദ്ര്യത്തെ തന്നിൽനിന്നൊഴിവാക്കാൻ അയാൾക്കായില്ല.

സ്വയംകൃതാനർഥമെന്നല്ലാതെ ഇതിനെ വേറെന്തു വിളിക്കാൻ?

കോലാടും ധീരൻതണ്ടും

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരിടത്ത് ഒരു വൃദ്ധനായ കർഷകനും ഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് രണ്ട് ആൺമക്കളുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് ഒരാടിനെ വാങ്ങിയാലെന്തെന്ന് വൃദ്ധൻ ആലോചിച്ചത്. വൃദ്ധനും അതിനോടു യോജിച്ചു. വൃദ്ധൻ അപ്പോൾത്തന്നെ ചന്തയിൽ പോയി ഒന്നാത്തരം ആടിനെ വാങ്ങി വീട്ടിലെത്തി. മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്ത രോമങ്ങളായിരുന്നു ആടിന്റേത്. ആടിനു കഴിയാനായി നല്ലൊരു കൂടും വൃദ്ധൻ പണിതു.

അടുത്ത ദിവസം വൃദ്ധൻ മുത്തമകനെ അടുത്തു വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, നീയിപ്പോൾ നമ്മുടെ ആടിനെയുംകൊണ്ട് മലയടിവാരത്തുള്ള പുൽമേട്ടിലേക്ക് പോകണം. സന്ധ്യവരെ ആടിനെ മേയാൻ വിട്ടേക്കുക. സന്ധ്യയ്ക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുവന്നാൽ മതി. അപ്പോഴേക്കും ഇതിന്റെ വയർ പൂർണ്ണമായും നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം.’

‘ശരി അച്ഛാ.’

അവൻ ആടിനെയുംകൊണ്ട് ഇളംപുല്ലുകൾ നിറഞ്ഞ പുൽമേട്ടിലെത്തി.

കോലാക് ആർത്തിയോടെ പുല്ലു തിന്നാൻ തുടങ്ങി. വൈകുന്നേരമായതോടെ ആടിന്റെ വയർ നിറഞ്ഞു. മുത്തമകൻ അതിനെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ആടിന്റെ നിറവയർ വൃദ്ധനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. എന്നാലും ഒന്നു കൂടി ഉറപ്പിക്കാനായി അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ പുന്നാര കോലാടേ, നിന്നെ എന്റെ മുത്തമകൻ നന്നായി നോക്കിയോ? അവൻ നിനക്ക് തിന്നാൻ ഇളംപുല്ലും കുടിക്കാൻ തെളിഞ്ഞ വെള്ളവും തന്നോ?’

കോലാക് ഒന്നമറി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഇതെന്തൊരു ചോദ്യമാണ്? ഞാനിന്നു മുഴുവൻ മുഴുപ്പട്ടിണിയിലായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ മുത്തമകൻ എന്റെ കാര്യമൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല. ഇത്തിരി ഉണക്കപ്പുല്ലും അളിഞ്ഞ വെള്ളവുമാണ് ഞാനാകെ കഴിച്ചത്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ അധികം വൈകാതെ ഞാൻ ചത്തുപോയേക്കാം.’

ആക് ഇങ്ങനെ പച്ചക്കള്ളം പറഞ്ഞത് മുത്തമകനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി.

‘അച്ഛാ, ഈ കോലാക് പറഞ്ഞതെല്ലാം കളവാണ്. ഇവൻ മൂക്കറ്റം പുല്ല് തിന്നുന്നത് ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതാണ്. ചെമ്പുകുടംപോലെ വീർത്തിരിക്കുന്ന ഇവന്റെ വയർ കണ്ടില്ലേ?’

അവൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ വൃദ്ധൻ അതിനു ചെവികൊടുത്തില്ല. കോലാടിന്റെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ച വൃദ്ധൻ കോപത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും, അനുസരണമെത്ര നിന്നെ എനിക്കിനി കാണണ്ട. ഇപ്പോൾ നീയീ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങണം. മേലാൽ ഈ പടി കയറുകയുമരുത്!’

മുത്തമകൻ ദുഃഖിതനായി വീടുവിട്ടിറങ്ങി.

അടുത്ത ദിവസം ഇളയമകനെയാണ് ആടിനെ പോറ്റാനുള്ള ദൗത്യം വൃദ്ധൻ ഏല്പിച്ചത്. അവൻ രാവിലെതന്നെ ആടിനെ പുൽമേട്ടിൽ മേയ്ക്കുന്നതായ്ക്കു. ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാക്കാതെ കോലാക് ‘കപ്പം കപ്പം’ പുല്ല് തിന്നുന്നത് അവൻ കണ്ടു. വയർ ‘ഭും’ന്ന് നിറഞ്ഞപ്പോൾ ആക് പുല്ലുതീറ്റ നിർത്തി. നേരം ഇരുട്ടിയതും ഇളയമകൻ ആടിനെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലെത്തി.

‘കോലാടേ, എന്റെ ഇളയമകൻ നിന്നെ നന്നായി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമല്ലോ?’

വൃദ്ധൻ ആടിന്റെ നെറ്റിയിൽ തലോടി ചോദിച്ചു. ഒന്നമറി ആക് മറുപടി നൽകി:

‘നല്ല കാര്യമായി! അങ്ങയുടെ ഇളയമകൻ എന്റെ കാര്യത്തിൽ

തരിമ്പെങ്കിലും ശ്രദ്ധ വേണ്ടേ? ചെളിപുരണ്ട ഉണക്കപ്പുല്ലും കലക്കവെള്ളവും മാത്രമാണ് എനിക്കു തന്നത്. ഞാൻ ചർദ്ദിച്ചില്ലെന്നേയുള്ളൂ.’

കോലാടിന്റെ പെരുങ്കള്ളം ഇളയമകനെയും അമ്പരപ്പിച്ചു. ആക് കളവുപറയുകയാണെന്ന അവന്റെ വിശദീകരണം വൃദ്ധൻ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല. അയാൾ അവനെയും വീട്ടിൽനിന്നിറക്കിവിട്ടു.

പിറ്റേന്നു വൃദ്ധൻ ഭാര്യയെയാണ് കോലാടിനെ മേയ്ക്കാനയച്ചത്. വൃദ്ധ ആടിനെയുംകൊണ്ട് പുൽമേട്ടിലെത്തി. ഇളംപുല്ലുകളും ശുദ്ധജലവും നിറഞ്ഞ ആ സ്ഥലത്തെത്തേണ്ട താമസം, കോലാക് ആർത്തിയോടെ പുല്ല് തിന്നുതുടങ്ങി. മക്കൾക്കുണ്ടായ അനുഭവം തനിക്കുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ വൃദ്ധ ശ്രദ്ധവെച്ചു. കോലാക് വയറു നിറയെ പുല്ല് തിന്നെന്ന് ഉറപ്പാക്കി, സന്ധ്യയ്ക്ക് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വീട്ടിലെത്തിയതും വൃദ്ധൻ കോലാടിനോട് സുഖവിവരം തിരക്കി. തന്റെ കാര്യത്തിൽ വൃദ്ധ യാതൊരു താല്പര്യവും കാട്ടിയില്ലെന്നും ഉണക്കപ്പുല്ലോ ചെളിവെള്ളമോ പോലും കഴിക്കാൻ തന്നില്ലെന്നും ആക് മറുപടി പറഞ്ഞു. ആടു പറയുന്നത് പച്ചക്കള്ളമാണെന്ന് വൃദ്ധ പലകുറി പറഞ്ഞെങ്കിലും വൃദ്ധൻ അതൊന്നും വിശ്വസിച്ചില്ല. കൂപിതനായ വൃദ്ധൻ അപ്പോൾത്തന്നെ ഭാര്യയെ വീടിനു പുറത്താക്കി. അങ്ങനെ, ആ വീട്ടിൽ വൃദ്ധൻ തനിച്ച്.

പിറ്റേന്ന് ആടിനെ മേയ്ക്കാൻ വൃദ്ധൻതന്നെ കൂടെപ്പോയി. ഇളംപുല്ലു നിറഞ്ഞ സ്ഥലത്ത് അയാൾ അതിനെ വിട്ടു. കോലാക് കുറുമുറാ പുല്ല് തിന്നുകയും തെളിവെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് അയാൾ ഉറപ്പാക്കി. ആടിന്റെ വയറ്റിൽ അല്പവും സ്ഥലം ബാക്കിയില്ല എന്നു വന്നപ്പോൾ അയാൾ അതിനെയും കൂട്ടി മടങ്ങി.

വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ വൃദ്ധൻ പതിവുചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു:

‘കോലാടേ, ഇന്ന് നിനക്ക് സുഭിക്ഷമായി ഭക്ഷണവും വെള്ളവും കിട്ടിയില്ലേ? ഞാൻ നിന്നെ കാര്യമായി നോക്കിയില്ലേ?’

വൃദ്ധനെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കോലാക് പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും, നോക്കിപ്പോലും! ഇങ്ങനെയാണോ നോക്കുന്നത്? ഞാൻ വല്ലതും കഴിച്ചോ എന്ന് നിങ്ങൾ ഒരിക്കൽപ്പോലും അന്വേഷിച്ചോ? വയറ്റിലെ കാളൽ മാറ്റാനെങ്കിലും ഇത്തിരി പുല്ല് തന്നോ?’

അതു കേട്ട് വൃദ്ധൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അടുത്തു കിടന്ന മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് അയാൾ കോലാടിനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി.

‘ഓഹും, നന്ദികെട്ട മൃഗം! ഇനി നിനക്കിവിടെ സ്ഥാനമില്ല. നിന്റെ വാക്ക്

വിശ്വസിച്ചു ഞാനെന്റെ പൊന്നുക്കളെയും ഭാര്യയെയും ഇറക്കിവിട്ടു. നീ എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോയ്ക്കോ!

അടി കൊണ്ട്, വലിയ വായിൽ നിലവിളിച്ച് കോലാക് ഇറങ്ങിയോടി. വൃദ്ധൻ പലയിടത്തും തിരഞ്ഞുനടന്ന് തന്റെ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കണ്ടെത്തി. അവരോട് ക്ഷമ പറഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. കള്ളം പറഞ്ഞ ആടിനെ അടിച്ചോടിച്ചതിൽ അവർ സന്തോഷിച്ചു.

കോലാക് പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി വിജനമായ മലഞ്ചരിവിലെത്തി. അവിടെയൊരു വലിയ മാളം കണ്ട് ആക് അതിനകത്തു കയറിക്കിടന്നു.

ആ മാളം ഒരു പാവം മൂയലിന്റെതായിരുന്നു. മൂയൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, തന്റെ വാസസ്ഥലം മറ്റൊരാൾ കൈയടക്കിയിരിക്കുന്നു!

‘ആരാണകത്ത്?’

മൂയൽ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

‘ആരാണ പുറത്ത്?’

കോലാക് മറുചോദ്യം ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു മൂയലാണ്. എന്റെ മാളത്തിലാണ് നീ കയറിക്കിടക്കുന്നത്. വേഗം അതെനിക്ക് ഒഴിഞ്ഞുതരണം,’ മൂയൽ പറഞ്ഞു.

കോലാടിന്റെ അലർച്ചയാണ് അകത്തുനിന്നും കേട്ടത്.

‘എനിക്ക് ഒഴിയാൻ സൗകര്യമില്ല. ഞാനിവിടെത്തന്നെ കഴിയും. നീ അവകാശം പറഞ്ഞ് വന്നാൽ ഒറ്റച്ചവിട്ടിന് കൊന്നുകളയും, ഓർത്തോ!’

പാവം മൂയൽ! അവൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി. അവന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട് സഹതാപം തോന്നിയ കരടി കാര്യം തിരക്കി. അവൻ ഒരുക്ഷരം വിടാതെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും തുറന്നുപറഞ്ഞു. അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കരടി പറഞ്ഞു:

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. ഞാൻ വന്ന് ആ അഹങ്കാരി കോലാടിനെ അവിടന്ന് വിരട്ടിയോടിക്കാം.’

അവർ രണ്ടാളുംകൂടി വീണ്ടും മാളത്തിനു മുന്നിലെത്തി. കരടി അകത്തേക്ക് നോക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘തെമ്മാടി ആടേ, മര്യാദയ്ക്ക് മൂയലിന്റെ മാളത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോണം. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ ശരിയാക്കും!’

ഇടിനാദംപോലെ വന്നു. ആടിന്റെ മറുപടി:

‘എങ്കിൽ അതുതന്നെ കാണട്ടെ. എന്നെ പുറത്തിറക്കാൻ വന്നാൽ ഞാൻ നിന്നെ പിൻകാലുകൊണ്ട് തൊഴിച്ച് കുപ്പത്തൊട്ടിയിലെറിയും!’

അതുകേട്ട് ഭയന്ന കരടി തല താഴ്ത്തി ഒരൊറ്റയോട്ടം! മൂയൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു നടന്നു.

ചെന്നായയാണ് പിന്നീടവനെ സഹായിക്കാമെന്നേറ്റത്. എന്നാൽ, കോലാടിന്റെ ശകാരം കേട്ട് അവനും പിന്തിരിഞ്ഞു. സൂത്രക്കാരൻ കുറുക്കനും വലിയ ധൈര്യം നടിച്ച മാളത്തിനു മുന്നിലെത്തി. കുറുക്കന്റെ കണ്ണുകൾ താൻ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കും എന്ന ആടിന്റെ ഭീഷണി കേട്ട് അവൻ പോയ വഴിക്ക് പുല്ലുപോലും മുളച്ചില്ല!

എല്ലാ പ്രതീക്ഷയും അസ്തമിച്ചപ്പോൾ അതൊക്കെ തന്റെ വിധിയെന്നു സമാധാനിച്ച് മൂയൽ ഒരു മരത്തണലിൽ ചെന്നിരുന്നു.

‘മൂയൽക്കൂട്ടാ, നീയെന്താണിങ്ങനെ സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്? ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കട്ടെ?’

ചോദ്യം കേട്ട് അവൻ തല ഉയർത്തി നോക്കി. കൺമുന്നിൽ ഒരു കുഞ്ഞു ഞണ്ട്. അവനാണ് തന്നെ സഹായിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്! ശക്തനായ കരടിക്കും ചെന്നായയ്ക്കും കുറുക്കനുമൊന്നും പറ്റാത്തത് നിസ്സാരനായ ഞണ്ടിന് കഴിയുമെന്നോ?

എന്തായാലും മൂയൽ തന്റെ ദുരവസ്ഥ ഞണ്ടിനോട് വിവരിച്ചു.

അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ മാളത്തിനു മുന്നിലെത്തി. ഞണ്ട് അകത്തേക്ക് എത്തിനോക്കി പറഞ്ഞു:

‘ഒരാളുടെ മാളത്തിൽ അയാളുടെ അനുവാദം കൂടാതെ കയറുന്നത് ശരിയല്ല. നിനക്ക് ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ നിമിഷം മാളത്തിൽനിന്നിറങ്ങണം!’

ശബ്ദം കേട്ട് കോലാക് പുറത്തേക്കു നോക്കി. മൂയലിനെപ്പമുള്ള ചെറിയ ഞണ്ടാണ് വലിയ വായിൽ സംസാരിച്ചതെന്നറിഞ്ഞ് കോലാടിന് പൂച്ചും തോന്നി.

‘കൊള്ളാം! കരുത്തനായ എന്നെ ഇറക്കിവിടാൻ വന്നവനല്ലേ ഇവൻ? എങ്കിൽ ഇവന്റെ കരുത്തൊന്നു കാണട്ടെ. ഞാനേതായാലും ഇവിടെ നിന്ന് അനങ്ങാൻപോലും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല.’

കോലാടിന്റെ അഹങ്കാരം നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഞണ്ടിനെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചു. അവൻ മാളത്തിനകത്തേക്കു ചെന്ന് കോലാടിന്റെ കഴുത്തിൽ ശക്തിയായി ഇറുക്കി. എത്ര കൂടഞ്ഞിട്ടും അവൻ അവിടെനിന്ന് അനങ്ങിയില്ല. ആടിന് കടുത്ത വേദന തോന്നി. ആക് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു:

‘അയ്യോ, എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യല്ലേ. ഞാൻ ഇവിടം വിട്ട് പോയ്ക്കൊള്ളാമേ!’

‘ഇനി നീയീ മൂയലിനെ ശല്യം ചെയ്യുമോ?’

ഞണ്ട് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, ഞാനിനി മൂയലിന്റെ മാളത്തിനടുത്തുപോലും വരില്ല,’ കോലാട് പറഞ്ഞു.

ഞാളെ ആടിന്റെ കഴുത്തിൽനിന്നും താഴെയിറങ്ങി, ആട് അവിടെ നിന്നും ജീവനുംകൊണ്ട് പുറത്തേക്കോടി. കോലാടിനെ പിന്നീട് അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല.

തന്റെ കൂടെ താമസിക്കാൻ മൂയൽ ഞാളിനെ ക്ഷണിച്ചു. അവർ അങ്ങനെ ഉറ്റുചങ്ങാതിമാരായി അവിടെ സന്ധ്യം ജീവിച്ചു.

(റഷ്യൻ കഥകളടക്കമുള്ള നാടോടിക്കഥകളിൽ ദേശ്യഭേദങ്ങളോടെ ആവർത്തിച്ചു വരുന്നുണ്ട് ഈ ഉള്ളടക്കം.)

എട്ടിലൊന്ന്

അവരാരെക്കെ എട്ടുപേർ. ആണും പെണ്ണും മനുഷ്യനും മൃഗവുമടക്കം എട്ട്. വൃദ്ധനും അയാളുടെ ഭാര്യയായ വൃദ്ധയും. അവരുടെ മക്കളായി രണ്ടു കുട്ടികൾ. ഒരാണും ഒരു പെണ്ണും. അവർ താമസിക്കുന്ന കുടിലിനും ഇത്തിരി മണ്ണിനും പുറമേ ആകെയുള്ള സമ്പാദ്യത്തിന്റെ പട്ടികയാണിനി.

ദിവസേന ഉറക്കെ കൂവി നേരം വെളുപ്പിക്കുന്ന ഒരു പുവൻകോഴി.

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും എന്നും മുട്ട തരുന്ന പിക്കക്കോഴി.

വളഞ്ഞകൊമ്പും ചെമ്പൻ രോമക്കാടുമുള്ള ചെമ്മരിയാട്.

തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരാൺകുതിരയും.

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും മക്കളും കഠിനമായി ജോലി ചെയ്താണ് കൂടും ബത്തെ പോറ്റിയത്. അവർ അരവയറായ സമയങ്ങളിൽപ്പോലും കോഴി കളുടെയും ആടിന്റെയും കുതിരയുടെയും കാര്യത്തിൽ ഒരു വീഴ്ചയും വരുത്തിയില്ല. ദിവസവും രണ്ടു നേരം അവർക്ക് വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കൊടുത്തു.

കോഴികൾക്ക് ഗോതമ്പുമണികൾ, ചെമ്മരിയാടിന് വൈക്കോലും പച്ച പൂല്ല്യം കുതിരയ്ക്ക് വട്ടി നിറയെ മുതിര എന്നിങ്ങനെ.

അവരങ്ങനെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞുവരുവേ, ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. വൃദ്ധന്റെ കുടിലിനടുത്തായി വലിയൊരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ വന്യ മൃഗങ്ങളും കാട്ടുപക്ഷികളും പാർത്തിരുന്ന കാടാണത്. അടുത്തതിൽ ഒരു പെരുവയറൻ ചെന്നായയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധനെയും കുടുംബത്തിലെ മറ്റെല്ലാവരെയും അവൻ നേരത്തേ തന്നെ നോട്ടമിട്ടു വെച്ചതാണ്. ഒരിക്കൽ ചെന്നായയ്ക്ക് യാതൊരു ഭക്ഷണവും കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. വിശന്നു വിശന്ന് അവന്റെ വയറു കത്തി. അപ്പോഴാണ് അവൻ വൃദ്ധന്റെ കുടുംബത്തെയും അയാളുടെ വളർത്തുമൃഗങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഓർമ്മ വന്നത്.

ചെന്നായ ഒറ്റപ്പാച്ചിലിന് വൃദ്ധന്റെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. അവിടെ ആരെയും കാണാത്തതിനാൽ അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?’

ആ ശബ്ദം വൃദ്ധൻ കേട്ടു. അയാളും ഭാര്യയും മക്കളും മുറ്റത്തിറങ്ങി വന്നു. അക്രമോത്സുകനായി നില്ക്കുന്ന ചെന്നായയെക്കണ്ട് അവർ തെല്ലു പരിഭ്രമിച്ചു. അവരെ മാറിമാറി നോക്കി ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയും നാലാളുകുടിയില്ലേ? അവരെയും വിളിക്കൂ.’

‘നാലാളോ? അതാരാണ്?’

വൃദ്ധൻ കൈമലർത്തി.

‘അതെ. നിങ്ങൾ തീറ്റ കൊടുത്തു വളർത്തുന്ന നാലുപേർ.’

ചെന്നായ വിശദീകരിച്ചു. വൃദ്ധൻ അപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലായത്. അയാളവരെ കൈകൊട്ടി വിളിച്ചു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം കോഴികളും ചെമ്മരിയാടുകളും കുതിരയും ഹാജർ!

‘നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്?’

വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളാകെ എട്ടുപേരുണ്ട്. ഞാനാണെങ്കിൽ വിശന്നു ചാകാറായിരിക്കുന്നു. അയൽവാസിയായി എനിക്ക് നിങ്ങളേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് എന്റെ വിശപ്പു മാറ്റേണ്ട ചുമതല നിങ്ങൾക്കാണ്. എട്ടുപേരിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേരെ എനിക്ക് തിന്നാൻ തരണം. നിങ്ങളത് അറിഞ്ഞുതന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു നല്ലത്. അല്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് വേണ്ടവരെ ഞാൻതന്നെ പിടിച്ചുതിന്നും!’

ചെന്നായ മുന്നറിയിപ്പു നല്കി.

അതു കേട്ട് വൃദ്ധനാകെ പരിഭ്രമിച്ചു. പറഞ്ഞാൽ പറഞ്ഞപോലെ ചെയ്യുന്നവരാണ് ചെന്നായ്ക്കൾ. അതയാൾക്ക് നന്നായറിയാം. താനെന്നു മടിച്ചുനിന്നാൽ ചിലപ്പോൾ തന്നെത്തന്നെയാകും ചെന്നായ

തിന്നുകളയുക. അതിനിടവരുത്തരുത്.

വൃദ്ധൻ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും വളർത്തുമൃഗങ്ങളെയും മാറിമാറി നോക്കി. പിന്നെ, പിടക്കോഴിയെ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

‘നിനക്കെന്റെ പിടക്കോഴിയെ തിന്ന് വിശപ്പടക്കാം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ചെന്നായ പിടക്കോഴിയെ പിടികൂടി ജീവനോടെ വിഴുങ്ങി മടങ്ങിപ്പോയി. പിടക്കോഴിയെ നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലെന്ത്, ജീവൻ തിരിച്ചു കിട്ടിയല്ലോ എന്ന സമാധാനമായിരുന്നു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും.

എന്നാൽ, അടുത്ത ദിവസം ചെന്നായ വീണ്ടും ആ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി. അവനെ കണ്ടമാത്രയിൽ വൃദ്ധന്റെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു.

‘നിനക്കു ഞാനെന്റെ പിടക്കോഴിയെ തന്നതല്ലേ? വീണ്ടും നീയെന്തിനിവിടെ വന്നു?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഇതു നല്ല കഥ! ഇന്നലെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചെന്നു കരുതി നിങ്ങൾ ഇന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ടോ? എനിക്കിന്നും നല്ല വിശപ്പുണ്ട്. ഏഴു പേരിലൊന്നിനെ മര്യാദയ്ക്ക് തന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനെല്ലാവരെയും ഈ ഭക്ഷണം വിഴുങ്ങും!’

ചെന്നായ ഭീഷണി മുഴക്കി.

ചെന്നായയോട് എതിരിടുന്നത് ബുദ്ധിയല്ല എന്നു തോന്നിയ വൃദ്ധൻ അല്പനേരം ചിന്തിച്ചശേഷം പുവൻകോഴിയെ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഇവനെനെ എന്നും പുലർച്ചെ കൂവിയുണർത്തുന്നവനാണ്. എങ്കിലും നിന്റെ വിശപ്പുമാറ്റാൻവേണ്ടി ഞാനിവനെ തരുന്നു.’

ഒട്ടും നേരം കളയാതെ ചെന്നായ പുവൻകോഴിക്കുമേൽ ചാടിവീണു. ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് അവനതിനെ വയറ്റിലാക്കി മടങ്ങിപ്പോയി.

മൂന്നാം ദിവസം പതിവിലും നേരത്തേ ചെന്നായയെത്തി. വിശപ്പടക്കാൻ ആറിലൊരാളെ തരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. അതു കേട്ടപ്പോൾ വൃദ്ധൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. എന്നാൽ, ചെന്നായയുടെ ആവശ്യം നിരസിക്കാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായില്ല. ഭാര്യയെയും മക്കളെയും ചെമ്മരിയാടിനെയും കുതിരയെയും മാറിമാറി നോക്കി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘എനിക്ക് പാലും രോമവും തരുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട ചെമ്മരിയാടിനെ ഞാൻ നിനക്കു തരികയാണ്. ഇനിയെങ്കിലും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെയിരിക്കണം.’

ചെന്നായയ്ക്കും സന്തോഷമായി. അവൻ ചെമ്മരിയാടിനെ അപ്പടി

വിഴുങ്ങി മടങ്ങിപ്പോയി. അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം ഇനിയുണ്ടാവില്ലെന്ന് വൃദ്ധൻ ഊഹിച്ചു.

അയാളുടെ ആ കണക്കുകൂട്ടലും തെറ്റി. പിറ്റേന്നും കൃത്യസമയത്തു തന്നെ ചെന്നായ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി അഞ്ചിലൊരാളെ തിന്നാൻ തരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മനസ്സിൽ പരാകിക്കൊണ്ട് വൃദ്ധൻ തന്റെ തടിച്ചുകൊഴുത്ത കുതിരയെ അവനു കൊടുത്തു. വൃദ്ധനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി ആ കുതിരയെ അവൻ വിഴുങ്ങി സമലം വിട്ടു.

അടുത്ത ദിവസം വൃദ്ധൻ രാവിലെ മുതൽതന്നെ വീടിന്റെ വാതിലും ജനലുമെല്ലാം അടച്ചു കുറ്റിയിട്ട് അകത്തിരുന്നു. വൃദ്ധയെയും മക്കളെയും അകത്ത് ഒളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും ചെന്നായ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി വിളിച്ചു:

‘ഏയ് കിളവാ, മര്യാദയ്ക്ക് മുറ്റത്തിറങ്ങി വാ. അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ വീടു ഞാൻ ഇടിച്ചുനിരത്തും!’

അതു കേട്ട് വൃദ്ധൻ ഭയന്നു. അയാൾ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തു വന്നു.

‘ഇനിയും നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്? എന്റെ വളർത്തുമൃഗങ്ങളെയെല്ലാം നിനക്കു തിന്നാൻ തന്നുകഴിഞ്ഞില്ലേ?’

പല്ലു കടിച്ച് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

‘അതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമില്ല. എനിക്കിപ്പോൾ നന്നായി വിശക്കുന്നുണ്ട്. ഇനിയും നാലുപേർക്കുടി ബാക്കിയില്ലേ? മര്യാദയ്ക്ക് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെയോ മക്കളിലൊരാളെയോ എനിക്കു തരണം. അല്ലെങ്കിൽ നാലിനെയും ഞാൻ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങും!’

ചെന്നായ മുരണ്ടു.

നിവൃത്തിയില്ലാതെ വൃദ്ധൻ തന്റെ ഓമനമകളെ ചൂണ്ടി അവനോടു പറഞ്ഞു:

‘നീയീ ചെയ്യുന്നത് കൊടുംപാപമാണ്. തത്കാലം എന്റെ മകളെ വിഴുങ്ങി മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കോ. ഇനിയെങ്കിലും ഞങ്ങളെ സ്വസ്ഥമായി ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കൂ.’

മനുഷ്യമാംസം തിന്നാൻ കിട്ടിയ അവസരം ചെന്നായയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവൻ വൃദ്ധന്റെ മകളെ വിഴുങ്ങി തിരിച്ചുപോയി.

അടുത്ത ദിവസം ചെന്നായ വൃദ്ധന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി മുന്നിലൊരാളെ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചെന്നായയുടെ ഭീഷണി ഭയന്ന് അയാൾ തന്റെ മകനെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനടുത്ത ദിവസം വൃദ്ധനെ യോ വൃദ്ധയെയോ കിട്ടണമെന്നായി ചെന്നായയുടെ ആവശ്യം. കടുത്ത

മനോവ്യുമയോടെ വൃദ്ധയെ മുന്നിൽനിർത്തി വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും എനോടൊപ്പം എന്നുമുണ്ടായിരുന്ന ഭാര്യയെയാണ് ഞാനിപ്പോൾ നിനക്കു തരുന്നത്. ഇനിയീ വീട്ടിൽ ഞാൻ തനിച്ച്ച്ചേയ്ക്കുള്ളൂ. എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട ഞാൻ ശിഷ്ടകാലം തനിച്ചിവിടെ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം. ദയവുചെയ്ത് ഇനി നീ എന്റെ മുന്നിൽ വരരുത്.’

ചെന്നായ അതിനു മറുപടി പറയാതെ വൃദ്ധയെ വിഴുങ്ങി തിരിച്ചുപോയി.

പിറ്റേന്നും പതിവുതെറ്റിക്കാതെ ചെന്നായ വൃദ്ധന്റെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. വൃദ്ധൻ കോടാലികൊണ്ട് വിറകു കീറുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ. ചെന്നായയുടെ മുഖം കണ്ടപ്പോഴേ വൃദ്ധന് അടിമുതൽ മുടി വരെ പെരുത്തുകയറി. തന്റെ സ്വന്തക്കാരെയും വളർത്തുമൃഗങ്ങളെയും അപഹരിച്ചിട്ടും മതിയാകാതെ വീണ്ടും വന്ന ചെന്നായയെ കടിച്ചുകീറാനുള്ള ദേഷ്യമുണ്ടായി അയാൾക്ക്. എന്നാൽ അയാളതു പുറത്തുകാട്ടാതെ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഇന്നും നിനക്ക് വിശക്കുന്നുണ്ടാവുമല്ലേ? എന്നെക്കുടി വിഴുങ്ങിയാലേ നിന്റെ വിശപ്പ് മാറുകയുള്ളൂ, അല്ലേ?’

‘വളരെ ശരിയാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്. എനിക്കിന്ന് പതിവിലുമധികം വിശപ്പു തോന്നുന്നുണ്ട്. വേഗംതന്നെ നിങ്ങളെ വിഴുങ്ങി വിശപ്പു മാറ്റണം.’

ചെന്നായയുടെ വായിൽ വെള്ളമുറി.

വൃദ്ധന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇരച്ചുകയറി. അയാൾ കോടാലി ഉയർത്തി ചെന്നായയുടെ നെറുകത്തലയിൽ ആഞ്ഞടിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നീയെന്റെ പിടക്കോഴിയെ തിന്നില്ലേ?’

‘തിന്നു.’

ചെന്നായ വേദന സഹിച്ച് പറഞ്ഞു. വീണ്ടും ഒരടികുടിക്കൊടുത്ത് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

‘അതും പോരാതെ നീയെന്റെ പുവൻകോഴിയെ തിന്നില്ലേ?’

‘ഒും.’

ചെന്നായയുടെ ശബ്ദമിടറി.

‘ചെമ്മരിയാടിനെ തിന്നിട്ടും നിന്റെ വിശപ്പു മാറിയോ?’

കോടാലികൊണ്ടുള്ള മുന്നാമത്തെ അടി വന്നു. അതോടെ ചെന്നായയ്ക്ക് മിണ്ടാനാവാതെ വന്നു. എന്നിട്ടും അരിശം തീരാതെ അയാൾ തലയിൽ ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ അടിക്കുമൊപ്പം ഓരോ ചോദ്യവും.

‘ആർത്തി മുത്തല്ലേ നീയെന്റെ കുതിരയെ തിന്നത്?’
 ‘ആറ്റുനോറ്റു വളർത്തിയ എന്റെ മോളെ നീ വിഴുങ്ങിയില്ലേ?’
 ‘എനിക്കു സഹായമാകേണ്ട പൊന്നുമോനെയും നീ തിന്നില്ലേ?’
 ‘എന്റെ എല്ലാമായ ഭാര്യയെക്കൂടി ഞാൻ നിനക്കു തന്നില്ലേ?’

തളർന്നുവീണ ചെന്നായയുടെ നെറുകയിൽ ഒടുക്കത്തെ അടികൊടുത്ത് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

‘ഇതൊന്നും പോരാഞ്ഞിട്ടല്ലേ നീ വീണ്ടും എന്നെ തിന്നാനെത്തിയത്?’

ആ അടിയിൽ ചെന്നായയുടെ തലയും ഉടലും രണ്ടായി പിളർന്നു. അവന്റെ പെരുവയറ്റിൽനിന്ന് ഓരോരുത്തരായി പുറത്തുവന്നു.

ആദ്യം ഭാര്യ, പിന്നെ മകൻ, മകൾ, കുതിര, ചെമ്മരിയാട്, പൂവൻ കോഴി, പിടക്കോഴി എന്നിങ്ങനെ!

ആർക്കും ഒരപകടവും പറ്റിയിരുന്നില്ല.

ദുഷ്ടൻ ചെന്നായയുടെ തോലുരിഞ്ഞ് ഭാര്യയ്ക്കൊരു തൊപ്പിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു വൃദ്ധൻ.

പിന്നെ, ചെന്നായയുടെ ശല്യമില്ലാതെ അവർ ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

ഇവാനും പെരുംഭൂതവും

വളരെപ്പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും താമസിച്ചിരുന്നു. ദരിദ്രരായ ആ ദമ്പതിമാർക്ക് മൂന്ന് ആൺമക്കളുണ്ടായിരുന്നു. ദരിദ്രരായ അവർ ഒരു കുടിൽ കെട്ടി അവിടെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നത്. വൃദ്ധൻ കുലിവേല ചെയ്തും പുഴയിൽ വലവീശി മീൻപിടിച്ചു വിറ്റുമാക്കെയാണ് കുടുംബം പുലർത്തിയത്. എങ്കിലും, അച്ഛനമ്മമാരും മക്കളും പരസ്പരസ്നേഹത്തോടെയും സഹകരണത്തോടെയുമാണ് ജീവിച്ചത്.

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും പ്രായാധിക്യംമൂലം ഒന്നും ചെയ്യാനാവാതെ വന്നപ്പോൾ മക്കൾ തങ്ങൾക്കു കഴിയുംവിധമെല്ലാം അവരെ സഹായിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കെ, വൃദ്ധ രോഗബാധിതയായി കിടപ്പിലായി. ഇത് വൃദ്ധനെയും മക്കളെയും വിഷമിപ്പിച്ചു. അവർ നഗരത്തിലെ പ്രമുഖ വൈദ്യന്മാരെക്കൊല്ലാം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് വൃദ്ധയെ ശുശ്രൂഷിച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം വൃദ്ധ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. വൃദ്ധനും മക്കളും ദുഃഖം കടിച്ചമർത്തി വൃദ്ധയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തി.

ഭാര്യയുടെ വിധോഗം വൃദ്ധനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അധികം വൈകാതെ താനും മരിച്ചുപോകുമെന്ന് വൃദ്ധനു തോന്നി. അദ്ദേഹം മൂന്നു മക്കളെയും അടുത്തുവീളിച്ച് പറഞ്ഞു: 'മക്കളേ, നിങ്ങളുടെ അമ്മയ്ക്ക് പിന്നാലെ ഞാനും ഉടനെ പരലോകത്തേക്ക് പോകും. ദരിദ്രനായ എന്റെ കൈവശം കാര്യമായി ഒരു സമ്പാദ്യവുമില്ല എന്നറിയാമല്ലോ? എങ്കിലും, എന്റെ മരണശേഷം അതേച്ചൊല്ലി നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തർക്കിക്കാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ചെറിയ സമ്പാദ്യം ഞാനിപ്പോഴേ നിങ്ങൾക്ക് വിതിച്ചുതരാം.'

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ മക്കളെ വേദനിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ മഞ്ഞനിറമുള്ള ഓമനപ്പച്ചയെ മുത്തമകനു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

'ഇതാണ് നിന്റെ സ്വത്ത്.'

കുടിലിലുണ്ടായിരുന്ന വലിയ തിരികല്ലാണ് രണ്ടാമത്തെ മകനു കൊടുത്തത്. എതിർപ്പൊന്നും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ അയാൾ അതു സ്വീകരിച്ചു. തനിക്ക് ലഭിക്കുന്നതെന്താണെന്നറിയാൻ ഇളയമകനായ ഇവാൻ ആകാംക്ഷയോടെ നിന്നു. വൃദ്ധൻ അകത്തുനിന്ന് തന്റെ വീശുവല കൊണ്ടുവന്ന് അവനു കൊടുത്തു. പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ ഇവാൻ അതു വാങ്ങി.

'മക്കളേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തന്നത് നിസ്സാരവസ്തുക്കളാണ്. എന്നാൽ, ഭാഗ്യം നിങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ടെങ്കിൽ ഇവകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങൾക്ക് മൂന്നു പേർക്കും ധനികരാവാൻ കഴിയും.'

വൃദ്ധൻ മൂന്നു മക്കളോടുകൂടി പറഞ്ഞു.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതും വൃദ്ധൻ പെട്ടെന്നൊരു നാൾ മരിച്ചു. തലേന്ന് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നതാണ്. പുലർച്ചെ മക്കൾ ചെന്നു കുമ്പുക്കി വിളിച്ചപ്പോഴാണ് വൃദ്ധൻ തങ്ങളെ വിട്ടുപോയ കാര്യം അറിയുന്നത്. സ്നേഹനിധികളായ പിതാവിന്റെ മരണം അവരെ പിടിച്ചുലച്ചു. പിതാവിന്റെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങളിൽ മക്കൾ യാതൊരു കുറവും വരുത്തിയില്ല.

കുറച്ചു ദിവസംകൂടി ആ കുടിലിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞ മക്കൾ ഭാവിപരിപാടികളെക്കുറിച്ച് കൂടിയാലോചിച്ചു.

'അനുജന്മാരേ, നമ്മളിനിയും ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ല. പിതാവു തന്ന സാധനങ്ങൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ച് പണമുണ്ടാക്കുകയാണ് നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടത്. നമുക്ക് മൂന്നു വഴിക്കു പോയി ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കാം.'

'അതുതന്നെയാണ് വേണ്ടത്,' രണ്ടാമനും യോജിച്ചു.

'എന്റെ വലകൊണ്ട് മീൻ പിടിക്കാനല്ലാതെ വേറെന്തു പ്രയോജനം?'

ഇവാൻ പിറുപിറുത്തു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ വൃദ്ധന്റെ മൂന്നു മക്കളും പരസ്പരം യാത്രപറഞ്ഞ്, തങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യവുമായി വീടുവിട്ടിറങ്ങി.

മുത്തമകന്റെ കഥ

വൃദ്ധന്റെ മുത്തമകൻ തന്റെ മഞ്ഞപ്പച്ചയെ കൈത്തണ്ടയിലിരുത്തി അലക്ഷ്യമായി നടന്നു. നടന്നു നടന്ന് നേരം നന്നായി ഇരുട്ടി. അപരിചിതമായ ഏതോ നാട്ടിലാണ് താനെത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. രാത്രിയിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നത് അത്ര പന്തിയല്ലെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അയാൾ അടുത്തൊരു വീടിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

'ഏയ്, ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?'

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും എല്ലാംതോലുമായ ഒരു വൃദ്ധൻ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

'ങ്ഹും, എന്തു വേണം?'

'അപ്പപ്പാ, ഞാൻ കുറെയകലെയുള്ള നാട്ടിൽനിന്നും വരുന്നതാണ്. അങ്ങേക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഈ രാത്രി അങ്ങയോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. നാളെ പുലർച്ചേതന്നെ ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം,' അയാൾ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ഏതാനും നിമിഷം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

'മകനേ, നിനക്കിവിടെ അഭയം തരുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഒരു പ്രശ്നമുണ്ട്. ഈ വീടിനകത്ത് നിറയെ എലികളാണ്. വെറും എലികളല്ല, പെരുച്ചാഴികൾ തന്നെ. ഒരു മനുഷ്യനെ ജീവനോടെ കടിച്ചുതിന്നാനുള്ള ശേഷി അവയ്ക്കുണ്ട്. എനിക്കത് ശീലമായതിനാൽ മുട്ടൻവടികൊണ്ട് പെരുച്ചാഴികളെ അടിച്ചോടിക്കാനാവും. എന്നാൽ, നിന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല. അപരിചിതനായ നിന്നെ എലികൾ തിന്നുമെന്ന് ഉറപ്പാണ്.'

പറഞ്ഞുതീരുംമുമ്പേ ഒരുപറ്റം എലികൾ അതിലേ വന്നു. വൃദ്ധൻ വടി നിലത്തടിച്ച് അവയെ ഓടിച്ചുവിട്ടു. അതു കണ്ടിട്ടും മുത്തമകൻ തെല്ലും കൂസലുണ്ടായില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു:

'അപ്പപ്പാ, എലികളെ എനിക്കൊട്ടും ഭയമില്ല. അവരെന്ന് ഒന്നും ചെയ്യുകയുമില്ല.'

അതുകേട്ടതും വൃദ്ധൻ അയാളെ വീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്തു. വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു പങ്ക് മുത്തമകനു കൊടുക്കാനും വൃദ്ധൻ മറന്നില്ല. അനന്തരം, അവർ രണ്ടു മുറികളിലായി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

പാതിരാത്രിയായതും മുറിനീറയെ തടിയനെലികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടി നടന്നു. ചില പെരുച്ചാഴികൾ അയാളെ കടിക്കാൻ ഓടിയടുത്തു. അപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ മഞ്ഞപ്പുച്ചയെ നിലത്തുവിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഇനിയൊട്ടും വൈകാതെ നീ സദൃയുണ്ടു തുടങ്ങിക്കോളൂ.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, മഞ്ഞപ്പുച്ച ഓടിച്ചെന്ന് കുറെ പെരുച്ചാഴികളെ പിടിച്ചുതിന്നു. അതോടെ അതിന്റെ വയറു നിറഞ്ഞു. ബാക്കി എലികളെയെല്ലാം അത് കടിച്ചുകൊന്നു. നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ആ വീട്ടിലെ എലികളെയെല്ലാം പുച്ച വകവരുത്തി. മുത്തമകൻ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചേതന്നെ വൃദ്ധൻ അതിമിയുടെ മുറിയിലെത്തി. പെരുച്ചാഴികളുടെ കടിയേറ്റ് അയാൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്നാണ് വൃദ്ധൻ കരുതിയത്. എന്നാൽ, അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. വീടു നിറയെ നിരനിരയായി ചത്തുകിടക്കുന്ന പെരുച്ചാഴികൾ! അവയുടെ നടുവിൽ ദേഹം നക്കിത്തുടച്ച് മഞ്ഞപ്പുച്ചയും!

പുച്ചയെന്ന ജീവിയെ നാളിതുവരെ വൃദ്ധനോ അന്നാട്ടുകാരോ കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വൃദ്ധൻ അതിനെ അദ്ഭുതത്തോടെ നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘ഈ ജീവിയായോ എലികളെ കൊന്നത്? എന്താണ് ഇതിന്റെ പേര്?’

‘അതെ. ഇതാണ് പുച്ച. ഇവൻ വിചാരിച്ചാൽ ഈ ലോകത്തെ മുഴുവൻ എലികളെയും കൊല്ലാനാവും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ഇതിനെ എനിക്കു തരുമോ? വെറുതെ വേണ്ട. ഇതിന്റെ വിലയായി പത്തു നാണയങ്ങൾ ഞാൻ തരാം.’

വൃദ്ധൻ പണക്കിഴി കൈയിലെടുത്തു. തങ്ങൾക്ക് പിതാവിൽനിന്നും കിട്ടിയ വസ്തുക്കൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ച് പണക്കാരനാവാനെന്ന ഉപദേശം അയാളോർത്തു. തുച്ഛമായ പത്തു നാണയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പുച്ചയെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത് ബുദ്ധിയല്ലെന്നു തോന്നിയ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഇല്ല. ഞാനെന്റെ പുച്ചയെ വില്ക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും അപ്പുപ്പന്റെ വീട്ടിലെ എലിശല്യം തീർന്നല്ലോ. ഇനി എലികൾ വീടിനകത്തു കയറാതെ നോക്കിയാൽ മതി.’

അയാൾ വൃദ്ധനോട് യാത്ര ചോദിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി നടന്നു.

അതിനിടെ, പരദേശികളായ ഒരാൾ ഒരു വിചിത്രജീവിയെയും കൊണ്ടുവന്നെന്നും ആ ജീവി വൃദ്ധന്റെ വീട്ടിലെ എലികളെയെല്ലാം കടിച്ചുകൊന്നെന്നുമുള്ള വാർത്ത കാരോരും പരന്ന് രാജാവിന്റെ കാതിലുമെത്തി. കൊട്ടാരത്തിലെ അസംഖ്യം എലികളെക്കൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടിയ രാജാവ് ഉടനെ അയാളെ കണ്ടെത്തി കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ഭടന്മാരെ അയച്ചു. ഭടന്മാർ നാടെങ്ങും പരതി അയാളെ കണ്ടുപിടിച്ച് രാജാവിന് മുന്നിലെത്തിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങേയിനാണ് എന്നെ വിളിപ്പിച്ചത്?’

മുത്തപുത്രൻ വിനയപൂർവ്വം ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ കൈയിലൊരു വിചിത്രജീവിയുണ്ടെന്നും അത് എലികളെ കൊല്ലുമെന്നും ഞാനറിഞ്ഞു. കൊട്ടാരത്തിലെ എലികളെ കൊല്ലാൻ അതിനു കഴിയുമോ എന്നറിയണം,’ രാജാവ് വിശദീകരിച്ചു.

അയാൾ അതിനു മറുപടി പറയാതെ തന്റെ മഞ്ഞപ്പുച്ചയെ നിലത്തിറക്കിവിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘നീ സദൃ തുടങ്ങിക്കോളൂ.’

പുച്ച കൊട്ടാരമെങ്ങും ഓടിനടന്ന് പെരുച്ചാഴികളെ ഒന്നൊന്നായി കൊന്നൊടുക്കി. കുറെനേരത്തിനകം കൊട്ടാരം നിറയെ എലികൾ പത്തുനിരന്നു! സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് അയാളെ അഭിനന്ദിച്ചു.

‘ഈ ജീവി ആളൊരു മിടുക്കൻതന്നെ! നിങ്ങളിതിനെ എനിക്കു തരണം. പകരം നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതെന്തും നൽകാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.’

അയാൾ ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചുനിന്നു. രാജാവിന്റെ കല്പന നിരസിച്ച് തനിക്ക് കടുത്ത ശിക്ഷ കിട്ടും. അതുകൊണ്ട് പുച്ചയ്ക്കു പകരമായി നല്ല പ്രതിഫലം ചോദിക്കുന്നതാവും ഉചിതം.

‘മഹാരാജാവേ, എന്റെ ഈ തൊപ്പി മലർത്തിവെച്ച് അതിൽ നിറയെ വെള്ളിനാണയങ്ങൾ പുച്ചയുടെ വിലയായി തന്നാൽമതി,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ഭടന്മാർ അപ്പോൾത്തന്നെ അയാളുടെ തൊപ്പിയിൽ വെള്ളിനാണയങ്ങൾ നിറച്ചു. അവ സഞ്ചിയിൽ നിറച്ച്, മഞ്ഞപ്പുച്ചയെ രാജാവിനു നൽകി മുത്തപുത്രൻ അവിടം വിട്ടു. അടുത്തൊരു ഗ്രാമത്തിൽച്ചെന്ന് ആ പണംകൊണ്ട് നല്ലൊരു വീടും കൃഷിയിടവും വാങ്ങി അയാൾ സുഖമായി ജീവിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ മകന്റെ കഥ

വൃദ്ധന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകൻ തനിക്ക് പിതൃസമ്പാദ്യമായി കിട്ടിയ തിരി

കല്ലുമായി മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കാണ് നടുന്നത്. ഭാരമേറിയ തിരികല്ലും ചുമന്നു നടന്ന് അയാളാകെ തളർന്നു. നേരം ഇരുട്ടിയപ്പോൾ അയാളൊരു കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. ആ രാത്രി താമസിക്കാൻ പറ്റിയ ഇടമന്വേഷിച്ച് അയാൾ കാട്ടിൽ കുറെ അലഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് അവിടെയൊരു കുടിൽ അയാൾ കണ്ടത്. അവിടെ മനുഷ്യരാകെങ്കിലും ഉണ്ടാവുമെന്നോർത്ത് അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ കുട്ടിലിന്റെ വാതിലിൽ പലതവണ മുട്ടി വിളിച്ചു.

‘ഏയ് വീട്ടുകാരേ, വാതിൽ തുറക്കൂ.’

എന്നാൽ, അതിനൊന്നും യാതൊരു പ്രതികരണവുമുണ്ടായില്ല. കുട്ടി നാരുമില്ലാതെ കാട്ടിലെ കുടിലിൽ കഴിയുന്നത് അപകടമാണ്. വല്ല ആനയോ സിംഹമോ ഒക്കെ വന്നാൽ തന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞതുതന്നെ. അപകടമില്ലാതെ ഒന്നുറങ്ങാൻ പറ്റുന്ന ഇടമാണു വേണ്ടത്.

അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. കുടിലിന്റെ മുകളിലേക്ക് പടർന്നുനില്ക്കുന്ന വലിയൊരു മരം കണ്ട് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ തിരികല്ലും ചുമന്ന് മരത്തിൽ കയറിപ്പറ്റി. കുടിലിനു മുകളിലുള്ള കൊമ്പിൽ ചാരി യിരുന്ന് അയാൾ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

പാതിരാത്രിയായപ്പോൾ എന്തോ ശബ്ദം കേട്ട് അയാൾ ഞെട്ടിയു ണർന്നു. കുടിലിൽനിന്ന് ആരൊക്കെയോ സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദമായി രുന്നു അത്. അതെന്താണെന്നറിയാൻ അയാൾ കാരോർത്തു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മുടെ കൊള്ളമുതൽ തുല്യമായി പങ്കിട്ടുവെക്കാ നാണല്ലോ ഇവിടെ വന്നത്. ആരുമറിയാതെ അതു പൂർത്തിയാക്കി സ്ഥലം വിടണം.’

അകത്തുനിന്നും ഒരാളുടെ ശബ്ദം കേട്ടു.

‘ശരിയാണ്, കാട്ടിൽ നമുക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു താവളമുള്ള കാര്യം ആർക്കുമറിയില്ല. ഭാഗ്യം!’

മറ്റൊരാളുടെ ശബ്ദം.

‘അഥവാ, ആരെങ്കിലും നമ്മെക്കണ്ടാൽ ആ നിമിഷം അവനെ കഷ ണങ്ങളായി വെട്ടിനുറുക്കണം!’

മൂന്നാമൻ ശബ്ദമുയർത്തിപ്പറഞ്ഞു.

കുടിലിലുള്ളത് കൊള്ളക്കാരാണെന്ന് രണ്ടാമത്തെ മകൻ ബോധ്യ മായി. അവരുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ ആ ക്ഷണം തന്റെ കഥകഴിഞ്ഞതു തന്നെ!

അയാൾ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് കരിയിലപോലെ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. തിരികല്ലിനുമേലുണ്ടായിരുന്ന പിടിയും അയഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷം,

ഭാരമേറിയ തിരികല്ല് വലിയ ശബ്ദത്തോടെ കുടിലിനു മുകളിൽ വീണു.

ഓ...!

കല്ലിന്റെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ മേൽക്കൂര തകർന്നു. തിരികല്ല് നേരെ ചെന്നുവീണതോ, കാട്ടുകൊള്ളക്കാരുടെ തൊട്ടടുത്തും!

‘അയ്യോ...പിശാച്!’

അവർ കൊള്ളമുതലെല്ലാം അവിടെയിട്ട് പ്രാണനുംകൊണ്ട് നെട്ടോട്ടമോടി.

കല്ലിനു പുറകെ, പേടിച്ചു വിറച്ച രണ്ടാമത്തെ മകനും മരത്തിൽനിന്ന് താഴെയെത്തി.

ഭാഗ്യവശാൽ നിലത്തു വിരിച്ച പായയിലാണ് അയാൾ വീണത്. അയാൾ വീഴ്ചയിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ കണ്ടത്, ചുറ്റും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ആഭരണങ്ങളും സ്വർണനാണയങ്ങളുമാണ്! തന്റെ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത് സന്തോഷിച്ച് അയാൾ അതെല്ലാം വാരി സഞ്ചിയിലാക്കി അവിടം വിട്ടു. മറ്റൊരു നാട്ടിൽച്ചെന്ന് വീടും പറമ്പും വാങ്ങി അയാൾ സുഖമായി ജീവിച്ചു.

ഇളയമകൻ ഇവാന്റെ കഥ

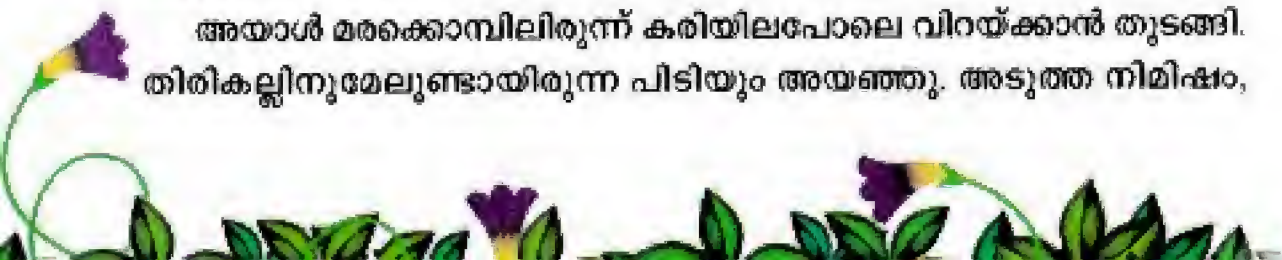
വൃദ്ധന്റെ ഇളയമകൻ ഇവാൻ തനിക്കു കിട്ടിയ വീശുവലയുമായി എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നടന്നു. ഈ വലകൊണ്ട് മീൻ പിടിച്ച് വിറ്റ് പണക്കാരനാവാൻ കഴിയില്ല. മറ്റേതെങ്കിലും മാർഗം കണ്ടെത്തണം- ഇതായിരുന്നു അയാളുടെ മനസ്സിലിരിപ്പ്.

കുറെ ദൂരം നടന്നു നേരമിരുട്ടിയപ്പോൾ അയാൾ മുൻപൊന്നും കേട്ടു കേൾവിപോലുമില്ലാത്ത ഒരു വിജനസ്ഥലത്തെത്തി. കുറ്റിക്കാടുകളും ചതുപ്പുനിലങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രദേശം. അധികം ദൂരെനിന്നല്ലാതെ ചില അലർച്ചകളും അപശബ്ദങ്ങളും കേട്ടെങ്കിലും അയാൾ അതൊന്നും അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. വീശുവല ചുരുട്ടിക്കെട്ടിയിട്ട് അതിൽ തലവെച്ച് കിടന്നുറങ്ങാനായിരുന്നു അയാളുടെ പദ്ധതി.

അയാൾ വലയുടെ ഒരറ്റം അടുത്തുകണ്ട കുറ്റിച്ചെടിയിൽ കെട്ടി. മറ്റേയറ്റത്തു പിടിച്ച് അതു നേരെയൊക്കാൻ തുടങ്ങി.

പെട്ടെന്ന്, ഭൂമി പിളരുംപോലെയുള്ള ഒരലർച്ചയുണ്ടായി! നേരിയ ഭയത്തോടെ ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ച് ഇവാൻ ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ് ഈ രാത്രിയിൽ ഒച്ചവെച്ച് എന്നെ ഭയപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്?’

അതിനു മറുപടിയെന്നോണം വീണ്ടും അലർച്ചയുണ്ടായി. ഇവാൻ തെല്ലു ദേഷ്യത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഭീരുവിനെപ്പോലെ മറഞ്ഞുനിന്ന് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ, ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നേരിട്ടു വാ!’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ചതുപ്പുനിലത്തിൽ ഒരിളക്കമുണ്ടായി. അടുത്ത നിമിഷം ചതുപ്പിൽനിന്ന് ഒരു ഭീകരരൂപം പൊങ്ങിവന്നു.

ഇവാൻ അതിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

മലപോലുള്ള ശരീരം, തീക്കണ്ണുകൾ, ചോരയിറ്റുന്ന കോമ്പല്ല്, ബലിഷ്ഠമായ കൈകാലുകൾ, ദേഹമാസകലം രോമം...

ആരായിരിക്കും ഇത്?

‘നീയാരാൻ? ഒരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത എന്നെയെന്തിനാണ് നീ ഭയപ്പെടുത്താൻ നോക്കുന്നത്?’

ഇവാൻ കൂസലില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ പെരുംഭൂതം. ഈ ചതുപ്പിന്റെ അവകാശിയാണ്. എന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഇവിടെ വരുന്ന എല്ലാവരെയും ഞാൻ പിടിച്ചുതിന്നും! ഇന്ന് നീയാണ് എന്റെ ഇര. എന്റെ ഭക്ഷണമാകാൻ വേഗം തയ്യാറായിക്കോ!’

ഭൂതം വീണ്ടും അലറി.

‘ഓഹോ, അങ്ങനെയാണോ? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ ഒരുങ്ങാം. പക്ഷേ, അതിനു മുൻപ് ഞാനീ പണിയൊന്നു തീർക്കട്ടെ.’

ഭൂതത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാതെ വലയുടെ പണി തുടർന്നുകൊണ്ട് ഇവാൻ പറഞ്ഞു:

‘പണിയോ? നീയെന്താണ് ഇത്ര തിടുക്കത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്?’

ഭൂതം അക്ഷമനായി.

‘പറയാം. ഞാനീ വലകൊണ്ട് വലിയൊരു വടം ഉണ്ടാക്കുകയാണ്. അതെന്തിനെന്നോ? ഈ ചതുപ്പിൽ നീയടക്കം ഒരുപാട് ഭൂതങ്ങളും പിശാചുക്കളും ഉണ്ടെന്നറിയാം. അവയെയൊക്കെ ഈ വടത്തിൽ കെട്ടി ദൂരെയുള്ള ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാനാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.’

ചിരിയടക്കി ഇവാൻ പറഞ്ഞു:

‘എന്ത്? ഞങ്ങളെ ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാനോ? വെറുതെ ഇല്ലാത്തതൊന്നും പറയരുത്.’

ഭൂതത്തിന്റെ ശബ്ദം താണു.

‘അതെ, ആ ചന്തയിൽ പെരുംഭൂതങ്ങൾക്ക് നൂറു സ്വർണനാണയങ്ങൾ

വില കിട്ടും. എനിക്കാണെങ്കിൽ കുറച്ചു പണത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ട്.’

ഇവാൻ വലയുടെ കെട്ടഴിച്ചു. അയാൾ ആത്മ നിസ്സാരനല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ പെരുംഭൂതം പെട്ടെന്ന് ശാന്തനായി. ഭൂതം ഇവാന്റെ കാല്ക്കൽ വീണ് കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു:

‘ദയവുചെയ്ത് ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. ഞങ്ങളെ വെറുതെ വിട്ടാൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ തൊപ്പി നിറയെ സ്വർണനാണയം തരാം.’

അതൊരു നല്ല അവസരമാണെന്ന് ഇവാനു തോന്നി. എളുപ്പം പണക്കാരനാവാനുള്ള ആ മാർഗം സ്വീകരിക്കാൻതന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ ഭൂതത്തോടു പറഞ്ഞു:

‘സമ്മതം.’

പെരുംഭൂതം ആശ്വാസത്തോടെ സ്വർണമെടുക്കാൻ ചതുപ്പിലേക്ക് പോയതും ഇവാൻ നിലത്ത് വലിയൊരു കുഴിയുണ്ടാക്കി. ഏകദേശം രണ്ടാൾ പൊക്കംവരുന്ന, തന്റെ തൊപ്പി ഇറക്കിവെക്കാൻ മാത്രം വിസ്താരമുള്ള ആ കുഴിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ തൊപ്പി മലർത്തിവെച്ചു. സ്വർണച്ചാക്കുമായി മടങ്ങിവരുന്ന പെരുംഭൂതത്തോട് ഇവാൻ പറഞ്ഞു:

‘ദാ, തൊപ്പിയിലേക്ക് ഇട്ടോളൂ. തൊപ്പി നന്നായി നിറഞ്ഞ ശേഷമേ നിർത്താവൂ. തെറ്റിച്ചാൽ ഞാൻ നിന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടും. ഓർത്തോ!’

പെരുംഭൂതം പേടിച്ചുവിറച്ചു. അവൻ പലതവണ ചതുപ്പിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും സ്വർണം കൊണ്ടുവന്ന് കുഴിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. പത്തു ചാക്കിലേറെ നാണയങ്ങൾ ഇട്ടപ്പോഴാണ് കുഴി നിറഞ്ഞത്. ആകെ തളർന്നുപോയ പെരുംഭൂതത്തോട് ഇവാൻ പറഞ്ഞു: ‘ങ്ഹും, മതി മതി. ഇനി നിനക്കു പോകാം.’

പെരുംഭൂതം ആശ്വാസത്തോടെ ചതുപ്പിൽ താണുപോയി. ഇവാന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതിരിക്കാൻ അവനും കൂട്ടുകാരായ ഭൂതങ്ങളും കുറെക്കാലത്തേക്ക് പുറത്തു വന്നതേയില്ല.

ആ നാണയങ്ങൾ മുഴുവനും പത്തിലേറെ ചാക്കുകളിൽ നിറച്ച്, കഷ്ടപ്പെട്ടു കയറ്റി നഗരത്തിലെത്തിക്കാൻ ഇവാൻ മറന്നില്ല. അതിലൊരു ചാക്ക് സ്വർണം വിറ്റ് അയാൾ നോക്കെത്താത്തത്ര ഭൂമിയും അതിലൊരു മണിമാളികയും വാങ്ങി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. ബാക്കി സ്വർണച്ചാക്കുകൾ ആരോരുമറിയാതെ വീട്ടിനകത്ത് കുഴിയുണ്ടാക്കി ഒളിപ്പിച്ചു. അവന്റെ പ്രൗഢി കണ്ട് കോടീശ്വരനായ ഒരു വ്യാപാരി തന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുത്തു. ആയിനത്തിലും നാലഞ്ചു ചാക്ക് സ്വർണം അവനു സ്വന്തമായി.

അങ്ങനെ, ഇവാൻ മുത്തജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ എത്രയോ ഇരട്ടി ധനവാ
നായി!

(ഈ കഥയ്ക്ക് പാഠഭേദങ്ങളുണ്ട്. ഇവാൻ പല തന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച്
അനേകം ഭൂതങ്ങളെ കബളിപ്പിക്കുന്നതായാണ് ഒന്നിൽ, വൃദ്ധൻ മക്കൾക്കു
കൊടുക്കുന്ന വസ്തുക്കളിലുമുണ്ട് വ്യത്യാസം.)

ക്രിസ്മസ് കരോൾ

ജോർജിയയിലെ ഒരു ക്രിസ്മസ് ആഘോഷമാണ് രംഗം. നഗരത്തിലെ
പണക്കാരനായ ഒരാൾ തന്റെ ക്രിസ്മസ് ആഘോഷം ഗംഭീരമാക്കാൻ
തീരുമാനിച്ചു. മുറ്റത്തെ ചെടികളെല്ലാം വർണക്കടലാസുകളും നക്ഷത്ര
ങ്ങളും തൂക്കി അലങ്കരിച്ചു. കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം പുത്തൻ കുപ്പാ
യങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. കേക്കും മറ്റു മധുരപലഹാരങ്ങളും ഒരുക്കി
വെച്ചു.

ഒരു രാത്രി കഴിഞ്ഞാൽ ക്രിസ്മസ്സായി.

ക്രിസ്മസ് വിരുന്ന് ഗംഭീരമാക്കണമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ചന്ത
യിൽനിന്ന് തടിച്ചു കൊഴുത്ത ഒരു വെള്ളത്താരാവിനെ നല്ല വില
കൊടുത്ത് അയാൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. മറ്റ് ആഘോഷങ്ങൾക്ക്
താരാവ് ഒരു തടസ്സമാവണ്ട എന്നു കരുതി അയാളതിനെ അകത്തെ മുറി
യിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടു. ജനലോരത്തായാണ് അതിനെ തൂക്കിയിട്ടത്.
പിന്നെ, ആഘോഷങ്ങൾക്ക് മാറ്റുകൂട്ടുന്നതിനായുള്ള ജോലികളിൽ
മുഴുകി.

ക്രിസ്മസ്ഗായകരുടെ വരവ് ഇന്നത്തെപ്പോലെ അത്ര സാധാരണ

മായിരുന്നില്ല അന്ന്. വല്ലപ്പോഴും ഒന്നോ രണ്ടോ സംഘങ്ങൾ എത്തിയാലായി. അതും രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ മാത്രമൊതുങ്ങുന്ന സംഘം. അതിലൊരാൾ സാന്റാക്ലോസിന്റെ വേഷം കെട്ടിയിരിക്കും. വാദ്യോപകരണം കൊട്ടി ക്രിസ്തസ് വാഴ്ത്തുപാട്ടുകൾ പാടുന്നതും സാന്റാക്ലോസ് തന്നെ. സന്തോഷകരമായ ക്രിസ്തസ് നേരുന്നതും ഉണ്ണിയേശുവിനെ വാഴ്ത്തുന്നതുമായ പ്രശസ്തമായ ഗാനങ്ങളാണ് സംഘം ആലപിച്ചിരുന്നത്. ആ ഗാനങ്ങൾ ഏതാണ്ടെല്ലാത്തന്നെ വിശ്വാസികൾക്ക് മനഃപാഠവുമായിരുന്നു.

പണക്കാരുടെ ചന്തയിൽനിന്നും വെള്ളത്താരാവിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത് രണ്ടു യുവാക്കൾ കണ്ടിരുന്നു. അവർ ദരിദ്രരും നിവൃത്തികേടുകൊണ്ട് അത്യാവശ്യം മോഷണം നടത്തുന്നവരുമായിരുന്നു. ക്രിസ്തസ്സിന് വിരുന്നൊരുക്കാൻ യാതൊന്നും അവരുടെ പക്കലില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയും ആ താരാവിനെ തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി രഹസ്യമായ ഒരു പദ്ധതിയും അവർ ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

യുവാക്കൾ അടുത്തുള്ള കടയിൽനിന്ന് സാന്റാക്ലോസിന്റെയും ഗായകന്റെയും കുപ്പായം വാത്പയായി വാങ്ങി. ഒരാൾ സാന്റാക്ലോസിന്റെ വേഷം ധരിച്ചു. അപരൻ വാദ്യോപകരണവും കൈയിലെടുത്ത് പണക്കാരന്റെ വീട്ടിലെത്തി. സാന്റാക്ലോസ് വാദ്യോപകരണം ചങ്ങാതിയുടെ കൈയിൽനിന്നും വാങ്ങി മുറ്റത്ത് ചുവടുവെച്ച് പാടാൻ തുടങ്ങി:

സന്തോഷകരമായ ക്രിസ്തസ് നേരുന്നു

ശ്രീയേശുദേവനെ വാഴ്ത്തിപ്പാടുന്നു...

അതുകേട്ട് പണക്കാരനും കുടുംബവും മുറ്റത്തു വന്ന് ഗാനം ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് അപരൻ വീടിന്റെ പിൻവശത്തെത്തി. അവിടെയെങ്ങും പരിശോധിച്ചപ്പോൾ മുറിയിൽ താരാവിനെ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. തുറന്നുകിടന്ന ജനലിലൂടെ കൈയിട്ട് അയാൾ താരാവിനെയും മോഷ്ടിച്ച് കടന്നുകളഞ്ഞു!

ഈ സമയം സാന്റാക്ലോസ് മറ്റൊരു ഗാനം പാടാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു:

വിശുദ്ധരാത്രി, ശുഭരാത്രി,

താരകൾ മിന്നും ക്രിസ്തസ് രാത്രി

സ്ത്രേസാ നഗരമുറങ്ങില്ല

ആളും ബഹളവുമണഞ്ഞില്ല

വെള്ളത്താരാവെന്നിനെയും

നഷ്ടപ്പെട്ടതറിഞ്ഞില്ല

വിശുദ്ധരാത്രി, ശുഭരാത്രി,

താരകൾ മിന്നും വിശുദ്ധരാത്രി!

ഗായകൻ പാടി നിർത്തി. ഹൃദയമായ ആ ആലാപനം പണക്കാരന് ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അയാൾ ഒരു പണസഞ്ചി സാന്റാക്ലോസിന് സമ്മാനിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘ഏത്ര മനോഹരമായ ഗാനം! ഇത് ഞാനിതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. ഏതു ഗായകസംഘത്തിൽനിന്നാണ് നിങ്ങൾക്കീ ഗാനം കിട്ടിയത്?’

‘ക്ഷമിക്കണം. അതെനിക്കറിയില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ഈ ചോദ്യത്തിനുത്തരം നാളെ രാവിലെ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായേക്കാം!’

ഇതും പറഞ്ഞ് സാന്റാക്ലോസ് അവിടം വിട്ടു.

പിറ്റേന്ന് പണക്കാരൻ ആ ഗാനത്തിന്റെ രഹസ്യമറിഞ്ഞു. അയാൾ കൊടുത്ത പണവും മോഷ്ടിച്ച താരാവും ചേർന്നപ്പോൾ യുവാക്കളുടെ ക്രിസ്തസ് വിരുന്നും പൊടിപൊടിച്ചു.

വിശിഷ്ടാതിഥി

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു നഗരത്തിൽ അളവറ്റ സ്വത്തുക്കൾക്ക് ഉടമയായ ഒരു ധനികനുണ്ടായിരുന്നു. നോക്കെത്താദൂരം പരന്നു കിടക്കുന്ന ഭൂസ്വത്തും സ്വർണവും രത്നവും പണവും നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന എത്രയോ അറകളും അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തമായിരുന്നു. സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളോടെയാണ് അയാളും കുടുംബവും കഴിഞ്ഞുവന്നത്.

ഇട്ടുമുടാൻ പണമുണ്ടായിട്ടും അയാൾ ദരിദ്രർക്ക് ഒരു നാണയം പോലും കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. സാധുക്കളെ കാണുന്നതുപോലും അയാൾക്ക് ചതുർഥിയായിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ ധനികനൊരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ഉറക്കത്തിൽ ആരോ വന്ന് അയാളോടു പറയുന്നതുപോലെയാണിരുന്നു അത്: 'ഹേ ധനികാ, ഉണർന്ന് കാത്തിരിക്കൂ. സാക്ഷാൽ യേശുക്രിസ്തുതന്നെ നിങ്ങളുടെ അതിഥിയായി വീട്ടിലെത്താൻ പോകുന്നു!' സ്വപ്നം കണ്ട് അയാൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. തന്റെ ഭവനം ദൈവസ്വർഗത്താൽ പരിശുദ്ധമാകാൻ പോകുന്നുവെന്ന വിവരം അറിഞ്ഞ് അയാൾ സന്തോഷം

കൊണ്ട് മതിമറന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സന്ദർശനം തന്റെ സമ്പാദ്യം ഇരട്ടിയാക്കാനുതകുമെന്ന് അയാൾക്കുതോന്നി. തന്റെ ഗാംഭീര്യം മുഴുവൻ ദൈവത്തിന് മനസ്സിലാകുന്ന വിധത്തിൽ സ്വീകരണമൊരുക്കാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ അപ്പോൾത്തന്നെ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

'എടീ, യേശുക്രിസ്തു നമ്മുടെ അതിഥിയായി ഈ വീട്ടിലെത്താൻ പോകുന്നു! അദ്ദേഹത്തിനു നൽകാൻ വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നൊരുക്കണം. ഇന്നാട്ടിൽ മറ്റൊരു ധനികനും നൽകാൻ കഴിയാത്തത്ര വിശിഷ്ടമാകണം അത്.'

ധനികന്റെ ഭാര്യ അതു കേട്ട് അമ്പരന്നു നിന്നു.

'നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ഈ പറയുന്നത്? യേശുദേവൻ മനുഷ്യരുടെ വീടുകൾ സന്ദർശിക്കുന്ന പതിവുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്ക് വെറുതെ തോന്നിയതാവും,' അവൾ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് ധനികന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു.

'നീയെന്നെ പഠിപ്പിക്കാൻ വരണ്ട. കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യരിലാരോ ഉറക്കത്തിൽ വന്ന് എന്നോടു വ്യക്തമായി പറഞ്ഞതാണ്. ഞാൻ പറയുന്നതുമാത്രം നീ അനുസരിച്ചാൽ മതി.'

ഭർത്താവിന്റെ ശകാരം കേട്ട് ഭാര്യ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു പോയി.

ധനികൻ ക്രിസ്തുവിനെ വരവേൽക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകളിൽ മുഴുകി. വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയിലും ഉദ്യാനത്തിലും മുഴുവൻ വിലകൂടിയ സൂര്യകാന്തിപ്പട്ടും ചിത്രവിരിപ്പുകളും വിരിച്ചിട്ടു. വഴിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി സുന്ദരന്മാരും സുന്ദരികളുമായ യുവതീയുവാക്കളെ സ്വീകരണത്തിനു നിരോധിച്ചു. ധനികനും ഭാര്യയും കുളിച്ചൊരുങ്ങി ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു. ഭാര്യയും പാചകക്കാരും ചേർന്ന് വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യ അതിനകം ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവും കാത്ത് അവർ കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചിരുന്നു. വഴിയിലേക്ക് കണ്ണുനട്ടായിരുന്നു അയാളുടെ ഇരിപ്പ്. എന്നാൽ ഏറെ നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും വിശിഷ്ടനായ അതിഥിയുടെ പൊടിപോലും കണ്ടില്ല. അവർ നിരാശയോടെ വാതിലടച്ച് അകത്തേക്കു പോയി.

നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയതും ധനികന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടു കേട്ടു. ക്രിസ്തുദേവൻ വൈകിയെത്തിയതാണെന്നു ധരിച്ച് അയാളും ഭാര്യയും ഉത്സാഹത്തോടെ ഓടിയെത്തി വാതിൽ തുറന്നു. അപ്പോൾ കണ്ടതോ?

എല്ലുന്തി, ദേഹമാസകലം കുന്നിയ, പഴക്കിക്കീറിയ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ ഒരു യാചകനാണ് മുറ്റത്ത്!

അയാളെ കടിച്ചുകീറാനുള്ള ദേഷ്യം തോന്നി, ധനികൻ. തീ പറുന്ന കണ്ണുകളോടെ യാചകനെ നോക്കി അയാൾ ആക്രോശിച്ചു:

‘തെണ്ടിപ്പരിഷേ! നിനക്ക് എന്റെ വീട്ടിൽ വരാൻ എങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? ദരിദ്രരെ എനിക്കു കണ്ടുകൂടെന്ന് നിനക്കറിയില്ലേ? വേഗം സ്ഥലം വിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വേട്ടനായ്ക്കളെ അഴിച്ചുവിട്ട് നിന്നെ തുണ്ടും തുണ്ടുമാക്കും!’

‘അയ്യോ, അങ്ങനെ പറയരുത് ഏമാനേ. ഇവിടെ സദ്യയൊരുക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ട് വന്നതാണ് ഞാൻ. എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് കുറെ നാളായി. കുറച്ച് കഞ്ഞിയെങ്കിലും തരാൻ ദയവുണ്ടാകണം. അതു കഴിച്ച് ഞാനുടനെ പോയ്ക്കൊള്ളാം.’

വിറച്ചു വിറച്ച് യാചകൻ അപേക്ഷിച്ചു.

‘ങ്ഹാ, നിന്റെ ധിക്കാരം അതിരുകടക്കുന്നു. മഹാനായ ഒരതിഥിക്കു വേണ്ടി ഒരുക്കിയ സദ്യയാണത്. നിന്നെപ്പോലുള്ള പരിഷ്കർത്താക്കൾക്ക് അതിൽ നിന്നൊരു തുള്ളിപ്പോലും തരില്ല.’

അയാൾ പരിചാരകരെ വിളിച്ചുവരുത്തി നിർദ്ദേശിച്ചു:

‘നിങ്ങളുടെയൊന്നും മുഖത്ത് കണ്ണില്ലേ? ഇവനെയാക്കെ ആരു പറഞ്ഞിട്ടാണ് അകത്തേക്ക് കടത്തിവിട്ടത്? ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഇവനെ പിടിച്ച് പുറത്താക്കണം!’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, പരിചാരകർ യാചകനെ മർദ്ദിച്ച്, വലിച്ചിഴച്ച് വീടിനു പുറത്താക്കി കവാടം വലിച്ചടച്ചു. വേദന സഹിക്കാനാവാതെ ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് അയാൾ അവിടം വിട്ടത്.

ദേഹമാസകലം അടിയുടെ പാടുകളുമായി വേച്ചുവേച്ചു നടക്കുന്ന യാചകനെ ധനികന്റെ അയൽവാസിയായ ഒരു ദരിദ്രസ്ത്രീ കണ്ടു. അവർക്ക് അയാളോട് സഹതാപം തോന്നി.

നിലതെറ്റി വീഴാൻ തുടങ്ങിയ യാചകനെ ആ വൃദ്ധ താങ്ങി.

‘ആരാണ് നിങ്ങളെ ഇങ്ങനെ ദയയില്ലാതെ മർദ്ദിച്ചത്?’

യാചകൻ വേദന കടിച്ചമർത്തി. തനിക്ക് ധനികനിൽനിന്നുണ്ടായ ദുരനുഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചു. അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് വൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. എല്ലാം കർത്താവ് കാണുന്നുണ്ടല്ലോ? അദ്ദേഹം എല്ലാറ്റിനും പരിഹാരം കാണും. തത്കാലം നിങ്ങൾ എന്റെ കൂടെ വരു. ചെറിയൊരു വീട്ടിൽ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണ് ഞാൻ കഴിയുന്നതെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക് ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണവും രാത്രി കഴിയാൻ ഇടവും തരാൻ എനിക്കാവും.’

‘അമ്മുമ്മയെ കർത്താവ് രക്ഷിക്കട്ടെ!’

യാചകൻ വൃദ്ധയോടൊപ്പം പുറപ്പെട്ട അവരുടെ വീട്ടിലെത്തി. ഒട്ടും സൗകര്യമില്ലാത്ത ചെറിയൊരു വീടായിരുന്നു അത്. അവിടെ അവശേഷിച്ചിരുന്ന ഗോതമ്പുകഞ്ഞി മുഴുവൻ അവർ അയാൾക്കു നൽകി. അയാളത് ആർത്തിയോടെ കൂടിച്ചു. അയാൾക്ക് ഉറങ്ങാനായി നിലത്ത് തന്റെ പുല്പായ വിരിച്ചുകൊടുത്തു. ക്ഷീണംമൂലം യാചകൻ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. അതു കണ്ടുനിലക്കെ തന്റെ വിശപ്പും മാറിയതായി വൃദ്ധയ്ക്കു തോന്നി. അവരും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

ആ രാത്രി വൃദ്ധ വിചിത്രമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. അത് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

ആരോ വന്ന് വാതിലിൽ മുട്ടി ചോദിക്കുന്നു:

‘ഹേ വൃദ്ധാ, നിങ്ങളീ രാത്രി ഇവിടെയാണോ ഉറങ്ങുന്നത്?’

‘അതെ,’ വൃദ്ധൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘അടുത്തൊരു ഗ്രാമത്തിലെ ദരിദ്രനായ ഗ്രാമീണന് ഒരു അർദ്ധതശിശു പിറന്നിരിക്കുന്നു. അവനെത്താണ് സമ്മാനം കൊടുക്കേണ്ടത്?’

ആഗതൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

‘ആ ശിശുവിന് നമ്മളൊന്നും കൊടുക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. ഇന്നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ ധനികന്റെ മുഴുവൻ സ്വത്തിനും അവകാശിയാവാനുള്ള ഭാഗ്യം അവനുണ്ട്.’

വൃദ്ധൻ അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചയച്ചു.

-തന്റെ അയൽവാസിയായ ധനികനെക്കുറിച്ചാണ് സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ട പരാമർശമെന്ന് വൃദ്ധയ്ക്കും വ്യക്തമായി. അവർ പുലർച്ചെതന്നെ അതിഥിയെ യാത്രയയച്ച്, ധനികനെ ചെന്നുകണ്ടു. ദരിദ്രനായ വൃദ്ധയെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ അയാൾക്ക് കലികയറി. എന്നാൽ തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യം പറയാനാണ് അവർ വന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളൊന്നു തണുത്തു. വൃദ്ധ തന്റെ സ്വപ്നം മുഴുവനും അയാൾക്ക് വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്ത് മടങ്ങിപ്പോന്നു.

ആ സ്വപ്നം അയാളെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അയാൾ ചിന്തയിൽ മുഴുകി.

‘ഹോ, എത്ര ഭീതിദമാണ് ആ സ്വപ്നം! എവിടെയോ ഒരു ഗ്രാമീണനു പിറന്ന കുട്ടി തന്റെ മുഴുവൻ സ്വത്തിനും അവകാശിയാവുമെന്നോ? അതൊരിക്കലും അനുവദിക്കാനാവില്ല. തന്ത്രപൂർവ്വം ആ കുഞ്ഞിനെ സ്വന്തമാക്കി കൂടെ നിർത്തണം. വൃദ്ധ കണ്ട സ്വപ്നം ഫലിക്കുമെന്ന സൂചന കണ്ടാൽ ആ നിമിഷം അതിന്റെ കഥ കഴിച്ചാൽ മതിയല്ലോ?’

പിറ്റേന്നുതന്നെ ധനികൻ ഗ്രാമീണനെ തേടിചെന്നു. കുഞ്ഞിനെ

വളർത്താനുള്ള സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയില്ലാതെ വിഷമിക്കുകയായിരുന്നു അയാളും ഭാര്യയും. ധനികൻ നൂറു നാണയങ്ങളടങ്ങിയ കിഴി അവരെ ഏല്പിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഈ കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യമോർത്ത് നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. ഇവനെ ഞാനും എന്റെ ഭാര്യയും പൊന്നുപോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഈ തുക ഇവനുള്ള വിലയായി കാണട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന് തെല്ലു ശമനമുണ്ടാക്കാനെങ്കിലും ഇത് സഹായിക്കും.’

മനസ്സിലാ മനസ്സോടെയാണെങ്കിലും ഗ്രാമീണൻ ആ പണക്കിഴി വാങ്ങി, കുഞ്ഞിനെ ധനികന്റെ കൈയിലേല്പിച്ചു. അയാൾ കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ മനസ്സിലൊരു ആശയം തോന്നി. തന്റെ ശത്രുവാകാനിടയുള്ള കുഞ്ഞിനെ വെറുതെ പോറ്റിവളർത്തുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നും ഇപ്പോൾത്തന്നെ അതിന്റെ കഥ കഴിച്ചാൽ പ്രശ്നം തീരുമെന്നും അയാൾ ചിന്തിച്ചു. വഴിനീളെ മഞ്ഞു വീണുകിടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ധനികൻ യാതൊരു ദയയും കാട്ടാതെ ആ ചോരക്കുഞ്ഞിനെ മഞ്ഞുകട്ടയിൽ കിടത്തി യാത്ര തുടർന്നു.

‘ഇനി എനിക്കൊന്നും പേടിക്കാനില്ല. കൂടുതൽ മഞ്ഞു വീഴുമ്പോൾ കുഞ്ഞ് അതിനടിയിലാവും. പിന്നെ, അവൻ അതിൽ കിടന്ന് മരവിച്ചു മരിക്കും!’

അയാൾ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നാണ്. ധനികൻ കുഞ്ഞിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് പോയതിനു തൊട്ടുപുറകെ ഒരുപറ്റം നായാട്ടുകാർ അതിലെ വന്നു. അവരിലൊരാൾ മഞ്ഞുകട്ടയിൽ തണുത്തു കിടക്കുന്ന ചോരക്കുഞ്ഞിനെ കണ്ടു. മനുഷ്യതലേശമില്ലാതെ കുഞ്ഞിനെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചയാളെ മനസ്സിൽ പരാകി അവർ അതിനെയടുത്ത് യാത്ര തുടർന്നു. മക്കളില്ലാതിരുന്ന ആ വേട്ടക്കാരനും ഭാര്യയും അവനെ സ്വന്തം മകനെപ്പോലെ വളർത്തി.

ആ കുഞ്ഞ് വളർന്ന് യൗവനദശയിലെത്തി. സുന്ദരനും ബുദ്ധിമാനുമായ അവൻ നായാട്ടിൽ പിതാവിനെയും ചങ്ങാതിമാരെയും സഹായിക്കുക പതിവായി.

ഒരുനാൾ ധനികൻ കുതിരപ്പുറത്ത് സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി ഒരു നായാട്ടുസംഘത്തെ കണ്ടുമുട്ടി. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെളുത്ത്, സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവുള്ളത് അയാളെ ആകർഷിച്ചു. അയാൾ അവനെക്കുറിച്ച് തിരക്കി:

‘ഹേ നായാട്ടുകാരേ, നിങ്ങളുടെ കൂടെയുള്ള ഈ കുഞ്ഞ് ആരാണ്?

സുന്ദരനായ ഇവന്റെ പിതാവാകാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായത് ആർക്കാണ്?’

‘പ്രഭോ, സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഇവനെന്റെ വളർത്തുമകനാണ്. വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഏതോ ദുഷ്ടൻ മഞ്ഞുകട്ടയിൽ കൊല്ലാനിട്ട ചോരക്കുഞ്ഞിനെ ഞാൻ എടുത്തു വളർത്തുകയായിരുന്നു. എന്നാലിപ്പോൾ ഇവൻ എനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും സ്വന്തം മകൻ തന്നെയാണ്,’ നായാട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് ധനികനൊന്നു ഞെട്ടി.

‘എന്ത്? തന്റെ സ്വത്തുക്കളുടെ അവകാശിയാകാൻ പിറന്ന കുട്ടി ഇനിയും മരിച്ചില്ലേനോ? ഏതായാലും ഈ വിവരം അറിയാനായത് നന്നായി. ഏതെങ്കിലും സൂത്രം പ്രയോഗിച്ച് ഇവനെ ഉടൻതന്നെ വകവരുത്തണം. അല്ലാത്തപക്ഷം, സ്വത്തെല്ലാം അന്യായീനപ്പെട്ട് ഞാനും ഭാര്യയും തെരുവുതെങ്ങേണ്ടിവരും,’ അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

‘ബഹുമിടുക്കൻതന്നെ നിങ്ങളുടെ മകൻ! വിരോധമില്ലെങ്കിൽ അവനോട് എനിക്കുവേണ്ടിയൊരു സഹായം ചെയ്യാൻ പറയാമോ? ഞാനതിന് തക്ക പ്രതിഫലവും തരാം,’ ധനികൻ നായാട്ടുകാരനോടു ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? അത് പറഞ്ഞൊള്ളൂ. എന്തു സഹായവും അവൻ ചെയ്തു തരും.’

ധനികന്റെ കൂരുട്ടുബുദ്ധി മനസ്സിലാക്കാതെ അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

‘ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നും പോന്നിട്ട് വളരെ ദിവസങ്ങളായി. ഭാര്യ എന്നെ കാണാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഇനിയും ചില നഗരങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചിട്ടേ എനിക്കു മടങ്ങാനാവൂ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ തരുന്ന ഒരു സന്ദേശം ഭാര്യയെ ഏല്പിച്ചാൽ ഉപകാരമായിരുന്നു,’ ധനികൻ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങ് സന്ദേശം എഴുതിത്തന്നോളൂ. ഞാനുടനെ അത് യജമാനത്തിയെ ഏല്പിക്കാം,’ അവൻ വിനയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

മറ്റാരും കാണാതെ ധനികൻ ഒരു സന്ദേശം എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അത് ഭദ്രമായി മടക്കി, ഒട്ടിച്ച് യുവാവിന്റെ കൈവശം കൊടുത്തയച്ചു. അവൻ അതുമായി ധനികൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത വഴിയിലൂടെ പുറപ്പെട്ടു.

ഈ കത്തുമായി വരുന്ന യുവാവ് തന്റെ ശത്രുവാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഇവനെ കാണുന്ന മാത്രയിൽ വകവരുത്താൻ ഭടന്മാരെ ഏല്പിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം! മറ്റൊരാളുടെ സന്ദേശം വായിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നു വിശ്വസിച്ച യുവാവ് അത് തുറന്നുനോക്കിയതുമില്ല.

എന്നാൽ, വഴിയിൽ മറ്റൊരർഭുതം സംഭവിച്ചു.

തിരക്കിട്ട് യാത്ര ചെയ്തിരുന്ന ആ യുവാവിനെ മുൻപ് ധനികന്റെ വീട്ടിലെത്തിയ യാചകൻ തടഞ്ഞുനിർത്തി ചോദിച്ചു:

‘മകനേ, നീ എങ്ങോട്ടാണ്?’

‘ഞാനൊരു സന്ദേശവാഹകനാണ്. ധനികപത്നിക്കുള്ള സന്ദേശം വൈകാതെ അവിടെയെത്തിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

യാചകൻ അവന്റെ കൈയിൽനിന്നും ആ സന്ദേശം വാങ്ങി നെഞ്ചോടു ചേർത്തു. പിന്നെ, അത് തിരികെ കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഇനി നീ പോയ്ക്കോളൂ. എല്ലാം ശുഭമാവും!’

യാചകന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ യാത്ര തുടർന്നു. അതിനകം സന്ദേശത്തിലെ ഉള്ളടക്കം അടിമുടി മാറിയത് അവനറിഞ്ഞിരുന്നില്ല!

യുവാവ് ധനികന്റെ വീട്ടിലെത്തി ധനികപത്നിയെ കണ്ടു. സന്ദേശം അവർക്കു നൽകി യുവാവ് പറഞ്ഞു:

‘ഇത് അവിടത്തെ ഭർത്താവ് തന്നെച്ചതാണ്.’

അവർ ആ സന്ദേശം തുറന്നുവായിച്ചു. അതിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടത് ഇങ്ങനെ:

‘ഈ കത്തുമായി വരുന്ന യുവാവ് എനിക്കേറെ വേണ്ടപ്പെട്ടവനാണ്. ഇവനെ യഥാവിധി സ്വീകരിച്ച് സത്കരിക്കണം. മാത്രമല്ല, ഞാൻ തിരിച്ചെത്തുമുൻപേ ഇവനും നമ്മുടെ മകളുമായുള്ള വിവാഹവും ആർഭാടമായി നടത്തണം!’

ഭർത്താവിന്റെ കൈയൊപ്പുള്ള സന്ദേശം കണ്ട് അവർക്ക് സംശയമേതും തോന്നിയില്ല. ധനികന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് അവർ മകളെ യുവാവിന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. അവർ അവിടെത്തന്നെ താമസവും തുടങ്ങി.

കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ധനികൻ തന്റെ പുതിയ മരുമകനെക്കണ്ട് ഞെട്ടി! അയാൾ ഭാര്യയോട് തട്ടിക്കയറി. അവർ ധനികന്റെ കൈപ്പടയിലുള്ള സന്ദേശം അയാളെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അയാൾക്ക് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും ധനികന് അവനോടുള്ള ദേഷ്യം തീർന്നില്ല. മകൾ വിധവയായാലും വേണ്ടില്ല, അവനെ വകവരുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ മറ്റൊരു സന്ദേശമെഴുതി അവനെ തന്റെ നിർമാണശാലയിലേക്കയച്ചു. ഈ സന്ദേശവുമായി വരുന്നയാളെ ഒരു നിമിഷംപോലും വൈകാതെ ചുളയിലിട്ട് വകവരുത്തണമെന്നായിരുന്നു സന്ദേശം. പെട്ടെന്ന് ധനികന് വീണ്ടുവിചാരമുണ്ടായി. മുൻപ് സംഭവിച്ചതുപോലെ സന്ദേശം മാറിപ്പോയാലോ എന്നു ഭയന്ന് അയാൾ ആ

സന്ദേശം തിരികെ വാങ്ങി, മരുമകനെ വെറുംകൈയോടെ അങ്ങോട്ട് പറഞ്ഞുവിട്ടു. ഇനി അവിടെയെത്തുന്നയാളെ ഉടൻ കൊന്നേക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ച് ധനികൻ മറ്റൊരാളെ കുറുക്കുവഴിയിൽ നിർമാണശാലയിലേക്കയച്ചു. അയാൾ നിർമാണശാലാജോലിക്കാക്കെണ്ട് യജമാനന്റെ സന്ദേശം അറിയിച്ചു. ആ നിർദ്ദേശം നടപ്പാക്കാൻ തയ്യാറായി അവർ കാത്തുനിന്നു.

അതിനിടെ മറ്റൊന്ന് സംഭവിച്ചു. നിർമാണശാലയിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടെ യുവാവിന് വല്ലാത്ത ദഹാസ്വാസ്ഥ്യം തോന്നി. അത് ഗുരുതരമായപ്പോൾ യാത്ര മതിയാക്കി. അവൻ അടുത്തൊരു സ്വന്തത്തിലിരുന്ന് വിശ്രമിച്ചു. ക്ഷീണംമൂലം അല്പനേരത്തിനകം അവൻ അവിടെക്കിടന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ ശത്രുവിന്റെ അന്ത്യം സംഭവിച്ചു എന്ന വാർത്ത അറിയാൻ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ധനികൻ. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും അതേക്കുറിച്ച് യാതൊന്നും അറിയാതെ വന്നപ്പോൾ അയാൾക്ക് ആശങ്കയായി. നിർമാണശാലയിൽപ്പോയി വിവരം തിരക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടു. കടുത്ത ശൈത്യംമൂലം കട്ടിക്കരിമ്പടവും കുർത്തതൊപ്പിയും ധരിച്ചാണ് അയാൾ പോയത്.

യജമാനൻ വധിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചയാളുടെ വരവും കാത്ത് അക്ഷമരായിരിക്കുകയായിരുന്നു നിർമാണശാലയിലെ ജീവനക്കാർ. അപ്പോഴാണ് മേലാസകലം മുടിപ്പുതച്ച് ധനികൻ അവിടെയെത്തിയത്. ഇത് അയാൾ തന്നെ എന്നുറപ്പിച്ച ജീവനക്കാർ, ധനികന് എന്തെങ്കിലും പറയാനാവും മുൻപേ ബലമായി പിടിച്ച്, ചുട്ടുപഴുത്ത ചുളയിലേക്കെറിഞ്ഞു.

പിന്നെത്തുണ്ടായി എന്നു പറയാനുണ്ടോ?

ക്ഷീണം മാറിയപ്പോൾ യുവാവ് എഴുന്നേറ്റ് വീട്ടിലേക്കു പോയി. ഭാര്യയോടൊപ്പം അവിടെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

വൃദ്ധ പണ്ടു കണ്ട സ്വപ്നം ഫലിച്ചു. ധനികന്റെ മരണത്തോടെ അയാളുടെ മുഴുവൻ സ്വത്തിനും അവൻ അവകാശിയായി.

യാചകനായി വന്ന് വൃദ്ധയ്ക്ക് സ്വപ്നദർശനം നൽകിയതും പിന്നീട് യുവാവിനെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതുമെല്ലാം സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തു ദേവനായിരുന്നെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ധനികൻ കാത്തിരുന്ന വിശിഷ്ടാതിഥി യാചകരുപത്തിൽ വന്നത് തിരിച്ചറിയാത്തതല്ലേ അയാൾക്കു പിണഞ്ഞ ഏറ്റവും വലിയ പിഴ?

അല്ലെങ്കിലും നന്മയ്ക്കു മാത്രമേ എക്കാലത്തും ആത്യന്തികവിജയമുണ്ടാവൂ.

ലോകത്തെ എല്ലാ നല്ല കഥകളും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന യാഥാർഥ്യം ഇതുതന്നെയാണ് - നന്മയുടെ വിജയം!

(പ്രസിദ്ധമായ ഈ നാടോടിക്കഥയ്ക്ക് സമാനമായ കഥകൾ പ്രാദേശികമായ പാഠഭേദങ്ങളോടെ മറ്റു ഭാഷകളിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.)

ശിലാനഗരത്തിലെ രാജകുമാരി

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു സാർ രാജാവിനു കീഴിൽ ഒരു സൈനികൻ ദീർഘകാലം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. സേവനകാലത്തുടനീളം അയാൾ അങ്ങേയറ്റത്തെ ആത്മാർത്ഥതയോടെയാണ് കഴിഞ്ഞത്. ഊണും ഉറക്കവും വെടിഞ്ഞും അയാൾ ജോലി നോക്കി. രാജാവും രാജ്യവും കഴിഞ്ഞേ തനിക്ക് മറ്റൊന്നുമുള്ളൂ എന്നയാൾ വിശ്വസിച്ചു. ഇത്രയൊക്കെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ജോലി നോക്കിയിട്ടും ദൗർഭാഗ്യവശാൽ മേലധികാരികളുടെ പ്രീതി പിടിച്ചുപറ്റാൻ അയാൾക്കായില്ല. സത്യത്തിൽ അവർ അയാളെ മനഃപൂർവ്വം ഒരുക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ആത്മാർത്ഥത രാജാവറിഞ്ഞാൽ തങ്ങളുടെ ജോലി നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന ഭയം കൊണ്ടായിരുന്നു അത്.

സൈനികന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ മേലധികാരികൾ ഒരിക്കൽപ്പോലും അംഗീകരിച്ചില്ല. അതു മാത്രമല്ല, തരംകിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ അവരയാളെ കണക്കിനു പരിഹസിക്കുകയും കഠിനമായി ശകാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു സൈനികനാവാനുള്ള യാത്രയ്ക്കു അർഹതയും അയാൾക്കില്ലെന്ന് അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തി. ഈ പെരുമാറ്റം അയാളുടെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. അധികാരികളുടെ ആട്ടും തൂപ്പും സഹിച്ച് ഇനിയും അവിടെ കഴിയുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. തന്റെ സങ്കടം രാജാവിനെ അറിയിക്കാൻ അയാൾ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളും മേലധികാരികൾ ഇടപെട്ട് തടഞ്ഞു. അതും പോരാതെ, സൈനികൻ രാജ്യവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടെന്ന് അവർ രാജാവിനെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. സാർ രാജാവിന് അയാളോട് വിരോധം തോന്നാൻ മറ്റൊരു കിലും കാരണം വേണോ? സൈനികനെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കാൻ രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു.

നിന്തെത്തുമുള്ള അവഗണനയ്ക്കു പുറകെ ചെയ്യാത്ത കുറ്റത്തിന് ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിയും വരുമെന്നായപ്പോൾ സൈനികന് മനസ്സു മടുത്തു. രാജാവുമായുള്ള കരാർ കാലാവധിയും ഏതാണ്ട് തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനിയും അവിടെ കഴിയുന്നതിനു പകരം സുരക്ഷിതമായ മറ്റേതെങ്കിലും നാട്ടിലേക്കു പോകാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ തന്റെ പണസഞ്ചി പുറത്തു തൂക്കി, തോക്ക് ചുമലിൽ വെച്ച് പുറപ്പെടാനൊരുങ്ങി. അതു കണ്ട് അയാളുടെ സഹപ്രവർത്തകർ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, നീയെങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്?’

‘എനിക്ക് മടുത്തു. ഇനിയും ഒരു നിമിഷം ഞാനിവിടെ നിൽക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ പോവുകയാണ്. നിങ്ങളെ പിരിയുന്നതിൽ എനിക്ക് വിഷമമുണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരു മാർഗവും കാണുന്നില്ല,’ സൈനികൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇനിയെന്താണ് നിന്റെ പരിപാടി? മറ്റേതെങ്കിലും സൈന്യത്തിൽ ചേരാൻ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടോ?’

അവർ തിരക്കി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, അതേക്കുറിച്ചൊന്നും എന്തോടു ചോദിക്കരുത്. ഞാനേതായാലും പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ബാക്കിയെല്ലാം വരുന്നിടത്തുവെച്ചു കാണാം.’

അയാൾ അവരോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

സൈനികൻ ദിവസങ്ങളോളം അലക്ഷ്യമായി അലഞ്ഞുനടന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ അപരിചിതമായ ഏതോ നാട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ജീവിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന സ്ഥലമാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അന്നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തിയതും അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചിട്ടാവാം യാത്രയെന്ന് അയാൾ കണക്കുകൂട്ടി. കൊട്ടാരം

കാവൽക്കാരനെ ചെന്നുകണ്ട് സൈനികൻ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഞാൻ കുറെ ദൂരെനിന്നും വരുന്ന ഒരു സൈനികനാണ്. ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട ദൂരയാത്രകൾ എന്നെ വല്ലാതെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കുറച്ചു നേരം ഇവിടെയൊന്ന് വിശ്രമിക്കാൻ അവസരമുണ്ടാവാമോ?’

ഭടൻ അയാളെ അടിമുടി നോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളുടെ അന്വേഷണത്തിന് പ്രതികൂലമായ മറുപടി നൽകേണ്ടി വന്നതിൽ എനിക്ക് വിഷമമുണ്ട്. രാജകൊട്ടാരത്തിൽ വഴിപോക്കർക്ക് തങ്ങാൻ അനുവാദമില്ല. അവർക്കുവേണ്ടി നഗരത്തിൽ സത്രങ്ങളുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, എനിക്കെന്തോ നിങ്ങളോട് ഒരുപ്പം തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാനെന്റെ മേലധികാരിയോട് ഒന്നു ചോദിച്ചുനോക്കട്ടെ.’

സൈനികൻ അവിടെ കാത്തിരുന്നു. ഈ സമയം ഭടൻ പോയി അയാളുടെ മുഖ്യനോട് വിവരം പറഞ്ഞു. അയാൾ സേനാധിപനെക്കണ്ട് കാര്യം ഉണർത്തിച്ചു. സേനാനായകൻ മന്ത്രിയോടും മന്ത്രി രാജാവിനോടും സൈനികനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞ് രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘പരദേശിയായ ആ സൈനികനെ എന്റെ മുന്നിൽ ഹാജരാക്കൂ.’

ഭടന്മാർ അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. കരുത്തുറ്റ ശരീരത്തിനുമായ സൈനികനെ രാജാവിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. വിശന്നുവലഞ്ഞ അയാൾക്ക് ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങൾ നൽകിയശേഷം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘ആട്ടെ, മറ്റൊരു രാജ്യത്തെ സൈനികനായ നിങ്ങൾ ഇവിടെയെങ്ങനെ എത്തിപ്പെട്ടു?’

‘മഹാരാജാവിന് പ്രണാമം. എന്തേതൊരു കദനകഥയാണ്. രാജാവിനെ ആത്മാർത്ഥമായി സേവിച്ചിട്ടും എനിക്ക് കിട്ടിയ പ്രതിഫലം തികഞ്ഞ നന്ദി കേടാണ്. എന്റെ മേലധികാരികൾതന്നെ എനിക്കെതിരായി ഇല്ലാക്കഥകൾ പറഞ്ഞ് രാജാവിനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു. അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷം മോശമായപ്പോൾ ഞാൻ സ്ഥലം വിട്ടു. എവിടെയൊക്കെയോ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ് ഒടുവിൽ ഇവിടെയുമെത്തി,’ രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് സൈനികൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘നിങ്ങളെപ്പോലൊരു ഉത്തമസൈനികൻ ഇവിടെത്തന്നെ എത്തിയത് എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ്. നിങ്ങളുടെ സേവനം എനിக்கும் എന്റെ രാജ്യത്തിനും വേണം. ഈ നിമിഷം മുതൽ നിങ്ങളെന്റെ ഭടനാണ്. ഉദ്യാനത്തിന്റെ കാവലാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കുന്ന

ആദ്യദൗത്യം. ഉദ്യാനം കാവൽ അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമാണെന്നു ധരിക്കരുത്. ഞാനേറെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പ്രത്യേകതരം മരങ്ങളും ചെടികളും അവിടെയുണ്ട്. കുറച്ചു നാളായി ആരൊക്കെയോ അവ നശിപ്പിക്കുന്നു. എന്റെ ഭടന്മാർ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ആ ദ്രോഹി ആരെന്നു കണ്ടെത്താനായിട്ടില്ല. അയാളെ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തണം. തക്കതായ പ്രതിഫലം നിങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയമായും കിട്ടും.'

രാജാവ് പറഞ്ഞു. സൈനികൻ സന്തോഷത്തോടെ ആ ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തു. ആ നിമിഷം മുതൽ അയാൾ ഉദ്യാനത്തിൽ ജാഗ്രതയോടെ കാവൽ നില്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാളുടെ തോക്ക് ഏതു സമയവും ചുമലിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. പകൽനേരത്ത് കുറച്ചു മാത്രമേ അയാൾ ഉറങ്ങിയുള്ളൂ. ഉദ്യാനത്തിലെ ചെടികൾ നശിപ്പിക്കാൻ വരുന്നവരെ കൈയോടെ പിടികൂടുകയായിരുന്നു അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

അങ്ങനെ ഒരു വർഷവും പിന്നെ രണ്ടാം വർഷവും കഴിഞ്ഞു. മൂന്നാമത്തെ വർഷം തുടങ്ങിയതും വിചിത്രമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. അന്ന് സൈനികൻ ഉദ്യാനത്തിനു ചുറ്റും ഉലാത്തുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് രാജാവിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചില മരങ്ങളും ചെടികളും തകർന്നു കിടക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടത്! ഇത്ര ജാഗ്രതയോടെയിരുന്നിട്ടും തനിക്ക് അക്രമിയെ പിടികൂടാനായില്ലല്ലോ എന്ന ദുഃഖം അയാളെ അലട്ടി.

'കഷ്ടംതന്നെ! രാജാവ് ആദ്യമായി എന്നെ ഏല്പിച്ച ജോലിതന്നെ പാഴായിപ്പോയല്ലോ. എന്റെ ദുർവിധിയെന്നല്ലാതെ വേറെന്തു പറയാനാണ്? വിശിഷ്ടവൃക്ഷങ്ങൾ തകർത്തത് രാജാവിന്റേതാൽ ഒരു നിമിഷം പോലും കളയാതെ തന്നെ കൈയാമം വെച്ച് തുറുകിലടയ്ക്കുകയോ തൂക്കിക്കൊല്ലുകയോ ചെയ്യും. അന്യനാട്ടിൽ വന്ന് തടവറയിലാകേണ്ട ഗതി എനിക്കു വന്നല്ലോ ദൈവമേ!'

സൈനികൻ സ്വയം പറഞ്ഞു.

അയാൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച്, തോക്കുകൊണ്ട് ഉന്നം പിടിച്ച് ഉദ്യാനത്തിലൂടെ നടന്നു. പെട്ടെന്നൊരു അലർച്ച അയാൾ കേട്ടു. മരത്തിന്റെ ചില്ലുകളൊടിയുന്ന ശബ്ദവും അയാളുടെ കാതിൽ വന്നലച്ചു. വൃക്ഷങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്ന അക്രമി ഉദ്യാനത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അതിനെ എങ്ങനെയും പിടികൂടണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ തോക്കുമായി അങ്ങോട്ടു ചെന്നു.

വിചിത്രവും ഭയാനകവുമായിരുന്നു അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച.

ആനയോളം വലിപ്പമുള്ള ഒരു പക്ഷിയാണ് വന്മരങ്ങളിൽ വന്നിരുന്ന് അവ നശിപ്പിക്കുന്നത്!

ആദ്യം നേരിയ ഭയം തോന്നിയെങ്കിലും സൈനികൻ ധൈര്യം കൈവിടാതെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. ആനപ്പക്ഷിയുടെ പിന്നിലൂടെ ചെന്നതിനാൽ പക്ഷി അതറിഞ്ഞില്ല. പെട്ടെന്ന്, സൈനികൻ പക്ഷിയുടെ ചിറകിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. അതറിഞ്ഞ ആനപ്പക്ഷി കുതിമാറി ആകാശത്തേക്ക് പറന്നുയർന്നു. ചെഞ്ചോരയുടെ നിറമുള്ള മൂന്നു തൂവലുകൾ മാത്രം അയാളുടെ കൈയിൽ അവശേഷിച്ചു.

മാനത്തേക്കുയരുന്ന ആനപ്പക്ഷിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി സൈനികൻ തുരുതുരാ വെടിവെച്ചു. പക്ഷേ, അതിലൊന്നുപോലും അതിന്റെ ദേഹത്തു കൊണ്ടില്ല. അയാൾ പരാകിക്കൊണ്ട് പക്ഷിക്കു പുറകെയോടി. മൂന്നു തൂവലുകൾ തന്റെ കുപ്പായക്കീശയിൽ ഭദ്രമായി നിക്ഷേപിക്കാനും അയാൾ മറന്നില്ല. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഭൂമിയിൽ ഒരു ഗർത്തം രൂപപ്പെടുകയും ആനപ്പക്ഷി അതിലേക്ക് പറന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്തു! സൈനികനും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അയാളും അതേ വിടവിലൂടെ താഴേക്കിറങ്ങി. കുറെ നേരംകൊണ്ടാണ് അയാൾ ആഴമേറിയ ഗർത്തത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെത്തിയത്. ആ വീഴ്ചയുടെ ആഘാതത്തിൽ അയാൾ ബോധശൂന്യനായി!

ഒരു ദിവസം മുഴുവനും സൈനികൻ അബോധാവസ്ഥയിൽ കിടന്നു. പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ അയാൾക്കു ബോധം വീണ്ടുകിട്ടി. താനെത്തിയത് എവിടെയാണെന്ന് അപ്പോഴാണ് അയാൾക്കു മനസ്സിലായത്. വളരെ നേരിയ പ്രകാശം മാത്രമാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. ഭൂമിക്കടിയിലെ നഗരത്തിൽനിന്നും എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടുമെന്ന ആശങ്ക അയാളെ അലട്ടി. അവിടെ താനല്ലാതെ മറ്റൊരു മനുഷ്യജീവിയും ഉള്ളതായി അയാൾക്കു തോന്നിയില്ല. എന്തായാലും ഭൂഗർഭനഗരത്തിലെ കാഴ്ചകൾ നടന്നു കാണാൻതന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

അയാൾ മുന്നോട്ടു നടന്ന് ഇടുങ്ങിയ കവാടം കടന്നു. പുറത്ത് ആധുനികമായ ഒരു മാതൃകാനഗരം തന്നെയായിരുന്നു. വലിയ കെട്ടിടങ്ങളും ഉദ്യാനങ്ങളും കൃഷിയിടങ്ങളുമൊക്കെയുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് രാജകൊട്ടാരമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു വൻ കെട്ടിടം അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അയാൾ പ്രതീക്ഷയോടെ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലായി സുരക്ഷാ ഭടന്മാരുടെ ഇരിപ്പിടവും അതിലിരിക്കുന്ന ഭടനെയും അയാൾ കണ്ടു.

'അതേയ്, ഇത് ആരുടെ കൊട്ടാരമാണ്?'

അയാൾ ചോദിച്ചു.

ഭടൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സൈനികന്റെ ആവർത്തിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കും മറുപടിയുണ്ടായില്ല. ക്ഷമകെട്ടപ്പോൾ അയാൾ ഭടന്റെ

ചുമലിൽ കൈവെച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഏത് മനുഷ്യം, നിങ്ങൾക്കെന്താ കാതു കേട്ടുകൂടേ? ഇത്രയും ചോദിച്ചിട്ടും ഒരക്ഷരംപോലും മറുപടി പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.’

അപ്പോഴാണ് സൈനികന് കാരും പിടികിട്ടിയത്.

ആ ഭടൻ ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽ ശിലയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്! ശിലാ രൂപിയായ ഭടനെങ്ങനെ സൈനികന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകും?

ആകപ്പാടെ എന്തൊക്കെയോ ദുരുപാതകൾ ആ നാട്ടിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന് സൈനികനു തോന്നി. അതെന്താണെന്നറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷയോടെ അയാൾ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അനേകം ഭടന്മാർ കൊട്ടാരത്തിനു ചുറ്റും ശിലകളായി നിലക്കുന്നതും അപ്പോൾ കണ്ടു. ചിലർ ഇരിക്കുന്ന നിലയിലും മറ്റു ചിലർ നിലക്കുന്ന നിലയിലും!

വിശാലമായ ഉദ്യാനത്തിലും വിപണിയിലും പ്രധാന നിരത്തുകളിലുമൊക്കെ അയാൾ ചുറ്റിനടന്നു. അവിടെയെല്ലാം അനേകം ആളുകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവരിൽ ഒരാറ്റയാൾക്കും ജീവനുണ്ടായില്ല. അവരെല്ലാം കല്ലായിപ്പോയിരിക്കുന്നു.

‘ശിലാനഗരം!’

സൈനികൻ പിറുപിറുത്തു.

അയാൾ തിരികെ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. ശിലാഭടനെയും കടന്ന് അയാൾ അകത്തു കടന്നു. ശില്പഭംഗിയോടെ നിർമിച്ച കൊട്ടാരത്തിലെ വിശാലമായ മുറികളോരോന്നും അയാൾ പരിശോധിച്ചു. സ്വാദിഷ്ഠമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും പാനീയങ്ങളും എല്ലാ മുറികളിലും കണ്ടെങ്കിലും അവ കഴിക്കാനുള്ള മനുഷ്യരെ മാത്രം കാണാനായില്ല. അയാൾ തിന്നും കുടിച്ചും വിശപ്പുമാറ്റി. വയറു നിറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മുറിയിലെ കട്ടിലിൽ കിടന്ന് വിശ്രമിച്ചു. ക്ഷീണംകൊണ്ട് അയാൾ മയങ്ങിപ്പോയി.

തൊട്ടടുത്തായി എന്തോ കാല്പെരുമാറ്റം കേട്ടാണ് സൈനികൻ ഉറക്കമുണർന്നത്. ശിലാമനുഷ്യർ മാത്രമുള്ള കൊട്ടാരത്തിൽ എങ്ങനെ മനുഷ്യന്റെ കാലടിശബ്ദം ഉയരുമെന്ന് അയാൾ അർത്ഥത്തോടെ ഓർത്തു. അയാൾ മുറിയുടെ പുറത്തുവന്നു നോക്കി. അർത്ഥതകരമായ കാഴ്ചയായിരുന്നു അതും.

അലൗകികസൗന്ദര്യത്തിനുമുമ്പായ ഒരു യുവതിയും അവളുടെ പരിചാരികമാരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു വരുന്നു! ആ സൗന്ദര്യം സൈനികനെ ഹരംകൊള്ളിച്ചു. അയാൾ അവളെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരപരിചിതനെക്കണ്ട് യുവതിയുടെ മുഖം മങ്ങി. സൈനികനെ

സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ഞാളും, ആരാണ് നിങ്ങൾ? എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് വന്നത്?’

‘വന്ദനം കുമ്മാരി, ഞാൻ ദുരദേശത്തുള്ള സൈനികനാണ്. ജോലിയിൽ മനംമടുത്ത് ഞാനവിടം വിട്ടു. മറ്റൊരു രാജാവ് എന്നെ ഉദ്യാനം കാക്കുന്ന ഭടനായി നിയോഗിച്ചു. ഉദ്യാനത്തിലെ വിശിഷ്ടവൃക്ഷങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്ന ആനപ്പക്ഷിയെ പിടികൂടാനുള്ള എന്റെ ശ്രമം പാഴായി. പകരം അതിന്റെ മൂന്നു തുവലുകൾ മാത്രം എനിക്ക് കിട്ടി. ആനപ്പക്ഷിയെ പിടികൂടാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിലാണ് ഞാനൊരു ഗർഭത്തത്തിൽ വീണതും ഇവിടെ എത്തിപ്പെടാനായതും. ഇപ്പോഴിതാ ലോകത്തേക്ക് ഏറ്റവും സുന്ദരിയായ കുമ്മാരിയെയും കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു നിർഭാഗ്യത്തെ പിന്തുടർന്ന് ഭാഗ്യവുമുണ്ടാവുമെന്നു പറയുന്നത് ശരിയാണ്.’

കുപ്പായക്കീഴയിൽനിന്നും ആനപ്പക്ഷിയുടെ തുവലെടുത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ട് സൈനികൻ പറഞ്ഞു. ആ തുവലുകൾ കണ്ടതും അവളുടെ മുഖം വിടർന്നു. അവൾ അയാളുടെ അടുത്തു ചെന്ന് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘ഹേ സൈനികാ, ഈ തുവലുകൾ നിശ്ചയമായും എന്റെ സ്വന്തം സഹോദരിയുടേതുതന്നെ. ഞങ്ങൾ രാജകുമ്മാരിമാരാണ്. അവളുടെ അപഥസഞ്ചാരമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ നാടിനെത്തന്നെ ശാപത്തിലാഴ്ത്തിയത്. ആ ശാപംകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്നാട്ടിലെ മനുഷ്യരെല്ലാവരും ശിലയായി മാറി. ഞങ്ങൾ കുറച്ചുപേർക്കു മാത്രമാണ് ആ ശാപമേൽക്കാത്തത്. വിശുദ്ധപുസ്തകത്തിന്റെ രക്ഷാവലയം ഞങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ളതാണ് കാരണം. ഇവിടെയെത്താൻ വൈകിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനകം നിങ്ങളും പാരയായിപ്പോവുമായിരുന്നു.’

‘അയ്യോ! അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

സൈനികൻ പരിശ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു. അവൾ ഒരു പഴകിയ പുസ്തകമെടുത്ത് അയാൾക്കു കൊടുത്തു.

‘ഇതാണ് ദിവ്യശക്തിയുള്ള വിശുദ്ധപുസ്തകം. നിങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ നിന്ന് രാപകൽ ഈ പുസ്തകം വായിക്കണം. പുറത്ത് എന്തൊക്കെ പ്രലോഭനങ്ങളും ഭീഷണികളുമുണ്ടായാലും അതൊന്നും കാര്യമാക്കാതെ വായന തുടരണം. ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ പുസ്തകം നിങ്ങളുടെ കൈയിൽനിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അത് ജീവാപായത്തിനുവരെ ഇടയാക്കും. ഞങ്ങളിപ്പോൾ പോവുകയാണ്. മൂന്നു രാത്രി കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ തിരിച്ചു വരും. അപ്പോഴും നിങ്ങൾ ജീവനോടെയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയായും!’

അവൾ വിശദീകരിച്ചു. അതിന്റെ ഗൗരവം ഉൾക്കൊണ്ട് അയാൾ തലയാട്ടി. അവർ എവിടേക്കോ പോയി.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടി. സൈനികൻ നിന്നനില്പിൽ വിശുദ്ധപുസ്തകം വായന തുടർന്നു. പെട്ടെന്ന് കതകിൽ ആരൊക്കെയോ തട്ടുന്നതുപോലെയോ അലറുന്നതുപോലെയോ കൈ തോന്നി. അയാൾ ധൈര്യം കൈവിടാതെ നിന്നു. തുടർന്ന് കുറെപ്പേർ വാതിൽ പൊളിച്ച് അകത്തുവന്നു. അവരുടെ മുഖം കണ്ട് സൈനികൻ അമ്പരന്നു. തന്നെ ശകാരിക്കുകയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്ത തനിക്കെതിരെ വ്യാജപ്രചാരണം അഴിച്ചുവിട്ട മേലധികാരികൾ. അവർ തനിക്കു നേരെ ശകാരവാക്കുകൾ ചൊരിയുന്നു.

‘കഴിവുകെട്ടവൻ.’

‘ദുർബലൻ, മനസ്സിന് അശേഷം ഉറപ്പില്ലാത്തവൻ.’

‘പേടിത്തൊണ്ടൻ.’

‘ഭീരു.’

അയാൾ വായന ഒന്നുകൂടി ഉച്ചത്തിലാക്കി.

മേലധികാരികൾ അവനെ കൊല്ലുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും തോക്കിൻകുഴലുകൾ അവന്റെ നെഞ്ചിനു നേരെ പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അയാൾ പതറിയില്ല. വിശുദ്ധപുസ്തകം മുറുകെപ്പിടിച്ചു നിന്ന അയാളെ തൊടാൻ മേലധികാരികളുടെ രൂപത്തിൽ വന്ന ആ പ്രേതാത്മാക്കൾക്ക് ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അവർ പരാജയം സമ്മതിച്ച് മടങ്ങിപ്പോയി.

‘കർത്താവിന് സ്തുതി!’

അയാൾ കുരിശു വരച്ചു.

രണ്ടാം രാത്രി അതിലേറെ ഭീകരമായ സംഭവങ്ങളാണ് അവിടെ അരങ്ങേറിയത്. പ്രേതങ്ങളും പിശാചുക്കളും യക്ഷികളും മാറിമാറി വന്ന് അയാൾക്കു ചുറ്റും ഭീകരനൃത്തം ചവിട്ടി. അയാളെ പേടിപ്പിച്ച് വിശുദ്ധപുസ്തകം തട്ടിയെടുക്കാനും അവർ ശ്രമിച്ചു. അവരുടെ അലർച്ചയിൽ കൊട്ടാരംതന്നെ കുലുങ്ങുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. അവർ അവിടെ ചോരപ്പൊഴിയൊഴുക്കി അയാളെ ഭയപ്പെടുത്താൻ നോക്കി. അതിലൊന്നും സൈനികൻ വീണില്ല. അയാൾ ഉറക്കെ വായന തുടർന്നതും ദുരാത്മാക്കൾ അയാളെ പരാകിക്കൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

മൂന്നാമത്തെ രാത്രിയിൽ പതിവിലും നേരത്തെ പേടിപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവങ്ങൾ അരങ്ങേറി. നാടായനാട്ടിലെ എണ്ണമറ്റ ആരാച്ചാരന്മാർ വാളും കോടാലിയും ഇരുമ്പുവടിയും കൊലക്കയറുമായി ഓടിയെത്തി

അയാളെ വിരട്ടി. അവർ അയാൾക്കു ചുറ്റും ഓടിനടന്ന് അലറിവിളിച്ചു. എന്നിട്ടും, വിശുദ്ധപുസ്തകം കൈവിടാതെ അയാൾ പിടിച്ചുനിന്നു. അപ്പോഴേക്കും പുലരിയുടെ വരവറിയിച്ചുകൊണ്ട് കോഴി നീട്ടിക്കുവി.

‘കൊക്കുകൊക്കുകൊക്കുകേ...’

അതു കേട്ടതും സൈനികൻ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ചു പറഞ്ഞു:

‘കർത്താവ് കാത്തു!’

കൊലയാളികളുടെ രൂപത്തിൽ വന്ന ദുരാത്മാക്കളുടെ പൊടിപോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. മൂന്നു നാൾ ശത്രുക്കളെ പ്രതിരോധിച്ച് കഴിയാനായതിൽ സൈനികന് സന്തോഷം തോന്നി. അധികം വൈകാതെ സുന്ദരിയായ രാജകുമാരി തന്റെ ഭാര്യയാകുമെന്നോർത്തപ്പോൾ ആ സന്തോഷം ഇരട്ടിച്ചു.

രാജകുമാരിയുടെ വരവും കാത്ത് കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചിരുന്നു. സൈനികൻ.

രാജകുമാരി വാക്കു പാലിച്ചു. മൂന്നാം രാത്രി കഴിഞ്ഞ് നേരം പുലർന്നതും അവളും പരിചാരികമാരും അവിടെയെത്തി. സൈനികൻ ഇതിനകം ദുരാത്മാക്കൾക്ക് ഭക്ഷണമായിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് കരുതിയാണ് കുമാരി എത്തിയത്. എന്നാൽ, വിശുദ്ധപുസ്തകം കൈയിൽനിന്നു വിടാതെ നില്ക്കുന്ന സൈനികനെക്കണ്ട് അവൾ അമ്പരന്നു. അയാൾക്ക് ആപത്തൊന്നും വരാത്തതിൽ അവൾ കർത്താവിനു നന്ദി പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളൊരു ബുദ്ധിരാക്ഷസൻതന്നെ!’

രാജകുമാരി അഭിനന്ദിച്ചു.

‘ഏയ് അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. ഭവതി പറഞ്ഞുതന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുമാത്രം.’

സൈനികൻ വിനയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും മറ്റൊരു അദ്ഭുതമുണ്ടായി.

അന്നാട്ടിലെ ശിലാമനുഷ്യർക്കു മുഴുവനും ജീവൻ വെച്ചു. അവർ ആഹ്ലാദത്തോടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കോടി. രാജകുമാരിയും സൈനികനും നില്ക്കുന്നിടത്താണ് അവരെത്തിയത്. സൈനികനെ ചുണ്ടി കുമാരി അവരോടു പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഈ നില്ക്കുന്ന ധീരന്റെ ആത്മശുദ്ധിയാണ് നിങ്ങൾക്കെല്ലാം പുനർജന്മം തന്നത്. ഈ ധീരത നമുക്കൊരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാനിദ്ദേഹത്തെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പോകുന്നു. നമ്മുടെ നാടിന്റെ ഭാവിരാജാവും ഇദ്ദേഹമാവുമെന്നും ഞാൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.’

ആ വാക്കുകൾ പ്രജകളെ ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവർ കൈകളുയർത്തി സൈനികനെയും കുമാരിയെയും വാഴ്ത്തി:

‘രാജകുമാരി നീണാൾ വാഴട്ടെ!’

‘പുതിയ രാജാവ് നീണാൾ വാഴട്ടെ!’

അവരുടെ സ്നേഹപ്രകടനം സൈനികനെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ സൈനികന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടപൂർവ്വം നടന്നു. ചടങ്ങിനോടനുബന്ധിച്ച് സൈനികനെ രാജാവായി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹാനന്തരം അവർ ആ കൊട്ടാരത്തിൽ സുഖമായി ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു. ദുരാത്മാക്കൾ അവരുടെ അടുത്തെങ്ങും എത്താൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. സാർ രാജാവായിട്ടും മറ്റു സൈനികരോട് അയാൾ സ്നേഹത്തോടെ പെരുമാറി. തനിക്ക് മുൻപുണ്ടായ ദുരനുഭവം മറ്റാർക്കുമുണ്ടാവരുതെന്ന് അയാൾക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

(അനേകം പാഠാന്തരങ്ങളോടെ പ്രചരിക്കുന്ന പ്രശസ്തമായ നാടോടിക്കഥയാണിത്. ശിലാനഗരവും അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് പിന്നീടു കിട്ടുന്ന ശാപമോക്ഷവുമൊക്കെ മറ്റു ചില നാടോടിക്കഥകളിലും കാണാനാവും.)

കിനാവും പൊരുളും

റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പട്ടുവൃദ്ധനായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. ശരീരത്തിന് പ്രായാധിക്യം മൂലമുള്ള അസ്വസ്ഥതകൾ തോന്നിത്തുടങ്ങിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് എന്നും ചെറുപ്പമായിരുന്നു. വീട്ടിലിരിക്കുന്ന സ്വഭാവമേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. സദാ ലോകസഞ്ചാരമാണ് ശീലം. പ്രത്യേകിച്ചൊരു ലക്ഷ്യവും ആ യാത്രകൾക്കുണ്ടാവാറില്ല. ഇങ്ങനെ അലഞ്ഞുനടന്ന് എത്തുന്നിടത്ത് ഉറങ്ങിയും കിട്ടുന്നത് ഭക്ഷിച്ചും അദ്ദേഹം നാളുകൾ തള്ളിനീക്കി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, പട്ടുവൃദ്ധൻ ദീർഘയാത്രയ്ക്കുശേഷം അപരിചിതമായ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. യാത്ര ചെയ്ത് ദേഹം വല്ലാതെ തളർന്നിരുന്നു. നേരം രാത്രിയുമായി. ആ രാത്രി എവിടെയെങ്കിലും വിശ്രമിച്ചിട്ട് പുലർച്ചെ യാത്ര തുടരുന്നതാവും നല്ലതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുതോന്നി. അവിടെയെങ്ങും വഴിയമ്പലങ്ങൾ ഉള്ളതിന്റെ ലക്ഷണമില്ല. കുറച്ചുനേരം അലഞ്ഞുനടന്ന് അദ്ദേഹമൊരു കർഷകന്റെ വീട് കണ്ടെത്തി. സാമാന്യം വലിയ വീടായിരുന്നു അത്. പട്ടുവൃദ്ധൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്ന് വീടിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

‘ഏയ്, ആരാണ് അകത്തുള്ളത്?’

മധ്യവയസ്കനായ ഒരാൾ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു.

‘ങ്ഹും, എന്തുവേണം?’

‘നമസ്കാരം! ഞാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ റഷ്യൻ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു വരുന്ന ഒരു നാടോടിയാത്രികനാണ്. ദീർഘയാത്ര എന്നെ വല്ലാതെ തളർത്തിയിരിക്കുന്നു. അല്പം വിശ്രമമില്ലാതെ എനിക്ക് തുടർയാത്ര വയ്യ. അധികം ബുദ്ധിമുട്ടാവില്ലെങ്കിൽ ഈ രാത്രി എന്നെ ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കാൻ അനുവദിക്കണം. രാവിലെതന്നെ ഞാൻ പോയ്ക്കൊള്ളാം,’ പട്ടുവുദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ കർഷകൻ പട്ടുവുദ്ധനെ ഇഷ്ടമായി. അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്ത് കർഷകൻ ചോദിച്ചു:

‘അതിനെന്താ? താങ്കൾക്ക് ഇവിടെ വിശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ, എനിക്കൊരു ദൗർബല്യമുണ്ട്. എത്ര കഥ കേട്ടാലും മതിയാവാത്ത അവസ്ഥയാണ്. എന്റെ അതിഥിയായി വരുന്നവർ ഒട്ടേറെ കഥകളുടെ ഉടമകളാണെന്നുവെന്ന് എനിക്കു നിർബന്ധമുണ്ട്. താങ്കൾക്കും രാത്രിമുഴുവൻ എന്നെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കാൻ മാത്രം കഥകളറിയാമെന്നു തോന്നുന്നു. ശരിയാണോ?’

‘പറഞ്ഞാലും പറഞ്ഞാലും തീരാത്ത കഥകൾ എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അവ പറയാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. തളർന്ന ശരീരവുമായി കഥ പറഞ്ഞാൽ അതെന്നിക്കും നിങ്ങൾക്കും തൃപ്തികരമാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ രാത്രി ശാന്തമായി ഉറങ്ങിയിട്ട്, അതിരാവിലെ ഉണർന്ന് കഥ പറയാം,’ പട്ടുവുദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ഇത്തിരി വൈകിയാലും നല്ല കഥ കേൾക്കാമല്ലോ എന്നു കരുതി കർഷകൻ അതിനു സമ്മതിച്ചു.

കർഷകൻ അതിഥിയെ വീട്ടിനകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. കുളിമുറിയിൽ പോയി നന്നായി കുളിച്ചുവന്നപ്പോൾ പട്ടുവുദ്ധന്റെ ശരീരക്ഷീണം മാറി. ഒരു പുനർജന്മത്തിന്റെ പ്രതീതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചത്. കർഷകൻ തന്റെ മൂന്നു മക്കളെയും അവരുടെ ഭാര്യമാരെയും അതിഥിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. എല്ലാവരും നല്ല സന്തോഷത്തോടെയാണ് കഴിയുന്നതെന്ന് പട്ടുവുദ്ധനു തോന്നി. തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം പകുത്തു നല്കി അതിഥിയെ സൽക്കരിക്കാനും അവർ മറന്നില്ല. അതു കഴിച്ച് വന്നതും കർഷകൻ കിടപ്പുമുറിയിൽ പായ വിരിച്ച് വൃദ്ധനെ കിടക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു:

‘താങ്കൾ ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ക്ഷീണമെല്ലാം പൂർണ്ണമായും മാറട്ടെ. ഉണരുമ്പോൾ എന്റെ കഥകളുടെ കാര്യം മറക്കാതിരുന്നാൽ മതി.’

‘അതു ഞാനേറ്റു. എന്നാൽ, ശുഭരാത്രി!’

പട്ടുവുദ്ധൻ വളരെ വേഗം ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവിണ്ണു. കർഷകനും മക്കളും അവരവരുടെ മുറികളിൽച്ചെന്നു കിടന്നു.

സാധാരണമായ ഒരു രാത്രിയായിരുന്നില്ല അത്. പായയിൽ കിടന്ന് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും വൃദ്ധൻ വല്ലാത്ത തണുപ്പ് അനുഭവപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റ് അടുക്കളയിൽച്ചെന്ന് അടുപ്പിനടുത്തുള്ള തിണ്ണയിൽ ചുരുണ്ടു കിടന്നു. അപ്പോൾ തണുപ്പിന് നല്ല കുറവുതോന്നി. വളരെ വേഗം അദ്ദേഹം ഗാഢനിദ്രയിലായി.

ആ ഉറക്കത്തിൽ പട്ടുവുദ്ധൻ ചില പേക്കിനാവുകൾ കണ്ടു. അവ ഇങ്ങനെ ക്രമീകരിച്ച് ചുരുക്കിപ്പറയാം:

ആ വീടിന്റെ ഒരു മുറിയിൽ രണ്ടു മെഴുകുതിരികൾ നന്നായി കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനു ചുറ്റും രണ്ടു ചെറുപക്ഷികൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ചിറകടിച്ചു പറക്കുന്നു.

പട്ടുവുദ്ധൻ അടുപ്പിൻതിണ്ണയിൽനിന്നും ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. അപ്പോഴുണ്ട്, താൻ കിടന്നിടത്ത് പല വലിപ്പത്തിലുള്ള പല്ലികൾ ഇഴഞ്ഞുനടക്കുന്നു. അടുത്തുതന്നെയുള്ള ഭക്ഷണമേശയിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് കുറെ പോക്കാച്ചിത്തവളകൾ മേശപ്പുറത്ത് കുത്തിയിരുന്ന് ‘പേക്രോം പേക്രോം’ കരയുന്നതാണ്. മറ്റു ചിലത് അങ്ങുമിങ്ങും ചാടി നടക്കുന്നു!

വൃദ്ധൻ തിടുക്കത്തിൽ അവിടെനിന്നും പുറത്തുകടന്ന് കർഷകന്റെ മുത്ത മകന്റെ കിടപ്പുമുറിക്കടുത്തെത്തി. മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നുകിടന്നതു കണ്ട് അദ്ദേഹം അകത്തേക്കൊന്ന് പാളിനോക്കി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിശയം ഇരട്ടിപ്പിച്ചു. വിരിച്ചിട്ട കിടക്കയിൽ കർഷകന്റെ മുത്ത മകനും ഭാര്യയും കിടന്നുറങ്ങുന്നു. അവർക്കു നടുവിലായി കിടക്കയിൽ ഫണം വിടർത്തി ഒരു മുർഖൻപാമ്പ് ഇഴഞ്ഞുനടക്കുന്നു!

അദ്ദേഹം ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ. പിന്നെ തല പിൻവലിച്ച് രണ്ടാമത്തെ മകന്റെ കിടപ്പുമുറിയിലെത്തി. അവിടെയും വിചിത്രമായ കാഴ്ച തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ മകനും ഭാര്യയ്ക്കുമിടയിൽ ഒരു പുച്ചു കോട്ടുവായിട്ട് കുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗാഢനിദ്രയിലായ അവർ ഇതറിയുന്നേയില്ല.

ഇളയ മകന്റെ കിടപ്പുമുറിയിലാണ് പിന്നീട് പട്ടുവുദ്ധന്റെ കണ്ണുചെന്നത്. മുൻപ് കണ്ടതിനെക്കാളൊക്കെ വിചിത്രമായ കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ടത്. നല്ല ഉറക്കത്തിലായ ഇളയമകന്റെയും ഭാര്യയുടെയും

നടുവിൽ മറ്റൊരു യുവാവ് കിടക്കുന്നു!

ഇതെല്ലാം കണ്ട് തനിക്കു ഭ്രാന്തുപിടിക്കുമെന്ന് വ്യഭാൻ ഭയന്നു. ഇനിയും പായയിലോ അടുപ്പിൻതിണ്ണയിലോ കിടക്കാനാവില്ലെന്നു ചിന്തിച്ച് അദ്ദേഹം ചുളയുടെ ചുടുപറ്റി അതിനടുത്തുതന്നെ കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അദ്ദേഹമൊരു ആർത്തനാദം കേട്ട് ഞെട്ടിയുണർന്നു.

‘സഹോദരീ, ദയവായി ഇവിടെ വന്നെന്നെ മോചിപ്പിക്കൂ!’

അദ്ദേഹം പരിഭ്രമിച്ച് എഴുന്നേറ്റു പോയി ചുമരിനടുത്ത് ചെന്നു കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും ദൈവക്ഷാസ്വരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതിൽ വന്നു ലച്ചു.

‘ദയവായി എന്നെ വലിച്ച് പുറത്തേടുത്ത് വീണ്ടും യഥാസ്ഥാനത്ത് വെക്കി!’

പടുവ്യഭാൻ പരിഭ്രമം ഇരട്ടിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് അകത്തെ മുറിയിലെ വലിയ കുട്ടകത്തിൽച്ചെന്നു കിടന്നു. വൈകാതെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ഒരു കരച്ചിൽ കേൾക്കാനായി.

‘ഞാനിതാ ഈ കഴുകോലിൽ തൂങ്ങിയാടുന്നു. വൈകാതെ ഞാൻ താഴെ വീഴും!’

പടുവ്യഭാൻ അവിടെനിന്നും പോയി മുറിയുടെ മൂലയിൽ കുത്തിയിരുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അദ്ദേഹം ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

‘അപ്പോഴേ, ഇനിയെങ്കിലും ഒന്നെഴുന്നേൽക്കു ചങ്ങാതീ.’

കർഷകൻ പടുവ്യഭാനെ വിളിച്ചുണർത്തി. അദ്ദേഹം കണ്ണുതിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു നോക്കിയപ്പോൾ നേരം നന്നായി വെളുത്തിരുന്നു.

‘ഇനി എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു കഥ പറഞ്ഞുതരു,’

കർഷകൻ കാരോർത്തിരുന്നു.

‘കഥയോ?’

ഒന്നു കോട്ടുവായിട്ട് പടുവ്യഭാൻ തുടർന്നു:

‘ഞാൻ പറയാം. അതു പക്ഷേ, ഭാവനയിലുണ്ടായ കഥയല്ല. മറിച്ച്, പച്ചയായ യാഥാർത്ഥ്യംതന്നെയാണ്. കേവലം കഥ കേൾക്കുന്ന നിസ്സംഗ തയോടെ എനിക്കതു പറയാനോ, നിങ്ങൾക്കത് കേൾക്കാനോ കഴിയില്ല. ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതാണ് അവയെങ്കിലും അതിന്റെ പൊരുൾ ഇനിയും പിടികിട്ടിയിട്ടില്ല.’

അദ്ദേഹം ഒന്നു മുരിനിവർന്നു.

കർഷകൻ ആ മുഖത്തോട്ടുതന്നെ തറപ്പിച്ചു നോക്കിയിരുന്നു.

‘ഞാനുറങ്ങിയതും കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടു മെഴുകുതിരിയുടെ

മുന്നിൽ രണ്ടു ചെറുപക്ഷികൾ പരിഭ്രമിച്ചു പറക്കുന്നതാണ് ആദ്യം കണ്ടത്.’

പടുവ്യഭാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘അതു നിങ്ങൾ കരുതിയതുപോലെ ചെറുപക്ഷികളല്ല. രണ്ടു മാലാഖമാരാണ്. എനിക്കതു നന്നായറിയാം,’ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

അത് പടുവ്യഭാനെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

‘പിന്നെ കണ്ടത്...’

അദ്ദേഹം ഒന്നു നിർത്തി.

‘എന്താണ്? എന്തായാലും പറയൂ,’ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ മുത്തമകനും ഭാര്യയും കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ അവർക്കു നടുവിൽ ഒരു മുർഖൻ പാമ്പ് പത്തി വിടർത്തി ഇഴയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.’

പടുവ്യഭാന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പ് ഉയർന്നു.

‘അതിനും തക്കതായ കാരണമുണ്ട്,’ കർഷകൻ ഗൗരവത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്?’

പടുവ്യഭാൻ അതറിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘എന്റെ മുത്തമകനും അവന്റെ ഭാര്യയുമായി മനുപൊരുത്തമില്ലാത്തതിനാൽ ഏതു സമയത്തും അവർ തമ്മിൽ കലഹത്തിലാണ്. ആ സൂചനയാണ് ഫണം വിടർത്തിയ വിഷസർപ്പം നൽകുന്നത്,’ അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘എങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ മകനും ഭാര്യയും ഉറങ്ങുമ്പോൾ അവർക്കിടയിൽ പുച്ചു വന്നതോ? അത് കോട്ടുവായിട്ട് മകനെ നോക്കിയതോ?’

പടുവ്യഭാൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘അർഥമില്ലാത്തതായി ഒരു കിനാവുമില്ല. മധുരസ്വപ്നത്തിനും പേക്കിനാവിനുമെല്ലാം ഓരോരോ അർഥമുണ്ടാവും. അവ വായിച്ചെടുക്കാനുള്ള പാടവം നമുക്കുണ്ടാവണം എന്നുമാത്രം.’

ഒന്നു നെടുവീർപ്പിട്ട് കർഷകൻ തുടർന്നു:

‘എന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകന്റെയും ഭാര്യയുടെയും ജീവിതവും അടിമുടി പൊരുത്തക്കേടുകൾ നിറഞ്ഞതാണ്. അവർ തീരെ ചേരാത്ത പങ്കാളികളാണെന്നും അവൾ അവനിൽനിന്ന് വിവാഹമോചനം നേടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നുമാണ് പുച്ചയുടെ ദൃശ്യം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. കോട്ടുവായ് മടുപ്പിന്റെകുടി പ്രതീകമാണല്ലോ?’

അതും പടുവ്യഭാൻ പുതിയ അറിവായി.

‘നിങ്ങളുടെ ഇളയമകനും ഭാര്യയ്ക്കുമിടയിൽ കണ്ടത് മറ്റൊരു സുന്ദര

യുവാവിനെയാണ്. അതോ?

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും അതൊരു ശുഭസൂചകമായ സ്വപ്നം തന്നെയാണ്.’

‘എന്ത്? മകന്റെ ഭാര്യയോടു ചേർന്ന് പരപുരുഷൻ കിടക്കുന്നത് എങ്ങനെ ശുഭസൂചകമാവും?’

പട്ടുവുദ്ധൻ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്ക് തെറ്റി. അതൊരു യുവാവല്ല. മറിച്ച് കുടുംബഭദ്രതയുടെ പ്രതീകമായ മാലാഖയാണ്. അവരുടെ ജീവിതം അത്രമേൽ ഭദ്രമാണെന്നാണ് അതു തെളിയിക്കുന്നത്,’ കർഷകൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘അപ്പോൾ അടുപ്പിൻതിണ്ണയിൽ പല്ലികളിഴയുന്നതും ഭക്ഷണമേശയിൽ പോക്കാച്ചിത്തവളകൾ കരയുന്നതും കണ്ടതോ?’

‘അതിനു കാരണം എന്റെ മരുമക്കളുടെ അശ്രദ്ധയാണ്. അടുപ്പിൻതിണ്ണ വൃത്തിയാക്കാൻ അവർ മറന്നു. അതുപോലെ ഭക്ഷണമേശയ്ക്ക് ചുറ്റുമിരുന്ന് കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കാതെ ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു. ആ അമംഗളങ്ങളുടെ സൂചനകൾ മാത്രമാണവ.’

‘ചുളച്ചുടേറ്റുകിടക്കുമ്പോൾ മോചിപ്പിക്കാനുള്ള അപേക്ഷ കേട്ടതോ?’

‘അതെന്റെ മക്കൾ ശരിയായി പ്രാർഥിക്കാതെ ഓരോന്നു ചെയ്തതിന്റെ ഫലം.’

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ചുമരൊട്ടിക്കിടന്നപ്പോൾ കേട്ട അഭ്യർഥന?’

‘അത് പ്രാർഥനാദണ്ഡ് ശരിയായി ചാരിവെക്കാത്തതിന്റെയാവാം.’

‘കുട്ടകത്തിലിരുന്നപ്പോൾ കേട്ട കരച്ചിലോ?’

പട്ടുവുദ്ധൻ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. പുഞ്ചിരിയോടെയായിരുന്നു കർഷകന്റെ മറുപടി.

‘അത് നിസ്സാരമല്ലേ? ഞാനെന്ന് മരിക്കുന്നുവോ, അന്ന് എന്റെ മുഴുവൻ വീടും തകർന്ന് തരിപ്പണമാകുമെന്നും!’

സംശയങ്ങൾ നീങ്ങിയ, പട്ടുവുദ്ധൻ മടക്കയാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറെടുത്തു. സ്വപ്നങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ കാട്ടിയ മികവിന് കർഷകനെ അഭിനന്ദിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

മടിച്ചി രാജകുമാരി

വളരെ മുൻപ് റഷ്യയിൽ ഒരു സാർ രാജാവും രാജ്ഞിയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരേയൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മകളെ അവർ അങ്ങേയറ്റം ലാളിച്ചു വളർത്തി. അവളെക്കൊണ്ട് മേലനങ്ങൾ അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. അത് ഭാവിയിൽ അവർക്കുതന്നെ തലവേദന സൃഷ്ടിച്ചു. രാജകുമാരി വളർന്നു വന്നപ്പോൾ അങ്ങേയറ്റത്തെ മടിച്ചിയായി മാറി. രാജാവ് അവൾക്ക് സ്വർണംകൊണ്ടുള്ള ഊഞ്ഞാലുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിരുന്നു. അത് അന്തഃപുരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ട് രാപകൽ ഭേദമന്യേ അതിൽക്കിടന്ന് ആടുകയും ബോധംകെട്ടുറങ്ങുകയുമായിരുന്നു അവളുടെ പതിവ്. മൂക്കിൻതുമ്പത്തൊരു ഈച്ച വന്നിരുന്നാൽപ്പോലും കൈയുയർത്തി വിശി അതിനെ ഓടിക്കാൻ മടി രാജകുമാരിയെ അനുവദിച്ചില്ല.

മകളുടെ ഈ സ്വഭാവം രാജാവിനെയും രാജ്ഞിയെയും വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. അവർ മകളെ നിരന്തരം ഉപദേശിച്ചെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഓരോ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും അവൾ കൂടുതൽക്കൂടുതൽ മടിച്ചിയായി മാറി. ദുഃഖിതനായ രാജാവ് തന്റെ മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട മന്ത്രിമാരേ, എന്റെ മകളുടെ അലസത എന്നെ ഏത്രമാത്രം വേദനിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ? ജീവിതം മുഴുവൻ ഉറങ്ങിയും ഊഞ്ഞാലാടിയുമാണ് അവൾ തീർക്കുന്നത്. മകൾ അനങ്ങാപ്പറയാവുന്നത് ഏതു പിതാവിനാണ് സഹിക്കാൻ കഴിയുക? ഞാൻ നോക്കിയിട്ട് അവളുടെ അലസത മാറ്റാൻ ഒരേയൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ.’

‘അതെന്താണെന്നറിയാൻ ഞങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹമുണ്ട്. പറഞ്ഞാലും മഹാരാജാവേ.’

മന്ത്രിമാർ കാതുകുർപ്പിച്ചു നിന്നു.

‘പറയാം. നല്ലൊരു വരനെ കണ്ടെത്തി അവളെ അവനു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകതന്നെ. അവന്റെ സംസർഗ്ഗമൂലം അവളുടെ അലസത മാറാതിരിക്കില്ല. നനഞ്ഞ വിറകാണെങ്കിലും ഉണങ്ങിയ വിറകിനടുത്തു വെച്ചാൽ അതും കത്തുമല്ലോ?’

രാജാവ് പറഞ്ഞു. മറ്റു മന്ത്രിമാരും ഉപദേശകരും അതിനോട് യോജിച്ചു.

‘അതൊരു നല്ല മാർഗ്ഗമാണ് മഹാരാജാവേ. വിവാഹത്തിലൂടെ രാജകുമാരിയുടെ മടി തീർത്തും മാറ്റാനാവും. രാപ്പാടിയുടെ സാമീപ്യം ലഭിച്ചാൽ ഏത് കുരുവിയാണ് പാടാതിരിക്കുക?’

‘എങ്കിൽ ഇനി മകൾക്കു പറ്റിയ വരനെ തേടുകതന്നെ. എങ്ങനെയാണ് നമുക്ക് സമർത്ഥനായ ഒരു യുവാവിനെ കണ്ടെത്താനാവുക?’

രാജാവ് തിരക്കി.

‘അതിനു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവില്ല. അങ്ങയുടെ മകളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നയാൾ കൊട്ടാരത്തിലെ വിലപിടിപ്പിച്ച സമ്പത്തിന് അവകാശിയാവിലേ? അതുകൊണ്ട് അനേകം യുവാക്കൾ വിവാഹത്തിനു തയ്യാറായി ഇവിടെയെത്തും. അങ്ങ് ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ബാക്കിക്കാരും ഞങ്ങളേറ്റു,’ മന്ത്രിമാർ വിശദീകരിച്ചു.

അത് രാജാവിനെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അതിനെന്താ വിഷമം? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും പെരുമ്പറകൊട്ടി വിളംബരം വായിക്കാൻ കല്പിക്കാം’

‘പക്ഷേ മഹാരാജാവേ, വിളംബരത്തിൽ കുമാരിയുടെ അലസതയെക്കുറിച്ചോ ദീർഘനിദ്രയെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള പരാമർശം വേണ്ട. അതറിഞ്ഞാൽ ഒരുപക്ഷേ, സുമുഖരും സമർത്ഥരുമായ യുവാക്കളിൽ മനംമാറ്റമുണ്ടാവും.’

മന്ത്രിമാർ ഉപദേശിച്ചു. രാജാവ് മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അതിനും സമ്മതം മുളി.

‘അതുമാത്രം പോരാ, അങ്ങയുടെ വിശ്വസ്തരെ നാടൂനീളെ പറഞ്ഞു കൂമാരിയെ വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിക്കണം. കൂടുതൽ യുവാക്കളെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ അതു സഹായിച്ചേക്കും.’

രാജാവ് തലയാട്ടി.

രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹം സംബന്ധിച്ച വിളംബരം ഭടന്മാർ എങ്ങുമെത്തിച്ചു. അതിനു പുറമെ, വിശ്വസ്തരുതന്മാർ കവലകളിലും നഗര ഹൃദയങ്ങളിലുമെല്ലാം ചെന്ന് മറ്റുള്ളവർ കേൾക്കെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, നമ്മുടെ കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് ആരായാലും അയാൾ ഭാഗ്യവാൻ തന്നെ.’

‘അതു പിന്നെ പറയാനുണ്ടോ? ആരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന സ്വഭാവമല്ലേ കുമാരിയുടേത്?’

മറ്റൊരാൾ അഭ്യർത്ഥംകുറി.

‘അങ്ങനെ വെറുതെയങ്ങു പറഞ്ഞാൽ പോരാ. പൊന്നുപോലുള്ള സ്വഭാവമെന്നുതന്നെ പറയണം. എന്തു വന്നാലും അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നും അവർ പുറത്തു വരാറില്ല,’ മൂന്നാമൻ പറഞ്ഞു.

ഇതെല്ലാമറിഞ്ഞ് രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനും കൊട്ടാരത്തിൽ സുഖമായി താമസിക്കാനും നാടായ നാട്ടിലെ യുവാക്കൾ പലരും തയ്യാറായി. അവർ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. എന്നാൽ കുമാരിയെ നേരിൽ കാണാൻതന്നെ പലർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. സദാ ഉറക്കത്തിലാണ് കുമാരിയെന്നറിഞ്ഞ് പലരും മടങ്ങിപ്പോയി. കുമാരിയുമായി സംസാരിക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയവരാകട്ടെ, അവളുടെ തനിനിറമറിഞ്ഞ് മോഹം ഉപേക്ഷിച്ചു. രാജകുമാരിയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് കാരോടു കാരോരും വാർത്ത പരന്നു. ക്രമേണ യുവാക്കളാരുംതന്നെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പടി ചവിട്ടാതായി. രാജാവിന് ദേഷ്യം വന്നു. അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാരെ വീണ്ടും വിളിച്ച് ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘മര്യാദയ്ക്ക് എന്റെ മകൾക്ക് യോജിച്ച വരനെ കണ്ടുപിടിച്ച് കൊണ്ടുവരണം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുതിന് വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടിവരും!’

മന്ത്രിമാർ ദീർഘനേരം കൂടിയാലോചിച്ചു.

‘നമ്മളിങ്ങനെ തലപുകച്ചിട്ടൊന്നും ഒരു കാര്യവുമില്ല. സ്വമനസ്സാലെ ആരും കുമാരിയെപ്പോലൊരു കുഴിമടിച്ചിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തയ്യാറാവില്ല. നമുക്കൊരു കാര്യം ചെയ്യാം കുറച്ചുകലെയൊരു കുള്ളനുണ്ട്. കുമാരിക്കെന്നല്ല, ചെങ്കുത്താനുപോലും ഇണങ്ങുന്നവനാണ് ആ കുള്ളൻ,’ ഒരു മന്ത്രി പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ കുമാരിയെ ആ കുളളന്റെ ചുമലിൽ കെട്ടിവെക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നമുക്ക് തുടങ്ങാം.’

മറ്റുള്ളവർ അതിനോട് യോജിച്ചു.

അവർ ഇക്കാര്യം രാജാവിനെ ഉണർത്തിച്ചു. ഒരു കുളളന് മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ രാജാവിന് തൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അദ്ദേഹം അതിന് സമ്മതം മൂളി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘പക്ഷേ, ആ കുളളനെ നിങ്ങൾ എവിടന്ന് കണ്ടെത്തും?’

‘അത് വിഷമമുള്ള കാര്യമല്ല. ഇവിടന്ന് നേരെ വലത്തോട്ടു പോയി വയലും കുന്നും കാടും കടന്നാൽ ആദ്യം കാണുക ആ കുളളനെയാവും. അയാളെ കണ്ടുപിടിച്ച് ഞങ്ങൾ കാര്യമങ്ങ് തുറന്നു പറയും,’ മന്ത്രിമാർ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ അയാൾ സമ്മതിച്ചെങ്കിലോ?’

രാജാവ് നെറ്റി ചൂളിച്ചു.

‘അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ നമുക്കയാളെ തുറുങ്കിലടയ്ക്കാം. അവിടെ കിടന്ന് നരകിക്കുമ്പോൾ അയാൾ മനസ്സു മാറ്റാതിരിക്കില്ല.’

മന്ത്രിമാർ ഉപദേശിച്ചു. അതൊരു കൊള്ളാവുന്ന കാര്യമാണെന്ന് രാജാവിനും തോന്നി.

പിറ്റേന്നുതന്നെ മന്ത്രിമാർ കുളളനെത്തേടി യാത്രയായി. വയലും കുന്നും കാടും കടന്ന് അവർ സുമുഖനായ കുളളനെ കണ്ടെത്തി. അയാൾ തിരക്കിട്ട് എങ്ങോട്ടോ പോവുകയായിരുന്നു. അയാളെ തടഞ്ഞുനിർത്തി മന്ത്രിമാർ ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളിൽ എങ്ങോട്ടാ പോകുന്നത്?’

‘ഓ... ഇവിടെയടുത്തുള്ള ചന്തവരെ.’

കുളളൻ മറുപടി നൽകി.

‘ദൗർഭാഗ്യം വിലക്കാനോ വാങ്ങാനോ?’

മന്ത്രിമാരുടെ ചോദ്യത്തിൽ തെല്ല് പരിഹാസമുണ്ടായിരുന്നു. തികച്ചും ശാന്തമായിട്ടായിരുന്നു അതിന് അയാളുടെ മറുപടി:

‘ദൗർഭാഗ്യം വിപണനത്തിനു യോജിച്ച ഒന്നല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കുക. ഞാനിത്തിരി ധാന്യം വാങ്ങാനായി പോവുകയാണ്.’

‘അതെന്താ ചന്തയിലേക്ക് തനിച്ച് പോകുന്നത്? മക്കളെയും കൂടെ കൂട്ടിയാൽ അതൊരു സഹായമാകില്ലേ?’

മന്ത്രിമാർ ചോദിച്ചു.

‘ഇതു നല്ല കഥ! വിവാഹംതന്നെ കഴിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എനിക്കെവിടന്ന്

കുട്ടികളുണ്ടാവാന്മാണ്?’

കുളളൻ ചിരിച്ചു.

‘ആട്ടെ, അടുത്തെങ്ങാനും കല്യാണമുണ്ടാവുമോ?’

‘ഞാനൊരാളെ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, കർഷകപുത്രിയായ അവളിപ്പോഴും പാവകളിയിൽ താത്പര്യം കാട്ടുന്നവളാണ്,’ കുളളൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽപ്പിന്നെ കൊട്ടാരത്തിലെ അന്തഃപുരത്തിൽ സ്വർണത്തൊട്ടിയിൽ കിടന്നാടുന്ന കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൂടേ?’

അവർ ചോദിച്ചു.

‘ആര്? നമ്മുടെ സാർ രാജാവിന്റെ മകളെയോ?’

‘അതെ. നിങ്ങളെപ്പോലൊരു സുന്ദരനെ കുമാരി ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കില്ല. ആ വിവാഹം നടന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കോടി ശമ്പനാവാം. അതുപോലെ രാജാവിന്റെ കാലശേഷം ആ കിരീടവും ചെങ്കോലും സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്യാം.’

മന്ത്രിമാർ അയാളെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അതൊന്നും കുളളന്റെയടുത്ത് ചെലവായില്ല. അയാൾ തന്റെ നിലപാട് തീർത്തു പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ എന്തു പറഞ്ഞാലും കുഴിമടിച്ചിരുന്ന രാജകുമാരിയെ എനിക്കു വേണ്ട! മുകളിൽതുമ്പത്തെ ഈച്ചയെ ആട്ടാൻപോലും അവർക്ക് മടിയാണെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.’

തങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ച രീതിയിലല്ല കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങുന്നതെന്നറിഞ്ഞ് മന്ത്രിമാർ ക്ഷുഭിതരായി.

‘എന്ത്? രാജകുമാരിയെക്കുറിച്ച് എന്തെല്ലാം അപവാദങ്ങളാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്? ഈ ധിക്കാരത്തിനുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചേ തീരൂ.’

അവർ കുളളനെ തുറുങ്കിലടയ്ക്കാൻ ഭടന്മാർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകി. അവർ അയാളെ കൈയാമം വെച്ച് തുറുങ്കിൽത്തള്ളി. തന്റെ ദുരവസ്ഥയെ പഴിച്ച് അയാൾ അവിടെ കഴിഞ്ഞു.

ഒരാഴ്ചത്തേക്ക് ആരും കുളളനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. എട്ടാം നാൾ മന്ത്രിമുഖ്യൻ കുളളനെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഒം! ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ മനസ്സു മാറിയോ? രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് ഒരുവാക്കു പറഞ്ഞാൽ മതി, ആ നിമിഷം നിങ്ങൾക്ക് മോചനമുണ്ടാകും. സ്ഥാനമാനങ്ങളും കണക്കിനു പണവും ലഭിക്കും. ഏതാണ് വേണ്ടത്?’

കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുനിന്ന ശേഷമായിരുന്നു കുളളന്റെ മറുപടി:

‘ശരി, രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ എനിക്കു സമ്മതമാണ്. ഒരുവേള കുമാരി കുരങ്ങിനെക്കാൾ വിരുപയാണെങ്കിലും ഞാനത് കാര്യമാക്കുന്നില്ല.’

അതു കേട്ട് മന്ത്രിമാർ സന്തുഷ്ടരായി. അവർ അയാളെ തുറങ്കിൽ നിന്നും മോചിപ്പിച്ചു. ഭൃത്യന്മാർ കുള്ളനെ കൂട്ടിപ്പിച്ച്, പുത്തൻ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ അയാളെ കണ്ടാൽ ഒരു സുന്ദര യുവാവാണെന്നു തോന്നും. മന്ത്രിമാർ അയാളെ അന്തഃപുരത്തിൽ കുമാരിയുടെ അടുത്തെത്തിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ അവളപ്പോൾ ഉറക്കത്തിലായിരുന്നില്ല. സ്വർണ ഊഞ്ഞാലിലിരുന്ന് ആടുകയായിരുന്ന അവളോട് മന്ത്രിമാർ പറഞ്ഞു:

‘കുമാരി, ഇയാളാണ് കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ വന്ന യുവാവ്. ഇയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ എന്ന് നോക്കൂ.’

രാജകുമാരി കുള്ളനെ അടിമുടി നിരീക്ഷിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടോ അവൾക്ക് അയാളെ ഇഷ്ടമായി. എന്നാൽ, കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടിവരുന്നതിലുള്ള സങ്കടംകൊണ്ട് അയാളുടെ മുഖം വാടി.

‘ഏയ്, നിങ്ങൾക്കെന്താണൊരു സങ്കടം? എനിക്ക് നിങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലോ എന്നോർത്തിട്ടാണോ? അതോർത്ത് വിഷമിക്കണ്ട. എനിക്ക് നിങ്ങളല്ലാതെ വേറൊരു ഭർത്താവുണ്ടാവില്ല. ധനികനായ സാർ രാജാവിന്റെ മകളാണ് ഞാൻ. എന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ നിങ്ങളും വലിയ പണക്കാരനാവും.’

അവൾ കൈയടിച്ച് ആഹ്ലാദം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

‘കുമാരി, അങ്ങനെയുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കു വേണ്ട. അന്യന്റെ തുവൽ കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്നതിനെക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം സ്വന്തം വൈക്കോൽ പ്ലാറ്റ്ത്ത് കിടക്കുന്നതാണ്,’ കുള്ളൻ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, ഈ സുവർണാവസരം കളഞ്ഞുകൂട്ടിക്കാൻ മന്ത്രിമാർ ഒരു കുമായിരുന്നില്ല. അവർ അയാളെ വലിച്ചിഴച്ച് രാജാവിനു മുന്നിലെത്തിച്ച്, കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ അയാൾ സന്നദ്ധനാണെന്നറിയിച്ചു. മകൾക്കും അയാളെ ഇഷ്ടമായെന്നറിഞ്ഞ രാജാവ് രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ അവരുടെ വിവാഹം നടത്തിക്കൊടുത്തു.

മകളുടെ വിവാഹം ആഘോഷിക്കാനായി രാജാവ് വലിയൊരു വിരുന്നു നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ കുള്ളൻ അതിനു വഴങ്ങിയില്ല. അയാൾ വിശിഷ്ടവസ്ത്രങ്ങൾ ഊരിക്കളഞ്ഞ്, തന്റെ പഴയ കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ചെറുപ്പും ധരിച്ച്, കുമാരിയുടെ അടുത്തുചെന്നു പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയൊരു നിമിഷംപോലും എനിക്കിവിടെ കഴിയാനാവില്ല.

ഞാനെന്റെ വീട്ടിലേക്ക് പോവുകയാണ്. കുമാരിക്ക് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ കൂടെ വരാം.’

‘ഞാനും വരുന്നുണ്ട്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ ഭാര്യ കഴിയേണ്ടത് ഭർത്താവിനൊപ്പമാണ്. പക്ഷേ, എന്റെ സ്വർണഊഞ്ഞാൽ കൈയിലെടുക്കാൻ സമ്മതിക്കണം. അതില്ലാതെ എനിക്ക് ജീവിക്കാനാവില്ല,’ രാജകുമാരി പറഞ്ഞു.

കുള്ളൻ അത് സമ്മതിച്ചു. അവൾ അപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് ഇവിടം വിട്ടു.

അവൾ കാളവണ്ടിയിൽ കയറി കുള്ളന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അവിടെ ചെന്ന യൂടൻ കുമാരി തന്റെ സ്വർണഊഞ്ഞാൽ മുറിയിൽ കെട്ടി അതിൽ കിടന്നാടാൻ തുടങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അവൾ ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. കുള്ളൻ അവളോട് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാൾതന്നെ പ്രാതലുണ്ടാക്കി അവളെ വിളിച്ചുണർത്തി വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. പകുതി ഭക്ഷണവും അയാൾ കഴിച്ചു. പിന്നെ, ഒരു കാലിസഞ്ചി അവൾക്ക് കൊടുത്തിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘കുമാരി, ഇതൊരു അഭ്യുതസഞ്ചിയാണ്. ഞാനിപ്പോൾ ഗോതമ്പ് കൊയ്യാൻ വയലിലേക്കു പോവുകയാണ്. ഉച്ചയാവുമ്പോൾ ഈ സഞ്ചിയിൽ കൊട്ടി ഒരു പാത്രം നിറയെ ഭക്ഷണം തരു എന്ന് പറയണം. സഞ്ചി ആ നിമിഷംതന്നെ ഭക്ഷണം തരും. അപ്പോൾ ആ ഭക്ഷണം വയലിൽ പണി ചെയ്യുന്ന എനിക്ക് എത്തിച്ചുതരാനും നിർദ്ദേശിക്കണം.’

‘ശരി.’

അവൾ ഭർത്താവിനെ യാത്രയയച്ചു.

കുള്ളൻ വയലിലേക്ക് പോയതും അവൾ സ്വർണ ഊഞ്ഞാലിൽ കയറിക്കിടന്ന് ആടാൻ തുടങ്ങി. ഉച്ചയായപ്പോൾ ഭക്ഷണക്കാര്യം അവൾക്ക് ഓർമ്മവന്നു. അവൾ സഞ്ചിയെടുത്ത് അതിൽ വടികൊണ്ടിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

സഞ്ചീ, സഞ്ചീ മാന്ത്രികസഞ്ചീ

പാത്രം നിറയെ ഭക്ഷണം താ.

എന്തു ഫലം? സഞ്ചി അതേപടി കിടന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. അവൾ അക്കാര്യം പലകുറി ആവർത്തിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല.

വൈകീട്ട് പണി ചെയ്ത് തളർന്ന് കുള്ളൻ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. വന്ന പാടെ അയാൾ രാജകുമാരിയോട് ചോദിച്ചു:

‘കുമാരി, എനിക്കെന്താണ് ഉച്ചഭക്ഷണം കൊടുത്തയയ്ക്കാതിരുന്നത്?’

‘അതോ? ഞാൻ സഞ്ചിയോട് പലതവണ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും അത് ഭക്ഷണം തന്നില്ല.’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട അയാൾക്ക് കഠിനമായ ദേഷ്യം വന്നെങ്കിലും അയാൾ ഒരു ക്ഷരം പറഞ്ഞില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് കുളളൻ മയത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘അതൊന്നും സാരമില്ല. ഒരുനേരം ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ല എന്നു കരുതി ഞാൻ മരിക്കാനൊന്നും പോകുന്നില്ല. കുമാരി തൊട്ടിലിൽ കിടന്നോളം. ഞാൻ ആട്ടിത്തരാം.’

അവൾക്ക് സന്തോഷമായി. അവൾ തൊട്ടിലിൽ കയറിക്കിടന്നു. കുളളൻ അവളെ ശക്തിയിൽ ആട്ടി. അത്ര വേഗത്തിൽ അവൾ അതുവരെ ഊഞ്ഞാലാടിയിരുന്നില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും ശക്തി കൂടിയപ്പോൾ അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘മതി മതി, നിർത്തൂ...’

കുളളൻ അതൊന്നും കേട്ടതായി ഭാവിക്കാതെ ആട്ട് തുടർന്നു. അതിന്റെ ശക്തിയിൽ അവൾ തെറിച്ച് ദൂരെ വീണു! അവൾക്ക് കഠിനമായി വേദനിച്ചു. അവൾ വലിയ വായിൽ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് കുളളൻ അവളെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് കട്ടിലിൽ കൊണ്ടു ചെന്നിരുത്തി. പിന്നെ അകത്തുചെന്ന് കോടാലിയുമായി വന്ന് ഊഞ്ഞാലിനെ ശാസിച്ചു:

‘ഈ, നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു. എന്റെ കുമാരിയെ നിലത്തു വീഴ്ത്താൻ? നിന്റെ തെറ്റിനുള്ള ശിക്ഷ നീ അനുഭവിച്ചേ മതിയാവൂ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് അയാൾ കോടാലികൊണ്ട് സ്വർണഊഞ്ഞാൽ കഷണങ്ങളായി വെട്ടിമുറിച്ചു. തന്റെ എല്ലാമായ ഊഞ്ഞാൽ നശിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും അവൾക്ക് വിഷമം തോന്നിയില്ല. തന്നോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടാണ് അയാളെങ്ങനെ ചെയ്തതെന്ന് അവൾ സമാധാനിച്ചു.

അന്നും കുളളൻതന്നെ അത്താഴമുണ്ടാക്കി. രണ്ടാളും ചേർന്ന് കഴിച്ചു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ അയാൾ ജോലിക്കു പോകാനൊരുങ്ങി. അയാൾ കുമാരിയുടെ അടുത്തു ചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘കുമാരി, ഞാൻ വൈക്കോൽ നിരത്താൻ പോവുന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് മാന്ത്രികസഞ്ചിയോടു പറഞ്ഞ് എനിക്കുള്ള ആഹാരം എത്തിച്ചുതരാൻ മറക്കണ്ട.’

‘ഇല്ല. തീർച്ചയായും മറക്കില്ല.’ അവൾ ഉറപ്പു പറഞ്ഞു.

കുളളൻ വയലിലേക്ക് പോയതും അവൾ കിടന്നുറങ്ങി. ഉച്ചയ്ക്ക് ഉണർന്ന് അവൾ മാന്ത്രികസഞ്ചിയിൽ കൊട്ടി ഭക്ഷണം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

സഞ്ചി, സഞ്ചി മാന്ത്രികസഞ്ചി

പാത്രം നിറയെ ഭക്ഷണം താ.

എന്നിട്ടും സഞ്ചിക്ക് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ല. സഞ്ചി ഭക്ഷണം തരാത്തതുകൊണ്ട് അവൾ വീണ്ടും ഉറക്കംപിടിച്ചു. വൈകീട്ട് കുളളൻ തിരിച്ചെത്തി അവളോട് പഴയ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു:

‘കുമാരി എന്താണ് എനിക്ക് ഉച്ചഭക്ഷണം കൊടുത്തയയ്ക്കാതിരുന്നത്?’

‘ഓ, ഞാനെന്തുചെയ്യാനാണ്? ഞാൻ കൃത്യസമയത്തുതന്നെ സഞ്ചിയോട് ഭക്ഷണം ആവശ്യപ്പെട്ടതാണ് അത്. കേട്ടഭാവം നടിച്ച്. സഞ്ചി ഭക്ഷണം തരാതെ ഞാനെങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കത് എത്തിച്ചുതരും?’

നിർവികാരയായി അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. അയാളുടെ മനസ്സിൽ കടുത്ത കോപം നൂരഞ്ഞുപൊന്തി. അതടക്കിപ്പിടിച്ച് അയാൾ സഞ്ചിയെ ടൂത്ത് അവളുടെ പുറത്തു തുക്കി. പിന്നെ, ഒരു മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് സഞ്ചിയിൽ ആഞ്ഞടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്കിടെ അയാൾ ആക്രോശിക്കുകയും ചെയ്തു:

‘ധിക്കാരി, സഞ്ചി, നിനക്ക് പറഞ്ഞാൽ അനുസരിച്ചുകൂടല്ലേ? നിന്നെ യൊരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചിട്ട് വേറെ കാര്യം!’

കുളളൻ അടിച്ചതെല്ലാം സഞ്ചിയുടെ പുറത്താണെങ്കിലും അത് കാലിയായിരുന്നതിനാൽ അടിയുടെ വേദന മുഴുവൻ അനുഭവിച്ചത് രാജകുമാരിയാണ്. കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അവൾ നക്ഷത്രമെണ്ണി.

അന്നും കുളളൻ രണ്ടാൾക്കുമുള്ള ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തു. കുമാരിയോട് മുഖം കറുപ്പിച്ച് ഒരു വാക്കുപോലും അയാൾ പറഞ്ഞില്ല.

പിറ്റേന്നും രാവിലെ വയലിൽ പോകാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ കുളളൻ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘കുമാരി, ഞാനിന്ന് വയലിൽ നിലമുഴുവാൻ പോവുകയാണ്. ഉച്ചയ്ക്ക് മാന്ത്രികസഞ്ചിയോടു പറഞ്ഞ് എനിക്കു ഭക്ഷണം തരാൻ ഓർമ്മിക്കണം!’

‘അത് ഞാനേറ്റു.’

അവൾ അയാളെ യാത്രയയച്ചു. അയാൾ പോയതും അവൾ അടുപ്പിന്റെ തിണ്ണയിൽ കിടന്നുറക്കുമായി. ഉച്ചയായതും അവളെഴുന്നേറ്റ് സഞ്ചിയിൽ ആഞ്ഞടിച്ച് പഴയ പല്ലവി ആവർത്തിച്ചു:

സഞ്ചി, സഞ്ചി മാന്ത്രികസഞ്ചി

പാത്രം നിറയെ ഭക്ഷണം താ.

അക്കുറിയും സഞ്ചിക്ക് ഒരനക്കവുമുണ്ടായില്ല. പെട്ടെന്ന് അവൾക്ക് തലേന്നത്തെ അടിയുടെ വേദന ഓർമ്മവന്നു. അവൾ വേഗംതന്നെ

അടുപ്പം കത്തിച്ച് കുറച്ചു ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തു. അത് പാത്രത്തിലാക്കി അതുമായി വയലിലെത്തി. ഭക്ഷണവുമായുള്ള കുമാരിയുടെ വരവുകണ്ട് കുളളൻ അർഭുതപ്പെട്ടു. അയാൾ ഉഴവു തീർത്തി വരമ്പത്തേത്തി അവളോട് ചോദിച്ചു:

‘ഇന്ന് സഞ്ചി ഭക്ഷണം തന്നുകാണുമല്ലേ? ഇന്നലെ ഞാനതിനെ അടിച്ചത് വെറുതെയായില്ല.’

‘അല്ല, ഇത് സഞ്ചി തന്നതൊന്നുമല്ല. സഞ്ചിയോട് ചോദിച്ചിട്ടും ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ ഞാൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. കഴിച്ചാലും.’

കുമാരിതന്നെ അയാൾക്ക് ഭക്ഷണം വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. അയാളത് സ്വദേശം കഴിച്ച് അവളെ അഭിനന്ദിച്ചു:

‘കുമാരിയുടെ കൈപ്പണയും അപാരംതന്നെ! ഇത്ര സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണം ഞാനിന്നേവരെ കഴിച്ചിട്ടില്ല.’

അത് അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അന്ന് കുളളൻ പണി കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ അവൾ അത്താഴവും പാകം ചെയ്തുവെച്ചിരുന്നു. വന്നപാടേ അയാൾ സഞ്ചി കൈയിലെടുത്ത് അതിന്റെ മേൽ തലങ്ങും വിലങ്ങും അടിച്ചു ആക്രോശിച്ചു:

‘എടാ അനുസരണകെട്ട മാന്ത്രികസഞ്ചീ, നിന്നെ മര്യാദ പഠിപ്പിക്കാമോ എന്ന് ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ.’

അതു കണ്ട് രാജകുമാരി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. താൻ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ അടിയെല്ലാം തനിക്കും കൊള്ളേണ്ടിവരുമായിരുന്നല്ലോ എന്ന് അവളോർത്തു.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ കുളളൻ വയലിൽ പോകാനൊരുങ്ങി. അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഞാനിന്ന് ഉഴവു തീർത്തിട്ടേ മടങ്ങൂ. ഉച്ചയ്ക്ക് ഭക്ഷണം തരാൻ സഞ്ചിയോട് പറയണം.’

‘അതെന്നോട് പ്രത്യേകം പറയണോ?’

അവൾ സ്നേഹപൂർവ്വം അയാളെ പറഞ്ഞയച്ചു. അയാൾ കാഴ്ചയിൽനിന്നു മറഞ്ഞിട്ടും അവൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ തോന്നിയില്ല. അവൾ മാന്ത്രികസഞ്ചിയോട് പറഞ്ഞു:

‘മാന്ത്രികസഞ്ചീ, അനുസരണക്കേട് കാണിച്ച് നീയിന്ന് അടികൊള്ളാൻ നിലക്കണ്ട. നമുക്ക് രണ്ടു പേർക്കുംകൂടി ഇപ്പോഴേ ജോലി തുടങ്ങാം.’

അവൾ സഞ്ചിയുടെ പുറത്ത് വടികൊണ്ടടിച്ചു. പതിവുപോലെ അന്നും

സഞ്ചി അത് കേട്ടതായി നടിച്ചില്ല. അവൾ ജോലികൾ ഒന്നൊന്നായി ചെയ്തു തീർത്തു.

ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും പതിവിലും കൂടുതൽ വിഭവങ്ങളോടെ ആഹാരം പാത്രത്തിലാക്കി അവൾ വയലിലെത്തി. അത് കുളളന് വിളമ്പിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കേ അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ആ മാന്ത്രികസഞ്ചി ഇനി നമുക്ക് വേണ്ട! മഹാമടിയാനും അനുസരണകെട്ടവനുമാണത്. അത്തരം മടിയാനാമെ നമുക്ക് ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് നല്ലത്. ഞാനിനി സഞ്ചിയുടെ സഹായം കൂടാതെതന്നെ വീട്ടുജോലികളെല്ലാം ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്.’

‘അതാണ് നല്ലത്. നമ്മുടെ ജോലികൾക്ക് അന്യന്റെ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുതന്നെ മൗഢ്യമാണ്. അവനവന്റെ കൈകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതിന്റെ സുഖം മറ്റൊന്നിനും ഉണ്ടാവുകയുമില്ല.’

അയാൾ ആഹാരം മുഴുവൻ കഴിച്ചു തീർത്തു.

അതോടെ രാജകുമാരി അടിമുടി മാറി. പാചകമെന്നല്ല, വീട്ടിലെ മറ്റു ജോലികളും അവൾതന്നെ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. കുറഞ്ഞ കാലത്തിനകം അവൾ ഒന്നാത്തരമൊരു വീട്ടമ്മയായി മാറി. വീട്ടുകാര്യങ്ങളും ഭർത്താവിന്റെ കാര്യങ്ങളും അവൾ നന്നായി നോക്കി. കുളളന് അവളെക്കുറിച്ച് ചോർത്ത് പിന്നീട് ആശങ്കപ്പെടേണ്ടിവന്നതേയില്ല. വടിയും മാന്ത്രികസഞ്ചിയും അടുപ്പിലിട്ട് കത്തിക്കാനും അവൾ മറന്നില്ല.

മകൾക്കുണ്ടായ അർഭുതകരമായ മാറ്റം രാജാവിനെയും രാജ്ഞിയെയും അതിയായി സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവർ കുളളന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അവളെ ആകമാനം മാറ്റിയെടുത്ത മരുമകനെ പ്രശംസിക്കാനും അവർ മറന്നില്ല.

(കരുത്തുറ്റ സ്ത്രീകൾ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളാവുന്ന സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകളുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്, ഒരളവുവരെ സ്ത്രീവിരുദ്ധമെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഇത്തരം കഥകൾ.)

ധീരനും പിശുക്കനും

പണ്ടൊരിക്കൽ അറുപിശുക്കനായ ഒരു ധനികനുണ്ടായിരുന്നു. ഇട്ടുമുടാൻ പണമുണ്ടായിട്ടും ആർക്കും ഒരു നാണയംപോലും കൊടുക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ കുലിക്ക് പണിയെടുക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ജോലിക്കാരെ കണ്ടെത്തിയാണ് അയാൾ പറമ്പിലെ പണികൾ ചെയ്യിച്ചത്. അതിന് ന്യായമായ പ്രതിഫലവും നൽകാതായപ്പോൾ ആരും അങ്ങോട്ടു വരാതായി. എന്നിട്ടും കുലിയിൽ എന്തെങ്കിലും കൂട്ടി നൽകാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല.

പണിക്കാരില്ലാതെ കൃഷി നശിക്കുമെന്നു വന്നപ്പോൾ ധനികൻ പണിക്കാരെ അന്വേഷിച്ച് തെരുവിലെത്തി. അയാളുടെ തലവെട്ടം കണ്ടപ്പോഴേ പണിക്കാരെല്ലാം ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അയാൾക്കു മുന്നിൽ വന്നുപെട്ട ചില രാകട്ടെ, ഓരോ അസൗകര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. പിശുക്കന്റെ പണിക്കാരനാവാൻ താനില്ലെന്ന് മറ്റു ചിലർ തുറന്നടിച്ചു. അയാൾ നിരാശനായി ചുറ്റിത്തിരിയുന്നത് ബാൾഡ എന്ന യുവാവ് കണ്ടു. കഠിനാധ്വാനിയായ പണിക്കാരനായിരുന്നു അയാൾ. ധനികന്റെ സ്വഭാവം നന്നായറിയാവുന്ന ബാൾഡ അയാളെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘യജമാനനേ, അങ്ങ് ആരെയാണ് അന്വേഷിക്കുന്നത്?’

‘അതോ? എന്റെ കൃഷിഭൂമിയിൽ കഠിനമായി ജോലി ചെയ്യാൻ പറ്റിയ ഒരു പണിക്കാരനെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയതാണ് ഞാൻ. എന്തു പണിയും ചെയ്യാൻ പറ്റുന്ന ഉത്സാഹിയായ ചെറുപ്പക്കാരനെയാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്. പക്ഷേ, അയാൾ അധികം തിന്നുന്ന ആളാവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ ശമ്പളത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വാശിപിടിക്കാനും പാടില്ല,’ ധനികൻ വിവരിച്ചു.

ബാൾഡ അദ്ഭുതത്തോടെ അതെല്ലാം കേട്ടുനിന്നു. കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങു പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകൾ ഞാനനുസരിക്കുന്നു. ഇന്നു മുതൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ പണിക്കാരനാകാം. അങ്ങു പറയുന്ന എല്ലാ ജോലികളും ചെയ്യാൻ തയ്യാർ. വിശപ്പടക്കാൻ മാത്രം അല്പം ഭക്ഷണം തന്നാൽ മതി. പിന്നെ, ശമ്പളമായി എനിക്കൊന്നും വേണ്ട. പകരം വർഷാന്ത്യത്തിൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ നെറുകുതലയിൽ മൂന്നടി അടിക്കും. അത്ര മാത്രം!’

വർഷത്തിലൊരിക്കൽ മൂന്നടി കൊണ്ടാലെന്ന്, ശമ്പളം കൊടുക്കാതെ മിടുക്കനായ പണിക്കാരനെ കിട്ടുമല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ധനികന് സന്തോഷം അടക്കാനായില്ല. അയാളുടെ വ്യവസ്ഥ അംഗീകരിച്ച ധനികൻ, അയാളെയും കൂട്ടി വീട്ടിലെത്തി. അപ്പോൾ മുതൽ ധനികൻ അയാൾക്ക് ഓരോ ജോലികൾ നൽകാൻ തുടങ്ങി.

നോക്കെത്താദൂരം പരന്നു കിടക്കുന്ന കൃഷിഭൂമി മുഴുവനും കിളയ്ക്കുക.

അവിടെ നിരപ്പാക്കി വിത്തു വിതയ്ക്കുക.

പാടം മുഴുവനും ദിവസേന നനയ്ക്കുക.

കൃഷിഭൂമിയിലെ കളകൾ യഥാസമയം പറിച്കളയുക... അങ്ങനെ.

ധനികനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ബാൾഡ ആ ജോലികളെല്ലാം കണിശമായും വേഗത്തിലും ചെയ്തുതീർത്തു. നാട്ടുകാരും മറ്റുള്ള ജോലിക്കാരുമെല്ലാം അയാളുടെ കഠിനാധ്വാനത്തെ പ്രശംസിച്ചു. എന്നാൽ, ധനികൻ മാത്രം അതിനു തയ്യാറായില്ല. എന്തിലും ഏതിലും കുറ്റം കണ്ടെത്തി അയാൾ ബാൾഡയെ വിമർശിച്ചു. ബാൾഡ അതിനു മറുപടി പറയാൻ പോയില്ല.

‘എടീ, നമ്മുടെ പണിക്കാരൻ ആളൊരു മിടുക്കൻതന്നെ! ഏല്പിച്ച പണികളെല്ലാം അവൻ തീർത്തുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നമ്മൾ അവനെന്തു പണി കൊടുക്കും?’

ഒരു രാത്രി ധനികൻ ഭാര്യയോടു ചോദിച്ചു.

‘അവനെക്കൊണ്ട് ഒരിക്കലും ചെയ്യാൻ പറ്റാത്ത ജോലികൾ കൊടുക്കണം. അതിനു പറ്റാതെ വരുമ്പോൾ അവൻ തനിയെ പൊയ്ക്കൊള്ളും. കരാർപ്രകാരമുള്ള മൂന്നു തല്ലിൽനിന്ന് നിങ്ങളുടെ തല രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും!’

ഭാര്യ ഉപദേശിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ധനികൻ ബാൾഡയെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:

‘ഇന്നു ഞാൻ ക്ലേശകരമായ ഒരു ജോലിയാണ് നിന്നെ എല്പിക്കാൻ പോകുന്നത്. എന്റെ അടിമകളാണ് കടലിനടിയിലെ പിശാചുക്കൾ. എല്ലാവർഷവും എനിക്ക് കപ്പം തരാമെന്ന് അവർ ഏറ്റിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ മൂന്നു വർഷമായി അവർ അത് മുടക്കിയിരിക്കുകയാണ്. നീ പോയി അവരെ കണ്ട് കപ്പം വാങ്ങി വരണം.’

‘അതിനെന്താ? യജമാനൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്യാം.’

ബാൾഡ ഒരു കയറുമായി കടൽത്തീരത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ആ പോക്ക് നോക്കിനിന്ന് ധനികൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ഒഹും, ഇതവന്റെ ഒടുക്കത്തെ പോക്കുതന്നെ! ഒന്നുകിൽ കടൽപ്പിശാചുക്കൾ അവനെ കൊന്ന് ചോര കുടിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവരിൽനിന്ന് കപ്പം വാങ്ങാനാവാതെ അവൻ ഒളിച്ചോടിക്കൊള്ളും. രണ്ടായാലും ലാഭം എനിക്കുതന്നെ!’

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് അങ്ങനെയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ധീരനായ ബാൾഡ കയറിന്റെ ഒരറ്റത്ത് കല്ലു കെട്ടി അത് കടലിലേക്കിട്ടു. അതു ചെന്നുവീണത് കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലാണ്. അയാൾ കരയിൽനിന്ന് കയറിന്റെ മറ്റേ അറ്റം പിടിച്ച് തിരിച്ചു തുടങ്ങി. അത് മുറുകുന്തോറും വെള്ളം ഇളകിമറിഞ്ഞു. കടൽപ്പിശാചുക്കൾ അതിൽപ്പെട്ട് വലഞ്ഞു.

തങ്ങളെ കയറിൽ കുരുക്കി കൊല്ലാൻ ആരോ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി. പിശാചുക്കളുടെ നേതാവായ വൃദ്ധനും ചെറുമകനും കടലിനു മുകളിലെത്തി. കയർ പിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബാൾഡയെ കണ്ട് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

‘ഹേ മനുഷ്യാ, നിങ്ങളെന്തിനാണ് കടലിനെ ഇളക്കിമറിച്ച് ഞങ്ങളെ ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത്? ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടൊന്നു തെറ്റാണ് ചെയ്തത്?’

‘ഞാനും നിങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധവുമില്ലെന്നു നേരുതന്നെ. പക്ഷേ, എന്നെ ഇങ്ങോട്ടയച്ചത് എന്റെ യജമാനനാണ്. യജമാനന് കൊടുക്കാനുള്ള കപ്പം മൂന്നു വർഷമായി നിങ്ങൾ മുടക്കിയില്ലേ? അതു വാങ്ങാനാണ്

ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്,’ ബാൾഡ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, എങ്കിൽ നമുക്കൊരു മത്സരം നടത്താം. അതിൽ നീ വിജയിച്ചാൽ കപ്പം മുഴുവനും ഞങ്ങൾ തരാം. തോറ്റാൽ നിന്നെ ഞങ്ങൾ ജീവനോടെ തിന്നും!’

പിശാചുവൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തു മത്സരം?’

ബാൾഡ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഒരു ഓട്ടമത്സരം. എനിക്കുവേണ്ടി എന്റെ പേരമകനാവും ഓടുക. അവനും നിങ്ങളും തമ്മിൽ മത്സരിക്കണം. ഇവിടന്ന് തുടങ്ങി ഏഴു മല ചുറ്റി ആരാണോ ആദ്യം എത്തുക അയാളാകും വിജയി. സമ്മതിച്ചോ?’ വൃദ്ധൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘എനിക്കു സമ്മതംതന്നെ. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെറുമകൻ ഓടുന്നതുപോലെ എനിക്കുവേണ്ടി എന്റെ സഹോദരനാവും ഓടുക?’

ബാൾഡയുടെ വ്യവസ്ഥ പിശാചുവൃദ്ധൻ അംഗീകരിച്ചു.

ബാൾഡ വേഗംതന്നെ പോയി കാട്ടിൽനിന്ന് രണ്ടു വെള്ള മൂയലുകളെ പിടികൂടി. ഒന്നിനെ കുപ്പായക്കീശയിലിട്ടും മറ്റേതിനെ കൈയിൽപ്പിടിച്ചുമാണ് അയാൾ മത്സരസ്ഥലത്തെത്തിയത്.

പിശാചുവൃദ്ധൻ മൂന്നു തവണ അലറിയതും മത്സരം തുടങ്ങി. ബാൾഡ കൈയിലിരുന്ന മൂയലിനെ വിട്ടയച്ചു. അത് പ്രാണനുംകൊണ്ടു പാഞ്ഞ ഏതോ പൊത്തിലൊളിച്ചു. വൃദ്ധന്റെ ചെറുമകനാകട്ടെ, കാറ്റിന്റെ വേഗതയിൽ പാഞ്ഞ ഏഴു മലയും ചുറ്റി മടങ്ങിയെത്തി. വിജയം തനിക്കുതന്നെ എന്നുറപ്പിച്ചാണ് ആ കുട്ടിപ്പിശാച് കടൽത്തീരത്തെത്തിയത്. എന്നാൽ അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു. ബാൾഡയുടെ കൈയിൽ വെള്ളമൂയലിരിക്കുന്നതാണ് അയാൾ കണ്ടത്. ബാൾഡയുടെ കുപ്പായക്കീശയിലുണ്ടായിരുന്ന മൂയലാണ് അതെന്ന് കുട്ടിപ്പിശാചിനുണ്ടോ തിരിയുന്നു?

‘എന്താ നിങ്ങളിത്ര വൈകിയത്? എന്റെ സഹോദരൻ ഓട്ടം പൂർത്തിയാക്കി എത്തിയിട്ട് നേരമെത്രയെന്നറിയാമോ?’

മൂയലിനെ തലോടി ബാൾഡ ചോദിച്ചു.

മത്സരത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടിട്ടും കപ്പം കൊടുക്കാൻ പിശാചുവൃദ്ധൻ തയ്യാറായില്ല. അയാൾ മറ്റൊരു വ്യവസ്ഥ മുന്നോട്ടുവെച്ചു.

‘ഓട്ടമത്സരത്തിൽ നിങ്ങൾ ജയിച്ചു എന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ കപ്പം കിട്ടാൻ മറ്റൊരു മത്സരത്തിൽക്കൂടി നിങ്ങൾ വിജയിക്കേണ്ടതുണ്ട്,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇനിയെന്തു മത്സരം?’

ബാൾഡ തിരക്കി.

‘ഈ കടൽക്കരയിലൊരു കുറ്റൻ കുതിര കിടപ്പുണ്ട്. അതിനെ എഴുന്നേല്പിച്ച് കുറെ ദൂരം അതിന്റെ പുറത്ത് സവാരി ചെയ്യാൻ ആർക്കൊന്നോ കഴിയുന്നത് അയാൾ വിജയിക്കും,’ വൃദ്ധൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘സമ്മതം. ഈ മത്സരത്തിൽ ഞാൻതന്നെ പങ്കെടുക്കാം.’

ബാൾഡ മത്സരത്തിനു തയ്യാറായി.

ആദ്യം കുട്ടിപ്പിശാച് കുതിരയുടെ അടിയിൽ നുഴഞ്ഞുകയറി അതിനെ എഴുന്നേല്പിക്കാൻ ആവുന്നതും ശ്രമിച്ചു. എഴുന്നേല്ക്കുന്നതു പോയിട്ട് അതിനെയൊന്ന് അനക്കാൻപോലും അയാൾക്കായില്ല. അയാൾ തോല്വി സമ്മതിച്ച് പുറത്തുവന്നു. അടുത്ത ഊഴം ബാൾഡയുടേതായിരുന്നു. അയാൾ കൈയിൽ കരുതിയ കുർത്ത സൂചികൊണ്ട് കുതിരയുടെ വയറ്റിൽ ആരും കാണാതെ ഒരു കുത്തു കൊടുത്തു. കുതിര അലറിക്കൊണ്ട് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു! മഹാബലവാനായ ആരോ ആണ് തന്നെ എഴുന്നേല്പിച്ചതെന്നു ധരിച്ച കുതിര അയാൾക്കു മുന്നിൽ വിനയത്തോടെ നിന്നു. ബാൾഡ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കുറെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ച് പിശാചുവൃദ്ധന്റെയടുത്ത് തിരിച്ചെത്തി.

‘ഇപ്പോഴെന്തു പറയുന്നു? രണ്ടു മത്സരങ്ങളും ഞാൻ ജയിച്ചിട്ടും വാക്കു പാലിക്കാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഭാവം മാറും. കയറുകൊണ്ട് ചുഴറ്റി സകല പിശാചുക്കളെയും ഞാൻ ശ്വാസമുട്ടിച്ചു കൊല്ലും. ഓർത്തോ!’

ബാൾഡയുടെ ഭാവമാറ്റം പിശാചുവൃദ്ധനെ ഭയപ്പെടുത്തി. അയാൾ ബാൾഡയുടെ കാല്ക്കൽ വീണ് മാപ്പിരന്നു.

‘അരുത്. ഞങ്ങളുടെ വംശത്തെ നശിപ്പിക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ കൊടുക്കാനുള്ള മുഴുവൻ കപ്പവും ഞാനിപ്പോൾ കണക്കുതീർത്തു തരാം. ഇനി ഇക്കാര്യത്തിൽ അമാന്തം കാട്ടുകയുമില്ല.’

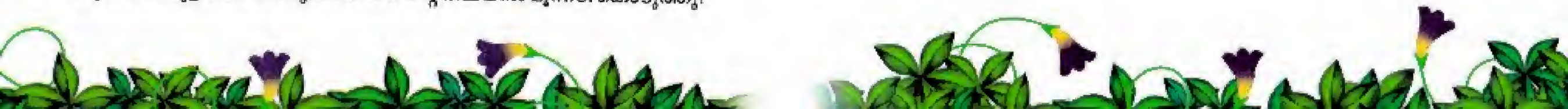
അയാൾ കടലിനടിയിൽനിന്ന് വലിയൊരു ചാക്കു നിറയെ നാണയങ്ങൾ ബാൾഡയ്ക്ക് കൊടുത്ത് തിരിച്ചു.

ബാൾഡ ആ പണച്ചാക്കും ചുമന്ന് ധനികന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നടന്നു. പിശാചുക്കൾ കൊന്നുകാണുമെന്നു കരുതിയ ബാൾഡ തിരിച്ചു വരുന്നതു കണ്ട് ധനികനും ഭാര്യയും പരിഭ്രമിച്ചു. അയാൾ ആ പണച്ചാക്ക് ധനികന്റെ മുന്നിൽ ചൊരിഞ്ഞിട്ടു. അത്രയേറെ നാണയങ്ങൾ കണ്ട് ധനികൻ വാ പൊളിച്ചു നിന്നുപോയി. അതിനിടയിൽ ബാൾഡ അടുത്തുകിടന്ന മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് ധനികന്റെ തലയിൽ മുന്നടി കൊടുത്തു!

വേദനകൊണ്ട് പുളയുന്ന ധനികനെ നോക്കി പൂച്ചത്തോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയെങ്കിലും വിലകുറഞ്ഞതു നോക്കി ജീവിതം കളയാതിരിക്കുക. കുറച്ചുകൂടി മാനുമായി ജീവിക്കാൻ നോക്കുക!’

ധനികൻ തല തടവിയിരിക്കെ, ബാൾഡ നെഞ്ചുവിരിച്ച് നടന്നെന്നു.

ഇവാനും രാജകുമാരിയും

വളരെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സാധുവായ ഒരു കർഷകനും അയാളുടെ മൂന്ന് ആൺമക്കളും ജീവിച്ചിരുന്നു. മുത്തയാൾക്ക് പെട്രോ എന്നും രണ്ടാമത്തെയായാൾക്ക് ഹാവിലോ എന്നും ഇളയവന് ഇവാൻ എന്നുമായിരുന്നു പേര്. മൂന്നു മക്കളും വളർന്നു വലുതായതും കർഷകൻ അവരെ അടുത്തുവിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങളിപ്പോൾ തനിക്കുതാൻ പോന്നവരായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും നിങ്ങളെ പോറ്റിവളർത്താൻ എനിക്കാവില്ല. നിങ്ങൾ ഈ നിമിഷംതന്നെ ഈ വീടുവിട്ടിറങ്ങണം. ലോകത്തിന്റെ ഏതു മൂലയിൽച്ചെന്നും നിങ്ങൾ പറ്റിയ ജോലി കണ്ടെത്തണം. കൃത്യം ഒരു വർഷം തികയുന്ന നാൾ നിങ്ങൾ മൂവരും എന്റെയടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തിയാൽ മതി. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങൾ ഞാൻ പരിശോധിക്കും. ഏറ്റവുമധികം സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ആർക്കാണോ, അയാളാവും പിന്നീടുള്ള കാലം എന്നോടൊപ്പം ഈ വീട്ടിൽ കഴിയുക.’

‘ശരി പിതാവേ, ഞങ്ങൾ മൂവരും അങ്ങയെ അനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ തന്നെ യാത്ര തുടങ്ങാം,’ മക്കൾ ഏകസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അവർ പിതാവിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് മൂന്നു ദിശകളിലേക്ക് യാത്ര തുടങ്ങി. അവർ ദീർഘദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് അപരിചിതമായ നാടുകളിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മൂവരും തങ്ങൾക്കിണങ്ങിയ ജോലിയും കണ്ടെത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞു. പറഞ്ഞ ദിവസംതന്നെ മൂന്നു മക്കളും വൃദ്ധപിതാവിന്റെയടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി. സന്തുഷ്ടനായ കർഷകൻ അവരെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. പിന്നെ, മുത്തവനായ പെട്രോയോടു ചോദിച്ചു:

‘മോനേ പെട്രോ, നിന്റെ ഒരു വർഷത്തെ സമ്പാദ്യം കാണട്ടെ.’

അയാൾ വലിയൊരു സഞ്ചി തുറന്ന് പിതാവിനു മുന്നിൽ ചൊരിഞ്ഞു. വിലയേറിയ രത്നങ്ങളും സ്വർണനാണയങ്ങളുമായിരുന്നു അതിൽ! അതിന്റെ തിളക്കത്തിൽ അയാളുടെ കണ്ണഞ്ചി.

‘മിടുക്കൻ! ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും വളരെയധികമാണിത്.’

കർഷകൻ പെട്രോയെ പുകഴ്ത്തി. പിന്നെ രണ്ടാമനായ ഹാവിലോക്ക് നേരെ തിരിഞ്ഞ് ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കോ?’

അയാളും ഏതാണ്ട് അത്രതന്നെ വലിപ്പമുള്ള മറ്റൊരു സഞ്ചിയാണ് കൊണ്ടുവന്നിരുന്നത്. പിതാവിന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി അയാൾ അതും നിലത്തു ചൊരിഞ്ഞു. വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന വൈരക്കല്ലുകളും സ്വർണവുമായിരുന്നു അത്.

‘നീ മിടുമിടുക്കൻ! നിങ്ങളിൽ ആരുടെ സമ്പാദ്യമാണ് കൂടുതൽ എന്നു കണക്കാക്കാൻ ഞാൻ ആളല്ല. ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് വളരെയേറെ സമ്പാദിക്കാനായ നിങ്ങൾക്കു രണ്ടാൾക്കും ശിഷ്ടകാലം ഈ വീട്ടിൽത്തന്നെ കഴിയാം.’

കർഷകന്റെ അടുത്ത നോട്ടം ഇളയവനായ ഇവാന്റെ നേർക്കായി. ആ നോട്ടം നേരിടാനാവാതെ അവൻ തല കുനിച്ചു. അതു കണ്ട് കർഷകൻ നെറ്റിച്ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നിയെന്താണ് കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്?’

‘പിതാവേ, ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം എണ്ണമറ്റ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു. വിചിത്രങ്ങളായ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ കണ്ടു. പക്ഷേ, ജ്യേഷ്ഠന്മാരെപ്പോലെ ഒരു നാണയംപോലും സമ്പാദിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സത്യം പറഞ്ഞാൽ വെറുംകൈയോടെയാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്,’ ഇവാൻ കുറ്റബോധത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് കർഷകന്റെ മുമ്പാകെ കടുത്ത കോപം നിറഞ്ഞു. തീ പറുന്ന കണ്ണുകളോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഒപ്പും, ഒരു നാണയമെങ്കിലും സമ്പാദിക്കാനാവാതെ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു വന്നിരിക്കുന്നു! എനിക്കു നിന്നെ കാണണ്ട. എനിക്കിങ്ങനെ യൊരു മകനില്ല. ഈ നിമിഷംതന്നെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളണം!’

പിതാവിന്റെ ഭാവമാറ്റം ഇവനെ വേദനിപ്പിച്ചു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ അവൻ അവിടം വിട്ടു. പിതാവോ ജ്യേഷ്ഠന്മാരോ തിരിച്ചുവിളിക്കുമെന്ന് അവൻ കരുതിയെങ്കിലും അതുണ്ടായില്ല.

അങ്ങനെ, പാവം ഇവൻ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ വഴിയാധാരമായി!

ഇവൻ നിരാശയോടെ അലഞ്ഞുനടന്നു. വൈകുന്നേരമായതും അവനൊരു ഇടതിങ്ങിയ കാട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ദീർഘയാത്ര മൂലം അവനൊക്കെ തളർന്നിരുന്നു. അവൻ കലശലായ വിശപ്പു തോന്നി. അവൻ അടുത്തു കണ്ട ഒരു മരക്കുറ്റിയിലിരുന്ന് സഞ്ചിയിൽനിന്നും ഒരു കഷണം റൊട്ടിയെടുത്ത് തിന്നാനൊരുങ്ങി. അതിനിടയിൽ അവൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘ദൈവമേ, എന്റെയൊരു ദുർവിധി നോക്കണം! പിതാവിനും ജ്യേഷ്ഠനുമൊക്കെ എന്നെ വേണ്ടാതായി. പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ബന്ധുക്കൾപോലും സ്നേഹത്തെ കാണുന്നത്. വീടും വീട്ടുകാരും മില്ലാത്ത ഞാനിനി എവിടെപ്പോകാനാണ്? എവിടെ കിടന്നുറങ്ങാനാണ്? കൈയിലുള്ള അപ്പം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെന്തു കഴിച്ച് ജീവിക്കാനാണ്? ഈ കാട്ടിൽ പട്ടിണി കിടന്ന് ചാകാനാവുമോ എന്റെ വിധി? അല്ലെങ്കിൽ, വല്ല കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും ആഹാരമാകാനാവും. എന്തായാലും തലയിലെഴുത്തുപോലെയല്ലേ കാര്യങ്ങൾ നടക്കൂ?’

പെട്ടെന്ന്, ഭൂമി കുലുങ്ങുംപോലൊരു അലർച്ച അവൻ കേട്ടു. അവൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട്, കൺമുന്നിൽ ഒരു രാക്ഷസൻ!

ചെങ്കണ്ണും രോമാവൃതമായ ദേഹവും കൂർത്ത നഖങ്ങളുമൊക്കെയുള്ള ആ ഭീകരരൂപത്തെ അവൻ ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ. തന്റെ കഥ ഈ ഭീകരന്റെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ തീരുമെന്ന് ഇവൻ ഭയന്നു. അവൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് അനങ്ങാതിരുന്നു.

‘എന്താ ചങ്ങാതി, നീയിങ്ങനെ വിഷമിച്ചിരിക്കുന്നത്?’

രാക്ഷസൻ ചോദിച്ചു. രൂപംപോലെ അത്ര ഭീകരമല്ല അവന്റെ ശബ്ദമെന്ന് ഇവനു തോന്നി.

‘ഒന്നും പറയണ്ട രാക്ഷസാ, എന്റെ പിതാവിന് ഞങ്ങൾ മൂന്നുമക്കളാണ്. അവരിൽ ഏറ്റവും ഇളയവനാണ് ഞാൻ. പിതാവ് ഒരു കൊല്ലം മുൻപ് ഞങ്ങളെ ദേശസഞ്ചാരത്തിനയച്ചു. ഏറ്റവുമധികം സമ്പാദ്യവുമായി വരുന്നവരെ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം താമസിപ്പിക്കുമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. മുത്ത ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അളവറ്റ സമ്പാദ്യവുമായി വന്നപ്പോൾ ഞാൻ വെറുംകൈയോടെയാണ് മടങ്ങിയെത്തിയത്. കൃപിതനായ പിതാവ് എന്നെ നിഷ്കരുണം വീട്ടിൽനിന്നിറക്കിവിട്ടു. ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യണമെന്നോ എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നോ അറിയാതെ ഞാൻ വിഷമിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ കഥ സഹതാപാർഹമാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എങ്ങനെയെങ്കിലും സഹായിക്കണം.’

അവൻ ധൈര്യപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. രാക്ഷസനാണെങ്കിലും അവൻ പാവങ്ങളോട് അലിവു കാട്ടുന്നവനായിരുന്നു. ഇവന്റെ കഥ രാക്ഷസന്റെ കരളിലിയിച്ചു. രാക്ഷസൻ ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഇവൻ, നിനക്കു താല്പര്യമെങ്കിൽ എനിക്കുവേണ്ടി പണിയെടുക്കൂ. അതുകൊണ്ട് നിനക്ക് ഗുണമേ വരൂ.’

‘നൂറുവട്ടം സമ്മതം.’

രണ്ടാമത്തൊന്നാലോചിക്കാതെ ഇവൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ വരൂ, നമുക്ക് എന്റെ കുടിലിലേക്ക് പോകാം.’

രാക്ഷസൻ അവനെയും കൂട്ടി ഉൾക്കാട്ടിലേക്കു പോയി. മുളകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുടിലിലാണ് അവരെത്തിയത്. രാക്ഷസൻ അവന് ഉണക്ക മാംസവും വെള്ളവും കൊടുത്തു. അനന്തരം അവരവിടെ താമസമാക്കി.

പിറ്റേന്ന് മുതൽതന്നെ ഇവൻ രാക്ഷസനെ ഓരോരോ വിദ്യകളായി പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാക്ഷസൻ ബുദ്ധിമാനായതിനാൽ അവൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതെല്ലാം വളരെ വേഗം മനഃപാഠമാക്കി. കുറഞ്ഞ ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട് രാക്ഷസൻ എഴുത്തും വായനയും പഠിച്ചെടുത്തു. കൂതി രസവാരിയും വാളുപയോഗിച്ചുള്ള യുദ്ധമുറകളുമാണ് അവൻ പിന്നീട് രാക്ഷസന് പറഞ്ഞുകൊടുത്തത്. അതിനിടയിൽ ഇവനും രാക്ഷസനുമായി നല്ലൊരു ഹൃദയബന്ധം ഉടലെടുത്തു. തന്നെ ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചുതന്ന ഇവനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സഹായിക്കണമെന്ന് രാക്ഷസനും മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. ഒരുനാൾ രാക്ഷസൻ അവനെ അടുത്തു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘നീയിങ്ങനെ ഏതു നേരവും എന്റെ കാര്യം മാത്രം നോക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽപ്പോരാ. നിനക്കുവേണ്ടിയും ചിലതൊക്കെ ചെയ്യണം. ഇപ്പോൾ

നീ ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിക്കുക. ഈ കുതിരപ്പുറത്ത് സായുധനായി നീ വടക്കോട്ട് സഞ്ചരിക്കണം. രണ്ടു വലിയ പർവതങ്ങൾ കടന്നാൽ നീയൊരു വലിയ മാളികയ്ക്കു മുന്നിലെത്തും. യഥാർത്ഥത്തിൽ അതൊരു ഭീകരനായ ഭൂതത്തിന്റേതാണ്. നീ അവനുമായി യുദ്ധം ചെയ്ത് അവന്റെ തലയെടുക്കണം.'

ഇവാൻ സാഹസികത ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആളായതുകൊണ്ട് ആ നിർദ്ദേശം ഏറ്റെടുത്തു. രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെ കുതിരയോടിച്ച് അവൻ രണ്ടു പർവതങ്ങളും മുറിച്ചുകടന്നു. വലിയ കരിങ്കൽഭിത്തിയാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഭൂതക്കൊട്ടാരം അവൻ കണ്ടു. അവൻ തെല്ലും കൂസാതെ തുറന്നുകിടന്ന കവാടത്തിലൂടെ കുതിരയോടിച്ച് മുറ്റത്തെത്തി. ഭീമാകാരനായ ഒരു ഭൂതം അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അനുവാദംകൂടാതെ അകത്തു കടന്ന അവനെ നോക്കി ഭൂതം അലറി:

'ങ്ഹും, ആരാണ് നീ? ബലവാനായ എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ തനിച്ചു വരാൻ മനുഷ്യപ്പുഴുവായ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ വേഗം തിരിച്ചു പോയ്ക്കൊള്ളൂ.'

'ആ മോഹം നിന്റെ മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ഇത്രയും ദൂരം കഷ്ടപ്പെട്ട് കുതിരയോടിച്ച് വന്നത് നിന്റെ വീമ്പിളക്കൽ കേട്ട് മടങ്ങിപ്പോകാനല്ല. നിന്നോട് യുദ്ധം ചെയ്ത് നിന്നെ കൊന്നിട്ടേ ഞാനിവിടന്നു പോകൂ!'

ഇവാൻ ഭൂതത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു.

'ശരി. എന്റെ കൈകൊണ്ട് മരിക്കാനാണ് നിന്റെ വിധിയെങ്കിൽ എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല.'

ഭൂതം ഇതും പറഞ്ഞ് ഒരു മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് അവന്റെ നേർക്കെറിഞ്ഞു. അപകടം മണത്തറിഞ്ഞ ഇവാൻ തന്ത്രപൂർവ്വം ഒഴിഞ്ഞുമാറി. വടി അവന്റെ ദേഹത്തു കൊണ്ടില്ല. അവൻ അതെടുത്ത് ഭൂതത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി തിരിച്ചെറിഞ്ഞു. അവന് ലക്ഷ്യം തെറ്റിയില്ല. ആ മുട്ടൻവടി ശക്തിയിൽ വന്നുകൊണ്ടത് ഭൂതത്തിന്റെ നെറുക തലയിലാണ്. തല പൊട്ടി, വലിയൊരു അലർച്ചയോടെ ഭൂതം നിലത്തു വീണു ചത്തു!

അവനവിടെ നിന്നും മടങ്ങാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ ഭൂതത്തിന്റെ ലക്ഷണമൊത്ത കരിങ്കുതിരയെയും അതിന്റെ കറുത്ത കുതിരക്കോപ്പും കണ്ടു. അവ അവനെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. തന്റെ കുതിരയോടൊപ്പം കരിങ്കുതിരയെയും കുതിരക്കോപ്പും അവൻ രാക്ഷസന്റെ കുടിലിലേക്ക് കൊണ്ടുപോന്നു. ഇവാന്റെ സാഹസികപ്രവൃത്തി അറിഞ്ഞപ്പോൾ രാക്ഷസൻ അവനെ വാനോളം പുകഴ്ത്തി.

ഇവാൻ വളർന്ന് കൂടുതൽ ബുദ്ധിമാനും ശക്തനുമായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു നാൾ, രാക്ഷസൻ അവനെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

'ഇവാൻ, നിനക്ക് അടുത്ത സാഹസികയാത്രയ്ക്കുള്ള നേരമായി. ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിച്ചാൽ നിനക്കതിന്റെ ഗുണം കിട്ടും. ഇത്തവണ നീ തെക്കോട്ടാണ് സഞ്ചരിക്കേണ്ടത്. കുറെ ദൂരം താണ്ടിയാൽ നീയൊരു ചതുപ്പുനിലത്തെത്തും. അവിടെ നേരത്തെ കണ്ടതിലും വലിയൊരു മാളികയുണ്ടാവും. ഭീകരനായ മറ്റൊരു ഭൂതമാണ് അതിന്റെ ഉടമയും കാവൽക്കാരനും. നീ അവനെ വെല്ലുവിളിച്ച് യുദ്ധത്തിനിറക്കണം. യുദ്ധത്തിൽ നിനക്ക് വിജയിക്കാനായാൽ പല അർഭുതങ്ങളും സംഭവിക്കും. അതെന്താണ് ഞാൻ തത്കാലം പറയുന്നില്ല. നിനക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!'

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം. അവൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി തെക്കോട്ടു പോഞ്ഞു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ മുന്നിൽ ഇടതിങ്ങിയ കാടാണെന്ന് അവനറിഞ്ഞു. കാട്ടിനുള്ളിലൂടെ ഒറ്റയടിപ്പാതപോലും കാണാനില്ല. അവൻ കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് വാളുകൊണ്ട് മരങ്ങൾ വെട്ടിമാറ്റി വഴി തെളിച്ചു. ആ വഴിയിലൂടെയാണ് അവൻ ഉൾക്കാട്ടിലേക്കു മുന്നേറിയത്. ഒരു പകൽ മുഴുവൻ നീണ്ട അധാനമായിരുന്നു അത്. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയതിനാൽ നേരം പുലർന്നിട്ടുമതി യാത്രയെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇവാൻ കുതിരയെ ഒരു മരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ട് അവിടെ കിടന്നുറങ്ങി. ശരിക്കുമൊരു ചതുപ്പുനിലമായിരുന്നു അത്.

കുറെനേരം കഴിഞ്ഞതും അവൻ ഉണർന്നു. ചുറ്റുമുള്ള കാഴ്ചകൾ അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അതുവരെ കണ്ട കാഴ്ചകളായിരുന്നില്ല അത്. ചതുപ്പുനിലത്തിനു പകരം നല്ല ഫലപുഷ്ടിയുള്ള മണ്ണായിരിക്കുന്നു. നല്ല പച്ചപ്പുള്ള ചെടികളും വള്ളികളും എങ്ങും പടർന്നുകിടക്കുന്നു. അതിൽ പല നിറത്തിലുള്ള മനോഹരപുഷ്പങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. മരച്ചില്ലകളിൽ ഭംഗിയുള്ള പക്ഷികൾ വന്നിരുന്ന് പാടുന്നു. മാലാഖമാരും ജലകന്യകമാരും കൈകോർത്ത് ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യുന്നു. വനഭൂതങ്ങളും അവരോടു ചേർന്ന് ആ സന്തോഷം പങ്കുവെക്കുന്നു. ആരും ആരെയും ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ല. അന്യന്റെ മുതൽ ആരും ആഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല.

'എന്തൊരു ഉദാത്തമായ ലോകം!'

ഇവാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

അപ്പോഴാണ് തന്റെ തൊട്ടടുത്ത മരക്കൊമ്പിൽ മുങ്ങിയും മാടപ്രാവുമിരുന്ന് മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ആദ്യം മുങ്ങിയാണ് പറഞ്ഞത്:

'ഹോ, എത്ര പെട്ടെന്നാണ് നമുക്കൊക്കെ പുനർജന്മം കിട്ടിയതെന്നു നോക്കണം! വളരെക്കാലമായി ഏതോ മന്ത്രവാദിയുടെ ശാപമേറ്റ് ചതുപ്പായി കിടക്കേണ്ടിവന്ന ഈ നാടിന് ഇപ്പോൾ ശാപമോക്ഷമായി. ഏതോ സുകൃതിയായ മനുഷ്യൻ ദുഷ്ടമരങ്ങൾ വെട്ടിമാറ്റിയതാണ് നമുക്കീ ഐശ്വര്യം തിരിച്ചുകിട്ടാൻ കാരണമായത്. അദ്ദേഹത്തിന് നന്ദി പറയാം.'

'ശരിയാണ്. അദ്ദേഹം വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇനിയും അനേകകാലം നമുക്കും നമ്മുടെ നാടിനും ശാപഗ്രസ്തരായി കഴിയേണ്ടി വന്നേനെ. നമ്മുടെ സുകൃതം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ!'

മാടപ്രാവും സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ആ സംസാരം ഇവനെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല സന്തോഷിപ്പിച്ചത്. ആ സന്തോഷം മനസ്സിൽ നിറച്ച് അവൻ കുറെക്കൂടി കിടന്നുറങ്ങി. പിന്നെ, എഴുന്നേറ്റ് നടപ്പു തുടർന്നു. കാൽനടയായും കുതിരപ്പുറത്തും മാറിമാറി സഞ്ചരിച്ച് അവൻ വളരെ നേരത്തിനുശേഷം രണ്ടാം ഭൂതത്തിന്റെ മാളികയ്ക്കു മുന്നിലെത്തി. നോക്കെത്താത്തത്ര പൊക്കത്തിലുള്ള കരിങ്കൽ ചുമരായിരുന്നു കൊട്ടാരത്തിനു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നത്. അതൊന്നും ഒരു തടസ്സമായി അവനു തോന്നിയില്ല. അവൻ തന്റെ കുതിരയുടെ കാറ്റിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. കുതിര ഒന്നു മാറി വായുവിലൂയർന്ന് മതിലിനു മുകളിലൂടെ അവനെ കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തിച്ചു.

'വാ, വാ. ഞാൻ കുറെ നേരമായി നിന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നീയെന്റെ മുന്നിൽത്തന്നെ വന്നുപെട്ടു. ഇനി ക്ഷണനേരത്തിനുള്ളിൽ ഞാൻ നിന്റെ കഥ കഴിക്കുന്നുണ്ട്!'

രണ്ടാം ഭൂതം അലറിവിളിച്ചു.

'എനിക്കു നിന്നെപ്പോലെ അലറാനറിയില്ല. സ്വന്തം കഴിവുകൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് ആത്മപ്രശംസ നടത്താനാണെങ്കിൽ എനിക്ക് താല്പര്യവുമില്ല. ഞാനിത്ര കഷ്ടപ്പെട്ട് ഇവിടെയെത്തിയത് നിന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനും നിന്നെ കൊല്ലാനുമാണ്. നാവുകൊണ്ടല്ല, ആയുധംകൊണ്ട് യുദ്ധം ചെയ്യാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം,' ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

'എങ്കിൽ രണ്ടിലൊന്നറിഞ്ഞിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!'

രണ്ടാം ഭൂതം അവനു മുന്നിൽ ചാടിവിണ്ണു. ഇവാൻ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. അവൻ ഭൂതത്തിന്റെ പിടിയിൽപ്പെടാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും അരയിൽനിന്നും വാളുതി ഭൂതക്കഴുത്തിനു നേരെ ആഞ്ഞുവീശിയതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. നാലുപാടും ചോര ചിതറി, വലിയൊരു ശബ്ദത്തോടെ ചത്തുമലച്ചു! ഭൂതം ചത്തെങ്കിലും അവിടെനിന്നും വെറും കൈയോടെ മടങ്ങാൻ ഇവാൻ തയ്യാറായില്ല. അവൻ ഭൂതമാളികയുടെ

വാതിൽ ചവിട്ടിത്തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു. മാളികയുടെ മുറികളെല്ലാം അവൻ വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. അതൊന്നിൽ ഒരു മാന്ത്രികക്കുതിര നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അതിനെയും കൂട്ടിയാണ് രാക്ഷസന്റെ കുടിലിലേക്ക് മടങ്ങിയത്. അപ്പോൾ ചുറ്റുമുള്ള തരിശുഭൂമി പച്ച പടർന്നിരുന്നു.

'നീ ഞാൻ കരുതിയതിലും മിടുക്കൻതന്നെ!'

വിവരങ്ങളറിഞ്ഞപ്പോൾ രാക്ഷസൻ അവനെ തോളിൽത്തട്ടി അഭിനന്ദിച്ചു.

കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞതും രാക്ഷസൻ അവനോടു നിർദ്ദേശിച്ചത് പുതിയൊരു കാര്യമാണ്.

'ഇവാൻ, ഇനി നീ കിഴക്കോട്ട് കുറെ ദൂരം പോകണം. ഈ ഭൂതങ്ങളെ ഓളൊക്കെ കരുത്തനായ മൂന്നാം ഭൂതമാണ് അവിടെയുള്ളത്. പതിവു പോലെ നീ അവന്റെയും ശിരസ്സരിയണം.'

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ഇവാൻ വാളുമേന്തി കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കിഴക്കോട്ടു പാഞ്ഞു. മരുപ്പച്ച നിറഞ്ഞ മണൽപ്പരപ്പിലൂടെയായിരുന്നു അവനു പോകേണ്ടിയിരുന്നത്. മരുഭൂമിയിലെ ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന മണൽ കുതിരയുടെ കാലു പൊള്ളിച്ചു. ഇടയ്ക്കിടെ വിഷപ്പാമ്പുകൾ പത്തി വിടർത്തി നിന്ന് അവന് മാർഗതടസ്സമുണ്ടാക്കാൻ നോക്കി. മറ്റു ചിലപ്പോൾ ആനച്ചിലന്തികളാണ് അവനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയത്. എന്നാൽ, തന്റെ മുർച്ചയേറിയ വാശിത്തലപ്പുകൊണ്ട് അവയെയെല്ലാം കൊന്ന് അവൻ മുന്നേറി. ദീർഘയാത്രമൂലം അവന് വല്ലാത്ത ദാഹം തോന്നി. കുറച്ചുകലെയായി ഒരു ജലാശയം കണ്ട് അവൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. എന്നാൽ, അവിടെയെത്തിയപ്പോഴാണ് അതു തന്റെ തോന്നൽ മാത്രമാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായത്. ഇവാൻ എങ്ങോട്ടും തിരിയാതെ നേരെ തന്നെ കുതിരയോടിച്ചു.

വളരെ നേരത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അവൻ പടുകുറ്റൻ മാളികയ്ക്കു മുന്നിലെത്തി. മാളികയെക്കാൾ അതിന്റെ ചുറ്റുമതിലും കണ്ടു. മൂന്നാം ഭൂതത്തിന്റെ താവളം ഇതുതന്നെയെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവൻ കുതിരയെ ചാടിച്ച് അകത്തു കടന്നതും അതിഭീകരമായ ഒരലർച്ച കേട്ടു:

'ധിക്കാരി, ഈച്ചപോലും കടക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്ത തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ അതിക്രമിച്ചു കയറാൻ നീയെങ്ങനെ ധൈര്യപ്പെട്ടു? ഇതിനുള്ളിൽ കടന്ന ഒരു ശത്രുവും ഇതുവരെ രക്ഷപ്പെട്ട ചരിത്രമില്ല. നിന്നെ ഞാനീ നിമിഷംതന്നെ കൊല്ലാക്കാല ചെയ്യാൻ പോകുന്നു.'

മൂന്നാം ഭൂതം തീ തുപ്പി മുന്നോട്ടു വന്നു.

‘നിന്റെ വീമ്പിളക്കൽ എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട. എന്നോട് ഏറ്റുമുട്ടാനുള്ള ധൈര്യം നിനക്കുണ്ടെങ്കിൽ ആണുങ്ങളെപ്പോലെ നേരിട്ടു വാ. വാഗ്വാദത്തിൽ എനിക്കൊട്ടും താത്പര്യമില്ല.’

ഇവാൻ കൂസലെന്നു പറഞ്ഞു.

അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ മൂന്നാം ഭൂതവും ഇവാനുമായുള്ള യുദ്ധം തുടങ്ങി. വെട്ടി മുന്നേറിയും പഴുതുനോക്കി ഒഴിഞ്ഞുമാറിയും ആ യുദ്ധം പൊടിപാറി. തുടർച്ചയായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ഭൂതം ക്രമേണ തളർന്നു. ആ തക്കം പാഴാക്കാതെ അവൻ വാളുയർത്തി വീശി, മൂന്നാം ഭൂതത്തിന്റെ തലയരിഞ്ഞ് നിലത്തിട്ടു! നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവിടമെങ്ങും ചോരക്കളെ മായി മാറി!

ഇവാൻ ഭൂതക്കൊട്ടാരം വെട്ടിപ്പൊളിച്ച് അകത്തു കടന്ന് അവിടത്തെ അദ്ഭുതക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടു. വിലപിടിപ്പു പലതും അവിടെ കണ്ടെങ്കിലും അവനെ ആകർഷിച്ചത് ഒരു വെള്ളക്കുതിരയും അതിന്റെ കുതിരക്കോപ്പും മാത്രമാണ്. അവൻ ആ കുതിരയെയുംകൊണ്ട് രാക്ഷസന്റെ കുടിലിലേക്കു മടങ്ങി. അക്കുറിയും അവന്റെ ബുദ്ധിയെ രാക്ഷസൻ ആവോളം പുകഴ്ത്തി.

ഭൂതക്കൊട്ടാരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള മരുഭൂമി നല്ല ചെമ്മൺപ്രദേശമായി മാറിയതും അവിടെ ഞൊടിയിടയിൽ ചെടികളും പൂക്കളും നിറഞ്ഞതും പൂക്കളിലെ തേൻ കുടിക്കാനും പഴങ്ങൾ തിന്നാനും പുമ്പാറ്റകളും ചെറു പക്ഷികളും എത്തിയതുമൊന്നും ഇവാനറിഞ്ഞില്ല.

താൻ സമ്പാദിച്ച മാന്ത്രികക്കുതിരയെയും കുതിരക്കോപ്പും രാക്ഷസനു സമ്മാനിക്കാൻ ഇവാൻ മടിച്ചില്ല. പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചും രാക്ഷസനെ പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചും അവൻ കുറെക്കാലംകൂടി ആ കുടിലിൽ താമസിച്ചു. അതിനിടയിൽ ഒരു സംശയം അവനെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്നു. ഒരുനാൾ അവൻ അക്കാത്യം രാക്ഷസനോടു തുറന്നു ചോദിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു:

‘ചോദിക്കുന്നത് അനുചിതമാണെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങളെന്നെ ഓരോ ദൗത്യങ്ങൾ ഏല്പിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കൽപ്പോലും എന്നോടൊപ്പം വരുന്നില്ലല്ലോ. അതെന്താണ് അങ്ങനെ?’

രാക്ഷസൻ കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾ മൗനിയായി നിന്നശേഷം പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻ, നിന്റെ സംശയം അസ്വാസ്ഥ്യം. ചില മഹത്തായ കാര്യമുണ്ട്. അവ നിറവേറ്റാൻ ശക്തിമാത്രം പോരാ. അതിരറ്റ ആത്മവിശ്വാസവും വേണം. ചിലർ അത്തരം പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്ത്,

ബുദ്ധിമാന്മാരെ അതിന് ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നു എന്നറിയുക.’

ആ മറുപടി അവനെ തൃപ്തനാക്കി. പിന്നീടൊരിക്കലും അത്തരം സംശയങ്ങൾ അവനെ അലട്ടിയിട്ടില്ല.

എന്നാൽ അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രാക്ഷസൻ ഒരുനാൾ ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻ, വേഗം തയ്യാറാകൂ. നമ്മളിന്ന് ഒരുമിച്ചൊരു കുതിരസവാരിക്ക് പോകുന്നു. അപരിചിതമായ നാടുകൾ താണ്ടി ഒരു സാഹസികയാത്ര.’

അതു കേട്ട് ഇവാൻ സന്തോഷമായി.

ഇവാനും രാക്ഷസനും വേഗം കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്രയായി. വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് അവരൊരു വൻനഗരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ധാരാളം ആളുകളെ അവിടെ കണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ മുഖത്ത് യാതൊരു സന്തോഷവും കണ്ടില്ല. എല്ലാവരും എന്തോ വിഷാദത്തിന് അടിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി. രാക്ഷസന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഇവാൻ അവരിലൊരാളെക്കണ്ട് കാര്യം തിരക്കി.

‘ചങ്ങാതി, ഇത്രമേൽ മനോഹരമായ നഗരത്തിൽ കഴിയുന്നവരായിട്ടുകൂടി നിങ്ങളെന്താണ് വിഷാദവാന്മാരായിരിക്കുന്നത്? എന്തെങ്കിലും അത്യാപത്ത് നഗരത്തെ ഒന്നായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’

‘ഞങ്ങളുടെ തലവിധിയെന്നല്ലാതെ കൂടുതലൊന്നും പറയാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. ഞങ്ങളിതെല്ലാം അനുഭവിച്ചു തീരൂ. ഇപ്പോൾ വന്നതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ചിലരെയെങ്കിലും കാണാനായി. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞാണ് വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ഒരൊറ്റ മനുഷ്യജീവിപോലുമില്ലാത്ത പ്രേതനഗരമായി ഇതു മാറിയേനെ!’

അയാൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘ഇത്ര നിരാശരാകാൻ മാത്രം എന്തു പ്രശ്നമാണ് നിങ്ങൾ നേരിടുന്നത്?’

അവൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

‘അത്രയേറെ മനുഷ്യസ്നേഹിയായ സാർ രാജാവാണ് ഈ നഗരം ഭരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ഞങ്ങൾ ദുഃഖമെന്തെന്നറിയാതെ കഴിഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഇടിത്തീയെന്നപോലെ ഒരു വ്യാളി ഇവിടെയെത്തുന്നത്. ദുഷ്ടനായ അവൻ വകതിരിവില്ലാതെ നഗരവാസികളെ തിന്നാൻ തുടങ്ങി. പത്തു തലയുള്ള അവൻ ഒരേസമയം ഇരുപതും മുപ്പതും ആളുകളെ ഒന്നിച്ച് വിഴുങ്ങിയിരുന്നു. അത്യാപത്ത് മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് വ്യാളിയെ ചെന്നുകണ്ട് ഒരു കരാറുണ്ടാക്കി. ദിവസേന ഓരോ ആളെ നറുക്കിട്ടെടുത്ത് അവന്റെ ഭക്ഷണമായി

നല്കാമെന്നായിരുന്നു അത്. ഇതിനകം നൂറുകണക്കിനു പേരെ അവൻ കൊന്നു തിന്നുകഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളൊക്കെ നറുക്കുവീഴുന്ന ഊഴം കാത്തിരിക്കുകയാണ്.'

അയാളുടെ തൊണ്ടയിടി.

'ഒരാളെ വ്യാളി തിന്നുന്നതിന് ഇത്രയും പേർ ദുഃഖിക്കുന്നത് എന്നെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു,' ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

'ഇന്ന് അതു മാത്രമല്ല കാരണം. ഞങ്ങളുടെ സാർ രാജാവിന് സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഒരു മകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. പ്രജകൾക്കെല്ലാം കുമാരിയെ പ്രാണനുതുല്യം സ്നേഹമാണ്. എന്നാലിന്ന് നറുക്കുവീണിരിക്കുന്നത് കുമാരിക്കാണ്. ഞങ്ങളെല്ലാം ചേർന്ന് കുമാരിയെ അതിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഫലിച്ചില്ല. കുമാരിക്കുവേണ്ടി ജീവൻ ത്യജിക്കാനും പലരും തയ്യാറായതാണ്. പക്ഷേ, കുമാരി ദുഃഖനിശ്ചയത്തോടെ വ്യാളിയുടെ അടുത്തേക്കു പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ കഠിനവ്യസനം ഞങ്ങളെങ്ങനെ സഹിക്കും?'

അയാൾ ദുഃഖം താങ്ങാനാവാതെ കരഞ്ഞുപോയി.

വ്യാളിയിൽനിന്ന് ആരെങ്കിലും കുമാരിയെ രക്ഷിച്ചാൽ അവൾ അയാളുടെ ഭാര്യയാകുമെന്നും ആ നാടിന്റെ അടുത്ത രാജാവായാകുമെന്നും അവർ കേട്ടറിഞ്ഞു. അതുകൂടിയായപ്പോൾ രാക്ഷസൻ ഇവാനോടു പറഞ്ഞു:

'ഇവാൻ, നിനക്കിതൊരു സുവർണാവസരമാണ്. വേഗംതന്നെ പോയി ദുഷ്ടനായ ആ വ്യാളിയെ കൊന്ന് കുമാരിയെ രക്ഷിക്കണം.'

ഇവാൻ രാക്ഷസനോടു യാത്രപറഞ്ഞ് വ്യാളിയുടെ സങ്കേതത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

തന്റെ കുതിരയെ വായുവേഗത്തിൽ പായിച്ച ഇവാൻ കുറച്ചുനേരത്തിനകം രാജകുമാരിയെ കണ്ടുമുട്ടി. വ്യാളിയുടെ ഭക്ഷണമാകാൻപോവുകയായിരുന്ന അവളെ തടഞ്ഞുനിർത്തി അവൻ പറഞ്ഞു:

'കുമാരീ, അവിടുന്ന് തിരക്കിട്ടുപോകണ്ട. കുമാരിയെ ആ ദുഷ്ടനിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാനാവുമോ എന്ന് ഞാനൊന്ന് ശ്രമിക്കട്ടെ.'

രാജകുമാരി അതു കേട്ട് മധുരമായി പുഞ്ചിരിച്ചു. ആ സൗന്ദര്യം അവനെ അതിശയിപ്പിച്ചു. എന്തുവന്നാലും വ്യാളിക്ക് ഭക്ഷണമാവാൻ അവളെ അനുവദിക്കരുതെന്ന് മനസ്സിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തി അവൻ മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു.

'ഏകാ ദുഷ്ടനായ വ്യാളി, നിന്റെ കഥകഴിക്കാൻ ധീരനായ ഇവാൻ ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു. ഭീരുക്കളെപ്പോലെ ഗുഹയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കാതെ

മര്യാദയ്ക്ക് പുറത്തുവാ.'

വ്യാളിയുടെ ഗുഹാകവാടത്തിൽനിന്ന് ഇവാൻ വെല്ലുവിളിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷം ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുകളെക്കൊണ്ട് പത്തുതലയുള്ള വ്യാളി ഗുഹയ്ക്ക് പുറത്തേത്തി. അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് ഇവാനു നേരെ പാഞ്ഞടുത്തു. അവൻ ധൈര്യം വെടിയാതെ വാളുരി വ്യാളിയുടെ ആദ്യതല അരിഞ്ഞിട്ടു!

എന്നാൽ, ആ മുറിവിൽനിന്നുതന്നെ മറ്റൊരു തല നിമിഷങ്ങൾക്കകം മുളച്ചുവന്നു! ആ കാഴ്ച ഇവാനെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. അവൻ വ്യാളിയുടെ തലകൾ ഒന്നൊന്നായി വെട്ടിവിഴ്ത്തിയെങ്കിലും തത്സ്ഥാനത്ത് പുതിയ തലകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഇവാന്റെ കൈ തളർന്നു. വാൾ പിടിക്കാനുള്ള ശേഷിപ്പോലും അവനു നഷ്ടപ്പെട്ടു.

പത്തു തലയിൽനിന്നും പത്തു വായിൽനിന്നും തീ ചീറ്റി വ്യാളി അലറിക്കൊണ്ട് അവനു നേരെ പാഞ്ഞുവന്നു. അതിനെ ചെറുക്കാൻ അവനായില്ല. വ്യാളി തന്റെ കൈകൾകൊണ്ട് അവനെയും കുതിരയെയും വരിഞ്ഞുമുറുക്കി. താനിപ്പോൾ ശ്വാസംമുട്ടി മരിക്കുമെന്ന് ഇവാൻ ഭയന്നു.

പെട്ടെന്നവൻ ഒരു ബുദ്ധി തോന്നി.

മുർച്ചയേറിയ വാൾ പിടിച്ച കൈ വ്യാളിയുടെ പിടിത്തത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു. അവൻ ശക്തിയായി ഒന്നു കുതി. അപ്പോൾ പിടിത്തത്തിന്റെ മുറുക്കം തെല്ലു കുറഞ്ഞു. ആ തക്കത്തിന് അവൻ തന്റെ വാൾമുന വ്യാളിയുടെ വയറ്റിൽ കുത്തിയിറക്കി! ഭൂമി കുലുങ്ങുന്നപോലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ അലറി വ്യാളി ചത്തുവീണു! ആ മൃതദേഹം റെനോട്ടത്തിൽ ഒരു പർവതംപോലെ തോന്നിച്ചു.

'കുമാരീ, ഇനിയെങ്കിലും ഈ മുഖമൊന്നു തെളിഞ്ഞുകാണട്ടെ. നിങ്ങളുടെ പേടിസ്വപ്നമായിരുന്ന വ്യാളിയെ ഞാൻ കൊന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അവനെച്ചൊല്ലി ഈ നഗരവാസികളാരും ഭയപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല.'

മുഖത്തെ വിഷാദഭാവം മാറാതെ നിന്ന രാജകുമാരിയോട് അവൻ പറഞ്ഞു.

'ദൈവദൂതനെപ്പോലെ കൃത്യസമയത്തെത്തിയ അങ്ങാണ് എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്. ഇത്ര സാഹസികനും ധീരനുമായ അങ്ങയെ വിട്ട് എനിക്ക് ഇനിയൊരു ജീവിതമില്ല.'

അവൾ ഇവാനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

രാജകുമാരിയും ഇവാനും സാർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. ഇതിനകം വ്യാളിയുടെ ഭക്ഷണമായിട്ടുണ്ടാകുമെന്നു കരുതിയ മകൾ ജീവനോടെ കൺമുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ട് രാജാവ് അമ്പരന്നു.

കുമാരിതന്നെ അദ്ദേഹത്തോട് കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. ഭാവി മരുമകനെ അദ്ദേഹം മാറോടു ചേർത്ത് അഭിനയിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ഇവാന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹം അത്യാർഭാടത്തോടെ നടന്നു. പ്രജകളെല്ലാം ആ സന്തോഷം പങ്കിടാൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒത്തുകൂടി. വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നും രാജാവ് അതിഥികൾക്കായി ഏർപ്പാടാക്കിയിരുന്നു. ഈ ഐശ്വര്യങ്ങൾക്കിടയിലും ഇവാൻ തന്റെ വഴികാട്ടിയായ രാക്ഷസനെ മറന്നില്ല. ഇവാന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് രാക്ഷസനും അവിടെയെത്തി, ആ വിരുന്നിൽ സംബന്ധിച്ചു.

തീർച്ചയായും ഇവാനും രാജകുമാരിയും പിന്നീട് ആ നാട്ടിലെ രാജാവും രാജ്ഞിയുമായി മാറി. അവരിപ്പോഴും അവിടെ സുഖമായി കഴിയുന്നുണ്ടാവണം, മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ...!

(പ്രശസ്തമായ ഉക്രൈൻ നാടോടിക്കഥയാണിത്. പത്തു തലയുള്ള വ്യാളിയുടെ ഓരോ തല അരിയുന്നതും തൽസ്ഥാനത്ത് പുതിയ തല പൊടിച്ചുവരുന്നതുമായ കഥാസന്ദർഭത്തെ രാവണന്റെ കഥയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. മറ്റു ഭാരതീയ പുരാണകഥകളിലും ഇതിനു തുല്യമായ കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ കണ്ടെത്താം.)

ചമ്പൻകുതിരയും ധനികനും

‘അറ്റകൈക്ക് ഉപ്പുതേയ്ക്കാത്തവൻ’ എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ? ആ വിശേഷണം എന്തുകൊണ്ടും ചേരുന്ന ഒരു ധനികൻ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. കുറ്റൻ മണിമാളികയിൽ സുന്ദരിയായ ഭാര്യയോടൊപ്പം അയാൾ സുഖമായി ജീവിച്ചു. അയാൾക്ക് കുറെ കുതിരകളും അടിമകളും സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നു.

ദിവസം മുഴുവനും ധനികനുവേണ്ടി എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുക്കുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടു, ആ അടിമകൾ. ഒന്നു തീരുമ്പോൾ മറ്റൊന്ന് എന്ന നിലയിൽ അയാൾ അവരെ പുതിയ ജോലികൾ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്ന് നടുനിവർത്താനുള്ള സാവകാശംപോലും അവർക്ക് നൽകിയില്ല. വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കാനും ധനികൻ തയ്യാറായില്ല. അടിമകൾ പട്ടിണികൊണ്ട് ചത്തുപോയാൽ നഷ്ടം തനിക്കാണല്ലോ എന്ന ചിന്ത കൊണ്ടുമാത്രം അയാളവർക്ക് കുറച്ച് തണുത്ത ഭക്ഷണവും പച്ചവെള്ളവും നൽകി. എതിർത്തെന്തെങ്കിലും പറയാനുള്ള ധൈര്യം ആർക്കുമുണ്ടായില്ല.

‘ഒും, എല്ലാവരും ഇപ്പോൾത്തന്നെ ധാന്യപ്പുരയിലേക്ക് പോകണം. അവിടെയുള്ള കറ്റ മുഴുവനും എത്രയും വേഗം മെതിച്ചെടുക്കണം.’

ഒരുനാൾ ധനികൻ അടിമകളോട് കല്പിച്ചു. അവർ വേഗംതന്നെ ധാന്യപ്പുരയിലെത്തി മെതി തുടങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും ധനികൻ കൈയിലൊരു വടിയുമായി അവിടെയെത്തി. അടിമകൾ തങ്ങൾക്കാവുന്ന വേഗത്തിൽ കറ്റ മെതിച്ചിട്ടും അയാൾക്കു തൃപ്തി വന്നില്ല. വടി ചൂഴ്ന്ന അയാൾ അലറി:

‘മടിയന്മാർ, തിന്നുന്നതിലും കുടിക്കുന്നതിലുമല്ലാതെ ആർക്കും ഒന്നിനും താത്പര്യമില്ല. ഇതു മുഴുവൻ തീർക്കാതെ നിങ്ങളെ ഇവിടെ നിന്നും പുറത്തുകടക്കാൻ സമ്മതിക്കില്ല!’

‘യജമാനനേ, ഞങ്ങൾ ഒരു നിമിഷംപോലും കളയാതെ ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇത്രയുമേ ഞങ്ങൾക്കാവൂ. അങ്ങ് ഒരു കുതിരയെ ഞങ്ങൾക്കു വിട്ടുതന്നാൽ മെതി വേഗത്തിലാക്കാനാവും,’ അടിമകളിലൊരാൾ പേടി യോടെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ ധനികന്റെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു. അയാളെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി ധനികൻ ആക്രോശിച്ചു:

‘ഒും, കൂഴിമടിയന്മാരാണെല്ലാം! മെതിക്കാൻ കുതിരയെ വേണം പോലും. തരാതെനിന്നു മനസ്സില്ല. ഇനിയും ഇങ്ങനെ വേണ്ടാത്ത കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഇതാവും ഫലം. ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ!’

പാവം അടിമകൾ! അവർ പിന്നൊന്നും മിണ്ടാതെ ധാന്യക്കറ്റ മെതിക്കുന്നത് തുടർന്നു.

തുടർച്ചയായി കറ്റ മെതിച്ച് അവരുടെ ദേഹം തളർന്നു. കാലുകൾ പൊട്ടി വ്രണമായി. കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ടുകയറി. എന്നിട്ടും ധനികനു തെല്ലെങ്കിലും മനസ്സിലിവുണ്ടായില്ല.

അതിന്റെ പിറ്റേന്ന് ആ നാട്ടിലെങ്ങും ഒരു വാർത്ത പരന്നു.

ധനികനെ കാണാനില്ല!

അയാൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോയതെന്ന് ഭാര്യയ്ക്കുപോലും അറിയാനായില്ല. തലേന്നു രാത്രി വീട്ടിൽ വന്നു കിടന്നതുമാത്രം ഓർമ്മയുണ്ട്. നേരം പുലർന്നപ്പോൾ അയാളുടെ പൊടിപോലുമില്ല!

ഏതായാലും ആ വാർത്ത അയാളുടെ അടിമകളെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല സന്തോഷിപ്പിച്ചത്.

ഒരുനാൾ തേജസ്വിയായ ഒരു വൃദ്ധൻ ധനികന്റെ മാളികയിലെത്തി. അയാൾ ഒരു ചെമ്പൻകുതിരയെയും കൂടെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. തടിച്ചു കൊഴുത്ത കുതിരയായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹം അടിമകളുടെ

അടുത്തേത്തി. അപരിചിതനായ വൃദ്ധന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്ന് അടിമകൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അവർ മുന്നോട്ടു വന്ന് വൃദ്ധനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ചോദിച്ചു:

‘പടച്ചവന്റെ കൃപ അങ്ങേയ്ക്കുണ്ടാവട്ടെ? എവിടെനിന്നാണ് അങ്ങയുടെ വരവ്? നിസ്സാരന്മാരായ ഈ അടിമകളെ തേടിവരാനുള്ള കാരണമെന്താണ്?’

ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ച് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ വിദൂരദേശത്തുനിന്നും വരുന്ന ഒരു കിഴവനാണ്. എനിക്ക് അടിമകളെന്നും ഉടമകളെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസമില്ല. ഈ ചെമ്പൻ കുതിരയെ നിങ്ങൾക്കു തരാനായി വന്നതാണ്. നിങ്ങൾക്കിവനൊരു സഹായമാവാതെ വരില്ല.’

അടിമകൾ മുന്നോട്ടു വന്ന് കുതിരയെ വാങ്ങി. അത് ഒന്നു കുതിരി, ഉറക്കെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കി.

അടിമകൾ പരസ്പരം നോക്കി.

ആ കുതിരശബ്ദം ഞങ്ങൾ മുൻപെവിടെയോ കേട്ടതുപോലെ!

‘പിന്നെ, ഞാൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ഇവൻ ആളൊരു താന്തോന്നിക്കുതിരയാണ്. ചുട്ട അടികൊണ്ടു മാത്രമേ ഇവനെ നന്നാക്കാനാവൂ. നിങ്ങൾ ഇവനോട് യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കാണിക്കരുത്. ഞാൻ പറയുന്നത് അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇടിമിന്നലിന്റെ ദൈവമായ പെർക്കോൻ നിങ്ങളെ ശപിക്കും!’

വൃദ്ധൻ മുന്നറിയിപ്പു നല്കി. ദൈവശാപമെന്നു കേട്ടതും അടിമകൾ പരിഭ്രമിച്ചു. അവർ കുതിരയുടെ കടിത്താണിലെ പിടിമുറുക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കാം.’

‘മിടുക്കന്മാർ! ഇവനെ മെതിക്കാനും തടി വലിക്കാനുമൊക്കെ ഉപയോഗിക്കണം. അനുസരണക്കേട് കാട്ടിയാൽ പൊതിരെ തല്ലണം. മരം വെട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതൊക്കെ ഇവനെക്കൊണ്ട് വലിപ്പിച്ച് വീട്ടിലെത്തിക്കണം. മടിപിടിച്ചു കിടന്നാൽ പുറത്തും വയറ്റിലും കൈകാലുകളിലുമൊക്കെ അടിക്കാം. ഒരു കാരണവശാലും ഇവന്റെ തലയിൽ മാത്രം അടിക്കരുത്. അതപകടമാണ്.’

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ അതേപോലെത്തന്നെ മനസ്സിൽ കുറിച്ചെടുത്തു അടിമകൾ.

‘പിന്നെ, ഇവനൊരിക്കലും വയറുനിറച്ച് ഭക്ഷണമോ വെള്ളമോ കൊടുക്കരുത്. വല്ലപ്പോഴും ഇത്തിരി വളിച്ച ഭക്ഷണം കൊടുക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ

ചീഞ്ഞ വൈക്കോൽ. എന്നും വൈകിട്ട് ഇവനെ കുതിരലായത്തിൽ തല കീഴായി കെട്ടിയിടണം. രാവിലെ മാത്രമേ അഴിക്കാവൂ.’

വൃദ്ധൻ ഇതും പറഞ്ഞ് അപ്രത്യക്ഷനായി! പെർക്കോൻ ദൈവംതന്നെ വൃദ്ധന്റെ വേഷത്തിലെത്തിയതാണോ എന്നവർ ഭയന്നു. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞ തുപോലെതന്നെ കുതിരയോടു പെരുമാറാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

അപ്പോഴെല്ലാം ചെമ്പൻകുതിര അമറുകയും കുതറുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. എവിടെയോ കേട്ടുമാറുന്ന ശബ്ദമായി അവർക്കത് വീണ്ടും തോന്നി. എന്നാൽ എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും എവിടെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാനായില്ല.

ആ നിമിഷം മുതൽതന്നെ അടിമകൾ കുതിരയെക്കൊണ്ട് കഠിനമായി പണിയെടുപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ധാന്യക്കുറ്റുകൾ മെതിക്കാനാണ് ആദ്യം അവനെ ഉപയോഗിച്ചത്. ആദ്യമൊന്നും അവൻ ജോലി ചെയ്യാൻ തയ്യാറായില്ല. കുതറിമാറിയും അമറിയും നിന്ന കുതിരയെ അടിമകൾ മുട്ടൻവടികൊണ്ട് പൊതിരെ തല്ലി. വേദന സഹിക്കാനാവാതെ വന്നപ്പോൾ അവൻ പതുക്കെ ജോലി ചെയ്തു തുടങ്ങി. എപ്പോഴൊക്കെ വേഗത കുറയ്ക്കുന്നുവോ അപ്പോഴൊക്കെ അവൻ നല്ല അടി കിട്ടി. മെതിക്കു പുറമേ മറ്റു കഠിനമായ ജോലികളും അവർ അവനെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ചു.

വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും അടിയുടെ വേദനകൊണ്ടും വിശപ്പുകൊണ്ടും ചെമ്പൻകുതിര തളർന്നു. എന്നിട്ടും അടിമകൾ അവനോട് തെല്ലും ദാക്ഷിണ്യം കാട്ടിയില്ല. രാത്രി അവൻ അല്പം പഴയ ഭക്ഷണം കൊടുത്ത് ലായത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി. അപ്പോഴേക്കും അവൻ അലറിപ്രതിഷേധിച്ചു. അടിമകൾ നല്ല തല്ലു കൊടുത്താണ് അവനെ അടക്കിയത്.

അവന്റെ കരച്ചിൽ അടിമകളുടെ നെറ്റി ചുളിപ്പിച്ചു.

കുതിരക്കരച്ചിലിന് അതേ പരിചിതശബ്ദം!

പക്ഷേ, എവിടെ?

ഇക്കുറിയും അവർ തോറ്റു പിന്മാറി.

അടിമകൾ മരം മുറിക്കാൻ കാട്ടിൽ പോയപ്പോൾ ചെമ്പൻകുതിരയെയും കൂട്ടി. വഴിയിലെ പച്ചപ്പുല്ലുകൾ തിന്നാതിരിക്കാൻ അവരവന്റെ വായ് മുടിക്കെട്ടിയിരുന്നു. വലിയ തടിക്കഷ്ണങ്ങൾ അവന്റെ പുറത്തു വെച്ചുകെട്ടിയാണ് അവർ മടങ്ങിയത്. ചുമടിന്റെ ഭാരംകൊണ്ട് തന്റെ കാലൊടിയുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി. അടിമകൾ അവനെ തല്ലി വേഗം നടത്തി.

ഇങ്ങനെ ഒരാളു കഴിഞ്ഞു. വൃദ്ധൻ കൊണ്ടുവന്നപ്പോഴുള്ള ചെമ്പൻ കുതിരയല്ല ഇപ്പോഴുള്ളത്. കണ്ണു കൂഴിഞ്ഞ്, എല്ലുന്തി, ദേഹമാസകലം

അടികൊണ്ട് വ്രണമായി ചത്തുജീവിക്കുന്ന ഒരു രൂപം! കുതിരവാലിന്റെ പ്രൗഢിയോ മുതുകിന്റെ ഭംഗിയോ ഒക്കെ പഴങ്കഥയായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

ചെമ്പൻകുതിരയ്ക്ക് വന്ന മാറ്റം ധനികന്റെ ഭാര്യയും ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ധനികനെ കാണാതായതിനുശേഷം കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവരാണ് നോക്കിയിരുന്നത്. അവർ അടിമകളിലൊരാളെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഈ ചാവാലിക്കുതിരയെക്കൊണ്ട് ഇനി നമുക്കെന്തു പ്രയോജനം? വെറുതെ തീറ്റ കൊടുത്ത്, ലായത്തിലെ സ്ഥലം മെനക്കെടുത്തു. ഇതിനെ കൊണ്ടുപോയി വല്ല കൊക്കയിലോ മറ്റോ തള്ളണം!’

അതു കേട്ടപ്പോഴും കുതിര ഒന്നമറി. ആ ശബ്ദം എവിടെയോ കേട്ടുമാറുന്നതുപോലെ അവർക്കും തോന്നി. പിന്നെ, തന്റെ തോന്നൽ മാത്രമാകുമെന്നു കരുതി സമാധാനിച്ചു.

അടിമയ്ക്ക് എന്തുകൊണ്ടോ ചെമ്പൻകുതിരയെ കൊല്ലാൻ തോന്നിയില്ല. കൊന്നാൽ പെർക്കോൻ ദൈവം തന്നെ ശിക്ഷിക്കുമോ എന്നവർ ഭയന്നു. അതുകൊണ്ട് അവനതിനെ ദൂരെയുള്ള കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിച്ച് മടങ്ങിവന്നു.

ദിവസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞു.

ഒരുനാൾ ധനികന്റെ തോട്ടത്തിലെ വിളവുകൾ ഒരു ചാവാലിക്കുതിര കട്ടുതിന്നുന്നത് ഭാര്യ കണ്ടു. അവരൊരു മുട്ടൻവടിയുമായി അലറിക്കൊണ്ട് ഓടിയെത്തി. താൻ ഉപേക്ഷിച്ച കുതിരയാണെന്നു മനസ്സിലായതും അവരുടെ കോപം ഇരട്ടിച്ചു.

‘ഞും, കള്ളക്കുതിരേ, നീ വീണ്ടും വന്നോ? ഇത്തവണ ഞാൻ നിന്നെ തലയ്ക്കടിച്ചു കൊല്ലും!’

ഇതും പറഞ്ഞ് അവർ വടിയുയർത്തി ചെമ്പൻകുതിരയുടെ തലയിൽ ഒറ്റയടി! അവരെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, കുതിരയുടെ സ്ഥാനത്ത് അതാ ധനികൻ നില്ക്കുന്നു!

‘നിങ്ങൾ...?’

അവർ വിശ്വാസം വരാതെ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ഞാൻ നിന്റെ ഭർത്താവുതന്നെ. അടിമകളോട് ദയവിലാതെ പെരുമാറിയതിനുള്ള ശിക്ഷയാണ് എനിക്കു കിട്ടിയത്. നിന്റെ കൺമുനിൽത്തന്നെ കുതിരയായി വരേണ്ടിവന്നതും പട്ടിണി കിടന്നതും കടുത്ത മർദ്ദനം സഹിച്ചതുമെല്ലാം കർമ്മഫലമാണ്. വിശ്വന്നു മരിക്കാറായപ്പോഴാണ് ഞാൻതന്നെ കൃഷി ചെയ്ത ഈ തോട്ടത്തിലെത്തിയത്. എന്നെ ശപിച്ച് കുതിരയാക്കിയപ്പോൾത്തന്നെ ആരെങ്കിലും തലയ്ക്കടിച്ചാൽ മനുഷ്യ

രൂപം കിട്ടുമെന്നും ഒരു ദിവ്യൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്പോഴാണ് എനിക്കാ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചത്!

കിതപ്പോടെ ധനികൻ പറഞ്ഞു.

അവർ ഭർത്താവിനെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു. സുന്ദരനും കരുത്തനുമായ പഴയ ഭർത്താവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് എല്ലാംതോലുമായ പ്രാകൃതരുപി!

എങ്കിലും അയാളെ കൈവിടാൻ അവർക്കു തോന്നിയില്ല. അയാളെ താങ്ങിപ്പിടിച്ച് വീട്ടിനകത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ അവർ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘ഇനിയെങ്കിലും അന്യരോട് കരുണ കാണിക്കുക. അടിമകളും നമ്മളെപ്പോലെ വിശപ്പും വികാരങ്ങളുമുള്ള മനുഷ്യരാണെന്നറിയുക. നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന ഓരോ കർമ്മത്തിനും തക്കതായ പ്രതിഫലം തരാൻ സർവ്വശക്തൻ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും മറക്കരുത്!’

ഭാര്യയുടെ വാക്കുകൾ ധനികന്റെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു. അയാൾ പിന്നീടൊരിക്കലും അടിമകളോടോ വളർത്തുമൃഗങ്ങളോടോ ക്രൂരമായി പെരുമാറിയിട്ടില്ല. ഭാര്യയുടെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ പരിചരണത്താൽ അയാൾ ക്രമേണ ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുത്തു.

അടിമകൾ ഇക്കാര്യമൊന്നും അറിഞ്ഞതേയില്ല. കാണാതായ യജമാനൻ തിരിച്ചെത്തിയെന്നും തങ്ങൾ മർദ്ദിച്ച ചെമ്പൻകുതിര ചത്തുപോയെന്നും മാത്രം അവരറിഞ്ഞു.

പഴയ ആക്രോശമില്ലെങ്കിലും യജമാനന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോഴെല്ലാം അടിമകൾ ഓർക്കും, കുതിരയുടെ ശബ്ദവുമായി എന്തോ ഒരു സാമ്യം അതിനുണ്ടല്ലോ എന്ന്. പക്ഷേ, അതേക്കുറിച്ചൊന്നും അവർ ധനികനോട് ചോദിച്ചതുമില്ല. യജമാനനിൽ വന്ന വലിയ മാറ്റത്തിന്റെ കാരണമെന്താവും എന്നോർത്ത് അവർ അർദ്ധുതപ്പെട്ടു.

ആളെത്തീനിയും മെർഗേനും

റഷ്യയിലെ അൾട്ടായ് മലനിരകൾ കാഴ്ചയ്ക്ക് അതീവ ഹൃദ്യമായിരുന്നു. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഒരു നീലമല. എന്നാൽ, ആ സൗന്ദര്യം കണ്ട് മനുഷ്യരാകെങ്കിലും ആ മലയിലെത്തിയാൽ കഥ കഴിഞ്ഞതുതന്നെ. ആ മലനിരകളിൽ അധിവസിക്കുന്ന അൾമിസ് എന്ന നരഭോജിരാക്ഷസന്റെ കണ്ണിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ അവർക്കാർക്കുമായില്ല.

രാക്ഷസനെന്ന് വെറുതെ പറഞ്ഞുപോയാൽ പോരാ. അത്രകണ്ട് ഭീതിദമാണ് അൾമിസിന്റെ രൂപവും ഭാവവും. തീക്കട്ടപോലെ ജ്വലിക്കുന്ന ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ, രോമാവൃതമായ ശരീരം, കുർത്തുമുർത്ത കോമ്പല്ലും കൈകാലുകളിലെ നീളൻ നഖങ്ങളും. ആനയ്ക്കു തുല്യമായ ഭീമൻ ശരീരം. ആദ്യമെല്ലാം അൾട്ടായ് മലയിലെത്തുന്ന മനുഷ്യരെയും നാട്ടുമൃഗങ്ങളെയും മാത്രമേ അവൻ പിടിച്ചുതിന്നിരുന്നുള്ളൂ. ക്രമേണ അവൻ കാടുകയറി നായാട്ടുകാരെയും ഗ്രാമത്തിലിറങ്ങി സാധാരണക്കാരെയും നിർഭയം കൊന്നുതിന്നാൻ തുടങ്ങി. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കകം

അയൽഗ്രാമങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയുമടക്കം ഒരുപാടു പേരെ അകത്താക്കി.

അൾമിസിന്റെ അക്രമം ഇതുപോലെ തുടർന്നാൽ മനുഷ്യരാരും അന്നാട്ടിൽ ബാക്കിയുണ്ടാവില്ലെന്ന അവസ്ഥയായി. അൾമിസിനെ എങ്ങനെയും നിയന്ത്രിച്ചു തീരു എന്ന് ഗ്രാമീണർ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ, എങ്ങനെയെന്നതിൽ ആർക്കുമൊരു നിശ്ചയവുമുണ്ടായില്ല. ദുർബലരായ മനുഷ്യർക്ക് അവനോടൊന്നു ചെയ്യാനാവും? അവന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ വല്ലയിടത്തും ഒളിച്ചിരിക്കാൻ മാത്രമേ അവർക്കു കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും മെർഗേൻ എന്ന നായാട്ടുകാരനും അയാളുടെ മകനും അവിടെയെത്തി. വന്യമൃഗങ്ങളെ സാഹസികമായി വേട്ടയാടുന്നതിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയിരുന്ന ആളാണ് മെർഗേൻ. കൊമ്പുകുലുക്കി വരുന്ന കാട്ടാനയെയും അലറിക്കൊണ്ടു പാഞ്ഞെത്തുന്ന സിംഹത്തെയും മുളളുറിഞ്ഞ് ഓടിവരുന്ന മുളളൻപന്നിയെയും അയാൾ അനായാസം തന്റെ അമ്പിനിരയാക്കി.

അയാളുടെ മകനും ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ അസാധാരണയൈര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. വളർന്നുവരുമ്പോൾ അവൻ തന്നെക്കാൾ പേരെടുത്ത നായാട്ടുകാരനാവണമെന്ന് മെർഗേൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് താൻ വേട്ടയാടാൻ പോകുന്നിടത്തൊക്കെ അവനെയും കൊണ്ടു പോകാൻ അയാൾ തയ്യാറായത്. കണ്ടറിഞ്ഞിടത്തോളം ഫലം കേട്ടറിഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകില്ലല്ലോ?

അന്നാട്ടിലെയെന്നല്ല വിദേശങ്ങളിലെപ്പോലും ഒട്ടുമിക്ക കാടുകളും മെർഗേന് നന്നായറിയാം. നായാട്ടുകാർ സാധാരണ കയറാൻ മടിക്കുന്ന കാടുകളിലും അയാൾ പലതവണ കയറിയിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ മൃഗത്തെയും എങ്ങനെയാണ് നേരിടേണ്ടത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അയാളെ ആരും പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഏതെങ്കിലും മൃഗത്തിന്റെ പല്ലോ നഖമോ കൊണ്ട് അയാളുടെ ദേഹത്ത് ഇന്നുവരെ ചെറിയൊരു പോറൽ പോലും ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല.

ആ ഗ്രാമത്തിലെത്തി മെർഗേനും മകനും കുറെനേരം അലഞ്ഞു നടന്നു. അവിടെയെങ്ങും ഒരൊറ്റ മനുഷ്യജീവിയെപ്പോലും കാണാനാവാതെ വന്നത് അയാളെ അർഭുതപ്പെടുത്തി. എന്തോ ഒരു പത്തികേടുതോന്നിയ അയാൾ മകനെയും കുട്ടി ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ വിശ്രമിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ഭൂമി കൂലുങ്ങുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. പുറകെ ഇടിവെട്ടുംപോലുള്ള അലർച്ചയുണ്ടായി. മെർഗേനോ മകനോ തെല്ലും യേം തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ ഭീമാകാരനായ അൾമിസ് മലയിറങ്ങി

അവിടെയെത്തി. അവൻ വീണ്ടും അലറിയപ്പോൾ അടുത്ത പാറക്കെട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന കുട്ടി പേടിച്ചു നിലവിളിച്ചു. ആ ശബ്ദം കേട്ടതും അൾമിസ് അങ്ങോട്ടു നടന്ന് ആ കുട്ടിയെ തൂക്കിയെടുത്ത് നടന്നുപോയി. മെർഗേനും മകനും ഇതെല്ലാം കണ്ടുനിന്നു.

അൾമിസ് പോയതും മെർഗേൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘ചേര, കഷ്ടംതന്നെ! സ്വന്തം മക്കളെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയിട്ടും ഈ രാക്ഷസനെ എതിരിടാൻ ആർക്കും ധൈര്യമില്ലേ?’

അതുകേട്ട് ഗ്രാമീണരിൽ ചിലർ ഒളിയിടങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. അവർ ശബ്ദം താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘ശ്... അൾമിസ് കേൾക്കരുത്! ഞങ്ങളുടെ മക്കളെയും ബന്ധുക്കളെയും ആ ദുഷ്ടൻ പിടിച്ചുതിന്നുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് സങ്കടമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. പക്ഷേ, എതിർക്കാൻ ചെന്നാൽ അവൻ ഞങ്ങളെയും വകവരുത്തും.’

‘ഇതാണ് പ്രശ്നം. അവന്റെ ശല്യം തീർക്കണമെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. എന്നാൽ യോമുലം ആർക്കുമൊന്നും ചെയ്യാനുമാവില്ല. ഇങ്ങനെ തുടർന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കുമൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. സർവനാശത്തിലേ ഇത് കലാശിക്കൂ. നിങ്ങളൊരുമിച്ചു നിന്നാൽ അവനെ തറപറ്റിക്കാനാവില്ലേ?’ മെർഗേൻ ചോദിച്ചു.

ആരുമൊന്നും പറയാതെ തലതാഴ്ത്തി നിന്നതേയുള്ളൂ. മെർഗേൻ മകനെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തു നിർത്തി, അവന്റെ നെറുകയിൽ തലോടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഭീരുത്വം ഒന്നിനും പരിഹാരമല്ലെന്ന് നിങ്ങളറിയാം. നിങ്ങൾ പോയി പാറയിടുക്കിലും പൊന്തക്കാട്ടിലുമെല്ലാം ഒളിച്ചിരുന്നോളൂ. അൾമിസിനെ വെറുതെ വിട്ടാൽ നാളെയവൻ എന്റെ മകനെയോ ചിലപ്പോൾ എന്നെത്തന്നെയോ തിന്നുന്നിരിക്കും. ഇനിയും ഒരുപാട് അച്ഛനമ്മമാർക്ക് മക്കളെയും മക്കൾക്ക് മാതാപിതാക്കളെയും നഷ്ടമായെന്നിരിക്കും. അതിനനുവദിച്ചുകൂടാ. നിങ്ങളാരും കൂടെയില്ലെങ്കിലും ഞാനവനെ വകവരുത്തും!’

നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ പറഞ്ഞ് മെർഗേൻ സ്ഥലംവിട്ടു. അയാളുടെ പുറകെ നെഞ്ചുവിരിച്ചു നടന്ന മകനെ നോക്കി ഗ്രാമീണർ ആശങ്കയോടെ പറഞ്ഞു:

‘ദൈവമേ, ആ പാവം കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യം എന്താവുമോ ആവോ?’

അൾട്ടായ് മലയായിരുന്നു മെർഗേന്റെ ലക്ഷ്യം. ചെങ്കുത്തായ കയറ്റവും കൊടുങ്കാടും ഒറ്റയടിപ്പാതയും കടന്ന് അവർ മലയിലെത്തി. യാതൊരു ജീവജാലങ്ങളെയും അവർക്കവിടെ കാണാനായില്ല. ‘അവ ഒന്നുകിൽ

അൾമിസിന് ഭക്ഷണമായിത്തീർന്നിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ജീവനുംകൊണ്ട് മറ്റേവിടേക്കെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കാം,' മെർഗേൻ ചിന്തിച്ചു.

'അച്ഛാ, ഇതേതാണ് സ്ഥലം?'

മകൻ ചോദിച്ചു.

'ഗ്രാമീണർ കേട്ടാൽത്തന്നെ ഭയക്കുന്ന അൾട്ടായ് മലയാണിത്.' മെർഗേൻ പറഞ്ഞു.

'അൾമിസ് എന്ന ആളെത്തീനി രാക്ഷസന്റെ താവളമല്ലേ ഇത്?'

അവൻ ആകാംക്ഷയായി.

'അതെ മോനേ. അവന്റെ ശല്യം തീർക്കാനാണ് നമ്മളിവിടെ വന്നത്. അത്രെ എളുപ്പമല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ദുഷ്കരമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലല്ലേ ഒരു നായാട്ടുകാരന്റെ മിടുക്ക്?'

മെർഗേൻ വിശദീകരിച്ചു.

'ശരിയാണ്. നമ്മളിൽ വിജയിച്ചാൽ നിഷ്കളങ്കരായ എത്രയോ ഗ്രാമീണരുടെ ജീവൻ രക്ഷപ്പെടും,' മകൻ പറഞ്ഞു.

'ഈ ശ്രമത്തിൽ എന്നോടൊപ്പം നില്ക്കാൻ നിനക്ക് പേടിയുണ്ടോ? അയാൾ അവനോടു ചേർന്നിരുന്നു.

'ലവലേശമില്ല.'

അവൻ തലയാട്ടി.

കുറെ ദൂരം അവരും മലയിലൂടെ അലഞ്ഞുനടന്നു. അപ്പോഴൊക്കെ ചെയ്യാനുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനയായിരുന്നു അയാളുടെ മനസ്സിൽ.

അപ്പോഴാണ് അടുത്തായി ഒരു വന്മരത്തിന്റെ അടിഭാഗം മാത്രം നില്ക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടത്. ആരോ വെട്ടിയെടുത്ത മരത്തിന്റെ ബാക്കി ഭാഗമാണ്. അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ കുറെ ഉണക്കക്കുമ്പു കളും ഇലകളും വാരിക്കുട്ടി ആ മരക്കഷണത്തിനടുത്തിട്ടു. പിന്നെ, രണ്ടു പാറക്കല്ലുകൾ കുട്ടിയുരച്ചു തീയുണ്ടാക്കി. തീ ആളാൻ തുടങ്ങിയതും അയാൾ മകനെ തീയുടെ അടുത്തിരുത്തി.

'മോനേ, നീ ഒരു കാരണവശാലും ഇവിടെനിന്നും അനങ്ങരുത്. അൾമിസ് അലറിക്കൊണ്ടെത്തിയാലും നീ ഭയക്കരുത്. നീന്റെ രക്ഷ എനിക്കു വിട്ടുതന്നേക്കൂ. അൾമിസുമായി നേരിട്ടുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിനാണ് നാം തയ്യാറെടുക്കുന്നത്. ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ട് എനിക്കോ നിനക്കോ എന്തെങ്കിലും പറ്റിയാൽ അത് ജനനന്മയെ കരുതി ചെയ്ത ഒന്നിന്റെ പ്രതിഫലമാണെന്നു മാത്രം സമാധാനിക്കണം.'

അച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ അംഗീകരിക്കുന്ന മട്ടിൽ അവൻ തലകുലുക്കി.

മെർഗേൻ അല്പം ദൂരെയായി ഒരു മരത്തിന്റെ മറവിൽ അമ്പെയ്യാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. അപ്പോഴേക്ക് തീ നന്നായി ആളിക്കത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അച്ഛനും മകനും അൾമിസിന്റെ വരവും കാത്ത് ഇമവെട്ടാതെ ക്ഷമിച്ചിരുന്നു.

പെട്ടെന്നാണ് അവിടമാകെ കുലുങ്ങിയത്. തൊട്ടുപുറകെ ഭീകരമായ അലർച്ചയുണ്ടായി. മകൻ ധൈര്യം അവലംബിച്ച് അനങ്ങാതെയിരുന്നു. മെർഗേൻ ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്ക് അമ്പു തിരിച്ച് തയ്യാറായി നിന്നു.

തീക്കണ്ണുകളും ചോരയൊലിക്കുന്ന കോമ്പല്ലുകളുമായി അൾമിസ് പുറത്തുവന്നു. വലിയ മരക്കുറ്റിയും ആളുന്ന തീയും കണ്ടപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷമായി. മരക്കഷണം ഏതോ നായാട്ടുകാരനും ആ കുട്ടി അയാളുടെ മകനുമാണെന്ന് രാക്ഷസൻ ധരിച്ചുവശായി. പല്ലു ഞെരിച്ച് അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'ഹാ, ഇന്നത്തെ കണി കൊള്ളാം! അച്ഛനും മകനും. ഓ, എന്റെ കൺ മുന്നിൽത്തന്നെ. ഇനി പുറത്തു പോയി ഇര തേടാതെ കഴിക്കാം. ഇളം മാംസത്തിനാണ് രുചി കൂടുതൽ. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം മകനെത്തിനാം. അതുകൊണ്ട് എന്റെ വിശപ്പു മാറില്ല. അപ്പോൾ നായാട്ടുകാരനെ ആഹാരമാക്കാം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് അൾമിസ് അവനെ പിടികൂടാൻ മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. അവ നാകട്ടെ, പിടികൊടുക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി മരക്കഷണത്തിനു ചുറ്റും ഓടാൻ തുടങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് മെർഗേൻ ലക്ഷ്യം തെറ്റാതെ ഒരമ്പയച്ചു. കൃത്യതയുള്ള നായാട്ടുകാരന്റെ അമ്പ് അല്പംപോലും ലക്ഷ്യം പിഴച്ചില്ല. അത് അൾമിസിന്റെ നെഞ്ചിൽത്തന്നെ തറച്ചു! അവൻ പ്രാണവേദനയോടെ നിലവിളിച്ചു.

പിന്നെ അമ്പുകളുടെ പേമാരിതന്നെയായിരുന്നു. തുടരത്തുടരെ അയച്ച അമ്പുകൾ അൾമിസിന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ തുളച്ചുകയറി. ഒന്നു ഞരങ്ങി ആ ഭീകരരാക്ഷസൻ നിലംപതിച്ചു!

മെർഗേൻ ഓടിച്ചെന്ന് മകനെ വാരിപ്പുണർന്നു. അവന്റെ നെറുകയിൽ ചുംബിച്ച്, തൊണ്ടയിടറി അയാൾ പറഞ്ഞു:

'മോനേ, നമ്മൾ ജയിച്ചു!'

'അങ്ങനെയല്ലല്ലോ, നിരപരാധികളായ ഗ്രാമീണരെ നമ്മൾ രക്ഷിച്ചു എന്നാണ് പറയേണ്ടത്,' മകൻ തിരുത്തി.

രാക്ഷസന്റെ പല്ലും നഖവും പിഴുത് അവർ ഗ്രാമത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോന്നു. അൾമിസിന്റെ ശല്യം തീർത്ത അവർക്ക് ഗ്രാമീണർ കൈനിറയെ സമ്മാനങ്ങൾ നല്കി. ഗ്രാമീണർ അവരെ ആഘോഷപൂർവ്വം

സ്വന്തം നാട്ടിലേക്ക് യാത്രയയച്ചു. അന്നു മുതൽ മെർഗേനെയും മകനെയും ഗ്രാമീണർ ആരാധിക്കുവാനും തുടങ്ങി; തങ്ങളുടെ രക്ഷകനായിക്കണ്ട്.

ഇവാനും സൂര്യന്റെ പെങ്ങളും

വളരെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ നടന്ന കഥയാണിത്. അവിടത്തെ ഒരു നാട് ഭരിച്ചിരുന്ന സാർ രാജാവിനും ഭാര്യയ്ക്കും ഒരാൾക്കുണ്ട് ജനിച്ചു. ആറ്റുന്നോറ്റുണ്ടായ ആ കുഞ്ഞ് ജന്മനാ മുകനായത് അവരെ വേദനിപ്പിച്ചു. 'കാക്കയ്ക്കും തൻകുഞ്ഞ് പൊൻകുഞ്ഞാ'ണല്ലോ? അവരവനെ ഇവാനെന്നു പേരിട്ട് ലാളിച്ചു വളർത്തി. രാജാവിന്റെ കുതിരക്കാരന് അവനോടു വല്ലാത്ത സ്നേഹമായിരുന്നു. ഒഴിവുസമയങ്ങളിലെല്ലാം അയാൾ അവന് പലതരം കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. തിരിച്ചൊന്നും പറയാനായില്ലെങ്കിലും അവനതെല്ലാം ആസ്വദിച്ചു.

ഇവാന് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായപ്പോൾ അവനൊരിക്കൽ കുതിരക്കാരന്റെ അടുത്തെത്തി. എന്നാൽ, പതിവുപോലെ അത്ര പ്രസന്നമായിരുന്നില്ല അയാളുടെ മുഖം. അവൻ ആംഗുത്തിലൂടെ കാരണം തിരക്കി. അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ച് കുതിരക്കാരൻ വാത്സല്യത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'കുമാരാ, സന്തോഷകരമായ വാർത്തയല്ല എനിക്കു പറയാനുള്ളത്.

മഹാരാണി വീണ്ടും ഗർഭം ധരിക്കാൻ പോവുകയാണ്. അവർ യഥാകാലം ഒരു പെൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിക്കും. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അതൊരു മനുഷ്യശിശുവായിരിക്കില്ല. പകരം ഭീകരിയായ ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിനിയായിരിക്കും. അവൾ കുമാരന്റെ മാതാപിതാക്കളെയും അവരുടെ വസ്തുവകകളും തിന്നുതീർക്കും!

ആ വാക്കുകൾ ഇവാനെ ഞെട്ടിച്ചു. ഈ അത്യാപത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ താനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് അവൻ ആംഗ്യത്തിലൂടെ അന്വേഷിച്ചു. അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് കുതിരക്കാരൻ പറഞ്ഞു:

‘കുമാരൻ വിഷമിക്കരുത്. ഇത് വിധിയാണെന്ന് സമാധാനിക്കുക. ഉടൻ തന്നെ മഹാരാജാവിനെക്കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച കുതിരയെ നൽകാൻ ആവശ്യപ്പെടണം. പിന്നെ, അതിന്റെ പുറത്തു കയറി ദുർമന്ത്രവാദിനിക്ക് എത്തിപ്പിടിക്കാനാവാത്തത്ര ദൂരത്തിലെത്തി അവിടെ താമസിക്കണം. എങ്കിൽ ഈ അത്യാപത്തിൽനിന്നും കുമാരൻ രക്ഷപ്പെടും.’

സംസാരിക്കാനാവാത്ത താനെങ്ങനെ പിതാവിനോട് കുതിരയെ ആവശ്യപ്പെടുമെന്നറിയാതെ വിഷമിച്ചാണ് ഇവാൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തെത്തിയത്. അദ്ദേഹമെന്നു പറയട്ടെ, ആ നിമിഷം അവൻ സംസാരശേഷി കിട്ടി.

‘പിതാവേ, എനിക്ക് അങ്ങയുടെ ഏറ്റവും വേഗതയും സാമർത്ഥ്യവും മുളള കുതിരയെ നൽകിയാലും.’

മകൻ തന്നോട് സംസാരിച്ചതു കേട്ട് രാജാവ് അമ്പരന്നുനിന്നു. താനീ കാണുന്നത് സത്യമോ സ്വപ്നമോ എന്നുപോലും അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചു. ആ സന്തോഷാധികൃത്താൽ അദ്ദേഹം കൂടുതലൊന്നും ചോദിക്കാതെ തന്റെ ചെമ്പൻകുതിരയെ മകനു നൽകി. അവൻ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ കുതിരയെ ഓടിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൺമുന്നിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി. മകൻ എങ്ങോട്ടാണ് പോയതെന്ന് അറിയാതെ രാജാവ് തെല്ല അസ്വസ്ഥനായി. ഇവാന്റെ ലക്ഷ്യം നിശ്ചയിച്ചത് ചെമ്പൻകുതിരയായിരുന്നു. കുതിര അവനെയുംകൊണ്ട് പല നാടുകൾ കടന്ന് വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി. കുറെ ദൂരംകൂടി മുന്നോട്ടു പോയതും അവൻ രണ്ടു വൃദ്ധകളെ കണ്ടെത്തി. അവർ അവനെക്കണ്ട് ചോദിച്ചു:

‘മോനേ, നീയാരാൻ? ഇവിടെയെങ്ങനെത്തീ?’

ഇവാൻ ചെമ്പൻകുതിരയുടെ പുറത്തുനിന്നും താഴെയിറങ്ങി.

‘അമ്മമ്മമാരേ, എന്തേത് ഒരു ദുരന്തകഥയാണ്. തലവരയുടെ ദോഷംകൊണ്ട് തികച്ചും അനാഥനായി മാറിയ രാജകുമാരനാണ് ഞാൻ. ദയവുചെയ്ത് നിങ്ങൾക്കെന്നെ മകനെപ്പോലെ കണ്ട് ഒപ്പം

താമസിപ്പിച്ചുകൂടെ?’

അവൻ തിരക്കി.

‘മോനേ,’ വൃദ്ധകൾ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു, ‘നിന്നെപ്പോലൊരു മിടുക്കനെ മകനായി ദത്തെടുത്ത് കൂടെ താമസിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടെന്തു ഫലം? കൂഴിയിലേക്ക് കാലും നീട്ടിയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ ഏതു നിമിഷവും മരിക്കും. പിന്നെ, നീ പഴയതുപോലെ അനാഥനാവും. ഞങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിൽ ആലോചിക്കാമായിരുന്നു.’

വൃദ്ധകളുടെ മറുപടി കേട്ട് നിരാശനായ ഇവാൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെമ്പൻകുതിരപ്പുറത്ത് കയറി ഓടിച്ചുപോയി. നാടും കടന്ന് കുതിര ചെന്നുനിന്നത് ഭീകരനായ ഒന്നാം രാക്ഷസന്റെ മുന്നിലാണ്. രാക്ഷസനാണെങ്കിലും അവനൊരു നല്ലവനാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഇവാനു തോന്നി. അവൻ കൂസലില്ലാതെ ചോദിച്ചു:

‘ഹേ രാക്ഷസാ, സന്ദർഭവശാൽ അനാഥനായിപ്പോയ എന്നെ സ്വന്തം മകനായിക്കണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് കൂടെ പാർപ്പിക്കാമോ?’

‘നിന്നെപ്പോലൊരു മിടുക്കനെ മകനായിക്കിട്ടുന്നതിലും വലിയ ഭാഗ്യമുണ്ടോ? പക്ഷേ, എനിക്കിനി ആയുസ്സ് വളരെ കുറവാണ്. ഞാനിങ്ങനെ ഈ ഓക്കുമാരങ്ങളെയും അവയുടെ വേരുകളെയും ദിശമാറ്റി വെക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ? ഇനി ഏതാനും മരങ്ങളേ ബാക്കിയുള്ളൂ. അതുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ മരിച്ചുപോകും. നീ വീണ്ടും അനാഥനാവും. അതേതായാലും വേണ്ട.’

ഒന്നാം രാക്ഷസൻ തന്റെ ജോലി തുടർന്നു.

ഇവാൻ സങ്കടം വന്നു. അവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞ് ചെമ്പൻകുതിരപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി ഓടിച്ചുപോയി.

കൂനും മലയും പിന്നിട്ട് ചെമ്പൻകുതിര രണ്ടാം രാക്ഷസനു മുന്നിലെത്തി. ആ രാക്ഷസനോടും ഇവാൻ താത്പര്യം തോന്നി. അവൻ താഴെയിറങ്ങി രാക്ഷസനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ചോദിച്ചു:

‘ആരുമില്ലാത്ത എന്നെ നിങ്ങൾക്ക് ദത്തെടുത്ത് മകനായി കൂടെ താമസിപ്പിച്ചുകൂടെ?’

അവനെ അടിമുടി നിരീക്ഷിച്ച് രണ്ടാം രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞു:

‘അതിലെനിക്ക് സന്തോഷമുണ്ട്. പക്ഷേ, തത്കാലം നിന്നെ ദത്തെടുക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. ഇക്കണ്ട കുന്നുകളെ ദിശമാറ്റി സ്ഥാപിക്കാനാണ് എന്നെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇനി കുറച്ച് കുന്നുകളേ ബാക്കിയുള്ളൂ. അതുകൂടി പൂർത്തിയാക്കേണ്ട താമസം, ഞാൻ മരിച്ചുപോകും. അതോടെ

നമ്മൾ പിരിയുകയും ചെയ്യും.'

അതു കേട്ട് ഇവാൻ വീണ്ടും കരച്ചിൽ വന്നു. അവൻ കണ്ണു തുടച്ച് ചെമ്പൻകുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്ര തുടർന്നു.

വളരെ ദൂരം താണ്ടി അവൻ ചെന്നെത്തിയത് സൂര്യന്റെ സഹോദരിയുടെ അടുത്താണ്. അവനെ കണ്ടതും അവൾ ചോദിച്ചു:

'മോനേ, നീയേതാണ്? എന്നെത്തേടി വന്നതെന്തിനാണ്?'

'കഷ്ടകാലംകൊണ്ട് അനാഥനായ രാജകുമാരനാണ് ഞാൻ. പേര് ഇവാൻ. ഇപ്പോൾ എനിക്കാര്യമെങ്കിലും തണലും സഹായവും വേണം. എന്നെ ദത്തെടുത്ത് മകനെപ്പോലെ നോക്കാനാവുന്ന ഒരാളെത്തേടിയാണ് യാത്ര,' ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

'അതോർത്ത് നീ വിഷമിക്കേണ്ട. നിന്നെ എനിക്ക് ഒരുപാട് ഇഷ്ടമായി. ഞാൻ നിന്നെ ദത്തെടുക്കാം. നിനക്കിവിടെ എത്ര കാലം വേണമെങ്കിലും താമസിക്കുകയുമാവാം,' സൂര്യന്റെ സഹോദരി പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ സങ്കടമെല്ലാം മാറി. സൂര്യരശ്മികൾ ഏറ്റാലെന്നപോലെ അവന്റെ മനസ്സിലെ ഇരുട്ട് നീങ്ങി. അവളവനെ ആ നിമിഷംതന്നെ ദത്തെടുത്തു. അവനു കഴിക്കാൻ നല്ല ഭക്ഷണവും കുടിക്കാൻ വിശിഷ്ട പാനീയങ്ങളും നൽകി. കൊട്ടാരത്തിലെ ഏറ്റവും മുന്തിയ മുറി അവനു നൽകാനും അവൾ മറന്നില്ല.

കൊട്ടാരത്തിലെ സുഖമനുഭവിച്ച് ഇവാൻ കുറെക്കാലം അവിടെ കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവന്റെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായി തുടർന്നു. തന്റെ വീടിനും മാതാപിതാക്കൾക്കും എന്തു സംഭവിച്ചിരിക്കും എന്ന ചിന്തമൂലമായിരുന്നു അത്. അവനൊരുനാൾ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി ചെങ്കുത്തായ ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കയറി നോക്കി. അവന്റെ വീടിന്റെ അവസ്ഥ ദയനീയമായിരുന്നു. ദുർമന്ത്രവാദിനി മാതാപിതാക്കളെ അതിനകംതന്നെ തിന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വീടിന്റെ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ ചുമരൊഴികെ മറ്റെല്ലാം അവളുടെ വയറ്റിലെത്തിയിരുന്നു. അതുകണ്ട് അവൻ സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

ഇവാൻ കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയതും സൂര്യന്റെ സഹോദരി ചോദിച്ചു:

'മോനേ, നിനക്കിതെന്തുപറ്റി?'

'ഒന്നുമില്ല. പുറത്തിറങ്ങിനിന്ന് കാറ്റു കൊണ്ടപ്പോൾ എന്തോ കരട് കണ്ണിൽപ്പോയതാണ്,' അവൻ കള്ളം പറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നും അവൻ കുന്നിൻമുകളിൽ കയറിനോക്കി. അന്നും വീടിന്റെ കാഴ്ച അവനെ വേദനിപ്പിച്ചു. നിറകണ്ണുകളുമായെത്തിയ അവനോട്

സൂര്യന്റെ സഹോദരി വിവരം തിരക്കിയെങ്കിലും പഴയ മറുപടിതന്നെയാണ് അവൻ നൽകിയത്.

മൂന്നാം നാൾ അവൻ തന്റെ വീട് വീണ്ടും കണ്ടു. ഇക്കുറി അവൻ സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. സൂര്യന്റെ സഹോദരി അവന്റെ നിറകണ്ണുകൾ കണ്ട് ചോദിച്ചു:

'പറയൂ മോനേ, എന്താണ് നിന്റെ ദുഃഖത്തിനു കാരണം?'

അവളോട് വീണ്ടും കള്ളം പറയാൻ അവൻ മനസ്സുവന്നില്ല. അവൻ തന്റെ ദുരന്തകഥ മുഴുവനും അവൾക്കു മുന്നിൽ വിവരിച്ചു. പിന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'ഒന്ന് വീടുവരെ പോയിവരാൻ എനിക്ക് അനുവാദം തരണം.'

'മോനേ, നിന്റെ ആഗ്രഹം അതാണെങ്കിൽ നടക്കട്ടെ. പക്ഷേ, അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്ര അത്ര അനായാസമല്ല. പല തടസ്സങ്ങളും നിനക്ക് നേരിട്ടേക്കാം. നിസ്സഹായർക്ക് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള സഹായം ചെയ്യാനും നിനക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും. നിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി മൂന്നു സാധനങ്ങൾ തരാം. അവ സൂക്ഷിച്ച് ഉപയോഗിച്ചാൽ നിനക്ക് അപകടമൊന്നും വരില്ല.'

ഇതും പറഞ്ഞ് അവൾ ഒരു ചുലും ചീപ്പും രണ്ട് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങളും എടുത്ത് അവനു കൊടുത്തു. ഏതു പടുകിലുവനും ഈ ആപ്പിൾപ്പഴം തിന്നുന്ന നിമിഷംതന്നെ യുവാവായി മാറുമെന്നും വിശദീകരിച്ച് അവളവനെ നിറകണ്ണുകളോടെ യാത്രയയച്ചു.

ഇവാൻ ചെമ്പൻകുതിരപ്പുറത്തു കയറി പാഞ്ഞ് രണ്ടാം രാക്ഷസന്റെ അടുത്തെത്തി. അപ്പോൾ അയാൾക്ക് ദിശ മാറ്റാൻ ഒരേയൊരു കൂന്ത്യാ മാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ മരണമുഹൂർത്തമാവും. അതു കണ്ട് ഇവാൻ ചുല് പുറകോട്ടെറിഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷം മാനം മുട്ടുന്ന നൂറുകണക്കിന് കുന്നുകൾ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! തന്റെ ആയുസ്സ് നീട്ടിത്തന്നതിന് രണ്ടാം രാക്ഷസൻ അവനോട് നന്ദി പറഞ്ഞു.

ഒന്നാം രാക്ഷസന്റെ അടുത്താണ് ഇവാൻ പിന്നീട് എത്തിച്ചേർന്നത്. അയാൾക്കും ദിശ മാറ്റാൻ ഒരു ഓക്കുമരമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മരണം ഉറപ്പായതിന്റെ കൊടുംനിരാശയിലായിരുന്നു അയാൾ. ആ തക്കത്തിന് അവൻ തന്റെ ചീപ്പ് പുറകോട്ടെറിഞ്ഞു. ഒട്ടും വൈകാതെ അവിടമെങ്ങും ഇടതിങ്ങിയ ഓക്കുമരങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായി! ഒരായുസ്സു കൊണ്ട് ചെയ്തുതീർക്കാനാവാത്തത്ര ഓക്കുമരങ്ങൾ കണ്ട് ഒന്നാം രാക്ഷസൻ ആശ്വസിച്ചു. അയാൾ അവനോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അടുത്ത

മരത്തിനടുത്തേക്ക് നടന്നു. ഇവാൻ ചെമ്പൻ കുതിരപ്പുറത്ത് യാത്ര തുടർന്നു.

അവസാനത്തെ തൂണിയും തൂന്നിക്കൊണ്ട്, അത്രമേൽ അവശരായിരിക്കുന്ന വൃദ്ധകളെയാണ് ഇവാൻ പിന്നീടു കണ്ടത്. അവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതും അവർ തൊണ്ടയിടി പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, നീയിപ്പോൾ വന്നത് നന്നായി. ഞങ്ങൾ ഇന്നോ നാളെയോ മരിക്കും. അതിനു മുൻപ് നിന്നെയൊന്നു കാണാനായല്ലോ.’

അവൻ രണ്ടുപേർക്കും ഓരോ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചു. അവരത് പല്ലില്ലാത്ത മോണകൊണ്ട് കടിച്ചുതിന്നു. ആ നിമിഷം അവർ സുന്ദരികളായ യുവതികളായി മാറി! അവർക്കുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. അവരവനെ കെട്ടിപ്പുണർന്ന് ഉമ്മവെച്ചു. പിന്നെ, ഒരു പട്ടു തുവാലയെടുത്ത് അവനു നൽകി.

‘ഇത് ഞങ്ങൾ തൂന്നിയ തുവാലയാണ്. ഇതൊരു വെറും തുവാലയല്ല, മാന്ത്രികത്തുവാലയാണ്. ഇതൊന്നു വീശേണ്ട താമസം, നിനക്കു പിന്നിൽ വലിയൊരു തടാകം പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ആപത്തിൽ നിനക്കിത് ഉപകരിക്കാതെ വരില്ല.’

അവനതുവാങ്ങി, അവരോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് യാത്രയായി.

കുറെനേരത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം ഇവാൻ സ്വന്തം വീട്ടിലെത്തി. ചുമരുകൾ മാത്രമായ വീട്ടിൽനിന്നും അവന്റെ സഹോദരി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇറങ്ങിവന്ന് പറഞ്ഞു:

‘അല്ല, ഇതാര്? എന്റെ പൊന്നുജ്യേഷ്ഠനോ? ഇരുന്നാലും. ഞാൻ പോയി അത്താഴം തയ്യാറാക്കാം. മടുപ്പ് തോന്നുന്നെങ്കിൽ എന്റെ വാദ്യോപകരണം വായിക്കുകയുമാവാം. എന്തായാലും ജ്യേഷ്ഠനെ സത്കരിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്ക് കിട്ടിയല്ലോ!’

അവൾ അകത്തേക്ക് കയറിപ്പോയി. തന്റെ സഹോദരിക്ക് മനംമാറ്റമുണ്ടായെന്ന് അവൻ ധരിച്ചുവശായി. അവൻ അവിടെയിരുന്ന് വാദ്യോപകരണം വായിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഒരു ചുണ്ടലി അതിലെ പാഞ്ഞുവന്നു. അത് മനുഷ്യസ്വരത്തിൽ അവനോടു പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻ, നിങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ ജീവൻ അപകടത്തിലാണ്. ദുർമന്ത്രവാദിനി തന്നെയാണ് സഹോദരിയുടെ രൂപത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്. അവളിപ്പോൾ പോയത് അത്താഴമുണ്ടാക്കാനൊന്നുമല്ല, പകരം തന്റെ പല്ലുകൾക്ക് മുർച്ച കൂട്ടാനാണ്. എത്രയും വേഗം ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്ക്.’

അതു കേട്ട് പരിമുഖിച്ച് ഇവാൻ ഒട്ടും നേരം കളയാതെ അവിടെനിന്നും

ഇറങ്ങി, തന്റെ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഓടിച്ചുപോയി. ആ സമയം ചുണ്ടലി വാദ്യോപകരണത്തിന്റെ കമ്പികളിലൂടെ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടി നടന്നതിനാൽ ഇവാൻ പോയ വിവരം ദുർമന്ത്രവാദിനി അറിഞ്ഞില്ല. അവൾ പല്ലുകൾക്ക് മുർച്ചകൂട്ടി തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴാകട്ടെ, മുറിയിൽ അവന്റെ പൊടിപോലും കണ്ടില്ല. അവളെ കണ്ടതും ചുണ്ടലി മുറിയുടെ മൂലയിലുള്ള മാളത്തിലേക്ക് കയറിപ്പോയി.

‘ങ്ഹും, അവൻ എന്നെ കബളിപ്പിച്ച് കടന്നുകളഞ്ഞു. ഇത്തവണ ഞാനവനെ പിടികൂടി പൊരിച്ചുതിന്നും!’

പല്ലുഞെരിച്ച് അവന്റെ പുറകെ പാഞ്ഞു, അവൾ.

കുതിരപ്പുറത്ത് യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്ന ഇവാൻ ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ദുർമന്ത്രവാദിനി തന്റെ തൊട്ടുപുറകെ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവൻ തന്നെ ‘തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല’ എന്നായതും അവൻ പട്ടുതുവാലയെടുത്ത് വീശി. ആ നിമിഷം അവനും അവൾക്കുമിടയിൽ വലിയൊരു തടാകം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! താൻ രക്ഷപ്പെടുന്നു കരുതി അവൻ ആശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ, ദുർമന്ത്രവാദിനി സർവശക്തിയുമെടുത്ത് തടാകം നിറയ്ക്കുകയറി അവനെ പിന്തുടർന്നു.

ഇവാൻ മുനിലും ദുർമന്ത്രവാദിനി തൊട്ടുപിന്നിലുമായി പായുന്നത് ഒന്നാം രാക്ഷസൻ കണ്ടു. അയാൾ ഓക്കുമരങ്ങൾ പിഴുത് അവർക്കിടയിലിട്ട് അവളുടെ വഴി തടഞ്ഞു. ദുർമന്ത്രവാദിനി ആ മരങ്ങൾ തന്റെ പല്ലുകൾകൊണ്ട് കരണ്ട് വഴിയുണ്ടാക്കി അവന്റെ പുറകെ ഓടി. അവർ വീണ്ടും അടുത്തെത്തിയതും രണ്ടാം രാക്ഷസൻ കുറ്റൻ കുന്നുകൾ പിഴുത് അവർക്കിടയിലിട്ട് അവളെ തടഞ്ഞു. അവൾ പല്ലുകടിച്ച് ആ കുന്നുകൾ കയറിയിറങ്ങി, വേഗത്തിൽ ഓടി അവന്റെ പിന്നിലെത്തി.

അപ്പോഴേക്കും ഇവാൻ സൂര്യന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയിരുന്നു. അവൻ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

‘സൂര്യദേവാ, വാതിൽ തുറന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കൂ!’

സൂര്യൻ അതു കേട്ട് വലിയ വാതിൽ തുറന്നു. അവൻ കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് അകത്തു കയറി. വാതിൽ താണെ അടഞ്ഞു.

‘എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ വീട്ടിൽ തടഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നത് ന്യായമല്ല. അദ്ദേഹത്തെ എനിക്ക് വിട്ടുതരണം,’ ദുർമന്ത്രവാദിനി സൂര്യനോട് പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, നീ എന്തു പറഞ്ഞാലും ഞാനവനെ വിട്ടുതരില്ല. അവനെന്റെ സഹോദരിയുടെ ദത്തുപുത്രനാണ്. നീയവനെ തിന്നാനാണ് വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും എനിക്കറിയാം.’

സൂര്യൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ നമുക്കൊരു മത്സരം നടത്താം. ഒരു തൂലാസ്സിന്റെ ഒരു തട്ടിൽ ഞാനിരിക്കാം. മറ്റേ തട്ടിൽ ഇവാനും. എനിക്കാണ് ഭാരക്കുടുത ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവാനെ തിന്നും. മറിച്ചാണെങ്കിൽ ഞാനിനി നിങ്ങളെ ശല്യം ചെയ്യില്ല. സമ്മതിച്ചോ?’

ദുർമന്ത്രവാദിനി ചോദിച്ചു.

സൂര്യൻ ഇവാന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവൻ തലയാട്ടി.

‘സമ്മതിക്കുന്നു,’ സൂര്യൻ പറഞ്ഞു.

വലിയ തൂലാസ്സിന്റെ ഒരു തട്ടിൽ ഇവാൻ കയറിയിരുന്നു. ആ സമയം ദുർമന്ത്രവാദിനി തന്റെ ശരീരം പത്തിരട്ടി വലുതാക്കി. പിന്നെ, ഒരു കാൽ മറ്റേത്തട്ടിൽ എടുത്തുവെച്ചു. ആ ഭാരംകൊണ്ട് ഇവാനിരിക്കുന്ന തട്ട് പെട്ടെന്നു പൊന്തി. അവൻ വാണം വിട്ടപ്പോലെ നേരെ മുകളിലേക്ക് കുതിച്ചു! ദുർമന്ത്രവാദിനി നോക്കിനില്ക്കെ, അവൻ മോലങ്ങൾ തുളച്ച് മാനത്തിന്റെ അനന്തതയിലെത്തി.

ദുർമന്ത്രവാദിനിയാകട്ടെ, സൂര്യന്റെ കടുത്ത ചൂടിൽ കത്തിക്കരിഞ്ഞ് ഒരുപിടി ചാരം മാത്രമായി!

(വീശിയാൽ തടാകം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന തുവാലയും യൗവനം തിരിച്ചുതരുന്ന ആപ്പിൾപ്പഴവുമൊക്കെ പല റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥകളിലും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. കഥാന്ത്യത്തിലെ വ്യത്യാസങ്ങളോടെ ഈ കഥയ്ക്കും ചില പാഠാന്തരങ്ങൾ കാണാം.)

തുരപ്പനെലികൾ ഉണ്ടായത്

റഷ്യയിലൊരിടത്ത് വളരെ മുൻപ് രണ്ടു കർഷകർ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരിലൊരാൾ ധനികനും അപരൻ ദരിദ്രനുമായിരുന്നു. തീർന്നില്ല, ദരിദ്രകർഷകൻ കഠിനാധ്വാനിയായിരുന്നെങ്കിൽ ധനികകർഷകൻ കൃഷിമടിയനായിരുന്നു. അവരിരുവരും ഒരുമിച്ച് കൃഷി ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനു പറ്റിയ വയലും അവർ കണ്ടെത്തി. അക്കാലത്ത് റഷ്യയിൽ കൃഷിയിടങ്ങൾ പൊതുസ്വത്തായാണ് കരുതിയിരുന്നത്. ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വയലുകളിൽ ആർക്കും കൃഷി ചെയ്യാം, വിളവെടുക്കാം.

ഒരേ വയലിന്റെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലായി ധനികകർഷകനും ദരിദ്രകർഷകനും കൃഷിയിറക്കി. ദരിദ്രൻ തന്റെ ഭാഗം ഉഴുതുമറിച്ച് ഭംഗിയാക്കി വിത്തു വിതച്ചപ്പോൾ ധനികൻ വയലിലെ മേൽമണ്ണ് പേരിനൊന്ന് ഇളക്കിയതേയുള്ളൂ. യഥാസമയം രണ്ടുപേരുടെ ധാന്യവും മുളച്ചു. ദരിദ്രൻ തന്റെ ഭാഗത്ത് ആവശ്യത്തിന് വെള്ളവും വളവും ചെയ്തപ്പോൾ, ധനികൻ വല്ലപ്പോഴും ഒന്നു നനച്ചു കൊടുക്കുകമാത്രം ചെയ്തു. അതിന് അതിന്റേതായ ഫലമുണ്ടായി. ദരിദ്രന്റെ കൃഷിയിടത്തിൽ ധാന്യക്കുലകൾ വിളഞ്ഞുകിടന്നു. ധനികന്റെ ഭാഗത്തെ ചെടികൾ ഏറക്കുറേ ഉണങ്ങി നശിച്ചു.

ഇത് ധനികകർഷകൻ സഹിക്കാനായില്ല. തന്റെ കൃഷി നശിച്ചതിലായിരുന്നു. ദരിദ്രന്റെ കൃഷി വിജയിച്ചതിലായിരുന്നു അയാൾക്ക് കടുത്ത അസ്വസ്ഥത. ദരിദ്രന്റെ വിളവ് എങ്ങനെയെങ്കിലും തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് ധനികൻ തീരുമാനിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം വൈകുന്നേരം അയാൾ ദരിദ്രന്റെ കൃഷിയിടത്തിനടുത്തു ചെന്നുനിന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘നാട്ടുകാരേ, ദാ, നോക്കൂ, ഞാൻ കൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ മുന്തിയ വിളവ് കണ്ടോളൂ. എന്നോടൊപ്പം കൃഷി ചെയ്ത ദരിദ്രവാസിയുടെ അവസ്ഥ തൊട്ടടുത്ത് നോക്കിയാൽ നിങ്ങൾക്കറിയാനാവും.’

ഇതു കേട്ടുകൊണ്ടുവന്ന ദരിദ്രകർഷകൻ അമ്പരപ്പോടെ ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളെന്താണ് ഈ പറയുന്നത്? ഇതെന്റെ വിളവാണ്. ഞാൻ ചോര നീരാക്കി പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയതാണിത്. വേണ്ടതൊന്നും ചെയ്യാത്തതിനാൽ നിങ്ങളുടെ കൃഷി നശിച്ചുകിടക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ?’

‘ദേ, പെരുങ്കള്ളൻ പറയുന്നത് കേട്ടില്ലേ? എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും നിനക്ക് ഞാനെന്റെ ധാന്യം തരില്ല. ഞാൻ ഇത്ര നല്ല വിളവുണ്ടാക്കിയത് കണ്ടവർക്കൊക്കെ ദാനം ചെയ്യാനൊന്നുമല്ല,’ ധനികകർഷകൻ കളവു പറച്ചിൽ തുടർന്നു.

‘ഇതെന്തൊരു കഷ്ടമാണ്? നിങ്ങളെങ്കിലും ഞാൻ പറയുന്നതൊന്ന് വിശ്വസിക്കൂ. ഇത്, എന്റെ കൃഷിയിടവും വിളവുമാണ്. നൂണ പറഞ്ഞ് ഇയാളത് എന്നിൽനിന്ന് തട്ടിയെടുക്കാൻ നോക്കുകയാണ്,’ അവിടെ കൂടിയ ആളുകളെ നോക്കി അയാൾ പറഞ്ഞു.

കാര്യത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥ അറിയാത്തതിനാൽ ആരു പറയുന്നതാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതെന്ന് ചിന്തിച്ച് നാട്ടുകാർ കൂഴങ്ങി. അപ്പോൾ ധനികകർഷകൻ മുന്നോട്ടു വന്ന് നെഞ്ചുവിരിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ശരി, ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ എല്ലാവർക്കും വിശ്വസിക്കാനാവാമല്ലോ? അദ്ദേഹം പറയും, ഈ വിളവിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉടമ ആരാണെന്ന്. നാളെ രാവിലെ നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരിക്കൽക്കൂടി ഈ വയലിൽ വരണം. അപ്പോൾ ഞാൻ ദൈവത്തെക്കൊണ്ട് ഉത്തരം പറയിക്കാം.’

‘അതു കൊള്ളാം,’ നാട്ടുകാർ ഒറ്റസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ദരിദ്രകർഷകനും അതിനോടു വിരോധിപ്പുണ്ടായില്ല. ‘ദൈവം സത്യത്തിന്റെ പക്ഷത്തെ നിലയുറപ്പിക്കൂ എന്ന് അയാൾക്ക് ബോധ്യമായിരുന്നു. പിന്നെ, താനെന്തിന് ഭയക്കണം, അയാൾ ചിന്തിച്ചു.’

ഏവരും തത്കാലത്തേക്ക് പിരിഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ, കൂബുദ്ധിയായ ധനികകർഷകൻ ഒരു മൺവെട്ടിയുമായി രാത്രി വയലിൽ വീണ്ടുമെത്തി. അയാൾ ആരുമറിയാതെ, ദരിദ്രകർഷകന്റെ കൃഷിയിടത്തോട്

ചേർന്ന് വലിയൊരു കിടങ്ങുണ്ടാക്കി. പിന്നെ, തന്റെ ഏകമകനെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, ഞാൻ നോക്കിയിട്ട് ദരിദ്രന്റെ വിളവ് തട്ടിയെടുക്കാൻ ഈ യൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. നീയിപ്പോൾ ഈ കിടങ്ങിനുള്ളിൽ കയറി ഒളിച്ചിരിക്കണം. നിനക്ക് ശ്വാസംമുട്ടാതിരിക്കാൻ കിടങ്ങിന്റെ ബാക്കി ഭാഗത്ത് ഞാൻ വൈക്കോൽ നിറയ്ക്കും. മുകൾ ഭാഗം മണ്ണിട്ട് മൂടുകയും ചെയ്യും. രാവിലെ നാട്ടുകാരെയും കുട്ടി ഞാൻ വന്ന് ഈ ധാന്യം ആരുടേതാണെന്ന് ചോദിക്കും. ദൈവം മറുപടി പറയുന്ന വിധത്തിൽ ഇത് ധനികന്റേതാണെന്ന് നീ പറയണം. നിന്നെ കാണാനാവാത്തതിനാൽ ആർക്കുമൊരു സംശയവും തോന്നില്ല.’

‘ശരി അച്ഛാ.’

അവൻ സന്തോഷത്തോടെ കിടങ്ങിലേക്കിറങ്ങി. ധനികകർഷകൻ വൈക്കോൽ നിറച്ചശേഷം കിടങ്ങിന്റെ മുകൾഭാഗം മണ്ണിട്ടു മൂടി. പിന്നെ, ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന മട്ടിൽ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ഇതൊന്നും പാവം ദരിദ്രകർഷകൻ അറിഞ്ഞതേയില്ല.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെതന്നെ ധനികകർഷകൻ നാട്ടുകാരെയും പ്രമാണികളെയും കൂട്ടി കൃഷിയിടത്തിലെത്തി. ദരിദ്രകർഷകനും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. നാട്ടുകാരെ ആകെയൊന്നു നോക്കി ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘ഈ ധാന്യത്തിന്റെ ഉടമയാരാണെന്ന് ഞാനിപ്പോൾ ദൈവത്തോടു ചോദിക്കാൻ പോവുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടിയെന്തോ അത് സ്വീകരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് സമ്മതമാണോ?’

‘പൂർണ്ണസമ്മതം,’ നാട്ടുകാരും പ്രമാണിമാരും ഒരുമിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘ദൈവമേ, വിളഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഈ ധാന്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അവകാശി ആരാണ്?’

ധനികകർഷകൻ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. അതു കേൾക്കേണ്ടതാമസം, കിടങ്ങിലിരുന്ന ധനികപുത്രൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘അതിലിത്ര സംശയിക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു? കഠിനമായി അധാനിച്ച ധനികകർഷകനുതന്നെയാണ് ധാന്യത്തിന് അവകാശം.’

ദരിദ്രകർഷകൻ അതുകേട്ട് തരിച്ചു നിന്നു.

നാട്ടുകാരും പ്രമാണിമാരും അതു വിശ്വസിച്ചു പിരിഞ്ഞുപോകാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും തേജസ്വിയായ ഒരാൾ മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു:

‘നിലക്കൂ, ഈ വ്യാജവചനം കേട്ട് ആരും യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. ഈ ധാന്യം മുഴുവൻ ദരിദ്രകർഷകന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്!’

നാട്ടുകാർ അതു കേട്ട് അമ്പരന്നു നിൽക്കെ, ധനികൻ അദ്ദേഹത്തോട് തട്ടിക്കയറി:

‘അതു പറയാൻ നിങ്ങളാരാണ്?’

‘ഞാനോ?’ ഒന്നു നിർത്തി അദ്ദേഹംതുടർന്നു, ‘ഞാനാണ് സാക്ഷാൽ ദൈവം!’

അതു കേട്ടതും ധനികന് നാവിറങ്ങിപ്പോയി.

‘ഇനി എന്റെ പേരിൽ കള്ളം പ്രചരിപ്പിച്ചതിനുള്ള ശിക്ഷ നിങ്ങൾക്ക് ഉടനെ കിട്ടും. ഈ പാവം കർഷകനെ ചതിക്കാൻ നിങ്ങൾ കിടങ്ങിലൊളിപ്പിച്ച പൊന്നോമനകൾ തുരപ്പനെലിയാടി മാറി സകലതും തുരന്ന് ജീവിതാന്ത്യംവരെ കഴിയും!’

ഇതും പറഞ്ഞ് ദൈവം അപ്രത്യക്ഷനായി.

ദൈവശാപം ഫലിച്ചു. ധനികപുത്രനും അവന്റെ പരമ്പരകളും തുരപ്പനെലികളായി മാറി, മണ്ണിനടിയിൽ കാലാകാലം കഴിഞ്ഞു!

മരണദേവത

ഒരുപാടു കാലം മുമ്പാണ്, രണ്ടു കൊസാക്കുകൾ ചുട്ടുപഴുത്ത വഴിയിലൂടെ നടന്നുവരികയായിരുന്നു. വെയിലു കൊണ്ടുള്ള ദീർഘയാത്ര അവരുടെ ശരീരത്തെ തളർത്തി. വഴിയോരത്ത് ഒരു വന്മരം പടർന്നു പന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്നത് അപ്പോഴാണ് അവർ കാണുന്നത്.

‘ഹോ, ഞാനീ മരത്തണലിൽ കുറച്ചിരുന്നിട്ടേ യാത്ര ചെയ്യാനുള്ളൂ,’ കൊസാക്കുകളിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ഞാനായിട്ടെന്തിന് തണലു കൊള്ളാതിരിക്കണം?’

അപരനും ആ തണലിലിരുന്നു.

അവർ ക്ഷീണംകൊണ്ട് വളരെ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. മരത്തിന്റെ ഇലകൾ അനങ്ങുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഇളംകാറ്റ് അവരുടെ ഉറക്കത്തിന്റെ ആഴംകുട്ടി. എത്ര നേരം അങ്ങനെ കിടന്നിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് നിശ്ചയം പോരാ, ഒരാൾ പെട്ടെന്ന് തെളിയുന്നു. അപ്പോഴാണ്, അപരൻ നേരത്തേ ഉണർന്നിരുന്ന് വാദ്യോപകരണം വായിക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചത്. അയാൾ സ്നേഹിതന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി ഉറക്കെ പറഞ്ഞു:

‘ഒന്ന് നിർത്തുന്നുണ്ടോ?’

അപരൻ കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ലെങ്കിലും ഉപകരണവാദനം നിർത്തി, ചോദിച്ചു:

‘എന്താ? എന്തുപറ്റി?’

അകലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടിയായിരുന്നു അയാളുടെ ചോദ്യം.

‘ദാ, നിങ്ങൾ അതു കണ്ടില്ലേ?’

സ്നേഹിതൻ ആ ദിക്കിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

‘എന്താണവിടെ?’

‘സ്നേഹിതാ, നമ്മളാകെ കുഴപ്പത്തിൽപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. നമ്മോട് അടുത്തടുത്തു വരുന്നത് മരണദേവതയാണ്. വശ്യമായ ഒരു സുഗന്ധവും സുഖദമായ ഒരു കുളിരും നിനക്കനുഭവപ്പെടുന്നില്ലേ? നമ്മളെ കീഴടക്കുകയെന്ന ഒറ്റലക്ഷ്യമേ മരണദേവതയ്ക്കുള്ളൂ. ഇനി നമ്മളെന്തു ചെയ്യും?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘നീ പറഞ്ഞത് അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണ്. മരണദേവതയുടെ പിടിയിൽ അകപ്പെടാതെ നമുക്കിവിടെന് ഓടിപ്പോയാലോ?’

അപരൻ സംശയിച്ചു.

‘ഛീ, അത് ഭീരുത്വമാണ്. ശത്രുവിന് മുന്നിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ട ചരിത്രം കൊസാക്കുകൾക്കില്ല. മാത്രമല്ല, കരുത്തയായ മരണദേവതയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ഓടിപ്പോകാമെന്ന മോഹം അസ്ഥാനത്തുള്ളതാണ്. കൊടുങ്കാറ്റിനുപോലും കഴിയാത്ത ഒന്നാണത്. മരണദേവതയുടെ വരവ് ഭയക്കാതെ നമുക്കിവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കാം. എന്തായാലും വരുന്നിടത്തു വെച്ച് കാണുകതന്നെ.’

അയാൾ ധൈര്യം സംഭരിച്ചു.

‘എങ്കിൽ അങ്ങനെയൊക്കട്ടെ. ഉറ്റസ്നേഹിതന്മാരായ നമ്മൾ സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും ഒരുമിച്ചുണ്ടാവും. കൊസാക്കുകളുടെ പേര് ചീത്തയാക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയും നമ്മുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാവില്ല.’

അപരനും അതിനോടു യോജിച്ചു.

ഹൃദയസുഗന്ധം അടുത്തടുത്തുവന്നു.

കുളിരിന് കട്ടികൂടി.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും സർവാംഗസുന്ദരിയും അതേസമയം ഭീതിദമായ മരണദേവത അവിടെയെത്തി.

‘മരണദേവതയ്ക്ക് കൊസാക്കുകളുടെ വണക്കം!’

അവർ ഒന്നിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം! നിങ്ങൾ നല്ല മര്യാദക്കാർതന്നെ! നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരുടെ അടുത്തുവരാൻ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ.’

മരണദേവത അവരെ അഭിനന്ദിച്ചു.

‘പറഞ്ഞാലും, അവിടത്തേക്കായി ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’ അവർ വിനയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഇതു നല്ല ചോദ്യം! ആദ്യമായാണ് മനുഷ്യർ എന്നോട് ഇത്തരമൊരു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നത്. സാധാരണക്കാർ എന്നെ കാണുമ്പോഴേ ഭയന്ന് ഹൃദയംപൊട്ടിമരിക്കാറാണു പതിവ്. നിങ്ങൾക്ക് മരണഭയമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, എന്നോട് കൂസലില്ലാതെ സംസാരിക്കാനും കഴിയുന്നു! നല്ലതുതന്നെ.’

മരണദേവതയുടെ മുഖം വിടർന്നു.

‘മരണത്തെ ഭയക്കുന്നവർ ഭീരുക്കളാണ്. ജനിച്ചാൽ ആരായാലും ഒരിക്കൽ മരിച്ചേ തീരു. ധീരൻ ഒറ്റത്തവണയേ മരിക്കൂ. ഭീരുക്കൾ തന്റേടമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ട് പലതവണ മരിക്കും. ഞങ്ങൾ ആദ്യത്തെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവരാണ്, ധീരന്മാരായ കൊസാക്കുകൾ!’

അവർ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ യാതൊന്നും ചെയ്യേണ്ട കാര്യമില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളെ രണ്ടു പേരെയും കൊല്ലാൻ പോവുകയാണ്. ഇത്രയും കാലം തിന്നും കുടിച്ചും നിങ്ങൾ നന്നായി തടിച്ചുകൊഴുത്തിട്ടുണ്ട്. മേൽത്തരം കുപ്പായങ്ങളും പാദുകങ്ങളും തൊപ്പിയുമാണ് നിങ്ങൾ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എന്റെ വാളുകൊണ്ട് ഞാനീ നിമിഷംതന്നെ നിങ്ങളുടെ ശിരസ്സുറുത്ത് ചോര കുടിക്കും, സ്വാദേറിയ ഇറച്ചി തിന്നും!’

മരണദേവത വാളുയർത്തി.

‘അവിടുത്തെ ഇഷ്ടംപോലെയാവട്ടെ! അതിനു മുൻപ് എനിക്കൊരു ചെറിയ ആഗ്രഹം സാധിക്കാനുണ്ട്,’ കൊസാക്കുകളിൽ ഒരാൾ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘എന്തായാലും വേഗം പറഞ്ഞുതുലയ്ക്ക്,’ മരണദേവത അക്ഷമയായി.

‘എന്റെയീപൈപ്പിൽ പുകയില നിറച്ച് എനിക്കൊന്ന് വലിക്കണം. അതു കഴിഞ്ഞ് അവിടുത്തേക്ക് എന്നെ കൊല്ലാം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിവിനയം എനിക്കിഷ്ടമല്ല. ഇരകളുടെ ഇത്തരം ചെറിയ ആഗ്രഹങ്ങൾ നിരസിക്കുന്ന കഠിനമനസ്സാണു മല്ല എന്റേത്. വേഗം വലിച്ചോളൂ.’

മരണദേവത അനുവദിച്ചു. അയാൾ തന്റെ പൈപ്പിൽ രുക്ഷഗന്ധമുള്ള പുകയില കുത്തിനിറച്ച് കത്തിച്ചു വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ പുക നാലുപാടും പരന്നു. അത് മരണദേവതയുടെ മുക്കിലും അടിച്ചുകയറി.

അസ്വസ്ഥതയോടെ ദേവത ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഇത്ര വൃത്തികെട്ട ഗന്ധമുള്ള പുകയില നിങ്ങളെങ്ങനെ വലിക്കുന്നു? എനിക്കിത് മണക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഓക്കാനം വരുന്നു!’

‘പഴക്കംകൊണ്ട് എത് ദുശ്ശീലവും നമുക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാവുന്നതല്ലേയുള്ളൂ? ഞാനിത് ചെറുപ്പംമുതൽ ശീലിച്ചതാണ്. ഇപ്പോൾ ഇതില്ലാതെ എനിക്ക് ജീവിക്കാനേ കഴിയില്ല.’

അയാൾ വീണ്ടും പുകയില ആഞ്ഞുവലിച്ചു.

‘എങ്കിൽ ആദ്യം നിങ്ങളെ കൊല്ലാം. എന്താ?’

മരണദേവത മറ്റേ കൊസാക്കിനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ വിരോധം? പക്ഷേ, സ്നേഹിതനെപ്പോലെ എനിക്കു മുമ്പ് ഒരു അന്ത്യാഭിലാഷം. അതുകൂടി സാധിച്ചുതരാൻ ദയവുണ്ടാകണം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്?’

മരണദേവത മൂക്കു ചുളിച്ചു.

അയാൾ കീശയിൽനിന്നും ഒരു പൊടിഡപ്പി പുറത്തെടുത്ത് തുടർന്നു:

‘സ്നേഹിതനു പുകയിലയെങ്കിൽ എനിക്കു ഹിതകരം പൊടിവലിയാണ്. മരിക്കുംമുമ്പ് പ്രിയപ്പെട്ട ഈ പൊടിയൊന്നു വലിക്കണമെന്നേ എനിക്കുള്ളൂ.’

മരണദേവതയുടെ അനുമതിയോടെ അയാൾ ഡപ്പി തുറന്ന് പൊടി രണ്ടു മൂക്കിലും വെച്ചു. പുകയിലയുടെ ഇരട്ടി വീര്യമുള്ള ആ പൊടി അയാൾ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് ഉള്ളിലേയ്ക്ക് വലിച്ചു.

‘ആച്ഛീ...!’

അയാൾ നിർത്താതെ തുമ്മാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ രൂക്ഷഗന്ധം മരണദേവതയെയും അസ്വസ്ഥയാക്കി. തുമ്മാതിരിക്കാൻ ദേവതയും ബുദ്ധിമുട്ടി.

‘ഇത്ര ആസ്വദിക്കാൻ മാത്രം ഇതിലെന്താണുള്ളത്?’

മരണദേവത മുഖം കോട്ടി.

‘ഇതിന്റെ സുഖം പറയാനാവില്ല, അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയണം. ചിലർക്ക് ഇത് ഇഷ്ടമാവും, മറ്റു ചിലർക്ക് അനിഷ്ടവും. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ആപേക്ഷികമാണല്ലോ. എനിക്കേതായാലും ഈ സുഖം കൂടാതെ ജീവിതമില്ല.’

അയാൾ വീണ്ടും തുമ്മി.

‘പുകയിലയാണ് ഇതിലും ഭേദം. നിങ്ങളിതെങ്ങനെ സഹിക്കുന്നു?’

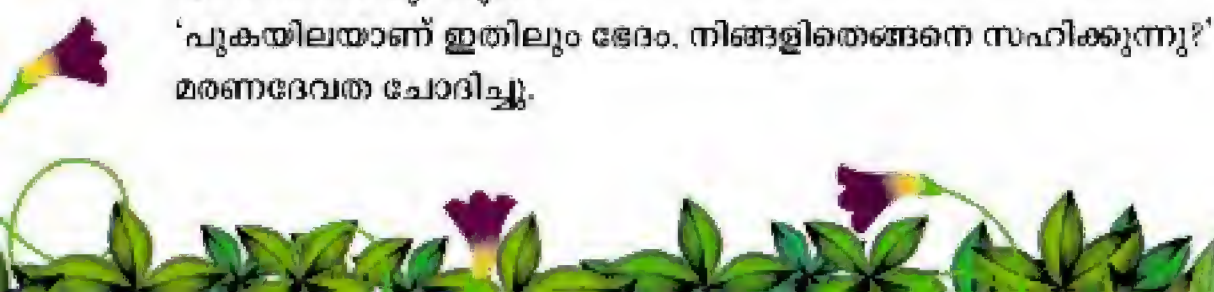
മരണദേവത ചോദിച്ചു.

‘സഹിക്കുകയല്ല, ഞാനിത് നന്നായി ആസ്വദിക്കുകയാണ്,’ അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

പുകയിലയുടെയും പൊടിയുടെയും സമ്മിശ്രഗന്ധം മരണദേവതയെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു. അവർ മൂക്കു പൊത്തി പറഞ്ഞു:

‘മരിക്കാൻ എത്ര എളുപ്പമാണ്? ഇതുപോലെ വലിച്ചും തുമ്മിയും ജീവിക്കാനാണ് വിഷമം. ഇത്തരക്കാരായ നിങ്ങളെ തൊടാൻപോലും ഞാനില്ല. നിങ്ങളീ ദുശ്ശീലങ്ങളുമായി കഴിഞ്ഞോളൂ. ഞാനെന്റെ പാടുനോക്കിപ്പോകുന്നു!’

മരണദേവത അവരെ വിട്ടകന്നു. കൊസാക്കുകൾ സന്തോഷത്തോടെ യാത്ര തുടർന്നു.

നവരത്നക്കല്ലിന്റെ വില

പണ്ടൊരു ഗ്രാമത്തിൽ അഹങ്കാരിയും അറുപിശുക്കനുമായ ഒരു ധനികൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. പൊന്നായാലും പണമായാലും ഇട്ടുമുടാനുള്ളതുണ്ട് അയാൾക്ക്. പല നിലകളുള്ള കൊട്ടാരസമാനമായ വീടാണ് അയാൾ നിർമ്മിച്ചത്. വീടിനു ചുറ്റും ആളുയരത്തിൽ കരിങ്കൽമതിലും കെട്ടി. വിവാഹപ്രായമെല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടും ധനികൻ അതിനു തയ്യാറായില്ല. പലരും കൊണ്ടുവന്ന ആലോചനകൾ അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. കല്യാണം കഴിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടെന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അയാൾക്ക് പറയാൻ മറുപടിയുമുണ്ട്:

‘അതിനെന്ന് കിട്ടില്ല. ഞാൻ അധാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണം എനിക്കു മാത്രം അനുഭവിക്കാനുള്ളതാണ്. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ ഭാര്യയ്ക്കും കാലക്രമത്തിൽ അവൾക്കു ജനിക്കുന്ന മക്കൾക്കും വാരിക്കോരി ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരും.’

ധനികന്റെ മാളികയുടെ ചുറ്റുവട്ടത്തെല്ലാം ദരിദ്രരായ കർഷകരാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. അവരെ ഒരു കാരണവശാലും വീടിനകത്തേക്ക് കയറ്റിവിടരുതെന്ന് ധനികൻ കാവൽക്കാരനു നിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്നു.

പിശുക്കനാണെങ്കിലും ധനികൻ ആഹാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു പിശുക്കും കാട്ടിയില്ല. പ്രാതലും ഉച്ചഭക്ഷണവും അത്താഴവുമൊക്കെ വിഭവസമൃദ്ധമായിരുന്നു. അതാകട്ടെ, മറ്റുള്ളവർ കാണുന്ന വിധത്തിൽ മാളികയുടെ പുറത്തെ പുൽത്തകിടിയിലിരുന്നാണ് കഴിച്ചിരുന്നതും. ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിന് വകയില്ലാത്ത അയൽവാസികൾ ഇതെല്ലാം മതിലിനു മുകളിലൂടെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കിക്കണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടു.

ദരിദ്രകർഷകർക്കിടയിൽ ബുദ്ധിമാനായ ഒരു യുവാവുണ്ടായിരുന്നു. പുത്ത പണമുണ്ടായിട്ടും അന്യരെ ഗൗനിക്കാൻ തയ്യാറാവാത്ത ധനികനോട് അയാൾക്ക് കടുത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. അയാൾ ബന്ധുക്കളെയും ചങ്ങാതിമാരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പിശുക്കൻ ധനികന്റെ അഹങ്കാരം അതിരുകടക്കുന്നു. ഇനിയൊട്ടും വൈകാതെ നമുക്കയൊളയൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണം.’

‘അളവറ്റ പണമുള്ള അയാളോട് നിനക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. വെറുതെയെന്തിന് നേരം കളയണം?’

വ്യഭനായ ഒരു കർഷകൻ അവജ്ഞയോടെ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളാരും കൂടെയില്ലെങ്കിലും ഞാനെന്റെ ലക്ഷ്യം നേടും. ഇനിയൊരിക്കലും അയാൾ നമ്മളെപ്പോലുള്ള പാവങ്ങളെ ആട്ടിയകറ്റരുത്,’ യുവാവ് വാശിയോടെ പറഞ്ഞു.

‘കാര്യമൊക്കെ ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ഇക്കുറി നീ തോല്ക്കുകയേയുള്ളൂ. ധനികനെയൊന്ന് കാണാൻപോലും നിനക്കാവില്ല. എന്നിട്ടല്ലേ പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നത്?’

മറ്റൊരു കർഷകൻ അയാളെ പരിഹസിച്ചു.

‘നോക്കിക്കോ. ഞാനവിടെ പോകും. ധനികനെ കാണും. അതു മാത്രമല്ല, അയാൾക്കൊപ്പമിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. അതും നിങ്ങളുടെയെല്ലാം മുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ!’

യുവാവ് ഇതും പറഞ്ഞ് ഒരു സഞ്ചിയുമായി വന്നു. ആനത്തലയോളം വലിപ്പമുള്ള ഒരു വെള്ളാരങ്കല്ല് നന്നായി പൊതിഞ്ഞ് അതിൽ വെച്ചു. അത് കഷ്ടപ്പെട്ട് ചുമന്ന് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു നടന്നു. അതു നോക്കിനിന്ന കർഷകർ പറഞ്ഞു:

‘നീ വാക്കു പാലിച്ചാൽ ഒരു കുപ്പി വീഞ്ഞും നിലമുഴാൻ രണ്ട് ഉശിരൻ കാളകളെയും സമ്മാനമായി തരും. നേരേമറിച്ച് തോറ്റുപോയാലോ? പിന്നെ ഞങ്ങൾ പറയുന്ന പണികൾ ചെയ്ത് ഇവിടെ കൂടിക്കൊള്ളണം. സമ്മതിച്ചല്ലോ?’

‘പൂർണ്ണസമ്മതം.’

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ പറഞ്ഞു.

യുവാവ് നടന്ന് കൊട്ടാരത്തിന്റെ കവാടത്തിലെത്തി. കാവൽക്കാർ അയാളെ തടഞ്ഞ് ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തുവേണം? നിന്നെപ്പോലുള്ളവർക്ക് ഇവിടെ പ്രവേശനമില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടെ?’

‘അതറിയാം. എന്നാലും എനിക്ക് അകത്തുചെന്ന് മുതലാളിയെ കാണണം. മുതലാളിക്കൊരു വിശിഷ്ടസമ്മാനം കൊടുക്കാനുണ്ട്,’ വെള്ളാരങ്കല്ല് നിലത്തിറക്കിവെച്ച് യുവാവ് പറഞ്ഞു.

സഞ്ചിയിൽ വിലയേറിയ എന്തോ സാധനമാണെന്നു തോന്നിയ കാവൽക്കാർ വീവരം ധനികനെ അറിയിച്ചു. അയാളിൽനിന്ന് എങ്ങനെയും അത് തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് ധനികൻ പുറത്തു വന്നു. അവിടെ വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരുന്നു. യുവാവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ധനികൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. കാവൽക്കാർ ആ നിമിഷംതന്നെ കല്പന അനുസരിച്ചു.

‘പ്രഭോ, അങ്ങേക്ക് വണക്കം!’

വെള്ളാരങ്കല്ല് സഞ്ചി ധനികന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തി ഒരരികിൽ വെച്ചു. ധനികൻ അതിലേക്കുതന്നെ കണ്ണെറിഞ്ഞ് ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ അയൽവാസിയായിട്ടും നിങ്ങളിതുവരെ എന്തെ കാണാൻ വന്നിട്ടില്ലല്ലോ. അതിന്റെയർഥം നിങ്ങളെന്ന ഒരു അപരിചിതനായി കാണുന്നു എന്നല്ലേ? അതിലേനിക്ക് വിഷമമുണ്ട്. ആട്ടെ, ഇപ്പോൾ എന്തെ കാണാൻ വന്നതെന്തിനാണ്?’

‘അതു പിന്നെ പ്രഭോ, എനിക്കൊരു സംശയമുണ്ട്. അതൊന്ന് നിവർത്തിച്ചുതരണം,’ വെള്ളാരങ്കല്ല് കൈയമർത്തി യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘എന്തു സംശയമായാലും ചോദിച്ചോളൂ,’ ധനികൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

‘മറ്റൊന്നുമല്ല, ഈ നവരത്നക്കല്ലിന് എന്തു വില കിട്ടും?’

യുവാവ് തല ചൊറിഞ്ഞു.

‘എന്തു വലിപ്പമുള്ള നവരത്നക്കല്ലാണ്?’

ധനികന്റെ മുഖം വികസിച്ചു.

‘ഏതാണ്ട് ആനത്തലയോളം വരും.’

യുവാവ് സഞ്ചിയിൽ പിടിയമർത്തി.

അതോടെ ധനികന് കാര്യമെല്ലാം വ്യക്തമായി. യുവാവിന് എവിടെ നിന്നോ നിധി കിട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ കിട്ടിയ നവരത്നക്കല്ലാണ് തനിക്കു വിലക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. എന്തു സൂത്രം

പ്രയോഗിച്ചായാലും ശരി, ചുളുവിലയ്ക്ക് ആ വിലയേറിയ കല്ല് സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അയാളുറച്ചു.

‘പത്തു സ്വർണനാണയംവരെ കിട്ടാം.’

അത്ര വലിപ്പമുള്ള നവരത്നക്കല്ലിന് ലക്ഷം നാണയങ്ങളെങ്കിലും വിലവരുമെന്നറിയാവുന്ന ധനികൻ പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, നവരത്നക്കല്ല് ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സഞ്ചിയിലുണ്ടല്ലോ?’

ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘അയ്യോ പ്രഭോ, ഇനിയും സംസാരിച്ചു നിലക്കാൻ നേരമില്ല. എനിക്ക് കുടിലിലെത്തണം. വിശന്നിട്ട് വയറു കത്തുകയാണ്. കുടിലിൽ ഭാര്യ പഴങ്കഞ്ഞിയുണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.’

യുവാവ് സഞ്ചി കൈയിലെടുത്ത് ഇറങ്ങാൻ ഭാവിച്ചു. മുന്നിൽ വന്നു ചേർന്ന ഐശ്വര്യത്തെ പുറങ്കാലുകൊണ്ട് തട്ടിയെറിയുന്നത് ബുദ്ധിയല്ലെന്നു തോന്നിയ ധനികൻ അയാളെ നിർബന്ധിച്ചിരുത്തി. എന്നിട്ട് കപടസ്നേഹത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അതാണോ കാര്യം? എന്റെ അതിഥിയായി വന്ന നിങ്ങൾ വെറുംവയറോടെ തിരിച്ചുപോകാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. നിങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ ഉച്ചഭക്ഷണം എന്റെ കൂടെയാണ്.’

ധനികൻ അയാൾക്ക് എല്ലാ വിഭവങ്ങളും വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. തുടർന്ന് അയാളോടൊപ്പമിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. കരിങ്കൽ മതിലിന് മുകളിലൂടെ മറ്റു കർഷകർ അതു കണ്ട് മുകളിൽ വിരൽവെച്ചു.

വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് യുവാവ് എഴുന്നേറ്റു. ധനികൻ തന്റെ പണപ്പെട്ടിയിൽനിന്ന് പത്തു സ്വർണനാണയമെടുത്ത് കിഴിയിലാക്കി യുവാവിന് നൽകി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഇതു വെച്ചോളൂ. അല്പം കൂടുതലാണെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടും.’

‘പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ ദയവിന് നന്ദി.’

ആ പണവും വാങ്ങി യുവാവ് മടങ്ങിപ്പോയി. താൻ കൂടെക്കൊണ്ടുവന്ന സഞ്ചി ഇരിപ്പിടത്തിൽ വെച്ചിട്ടാണ് അയാൾ പോയത്.

‘ഹും, പമ്പരവിഡ്ഡരി! ലക്ഷം നാണയത്തിനു പകരം പത്തു സ്വർണം വാങ്ങി കുറ്റൻ നവരത്നക്കല്ല് വിറ്റിട്ടു പോയിരിക്കുന്നു. എനിക്കേതായാലും ലാഭംതന്നെ.’

ഇങ്ങനെ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞ് ധനികൻ സഞ്ചിയിൽനിന്ന് കല്ല് പുറത്തെടുത്തു. അതിന്റെ പൊതിയെഴിച്ച് വെള്ളാരങ്കല്ല് ഒരുനോക്ക് കണ്ടതേയുള്ളൂ, ധനികൻ ‘റിം’ എന്നു താഴെ!

വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ കിടന്നു, അയാൾ.
യുവാവാകട്ടെ, തനിക്കു കിട്ടിയ പണം എല്ലാവർക്കുമായി ഭാഗിച്ചു
കൊടുത്തു. കർഷകർ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സമ്മാനങ്ങളും അയാൾക്കു
കിട്ടി.

പമ്പരവിഡ്ഡികൾ

പണ്ടൊരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അവരുടെ രണ്ടാണമ
ക്കളും താമസിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ വൃദ്ധൻ രോഗബാധിത
നായി മരിച്ചുപോയി. ആ ദുഃഖം മാറുംമുമ്പ് വൃദ്ധയുടെ മൂത്തമകനും
അകാലമരണം പുകി, രണ്ടാമത്തെ മകൻ കൃഷിക്കാരുങ്ങളിൽ താല്പ
നനായിരുന്നു. അയാൾ വയലിൽ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത് വൃദ്ധയെ
നോക്കി.

ഒരിക്കൽ കർഷകനായ മകൻ ഒരു ദൂരയാത്ര പോകേണ്ടതായി വന്നു.
പയസ്സായ അമ്മയെ വീട്ടിൽ തനിച്ചാക്കിയിട്ടു പോകുന്നതിൽ അയാൾക്കു
വിഷമമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യാത്ര മാറ്റിവെക്കാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടാ
യില്ല. വൃദ്ധയോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് അയാൾ പോയി.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞതും ഒരു യുവാവ് അവിടെയെത്തി. അയാൾ പരി
സരമാകെ വികച്ചിച്ചശേഷം വൃദ്ധയുടെ വാതിലിൽ മുട്ടി. വൃദ്ധ വാതിൽ
തുറന്നു.

‘നിങ്ങൾ ആരാണ്? മുൻപ് ഇവിടെയൊന്നും കണ്ടതായി ഓർക്കുന്നി
ല്ലല്ലോ,’ വൃദ്ധ പുരികത്തിനുമേൽ കൈവെച്ചു ചോദിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെ ഓർമ്മയുണ്ടാവും? കുറെക്കാലമായി ഞാൻ ഇവിടെയില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ എത്തിയതേയുള്ളൂ,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, ഇപ്പോൾ എവിടുന്നു വരവ്?’

വൃദ്ധ വാതിൽ തുറന്ന് അയാളെ അകത്തേക്കു കൂട്ടി.

‘ഞാനിത്രനാളും പരലോകത്തിലായിരുന്നു താമസം. നാടൊക്കെയൊന്നു കാണണമെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു വന്നതാണ്. കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ തിരികെ അങ്ങോട്ടുതന്നെ പോകും,’ അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

അതു കേട്ടതും വൃദ്ധയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

ഇയാൾ പരലോകത്തായിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ ഭർത്താവിനെയും മൂത്ത മകനെയും അറിയാൻ സാധ്യതയുണ്ടല്ലോ.

‘അതേയ്, മരിച്ചുപോയ ഭർത്താവിന്റെയും മകന്റെയും വിവരങ്ങൾ ഒന്നുമറിയാതെ വിഷമിക്കുകയാണ് ഞാൻ. നിങ്ങൾക്കവരെ പരിചയം കാണുമോ?’

വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

‘പരലോകത്ത് അസംഖ്യം ആളുകളുണ്ടല്ലോ. അവരിൽനിന്ന് ഞാനെങ്ങനെ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനെയും മകനെയും തിരിച്ചറിയും?’

യുവാവ് നെറ്റി ചുളിച്ചു.

വൃദ്ധ അകത്തു ചെന്ന് ഭർത്താവിന്റെയും മകന്റെയും പഴയ ഛായാചിത്രങ്ങൾ പൊടി തുടച്ച് കൊണ്ടുവന്നു. യുവാവ് അതു വാങ്ങിനോക്കി. പൂഞ്ചിരിയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഓ, ഇവരാണോ? ഇവരെ എനിക്കു നന്നായറിയാം. നല്ല മനുഷ്യരാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന് പരലോകത്തെ മറ്റും വൃത്തിയാക്കലും മകന് കൊക്കുകളെ നോക്കലുമാണ് ജോലി,’ അയാൾ വിവരിച്ചു.

‘ഹോ, രണ്ടും കുറിയജോലികളാണല്ലോ. അവരവിടെ ജോലി ചെയ്ത് വിഷമിക്കുന്നുണ്ടാവുമല്ലോ?’

വൃദ്ധ വിഷമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘എന്നാലും അവർ നന്നായി ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തുടർച്ചയായി പണിയെടുത്ത് അവരുടെ വസ്ത്രമെല്ലാം വല്ലാതെ മുഷിഞ്ഞുപോയി. പലയിടത്തും കീറിയിട്ടുണ്ട്. പുതിയ വസ്ത്രമില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതായി അവരെന്നോട് പറയുകയും ചെയ്തു.’

യുവാവ് വൃദ്ധയെ ഒളികണ്ഠിതു നോക്കി.

സങ്കടംകൊണ്ട് അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

‘കഷ്ടംതന്നെ! ഞാനുംകൂടി പരലോകത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

അവർക്ക് ഇത്രയൊന്നും കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്. എന്റെ കൈവശമുള്ള പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും കുറച്ചു പണവും നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കാം. നിങ്ങളത് എന്റെ ഭർത്താവിനെയും മകനെയും ഏല്പിക്കുമോ? എങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് നൂറുപുണ്യം കിട്ടും!’

വൃദ്ധ പണവും വസ്ത്രങ്ങളുമായി തിരിച്ചെത്തി. അതു വാങ്ങി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ ഒട്ടും വിഷമിക്കണ്ട. ഞാനിത് അവരെ ഭദ്രമായി ഏല്പിക്കാം. മടങ്ങിവരുമ്പോൾ വീണ്ടും ഇതിലെ വന്ന് അവരുടെ വിശേഷങ്ങൾ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

ആ രാത്രി വൃദ്ധയുടെ സത്കാരം സ്വീകരിച്ച്, അവിടെ കിടന്നുറങ്ങി പുലർച്ചെ അയാൾ സ്ഥലം വിട്ടു.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞതും വൃദ്ധയുടെ ഇളയ മകൻ ദൂരയാത്ര കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിയെത്തി. വൃദ്ധ പരലോകത്തെ ഭർത്താവിന്റെയും മകന്റെയും വിശേഷങ്ങൾ അവനെ ധരിപ്പിച്ചു. പരലോകത്തുനിന്നെത്തിയ ആൾ അവർക്കു നൽകാനായി പണവും വസ്ത്രങ്ങളും കൊണ്ടുപോയ വിവരവും പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് മകൻ തലയ്ക്ക് കൈ കൊടുത്തിരുന്നുപോയി.

‘അമ്മേ, ഇതിലും വലിയ മണ്ടത്തരം ചെയ്യാനുണ്ടോ? പരലോകത്തു നിന്നും ഒരാൾ ഭൂമിയിൽ വന്നുപോലും. പരലോകത്തുള്ള ഭർത്താവിനും മകനും കൊടുക്കാൻ പണവും തുണിയും കൊടുത്തുപോലും! ഇതൊക്കെ കേട്ടാൽ ആരാണ് ചിരിക്കാതിരിക്കുക? അയാളിപ്പോൾ ആ വസ്ത്രങ്ങളുമണിഞ്ഞ് ധൂർത്തടിച്ച് നടക്കുന്നുണ്ടാവും!’

അയാൾ പൂച്ഛത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയൊന്നും പറയരുത് മോനേ. അയാൾ പറഞ്ഞത് സത്യമാണെങ്കിലോ?’

വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

‘ങ്ഹും, സത്യം! ഇത്ര വിഡ്ഢിയായ നിങ്ങളോടൊപ്പം ജീവിക്കാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഈ നിമിഷംതന്നെ ഞാനിവിടെനിന്നും ഇറങ്ങുകയാണ്. നിങ്ങളെക്കാൾ മണ്ടന്മാരായ ചിലരെ കണ്ടെത്തിയാലല്ലാതെ ഞാനിങ്ങോട്ട് തിരിച്ചുവരില്ല.’

വൃദ്ധയുടെ വിലക്ക് വകവെക്കാതെ അയാൾ വീടുവിട്ടിറങ്ങി.

അയാൾ കാടും മേടും നടന്ന് മറ്റൊരു നാട്ടിലെത്തി. നഗരത്തിലെ പടുകുറ്റൻ മാളികയും അതിന്റെ മട്ടുപ്പാവിൽ ഉലാത്തുന്ന ധനികയെയും

അയാൾ കണ്ടു. മാളികയുടെ മറ്റുത്ത് ഒരു പന്നിയും അതിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളും മേയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ കവാടം കടന്ന് അകത്തെത്തി. ധനിക തന്നെ കാണുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി അയാൾ പന്നിയെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും തൊഴുകയും പിന്നെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിചിത്രമായ ആ കാഴ്ച കണ്ട് അതിന്റെ രഹസ്യമറിയാൻ ധനിക തന്റെ പരിചാരികയെ അയാളുടെ അടുത്തേക്കയച്ചു. അവൾ അയാളോടു ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നിങ്ങളെന്താണ് ഈ കാട്ടുന്നത്? സാമാന്യബോധമുള്ള ആരെങ്കിലും പന്നികളെ നമസ്കരിക്കുമോ?’

‘നിങ്ങൾക്ക് അറിയാഞ്ഞിട്ടാണ്. ഈ പന്നിയമ്മ എന്റെ അമ്മായിയാണ്. പന്നിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അമ്മായിയുടെ മക്കളും. കഴിഞ്ഞ ദിവസം എന്റെ മകന്റെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു. അക്കാര്യം അമ്മായിയെ അറിയിക്കാനും കല്യാണത്തിന് അവരെ കൂട്ടിപ്പോകാനുമാണ് ഞാൻ വന്നത്. മുതിർന്നവരെ ബഹുമാനിച്ചു ശീലമുള്ള ഞാൻ എന്റെ അമ്മായിയെ തൊഴുതതിലും നമസ്കരിച്ചതിലും എന്താണ് തെറ്റ്?’

അയാൾ വീണ്ടും പന്നിയെ തൊഴുതു.

പരിചാരിക ഇക്കാര്യം ധനികയോടു പറഞ്ഞു. അവർ ആകെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി.

‘പന്നിയെങ്ങനെയാണ് അയാളുടെ അമ്മായിയാകുന്നത്? അങ്ങനെയെങ്കിൽ അയാൾ പന്നിയെ നമസ്കരിക്കുമോ? ഏതായാലും ആ പാവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുത്തേക്കാം.’

അവർ താഴെയെത്തി പന്നിയെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും ഒരു വണ്ടിയിലാക്കി അയാൾക്കു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളിപ്പോൾത്തന്നെ അമ്മായിയെയും മക്കളെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയ്ക്കൊളു. മകന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞാലുടനെ അവരെ ഈ വണ്ടിയിൽ തിരികെ കൊണ്ടുപോയാക്കിയാൽ മതി.’

അയാൾ അവർക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് പന്നികളെ കയറ്റിയ വണ്ടി ഓടിച്ചു പോയി.

‘ഒന്നാത്തരം വിഡ്ഢിതനെ ഇവർ!’

അയാൾ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും ധനികൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഒരാൾ വന്ന് പന്നിയെ നമസ്കരിച്ചതും അതു തന്റെ അമ്മായിയാണെന്നു പറഞ്ഞതും അവർ ഭർത്താവിനോട് വിശദീകരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞ്

ധനികൻ ചോദിച്ചു:

‘എന്നിട്ട് നീയെന്തു ചെയ്തു?’

‘ആ പാവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം നടക്കട്ടെ എന്നു കരുതി ഞാൻ നമ്മുടെ പന്നിയെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വണ്ടിയിൽ കയറ്റി അയാൾക്കു കൊടുത്തയച്ചു. മകന്റെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് അയാൾ പന്നികളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വണ്ടിയിൽത്തന്നെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരും,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘ങ്ഹും, നോക്കിയിരുന്നോളു. ഇപ്പോത്തന്നെ എല്ലാം തിരിച്ചു കിട്ടും! നീയിത്ര മണ്ടിയായിപ്പോയല്ലോ. പന്നിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും വണ്ടിയുമെല്ലാം കളഞ്ഞുകുളിച്ചതു മാത്രം മിച്ചം. ഏതായാലും ആ പെരുകുള്ള നെ കണ്ടെത്താനാവുമോ എന്നു ഞാനെന്നു നോക്കട്ടെ.’

ധനികൻ തിടുക്കത്തിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയി. കുതിരപ്പുറത്തു കയറി അയാൾ കുറുക്കുവഴിയിലൂടെ അതിവേഗം പാഞ്ഞു.

പന്നികളെയും കൊണ്ട് വണ്ടിയിൽ പോവുകയായിരുന്ന യുവാവ് കുതിരക്കുളമ്പകളുടെ ശബ്ദം കേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. താൻ ധനികയെ കബളിപ്പിച്ച വിവരമറിഞ്ഞ് അവരുടെ ഭർത്താവ് തന്നെ പിടികൂടാൻ വരികയാണെന്ന് ബുദ്ധിമാനായ അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ കുതിര വണ്ടി കാട്ടിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച് പുറത്തെത്തി. വഴിയോരത്ത് വന്നിരുന്ന് അയാൾ തന്റെ രോമത്തൊപ്പി നിലത്ത് കമിഴ്ത്തി അതിനു മുകളിൽ കൈയമർത്തിയിരുന്നു.

ധനികൻ കുതിരപ്പുറത്ത് വന്നിറങ്ങി അയാളോടു ചോദിച്ചു:

‘ഏത് യുവാവേ, ഒരു പെരുകുള്ളൻ എന്റെ ഭാര്യയെ പറ്റിച്ച് എന്റെ പന്നികളെയും വണ്ടിയുമായി കടന്നുകളഞ്ഞു. അവൻ ഈ വഴി പോയത് നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചോ?’

‘ഓ, അയാൾ കുറച്ചു മുൻപ് ഈ വഴി കടന്നുപോയി. പക്ഷേ, നേരെയുള്ള വഴിക്കല്ല അയാൾ പോയത്. നീറയെ കുറുക്കുവഴികളുള്ളതിനാൽ നിങ്ങൾക്ക് അയാളെ പിന്തുടരാനാവില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെന്തു ചെയ്യും? നിങ്ങൾക്ക് ഞാനെന്റെ കുതിരയെ തന്നാൽ അയാളെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാനാവുമോ?’

ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘കൊണ്ടുവരാനായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ തൊപ്പിക്കടിയിൽ മൂന്നു നാണയം വിലയുള്ള ഒരു പഞ്ചവർണക്കിളിയുണ്ട്. അതിനെ ആർ നോക്കും?’

അയാൾ തല ചൊരിഞ്ഞു.

‘അതു പ്രശ്നമില്ല. നിങ്ങൾ ആ കള്ളനെയുംകൊണ്ട് വരുംവരെ

ഞാനീ തൊപ്പി അമർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊള്ളാം.'

ധനികൻ സമ്മതം അറിയിച്ചു.

'അതു പോരാ. നിങ്ങളുടെ അശ്രദ്ധകൊണ്ട് തന്റെ കിളി പറന്നുപോയാലോ? അതുകൊണ്ട് എനിക്കൊരു ഉറപ്പിനായി മൂന്നുറു നാണയം നിങ്ങളിപ്പോൾ തരണം. എങ്കിൽ ഞാൻ പോവാം.'

അയാൾ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

'അതിനേന്താ? ആ കള്ളനെ കിട്ടാൻ ഞാനെന്തു വേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം.'

ധനികൻ ഒരു മടിയും കൂടാതെ പണമെണ്ണി അയാൾക്കു കൊടുത്തു.

അയാൾ ആ പണം എളിയിൽ തിരുകി കുതിരപ്പുറത്തു കയറി സ്ഥലം വിട്ടു. ധനികനാവട്ടെ, ആ തൊപ്പിയിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ച് കാത്തിരുന്നു.

മരമണ്ടനെ പറ്റിച്ച സന്തോഷത്തിൽ അയാൾ മറ്റൊരു വഴിക്ക് കാട്ടിൽ ചെന്ന് വണ്ടിയും പന്നികളെയും കൊണ്ട് മടങ്ങി.

കുതിരകൾ, വണ്ടി, പന്നിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും, മൂന്നുറു പണം, ധനിക ദമ്പതികളിൽനിന്നു കിട്ടിയ വസ്തുക്കൾ എന്നിവയുമായി അവൻ വൃദ്ധയുടെ അടുത്തെത്തി. മകൻ തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് വൃദ്ധ സന്തോഷത്തോടെ അയാളെ സ്വീകരിച്ചു.

'അമ്മേ, നിങ്ങളെക്കാൾ വലിയ വിഡ്ഢികളെ കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ മടങ്ങിവന്നത്. ഇതെല്ലാം ആ വിഡ്ഢികളിൽനിന്നു കിട്ടിയതാണ്. എനിക്കൊകെ നഷ്ടം ഒരു രോമത്തൊപ്പി മാത്രം!'

അയാൾ പിന്നീട് വൃദ്ധയെ വിട്ടുപോയതേയില്ല.

മണ്ടൻ ധനികൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ഇപ്പോഴും വഴിയരികിൽ തൊപ്പിയും അമർത്തിപ്പിടിച്ച് കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും!

വട്ടപൂജ്യത്തിന്റെ ഗുഹാർഥം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ പണ്ടൊരു ധീരനായ രാജാവ് ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു. അതിശക്തമായ സൈന്യവും അതിസമർത്ഥരായ മന്ത്രിമാരും അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ കരുത്തനാക്കി. ശത്രുരാജാക്കന്മാർക്കും അദ്ദേഹത്തെ ആക്രമിക്കാനുള്ള ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. പ്രജകളുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞു നടത്തിക്കൊടുത്തു. അനീതികളും അഴിമതിയും ചെയ്യുന്നവരോട് യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കും രാജാവ് തയ്യാറായില്ല. കള്ളന്മാരും കൊള്ളക്കാരും അദ്ദേഹത്തെ ഭയന്ന് അന്യനാടുകളിലേക്ക് ഒളിച്ചോടി.

എല്ലാ ദിവസവും രാജസദസ്സിൽ ദേശവിചാരണ നടന്നിരുന്നു. രാജ്യത്തെ പൊതു അവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് മന്ത്രിമാരും സേനാനായകരും രാജാവിനോട് വിവരിക്കുന്ന ചടങ്ങാണത്. പ്രജകൾക്കും ദേശവിചാരണയിൽ പങ്കെടുക്കാനും പരാതി ബോധിപ്പിക്കാനുമുള്ള അവസരം ലഭിക്കും.

അങ്ങനെയൊരിക്കൽ ദേശവിചാരണ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കേ, പരദേശിയായ ഒരാൾ രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കാനൊരുങ്ങി.

‘ങ്ഹും, നിങ്ങൾ ആരാണ്? എന്തു വേണം?’

അപരിചിതൻ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പകരം രാജാവിനെ താണു തൊഴുത്ത്, താൻ ദൂരെനിന്നും വരുന്ന ആളാണെന്ന് ആംഗ്യത്തിലൂടെ ധരിപ്പിച്ചു. പിന്നെ രാജാവിന്റെ സിംഹാസനത്തിനുചുറ്റും ഒരു വട്ടപ്പൂജയും വരച്ചു. എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥമെന്ന് ആംഗ്യത്തിലൂടെ ചോദിച്ച് അയാൾ ഒരുങ്ങിനിന്നു.

രാജാവ് ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി.

എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും യാതൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനെ ഒരു വട്ടപ്പൂജത്തിന് എന്താണ് അർത്ഥമുള്ളത്? പക്ഷേ, ഇവിടെ പരദേശി വെല്ലുവിളിയുടെ ഭാവത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. അതിന്റെ അർത്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കാനായില്ലെങ്കിൽ തനിക്കും രാജ്യത്തിനും പേരു ദോഷമുണ്ടാവും. അദ്ദേഹം കൊട്ടാരംപണിതരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

‘ഇതാ, ഈ പരദേശി വന്ന് എന്റെ സിംഹാസനത്തിനുചുറ്റും വട്ടം വരച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തായിരിക്കും ഇതുകൊണ്ട് ഇയാൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?’

പണിതന്മാർ തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. അവർക്ക് ഒരു എത്തുംപിടിയും കിട്ടിയില്ല. ചിലർ വായിൽത്തോന്നിയ ചില വിശദീകരണങ്ങൾ നല്കിയെങ്കിലും പരദേശി അതെല്ലാം ചിരിച്ചുതള്ളി.

പിന്നെ, മന്ത്രിമാരുടെയും സേനാനായകരുടെയും ഊഴമായി. അവരും തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം നല്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. പരദേശിയുടെ മുഖത്ത് പരിഹാസച്ചിരി വിടർന്നു. രാജാവുകളെ, ലജ്ജിച്ചു തല താഴ്ത്തിയിരുന്നു.

‘കഷ്ടംതന്നെ! കേവലമൊരു ചോദ്യത്തിന് ശരിയായ മറുപടി പറയാൻ പറ്റിയ ആരും എന്റെ കൊട്ടാരത്തിലില്ല! ഇതിൽപ്പരമൊരു മാതകേട് എനിക്കുണ്ടാവാറില്ല. ഇന്നു വൈകുന്നേരത്തിനകം ഇതിന്റെ അർത്ഥം നല്കാൻ കഴിവുള്ള ആളെ എവിടെനിന്നായാലും കണ്ടെത്തി എന്റെ മുന്നിലെത്തിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ആരുടെയും കഴുത്തിനു മുകളിൽ തല കാണില്ല, ഓർത്തോ!’

രാജാവ് കോപംകൊണ്ടു വിറച്ചു. അതിന്റെ ഗൗരവം ഉൾക്കൊണ്ട് മന്ത്രിമാരും ഭടന്മാരുമെല്ലാം നാലുപാടും പാഞ്ഞു. പരദേശിക്ക് കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കാനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും രാജാവ് ചെയ്തു

കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ആകെ അസ്വസ്ഥനായി കാണപ്പെട്ടു.

മന്ത്രിമാരും ഭടന്മാരും നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അരിച്ചുപെറുക്കൽതന്നെ നടത്തി. എന്നാൽ കൂഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ ആ പ്രശ്നത്തിനുള്ള ഉത്തരം മാത്രം കിട്ടിയില്ല. എന്നാൽ, ഒരു സംഘം എത്തിയത് ഉൾനാടൻ ഗ്രാമത്തിലാണ്. ബുദ്ധിമാന്മാരായി അവിടെയുള്ളവരുടെ പട്ടിക ഭടന്മാർ നാട്ടുകാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവരിൽനിന്ന് ഒരു വൃദ്ധൻ മുന്നോട്ടുവന്നു പറഞ്ഞു:

‘പൊതുവേ സാധുക്കൾ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന നാടാണിത്. ബുദ്ധിരാക്ഷസന്മാരെക്കുറിച്ചൊക്കെ ചോദിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടിലാകും. എങ്കിലും ഒരാളെക്കുറിച്ച് പറയാതെ വയ്യ. അടുത്തൊരു കുടിലിൽ കൂഞ്ഞിനോടൊപ്പം കഴിയുന്ന ഒരു നെയ്ത്തുകാരനാണ്.’

‘നെയ്ത്തുകാരനോ? അയാളെങ്ങനെ ബുദ്ധിമാനാവും?’

ഭടന്മാർ അവജ്ഞയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനതു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിലവെക്കില്ല. നിങ്ങളേതായാലും അയാളെ നേരിട്ടൊന്നു കണ്ടുനോക്കൂ. അപ്പോൾ മനസ്സിലാവും?’

വൃദ്ധൻ അവരെ നെയ്ത്തുകാരന്റെ കുടിൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കുടിലിന്റെ വാതിലും ജനലുകളുമെല്ലാം തുറന്നാണു കിടക്കുന്നത്. മുറ്റത്ത് ഗോതമ്പ് ഉണക്കാനിട്ടിരിക്കുന്നു. അത് തിന്നാനെത്തുന്ന പക്ഷികളെ വിരട്ടിയോടിക്കാൻ ഒരു ലോഹദണ്ഡ് മേൽക്കൂരയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്നു. ഒട്ടും കാറ്റില്ലാതിരുന്നിട്ടും അത് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടുന്നത് ഭടന്മാരെ അർഭുതപ്പെടുത്തി.

അവർ അകത്തു കടന്നു. അവിടെയെങ്ങും ആളനക്കമുള്ള ലക്ഷണമില്ല. ആദ്യത്തെ മുറിയിൽ ആട്ടുതൊട്ടിൽ ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു! അതിൽ ഒരു കൂഞ്ഞും സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ട്.

തൊട്ടിലെങ്ങനെ തനിയെ ആടുന്നു എന്ന അർഭുതത്തോടെ അവർ അടുത്ത മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെയും ആടുന്നു. മറ്റൊരു തൊട്ടിൽ! ഇതെന്തു മറിമായമെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചു. അടുത്ത മുറിയിലെത്തിയപ്പോഴുണ്ട് അവിടെയൊരാളിരുന്ന് തറിയിൽ നെയ്ത്തു നടത്തുന്നു.

‘എയ് നെയ്ത്തുകാരാ...’

ഭടന്മാർ വിളിച്ചു. അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ പണി തുടർന്നു.

‘ഇരിക്കാം.’

നെയ്ത്തുകാരന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് അവർ ഇരുന്നു.

‘എന്തു വേണം?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു വരികയാണ്. അക്കാര്യം പിന്നീടു പറയാം. ഈ വീട്ടിൽ ഞങ്ങൾ ചില അർദ്ധതക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടു. നിങ്ങൾ ഇവിടെയിരുന്ന് തറി നെയ്യുന്നു. ഒരു കുഞ്ഞല്ലാതെ മറ്റാരും ഇവിടെയില്ലതാനും. എന്നിട്ടും കാറ്റില്ലാതെ ലോഹദണ്ഡും അടുത്താരുമില്ലാതെ തൊട്ടിലുകളും ആടുന്നു. അതിന്റെ രഹസ്യമെന്താണ്?’

ഭടന്മാർക്ക് ആകാംക്ഷ അടക്കാനായില്ല. നെയ്ത്തുകാരൻ തറിയുടെ വശങ്ങളിലേക്ക് ചുണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഓ, ഇതിലിത്ര അർദ്ധതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ലോഹദണ്ഡിൽനിന്നും തൊട്ടിലുകളിൽനിന്നും ഓരോ ചരടുകൾ ഈ തറിയിൽ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. തറി നെയ്യുമ്പോൾ ആ ശക്തിയിൽ ലോഹദണ്ഡും തൊട്ടിലുകളും ആടുന്നുവെന്നുള്ളൂ.’

നെയ്ത്തുകാരൻ വിശദീകരിച്ചു. രാജാവിനെ സഹായിക്കാൻ സമർഥനായ ഇയാൾക്ക് കഴിയുമെന്ന് ഭടന്മാർക്കു തോന്നി. അവർ വിഷയം ആവർത്തിച്ചു.

‘അപാരംതന്നെ നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധി. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പം കൊട്ടാരംവരെയൊന്നു വരണം. അവിടെയൊരു പരദേശി രാജാവിനെ വെള്ളം കുടിപ്പിക്കുകയാണ്. അയാൾ വന്നയുടൻ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും ഒരു വട്ടം വരച്ചു. അതിന്റെ അർഥമെന്താണെന്നു പറയാൻ അയാൾ രാജാവിനെ വെല്ലുവിളിച്ചു. രാജ്യത്തെ പണ്ഡിതർക്കും മന്ത്രിമാർക്കും ഞങ്ങൾക്കുമൊന്നും ഉത്തരം കണ്ടെത്താനായില്ല. അതിനു പ്രാപ്തിയുള്ളയാളെ ഇന്നു വൈകുന്നേരത്തിനകം ഹാജരാക്കണമെന്നാണ് രാജകല്പന. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം തല നഷ്ടമാവും!’

ഭടന്മാർ വിശദീകരിച്ചു.

നെയ്ത്തുകാരൻ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചു. പിന്നെ, കുഞ്ഞിനെ നോക്കാൻ അയൽക്കാരനെയും ചട്ടംകെട്ടി. അനന്തരം ഒരു എല്ലിൻകഷ്ണമെടുത്തു. ഒരു കോഴിയെയും പിടിച്ചു. അതെല്ലാം സഞ്ചിയിലാക്കിയ ശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘പോകാം.’

അവർ അയാളെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. രാജാവും പരദേശിയും പണ്ഡിതരുമെല്ലാം അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. നെയ്ത്തുകാരൻ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള വട്ടം നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ സഞ്ചിയിൽനിന്നും എല്ലിൻകഷ്ണങ്ങളെടുത്ത് പരദേശിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അയാളുടെ മുഖം വിളറിയിതുപോലെ തോന്നി. പരദേശി തന്റെ സഞ്ചിയിൽനിന്നും കുറെ ഗോതമ്പുമണികൾ വിതറി. ഒട്ടും

വൈകാതെ നെയ്ത്തുകാരൻ സഞ്ചിയിലെ കോഴിയെ തുറന്നുവിട്ടു. അത് കൊക്കിക്കൊണ്ട് ഗോതമ്പു മുഴുവനും കൊത്തിത്തിന്നു!

പരദേശി തോല്വി സമ്മതിച്ചു. അയാൾ രാജാവിന്റെയും നെയ്ത്തുകാരന്റെയും കാൽ തൊട്ടു വന്ദിച്ച് സ്ഥലം വിട്ടു.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് രാജാവും സദസ്യരും അമ്പരന്നുനിന്നു. എന്താണവിടെ സംഭവിച്ചതെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. നെയ്ത്തുകാരൻ പരദേശിയെ തോല്പിച്ചു എന്നതു മാത്രമാണ് അവർക്ക് ബോധ്യം വന്നത്.

‘മിടുക്കൻ! നിങ്ങൾ എന്റെയും ഈ നാടിന്റെയും മാനംകാത്തു. അയാൾക്കു മുന്നിൽ ജയിക്കാനായില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണ്ടിവന്നേനെ. പക്ഷേ, ഇവിടെ അയാളും നിങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്ന ആശയവിനിമയത്തിന്റെ സാരം എന്താണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. അതൊന്നു വിശദീകരിക്കണം,’ രാജാവ് നിർദേശിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, സാമാന്യബുദ്ധിക്കൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങളേ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുള്ളൂ. ഞാനത് വിശദമായി പറയാം. അങ്ങയുടെ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും വട്ടം വരച്ചതിലൂടെ അയാൾ അങ്ങയെ ധരിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്, തങ്ങൾ ശത്രുരാജ്യക്കാർ അങ്ങയുടെ കൊട്ടാരം വളയുമെന്നാണ്. അതേക്കുറിച്ചുള്ള അങ്ങയുടെ പ്രതികരണവും പരദേശിക്ക് അറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലിൻകഷ്ണങ്ങൾ ഇട്ടു കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഞാനതിന് മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു,’ നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെങ്ങനെ?’

രാജാവ് ഉത്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനവർക്ക് ചുട്ടമറുപടി കൊടുത്തു. നമുക്കു മുന്നിൽ ശത്രുസൈന്യം തുണതുല്യമാണെന്നും വെറുതെ വേണ്ടാത്ത കാര്യത്തിനു മുതിരേണ്ടെന്നുമാണ് ഞാൻ അതുകൊണ്ട് അയാളെ ധരിപ്പിച്ചത്. യുദ്ധത്തിനു വന്നാൽ ശത്രുക്കളുടെ എല്ലുകൾ ഞങ്ങളുരുമെന്നും അതിന് അർഥമുണ്ട്. അതു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോഴാണ് പരദേശി ധാന്യം നിലത്തു വിതറിയത്. ധാന്യമണികൾപോലെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത ഭടന്മാർ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണ് അയാൾ പറഞ്ഞത്. പൂവൻകോഴിയെ വീട്ട് അതു മുഴുവൻ തീറ്റിച്ചതോടെ അതിനുള്ള മറുപടിയുമായി, ഞങ്ങളോട് യുദ്ധത്തിനു വന്നാൽ ഒറ്റ ഭടനും ബാക്കിയുണ്ടാവില്ലെന്ന് ഞാൻ ആ പ്രവൃത്തിയിലൂടെ അയാളെ മനസ്സിലാക്കി,’ നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘അതോടെ ആക്രമണം വേണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി പരദേശി തന്റെ മുട്ടിലെ പൊടിയും തട്ടി ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു, അല്ലേ?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ തീരുമനസ്സേ. ഇനി സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും നമ്മെ ആക്രമിക്കുന്ന കാര്യം ശത്രുരാജാവ് ആലോചിക്കില്ല, തീർച്ച.’

നെയ്ത്തുകാരൻ അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങി.

അയാളുടെ ബുദ്ധികുർമതയെ വാഴ്ത്തിയ രാജാവ് കൈനിയെ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി. നെയ്ത്തുകാരനെ പല്ലക്കിലേറ്റി കുടിലിലെത്തിക്കാനും രാജാവ് നിർദ്ദേശിച്ചു.

(തെന്നാലിരാമൻ കഥകൾ, വീർബൽ കഥകൾ, മര്യാദരാമൻ കഥകൾ തുടങ്ങിയവയിൽ ആംഗ്യങ്ങളുടെ ഗുഹാർഥം കണ്ടെത്തുന്ന ഇത്തരം കഥകൾ കാണാം. ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളിലെ അപൂർവ്വ കഥകൾക്കും ഇതിനോടു സാദൃശ്യം കണ്ടെത്താനാവും.)

നിധിയുടെ രഹസ്യം

പണ്ടൊരിടത്ത് അധ്വാനശീലനായ ഒരു കർഷകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ഭാര്യയും വർഷങ്ങളോളം കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത് കുറെ കൃഷിഭൂമി വാങ്ങി. കൃഷിയിൽനിന്നുണ്ടായ വരുമാനംകൊണ്ട് അവർ ആ ഭൂമിയിൽ സാമാന്യം നല്ലൊരു വീടുണ്ടാക്കി. അവർക്ക് യഥാകാലം മൂന്ന് ആൺകുട്ടികൾ പിറന്നു. തനിക്കുശേഷം കൃഷികാര്യങ്ങൾ നോക്കിനടത്താൻ മക്കൾ ഉപകരിക്കുമെന്ന് കർഷകൻ കണക്കുകൂട്ടി. കർഷകനും ഭാര്യയും കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ മക്കളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു.

മണ്ണ് ഇടയ്ക്കിടെ കിളിച്ചിളക്കിയും വിളകൾ മാറിമാറി കൃഷി ചെയ്തും കർഷകൻ തന്റെ വീടിനു ചുറ്റുമുള്ള ഭൂമിയെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതാക്കിത്തീർത്തു. അദ്ദേഹം സദാസമയവും കൃഷിയിടത്തിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഭക്ഷണവും വെള്ളവും ഭാര്യ അവിടെയെത്തിച്ചുകൊടുത്തു. കളപറിക്കാനും വിത്തു വിതയ്ക്കാനുമൊക്കെ അവരും സഹായിച്ചു.

എന്നാൽ, മക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള കർഷകന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്ക് അല്പം വൈകാതെ മങ്ങലേറ്റു. അവർ വളർന്നുവന്നതും മഹാമടിയന്മാരായിത്തീർന്നു. തിന്നുക, അലഞ്ഞുനടക്കുക, ഉറങ്ങുക എന്നിവ മാത്രമായി

അവരുടെ ഇഷ്ടകാര്യങ്ങൾ. അച്ഛനെ ഭാവിയിൽ സഹായിക്കുന്ന കാര്യം അവർ ഒരിക്കൽപ്പോലും ആലോചിച്ചില്ല. കൃഷിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് അച്ഛനുമമ്മയും പലകുറി ഉപദേശിച്ചിട്ടും അവർത് കാര്യമാക്കിയില്ല. കഠിനാധ്വാനിയായ കർഷകന്റെ മക്കൾ കൃഷിമടിയന്മാരായിത്തീർന്നതു കണ്ട് നാട്ടുകാർ മുക്കത്ത് വിരൽവെച്ചു. കർഷകനും ഭാര്യയും മക്കളെ കുറ്റിച്ചോർത്ത് തീ തിന്നു.

കാലം കൂറെ കഴിഞ്ഞു. ആരോഗ്യം എപ്പോഴും ആരിലും ശാശ്വതമല്ലല്ലോ? കർഷകനും ഭാര്യയ്ക്കും വയസ്സായി. പഴയതുപോലെ ജോലി ചെയ്യാനുള്ള ആരോഗ്യം അവർക്കില്ലാതെ വന്നു. പെട്ടെന്നൊരു നാൾ ഭാര്യ കൃഷ്ണതൂവീണു മരിച്ചു. അമ്മയുടെ മരണംപോലും ആൺമക്കൾ കാര്യമായെടുത്തില്ല. വീട്ടിൽ കർഷകൻ മാത്രമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അവർ പതിവുപോലെ കളിക്കാനോ മീൻപിടിക്കാനോ കറങ്ങിനടക്കാനോ ഒക്കെ സമയം കണ്ടെത്തി. കർഷകൻ ഒരു ദിവസം മക്കളെ അടുത്തുവിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നമ്മുടെ കൃഷിയിടത്തിൽ ഞാനെങ്ങനെയോ കൃഷിയിറക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ എനിക്കു വയ്യാതായി. കൃഷിയിൽ എന്നെ സഹായിച്ചിരുന്ന നിങ്ങളുടെ അമ്മയും പോയി. ഇനി നിങ്ങൾ വേണം ഈ കൃഷിപ്പണിയൊക്കെ ഏറ്റെടുത്തു നടത്താൻ.’

അവർക്ക് ആ സംസാരത്തിൽ വലിയ താത്പര്യമൊന്നും തോന്നിയില്ല.

‘ഈ മണ്ണിലും ചെളിയിലുമൊന്നും പണിയെടുക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു വയ്യ. ഞങ്ങളുടെ കുപ്പായത്തിലും ചെരുപ്പിലും തൊപ്പിയിലുമെല്ലാം അഴുക്കു പറ്റും.’

അവർ പതിവുപോലെ ചുണ്ടയുമായി ഇരിപ്പായി. അതു കണ്ടുനിന്നപ്പോൾ വൃദ്ധകർഷകന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞതും കർഷകന് തീരെ വയ്യാതായി. കൃഷിയിടത്തിൽ പോകാൻപോലും അനാരോഗ്യം അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചില്ല. വീട്ടിനകത്ത് ജനലിനോടു ചേർത്തിട്ട കട്ടിലിലാണ് അദ്ദേഹം കിടന്നിരുന്നത്. ഏതു സമയവും ജനലിലൂടെ കൃഷിയിടത്തിലേക്കു നോക്കിയാണ് കിടപ്പ്. ആൺമക്കൾ അപ്പോഴും അങ്ങോട്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ മിനക്കെട്ടില്ല.

കർഷകന്റെ അസുഖം ദിനംപ്രതി കൂടിക്കൂടി വന്നു. തന്റെ കൃഷിയിടം നോക്കാനാരുമില്ലാതെ കാടുകയറിക്കിടക്കുന്ന കാഴ്ച മറ്റൊന്നിനേക്കാളും അദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു. തനിക്ക് ആരോഗ്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു കളപോലും അവിടെ വളരാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലല്ലോ എന്ന്

അദ്ദേഹം ഓർത്തു. തന്റെ കാലശേഷം അവിടം തരിശുഭൂമിയായോ കൊടുകാടോ ആയാലും അദ്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

ഒരുനാൾ കർഷകന് മരണവേദന തുടങ്ങി. വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ അദ്ദേഹം കിടക്കയിൽ കിടന്നു പുളഞ്ഞു. വിവരമറിഞ്ഞ് മൂന്ന് ആൺമക്കളും ഓടിയെത്തി. കർഷകന്റെ അവസ്ഥ അവരെ വേദനിപ്പിച്ചു. ‘അച്ഛാ..’

കർഷകന്റെ കൈകളിൽ പിടിച്ച് അവർ വിളിച്ചു. അവരുടെ സാന്നിധ്യം അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല ആശ്വാസം നൽകിയതുപോലെ തോന്നിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരെ തലോടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘പൊന്നുമക്കളേ, എന്റെ ആയുസ്സ് എണ്ണപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഏതു നിമിഷവും ഞാൻ മരിക്കാം. അതിനു മുൻപ് നിങ്ങളോടൊരു രഹസ്യം ഞാൻ പറയാം. കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെക്കാത്തതിനാൽ നിങ്ങളുടെ നല്ല ഭാവിക്ക് വേണ്ടി ഞാനൊരു കരുതൽ നടത്തിയിരുന്നു. ധാന്യം വിറ്റുകിട്ടിയ പണത്തിൽനിന്ന് കുറേയ്ക്കായി മാറ്റിവെച്ച് ഞാനതുകൊണ്ട് വലിയൊരു സ്വർണക്കട്ടി വാങ്ങിച്ചു. കള്ളന്മാരിൽനിന്നും രക്ഷനേടാൻ ഞാനത് ഈ പറമ്പിൽത്തന്നെ കുഴിച്ചിട്ടു.’

അതു കേട്ട് മക്കളുടെ മുഖം വിടർന്നു. അവർ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു:

‘പറയൂ അച്ഛാ, എവിടെയാണ് ആ സ്വർണക്കട്ടി കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത്?’

‘അതാണു മക്കളേ കഷ്ടമായത്. പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപാണ് ഞാനാ സ്വർണക്കട്ടി മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ നിധി കുഴിച്ചിട്ട കാര്യംതന്നെ ഞാൻ മറന്നു. അതോർമ വന്നപ്പോഴോ, നിധി കുഴിച്ചിട്ട സ്ഥലവും മറന്നു. നിങ്ങളീ പറമ്പു മുഴുവനും കിളിച്ചുനോക്കിയാൽ അത് കിട്ടാതെ വരില്ല.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് കർഷകൻ മരിച്ചു. ദുഃഖിതരായ മക്കൾ പിതാവിന്റെ ശവസംസ്കാരവും അന്ത്യകർമ്മങ്ങളും യഥാവിധി നടത്തി.

കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് നിധിയുടെ കാര്യം അവർക്കോർമ വന്നത്. ജ്യേഷ്ഠൻ അനുജന്മാരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛൻ പോയതോടെ വീട്ടിലെ കാര്യം ആകെ പരുങ്ങിലായിരിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ ധാന്യമോ പണമോ ഒന്നുമില്ല. അച്ഛൻ പറഞ്ഞ നിധി കണ്ടെത്താതെ നമുക്കിനി ജീവിക്കാനാവില്ല.’

‘ശരിയാണ്. ആ സ്വർണക്കട്ടി കണ്ടെത്താനായാൽ നമ്മുടെ ഭാവിജീവിതം സുഖകരമാവും.’

രണ്ടാമനും അതിനോടു യോജിച്ചു.

‘എന്നാലിനി വൈകണ്ട. നമുക്ക് ഒരറ്റത്തുനിന്നും കിളച്ചു തുടങ്ങാം.’
മൂന്നാമനും ഉത്സാഹമായി.

അപ്പോഴാണ് വേറൊരു പ്രശ്നം. മണ്ണു കിളയ്ക്കണമെങ്കിൽ അതിനു മുൻപേ കൃഷിയിടത്തിൽ പടർന്ന കാട് വെട്ടിത്തളിക്കണം. ‘മൂന്നാളും ചേർന്ന് കാടു വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. പണി ചെയ്ത് ശീലമില്ലാത്തതിനാൽ അവർ വേഗം ക്ഷീണിച്ചു. മുളളും കൊമ്പും കൊണ്ട് ദേഹം മുറിഞ്ഞു. അതൊന്നും കാര്യമാക്കാതെ അവർ ജോലി തുടർന്നു.

കൃഷിയിടം കിളയ്ക്കൽ ദിവസങ്ങളോളം നീണ്ടു. സ്വർണക്കട്ടി ആഴത്തിലാവും കുഴിച്ചിട്ടതെന്നു കരുതി അവർ നല്ല ആഴത്തിൽ മണ്ണിളക്കി. കൃഷിയിടം മുഴുവനും കിളച്ചിട്ടും സ്വർണക്കട്ടിയുടെ പൊടിപോലും അവർക്ക് കാണാനായില്ല. അവർക്ക് കനത്ത നിരാശയായി.

‘അനുജന്മാരേ, സ്വർണക്കട്ടിക്കു വേണ്ടിയുള്ള തിരച്ചിൽ നമുക്ക് തുടരാം. അതിനു മുൻപ് നമുക്ക് മറ്റൊന്നുകൂടി ചെയ്യാനുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു.’ ഇളകിക്കിടക്കുന്ന മണ്ണിനെ നോക്കി ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്?’

അനുജന്മാർ തിരക്കി.

‘നമ്മളേതായാലും ഇവിടം മുഴുവനും കിളച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലേ? ഇത്രയും നേരത്തെ അധ്വാനം നമ്മളെന്തിനു പാഴാക്കണം? നമുക്കീ മണ്ണിൽ കുറച്ചു മുന്തിരിയും മൊട്ടക്കുസും മുളളങ്കിയും കാരറ്റുമൊക്കെ നടാം. കുറച്ചു വളവും വിതറാം.’

ജ്യേഷ്ഠന്റെ നിർദ്ദേശത്തോട് അനുജന്മാർ യോജിച്ചു.

സ്വർണക്കട്ടിയുടെ കാര്യം മറന്ന് അവർ കൃഷിയിൽ മുഴുകി. കുറച്ചു ദിവസത്തിനകം വിത്തുകൾ മുളച്ചുവന്നു. അവരുടെ മനംകുളിർപ്പിച്ചു. വളമിട്ടും കള പറിച്ച്മൊക്കെ അവർ മുവരും കൃഷിയിടത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു.

വിളവെടുക്കാനായപ്പോൾ അവർക്കുതന്നെ അദ്ഭുതമായി. കണ്ണെത്താ ദൂരം കായ്ച്ചുകിടക്കുന്ന മുന്തിരിയും മൊട്ടക്കുസും മുളളങ്കിയും കാരറ്റും! അവരതെല്ലാം പറിച്ച് ചാക്കുകളിൽ നിറച്ചു. അവ കുതിരവണ്ടിയിൽ കയറ്റി അങ്ങാടിയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിറ്റു. ഒരുപാടു പണവുമായാണ് അവർ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയത്. പണം എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി മൂന്നായി ഭാഗിച്ച് സഹോദരന്മാർക്ക് കൊടുത്തുകൊണ്ട് ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു:

‘നമ്മൾ അധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഈ പണത്തിനു മൂന്നിൽ സ്വർണക്കട്ടിയൊക്കെ എത്ര നിസ്സാരമാണ്!’

‘ഇനി നമ്മൾ കൃഷിയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി. സ്വർണക്കട്ടിയെ കുറിച്ച് ആലോചിക്കുകയേ വേണ്ട,’ രണ്ടാമൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘അച്ഛൻ സ്വർണക്കട്ടിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ് നമ്മളെ മോഹിപ്പിച്ചത് വെറുതെയാവാനും മതി. മടിയന്മാരായ നമ്മളെ കർമ്മോന്മുഖരാക്കാൻ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയ കുറുക്കുവഴിയാവും അത്,’ ഇളയവൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

അതു ശരിയാവുമെന്ന് ജ്യേഷ്ഠൻമാർക്കും തോന്നി.

(പാഠഭേദങ്ങളോടെ മലയാളത്തിലും പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട് ഈ നാടോടിക്കഥ.)

ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജൻ

വളരെ വളരെ മുൻപ്, ദൂരദൂരെയുള്ള എവിടെയോ ഒരിടത്ത് ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരേയൊരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവൻ വളർന്ന് കൗമാരത്തിലെത്തിയതും വൃദ്ധൻ രോഗബാധിതനായി കിടപ്പായി. ഭർത്താവിനോട് വലിയ താത്പര്യം കാട്ടാതിരുന്ന വൃദ്ധ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടവിധം ശുശ്രൂഷിക്കാൻപോലും തയ്യാറായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസുഖം നാശിക്കുവാൻ കൂടിക്കൂടി വന്നു. തന്റെ മരണം ഉറപ്പായപ്പോൾ വൃദ്ധൻ മകനെ അടുത്തുവിളിച്ച്, തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, ഇനി ഏതു നിമിഷവും ഞാൻ മരിക്കാം. നിന്നിലാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ മുഴുവനും. നാടാനും നാട്ടുകാർക്കും വേണ്ടി നന്മ ചെയ്യാൻ നീ ശ്രമിക്കണം. അബലരും അനാഥരുമായ ദരിദ്രരെ ഒരിക്കലും മറക്കരുത്.’

‘ശരി പിതാവേ,’ അവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈത്തലത്തിൽ ചുംബിച്ച് പറഞ്ഞു.

അടുത്ത നിമിഷം വൃദ്ധന്റെ കണ്ണുകൾ എന്നെന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു! പിതാവിന്റെ മരണം അവനെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, വൃദ്ധൻ്റെ പ്രകടമായ ഭാവഭേദങ്ങൾ ഏതുമുണ്ടായില്ല.

പിതാവിനു നൽകിയ വാക്കുപാലിക്കാൻതന്നെ അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈസ്റ്റർനാൾ രാവിലെ അവൻ പള്ളിയിൽച്ചെന്ന് കുറെ നല്ല ഈസ്റ്റർ മുട്ടകൾ സമ്പാദിച്ചു. അതുമായി അവൻ ദരിദ്രരായ ജനങ്ങൾക്കിടയിലേക്കിറങ്ങി. ഈസ്റ്റർ ആഘോഷിക്കാൻ വകയില്ലാത്ത സാധുസഹോദരന്മാർക്ക് അവൻ മുട്ടകൾ നൽകി. അവന്റെ ഈ നടപടി വൃദ്ധനെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. മകനെ പരാകിക്കൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

‘നീ നശിക്കുകയേയുള്ളൂ. എന്തെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു പകരം അത് കണ്ണിൽക്കണ്ട ദരിദ്രവാസികൾക്ക് ദാനം ചെയ്യും. പിന്നെങ്ങനെ ഗുണംപിടിക്കാനാണ്?’

അവനതൊന്നും കാര്യമാക്കിയില്ല. കൈയിൽ അവശേഷിച്ച ഒരേയൊരു മുട്ടയുമായി അവൻ പള്ളിയിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അപ്പോൾ അവിടെ മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ ഒരു വൃദ്ധനെ അവൻ കണ്ടു. ക്ഷീണിത മെങ്കിലും ആ മുഖത്ത് ഐശ്വര്യം കളിയാടുന്നതായി അവനു തോന്നി. അവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘താങ്കളാരാണ്? മുൻപ് ഇവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ? ഈസ്റ്ററായിട്ടും എവിടെയ്ക്കും പോകുന്നില്ലേ?’

‘സഹോദരാ, ഞാൻ ഇവിടെയൊക്കെയുള്ള ആൾ തന്നെയാണ്. നിങ്ങളുടെയൊക്കെ ഈസ്റ്റർ ആഘോഷം കാണാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം.’

പുരികത്തിനു മുകളിൽ കൈത്തലം വെച്ച് അവനെ നോക്കി വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ അങ്ങ് എന്റെ കൂടെ വീടുവരെ വരണം. അവിടെ ഞാനും അമ്മയും ഉപവാസം അവസാനിപ്പിക്കാൻ പോവുകയാണ്. ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ അങ്ങയുടെ സാന്നിധ്യവും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടാവണം.’

അവൻ അപേക്ഷിച്ചു.

വൃദ്ധൻ ആദ്യമൊന്നും അതിനു വഴങ്ങിയില്ലെങ്കിലും അവന്റെ നിർബന്ധം തുടർന്നപ്പോൾ സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹം അവനോടൊപ്പം വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

ഉപവാസം നിർത്താൻ മകന്റെ വരവും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു വൃദ്ധ. അവനോടൊപ്പം ജീർണ്ണവസ്ത്രം ധരിച്ച രെപ്ലിചിത്ത് വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ അവരുടെ മുഖം വാടി. അവർ അവനോടു ചോദിച്ചു:

‘ഇതെന്തിനാണ് കണ്ട പിച്ചക്കാരെയൊക്കെ ഇങ്ങോട്ട് വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നത്? നല്ലൊരു ദിവസത്തെ അശുദ്ധമാക്കാനാണോ നീന്റെ ഉദ്ദേശ്യം?’

അമ്മയുടെ ശകാരം കേട്ട് അവൻ വല്ലാതായി.

'ശ്, പതുക്കെ. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ അതിഥിയാണ്. നമ്മുടെ ഉപവാസം തീരുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമുണ്ടാവും.'

അവൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി മാതാവിനോടു പറഞ്ഞു.

'ബ്ഹും, കൊള്ളാം! ഉപവാസം തീർക്കുമ്പോൾ സാക്ഷിയാകാൻ നിങ്ങളെത്തിയ ആൾ കൊള്ളാം. ഈ ഭിക്ഷക്കാരനോടൊപ്പം ഉപവാസം തീർക്കാൻ എന്നെക്കിട്ടില്ല. അതിനും ദേവ വല്ല തെരുവുപട്ടിയുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ ഉപവാസം നിർത്തുകയാണ്!'

വൃദ്ധ നിന്നു കലി തുള്ളി.

'എങ്കിൽ ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ഉപവാസം നിർത്താൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അമ്മയ്ക്ക് വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെയൊപ്പം ചേരാം.'

അവനും വാശികയറി.

'ഏതായാലും അത്രയ്ക്ക് ഗതികേട് എനിക്കു വന്നിട്ടില്ല.'

അവർ തലവെട്ടിച്ച് കടന്നുപോയി.

അമ്മയിൽനിന്നുണ്ടായ മോശം പെരുമാറ്റത്തിന് അതിഥിയോട് ക്ഷമ ചോദിച്ച് അവനും വൃദ്ധനും ചേർന്ന് അപ്പവും വീഞ്ഞും കഴിച്ച് ഉപവാസം അവസാനിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, ഇരുവരും കുരിശു വരച്ച് പ്രാർഥിച്ചു.

'സർവശക്തനായ പിതാവിനും പുത്രനും സ്തുതി'

'എപ്പോഴുമെപ്പോഴും സ്തുതി'

അനന്തരം അവനും വൃദ്ധനും നടക്കാനിറങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അവൻ വൃദ്ധനെ ശരിക്കും ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. മുഷിഞ്ഞ്, കീറിപ്പാഞ്ഞെടുത്ത കുപ്പായങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും ആ കഴുത്തിൽക്കിടന്ന കുരിശ് അവനെ അർത്ഥപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ അസാധാരണതം എത്രത്തോളമെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കുക വയ്യ. കണ്ണു മഞ്ഞളിപ്പിക്കും വിധം തീക്കട്ടപ്പോലെ തിളങ്ങുന്നുണ്ട് ആ കുരിശ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾക്കും കുപ്പായത്തിനും ഒരിക്കലും ഇണങ്ങാത്തതാണ് അതെന്ന് അവനു തോന്നി. അതിൽ മോഹം ജനിച്ച് അവൻ വൃദ്ധനോടു ചോദിച്ചു:

'ഹായ്, അങ്ങയുടെ കഴുത്തിലെ കുരിശ് എത്ര തിളക്കവും ഭംഗിയുമുള്ളതാണ്! എന്താണ് അതിന്റെ പ്രത്യേകത?'

'ഓ, അതിന് പറയാൻ മാത്രമുള്ള പ്രത്യേകതയൊന്നുമില്ല. നിങ്ങൾക്കതിൽ താല്പര്യം തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് നമ്മുടെ കുരിശുകൾ പരസ്പരം വെച്ചു മാറാം. തിളങ്ങുന്ന ഈ കുരിശ് നിങ്ങൾക്ക് കഴുത്തിലണിയാമല്ലോ.'

അവന്റെ മനസ്സറിഞ്ഞിട്ടെന്നവണ്ണം വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

'എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. പക്ഷേ, ആ കുരിശിനു പകരമായി എന്റെ കഴുത്തിലെ വിലകുറഞ്ഞ കുരിശ് മതിയാവില്ലല്ലോ.'

അവൻ നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

'അതൊന്നും സാരമില്ല. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള ഇത്തരം ഇടപാടുകളെ കേവലം കച്ചവടക്കണ്ണോടെ കാണാനാവില്ല. നമ്മൾ കുരിശുകൾ മാറിയെന്നിരിക്കിലും മറ്റൊരു ബന്ധം കൂടിയുണ്ടാവും.'

കുരിശുമാല ഊരി അവനു നൽകി വൃദ്ധൻ തുടർന്നു:

'ഇത് നിങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതോടെ നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജനായി മാറും.'

'ഈ സ്ഥാനലബ്ധി ആരെയാണ് സന്തോഷിപ്പിക്കാത്തത്?'

അവൻ വൃദ്ധന്റെ മാല വാങ്ങി സ്വന്തം കഴുത്തിലണിഞ്ഞു. പകരം തന്റെ മാല വൃദ്ധനു സമ്മാനിച്ചു. അനന്തരം അവർ ആലിംഗനബദ്ധരായി. രണ്ടുപേരുടെയും കണ്ണുകൾ സന്തോഷത്താൽ നനഞ്ഞു.

'എങ്കിൽ, ഞാൻ തത്കാലം പോവുകയാണ്. ഈസ്റ്റർ വാരത്തിലെ ചൊവ്വാഴ്ച നമ്മൾ വീണ്ടും കാണും. അന്ന് നിങ്ങളെന്റെ ബഹുമാന്യനായ അതിഥിയായിരിക്കും.'

വൃദ്ധൻ അവന്റെ തോളിൽ തട്ടി.

'നിശ്ചയമായും അതെനിക്ക് സന്തോഷദായകം തന്നെ! പക്ഷേ, നമുക്കു തമ്മിൽ മൂൻപരിചയം ഏതുമില്ലല്ലോ. അങ്ങയുടെ വാസസ്ഥലവും എനിക്കറിയില്ല. പിന്നെങ്ങനെ ചൊവ്വാഴ്ച ഞാനങ്ങയെ കണ്ടെത്തും?'

അവന്റെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു.

'അതൊരിക്കലും പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ല. ഇതേ സ്ഥലത്തു വന്ന് 'ദൈവം എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ' എന്നു മൂന്നു തവണ പറഞ്ഞാൽ മതി. എന്നെ കാണാനുള്ള വഴി തെളിഞ്ഞു വരും. നിങ്ങൾക്ക് കർത്താവിന്റെ കൃപ സദാ ഉണ്ടാവട്ടെ!'

അവനെ അനുഗ്രഹിച്ച് വൃദ്ധൻ നടന്നു.

ചൊവ്വാഴ്ച അവൻ വീണ്ടും അവിടെയെത്തി. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ മൂന്നു ചൊല്ലിയതും മൂന്നിൽ അതുവരെ കാണാതിരുന്ന ചെറിയൊരു വഴി പ്രത്യക്ഷമായി. തൊട്ടുപുറകെ ഒരു ശരീരിയും ഉണ്ടായി.

'ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജാ, ശരിയായ വഴി ഇതാ നിന്റെ മുന്നിലുണ്ട്. ധൈര്യമായി അതിലെ വന്നോളൂ.'

അവൻ ആ വഴിയിലൂടെ നടന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു സംഘം കുട്ടികൾ കൂടി നിന്ന് വലിയ വായിൽ നിലവിളിക്കുന്നത് കണ്ടു. അവൻ

അവരെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘എന്താണു മക്കളേ, നിങ്ങളിങ്ങനെ പൊട്ടിക്കരയുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ഉറ്റവരാരെങ്കിലും മരിച്ചുപോയോ? അതോ അവർക്ക് വല്ല മാറാരോഗങ്ങളും പിടിപെട്ടോ?’

‘ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജാ, അതൊന്നുമല്ല ഞങ്ങളുടെ പ്രശ്നം. അങ്ങ് ക്രിസ്തുവിനെ കാണുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ എത്രകാലം ഈ ദുരിതം തിന്നുകഴിയണമെന്ന് ചോദിക്കണം.’

‘തീർച്ചയായും,’

അവൻ അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ച് യാത്ര തുടർന്നു.

വീണ്ടും കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ അവനൊരു വിചിത്രമായ കാഴ്ച കണ്ടു. കുറെ സ്ത്രീകൾ കൂടത്തിൽ വെള്ളവുമായി വരുന്നതാണ് അവൻ കണ്ടത്. അവർ ഒരു കിണറ്റിൽനിന്നും വെള്ളം കോരിയെടുത്ത് അത് ദൂരെയുള്ള മറ്റൊരു കിണറ്റിൽ കൊണ്ടുപോയി ഒഴിക്കുകയാണവർ ചെയ്യുന്നത്. വെള്ളം ചുമന്ന് അവരൊക്കെ തളർന്നിരുന്നു. അവൻ അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തി ചോദിച്ചു:

‘സഹോദരിമാരേ, നിങ്ങളെന്താണ് നിരർത്ഥകമായ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നത്?’

‘ഞങ്ങളുടെ തലവിധിയാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹോദരാ ഇത്. അങ്ങ് ക്രിസ്തുവിനെ കാണുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കിതിൽനിന്ന് എന്നാണു മോചനം എന്ന് ചോദിച്ചറിയാം,’

അവർ കണ്ണീരൊഴുക്കി പറഞ്ഞു.

‘അതൊരു ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരമല്ലേ?’

അവൻ അവരെ നിരാശപ്പെടുത്താതെ നടന്നുകുന്നു.

കുറെ ദൂരം നടന്ന് അവനൊരു വേലിയുടെ അടുത്തെത്തി. അതിന്റെ ചുവട്ടിലായി കുറെ വൃദ്ധന്മാർ ചെളിയിൽ പുതഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് കണ്ടു.

‘എന്താണ് നിങ്ങൾക്ക് ഈ ദുർഗതി വന്നത്?’

അവൻ അവരോടു ചോദിച്ചു.

‘ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജാ, ഇതു ഞങ്ങളുടെ തലയിലെഴുത്താണ്. അങ്ങ് ക്രിസ്തുവിനെ കാണുമ്പോൾ എത്രകാലം ഞങ്ങൾക്കീ ചെളിയിൽ കഴിയേണ്ടി വരുമെന്ന് തിരക്കണം.’

അവർ അഭ്യർഥിച്ചു.

‘അതെന്നോടു പ്രത്യേകം പറയണോ?’

അവൻ വീണ്ടും നടന്നു.

കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ട് അവൻ വൃദ്ധന്റെ അടുത്തെത്തി. അവനെക്കണ്ടതും അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഇങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രയൊക്കെ സുഖമായിരുന്നോ?’

‘കർത്താവിന്റെ കൃപയാൽ സുഖമായിരുന്നു.’

അവൻ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘വഴിയിൽ നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെ കാഴ്ചകൾ കണ്ടു?’

‘അവയിൽ പലതും വിചിത്രമായിരുന്നു. എനിക്ക് അതെച്ചൊല്ലി ചില സംശയങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ അങ്ങ് തീർത്തു തരണം,’

അവൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും. അതിഥിയുടെ സംശയനിവൃത്തി ആതിഥേയന്റെ കടമയാണല്ലോ. ചോദിച്ചോളൂ,’

വൃദ്ധൻ അവന് ധൈര്യം പകർന്നു.

‘എങ്കിൽ, വഴിയോരത്ത് കണ്ട കുട്ടികൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?’

‘അതവരുടെ വിധിയാണ്. അവർ ഗർഭസ്ഥശിശുക്കളായിരിക്കെ, അവരുടെ അമ്മ ശകാരിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ഒരിക്കലും സ്വർഗപ്രാപ്തി കിട്ടിയില്ല.’

‘സ്ത്രീകൾ ഒരു കിണറ്റിലെ വെള്ളം മറ്റൊരു കിണറ്റിൽ കൊണ്ടുപോയി ഒഴിക്കുന്നതോ?’

‘അതിനും ന്യായമുണ്ട്. അവർ പാലു വിലപനക്കാരികളായിരുന്നു. ശുദ്ധമായ പാലിൽ വെള്ളം ചേർത്തു വിറ്റതിന്റെ പാപമാണ് അവരിപ്പോൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അത് കാലാകാലം തുടരുക തന്നെ ചെയ്യും.’

‘പക്ഷേ, വൃദ്ധന്മാർ ചെളിയിൽ പുണ്ടു കിടക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?’

‘അവർ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ ലോകത്ത് കഴിയുമ്പോൾ കർത്താവിനെ നിന്ദിച്ചവരാണ്. ആ പാപം അനുഭവിച്ചല്ലാതെ തീരാൻ പോകുന്നില്ല. അതിനിനിയും പതിറ്റാണ്ടുകൾ വേണ്ടി വന്നേക്കും,’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു നിർത്തി.

അവൻ അദ്ഭുതത്തോടെ ആ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അസാധാരണമായ ഒരു തേജസ്സ് ആ മുഖത്ത് കളിയാടുന്നുതായി അവനു തോന്നി. അവൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചു.

ആ മനക്കണ്ണിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കമനീയരൂപം തെളിഞ്ഞു.

ക്രിസ്തുദേവന്റെ മുഖവും വൃദ്ധന്റെ മുഖവും ഒരുപോലെ!

എങ്കിൽ, തന്റെ അതിഥിയായെത്തി, തന്നോടൊപ്പം ഉപവാസം

അവസാനിപ്പിച്ച വൃദ്ധൻ സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുദേവനാണെന്നോ?

അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി, തൊണ്ടയിടി.

വൃദ്ധന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ച് അവൻ വിളിച്ചു:

‘കർത്താവേ...’

അടുത്ത നിമിഷം വൃദ്ധൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപം സ്വീകരിച്ച് അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

അദ്ദേഹം അവനെയും കൂട്ടി സ്വർഗ്ഗവാതിൽ കടന്നു.

‘മകനേ, നീയിപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. നിന്റെ ഭൂമിയിലെ ജീവിതം അവസാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കർമ്മഫലങ്ങളാണ് നിന്നെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നത്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിനക്കായി അനുവദിക്കപ്പെട്ട മുറിയിൽ, സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളും അനുഭവിച്ച് കഴിഞ്ഞോളൂ.’

ക്രിസ്തു അരുളി ചെയ്തു.

‘ഈശോയെ, എനിക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കഴിയാൻ തിടയ്ക്കില്ല. അതിനു മുൻപ് നരകജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി എനിക്ക് അറിയണമെന്നുണ്ട്.’

അവൻ തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരി, നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയാകട്ടെ!’

ക്രിസ്തുദേവൻ അവനെ ഞൊടിയിടയിൽ നരകത്തിലെത്തിച്ചു.

ഭീതിദമായിരുന്നു അവിടത്തെ കാഴ്ചകൾ.

മുടിനാരിൽ നടന്നു വിഷമിക്കുന്നവർ. തിളച്ച വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്നവർ. പഴുത്ത ചെമ്പു കിടാരത്തിൽ കിടന്നു വേവുന്നവർ. വിഷജന്തുക്കൾക്കൊപ്പം ചത്തു ജീവിക്കുന്നവർ. ഇഴജന്തുക്കൾ ദേഹത്ത് അരിക്കുന്നവർ...

അങ്ങനെ പലതും.

പെട്ടെന്ന് അവനൊരു കാഴ്ച കണ്ടു.

ആഴമേറിയ കുഴിയിൽ, തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽക്കിടന്ന് ഞെരിപിരി കൊള്ളുന്ന ഒരു വൃദ്ധ. അവർ ദയനീയമായി നിലവിളിക്കുന്നുമുണ്ട്. അവൻ അവരുടെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

തന്റെ അമ്മ!

അവൻ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി.

അമ്മ ഇതിനകം മരിച്ചു കഴിഞ്ഞെന്ന അറിവുപോലും അവനെ ഞെട്ടിച്ചു. നരകത്തിൽക്കിടന്ന് നരകിക്കുന്ന അമ്മയെ കാണാൻ അവനു മനക്കുരുത്തുണ്ടായില്ല. അവൻ ക്രിസ്തുദേവനെ വിളിച്ച് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.

ആ നിമിഷം ക്രിസ്തു അവനു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

‘എന്താണു വേണ്ടത് മകനേ?’

‘ദയവായി അമ്മയെ ഈ തീരാദൂരിതത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കൂ.’

അവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു.

‘ശരി, നീ ഇലകളും വള്ളികളും ചേർത്തൊരു വള്ളിയുണ്ടാക്കി അത് വൃത്താകൃതിയിൽ ചുറ്റിക്കൊണ്ടു നില്ക്കൂ. അമ്മയുടെ പാപമുക്തിക്ക് അതൊരു നിമിത്തമായേക്കാം. പക്ഷേ, അവർ അതിനായി ആത്മാർഥമായി ആഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രമേ ഇവിടെ നിന്നുള്ള മോചനം സാധ്യമാകൂ.’

ക്രിസ്തു വിശദീകരിച്ചു.

അവർ ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ വള്ളികൊണ്ട് കയർ ചുറ്റാൻ തുടങ്ങി. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്രിസ്തുദേവൻ പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നീയിപ്പോൾ ഈ വള്ളി ചുറ്റാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വർഷം മൂപ്പുതായി. അമ്മയുടെ പാപമോചനത്തിനായി മകനെന്ന നിലയിലുള്ള നിന്റെ കടമ പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി നീ ഈ വള്ളി ആ കുഴിയിലിറക്കി അമ്മയെ കരകയറ്റൂ.’

അവൻ സന്തോഷത്തോടെ ആ വള്ളി തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിലേക്കിറക്കി. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ വള്ളി ഉരുക്കുകയോ പൊട്ടുകയോ ചെയ്തില്ല. അവനത് പതുകൈ വലിച്ചു കയറ്റാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ അറ്റത്ത് തന്റെ അമ്മയുണ്ടെന്ന് ഭാരക്കുടുതൽകൊണ്ട് അവനു വ്യക്തമായി.

കയർ കുഴിയുടെ മുകളിലെത്തി. അമ്മ അവന്റെ മുഖം കണ്ടതും പല്ലിറുമ്മി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, അസത്ത്! നീയെന്തിനാണ് നായേ, എനിക്ക് സ്വൈരം തരാതെ ഇങ്ങനെ പുറകെ കൂടുന്നത്?’

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ അവനെ വേദനിപ്പിച്ചു. അവർ അതു പറഞ്ഞ നിമിഷം കയർ പൊട്ടി. അവർ വീണ്ടും തിളവെള്ളത്തിലേക്ക് താണു പോയി!

‘മകനേ, നിന്റെ അമ്മ മോചനം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അനന്തരകാലം നരകജീവിതമാണ് അവൾക്കു വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആരു വിചാരിച്ചാലും അവളെ അതിൽനിന്നു കരകയറ്റുക സാധ്യമല്ല.’

ക്രിസ്തു അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അവിടെവെച്ച് അവൻ തന്റെ പിതാവിനെ കണ്ടുമുട്ടി. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം സൽചിന്തകളും പ്രാർഥനകളുമായി അവൻ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു.

ദിമിയൻ എന്ന കർഷകൻ

വളരെക്കാലം മുൻപാകാം, അല്ലെങ്കിൽ കുറച്ചുകാലം മുൻപാകാം, രഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദിമിയൻ എന്നു പേരായ ഒരു ധനികൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. ക്ഷിപ്രകോപിയും വിചിത്രസ്വഭാവക്കാരനുമായിരുന്നു അയാൾ. അകാരണമായി കോപിക്കുന്ന സ്വഭാവം മൂലം അയാൾ നാട്ടുകാരുടെയെല്ലാം ശത്രുവായിത്തീർന്നു. പരക്കൻസ്വഭാവത്തിനുകമായ അയാൾ എന്തുകാര്യവും താൻ വിചാരിക്കുന്നപോലെതന്നെ നടക്കണമെന്ന് വാശിപിടിച്ചു. അയാളുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായി ആരെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അടുത്ത നിമിഷം അയാളുടെ കൈ അവരുടെ മുഖത്തു പതിച്ചിരിക്കും.

കർഷകന്റെ അസഹ്യമായ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി നാട്ടുകാരിൽ പലരും ന്യായാധിപനോട് പരാതിപ്പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ, ധനികനെതിരെ എന്തെങ്കിലും ശിക്ഷാനടപടിയെടുക്കാൻ ന്യായാധിപനും ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, തനിക്കെതിരെ വിധിയുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ അയാൾ ന്യായാധിപനെ പണം കൊടുത്തു വശീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെ പരാതിക്കാർ നിരാശരായി.

അതർക്കാതെയോ പരിചയക്കാതെയോ ഇടയ്ക്കിടെ വീട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുക അയാളുടെ സ്വഭാവമാണ്. ധനികകർഷകനെക്കുറിച്ച് നന്നായിറിയായവനവരെല്ലാം എന്തെങ്കിലും ഒഴികഴിവുകൾ പറഞ്ഞ് അതിൽ നിന്ന് തലയുരും. അതറിയാത്തവരാകട്ടെ, പലപ്പോഴും ആ ക്ഷണത്തിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകും. ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് വീട്ടിലെത്തുന്ന അതിഥികൾക്കായി ധനികൻ വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നാവും ഒരുക്കിവെക്കുക. അതിമിയെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തിയശേഷം വിഭവങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി വിളമ്പിക്കൊണ്ട് ധനികൻ പറയും:

‘ചങ്ങാതി, ദാ ഇത് കഴിക്കൂ. അതിനപ്പുറത്തുള്ള റൊട്ടിയും ഇറച്ചിക്കറിയും താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അതിൽ താത്പര്യമില്ലെങ്കിൽ ആ പഴച്ചാരായിക്കോട്ടെ.’

അതിഥിക്ക് അതെല്ലാം ആർത്തിയോടെ തിന്നണമെന്നുണ്ടെങ്കിലും സാമാന്യമര്യാദയെ കരുതി പറയും:

‘ഓ, അതൊന്നും വേണ്ട. റൊട്ടിയും ഇറച്ചിയും ഞാനല്പം മുൻപ് കഴിച്ചതേയുള്ളൂ. പഴച്ചാരും ഇപ്പോൾ വേണമെന്നില്ല.’

അത് കേൾക്കുമ്പോഴേ ധനികകർഷകന്റെ ഭാവം മാറും. ദേഷ്യത്തോടെ അതിഥിയുടെ പുറത്തിടിച്ച് അയാൾ പറയും:

‘ങ്ഹും, ഒന്നും വേണ്ടപോലും! ഇതൊക്കെ കഷ്ടപ്പെട്ട് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ഞാനാണ് വിഡ്ഢി! ഹേ മനുഷ്യ, ആതിഥേയനെ അനുസരിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനുമാണ് ആദ്യം പഠിക്കേണ്ടത്!’

ധനികകർഷകന്റെ ശകാരം തുടരുമ്പോൾ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് ഓടുകയല്ലാതെ അതിഥിക്ക് വേറെ വഴിയില്ലാതെവരും. അതു നോക്കി അയാൾ സ്വയം പറയും:

‘ഓളെക്കൂടി ഞാൻ പറ്റിച്ചു!’

ആ ഗ്രാമത്തിൽ സമർഥനും അതേസമയം കൂസൃതിയുമായ ഒരു ദരിദ്രയുവാവുണ്ടായിരുന്നു. ധനികകർഷകന്റെ വക്രബുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് അയാൾക്ക് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ അയാൾ തന്നെ വിരുന്നിന് വിളിക്കുന്നപക്ഷം ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുമെന്ന് യുവാവ് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു. എന്നാൽ, വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും ധനികകർഷകൻ അയാളെ വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചില്ല. ധനികന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാനായി അയാൾ പല ശ്രമങ്ങളും നടത്തി. ധനികൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന വിധം ചുറ്റിപ്പറ്റി നടക്കുക, ധനികൻ കേൾക്കെ വിരവാദങ്ങൾ മുഴക്കുക തുടങ്ങി പലതും.

‘നമസ്കാരം യജമാനനേ,’

ഒരുനാൾ യുവാവ് രണ്ടും കല്പിച്ച് ധനികന്റെ മുന്നിലെത്തി.

‘ങ്ഹും, നീയാരാൻ? എന്തുവേണം?’

അയാളെ അടിമുടി നോക്കി ധനികകർഷകൻ ചോദിച്ചു.

‘യജമാനനേ, ഞാനീ നാട്ടിൽത്തന്നെയുള്ള ഒരു ദരിദ്രനാണ്. വലിയ പണക്കാരനായ അങ്ങയെ ഞാൻ ദൂരെനിന്ന് ബഹുമാനിക്കാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴെനിക്കൊരു ആഗ്രഹം തോന്നുന്നു. അങ്ങത് സാധിച്ചുതന്നാൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനാവും.’

യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘എന്താണ് നിന്റെ ആഗ്രഹം?’

ധനികകർഷകൻ ചോദിച്ചു.

‘ഒരുനാൾ അങ്ങയുടെ അതിഥിയായി വീട്ടിൽ വരാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി എനിക്ക്,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘ശരി, നിന്റെ ആഗ്രഹം ഞാൻ സാധിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. നാളെ രാവിലെ വെറുംവയറോടെ നീ വന്നോളൂ.’

ധനികകർഷകന്റെ വാക്കുകൾ യുവാവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അയാൾ ധനികന് നന്ദിപറഞ്ഞ് നടന്നു. പിറ്റേന്ന് അയാൾ വരുമ്പോൾ താൻ നല്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ കപടവിനയത്തോടെ നിരസിക്കുമെന്നും അപ്പോൾ അയാളെ കഠിനമായി ശാസിച്ചും മർദ്ദിച്ചും അയയ്ക്കണമെന്നും ധനികകർഷകൻ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ, ധനികൻ മരത്തിൽ കാണുമ്പോൾ അതെല്ലാം മാനത്ത് കാണുന്നത്ര സമർത്ഥനായിരുന്നു യുവാവ്. ധനികൻ മുൻപ് വിരുന്നു നല്കിയവരെയാകെ തിരഞ്ഞ് കണ്ടെത്തി അയാൾ അവരിൽനിന്ന് കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നെ, ധനികകർഷകന്റെ വീട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

‘അല്ല, ഇതാർ? എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അതിഥിയോ? വേഗം ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി വന്നോളൂ. നിങ്ങൾക്കായി ഞാനത്ര വിഭവങ്ങളാണ് ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നോ?’

അതിഥിയെ കണ്ടതും ധനികകർഷകൻ മുറ്റത്തിറങ്ങി അയാളെ സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അയാൾ വേഗംതന്നെ കൈയും മുഖവും കഴുകി ഊണുമേശയ്ക്കടുത്തെത്തി. ധനികൻ വിഭവങ്ങൾ ഓരോന്നായി വിളമ്പിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘എന്താണ് താങ്കൾ മടിച്ചുനില്ക്കുന്നത്? വിഭവങ്ങൾ വേഗം കഴിച്ചോളൂ.’

‘കഴിക്കാം യജമാനനേ,’

യുവാവ് അതിലൊന്നിന്റെ സ്വാദുനോക്കി.

‘ഓ, ആ ഗോതമ്പുറൊട്ടി കഴിച്ചുനോക്കൂ. ചുടോടെ ഇപ്പോൾ ചുട്ടെടുത്തതേയുള്ളൂ.’

ധനികൻ പറഞ്ഞതു കേട്ട് അയാൾ ഒരു കഷണം റൊട്ടി വായിൽ വെച്ചു.

‘അതുശരി. ഗോതമ്പുറൊട്ടി തനിയെയാണോ തിന്നേണ്ടത്? ആ ഇറച്ചിക്കറി കൂടി കൂട്ടി കഴിക്കൂ. അപ്പോഴേ അതിന്റെ രുചിയറിയൂ.’

ധനികൻ മറ്റൊരു പാത്രത്തിലേക്ക് കൈചൂണ്ടി. യുവാവ് അതിൽനിന്ന് ഒരു ഇറച്ചിക്കഷണം വായിൽവെച്ച് പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം.’

‘ഇത്ര പതുക്കെ കഴിക്കുന്നതെന്താണ്? പലതരം പഴച്ചാറുകളും മധുരപലഹാരങ്ങളും വേറെയുമുണ്ട്. ഇതെല്ലാം താങ്കൾക്കായി പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കിയതാണ്.’

നിരന്നിരുന്ന സ്പടികപ്പാത്രങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി ധനികകർഷകൻ പറഞ്ഞു. ഒരുക്ഷരം എതിരു പറയാതെ അയാൾ അതിന്റെയും രുചി നോക്കി.

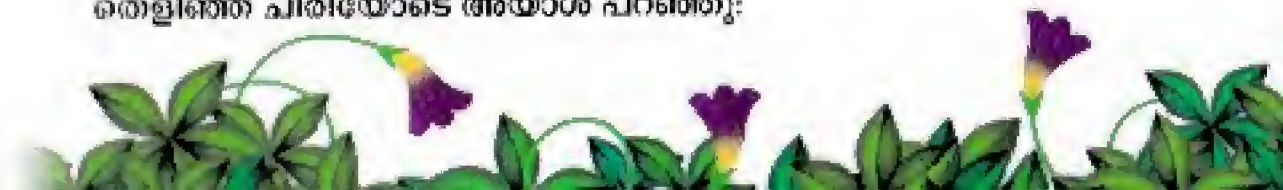
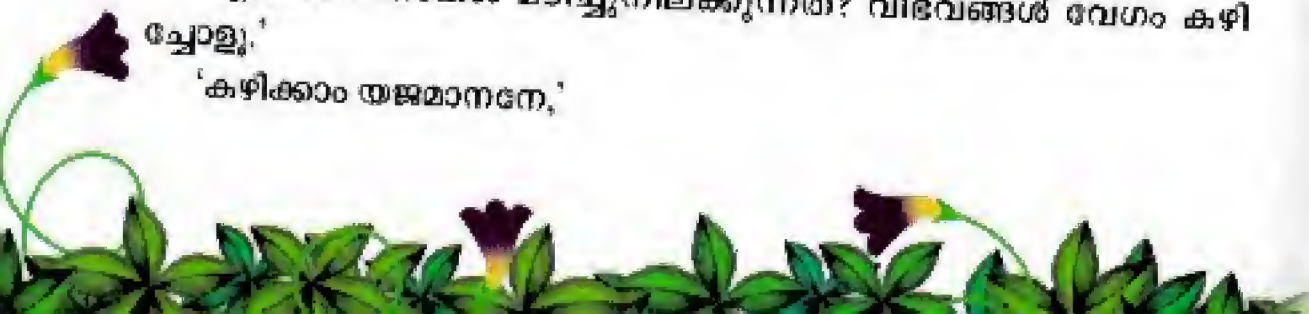
യുവാവ് ഭക്ഷണം കഴിച്ചെഴുന്നേറ്റു. താൻ നല്കിയതൊന്നും നിരസിക്കാതിരുന്നതിനാൽ അയാളെ ശാസിക്കാനും മർദ്ദിക്കാനുമുള്ള അവസരം നഷ്ടമായതിൽ ധനികകർഷകൻ നിരാശനായി. ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഇവനെവിടംവരെ പോകുമെന്നു നോക്കട്ടെ! ഇപ്പോൾ വിരുന്നല്ലേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ? ഇനിയും പലതും ഞാനിവന് കൊടുക്കും. മര്യാദയുടെ പേരിൽ ഇവനത് നിരസിക്കും. അപ്പോൾ എനിക്കെന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കും.’

അപ്പോഴേക്കും യുവാവ് കൈ കഴുകി, മുഖം തുടച്ച് അങ്ങോട്ടു വന്നു. ധനികകർഷകൻ തന്റെ വിലയേറിയ രോമക്കുപ്പായം അഴിച്ച് അയാൾക്ക് നീട്ടി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളുടെ ഈ ആട്ടിൻതോൽക്കുപ്പായം എത്ര പഴകിയിരിക്കുന്നു! അതു പലയിടത്തും കീറിയിട്ടുണ്ട്. അതുപേക്ഷിച്ച് എന്റെയീ മേൽത്തരം രോമക്കുപ്പായം ധരിച്ചാലും.’

യുവാവ് അത് വേണ്ടെന്നു പറയുമെന്ന പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു ധനികകർഷകന്. എന്നാൽ, അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് യുവാവ് തന്റെ പഴയ കുപ്പായം ഊരിയെറിഞ്ഞ്, ധനികന്റെ കുപ്പായം എടുത്തണിഞ്ഞു. പിന്നെ, തെളിഞ്ഞ ചിരിയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘വളരെ നന്ദി യജമാനനേ. എനിക്കുവേണ്ടി തയ്യിപ്പിച്ചതുപോലെ അത്രയേറെ കൃത്യമാണ് ഈ രോമക്കുപ്പായം.’

അതു കണ്ട് ധനികകർഷകന്റെ മുഖംവാടി. അയാൾ പല്ലിറുമ്മി രോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നാലും അയാൾ പിന്മാറാൻ തയ്യാറായില്ല. യുവാവ് നിരസിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള വസ്തുവെന്തെന്ന് ധനികകർഷകൻ കുറെ നേരം ആലോചിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ തന്റെ കുതിരലായത്തിൽച്ചെന്ന് ലക്ഷണമൊത്ത തവിട്ടു കുതിരയെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് യുവാവിനു മുന്നിൽ നിർത്തി.

‘ഇതെന്റെ കരുത്തൻ കുതിരയാണ്. താങ്കൾ എന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് ഇവിടെ വന്നതിന്റെ സന്തോഷത്തിന് ഈ കുതിരയെ സ്വീകരിക്കണം.’

അതു കേട്ട് യുവാവ് എന്തോ ആലോചിച്ചുനിന്നു. അയാൾ കുതിരയെ വേണ്ടെന്നു പറയാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണെന്ന് ധനികകർഷകനു തോന്നി. ധനികൻ അയാളെ തല്ലാൻ മുഷ്ടി ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷം, യുവാവ് കുതിരപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി. അമ്പരന്നു നിന്ന ധനികകർഷകനോട് അയാൾ പുഞ്ചിരിയോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇത്ര വിലയേറിയ കുതിരയെ എനിക്ക് നൽകാൻ തയ്യാറായ അങ്ങേക്ക് നന്ദി! പിന്നെ ഒന്നോർക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. സ്വയം തീർത്ത കുരുക്കിൽ എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവർ വീഴണമെന്നില്ല. അതിഥി ആതിഥേയനെ മാത്രമല്ല, ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ആതിഥേയൻ അതിഥിയെയും ബഹുമാനിക്കേണ്ടിവരും.’

ഇതു പറഞ്ഞ് യുവാവ് കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഓടിച്ചുപോയി!

സ്വയംകൃതാനർഥതയെ പഴിച്ച് അവിടെ തളർന്നിരുന്നുപോയി, ധനികകർഷകൻ.

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും

ഡോ. കെ. ശ്രീകൃഷ്ണൻ

ഈ പുനരാഖ്യാനങ്ങൾ പലവട്ടം എന്നെ എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ കൃഗ്രാമവഴികളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഗ്രാമചുറ്റമ്പലത്തെയും നാടൻ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കും അവിടത്തെ ഇലയും മണ്ണും മനസ്സും കാഞ്ഞ മണങ്ങളിലേക്കും. മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യരും അക്ഷികളും പ്രേതങ്ങളും പുതുമുഖമൊക്കെയായി എന്തെങ്കിലും കഥാപാത്രങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടി കഥ വളർന്ന നാട്ടുപാതയിലേക്കും.

- കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

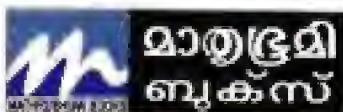
മലയാളിയുടെ വായനയെയും സാഹിത്യാസ്വാദനത്തെയും മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നതിൽ നിർണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ സോവിയറ്റ് ബാലകഥകളുടെയും നാടോടിക്കഥകളുടെയും സമാഹാരം.

മുതിർന്നവർക്ക് ഗൃഹാതുരമായ ഓർമകൾ പുതുക്കാനും കുട്ടികൾക്ക് 'കഥയുള്ളവ'രാകാനും സഹായിക്കുന്ന കഥകളുടെ അക്ഷയപാത്രം

ചിത്രീകരണം

ശ്രീലാൽ എ.ജി.

Malayalam / Stories
Cover illustration & design: Sreefal A.G.

www.mathrubhumibooks.com ♦ 2013

The Mathrubhumi Printing & Publishing Co. Ltd., Kozhikode

Fiction

₹ 2,250

(set of 2 volumes)

ISBN 978-81-8265-606-2

